ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΜΒΔΑ,

ΚΑΙ ΤΑΣ ΕΦΕΞΗΣ ΕΩΣ

ΤΕΛΟΥΣ, ΙΛΙΑΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ

ῥαψῳδίας, Εὐσταθίου παρεκβολαί.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Λ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ αὐτός τε ὁπλισάμενος, καὶ τοὺς ἄλλους καθοπλίσας Ἕλληνας, ἐξάγει ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Ἕκτωρ δὲ Διὸς κελεύσαντος, ἀναχωρεῖ τῆς μάχης, ἕως Ἀγαμέμνονας ἐπὶ τὰς ναῦς ἀθρόους διασώζεται. μετὰ ταῦτα Ὀδυσσεὺς, κυκλωσαμένων αὐτὸν τῶν Τρώων, ἀμύνεται αὐτοὺς, Αἴαντος καὶ Μενελάου βοηθησάντων αὐτῷ. τιτρώσκονται μέντοι τῶν Ἑλλήνων οἱ ἄριστοι. Ἀγαμέμνων μὲν, ὑπὸ Κόωνος. Ὀδυσσεὺς δὲ ὑπὸ Σώκου. ὑπὸ δὲ Ἀλεξάνδρου τοξεύονται Διομήδης, καὶ Εὐρύπυλος, καὶ Μαχάων, οὓς ἐπανιόντας σὺν Νέστορι, θεασάμενος Ἀχιλλεὺς, διαπέμπεται Πάτροκλον μαθησόμενον, τίς εἴη ὁ τετρωμένος. ὁ δὲ, ἀφικόμενος καὶ μαθὼν Μαχάονα εἶναι, παρὰ τοῦ Νέστορος προτρέπεται ἢ τὸν Ἀχιλλέα πεῖσαι συμμαχῆσαι τοῖς Ἕλλησιν, ἢ αὐτὸς γοῦν λαβὼν τὴν παντευχίαν τοῦ Ἀχιλλέως ἐξελθεῖν εἰς μάχην. ἐπανερχόμενος δὲ περιτυχὼν Εὐρυπύλῳ, κομίσας εἰς τὰς ναῦς θεραπεύει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Λ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἐν τῇ λάμβδα ῥαψῳδίᾳ ὁ βασιλεὺς ἀποκινδυνεύων ἀριστεύει, διὸ καὶ Ἀγαμέμνονος ἀριστεία κατὰ τὴν πεζὴν φράσιν τὸ γράμμα τοῦτο ἑρμηνεύεται. ἡ δὲ ἔμμετρος αὐτοῦ ἐπιγραφὴ, αὕτη. Λάμβδα δ' ἐνὶ προμάχοισι μέγα βασιλεὺς Ἀγαμέμνων. τὰ μὲν οὖν πρὸ τούτου ὁ τοιοῦτος βασιλεὺς, ἀσφαλέστερον μᾶλλον διὰ τὴν ἡγεμονίαν ἢ φιλοκινδυνώτερον ἠγωνίζετο, θαρρῶν ἐπὶ τοῖς πράγμασι, καὶ διὰ τοῦτο μὴ προπετῶς ἐπὶ κινδύνοις φερόμενος. καὶ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα πραγμάτων ἀντιστροφήν. Διομήδης τε γὰρ ἀνδρειωθεὶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἠρίστευσε. καὶ ὁ βασιλεὺς αὖθις ὑπὸ Διομήδους ἔναγχος τὰ ὅμοια παθὼν, ἀριστεύσει τὰ μέγιστα, καὶ οὕτως ἀνταπέδωκε τὸ ἴσον τοῖς ἥρωσιν. εἰς τοσοῦτον δὲ ὁ βασιλεὺς εὐδοκιμήσει, ὡς κινδυνεῦσαι τοὺς Τρῶας ὑπὸ πόλιν αἰπεινὴν τεῖχος ἥκεσθαι, εἰ μὴ ὁ Ζεὺς ἐκώλυσε. τύχαις γὰρ οὐ γνώμαις ἐλάττουν τῶν Τρώων οἱ Ἕλληνες. τρίτην δὲ τοῦ πολέμου ἡ-

ΗΩΣ δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο,
Ὤρνυθ' ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσι.
Ζεὺς δ' Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν
Ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν.
Στῆ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆος μεγακήτεϊ νηῒ μελαίνῃ.
Ἤ ῥ' ἐν μεσσάτῳ ἔσκε γεγωνέμεν ἀμφοτέρωσε,
Ἠμὲν ἐπ' Αἴαντος κλισίας Τελαμωνιάδαο,
Ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος. τοί ῥ' ἔσχατα νῆας ἐΐσας

μέραν ταύτην σημειοῦνται οἱ παλαιοί. Ὅτι περίφρασις ποιητικὴ τό, ἠὼς δ' ἐκ λεχέων παρ' ἀγαυοῦ Τιθωνοῖο ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν. ἔστι δὲ ὁ νοῦς τῆς περιφράσεως, ὡς ἡμέρα ἀπὸ ἡλίου γίνεται. τὸν δὲ μῦθον τοῦτον καὶ ὁ Λυκόφρων ἐν καταρχῇ τῆς αὐτοῦ ποιήσεως ἐκτίθεται. δῆλον δὲ ὅτι μίαν ὑπόνοιαν ἀλληγορικὴν ἔχουσιν ὅ τε καὶ Ἀπόλλων καὶ ὁ Τιθωνός. ὃς καὶ αὐτὸς ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον. ἄμφω γὰρ ἐκ τοῦ τιταίνω. ἵνα καὶ ὁ Τιθωνός, οἷα Τιτανός, διὰ τὸ πανταχοῦ τὸ αὐτοῦ φῶς ἡ ἡμέρα τιταίνεσθαι. ἀεὶ γὰρ ἀπὸ ἡλίου πεφωτισμένος ἡ ἡμέρα ἐστί. φασὶ δὲ Ἱερώνυμόν τινα ἱστορεῖν, ὅτι Τιθωνὸς ἀδελφὸς Πριάμου ἐς βαθὺ γῆρας ἐλάσας, καὶ ζῆν μηκέτι ἐθέλων, ᾐτήσατο παρὰ τῆς ἠοῦς θάνατον, συνοικῶν αὐτῇ κατὰ ἔρωτα, ἡ δὲ ἀδυνατοῦσα, ἐδεῖτ' ἐπιγράφει τοῖς ἀθανάτοις ὁ Τιθωνός, εἰς τέττιγα μετέβαλεν αὐτόν, ὡς ἂν ἥδοιτο τῆς αὐτοῦ φωνῆς ἐς τὸ διηνεκὲς ἀκούουσα. ἕτεροι δέ φασι τὴν ἠὼ ἐρασθεῖσαν τοῦ Τιθωνοῦ ἁρπάσαι αὐτόν, καὶ ἐντείλασθαι ζητῆσαι ὅπερ ἂν βούλοιτο ἀγαθόν. τὸν δέ, προελέσθαι ἀθανασίαν, καὶ λαβεῖν, μὴ προσεπιζητήσαντα καὶ τὸ ἀεὶ νέον. ἐπεὶ δὲ γηράσαι, τότε δὴ μαθεῖν, ὡς ἀπελῆ ἐζήτησεν. οὐχὶ γὰρ ἀθάνατον κακὸν τὴν τοῦ γήρως κάκωσιν. ὅθεν αἰτῆσαι τὴν εἰς ἄλογα μετάστασιν. καὶ πολλὰ λιτανεύσαντα, τυχεῖν τοῦ μεταστῆναι εἰς τέττιγα. διὸ καὶ ψυχρὸς ὁ τέττιξ, ὡς Τιθωνοῦ τοῦ ἐμπίλου. καὶ πολύφωνος, διὰ τὰς πολλὰς λιτὰς τοῦ Τιθωνοῦ. περὶ οὗ, ὥσπερ δὴ καὶ τοῦ κατ' αὐτὸν ἔρωτος, εὕρηται καὶ ἀλλαχοῦ. ἡ δὲ παροιμία, ἐπὶ δυστυχῶς γηρόντων τίθησι τὸ τοῦ Τιθωνοῦ ὄνο

Εἴρυσαν, ἠνορίῃ πίσυνοι καὶ καρτεῖ χειρῶν.
Ἔνθα στᾶσ' ἤϋσε θεά, μέγα τε δεινόν τε,
Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν. μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀτρείδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν
Ἀργείους. ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλάς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Τόν ποτέ οἱ Κινύρης δῶκε ξεινήϊον εἶναι.
Πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ
Ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον.
Τοὔνεκά οἱ τὸν δῶκε χαριζόμενος βασιλῆϊ.
Τοῦ δ' ἤτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανος κυάνοιο,
Δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασιτέροιο,
Κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο προτὶ δειρὴν
Τρεῖς, ἑκάτερθ' ἴρισσιν ἐοικότες. ἅς τε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ στήριξε, τέρας μερόπων ἀνθρώπων.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν, βάλετο ξίφος. ἐν δέ οἱ ἧλοι
Χρύσειοι πάμφαινον, ἀτὰρ περὶ κουλεὸν ἦεν
Ἀργύρεον χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρός.
Ἂν δ' ἕλετ' ἀμφιβρότην πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦριν
Καλήν, ἣν πέρι μὲν κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν.
Ἐν δέ οἱ, ὀμφαλοὶ ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο
Λευκοί. ἐν δὲ μέσοισιν ἔην, μέλανος κυάνοιο.
Τῇ δ' ἐπὶ μέν, Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο
Δεινὸν δερκομένη. περὶ δέ, Δεῖμός τε Φόβος τε.
Τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κυάνεος ἐλέλικτο δράκων. κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν
Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἑνὸς αὐχένος ἐκπεφυυῖαι.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο, τετραφάληρον
Ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε,
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ
Ὀξέα. τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω
Λάμπ'. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη,
Τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ, ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ.
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ῥώοντ'. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετ' ἠῶθι πρό.
Φθὰν δὲ μέγ' ἱππήων ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες.
Ἱππῆες δ' ὀλίγον μετεκίαθον. ἐν δὲ, κυδοιμὸν

Ὦρσε κακὸν Κρονίδης. κατὰ δ᾽ ὑψόθεν ἧκεν ἐέρσας
Αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος, οὕνεκ᾽ ἔμελλεν
Πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν.

μα. ὡς δηλοῖ ὁ ὑπνώων γέροντα ἄνδρα τιθωνὸν ἀπαράττων καὶ ταράττων καὶ κινῶν. ἔστι δὲ τὸ μὲν Ἠὼς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, διαλέκτων Ἰώνων. τὸ δὲ Ἕως, Ἀττικόν. Δωρικὸν δὲ τὸ Ἀώς. Αἰολικὸν δὲ τὸ Αὔως. Ἠοῦς δὲ λέχος τὸ κατὰ ἀλληγορίαν, αἱ ὑπὸ γῆν τοῦ ἡλίου διατριβαί. καθ᾽ ἃς μηκέτι λάμπουσα, δοκεῖ ὡς οἷα ὕπνῳ ἀναπαύεσθαι κατὰ λέχος. ἐξ οὗ αὖθις ἐγειρομένη, φέρει φῶς. καὶ ἄλλως δὲ λέχος Ἠοῦς λέγεται τὸ κατὰ νύκτα, οὐ κατ᾽ αὐτὴν, ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἄνθρωποι τηνικαῦτα ὡς ἐπιπολὺ λέχονται ἤτοι κοιμῶνται. οὕτω δὲ καὶ ἐκ λεχέων ἐγείρεται, διὰ τὸ αὐτὴν μετὰ νύκτα ἐκεῖσε προϊέναι. διὸ καὶ ἠλέκτωρ ὁ ἥλιος, ὡς μὴ ἐῶν ἐν λέκτρῳ κεῖσθαι. καὶ ὄρθρος δὲ ἡ ἠὼς, ἡ τῆς ἡμέρας ἀρχὴ, διὰ τὸ ὀρθοῦν καὶ αἴρειν εἰς ἔργον. τὸ δὲ ὤρνυτο, ἐτυμολογία τοῦ τῆς ἠοῦς ὄρθρου ἐστὶ, καθ᾽ ὃν εἰς ἔργον ὀρνύμεθα, ἤτοι ὀρθούμεθα. ταυτὸν γὰρ ὀρθοῦσθαι καὶ ὄρνυσθαι. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ ῥῆμα οἰκεῖον τῇ καθ᾽ ἥλιον ἡμέρᾳ, διὰ τὸ τὸν ἥλιον ἐκ ταπεινοτέρων ὑψοῦσθαι αἰρόμενον. διὸ καὶ αὔξεσθαι μέχρι μεσημβρίας ἡ ἡμέρα λέγεται. ἀθανάτους δὲ κἀνταῦθα τὰ ὑπὲρ γῆν στοιχεῖα φησίν. οἷς φῶς ἐκ τοῦ ἡλίου φέρεται καθὰ καὶ τοῖς ζώοις, ὧν ἐνταῦθα οἱ βροτοὶ ὡς ἐκ μέρους εἰσὶ δηλωτικοί. τὸ δὲ φόως φέρει, συντίθησι μὲν τὴν παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον φωσφόρον, δηλοῖ δὲ σωματικώτερον ὡς οἷα ἔν τινι ζωγραφίᾳ λαμπαδηφορεῖν ὑπουργικῶς τὴν μυθικὴν Ἠῶ τοῖς θεοῖς, καὶ ἐξαναστᾶσαν τοῦ ὕπνου αὐτὸν, ἐποχεῖσθαι οὕτω κατὰ τὸν μῦθον, ἢ ξυνωρίδι ἵππων καθ᾽ Ὅμηρον Λάμπου καὶ Φαέθοντος, ἢ τῷ πηγάσῳ κατὰ τοὺς νεωτέρους. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ φῶς γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τὸ φόως. ἐξ οὗ καὶ τὸ Ξενοφόων Κτησιφόων καὶ τὰ ὅμοια. Ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸν Τιθωνὸν, ἀλλὰ καὶ ἄλλους ἡ Τροία ἤνεγκε καλοὺς τουτέστι διαφέροντας ἐπὶ κάλλει. Γανυμήδην, Ἀγχίσην, Βουκολίωνα, θεοειδὴς δὲ καὶ Ἀλέξανδρος. ἔτι δὲ καὶ Δηΐφοβος παρὰ τῷ ποιητῇ. καὶ Πριάμῳ δὲ ὄψις ἀγαθὴ, καὶ ταῦτα γέροντι ὄντι. καὶ Ἕκτορος δὲ ἐθηεῦντο φυὴν καὶ εἶδος οἱ Ἕλληνες, καὶ ταῦθ᾽ ὅτι νεκρὸς ἔκειτο. καὶ μήποτε διὰ τοῦτο καὶ κάλλους ἐρασταὶ οἱ ἐν τῇ Τροίᾳ, διὸ τὴν καλὴν Ἑλένην ἁρπάσαντες, τὴν οἰκουμένην ἐκίνησαν. Ὅτι ποιητικώτερον σωματοποιῶν Ὅμηρος τὴν ἔριν, φησί. Ζεὺς δ᾽ Ἔριδα προΐαλλε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀργαλέην, πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσαν, ἤγουν σημεῖόν τι ἐγκεχειρισμένην εἰδωλοπεποιημένον, οἷον βέλος ἢ ξίφος ὡς ἐν σχήματι ὁπλιτικῷ, ἢ ἄλλο τι τερατῶδες. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔρις ἦν αὕτη, ἀλλ᾽ ἔρις ἐπὶ πολέμῳ. ἕτεροι δὲ πολέμοιο τέρας, περιφραστικῶς τὸν πόλεμον ἐνόησαν, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἔχουσα σὺν ἑαυτῇ τὸν πόλεμον. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλως πολέμου τέρατα, αἱ μεγάλαι πρὸς πόλεμον σκευαὶ, αἱ τῶν στρατηγῶν ἐμβοήσεις, καὶ τὰ λοιπά. διὸ καὶ ἐπὶ τῇ τοῦ Ὀδυσσέως νηῒ ἔρις ἔστη μεγακήτεϊ νηΐ, καὶ ἐβόησεν ὡς ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ τὸ ἀργαλέην πρὸς διαστολὴν τεθὲν τοῦ ῥᾴονος ἔριδος. ὥσπερ καὶ τὸ πολέμοιο τέρας ἔχουσαν, διασταλτικῶς ἐρρέθη πρὸς ἑτέρας ἔριδας, ἀργαλέας μὲν, οὐ πολεμικὰς δέ. ἀσφαλῶς δὲ οὐκ ἔφη κακὴν τὴν τοιαύτην ἔριν ὁ ποιητής. οὐ γὰρ ἦν τοιαύτη, ἀλλ᾽ ἀργαλέη, ὡς αὐτός φησιν, ἤτοι ἐργώδης. ἢ ἀλεγεινὴ διὰ τὰ ἐκ μάχης δεινά. Ἱστέον δὲ ὅτι μυθικῶς μὲν, σωματοειδὴς ἐνταῦθα πολεμικὴ δαίμων ἡ ἔρις εἰδωλοπεποιημένον τέρας πολεμικὸν κατέχουσα ὡς εἴρηται. πρὸς δὲ ἀλήθειαν ἔρις νοεῖται νῦν, ὁ Ἑλληνικὸς ἐρεθισμὸς πρὸς μάχην. οἱ γὰρ νύκτωρ δειλοὶ, καὶ φεύγειν ἕτοιμοι καὶ τὴν ἔριν ἀπορρίψαντες, νῦν ἀναλαμβάνουσιν αὐτὴν, καὶ ὅλοι τοῦ πολέμου γίνονται, ἀλλήλοις κατὰ ζῆλον οὐ φαῦλον ἐρίζοντες. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι πᾶσα ἔρις ἀφορῶσα εἰς μέγα κακὸν, λεχθείη ἂν καὶ αὐτὴ ἀργαλέη πολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Ὅτι ἡ τοῦ Ὀδυσσέως ναῦς ἦν καὶ μεγακήτεα λέγει τουτέστι μεγάλην κατά τι κῆτος, ἐν μεσσάτῳ ἔσκεν, ἤγουν ἐν μεσαιτάτῳ ἦν τοῦ ναυστάθμου καθὰ καὶ προεδηλώθη. τοῦτο δὲ ᾠκονόμητο διὰ τὸ πολύχρηστον τοῦ ἥρωος, καὶ ἵνα μέσος ὢν, ῥᾳδίως ἔχῃ τοῖς ἑκατέρωθεν ἐπαρκεῖν ἔν τε συμβουλαῖς καὶ ἑτέροις ἔργοις. οὕτω καὶ ἡ καρδία μέσην λαχοῦσα θέσιν, ζωογονεῖ ὁμαλῶς τῷ ἰσοῤῥόπῳ τῆς διαστάσεως. αἱ μέντοι τῶν ἀνδρειοτάτων Αἴαντός τε καὶ Ἀχιλλέως κλισίαι, ἐν ἐσχάτῳ ἵσταντο. φησὶ γάρ. οἵ ῥ᾽ ἔσχατα ἤγουν εἰς τὰ ἄκρα νῆας ἐΐσας εἴρυσαν, ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν. ὧν ἦν χρεία μάλιστα τοῖς ἐν τῷ ἄκρῳ. ἵνα μήτε αὐτοὶ ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐφόδοις βλάπτωνται. καὶ τὸ μέσον δὲ συντηρῶσι δεδιότων τῶν ἐχθρῶν τὴν κύκλωσιν. διὸ καὶ τοὺς ἐν τοῖς στρατεύμασι προμαχοῦντάς τε καὶ οὐραγοῦντας, ἀνδρείους εἶναι χρεών. τὴν τοιαύτην δὲ ὁμηρικὴν τῶν νεῶν στάσιν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, σκηναῖς ναυτικαῖς Αἴαντος ἔνθα τάξιν ἐσχάτην ἔχει. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μεγακήτης, ἐκ τοῦ κῆτος, κατὰ τὸ μέγεθος εὐμεγέθης καὶ ἦθος εὐήθης, ἐσχημάτισται. οὐ μὴν κατὰ τὸ γένος εὐγενής. βέλος ὀξυβελής, ὧν ἑτεροία ἡ τοῦ ὀξέως τόνου αἰτία. καὶ ὅτι τὸ ἐν μεσσάτῳ, ἐλλειπτικῶς ἐρρέθη. λείπει γὰρ τὸ, τόπῳ. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ τὸ μέσος. ὡς γὰρ τρίτος τρίτατος καὶ τὰ ὅμοια. οὕτω καὶ μέσος μέσσατος. ναῦς δὲ μεγακήτης, ἀσφαλῶς ἐρρέθη, οὐ διὰ μόνον μέγεθος, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ περὶ θάλασσαν πονεῖται. τοῦ δὲ ἠνορέῃ, τοιοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ παραγωγὴν σκευώρημα. ἦνωρ ἤνορος ἀρσενικὸν ὄνομα, ἐξ οὗ Ἀντήνωρ καὶ Ῥηξήνωρ καὶ Ἀγήνωρ. ἐκεῖθεν κτητικὸν, ἠνόρειος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἠνόρεος, καὶ θηλυκὸν ἠνορέη ἰσχὺς ἡ τοῦ ἀνέρος. καὶ κατ᾽ ἔλλειψιν ὁμοίως τῇ λυκέῃ παρδαλέῃ καὶ τοῖς τοιούτοις, ἠνορέη ἁπλῶς

ἐξ αἰθρίας. Ὅτι στᾶσα ἐπὶ τῆς ῥηθείσης τοῦ Ὀδυσσέως νηὸς ἡ Ἔρις γεγωνέμεν ἤγουν ὥστε τι ἐξακουστὸν βοᾶν ἀμφοτέρωσε, ἤγουν κατὰ τὸν ποιητὴν ἐπ' Αἴαντος κλισίας ἠδ' ἐπ' Ἀχιλλῆος, οἳ ἔσχατα ἐπάλλασαν τὸν κατὰ αὐτὸν στόλον. ἔνθα ἤγουν ἐφώνησε μέγα τε δεινόν τε ὄρθια, ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ καρδίῃ ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. δηλοῖ δὲ ἡ τοιαύτη τῆς Ἔριδος βοή, τὰ τῶν στρατηγῶν κατ' Ἔριν ἀγαθὴν ἐγκελεύσματα, ὑφ' ὧν εἰς πόλεμον οἱ ἀχαιοὶ θήγονται, ὡς δῆ παρακινούμενοι. ὃ καὶ ὡς ἀπὸ μέρους ἑρμηνεύων, ἐπάγει. Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησε καὶ τὰ ἑξῆς. τὸ δὲ ὄρθια, λέγεται μὲν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ὄρθιον. ὁποῖα καὶ ἄλλα τοιαῦτα προγέγραπται, ἑρμηνεύεται δέ, ἀπὸ τοῦ μέγα τε δεινόν τε. τοιοῦτος γὰρ ὁ παρὰ τοῖς μουσικοῖς ὄρθιος νόμος, ἤγουν τρόπος ἐκεῖνος ᾠδῆς, εἰς πόλεμον ἐρεθιστικός. Τιμόθεος γοῦν ὄρθιον ᾄσας, τοσοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον ἄρεος ἔπλησεν, ὡς εἰς τὰ ὅπλα εὐθὺς ἐκεῖνον ἀναπηδῆσαι. σαφέστερον δὲ Ὅμηρος ὑποδηλῶν οἷόν τι ὁ ὄρθιος νόμος, ἐπιφέρει. τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἢ νέεσθαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. τοῦτο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ οἱ αὐτοὶ ἔπαθον λόγοις ὀτρυνθέντες δεινοῦ ῥήτορος. γλυκαίνει δέ πως τὴν μάχην τοῖς ἀχαιοῖς ὁ κατὰ Τρώων θυμός, γέμουσι γὰρ τούτου. ὃν ἐν ἄλλοις γλυκύτερον μέλιτος καταλείβεσθαι Ὅμηρος λέγει, ἐν τοῖς τοῦ θυμουμένου στήθεσιν. ἄναρθρος δὲ ἤτοι ἀγράμματος, ἡ ῥηθεῖσα βοὴ τῆς κατὰ μῦθον Ἔριδος, καθά περ εἰ καὶ σάλπιγγος ἦν. ἴσως δὲ καὶ ἀπλατῆ βοὰς ἐφώνησε καθὰ καὶ ὁ βασιλεύς. περὶ οὗ φησιν. Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν. οὐδὲν γὰρ οὐδ' αὐτὸς ἐλάλησε διεξοδικόν, διὰ μὴ δεῖ ἔχειν τὸν καιρόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὴν τοῦ βασιλέως ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἀριστείαν πάνυ σεμνύνων Ὅμηρος, ἀντὶ κήρυκος μέν, αὐτὴν τὴν Ἔριν προάγει βοῶσαν καὶ ὀτρύνουσαν εἰς μάχην τοὺς ἀχαιούς. ἀντὶ δὲ σάλπιγγος ἤ τινος ἄλλου τοιούτου ὀργάνου, βροντώσας ποιεῖ τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν. καὶ βοὴν δὲ ἄσβεστον γενέσθαι λέγει, καὶ κυδοιμὸν ἐγερθῆναι κακόν, καὶ δρόσους αἱματοέσσας ὑψόθεν κατοχεῦσαι, καὶ πανοπλίαν δὲ τῷ βασιλεῖ περιτίθησιν ἔξαλλον, καὶ ὅλως εἰπεῖν, μυρίας τεχνικὰς στρατείας τεχνᾶται, ἐμφῆναι θέλων ὡς μέγας ἔσται, καθὰ καὶ φανεῖται, ὁ σήμερον πόλεμος. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα δι' ὃ λόγος. ὃς τὴν Ἑλένην ἐρεθίσας, θανεῖν ἑτοίμους ἔπεισε. καὶ ὅτι προθυμίας ἄκρας τῆς εἰς μάχην δηλωτικὸν τὸ μέγα θάρσος ὡς ἐρρέθη ἔχειν, καὶ γλυκὺν κρίνειν τὸν πόλεμον. τὸ δὲ ἀχαιοῖσιν ἑκάστῳ, σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα, ταυτὸν ὂν τῷ, ἀχαιῶν ἑκάστῳ. Ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τῆς κόρυθος κορύσσω καὶ ἱπποκορυσταί, καὶ ἀπὸ τοῦ θώρακος τὸ θωρήσσω, καὶ ἀπὸ ἀσπίδος οἱ ἀσπισταί, καὶ ἀπὸ αἰχμῆς τὸ αἰχμάζειν καὶ οἱ αἰχμηταί, καὶ ἀπὸ κνημῖδος εὐκνήμιδες, ὡς ἐκ μέρους ἐν τοῖς τοιούτοις δηλουμένης τῆς ὅλης ὁπλίσεως, οὕτω καὶ ἀπὸ ζώματος τοῦ συναπτομένου ἢ συρραπτομένου τῷ στατῷ θώρακι ἢ τῇ μίτρᾳ ὡς προδεδήλωται, ζώννυσθαί φησιν Ὅμηρος νῦν τὸ ὁπλίζεσθαι εἰπών. Ἀτρεΐδης δ' ἐβόησεν, ἰδὲ ζώννυσθαι ἄνωγεν ἀργείους. ἑαυτὸν δηλαδὴ προθεὶς παράδειγμα. ἐπάγει γάρ, ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν, ἤγουν λαμπρὸν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. εἶτα διασαφῶν ἐνδιασκευῶς τὸ ἐδύσατο χαλκόν, φησί. κνημῖδας μέν, πρῶτον καὶ ἑξῆς ὡς ἐν ἄλλοις ποιεῖ. ἔνθα καὶ ἀργύρεια ἐπισφύρια, οὐ ποδῶν μέρος ἀλλὰ μέρη κνημῖδος τὰ περὶ τὰ σφυρά. ἄλλως τε ἐπεὶ ἀνδρὸς ἥρωος εἰπεῖν ἐπισφύρια ἀργυρᾶ, οὐ σεμνόν ἐστι. πρέπει δὲ μᾶλλον τοῦτο, εἰς ἀργυρόπεζαν Θέτιν, καὶ εἴ τις ἑτέρα τοιαύτη. οὕτω δὲ καὶ ἑλίκωπες ἀχαιοί, οὐ διὰ τὸ ἑλικὸν ἢ τοι μέγαν τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς. κόραις γάρ φασι γυναιξὶν αὐτὸ πρέπον ἐστὶν εἰπεῖν. ἀλλὰ διά τι ἄλλο γέγραφεν ἑτέρωθι. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ νώροπα κοινότερον χαλκὸν λέγουσιν οἱ παλαιοὶ τὸν λαμπρότατον διὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὁρῶντας τὴν ὄψιν τῇ ἐξ αὐτοῦ ὡς δι' ἀστραπῆς στιλπνότητι, ἀλλ' ἡ σκωπτικὴ παράχρησις δύναται καὶ ἄνθρωπον ἐμφῆναι τὸν παρ' ἄλλοις ἰλλὸν εἰπεῖν τὸ παραβλῶπα καὶ στραβόν, διὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ κατ' ὅρασιν ὀπτικοῦ. ἵνα ἢ νῶροψ μὲν χαλκός, ὁ ἀποστερῶν τοῦ ὁρᾶν. νῶροψ δὲ ἄλλως ἀνήρ, ὁ ἐστερημένος τοῦ ὁρᾶν. ἡ δὲ τοιαῦτα νομοθετήσασα βλασφημία, ἧς καὶ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ μνήμη κεῖται, καὶ τὸν ἐπικοινῶς ἀρρενωπὸν ἀρρενωπὰ ἔφη προνομάσασα ψογερῶς. καὶ οὕτω σκώψασα τὸν ἀνδρόγυνον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀρρενοπίπην πρὸς ὁμοιότητα τοῦ τε θεοπίπης καὶ πυρροπίπης. οὕτω δὲ καὶ Αἰσχύλου μᾶλλον φασὶν ἄμπελον, εἰπόντος τὴν ῥωμένην, ἡ κωμῳδία μᾶλλον εἶπε τὸν ὑπὸ κατὰ Φερέας δίυγρον. καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τοῦ, κατὰ κλῆσιν δαιμονίου. ἕτεροι ἀπ' ἐκείνου πανικά φασι τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ πᾶν τρύπανον αἰπολικόν. Ὅτι ὁ Κινύρας κοινῶς ἢ δωρικῶς, ἢ καθ' Ὅμηρον ἰωνικῶς ὁ Κινύρης, Θείαντος ἦν κατά τινας παῖς βασιλεὺς Κύπρου ζάπλουτος. ὃς προϊόντας τοὺς ἀχαιοὺς ἐξένισεν, ὑποσχόμενος καὶ ἐν Ἰλίῳ πέμψειν τὰ ἀναγκαῖα. φασὶ δὲ αὐτὸν ἀμελήσαντα ἐπικατάρατον γενέσθαι ὑπὸ Ἀγαμέμνονος, καὶ αὐτὸν μὲν ἀπολωλέναι ᾠδικῶς ἁμιλλώμενον τῷ Ἀπόλλωνι ὡς οἷα μουσικῆς τεχνίτην. Διὸ καὶ Κινύρης ἐκλήθη παρωνύμως τῇ κινύρᾳ. τὰς δὲ θυγατέρας αὐτοῦ πεντήκοντα οὔσας, ἁλέσθαι εἰς θάλασσαν καὶ εἰς ἀλκυόνας μεταπεσεῖν. ἄλλοι δέ φασιν αὐτὸν ἐν Πάφῳ ὀμόσαντα Μενελάῳ πέμψειν πεντήκοντα ναῦς, μίαν μόνην ἀποστεῖλαι. τὰς δὲ λοιπὰς ἐκ γῆς πλάσαντα πέμψαι, καὶ γηΐνους ἄνδρας ἐν αὐταῖς, καὶ οὕτω σοφίσασθαι τὸν ὅρκον, ὀστρακίνῳ στόλῳ δεξιωσάμενον. παρατηρητέον δὲ τῇ εἰρημένῃ κυπριακῇ ξενίᾳ τῶν ἀχαιῶν, καὶ τὴν δηλιακὴν ἣν καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. πάνυ λαμπροτέρας οὔσης τῆς ἐν Κύπρῳ. αὕτη μὲν γὰρ εἰσάπαξ γέγονεν. ὁ δὲ ἐν τῇ Δήλῳ ξενίσας τὸ πανελλήνιον, οὐκ ἠρκέσθη δεξιωσάμενος οἴκοι τὰς εἰς τὸ ξένιον ἐπὶ μετρίῳ καιρῷ, ἀλλ' ἤθελε παρακατασχεῖν

τῶν

τοὺς ἀχαιοὺς καὶ εἰς ἐννέα περιπλομένους ἐνιαυτούς. καὶ διδόναι, ὡς δῆθεν ἔκ τινος θαλάσσης ἀντλεῖν τὸν ἐκείνου πολύῤῥουν πλοῦτον ἐοικότα μένοντας. κατὰ δέ τινας καὶ ἐς αὐτὴν Τροίαν τὸ τοιοῦτον ἐκείνοις ζωογόνον ῥεῦμα μετοχετεῦσαι, δοὺς αὐτοῖς τὰς θυγατέρας τὴν Οἰνὼ, τὴν Σπερμὼ, καὶ τὴν Ἐλαΐδα. ὧν ἦσαν τρόφιμοι τὸ πᾶν στράτευμα, δυναμένων χορηγεῖν τεραστίως τὰ τρέφοντα ὡς ὁ μῦθος φασίν. Ἱστέον δὲ ὅτι οὐ φαίνεται εἰδὼς Ὅμηρος ξενίαν Κινύρου, ἀλλὰ εἴδησιν μόνον τὸ ἐξ ἀκοῆς, πεύθετο γάρ φασι Κύπρονδε μέγα κλέος καὶ ἑξῆς. οἷα δὲ ἡ Κύπρος εἰς πλοῦτον καὶ λοιπὴν εὐδαιμονίαν, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὅτι δὲ καὶ Ἄμασις, πρῶτος ἀνθρώπων Κύπρον κατεστρέψατο εἰς φόρου ἀπαγωγὴν, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ἐξ οὗ ἐστι νοῆσαι καὶ ὅτι ὁ Κινύρης ἰωνικῆς διαλέκτου ἐστίν. ἐπεὶ καὶ ὁ Κυματίας ποταμὸς, Κυματίης παρ' ἐκείνῳ εἴρηται. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. Ὅμηρος δέ φησιν ὅτι ὁ Κινύρης θώρακα ἔδωκε τῷ βασιλεῖ ξεινήιον εἶναι. πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος, οὕνεκ' Ἀχαιοὶ ἐς Τροίην νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον, τοὔνεκά οἱ τόν, ἤγουν τοῦτον δῶκε χαριζόμενος βασιλῆι. καὶ δώροις οὕτως οἰκειούμενος τὴν ἑλληνικὴν φιλίαν. καὶ οὐ δήπου διδοὺς εἰς κοινὴν ἀστρατείας ὡς ὁ τῷ Ἀγαμέμνονι ὑποπλῶν Σικυώνιος Ἐχέπωλος τὴν ὑμνουμένην Αἴθην τὴν τοῦ Ἀγαμέμνονος ἵππον, ἐξ ἀνάγκης αὐτῷ ὡς ἐκείνῳ βασιλεῖ δέδωκεν ἵνα μὴ στρατεύηται. εἶτα ἐκφράζων ὁ ποιητὴς τὸν τοιοῦτον θώρακα, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη, εἴτε ἁλυσιδωτὸς, εἴτε ἐκ φολίδων, τοῦτο γὰρ οὐ παρασημαίνεται, λέγει ὅτι τοῦ δέκα οἶμοι τουτέστιν, οἱ ζῶναι, ὁδοὶ, ῥάβδοι ὀρθαὶ ἦσαν μέλανος κυάνοιο, δώδεκα δὲ χρυσοῖο, καὶ εἴκοσι κασσιτέροιο. κυάνεοι δὲ δράκοντες ὀρωρέχατο ποτὶ δειρὴν, τρεῖς ἑκάτερθεν, ἤγουν οἱ ὅλοι ἕξ. Ἴρισσιν ἐοικότες τῷ κυρτώματι δηλαδὴ, ἴσως δὲ τῷ χρώματι. ἅς τε Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξε τέρας μερόπων ἀνθρώπων. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς διδάσκει ὁ ποιητὴς μὴ δεῖ τὰ τυχόντα κατὰ τὸ αὐτόματον γίνεσθαι. εἴγε καὶ τοῦτο τὸ περὶ τὸν ἀέρα πάθος ἡ ἶρις, οὐχ οὕτως εἰκῆ συμπίπτει, ἀλλὰ σημαίνει τι τῶν μελλόντων, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι Ξενοφάνους περὶ τῆς ἴριδος ἐν ἡρωικοῖς ἔπεσιν οὕτω φράζοντος. ἥν τ' ἶριν καλέουσι νέφος, καὶ τοῦτο πέφυκε πορφύρεον καὶ φοινίκεον καὶ χλωρὸν ἰδέσθαι, οἱ ἀκριβέστεροι ὁρμώμενοι ἐκ τοῦ, ἐν νέφεϊ στήριξε, φασὶν οὐ νέφος εἶναι τὴν ἶριν. ἀλλὰ πάθος περὶ νέφος. πάντως γὰρ ἄλλο ἐστὶ τὸ στηριζόμενον, καὶ ἄλλο τὸ ἐν ᾧ στηρίζεται. ἔστι γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἶρις, πάθος περὶ τὸν ἀέρα, ἐξ ἡλιακῶν ἀκτίνων τὴν αἰτίαν ἔχουσα, ἐν ὑγρῷ νέφει ἐμφαινομένη. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τῷ δῶκε ξείνιον, καιριωτάτη λέξις τὸ δῶκε. διὸ καὶ ἐνταῦθα ἐπιμένει δὶς αὐτὴν εἰπών. Τὸ δὲ δῶκε ξεινήιον εἶναι, ἢ ἔλλειψιν ἔχει τοῦ ὥστε, ἵνα λέγῃ ὅτι ἔδωκεν ὥστε ξεινήιον εἶναι, ἢ περιττότητα τοῦ εἶναι. ἧς χρῆσις, οὐ μόνον τὸ ἑκὼν εἶναι παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ, χρηστὴν ἡμῖν τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἱστόρησι. Τὸ δὲ μέγα κλέος τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου, ὑποδηλοῖ διὰ τοῦ φθάσαι τοὺς Κυπρίους δῶρα πέμψαι οὐ μετὰ τὸ εἰς Τροίαν πλεῦσαι, ἀλλ' ὅτε ἀναπλεύσεσθαι ἔμελλον. καὶ ὅρα τὸ ἀναπλεύσεσθαι. ἀνάπλους γοῦν ὡς καὶ προεδηλώθη, ὁ ἀπὸ Ἑλλάδος ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον πλοῦς. καὶ ἀναβάσει ἐοικὼς διὰ τὸ ἐκεῖθεν καταῤῥέειν. Τὸ δὲ μέγα κλέος, ὅτι τὴν παρὰ τοῖς ὕστερον Μεγακλῆν συντίθησι, καθὰ καὶ τὸ εὐρὺ κλέος τὴν Εὐρύκλειαν, δῆλόν ἐστι. Τὸ δέ γε νήεσσιν ἀναπλεύσεσθαι, ἢ ἐκ περιττοῦ ἔχει τὸ νήεσσιν, ἢ βούλεται μεγάλας ἐνταῦθα νῆας νοεῖσθαι, δι' ὧν ἦν πλεῦσαι τοσοῦτον πέλαγος. ὡς ἐντεῦθεν τὰς σχεδίας καὶ τὰς ἁλιάδας, μὴ ἁπλῶς νῆας, ἀλλὰ μετά τινος προσθήκης λέγεσθαι. δηλαδὴ, μακρὰς, ἢ τοιοῦτόν τι. ὥσπερ ἄλλαι μακραὶ λέγονται, ἢ φορτηγοὶ, ἢ ἄλλως ὁπωσοῦν. Τὸ δὲ χαριζόμενος γενικόν ἐστι τοῦ δωρεῖσθαι. πᾶν γὰρ δῶρον χάρις ἐστὶ, καὶ ὡς ὑπὸ γένος αὐτὴν ἀνάγεται. αἱ δὲ ῥηθεῖσαι ῥάβδοι ἢ ζῶναι, μία παρὰ μίαν ἐοίκασι κεῖσθαι, πλεοναζουσῶν τῶν ἐκ κασσιτέρου τῷ μεταξὺ κεῖσθαι. καὶ οὕτω τῇ παραβολῇ τῶν χρωμάτων, πολὺς ὁ κόσμος ἐγίνετο ξενίζων τὸν θεατήν. τῶν δὲ δώδεκα τοῦ χρυσοῦ ῥάβδων, αἱ μὲν δέκα συνεμερίζοντο ταῖς κυανέαις ὡς εἰκός. αἱ δὲ δύο, περὶ τὰ περιστέρνια παρεβέβληντο, ὡς ἂν εἶεν πλέονος ἡ στιλπνότης τοῦ χρυσοῦ πρόσωθεν. τὰς δὲ κασσιτερίνας οἴμους, σίδηρον νοητέον ἀλειφόμενον κασσιτέρῳ εἰς ἀργύρου σχῆμα. ὡς καὶ τὰς κυανέας, ἔγκαυσιν ἐχούσας ἢ χύμευσιν μέλαιναν τὴν διὰ κυάνου. ἴσως δὲ καὶ αἱ χρυσαῖ, σίδηρος ἦσαν χρυσῷ συγκαλυπτόμενος. Τὸ δὲ οἶμος, βαρύνεται κανόνι τοιῷδε. τὰ εἰς ος δισύλλαβα μονογενῆ, ἀπὸ τοῦ οι ἀρχόμενα, φιλεῖ βαρύνεσθαι ὅτε πρὸ τοῦ ος σύμφωνον, ἢ σύμφωνα ὑπάρχει. δηλαδὴ, οἶκος, οἶτος, οἶμος, οἶκτος, οἶστρος. τὸ οἰὸς, δῆμος δέ ἐστιν Ἀττικῆς, ὀξυτόνως, οὐκ ἔχει σύμφωνον πρὸ τοῦ ος. ὁ δὲ γραφεὶς οἰὸς, ἔοικε καὶ οἰὴ λέγεσθαι θηλυκῶς. διὸ καὶ ὁ ἐκ τοῦ τοιούτου δήμου, οἶηθεν ἐλέγετο εἶναι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἀθήνηθεν καὶ Θήβηθεν. εἰ δὲ ἴσως ἄλλος δῆμός ἐστιν ὁ οἰὸς, καὶ ἄλλος ἡ οἰὴ, ζητητέον ἑτέρωθεν. κύανος δὲ εἶδός τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυάνεον, καὶ ὑφαιρέσει τοῦ διχρόνου κύανον, καὶ ἐν συναιρέσει κυανοῦν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀναγκαίως κατὰ τοὺς φυσικοὺς, ὁπηνίκα ἐστὶ πάντη ἀνέφελος. τὸ δὲ ὀρωρέχαται, ἰωνικὸν, ἔστι μὲν ὅμοιον τῷ ἐπιπλέχατο καὶ τοῖς ὁμοίοις, δηλοῖ δὲ τὸ ἐτέταντο. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα δεινὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν τεράστιον, καταχάσκοντες δειρῆς κυάνεοι δράκοντες. ὡς γὰρ ἐπὶ ἁρπαγῇ ἔχασκον συντεινόμενοι. ἐοίκασι δὲ καὶ ἐπικυρτοῦσθαι τοὺς αὐχένας οἱ τοιοῦτοι δράκοντες κατά τινα κυκλικὴν καμπήν. διὸ καὶ ἴρισιν ἕκαστος αὐτῶν ἔοικε τοῦτό γε. οὐ γοῦν δήπου κατὰ τὸ χρῶμα. κυάνεοι γὰρ αὐτοί. ἡ δὲ ἶρις, οὐ τοιαύτη, ὡς καὶ εἴρηται. ἧς νῦν ἡ ἀρχαία συνέσταλται, πρὸς διαστολὴν ἴσως τῆς μυθικῆς ἀγγέλου ἴριδος. ἐκείνης γὰρ τὸ κατάρχον ἐκτείνεται. τοῦτο δὲ διὰ τὸ δίσημον γίνεται τῶν διχρόνων. διὸ οἱ τὸ ἴρισιν ἐοι-

κόπις, ἡ μὲν ἀρχοῦσα συνίσταται, ἡ δὲ μετ' αὐτὴν δευτέρα, ἐκτείνεται μετὰ βιβάσιν χρόνου. ὅπερ καὶ τις γίνεται καὶ ἐν τῷ, κρονίων κρονίωνος. Ἴωνες μέντοι τὴν παραλήγουσαν τοῦ Ἴωσι, θέσει μακρὰν ποιοῦσι διπλάζοντες ἐνταῦθα τὸ σ'. τὸ δὲ τέρας μερόπων ἀνθρώπων, οὐ συνήθως πέφρασται. διὸς μὲν γὰρ τέρας αἱ ἴριδες ὀρθῶς ἂν ῥηθεῖεν, ἀνθρώπων δὲ, οὐκ ἄν. μάλιστα δὲ ἀντιπτωτικῶς, τέρας ἀνθρώποις εἰσίν. Ἐν τούτοις δὲ, προσθετέον εἰπεῖν καὶ ὡς ἡ ποτὶ πρόθεσις, ποτὶ μὲν, φωνήεντος ἐπαγομένου, ἐκθλίβει ἀναλόγως τὸ ι. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ποτιείνειν τοῦ ἀλλαχοῦ ῥηθέντος. καὶ ἐκ τοῦ προτιόσσειν τὸ πρόσωπον. ποτὶ δὲ καὶ συμφώνου ἐπιφερομένου, τὸ αὐτὸ πάσχει. ὡς δηλοῦται ἐν τῷ πὸτ τῷ διὸς, ὅ ἐστι πρὸς τοῦ διὸς, καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ θώραξ τῷ βασιλεῖ. ἄλλως μὲν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ σεμνότερον διεσκευασθέντι. ἐνταῦθα δὲ καινότερον ὡπλισμένῳ. τὸ δὲ ξίφος, αὐτὸ μὲν, ἥλοις χρυσείοις παμφαίνει. τὸ δὲ κολεὸν ἦν ἀργύρεον, χρυσέοισιν ἀορτήρεσσιν ἀρηρὸς, ὅ ἐστι χρυσοῦς ἔχον ἀορτῆρας ἤγουν ἀναφορεῖς, καὶ ὡς αὖθις ὑπομνηστευόμενος, βαστάγια, ἢ κρεμαστῆρας, ἀπὸ τοῦ ἀείρω. ἐξ οὗ καὶ ἀπήρας ἀορτήρ. τὴν δὲ ἀσπίδα τοῦ βασιλέως, ἀμφιβρότην λέγει, πολυδαίδαλον, θοῦριν, καλήν. ἔνθα σημείωσαι ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ θοῦρις ἀλκὴ, ἡ θοῦρόν τινα ποιοῦσα ὅ ἐστιν ὁρμητίαν, οὕτω καὶ ἀσπὶς θοῦρις. καθὰ καὶ θοὸς ζυγὸς εἰρεσίας παρὰ Σοφοκλεῖ. ὁ μὴ αὐτὸς ὢν ταχὺς, ἀλλ' αἴτιος τοῦ ἐπιταχύνεσθαι νῆα κωπηλάταις. καὶ ὅτι τὸ, καλὴν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ πολυδαίδαλον. τὸ γὰρ πολυδαίδαλον, εἰκὸς καὶ καλόν. τὰ δ' ἐφεξῆς, διεξοδικώτερον δηλοῦσι κατὰ διασκευὴν, πῶς καὶ πολυδαίδαλος ἦν καὶ καλὴ ἡ ἀσπίς. φασὶ γάρ. ἦν περὶ μὲν ἤγουν περὶ ἣν δὴ, κύκλοι δέκα χάλκεοι ἦσαν. ἐν δέ οἱ ὀμφαλοὶ ὅ ἐστι βοῦλαι ἦσαν ἐείκοσι κασσιτέροιο λευκοί. ἐν δὲ μέσοισιν ἦεν μέλανος κυάνοιο, ὀμφαλὸς δηλαδή. ταῦτα δὲ μίμημα τοῦ κόσμου εἶναί φασιν οἱ περὶ τὸν Κράτητα. διὸ πολυδαίδαλός τε εἴρηται, διὰ τὴν τῶν κοσμικῶν εἰδῶν ποικιλίαν, καὶ τὴν τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν. καὶ ἀμφιβρότη δὲ, ἐπεὶ τοὺς βροτοὺς περιείληφεν. οἱ δὲ κύκλοι, δηλοῦσι τούς τε παραλλήλους. τὸν ἀρκτικόν. τὸν θερινὸν τροπικόν. τὸν ἰσημερινόν. τὸν χειμερινὸν τροπικόν. καὶ τὸν ἀνταρκτικόν. καὶ τοὺς ἀνακεκλιμένους κολούρους. καὶ τοὺς δύο λοξοὺς, τὸν γαλαξίαν δηλαδὴ, καὶ τὸν ζωδιακόν. ναὶ μὴν καὶ τὸν ὁρίζοντα. οὓς καὶ χαλκοῦς λέγει, ὡς καὶ τὸν οὐρανὸν χάλκεον. οἱ ὀμφαλοὶ δέ φασι, τοὺς ἀστέρας αἰνίττονται. καὶ τοιαῦτα μὲν οἱ ἀλληγορηταί. λέγοντες καὶ ὅτι καλῶς οὐρανοῦ φέρει μίμημα ἡ τοῦ βασιλέως ἀσπίς. ὃν φθάσας Ὅμηρος, ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἴκελον ἔφη τῷ Ὀλυμπίῳ διΐ. ὁ δέ γε ποιητὴς τὰ ἑαυτοῦ ποιῶν, λέγει περὶ τῆς ἀσπίδος καὶ ταῦτα. τῇ δ' ἐπὶ μὲν γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο ἤγουν κύκλῳ ἦν, δεινὸν δερκομένη. περὶ δὲ δεῖμός τε φόβος τε. δηλοῖ δὲ διὰ τούτων συμβολικῶς, τὸ κατὰ βίαν γοργὸν καὶ δέους ποιητικὸν καὶ φοβερὸν τοῦ ἥρωος ὡς ἐν ἀλληγορίας λόγῳ. καθὰ καὶ ἐπὶ τῆς αἰγίδος τῆς ἀθηνᾶς ἐποίησεν. ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ, γοργότητος καὶ φόβου πεπληρῶσθαι τὴν ἀσπίδα. μυθικῶς γὰρ δαιμόνιά τινα ἡ γοργὼ καὶ ὁ δεῖμος καὶ φόβος. ἅπερ ὁ ποιητὴς περὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἀσπίδα χορεύειν φησίν. Ἄρης οὖν αὐτόχρημα ὁ βασιλεύς. εἶγε καὶ αὐτὸν ὁ δεῖμος καὶ ὁ φόβος οἱ τοῦ ἄρεος ὀπαδοὶ, ἀμφιέποντες περιΐζουσι καὶ πως ὑπασπισταὶ αὐτοῦ γίνονται. ὅτι δὲ καὶ ἱστορεῖν περὶ γοργοῦς καὶ δείμου καὶ φόβου φασὶν οἱ παλαιοὶ, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν σποράδην δηλοῦται. οὐκ ἂν δὲ εἴη περίεργον καὶ νῦν εἰπεῖν, ὅτι δαιμόνιόν τι πλάττεται ἡ γοργὼ καταπληκτικὸν καὶ ἐκ μόνης ὄψεως, περὶ ἧς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. διὸ καὶ βλοσυρῶπιν αὐτὴν λέγει ὁ ποιητὴς καὶ δεινὰ δερκομένην. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ γοργόνας λέγουσι αὐτὴν, οὐ κατὰ τὴν Σαπφὼ, ἀλλὰ κατὰ τὴν τρυγόνα κλίνοντες. καὶ ἀπολιθοῦσθαι ὑπ' αὐτῆς τοὺς αὐτὴν ἰδόντας φασί. Τοῦτο δὲ ἢ διὰ κάλλος ἀμύθητον ἐκπλῆττον τοὺς θεωμένους, καὶ καθιστῶν ὥσπερ καὶ ἀνδριάντας ἀκινήτους, ἢ καὶ διὰ φόβον. λέγονται γὰρ αἱ γοργόνες καὶ φοβεραὶ εἶναι οὕτως, ὡς δοκεῖν καὶ ἀπολιθοῦν μικροῦ δεῖν ὑπὸ δέους τοὺς ἐκείναις ἐμβλέποντας. τὸ δὲ, ἡ γοργὼ καὶ ἡ γοργὼν ἔχει ὁμοιότητα τῷ, ἡ ἀηδὼν καὶ ἡ ἀηδὼ, ὅθεν γενικὴ μὲν τὸ ἀηδοῦς, κλητικὴ δὲ τὸ ὦ ἀηδοῖ. ἔτι δὲ καὶ τὸ, ἡ χελιδὼν καὶ ἡ χελιδὼ. ἧς κλητικὴ τὸ ὦ χελιδοῖ. μήποτε δὲ καὶ Ὅμηρος οἶδε τὴν τοῦ γοργόνος κλίσιν, ἐν τῷ, γοργείη κεφαλὴ, καὶ ἐν τῷ, γοργείη. ἀπὸ γάρ τοι τοῦ ἡ γοργὼ, γοργώα ὤφειλεν εἶναι, καθάπερ ἐκ τοῦ ἡ λητὼ γίνεται λητώα. κατὰ τὸ, κἂν τῷδε μινύθουσα λητώα κόρη. γνωστὸν δὲ τοῖς εἰδόσιν, ὅτι κατὰ τὸ γοργὼν καὶ γοργὼ. ἀηδὼν καὶ ἀηδὼ. χελιδὼν καὶ χελιδὼ, οὕτω καὶ εἰκὼν καὶ εἰκώ. ἐξ οὗ εἰκοῦς τὰς εἰκόνας ἔφη ὁ κωμικὸς πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἡ Σαπφὼ, τὰς Σαπφοῦς. Ὅρα δὲ ὅτι τε οὐ μάτην τὸ λευκοὶ προσέθηκεν οἱ ὀμφαλοὶ κασσιτέρου, ἀλλ' ἵνα δηλώσῃ τὸ ἄκρατον αὐτῶν καὶ κυάνῳ ἀμιγές, καὶ διὰ τὸ κασσίτερον καὶ κασσίτερον διὰ τοῦ ι. οἱ μεθ' Ὅμηρόν φασι καὶ ὅτι ἐν τῇ προκειμένῃ τῶν βασιλικῶν ὅπλων διασκευῇ, καὶ εἴκοσι τρισυλλάβως ἔφη ὁ ποιητὴς, καὶ τετρασυλλάβως ἐείκοσι. Καὶ ὅτι ἐπιμένει ὑποπεπλασμένοις ῥήμασι, τῷ ἦσαν, καὶ ἦεν, καὶ ἦν. καὶ ὅτι τὸ βλοσυρὸν φανερῶς δι' ἑνὸς σ γράφεται. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ ἀκριβέστερον εἴρηται. ἀφ' οὗ ἡ βλοσυρῶπις γίνεται συντεθεῖσά τε κατὰ τὴν γλαυκῶπιν, καὶ τὸ αὐτὸ δηλοῦσα νόημα κατὰ τοὺς ἀλληγοροῦντας. καὶ τοιαύτη μὲν καὶ ἡ βασιλικὴ ἀσπίς. τῆς δ' ἐξ ἀργυρεός φησι τελαμὼν ἦν ὅ ἐστιν ἱμὰς, ἀναφορεύς. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ κυάνεος ἐλέλικτο δράκων, προσφυὴς καὶ αὐτός. οὐ γὰρ ἦν δράκοντα χρυσοῦν πλάσασθαι ἢ ἀργυροῦν. δοκεῖ δὲ οὐ τεταμένος διηνεκῶς εἶναι, ἀλλὰ ἑλικτὸς κατὰ σχῆμα ἑρπετῶν, ὡς δηλοῖ τὸ ἐλέλικτο. κεφαλαὶ δέ οἱ φασὶν ἔσαν τρεῖς ἀμφιστρεφέες, ἤγουν κατὰ κύκλον κεκαμμέναι, ἢ ἀμφιστρεφέες, ὅ ἐστιν ἀλλήλαις συμπεπλεγμέναι. ἑνὸς φησὶν αὐχένος ἐκπεφυυῖαι, ὃ δὴ

αὐάττα

ὡς ἁπαλὴν ἔχει οὐ πρὸς τὸ ἐμπεφυκέναι ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. καὶ οἱ μὲν παλαιοί, μίμημα τοῦ κόσμου καὶ ταῦτα εἶναί φασιν, αἰνιττομένου τοῦ ποιητοῦ. Ὅμηρος δὲ καὶ ἄλλως τοῦ μικροῦ τούτου ἐπαινετής πάνυ ἐστίν. οὐδὲ γὰρ ἦν ἄλλῳ τινὶ σχήματι κατασκευάσαι τὸν τελαμῶνα εἰς στενὸν συνηγμένον, καὶ εἰς μῆκος συρόμενον, εἰ μὴ τῷ τοῦ δράκοντος. ὃς δολιχὸς ἕλκεται καὶ στενός. οὕτω δὲ καὶ τὴν βασιλικὴν ὅλην ἀσπίδα, σὺν καὶ τῷ κατ' αὐτὴν τελαμῶνι, περιεργασάμενος ὁ ποιητής, εἶτα περιτίθησιν αὐτῷ, καὶ κυνέην ἀμφίφαλον τετραφάληρον ἵππουριν. δεινὸν δέ φησι λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. δίδωσι δὲ καὶ δύο ἄλκιμα δοῦρα, ὀξέα, ὧν ὁ χαλκός, τῆλε ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπεν. ἐφ' οἷς, οὐ μόνον ἀνδρεῖον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλῆ τὸν βασιλέα τῆς ἀφηγήσεως ἐπάγει. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, τιμῶσαι βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. ἐνταῦθα δέ τις εἴπῃ ἂν τό, τῆλε δὲ χαλκὸς ἀπ' αὐτόφιν οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπεν, ὅμοιον εἶναί πως τῷ πρὸ ὀλίγου ῥηθέντι τῷ, τῆλε δὲ χαλκὸς ἔλαμπεν ὥστε στεροπὴ Διός, ἤτοι ἀέρος, θαρρήσοι ἂν φάναι, καὶ ὅτι τολμήσας ἤδη ὁ ποιητής, ἀστραπῇ τῇ εἰκάσαι τὴν τοῦ ὅπλου αὐγὴν καὶ ῥᾷον τῆς [illegible] ἀχθείς, παραπέπεται προσφυῶς ἐνταῦθα καί τινα διὰ ταύτην ἐν μάχῃ βροντήν. εἰπών. ἐπὶ δ' ἐγδούπησαν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. ὡς τοῦ τῆς βροντῆς δούπου τῇ ἀστραπῇ συνείροντος. Ἔνθα καὶ ὅρα ὅπως τὸ τῆς βασιλικῆς ὁπλίσεως χωρίον, οὐ μόνον καλὸν τῇ ἐκφράσει, ἀλλὰ καὶ φοβερόν, καὶ σεμνὸν δέ. οἷς οὐδὲν ἀφελῶς φράζει, ἀλλὰ τὰ πλείω τερατωδέστερον. καὶ οὐ κοινῶς, ἀλλὰ ποιητικώτερον. δοκεῖ δὲ ὁ μὲν τῆς Ἥρας δοῦπος, βοὴν μεγάλην ἀερίαν σημαίνειν ὁποία τις καὶ ἡ τοῦ εἴδους(?). κατὰ τό, βοὴ δ' οὐρανὸν ἵκει. διὸ μετ' ὀλίγα καὶ ὁ ἀὴρ Ζεύς, κυδοιμὸν ὦρσε κακόν. ὁ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς, τὸν ἐκ φρονήσεως στρατηγικῆς καὶ ἐγκελεύσεως γινόμενον ἦχον τοῖς ἐπὶ ἐρεθισμῷ πλὴν ἤχων οἷα εἰκός, καὶ τὴν ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ἄσβεστον βοήν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ τετραφάληρον, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἀμφίφαλον. ἡ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἔχουσα φάλους, ἤγουν ἐκ δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν, καὶ αὖθις ἔμπροσθεν καὶ ὄπισθεν, κατὰ μὲν τὰς δύο συζυγίας τὴν ἔμπροσθεν, καὶ ὄπισθεν, καὶ τὴν δεξιὰν καὶ ἀριστεράν, λεχθείη ἂν ἀμφίφαλος. κατὰ δὲ τὴν καθ' ἕκαστον τετράδα, εἴη ἂν τετραφάληρος. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ λοφωτή ἐστιν, εἴγε κατά τινας οἱ φάλοι πρὸς λόφου ἐχρησίμευον ἔνδεσιν, ὡς ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. διὸ καὶ ἐπήγαγεν ἵππουριν. εἶτα πλέον σαφηνίζων φησί, δεινὸν δὲ λόφος ἔνευεν. ὅτι δὲ δεινὸν ὁ τοιοῦτος νεύει λόφος, προδεδήλωται ἐν τοῖς περὶ Ἀστυάνακτος. ἄλκιμα δὲ δοῦρα ὅ ἐστιν ἀλκιμοποιά, τὰ πολεμικὰ πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ξύλων τῶν ἁπλῶς, ὡς τό, ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης, ὅ ἐστι ξύλα. εἶτα σαφέστερον φράζων φησί. κεκορυθμένα χαλκῷ, τουτέστιν ἄνω περὶ τὴν ὡς εἰ κεφαλὴν τὴν ἀπεναντίας τῷ κάτω σιδηρέῳ οὐριάχῳ, φοροῦντα σίδηρον, ὡς οἷα καί τινα κόρυθα. ὀξέα δὲ τὰ τοιαῦτά φησι, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐσφαιρωμένων δοράτων. ἐκεῖνα γάρ, οὐ προφαίνει τὴν ὀξύτητα. Ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι ἐνδοξότερον ἐπὶ τοῦ βασιλέως νῦν εἶπεν ὁ ποιητής, ἤπερ ἐπὶ τοῦ Διομήδους ἀλλαχοῦ. ἐκεῖ μὲν γὰρ εἶπεν ὅτι ἔλαμπεν ὁ χαλκός, ὡς ἀστεροπὴ πατρὸς Διὸς ἤδη ἀέρος, περὶ τὰ κατώτερα δηλαδή. ἐνταῦθα δὲ ὅτι τῆλε χαλκὸς οὐρανὸν εἴσω ἔλαμπεν. ὡς καὶ ἄνω τῆς τοιαύτης λαμπηδόνος ἀναβιβασθείσης ἕως καὶ εἰς οὐρανόν. τὸ δὲ ἐγδούπησαν, μετάληψιν ἔχει τὸ γ' διὰ τραχύτητα φωνῆς. πάντως γὰρ οὐκ ἔστι φυσικόν. ὅτε γὰρ ὁ γδοῦπος ἐν ἁπλότητι εὕρηται, οὔτε γδουπῶ ῥῆμα. συνήθως μέντοι ἐρίγδουπος λέγεται. οὐχ οὕτω δὲ βραχύφωνον τὸ γδουπεῖν, ὡς τὸ βροντᾶν. ἔχει δὲ ὅμως τραχύτητος ἰδιότητα καὶ ὁ γδοῦπος καθὰ καὶ ὁ κτύπος καὶ ὅσα τοιαῦτα. περὶ δὲ Μυκήνης, καὶ πῶς πολύχρυσος λέγεται, καὶ ὡς ἠφάνισται τῷ μακρῷ χρόνῳ ἐς τοσοῦτον ὡς μηδὲ ἴχνος αὐτῆς φαίνεσθαι, προδεδήλωται ἱκανῶς. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἂν οὕτω πολὺν ἀνάλωσε λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὴν βασιλικὴν ὅπλισιν, εἰ μὴ μεγάλα τινὰ ἔμελλεν ἱστορήσειν περὶ αὐτοῦ. ἐπεὶ μὴ δὲ ἐχρῆν αἰσχῦναι ἀρετὴν ὅπλων, ἔργων φαυλότητι. καὶ ἔστι κἀνταῦθα μάλιστα οἰκεῖον εἰπεῖν, ὡς ἐσθλὰ ἐσθλὸς ἔδυνε. καὶ ἔοικε μὲν καὶ ἄλλοτε τὰ τοιαῦτα τεύχεα περιφορηκέναι ὁ βασιλεύς. Ὁμήρῳ δὲ νῦν ἤρεσεν οὕτως αὐτὸν λαμπρῶς ὁπλίσαι, ὁπηνίκα ἔμελλεν ἀνδραγαθίαις ἐλλάμψεσθαι. πολλαχοῦ δὲ εἴωθεν ὁ ποιητὴς κατά τινα διαλείμματα φιλοτιμεῖσθαι γραφῆς καινότητας, ἐξηγήσεων μεθόδοις τοιαύταις τὸ ὅσον ὑψηλὸν καὶ ὕψιστον τῆς ἀφηγήσεως. ὅς γε καὶ νῦν ἐν τοῖς κατὰ τὸν Κινύραν καὶ τοῖς ἑξῆς θαυμασίαν οἵαν δαιταλουργίαν ῥητορείας ἐσκεύασεν, ἱστορήσας εὐμεθόδως παλαιόν τι οὐ μὴν ἐκ τοῦ δεκάτου ἔτους, ἐκφράσας καινότερον ὡς οὐδαμοῦ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, τερατευσάμενος, ἀλληγορίας ἐμφήνας, καλλιρρημονήσας εἶτα ὡς κάλλος φράσας, καὶ ὅλως εἰπεῖν, ἀλλοιώσας τὴν ἀκρόασιν ἐξ ὧν πολεμικῶς τὰ πρὸ τούτων ἤκουσαν. Ὅτι οὐ πάντες ἔφιπποι τῆς τάφρου ἐξήλασαν ἐπὶ πόλεμον. οἱ γοῦν περὶ τὸν βασιλέα, πεζοὶ ἐξῆλθον, ἐπιτάξαντες πρότερον τὰ περὶ ἠνιοχίας ἵππων. φησὶ γοῦν, ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος, ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθι ἐπὶ τάφρῳ. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, ῥώοντο, ἤγουν ἐρρωμένως ἐκινοῦντο. ἄσβεστος δὲ βοὴ γένετο ἠῶθι πρό. ἔστι δὲ ἐπιτέλλειν τὸ μετ' ἐπιτάσεως προθέσεως λεγόμενον ἐντέλλεσθαι. ὅ ἐστιν εἴς τι τέλος ἔργου προσκαλεῖσθαι. λέγεται δέ ποτε παθητικῶς καὶ αὐτὸ ἐπιτέλλεσθαι. ἀπὸ δ' αὐτοῦ, σπανίως μὲν ἐπιτολὴ ἡ ἐντολή. ὡς ἐπιπολὺ δέ, ἐπιστολὴ πλεονασμῷ τοῦ σ. ἐπεὶ καὶ αὐτὸ τὸ ἐπιτέλλειν, ἐπιστέλλειν εὑρίσκεται. τοῦ δὲ ἐρυκέμεν πρωτότυπον τὸ ἐρύω, ὅ ἐστιν ἑλκύω. ὡς γὰρ ἐπιπολὺ ἐρύονται ἵπποι καὶ τὰ τοιαῦτα ἐκ τοῦ κωλύεσθαι. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, τὰ ὁπωσοῦν ἐρυόμενα ἤγουν ἑλκόμενα ζῶα, ἐπέχονται τοῦ θέειν

αὐτά

αἴνεται. ἴσως δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐρύω τὸ φυλάσσω, γίνεται τὸ ἐρύκω. οὗ παράγωγον τὸ ἐρυκάκω καὶ ἐρυκανάω, ὧν χρῆσις πολλαχοῦ. περὶ δὲ πρυλέων ὅ ἐστι πεζῶν, προγέγραπται. Τὸ δὲ θωρηχθέντες, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ζώννυσθε καὶ ὡς οὐ ταυτολογεῖ. ὁ δὲ τοῦ, βοὴ ἄσβεστος, εἰ μὲν ἐπὶ κραυγῆς νοήσειέ τις τὴν βοὴν, οὐκ ἀγαθή ἐστιν ἡ ῥοπή. ἐὰν δὲ μάχη νοηθείη ἡ βοὴ, ἔχεται λόγου. κοινὸς γάρ καὶ πυρὸς ὁ πόλεμος. ὅθεν καὶ δαῒς, ἡ μάχη παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω. διὸ καλῶς ἐπὶ πολὺ ἐκκαιόμενος πόλεμος, ἄσβεστος ἂν βοὴ λέγοιτο. τὸ δὲ ἠῶθι πρὸ, ἤγουν ἐκ πρωΐας, ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ Ἰλιόθι πρὸ, καὶ οὐρανόθι πρό. Ὅτι κυδοιμὸν ὡς αἰνότερον ἐρρέθη ἔρσας κακὸν ὁ Ζεὺς, κατῆκεν ὑψόθεν ἐέρσας ὅ ἐστι δρόσους, αἵματι μυδαλέας ἐξ αἰθέρος. δι' ὧν ἐδήλου πολὺν ὄλεθρον καὶ χύσιν αἵματος ἔσεσθαι Τρώων τε καὶ Ἑλλήνων. φησὶ γοῦν, οὕνεκ' ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν. ὅπερ περιφράζεται ἀπὸ τοῦ, πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψε. καὶ ὅρα τὸ κεφαλὰς, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ, Τεῦκρε φίλη κεφαλή. καὶ, τοίην γε κεφαλὴν ποθέω. ὡς ἀδιάφορον ὂν ψυχὴν εἰπεῖν, ἢ κεφαλήν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ δοκεῖν ἐν κεφαλῇ ἱδρύσθαι τὸ τῆς ψυχῆς θειότατον. Ἰστέον δὲ ὡς τοιοῦτόν τι ἐρεῖ Ὅμηρος, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅπου τὸν Σαρπηδόνα ὁ Πάτροκλος ἀναιρεῖ. ἔνθα τὸ ἐέρσας αἵματι μυδαλέας, ψιάδας αἱματοέσσας ἐρεῖ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, οὐ μόνον τέρας εἶναι τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἄλλως εἰκότως καὶ κατὰ φύσιν γενέσθαι. ἐπεὶ γὰρ ἐπλήθυον αἵματος οἱ περὶ Τροίαν τόποι, ἀναγκαίως καὶ αἱ δρόσοι αἱματώδεις εἰσὶν, ὡς ἐκ τῶν ἐκεῖ οὐσῶν ἀναθυμιάσεων. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. λέγεται δὲ ὑπ' ἄλλων καί τι καινότερον. περὶ γὰρ τὰ Ἀρμένια ὄρη, καὶ χιόνες φασὶν ἐρυθραὶ καταρρήγνυνται, διὰ τὸ ἐκ μιλτώδους γῆς ἀναθυμιάσεις τοιαύτας ἀναφερομένας, ὅμοιον ἀποτελεῖν τὸν πίπτοντα νιφετόν. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. πεφώραται δὲ οὐ πρὸ πολλοῦ καὶ κατὰ τῶν Μακεδόνων γῆς περὶ τὸν ἐπὶ ἄξιον ἐπὶ Βαρδάριον, καταρραγεῖσα ὕφαιμος ἀθρόα χάλαζα, σημαίνουσα ὡς ἔοικε δεινά. ὧν ἡ πεῖρα, μετ' οὐ πολὺ κατήραξεν ἐπ' ἀπωλείᾳ τῆς γείτονος πόλεως. ὡς δὲ καὶ ποταμοί ποτε ἐρρύησαν αἵμασιν, ἱστορεῖται καὶ αὐτό. οὕτω δὲ, καὶ ὅτι οὐ μόνον εἰς αἷμα χρώζονται ὕδατα πολλάκις, ὡς καὶ τὸ ὕδωρ τῆς ἐν Βαβυλῶνι φασὶ λίμνης, ἐρυθρὸν ἐπί τινας ἡμέρας γίνεται, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑτεροίας χρόας. αὐχμὸν γοῦν φασὶ γενομένων ποτὲ περὶ τὸν Νεῖλον, ἐρρύη τὸ ὕδωρ ἰῶδες. καὶ ἦν φαῦλον καὶ αὐτὸ τέρας. πολλοὶ γὰρ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. καὶ τὸ τοῦ Βορυσθένους δέ φασι κατά τινας χρόνους ἰοβαφὲς ὁρᾶται. εἰ δέ τισιν ὕδασι καὶ πρασιοειδὲς ἐπῆλθε συμβεβηκὸς χρῶμα, ἀλλ' αὐτὸ οὐ σημεῖον, πάθος δὲ ἀπὸ γῆς φυμάτων τοιουτοχρόων. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ κατὰ κοινὴν ἐτυμολογίαν, ἔρση ἡ δρόσος, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄρδω ἄρσω, ὡς τὰ περὶ γῆν ποτίζουσα, ἢ ἀπὸ τοῦ εἰς τὴν ἔρα σεύεσθαι, ψιλοῖτο ἂν καὶ αὐτὴ, καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς κατὰ πλεονασμὸν γινομένη ἐέρση. πρὸς ὅπερ ἀντιφωνοῖ τὸ λωτὸν θ' ἑρσήεντα. καὶ τὸ χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι. ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἀπὸ τούτων γὰρ δασύνεσθαι ἡ ἕρση δείκνυται. διὸ ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέω τὸ πρῶτον γίνεται κατὰ μετάθεσιν ἔρω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἕρση καὶ ἐέρση, ἢ ἀνυστική, καὶ δραστική. ἵνα οὕτω δασύνοιντο διὰ τὴν θεματικὴν δασεῖαν. μυδαλέαι δὲ αἱ δίυγροι ὡς ἀπὸ τοῦ ὕδατος ὅθεν καὶ τὸ μυδᾶν.

Ὅτι καὶ τῶν Τρωικῶν ἡγεμόνων, τοὺς μὲν δίχα ἐπιθέτων προάγει, τοὺς δὲ μετὰ ἐπιθέτων. τὸν μὲν Ἕκτορα μέγαν ὀνομάζων. ἀμύμονα δὲ τὸν Πολυδάμαντα. δῖον δὲ τὸν Ἀγήνορα. τὸν δὲ Ἀκάμαντα, ἠΐθεον ἐπιείκελον ἀθανάτοισι. περὶ δὲ Αἰνείου, περιφραστικῶς λέγων ὅτι Τρωσὶ θεὸς ὡς τίετο δήμῳ, ἤγουν τῷ δήμῳ τῶν Τρώων, οὐ μὴν τοῖς βασιλεῦσιν. οἱ μὲν γὰρ τοῦ δήμου, ὡς καὶ ἀγαθὸν καὶ εὐγενῆ καὶ ἀνδρεῖον ἐτίμων αὐτόν. τοῦ δὲ βασιλικοῦ γένους, ζηλοτυπία τις ὑπῆν πρὸς αὐτὸν, οἷα μετὰ τοὺς Πριαμίδας βασιλεύσειν ἐλπιζόμενον, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ὅρα δὲ περὶ τοῦ ἠϊθέου Ἀκάμαντος, ὅτι καθ' Ὅμηρον ἠΐθεος ὁ ἀκ

Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο,
Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Αἰνείαν θ' ὃς Τρωσὶ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ,
Τρεῖς τ' Ἀντηνορίδας, Πόλυβον, καὶ Ἀγήνορα δῖον,
Ἠΐθεόν τ' Ἀκάμαντ', ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν.
Ἕκτωρ δ' ἐν πρώτοισι φέρ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ,
Παμφαίνων, τοτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα,
Ὣς Ἕκτωρ ὁτὲ μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι κελεύων. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Οἱ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν,
Ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν
Πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει,
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες,
Δῄουν. οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.
Ἶσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. οἱ δὲ, λύκοι ὣς

θῦνον. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα.
Οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν.
Οἱ δ' ἄλλοι, οὔ σφιν πάρεσαν θεοί, ἀλλὰ ἕκηλοι
Οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, ἧχι ἑκάστῳ
Δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο.
Πάντες δ' ᾐτιόωντο κελαινεφέα Κρονίωνα,
Οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Τῶν μὲν ἄρ' οὐκ ἀλέγιζε πατήρ. ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς,
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων,
Εἰσορόων Τρώων τε πόλιν καὶ νῆας Ἀχαιῶν
Χαλκοῦ τε στεροπὴν, ὀλλύντας τ', ὀλλυμένους τε.
Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο. πῖπτε δὲ λαός.
Ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον,
Οὔρεος ἐν βήσσῃσιν ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας,
Τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
Σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ.
Τῆμος σφῇ ἀρετῇ Δαναοὶ ῥῆξαν φάλαγγας,
Κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ'. ἕλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν
Αὐτόν. ἔπειτα δ' ἑταῖρον, Οϊλῆα πλήξιππον.
Ἤτοι ὅ γ' ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη.
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ', οὐδὲ στεφάνη δόρυ οἱ σχέθε χαλκοβάρεια,
Ἀλλὰ δι' αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέου. ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Καὶ τοὺς μὲν λίπεν αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων,
Υἷε δύω Πριάμοιο νόθον καὶ γνήσιον, ἄμφω
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁ μὲν νόθος, ἡνιόχευεν.
Ἄντιφος αὖ παρέβασκε περικλυτός. ὥ ποτ' Ἀχιλλεὺς
Ἴδης ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι
Ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων.
Δὴ τότε γ' Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων.
Σπερχόμενος δ' ἀπὸ τοῖιν ἐσύλα τεύχεα καλὰ
Γινώσκων. καὶ γάρ σφε πάρος παρὰ νηυσὶ θοῇσιν
Εἶδεν, ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα
Ῥηϊδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
Ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἁπαλόν τέ σφ' ἦτορ ἀπηύρα,
Ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ δύναταί σφιν

ἔτι, ὁμοίως μετὰ τῆς ἀρεσίου ἀδ.

Τοῦ δὲ τόπου τούτου ἡ ἔννοια, ἐλλιπῶς ἔχει ῥήματος. εἰπὼν γάρ. Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο, Ἕκτορά τ' ἀμφὶ μέγαν καὶ ἑξῆς, τέσσαρας ὅλους στίχους, ἀφῆκεν ἔκτοσθεν τοῦ ῥήματος. ἔδει, Τρῶας δὲ ἔστησαν ἐν τῷ δεινῷ τόπῳ ἀμφὶ τὸν Ἕκτορα. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τῶν ἀνωτέρω χωρισθέντας, ἢ τὸ ἐκοσμήθησαν ἔλλειπται κατὰ κοινοῦ ἐκ τοῦ, ἐπὶ τάφρῳ κοσμηθέντες, ἢ δ' ἐθορύβησαν ἐκ τοῦ, ἐν δὲ κυδοιμὸν ὦρσε κακὸν Κρονίδης.

Ὅτι Ἕκτωρ ἐν πρώτοις ἔφερεν ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην ἤγουν προεμάχετο ἐν σταδίᾳ μάχῃ. παρακινδυνεύων δὲ παραφράζει τὸ ἐν πρώτοις φέρειν ἀσπίδα. εἰπὼν τὸν Ἕκτορα μετὰ πρώτοισι φαίνεσθαι. ἔνθα πρώτοις λέγει, οὓς ἀλλαχοῦ προμάχους ἔφη. Ὅτι δ' ὡς Ἕκτορα ἐπ' ἄλλοτε ἄλλῃ μάχεσθαι ὀξέως ἐπιφαινόμενον, καὶ ὅτε μὲν προμαχοῦντα καὶ οὕτω προφαινόμενον, ὅτε δὲ ἄλλως οὐραγοῦντα καὶ ἀποκρυπτόμενον, καὶ οὕτω μὲν ὁμοῦ πᾶσι φαινόμενον πανταχοῦ, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸν ὁπλισμὸν ἐλλαμπόμενον, ἀστραπῇ εἰκάζει καὶ ἀστέρι. ὃς ποτὲ μὲν φαίνεται, ποτὲ δὲ ἐπινέφελος γίνεται. φησὶ γάρ. οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστὴρ παμφαίνων, ποτὲ δ' αὖτις ἔδυ νέφεα σκιόεντα, ὣς Ἕκτωρ ὅτε μέν τε μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, κελεύων. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμφ', ὥστε στεροπὴ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο. ὃ καὶ ἐπὶ τοῦ Διομήδους αἰχμῆς φθάσας εἶπεν ὁ ποιητής. ἔνθα ἄρα ὡς τὸν μὲν ἑλληνικὸν βασιλέα εἰς πλάτος διεξοδικῶς ἐξέφρασεν ὁ ποιητὴς, ὅπως ὡπλίζετο. ἐπὶ δὲ Ἕκτορος ἠρκέσθη παραβολῇ βραχυτάτῃ τῇ μετὰ τὴν ἀστραπήν. ἀλλὰ

βα

σαι τὸ λαμπρὸν τοῦ ὁπλίτου ὡς, ἅμα τε διδάσκων μὴ χρῆναι ἀεὶ γραφικῶς ἐμπλατύνεσθαι, ἀλλά τε ἐπιτροχάδην ὅτε δέοι λαλεῖν. ὅρα δὲ καιρίαν λέξιν ἐπὶ ἀστέρων τὸ φαίνεσθαι, διὸ καὶ ἐπιμόνως εἴρηκε,

Χραισμεῖν. αὐτὴν γάρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει.
Καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην
Σπεύδουσ' ἱδρώουσα κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς,
Ὣς ἄρα τοῖς, οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον
Τρώων, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο.

ἀναφαίνεσκε, καὶ παμφαίνων, καὶ φάνεσκεν. Οὔλιος δὲ ἀστὴρ κατά τινας, ὡς που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ τοῦ κυνὸς, ὡς φθοροποιὸς διὰ τὰ ὑπὸ κύνα ὀλέθρια καύματα. οἱ δὲ, κομήτην τὸν τοιοῦτον ἀστέρα νοοῦσιν, ὡς φθορὰν ὑποσημαίνειν φανείς. οἱ δὲ τὸ οὔλιον αὔλιον γράφουσιν ὅ ἐστιν ἑσπέριον. ὃς δηλαδὴ εἰς αὔλεις ἄγει τὰ ζῶα, τουτέστιν αὐλίζεσθαι ποιεῖ. διαφορὰν δὲ ἀστέρος καὶ ἄστρου, τὴν καὶ ἀλλαχοῦ δηλουμένην, ἐρείνιος φίλων φασὶν ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων. λέγων ὡς ἀστὴρ μὲν, ἕκαστος τῶν ἐν τῷ ζωδίῳ. καθόφαμεν τὴν ἄρκτον ἐξ ἀστέρων τόσων συγκεῖσθαι. ἄστρον δὲ, τὸ ὅλον ζώδιον τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεστώς. τὸ δὲ ἔδυ νέφεα, ἐντελῶς ῥηθὲν, δηλοῖ ὅτι τὸ ἔδυ ἁπλῶς οὕτω λεγόμενον, ἐλλιπῶς ἔχει. δεῖ, ἔδυ ὁ ἥλιος τὴν γῆν, ἢ κατὰ γῆς, ἢ ὑπὸ γῆν. τὸ δὲ ὁτὲ αἰτὶ τοῦ ποτὲ, οἱ ἀρχαῖοι παροξυτόνως φασὶν, ὡς τε ἐν τῇ ῥω φαίνεται ῥαψῳδίᾳ. Τὸ δὲ ἄλλοτε δ' ἐν πυμάτοισι, φανερῶς παρίστησιν ὡς καὶ ἐν τῷ μετὰ πρώτοισι φάνεσκεν, ἡ μετὰ πρόθεσις τῇ ἐν ἰσοδυναμεῖ. Τὸ δὲ κελεύων, ἀσφαλῶς κεῖται, ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ διὰ δειλίαν ὕστατος ὁ Ἕκτωρ ἐφαίνετο, ἀλλ' ὀτρύνων στρατηγικῶς τοὺς ὄπισθεν οἷα οὐραγός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κελεύειν, οὐ μόνον ἐπιτακτικόν ἐστιν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ὀτρυντικὸν ἢ ἐπιστευστικὸν ἢ ἐρεθιστικόν. διό τε οἱ μηχανικοὶ κελευσταὶ λέγονται, ὅτι τὰ οἰκεῖα τεχνῶνται. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ναυτικοί. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, κατακέλευε δή. Τὸ δὲ πᾶς χαλκῷ ἔλαμπεν, ἀντὶ τοῦ ὅλος. πολλαχοῦ δὲ οὕτω φράζει ὁ ποιητὴς, εἰ καὶ κυρίως τὸ πᾶς ἐπὶ πλείοσι λαμβάνεται, καὶ οὐκ ἐπὶ μιᾶς συνεχοῦς ὁλότητος. ὅρα δὲ καὶ ὡς πάνυ καίριον τὸ τῆς παραβολῆς. καθὰ γὰρ ἀστὴρ ἐκ νεφέων παμφαίνων, αὖθις ἔδυ νέφεα, οὕτω καὶ ὁ Ἕκτωρ ποτὲ μὲν, ὡς οἷα νέφει τινὶ ἐκρύπτετο τῇ τοῦ στρατοῦ πυκνότητι δυόμενος εἰς βάθος καὶ ὀτρύνων αὐτοὺς, ἢ καὶ οὐραγῶν καὶ διὰ τοῦτο τοῖς Ἀχαιοῖς μὴ φαινόμενος πρὸς καιρὸν, ποτὲ δὲ ἀνεφαίνετο, ὅτε δηλαδὴ πρόμαχος ἦν. οὐ λαμπόμενος ἔξωθέν ποθεν, ἀλλ' αὐτὸς λάμπων χαλκῷ καθάπερ εἰ καὶ ἥλιος φωτί. Ὅρα δέ τε ὅτι τὴν ἐκ τοῦ ἀστέρος παραβολὴν βραχύ τι πλατύνας, τὴν τῆς στεροπῆς ἐπίτεμεν ἵνα μὴ ῥηθῇ μονοειδῶς. καὶ ὅτι τὸ Διὸς αἰγιόχοιο, οὐ μάτην δοκεῖ ῥηθῆναι, ἀλλ' εἰς δεῖξιν τοῦ ἐν καιρῷ μάλιστα στεροπῆς, αἰγίοχον τὸν Δία εἶναι. Ὅτι οὐκ ἀεὶ μὲν, πολλάκις δὲ ὅμως καιροῦ, οἱ πάλαι θερισταὶ ἀπὸ περάτων ἀρχόμενοι τοῦ λῃίου, ὅτι ἴσως μέγα τι εἴη ἐκεῖνο καὶ εὔκαρπον καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, μάκαρος ἀνδρὸς καὶ διὰ τοῦτο εὐτυχοῦς, ἐπελεύτων εἰς τὰ μέσα ἔριν ἀγαθὴν ταύτην ἱστῶντες καὶ ἁμιλλώμενοι τάχιον συντελέσαι τὸ ἔργον. τοιούτοις θερισταῖς παραβάλλει νῦν τοὺς ἐξ ἀντιπροσώπου μαχομένους ὁ ποιητής. λέγων. οἳ δ' ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν, ὄγμον ἐλαύνωσιν ἀνδρὸς μάκαρος κατ' ἄρουραν, πυρῶν ἢ κριθῶν, τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει, ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, δῄουν. οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. ἀλλὰ δηλαδὴ κατὰ τοὺς ῥηθέντας θεριστὰς, ἐχώρουν ἀλλήλοις ἀντιπρόσωποι. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη ἁρμόζουσα ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι. ἐναντίοι γὰρ ἀλλήλοις καὶ οἱ θερισταὶ καὶ οἱ μαχηταί. καὶ ὥσπερ ἐκεῖ συχνὰ πίπτει δράγματα, οὕτως ἐνταῦθα συχνοὶ νεκροί. ὅτε δὲ ἡ λεχθεῖσα παραβολὴ ἐνέργειαν ἴσην παραδηλοῖ ἀμφοῖν τοῖν στρατοῖν, μεταλαβὼν ὁ ποιητὴς. εὐθὺς ἐπιφέρει. ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν ὅ ἐστιν ἰσοψύχως ἐμάχοντο, καὶ, ὡς κεῖται ἀλλαχοῦ, ἕνα θυμὸν εἶχον. ἤδη γὰρ πρὸ βραχέων ὅμοιον εἶναι ἐρρέθη κεφαλὴν εἰπεῖν καὶ ψυχήν. ἐπεὶ δὲ ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ οὐδὲν ἐλαυνὰ ἄγριον καὶ πολέμῳ οἰκεῖον, ἐπάγει ἑτέραν εὐθὺς, ταύτην. οἱ δὲ, λύκοι ὣς θῦνον. τουτέστιν οὐχ ἁπλῶς οὕτως ἐναντίοι ἀλλήλοις ἦσαν κατὰ τοὺς ἀμητῆρας, ἀλλ' ὡς οἱ λύκοι πρὸς τὰ ζῶα καθ' ὧν ἐναντίοι ὁρμῶσιν. ἐπίτομος δὲ αὕτη παραβολὴ, ἐπενεχθεῖσα τῇ τῶν ἀμητήρων διεξοδικωτέρᾳ οὔσῃ. καθά τε πρὸ ὀλίγου τῇ τοῦ ἀστέρος, τὴν τῆς στεροπῆς ἐπήνεγκε. μεστώσας ἐπίτηδες καὶ τὸν παρόντα τόπον παραβολαῖς, διὰ συνάψει ἐνάργειαν. ὄγμος δὲ ὁ προαροτεκλαβεὶς τόπος καὶ ἀποσχεὶς ἑλκυσμῷ ἀρότρου, ὡς ἀπὸ τοῦ οἴγω οἶγμος καὶ ὄγμος κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ἐκ τοῦ ἕλκω ὄλγμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ' ὄγμος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἄγμος καὶ ὄγμος ἢ ἐπίστιχος ἀγωγή. σημαίνει γάρ φασιν, ἐπίστιχον καὶ αὐλακώδη φυτείαν. βαρύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος λήγοντα δισύλλαβα μονογενῆ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ο καὶ ἔχοντα δύο σύμφωνα, βαρύνεται. ὄκνος, ὄμβρος, ὄσσος, ὄρθρος, ὄρφνος, ὄλβος, ὄλμος. οὕτω γοῦν καὶ ὄγμος. καὶ ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ βαδίσεως θεριζόντων ἐνταῦθα τὸ ἐλαύνειν τίθεται, γινόμενον ἀπὸ τοῦ ἐλάω πλεονασμῷ τοῦ υ καὶ ἐπενθέσει τοῦ ν. παραπίπτει δὲ ἡ λέξις αὕτη κατὰ Ἡρακλείδην διαλέκτοις τισί. Βοιωτῶν μὲν γὰρ τὸ ἐλάω καθὰ καὶ τὸ πεινάω καὶ διψάω καὶ τὰ ὅμοια. αἰολέων δὲ, ἡ προσέλευσις τοῦ υ. ὡς καὶ ἐν τῷ ψαύω, χραύω, αὔω. δώριος δὲ, ὁ πλεονασμὸς τοῦ ν. καθὰ καὶ ἐν τῷ, δύνω καὶ θύνω. τὸ δὲ ἴσας

ὑσμίνη

ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, μετενήνεκται μὲν τροπικῶς ἀπὸ ἀνθρώπων ἐχόντων ἰσότητα μεγέθους. ἔστι δὲ ἀλληγορία ῥητορική, ἣ δηλοῖ, ὡς οὐδεὶς ἕως τέως ὑπερεῖχε μαχόμενος, ἀλλ' ἰσοκέφαλος ἦν μέχρι τινὸς ἡ μάχη ἐκ τοῦ διὰ τὸ ἀνυπέροχον καὶ ἰσοπαλές. ἀμφοτέρων γοῦν ὡς ἐρεῖ τὰ βέλεα ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως. λέγει ὁ ποιητὴς ὅτι κατὰ μὲν τὰ σώματα, ὑπερεῖχον ἄλλοι ἄλλων, ἡ δὲ ὑσμίνη, ἴσας εἶχεν κεφαλὰς ἤγουν, ὡς ἐρρέθη, ψυχάς. καὶ νῦν μὲν, οὕτως. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἄλλως αὐτὸ φράσει δίχα τροπῆς καὶ σαφέστερον. εἰπών. κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε Κρονίων. καὶ νῦν μὲν ἰσοῤῥοποῦσιν οἱ πρὸ μικροῦ τὸ ἔλαττον φερόμενοι. μικρὸν δὲ ὕστερον, περιέσονται τῶν Τρώων, ἀναμαχησάμενοι, καὶ τὴν ἧτταν ἀναπαλαίσαντες, καὶ ἀρετῇ τὸ μεῖζον ἀπενεγκάμενοι, εἰ καὶ τὰ ἐκ τύχης ἀντιπέσατε. καὶ οὕτω, διὰ μέσης τῆς νῦν ἰσότητος, μεταβάντες ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐκ τοῦ πρώην ἐλάττονος. ἔχει δὲ τὸ ἀσφαλὲς ἡ τροπὴ, ἐκ τοῦ, ὑσμίνη. οὐ γὰρ κατὰ μέγεθος ἴσας εἶχεν κεφαλάς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ὑσμίνην.

Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τῶν τοῦ λύκου ἐνταῦθα χαριεστάτης παραβολῆς, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ὦρτο λέων ὣς ἀθρόος, καὶ μεμαὼς ὥστε λὶς, ἀναλόγως τῇ τοῦ καιροῦ ἐνδελεχείᾳ συντέμνων καὶ τὰς παραβολάς, καὶ τῇ τῶν ἔργων πολυσπερχείᾳ συντρέχων τῷ λόγῳ τεχνικῶς. τὸ δὲ ἀνδρὸς μάκαρος, εἰς ἦθος ποιεῖ δηλοῖ, ὡς τοῖς τοιούτοις, καὶ τῆς γῆς λίαν εὐφορούσης, καὶ οὕτω θεριζομένης ὑπὸ πολλῶν ἀμητήρων κοινότερον. πυρῶν δὲ καὶ κριθῶν ἡ παραβολὴ ἐμνήσθη, οὐ μόνον διὰ τὸ τῶν σπερμάτων τούτων εὔχρηστον καὶ πολύχρηστον, ἀλλὰ καὶ ὅτι τούτοις ἐνευθηνοῦνται οἱ μάκαρες, οἱ καὶ ὄλβιοι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται λέγονται, ὡς ἐν ὅλοις ὅ ἐστι κριθαῖς τοῦ βίου ὄντος αὐτοῖς. ἐξ ὧν ὁλῶν ὡς μέρους, καὶ τὰ ἄλλα νοοῦνται γεώργια. δράγματα δὲ, ὧν ἡ χεὶρ δράττεται ἐν τῷ θερίζεσθαι. εἰ δ' αὐτὸ μὲν διὰ τοῦ γ', ἡ δὲ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος γινομένη δραχμὴ διὰ τοῦ χ γράφεται, ὁμοίωμα τούτοις πρὸς τὸ βρέγμα καὶ τὸν βρεχμὸν, καὶ τὰ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ ταρφέα, κυριώτατα ἐνταῦθα κεῖται. πυκνά τε γὰρ καὶ συχνὰ τὰ πίπτοντα δράγματα, καὶ οἷα δὴ ῥίψιν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ταρφὸς, ἤγουν δάσος γίνεται, καὶ τὸ ταρφὺ, ὅπερ ἐστὶ δασύ. τὸ δὲ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, ἢ καθ' ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ ἐπεμπηδήσαντες ἀλλήλοις, ἢ καὶ ἑτέρως ἀντὶ τοῦ κατ' ἀλλήλων ὁρμήσαντες, κατὰ μετάληψιν τῆς προθέσεως καὶ ἀντίπτωσιν. ἔνθα καὶ σημειωτέον τὴν ἐπὶ πρόθεσιν ληφθεῖσαν ἐπὶ ἐναντιώσεως. καὶ ἔστι χρήσιμον καὶ τοῦτο εἰς τὸ, δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις. καθ' ὃν λόγον καὶ ἐχθρῷ ἐπιχαίρει τις. τὸ δὲ οὐδ' ἕτεροι μνώοντο φόβου, ἐγγύς ἐστι τοῦ ἑρμηνεύειν τί ἐστι τὸ ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν. εἰ γοῦν μηδ' ἕτεροι φεύγουσιν, ἐπίσης ἄρα δοκοῦσι μάχεσθαι, καὶ οὐ κατὰ ἑτεραλκῆ τινα νίκην. διὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν σχηματίσας ὁμοίας ἐννοίας φησίν. οὐδ' ἕτεροι ἔφευγον ὡς δῆθεν ὑποκύψαντες, ἀλλ' ὄρθιοι τὰς κεφαλὰς ἐν ἰσότητι μάχης ἦσαν. ἀναγκαίως δὲ τὸ οὐδ' ἕτεροι ἐνταῦθα δέχεται ἀπόστροφον. οὐ γοῦν λογίζεται ὡς ἓν, ἀλλὰ τέμνεται ἰδίᾳ ὁ σύνδεσμος. φησὶ γὰρ, ὅτι οὐδὲ ἐμέμνηντο φυγῆς θάτεροι διὰ τὸ ἑτεραλκὲς τῶν ἑτέρων.

Ὅτι κατὰ σχῆμα προεκθέσεως ἀναφωνῶν ὁ ποιητὴς, ὡς ἐν τοῖς πλείοσιν οὐ παρενθήσει μυθικὰ ἐπεισόδια, καὶ ἅμα αἰνιττόμενος ὡς ἡ ῥηθεῖσα ἐκ τῶν ἀμητήρων παραβολὴ, καὶ ἡ τῶν κεφαλῶν ἰσότης, ἐξ ἔριδος ὡρμήνται μάλα πολλοῦ οὔσης ἄξια κατὰ τὴν μάχην, φησίν. Ἔρις δ' ἄρ' ἔχαιρε πολύστονος εἰσορόωσα. οἴη γάρ ῥα θεῶν παρετύγχανε μαρναμένοισιν. οἱ δ' ἄλλοι οὔ σφιν πάρεσαν ἤγουν παρῆσαν θεοί, ἀλλὰ ἕκηλοι ἐν σφοῖσιν, ἤγουν ἰδίοις μεγάροις ἐκάθηντο ἔνθα ἑκάστῳ δώματα καλὰ τέτυκτο, κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο. ταῦτα δὲ παραφρασθέντα ἢ παρῳδηθέντα, δύναται προσαρμόττειν ἐνδόξοις προσώποις, ἃ ἐν καιρῷ ἔριδος ἔξω κινδύνου κάθηνται ἡσυχάζοντα. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅτι τὴν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ Ἔριν, οὐκ εἰς ποιότητα λαμβάνει ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ σωματοποιεῖ τινα πλάττει. οὐ μόνον γοῦν ἵσταται ὡς ἐρρέθη, ἐν νηὶ καὶ μέγα καὶ δεινὸν βοᾷ, ἀλλὰ καὶ χαίρει τοῖς μαχομένοις, οἷα μὴ μόνον πολύστονος, ἀλλ' ἤδη καὶ φιλόστονος. φαύλης δὲ τὰ τοιαῦτα ἔριδος ἐπίθετα. ἡ γάρ τοι ἀγαθὴ ἔρις ἀρετὴ οὖσα, οὐκ ἂν τοιαύτη λέγοιτο, εἰ καὶ κάματοι ἐπακολουθοῦσιν αὐτῇ. οὓς γλυκεῖς κρίνουσιν οἱ κατ' ἀρετὴν ἐρίζοντες. τὸ δὲ ἔνθα ἑκάστῳ δώματα καὶ ἑξῆς, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἐν μεγάροις. ἵνα δηλώσῃ ὀλύμπια ταῦτα εἶναι καὶ μὴ ἁπλῶς μέγαρα. οἷα δὲ ταῦτα, καὶ ὅτι ἡφαιστότευκτα, ἐν ἄλλοις δηλοῦται.

Ὅτι πάντες οἱ τοῖς Ἀχαιοῖς δηλαδὴ συμμαχοῦντες θεοὶ, ᾐτιόωντο Δία οὕνεκ' ἄρα Τρώεσσιν ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. τῶν μὲν ἄρ', οὐκ ἀλέγιζε πατὴρ, ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς, ὅ ἐστι χωρισθεὶς, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο κύδεϊ γαίων. τοῦτο δὲ πολὺ παντὸς ἂν λέγοιτο δυνατοῦ, ὃς τὰ δοκοῦντά οἱ ποιῶν, ὀλίγα τῶν λοιπῶν ἐπιστρέφεται. Καὶ ὅρα τὸ ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι Τρωσὶ, χρησιμεῦον καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. τὸ δὲ πατὴρ ἐν ἁπλότητι ῥηθὲν, ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐν τῷ πατρὸς Διὸς, ἐλλιπῶς ἔχει. τὸ δὲ πλῆρες, ἐν τῷ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

Ὅτι περιεργοτάτη καιρία διασκευὴ μάχης τὸ, εἰσορόων χαλκοῦ τε στεροπὴν ὀλλύντας τ' ὀλλυμένους τε. ὅτι καὶ νῦν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, εἰς τι αὐξήσεως εἶδος τίθησιν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν ἐξ ἀνατολῆς καὶ ἠοῦς, ὅ ἐστι πρωΐας ἀνάβασιν τοῦ ἡλίου, ὡς δηλοῖ τὸ, ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ, ὡς ἔκ γε τοι φθίνοντος τοῦ ἤματος. διὸ καὶ ἡλίου φθίνασμα τὴν δύσιν ἔφη τις ποιητής. καὶ ἀναλογεῖν δὲ φθινάδι ὥρᾳ τὰ πρὸς δύσιν λέγεται, ὥσπερ χειμερινὴ τὰ τῆς νυκτὸς, ἐαρινὴ δὲ τὰ ἑῷα. ὅθεν καὶ ἦρ, ὁ ὄρθρος ὁμοφώνως τῇ ὥρᾳ. ἱερὸν δὲ ἦμαρ κατὰ μὲν παρεφίελον, τὸ μέχρι μεσημβρίας διὰ τὰς καὶ ἑτέρωθι δηλωθείσας τηνικαῦτα θυσίας. δύναται δὲ καὶ ἡ ὅλη νοεῖσθαι ἡμέρα. καθὰ καὶ Ἡσίοδος τὰς νύκτας λέγει μακάρων εἶναι. εἰ γὰρ ἱερὸν τὸ κνέφας φησί που Ὅμηρος. πολλῷ πλέον τοιοῦτον τὸ ἦμαρ διὰ πολλὰ αἴτια. Ὅρα δὲ ὡς οὐχὶ μερεῖ ὥραις τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ τῇ τοῦ ἡλίου ἀλ-

λως ἁπλούστερον κεῖσθαι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ, ἠὼς ἢ δείλη ἢ μέσον ἦμαρ. ἐξ οὗ ἡ μεσημβρία παρὰ τοῖς ὑστέροις σύγκειται. ὡρῶν γάρ φασι μέρισις οὔπω ἐκρίβωτο. ὡς καὶ αὐτίκα φανεῖται ἐν οἷς ὁ ποιητὴς ἀπὸ δρυτόμου ἐνταῦθα σημειούμενος τὴν μεσημβρινὴν ὥραν, καθ' ἣν μάλιστα κορέννυται κόπου ὁ δενδροτομῶν, φράζει οὕτως. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσατο δεῖπνον, οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας, τάμνων δένδρεα μακρά, ἅδος τέ μιν ἵκετο θυμόν, σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ, τῆμος Δαναοὶ καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ τοῦ ποιητοῦ φράσις. τὸ δὲ δρυτόμος, ἐκ μέρους τῆς δρυός, ἣ τίμιος ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς διὰ τὰς πρεσβυτέρας καὶ παλαιφάτους βαλανηφόρους δρύας, τὸν ἁπλῶς ξυλοκόπον καὶ ὑλοτόμον δηλοῖ. ὥσπερ καὶ δρυμὸς καὶ δρυμὼν, οὐ μόνον ὁ δρύας ἔχων τόπος, ἀλλὰ καὶ λοιπὰ δένδρα. καὶ δρυοκολάπτης ὁ πᾶν ξύλον κολάπτων ἐπεὶ αἰθυρίσει οὐ ζητεῖ. ὁ δ' αὐτὸς λόγος, καὶ ἐπὶ τῆς προῤῥηθείσης δρυφάκτου καὶ ἐπὶ δρυκάρπων, ἅπερ εἰσὶ ξύλων καρποὶ καὶ τῶν ὁμοίων. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς δρυτόμον εἰπὼν, ἐπάγει, τάμνων δένδρεα, οὐ μὴν δρῦς μόνας. ὡς εἶναι ταυτὸν τὸ τάμνειν δένδρεα, καὶ τὸ δρυτομεῖν. καὶ τὸ δενδροτόμον, καὶ δρυτόμον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ δρῦς ἅπαν δένδρον, οὕτω δὲ καὶ πεύκη ὡς καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ ἐν τῷ, τὴν ἐν Ἴδῃ πεύκην, οὕτω καὶ δόρυ οὐ μόνον ἰδίως λόγῳ μέρους καὶ πολεμικὸν ξύλον, ἀλλὰ καὶ ἅπαν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, δόρατα μακρὰ ταμών. καὶ ὅς ὕσι δὴ δρυὸς ὑπ' αἰέρος. καί, οὐ γάρ πω τοίαν ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. Τὸ δὲ ὡπλίσατο, ἀντὶ τοῦ ἐσκεύασεν. ὅπλα γὰρ οὐ τὰ πολεμικὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ παντὸς ἔργου καὶ ἁπάσης τέχνης ὄργανα. Ὅρα δὲ καὶ μέχρι πότε βάλλει ὁ ποιητὴς διώκειν τὸ δεῖπνον. ἕωθεν γὰρ ἄχρι καὶ μέσης ἡμέρας, ὅτι καὶ ὁ δρυτόμος μάλιστα κάμνει τάμνων δένδρεα οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ μακρά. ὅτι δὲ τὸ δεῖπνον ἀοριστεῖ, δῆλον. ὧδε μὲν γὰρ, τὸ περὶ μεσημβρίαν δηλοῖ. ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ τὸ πρώϊον, ἐν δὲ τῷ τέλει τῆς κ' ῥαψωδίας, τὸ ἅμα τῇ ἠοῖ, ἔνθα δειπνῆσαι ἐπ' ὤν τῶν κατασκόπους. ἐπάγει. ἠὼς δ' ἐκ λεχέων καὶ τὰ ἑξῆς. ἴσως δὲ δεῖπνον ἄρτι τὸ περὶ μεσημβρίαν, διότι τηνικαῦτα δεῖ, τουτέστιν ἐλλείπει τοῦ πονεῖν ὁ ἐργάτης, κορεννύμενος τὰς χεῖρας κατὰ τὸν ποιητὴν καὶ ἅδος πάσχων. οὐ μὴν ἀνάπαλιν, δεῖπνον τὸ ἑωθινὸν, ἐπεὶ τότε ὡς καὶ ἄλλοθι δηλοῦται, δεῖ ὅ ἐστι χρεία ἐστὶ πόνου τοῖς ἐργατικοῖς. τὸ δὲ χεῖρας, ἔλλειψιν προθέσεως ἔχει, ἵνα ᾖ, ὅτι ἐκορέσατο κατὰ χεῖρας, πρὸς διαστολὴν τῆς κατὰ ψυχὴν ἢ προθυμίαν. κατ' αὐτὰ γὰρ ἴσως, οὐκ ἐκορέσατο. ἔχει δὲ καὶ τὸ κορέσατο ἔλλειψίν τινα. ἵνα λέγῃ. ὡς ἐκορέσατο κόπου ἢ πόνου, ἢ μᾶλλον τοῦ δενδροτομεῖν. ὅπερ ἐπὶ μόνων βρωμάτων τὸ κορέσασθαι. κόρος γὰρ κοπωτικός ἐστιν, ὡς ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ, διὸ ἐγκόπτει ἐπὶ βρώσεως μὲν τὸ φαγεῖν, ἐπὶ δὲ ἐργατῶν, τὸν ἐν ἔργοις κάματον. ὕπεστι δ' ἐνταῦθα καί τι ἀστεῖον τοιοῦτον. κορεσάμενος γὰρ χεῖρας ὁ δρυτόμος, δεῖ λίζεται καὶ ἄλλως γαστέρα κορέσασθαι. οὐκ ἐξετύπωσε δὲ τὸ τοιοῦτον ὁ ποιητὴς νόημα, ἵνα μὴ ἀφῇ λαλεῖν σεμνῶς, ἀστεϊζόμενος οὐ κατὰ καιρόν. τὸ δὲ ἅδος ὅ ἐστι κόρος, ἑρμηνεύει ἤδη δηλαδὴ τὸ κορέσατο, ζητητέον δ' αὐτοῦ τὸ γένος. Σημείωσαι δὲ, ὅτι τι ψιλοῦται ἡ τῆς λέξεως ταύτης ἀρχοῦσα, καὶ ὅτι ἐν ἑνὶ δ' γράφεται. καὶ ὅτι συστέλλει τὸ κατάρχον α, εἰ καὶ ἐν τῷ, καμάτῳ ἀδηκότες, ἤτοι κορεσθέντες, ἐκτείνει τὸ ἐν ἀρχῇ τῆς μετοχῆς δίχρονον. ὥστε τὸ ἅδην ὅ ἐστι δαψιλῶς, οἷα συστοιχοῦν τούτοις, καλῶς ἂν δι' ἑνὸς δέλτα ἐκφέροιτο. ἐπεί τοι καὶ τὸ ἀδηκότες οὕτω γράφεται. καὶ τὸ ἀδημονεῖν δέ. οὗ πρωτότυπον ἀδήμων ἀδήμονος, ὁ ἐκ λύπης ὡς οἷα καί τινος κόρου, ὃς ἅδος λέγεται, ἀναπεπτωκώς. τὸ δὲ περὶ φρένας, ἤγουν περιεστῶς τὰς φρένας ἵμερος αἱρεῖ, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως εἴρηται τοῦ κορέσατο χεῖρας. ὁ γὰρ δρυτόμος, καμάτου μὲν κατὰ χεῖρας κορέννυται, βρώσεως δὲ κατὰ φρένας ἱμείρεται. εἰς δὲ τὸ μετὰ κάματον ἐφίεσθαι τροφῆς τὸν δρυτόμον, παρατιθέασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὴν κατὰ τὸν Σωκράτην ἱστορίαν. ὃς πολλά ποτε περιπατήσας ἑσπέρας, πρὸς τὸν πυθόμενον τί τηνικάδε ὦ Σώκρατες, ἔφη ὄψον ζητεῖν. καὶ ὁ μὲν ἀκούσας, ὤετο τὸν φιλόσοφον προσόψημά τι ἐθέλειν. ὁ δὲ ἐδήλου, ὡς κοπιῶ ἵνα ἡδέως φάγοιμι. ἔστι γὰρ ὄντως ὁ γυμναστικὸς πόνος βρώσεως ὄψον, καὶ οὐδὲν οὕτως ἡδὺ ὄψον, ὡς τὸ μετὰ πόνον φαγεῖν. τοῦτο δὲ καὶ Ὅμηρος ἐνδεικνύμενός φησι τὸν δρυτόμον γλυκὺ σῖτον προσφέρεσθαι μετὰ κάματον, διδάσκων μετὰ πόνους ἐμφορεῖσθαι σιτίων πρὸς τὸ εὐόρεκτον. Ὁ δὲ ἔπαινος Ἑλλήνων τὸ, σφῇ ἀρετῇ ῥήξαντο φάλαγγας, εἰ καὶ ἄλλως δηλαδὴ ἡ τύχη ἐκώλυε. λέγει δὲ ῥήξασθαι, τὸ διακόψαι συνασπισμὸν ἀντιμάχων. ὅπερ ὁ κατορθῶν δι' ἀνδρίας ῥηξήνωρ κατὰ τοὺς παλαιούς ἐστιν. ἔστι δὲ τὸ σφῇ ἀρετῇ ὅμοιον πρὸς τὸ ὑπὲρ αἶσαν, καὶ ὑπὲρ μόρον, ἤγουν ὑπὲρ τὸ πεπρωμένον. Ζεὺς μὲν γὰρ Τρώεσσι βούλετο νίκην, Ἕλληνες δὲ νικῶσιν ἄρτι τῇ κατ' αὐτοὺς ἀνδρίᾳ. ἐνταῦθα δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ ὡς συντείνει ἐν τοῖς δεινοῖς τὸ φιλάλληλον. φησὶ γὰρ ὅτι Δαναοὶ ῥήξαντο φάλαγγας, κεκλόμενοι ἑτάροισι κατὰ στίχας. καὶ τοῦτό ἐστι, ὃ ἐν ἄλλοις λέγει, συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν. ἱστορεῖ δὲ καὶ ὅτι πρῶτος ὁ βασιλεὺς εἷλεν ἄνδρα τὸν δεῖνα. οὐδὲ γὰρ εἶχεν ἂν οὕτω σεμνῶς φρασθέντα, μὴ μέγα τι ποιῆσαι. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἀσπουδαίως πεζεῦσαι, καταπηδῆσαι ἵππου, φησὶ γάρ. ἐξ ἵππων κατεπάλμενος, ἀντίος ἔστη. αἰολικῶς δὲ ψιλοῦται τὸ κατεπάλμενος. λέγει δὲ καὶ μετώπιον, ἢ τὸ μέτωπον καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, ἢ τὸ μεσόφρυον. ὡς καὶ μεταμάζιον, τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν, καὶ μεταίχμιον, τὸ μεταξὺ δύο στρατῶν. φησὶ γὰρ, μετώπιον ὀξέϊ δουρὶ ἔνυξε. καθὰ δὲ τὸ ἴχνος ἴχνιον οὐκ ἔστι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκοριστικὸν, οὕτως οὐδὲ τὸ μετώπιον. σημειοῦνται γὰρ οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται, μὴ εἶναι παρ' Ὁμήρῳ ὑποκορισμὸν, διὰ τὸ μεγαλοπρεπὲς τῆς κατ' αὐτὸν ποιήσεως, εἰ μὴ ἄρα φασὶν ἐν τῷ, μάλα γὰρ μέγα θηρίον ἦεν. ὅπερ ἐκ τῆς ὑποκοριστικῆς χθαμαλότητος ἐγήγερται, διά τι τὸ μάλα, καὶ διὰ τὸ μέγα. μάμνη

ται δ' ἐνταῦθα καὶ στεφάνης ὁ ποιητὴς, ὡς που καὶ πρὸ τούτων, εἰπὼν. δουρὶ νύξεν, οὐδὲ στεφάνη οἱ δόρυ σχέθε χαλκοβάρεια. Ἔνθα ἄρα ὡς ἡ τῆς συνθέσεως φύσις, ἴσχυσε προπαροξύνεσθαι καὶ τὴν βαρεῖαν, καθὰ καὶ τὴν δασεῖαν μὲν συνθέσει. ἔφη γάρ που κυνέην ἱπποδάσειαν. ταῦτα δ' ἴσως, διὰ τὸ καὶ τὰ ἀρσενικὰ αὐτῶν προπαροξύνεσθαι ὁμοίως τῷ τρηχὺς ἄτρηχυς ὀξὺς κάροξυς. εὔθλιος ἄθλιος. ὡς γοῦν αὐτὰ, οὕτω καὶ χαλκόβαρυς, ὡς εἰκὸς καὶ ἱππόδασυς. ὅθεν χαλκοβάρεια καὶ ἱπποδάσεια, ὁμοίως τῷ ἡμίσεια, θήλεια. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γενναίαν πληγὴν δηλοῖ δόρατος, τὸ οὔτε νύξεν, οὐδὲ στεφάνη δόρυ σχέθεν, ἀλλὰ διὰ αὐτῆς ἦλθε καὶ ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα. Ὅτι σκώπτων πως ὁ ποιητὴς συμβολικῶς ἅμα καὶ ἀστείως ἐπὶ σκυλαφίᾳ, φησὶν ὅτι τοὺς μὲν αὖ ἑλὼν ὁ βασιλεὺς, λίπεν αὖθι στήθεσι παμφαίνοντας, ἐπεὶ περίδυσε χιτῶνας. τοιούτων γοῦν ἀνδρῶν ἴδιον ἡ πολλὴ οὕτω λευκότης θαλαμευομένων καὶ γυναικιζομένων ὡς τὰ πολλά. περιδύειν δὲ, τὸ ὅλον ἐκδύειν δηλοῖ. πάντως δὲ ὕπτιοι κεῖνται οἱ οὕτω στήθεσι παμφαίνοντες. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ταπεινὸν τὸ παμφαίνειν στήθεσιν, οὕτω λαμπρὸν τὸ παμφαίνειν ὅπλοις. διὸ καὶ ἐκ τοῦ χαλκῷ λάμπει ὡς ἀστεροπὴ, καὶ τοῦ στρατοῦ δὲ, ἀστεροπὴ χαλκοῦ ἀπεπάλλετο, καθὰ εἶπε πρὸ βραχέων ὁ ποιητής. Ὅτι φανερῶς καὶ ἐνταῦθα δίδωσιν ὁ ποιητὴς διαφορὰν ἡνιόχου καὶ παραιβάτου. ὧν ὁ μὲν ἡνιόχευεν, ὁ δὲ παρέβασκεν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ἅρματος παραιβάτης. ὃ ἔοικε παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὁ ἐν τοῖς γάμοις λεγόμενος πάροχος. φασὶ γὰρ Παυσανίας, ὅτι ἐν γάμοις, τρεῖς ἐπὶ ἁμάξης ἐκάθηντο, μέση ἡ νύμφη, ἑκατέρωθεν δὲ, ὁ νυμφίος καὶ ὁ πάροχος, φίλος οὗτος ἢ συγγενὴς ὁ μάλιστα τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος. ἔνθα σημείωσαι ἐπὶ οἵου σημαινομένου ὁ πάροχος κεῖται. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ νῦν συνήθους, ὃς ἐκ τοῦ παρέχειν γίνεται, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται παροχουμένου καὶ ὡσανεὶ παραιβάτου. Ἰστέον ὅτι νῦν μὲν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ξυνωρίδας τινὰς ἵππων ζημιοῖ τῇ πτώσει τῶν ἐπ' αὐτοῖς ὀχουμένων. πλείων δὲ, πολλοὺς ἵππους κενὰ ὄχεα κροταλίζειν ἀφίησιν, ἐμπίπτων αὐτοῖς ὡς πῦρ ὕλῃ δασείᾳ κατὰ τὴν παραβολήν. εἰσὶ δὲ οὓς νῦν ἀναιρεῖ κατὰ συζυγίας, Βιήνωρ καί τις Οἰλεὺς ξενικὸς ὁμώνυμος τῷ πατρὶ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἔτι δὲ, Ἶσος καὶ Ἄντιφος υἱοὶ Πριάμου καὶ Πείσανδρος καὶ Ἱππόλοχος υἱοὶ Ἀντιμάχου. ἐν οἷς ὅρα ὅτι ὁ Ἶσος μὲν, ἅπαξ ἐρρέθη ἐν τῷ, βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων. ὁ δὲ Ἄντιφος, τρίς. καὶ ἔοικε σιωπᾶν τὸν Ἶσον ὁ ποιητὴς διὰ τὴν ἐξ ὁμωνυμίας ἀσάφειαν. ὅτι γοῦν ὄγκον ἡ λέξις ἔχει, καὶ πάνυ δὲ ἂν ἐπλάνα τὸν ἀκροατὴν, εἰπὼν, Ἶσος ἡνιόχευε, καὶ Ἶσον ἔβαλε δουρί. διὸ καὶ ἐπιτηδευσάμενος ἅπαξ αὐτὸν εἰπεῖν, τὸ λοιπὸν σιωπᾷ, γνωρίζων αὐτὸν ἐκ τοῦ συζυγοῦντος Ἀντίφου. φησὶ γάρ. υἷε δύω Πριάμοιο νόθον καὶ γνήσιον. ὁ μὲν νόθος, ἡνιόχευεν. Ἄντιφος αὖ παρέβασκε. καὶ πάλιν. τὸν μὲν, ὁ βασιλεὺς ἔβαλε δουρὶ, Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς ἔλασε ξίφει, ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων, ἤγουν ἐξέρριψε τοῦ ἅρματος. ὃ μετ' ὀλίγα ἀφ' ἵππων ὦσε φησίν. ὅρα δ' ἐκ τοῖς ῥηθεῖσι καὶ ὅτι τὸ, αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' Ἶσόν τε καὶ Ἄντιφον ἐξεναρίξων, σχεδικῆς τερθρείας καὶ τῆς κατ' αὐτὴν λαβυρίνθου κεῖται λεληθότως ἀφορμὴ τοῖς ὕστερον. ὁποῖα καὶ ἄλλα πολλὰ τῷ ποιητῇ, τεθέντα μὲν ἀπραγματεύτως κατὰ συνήθειαν, παρελκυσθέντα δὲ τοῖς γραμματικοῖς εἰς μίμησιν. περιβέβληται μὲν γοῦν ἐνταῦθα ἐν τῷ βῆ ῥ' Ἶσον, Ῥήσου δῆθεν τινὸς ἀπεύχησις, ὁποῖος ὁ πλειστορηθεὶς Θρᾷξ ἥρως. ὁ δὲ ὀρθὸς νοῦς ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου διαλελυμένως νοεῖ τὸ βῆ ῥ' Ἶσον, ἤγουν ἔβη δὴ τὸν Ἶσον ἐξεναρίξων. οὐ ζηλωτέα δὲ ἡ τοιαύτη φράσις ἐν λόγῳ πεζῷ. τὸ μέντοι μέτρον, ἐκβιάζεται καὶ τοιούτοις, ποτὲ μὲν κατ' ἀνάγκην τινά, ποτὲ δὲ χάριν ὄγκου ὡς καὶ ἐνταῦθα. δυνάμενος γὰρ ὁ ποιητὴς εἰπεῖν αὐτὰρ ὁ βῆ Ἶσον ἐξεναρίξων, ἐπεισέβαλε τὸν ῥὰ σύνδεσμον συμπληρωτικῶς, πρὸς θεραπείαν τῆς χασμῳδίας οὐκ εὐγενοῦς, καὶ ἵνα τῷ ῥοίζῳ τοῦ ἀμεταβόλου ὀγκώσῃ τὴν φράσιν διὰ σεμνότητα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι καὶ ἐν τῷ, υἷε δύω νόθον καὶ γνήσιον. ἄμφω εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, παρέλκει τὸ δύω συνήθως. καὶ χωρὶς γὰρ αὐτοῦ, νοεῖται τὸ δυϊκὸν ἐκ τοῦ υἷε, καὶ τοῦ νόθου καὶ γνησίου, ἅπερ αἰτιατικά, καὶ πρὸς διαστολὴν ἀλλήλων λέγονται. Τὸ δὲ ἄμφω εἰν ἑνὶ δίφρῳ, ἔχει τι ἀντιθετικὸν κατὰ τὸ δύο περὶ ἕνα. ἐν δὲ τῷ, ὁ μὲν νόθος ἡνιόχευε, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ ἀσυνδέτως ἔχει καὶ ἐξήλλακται διὰ ποικιλίαν. ἦν δ' ἂν τὸ κοινὸν καὶ ὀρθὸν, οὕτω. δύω ἐν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. τὸν μὲν, ἡνιοχεύοντα, τὸν δὲ, παραβάσκοντα. τὸ δὲ ἡνιοχεύειν, ἐκ τοῦ ἡνιοχεῖν γίνεται πλεονασμῷ τοῦ υ Αἰολικῶς. ὡς καὶ τὸ ζητεῖν ζητεύω παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ ἡνιοχεύειν, καὶ ἡ ἡνιοχεία, καὶ ὁ ἡνιοχεὺς γίνεται. Ὅτι καὶ νῦν Ὅμηρος Ἀχιλλέως τι μνήμην συνήθως παρενείρει, καὶ ἱστορίας παλαιοτέρας τῆς τοῦ Ἀχιλλέως μήνιδος παρεμβάλλων, δι' ἧς τόν τε Ἀχιλλέα σεμνύνει καὶ τὴν ποίησιν καταποικίλλει, λέγει δύο τινὰς Πριαμίδας ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πεσεῖν ἐν ἑνὶ ὄντας ὡς προσεχῶς εἴρηται δίφρῳ. οὕς ποτ' Ἀχιλλεὺς Ἴδης φησὶν ἐν κνημοῖσι δίδη μόσχοισι λύγοισι, ποιμαίνοντ' ἐπ' ὄεσσι λαβὼν, καὶ ἔλυσεν ἀποίνων. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτω πλατύτερον ἐρρέθη μετ' ὀλίγα δὲ πάνυ γοργῶς φράζει οὕτως. ὅτ' ἐξ Ἴδης ἄγαγε πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὕτω θερμῶς ἐξέχεται τοῦ Ἀχιλλέως ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα, ὡς μὴ ἐθέλειν ἐν τῇ κατ' ἐκεῖνον μνήμῃ ῥᾳδίως ἀποσχέσθαι αὐτοῦ. ἐν τούτοις γοῦν ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἀνδραγάθημά τε Ἀχίλλειον, εἶτα τοῦ βασιλέως μνησθεὶς, πάλιν εὐθὺς μετὰ πέντε στίχους, μέμνηται τῆς αὐτῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀνδραγαθίας ἐπὶ βραχύ. καὶ αὖθις ἐπισυνάπτει τὸ βασιλικὸν ἀρίστευμα, εἰκάζων καὶ διὰ παραβολῆς τὰ κατὰ τοὺς ῥηθέντας Πριαμίδας. φησὶ γάρ. ὡς δὲ λέων ἐλάφοιο ταχείης νήπια τέκνα ῥηϊδίως συνέαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν, ἐλθὼν εἰς εὐνὴν, ἁπαλόν τε σφ' ἦτορ ἀπηύρα. ἡ δ' εἴπερ τε τύχῃσι μάλα σχεδὸν, οὐ

δύναται σθένειν χραισμεῖν. αὐτὴν γὰρ μιν ὑπὸ τρόμος αἰνὸς ἱκάνει. καρπαλίμως δ' ἤϊξε διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, σπεύδουσ', ἰδρώουσα, κραταιοῦ θηρὸς ὑφ' ὁρμῆς, ὡς ἄρα τοῖς, οὔτις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον Τρώων. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ὑπ' Ἀργείοισι φέβοντο. καθὰ καὶ μήτηρ ἔλαφος πτήσσουσα μὲν τῷ φόνῳ τῶν τεκνῶν, μὴ ἔχουσα δὲ ἀμύνειν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον φεύγουσα. καὶ οὕτω μὲν ἐμβραδύνει τοῖς ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πτώσεσιν ὁ ποιητὴς, οἷα λόγου πλείονος ἀξίοις, ἀποσμικρύνων καὶ οὕτως αὐτόν. ὁ δὲ καὶ ἐφεξῆς πίπτει εὐθὺς ἐπὶ τῶν τοῦ Ἀντιμάχου παίδων. καί τοι δυνάμενος ἐν ὀλίγῳ δηλῶσαι ὡς ἀνῃρέθησαν, καθὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μυρίων ποιεῖ. κνημοὶ δὲ ἴδης, οἱ μὲν τὰς πρόποδας, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ζωϊκῶν μετὰ πόδας κνημῶν, ὡς καὶ προδεδήλωται. εἰ δέ τινες δασεῖς τόπους ἑρμηνεύουσι τοὺς κνημούς, καλῶς φασὶ καὶ αὐτοί, ὡς τῶν ταπεινοτέρων τόπων ἐν τοῖς ὄρεσι δασυτέρων ὄντων διὰ τὸ ἐκεῖ συλλείβεσθαι τὰ ὕδατα. τὸ δὲ δίδη, δηλοῖ μὲν τὸ ἐδέσμει, ἔστι δὲ ὁμοίως τῷ ἴση. ὡς γὰρ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ἰσῶ ἴσημι, οὕτω τὸ δίδη, ἀπὸ τοῦ διδῶ δίδημι. ὅπερ οὕτω φράζεται, πρὸς διαστολὴν τοῦ διδῶ δίδωμι, ὃ δηλοῖ τὸ δωροῦμαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ δῶ δώσω, ἐξ οὗ τὸ δῶρον, γίνεται τὸ δίδωμι, οὕτως ἐκ τοῦ δῶ οὐ μέλλων δήσω ἢ δέσω, πλέκεται τὸ δίδημι. μόσχοισι δὲ λύγοισι, τοὺς ἁπαλοὺς δηλοῖ ἢ τρυφερούς. ἢ φασὶν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἔτι ἁπαλῶν βοῶν ὅ ἐστι μόσχων, μετενήνεχθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τὰ τρυφερὰ καὶ λυγώδη φυτά. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τούτου, καὶ τὸ μοσχεύειν ἡ γεωργικὴ λέξις ἐστίν. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ λύγον φασὶν οὐχ ἁπλῶς τὸν τοῦ τυχόντος δένδρου ἁπαλὸν κλάδον, ἀλλὰ φυτὸν ἱμαντῶδες καὶ ἁπαλόν, ὃ καὶ οἶσον καλοῦσιν, ἐξ οὗ καὶ οἰσόκαρπον τὸ κατά τινας ἀγνόσπερμον. ἐπεὶ ὁ λύγος, καὶ ἄγνος καλεῖται οἱονεὶ ἄγονος. ὁ γὰρ αὐτοῦ καρπός φασιν ἐσθιόμενος, ἀφανιστικός ἐστι τῆς γονῆς. διὸ καὶ οἱ ἱερεῖς, κόμας τοῦ φυτοῦ τούτου ὑπετίθεντο τῇ στρωμνῇ ὡς φυσικήν τινα δύναμιν εἰς τὸ ἁγνεύειν ἐχούσας. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λύγου, καὶ τὸ λυγίζειν. ἢ οἱ κραδάμενοι ἐν φαύλαις ὀρχήσεσι λυγισμοί. λέγεται δὲ λυγία ἰδιωτικῶς. εἰς ἃς οἱ ἁπαλοὶ ἀκρέμονες ἢ μᾶλλον αἱ παραφυάδες, καὶ εἰς πλέγμα συστρέφονται καὶ εἰς δεσμούς, κατά τινας σχοίνους τε καὶ ἱμάντας. ὅρα δὲ ὅπως ἀγενῶς τοὺς Πριαμίδας ὁ ἀστεῖος Ἀχιλλεὺς ἐδέσμευσεν. οὐ γὰρ ἱμᾶσιν ἀλλὰ λύγοις, ὑφ' ὧν καὶ βόες συνδούμενοι, ἑλικτῇ ἰλλάσιν ὥς πού φησιν ὁ ποιητὴς ἤγουν συνεστραμμένοις δεσμοῖς ὡς ἀπὸ τοῦ ἴλλω ῥήματος, ἐξ οὗ καὶ ἰλλὸς στραβός. ἢ ἀπὸ τοῦ εἰλῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἴλη ἡ τάξις καὶ τὰ παρ' αὐτήν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ποιμαίνουσι κἀνταῦθα παῖδες εὐγενεῖς, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἔθος τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν βουκολεῖν, ἢ ἱπποφορβεῖν, ἢ ποιμνίοις ἐπιστατεῖν, καρτερίας καὶ ἀσκήσεως χάριν, τὴν ἀνθρωπικὴν ποιμαντικὴν ἀσκουμένοις ἐν τῇ τῶν ἀλόγων ἐπιμελείᾳ. διὸ καὶ ποιμένες λαῶν ἐλέγοντο. κυριολεκτεῖται δ' ἐνταῦθα τὸ ποιμαίνειν ἐπὶ προβάτων, ἐπεὶ καὶ ποιμὴν κυρίως, ὁ τῶν οἰῶν ἐπιμελητής, παρὰ τὸ ὄϊς ἢ μῶ τὸ ζητῶ, ὡς διὰ οἴμην τις ὢν ἤγουν ὄϊς ζητῶν, καὶ ἐν συναιρέσει οἴμην, καὶ πλεονασμῷ ποιμήν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἤγανον πήγανον, ὃ καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐτυμολογικῷ κεῖται. ἔτι δὲ καὶ τοῦ μῆλα ἔλα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται. ἴσως δὲ, καὶ τοῦ γῖνος ἶνος. ὧν τὸ μὲν, παρὰ Ἀριστοτέλει κεῖται καί τισιν ἄλλοις. τὸ δὲ, ἐν τῷ κατὰ στοιχεῖον μεγάλῳ βιβλίῳ τοῦ Σουίδα, δηλοῦντι ζωΐδια δι' ὄνους ἤ τινα τοιαῦτα εὐτελίστατα. καὶ τὰ ἄποινα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ ἔλυσε, πάνυ κυρίως εἴρηται, δι' ὧν δηλοῦται λύτρα ἐκφόρα. τὸ δὲ ἔλυσεν ἀποίνων, ἐλλειπτικῶς μὲν εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἀπέλυσε διὰ δώρων. καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὠνήσατο χρυσοῦ, καὶ ἐδούλευσε μισθοῦ. καὶ ἐπώλησε πολλοῦ. χρηματίζεσθαι δὲ τοὺς Ἀχαιοὺς δηλοῖ ἐξ ὧν ἐληΐζοντο, ἢ τὴν περιουσίαν συνιστᾶν. ἣν ἐν τοῖς πρὸ τούτου, ἐκ Τροίας πορίζεσθαι εἶπεν αὐτὸς Ἀχιλλεύς. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ, κεῖται καὶ καλλιεπίζοντα τό, ἐπεὶ ὄπασι λαβών, καὶ ὑπὲρ μαζοῖο βάλε, καὶ ἐκ δ' ἔβαλ' ἵππων. πλεονάζουσι γάρ πως αἱ τοιαῦται λέξεις. ἢ γίνεται οὕτω κοινῶς, κάλλος φράσεως. ἰδίως δὲ ἐν τῷ, λαβὼν ἢ βάλε, ἀναγραμματισθὲν γὰρ τὸ λαβεῖν, ποιεῖ τὸ βαλεῖν. αὐτὸ δὲ τό, ἔκβαλεν ἵππων, ἐμφαίνει βάθος τι τοῦ δίφρου ἔχειν οὗ ἐξεβλήθη ὁ Ἄντιφος. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐν ἄλλοις φαίνεται. Τὸ δὲ συνέαξεν ὅ ἐστι συνέκλασε, συνέτριψε, δηλοῖ ὅπως οἶδεν ὁ λέων δάκνειν κραταιῶς κρατεροῖς ὀδοῦσι. τὸ δὲ ἐλθὼν εἰς εὐνήν, τὸ πάντη ἀβοήθητον τῶν ὡς ἐρρέθη κειμένων δηλοῖ. ὡς γὰρ νεβροὶ ἐν εὐνῇ κείμενοι ῥᾳδίως εἰσὶν εἰς ἐπιβουλήν, οὕτω καὶ οὗτοι. ἐν δὲ τῷ, ἁπαλὸν ἦτορ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι Ἀντίπατρος συλλογίζεται τὴν ψυχὴν τῷ σώματι συνδιατίθεσθαι, ὡς ἢ συναύξεσθαι αὐτῷ καὶ συμμειοῦσθαι. ἁπαλοῦ μὲν ὄντος, τοιαύτην οὖσαν. πλείω δὲ ὄντι, συμπληρουμένην. καὶ συμφθίνουσαν φθίνοντι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ μεταφορᾶς τοῦ κατὰ τὸ ἁπαλὸν σῶμα ἐξ οὗ παρῆκται καὶ ὁ ἁπαλός, οὐ μόνον ἦτορ ἁπαλόν, ἀλλὰ καὶ ἁπαλαὶ φρένες. ὡς δὲ αὐτά, οὕτω καὶ τὸ μαλακόν, πολύτροπόν ἐστιν. οὐ γὰρ μόνον τὸ κοινὸν καὶ σύνηθες. ἀλλὰ καὶ ἑτέρως μαλακόν τι κῶμα. καὶ πῦρ δὲ μαλακὸν τὸ μὴ ἐξαρθὲν εἰς ἀξιόλογον φλόγα ὡς ταχὺ σκληρύνειν τὰ πελάζοντα. ἢ ἀὴρ δὲ μαλακός, καθ' ὃν εἰπόντα τό, περὶ Αἴγυπτον ὅπου μαλακώτερος ὁ ἀήρ. καὶ λόγοι δὲ μαλακοί, οἱ προσηνεῖς. ὧν ἀνάπαλιν οἱ σκληροί. ὧν πρὸς ὁμοιότητα, καὶ σκληρὰ ῥοπὴ παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ἢ ἀτερά. ἢ λέξεις σκληραί, αἱ τραχεῖαι ἢ ἀντικείμεναι ταῖς λειουμέναις λείαις. λέγεται δέ τινα καὶ ὕδατα σκληρά, διὰ τὰ ἄτονα. ὁ δὲ ἁπαλὸς οἶνος, καθωμίληται. τὸ δὲ αὐτήν μιν, οὐ σύνθετον ἀντωνυμίαν δηλοῖ ὡς τὸ αὐτόν μιν πλήγῃσι δαμάσσας ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. ἐκ παραλλήλου δὲ συνήθως κεῖνται κατά τινα στοιβὴν αἱ δύο ἀντωνυμίαι, πρὸς ἔμφασιν τοῦ μηκέτι τῶν τέκνων φροντίζειν, ἀλλὰ μόνης ἑαυτῆς. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ αὐτήν μιν, ταυτόν ἐστι τῷ, αὐτὴν ἐκείνην κατά τινα τρόπον ὑπεροχῆς. τὸ δὲ διὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην, περιφραστικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ δάσος. ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ δρυμὰ μεταπλασμὸν ἔπαθε γένους, ὡς καὶ τὸ κέ-

λευθον

λάθιον καὶ τὸ ζυγὸν ἢ τὸ ναύσταθμον καὶ τὸ κάλον. καὶ ὅτι ταυτὸν δρυμὸν καὶ ὕλην εἰπὼν, ὡς καὶ περὶ ὀλίγον εἴρηται. καὶ ὅτι ὡς τὸ δρυμὸν καὶ ὁ δρυμὸς, ἢ τὰ ἄλλα, οὕτω θηλυκῶς καὶ τὸ μόρον. καὶ ἀρσενικὸν μὲν αὐτοῦ, ἐν τῷ, πρῶτον μὲν ὑπόλευκον αἰθῦντα στάχυν, ἔπειτα φοινίξαντα στρογγύλον μόρον, ὁ δηλοῖ συκαμίνου καρπόν. τοῦ δὲ οὐδετέρου χρῆσις, ἐν τῷ, τὰ δὲ συκάμινα, ἃ ἢ μόρα λέγεται. καὶ τὸ μόρον τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, καὶ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ τὰ τοῦ βάτου, μόρα λέγεται δι' ὁμοιότητα. τὸ δὲ σπεύδουσα, ἱδρώουσα, τὴν ἀσυνδέτῳ καὶ γοργῷ τῷ σχήματι, τὸ περιεσπερχὲς τῆς φευγούσης ἐλάφου δηλοῖ. ὅμοιον σχῆμα ἢ ἑξῆς, ἐν τῷ, βῆ δὲ, ἴεις εἰς ἴλιον, εὗρεν υἱὸν πριάμοιο. ζητητέον δὲ, εἰ διά τι τὸ ἱδρώουσα, μὴ γράφεται κατὰ τὸ ἰβώωσα, ἢ τὸ ἀνάπαλιν. κραταιὸν δὲ θῆρα, τὸν λέοντα ὡς οἷα βασιλέα φησί. τὸ δὲ χραισμῆσαι ὄλεθρον, ἁπλῶς εἴρηται. ὥστε ἀνώτερον ἐν τῷ, οὐ δύναται χραισμεῖν, λείπει τὸ ὄλεθρον. τὸ δὲ ὑπ' ἀργείοισιν, ἀντιπτωτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῶν ἀργείων.

Αὐτὰρ ὁ, Πείσανδρόν τε, καὶ Ἱππόλοχον μενεχάρμην,
Υἷας Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος. ὅς ῥα μάλιστα
Χρυσὸν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα,
Οὐκ ἔασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ.
Τοῦ περ δὴ δύο παῖδε λάβε κρείων Ἀγαμέμνων,
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας. ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα.
Τὼ δὲ κυκηθήτην. ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Ἀτρεΐδης. τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην.
Ζώγρει ἀτρέος υἱὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα.
Πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Τῶν κέν τοι χαρίσαιτο πατὴρ ἀπερείσι' ἄποινα
Εἰ νῶϊ ζωοὺς πεπύθοιτ' ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιῶν.
Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην βασιλῆα
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν.
Εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν.
Ὅς ποτ' ἐνὶ τρώων ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν
Ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς ἀχαιούς.
Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην.
Ἦ καὶ Πείσανδρον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Ἱππόλοχος δ' ἀπόρουσε. τὸν αὖ χαμαὶ ἐξενάριξε.
Χεῖρας ἀπὸ ξίφεϊ τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας.
Ὅλμον δ' ὥς, ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου.
Τοὺς μὲν, ἔασ' ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες
Τῇ ῥ' ἐνόρουσ'. ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Πεζοὶ μὲν, πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ,
Ἱππεῖς δ' ἱππῆας. ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη
Ἐκ πεδίου. τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων
Χαλκῷ δηϊόωντες. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' ἀργείοισι κελεύων.

Οἷς Ἀντήνωρ καθὰ μὲν προϊστόρηται, φίλος ἦν ἑλλησιν ὡς πρόξενος, Ἀντίμαχος δὲ διὰ δωροληψίαν ἐχθιστος. ὃς δὴ μάλιστα χρυσὸν φησὶν Ἀλεξάνδροιο δεδεγμένος ἀγλαὰ δῶρα. οὐκ εἴασχ' Ἑλένην δόμεναι ξανθῷ Μενελάῳ. καὶ τοῦτο μὲν φορτικώτερον αὐτὸς λέγει ὁ ποιητής. ὁ δὲ βασιλεὺς φησὶ πρῶτος, ὅτι ὁ Ἀντίμαχός ποτε ἐν τρώων ἀγορῇ, Μενέλαον ἄνωγεν ἀγγελίην ἐλθόντα σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῆϊ, αὖθι κατακτεῖναι, μηδ' ἐξέμεν ἂψ ἐς ἀχαιούς. τοῦ τοιούτου τοίνυν Ἀντιμάχου τοὺς υἱοὺς ὁ βασιλεὺς ἔλαβε σύμμαρον ἐν ἑνὶ τῷ αὐτῷ δίφρῳ ἐόντας, καθὰ καὶ τοὺς προσεχῶς εἰρημένους Πριαμίδας. ὁμοῦ δ' ἔχον φησίν, ἤγουν ἤλαυνον ὠκέας ἵππους. ἐκ γάρ σφεας χειρῶν φύγον ἡνία σιγαλόεντα. τὼ δὲ ἤγουν οἱ ἵπποι κυκηθήτην. ὁ δ' ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς Ἀτρεΐδης. τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην. ζώγρει ἀτρέος υἱέ. σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται χαλκός τε καὶ ἑξῆς. ὡς καὶ ὁ Δόλων φθάσας ἔφραζε. καὶ αὐτοὶ μὲν, οὕτως ἀγεννῶς κλαίοντες ἔλεγον μειλιχίοις ἐπέεσσιν. ὅπερ οὐδεὶς ἑλλήνων ποιήσας εὕρηται. τοιοῦτον γὰρ ὡς τὰ πολλὰ οἱ πλουτοπαφεῖς. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσαν. ἡ δὲ, ἦν τοιαύτη. εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχοιο δαΐφρονος υἱέες ἐστόν. ὅς ποτε ἐν τρώων ἀγορῇ τὰ πρὸ βραχίων ῥηθέντα, νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην, ἤγουν τὴν τῆς αἰκίας ποινήν, ἣν ἐκεῖνον ἔδει πα-

θεῖν. καὶ αὐτίκα τὸν μὲν, ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε δουρὶ βαλὼν πρὸς στῆθος. ὅπερ πρὸ ὀλίγου ἐξέβαλεν ἵππων ἔφη. τὸν δὲ ἕτερον, χαμαὶ ἐξενάριξε χεῖρας ἀπὸ ξίφει τμήξας, ἀπό τ' αὐχένα κόψας. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, ἤγουν ἀφῆκε κυλίεσθαι ἐν μέσῳ οἷα ὅλμον. ὃς λίθος ἐστὶ στρογγύλος κυλινδροειδής, ἢ σταθμὸς κοῖλος ἐκ λίθου, ἢ καὶ ξύλου, ἐν ᾧ πτισσόμενα κόπτεται ὄσπρια ἢ ἕτερά τινα. ᾧ εὐφυῶς εἰκάζει ὁ ποιητὴς τὸ ἀπὸ τραχήλου μέχρις αἰδοίων κύτος τοῦ σώματος δίχα τῶν χειρῶν, ὃ καὶ θώρακά τινα καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ κορμὸν ἰδιωτικῶς. Καὶ ὅρα καὶ ἐν τούτοις ὅπως ἱστορίαν δεξιῶς παρέπλεξε τὴν περὶ ἀγγελίαν Μενελάου καὶ Ὀδυσσέως, οὐ τοῦ δεκάτου ἔτους, ἀλλὰ τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς οὖσαν. καὶ ὡς οὐ μάτην ὁ βασιλεὺς ἔφη, σὺν παισὶν ἂς τὴν τοῦ πατρὸς τίσειν λώβην. τὸν μὲν γὰρ ἕνα οὐκ ἔχει περιπλατῦσαι(?), ὡς ἅμα βληθέντα καὶ θανόντα. τὸν δὲ λοιπὸν, οἰκείως τῷ τοῦ πατρὸς ἀδικήματι κολάζει. κεφαλὴν ἀποτεμὼν, ὡς αὐτὴν τὴν τοῦ πατρὸς Ἀντιμάχου τὴν φθεγξαμένην ἐν τῇ Τρωϊκῇ ἀγορᾷ γνώμην κατὰ τῶν πρέσβεων οὐκ ἀγαθὴν, καὶ χεῖρας αἷς τὸν χρυσὸν ἔλαβεν ἐκεῖνος. ἢ συντομώτερον εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἰκεία ἡ κόλασις, κατὰ τοῦ λαλήσαντος ἄδικα, ἡ τοῦ υἱοῦ κεφαλή. κατὰ τοῦ λαβόντος χρυσὸν, αἱ χεῖρες. οὕτω καὶ Ποδῆς εἰλαπιναστὴς Ἕκτορος παράσιτος, τιτρώσκεταί που πλεονεκτούμενος(?) οἰκείως ὑπὸ Μενελάου κατὰ γαστέρα, ὡς καὶ Πάνδαρός φασι διὰ τὸ ἐπιορκῆσαι, κατὰ γλῶσσαν. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι νεμέσεως ἔργον, τὸ σὺν παισὶν ἂς τοῦ ἀδικήσαντος, τε εἰσπράττειν(?) ὑπὸ τοῦ ἀδικηθέντος ἀδελφῷ. ὃς διὰ φιλαδελφίαν οἰκτρῶς κολάζει σὺν ἐπιβουλεύσασι τοῦ ἀδελφοῦ. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὴν δίκην θαυμάζοντες, ὡς τὸν πατέρα τῶν κληρονόμων παίδων ἐστέρησε, δι' οὓς ἐκεῖνος οὐκ ἐν δίκῃ συνήγαγε τὸν χρυσόν. φασὶ καὶ ὡς αἰδοῦντο(?) οἱ παῖδες, ὑπομιμνήσκοντες τὸν βασιλέα χρυσοῦ, ὃν ὁ πατὴρ κατὰ Μενελάου ἔλαβε. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι δαΐφρονα ὁ βασιλεὺς ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς καλεῖ τὸν Ἀντίμαχον, εἰρωνευόμενος ἐμβαρύτητι(?) καὶ καταφερόμενος αὐτοῦ, ὅτι γε δαΐφρων ὢν ἤτοι συνετὸς, φαύλην γνώμην εἰσήνεγκεν. ἢ καὶ ἄλλως δαΐφρων ὢν τουτέστιν ἀνδρεῖος, ἐδόκει γενναῖόν τι ποιεῖν κτείνων τοὺς ἐπὶ εἰρήνῃ ἐλθόντας. τὸ δὲ μάλιστα, κατὰ ποιητικὸς κεῖται. ὡς καὶ ἄλλων μὲν ἐν τοῖς δῶρά τι λαβόντων Ἀλεξάνδρου καὶ κωλυόντων, μάλιστα δὲ τοῦ Ἀντιμάχου. τὸ δὲ δῶρα δεδεγμένος συντεθὲν, τὴν δωροδοκίαν ποιεῖ. ταυτὸν δὲ πάντως ἐνταῦθα, χρυσὸν εἰπεῖν καὶ δῶρα. πρὸς ἑρμηνείαν γοῦν ἐπάγεται τὸ δῶρα. τὸ δὲ ἀγλαὰ δῶρα, καὶ ἔπαινον χρυσοῦ ἔχει, καὶ πλῆθος δὲ αὐτοῦ ἐμφαίνει τῷ πληθυντικῷ πληθυσμῷ. τὸ δὲ ἐκ χειρῶν φύγον, ἀστείως τὸ πολὺ τοῦ φόβου δηλοῖ, δι' ὃν ἀκρατεῖς ἡνιῶν ἦσαν οἱ ἐπὶ τοῦ δίφρου. τοῦτο δὲ καὶ συλληπτικοῦ σχήματός ἐστιν. οὐ γὰρ οἱ δύο εἶχον τὰ ἡνία, οὐδ' ἀμφοτέρων ἐκ χειρῶν αὐτὰ ἔφυγον. ἀλλὰ τῷ ἑνὶ, συνεκδοχικῶς εἰπεῖν κατὰ σύλληψιν, συνεπινοεῖται καὶ ὁ ἕτερος. Ὅρα δὲ καὶ ὡς νῦν μὲν, διὰ φόβον ἐκ χειρῶν φυγεῖν τὰ ἡνία, ἑτέρωθι δὲ, ἄλλως ἔπος φυγεῖν ἐκ στόματος. γλυκὺ δ' ὁμοίως ἐν ἀμφοῖν τὸ φεύγειν ὡς ἐπί τινων ἐμψύχων λεχθέν. Τὸ δὲ γουνάζεσθαι, οὐ κυριολεκτεῖται οὐδ' ἐνταῦθα. οὐ γὰρ δήπουθεν γονάτων ἥπτοντο οἱ ἐκ δίφρου λαλοῦντες, εἰ μὴ ἄρα τῇ κατὰ νοῦν μόνον προθυμίᾳ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπιστήσας, διασαφεῖ τὴν λέξιν ἐπαγαγὼν, ζώγρει καὶ ἑξῆς. μονονουχὶ ἑρμηνεύων ὡς γουνάζεσθαι, ὅ ἐστι γονατικῶς(?) ἱκετεύειν(?), ζώγρει Ἀτρέος υἱέ. εἰ μὴ ἄρα εἴποι τις λείπειν(?) ἐνταῦθα μετοχήν τινα. διὰ(?) φάμενοι ἢ εἰπόντες, ζώγρει. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι στίχος ὁλοσπόνδειος κείμενος τὸ, Ἀτρείδης, τὼ δ' αὖτ' ἐκ δίφρου γουναζέσθην, τὰ τοιαῦτα ἔπη εὐτελῆ φασιν εἶναι οἱ παλαιοὶ τῇ τῆς στιχουργίας κατασκευῇ, διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. δώδεκα σύλλαβοι γὰρ ἐξ ἀνάγκης εἰσί. τοὺς γὰρ μείους ὀλιγοδακτύλους ἢ πολυδακτύλους, μεγαλοπρεπεστέρους κρίνουσι. δῆλον δ' ὅτι σπάνιοι παρὰ τῷ ποιητῇ εἰσὶν οἱ ὁλοσπόνδειοι, ὁποῖος καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐκεῖνος. τὼ δ' ἐν μεσσάτῃ(?) ξυμβλήτην ἀλλήλοιιν. Τὸ δὲ κυκηθέντων ὅ ἐστιν ἐταράχθησαν. μετήνεκται κυρίως γὰρ κυκᾶν, ἐπὶ ὑγρῶν. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται, καὶ οὐχ ἥκιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. τὸ δὲ ὥστε λέων ὣς, συντέμνει τὴν παραβολικὴν ὁμοιότητα νῦν, ἀναλόγως τῇ σπουδῇ τοῦ ἥρωος, διὰ τὸ ἤδη φθάσαι πρὸ βραχέων πλατῦναι τὴν ἐκ τοῦ λέοντος παραβολήν. Τὸ δὲ ἄξιον, ὅτι καὶ ἀντάξιον Ὅμηρος λέγει προδεδήλωται. οἱ δὲ ὕστερον ἀπῇσαν(?), ἄξιον καὶ τὸ εὔωνον εἰπεῖν καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. Σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ζημιώσεται(?), ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐναξίαις, ὅ ἐστι τῶν ἐν ἀξιώμασι. ταυτὸν δέ τι καὶ τὸ τῆς παροιμίας τὸ ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι. γίνεται δὲ ἄξιον, ἐκ τοῦ ἄγω ἄξω, οἱονεὶ τὸ ἐπαγωγὸν ὡς ἡδύ. ὡς δὲ καὶ ὄνομα ποταμοῦ ὁ Ἄξιος, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Τὸ δὲ πολλὰ δ' ἐν Ἀντιμάχοιο δόμοις κειμήλια κεῖται, γράφεται καὶ, πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, ῥηθὲν κατ' ἔλλειψιν ἀττικῶς, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός. ἐτυμολογικοῦ δὲ βοήθεια(?) καὶ νῦν τὸ κειμήλια κεῖται. τὸ δὲ ἀντιθετικῶς ῥηθὲν ἀμείλικτον, διὰ μέτρον ἐγράφη, ἄλλως γὰρ ἦν ἀμείλικτον εἰπεῖν πρὸς ἀκολουθίαν τῶν μειλιχίοις. ἀγγελίαν δὲ, τὴν ἐξ ἀποστολῆς πρεσβείαν λέγει, ὡς καὶ ἐν τῇ ἰ ῥαψῳδίᾳ. ἡ δ' αὐτὴ καὶ ἐξεσίη παρὰ τῷ ποιητῇ ἀλλαχοῦ, ἀπὸ τοῦ ἐξίημι ῥήματος ὅ ἐστιν ἐκπέμπω. ἐκπέμπονται γὰρ οἱ στελλόμενοι πρέσβεις, ὅθεν ἐξεῖναι τὸ ἐκπέμψαι, ὅπερ ἐξέμεν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς κατὰ παραγωγὴν συνήθη τοιαύτην. ἵημι, οὗ δεύτερος ἀόριστος ἧν, ἡ μετοχὴ αὐτοῦ, εἷς ἕντος(?), ἀπὸ τοῦ ἔμφατον(?) εἶναι μετὰ διαιρέσεως. ὡς κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν Βατράχοις. ἐξ οὗ τὸ ἀφεῖναι καὶ μεθεῖναι. τοῦτο τὸ εἶναι, κατὰ ἐπένθεσιν δωρικὴν τῆς μι συλλαβῆς, γίνεται εἵμεναι, καὶ ἰωνικῇ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἕμεναι. καὶ μετὰ προθέσεως ἐξέμεναι καὶ κατὰ ἀποκοπὴν αἰολικὴν, ἐξέμεν. τὸ δὲ σὺν ἀντιθέῳ Ὀδυσσῆϊ, ἀμφιβολίαν παρέσχεν. ἄδηλον γὰρ εἴ τι λέγει ὡς ὁ Μενέλαος εἰς ἀγγελίην ἦλθε σὺν Ὀδυσσῆϊ, ἢ ὅτι Ἀντίμαχος συνεβούλευε κτεῖναι τὸν Μενέλαον σὺν

τοῦ Ὀδυσσέως. τὸ δὲ αὖθι, τουτέστιν αὐτόθι κατακτεῖναι, διασαφητικόν ἐστι, μὴ δὲ ἐξέμεν ἄψ. αὐτοῦ δὲ πάλιν τουτέστιν, ἐς ἀχαιούς. ὁ δ' αὐτόθι ἐν ῥοίᾳ φονευθεὶς, οὐκ ἐξεπέμφθη ἄψ ὅ ἐστιν ἔμπαλιν εἰς ἀχαιούς. τὸ δὲ, εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχου υἱοί ἐστε. καὶ, νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην, σχηματισμῷ ταυτολογεῖ τοῖς αὐτοῖς συνδέσμοις. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν συμφράζων ἔρρηξεν, εἶτ' ἂν οὕτω γράψαι δυνατὸν ὂν εἰπεῖν, εἴτ' ἂν δὴ τοῦ πατρὸς τίσετε λώβην, ἢ τοιοῦτόν τι. τὸ δὲ ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἅρματος. οὗ μέρος εἰσὶν οἱ ἵπποι. ἐκεῖθεν γοῦν πάντως ὕπτιος εἰς γῆν ἔπεσεν ὁ δουρὶ βληθεὶς τὸ στῆθος, τὸ δὲ ἀπόρουσε, καὶ ἐξενάριξε, καὶ χεῖρας ἀποτμήξας, καὶ αὐχένα ἀποκόψας, σφαιρικῶς περιεσώθη ἀθροιζομένου τοῦ σώματος, ἐφ' οἷς τὸ κενὸν γένος ἔπαθεν. ὁ δὲ ἀσαφέστερῳ ἑρμηνευθεὶς ὅλμος, οὗ πολλαχοῦ χρῆσις, γίνεται παρὰ τὸ ὅλλειν καὶ μέσον τὰ ἐκεῖ αὐτῷ τιθέμενα. περὶ τοῦ τοιούτου ὅλμου λόγος ἐστὶν, ὡς οἱ κοιμώμενοι ἐν αὐτῷ, μαντικοὶ ἐγίνοντο. Παυσανίας γοῦν φησὶ παροιμιακῶς, ἐν ὅλμῳ ἐκοιμήσω, ἤγουν μαντικὸς ἐγένου. διατί δὲ βαρύνεται, ἐν τοῖς περὶ τοῦ οἴμου δηλοῦται. τὸ δὲ ἔσσευεν ἀλλοπαθῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ κινηθῆναι ἐποίησε, καὶ ὡς εἰπεῖν, προώρμησε. τὸ δὲ κυλίνδεσθαι, τοῦ κυλίνδω ἐξώρμηται βαρυτόνου θέματος. τὸ δὲ κυλινδεῖσθαι, τοῦ μεθ' Ὅμηρόν ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ καλινδεῖσθαι. οἷς ὅμοιόν ἐστι τὸ ἀλινδεῖσθαι, ἀφ' οὗ ἡ ἀλινδήθρα ὅπερ ἐστὶ κονίστρα. περιουσιάζει δὲ ἀμφοῖν τὸ ἀλίνδειν. ὧν χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ, ἐν τῷ, ἀλινδήθρας ἐπῶν ἤγουν κονίστρας παλαίστρας. καὶ ἐν τῷ. τὸν ἵππον ἐξαλίσας ἤγουν κυλισθῆναι ποιήσας. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φόβον μὲν ἡνιόχου δηλοῖ, τὸ, ἐκ χειρῶν ὡς φυγὸν ἡνία καὶ ἑξῆς. αἰδοῖ δὲ δυσωπεῖ τοῦτο μὲν ἱλαρῶς ἀκούσαντι δὲ δεινὰ, ἐπιλεχθήσεται τὸ ὡς ὁ μὲν κλαίοντε προσαυδήτην μειλιχίοισι καὶ ἑξῆς. παῖδες δὲ ἀντὶ ἐχθροῦ πατρὸς τιμωρούμενοι, ἀκούσονται ἂν εὐφυῶς τὸ, εἰ μὲν δὴ Ἀντιμάχου υἱοί ἐστε, νῦν μὲν δὴ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Ὅτι ἀνδρείας παράστασιν τό, τοὺς μὲν, ἔασεν. ὁ δ' ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες ἔνθορεν. τελείως δὲ δεινότητι φράζει τὸ, πεζοὶ μὲν πεζοὺς ὄλεκον φεύγοντας ἀνάγκῃ, ἱππεῖς δ' ἱππῆας. ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη ἐκ πεδίου, τὴν, ἤγουν ἣν τινα ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων χαλκῷ δηιόωντες, ἤτοι διαιροῦντες, μερίζοντες, κόπτοντες. ἐπειδὴ καὶ ἡ κονία καὶ ἡ κόνις, ἐκ τοῦ κείνω καὶ κατὰ συγκοπὴν κνῶ τὸ κόπτω γίνεσθαι λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ κνῆσις ἡ διακοπτικὴ μάχαιρα. Τὸ δὲ φεύγοντας ἀνάγκῃ, διὰ τοὺς μὴ οὕτω φεύγοντας εἴρηται. τοιοῦτοι δὲ σὺν ἄλλοις καὶ οἱ προσποιητοὶ τὴν φυγὴν, καὶ οἱ μὴ περὶ τὸ παθεῖν αὐτὴν ποιούμενοι, καὶ οἱ κατ' ἀπάτην δὲ φεύγοντες. τὸ δὲ ὦρσε κονίη, συντίθησι παρὰ τοῖς ὕστερον τὸν κονιορτόν. τὸ δὲ ὦρσεν, κυριολεκτεῖται νῦν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, λᾶαν ἄνω ὤθεσκον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐρίγδουποι, καὶ ἐπὶ ποδῶν ἵππων λέγεται. εἰ δὲ τὸ σεμνὸν τοῦ ἐριγδούπου Διὸς εἰς πόδας ἵππων κατάγεται, ὑπερλαλεῖ τὸ ἑαυτῆς ἡ ποίησις. χαλκὸν δὲ νῦν λέγει τὰ σεληναῖα τὰ ὑπὸ τοῖς ποσὶ τῶν ἵππων, οἷς διακόπτονται εἰς πλεῖον τὰ πατούμενα.

Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
Πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φορέει, οἱ δέ τε θάμνοι
Πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ,
Ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα
Τρώων φευγόντων. πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι
Κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας, οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ
Κείατο, γύπεσσιν πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισιν.
Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ.
Ἀτρείδης δ' ἕπετο σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων,
Οἱ δὲ, παρ' Ἴλου σῆμα παλαιοῦ Δαρδανίδαο,
Μέσσον κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο,
Ἱέμενοι πόλεως. ὁ δὲ, κεκληγὼς ἕπετ' αἰεὶ
Ἀτρείδης. λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκοντο,
Ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον,
Οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο βόες ὥς,
Ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ
Πάσας, τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος,

Ὅτι περὶ τοῦ βασιλέως εἰπὼν ἐπαινετικῶς ὡς αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο ἀργείοισι κελεύων, περιττὸν φησὶν οὐ πλεῖστον, ὅτι ἔφθασεν αὐτὰς ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, ὅπερ συγκέχυται ἐκ τοῦ ὀπισθότατον. αὐτὸ δὲ τὸ ἕπετο ἀργείοισι κελεύων, μετ' ὀλίγα οὕτω φράζει. ἕπετο σφεδανὸν δαναοῖσι κελεύων, ἤγουν [illegible] σπουδαστικῶς. καὶ ὁ δὲ, κεκληγὼς ἕπετο αἰεί. εἶτα παραδείκνυς καὶ διὰ παραβολῆς τὸ τοῦ ἥρωος ἐνεργὸν, φησίν. ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι πρόρριζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ, ὡς ἄρ' ὑπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι πῖπτε κάρηνα Τρώων φευγόντων. ἐφ' οἷς διασκευάζων καὶ τὰ ὡς εἰκὸς ἐντεῦθεν συμβαίνοντα, φασί. πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι κείν' ὄχεα

Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν
Πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἷμα, καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει.
Ὡς τοὺς ἀτρείδης ἔφεπε κρείων Ἀγαμέμνων,
Αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, οἱ δ', ἐφέβοντο.
Πολλοὶ δὲ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων,
Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσί. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλεν ὑπὸ πτόλιν αἰπύ τε τεῖχος
Ἵξεσθαι, τότε δή ῥα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης,
Οὐρανόθεν καταβάς. ἔχε δὲ στεροπὴν μετὰ χερσίν.
Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν.
Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. τὸν, Ἕκτορι μῦθον ἔνισπε.
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θυόντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ἀναχωρείτω, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς ἢ βλήμενος ἰῷ
Εἰς ἵππους ἅλεται, τό τε οἱ κράτος ἐγγυαλίξω
Κτείνειν, εἰς ὅ κε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις,
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Εὗρ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον.
Ἑσταότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο Διὶ μῆτιν ἀτάλαντε,
Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι,
Ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷς Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν,
Θυόντ' ἐν προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,
Τόφρ' ὑπόεικε μάχης, τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἄνωχθι
Μάρνασθαι δηΐοισι κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἢ δουρὶ τυπεὶς, ἢ βλήμενος ἰῷ,
Εἰς ἵππους ἅλεται, τότε τοι κράτος ἐγγυαλίξει
Κτείνειν, εἰς ὅ κε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηαι.
Δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας, ἡνιόχους ποθέοντες ἀμύμονας. οἱ δ' ἐπὶ γαίῃ κεῖατο, ἤγουν ἔκειντο, γύπεσσι πολὺ φίλτεροι, ἢ ἀλόχοισιν. ὅπερ ἐλλιπῶς ῥηθὲν, ἔχει τι ἀστειότητος. λείποντος τοῦ ποιητοῦ ὡς πολὺ φίλτεροι νῦν εἶεν τοῖς οἰωνοῖς ἢ ταῖς ἀλόχοις ὁπηνίκα ἔζων. καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀρχαιοπρεπὴς ἡ φράσις αὕτη καὶ ἀστεία μετὰ σεμνότητος. παραμεμιγμένος καὶ ἐνταῦθα τοῦ περὶ τοὺς πικροὺς, ἀστειότητα νοήματος. ᾧ συνεπιπλέκεται καὶ σχῆμα κάλλους, τὸ κατὰ ἐπαναφορὰν σχηματικὸν, ἐπορχούμενος δι' αὐτοῦ ῥυθμῷ, ὡς συγκρουόντων τῷ Ἕκτορι σωζομένῳ, καὶ συνεκβαλλομένου ἐκείνῳ τὴν μάχην ἐκκλίνοντι. φησὶ γάρ. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, ἔκ τ' ἀνδροκτασίης, ἔκ θ' αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. καὶ ὅρα τὸ ὕπαγεν, ἀντὶ τοῦ ὑπεξῆγεν. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ λίαν ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα σεμνύνει, ὅμως οὐδὲ τοῦ πιθανοῦ ἀπέχεται. ἀλλ' εἰπὼν ὅτι ὅθι πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες, τῇ ῥ' ἐνόρουσεν ἤγουν ἐνταῦθα δὴ ὥρμησεν, ἐπήγαγεν. ἅμα δ' ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. καὶ πάλιν, αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετο Ἀργείοισι κελεύων. καὶ, σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. δι' ὧν δηλοῖ, ὡς ἐποίει μὲν μεγάλα ὁ βασιλεὺς, οὐκ αὐτὸς μέντοι τὸ ἐπ' αὐτόν. ὧν τοῖς ἐθνικοῖς συνεργούντων, Ἀχαιούς τε καὶ Ἀργείους καὶ Δαναοὺς ἐνταῦθα ὠνόμασε. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἀΐδηλον δὲ καὶ νῦν πῦρ, τὸ οἱονεὶ ἄστατον καὶ ὡς ὑπὲρ αὔξησιν, καὶ μὴ ἵζον καὶ μένον ἐπὶ ἑνὸς τόπου. ὅτι δηλαδὴ ἄνεμος εἰλυφόων φέρει, τραπέντος τοῦ ζεφύρου δ' ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ γίνεται, καθὰ προσεσημάνθη. ἐνταῦθα τὸ [illegible] καὶ τὸ κατὰ μὲν Ὧρον τοὺς γραμματικοὺς, ζήτρειον προπαροξυτόνως. κατὰ δὲ ἑτέρους, ζητρεῖον προπερισπωμένως. ὃ δηλοῖ φασὶ δούλων δεσμωτήριον ἤγουν μύλωνα. ἐκεῖ γὰρ ἐδεσμοῦντο οἱ δοῦλοι. αὐτὸ δὲ κατά τινας, παρὰ τὸ δεῖν ὅ ἐστι δεσμεύειν, καὶ τὸ τρεῖν ἤγουν φοβεῖσθαι συντεθὲν εἰς δήτρειον, ζήτρειον γέγονε μεταπεσόντος τοῦ δ' εἰς ζ'. οὕτω δέ φασι καὶ ζεῖρα ὑπὸ ὁμοίας τροπῆς ἐγένετο, σημαίνουσα καὶ αὐτὴ, παρὰ τὸ δεῖν ἤτοι δεσμεῖν, καὶ τὸ εἴρειν. σημαίνει δέ φασι ζώνην καὶ χιτῶνα καὶ χλαμύδα, ἣν μέχρι καὶ ἐς ἄρτι παραφθείροντες οἱ λυκαοὶ, ἡμίζαρον λέγουσιν. ἄξυλος δὲ ὕλη, ἡ δασεῖα καὶ πολύξυλος κατὰ ἐπίτασιν, ἢ κατὰ Πορφύριον, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλεύσατο. ἣν ξύλοχον λέγει ἐν ἄλλοις, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πυκνὴν τὴν ξύλων συνέχειαν. οὐκ δ' ἄρ

πάντας

πάντας καὶ ὁ ἀξύλευτος, πολύξυλος, εἰσαγόμενος τῇ στερήσεως ἐπιτάσει. καὶ ὡς εἰπεῖν, πλεονεξίας τῇ ὑλωδείᾳ. Τὸ δὲ ἐμπίσῃ, τὸν ὡς εἰκὸς κατὰ τύχην ἐμπρησμὸν τῆς ὀρφνῆς ὕλης δηλοῖ. εἰλυφόων δὲ κατὰ παραγωγήν, ὁ εἰλῶν καὶ στρέφων πανταχοῦ. ἢ καὶ κατὰ σύνθεσιν, ὁ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ εἰλῶν τὸ φαῖνον πῦρ. ἢ καὶ ἄλλως, ὁ εἰλῶν καὶ φαίνειν ποιῶν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εἰλυφάζειν λέγεται. Τὸ δὲ ἄνεμος φέρει, γράφεται καὶ ἄνεμος στρέφει. καὶ ἔστιν ἡ γραφὴ αὕτη προσφυεστέρα τοῦ εἰλυφόων. θάμνος δὲ, ἀρσενικῶς μὲν ἐνταῦθα εἴρηται, εἶδος δὲ ἐστι χαμαιζήλου φυτοῦ καὶ πολυκλάδου, παρὰ τὸ θαμὰ ἐτυμολογούμενος. οὐ γὰρ μονοστέλεχος κατὰ τὸ δένδρον ἄνεισιν, ἀλλὰ πυκνὸς ὁ θάμνος, καὶ πολυστέλεχος εὐθύς ἐστιν ἐκ ῥιζῶν. θάμνοι δὲ ῥᾷον οὕτω πυρὶ πίπτουσιν. οὐ γὰρ δή που μεγάλα δένδρα. ἡ δὲ πτῶσις δηλοῖ τὴν ἄνεμον, καὶ διὰ τὸ πολὺ πῦρ ὑπερακμάζον τὴν συνεκτικὴν τῶν λεπτῶν θάμνων ὑγρότητα. ἴσως δὲ οὐ κυριολεκτεῖται τὸ πίπτειν ἐνταῦθα, οὐ γὰρ θάμνοις, ἀλλὰ δένδρα ὁ ἄνεμος βλάπτει ῥιπτῶν αὐτῇσι ῥίζῃσιν. ἀλλ' ἔστι πίπτειν ἐν τούτοις, τὸ ταπεινοῦσθαι πυρὶ καὶ ἀπόλλυσθαι μεταφορικῶς. διὸ οὐδὲ οἱ πρόρριζοι, ταυτὸν ἂν εἶεν τῷ, σύρριζοι. ἀλλ' ὥσπερ τὸ πρὸ θυρῶν ἐστιν ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἔξω θυρῶν, οὕτω καὶ τὸ πρὸ ῥιζῶν ἐξ οὗ συντίθεται ὁ πρόρριζος. Τὸ δὲ ἐπειγόμενοι, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων μὲν τῶν θάμνων εἴρηται, πιπτόντων ἂν τῷ ὠθεῖσθαι καὶ διὰ ἐπείγεσθαι. ἀμφιβολίαν δὲ ἔχει εἴτε παθητικῶς ἑρμηνευθήσεται, εἴτε κατ' ἐνέργειαν. Τοῦ δὲ ἐπῴχετο ἡ διὰ διφθόγγου γραφὴ, δυσχερῆ αἰτιολογίαν ἔχουσα, παραδίδοται ὑπὸ τῶν τεχνικῶν οὕτω γράφεσθαι διὰ τὸ δοκεῖν ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι τὸ οἴγω, ὅ ἐστιν ἀνοίγω. διὸ καὶ ὡς ἀναφαινομένου ἐνταῦθα τοῦ ο σὺν τῷ ι, φαίνεται τὸ ἐπῴχετο, προέχοντος τὸ ι μετὰ τοῦ ι. ἵνα ᾖ ἐπῴχετο καὶ ἐφεξῆς, τὸ οἴγειν διά τινα ὄγμον ὁδὸν εἰς ἔργον. Ὅρα δὲ ὡς καὶ μετὰ δοτικῆς ἡ ὑπὸ κἀνταῦθα κεῖται πρόθεσις ἐν τῷ ὑπ' Ἀτρείδῃ, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἔκπιπτον ἵππων Ἀτρείδεω ὑπὸ χερσίν. Ἐν δὲ τῷ, ἔπιπτε κάρηνα Τρώων, ἢ ἄνδρας ὑπερέχοντας νοητέον, οὓς κεφαλὰς τῶν ἀρχομένων καλεῖν εἰώθαμεν, ἢ περιφραστικῶς τοὺς Τρῶας, κατὰ τὸ, Τεῦκρε φίλη κεφαλή. Τὸ ἐριαύχενες δὲ ὅτι ἔπαινός ἐστιν ἵππων, καὶ οἷαί τινες αἱ τοῦ πολέμου γέφυραι, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς ταυτὸν ἐριαύχενα εἰπεῖν καὶ δουλιχοδείρους, εἰ καὶ τὸ μὲν, ἵπποις, τὸ δὲ, κύκνοις δίδοσθαι δοκεῖ. καὶ ὅτι τῷ ἐριαύχενι ὁ βυσαύχην ἀντίκειται, ἄλλως μέντοι τροπικώτερον, ὁ βυσαύχην, ὅπερ δηλοῖ. σημαίνει γὰρ τὸν ἐπιβουλευτικὸν ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. καὶ ἴσως φυσιογνωμονικῶς ἐρρέθη ὡς ἀπὸ ζώων, ὅσα λοχῶντα ἢ ἄλλως θυμούμενα, σιμοῦσι τοὺς αὐχένας ἐν τῷ μέλλειν ἐμπηδᾶν. Κενὰ δὲ ὄχεα, ὡς ἐπί τινος ἀγγείου περιοχῆς εἴρηται μὴ ἐχούσης τὰ ἔνδον στεγόμενα. Τὸ δὲ κροταλίζειν, ὠνοματοπεποίηται, καθὰ καὶ τὸ κροτεῖν, οὗ παράγωγον τὸ κροταλίζειν. ἔστι γὰρ κροτῶ, ἀφ' οὗ κροτίζω, ὡς νεμεσῶ νεμεσίζω, καὶ πλεονασμῷ κροταλίζω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐγγυαλίζω καὶ τῶν ὁμοίων. ἐκ δὲ τοῦ κροταλίζειν, καὶ κρόταλον, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. σκεύη δέ τινα τὰ κρόταλα ἐξ ὀστράκου τυχὸν, ἢ ξύλου, ἢ χαλκοῦ, ἃ ἐν χερσὶ κρατούμενα θορυβεῖ. ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ ὁ στωμύλος καὶ παρὰ τὸ δέον ἐν λαλιαῖς ὀχληρὸς, εἰς κρόταλον παροιμιάζεται. Τὸ δὲ ἡνιόχους ποθέοντες, ὡς ἐπὶ λογικῶν καὶ ἐμφρόνων τῶν ἵππων εἴρηται. τοιοῦτον δὲ, καὶ τὸ γύπεσσι πολὺ φίλτεροι. περὶ οὗ ἐστιν εἰπεῖν, καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον οἱ ἄρτι πεφονευμένοι, πολὺ μᾶλλον φιλοῦνται ὑπὸ γυπῶν ἤπερ ὑπὸ τῶν ποτὲ ἀλόχων. αἱ μὲν γὰρ, οὐκ ἂν θέλοιεν ἰδεῖν τούτους νεκρούς, οἱ δὲ, χαίρουσι κειμένους βλέποντες. Οἱ δὲ σῆμα, ὡς καὶ προδεδήλωται, Ἴλου παλαιοῦ Δαρδανίδαο κατὰ μέσσον τὸ πεδίον ἦν, ὅπου τὴν προσεχῆ νύκτα βουλὰς ἐβούλευεν Ἕκτωρ ὡς ὁ Δόλων κατεμήνυσεν. ἐνταῦθα παρ' ἐρινεὸν Ἀγαμέμνονος διώκοντος φεύγουσι Τρῶες, ἱέμενοι ἤγουν ἐφιέμενοι πόλεως. Καὶ ὅρα πολέμου τι ἀδηλίαν, καὶ ὡς ἀμφιρρεπὴς ὁ κατ' αὐτὴν Ἄρης ἐστὶ καὶ ἀλλοπρόσαλλος καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα. ὁ γὰρ αὐτὸς τόπος, πρὸ ὀλίγου μὲν εἶχε τοὺς Τρῶας περὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων σκεπτομένους φυγῆς, νῦν δὲ τοῖς Τρωσὶν ὑφαπλοῦται φεύγουσι. καὶ ὡς οὐκ ἀγαθὸς ἦν οἰωνὸς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, τὸ παρὰ νεκροῦ βουλεύεσθαι μνήματι. ὡς δὲ καθ' ὑπόδειγμα ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ ἀσφοδελὸς, οὕτω κἀνταῦθα ὁ ἐρινεὸς περιεκτικοῦ τύπου ἐστίν. οὐ γὰρ ἓν φυτὸν ἡ λέξις ἐνταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τόπον ἐρινεώδη. καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἀνάβασις ἦν εἰς τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος, προδεδήλωται. Ὅτι σφοδρότατα φράζει στρατιωτικὴν τὸ, ὁ δὲ κεκλήγων ἕπετ' αἰεὶ, λύθρῳ δ' ἐπαλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. ὡς ἐπὶ ἀετοῦ δὲ εἴρηται τὸ κεκληγώς. σύγχυσιν δὲ στρατιᾶς δηλοῖ τὸ, ἔνθ' ἄρα δὴ ἵσταντο, καὶ ἀλλήλους ἀνέμιμνον. οἱ δ' ἔτι κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο. ἀξιοπίστως δὲ φραστικὸν τὸ, ἔφεπεν αἰὲν ἀποκτείνων τὸν ὀπίστατον, οἱ δ' ἐφέβοντο. πολλοὶ δὲ πρηνέες τε, καὶ ὕπτιοι ἔκπεσον ἵππων ὑπὸ χερσὶ τοῦ δεῖνος. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦε. περὶ Ἀγαμέμνονος δὲ ταῦτα. ὃν καὶ διὰ παραβολῆς ὁ ποιητὴς σημειῶν, φησὶν ὅτι φοβέοντο ὑπ' αὐτῷ οἱ Τρῶες, βόες ὥς, ἅς τε λέων ἐφόβησε μολὼν ἐν νυκτὸς ἀμολγῷ, πάσας. τῇ δέ τ' ἰῇ, ἤγουν μιᾷ δὲ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι πρῶτον. ἔπειτα δέ θ' αἷμα, καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. ὡς Ἀτρείδης ἔφεπε κτείνων ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη. οἱ δὲ φέβοντο ὅ ἐστιν ἔφευγον. τὸ φοβέοντο ἔφη ἀνωτέρω, φιλοτιμησάμενος φράσιν διάφορον. ἧς χάριν καὶ τὸ κατὰ μέσσον πεδίον, ἐν τοῖς ἀνωτέρω μὲν ἔφη, μέσσον κὰπ πεδίον παρ' ἐρινεόν. ὑποκαταβὰς δὲ, κὰμ μέσσον πεδίον φοβέοντο. Ὅρα δὲ ὅτι θηλυκῶς κἀνταῦθα εἶπε τὰς βόας. ὡς καὶ τὰς ὄϊς, καὶ τὰς ἵππους. ἁπλῶς δὲ, πᾶσαν ἀγέλην ἐκθηλύνουσιν Ἴωνες τῇ προφορᾷ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ κεκληγὼς, ἄναρθρον δηλοῖ φωνὴν, ἐξ ἀετοῦ πεπον-

πως τῷ βασιλεῖ ἐνταῦθα ληφθείη, ἢ παιδί τινος. καὶ οὐκ ἔστι κατὰ τὸ κελεῦσαι. ἐκεῖνο γὰρ τὴν παρακέλευσιν ἐδήλου τὴν διὰ ἀνθρωπίνης φωνῆς. τὸ δὲ λύθρον, μιασμὸν δηλοῖ τὸν ἐξ αἵματος, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ λύω, ἀφ' οὗ καὶ λῦμα τὸ κάθαρμα. ἢ ἄλλως δὲ φάναι λύθρον ἐστίν, ἀκαθαρσία αἵματος μετὰ κόνεως, δεομένη λύματος ἤγουν καθάρσεως. γράφεται δὲ διὰ τοῦ θ, πρὸς διαστολὴν τοῦ λύτρου, ὃ ἐπὶ αἰχμαλώτων τίθεται. περὶ δὲ τοῦ παλάσσετο εἴτουν ἐμολύνετο, ἐξ οὗ καὶ ὁ πηλός. ἢ τίνες ἄαπτοι χεῖρες προδεδήλωται. ἀμολγὸς δὲ νυκτὸς ὡς ἢ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, καθ' ὃν οὐδεὶς μολεῖ ἢ μολγεῖ. ἢ ὅτε ἀμέλγονται ζῷα ἐκ νομῆς ἐλθόντα, ἢ εἰς νομὴν ἀπιόντα. ἢ καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ μέσον τῆς νυκτός, ὡς βούλονται νοεῖν ἢ οἱ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἀμολγαίην μᾶζαν ἑρμηνεύοντες.

Ἰστέον δὲ ὅτι τε εἰ νοηθείη ἀμολγὸς κατὰ στέρησιν τοῦ μολεῖν, αἰτιατικὸς οὕτω τρόπος ἐνταῦθα ἐμφαίνεται, ἵνα λέγῃ ὅτι μολὼν ὁ λέων ὅτε οὐδεὶς μολεῖ. καὶ ὅτι Παυσανίας φησὶν ὡς ἀμολγοὶ ἐλέγοντο καὶ οἱ ἀμέλγοντες τὰ κοινά, ῥήτορες καὶ διαφοροῦντες τὰ δημόσια. οἱ δ' αὐτοί φασι, ἢ μόρχει ἢ ἀμόργει, ἐκ τοῦ ἀμέργειν ἤγουν καρπολογεῖν. δι' ὃ μέν τις, ἀμπέλους τρυγῶν ἄν, ὁ δ' ἀμέργων ἐλάας. τὸ δὲ πάσας μὲν φέβεται, μίαν δὲ ὄλλυσιν, ἄριστα δηλοῖ τὴν ἐν πολλοῖς ἀριστείαν τοῦ ἑνός, ὃς ῥίπτει μὲν πολλούς, ἕκαστον δέ, δεδιότα περὶ ἑαυτῷ. καὶ ἔστι τοῦτο, ἀληθῶς αἴτιον καθόλου τῆς προτροπάδην φυγῆς. τὸ δὲ αὐχέν' ἔαξε, ἰδιότης ἢ νῦν λέοντος. ὃς βοὸς δραξάμενος, καταγνύει πρῶτον τὸν αὐχένα διὰ τῶν κεράτων, εἶτα λαφύσσει. ὅπερ ὀνοματοποιΐας τρόπῳ, τὸ ῥαγδαίως καταπίνει δηλοῖ, γενόμενον ἐκ τοῦ λάπτω λάψω λέλαφα, ὅθεν ἢ λάφυρον. ὥσπερ ἐκ τοῦ λέλαπα μέσου παρακειμένου, ἢ τοῦ ἔλαπον δευτέρου ἀορίστου, γίνεται λαπάρα καὶ λάπαθον ἢ λαπάζειν. ὃ διὰ τοῦ ᾱ ὡς ἐπὶ πλεῖον λέγεται ἀλαπάζειν. οὕτω δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ λέλαμμαι ἤλαμα. ὁ δὲ αἰεὶ κτεινόμενος ὀπίστατος, εἰς στίχας κορυφοῦται, οἷς καθ' Ἡσίοδον εἰπεῖν, σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ συχνὰ κατατίθεται τὸ πλεῖον. διὸ μετ' ὀλίγα στίχας ἀνδρῶν ἐναίρειν ὁ βασιλεὺς λέγεται. ὅπου καὶ ὁ ποιητὴς μούσας ἐπικαλεῖται εἰπεῖν ὅπερ αὐτὸς ἐβούλετο. γίνεται δὲ ὀπίστατος, ἢ ὡς προερρέθη ἐκ τοῦ ὀπισθότατος κατὰ συγκοπήν, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ὀπίσω, ὀπίστερος, ἢ τὸ ὑπερθετικὸν ὀπίστατος. ἐν δὲ τῷ πρηνεῖς τε καὶ ὕπτιοι, πρηνεῖς μὲν κεῖνται πάντως οἱ φεύγοντες, ὕπτιοι δὲ οἱ ἀντιστάντες τῷ βασιλεῖ. οὕτω γάρ τις ἢ πρὸ βραχίων βληθεὶς τὸ στῆθος, ὕπτιος ἔπεσε. τὸ δὲ, περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν, ἀντὶ τοῦ περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων τῷ δόρατι προμαχόμενος. Ὅτι μὲν ἀλλαχοῦ πολυπίδακα τὴν Ἴδην λέγει, διὰ τὸ πολύυδρον τοῦ ὄρους ὡς ἐκεῖ ἐρρέθη, ἐνταῦθα δέ, καθ' ὅμοιον λόγον πιδήεσσαν, οἱονεὶ πιδακόεσσαν, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν τοῦ ᾱ εἰς η. φησὶ γάρ, Ἴδης ἐν κορυφῇσι καθέζετο πιδηέσσης, οὐρανόθεν καταβάς, ὁ Ζεὺς δηλαδή, ὃς ἢ εἰς τὸν ἀνωτάτω αἰθέρα ὑπονοεῖται, καὶ εἰς τὸν πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἤδη δὲ καὶ εἰς τὸν περίγειον. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑπὸ γῆν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Ὅτι τὴν ἀστραπὴν οἷά τι βέλος ἔχειν ὁ Ζεὺς ἐν χερσὶ λέγεται, ὡς ἢ εἰς ἀέρος φύσιν ἀλληγορούμενος. διὸ, οὕτως ἡ μετάληψις καὶ τὸν κεραυνὸν αὐτῷ δίδωσι καὶ τὰς αἰγίδας. καὶ τερπικέραυνον αὐτὸν καλεῖ καὶ αἰγίοχον. μυθικῶς μέντοι καθάπερ ἡ Ἶρις πτολέμοιο τέρας μετὰ χερσὶν εἶχε πρὸ τούτων, οὕτω καὶ ὁ Ζεὺς νῦν ἔχει στεροπὴν μετὰ χερσὶ καθὰ καί τι βέλος. ᾧ λόγῳ ἢ ἐγχεικέραυνον αὐτὸν ἡ λυρικὴ μοῦσα καλεῖ, ὡς οἷα ἢ δόρατι χρώμενον αὐτῷ. καθὰ δηλοῖ ἢ ὁ φάσας ὅτι ἐναγκοινεῖται ὁ Ζεὺς κεραυνὸν ὡς ἐν σχήματι αἰχμητοῦ πολεμησείοντος. Ὅτι ἄγγελος καὶ ταῦθα Διός, ἤγουν ἀέρος, ἡ Ἶρις ὡς καὶ προδεδήλωται. καὶ χρυσόπτερος δέ, ὡς μὴ μόνον λαμπρά, ἀλλὰ καὶ ὠκεῖα. ὧν, λαμπρότητος μὲν, ἐμφαντικὸν ὁ χρυσός. ὠκύτητος δέ, τὸ πτερόν. διὸ καὶ ταχεῖαν αὐτὴν ἡ ποίησις καλεῖ καὶ ποδήνεμον. ἔστι δὲ ὁ περὶ αὐτῆς καὶ νῦν ὁμηρικὸς λόγος οὗτος. Ἶριν δ' ὤτρυνε χρυσόπτερον ἀγγελέουσαν. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα καὶ ἑξῆς. Ὅτι τῇ λεγομένῃ προπαρασκευῇ καὶ προεκθέσει καὶ ὑποσχέσει καὶ προαναφωνήσει, χρῆται καὶ ἐνταῦθα ἐκφανέστατα ὁ ποιητής, προεκτιθέμενος ἐν ὀλίγῳ ἢ προαναφωνῶν εἰς ψυχαγωγίαν φιλοπευθοῦς ἀκροατοῦ τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθησόμενα. πλάττει γὰρ τὸν Δία λέγοντα τῷ Ἕκτορι διὰ τῆς Ἴριδος, οὕτω, ὄφρ' ἂν μὲν θύνῃ ἐν προμάχοισιν ἤγουν προμάχηται ὁ βασιλεὺς ἐναίρων στίχας ἀνδρῶν, τόφρα ὁ Ἕκτωρ ἀναχωρείτω. τὸν δ' ἄλλον λαὸν ἀνώχθω μάρνασθαι. ἐπειδὰν δὲ ἢ δουρὶ τυπείς, ἢ βλήμενος ἰῷ, εἰς ἵππους ἅλεται ὁ βασιλεύς, τότε δεδώσεται κράτος τῷ Ἕκτορι κτείνειν εἰσόκε νῆας ἀφίκηται, δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ, ἤγουν ἐπέλθῃ ἡ νύξ. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ἀρίδηλον διαφορὰν τοῦ τυπῆναι καὶ τοῦ βληθῆναι σεσημειωμένην καὶ ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἕκτωρ ἄρτι διὰ τὸ ἐπὶ τῷ βασιλεῖ δέος, εὕρηται ἀεργὸς ἑστὼς ἔν τε ἅρμασι κολλητοῖς καὶ ἵπποισιν ὡς οἷα τεθαμβημένος, μήτ' αὐτὸς πολεμῶν μήτε τοῖς φεύγουσιν ἐγκελευόμενός τι. ὀψὲ δέ ποτε Διὸς ἀγγελίαν λαβών, ὅ ἐστιν εἰς νοῦν ἐλθών, Ζεὺς γὰρ μυριαχοῦ καὶ ὁ νοῦς, κρίνει δέον εἶναι ὑπείκειν τῆς μάχης καὶ φυλάξασθαι τὸν κίνδυνον, συννοούμενος ὡς εἰκός, οὐκ ἐπὶ μακρὸν ἀνθέξειν τὸν βασιλέα μαχόμενον, ἀλλὰ φευξεῖσθαι ὡς προείρηται. τῷ δ' ἄλλῳ λαῷ ἐγκελεύεται μάχεσθαι. καὶ ταῦτ' ἦν, ἃ διὰ τῆς Ἴριδος ὁ Ζεὺς ἐμήνυσεν Ἕκτορι. Τὸ δὲ ἅλεται, ἀπὸ αὐθυποτάκτου μέσου ἀορίστου ἀνήχθη ὡς εἰς ἐνεστῶτα, διὸ καὶ τῷ ε παραλήγεται, εἰ καὶ διὰ ἑνὸς λ' γράφεται. ἄλλως δέ γε, ἅλλεται λέγεται κοινῶς τι καὶ ἀττικῶς. πῶς δὲ ἱερὸν τὸ κνέφας φησί, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. τινὲς δέ φασι κνέφας ἱερὸν τὸ βαθὺ καὶ μέγα σκότος. ἐπεὶ καὶ ἐπὶ μεγάλου πολλάκις τὸ ἱερὸν τίθεται, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅρα δὲ ὡς ἐπὶ Ἕκτορος μέν, τὸ φεύγειν, ἀναχωρεῖν Ὅμηρος εἶπε σεμνῶς φράσας. ἐπὶ δὲ τοῦ βασιλέως ἔτι σεμνότερον, εἰς ἵππους ἅλεσθαι. πεζὸς γὰρ μαχό-

μαχό-

μαχόμενος ὑπὸ τὰ βέλη, ἀναχωρήσει ἀναβὰς εἰς ἅρμα, καὶ οὐκ ἀπελεύσεται. ἀλλὰ ..., ἄλλεται γάρ. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σχῆμα πρόγονον ... τὸ, βῆ δὲ ὠκέα Ἶρις εἰς Ἴλιον, ὤτρυνε υἱὸν Πριάμοιο Ἕκτορα, ἵνα ἡ ὠκέα πέτηται, καὶ ὠκέως φθάσαιτο. ἐν δὲ τοῖς ἅρμασι κολλητοῖς, λείπει τὸ εὖ ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ τάφρος ὀρυκτὴ κατὰ ... καὶ ἐν τῷ δῶμα πυκινὸν. ὁ ... εὖ ποιητὸν, ἴσον ἐστὶ τῷ εὔπηκτον μέγαρον. Ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ δωρικὴ ἀντωνυμία, τὸ τίν ἀντὶ τοῦ σοί, ὁποῖον παρὰ Δωριεῦσι καὶ τὸ ἐμίν ἀντὶ τοῦ ἐμοί. ἀσαφῆ ταῦτα λόγῳ πεζῷ.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ', ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις,
Ἕκτωρ δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ
Ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.
Ἀρτύνθη δὲ μάχη, σὰν δ' ἀντίοι. ἐν δ' Ἀγαμέμνων
Πρῶτος ὄρουσ', ἔθελεν δὲ, πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων.
Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅς τις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν,
Ἢ αὐτῶν Τρώων, ἠὲ κλειτῶν ἐπικούρων.
Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης, ἠΰς τε μέγας τε,
Ὃς τράφη ἐν Θρῄκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων.
Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα,
Μητροπάτωρ. ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον.
Αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅ γε θυγατέρα ἥν.
Γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν,
Σὺν δυοκαίδεκα νηυσὶ κορωνίσιν, αἵ οἱ ἕποντο.
Τὰς μὲν, ἔπειτ' ἐν Περκώτῃ, λίπε νῆας ἐΐσας.
Αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει.
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδεω Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρεΐδης μὲν ἅμαρτε. παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Ἰφιδάμας δὲ κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθε
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας.
Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον. ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἀργύρῳ ἀντομένη μόλιβος ὣς ἐτράπετ' αἰχμή.
Καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων
Ἕλκ' ἐπὶ οἷ μεμαὼς ὥστε λίς. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Σπάσσατο. τὸν δ' ἄορι πλῆξ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα.
Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν, κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον,
Οἰκτρὸς, ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων,
Κουριδίης, ἧς οὔ τι χάριν ἴδε, πολλὰ δ' ἔδωκε.
Πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν, ἔπειτα δὲ, χίλι' ὑπέστη
Αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο.
Δὴ τότε γ' Ἀτρεΐδης Ἀγαμέμνων ἐξενάριξε.
Βῆ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον Ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

Ὅτι ἀντὶ παρατάξεως ἐκφαστικὸν τὸ, ἐξ ὀχέων, ὥσπερ δ' ἄν τις καὶ ἐξ ἵππων, σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. πάλλων δ' ὀξέα δοῦρα. κατὰ στρατὸν ᾤχετο πάντῃ ὀτρύνων μαχέσασθαι, ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας, ἀρτύνθη δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι. ὁ ἀπὸ τοῦ τρέπω ἐναντίοι ἔσταν ἔφη. Καὶ ὅρα ὡς ἰσχύων ὁ ποιητὴς παρισώσεις ποιεῖται ἀπὸ τοῦ ὀτρύνειν καὶ καρτύνειν καὶ ἀρτύνειν, ὁ πλεονασμῷ τοῦ ν ἀπὸ τοῦ ἀρτύειν γίνεται, ὃν ἠθέλησε διὰ τοῦ τοιούτου σχήματος προσπαίζειν ἐναγωνίῳ δυσχερείᾳ πράγματος. ἀρτύνεσθαι δὲ μάχην λέγει, τὸ τοὺς στρατιώτας ὡς ἔφη στῆναι καὶ οὕτως ἄρτιοι καὶ ἀραρότα γίνεσθαι τὸν στρατόν. τὸ μὲν φεύγειν, οὐ μάχην ἀρτύει ἀλλὰ φυγὰς ἔχει καὶ δίωξιν. τὸ δὲ ἔγειρεν, ὡς ἐπί τινος ὑπνοῦντος ἢ κειμένου φησίν, ὃ μάλιστα κειμένου, ὅτι ἐστὶ πῦρ καὶ ὁ ἄρης πολέμου.

Οἷα δραματοποιῶν ποιῶν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀκροατοῦ ὁ ποιητὴς, καὶ ἅμα θαυμάζων τὸν βασιλέα τῶν ἀριστέων, ὃς ἀρτυνθείσης νῦν ὡς ἐρρέθη τῆς μάχης, πρῶτος ὤρουσε, ἔθελε δὲ πολὺ προμάχεσθαι ἁπάντων, ὃ δὴ ἀριστέως ἔπαινός ἐστιν, ἐρωτᾷ ὡς ἐρῶν καινότερόν τι οὐ μίαν μοῦσαν ὡς ἐν ἀρχῇ τοῦ βιβλίου, ἀλλὰ τὰς ὅλας, καὶ φησίν. ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, ὅστις δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν, ἢ αὐτῶν τρώων, ἢ ἐπικούρων. ἔνθα ὁ αὐτῶν, ἐξοχὴν τινα

τινα δηλοῖ, ἐπειδὴ καὶ τὸ πῦρ τοῦ πολέμου τοῖς ἥρωσιν ἔγκειται. εἶτα ἐν σχήματι ἀποστατικῷ ἐπάγει δὲ οἷα ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ Μουσῶν, ἢ καὶ ὡς ὑποφητεύων αὐταῖς. Ἰφιδάμας Ἀντηνορίδης ἠΰς τε μέγας τε, αὐτίκα δηλαδὴ τοῦ βασιλέως ἦλθεν, ὃς τράφη ἐν Θρήκῃ ἐριβώλακι μητέρι μήλων. Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα, μητροπάτωρ, ὃς τίκτε Θεανὼ καλλιπάρῃον. αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, αὐτοῦ μιν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε ἤγουν οὗτος. θυγατέρα ἥν. ἀδελφὴν δηλαδὴ Θεανοῦς τῆς τοῦ Ἰφιδάμαντος μητρός. γήμας δ' ἐκ θαλάμοιο μετὰ κλέος ἵκετ' Ἀχαιῶν. ὃ δὴ κλέος καὶ τοῖς περὶ Κινύραν ἐν Κύπρῳ ἤκουστο. ἦλθε δὲ σὺν δυοκαίδεκά φησι νηυσίν, αἵ οἱ ἕποντο. τὰς μὲν περί που τὴν Λαμψακηνῶν ἀφῆκε χώραν. αὐτόθι γὰρ ἡ Περκώτη, πόλις οὖσα Τρωάδος. αὐτὸς δὲ πεζὸς ὤν, εἰς Ἴλιον εἰληλούθει. ὃ νῦν μέν, ἄχρι τούτων ὁ Ὅμηρος τὴν ἱστορίαν ἱστᾷ. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ ἕδνα λέγει διὰ πιθανότητα ἱστορικήν, ὧν τὰ μὲν δέδωκεν ὁ Ἰφιδάμας τῇ γυναικί, προῖκα δηλαδὴ ἔχων αὐτὰ ἐκ τῶν πατρῴων. τὰ δ' ὑπέστη, τουτέστιν ὑπέσχετο. Καὶ ὅρα ὅπως ἱστορίαις κἀνταῦθα Ὅμηρος ποικίλλει τὴν ποίησιν ποικίλαις, ἐκκλίνων τὸ ὁμοειδὲς διὰ τὸ προσκορές. ἐν αἷς καὶ τοπογραφεῖ, καὶ γενεαλογεῖ, καὶ πολλὰ ἕτερα κατορθοῖ, μερίζων διαφόροις τόποις αὐτάς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τράφη ἐν Θρήκῃ, τοπικῶς μὲν σαφὲς ὄν, ἀοριστότερον δὲ κατὰ τὸ τοῦ θρεψαμένου πρόσωπον, διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ἐπαγαγών. Κισσῆς τόν γ' ἔθρεψεν. ἐπεὶ δὲ τὸ ἔθρεψεν ἀσαφῶς ἔχει, τρέφει γὰρ καὶ ὁ ἁπλῶς ἐμβρωματίζων κατὰ ξενίαν, ἢ καὶ ἄλλως ἐκπαρέχων τινά, ἑρμηνεύει τὴν λέξιν διὰ τοῦ, τυτθὸν ἐόντα. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐκ μικροῦ ἀνεθρέψατο. ἐστάλη γὰρ ὡς εἰκὸς ὁ Ἰφιδάμας ἐκ Τροίας εἰς Θρᾴκην νεώτατος ὤν, καθὰ καὶ Πολύδωρος εἰς Πολυμήστορα, ἵνα ἐν εἰρηνικοῖς χωρίοις ἐκτρέφηται. τὸ δὲ μητέρι μήλων, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ πολύμηλον ἔφη τὴν Θρᾴκην καθάπερ καὶ τὸν Ὀρχομενόν. τοιαύτη γὰρ ἦν καὶ αὐτή. εἰ δέ τις ὥς που καὶ ἀλλαχοῦ ἐτέθη, καὶ χώραν ἐν ᾗ πολλὴ ὀπώρα τὰ μῆλα φέρει, μητέρα μήλων ἐρεῖ, ὁποία καὶ ἡ τῶν Παφλαγόνων, ἀστείως ἂν προσενεχθείη τῷ ἀκροατῇ, ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ κήπου δρεψάμενος. ὁ δὲ μητέρα γῆν ἵνα εἴπῃ, καλῶς ἂν καὶ μαστὸν αὐτῇ δώσει, ὡς ἐν τῷ, οὖθαρ ἀρούρης. τὸ δὲ Κισσῆς, πάθος ἔχει συναιρέσεως. ἀπὸ γὰρ τοῦ Κισσέας συνῄληπται φασὶν ὁμοίως τῷ Ἑρμέας Ἑρμῆς. παρὰ δὲ Ἴωσι Ποδῆς. εἴη δὲ ὁ τοιοῦτος Κισσέας, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Κισσεῖ οὗ Εὐριπίδης μέμνηται, εἴτε καὶ ἕτερος, ὅθεν καθ' ἕτερον σχηματισμόν, ἡ τούτου Κισσέως Κισσηὶς θυγάτηρ Κισσῆς λέγοιτ' ἂν κατὰ συναίρεσιν ἐν προγεγραμμένῳ τῷ ι, ὁμοίως τῷ Νηρηὶς Νηρῆς καὶ τοῖς ὁμοίοις, οὐ καιρὸς ἄρτι πολυπραγμονεῖν. μητροπάτωρ δέ, ὁ πρὸς μητρὸς πάππος. διὸ ἑρμηνεύων φησί. ὃς τίκτε Θεανώ. εἰ γὰρ Ἰφιδάμας υἱὸς ἦν Ἀντήνορος καὶ Θεανοῦς, τίκτει δὲ Κισσέας τὴν Θεανώ, μητροπάτωρ πάντως ἐστὶν οὕτως ὡς ἐρρέθη τῷ Ἰφιδάμαντι. ὁ δὲ μάτρως, ἄλλως λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ πάτρως. Θεανοῦς δὲ τῆς ἐνταῦθα κειμένης, ἐμνήσθη που καὶ πρὸ τούτων ὁ ποιητής. ἐν δὲ τῷ ἥβης μέτρον, τὸν καίριον γάμον δηλοῖ, ὅτε δηλαδὴ φίλτατος ἂν εἴη τῇ νύμφῃ ὁ γαμέτης. καὶ ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασιν, οὗπερ κατὰ τὸν Ὅμηρον χαριεστάτη ἡ ἥβη, καὶ ἡδεῖα ὡς τὸ τῆς λέξεως δηλοῖ ἔτυμον, ἀπὸ τοῦ ἥδω γὰρ ἡ ἥβη κατὰ τοὺς παλαιούς. μέτρον δὲ τὴν ἡλικίαν λέγει καθ' ἣν χρονικῶς μετρεῖται τὰ ἡλικιούμενα ζῷα. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἥβης ἐρικυδέος ἵκετο μέτρον, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἥβησε. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοί, καὶ ὅτι ὅμοιος ὁ γάμος τοῦ τε Διομήδους καὶ τοῦ κύλυδος τούτου Ἰφιδάμαντος. ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἔγημαν ἀδελφάς. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἐπεί ῥ' ἥβης, τὴν τοῦ ῥα συνδέσμου παρένθεσιν, οὐκ ἀναγκαίαν οὖσαν ὅτι μὴ μόνον διὰ θεραπείαν [illegible] χασμήματος. τὸ δὲ ἐκ θαλάμοιο, δηλοῖ μὲν τὴν εἰς Τροίαν ἐξ ὑπογύου μετὰ γάμον αὐτίκα ἔλευσιν. ἄγει δέ πως τὸν Ἰφιδάμαντα εἰς ὅμοιον τῷ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἱστορουμένῳ Πρωτεσιλάῳ. ὅτι δὲ θάλαμος ὁ κοιτὼν λέγεται, καθωμίληται. αἱ δὲ ιβ' νῆες, καὶ δύναμιν καὶ πλοῦτον τῷ Κισσέᾳ μαρτύρονται, καὶ παραλίαν εἶναι τὴν ὑπ' αὐτὸν χώραν δηλοῦσι. τὸ δὲ αἵ οἱ ἕποντο, δηλαδὴ τῶν ιβ' νηῶν εἶναι δηλοῖ τὸν νεαλῆ. ἵνα λέγῃ, ὅτι σὺν ιβ' ναυσὶν οἰκείαις. ἡ δὲ Περκώτη αὕτη, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ', ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, γραφομένην Περκώτην. περὶ ἧς ἱστόρηται ὅτι καθὰ Κῦρος ὁ μέγας Πυθάρχῳ τῷ Κυζικηνῷ φίλῳ ὄντι πόλεις ἑπτὰ ἐχαρίσατο, ὧν μία καὶ ἡ ὁμηρικὴ Πήδασος, οὕτω καὶ τῷ Θεμιστοκλεῖ Πέρσης βασιλεὺς τὴν εἰρημένην Περκώτην καὶ τὴν Παλαίσκηψιν δίδωσι στρωμνῆς χάριν καὶ ἱματισμοῦ. κελεύσας ἐκείνῳ στολὴν φορεῖν βαρβαρικήν. δοκεῖ δὲ ἡ δεδηλωμένη Παλαίσκηψις, διαστολὴν ἔχειν πρὸς νεωτέραν Σκῆψιν ἧς ὁ πολίτης Σκήψιος. Τὸ δὲ εἰληλούθει, καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ εἰλήλουθα, ὅσαις κατὰ τὸν Ἀλεξανδρέα Ἡρακλείδην διαλέκτοις πεποίηνται, προδεδήλωται σαφῶς. Ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι, ὡς οὐδ' ἐν ἀνέσει οὔτε νῦν τὸν Ἰφιδάμαντα, οὔτε μετ' ὀλίγα τὸν ἀδελφὸν Κόωνα, εἴπερ Ἀντήνορος παῖδές εἰσι τοῦ ὡς δεδήλωται προξένου τῶν Ἀχαιῶν, καὶ δὴ τούτου φίλου. πολέμιοι γὰρ ἐπεξιόντες τῷ βασιλεῖ, τῶν ἴσων μετέχουσι. καὶ τοῦ φιλεῖν ἐπίπροσθεν τὸ πολεμεῖν θέμενοι, ἀντιπολεμοῦνται. ὃ καὶ Γλαῦκος εἰ τῷ Διομήδει ἀντιστὰς ἐπεπόνθει ἄν. καὶ ῥίπτειν ἐθέλοντες, πίπτουσι. καὶ οὐδὲ ὁ ἀνελὼν αὐτοὺς παρανομεῖ. οὐ γὰρ μιαρός φασιν ὁ ἐν πολέμῳ φόνος. Σημείωσαι δὲ ὡς τὸ κατὰ τὴν γενεαλογίαν τοῦ Ἰφιδάμαντος χωρίον, ἀσάφειάν τινα ἔχει, οὐ μόνον διὰ τὸ συντόμως φρασθῆναι, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν τῶν πραγμάτων περιβολῆς νόμον, μετάταξιν. τὸ δέ γε κατὰ φύσιν, ἔχει οὕτως. Ἀντήνορος τοῦ Τρωϊκοῦ γυνὴ ἡ Θεανὼ ἐκ Θρᾴκης, ταύτης πατὴρ ὁ Κισσῆς οἰκῶν

οἰκῶν ἐν Θρᾴκῃ, πρὸς ὃν σταλεὶς ὁ ἔγγονος Ἀντηνορίδης Ἰφιδάμας ὡς μητροπάτορα, καὶ τραφεὶς ἐκεῖ, ἔγημε θυγατέρα ἐκείνου. Ὅτι διὰ πιθανότητα πλάττων ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα καὶ ἀποτυγχάνοντά ποτε, φησίν. Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Ἰφιδάμας δὲ ὁ προσεχῶς ἱστορηθεὶς, κατὰ ζώνην θώρηκος ἔνερθε νύξε, ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἀργύρῳ ἀντομένη, μόλιβος ὡς ἐτράπετ' αἰχμή. ἐφ' οἷς τὸ βασιλικὸν ἄριστόν τι καὶ γενναῖον ὑποδεικνὺς, φησί. καὶ τό γε χειρὶ λαβὼν ὁ βασιλεὺς, ἕλκ' ἐπὶ οἷ. ἤγουν εἷλκεν ἐφ' ἑαυτὸν μεμαὼς ὥστε λὶς, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς σπάσατο καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅπως ἠρέμα προβιβάζει τὸν λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὸ τὸν βασιλέα τῆς μάχης ἀπαγαγεῖν. Ἰφιδάμας μὲν γὰρ, εἰ καὶ μὴ κρατερῶς, ἔτρωσε δ' ὅμως. ὁ δὲ ἀδελφὸς Κόων, εὐθὺς μετ' αὐτὸν ἔνυξε δουρὶ ἐναργέστατα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μικρὸν εἰς δυστυχίαν μάχης, ὅπλων ἀμέλεια. ἰδὲ γοῦν δόρυ οὐκ εὖ ἐστομωμένον, οὐδὲν ὤνησε τὸν ἔχοντα. ζώνη μέντοι βασιλικὴ ἀργύρῳ οὐ μόνον κεκοσμημένη, ἀλλὰ καὶ στερεουμένη, ὠφέλησε τὸν βασιλέα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παρετράπετο ἔγχος, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἅμαρτε. τὸ μέντοι ἐτράπετο αἰχμὴ, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκάμφθη κεῖται. τέτραπται δὲ μεταφορικῶς τὸ, παρετράπετο ἔγχος, ἐκ τῶν ἐν ὁδῷ παρεκτρεπομένων τῆς κατ' εὐθεῖαν ἀτραπιτοῦ. τὸ δὲ ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, ἀντὶ τοῦ ὤθησε τὸ ἔγχος θαῤῥήσας τῇ ῥωμαλεότητι. καὶ ἔστι τὸ ἔρεισεν, ἐπίτασις τοῦ ἔνυξεν, ὃ ἰσοδυναμεῖ τῷ οὔτησεν ἔτρωσε. τὸ δὲ ἔτορε, δεύτερός ἐστιν ἀόριστος συγκοπεὶς ἀπὸ τοῦ ἐτόρησε, κατὰ τὸ ἐχραίσμησεν ἔχραισμεν. ἐδούπησεν ἔδουπεν. ἐκτύπησεν ἔκτυπεν. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ τορεῖν ὥσπερ καὶ τὸ θέμα αὐτοῦ, εἰ οὐ κατὰ συγκοπὴν τὸ τρῶ τρήσω. ἀπὸ δὲ τοῦ τορεῖν, καὶ φώνημα τορόν. καὶ τορύνη σκεῦος μαγειρικόν. καὶ τόρος ὁ καὶ τόρνος. ὅθεν καὶ ῥῆμα, τορύω, καὶ ἔτορον τορνῶ. ὡς τὸ, τορνώσαντο δὲ σῆμα. ἴσως δὲ καὶ ἡ Τορώνη κύριον, ἡ πόλις Θρᾳκικὴ ὁμώνυμος παραδεδομένη καὶ νῦν. ζωστὴρ δὲ, κατὰ πολυωνυμίας λόγον, ταὐτὸν δηλοῖ τῇ ἀνωτέρω ῥηθείσῃ ζώνῃ, ἣν καὶ θωρακοζώνην φασί τινες. λέγοντες ὅτι ἔνυξεν εἰς τὰ κάτω τῆς θωρακοζώνης. παναίολος δὲ ζωστὴρ ὁ ῥηθεὶς, τῇ κατὰ τὸν περὶ αὐτὸν ἄργυρον ποικιλίᾳ. τὸ δὲ μόλιβος ὡς, τῇ παραβολῇ τῇ συντομίᾳ τὸ ἀχρεῖον δηλοῖ τῆς βαφῆς τοῦ σιδήρου ἤτοι τῆς ἐπιδορατίδος, ἣ μολίβου δίκην ἐνετράπη ὡς ἐῤῥέθη ἐν τῷ ἀπαμβλυνθῆναι. τὸ δὲ ἀργύρῳ ἀντομένη, γλυκέως εἴρηται ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τινός. ὅτι δὲ τοῦ ἀντομένη βαρύτονον θέμα τὸ ἄντω, καὶ ὅτι ὁ μόλιβος καὶ διὰ τοῦ δ' ἐστὶν οὗ γράφεται, πολλαχοῦ δηλοῦται. καθὰ καὶ ἡ τροπὴ τοῦ ι εἰς υ, ἐν τῷ μόλυβδος καὶ μολύβδαινα. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἀλυβδήσασα ὃ κεῖται παρὰ τῷ Λυκόφρονι. τὸ δὲ ἕλκ' ἐπὶ οἷ, ἀντιπτωτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ εἷλκεν ἐφ' ἑαυτόν. εἰς δὲ τὸ εἷλκεν ὥστε λὶς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς οἱ λέοντες ὑφαρπάζουσι τῶν κυνηγετῶν τὰ δόρατα, καὶ λανθάνουσιν ἐπισπώμενοι τὴν σφαγήν. καὶ τοῦτο δηλῶν φαίνεται καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ εἰπεῖν πάνυ γοργῶς, ὅτι καθὰ λέων ἕλκει δόρυ, οὕτω καὶ τῷ Ἰφιδάμαντι ἐπίσπαστρον δὴ εἰς ὄλεθρον τὸ οἰκεῖον δόρυ γέγονεν. ἀφαιρεῖ ἄρα ὁ ῥηθεὶς προθύμως, μὴ ἀφιεὶς τὸ δόρυ ἀλλ' ἐφελκόμενος δι' αὐτοῦ εἰς θάνατον. τὸ δὲ λὶς, κατὰ μὲν Ἀρίσταρχον ὥς φασιν οἱ περὶ Ἀπίωνα καὶ Ἡρόδωρον, ὀξύνεται, συνεξομοιούμενον τῷ χαρακτῆρι τοῦ κὶς κιός. ἔτι δὲ καὶ τῷ τίς, καὶ θίς καὶ ῥίς, εἰ καὶ διαφόρως ταῦτα κλίνεται πρὸς τὸ λίς. ὁ Αἰσχρίων δέ φασι περισπᾷ διὰ τὸ καὶ τὴν αἰτιατικὴν περισπᾶσθαι. ὡς γὰρ μῦς μῦν, δρῦς δρῦν. οὕτω καὶ λῖς λῖν. εἰ δὲ μηδὲν τῶν εἰς ις περισπᾶται, ἀλλ' ὁ Αἰσχρίων τοῦτο ἐποίει, ἐκφεύγων θηλυκὸν ἐπίθετον ὀξύτονον τὸ, λὶς πέτρη, ἐν Ὀδυσσείᾳ ῥηθέν. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖνος τὸ λῖς ὁ λέων περιέσπασεν ἐπὶ τοῦ λέοντος πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθετικοῦ. ἀλλ' ἡ παράδοσίς φασι τῷ Ἀριστάρχῳ πείθεται. Ὅτι ἐν τῷ, ὡς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον οἰκτρὸς ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ἀστοῖσιν ἀρήγων, κουριδίης, ἧς οὔτι χάριν ἴδε. πολλὰ δ' ἔδωκε, πρῶθ' ἑκατὸν βοῦς δῶκεν. ἔπειτα δὲ, χίλι' ὑπέστη αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. χάλκεον μὲν ὕπνον, ἢ τὸν ἐκ σιδήρου φασὶ, ἢ τὸν στεῤῥὸν διὰ τὸ ἀνέγερτον, ὥς που καὶ χάλκεον ἔφη δεσμὸν καὶ οὐρανόν. ἢ καὶ τὸν οὐ μαλακὸν, ὁποῖον τὸ ἀλλαχοῦ μαλακὸν κῶμα, ἀλλὰ σκληρόν. τὸ δὲ οἰκτρὸς ὅ ἐστιν οἴκτου ἄξιος, δηλοῖ ὡς οἰκτίζεται τὸν Ἰφιδάμαντα ὁ ποιητὴς, οὕτω νέον καὶ ἀπὸ θαλάμου ἐξ ὑπογύου ὡς ἐῤῥέθη μετὰ κλέος Ἀχαιῶν ἐλθόντα διὰ τὸ φύσει φιλοπόλεμον. τοιοῦτοι γὰρ οἱ νέοι, ὡς καὶ Πίνδαρος δηλοῖ λέγων. γλυκὺς ἀπείρῳ πόλεμος, πεπειραμένων δέ τις ταρβεῖ προσιόντα. φαίνεται δ' ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὁ ποιητὴς καὶ τὸν Πρωτεσίλαον ὁμοίως οἰκτισάμενος. ἀστοῖς δὲ ἀρήγων, τοῖς ἑαυτοῦ, δηλαδὴ τοῖς Τρωσίν, αὐτοὶ γὰρ ἀστοὶ τῷ Ἰφιδάμαντι, εἰ καὶ ἀσαφῶς ἔχειν δοκεῖ διὰ τὸ τῆς μετοχῆς συνθήκης ὑπερβατόν. Τὸ γὰρ κουριδίης, οὐ συντάσσεται τοῖς ἀστοῖς, ἀλλ' ὑπερβατῶς μετὰ τὸ ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, ὕστερον ἐπίτηδες κεῖται, ἵνα εὐθὺς ἐπισυνάψῃ συνεχῶς τὴν περὶ τῆς ἀλόχου ἱστορίαν. τὸ δὲ ἧς οὔτι χάριν ἴδε, συλλαμβάνεται μέντοι καὶ πρὸς τὸ ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθησόμενον χαριέστατον τῆς ἥβης. βοηθεῖ δὲ καὶ εἰς τὴν τραγικὴν τῶν ἐν εὐνῇ φιλτάτων ἀσπασμάτων χάριν. μάλιστα δὲ χάρις, ἐνταῦθά ἐστι, τὸ ἐκ τῆς παιδοποιΐας καὶ μακρᾶς συμβιώσεως καλόν. ὧν στερηθεὶς ὁ Ἰφιδάμας, ὡς πρὸ ὥρας θανὼν, ἡμιτελῆ τὸν δόμον καὶ αὐτὸς ἔλιπεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἧς χάριν, τοῦτο δὴ τὸ ὁμηρικὸν, ἐνάγει νοεῖν ὅτι τὸ χάριν ἀντὶ τοῦ ἕνεκεν ὄνομα ὂν ἐπιῤῥηματικὸν, οἱ παλαιοὶ εἰλήφασι. ὁ γὰρ εἰπὼν διὰ σὴν χάριν τάδε ποιῶ ἢ ὑπομένω, δηλοῖ πάντως τὸ διὰ σὴν χάριν, ἵνα σοι χαρίσωμαι. διαφέρει δὲ τὸ τοιοῦτον αἰτιολογικὸν, τοῦ ἕνεκεν, ὅτι αὐτὸ

μὲν, ἐπεὶ μόνον χαρίτων τίθεται τῶν ὑπὲρ ἑκατὸν, τὸ δὲ ἔοικεν, ἁπλῶς αὐξολογίᾳ πλατύτερον. δι' ὃ ἐπιφέρει, οὐχ ὁπλίζομαι γοῦν κατὰ σοῦ, ὡς πολεμήσων σοι. οὐ μὴν χάριν σοῦ. ὃ δὲ ἔδωκε, δὶς ῥηθὲν ἐν τέλει ἐνταῦθα κατὰ σχῆμα κάλλους, ἀνάγει καὶ τὰ ἔδνα εἰς τὸ δῶρον, καθάπερ εἰς τὸ γένος. τὸ δὲ ἑκατὸν βοῦς ἔδωκεν, ἐπιτεταγμένον πως ἐστὶ τῇ γυνὴ ἀλφεσίβοια. αἱ γὰρ τοιαῦτα ἔδνα λαμβάνουσαι, εἰσὶν αἱ ἀλφεσίβοιαι. ὅτι δὲ οὐ ταυτὸν τὸ ἑκατὸν βοῦς καὶ τὸ ἑκατόμβοιον, πολλαχοῦ φαίνεται. οὔπω δὲ οὐδὲ ἡ ἑκατόμβη ταυτίζεται τούτοις. ἐν δὲ τῷ τόπῳ τούτῳ δηλοῦται καὶ ὡς ἐν τοῖς πολυτιμήτοις ἦσαν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἦν ἡ τῶν ἔδνων μεγαλοπρέπεια, ἐν θρέμμασι δὲ ὡς τὰ πολλά. θρέμματα δ' ἔφαμεν ἄρτι τὰ τετράποδα, ἃ μὴν ἐτέροις ἐστι. ὅθεν καὶ αἱ θρέμματα ἱεραί, ὡς ὁ Λιβάνιος θρέμμα φησὶ δελφῖνα κατὰ θάλασσαν ἐθῶν. Τὸ δὲ χίλια ὑπέστη γοῦν ὑπὲρ αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς, καινοπρεπῶς μὲν ἐσχημάτισται, λόγου δὲ ὅμως ἔχεται. τὸ γὰρ χίλια ὥσπερ καὶ τὸ πολλὰ, οὐδετέρως λεχθὲν, ὡς πρὸς γενικόν τι νοεῖται, τὸ ζῶα, ἢ θρέμματα, ἢ κτήματα. διὸ καὶ ἐλλειπτικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ, ὡς ἐν τῷ χίλια, λείποντος τοῦ ζῶα ἢ τοιούτου τινός. καθὰ καὶ ἐν τῷ, πολλὰ δ' ἔδωκε. καὶ ἐν τῷ, τά οἱ ἄσπετα ποιμαίνοντο. ἔστι δὲ καὶ ἀπτικὸν τὸ κατὰ γένος ὑπαλλαγὴν, εἰπεῖν χίλια αἶγας ὁμοῦ καὶ ὄϊς ἃ ἐποιμαίνοντο. ἐν δὲ τῷ ἐποιμαίνοντο, οὐ μόνον τὸ κυριολεκτούμενον αἱ ὄϊς, ἀλλὰ καὶ βόες καὶ αἶγες συνέταξεν κατὰ χρηστικῶς, ἤδη δὲ καὶ συνεκδοχικῶς γοῦν κατὰ σύλληψιν, ὡς τῷ ποιμαίνεσθαι συλλαμβανομένου καὶ τοῦ βουκολεῖν καὶ αἰπολεῖν. ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ῥυθμικὸν ἐν ζώοις πολυσπασμὸν, εἴπερ ὁ Ἰφιδάμας τοσαῦτα εἶχεν. ἐν μέρει τὰ ῥηθέντα πολλὰ ἔδνα. εἰ δὲ καὶ τίνες θρᾳκικοὶ τοῖς ζῶσιν ἐπικουρίαν ἔστελλον, σημείωσαι ὡς οὐκ ἐκολούθει θαλασσοκρατεῖν οἱ ἀχαιοὶ, ἐνὸς καὶ μόνου γενόμενοι τοῦ τὴν Τροίαν πορθῆσαι, δι' ὃ τὸ ἀρχαῖον χρόνον δέκα ἔτος τῆς ἁλώσεως. Οἱ λαφυραγωγοῦ ἀριστείας τὸ, βῆ δὲ φέρειν ἀν' ὅμιλον ἀχαιῶν τεύχεα καλά.

Ὅτι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, ὥσπερ τὸ κορυφαῖος, οὕτω καὶ τὸ δῖος καὶ τὸ ἀριδείκετος διὰ τὴν φύσιν τῆς αὐτῶν σημασίας γενικῇ συντάσσονται ὡς οἷα ὑπερθετικά. φησὶ γοῦν Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν. ὥσπερ καὶ δῖα γυναικῶν. τέτακται δὲ τὸ, κορυφαῖος τῶν διὰ τινων. ἡ γὰρ ἐπίτασις τοῦ ἀριδείκετου, καὶ ἡ παρωνυμία τοῦ ἐξεχούσης κορυφῆς, καὶ τοῦ εὐρυμέδοντος Διὸς, δύναμιν ὑπερθετικὴν τοῖς ῥηθεῖσιν ὀνόμασιν ἐπάγουσι. σημείωσαι δὲ Ὅμηρος τὸν Κόωνα εἰπὼν ἀριδείκετον, ἐπὶ αὐξήσει τῆς κατὰ τὸν βασιλέα ἔργου, ὃς τὸν οὕτω μέγαν ἔπεφνεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀριδείκετος καὶ κορυφαῖος καὶ δῖος, εὔλογον ἔχουσι τὴν ὑπερθετικὴν μετὰ γενικῆς σύνταξιν. ἐν δὲ τῷ, νικᾷ γε ἢ ἀρετῇ μετὰ ἔχθρας πολὺ, καινῶς τὸ πολὺ ἀντὶ τοῦ πλέον ληφθὲν, γενικῇ συντέτακται. τὸ δὲ γε μεταβολὴ πάντων γλυκὺ, ἀλλοῖόν τι παρὰ ταῦτά ἐστιν.

Ὅτι κινδυνεύει ὁ πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης Κόων, διὰ τὸν ἀδελφὸν Ἰφιδάμαντα. ὡς γὰρ ἐνόησε τὸν ἀδελφὸν πεσόντα, κρατερὸν ῥά ἑ ἔγνω αὐτὸν πένθος ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψεν, ὅ ἐστι περιέφερε-

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε Κόων ἀριδείκετος ἀνδρῶν,
Πρεσβυγενὴς Ἀντηνορίδης, κρατερόν ῥά ἑ πένθος
Ὀφθαλμοὺς ἐκάλυψε, κασιγνήτοιο πεσόντος.
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον.
Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή.
Ῥίγησεν τ' ἄρ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπέληγε μάχης, ἠδὲ πτολέμοιο.
Ἀλλ' ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος.
Ἤτοι ὃ, Ἰφιδάμαντα κασίγνητον, καὶ ὄπατρον,
Ἕλκε ποδὸς μεμαὼς, καὶ ἀΰτει πάντας ἀρίστους.
Τὸν δ' ἕλκοντ' ἀν' ὅμιλον ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης,
Οὔτησε ξυστῷ χαλκήρεϊ, λῦσε δὲ γυῖα.
Τοῖο δ' ἐπ' Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς.
Ἔνθ' Ἀντήνορος υἷες ὑπ' Ἀτρεΐδῃ βασιλῆϊ
Πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
Αὐτὰρ ὃ, τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Ὄφρά οἱ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα,
Ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα
Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι,
Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι,
Ὡς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε, καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς.
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες.

ῥαῖς

Ὑμεῖς μὲν νῦν νηυσὶν ἀμύνετε ποντοπόροισι
Φύλοπιν ἀργαλέην, ἐπεὶ οὐκ ἐμὲ μητίετα Ζεὺς
Εἴασε Τρώεσσι πανημέριον πολεμίζειν.

λῦσε, ἀντὶ τοῦ ἐλυσιέθη. ὑπὸ δὲ οὐράξ ξυνὼ δουρὶ λαθὼν Ἀγαμέμνονα δῖον, καὶ κλέψας οὕτω τὴν νίκην. νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθε, κατὰ δὲ ἴσασ ὑπόρθον. ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. ῥίγησεν δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα ὁ βασιλεύς, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὡς ἀπέληγε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο. ἀλλ᾽ ἐπόρουσε Κόωνι ἔχων ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος. καὶ ὁ μὲν Κόων Ἰφιδάμαντα κασίγνητον καὶ ὄπατρον, ἕλκε ποδὸς ἐπιβοώμενος πάντας ἀρίστους. ἤδη γοῦν αὐτὸν ὑποτρέχει δειλία καὶ οὐ θαρρεῖ μόνος ἐλθεῖν. ὁ δὲ βασιλεὺς ῥίψας καὶ αὐτὸν ἐπ᾽ Ἰφιδάμαντι κάρη ἀπέκοψε παραστάς, ἤγουν ἔτεμε τὴν αὐτοῦ κεφαλὴν θεὶς ἄνω τοῦ Ἰφιδάμαντος. καὶ ὥσπερ ἐπιξένῳ μακελλικῶς τῷ ὑποκειμένῳ νεκρῷ χρησάμενος. καὶ οὕτω, κακὸν ἐπὶ κακῷ κεῖται, τὸ παροιμιῶδες. καὶ ἔχει ἀστεϊσμόν τε καὶ βαρύτητα ἡρωικὴν ἡ πρᾶξις αὕτη. εἶτα συμπληρῶν Ὅμηρος τὸ νόημα, φησίν, ὡς οἱ μὲν Ἀντηνορίδαι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πότμον ἀναπλήσαντες, ἔδυν δόμον ἄιδος εἴσω. ὁ δέ, ἑξῆς τὰ ῥηθησόμενα. ἔστι δὲ τὸ πότμον ἀναπλήσαντες, ἀντὶ τοῦ ἐντελῶς θανόντες, ἢ μὴ κατὰ τοὺς ἡμιθανεῖς διατεθέντες. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ τὴν τύχην πληρώσαντες. εὐποτμίας γὰρ καὶ δυσποτμίας οἱ τεθνεῶτες οὐχ ὑπόκεινται. οὕτω καὶ μοῖραν ἀναπλῆσαι βιότου, τὸ πληρῶσαι τὴν ζωήν. τὰ δὲ τοιαῦτα, περιφρασίς ἐστι τοῦ θανεῖν. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ὡς ἀτυχίαν μὲν ἐνταῦθα, οὐ μὴν δὲ ἀνανδρίαν ἐστὶ τοῦ βασιλέως αἰτιάσασθαι, ὃς ἀριστεύων ἐκ πλαγίου τιτρώσκεται λεληθότως, οὐ μὴν προτροπάδην φυγὼν κατὰ νώτων, ἀλλ᾽ οὐδὲ κατὰ στέρνου. ὃν οὐδέτερον ἡρωικῆς ἦν ἀνδρίας. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί, ὡς τὴν ἀριστερὰν ἐβλήθη χεῖρα ὁ βασιλεύς, διὸ τῷ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι ἐθέλει ἀθλῆσαι ἄκοντι. οὐ γὰρ ἂν ἀκοντίσειν ἠθέλησεν ἐν ἀγώνι, εἰ τὴν δεξιὰν ἐτέτρωτο, πλὴν εἰ μή που ἦν ἀμφιδέξιος. τὸ δὲ οὐράξ, δηλοῖ μὲν τὸ ἐκ πλαγίου, γίνεται δέ φασιν ἀπὸ τοῦ πλευράξ. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς αξ ἐπιρρήματα ὀξύνεται, πλὴν τοῦ ἅπαξ. ἢ καὶ ἄλλως καθολικώτερον, τὰ εἰς ξ λήγοντα ἐπιρρήματα, ὀξύνεται, ἀπρίξ, ὑποδράξ, διαμπάξ, πύξ, νύξ, πλὴν τοῦ ἅπαξ καὶ πέριξ. τὸ παρέξ διφορεῖται, καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ μὲν ὀξύνεται, παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον βαρύνεται. ἰστέον δὲ ὅτι καθ᾽ Ἡρακλείδην, διαλέκτου ἰωνικῆς καὶ αἰολικῆς ἐστι τὸ οὐράξ. ἡ γὰρ τῶν Ἰώνων καὶ Αἰολέων φησὶ διάλεκτος τὰ πρῶτα σύμφωνα αἴρειν εἴωθεν ὅτε ἓν ᾖ, ὅτε καὶ δύο τύχῃ. ἓν μέν, ὡς ἐπὶ τοῦ, λαιψηρὸς αἰψηρός. πήγανον ἤγανον. δεινὸν αἰνόν. δύο δέ, ὡς ἐπὶ τοῦ πλάνη. ἀπελθόντων γὰρ τῶν ἐξ ἀρχῆς δύο συμφώνων, γίνεται ἄνη, καὶ κατὰ ἀντίθεσιν τοῦ ν εἰς τὸ λ, ἄλη. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ πλανᾶσθαι φησὶ τὸ ἀλᾶσθαι. καὶ ἐκ τοῦ φθείρω δὲ ἀπελθόντων τῶν ἐν ἀρχῇ κειμένων δασέων, τὸ ἔρρω φησὶ γίνεσθαι, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ κείρω κέρρω αἰολικοῦ. ὁμοίως οὖν καὶ ἐκ τοῦ πλευράξ ἀφῄρηνται τὰ κατάρχοντα δύο σύμφωνα καὶ λέλειπται τὸ οὐράξ, ὃ κεῖται καὶ παρὰ Λυκόφρονι. τοῖς δὲ ἓν κατ᾽ ἀρχὴν σύμφωνον ἀποβάλλουσι, συντακτέον καὶ τὸ σῦς ὗς. σμικρὸς μικρός. καὶ τἄλλα ὅσα ἑτέρωθι κεῖται. ἐν οἷς καὶ τό, σταγὼν ὑαγὼν τὸ καινότατον. καὶ τό, σμάραγδος μάραγδος. διὸ μάραγδον εἶναι ταῦτ᾽ ἴσθι καὶ σάρδια. ὅτι δὲ τὴν εἰρημένην ὑαγόνα κατὰ ἀναλογίαν φασὶν εἶναι ἀπὸ τοῦ ὗς ὑός, δεῖται ὁ τῷ ἐντυχόντι τοῦ ἐπιτυχών. τὸ δὲ διέσχε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ διέσχισε, διῆλθε, διήλασε. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ διασχὼν τὴν νεφέλην. καὶ κεῖται ἡ λέξις παρὰ πολλοῖς. ὁ δὲ κωμικός, δίχα προθέσεως φησίν, οὐκ ἔχον τὴν γαστέρα, ἤγουν ὀπισομένην οὐκ ἔχουσα. καὶ ἔστι τοῦτο πρωτότυπον τοῦ χάζω. ἔχει δὲ πολλὴν διαφορὰν τὸ ἔχον καὶ τὸ διέχον. τὸ μὲν γάρ, ἁπλῶς δηλοῖ χάσμα, τὸ δὲ διαχεῖν, πλέον τι σημαίνει. τὸ διαμπερὲς γάρ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησίν. ἀντικρὺ δὲ διέσχε. φαεινὸν δὲ δόρυ, τὸ δι᾽ ἐπιμέλειαν ἐκτετριμμένον καὶ ἐσμηγμένον ἢ διὰ τοῦτο λαμπρόν. τὸ δὲ ῥίγησεν ὡς διαφέρει τοῦ ἐρρίγησεν, ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὅρα δ᾽ ἐνταῦθα τὸ γενναῖον τοῦ βασιλέως εἰ ἢ ῥιγήσας μετὰ πληγήν, ὅμως οὐκ ἀπέληγε μάχης. ῥιγῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ πληγῇ, ἀνθρώπινον. ἀνδρεῖον δὲ τὸ ὑποστῆναι καὶ οὕτω μάχην. τὸ δὲ μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, ὅτι διαφορὰν ἵνα ὑποδηλοῖ τοῦ μάχεσθαι καὶ πολεμεῖν, ὅτε ταυτίζονται, προδεδήλωται. ὁ δὲ πτόλεμος κυπρίων καὶ ἀττικῶν λέξις καθ᾽ Ἡρακλείδην ἐστί, καθὰ καὶ ἡ πτόλις. ὧν ἴδιον προτιθέναι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ, ὅθεν φησὶ καὶ ἡ αὐτὰ τὸν καὶ ῥυκτὸς γενικὴ ἔχει τὸ τ. τῶν αὐτῶν δὲ καὶ τὸ ἀνύω ἀνύτω. καὶ ἀρύω ἀρύτω. ἐξ οὗ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀρύταινα. ἀνεμοτρεφὲς δὲ ἔγχος, τὸ τραφὲν καὶ ἐγγυμνασθὲν ταῖς ὑπὸ ἀνέμων, καὶ διὰ τοῦτο στερρὸν καὶ οὐκ εὔθραυστον, ἀλλ᾽ εὔτονον ὁποῖα τὰ ἐν εὐηνέμοις χωρίοις τρεφόμενα φυτά. διὸ καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως μελία κατὰ τὸν ποιητήν, πηλίου ἐκ κορυφῆς τέτμηται ὅπου μάλιστα ἦν ἀνέμοις ἐγγύμνασος. ἕτεροι δὲ ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος νοοῦσι, τὸ δι᾽ ἀνεμοτρεπὲς καὶ ἀντιτασσόμενον ἀνέμοις διὰ στερρότητα. καὶ οὐ τοιοῦτον δι᾽ ὃ ἐξαπίνης ἄνεμος βόθρου τ᾽ ἐξέρυσε καὶ τανύει ἐπὶ γῆν, ὃ περὶ ἔργοισι νεοθαλοῦς λέγει πως ὁ ποιητής. ἄλλοι δὲ ἀνεμοτρεφές φασι, τὸ κοῦφον καὶ εὐκίνητον. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος. κῦμα δέ πως ἀνεμοτρεφές, ὅπερ ἀνέμῳ αὔξεται τρεφόμενον, ἤγουν πηγνύμενον καὶ συνιστάμενον, ὡς κορυφοῦσθαι, καὶ μὴ δίνην ἐπιπέδου, ὡς ἐν νηνεμίᾳ ἐκπλαδᾶσθαι. Ἐν δὲ τῷ κασίγνητον καὶ ὄπατρον, γενικὴ μὲν λέξις ὁ κασίγνητος, εἰδικὴ δὲ ὁ ὄπατρος. λεχθεῖσα πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων. δύναται δὲ καὶ ἐκ τοῦ

ειασοῦ κεῖσθαι ὁ καὶ σύνδεσμος. ἔστι δὲ ὄπατρος, ὁ ὁμόπατρος, ἀντιδιαιρούμενος τῷ ὁμομήτριος. εἰ δὲ ἔφθαρται οὕτω διασώζεται ἡ ἀρχοῦσα ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ἀλλὰ ψιλοῦται ὅμως, διότι τὸ ο πρὸ τοῦ π οὕτω πάσχει. εἰ μὴ κατὰ ἀναφορικὴν ἔννοιαν εἴη συσημαινομένου τοῦ ὁπλὴ ἢ ὅπλον καὶ τῶν παρ' αὐτήν. ἀναφορικὰ δὲ εἰσι, τὸ ὁποῖος, ὁπόσος, ὁπηλίκος. καὶ τὰ τοιαῦτα. παραδείγματα δὲ τοῦ κανόνος, ὀπιπεύω, ὀπή, ὀπώρα, ὀπάων παρὰ τὸ ἕπω τὸ διασωζόμενον, οὕτως Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος. τὸ δὲ λέγειν ὡς ἡ συνήθεια ἐψίλωσεν αὐτὸ, οὐ πάνυ ἀσφαλές. οὐ γὰρ πάντα διὰ αὐτὴν ψιλοῦνται, ἀλλ' ἔστιν ἃ μένουσι δασυνόμενα. ὡς ἢ τὸ ἑστίας μὲν ἔσαμεν. Ὅτι ἐνδεικνὺς στρατιώτου ἔργον τὸ, αὐτὰρ ὁ ἄγων οὗτος, τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχεΐ τ', ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισι. καὶ ὅρα τὸ μεγάλοισι, δι' οὗ ὑψοῦται τὸ ταπεινὸν τῆς τῶν χερμαδίων ὑποκορίσεως. ὃ καὶ ἡ Ὀδύσσεια ποιεῖ ἐν τῷ, μάλα τι μέγα θηρίον ἦεν. ὡς δὲ τὸ ἐπιπωλεῖσθαι καὶ ἡ ἐπιπώλησις, καὶ ὅλως τὸ πωλεῖται, ὡς τὸ, πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος, μεγαλύνεται παρὰ τῷ ποιητῇ, δῆλόν ἐστιν. Ὅτι ὄφρα μὲν τῷ βασιλεῖ αἷμ' ἔτι θερμὸν ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς, ἣν ὑπὸ Κόωνος ἔπαθεν, ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἤτοι μετῴχετο τοὺς πολεμίους ἔγχεΐ τε καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη. ἔνθα ὅρα τὸ μένος ἢ τὸ θάρσος τοῦ ἥρωος. αὐτὰρ ἐπεί φησι τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο παύσατο δ' αἷμα, ὀξεῖαι δ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο, διὰ τὸ ἤδη φλεγμαίνειν τὸ τραῦμα, καὶ οὕτω νύττεσθαι αὐτὸν ὑπὸ ἐγκοπτικοῦ ἀλγηδόνος. ὡς οἷα ὑπὸ κέντρου ὀξέος τινός. καὶ ἔστι καιριωτάτη λέξις ἐνταῦθα τὸ ὀξεῖα καὶ δυσμετάληπτος, ἐγγὺς δυσερμήνευτος, ἢ μόνοις τοῖς πεπειραμένοις τοιούτου νύγματος δῆλον τὸ ταύτης καίριον γίνεται. εἶτα διδάσκει παραβολικῶς ποίᾳ ὀξύτητι ἔοικεν ἡ τοιαύτη ὀδύνη, ὅτι δηλαδὴ τῇ ἐν ταῖς ὠδῖσι τῶν τικτουσῶν. ἣν καὶ βέλος ὀξὺ καλεῖ καὶ δριμὺ, ἔτι δέ πως καὶ πικρὸν ἐν τῷ, πικρὰς ὠδῖνας εἰπεῖν, φησὶ γάρ. ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα δριμὺ, τό, τε ἦγεν ὅπερ προϊεῖσι μογοστόκοι εἰλείθυιαι ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι, ὡς ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο. καὶ ὅρα ὅτι τε ἀποδεξάμενος τὸ ὀδύναι δῦνον, δὶς αὐτῷ ἐχρήσατο. περὶ οὗ ἐφεξῆς ῥηθήσεται. καὶ ὅτι κύκλου σχῆμά τι ὁ τόπος ἔχει. ὁ γὰρ πρὸ τῆς παραβολῆς στίχος, καὶ ἡ παραβολικὴ ἀπόδοσις, τῇ ἀμείψει λέξιν ταυτίζονται κατὰ πάντα. οἷα τοῦ ποιητοῦ ἐπίτηδες τὴν πικρὰν ἐνταῦθα ἔννοιαν γλυκάναντος σχήμασι καλοῖς. αἴτιον δ' ὅτι οὔτε τὸ δριμὺ οὔτε τὸ πικρὸν, οἰκεῖον ταῖς ὠδῖσιν ὡς τὸ ὀξὺ φασὶν οἱ παλαιοί, διὸ ἐκ τοῦ ὀξεῖαι ἀρξάμενος Ὅμηρος, εἰς αὐτὸ πάλιν κατέληξε διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, καὶ ὁ ἐφεξῆς στίχος, ῥωμαλέον καθυπογράφει ἄνδρα. καὶ ὅτι τὸ ἀνήνοθεν, ἄνω γὰρ μὲν ἔχει ὁποίαν ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ τὸ ἐνήνοθεν. ἐκ τοῦ ἔθω γὰρ ἡ ἄθω γίνεται, ταυτὸν δέ ἐστι τῷ ἀνηκόντιζεν ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἕλκος δὲ φιλοσόφως λέγει, οὐ τὸ ἤδη ἔμπυον, ἀλλὰ τὴν τῆς συνεχείας λύσιν, διὰ τὸ παρέλκεσθαι τῆς κατὰ φύσιν θέσεως. διότι δὲ τὰ παρελκυσθέντα οὐ πελάζει, διὰ τοῦτο ἐτόλμησέ ποτε ἄπελος τὸ ἕλκος εἰπεῖν διὰ στέρησιν τοῦ πελάζειν. τέρσεσθαι δὲ ξηραίνεσθαι, καὶ τέρσω τὸ ξηραίνω, ἐξ οὗ τὸ τερσαίνειν παράγεται. καὶ ὁ τῶν τυροποιούντων ταρσὸς, ὁ καλαθίσκος δηλαδὴ ἐν ᾧ τυρὸς τέρσεται. καὶ ὁ τοῦ ποδὸς κατά τινας, καὶ ἡ τῶν κλινόντων ταρσός. ὡς ἐν τοῖς τῆς Ὀδυσσείας δηλοῦται. ὅτι δὲ ὁ τῆς τυροποιίας ταρσὸς, καὶ ταῤῥὸς λέγεται κατὰ τὸ πυρσὸς πυῤῥὸς καὶ τὰ ὅμοια, δηλοῖ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. τὸ δὲ παύσατο δ' αἷμα, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἐτέρσετο. οὕτω καὶ ταρσὸς ἡ πόλις ἐκλήθη ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται, παυσαμένης τῆς τῶν ὑδάτων ἐπιῤῥοίας ἐπ' αὐτήν. εἰ δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, πρωθύστερον καὶ ἐνταῦθα σχῆμά ἐστι, καὶ προηγεῖται μὲν φύσει τὸ παύσασθαι αἷμα, ἔπειτα δὲ τὸ, ἐτέρσετο ἕλκος, καὶ οὕτω οὐκ ἂν εἴη τὸ παύσατο δ' αἷμα, ἑρμηνευτικὸν τοῦ ἕλκος ἐτέρσετο. τὸ δὲ ὀδύναι δῦνον, οὐ μόνον περιήχησίς ἐστι σώφρων, ἀλλὰ καὶ ἐτυμολογία τῆς ὀδύνης, οὕτω λεγομένης, διὰ τὸ εἰς βάθος δύνειν. ὅρα δὲ ὡς τὸ μὲν δύνειν, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἡ ὀδύνη, βραχεῖα παραλήγει. καιρία δὲ λέξις ἐπὶ τῶν τοιούτων ἡ ὀδύνη, διὸ ἐπιμένει καὶ αὐτῇ ὡς ἐῤῥέθη ὁ ποιητής. τὸ δὲ ὠδίνουσαν παρακείμενον ταῖς ὀδύναις, περιήχησιν ἐμφαίνει περιεῤῥιμμένην ἁπλῶς οὕτω ἢ εἰκῇ καὶ ἀπραγματεύτως, εἰς ὁμοιότητα μόνης ἐξηχήσεως οὐ μὴν καὶ γραφῆς ὁποῖαι καὶ ἄλλαι καινόφωνοι περιγράφονται. ἴσως δὲ καὶ ἐτυμολογικῶς παράκεινται ταῖς ὀδύναις αἱ ὠδῖνες. δοκεῖ γὰρ ἐκ τῆς ὀδύνης, γίνεσθαι ἡ ὠδὶν κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης καὶ τροπὴν τοῦ υ εἰς ι. ἔστι δὲ κυρίως ὠδίνειν, τὸ ἐπὶ τόκῳ ἀλγεῖν, εἰ δέ ποτε ἢ τὸ γεννᾶν οὕτω λέγεται, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος λέγεται, ἤγουν ἐκ τῶν ὠδίνων αἳ ταῖς τικτούσαις ἕπονται. ἡ δὲ τοῦ Σοφοκλέους Τέκμησσα ἐν τῷ, ὥστε μὴ ὠδίνοντι φὰς, τὸ ὑπερβολικῶς λυπεῖσθαι ὠδίνειν εἰποῦσα ἔχει συγγνώμην ὡς γυναικικῶς ἐκ πείρας φράσασα. τὸ δὲ βέλος ἔχει, κατὰ τὰς ὀδύνας βούλεται εἶναι τὴν ὠδίνουσαν, καὶ οὐκ ἔστι φράσαι κάλλιον. ἐντεῦθεν καὶ θυμῷ κάτοχος λέγεταί τις, ἢ λύπῃ, ἢ ἄρει, καὶ τοῖς ὁμοίοις. δῆλον δ' ὅτι σωματικώτερον ἡ ποίησις, ὄργανόν τι ταῖς εἰλειθυίαις δίδωσι τηλεβόλον ἐξ οὗ καὶ βέλος ὀξὺ ταῖς τικτούσαις προΐεται ὡς ἐκ τόξου ὀϊστός, ἵνα ὥσπερ ὁ Ἄρης ἔχει τέρας πολέμου ἐν χερσί, καὶ ὁ Ζεὺς δὲ τὴν ἀστραπήν, οὕτω καὶ τὰς ὠδῖνας αἱ εἰλείθυιαι, ἃς καὶ προϊεῖσι βέλους δίκην κατὰ τῶν τικτουσῶν. ἔστι δὲ τὸ προϊεῖσιν, ὅμοιον τῷ τιθέασι τιθεῖσιν. ὡς γὰρ ἐκεῖνο τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ ὁμοφωνεῖ τῆς οἰκείας μετοχῆς, οὕτω καὶ τοῦτο. αἱ δὲ μογοστόκοι εἰλείθυιαι, παροξύνεται ὁμοίως τῷ πρωτοτόκοι γυναῖκες ὡς εἰρ

γται

γίνεσθαι δηλοῖ τὴν κατὰ τὴν ἐκτομὴν πόνων. τὰ γὰρ τοιαῦτα τῶν συνθέτων ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ ἐνέργειαν ἐπαγόμενα τῷ προξενοῦντι, εἰ μὴ κανὼν ἄλλος κωλύῃ, χωρὶς τοῦ ι ποιοῦσι. αὐτὸ γὰρ ἀντικρὺς τῷ κανόνι μάχεται. ἐνεργητικὸν γὰρ ὂν καὶ κανόνα μὴ ἔχον κωλύοντα, προπροξενεῖται. πλεονασμὸν δὲ τοῦ σ ἡ μογοστόκος ἔχει, ὡς ἂν οὕτως εὔχρηστον εἰς μέτρον γένοιτο. οὕτω καὶ ἐν τῷ θέσφατον καὶ θεσπέσιον καὶ θεόσδοτον καὶ τοῖς ὁμοίοις, τὸ σ διὰ ὁμοίας αἰτίας ἐπλεόνασε. θυγατέρες δὲ Ἥρας χαμηλίου μυθικῶς αἱ μογοστόκοι εἰλείθυιαι, ὡς ἐπιστατοῦσαι τόκοις. καὶ ἐν τῷ ποιεῖν τὰ ἔμβρυα εἰς φῶς ἐλθεῖν, μόγις τοῖς τικτούσαις ἐκ τῶν ὠδίνων ἐπάγουσαι ὡς εἰ καὶ βέλη ἐπιπέμπουσι. καὶ ἴσως τοιούτῳ λόγῳ, τοξικὴ καὶ ἡ Ἄρτεμις ὡς τοῖς τόκοις οὕτως ἐπιστατοῦσα καὶ αὐτή, διὸ καὶ λοχεία ἐπονομάζεται. λέγονται δὲ εἰλείθυιαι, παρὰ τὸ ἐλεύθειν ὡς εἴρηται. διὸ καὶ γράφεται ἡ μὲν ἀρχοῦσα διὰ διφθόγγου ὡς ἐπενθέντος τοῦ ι εἰς τὴν τοῦ ἐλεύθω καταρχήν. ἡ δὲ μετὰ τὴν ἀρχοῦσαν, ἔχει τοιοῦτον δίφθογγον καὶ αὐτή, ἐκ τοῦ ἐλεύθω μεταθέσει τοῦ διχρόνου υ συνήθως εἰς τὸ ι δίχρονον. ἡ δὲ παραλήγουσα τὴν διὰ τοῦ υ καὶ ι δίφθογγον ἔχει, διότι τὰ εἰς α θηλυκά, ψιλοῦσιν ὡς τὰ πολλὰ τῷ ι παραλήγοντα ἢ μόνῳ, ἢ μετὰ καὶ ἄλλου φωνήεντος κατὰ λόγον διφθόγγου. μόνῳ μέν, ὡς κοιλία καρδία καὶ ἄλλα μυρία. μετὰ δὲ ἄλλου φωνήεντος, ἢ τοῦ α, ὡς μαῖα γαῖα. ἢ τοῦ ε, διὰ τὸ εὐσέβεια ἀδράστεια, ἢ τοῦ μικροῦ ο, διὰ τὸ εὔροια σύῤῥοια. ἢ μετὰ τοῦ ω μεγάλου, ὁποῖόν ἐστιν ἡ ᾠα τοῦ ἐνδύματος. ἢ μετὰ τοῦ υ, ὡς ἐν τῷ μυῖα καὶ ἅρπυια, οἷς συντέτακται καὶ τὸ εἰλείθυια. ὡς μὴ δύνασθαι δὲ ἄλλου μετὰ τοῦ ο ἐνταῦθα συγκροτηθῆναι τὴν δίφθογγον. οὐ γὰρ προϋπόκειται τῆς εἰλειθυίας ὄνομα, ᾧ ἔγκειται ὁ μικρὸν ἵνα ἐκεῖθεν ἡ οἰ δίφθογγος γεννηθῇ. ὥσπερ ἡ σύῤῥοια ἔχει τὸ ῥόος προϋποκείμενον. καὶ τὸ νόος, ἡ εὔνοια. καὶ τὸ βόα, ἡ εὔβοια. καὶ τὸ χρόα, ἡ εὔχροια. ἐξ ἀνάγκης οὖν ἡ εἰλείθυια, συνεξηκολούθησε τῷ κυνόμυια, ὠρείθυια, ἅρπυια. διὰ σαλτίον δὲ τοῦ εἰρημένου κανόνος, τὸ μνᾶ, καὶ τὸ πτᾶ, ὧν σημασία ἡ μοῦσα, πτᾶσα. ταῦτα γὰρ εἴπη ἴσθροι κατ' αὐτὰ οὐ παραλήγονται τῷ ι διὰ τὸ ἴδια τῆς παλαιοτάτης δωρίδος ὄντα, καὶ οὕτω μὲν ὁ γέρων μῦθος καὶ ἡ πρεσβυτάτη γραμματικὴ μαιοῦνται τὴν εἰλείθυιαν. ἡ δὲ φιλοσοφία ἐκδεξαμένη, πλεοσφορεῖ πρὸς ἀλήθειαν, λέγουσα θυγατέρας Ἥρας τὰς εἰλειθυίας, ἐπειδὴ τηνικαῦτα τὸ βρέφος εἰς φῶς ἐλεύθει ὅταν τὰ ἐκ τῆς Ἥρας αὐτὸ προκαλέσηται. τότε γὰρ τὸ ἔμβρυον ἐκκύπτει πρὸς γένεσιν ἱκανῶς ἔνδον θαλαμευθέν, ὅταν καὶ ὁλκῆς ἀέρος καὶ τῆς ἔξω ζωῆς ἐξ ἀνάγκης προσδέηται. εἶεν αὖ οὖν εἰλείθυιαι, ὡς μὲν οὖν αὖθ' ἑνὸς φράσαι, αἱ ἐλεύσεις. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, αἱ εἰς φῶς ἐλεύσεις καὶ προαγωγαὶ τῶν κυοφορουμένων, οὐ μόνον δὲ πληθυντικῶς εἰλείθυιαι παρ' Ὁμήρῳ ἀλλὰ καὶ ἑνικῶς. ὡς τὸ, ὅθι σπέος εἰλειθυίης. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι διαφερόντων φύσει τοῦ πικροῦ καὶ τοῦ ὀξέος, ὅμως ἀμφοτέρων ἔμφασιν αἱ ὠδῖνες ἔχειν λέγονται. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες, τὸ δριμὺ μετεσκεύασαν εἰς ἦθος, ἐννοίας δριμείας λέγοντες, ἐν αἷς γλυκύτης ἐπιτείνεται. καὶ λέξεις δὲ δριμείας ὁμοίως. Ὅτι ἀναχωρεῖ τῆς μάχης ὁ βασιλεὺς ἐλαύνων νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ διαπρύσιον ἐγκελευσάμενος τοῖς ἀρίστοις, νηυσὶν ἀμύνειν φύλοπιν ἀργαλέην. ἐπεί φησιν οὐκ ἐμὲ θεὸς εἴασε πανημέριον πολεμίζειν. καὶ ὅρα κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς οὐ τὸ τραυματισθῆναι τὸν βασιλέα λυπεῖ, ἀλλ' ὅτι πανημέριος κεκώλυται μάχεσθαι. ἀναφωνεῖ δὲ τοῖς ἀρίστοις τὸ τῆς ὑποχωρήσεως αἴτιον, ἵνα μὴ κακόν τι φασὶ μέγα περὶ αὐτοῦ ὑπονοήσαντες, τὴν τάξιν λύσωσι. καὶ ὅρα τὸ ἐπὶ νηυσὶν ἐλαύνειν συνήθως παρ' Ὁμήρῳ ῥηθέν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ νῆας. ὡς καὶ προϊών, φησίν. ἵμασεν ἵππους ἐπὶ νῆας γλαφυράς. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια, καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἐπὶ Διομήδους ἀπαραλλάκτως αὐταῖς λέξεσιν ἐρεῖται καὶ ἐκεῖ στίχοις κεῖται. τὸ δὲ νηυσὶν ἀμύνειν φύλοπιν, ἐντελῶς καὶ νῦν πέφρασται. ἄλλως δ' ἔγε ἀρκεῖ καθ' ἑαυτὸ ἐλλιπῶς καὶ μόνον τὸ ἀμύνειν, οἷα συνήθης γέγονε. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἤχθετο κῆρ, πρὸς διαστολὴν τοῦ σωματικοῦ ἄχθους.

Ὣς ἔφαθ'. ἡνίοχος δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους,
Νῆας ἔπι γλαφυράς. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Ἄφρεον δὲ στήθεα. ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ,
Τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντε.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησ' Ἀγαμέμνονα νόσφι κιόντα,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.
Τρῶες καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί.
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Οἴχετ' ἀνὴρ ἄριστος, ἐμοὶ δὲ μέγ' εὖχος ἔδωκε
Ζεὺς Κρονίδης. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους,
Ἰφθίμων Δαναῶν, ἵν' ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε.
Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

Ὅτι ἐν τούτοις δὲ καὶ τοὺς βασιλέως ἵππους ἀξιμνολογῶν Ὅμηρος ἐπὶ ταχυτῆτι καὶ δρόμῳ ἐναγωνίῳ, φησίν. ἡνίοχος δ' ἵμασε καλλίτριχας ἵππους. τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. ἄφρεον δὲ στήθεα, ῥαίνοντο δὲ νέρθε κονίῃ, τειρόμενον βασιλῆα μάχης ἀπάνευθε φέροντες. καὶ ὅρα τὸ ἄφρεον ὡς ἀπὸ θέματος τοῦ ἀφρέω, ἐξ οὗ τὸ ἀφρίζω. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ ὁπλέω τὸ ὁπλίζω. τὸ δὲ πετέσθην ἐπὶ ἁπλῶς ἵππων λεγόμενον διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ τάχους, οὐ χεῖρον καὶ ἡ

Ὡς δ᾽ ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας
Σεύῃ ἐπ᾽ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ, ἠὲ λέοντι,
Ὣς ἐπ᾽ Ἀχαιοῖσι σεῦε Τρῶας μεγαθύμους
Ἕκτωρ Πριαμίδης, βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ.
Αὐτὸς δ᾽ ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει.
Ἐν δ᾽ ἔπεσ᾽ ὑσμίνῃ ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ,
Ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστατον ἐξενάριξεν
Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ἀσαῖον μὲν πρῶτα, καὶ Αὐτόνοον, καὶ Ὀπίτην,
Καὶ Δόλοπα Κλυτίδην, καὶ Ὀφέλτιον, ἠδ᾽ Ἀγέλαον,
Αἴσυμνόν τ᾽, Ὦρόν τε, καὶ Ἱππόνοον μενεχάρμην.
Τοὺς ἄρ᾽ ὅγ᾽ ἡγεμόνας Δαναῶν ἕλεν. αὐτὰρ ἔπειτα
Πληθύν, ὡς ὁπότε ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ,
Ἀργεστᾶο νότοιο, βαθείῃ λαίλαπι τύπτων,
Πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ᾽ ἄχνη
Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς.
Ὣς ἄρα πυκνὰ καρήαθ᾽ ὑφ᾽ Ἕκτορι δάμνατο λαῶν.
Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο,
Καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Τυδείδῃ Διομήδεϊ κέκλετ᾽ Ὀδυσσεύς.

λιφ ἵππος ἀνάκειται καθ᾽ Ἡρόδοτον, τὸν τοῦ Πηγασοῦ παγάσου μῦθον συγκροτῶν παρὰ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον. σημειωτέον δὲ καὶ ὡς τὴν τοῦ ἵππου ἐτυμολογίαν, ἵππος γὰρ λέγεται παρὰ τὸ ἵπτασθαι ποσί, διὸ καὶ ἔνδοτι πτερόποδες γράφεται, οὐ μὴν ἐν ἴσῃ κατὰ τὸ ἵππος ἡ παγὶς τῆς μυθικῆς. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ῥαίνοντο οὐκ ἐπὶ ὑγροῦ ἀλλὰ κόνεως ῥηθέν. τίς δὲ ἡ δέξι πρύσιος βοὴ καὶ πόθος γίνεται, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. ὅτι Ἕκτωρ ὡς ἐνόησε τὸν βασιλέα νόσφι κιόντα, ἐκέλευσε τοῖς πολλοῖς αὐτὸν συνήθως, ἀνέρας εἶναί τε καὶ μνήσασθαι ἀλκῆς ἧς ἐξελάθοντο. συμμολογήσας καὶ τὸν βασιλέα ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς, οἴχεται ἀνὴρ ἄριστος. ἐμοὶ δὲ μέγα εὖχος ἔδωκε Ζεύς. οὐχ ὅτι αὐτὸς τὸν βασιλέα ἔβλαψέ τι, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτὸς ἀνδραγαθήσει τοῦ τηλικούτου βασιλέως ἀπελθόντος. πῶς δὲ ὁ διὰ τὸν βασιλέα τοῦ πολεμίου λόγος, προσεπιπόντος ἐκεῖνον ὑπερθετικῶς μέγα καὶ ἄρθρου, τὸν ἄριστον ἄνδρα. εἶτα ἐπάγων ὁ Ἕκτωρ ἀξίωσιν ὀτρυντικὴν εἰς ἔριν, φησίν. ἀλλ᾽ ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους ἰφθίμων Δαναῶν, ἵνα ὑπέρτερον εὖχος ἄρησθε νικήσαντες δηλαδή. καὶ οὕτως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. ἐναργὴς γὰρ παρὰ τῷ ποιητῇ καὶ δραστήριος καὶ τῷ ὄντι ἀνυστικὸς πᾶς λόγος στρατηγικός, διδάσκοντι τοῖς ἄρχουσιν ὑποθήκην. τὸ δὲ νόσφι κιόντα, εὐφήμως ῥηθὲν ἐπὶ ἀναχωρήσαντος, ταυτόν ἐστι τῷ, οἰχόμενον. διὸ ἐπάγει τὸ, οἴχετ᾽ ἀνὴρ ὤριστος. ἡ δὲ λέξις αὕτη καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. τὸ δὲ νόσφι μάχης ἄνευθεν ἀνωτέρω ἔφη. τὸ δὲ εὖχος ὡς κρεῖσσον καὶ αὐτὸ, δὶς εἴρηται, ταυτὸν ὂν τῷ κῦδος. διὸ ἐνταῦθα μὲν, εὖχος ἄρεσθαί φησιν ὑπέρτερον, ἀλλαχοῦ δὲ, ἠράμεθα μέγα κῦδος. ἐν δὲ τῷ ἵπποις Δαναῶν, τὸ μέτρον ταράσσει τὴν συνήθειαν, τὸ γὰρ ὀρθὸν, ἀλλὰ τοὺς ἵππους ὑμῶν ἐλαύνετε ἰθὺς Δαναῶν, ἀντὶ τοῦ, ἐπ᾽ εὐθείας καὶ ἀντικρύ. ὅπερ ἀλλαχοῦ καὶ δίχα τοῦ σ᾽ ἰθὺ λέγεται. ὅτι ὡς ὅτε πού τις θηρητὴρ κύνας ἀργιόδοντας σεύῃ ἐπ᾽ ἀγροτέρῳ συῒ καπρίῳ ἠὲ λέοντι, ὣς ἐπ᾽ Ἀχαιοῖσι σεῦε Τρῶας μεγαθύμους Ἕκτωρ Πριαμίδης βροτολοιγῷ ἶσος Ἄρηϊ. αὐτὸς δ᾽ ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, ὅ ἐστι περιφραστικῶς, προεμάχετο. ἐν δ᾽ ἔπεσ᾽ ὑσμίνῃ ὑπεραέϊ ἶσος ἀέλλῃ, ἥτε καθαλλομένη ἰοειδέα πόντον ὀρίνει. Καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἄλλως ὁ Ἕκτωρ ἠρίστευσεν εἰ μὴ ὁ Ἀγαμέμνων ᾤχετο. καὶ ὅτι οὐκ ἐπὶ ἀνδρείᾳ τοὺς Τρῶας, ἀλλὰ θρασύτητι ἐξαίρει. οὐ γὰρ αὐτοὶ λέοντες ἢ ἀγρότεροι σύες, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οἱ φεύγοντες Ἀχαιοί. οἱ Τρῶες δὲ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς μετ᾽ ὀλίγα ἑτέρα δηλώσει παραβολὴ, κύνες ἀναιδεῖς. ἀργιόδοντες δὲ, αἱ ὀξυόδοντες, οἷς ἀργοὶ ὀδόντες, ὅ ἐστι ταχεῖς, θοοὶ, καὶ μεταληπτικῶς ὀξεῖς. σεύειν δὲ, τὸ παρακινεῖν καὶ παρορμᾶν ἤδη δὲ καὶ ὀρίνειν. κυρία δὲ αὕτη λέξις ὡς ἐν κινήσει, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ ἐπ᾽ ἀγροτέρῳ συῒ, ἀσφαλὲς ἦν καὶ κατὰ αἰτιατικὴν εἰπεῖν ἀγρότερον σῦν, ὅ ἐστιν ἄγριον. ὃν ὡς καὶ προδεδηλῶται συνθέτως οἱ νεώτεροι σύαγρον φασὶν ὡς ὄναγρον. ὥσπερ δὲ αἰπόλος αἰπόλος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου καὶ ἄμφω, οὕτω καὶ κάπρος κάπριος ὁ πρὸς θήλειαν σῦν διαστελλόμενος. τὸ δὲ ἐπ᾽ Ἀχαιοῖσι σεῦε Τρῶας, ἀντὶ τοῦ ἐφώρμησε τοῖς Ἕλλησι καὶ κατ᾽ αὐτῶν ἐκίνησε. πολλαχοῦ γὰρ ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἰσοδυναμεῖ τῇ κατά. πρώτοισι δὲ καὶ ἐνταῦθα, τοὺς προταγωνιστὰς ἢ προμάχους λέγει. ἔνθα τὸ ἐν πρώτοισι μέγα φρονέων ἐβεβήκει, περίφρασίς ἐστι τοῦ προεμάχετο. τὸ δὲ μέγα φρονέων, ἐπὶ Ἕκτορος νῦν εἰπὼν, μετ᾽ ὀλίγα καὶ ἐπὶ κάπρου ἐρεῖ κατὰ ἰδίαν γλυκύτητα. ἡ δὲ κατὰ τὴν ἄελλαν παραβολὴ πάνυ σεμνοτέρα οὖσα ὑπὲρ ἡ κατὰ τοὺς Τρῶας, τὸ τοῦ Ἕκτορος ὀξυκίνητον εἰς μάχην παραδηλοῖ. καὶ τὴν ἄνωθεν ἔκθεσιν ὑπὲρ αὐτοῦ ῥοπήν. δι᾽ ἦν, ὡς ἐκεῖθεν καθαλλόμενος, οὐ φορητὸς

ἐν στήθεσσι τοῖς ἀχαιοῖς. τὸ δὲ ἐνέπεσεν, ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλε. συνέμιξε. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, ὁμοίως καθ' ὑπερβατὸν κεῖσθαί τι τοιοῦτον. τὸ μέντοι μετ' ὀλίγα ἐν νήεσσι πέσον ἀχαιοί, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐπέθανον λέγεται. ἀέλλας δὲ ὑπεραέας, οὐ μόνον τὰς ἄγαν πνεούσας λέγει, ἀλλὰ καὶ τὰς ὕπερθεν, ὅ ἐστιν ὑψόθεν. ὁποῖός τις καὶ ὁ βορρᾶς ἐξ ὑψηλοῦ καταπνέων καὶ αὐτός. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ὑπεραής, ἡ ἄνωθεν ὡς ἐν καθέτῳ καθαλλομένη, ὅ ἐστι καταφερομένη τῆς γῆς σφοδρὰ οὖσα καὶ ἀπαραφύλακτος. ὁποῖοί τινες καὶ οἱ στρόβιλοι. διὸ καὶ τὸ ἐνέπεσεν, θαυμασίως εἴρηται, καὶ τὸ καθαλλομένη. τὸ δὲ ἶσος, οὐδ' ἐνταῦθα ποσότητα δηλοῖ, ἀλλὰ πολλὴν ὁμοιότητα. εἴληπται γὰρ φανερῶς ἀντὶ τοῦ ὅμοιος. πόντος δὲ ἰοειδής, οὐ μόνον ὁ μέλας καὶ ἄνθους ἴου εἶδος ἔχων, ἀλλὰ καὶ ὁ πλατὺς καὶ ἀνεπιπρόσθετος τῇ ὄψει, δι' οὗ ἐστιν ἰέναι ἀκωλύτως τὸ βλέπειν. ὡς ἔν τινι παραβολῆς νοήματι δηλοῖ ὁ ποιητής. ἐκ δέ γε τοῦ ῥηθέντος αἴθοπος τοῦ χαλκείου, καὶ νεφέλη κατά τινα ποιητὴν ἕτερον ἰοειδής, ἤτοι μέλαινα.

Ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀγαμέμνονος ἀριστεύοντος, μούσας ῥητῶς ἐκάλεσεν εἰς ἀφήγησιν τῶν πιπτόντων, καθὰ προγέγραπται, ὡς ἐπὶ μεγάλῳ τινὶ ἔργῳ. ἐνταῦθα δ' ἐπὶ Ἕκτορος ἑαυτὸν ἐρωτᾶν δοκεῖ ὁ μουσοτραφὴς ποιητής, φησίν. ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν Ἕκτωρ ὅτε οἱ Ζεὺς κῦδος ἔδωκε. τουτέστιν ὅτε κατὰ τὸ εἱμαρμένον εὐτυχῶς ἴσχυε. τοῦτο δὲ λέγει καταβάλλων τὸ τοῦ Ἕκτορος ῥόπαιον. καὶ ῥόπην τινά, οὐ φύσει λέγων αὐτὸν ἀριστεύειν, ἀλλὰ νόθοις ἐκ τοῦ μοιριδίου ἀγλαΐζεσθαι ἀριστεύμασιν.

Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀκριβῶς φιλέλλην ὢν ὁ ποιητής, τοὺς μὲν ὑφ' Ἕκτορος ἀναιρουμένους ἀχαιούς, ἐπιτρέχει ὡσεὶ καὶ τυχόντας ἀνθρώπους, καὶ οὐ πολυλογεῖ ἐπ' αὐτοῖς. ἀλλὰ μόνον ἐξονομάζει αὐτούς, ὡς ἂν τῇ βραχυλογίᾳ τὸ τῶν ἑλλήνων ὄνειδος ἐπικρύπτοιτο. ἐπὶ δέ γε τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλέως, πολὺν λόγον κατατείνει. ἄλλα τέ τινα ποιῶν, καὶ γενεαλογῶν δὲ τοὺς ὑπ' ἐκείνῳ πίπτοντας. οἷον τοὺς πριαμίδας. τοὺς ἀντηνορίδας. τοὺς ἀντιμαχίδας.

Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ἀναιρεῖ μὲν καὶ ὁ Ἕκτωρ ἡγεμόνας ἐνταῦθα πλὴν οὐ συνδύο κατ' ἐκεῖνον. ἵνα καὶ τούτῳ ποικιλίαν τινὰ ἔχῃ ἡ κρίσις. οὔ τι καθ' ἕνα ὁ βασιλεύς, ἀλλὰ τοὺς πλείους κατὰ ξυνωρίδας ἀνεῖλε, καὶ αὐτοὺς ἀδελφούς. εἰ δὲ καὶ ἡγεμόνων ἐννέα πεσόντων ὑπὸ τῷ Ἕκτορι, ἕνα μόνον ὁ ποιητὴς μετ' ἐπιθέτου προήγαγεν εἰπών, μενεχάρμην ἱππόνοον, εἶτα αὖ οὐδὲ τοῦτο δηλωτικὸν τοῦ περιφανεῖς τοὺς πεσόντας εἶναι. ὧν ἐστι καὶ ὁ δόλοψ ὁμωνυμῶν τῷ παρ' ἕλλησιν ἐθνικῷ. καὶ ὀφέλτιος τετρασυλλάβως πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ ὀφέλτης, ὃ τοπικόν ἐστιν ὡς καὶ παρὰ Λυκόφρονι. καὶ Αἴσυμνος. ἐξ οὗ συγκρότησίς τις ἐστὶ τῶν αἰσυμνήτης. ὁ δὲ Ἀγέλαος, τῷ ἐν ὀδυσσείᾳ μνηστῆρι ὁμωνυμεῖ. ὁ δὲ Ὦρος, τῷ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον Ἀπόλλωνι. ὁ δὲ Ἀσαῖος, οὐκ ἂν ἔχοι τὴν αὐτὴν παραγωγὴν Ἀσίῳ τῷ τρωϊκῷ. ἡ Ἄσις μὲν γὰρ ἴσως παράγει τὸν Ἄσιον. ἢ ὁ Ἄσιος λειμών. ἡ Ἄση δὲ τὸν Ἀσαῖον.

Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τό, τίνα πρῶτον τίνα δ' ὕστατον, ἀπειρίαν τινὰ ὑποδηλοῖ. ὡς μήτε ἀρχῆς, μήτε πέρατος ὑπεμφαινομένων τῷ τῶν πιπτόντων ἀριθμῷ. καὶ ὡς ταυτόν ἐστι κατ' ἀλληγορίαν τό, τὸν ποιητὴν τῆς μούσης πυθέσθαι, καὶ ἑαυτὸν ἐρωτῆσαι. εἴπερ μοῦσα, ἡ παρὰ τῷ ποιητῇ γνῶσις ὑπονοεῖται. καὶ ὅτι πλείων ἡ τοῦ Ἕκτορος ἀριστεία κατά τε τῶν ἡγεμόνων καὶ τοῦ ὁμίλου, εἰ καὶ ὅμηρος τῇ μεθόδῳ σεμνότερον τὸν βασιλέα ποιεῖ. δῆλον γὰρ ὡς ἡγεμόνας μὲν ὁ Ἕκτωρ οὐκ ἐλάττους τῶν ὑπὸ τῷ βασιλεῖ πεσόντων ἀναιρεῖ, πληθὺν δὲ πλείονα. εἰ δὲ χρὴ καὶ ἄλλως ἀκριβέστερον ἐπιβαλεῖν, εἰς μὲν τὴν τῶν ἀρίστων ἀναίρεσιν, μᾶλλον τὸν βασιλέα σεμνύνει ὁ ποιητὴς ὑπὲρ τὸν Ἕκτορα. τοὺς μὲν γὰρ τοῦ βασιλέως, διερρητόρευσε καὶ πλατικῶς ἔφρασε. τοὺς δὲ ὑφ' Ἕκτορι πεσόντας ἡγεμόνας, γοργότατα ἔφρασε πρὸς μόνον ὄνομα. ἐπὶ δέ γε τοῦ πλήθους, μᾶλλον ἐσέμνυνε τὸν Ἕκτορα. εἴπερ ἐπὶ μὲν τοῦ βασιλέως εἶπεν ἁπλῶς, ὅτι ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν ἔγχεϊ καὶ ξίφει καὶ χερμαδίοις μὴ προσθεὶς καὶ εἰ ἐφόνευσέ τινας. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἕκτορος ἔφη ὅτι πληθὺν εἷλεν ἤγουν ἀνεῖλεν, ὡς ὅτε νέφεα ζέφυρος στυφελίξῃ καὶ ἑξῆς ὡς μετ' ὀλίγα κεῖται. σεμνὼ οὖν ἄμφω τὼ ἄνδρε, καὶ οὐκ ἔστι ῥᾳδίως δοῦναι θατέρῳ τὴν κατὰ θατέρου ἐνταῦθα ὑπεροχήν.

Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν Ἕκτωρ, σεμνότερόν ἐστι κατ' ἔννοιαν τοῦ, τίς δὴ πρῶτος Ἀγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. ὅτι ἡγεμόνας μὲν δαναῶν ἠριθμημένους τινὰς εἷλεν, ὅ ἐστιν ἀνεῖλεν ὁ Ἕκτωρ, ἐννέα δὲ ὡς προσεχῶς δεδήλωται. αὐτὰρ ἔπειτα πληθύν, ὡς ὁπότε νέφεα ζέφυρος στυφελίξῃ, ἀργεσταο νότοιο βαθείῃ λαίλαπι τύπτων, πολλὸν δὲ τρόφι κῦμα κυλίνδεται, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς, ὡς ἄρα πυκνὰ καρήατα ὑφ' Ἕκτορι δάμνατο λαῶν. Καὶ ὅρα ὅπως τι τὸ δεινὸν τῆς παραβολικῆς ἐννοίας, βραχείαις δι' ὀλίγου ὁ ποιητὴς ἔφρασε λέξεσι, καὶ ὅτι καθάπερ ἡ ἐκ θαλάσσης αὕτη ἡ παραβολή, κύμασιν ἂν ἐμέρισε τὸ τοῦ πλήθους πυκνόν, οὕτως ἄνωθεν λαβὼν τὴν παραβολήν, ἐκεῖθεν καὶ τὸ πλῆθος ἐμέτρησε, παραβαλὼν αὐτὸ κεφαλῆς πυκνότητι.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ στυφελίξῃ, ποιητικὴ μὲν λέξις ἐστίν. ἐκ τῶν κάτω δὲ ἄνω μετῆκται, δηλοῖ δὲ τὸ στυφελῶς ἢ ἐστυμμένως, ὅ ἐστι στυφῶς ἐλάσῃ. τὸ δὲ ἀργέσταο, εἰ μὲν ἐστι κύριον ἀνέμου, προπαροξύνεται, ὡς τὸ Ἀτρείδαο, Αἰνείαο, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ ἀργέστης. εἰ δὲ ἐπίθετον νότου ἐστί, προπερισπᾶται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀργεστής. καὶ δηλοῖ τὸν ταχύν, ἢ τὸν λευκὸν νότον, ὃν καὶ συνήθως οἱ σοφοὶ λευκόνοτόν φασι. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί, ὡς οὐ δείκνυται παρ' ὁμήρῳ τὸν ἀργέστην, ἄνεμον κύριον εἶναι, οὐ μόνον διὰ τὸ κακοσύντακτον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τέσσαρας ἀνέμους εἰδέναι μόνους τὸν ὅμηρον. νότον, εὖρον, βορέαν, καὶ ζέφυρον. ὁ δὲ γεωγράφος, φανερῶς ἄνεμον καὶ τὸν ἀργέστην οἶδεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δη-

δηλαδὴ φησὶ γενῶν ὅτι ὁ ἀντίος ὁ ἀργέστης τοῦ νότου ἀπὸ χειμερινῶν ὄντι ἀνατολῶν. ἀλλαχοῦ δὲ, ἀπεναντίας τοῖς ἐνταῦθα λεχθεῖσιν, εἰς ταυτὸν ἄγει ζεφύρῳ τὸν ἀργέστην. λέγειν δ' ἴσως ζέφυρον λέγεσθαι τὸν ὑφ' ἡμῶν καλούμενον ἀργέστην, ὑφ' οὗ τὰ συναγόμενα νέφη αἰθρινοῦ ὄντος, ὁ ζέφυρος ὧδε διασκεδάσαι. Ὅρα δὲ ὥσπερ ἐπὶ νεφῶν τὸ στυφελίζειν, οὕτω τὸ τύπτειν ἐπὶ λαίλαπος ἐλέχθη ἐμπεσούσης ὑδάτων βιαίως. ἣν βαθεῖαν φησὶν, ἢ ὡς βυσσόθεν ταράσσουσαν τὸ τυπτόμενον. ἢ μᾶλλον οἷα τελείαν ἀέρα ταράττουσαν καὶ εἰς βάθος ἐκτεινομένην αὐτοῦ. πολλὸν δὲ κῦμα, τὸ μέγα. οὐ γὰρ ἐπὶ ἀριθμοῦ νῦν κεῖται ἡ λέξις, ἀλλ' ἐπὶ μεγέθους. ὁποῖον καὶ τὸ, πολλὸς γάρ τις ἔκειτο, ἀντὶ τοῦ μέγας. τὸ δὲ τρόφι, ἀντὶ τοῦ τρόφιμον, ἤτοι στάσιμον, πηκτὸς, ὡς καὶ τὸ τρέφειν, καθὰ καὶ προεδηλώθη, ἐπὶ τοιαύτης τεθειμένου σημασίας, ἐπειδὴ συνέχει τὸ σῶμα καὶ συμπήγνυσιν ἡ τροφή. ἀποκοπὴν δὲ ἔχει τὸ τρόφι ἐκ τοῦ τρόφιμον, ὡς ἀπὸ τοῦ κρίμνον τὸ κρῖ. ἄλλως γὰρ, οὐδὲν ὄνομα οὐδέτερον ἑλληνικὸν εἰς ἰῶτα λήγει, δίχα τοῦ μέλι, καὶ τοῦ, τί. πρόσκειται τὸ ἑλληνικὸν, διὰ τὸ πέπερι καὶ τὸ σίναπι καὶ τὸ στίμμι καὶ τὸ κόμμι, καὶ τὸ κίκι. ταῦτα γὰρ, οὐχ ἑλληνικὰ, ξενικὰ δὲ ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες, δίχως τρόφιμον καὶ τρόφιν, τὸν ὑπό τινος ἐκτραφέντα φασὶν, ὃν καὶ θρεπτόν τινες ὀνομάζουσι. τοιοῦτον τὸ τοῦ λόγου εἰπόντος τινα, ἢ μουσῶν τρόφιμον, καὶ ἱερὸν τρόφιν οἰνοπαιδοῦ, καὶ τὰ τοιαῦτα. εἰσὶ δὲ αὐτὰ ἐλευθέρων. δοῦλοι μέντοι τραφέντες οἰκίαις δεσποτῶν, οὐ τρόφιμοι καλοῦνται, ἀλλὰ δεσπόσυνοι, ἢ δεσπόσιοι, ὡς ἀπὸ τῶν παλαιῶν παραδέδοται. τὸ δὲ κυλίνδεται, σύνηθες ἐπὶ κυμάτων λέγεσθαι, ἅπερ ὁ τοῦ ζεφύρῳ οἰκεῖος βορρᾶς κινεῖ. ἐκεῖνος γὰρ ταῦτα κυλίει, ὥσπερ ὁ νότος ὠθεῖ. καθὰ δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. πρωτότυπον δὲ κυλίνδειν, τὸ κυλίνδειν ἐστίν. ἀεὶ δὲ, ὡς καὶ προεφάνη, τὸ κυλίνδω παρ' Ὁμήρῳ βαρύνεται, καθὰ καὶ τὰ τούτου σύστοιχα. τῶν ἴσως δὲ τῶν μεθ' Ὅμηρον κυλινδῶ περισπωμένως λέγοντες, ἀκόλουθον καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦνται κίνησιν. ἄχνη δὲ καὶ νῦν τὸ λεπτότατον τοῦ κύματος, ἤγουν ὁ ἀφρὸς, ἐκ τοῦ ἃ στερητικοῦ καὶ τοῦ ἔχειν, ἡ μὴ συνεχὴς ἀλλὰ σκορπιζομένη, ὡς δηλοῖ τὸ, ὑψόσε δ' ἄχνη σκίδναται. ἀναλογοῦσι δὲ πρὸς τὸ ἄχνη, ἡ πάχνη, ἡ λάχνη. σὺν ἄλλοις δὲ καὶ ἡ μυσάχνη. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἡ μυσαρὰ, ὡς ἀπὸ τοῦ μυσάττω. οὗ παρακείμενος μεμύσαχα. ὅθεν μυσάχνη πλεονασμῷ συνήθει τοῦ ν. πολύπλαγκτος δὲ ἄνεμος, ὁ μὴ ἀεὶ μένων ἐν ταυτῷ. διὸ καὶ τοὺς κατὰ τοιοῦ ἀστάτους, ἀνεμιαίους φαμέν. ἐκ δὲ τοῦ ἐνταῦθα ἰοῦς, ὅ ἐστι πνοῆς, ἡ καὶ αὐτὴ δοκεῖ ται συμβιβάζεσθαι τὸ πολύπλαγκτος, γίνεται ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἰωγή. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ δεξιῶς ὁ ποιητὴς νέφεσιν εἴκασε τοὺς ἀχαιούς. οἳ τοῦ βασιλεῖ μὲν οἷα τινὶ νότῳ θετίον ἢ ἑτέρῳ τινὶ ἀνέμῳ, συνάγονται πυκνούμενοι, ὡς ἂν ὑπ' ἐκείνου καὶ νεφεληγερέτου τρόπον τινά, καὶ ὅμοιος καὶ κατὰ τοῦτο διΐ. ζεφύρῳ δὲ ὥσπερ, τοῦ ὑψόθεν δυναμουμένου καὶ ἐκ τῆς ὑψηλῆς τροίας ἰόντι ἕκτορι, σκεδάννυνται. διὸ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, κῦμα τοῖς ἄλλοισι κυλίνδεσθαι λέγεται ὁ Ἕκτωρ ὃν πρὸ βραχέων ἀέλλῃ εἴκασεν ὑπέραει ὑψόθεν καθαλλομένῃ κατά γε ὡς προερρέθη βορρᾶν. ἐξ ὑψηλοῦ γὰρ πνεῖ καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ ὁ ζέφυρος, ὁ καὶ διὰ τὸ ἀντιπνεῖν τῷ νότῳ σκεδάζων ἅπερ ἐκεῖνος νέφη συνήγαγε. τὸ δὲ πυκνὰ καρήατα δάμνατο ἀνδρῶν, περίφρασίς ἐστι τοῦ, πολλοὶ ἐφονεύοντο. τοῦ δὲ καρήατα, εὐθεῖα τὸ κάρηαρ. Ὅτι ἐπὶ κινδύνου, καλῶς ἔχει ῥηθῆναι τὸ, ἔνθα κε λοιγὸς ἔην καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο εἰ μὴ ὁ δεῖνα τάδε πεποίηκεν. δι' ἃ μὴ Τυδείδην Ὀδυσσεὺς ἐρέθισεν εἰπὼν τὰ ῥηθησόμενα. Ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν ἐνέπεσεν ὁ Ἕκτωρ τῇ ὑσμίνῃ ἀέλλῃ δίκην. ἐνταῦθα δέ φησιν Ὅμηρος ὡς μικροῦ ἂν ἐν νηυσὶ πέσον φεύγοντες ἀχαιοὶ, εἰ μὴ τὸν διομήδην ἐγκελεύσας ἀνδρίσασθαι ὁ ὀδυσσεύς. Καὶ σημείωσαι δὲ καὶ προεδηλώθη. δύο ταῦτα σημαινόμενα τοῦ ἐμπεσεῖν. τὸ μὲν, δραστικὸν, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος. τὸ δὲ, κατὰ πάθος φόβου, ὡς νῦν ἐπὶ τῶν φευγόντων ἀχαιῶν.

Ὅτι Ὀδυσσεὺς τοῦ Διομήδους κέκλετο ἀμῦναι φεύγουσι τοῖς ἀχαιοῖς, εἰπὼν, Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς. εἰς ὃ δηλαδὴ καὶ ἕτεροι ἀκούσαντές ποθεν ἡμᾶς τὸ μνήσασθε θούριδος ἀλκῆς. ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἐμ' ἵστασο. δὴ γὰρ ἔλεγχος ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος ἕκτωρ. καὶ δέκατη καὶ νῦν. συμφέρειν εἶναι τὴν τῶν ἀνδρῶν ἀρετήν. καὶ ὅρα ὅτι τὸ πρὸ καιροῦ μὲν ἀλογίστως ὁρμῶντα τὸν διομήδην καὶ

Τυδείδη, τί παθόντε λελάσμεθα θούριδος ἀλκῆς.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο. δὴ γὰρ ἔλεγχος
Ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη κρατερὸς διομήδης.
Ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι. ἀλλὰ μίνυνθα
Ἡμέων ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ νεφεληγερέτα ζεὺς
Τρωσὶν δὴ ἐθέλει δοῦναι κράτος ἠέπερ ἡμῖν.
Ἦ. καὶ Θυμβραῖον μὲν ἀφ' ἵππων ὦσε χαμᾶζε,
Δουρὶ βαλὼν κατὰ μαζὸν ἀριστερόν. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς,
Ἀντίθεον θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος.
Τοὺς μὲν, ἔπειτ' εἴασαν, ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν.

Τὼ δ' ἀν' ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον. ὡς ὅτε κάπρω
Ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον,
Ὣς ὄλεκον τρῶας πάλιν ὀρμένω. αὐτὰρ ἀχαιοὶ
Ἀσπασίως φεύγοντες, ἀνέπνεον, Ἕκτορα δῖον.
Ἔνθ' ἑλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε, δήμου ἀρίστω,
Υἷε δύω Μέροπος περκωσίου. ὃς περὶ πάντων
Ἤδεε μαντοσύνας, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε
Στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ δέ οἱ οὔτι
Πειθέσθην. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο.
Τοὺς μὲν, τυδεΐδης δουρικλυτὸς διομήδης,
Θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα.
Ἱππόδαμον δ' Ὀδυσεὺς καὶ Ὑπείροχον ἐξενάριξεν.
Ἔνθά σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε κρονίων,
Ἐξ ἴδης καθορῶν, οἳ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ἤτοι τυδέος υἱὸς Ἀγάστροφον οὔτασε δουρί,
Παιονίδην ἥρωα κατ' ἰσχίον. οὐ γάρ οἱ ἵπποι
Ἐγγὺς ἔσαν προφυγεῖν. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.
Τοὺς μὲν γὰρ, θεράπων ἀπάνευθ' ἔχεν. αὐτὰρ ὃ, πεζὸς
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν.

τοὺς ἐκ διὸς κεραυνοὺς ἀντιβαίνοντα, ὁ σοφὸς Νέστωρ ἀπήκοπτεν. ἐνταῦθα δὲ ὀκνοῦντα τὴν μάχην, ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς παρορμᾷ. καὶ οὕτω ἀνταπεδόθη τὸ ἴσον, ὡς γὰρ πρὸ τούτου τοῦ διομήδους ἰδέκοτε τοῦ Ὀδυσσέως, οὕτω νῦν Ὀδυσσεὺς ἐρεθίσας εἰς μάχην, ἐκεῖνος προσεταιρίζεται. συζεύγνυται δὲ κἀνταῦθα ἀνδρία καὶ φρόνησις. Κομανὸς δέ φασι λέγει καθ' ὑπεροχὴν ἐπαινεῖσθαι τὸν Ὀδυσσέα ἐνταῦθα παρὰ τοῦ ποιητοῦ. εἴγε ὡς ἥττων τοῦ διομήδους ἐπιτάσσει. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν, τί παθόντε λελάσμεθα καὶ ἑξῆς. ἐρεθισμός ἐστιν εἰς ἔργα σπουδαῖον. τὸ δὲ ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι, ἀλλὰ μίνυνθα ἡμῶν ἔσσεται ἦδος, ὅπερ ὁ διομήδης πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησί, ἐνδείκνυταί τινα καὶ ἐπὶ τῶν ἑτοίμων μὲν βοηθεῖν, οὐ θαρρούντων δέ τι αὐτὸ μάλιστα εἰ τὸ θεῖον κωλύει. οὐ δηλωτικὸν τὸ, ἐπεὶ θεὸς τρωσὶ δὴ βούλεται δοῦναι κράτος. τὸ δὲ σχῆμα προαναφώνησις τῶν μελλόντων ἐστί. διδάσκει δὲ ὁ λόγος, ὡς χρή τινα πράττειν τὰ παρ' ἑαυτοῦ εἰ καὶ τὰ τῆς τύχης ἀπεναντίας χωρεῖ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὁ συνετὸς Ὀδυσσεὺς οὐκ ἀπαρακαλύπτως ὠνείδισε τὸν ἑταῖρον, ἀλλὰ κατὰ κοινότητα. οὐ γὰρ εἶπε, Τυδείδη, τί δὴ παθὼν ἐπιλέλησαι ἀλκῆς, ἀλλὰ τί παθόντε λελάσμεθα. ὃ δὴ λαθότερον τῆς ἰδιαιτάτης ἐστὶν ἐπιτιμήσεως. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχει τὸ τί παθόντε λελάσμεθα, καθ' ὅτι ἄμφω τοῦτο ἔπαθον. καὶ ὅτι μὲν ἀνεχώρει ὁ διομήδης, αὐτὸς ἐκεῖνος βεβαιοῖ ἐν τῷ, ἤτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι. οἷα νῦν γε μὴ μένων, ἀλλὰ ἀναποδίζων. ὅτι δὲ καὶ ἀμφότεροι ἀνεχώρουν τῆς μάχης, δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ὤλεκον τρῶας πάλιν ὀρμένω τουτέστιν ὁρμήσαντες ὀπίσω, καὶ ἀντὶ νώτων τὰ στέρνα δείξαντες. χάρις δ' ἐνταῦθα πλείων τῷ Ὀδυσσεῖ, ἑαυτόν τε καὶ τὸν διομήδην προσκαλεσαμένῳ ἀναμαχέσασθαι. ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ αἰσχύνης νῦν τίθεται, καθὰ καὶ ὁ ἐλεγχεία ἐν τῷ, ἐλεγχείην καταχεύει. καὶ τὸ ἐλέγχειν δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχύνειν εἰς τῷ, μὴ σύγε μῦθον ἐλέγξῃς. τὸ δὲ τλήσομαι παρετυμολογεῖ πως τὸν τλήμονα. ἵνα λέγῃ διομήδης ὅτι ἔσομαί σοι ὅμοιος τῷ τλήμονι Ὀδυσσεῖ. Τὸ δὲ μενέω καὶ τλήσομαι, ἢ ἐκ παραλλήλου ταυτὸ νοοῦσιν, ἢ διαφοράν τινα ἔχουσιν. ἔστι γὰρ μεῖναι μέν τινα, μὴ τλῆναι δέ. πολλοὶ γὰρ μένουσι μὲν πρὸ κακοῦ τινός. ἐπελθὸν δὲ, τλῆναι οὐ δύνανται. μάλιστα δὲ τοιοῦτοι, ὅσοι κατὰ τὸν Πάτροκλον θελχθέντες ἴσασι πάσχοντες τάλανες μὲν ἀληθῶς ἐκεῖνοι. τλήμονες δὲ οὔ. δυσέλπις δὲ ὁ διομήδης ἐστίν, οὐχ ὅτι τὸν ἕκτορα δέδιεν, ἀλλ' ὅτι ὁ ζεὺς ὅ ἐστιν ἡ μοῖρα, τρωσὶ βούλεται δοῦναι κράτος. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ, ζεὺς τρωσὶ δὴ βούλεται δοῦναι κράτος ἤπερ ἡμῖν. συντελεῖ τε καὶ αὐτὸ εἰς τὸ, διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Ὅτι πίπτει ἐνταῦθα παρὰ τῷ Ὀδυσσεῖ, Μολίων τις ὁμώνυμος τῷ παλαιῷ ἑλληνικῷ ἥρωϊ, καὶ ἱππόδαμος δὲ τις καὶ ὑπείροχος. ἢ φερωνύμως πρὸς ἀλήθειαν ὄντες τοιοῦτοι, ἢ καὶ οὗτοι ἐπιθέτως εἰς κύρια ἑλκόμενοι κατὰ πλάσμα, ὅτι ἴσα ὡς εἰκὸς ἐστὶ τὰ ἄλλα πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ ἀνιστόρητα ὀνόματα τῆς κοινότητος. Ὅτι περιφράζων τὸ ἀνεῖλον, φησίν. ἐπεὶ πολέμου ἀπέπαυσαν. Ὅτι ὡς πρὸ βραχέων κυσὶ τοὺς τρῶας, κάπρῳ δὲ τοὺς ἕλληνας εἴκασεν, οὕτω πως καὶ νῦν ποιεῖ. φησὶ γὰρ περὶ διομήδεος καὶ Ὀδυσσέως. τὼ δ' ἂν ὅμιλον ἰόντε, κυδοίμεον ὡς ὅτε κάπρω ἐν κυσὶ θηρευτῇσι μέγα φρονέοντε πέσητον ἤγουν ἐμπέσωσιν ὡς προγέγραπται, ὣς ὤλεκον τρῶας πάλιν ὀρμένω, τουτέστιν, ὡς καὶ αὐτὸ ἐρρέθη, ἐκ τοῦ φεύγειν στραφέντες. ὃ δὴ καὶ οὗς ἐν τῷ φεύγειν διωκόμενος ποιεῖ. ἀνάπαλιν δὲ ἡ παραβολὴ αὕτη τέθραπται τῇ πρὸ ὀλίγου ἐκτεθείσῃ. ἐκεῖ μὲν γὰρ οἱ τρῶες ὡς κύνες ἐπὶ σὺν καπρείῳ. ἐνταῦθα δὲ οἱ ἥρωες ὡς κάπροι ἐν κυσί. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, διαφορὰ τῆς παραβολῆς ταύτης πρὸς ἐκείνην, ὡς ἐκεῖ μὲν, θηρευτὰς κύνας ἐφορμᾷ τῷ ζώῳ. ἐνταῦθα δὲ, κάπροι διωκόμενοι, κυσὶν ἐμπίπτουσι. καὶ ἐκεῖ μὲν κάπρος καὶ λέων, ἐνταῦθα δὲ, δύο μόνοι κάπροι. ἔχει δέ τι καὶ σαφέστερον τῶν ἐκεῖ τὸ θηρευτὰς κύνας εἰπεῖν. τοιοῦτοι γὰρ κάπρειοι διάκρισιν. ὅπερ ἐκεῖ ἀ-

ἐμφαίνει διὰ τοῦ θηρευτῆρος ἐοικμένοι. ὡς τοῦ τοιούτου, τοιούτους κύνας ἄγοντος. ἐκεῖ δὲ σαφέστερον τὸ συῒ ἀγροτέρῳ καπρίῳ, ὅπερ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς κάπροιν εἰπὼν. ὅρα δὲ καὶ ὡς κάπριον ἐκεῖ τρισυλλάβως εἰπὼν, δισυλλάβως ἐνταῦθα τὴν λέξιν προήγαγε. καὶ ὅτι τὸ κυδοίμεον, ὡς ἀπὸ θέματος τοῦ κυδοιμέω. ποιητικὴ δὲ λέξις αὕτη οὐ πάνυ ἑλκυσθεῖσα εἰς λόγον πεζόν. καὶ ὅτι τὸ μέγα φρονεῖν, ὡς καὶ προσεσημειώθη, ἐπὶ ἀλόγων ἄρτι ζώων εἴληπται κατὰ ἰδίαν γλυκύτητα. εἰ μή τις αὐτὸ ἴσως πρὸς τὸν Ὀδυσσέα καὶ τὸν Διομήδην συμβιβάσει ἐν ὑπερβατῷ σχήματι. Ὅτι Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους ὑπεμφαινόντων τὴν μάχην, εἴτε αὐτοῖς ἄρτι ἐγκέκλιται μόνοις, Ἀχαιοὶ ἀσπασίως φύγοντες ἀνέπνεον, Ἕκτορα δῖον. τὸ δὲ ἀσπασίως, προσφυῶς ἔχει καὶ πρὸς τὸ ἀνέπνεον καὶ πρὸς τὸ φύγοντες τὸν Ἕκτορα. τὸ δὲ ἀνέπνεον, ἐπαλιτεύσεως τροπῆς ἀνάληψιν δηλοῖ. ὡς καὶ ἡ ἀναψυχή, ψυχῆς ἀνάκτησιν ἐκ λειποθυμίας. οὕτω καὶ Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα ἐκφυγὼν καιρίαν πληγήν, ἄμπνυτο. τοιοῦτον καὶ τό, πῶς ἀνέπνευσεν ἐκ κόπου. Ὅτι ἄνδρας δήμου, τοὺς τῆς κοινότητος λέγει, πρὸς διαστολὴν τῶν ἡγεμόνων. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ ὁμίλου ἄνδρες καὶ πλήθους λέγοιντο ἂν κατὰ τό, μίκτο δ' ὁμίλῳ· καὶ, ἐξίλασσεν ἐς πληθύν. καὶ, πληθὺν ταρβήσας. ἃ μετ' ὀλίγα κεῖνται παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δ' ὡς καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις, εἰσί τινες ἀγαθοί. διὸ καὶ Ὅμηρος, ἐνταῦθά φησιν ἀνέρι δήμου ἀρίστω, υἷε δύω Μέροπος Περκωσίου. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦτο, διχῶς ἔστιν ἀναγνῶναι. ἢ γὰρ ἀνέρι δήμου, μετὰ ὑποστιγμῆς, κατὰ τό, ὃν δ' ἂν δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι. ἢ ἀνέρι, καταμόνας, εἶτα δήμου ἀρίστω, ἤγουν ἀρίστοιν οὐκ ἐν βουλευταῖς ἀλλ' ἐν δημόταις. ὅτι δὲ δῆμος καὶ ὁ δημότης κοινότερον λέγεται, φαίνεται ἐν τῷ, οὐ μὲν ἔοικε δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν. Ὅτι ὁ ῥηθεὶς Περκώσιος Μέροψ, περὶ πάντων ᾔδεε μαντοσύνας, ἤγουν μαντικώτατος ἦν, οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε στείχειν ἐς πόλεμον φθισήνορα. τὼ δέ οἱ οὔτι πειθέσθην. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. οὓς καὶ ἐσκύλευσε Διομήδης, θυμοῦ φησι καὶ ψυχῆς κεκαδὼν ὅ ἐστι περιφραστικῶς ἀνελών. διδάσκει δέ φησιν ὁ ποιητὴς διὰ τούτων, μήτε πατράσι δεῖν εἶναι ἀπειθεῖς, μήτε μαντικῆς καταφρονεῖν, θανάτῳ κολάσας τοὺς ἀπειθοῦντας. ὅρα δὲ ὡς που καὶ προερρέθη τὸ Μέροψ ὡς ἐξ ἐπιθέτου κοινοῦ κυριολογεῖται. ὅθεν λαφθεῖσαι ἀρχῆς τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ Ὀλυμπιονίκης τις κατὰ κυριωνυμίαν ἐκλήθη ἄνθρωπος. οὕτω καὶ Παίων τις, μετ' ὀλίγα εὕρηται τὸ ἐθνικὸν ἰδιωσάμενος ὄνομα. τὸ δὲ περὶ πάντων, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ πάντας. τελειότερον πάντων μάντεων. εἰπεῖν γὰρ ὡς περὶ πάντων πραγμάτων ὁ Μέροψ ἐμαντεύετο, οὐκ ἂν εἴη οὔτε ὁμηρικὸν οὔτε ἀστεῖον. τὸ δὲ κῆρες θανάτου, ἢ πρὸς ἐντέλειαν φράσεως εἴρηται. δῆλος γὰρ ἡ κὴρ ἑλληνικῶς ἔχει μονάζουσα. ἢ καὶ πρὸς διαστολήν. εἰσὶ γὰρ κῆρες νόσων καὶ ἑτέρων κακῶν. ἐν δὲ τῷ θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδὼν ὅ ἐστι στερήσας, μᾶλλον δὲ ὑποχωρῆσαι ποιήσας, ἐκ παραλλήλου ταὐτὸ δηλοῖ ὁ θυμὸς καὶ ἡ ψυχή. τὸ δὲ κεκαδὼν, ἀχρεῖον μέν ἐστι λόγῳ πεζῷ. χρόνος δέ ἐστιν ἀορίστου δευτέρου ἐκ τοῦ χάζω ἔχαδον χαδών, καὶ ἰωνικῶς κεκαδών, ὡς τὸ λελαχὼν καὶ λελαβὼν καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι τὸ ἴσας δ' ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν, περιφράζων ἅμα καὶ διασαφῶν γοργῶς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, φησίν. ἔνθα σφιν κατὰ ἶσα μάχην ἐτάνυσσε θεός. καθὰ καὶ προείρηται. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἰσότητα, εἴ τις ἦν τὸ μεθ' ἑτέρου μνημονεῦσαι φόβον ὡς ὁ ποιητὴς ἑρμήνευσεν, ἡ τῶν Τρώων ἧττα γέγονεν, οὕτως ἐνταῦθα τῆς μάχης εἰς ἶσα ταθείσης, εἶτα μετ' ὀλίγα φεύξονται Ἀχαιοί. Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ κατὰ ἶσα τανυσθῆναι τὴν μάχην ἑρμηνεύων εὐθύς, ὁ ποιητὴς ἐπάγει. τοὶ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον. οἱ γὰρ ἀλλήλους ἐναρίζοντες αὐτοὶ καὶ μάχην κατὰ ἶσα τετανυσμένην ἔχουσι. καὶ τὰς κεφαλὰς οἱ τοιοῦτοι ἐξισοῦνται κατὰ λόγον φιλόσοφον, εἴπερ ἅπαξ πρὸς ἀλλήλους ἔφθασαν εἶναι εἴτι καὶ ἴσοι. τῇ γὰρ ἑκατέρωθεν ἀφαιρέσει τῶν ἴσων κεφαλῶν, φυλάττεται ἡ ὁμοιότης, ἡ πρώτη ἀναλογία τῶν στρατευμάτων. καὶ ἔστι πως καὶ τοῦτο, ὁμοίιος ἤγουν ὁμοῖος πόλεμος τό, ἀλλήλους ἐναρίζειν καὶ μὴ ἑτεραλκῶς ἔχειν. αὐτὸ γάρ, ἄνισον καὶ οὐχ ὅμοιον οἷα νίκης ἔργον. τὸ δὲ ἐτάνυσσε, ὡς ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται σχοινίου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅπου πεῖραρ πολέμου ἐπαλλάσσονται κατὰ τὰ ἄκρα σχοινίου πέρατα. Ὅτι ἐπεὶ πεζῷ προμάχῳ τοσόνδε, ἐρεῖ τις τό, πεζὸς θύνε διὰ προμάχων εἵως ἤγουν ἕως φίλον ὤλεσε θυμόν. Ὅμηρος δέ γε ψεκτικῶς αὐτὸ λέγει περὶ τοῦ Παιονίδου Ἀγαστρόφου. ὃς δέον ἂν φυγεῖν, οὐκ εἶχεν ἵππους. οὐ γάρ οἱ ἵπποι ἐγγύς φησιν ἔσαν προφυγεῖν. ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ. τοὺς μὲν γάρ, θεράπων ἀπάνευθεν ἔχεν. αὐτὰρ ὁ πεζὸς θύνε καὶ ἑξῆς ὡς ἐξετέθη. Ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ ἀγάννιφον Ὄλυμπον, φυλάττεται τὸ ἀμετάβολον τοῦ ἄγαν ἐπιρρήματος. ἔστι δέ που καὶ ἐν τῷ ἀγάρροον Ἑλλήσποντον. ὁ δέ γε Ἀγάστροφος τὸ κύριον ὡς εὐφωνεῖσθαι θέλων, ἀπέβαλεν αὐτό· γινόμενος καὶ αὐτὸς ἐκ τοῦ ἄγαν ὡς οἱονεὶ ἄγαν εὔστροφος. εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἀγάω γίνεται ἢ ἐκ τοῦ ἀγαίω τὸ ἐκ πλήρους ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα. τοιοῦτον δέ τι νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνων. καὶ Ἀγαμήδης καὶ τῶν ὁμοίων. ὅρα δ' ἐν τοῖς περὶ τόνδε τοῦ Ἀγαστρόφου πλοκὴν γραφῆς. μνησθεὶς γὰρ ὁ ποιητὴς αὐτοῦ νῦν ὡς οὐτηθέντος, εἶτα εἰπὼν περὶ Ἕκτορος, καὶ μεταξὺ στίχους πολλούς, φάμενος ὡς τὸν Ἀγάστροφον ὁ Διομήδης ἐξενάριξε σκυλευτικῶς, καὶ εὐθὺς ἐπισυνάψας τέσσαρα ἔπη περὶ τοῦ Πάριδος, ἐπάγει αὖθις εἰς τὸ σκύλευμα τοῦ Ἀγαστρόφου. ὃ ἐνεργῶν ὁ Διομήδης, βάλλεται ὑπὸ Πάριδος.

Ὅτι ἐπεὶ Ἕκτωρ ὀξὺ νοήσας, ὦρτο δὲ κεκληγὼς ἑπομένων καὶ Τρώων, ἰδὼν ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα. νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ. ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες. ὃ δὴ πᾶς ἂν εἴποι ἐπαμειβόμενός τινα κατὰ κοινοῦ ἐχθροῦ. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ἀνταποδόσεις ἀσφαλείας. Ὀδυσσέα γὰρ φθάσαντα ὀξῦναι, αὖθις ὁ Διομήδης ἀντορθοῖ πρὸς μάχην. τὸ δὲ βοὴν ἀγαθὸς, δεξιῶς παράκειται τῷ, ἐρίγησεν. ἵνα μὴ δι' ἀνανδρίαν ὁ ἀγαθὸς μάχεσθαι Διομήδης ῥιγῆσαι φαίνοιτο, ἀλλ' ὡς ἐρρέθη, διὰ τὴν πρὸ ὀλίγου ῥηθεῖσαν βουλὴν τοῦ Διός. Ἰστέον δὲ ὅτι σαφέστερα ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ ῥιγῆσαι φαίνεται τὸ ῥῖγος αὐτοῦ ἄλλως ῥηθὲν πρὸς Ὀδυσσέως. καὶ ὅτι τὸ ἰδὼν ῥίγησε γράφοντές τινες ἰδὼν ἐνόησε φασίν, ὡς οὐ διὰ δειλίαν πρῶτος εἶδεν ὁ ἥρως ἐπελθόντα τὸν Ἕκτορα, διὰ προσοχὴν δὲ καιριωτάτην. ὡς οὐδὲ Ὀδυσσεὺς δῆλός ἐστι, τὸν Δόλωνα καὶ τὸν Ῥῆσον προσκεψάμενος. πολὺ δὲ τὸ κυλίνδεται εἰ καὶ προερρέθη, ὅμως οὐ παρελεῖπον εἰπεῖν καὶ νῦν, ὡς ἀστείως ἔχει ἔστι ῥηθὲν ὡς ἐπὶ κύματος, ὃ κυλίει βορρᾶς ὑψόθεν καταπνέων. καὶ γὰρ Ἕκτωρ ἐξ ὑψηλοτέρων ἔρχεται ὡς καὶ προδιείληπται, ἔνθα ἠνεμόεσσα ἡ Τροία ἐστί. καὶ ἄλλως δὲ ὑψόθεν, ὡς οὐρανόθεν ἐκ Διὸς ἐπιών. οὕτω πάντοθεν ἀσφαλὲς τὸ νόημα. Σημείωσαι οὖν ὅτι ἀλλ' αὐτὸν Ἕκτορα φθάσας εἰκάσαι ὑπερφυεῖ, καὶ ἑρμηνεύσας τὴν ἄελλαν ταύτην ἐν τῷ εἰκάσαι ζεφύρῳ ὑφ' οὗ κῦμα κυλίνδεται, λαβὼν ἐντεῦθεν ἀρχὴν, μετέλαβε τὸ κῦμα κυλίνδεται, εἰς τὸ πῆμα κυλίνδεται. μονονουχὶ λέγων ὅτι τὸ παραβολικῶς κυλιόμενον κῦμα, τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς ἐπικυλιόμενον πῆμα δηλοῖ. τὸ δὲ στέωμεν, πλεονασμὸς τοῦ ε ἐστὶν ὡς παρὰ τοῖς Ἴωσι κατὰ τὸ ποιέομεν καὶ τὰ ὅμοια. ἐξ οὗ ἐπενθέσει τοῦ υ στεύω. παθητικῶς στεύομαι, στεῦται καὶ

Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε κατὰ στίχας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς
Κεκληγώς. ἅμα δὲ, Τρώων εἵποντο φάλαγγες.
Τὸν δὲ ἰδὼν, ῥίγησε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Αἶψα δ' Ὀδυσσῆα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Νῶιν δὴ τόδε πῆμα κυλίνδεται ὄβριμος Ἕκτωρ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.
Ἦ ῥα καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν. οὐδ' ἀφάμαρτε τιτυσκόμενος κεφαλῆφιν
Ἄκρην κὰκ κόρυθα. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός.
Οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια
Τρίπτυχος αὐλῶπις. τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Ἕκτωρ δ' ὦκ' ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ.
Στῆ δὲ γνὺξ ἐριπὼν, καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ
Γαίης. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ὄφρα δὲ Τυδείδης μετὰ δούρατος ᾤχετ' ἐρωὴν,
Τῆλε διὰ προμάχων, ὅθι οἱ καταείσατο γαίης.
Τόφρ' Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας,
Ἐξέλασ' ἐς πληθὺν, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν.
Δουρὶ δ' ἐπαΐσσων, προσέφη κρατερὸς Διομήδης.
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακὸν, νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν, ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.
Νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὅν κε κιχείω.
Ἦ. καὶ Παιονίδην δουρικλυτὸν ἐξενάριζεν.
Αὐτὰρ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Τυδείδῃ ἐπὶ τόξα τιταίνετο ποιμένι λαῶν,
Στήλῃ κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ
Ἴλου Δαρδανίδαο, παλαιοῦ δημογέροντος.
Ἤτοι ὁ μὲν θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο,
Αἴνυτ' ἀπὸ στήθεσφι παναίολον, ἀσπίδα τ' ὤμων.
Καὶ κόρυθα βριαρήν. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε
Καὶ βάλεν. οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός.
Ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς
Ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας
Ἐκ λόχου ἀμπήδησε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Βέβληαι. οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. ὡς ὄφελόν τοι
Νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι,
Οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος.
Οἵ τέ σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες.

καὶ συγκοπῇ στοῦται, ὅπερ ἐστὶν ὑφίσταται, ἤγουν ὑποχωρεῖται ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη. Ὅτι συστήσας εἰς θάρσος ἑαυτὸν ὁ Διομήδης καὶ ἀφεὶς ἔγχος, ἔβαλεν Ἕκτορα καταστοχαζόμενος κεφαλῆφιν ἄκρην κὰκ κόρυθα. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. ἐρύκακε γὰρ τρυφάλεια τρίπτυχος αὐλῶπις. τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. καὶ ὁ Ἕκτωρ πολὺ ἀνεχώρησεν. ὦκα γάρ φησιν ἀπέλεθρον ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, καὶ σκοτωθείς. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ὀφθαλμοὺς κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψεν, στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών. καὶ ἐρείσατο χειρὶ παχείῃ γαίης, ἤγουν ἐπὶ γῆς. μέχρι δὲ μικρὸν ἐν ὅσῳ Διομήδης ᾤχετο λήψεσθαι τὸ ἀφεθὲν δόρυ, τόφρα Ἕκτωρ ἄμπνυτο, καὶ ἂψ ἐς δίφρον ὀρούσας ἐξέλασ' ἐς πληθὺν καὶ ἀπήλυθε, παρὰ βραχὺ πελάσας θανάτῳ. καὶ λαλεῖ μὲν ὁ Διομήδης τὰ εἰρησόμενα. Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπιστρέφει, ἀγαπῶν εἰ καὶ σέσωσται. Ἰστέον δ' ὅτι τὸ ἔβαλεν ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ὡς μὴ δηλοῦν ἁπλῶς βέλους ἄφεσιν ἀλλὰ καὶ ἐπιτυχίαν, φησίν. οὐδ' ἀφάμαρτε. στοχασάμενος γὰρ τῆς κεφαλῆς ἐπέτυχεν. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. βάλεν, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. οὕτω καὶ τὸ πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός διασαφῶν, ἐπήγαγε τό, οὐδ' ἵκετο χρόα καλόν. ὁμοίως καὶ τό, μίκτο δ' ὁμίλῳ, ἑρμηνεύει ἐν τῷ, ἐξέλασεν ἐς πληθύν. τὸ δὲ καταστοχαζόμενος τιτυσκόμενος λέγει, ὡς οὐκ ἂν φωνήσει Καλλιόπη πεζική. οὗ θέμα ὡς καὶ προδεδήλωται ἀμετάβατον εἰς μέλλοντα, τύκω, καὶ πλεονασμῷ τύσκω, καὶ ἀναδιπλασιασμῷ τιτύσκω. τὸ δὲ κεφαλῆφιν ὁμωνυμίαν ἔφηνε. βάλλεται γάρ τις κεφαλῆφιν, οὐ μόνον ὅταν αὐτὴν ἐκείνην βληθῇ, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὸ περὶ αὐτήν, ὡς ἐνταῦθα ἡ κυνέη. τὸ δὲ ἄκρην κατὰ κόρυθα, πρὸς πιθανότητα εἴρηται. εἰ γὰρ περὶ τὸ κύτος ἐνέσκηψε, διέσχεν ἂν τὸ δόρυ, ὡς ἀντερειδούσης ἔσωθεν τῆς τοῦ Ἕκτορος κεφαλῆς. τὸ δὲ πλάγχθη χαλκός, ἀντὶ τοῦ ἐξεκρούσθη καὶ διεξέπεσε τοῦ σκοποῦ. γλυκέως δ' εἴρηται τὸ πλάγχθη, ὡς ἐπί τινος ἐμψύχου. τρίπτυχος δέ, ἡ τρεῖς πτύχας ἤτοι θέσεις ἔχουσα, καὶ ὡς εἰπεῖν τριέλυμος δή, στερρότατα πρὸς ἀσφάλειαν. ἔστι δὲ ἡ ταύτης παραγωγή, ὁμοία πως πρὸς τὸ δίπτυχα. δι', δίπτυχα ποιήσαντες. αὐλῶπις δὲ ἡ ὡς εἰς αὐλοὺς ἀνήκουσα, ὅ ἐστιν εἰς στενὸν καὶ μακροὺς ἀπολήγουσα. κεῖται γάρ ποτε καὶ ἐπὶ τούτου ὁ αὐλός. ὡς ἐν τῷ, αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθε. πάνυ δὲ κατακέχρηται εἰ καὶ τροπικῶς ὁ αὐλὸς ἐνταῦθα. καθὰ καὶ ἐν τῷ αὖλαξ. καὶ αὐτὴ γὰρ διὰ τὸ στενοπίμηκες ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνόμασται. καὶ μήν, αὐτὴ ἔχει τι καὶ κοιλότητος ἐκ τῆς τοῦ ἀρότρου τομῆς. καί πως ἐγγίζει τῷ αὐλῷ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἤπερ ἡ αὐλῶπις τρυφάλεια, εἰ μὴ ἄρα καὶ αὐτῇ βοηθεῖ εἰς ῥοπὴν ἡ κατ' αὐτὴν κοιλότης. ὁ μέντοι ῥηθεὶς παχὺς αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας, σκληρότερον τέτακται. τὸ δέ, τήν οἱ πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων, θεόθεν εἶναι καὶ τὰ καλὰ ὅπλα δηλοῖ. καὶ παρῳδεῖται τὸ τρυφάλεια καὶ ἑξῆς, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Κάλχαντα στίχου. ὃς θεόσδοτον ἐκείνῳ τὴν μαντικὴν εἶναι δηλοῖ. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὡς τῆς κυνέης ἀποσιωπηθείσης, ἀναπληρώσει τὸ αὐτῆς Ὅμηρος ὄνομα τρισὶν ἐπιθέτοις εἰπών, τρυφάλεια τρίπτυχος αὐλῶπις. πέλεθρον δὲ ἤτοι πλέθρον, μέτρον γῆς ποδῶν ρκ΄. ὅθεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται ἀπέλεθρον, τὸ μὴ ὑποπῖπτον πλέθρῳ κατὰ στέρησιν. ἢ τὸ πολυπέλεθρον κατ' ἐπίτασιν. τὸ δὲ ἀνέδραμε, ταυτὸν ἐνταῦθα τῷ ἀνεπόδισεν, ἀνεχώρησε. καὶ οὐ κοινῶς ἀντὶ τοῦ ἀνέβη κατὰ τό, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. τὸ δὲ μίκτο δ' ὁμίλῳ, ἀστείως ἔχει. Διομήδης μὲν γάρ, ἐνὶ τῷ Ὀδυσσεῖ ἔμικτο, καὶ οὕτω τὸν Ἕκτορα ἔβλαψεν εἰς κίνδυνον. Ἕκτωρ δὲ οὐκ ἔχει σωθῆναι εἰ μὴ τῷ ὁμίλῳ μιχθεὶς ἐξελάσει εἰς πληθὺν ἀναδραμών. καὶ ἄλλως δέ, μυκτηρίζει ἐὰν ὁ ἄρειος καὶ ὅλων ῥάων ἐξέχων, οὕτως ἀγεννῶς ὁμίλῳ ἐμίγη. τὸ δὲ στῆ δὲ γνὺξ ἐριπών, ὡς μέσον ἐστὶ πτώσεως καὶ στάσεως, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ χειρὶ παχείῃ, ἐνταῦθα μάλιστά ἐστι καίριον. ἐχρῆν γὰρ τοιαύτῃ χειρὶ τὸν πίπτοντα ἥρωα ἐπερείδεσθαι καθὰ καί τι βάρος κίονι στερρῷ. νὺξ δὲ καὶ νῦν συνήθως Ὁμήρῳ, οὐ μὴ κατὰ πᾶσαν γῆν, ἀλλ' ἡ καλύπτουσα τοῦ δειλιῶντος ὄψιν σκότωσις. λέγεται δέ ποτε οὕτω, καὶ ἡ ἐκ νεφῶν περὶ ἥλιον ζόφωσις. ὅλως δὲ εἰπεῖν, νὺξ παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐ μόνον ἡ σωματικὴ δαίμων τοῦ μύθου, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινῶς οὕτω λεγομένη. ἔτι δὲ καὶ ἡ σκοτεινὴ ἐκ νεφῶν κατάστασις ἐν ἀέρι, ναὶ μὴν καὶ ὁ τῶν ὀμμάτων σκοτισμός, ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ Κιμμερίων λόγῳ κεῖται.

Ὅτι Διομήδης φεύγοντος ὡς ἐρρέθη τοῦ Ἕκτορος, δεινὸν ἐπαΐσσων προσέφη. ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι ἦλθε κακόν. νῦν αὖτέ σ' ἐρύσατο θεὸς ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων, ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεὸς ἐπιτάρροθός ἐστι. τοῦτο δὲ εἴποι ἂν ἅπας. ἡττώμενος μέν, ἀναπαλαίσων δὲ ὅμως ἐλπίζων καὶ καταβαλεῖν τὸν ἀντίπαλον.

Καὶ ὅρα ὅπως καιρίως ὁ Διομήδης ἀνθυβρίζει τόν, ἦν ὅτε, ὑβρίζοντα. Ἕκτωρ μὲν γάρ ποτε, κακὴν γλήνην προσεῖπεν αὐτόν. ὁ δὲ ἄρτι φεύγοντα ἐκεῖνον ἰδών, κύνα ὠνόμασεν, οὐ λυσσητῆρα καὶ δραστήριον ὁποῖος ἐν ἄλλοις φαίνεται, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων δηλαδὴ οἳ πτώσσουσιν ὑπὸ λέοντι. τὸ δὲ ἐρύσατο, οὐκ αὔξησιν ἔχει ὡς ἀπὸ τοῦ ῥύω, ἀλλὰ φυσικῶς ἐρρέθη ἐκ τοῦ ἐρύω τὸ φυλάσσω. τὸ δὲ μέλλεις εὔχεσθαι, στοχαστικῶς εἴρηται. οὐ γὰρ εἶπεν ᾧ εὔχῃ, ἀλλ' ᾧ μέλλεις, ἤγουν ἔοικας εὔχεσθαι. δῆλος γὰρ δήλῳ θεοὺς ἀεὶ γενναίως καὶ ῥέζει καὶ εὔχεται. δύναται δὲ εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ ὀφείλεις ὡς καὶ ἑτέρωθι. δοῦπος δὲ ἀκόντων, ἐκ μέρους ἡ ἁπλῶς μάχη. μέρους δέ, τοῦ ἐν ὅπλοις πάντως κρείττονος. ἐπικινδυνότεροι γὰρ μάλιστα αἱ αἰχμηταί. ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἀκοντίσαι. ἔστι δὲ δοῦπος ἀκόντων ὁ πόλεμος, πρὸς διαστολὴν ἄλλων δούπων. τὸ δὲ ἐξανύω, ἀντὶ μέλλοντος τοῦ τελέσω. δηλοῖ γὰρ τὸ εἰς τέλος αὐτὴν ἀγάγω. τὸ δὲ ἐπιτάρροθος ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ τάρ συλ-

λαβεῖν, ἐπίῤῥοθος γὰρ ὁ σπουδαῖος ἐπίκουρος καὶ μετὰ ῥόθου βοηθῶν, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι τὸ ἐπιείσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιπορεύσομαι, ἐλεύσομαι, ἀπὸ τοῦ εἶσι, ὅ ἐστι τοῦ ἴω. καθὰ καὶ πρὸ βραχέων τὸ ὅθι κατεείσατο γαίης. ἤγουν ὅπου γῆς τὸ τοῦ Διομήδους δόρυ κατῆλθεν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἴω οὗ καὶ χρήσεις προεσημειώθησάν που, καὶ τὸ ᾔειν ἀντὶ τοῦ ἦλθον μέσος ὑπερσυντέλικος ἀπὸ τοῦ ᾖα μέσου παρακειμένου. Ἴσον δὲ ὅλῳ ἐστὶ, νῦν αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ὅν κε κιχείω, λέγει δὲ αὐτὸ Διομήδης, σχῆμα ζητεῖ, ἐμπερικλείσεν Ὅμηρος τὸ καθόλου. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἀνθρώπους τίνυσθον, ὅς τις ἐπίορκον ὀμόσσῃ. τὸ μέντοι κοινὸν, οὕτω. τῶν ἄλλων ὧν ἂν κιχείω. καὶ ἄνθρωπον, ὃς ἐπίορκον ὀμόσει. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ. Ὅτι Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο, ἐπὶ τῷ Διομήδει σκυλεύοντι τὸν προειρημένον Ἀγάστροφον, τόξα τιταίνει στήλῃ κεκλιμένος ὅ ἐστι προσεχόμενος, καὶ κρυπτόμενος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ Ἴλου Δαρδανίδαο παλαιοῦ δημογέροντος. Καὶ ὅρα ὅτι καὶ νῦν Ὅμηρος μνήμην τῆς ἡρωΐδος Ἑλένης παρεῤῥίπτει. συμβῶνται γὰρ οἱ παλαιοὶ ὡς πολλάκις τῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὀνόματι, εἰς οὐδὲν κατεπεῖγον καὶ τὴν Ἑλένην προστιθεῖσιν, ἀναμιμνήσκων τοῦ αὐτοῦ ἀσελγείας τοὺς ἀκροατάς. ἢ καὶ θέλων συχνὰ μεμνῆσθαι αὐτοῦ τὸν ἀκροατὴν, ὡς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως. οὐ γὰρ ἔχει Ὅμηρος μὴ φιλεῖν καὶ αὐτήν. οὐχ οὕτω τοῦ γένους οὐδὲ τοῦ κάλλους οὐδὲ τῶν λοιπῶν ἃ τὴν Στησιχόρειον παλινῳδίαν πεποίηκε, ἀλλὰ καὶ ὅτι μετέμελον ἐκείνῃ σωφρόνως πάσχει, ἐφ' οἷς οὐκ εὖ πεποίηκε. καὶ ὅτι ἀφορμὴ ἐπιδείξεως αὐτὴ μεγάλης τῷ ποιητῇ γέγονε συγκροτήσασα τηλικαύτην πραγματείαν αὐτῷ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὑπεξαγαγὼν ὁ ποιητὴς τὸν βασιλέα διὰ τοῦ Κόωνος, ἀπάγει νῦν καὶ τὸν Διομήδην διὰ τοῦ Πάριδος. εἶτα δὲ τὸν Ὀδυσσέα διὰ τοῦ Σώκου. καὶ ἄλλως τοὺς λοιπούς. καὶ οὕτω τῶν ἀρίστων ἀπόντων, ῥᾴων ἡ νίκη τῷ Ἕκτορι γίνεται, πελάζοντι κατὰ βουλὴν τοῦ Διὸς ταῖς ναυσί. τόξα δὲ πληθυντικῶς καὶ νῦν, τὸ κατωτέρω ἑνικῶς τόξον. ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ ἅρμα, ἅρματα. τὸ δὲ τιταίνω, πρωτότυπον ἐστὶ τοῦ Τιτὰν Τιτᾶνος, τοῦ κατὰ μῦθον λαμβανομένου, καὶ τοῦ κατὰ σκῶμμα. ὅπερ ἐμφαίνει καὶ ὁ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπὼν, ἄσυντος γέρων, ἢ ἀσύνταξ. ὃς δηλαδὴ οὐκ εἶχε στύεσθαι τρίμβολον καθὰ παίζει ὁ κωμικός. εἰ γὰρ ἐκεῖνος οὐκ εἶχε τανύσαι, ὁ ἄρα τανύειν δυνάμενος κατὰ τὸν νοῦν ἐκεῖνον, εἴη ἂν Τιτάν. τὸ δὲ στήλῃ προσέχεσθαι κρύβδην τὸν Πάριν τόξον ἐλλοχῶντα, ἔχει καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀστεῖον σκῶμμα, εἰ νεκρὸν ἀντὶ ἀσπίδος προβέβληται. καὶ ὡς οἷά τις τὰ εἰς μάχην ἄψυχος παρὰ νεκροῦ στήλῃ ἴσως, τρεῖ ἅπερ ποιεῖ. ὅτι δὲ πρὸ τούτου καὶ ὁ Ἕκτωρ ὑπὸ τῇ αὐτῇ ἦν προηγουμένῃ στήλῃ προϊστόρηται. ἀνδρόκμητος δὲ στήλη, ἡ ἐπὶ ἀνδρὶ οὐ ζῶντι, ἀλλὰ κατὰ μόνην ἢ ὅ ἐστι θανόντι, εἰπεῖν γὰρ πολλῶν ἄνδρες ἔκαμον, ἀβαθές ἐστι καὶ ἀπολειπόντων. ἔχει δὲ ἀμφιβολίαν εἰ τὸ στήλῃ ἀνδροκμήτῳ συντακτέον, εἴτε ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. στήλη δὲ κυρίως, ἡ ἐκ λίθου ὡς ἀπὸ τοῦ στῶ στήσω καὶ τοῦ λᾶς ὁ λίθος, ὁ ἐκ λίθου δηλαδὴ ἀνεστηκὼς ἀνδριάς. ἐκ δὲ τῆς τοιαύτης στήλης, οὐ μόνον στηλίτης ἄῤῥητον ὄνομα, ἐξ οὗ στηλιτεύειν σκωπτικῶς τὸ στήλαις ἐγγράφειν τὰ κατά τινων, ἀλλὰ καὶ ὁ στύλος ῥοπῇ ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἅλμη ἁλμυρός. καὶ τηρῶ τυρός. τὸ δὲ κεκλιμένος, ἀντὶ τοῦ προσεχόμενος, ὡς καὶ ἐν τῷ, λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισίδι. ἢ ἀντὶ τοῦ κρυπτόμενος. διὸ βαλὼν τὸν Διομήδην ἐκ λόχου, ἀνεπήδησεν ἐκφήνας ἑαυτόν. δημογέρων δὲ Ἶλος, οὐχ ἁπλῶς γέρων τοῦ δήμου ἤγουν ὁ τυχὼν γέρων κατὰ τὸ, δῆμον ἐόντα, ἤγουν δημότην καὶ ἕνα τῶν πολλῶν, καὶ δήμου ἀρίστου ἤγουν ὁμίλου, ἀλλὰ κατὰ τοὺς ἀλλαχοῦ ἐπὶ τοῦ Σκαιοῦ ὄντας τείχους. ἐλέγοντο γὰρ οὕτω καὶ οἱ βασιλεῖς. ὡς παρὰ τοῦ δήμου γέρας ἔχοντες, ἤγουν πρὸς τῷ δήμῳ γεραροί. καὶ ἴσως ἡ λέξις αὕτη, οὐ ταπεινὴ, ἀλλὰ σεμνὴ καὶ βασιλική, ὡς δηλοῦσι καὶ οἱ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ δημογέροντες. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς, ἕως καὶ παρ' Ἴλου σῆμα τοὺς Τρῶας ἐδίωξαν. ἔνθα καὶ Ἀγαμέμνων πρὸ ὀλίγου αὐτοὺς ἀνέστρεψε. τὸ δ' ἔνθεν, δυστυχοῦσιν Ἀχαιοὶ Διομήδους βληθέντος, ὡς καὶ ἐκεῖ τοῦ βασιλέως τρωθέντος. φράζει δὲ ὁ ποιητὴς τὸ τοῦ Διομήδους δυστύχημα οὕτω. ἤτοι ὁ μὲν, ἤγουν ὁ Διομήδης θώρηκα Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο αἴνυτο, τουτέστιν ἀφῄρει ἀπὸ στήθεσφι παναίολον. ἀσπίδα τ' ὤμων. καὶ κόρυθα βριαρήν. Ἀλέξανδρος δὲ προθέμενος ἀριστεύοντα τὸν Διομήδην βαλεῖν, τόξου πῆχυν ἀνέλκε. καὶ βάλεν οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρὸς, ταρσὸν δεξιτεροῖο ποδός. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς ἐν γαίῃ κατέπηκτο. ὁ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας, ἐκ λόχου ἀμπήδησε καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. ὡς ὄφελόν τοι νείατον ἐς κενεῶνα βαλὼν, ἐκ θυμὸν ἑλέσθαι. ἢ μᾶλλον ἑλέσθαι, οὕτω κεν καὶ Τρῶες ἀνέπνευσαν κακότητος, οἵ τέ σε πεφρίκασι λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. Καὶ ὅρα ὅπως ἀνόητος ὁ Πάρις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὕτως εἰκῇ ἐκκαλύπτων τοῖς πολεμίοις τὰ τῶν πολιτῶν ἐλαττώματα. ὅτι δηλαδὴ τὸν Διομήδην ὑπερλίαν πεφρίκασι. καὶ ὡς ἀρχιμωρεῖ, ἐφ' οἷς οὐδέν τι μέγα πράξας μεγάλα φρονεῖ. ὃς ἀλλαχοῦ τι φευγόντων Ἀχαιῶν ὀϊστεύσας, ἵππον βάλλει μόνον, καὶ αὐτὸν τοῦ πρεσβυτάτου Νέστορος. καὶ νῦν δὲ λογίσας καὶ βαλὼν οἷα ἰσχυρὰ, οὐ μόνον οὐκ ἀναιρεῖ, ἀλλ' οὐδ' ἐν καιρίῳ βάλλει. δῆλον δ' ὅτι ὡς τὰ πολλὰ τῷ σκυλεύειν ἀπεχθάνεται ὁ ποιητής. οὐ μόνον γὰρ νῦν ὁ Διομήδης δι' αὐτὸ τιτρώσκεται, ἀλλὰ καὶ μετ' ὀλίγα ὁ Εὐρύπυλος. πρὸ δ' αὐτῶν ὁ βασιλεὺς φέρων ἀν' ὅμιλον τὰ τοῦ Ἰφιδάμαντος ὅπλα, τιτρώσκεται ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Κόωνος. καὶ Ἐλεφήνωρ δὲ πρὸ τούτων ἐν τῇ τῆς μάχης καταρχῇ, σκυλεύων πίπτει. ὅθεν καὶ ὁ σοφὸς Νέστωρ συμβουλὴν εἰσάγει μή τινα ἐνάρων ἐπιβάλλεσθαι. ἵνα ὕστερον ἡσυχῇ συλᾶν ἔχωσιν αὐτά. Ὅρα δὲ ὁμη-

εἰκὸς θέλημα καὶ οἱ παλαιοί, θώρηκα πεντάγυαλον καὶ κόρυθα βεβαρημένην. αὐτὰ γὰρ ἦν ἃ ἐπιθεὶς ἐκεῖνος, τὴν ἀσπίδα ψιλῶς ἔφρασε. τόξου δὲ πῆχυς, ἡ περιφραστικῶς τὸ τόξον ὅλον ὅπερ χεὶρ δι' ὧν φασι τοξότου ἐστίν, ἢ τὸ ἄνω καὶ τὸ κάτω τοῦ τόξου λαβῆς. ἤγουν κέρατα ἐξ ὧν τὸ τόξον συμβιβάζεται. ἀφ' ὧν πάλιν τὸ ὅλον τόξον δηλοῦται. εἴρηται δὲ καὶ τοῦτο μεταφορικῶς κατά τινα ὁμοιότητα τῶν ἀνθρωπίνων πήχεων. ὡς γὰρ ὁ ἀνθρώπινος πῆχυς εἰς τὸ πλατὺ τῆς χειρὸς τελευτᾷ, οὕτως ἑκάτερα τοῦ τόξου τὰ μέρη, ἃ δίκην τῆς κρατούσης χειρὸς καὶ τῶν δακτύλων ἔχουσιν ἀντερείδοντα ἐπὶ καιρὸς μεταχειρίσεως. ὡς εἶναι πήχεις οἱονεὶ τῆς χειρὸς τοῦ τοξότου τὸ ἄνω κυρτὸν τοῦ τόξου καὶ τὸ κάτω. τὸ δ' ὅμως δὲ ὅμοια δάκτυλοι τόξου τολμηθεῖσι λεχθῆναι τὰ πολλὰ ἑκατέρας κορώνης, ὡς ἂν πήχεις τὰ μετὰ τῶν δακτύλων ὄντος. τὸ δὲ ἀνέλκων, ἢ περιττὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν. οὐ γὰρ πάντως δηλοῖ τὸν ἄνω ἑλκυσμὸν ὡς ὅτε τις ἱμονιᾷ ὕδωρ ἀνέλκει ἢ ἰχθὺν ἀγκίστρῳ, ἢ καὶ ἐρμαίαν τινὰ δηλοῖ ἄνω ἕλκυσιν ὡς οἷα μὴ κατακύψαντος τοῦ Πάριδος ἐν τῷ ἑλκυσμῷ. μάλιστα δὲ ἀνέλκει, ὡς ἄνωθεν ἐκ τοῦ τύμβου διοϊστεύσας κατὰ Διομήδους ταπεινοτέρου ὄντος. διὸ καὶ ὁ τοῦ ποδὸς ταρσὸς ἐκείνου βέβληται. καὶ ἄλλως δέ, ὃς μὲν λόγον ἐστὶ τῇ ἀνδρῶν, ἕλκει τόξον. ὃς δὲ λόγον ἀναπηδήσει κατὰ τὸν Πάριν, ἀνέλκειν αὐτὸ λεχθείη ἄν. τὸ δὲ ὃ βέλος οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, ἀποδεξάμενος τῆς φράσεως ὁ ποιητής, ἢ καὶ ὡς ἐν σχεδιασμῷ διπλολογῶν, παρακατιὼν πάλιν ὁμοίως ἔφρασεν ἐν τῷ βέβληαι οὐδ' ἅλιον καὶ ἑξῆς, ὡς ἀνωτέρω κεῖται. οὐκ ἀπαξιώσας πλάσαι τὸν Πάριν λαλοῦντα ὡς καὶ αὐτὸς δὴ Ὅμηρος ἔφρασεν. ἀλλὰ δεῖξας καὶ ταῦτα, ὡς δυνατόν ἐστι τὴν αὐτὴν καὶ ἔννοιαν καὶ φράσιν εἰς διαφόρους ἔρχεσθαι. ταρσὸς δὲ ποδός, τὸ κάτω πλατύ, ἀπὸ τοῦ τέρσω τὸ ξηραίνω. τοιοῦτον γὰρ τὸ μέρος ὀστῶδες ὄν. διὸ δὲ καὶ ἐπὶ πτέρυγος ὀρνίθων ἡ λέξις αὕτη κεῖται, καὶ ἐπὶ μέρους τειχέων. σημαίνει δὲ ταρσὸς καὶ πόλιν. καὶ τάλαρον δὲ τυρῷ χλωρῷ χρήσιμον, ἐν ἄλλοις εἴρηται. ἐκ πάντων πρὸς διαστολὴν περίφρασται ταρσὸς ποδός. δεξιτερὸς δὲ πλάττεται πούς, πρὸς ἱστορικὴν πιθανότητα. γίνεται δὲ τὸ δεξιτερὸν ἀπὸ τοῦ δεξιὰ πλεονασμῷ τοῦ τ', ἵνα ἐξομοιωθῇ πρὸς τὸ ἀντίθετον ἀριστερόν. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ ἀρίστου ἀριστερόν, οὕτως ἐκ τοῦ δεξιοῦ δεξιτερόν. τὸ δὲ ἐν γαίῃ κατέπηκτο, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ διαμπερές. τὸ γὰρ ἄνω μὲν ἐνσκῆψαι, καταπαχθὲν δὲ εἰς γῆν, διαμπερὲς βέβληται. τὸ δὲ μάλα ἡδὺ γελάσσας, ὡς ἐν λόγῳ σκώμματος κεῖται. οὐ γὰρ μειδιᾷ ἡρωϊκῶς καὶ ὡς ὑπὸ κατὰ τὸν Αἴαντα βλοσυροῖς προσώποις, ἢ καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς πρὸ μικροῦ ἐπὶ δόλωνι. ἀλλὰ ἐκλύτως γελᾷ. Καὶ ὅρα τὴν αὔξησιν. οὐ γὰρ μειδήσας ἔφη, ἀλλὰ γελάσσας, καὶ οὐχ ἁπλῶς γελάσσας, ἀλλὰ καὶ ἡδὺ γελάσσας. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ μάλα ἡδύ. καγχαλῶν ὁ ἄφρων ἐφ' οἷς ὡς ἐρρέθη οὐδὲν μέγα ἤνυσε. τί γὰρ μέγα, ὑπὲρ ἐκ λόχου ἵνα τοῦτον βαλὼν οὐ μόνον οὐκ ἀνεῖλε, ἀλλ' οὐδὲ ἐν καιρίῳ ἔβλαψεν. ἐν δὲ τῷ, ἐκ λόχου ἀμπηδήσας, ἑρμηνεύεται τὸ στήλῃ κεκλιμένος, ὅπερ ἦν παρεχόμενος ὡς δι' ἑτέρα στήλη ἔμψυχος, τῇ παλαιᾷ συνιστάμενος, ἴσως δέ, τὸ αὐτὸ τοῦτο κεκλιμένος ἐν αὐτῇ κατὰ νόμον λόχου, ὡς δηλοῖ τὸ ἀμπηδήσας διὰ τῆς ἀνὰ προθέσεως. ὁ γὰρ ἀναπηδῶν, ἐξ ἑζήσεως ἀναπηδᾶν ἔοικε. δοκεῖ δὲ τὸ ἐκ λόχου ἀμπηδήσας, καὶ ὡς δι' ἐτυμολογικὸν τοῦ λόχου εἶναι. ὁ γὰρ ἀναπηδήσας, δῆλον ὅτι ἐλέχετό πως ἤγουν ἔκειτο ἢ ἐκάθητο, ὡς τετύχθαι τὸν λόχον ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος. ἵνα ᾖ λοχᾶν, τὸ ἐγκαθῆσθαι ἐνεδρευτικῶς. τὸ δὲ βέβληαι, οὐδ' ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, ἐλλιπῶς ἔχει τοῦ χερὸς οἷα Πάριδος ἐπιτρέχοντος οἷς λέγει, ἀνωτέρω δ' ἐντελῶς ἔχει τὸ οὐδ' ἄρα μιν ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. τὸ δὲ ὡς ὄφελόν τοι καὶ ἑξῆς, ὁμολογία ἐστὶ τοῦ Πάριδος ὡς προεθέμενος μὲν ἀνελεῖν τὸν ἥρωα οὐκ εὐστοχήσαντος δέ, ὡς που καὶ ἄλλοτε φευγόντων Ἑλλήνων, ἴσον ἐρρέθη ἀντὶ ἀνδρὸς βαλεῖν οὐκ ἐπιτυχῶς. τὸ δὲ ἐξελέσθαι θυμόν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἐκβαλεῖν καὶ ἀφελεῖν, ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ τὸ ἐξαίρετον ἐν ἀνθρώποις λαβεῖν. εἰ δὲ γράφεται ἐκ θυμὸν ὀλέσσαι, συνηγορεῖ τὴν γραφὴν Εὐριπίδης ἐν τῷ, Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται ψυχή. τὸ δὲ καὶ Τρῶες, ἢ περιττὸν ἔχει τὸν σύνδεσμον, ἢ κοινοποιεῖται καὶ αὐτὸς τὴν κακότητα. τὸ δὲ ἀνέπνευσαν, πολλὴν ἀγωνίαν τῶν Τρώων δηλοῖ, κακῶς διακειμένων, ὡς μὴ δὲ δύνασθαι ἀναπνεῦσαι καθὰ πρὸ μικροῦ Ἕλληνες φεύγοντες ἀνέπνευσαν. καὶ ἡ ῥηθεῖσα δὲ παραβολὴ τὸ φρίσσουσιν ὡς λέοντα αἶγες, πάνυ πολλὴν ἑρμηνεύει ἀγωνίαν Τρωϊκήν. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ἀνέπνευσαν, ἀντὶ τοῦ ἀνεζωώθησαν, ποιὸν πάλιν σχόντες καθὰ καὶ προγέγραπται. τὸ δὲ κακότητος, ἀσφαλείας χάριν κεῖται. ἵνα λέγῃ ὅτι εἰς καθαρὰν ἀναπνοὴν κατέστησαν οἱ κακῶς ἔχοντες. ὀλίγοι γάρ, καὶ οἱ εὐτυχῶς ζῶντες ἐξάπαντος ἀναπνέουσι. τὸ δὲ λέοντα ὡς μηκάδες αἶγες, γοργῶς ἐφράσθη ὡς ὁ καιρὸς ἐπεμέτρει. τὸ δὲ μηκάδες μίμημα ὂν φωνῆς, ἁρμόζει οὐ μόνον ἐπὶ αἰγῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κεμάδος ὡς προερρέθη καὶ λαγωοῦ.

Ὅτι καὶ βληθεὶς ὁ Διομήδης ὑπὸ Πάριδος καὶ ἀκούσας ἃ ἤκουσεν, ὅμως γενναῖα φρονεῖ. καὶ τὸ ἐκείνου καταβάλλει φρόνημα, λαλήσας ἑαυτοῦ ἄξια. εἰ δὲ ὕστερον ὑποχωρεῖ τῆς μάχης, καινὸν οὐδέν. ἤχθετο γὰρ

Τὸν δ' οὐ ταρβήσας, προσέφη κρατερὸς Διομήδης.
Τοξότα λωβητὴρ, κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα.
Εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης,
Οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί.
Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδός, εὔχεαι αὔτως.

Οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων.
Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.
Ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο, καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ,
Ὀξὺ βέλος πέλεται, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι.
Τοῦ δὲ, γυναικὸς μέν τ' ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαὶ,
Παῖδες δ' ὀρφανικοί. ὁ δέ θ' αἵματι γαῖαν ἐρεύθων,
Πύθεται. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἠὲ γυναῖκες.
Ὣς φάτο. τοῦ δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Ἔστη πρόσθ'. ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος βέλος ὠκὺ
Ἐκ ποδὸς εἷλκ'. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή.
Εἰσδίφρον δ' ἀνόρουσε καὶ ἡνιόχῳ ἐπέτελλε,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν. ἤχθετο γὰρ κῆρ.
Οἰώθη δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτὸς οὐδέ τις αὐτῷ
Ἀργείων παρέμεινεν, ἐπεὶ φόβος ἔλλαβε πάντας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγὼ, τί πάθω. μέγα μὲν κακὸν αἴκε φέβωμαι,
Πληθὺν ταρβήσας. τὸ δὲ, ῥίγιον αἴκεν ἁλώω
Μοῦνος. τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός.
Οἶδα γὰρ ὅττι κακοὶ μὲν, ἀποίχονται πολέμοιο.
Ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τὸν δὲ μάλα χρεὼ
Ἑστάμεναι κρατερῶς. ἤ τ' ἔβλητ' ἤ τ' ἔβαλ' ἄλλον.
Ἕως ὁ, ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον ἀσπιστάων.
Ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες.

κῆρ, ἐπιτηδεύοντας ὀδύνης. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. τὸν δ' οὐ ταρβήσας προσέφη κρατερὸς Διομήδης. τοξότα λωβητὴρ κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης, οὐκ ἄν τοι χραίσμῃσι βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί. νῦν δέ μ' ἐπιγράψας ταρσὸν ποδὸς, εὔχεαι αὔτως. οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων. κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο. ἦ τ' ἄλλως ὑπ' ἐμεῖο καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησι. τοῦ δὲ, γυναικὸς μὲν ἀμφίδρυφοί εἰσι παρειαί. παῖδες δ' ὀρφανικοί. ὁ δὲ, αἵματι γαῖαν ἐρεύθων πύθεται. οἰωνοὶ δὲ περὶ πλέες ἢ γυναῖκες. ἡ παράφρασις διασαφητική ἐστι τοῦ ἐν ἄλλοις ῥηθέντος ὡς οἱ ἐν πολέμῳ κείμενοι, οἰωνοῖς ἦσαν φίλτεροι ἢ γυναιξί. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ κατὰ Διομήδην χωρίον ἐν ᾧ μεγαλόφρων ὁ ἥρως φαίνεται, καὶ ἀληθῶς κρατερός. ὃς οὔτε πληγὴν τὸ περὶ αὐτὸν τραῦμα καλεῖ. καὶ ἐν ἀκμῇ δὲ τοῦ πάσχειν ὤν, πειραθῆναι σὺν τεύχεσιν θέλει τοῦ πολεμίου. καὶ τρόπον τινὰ, προκαλεῖται τὸν βαλόντα εἰς τὸν κατὰ συστάδην πόλεμον, ὡς οἷα λογισμὸν καὶ αὐτὸς ἔχων ὁποῖον ὁ ῥηθησόμενος Ἀγαμέμνων παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ. τῶν δὲ τοῦ ῥηθέντος χωρίου νοημάτων τὸ, εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον πειρηθείης οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ βιὸς, ῥηθείη ἄν, παρά τινος πρὸς τὸν πόῤῥωθεν λοιδοροῦντα ἢ ἄλλως κακουργοῦντα. ὁ δὲ ὑβριζόμενος πρός τινος ἢ βλαπτόμενος μὴ ἐπιστρεφόμενος δὲ, εἴποι ἂν τὸ, οὐκ ἀλέγω ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων, κωφὸν γὰρ βέλος καὶ ἑξῆς. ὃ δὴ καὶ ὡς γνωμικόν ἐστι. τὸ δὲ ἀμφίδρυφοι παρειαὶ καὶ ἑξῆς, οἰκεῖον ἐπὶ ἀνδρὸς ἀριστέως ἐν μάχῃ πεσόντος ᾧ γυνή τε ἦσαν καὶ παῖδες. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. τὸ δὲ τοξότα λωβητὴρ, οὐχ ἁπλῶς ὕβρις ἐστί. τοξόται γὰρ καὶ Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις καὶ τῶν ἡρώων οἱ κράτιστοι. Ἡρακλῆς, Ἴδας, Εὔρυτος, καὶ κατὰ ἱστορίαν Φιλοκτήτης, Τεῦκρος, Μηριόνης. ἀλλ' ὑφ' ἓν νοητέον, τοξότα λωβητήρ. ἵνα λέγῃ ὦ φαῦλε τοξότα. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ὦ ἀχρεῖε τὴν τοξικήν. καὶ κατὰ τὸν λόγον κωμικὸν φάναι, λωβητὰ τέχνης τῆς εἰρημένης δηλαδή. τοιαῦτα δὲ καὶ ἕτερα παρὰ τῷ ποιητῇ προφανῆ ἐν παραθέσει λέξεων ἔχοντα τὴν ὑφήν. τινὲς δὲ ἰδίᾳ λέγοντες τὸ τοξότα, φασὶν οὐκ ἐν γενναίοις τίθεσθαι τοὺς παλαιοὺς τὸν τοξότην. διὸ καὶ ἤδεσαν μὲν τοξεύειν οἱ ἄριστοι, προετιμῶντο δὲ τὴν σταδίαν μάχην. ὁ γοῦν Ὀδυσσεὺς διὰ πάσης τῆς Ἰλιάδος, τόξου ἅπαξ χειρίζεται κατὰ τὴν νυκτεγερσίαν. τὸ δὲ κέρα ἀγλαὲ, οἱ μὲν ἀντὶ τοῦ τόξοις ἀγλαϊζόμενε. ἵνα λέγῃ κέρατα τοὺς προῤῥηθέντας πήχεις τοῦ τόξου. οἵπερ εἰσὶν ὡς ἐδηλώθη συμβεβλημένα κέρατα. οἱ δέ φασι τὸ κέρα ἀγλαὲ, ἀντὶ τοῦ κάλλιστε τὴν τρίχα. καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ ἀπάτῃ παρθένων. ἄλλως γὰρ καθ' αὑτὸ οὐδὲ τὸ κομᾶν κακὸν, ὡς οὐδὲ τὸ τοξεύειν. εἴγε καὶ οἱ Ἕλληνες καρηκομόωντες γράφονται. καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀκερσεκόμης. ἐπεὶ τὸ τῶν γυναικῶν δὲ κόμησις, εἰς ἔπαινον λόγου ἐστὶν αὐταῖς. διὸ καθάπερ τὸ τοξότα λωβητὴρ, οὕτω καὶ τοῦτο ὑφ' ἓν ἀναγνώσονται. κέρα ἀγλαὲ παρθενοπῖπα. ἤγουν κομῶν ἐπὶ τῷ παρθένους ὑπάγεσθαι. ὅτι δὲ καλὴ κόμη τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ ἐπαφροδίτως προμεμαρτύρηται. οἱ δὲ ταῦτα οὕτω λέγοντες, φασὶ καὶ ὡς κέρας ἐστὶν ἡ ἐμπλοκὴ τῶν τριχῶν. καθὰ παρ' Ἀθηναίοις ὁ κρώβυλος. ὃς τῶν εὐγενῶν καὶ ἰθαγενῶν ἦν δεῖγμα. Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει ὅτι κέρας

ἐπὶ τριχὸς, μάλιστα ἐπὶ βοῶν καὶ ἄλλων θηρίων λέγεται. καὶ ἕτεροι δὲ, ἀναλόγως φασὶν ἐπὶ τριχὸς ἀνθρώπου τὸ κέρας λέγεσθαι. κυρίως δὲ κόμην καὶ τρίχα καὶ πλοχμὸν καὶ ἔθειραν. οἱ δὲ περὶ Ἡρόδωρον καὶ Ἀπίωνα, καὶ τοιαῦτά φασιν. ἐμπλοκῆς τι γένος ὡς κέρατος τύπον ἀνεπλέκοντο οἱ παλαιοί. καὶ διὰ τοῦτο οὕτως ἐκάλουν αὐτό. καὶ ἄλλα δὲ ἦσαν τριχῶν κοσμήματα. ὁ γοῦν Σώφρων φασὶ τὰς κορώνας ἀναδούμενοι. καὶ Ἀθηναῖοι τέττιγας ἀνεπλέκοντο. καὶ παρ' Ὁμήρῳ πλοχμοί τινες χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. Ἀριστοτέλης δέ φασι κέρα ἀγλαὸν εἶπεν, ἀντὶ τοῦ αἰδοίῳ σεμνυνόμενον. ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου τὴν λέξιν ἐκεῖνος νοήσας. καὶ ἔοικεν ὁ σκορπιώδης τὴν γλῶσσαν Ἀρχίλοχος, ἁπαλὸν κέρας τὸ αἰδοῖον εἰπὼν, ἐντεῦθεν τὴν λέξιν πορίσασθαι. παρθενοπίπης δὲ, ὁ τὰς παρθένους ὀπιπεύων, ὅ ἐστιν ἐπιτηρῶν οἷα γυναιμανὴς ὡς προέσκωπται. ὡς καὶ γυναικοπίπης, ὁ τὰς γυναῖκας. πρὸς ὃ παίζων ὁ κωμικὸς, πυῤῥοπίπην σκώπτει τινὰ ὡς ὀπιπεύοντα τοὺς πυῤῥούς. τινὲς δέ φασι καὶ ὅτι παρθενοπίπην τὸν Πάριν εἰπὼν, πικρῶς κατηγόρησεν ὑπὲρ μὴ μόνον γυναιμανής ἐστιν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῶν κατακλείστων παρθένων τῇ ἀπάτῃ φθάνει. ἕτεροι δὲ παρθενοπῖπα γράφουσιν ὅ ἐστι παρθένοις ἐοικὼς τὴν ὄψιν. ἐπαφρόδιτος γὰρ ὁ Πάρις ὡς εἴρηται. καὶ ὡς ὁ ποιητής φησι θεοειδής. τὸ δὲ εἰ μὲν δὴ ἀντίβιον σὺν τεύχεσι πειρηθείης καὶ ἑξῆς. παραφράζων ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς ἐν τοῖς Ἀγαμέμνονος πρὸς τὸν Τεῦκρόν φησι τὸ, μέγ' ἄν τι κομπάσειας ἀσπίδ' εἰ λάβοις. ὃς καὶ τὸν τοξότην ἐξευτελίζων ὁμηρικῷ ζήλῳ. ἦν δὲ ὁ τοξότης ὁ Τεῦκρος, φησίν. ὁ τοξότης ἔοικεν οὐ σμικρὰ φρονεῖν. οὐ λωβητῆρα τοξότην προσειπὼν, ἀλλ' ἀρκῶν εἰς ὕβριν λογιζόμενος, τὸ μόνον τοξότην ἐκεῖνον προσειπεῖν. τὸ δὲ ταρφέες ἰοὶ, οὐ μόνον σκωπτικῶς πλῆθος δηλοῖ ὡς οἷα θάμνων τινῶν τούτων ταρφέων προσπεφυκότων τῷ Πάριδι, ἀλλὰ καὶ τὴν εἰς τὸ τοξεύειν ἐμφαίνει γοργότητα. ὡς πυκνοτοξότου ὄντος τοῦ Πάριδος. ἐπεὶ δὲ τοῦ ταρφέος ἡ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ τρέφειν ἐστὶν, εἴποι ἄν τις ἀστείως ἐνταῦθα, ὡς τῶν ταρφέων ἰῶν, ἡ μὲν ἐκφώνησις θρεπτική. τὸ δὲ ἔργον φθοροποιόν. ὁποῖόν τι καὶ ἐπὶ τοῦ βιοῦ φασιν οἱ παλαιοί, ὡς τῇ μὲν προφορᾷ τὸ βιοῦν δηλοῦντος. ἀποτέλεσμα δὲ ἔχοντος τὸ θανατοῦν. δῆλον δὲ ὅτι πολλοὶ ἐκ τοῦ βιοῦ παράγουσι τὸν βίον. ὡς τῶν ἀρχαίων ἐκ τοῦ τρέφειν ζώντων. τὸ δὲ, ἐπιγράψας, οὐ πληγὴν τὸ τραῦμα εἰπὼν ἀλλ' ἐπιγραφὴν, ψεύδεται καιρίως ὁ ἀριστεύς. γέγονε μὲν γὰρ ἡ κατ' αὐτοῦ βολὴ, διαμπερὲς, τὸν τοῦ ποδὸς διασχοῦσα ταρσόν. καὶ τὸ βέλος ἐν γαίῃ κατέπηκτο. αὐτὸς δ' ἐπιγραφῆναι λέγει τὸν ταρσόν. ὅ ἐστι ξέσιν παθεῖν ἐπιπολῆς. ὅθεν καὶ οὐκ ἀλέγειν φησὶ τῆς βολῆς. ἐπικρύπτων τῷ ἐχθρῷ τὸ οἰκεῖον δυστύχημα καὶ λανθάνειν καθάπαξ βουλόμενος. διὸ καὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἔμπροσθεν στάντος ὡς ῥηθήσεται, ἐξέλκει τὸ βέλος. καὶ Διομήδης μὲν, οὕτως οὐκ ἀληθεύει. Ἀλέξανδρος μέντοι ὡς καὶ προείρηται, ἀνοήτως ἀληθεύει, τὰ τῶν οἰκείων ἐκκαλύπτων κακά. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ καὶ προδηλωθὲν γράφειν ὅ ἐστι ξέειν ἐξ οὗ καὶ τὸ γράβδην ἐπίῤῥημα, ἔστι μὲν ὀνοματοποιΐα, παράγεται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἀπὸ τραχυφώνου ῥήματος τοῦ γρῶ τὸ ἐσθίω. ἐξ οὗ καὶ ἡ παρὰ τῷ Λυκόφρονι γρώνη πέτρα, καὶ ἡ γραῦς, καὶ ἡ τοῖς ζώοις φίλη γράσις. ἀδελφότερον δὲ αὐτοῦ τὸ γλάφειν. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται σαφῶς. ἐκ δὲ τοῦ γράφειν, καὶ ἄλλα μὲν παράγονται ὡς καὶ προπέφανται. σὺν ἐκείνοις δὲ καὶ ὁ κατάγραπτος, ἤγουν ὡς ἡ κοινὴ ὁμιλία λαλεῖ, γραμμωτός ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ γράφειν γίνεται καθὰ καὶ ὁ γραπτός. καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁμηρικὴ γραπτύς. χρῆσις δὲ τοῦ κατάγραπτος, παρὰ Ἀθηναίῳ ἐν τῷ, ἀτταγᾶς, μείζων πέρδικος. ὅλος κατάγραπτος τὰ περὶ τὸν νῶτον, κεραμεοῦς τὴν χρόαν, ὑποπυῤῥίζων, κονιστικός, πολύτεκνος, σπερμολόγος. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ εἰρημένου γράφειν καὶ ἡ γραμμὴ γίνεται καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς διαγραμμισμὸς, δῆλόν ἐστιν, οὕτω δὲ καὶ ἡ εὐγραμμία. δι' ἣν ψιλαὶ περισσαὶ ἀκριβεῖ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζώων. τὸ δὲ εὔχεαι αὔτως, πρὸς διαστολὴν κεῖται αὐχημάτων ἑτέρων ἃ μὴ μάτην γίνεται. τὸ δὲ οὐκ ἀλέγω ἀσυνδέτως ῥηθὲν, κατὰ θυμὸν ἐνταῦθα καὶ ἀγριείας οὕτω προενήνεκται. ἐκ γυναικὸς δὲ καὶ παιδὸς φαυλίζει ὁ Διομήδης τὴν βολὴν, καθάπερ καὶ ὁ Νέστωρ τὴν τοῦ Ὀδυσσέως συμβουλὴν ὡς προγέγραπται. κωφὸν δὲ βέλος, ὡς εἴπερ ἔμψυχον ἦν καθὰ ἔθος Ὁμήρῳ ποιεῖν, τὸ μὴ ἔχον αἴσθησιν. ἢ καὶ ἄλλως, οὗ οὐκ ἄν τις αἴσθησιν λάβῃ ἀπτικήν. γέγονε γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ μεταφορὰ, ἐκ τῆς κατὰ τὴν ἀκοὴν, εἰς τὴν ἁφήν. καὶ ἄλλως δὲ, εἰ κελάδοις ἔσται λέγονται πληγῆς εἴδη ὧν τίς ἐστιν αἰσθάνεσθαι, ὀρθῶς λέγοιτ' ἂν ἐξ ἐναντίου βέλος κωφὸν, τὸ ἀνεπαισθήτως ἐπελθὸν, καὶ δίχα ῥοίζου ὡς μηδὲ ἀκουσθῆναι μηδὲ ἀέρα κινῆσαι πολύ. τούτῳ δὲ τῷ λόγῳ, καὶ κῦμά που λέγει κωφόν. ἔνθα σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι κωφὸν οὐδέποτε Ὅμηρος ἐπὶ ἐμψύχου τίθησι. τὸ δὲ οὐτιδανοῖο, εἰς ψόγον ἀνανδρίας ὁ ἀνδρεῖος Διομήδης φησίν. ὡς τοῦ ἀνάλκιδος, ἤδη καὶ οὐτιδανοῦ ὄντος. καὶ ἄλλως δὲ, ὁ μὲν ἄναλκις, οὐκ ἄν τις, ὁ δὲ οὐτιδανὸς, οὔτις ἐστὶν, ὡς μηδείς τις ὤν. πλεονάζειν δὲ δοκεῖ ἡ δα συλλαβὴ ἐν τῷ, οὐτιδανός. εἰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ οὔτις οὔτιδος παρωνόμασαι, εἰδείη ἂν Ὅμηρος ὁ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ Οὖτιν παρονομάσας. τὸ δὲ εἴ κ' ὀλίγον ἀντὶ τοῦ ἐὰν ὀλίγον, διασαφεῖ καὶ αὐτὸ τὴν τοῦ ἐὰν συνδέσμου σύνθεσιν φανερῶς. ὃς ἀπὸ τοῦ εἰ γέγονε καὶ τοῦ ἂν τοῦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ, κεν, εἰ ἂν ἢ ἀπλεύσει τοῦ ἰῶτα ἐάν. ὁ αὐτὸς δὲ καὶ ὁ αὐτὸς σύνδεσμος, τῷ, εἴκεν. ὥς που τὸν ἐὰν καὶ ἦκεν. τὸ δὲ ἐπαυρεῖ, δηλοῖ μὲν τὸ ἐπαπολαύσει, ψαύσει, γεύσεται. πλὴν εἰ μὲν ἐπὶ βέλους ἡ λέξις κεῖται ὡς οἷα τινὸς ἂν Πάρις βέλους ἀψύχου ὄντος γλυ-

κέως

μίας λέγεται ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, καθάπερ Ὁμήρῳ σύνηθες, ὅτι καὶ τὸ ἄλλως ἐκτείνεται ὡς ἐπίῤῥημα. εἰ δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου ἡ λέξις ληφθῇ, ἔχει μέν τι καὶ τόλμης ὁ νοῦς κατὰ τὸ ἀπολαύειν κακοῦ ὁμοίως τῷ, ἐπαύρωνται βασιλῆος. συστέλλεται δὲ καὶ τὸ ἄλλος ὡς ἀντωνυμία. ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ μὴν ἄλλος εἰ καὶ ὀλίγον ἐπαύρῃ, ὀξὺ τὸ βέλος ἐστί. οὐ μὴν δηλαδὴ ἀμβλὺ καθὰ τὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου. οὕτω γὰρ ὁ Διομήδης αὐτὸ λογίζεται. καὶ ἄλλως δὲ βέλος ὀξὺ, τὸ καίριον καὶ βλαπτικόν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων βέλος ὀξὺ τὸ τῶν ὠδίνων ἐῤῥέθη, διὸ εἰπὼν βέλος ὀξὺ πέτεται, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν ἤγουν ὀξέως θανατοῖ. ὁ ἀκήριος γὰρ ἴσως εἶναι τῷ νεκρῷ δίδοται, καὶ τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν ἔχει. στέρησις γὰρ ἐν ἀμφοτέροις ψυχῆς. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ φέρεται ὡς ὁ ἀκήριος, οὐ μόνον ἄψυχος, ἀλλὰ καὶ ἄνοσος, ὑγιὴς, ἀθάνατος, μὴ ὑποκείμενος δηλονότι κηρί. ὁποῖος καὶ ὁ ἀκήρατος. ὁ ἐστερημένος δηλαδὴ κηρὸς καὶ ἄτης. ὁμώνυμος οὖν λέξις τὸ ἀκήριος. τὸ μέντοι ἀκηράσιον ποτὸν, ἄλλης ἑρμηνείας ἐστί. τὸ δὲ ἀμφίδρυφοι, πάθους ὑπερβολή. ὅτι οὐ μία παρειὰ δρύπτεται ἀλλ' ἀμφότεραι. ἀπὸ δρυῶν δὲ τὸ δρύπτω ὅ ἐστι ξύλων, ἃ λέπονται τοῦ φλοιοῦ. τὸ δὲ πλέες, ἰωνικὴ συγκοπὴ τοῦ ο καὶ τοῦ ν ἐκ τοῦ πλέονες. τὸ μέντοι κοινὸν τὸ πλείους, τὸ ν μόνον ἐξέθλιψεν. εἶτα συνεῖλε τὸ λειφθέν. ὡς καὶ τὸ μείζους καὶ κρείττους καὶ τὰ λοιπά. τὸ δὲ περὶ πλέες λείπεται ἀντωνυμίας, δηλονότι τὸ, περὶ αὐτὸν πλέονες οἰωνοί. Ὣς Ὀδυσσεὺς ἄλλο μέν τι συντελέσαι οὐ φαίνεται τῷ προκληθέντι Διομήδει. ὅτε δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου ἐβλήθη, ἐγγύθεν ἐλθὼν, ἔστη πρόσθεν. ὁ δ' ὄπισθε καθεζόμενος, βέλος ὀξὺ ἢ ὠκὺ, ἐκ ποδὸς εἷλκεν. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. καὶ οὕτως ἐς δίφρον ἀνορούσας, ἐπὶ νηυσὶν ἔλαυνεν ἤγουν ἐπὶ νῆας. οὐκ ἄλλως ἀπελθὼν, εἰ μὴ κατεπονήθη τῇ ὀδύνῃ. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, ἤχθετο γὰρ κῆρ, ὀδυνώμενος μὲν, οὐ ταρβήσας δὲ, ὡς προείρηται. ἔχει δέ τινα γλυκύτητα εἰ καὶ ἀμυδρὰν, τὸ εἷλκε καὶ τὸ ἦλθεν ἀλλήλοις παρακείμενα. Ὅτι Διομήδους οἰχομένου, οἰώθη Ὀδυσσεύς. ὅπερ ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. οὐδέ τις αὐτῷ Ἀργείων παρέμεινε. διὸ μεμόνωται. εἶτα αἰτίαν ἐπάγων φησίν. ἐπεὶ φόβος ἔλαβε πάντας ἤγουν φυγή. ἐν τούτοις δὲ διασαφεῖται καὶ τὸ οἰώθη δὲ μάχῃ τὸ προγραφέν. ὅ ἐστιν αὐτὸ μόνος γέγονεν, οὐδενὸς ἄλλου τῶν κατ' αὐτὴν δαιμόνων παρόντος ὥσπερ καὶ Ὀδυσσεὺς οὐ πάντων μονοῦται. τῶν γὰρ Τρώων πάντως οὐκ ἐμονοῦτο. ἐπεὶ μὴ δὲ ἔφυγον ἀλλὰ μάλιστα ἤγγιζον αὐτῷ. μόνων δὲ μονοῦται τῶν φίλων Ἑλλήνων. ὡς τῶν ἄλλων Δαναῶν καθὰ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, φοβηθέντων. ἐφ' οἷς ἐπάγει κατὰ σχῆμα λόγου δι' ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται ὅπου Ὀδυσσεὺς κινδύνῳ θαλασσίῳ ἐναπείληπτο, ὅτι ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. ὤ μοι ἐγὼ τί πάθω. μέγα μὲν κακὸν αἴκε φέβωμαι πληθὺν ταρβήσας. τὸ δὲ, ῥίγιον αἴκεν ἁλώω μοῦνος, καὶ τὰ ἑξῆς. εἶτα ἐπιῤῥωννύων ἑαυτὸν καὶ πείσας μένειν, ἐπάγει γνωμικῶς. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. οἶδα γὰρ ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο. ὃς δέ κ' ἀριστεύῃσι μάχῃ ἔνι, τόνδε μάλα χρεὼ ἑστάμεναι κρατερῶς. ἤτ' ἔβλητ' ἤτ' ἔβαλ' ἄλλον. ὃ δὴ κόμμα, διά τε τὰς ἐκθλίψεις καὶ διὰ τὴν ἐπένθεσιν τοῦ τέ συνδέσμου πολλὴν δυσφράδειαν ἔχει, ἐπιτετηδευμένην μέντοι, διὰ βραχυφωνίαν ποικίλην. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν, ἢ ἐβλήθη ἢ ἔβαλεν ἄλλον. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι ἕως Ὀδυσσεὺς ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν, τόφρα δὲ ἤγουν ἐν τοσούτῳ δὴ, ἐπῆλθον οἱ Τρῶες. ἔλσαν δ' ἐν μέσσοισι μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες. Τουτέστιν ἤλασαν ἢ εἴλησαν ὅ ἐστι συνέκλεισαν μέσον τὸν ἥρωα ὡς μὴ δὲ εἰ θέλει ὑποχωρεῖν, ἐξεῖναι αὐτῷ. διδάσκει δέ φησιν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ὡς οὐ μανιωδῶς ὁρμητέον ἐπὶ τὰ δεινὰ, ἀλλὰ σκεψαμένους πρότερον καὶ κρίναντας δέον εἶναι τὸ μένειν. καὶ ὅρα καὶ νῦν πραγματικῶς τλήμονα τὸν Ὀδυσσέα, ὃς πάντων φυγόντων μένει. καὶ ὅτι τὸ μὲν φυγεῖν, μέγα κακὸν ἔφη. ῥίγιον δὲ τὸ ἁλῶναι μονωθέντα. μεῖζον τοῦτο ἐκείνου θέμενος ὡς καὶ ἐπικινδυνωδέστερον. ἀναλογία δὲ τοῦ ἁλώω. κατὰ τὸ ἱδρώω καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ Κρονίων μετὰ ἐκτάσεως τῆς παραληγούσης. φησὶ γὰρ τοὺς δ' ἄλλους Δαναοὺς ἐφόβησε Κρονίων. ὅρα δὲ καὶ τὸ διελέξατο μήποτε ἀντὶ τοῦ εἶπε κεῖται. εἰ καί τινες ἀπεῖπον τὴν τοῦ λέγειν χρῆσιν εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ γὰρ διελέξατο θυμὸς, οὐκ ἂν ἔχοι που εἰπεῖν, ὡς οὐκ ἔστιν ἴσον τῷ εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμὸν, ἤγουν διελογίσατο. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὤ μοι ἐγὼ καὶ ἑξῆς μεταποιηθὲν, δι' ὃ μέγα μὲν κακὸν αἴκε τόδε γένηται, ῥίγιον δὲ ἐὰν τόδε, εἴποι ἂν ὁ ἐν κινδύνῳ διαγνωμονῶν. εἰ δ' ἑνώσει τὴν διχόνοιαν εἰς ἓν, ἐρεῖ ἂν προσφυῶς τὸ, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. σημειωτέον τό δέ τι. ἔστι δὲ ὁ φίλος θυμὸς, ὅμοιον τῷ φίλον ἦτορ. καὶ φίλαι χεῖρες. καὶ φίλα γυῖα καὶ φίλα γούνατα. τὸ δὲ οἶδα, αἰολικῶς πεποιῆσθαι ὁ Ἡρακλείδης φησί. ὡς καὶ τὸ δέδοικα, λέλοιπα, πέποιθα. τὰ γὰρ κοινὰ, τῇ διὰ τοῦ ε καὶ ι διφθόγγῳ παραλήγεσθαι βούλεται. ὁ δὲ σύνδεσμος ἐν τῷ, οἶδα γὰρ ὅτι κακοὶ καὶ ἑξῆς, δοκεῖ μὲν παρέλκειν. συμβιβάζεται δὲ ὅμως δι' ἐλλείψεως. εἰπὼν γὰρ Ὀδυσσεὺς, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα καὶ ἑξῆς, καὶ κατὰ νοῦν σιωπήσας δι' ὃ ἐνθυμηθεὶς ὡς ἀνάγκη μένειν, ἐκφωνεῖ γνωμικῶς τὸ, οἶδα γὰρ καὶ τὰ ἑξῆς. κακοὺς δὲ τοὺς δειλοὺς καὶ νῦν ἔφη παρὰ τὸ χάζεσθαι. ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τῷ ἑστάναι κρατερῶς. αὐτὸ γὰρ, ἔργον ἐστὶν ἀριστέως. οὐ περίφρασις τὸ, ὃς ἀριστεύῃ ἐν μάχῃ. τὸ δὲ ἔβλητο ἢ ἔβαλεν ἄλλον, σημείωσαι ὡς οὐ τὴν πόῤῥωθεν εἰδικῶς μόνην δηλοῦσι βολὴν κατὰ κυριολεξίαν, ἀλλὰ γενικῶς πᾶσαν αἰτίαν τραύματος. ὁ γὰρ κρατερὸς ἑστὼς ἐν μάχῃ, οὐ μόνον βάλλει οὐδὲ μόνον τύπτει, ἀλλ' ἁπλῶς ἕλκος ἐμποιεῖ τοῖς ἐχθροῖς ὅπως ἂν δύναιτο. τὸ δὲ μετὰ σφίσι πῆμα τιθέντες, ἀμφίβολον ἔχει ἔννοιαν. δηλοῖ γὰρ, ἢ ὡς ἔλσαν ἑοὺς σφίσι τὸν Ὀδυσσέα

κῦμα περιέπεσεν αὐτῷ, ἃ ὅτι ἐλθὸν αὐτὸν κῦμα πεσὸν περιέσχεν σφίσιν αὖθις. καὶ ἔστι σεμνὸς ὁ λόγος οὗτος ὡς ὑψηλὸς, ὡς κρεῖττον ὂν τοῖς τρωσὶν ἀφεῖναι αὐτὸν ἀκύκλωτον εἰς δίωξιν, ἢ περικύκλῳ περιλαβεῖν, καὶ κακὸν ἑαυτοῖς ἐπίσπαστον φυλάξαι ἄφυκτον. πολλοὺς γὰρ ἀνεῖλε τῶν κυκλωσάντων.

Οἷς καὶ ἐνταῦθα ὁ τῶν γλυπτῶν πολύστροφος ποιητὴς, ἀπὸ κυνῶν καὶ κάπρου παραβολὴν φράζων, φησὶν. ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ σεύονται. ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσιν. ἀμφὶ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεται. οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα, ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διῒ φίλον ἐσσεύοντο Τρῶες. καὶ πρέπουσα μάλιστα καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη ὅλη τῷ πράγματι. καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἀμφαΐσσονται. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, κύκλῳ δραμεῖν. οὗ πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τὸ ἀμφ' Ὀδυσῆα ἐσσεύοντο. παράγωγον δὲ τοῦ κάπρος, τὸ κάπριος. ὡς καὶ τοῦ αἰπόλος καὶ μάλιχος, τὸ αἰπόλιος καὶ μειλίχιος. ὡς δὲ καπρᾶν ἐκ τοῦ κάπρου λέγεται τὸ ἀσελγαίνειν, ὅθεν καὶ γυνὴ καπρῶσα ἡ ἀσελγὴς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τῇ ἀφροδίτῃ ὗς ἐθύετο. καὶ μάλιστα παρ' ἀργείοις, παρ' οἷς καὶ ἑορτὴ ἀφροδίτης τὰ ὑστήρια. ἱστορεῖται δὲ καὶ εἶδος ἰχθύος εὐδοκιμοῦντος ἐν ἄργει, κάπρος εἶναι. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἐξ αἰτωλικῆς γλαυκίσκον, ἐξ ἄργους κάπρον. ὅτι δὲ τὸ καπρᾶν, καὶ καπριάζειν λέγεται, δηλοῦται ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. τὸ δὲ θαλεροὶ, τὸ γενναῖόν τι τῶν καπρίων ἐμφαίνει ὡς τοιούτων δεομένης ἀντιμάχων. καὶ διδάσκει ὡς νεωτέροις οἰκειοῦται τὰ τοιαῦτα μᾶλλον ἤπερ γέρουσι. τὸ δὲ ξυλόχοιο, φανερῶς θηλυκὸν ἐνταῦθα ὡς δηλοῖ τὸ βαθείης. λευκὸν δὲ ὀδόντα φησὶν, οὐ πρὸς διαστολὴν, ἀλλ' ὅτι ὀδόντος ἀπαθοῦς ἴδιον ἡ λευκότης. παρ' ὃν καὶ ἀργιόδοντας λέ

Ὡς δ' ὅτε κάπριον ἀμφὶ κύνες θαλεροί τ' αἰζηοὶ
Σεύονται, ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσι.
Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται, οἱ δὲ μένουσιν ἄφαρ δεινόν περ ἐόντα.
Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα διῒ φίλον ἐσσεύοντο
Τρῶες. ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀμύμονα Δηϊοπίτην,
Οὔτασεν ὦμον ὕπερθεν ἐπάλμενος ὀξέϊ δουρί.
Αὐτὰρ ἔπειτα Θόωνα, καὶ Ἔννομον ἐξενάριξεν.
Χερσιδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐξαντα
Δουρὶ κατὰ πρότμησιν ὑπ' ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
Νύξεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Τοὺς μὲν ἔασ', ὁ δ' ἄρ' ἱππασίδην Χάροπ' οὔτασε δουρί,
Αὐτοκασίγνητον εὐηφενέος Σώκοιο.
Τῷ δ' ἐπαλεξήσων Σῶκος κίεν ἰσόθεος φώς.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ὦ Ὀδυσεῦ πολύαινε δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο,
Σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι ἱππασίδῃσι,
Τοιώδ' ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας,
Ἤ κεν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς.
Ὣς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος.
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο.
Πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν. οὐδ' ἔτ' ἔασε
Παλλὰς Ἀθηναίη μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός.
Γνῶ δ' Ὀδυσεὺς, ὅ οἱ οὔτι βέλος κατακαίριον ἦλθεν.
Ἂψ δ' ἀναχωρήσας, Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἆ δείλ' ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἤτοι μὲν ῥ' ἐμ' ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι,
Σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν
Ἤματι τῷδ' ἔσσεσθαι, ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα,
Εὖχος ἐμοὶ δώσειν, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ἦ. καὶ ὁ μὲν φύγαδ' αὖτις ὑποστρέψας ἐβεβήκει.
Τῷ δὲ μεταστρεφθέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν,
Ὤμων μεσσηγὺς. διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ὀδυσσεύς.
Ὦ Σῶχ' ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο.
Φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον, οὐδ' ὑπάλυξας.
Ἆ δείλ' οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ' οἰωνοὶ

Ὠμησταὶ ἐρύουσι, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες.
Αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω, κτεριοῦσί με δῖοι ἀχαιοί.

γίνεται οὖς ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οὐ τῶν ὀδόντων λευκὴ προλάμπει χρόα. οὐ μὴν καὶ ἱστορία τις, ὃ δὴ παραδίδωσιν ὁ μαργαρίτης οἶδε λίθος. περὶ οὗ φέρεται, ὅτι τε καὶ ἀρσενικῶς προφέρεται, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ μαίρειν γίνεται, καθὰ καὶ ὁ παρὰ Μενάνδρῳ δίχα τοῦ σ μάραγδος. καὶ ὅτι ἡ μέν ἐστι χρυσοειδὴς σφόδρα, ὥς τι μὴ ῥάδιον εἶναι διαγνῶναι αὐτὴν εἰ παρατεθῇ χρυσίῳ, ἡ δὲ, ἀργυροειδής. ἡ δὲ, τελείως λευκὴ, ὁμοία ἰχθύων ὀφθαλμοῖς. γίνεται δέ φασιν ἐν σαρκὶ ὀστρέου καθὰ ἐν ὑείοις κρέασιν αἱ χάλαζαι. ἀφ' ὧν ῥῆμα τὸ χαλαζᾶν, ὡς δὴ χαλάζας ὀρόβοις ἰδιῶται φασί. διαφέρει δέ φασιν εἰς διαύγειαν καὶ καθαρότητα καὶ μέγεθος, ὁ ἐκ τοῦ ἐμβυθίου πίννης μάργαρος. ὡς δὲ καὶ ἱστορεῖον ὅσγε ἂν χαλαζᾶ κατὰ τὸ κωμικὸν εἰπεῖν χαλάζαις τοιαύταις, καὶ ὅτι βέρβερι παρὰ Ἰνδοῖς ἐκεῖνο καλεῖται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφῶς. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τὸ δὲ γναμπτῇσι γένυσιν, ἐτυμολογία ἐστὶ τοῦ γαμφηλαί, ἵνα ἐμφήνῃ ὡς αἱ γένυς, καὶ γαμφηλαί εἰσι. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο γοργότητος μέθοδος. ἐκ τοῦ γνάμπτω δὲ, ἡ γναμπτὴ ὅ ἐστιν ἡ καμπτή. ὃ δὴ γνάμπτω, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ μ. πρὸς διαστολὴν τοῦ γνάπτω ὡς βάπτω τοῦ καὶ κνάπτω λεγομένου. ὧν ἐκ τοῦ γνῶ γνάπτω μὲν, τὸ γναφεύειν κοινότερον, καὶ ὁ γναφεύς. ἐκ δὲ τοῦ κνάπτειν, τὸ κναφεύειν καὶ ὁ κναφεὺς τῶν ὑφαινομένων, ἢ πλεκομένων. ἤδη δὲ καὶ ὁ ὁμώνυμος αὐτῷ ἰχθύς. ἱστορεῖται γὰρ ἰχθὺς κναφεύς. οὗ τὸ ἐκ τῆς ἑψήσεως ὑγρόν φασι πάντα σπίλους καθαίρειν. τὸν δὲ κτύπον, ὃν ὁ κάπρος ἀποτελεῖ θήγων ὀδόντα, πάνυ ἐπιτυχῶς ὀνοματοποιήσας, κόμπον εἶπεν. ἐντεῦθεν δὲ κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ φλυαρίας ἀλαζονικῆς ὁ κόμπος καὶ τὸ κομπάζειν καὶ τὸ κομπεῖν λέγεται. ἐπαινεῖται δ' ἐνταῦθα πρὸς τῶν παλαιῶν καὶ ἡ φράσις τοῦ θήγων λευκὸν ὀδόντα ἐν γένυσι καὶ ἑξῆς. φασὶ γὰρ ὡς οὐκ ἐπὶ τὸ δακεῖν ὁρμᾷ, ἵνα διὰ τοῦτο ἀναστέλλῃ τὰς γένυς. ἀλλὰ παρατρίβει αὐτὰς, μόνῃ τῇ ἐμβολῇ ἀμυνόμενος. τινὲς δὲ καὶ τὸ ἀμφί τ' ἀΐσσονται, οὐκ ἐπὶ τῶν κυνῶν ἢ τῶν αἰζηῶν ἐνόησαν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν γενύων. ἴσως δὲ τοῦτο οὐ πάνυ ὀρθῶς. σκοπητέον δὲ εἴπερ οἱ τὰ τοῦ ὁμηρικοῦ καπρίου ποιοῦντες, ὀδοντομάχαι οὗτοι ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τῶν δὲ ὀδόντων, κοινὰ μὲν εὐθεῖα ὁ ὀδούς. εὕρηται δὲ καὶ ὁ ὀδών. ἐξ οὗ καὶ πρόοδων κατὰ Παυσανίαν, ὁ τοὺς ὀδόντας ἐξωτέρω ἔχων τοῦ δέοντος. καὶ ὁ χαυλιόδων, καὶ ἀμφόδων, καὶ ὁ χαλκιόδων, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἰακὸν δέ φασιν ὁ ὀδάν. ὅθεν καὶ ὀδόντισμα, διάλεκτος αὐλητικὴ ἢ κρουμά τι. τὸ δὲ ἄφαρ ὅτι τε ἀπὸ τοῦ ἅπτω γίνεται, ἤγουν ἐκ τοῦ ἐκεῖθεν ἧφα παρακειμένου, καὶ ὅτι ὡς αἰολικὸν ψιλοῦται, καὶ ὅτι τέσσαρα σημαινόμενα δηλοῖ, ἔστιν εὑρεῖν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τὸ δὲ δῖϊ φίλον, ἀναφωνεῖ δεξιῶς ὡς οὐ ποιεῖται ἄρτι Ὀδυσσεὺς διὰ τὸν φίλοις δία. Ὅτι πρότμησιν οἱ μὲν, αὐτόν φασι τὸν ὀμφαλὸν ὡς οἱ περὶ Παρμενίσκον, διὰ τὸ πρῶτον τέμνεσθαι γινομένου τοῦ βρέφους, ἢ ἐπεὶ κατ' αὐτὸν εἰς δύο τέμνεται μέσος ὁ ἄνθρωπος. ἕτεροι δὲ ὡς καὶ οἱ περὶ Ἀρίσταρχον πρότμησίν φασι τὸν ἀπὸ τῆς ἥβης τόπον ἄχρι τοῦ ὀμφαλοῦ, ὃν καὶ ἦτρον καλοῦμεν. ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος, τὴν ὀσφὺν οὕτω καλεῖ. ἥν φασιν οἱ παλαιοί, ἐκ πίπτειν τοῦ ὀρθοῦ, διότι οὐδαμοῦ ὀσφὺν ὁ ποιητὴς τιτρώσκει, ἐπειδὴ θεοῖς ἱέρωται ὡς ζωογονίας αἰτία καὶ σπέρματος. ἔστι δὲ ἡ λέξις, τῶν ἅπαξ εἰρημένων τῷ ποιητῇ. εἰπὼν τι ὡς ἔνυξέ τινα Χερσιδάμαντα Ὀδυσσεὺς δουρὶ κατὰ πρότμησιν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, τουτέστιν ἀγκῶνι κατά τινας. μάλιστα δὲ καθ' ἑτέρους, τῷ πλατεῖ τῆς χειρὸς ἤγουν τῇ δρακί. κρεῖττον γάρ φασι τὴν δράκα οὕτω νοεῖν ἔνθα συνάγηται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, ἢ ἀγκύλη κατὰ τὰς σκυταλίδας καμπτομένων. ἀγκῶνι γὰρ οὐδεὶς δράττεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Χερσιδάμας καθὰ καὶ Πολυδάμας καὶ ὁ Ἀδάμας καὶ ὁ Ἀκάμας καὶ ὁ Ἀθάμας, κανόνι βαρύνεται τοιούτῳ. τὰ εἰς ας λήγοντα ἐκτεταμένον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὅτι ἔχει τὸ α παραλῆγον, βαρύνεται. παρὰ τὸν ὀρθὸν δὲ φασὶν λόγον περισπῶσιν οἱ ἀττικοὶ τὸ ἀτταγᾶς. ὃς ἀτταγὴν κοινότερον λέγεται, κλινόμενος ἀτταγῆνος. διὸ καὶ τὸ παλαιὸν, ἀτταγαῖ μὲν ἀττικῶς. ἀτταγῆνες δὲ κοινῶς. Ὅτι καὶ Ὀδυσσεὺς ἀδελφοῖς στρατιώταις ἐπιχειρήσας ἐν μάχῃ, ὅμως οὐ κατὰ τὸν βασιλέα κατορθοῖ ἀλλὰ βλάπτεται βληθείς. οὔτασε μὲν γὰρ δουρὶ Χάροπα Σώκου εὐηγενέος αὐτοκασίγνητον. τῷ δ' ἐπαλεξήσων ἦλθε Σῶκος ἰσόθεος φώς. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών. καὶ εἰπὼν ὦ Ὀδυσσεῦ πολύαινε δόλων ἆτ' ἠδὲ πόνοιο, σήμερον ἢ δοιοῖσιν ἐπεύξεαι Ἱππασίδῃσι τοιώδε ἄνδρε κατακτείνας καὶ τεύχε' ἀπούρας καὶ ἑξῆς, οὔτασε κατ' ἀσπίδα καὶ τὸ ἔγχος διὰ τῆς ἀσπίδος ἐλθὸν καὶ διὰ τοῦ θώρακος ἐρείδειν, ἃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται, πάντα ἀπὸ πλευρῶν χρόα ἔργαθεν, ἤγουν ἀπεῖρξεν, ἀπήγαγεν, ἀπεκόλλησε τῶν πλευρῶν τὴν ἐπιπολὴν, οἷα μὴ περικόψαν εἰς βάθος. διὸ καὶ ἐπάγει, ὡς οὐκ εἴασεν ἡ Ἀθηνᾶ μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. ἴσως γὰρ κατὰ Ἀθηνᾶν ὅ ἐστι σύνεσιν σχηματίσας ἑαυτὸν ὁ Ὀδυσσεὺς καὶ παρεκκλίνας οἷα δόλων ἆτος ὅ ἐστιν ἀκόρεστος κατὰ τὸν τοῦ Σώκου λόγον, οὐκ εἴασεν ἐμβαθῦναι ταῖς πλευραῖς τὸ ἔγχος. γνῶ δ' Ὀδυσσεύς, ὃ ἤγουν ὅτι οὔ οἱ βέλος κατὰ καίριον ἦλθεν. ἂψ δ' ἀναχωρήσας, Σῶκον πρὸς μῦθον ἔειπεν, ἆ δείλ' ἤ σ', ἤγουν ὦ δειλὲ ὄντως μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος. ἤτοι μέν ῥ' ἐμὲ, ἤγουν ἐμὲ μὲν δὴ ἔπαυσας ἐπὶ Τρώεσσιν, ἤγουν κατὰ Τρώων μάχεσθαι, σοὶ δ' ἐγὼ ἐνθάδε φημὶ φόνον καὶ κῆρα μέλαιναν ἤματι τῷδ' ἔσεσθαι. ἐμῷ δ' ὑπὸ δουρὶ δαμέντα, εὖχος ἐμοὶ

δώσειν, ψυχὴν δ᾽ ἐμοὶ κλυτοπώλῳ. καὶ γέγονεν οὕτω. καὶ ὁ μὲν Σῶκος φύγαδε αὖθις ὑποστρέψας ἐβεβήκει. Ὀδυσσεὺς δὲ μεταστραφέντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πῆξεν ὤμων μεσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε. καὶ ἐπευξάμενος, φησὶν, ὦ Σῶκε ἱππάσου υἱὲ δαΐφρονος ἱπποδάμοιο, φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον οὐδ᾽ ὑπάλυξας. ἆ δειλὲ, ὡς καὶ ἀνωτέρω κεῖται. οὐ μὲν σοί γε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ ὄσσε καθαιρήσουσι θανόντι περ, ἀλλ᾽ οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες. αὐτὰρ ἐπεί κε θάνω κτεριοῦσί με δῖοι ἀχαιοί. καὶ ὅρα τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ ἐντίμου ταφοῦ, δι᾽ ἣν χαίρειν οἱ πλείους θαρροῦσι τὸν θάνατον. καὶ ὅτι οὐδ᾽ ἐν τοῖς δεινοῖς οἱ ἀνδρεῖοι ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀπέχονται τοῦ βαρέως ἀστεΐζεσθαι. Ὀδυσσεὺς οὖν πολλὰ νῦν ἀστεῖα φησί. τὸ γοῦν εὖχος ἐμοὶ δώσειν ψυχὴν δὲ τῷ ἅδῃ, ἀστείως εἴρηται ὡς ἐπὶ δωρεᾶς ἐπιπλευτίου. ὁμοίως καὶ τὸ φθῆ σε τέλος θανάτοιο κιχήμενον. λέγει γὰρ ὡς εἰ καὶ ὠκὺς ἦσθα φυγεῖν, ἀλλ᾽ ὁ θάνατος κατέλαβέ σε, διὸ καὶ σαφηνίζων, ἐπάγει. οὐδ᾽ ὑπάλυξας. οὕτω δὲ καὶ τὸ, περὶ πτερὰ πυκνὰ βαλόντες, περιμάχητον αὐτὸν ἔσεσθαι δηλοῖ τοῖς κρεωφάγοις οἰωνοῖς ὡς ἐπ᾽ αὐτῷ κατακοπτομένοις πτερὰ πυκνὰ ῥιπτεῖν κατ᾽ αὐτόν. ἃ καθὰ καί τις χυτὴ γῆ, ἀφοσιώσονται τῷ Σώκῳ κειμένῳ ταφῆς. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως σχηματίζει γραφικῶς, οἰωνοὺς ποιούμενος περὶ σαρκοφαγίαν. οἳ περιβάλλουσι τὸ σπαραττόμενον ἁπλοῦντες τὰ πτερὰ οὐχ οὕτω πρὸς τὸ καλύψαι, ὅσον πρὸς ἀντέρεισιν ἵνα μὴ καταπίπτοιεν. ὑπογράφει δ᾽ ἐν τούτοις καὶ θρασύδειλον ὁ ποιητὴς τὸν Σῶκον. ὃς ἔβη μὲν γενναῖόν τι δράσων. καὶ δὴ καὶ τι πεποίηκεν. ἀπειλῆς δὲ μόνης τραυματίου ἀνδρὸς, εἰς φυγὴν ὥρμησε. καὶ ἐντρέχειαν δὲ τοῦ Ὀδυσσέως δηλοῖ. ὃς ἀκμὴν ἐμπεπηγότος ταῖς πλευραῖς τοῦ δόρατος, ἔρριψε τὸν πολέμιον. καὶ ἀταραξίαν δὲ πολλὴν τοῦ ἥρωος παραδίδωσιν. ὃς καὶ τὸ ἔγχος μετ᾽ ὀλίγα ἔξω χροὸς ἕλκει καὶ ἀσπίδος, καὶ πληγαῖς ὀλίγαις ὡς τὸ βέλος οὐ κατὰ καίριον ἦλθεν. ὅπερ ἀλλαχοῦ οὕτως ἔφρασεν. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Ἀχιλλεὺς μέντοι ἐν τοῖς ἑξῆς μαθὼν δεινὸν παθεῖν, ὅμως τὸ ἡφαιστότευκτον σάκος ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ἔσχετο, ταρβήσας ἐπὶ ἔγχει ἀφθέντι κατ᾽ αὐτοῦ. ὅτι δὲ φιλάδελφος ὁ Σῶκος, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ ὁ Κόων, καὶ ὅτι ἀλαζόνας ὡς δηλοῖ τὸ ἐπεύξασθαι τοιώδε ἄνδρε κατακτείνας, δῆλον ἤδη ἐστί. κεῖται δ᾽ ἐνταῦθα καὶ φήμη ἀγαθὴ ὁποίαν ζητήσας ὁ Ὀδυσσεὺς ὕστερον ἐν τῷ τῆς μνηστηροκτονίας καιρῷ, ἔλαβεν ἀπὸ γραὸς δουλίδος ῥηθεῖσαν ὡς ἐκεῖ δηλοῦται. κἀνταῦθα γὰρ τὸ, σήμερον δοιοῖς ἐπεύξεαι ἀδελφοῖς, εὐτυχῶς τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ Σῶκος προὐβάλετο τοῦ λόγου. εὐχήσει γὰρ Ὀδυσσεὺς, ἀμφοτέρους ἀπολών. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. τὸ δὲ εὐηγενὴς ἀντὶ τοῦ εὐγενοῦς, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, καθὰ ἐν ἄλλοις, καὶ τὸ ἐπήβολος καὶ ἐπηετανὸς καὶ ὑπερήφανος. ὁ δὲ Σῶκος ὁμωνυμεῖται τῷ ἑρμῇ. ἀναπλάττεται δὲ ἡ λέξις αὕτη ἀπὸ τοῦ σώζειν. ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ σωκῶ. ὃ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ ἀντὶ τοῦ ἰσχύω κεῖται. ἢ παρὰ τὸ σάφ᾽ οἶκον ὅ ἐστι σώζειν. ὅπερ οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοὶ ὡς μηδὲ προσγράφοντες τὸ ἰῶτα ἐν τῷ Σῶκος. τὸ δὲ πολύαινε, ἢ ἐπὶ ἐπαίνῳ εἴρηται, πιστὸς δὲ ὁ ἐκ τῶν πολεμίων ἔπαινος, ἢ μᾶλλον πρὸς εἰρωνείαν λαλεῖται, ἢ ἀντὶ τοῦ στωμύλε, μυθολόγε. αἶνος γάρ ἐστιν οὐ καὶ ὁ μυθώδης λόγος. ὡς καὶ παρ᾽ Ἡσιόδῳ. αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω ἤτοι μυθώδη παραίνεσιν. περὶ οὗ δὴ αἴνου, καὶ τοιαῦτά φασιν οἱ παλαιοί. αἶνος καὶ παροιμία, διαφέρουσι, καθὸ ὁ μὲν αἶνος, λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν. ὥς φησι Λούκιλλος ὁ ταρραῖος ἐν πρώτῳ περὶ παροιμιῶν. ἀπὸ μὲν ἀλόγων, ὡς παρὰ Ἀρχιλόχῳ αἶνός τις ἀνθρώπων ὡς ἄρ᾽ ἀλώπηξ καὶ αἰετὸς ξυνωνίην ἔθεντο. καὶ Ἡσίοδος. νῦν δ᾽ αἶνον βασιλεῦσ᾽ ἐρέω. ὧδ᾽ ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα. ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν ποτε Τμώλῳ δάφνην καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ὁ αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία. καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο κατεστρωμένον οὕτω ῥητῶς ἐν τοῖς Ἐρεννίου Φίλωνος. ἆτος δὲ ὁ ἀκόρεστος, ἀπὸ δύο ἄλφα τοῦ ἀ στερητικοῦ, καὶ τοῦ ἆσαι τὸ κορέσαι κέκραται. λέξις οὐ χρηστὴ μὲν πεζογραφοῦσιν, ἀξιωθεῖσα δὲ νῦν λόγου, διὰ τὸ ἐν τῇ παρεκβολῇ κεῖσθαι. τὸ δὲ δόλων ἆτ᾽ ἠδὲ πόνοιο, σχῆμα μὲν ἔχει ὅμοιον τῷ μόθου ἢ μάχης ἢ πολέμου ἀκόρεστος, διελέγχεται δὲ κατὰ νοῦν καὶ αὐτό. ὃ ἐν ἐπαινεῖ τὸν Ὀδυσσέα ὅς που ὁμολογεῖ δόλοισι μέλεσθαι, ἢ ψέγει κατὰ τὸ, καὶ οὐ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε. οὕτω δὲ καὶ τὸ πόνοιο, διχῆ νοεῖται. δηλοῖ γὰρ ἢ τὸν ἐνεργέστατον, ὡς ἔχειν ἀκοῦσαί ποθεν καὶ αὐτὸν τὸ, σὺ μὲν πόνον ὅπη λήγεις. ἢ τὸν ἄλλως πονηρὸν καὶ περιπόνηρον. τὸ δὲ σήμερον ἐπεύξεαι, περὶ ὧν παραφράζει. ἤματι τῷ δὲ εὖχος δώσεις. τὸ δὲ τοιώδε ἄνδρε ἀρετὴν μεγάλην ὑπολαλεῖ, καὶ ἔστι συνήθες Ὁμήρῳ καὶ οὕτως ἀορίστως ἐπαινεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, τοιόνδε ποιόνδε τε λαόν. τὸ δὲ τεύχεα ἀπηύρας ὅ ἐστιν ἀφελόμενος, περίφρασίς ἐστι τοῦ σκυλεύσαντος. τὸ δὲ ἔγκασι, καινῶς καὶ αὐτὸ μεταπέπλασται ἀπὸ τοῦ ἐγκάτοις. ὡς ἀλλαχοῦ τὸ προσώπασιν ἀντὶ τοῦ προσώποις. ἐν δὲ τῷ ἆ δειλὲ ὅ ἐστιν ὦ δείλαιε, κλητικὸν ἐπίρρημά ἐστι τὸ ἆ. ἢ μᾶλλον προσφωνητικόν. διαφέρει δὲ τοῦ διὰ τοῦ ὦ προσφωνήσεως, ὅτι τοῦτο μὲν ψυχῆς ἀπαθοῦς. τὸ δὲ ἆ, πάθος ταραχῶδες δηλοῖ ψυχικὸν ὡς ἔστιν εὑρεῖν πολλαχοῦ. δι᾽ ἢ σχετλιασμὸν, ἢ οἶκτον, ἢ ἀγανάκτησιν, ὡς ἐνταῦθα. ἢ ἔλεον ὡς κατωτέρω ἐν τῷ ἆ δειλὲ, οὐ μέντοι γε πατὴρ καὶ ἑξῆς. διὰ τί τὸ καίριον, διδάσκει νῦν ἡ τοιαύτη πρόσρησις. Ἰστέον δὲ ὅτι εὕρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἆ, καὶ μετὰ δασέος πνεύματος καὶ ὀξείας προφερόμενον. καὶ κεῖται ἐν ἐκλογῇ λέξεων ἀρχαία, ὅτι ἃ ἃ δασυνθὲν, γέλωτα δηλοῖ. οὕτω καὶ βᾶ ἐπίρρημα παρὰ Ἑρμίππῳ. ὅπερ εἰώθαμεν ἀντιβοῶντες λέγειν. ὡς καὶ τοῦτό φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ταῦτα μὲν, πρὸς ἕ, τοῦτο

στιν ἀπό τινος φανέντος πρός τινα ἕτερον. εἰσὶ δὲ καί τινες μιμητικαὶ φωναὶ αὐταί, κατὰ τὰ αὐτῶν συμφωνοῦντας. ὡς τὸ ἀρῦ, ἐπιφθεγμά φασι κυνηλατῶν. καὶ τὸ ὦ ὄψ φθέγμα τῶν ἀφιέντων τινὰς ἅμα τῇ χειρ. καὶ τὸ ὠ ὄπ, ναυτικόν. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐν οἷς καὶ τὸ μᾶ παρὰ Θεοκρίτῳ, καὶ τὸ ψό, ποιμενικόν, καὶ τὸ σίτ, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ τὸ κύρρε, συβωτικόν. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται, καὶ τὸ φίττα δηλωτικόν φασι τάχους. διὸ φίττα μαλιάδες, φίττα ῥοιαί. νυμφῶν δέ φασι ταῦτα ἐπωνυμίαι. ἔτι δὲ καὶ τὸ σίττα. διὸ σίττ' ἀμνίδες. τὸ δὲ σοὶ δ' ἐγώ φημι φόνον καὶ ἑξῆς, οὐ διστακτικῶς ἀλλ' ἀξιωματικῶς εἴρηται κατ' ἀπόφανσιν, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. τὸ δὲ κλυτοπώλῳ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐίππῳ διὰ τὸ πανταχοῦ φθάνειν τὸν θάνατον, ἢ οὗ κλυτὴ ἡ ἐπιπόλησις ἤγουν ἐπέλευσις διὰ τὸ ἐξάγουσαν τῶν θνησκόντων ἐπιθανάτια. τὸ δὲ φύγαδε, καθ' ὁμοιότητά ἐστι τοῦ οἴκαδε. καὶ μεταπέπλασται ἐκ τῆς φυγῆς. ἵνα ᾖ φυγὴν φύγα, ὡς ἰωκὴν ἰῶκα. τὸ δὲ ὑποστρέψαι ὅτι ταυτόν ἐστι τῷ μεταστραφῆναι, τὸ ἐμπρεκὸν ὕφος δηλοῖ. ὥσπερ καὶ ὅτι μετάφρασίς ἐστι τὸ μεσσηγὺς ὤμων. ὅ, τις ἔπληξας, διὰ στήθεσφι τὸ βέλος ἔλασε. τὸ δὲ ὦ Σῶκ' Ἱππάσου υἱὲ καὶ ἑξῆς ὡς προέκκειται, ἔπαινός ἐστι τοῦ κειμένου. ῥηθεὶς οὐκ ἐξ ὀρθοῦ παρὰ τοῦ ἀνδρείου ῥήτορος Ὀδυσσέως. ἀλλὰ κατά τινα σαρκασμόν. τὸ δὲ ὄσσε περὶ οὗ ἱκανῶς ἐν ἄλλοις δηλοῦται, οὐχ ὥρισται κατὰ τὸ γένος ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται. φέρεται γὰρ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι ὄσσος ὁ ὀφθαλμὸς ἀρσενικῶς ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. παρ' Ὁμήρῳ δὲ οὐδετέρως. τὸ δὲ καθαιρήσουσιν, ἀντὶ τοῦ καθελοῦσι τὰ βλέφαρα. καὶ οὕτω μὲν [illegible] τοὺς ὀφθαλμοὺς καλύψαντες. ὅλον δὲ τὸ, οὐ σοί γε πατὴρ καὶ μήτηρ θανόντι ὄσσε καθαιρήσουσι, ἀλλ' οἰωνοὶ ὠμησταὶ ἐρύουσι, καὶ παραφράζει ἅμα καὶ σαφηνίζει τὸ οἰωνοῖς φίλτεροι ἢ γυναιξί. καὶ τὸ οἰωνοὶ πολὺ πλέες ἠὲ γυναῖκες. πλὴν ὅσον ἀντὶ γυναικῶν, γῦπες ἐνταῦθα κεῖνται. τὸ δὲ ὠμησταί, ὁ μὲν Τυραννίων ἐβάρυνεν ὡς σύνθετον ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς στής, τὰ ἐν παραληγομένα ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σίγμα ὑπὲρ δύο συλλαβάς, ὀξύνονται, ἑρπηστής, ὀρχηστής, ὠμηστής. ὅτι δὲ ὠμηστὴς ἐκ τοῦ ὠμὰ ἐσθίειν γίνεται τραπέντος ἰωνικῶς τοῦ δασέος θ εἰς ψιλὸν τὸ τ, Ὅμηρος μετ' ὀλίγα δηλοῖ θῶας εἰπὼν ὠμοφάγους. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὠμηστάς. τὸ δὲ πτερά, ἢ συγκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ πτῶ πτήσσω καθὰ καὶ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον πτερόν, ἢ παρῆκται καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ξηρόν. ἵνα ᾖ ὥσπερ ξέω ξηρόν, οὕτω καὶ πέτω πετερὸν καὶ ἐν συγκοπῇ πτερόν. ἐξ οὗ δὴ πέτω, καὶ πετήελα ἐκπέταλα λέγεται τὰ καὶ πλατέα καὶ ὡς εἰκὸς κοῦφα δι' ἐλαφρότητα. ἔτι δὲ καὶ πέταλα τὰ φύλλα. ἐξ ὧν ὕπερ γίνεται τὰ πτίλα, ἔχει αὖ πολλὴν ἀπειρίαν ἡ διὰ τοῦ ἰῶτα γραφὴ τοῦ πτίλου. τὸ δὲ ἔξω χροὸς εἷλκε, ἀργίαν δηλοῖ τῇ χρονικῇ παρατάσει. οὐ γὰρ εἰκὸς εὐχερῶς οὕτως ἐξελκυσθῆναι τὸ βέλος ἐλλαμβανόμενον διὰ χροὸς καὶ ἀσπίδος. ἄλλως μέν τοι ἠδύνατο εἷλξαι εὐπετῶς. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐκ τῶν ῥηθέντων τὸ μὲν ἆ δεῖλ' ἦ μάλα δή σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος, στρατιώτου θυμικοῦ ἐστιν ἀπειλή. ἀριστέως δὲ λόγος πρὸς ἀντίπαλον, τὸ εὖχος ἐμοὶ δώσεις, ψυχὴν δ' Ἄϊδι κλυτοπώλῳ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ δειλὸς ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας ὁ καὶ φύξηλις, ἐξ οὗ καὶ ἡ δειλία καὶ τὸ δειλαίνεσθαι, παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον μάλιστα ἐπλεόνασεν. ἀφ' οὗ σύνθετα πρὸς ἄλλοις, καὶ ὁ θρασύδειλος, καὶ ὁ χερσαῖος κροκόδειλος. ὃς κρόκον δεδιὼς, δι' αὐτοῦ ἀποσοβεῖται τὴν σίμβλαν, ὥς φασιν οἱ εἰδότες. ἔτι δὲ καὶ ὁ ἔνυδρος κροκόδειλος, τὰς κρόκας δειλιῶν αὐτὸς ὅ ἐστι τὰς αἰγιαλίτιδας ἀμμώσεις αἳ λέγονται καὶ κροκάλαι. χαίρει γὰρ τῇ καθ' ὕδωρ διαίτῃ μάλιστα. εἰ δὲ καὶ ὁ κροκύδειλος προπαροξυτόνως, ἢ κροκυδειλὸς ὀξυτόνως μικρὸν αὐτός φασι ζωΰφιον παρ' Ἱππώνακτι, τοιαύτην τινὰ ἐτυμολογίαν ἔχει, εἰδεῖεν ἂν οἱ παλαιοί.

Ὣς εἰπὼν, Σώκοιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ἔξω τε χροὸς εἷλκε καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης.
Αἷμα δέ οἱ, σπασθέντος ἀνέσσυτο. κῆδε δὲ θυμόν.
Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, αὖε δ' ἑταίρους.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός.
Τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος.
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν,
Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτὴ
Τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα
Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.

Ὅτι τοῦ ἔγχους ἑλκυσθέντος τῷ Ὀδυσσεῖ ἐκ τῶν αὐτοῦ πλευρῶν, αἷμα ἠκοντίσθη. ὃ καὶ ἐθάρρυνε κατ' αὐτοῦ τοὺς Τρῶας. φησὶ γάρ, αἷμα δέ οἱ σπασθέντος ἀνέσσυτο. κῆδε δὲ θυμόν. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ ἴδον αἷμ' Ὀδυσῆος, κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. καλῶς δέ φασι Λυκοῦργος ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις, ἐσθῆτα φοινικῆν ἐν πολέμῳ φορεῖν, ὡς ἂν εἰ τρωθείησαν, λανθάνοι διὰ τὸ τῆς τοιαύτης χλαμύδος ὁμόχροον πρὸς αἵματος ἐρυθρότητα. ἐν δὲ τῷ, σπασθέντος

Ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον. ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον.
Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς,
Ἐσθλὸς ἐών. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Τρῶες ἕπονθ', ὡσεί τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
Ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον, ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς, τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι
Φεύγων, ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός,
Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν,
Ἐν νέμεϊ σκιερῷ, ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων
Σίντην, θῶες μέν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει.
Ὥς ῥά τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην,
Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως
Ἀΐσσων ᾧ ἔγχει, ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Στῆ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ἤτοι τὸν, Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου
Χειρὸς ἔχων, εἷος θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους.
Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος εἷλε Δόρυκλον
Πριαμίδην, νόθον υἱόν. ἔπειτα δὲ, Πάνδοκον οὖτα.
Οὖτα δὲ Λύσανδρον, καὶ Πύρασον, ἠδὲ Πυλάρτην.

τος, λεπτὴ πρόθεσις, ὡς δηλοῖ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν τό, ἐκ δ' ἄρα χειρὸς ἀνεσπάσατο ἔγχος ἐξέσπασεν. τὸ δὲ κῦδον ἀνεφαντικῶς ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ ἔβλαπτε καὶ ἐλύπει κεῖται. ἀφ' οὗ καὶ κῦδος ἡ βλάβη. Ἱστέον δὲ ὅτι οἱ ἄλλοι τὴν ἐκ τραύματος ἀνάδοσιν τοῦ αἵματος, ἄλλως φράζει. δι' αἷμα δ' ἀνεκήκιε. καὶ αἷμα δ' ἀνηκόντιζε. καὶ αἷμα θερμὸν αὐτόθεν ἐξ ὠτειλῆς. Ὅτι τῶν Τρώων ὡς ἐρρέθη ἐπελθόντων, ὀπίσω ἀνεχάζετο Ὀδυσσεύς. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἤϋσεν, ὅ ἐστιν ἐβόησεν, ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. εὐρυβόας γὰρ καὶ αὐτὸς καὶ ὄπα μεγάλην ἐκ στήθεος πέμπων, ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος ἀρηΐφιλος Μενέλαος, καὶ ταχὺ τὸν μέγαν Αἴαντα προσεφώνει ἐγγὺς ἐόντα. οὐ γὰρ ἦν αὐτὸς ἀξιόμαχος μόνος ἀλεξῆναι τοσούτοις ὁ καὶ ἄλλως μαλθακὸς πολεμιστής. ἡ δὲ προσφώνησις μεθ' ἧς ἡ ἀξίωσις, πατρόθεν ἐκ γενεῆς, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ βασιλέως παρήγγελται, φησὶ γάρ. Αἶαν διογενὲς Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν, ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνὴ τῷ ἰκέλη, ὡς εἴ ἑ βιῴατο μοῦνον ἐόντα, Τρῶες ἀποτμήξαντες ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ. ἀλλ' ἴομεν καθ' ὅμιλον. ἀλεξέμεναι γὰρ ἄμεινον. δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσιν, ἢ μετὰ Τρώεσσι μονωθείς, ἐσθλὸς ἐών. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι γένηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ Μενέλαος. Αἴας δὲ μακρὰν ἀμειψάμενος διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον, οἷα μὴ δὲ λαλεῖν μακρὰ εἰδὼς ὡς ἡ πρεσβεία ἔδειξε, πείθεται εἰς ἔργον. καὶ Μενέλαος μὲν ἦρχεν. ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς. εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα Διῒ φίλον. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν, Τρῶες ἕπονθ' ὡς εἴτε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν ἀμφ' ἔλαφον κεραὸν βεβλημένον. ὅν τ' ἔβαλ' ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. τὸν μέν τ' ἤλυξε πόδεσσι φεύγων ὄφρ' αἷμα λιαρὸν καὶ γούνατ' ὀρώρῃ. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστὸς, ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν ἐν νέμεϊ σκιερῷ. ἐπί τε λῖν ἤγαγε δαίμων σίντην. θῶες μέν τε διέτρεσαν. αὐτὰρ ὁ δάπτει. ὥς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην, Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι. ὁ δὲ ἀΐσσων ἀμύνετο ἔγχει νηλεὲς ἦμαρ. Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. στῆ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. καὶ Ὀδυσσέα μὲν Μενέλαος ἀρήϊος ἔξαγ' ὁμίλου χειρὸς ἔχων εἷος θεράπων σχεδὸν ἤλασεν ἵππους. Αἴας δὲ Τρώεσσιν ἐπάλμενος, ἐποίει ἃ ἐφεξῆς λέγει ὁ ποιητής. Καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ὀφείλει τῷ Αἴαντι κινδύνου περισωσαμένῳ αὐτόν, ὡς καὶ τῷ Διομήδει ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὀφειλέτης ἦν χαρίτων ὁ Νέστωρ. Ὅρα δὲ τὴν παραβολὴν μὴ μόνον οὐ δι' ὅλου ἡρμοσμένην τῷ πράγματι, οὗ χάριν παρελήφθη, ἀλλὰ καὶ πάντη ἐναντιουμένην ἐν μέρει, τουτέστι κατὰ τὸ ἀκροτελεύτιον αὐτῆς τό, αὐτὰρ ὁ δάπτει. τὰ μὲν γὰρ λοιπὰ, καλῶς ἔχει. ἔλαφος μὲν γὰρ δή, ὁ βληθεὶς Ὀδυσσεύς. θῶες δὲ περὶ αὐτὸν, οἱ Τρῶες. λέων δὲ ὁ Αἴας. οὗ ἐλθόντος, οἱ θῶες φεύγουσι καὶ σώζεται Ὀδυσσεύς. οὐ μὴν ὑπὸ τοῦ λέοντος δάπτεται. οὐκοῦν διὰ τὸ τῆς ἱστορίας ἐντελὲς ἐνταῦθα πρὸς ἀναπλήρωσιν συνήθη παραβολικῆς ἐννοίας κεῖται περιττῶς τό, αὐτὰρ ὁ δάπτει. ἐπεὶ οὐ πᾶσα παραβολὴ δι' ὅλου κολλᾶται τῷ πράγματι, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τινὰ ἔχει ἀνόμοια. ὧν ἀμελητέον ἐκλεγομένοις μόνα τὰ ὅμοια. ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ μὲν αὐτὰρ ὁ δάπτει, οὐ προσλογιστέον τῷ πράγματι, μόνον δὲ συμβιβαστέον τό, ὡς θῶας ἀπελαύνει λέων ἐπιφανείς, οὕτω τοὺς Τρῶας Αἴας. δῆλον δὲ ὡς οὐ διὰ δειλίαν ἐλάφῳ εἰκάζεται Ὀδυσσεὺς ὥς που Ἀλέξανδρος, ἀλλὰ διὰ πάθους ὁμοιότητα. καθ' ἣν πρὸ βραχέων ὁ αὐτὸς καὶ κάπρῳ εἰκάσθη ὃν κυκλοῦσι κύνες τε καὶ θαλεροὶ αἰζηοί, ὅτι οὔπω

βληθεὶς

τρωθὲν, κατὰ τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος. ἔχει δὲ καὶ ἐνθάδε πολυμάθειαν ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ ἐξ ἱστορίας ζωϊκῆς. βληθέντος γάρ τι ζώου ἰδιότητα ἱστοροῦσα, τὸ μηδὲ τὴν βολὴν εἰς δέος ὑπὸ καὶ παρατύχῃ φεύγειν. καὶ τὸ τοὺς θῶας δαφοινούς τι εἶναι καὶ ἐχθροὺς λέοντι. οὓς λυκοειδῆ ζῶα εἶναί φασιν οἱ παλαιοί. διὸ καὶ τὴν τῶν λυκοπάνθηρων κλῆσιν ἐν πῦθοι ἴσως εὗρον οἱ πολλοί. καὶ Ἀριστοτέλης μὲν θῶας πολεμίους εἶναι λέουσι, ὕστερος ἱστόρησε. πρὸ δὲ ἐκείνου, Ὅμηρος οἶδεν αὐτό. πάνυ δὲ καὶ φίλος ἀγαθὸς καὶ προσεκτικὸς ὢν τοῖς ῥηθεῖσιν ὁ Μενέλαος ὑπὲρ τρὶς ἰάχοντος Ὀδυσσέως καὶ ἤκουσε καὶ οὕτως εὐλαβῶς ἐπιστρέφει. οὐκ εἴρηται δὲ, οὐδὲ τό, μένος καὶ θάρσος ἔχειν, διὸ καὶ ἀρηΐφιλον αὐτὸν ἔφη ὁ ποιητὴς καὶ ἀρεΐον. ἀφθόνητος δὲ καὶ ὁ Αἴας ὑπὲρ ἐπαίνοιο τοῦ Ὀδυσσέως ἐκ Μενελάου ἀκούσας, ὅτι ἀντιφωνεῖ, καὶ ἅμα ἔπειτα βοηθήσων. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἐξοπίσω ἀναχάζεσθαι, φθάσας ὁ ποιητὴς ἀναχωρεῖν εἶπε. καὶ ὅτι ἐκ παραλλήλου κεῖται τὸ ὀπίσω. ἤρκει γὰρ ἀντ᾽ αὐτοῦ ἡ ἀνὰ πρόθεσις. κεῖνον δὲ τοῦ ἐξοπίσω, τοῦτο ἐστὶν ἡ ἀνά. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως, τοῦτο καὶ αἱ δύο προθέσεις εἰσί. τὸ δὲ αὖον ὅ ἐστι φωνεῖν ἡ διάλεκτος ἤγουν τὸ αὔειν, ἐξ οὗ ἡ αὔτη, γεννητικόν ἐστι τοῦ αὔσεν. ὃ εὐθὺς ἐπήγαγεν ἐν τῷ, τρὶς ἤϋσε. τὸ δὲ κεφαλὴ χάδεν, ἀντὶ τοῦ ἐχώρησε. χάδε δὲ ἀόριστος δεύτερος ῥῆμα. ἐκ τοῦ χάω χάζω τὸ χωρῶ. καθὰ παράγεται καὶ τὸ χάζω τὸ ὑποχωρῶ. κεφαλὴ δὲ φωτὸς περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀνήρ. ἵνα λέγῃ, ὅσον ἐχώρει ἀνὴρ εὐρυφωνότερος ὢν γυναικός. δύναται δὲ καὶ ἄλλως ἐπ᾽ αὐτοῦ τῆς κεφαλῆς νοηθῆναι ἡ ἔννοια. ὡς καὶ τὸ περὶ στόμα εὐρύτατος καὶ ἑτέρας τινὰς διαθέσεως συλλαμβανομένης εἰς τὸ μεγαλόφωνον. τὸ δὲ ἄϊεν, οὗ θέμα τὸ ἀΐω τουτέστιν ἀκούω, ὀνόματος πυθαγορικοῦ ἐστι παράγωγον. ὥσπερ καὶ τὸ ἀκούειν. ὡς ἐξ αὐτοῦ ὁμακόϊον τὸ ἄθροισμα τῶν ἀκροωμένων, ὅτε καὶ ὁμαῖον τὸ αὐτό, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀΐειν ὅπερ ἐστὶν ἀκούειν. τὸ δὲ χίαν διογενὲς καὶ ἑξῆς, Ὅμηρος τῷ Μενελάῳ εἰπεῖν ἀναθεὶς, τὸν κρείττω ἔπαινον ἑαυτῷ ἐταμιεύσατο ἐν τῷ, ἰσόθεος φώς, ὃ φθάσας καὶ περὶ Σώκου εἶπε. ταλασίφρονα δ᾽ Ὀδυσσέα εἰπὼν ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ταυτόν ἐστι τῷ τλήμονα. ἴσως δὲ καὶ κατὰ διπλόην ἐκεῖνο, τλήμονα καὶ φρόνιμον ἡ λέξις ἄνδρα δηλοῖ καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ δαΐφρων ὅτι δάϊον σημαίνει καὶ φρόνιμον. κατεπύκνωσε δὲ αὐτὰς ἐπίτηδες ὡς ἀριστεῖα ἐνταῦθα ἐπαίνοις ὁ ποιητὴς, ταλασίφρονά τε καλέσας καὶ ἐσθλόν. καὶ μάλα πινυτὸν ἀχαιῶν. καὶ δαΐφρονα καὶ πολυμήτιν. τὸ δὲ τῷ ἴκελος, εἰ μὲν ἀρσενικοῦ γένους ἐστί, λέγοι ἄν, ὅτι τούτῳ ἥρωι τοιούτῳ Ὀδυσσεῖ ὁμοία ἦν ἡ φωνή, ὡς εἴπερ μόνος ὢν ἔπαθε βίαν. εἰ δὲ οὐδετέρως προῆκται, νοεῖ ὡς τοιούτῳ πράγματι ἔοικεν ἡ φωνή καθάπερ ἄν, εἴ τινες τὸν Ὀδυσσέα βιάζοιντο. τὸ δὲ βιῴατο, δευτέρας συζυγίας εἶναι ῥῆμα φαίνεται. τὸ κοινὸν δὲ βιῶντο ὡς βοῶντο, ἐμφαίνει δὲ, ἀλλόκοτόν τινα φωνῆς τρόπον ἐκβοήσας τὸν Ὀδυσσέα δι᾽ ἧς ἡ βία ἐξεφάνη. ἔνθα καὶ ὅρα πραγματικῶς, ὡς δεῖ τοὺς στρατηγούς, ἤδη δὲ καὶ πάντας τοὺς ἐν τῇ μάχῃ, βοὴν ἀγαθοὺς εἶναι αὐτῶν τι χάριν καὶ ἑτέρων. διὸ καὶ ἐσπούδαζον οἱ παλαιοὶ μεγάλα φωνεῖν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ περὶ Περσῶν ἱστορήσας ὅτι τι ἀπαιτοῦσι λόγον ἑκάστου μαθήματος, καὶ ὡς μεγαλοφωνίαν ἀσκοῦσι. τὸ δὲ μοῦνον ἐόντα, ἴσον ἐστὶ τῷ, μονωθέντα, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἐν Τρώεσσι μονωθείς. εἰς ταῦτα δὲ συντελεῖ καὶ τό, Τρῶες ἀποτμήξαντες. δῆλον γὰρ ὡς ἀποκοπεὶς τῶν ἑαυτοῦ μονοῦται. τὸ δὲ κρατερῇ ὑσμίνῃ, παρατετηρημένως ἐρρέθη. ὡς τοῦ Ὀδυσσέως μὴ ἂν ἄλλως ἐκ δεδιλανδρίας φωνήσαντος, εἰ μὴ κρατερὰ ἦν ἡ μάχη. τὸ δὲ ἀλλ᾽ ἴομεν καθ᾽ ὅμιλον καὶ ἑξῆς, φίλος ἂν εἴποι ἐρεθίζων ἑαυτὸν ἀμῦναι καταπονουμένῳ ἑταίρῳ. ἔστι δὲ καθ᾽ ὅμιλον τὸ μέσον τοῦ τῶν μαχομένων ὄχλου. τὸ δὲ Ὀδυσσῆα Διῒ φίλον, ἀστείως κεῖται ἀντὶ τοῦ ὁμοειδέος φίλον. καὶ μὴ δυστυχεῖ κατὰ τὸν ἔλαφον ᾧ ἐπὶ λῖν ἤγαγε δαίμων, ὅ ἐστιν οὐκ ἀγαθή τις τύχη. λίαν γὰρ εὐτυχῶς τῷ Ὀδυσσεῖ ὁ Μενέλαος τι φωνοῦντος ἀκούει, καὶ ὁ Αἴας ἐγγὺς ὢν καλεῖται καὶ τὴν μάχην θαρρεῖ. τὸ δὲ Τρῶες καὶ θῶες, ὁμοιοκαταληκτοῦνται κατὰ καιρίαν περίστασιν. τὸ δὲ ἀμφὶ αὐτὸν ἕποντο, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμφιπολεύουσιν, ἢ αὐτὴν ἀμφοτέρων ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἀμφοτέρωθεν ἐκεῖνον. διόπερ ὑπερβατὰς ἔφη, ἀμφ᾽ Ὀδυσσῆα Τρῶες ἕπον. ἤγουν ἀμφ᾽ ἐκεῖνον. τὸ δὲ ὃν ἔβαλεν ἀνὴρ ἰῷ καὶ ἑξῆς, οὐ πρὸς σαφήνειαν ἐπῆκται τοῦ βεβλημένου. αὐτὸ γὰρ πάνυ σαφές. ἀλλ᾽ ἵνα καὶ τὸ βέλος δηλωθῇ ὡς εἰκός, ἤγουν ὁ ἰός. καὶ ὡς κυνηγετικῶς τὸ ζῶον βέβληται καὶ οὐ πρὸς ἄμυνάν τινα οἷα βλαπτικόν. ἴσως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν κεῖται διασαφητικῶς. ἐπείπερ ἐνίοτε γενικῶς λέγεται πολλαχοῦ τὸ βάλλειν ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ πλήττειν. τὸ δὲ ἀπὸ νευρῆς, περιττὸν καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ ἐξοπίσω. ἤρκει γὰρ καὶ αὐτοῦ δίχα εἰπεῖν ὃν ἔβαλ᾽ ἀνὴρ ἰῷ. χαριεντισμοῦ δὲ καὶ ταῦτα ἴδια. ἐν δὲ τῷ, ὄφρ᾽ αἷμα, λείπει τὸ ἐστὶν ἢ ἔνεστιν. αἷμα δὲ λιαρόν, ὃ πρὸ ὀλίγου θερμὸν εἶπεν ἐν τῷ, ὄφρα αἷμα ἔτι θερμόν. Ἰστέον δὲ ὅτι πολλῶν ὄντων τῶν τὸ χλιαρὸν λιαρόν, πήγανον ἤγανον, ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, τακτέον σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ σμίλαξ. καὶ δίχα δὲ τοῦ σ μίλαξ. δι᾽ ἐστεφανοῦντο μίλακι καὶ ἀμπέλῳ καὶ κισσῷ. ἔτι δὲ καὶ τὸ σμύραινα, καὶ μύραινα δὲ ὡς ἐπὶ πολύ. καὶ τὸ καπάνη, ἀπάνη, ὅ ἐστιν ἀπήνη. θετταλοὶ γὰρ ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται, τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον, ὅθεν καὶ καπανικὰ παρ᾽ αὐτοῖς τὰ ἁμαξιαῖα. ὡς δηλοῖ φησιν Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, λυδῶν δεῖπνα καὶ θετταλῶν. ὧν τὰ θετταλικὰ πολὺ καπανικώτερα. τοῦτο δὲ ἐρρέθη ὡς τῶν θετταλῶν μεγάλα κρέα τεμνόντων. ὅθεν ἔφη τις καὶ χειροβαρὲς σαρκὸς ὑείας θετταλότμητον κρέας. ὅτι δὲ πολυφάγοι οἱ θετταλοὶ, διαβεβόηται, ἀφ᾽ ὧν καὶ θετταλικὴ ἔνδοσις ἡ μεγάλη τροφή. Τὸ δὲ ὀρώρει οὐχ ὑπερσυντέλικος, ἀλλὰ παρακείμενος, κἀνταῦθα ὑποτακτικὸς ἐκ τοῦ ὄρωρα. τὸ δὲ ὠμοφάγοι, ὡς ταυτόν

ἐστι τὸ ὠμιαῖον, περὶ βραχίονα ὑπάρχον. τὸ δὲ δαρδάπτειν, παράγωγόν ἐστι τοῦ ἐξ αὐτοῦ δάπτειν, ὃ κατωτέρω αὐτοῦ κεῖται. πέπτωκε δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ μαίρω μαρμαίρω καὶ τῶν ὁμοίων. νέμος δὲ σκιερὸν, πρὸς διαστολὴν λειμῶνος. αὐτὸς γὰρ ἡλίῳ ἐκκεῖται ὡς ἐπὶ πολύ. νέμος δὲ ἐστι δασὺς ὁ τόπος, ἐπιτήδειος εἰς νομήν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῆς περὶ τοῦ τόπου τοῦ σκιεροῦ, ὅπερ ἐστὶν ἡ σκιά, γίνεται καὶ ἡ σκιὰς εἰς ὑποκοριστικὸν τὸ σκιάδιον. γράφει γοῦν τις ὅτι ἀγάλματι Διονύσου πομπεύοντι, περιέκειτο καὶ σκιὰς ἐκ κισσοῦ καὶ ἀμπέλου. τὸ δὲ λῖν, οἱ μὲν περὶ Ἀρίσταρχον, ὀξύνουσιν ὡς καὶ τὴν ὀρθήν. ἤδη γὰρ δεδήλωται ὅτι τὸ λὶς ὀξύνετο παρ' αὐτοῖς. ἕτεροι δὲ περισπῶσι. καὶ νομίζοντες, ὡς πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος εἰς ν λήγουσα, περισπᾶται. μῦν, δρῦν, μῖν, κλεῖν, καί τοι τῆς εὐθείας τούτων ὀξυνομένης. ὀξύνεται γὰρ ἡ κλείς. τινὲς δὲ ἐτόλμησαν ἐνταῦθα τὸ λῖν, δισυλλάβως εἰπεῖν. λέγοντες ὅτι τὸ πλῆρες, λῖνά ἐστι δωρικῶς, ὡς τὸν ἶνα. ὥστε κατ' αὐτοὺς δικατάληκτόν ἐστιν ὁ λῖν καὶ ὁ λίς. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λάω τὸ βλέπω γίνεται ὁ λέων, οὕτω καὶ ὁ λὶς κατὰ τὸν γραμματικὸν Ὧρον ὡς ὀξυδερκής. καὶ ὅτι ὥς φασι Μανέθων ἐν τοῖς πρὸς Ἡρόδοτον, οὐ καθεύδει ὁ λέων, ὅπερ ἀπίθανον. ὁ δ' ἂν ἀεὶ ἐγρηγορεῖ. ἀλλὰ κατὰ δορκάδα τὴν ἐκ τοῦ δέρκω παρηγμένην, καὶ κατὰ λαγὼν τὸν ἐκ τοῦ λάω, ἀνεῳγότας καθεύδων ἔχει τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ παλαιοί φασιν. εἰ δὲ προσαφαιρουμένου τοῦ ἄλφα ἐν τῷ λάω, ὅθεν ἀλαὸς ὁ τυφλός, τὸ λὶς καινότερον διὰ τοῦ ι γράφεται, ὑπαλλάττωσιν οἱ ὡς ἐρρέθη τὸν λῖν ἐτυμολογήσαντες. τὸ δὲ σίντην, ἥρμοσεν Ὁμήρῳ οἰκειῶσαι τῷ λέοντι διὰ τὸ αὐτοῦ βίαιον. ᾧ λόγῳ καί τινες ἄνδρες ἐλέγοντο καθ' Ὅμηρον σίντιες, ὅμως ἐκεῖνοι καλούμενοι. ὁμοία δέ τις ἔννοια καὶ λῃστὴν τὸν σίντην παράγει. τὸ δὲ διέτρεσαν δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κείμενον, τὴν μετὰ δέους φυγὴν δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐμφαντικώτερον δηλίασι τὸ διέτρεσαν, ἤπερ τὸ ἔτρεσαν. ἡ γὰρ διὰ πρόθεσις, καὶ σκεδασμὸν δηλοῖ τῶν τρεσάντων. φύσις γὰρ αὕτη τῆς προθέσεως ταύτης πολλαχοῦ, διχασμὸν ὑποδηλούσης καὶ σκεδασμὸν καὶ διαίρεσιν. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ διαχέω τὴν νεφέλην. καὶ ἐκ τοῦ διαφωνεῖν. ὅπερ ἐστὶν ἐναντιοῦσθαι κατὰ φωνήν. καὶ ὡς εἰπεῖν ἀντιλογεῖν ἢ ἀμφιλογεῖν. ὅμοιον δέ τι καὶ τὸ διέπταθη. καὶ τὸ διίεται μοι ἄφρα δαίω. ἤγουν εἰς πλάτος λάλησον ὡς διαιρεῖσθαι τὸ ἴσως εἰς πολλὰ μέρη λόγου. οὕτω καὶ τὸ διακρίνειν μερισμὸν δηλοῖ σαφέστερον ἤπερ τὸ κρίνειν. καὶ τὸ διανέμειν μᾶλλον τοῦ νέμειν. τοῦ δὲ δάπτειν δοκεῖ προϋπεῖναι ἄρρητον θέμα τὸ δῶ. ἵνα ᾖ ὡς βῶ βάπτω, ῥῶ ῥάπτω, οὕτω καὶ τὸ δῶ δάπτω. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου δῶ, καὶ τὸ δαίω ἤγουν μερίζω. ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ τὸ δαπανᾶν καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ τοῦ αἴαντος σάκος ὡς μέγα ὄν, καθωμίλεται. καὶ ὅτι εὐρύ, ὅθεν καὶ πρωϊών, φησίν, εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἐξ οὗ καὶ Εὐρυσάκης αὐτοῦ παῖς ὠνόμασται. τὸ δὲ καὶ πύργον αὐτὸ εἰπεῖν, ὑπερβολῆς τρόπος ἐστὶν ἐμφαῖνον συλλογιστικῶς καὶ τὸ τοῦ ἥρωος μέγεθος ὃς διὰ τοῦτο καὶ ἕρκος λέγεταί που ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πρίξ, ἀπολύτως τι ῥηθὲν δίχα τινὸς συντάξεως, καὶ μετὰ τοῦ ξι καὶ ταῦτα σημφώνου ἐπιφερομένου. οὐ μὴν διὰ τοῦ κ ὡς ἐν τῷ, πρὶν νόον ἦγαγε. σημαίνει δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις τὸ ὀλίγον τι ἐκτός. ὅμως δὲ ἄμεσος, ἐγγὺς ὡς δηλοῖ τό, αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε καὶ ἑξῆς. χειρὸς δὲ τὸν Ὀδυσσέα ἔχει Μενέλαος, καθάπερ καὶ αὐτὸν βληθέντα ὁ βασιλεὺς ἀδελφός. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅπως εὐμεθόδως τοὺς ἀριστεῖς ἀπάγει τῆς μάχης ὁ ποιητὴς πιθανολογῶν τὴν ἑλληνικὴν ἧτταν. πρῶτα μὲν γὰρ, τὸν πρώτιστον ἀγαμέμνονα, εἶτα τὸν διομήδην. ἄρτι δὲ τὸν Ὀδυσσέα. ἐφεξῆς δέ, καὶ ἑτέρους καθὰ δηλωθήσεται. ὡς μὴ ἄλλως δυνατὸν ὂν καταπονηθῆναι τοὺς ἀχαιούς, εἰ μὴ πεπόνθοιεν οἱ ἀριστεῖς. Ὅτι ἐν τῷ, αἴας εἷλε δόρυκλον πριαμίδην νόθον υἱόν, δοκεῖ ἀδολεσχία πως εἶναι τό, υἱόν. ἐγκεῖται γὰρ ὁ υἱός, δυνάμει ἐν τῷ, πριαμίδης, καὶ συννοεῖται. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοὶ ὅτι τοῖς μὲν κτητικοῖς, προστίθεται καθ' ἑρμηνείαν τὸ ὑπὸ κτῆσιν ἐρχόμενον, δίον, αἰάντειος τὸ κτῆμα, ᾧ δεῖ προσθεῖναι τὸ οἶκος, ἢ υἱὸς ἤ τι τοιοῦτον. ἐν δὲ πατρωνυμικοῖς, οὐχ οὕτως. ἀλλ' ἐμπεριέχεται τὸ γέννημα τῇ τοῦ πατρὸς φωνῇ, ὥστε ὁ λέγων πριαμίδην, πριάμου φησὶν υἱόν. διόπερ ὁ ἐπαγαγὼν καὶ εἰπὼν πριαμίδην νόθον υἱόν, δὶς τρόπον τινὰ λέγει τὸ αὐτὸ καὶ ἀδολεσχεῖ, ὡς οἷα εἰπὼν πριάμου υἱὸν υἱόν. τοιοῦτόν τι δεδήλωται εἶναι καὶ τό, ἀτρείδα δὲ μάλιστα δύω κοσμήτορε λαῶν. ὅμοιον δέ τι ἐστὶ νοῆσαι καὶ ἐν τῷ μεγαλήτορα θυμόν, καὶ ἄλλα δὲ τοιαῦτα πεπαρατηρήκασιν. οἱ δ' ἔτι παλαιοὶ ἐν τῷ πριαμίδην νόθον υἱὸν πλείονα στίζοντες εἰς τό, πριαμίδην, τό, νόθον υἱὸν ἐπανάληψίν τινα εἶναί φασι πρὸς σαφήνειαν, ὡς ἂν δηλωθῇ ὅτι οὐ γνήσιος ἦν πριαμίδης. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σχῆμα κάλλους ἐπαναστρεπτικὸν δὴ ἐρμηνευτικὸν λέξεως ἐν τῷ, πάνδοκον οὖτα. οὖτα δὲ λύσανδρον, κοσμοῦντος κομματικῶς Ὁμήρου, τὴν ἀριστείαν τοῦ μεγάλου αἴαντος. ὅτι δὲ τὸ οὖτα συστέλλει τὴν λήγουσαν ἀποστατικὸν παθὸν ἐκ τοῦ οὔτασε, πολλαχοῦ δηλοῦται. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ Πυλάρτης κύριον. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἄδου ἐστὶν ἐπίθετον.

Ὅτι ὡς πρὸ τούτων τὸν διομήδην, οὕτω καὶ νῦν τὸν αἴαντα πλήθοντι ποταμῷ εἰκάζει ποιοῦντι δεινά. καὶ συγκλείει τὴν παραβολὴν εἰς τὸ οὕτω κλονεῖν τότε τὸν αἴαντα ὅσοις ἐνέπιπτε. δηλαδὴ ὅτι νῦν ἀναγ

Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι
Χειμάῤῥους κατ' ὄρεσφιν ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ,
Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας
Ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει.
Ὡς ἔφεπε κλονέων πεδίον τότε φαίδιμος Αἴας,

καίων

Δαΐζων ἵππους τε, καὶ ἀνέρας. οὐδέ πω Ἕκτωρ
Πεύθετ', ἐπεί ῥα μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης,
Ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου. τῇ ῥα μάλιστα
Ἀνδρῶν πῖπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει,
Νέστορά τ' ἀμφὶ μέγαν, καὶ ἀρήϊον Ἰδομενῆα.
Ἕκτωρ μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων
Ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε. νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας.
Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοί,
Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο
Παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν
Ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον.
Τῷ ῥα περίδεισαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοί,
Μή πως μιν πολέμοιο μετακλινθέντος ἕλοιεν.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενεὺς προσεφώνεε Νέστορα δῖον.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Ἄγρει σῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ, Μαχάων
Βαινέτω. ἐς νῆας δὲ τάχιστ' ἔχε μώνυχας ἵππους.
Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων
Ἰούς τ' ἐκτάμνειν, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ,
Αὐτίκα δ' ὧν ὀχέων ἐπεβήσετο. πὰρ δὲ Μαχάων
Βαῖν' Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος,
Μάστιξεν δ' ἵππους, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην
Νῆας ἔπι γλαφυράς. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
Κεβριόνης δὲ Τρῶας ὀρινομένους ἐνόησεν
Ἕκτορι παρβεβαώς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἕκτορ νῶϊ μὲν ἐνθάδ' ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν
Ἐσχατιῇ πολέμοιο δυσηχέος. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες, ὀρίνονται ἐπιμὶξ, ἵπποι τε, καὶ αὐτοί.
Αἴας δὲ κλονέει Τελαμώνιος. εὖ δέ μιν ἔγνων.
Εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς
Κεῖσ' ἵππους τε, καὶ ἅρμ' ἰθύνομεν, ἔνθα μάλιστα
Ἱππῆες, πεζοί τε, κακὴν ἔριδα προβαλόντες
Ἀλλήλους ὀλέκουσι, βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν.

καλῶς εἰς μάχην ἐστὶ τοῦ ὁ Αἴας ἀνέπεσε, τὸν ἄλλον καιρὸν οὐκ εὐκίνητος ἢ ὀξυκίνητος ὤν. διὸ καὶ προσείθεται τὸ, τότε. ἔστι γὰρ ἡ προσθήκη πρὸς τὰ πρὸ τούτου ὅτι ὁμαλῶς καὶ δι' νωθρότερον ὁ Αἴας ἐμάχετο. ἔχει δὲ ἡ παραβολὴ, οὕτω. ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι χειμάρροος κατ' ὄρεσφιν, ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, πολλὰς δέ τε πεύκας ἐσφέρεται, πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν εἰς ἅλα βάλλει, ὣς ἔφεπε κλονέων πεδίον, ἤτοι κατὰ τὴν πεδιάδα, τότε φαίδιμος Αἴας. δαΐζων ἵππους τε καὶ ἀνέρας. ὁ προσφυὴς ἐπὶ ἀριστεύματι πεζομάχου τινός. ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ χειμάρρου ἔθετο τὸ πλήθων ποταμός. ὁ μὲν γὰρ ἀέναος, οὐ δέεται τοῦ πλήθειν. ὁ δὲ χείμαρρος κοιλὸς ὢν ἐν ἀνομβρίαις πλήθει τουτέστι πλήρης γίνεται, ὅτε Διὸς ὅ ἐστιν ἀέρος, ὄμβρους καταρρήξαντος, εἰς τὰς πεδιάδας ἀναχεθῇ ἐξ ὀρέων ῥέων. ἔστι δὲ γενικὸν μὲν τὸ ὁ ποταμός. εἰδικὸν δὲ ὁ χειμάρροος, ὃς γίνεται μὲν ἐκ τοῦ χειμάρροος. ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἀνάδοσιν τόνου, ὁ χείμαρρος. ἑρμηνεύει δὲ τὸ πλήθων ποταμός. τοιοῦτος γὰρ ὡς ἐρρέθη ὁ χείμαρρος. δῆλον δ' ὅτι καὶ πλοίου περὶ τὸ ἔδαφος πάσσαλος, χείμαρρος λέγεται. ὁ ἰδιωτικώτερον καλούμενος ἴβδης. ὃς ἐξ αἰρόμενος ὅτε ὁρμίζεται, οὐκ ἐᾷ ἐκεῖνο δύεσθαι. Διὸς ὄμβρῳ κατὰ Ἡσίοδον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, συντόμως οὕτω φησί. χειμάρροος, ῥεῦμα κοινῶς. ἢ θηλυκῶς ῥεῦμα ὡς πλῆμα, ὅθεν ἡ αὐτλία ἐκρεῖ. τὸ δὲ ὀπαζόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐπειγόμενος. ὅ ἐστι κατὰ τόπον ἐλαυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀέρος ὄμβρου. δρῦς δὲ ἀζαλέας, ἢ ἁπλῶς ὑπὸ τὰς ἐκ τοῦ παρατυχόντος ἐκσπασθείσας καὶ χρόνῳ ἀφαυανθείσας καὶ οὕτω εὑρεθείσας ἐλαφρὰς χειμάρρῳ παρασύρεσθαι. ἢ τὰς ἐκ προνοίας ἀνθρωπίνης ὡς εἰκὸς ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεσθαι οἴδαμεν, παραβληθείσας μετὰ ὑγρὰς ὑλοτομίαν ἐγγὺς χειμάρρου, ἵνα ὅτε ξηρανθῶσι, κατασύρῃ αὐτὰς ὅπου χρεών. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο χρηστομαθὲς βιωτικὸν ἐν παραβολῇ. Ἰστέον δὲ ὡς ἀρκεῖ μὲν εἰπεῖν δρῦς ἀζαλέας εἰς δήλωσιν ξύλων παντὸς ὡς καὶ προδεδήλωται. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ πεύκας προσθέμενος, ὅμως καὶ οὕτω πᾶν ξύλον ὡς ἡμέροις ἐδήλωσε. ἢ μάλιστα ὅτι τοιοῦτον ξύλον μάλιστα τοῖς προνοουμένοις ὕδατι πιστεύειν αὐτὰ ὥστε κατασύρεσθαι. τὸ δὲ ἐσφέρεται, πλήθοντος χειμάρρου ἔργον, ὃς ὑπερχυθεὶς καὶ ἁρπάσας, εἰς φέρει πολλὴν ὕλην. τὸ δὲ ἀφυσγετὸν, Τυραννίων μὲν, βαρύνει ὡς τὸ ἄτρυγετος, Ἀρίσταρχος δὲ, ὀξύνει ὡς τὸ ἱκανετός. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τὸν

ἰλυώδη συρφετὸν, ὠνομασμένον ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω. ὃ καὶ αὐτὸ ὀνοματοποιΐας τρόπος ἐστί. τὸ δὲ εἰς ἅλα βάλλει, βούλεται οὐ μόνον ἐκβολὴν κατὰ τὴν μακρὰν χύσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς βολὴν ποταμοῦ λέγεσθαι τὸν τόπον ἔνθα τὸ ποτάμιον ὕδωρ εἰς θάλασσαν ἐρεύγεται. ὃς δὴ τόπος διὰ τοῦτο καὶ στόμα ποταμοῦ καὶ στόμιον λέγεται. ὀρθοῦται δὲ τὸ φράσαι ὡς πεύκας μὲν φέρεται ἤγουν φέρει, ἀφυσγετὸν δὲ βάλλει εἰς ἅλα ὁ ποταμός. πεῦκαι μὲν γὰρ, φορτίου δίκην ἐπ' αὐτοῦ ὀχοῦνται. ἀφυσγετὸς δὲ, οὐχ οὕτω φέρεται, ἀλλὰ δι' ὅλου αὐτοῦ ἀνάμιξ ἰὼν, ῥιπτεῖται εἰς θάλασσαν. τὸ δὲ φαίδιμος Αἴας, δύναται μὲν καὶ μετὰ τοῦ τότε νοηθῆναι, ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ τότε φαίδιμος Αἴας. δύναται δὲ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ εἶναι, ἵνα νοῆται ὅτι ἔφεπε τότε κλονέων ὁ ἀεὶ περιφανὴς Αἴας. τὸ δὲ ἐφέπων, ἔστι μὲν νοῆσαι καὶ ἀντὶ τοῦ διώκων ἁπλῶς ἀκολουθῶν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἀμφ' Ὀδυσῆα ἕπον Τρῶες, κάλλιον δὲ ἐπὶ βλάβης νοῆσαι τὴν λέξιν. φέρεται οὖν ἐν παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ, ὅτι ἕπειν Ἴωνές φασι, τὸ κακοῦν καὶ περιελαύνειν, ὡς τὸ Τρῶες ἕπον πολλοί τε καὶ ἄλκιμοι.

Ὅτι καθὰ ὁ Ἄρης ἀλλαχοῦ ἐπ' ἀριστερὰ μάχης ἐνεργεῖ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ μάχης ἐπ' ἀριστερὰ μάρνατο πάσης, εἶτα ἑρμηνεύων τὰ τῆς μάχης νῦν ἀριστερὰ, φησίν. ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου, δηλῶν, ὡς μάχης ἀριστερὰ, τὸν περὶ Σκάμανδρον τόπον ἔφη, ὃ καὶ ἐσχατιὰν πολέμου δυσηχέος ἐρεῖ. τούτοις δὲ ἐπιπλέκει εἶδος καὶ ἃ ἐγίνετο ἐκεῖ ὁμιλοῦντος Ἕκτορος τοῖς ἀριστεῦσι, διασαφῶν ἐν ὀλίγῳ φράζων μεγάλου πολέμου ταύτην. ἔνθα μάλιστα ἀνδρῶν πίπτε κάρηνα, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει, ὃ καὶ πρὸ τούτων ἔγραφε. εἶτα ἐπάγει στρατηγικὸν ἔπαινον τὸ, ὁ δ' ὡς μὲν μετὰ τοῖσιν ὁμίλει μέρμερα ῥέζων, ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε, ἤγουν τῇ τῆς ἱππείας ἀρετῇ, νέων δ' ἀλάπαζε φάλαγγας. ἔστι δὲ καὶ νῦν ὁμιλεῖν κυριολεκτικῶς, τὸ ὁμοῦ τοῖς στρατιωτικοῖς εἴλαις γίνεσθαι. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν, οὗ περίφρασις, τὸ διώκειν ὅμιλον.

Ὅτι ἐξαίρων ὁ ποιητὴς καὶ τὸν ἰατρὸν Μαχάονα ὡς φερωνύμως ἀριστέα φησίν. οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου δῖοι Ἀχαιοὶ, εἰ μὴ Ἀλέξανδρος Ἑλένης πόσις ἠϋκόμοιο, παῦσεν ἀριστεύοντα Μαχάονα ποιμένα λαῶν, ἰῷ τριγλώχινι βαλὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. ἔνθα βληθεὶς, οὐκέτι ἀριστεύειν εἶχε. καὶ ὅρα τὸ κελεύθου, δηλοῦν οὔτε τὴν διὰ θαλάσσης, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἁπλῶς ὁδὸν, τὴν κατὰ πόλεμον δέ. τὸ δὲ οὐδ' ἄν πω χάζοντο, καθ' ὑπερβατὸν ἀντὶ τοῦ οὐδέπω ἂν χάζοντο. καὶ σημείωσαι ἐν τῷ, οὐδ' ἄν πω, τὸ πω, δίχα τόνου τεθὲν ἐγκλιτικῶς. ὅθεν συνακτέον ὡς οὐκ ἂν, ἀλόγως τὸ πώποτε προπαροξύνοιτ' ἂν ὡς ἐν ἄλλοις παρασημαίνεται. ὁ δὲ Μαχάων, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, διὸ καὶ συστέλλει ἐν ταῖς πλαγίαις, τὸ ω. καθόλου γάρ φασι τὰ εἰς ων βαρύτονα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς διχρόνῳ παραληγόμενα, εἰ μὲν βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι, φυλάττουσι τὸ ω καὶ ἐπὶ γενικῆς. δι' Ἀμφιτρύωνος, Δευκαλίωνος. εἰ δὲ μακρῷ διχρόνῳ παραλήγονται, συστολὴν πάσχει τὸ ω τῆς εὐθείας ἐν τῇ γενικῇ. δι' Ἰξίονος, Μαχάονος, Ἰάσονος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πάνυ τὸν Μαχάονα ἐφίλουν οἱ Ἀχαιοὶ, ὡς ἐνταῦθα δηλοῖ ὁ ποιητής. διὸ καὶ καθὰ πρὸ βραχέων Ὀδυσσεὺς περὶ τοῦ Αἴαντος, οὕτω νῦν περὶ τοῦ ἰατροῦ δείσαντες μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ μήπως πτολέμοιο μετακλινθέντος ἤτοι ῥέψαντος καὶ τροπὴν δεξαμένου, ἕλοιεν αὐτὸν οἱ Τρῶες δηλαδὴ οὓς ἐπισπεύδων τῇ φράσει ἐσήμανεν ὁ ποιητὴς, ἔσπευσαν κατάγειν ἐς τὰς νῆας. φιλοῦσι δὲ, ὡς μὴ μόνον τοὺς πολεμίους ἀναιρῶν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπ' ἐκείνων βλαπτομένους ἀνακομιζόμενος ἰατρικῶς. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ περιδδεῖσαι, μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ, ἐσχημάτισται μὲν ἀσυνδετικῶς, δηλοῖ δὲ, ὡς μένος πνέοντες, ὅμως ἔδεισαν περὶ τοῦ ἥρωος.

Ὅτι εὐμεθόδως ἐνταῦθα κατὰ συμβουλὴν Ἰδομενέως, ἀπέρχονται τῆς μάχης, Νέστωρ τε ὁ πρὸ βραχέων εἰς αὐτὴν ἐλθὼν, καὶ Μαχάων. οὗτος μὲν, βληθεὶς ὡς ἐρρέθη, καὶ μηκέτι πολεμεῖν ἔχων. ἐκεῖνος δὲ, ἀπάγων αὐτὸν ἐς νῆας. ἵνα καὶ οὕτως οὐδεὶς εἴη ἀριστέων ὁ κατὰ τοὺς Ἀχαιοὺς μάχηται. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ παραβαίνειν, οὐκ ἐπὶ ὁπλίτου καθὰ σύνηθες, οὐδὲ ἐπὶ ἡνιόχου, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ἀναβῆναί τινος ἅρμα καὶ παρ' ἐκείνῳ εἶναι. οὕτω γὰρ ὁ Μαχάων ἄρτι βεβλημένος παραβαίνει ἐν τῷ τοῦ Νέστορος ἅρματι. ὡς δηλοῖ τὸ, ἀγρεῖ τεῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, πὰρ δὲ Μαχάων βαινέτω. καὶ πὰρ δὲ Μαχάων βαῖνε. εὐθὺς δὲ ἐν τῷ, ἐς νῆας δὲ τάχιστα ἔχε μώνυχας ἵππους, ἔχειν, τὸ ἐλαύνειν ἐστί. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὸ ἔπεχε σκοπῷ τόξον, οὕτω νοεῖται καὶ τὸ ἐς νῆας ἔχε ἵππους.

Ὅτι τὸ ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων ἰούς τ' ἐκτάμνειν ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσειν, οἱ πλεῖστοι μὲν γνωμικῶς νοοῦσι. τινὲς δὲ μερικῶς αὐτὸ εἰρῆσθαί φασι καὶ οὐ καθόλου κατὰ τὴν τῆς γνώμης φύσιν. λέγοντες, ἰητρὸς γάρ ἐστιν ὁ προσεχῶς ῥηθεὶς Μαχάων, ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος διά τε καὶ τά. ἴσως δὲ οὕτω τὸν Μαχάονα σεμνολογεῖ ὁ ποιητὴς, ἐπειδὴ τοῖς μὴ σοφοῖς ἡ τῶν ἰατρῶν φασι βαθύτης καὶ λεπτολογία φορτικὴ ἐδόκει καὶ ἐγγὺς τοῦ μὴ φρονεῖν. ἀξιοῦνται γὰρ λαλοῦσι τοῖς μὴ φρονοῦσιν. οὕτω δὲ ὁμοίας ἁλίσκονται ἀβελτηρίας παρὰ τοιούτοις ἀνδράσι, καὶ οἱ γραμματικοί, ὡς δηλοῖ Ἀθήναιος ἐν τῷ, εἰ μὴ ἰατροὶ ἦσαν, οὐδὲν ἂν ἦν τῶν γραμματικῶν μωρότερον.

Ὅρα δὲ ὅτι περὶ τραύματα εἶχεν ὁ καλὸς οὗτος ἑλληνικὸς ἰατρός. διαίτης δὲ οὐ μέμνηται ὁ ποιητής. φασὶ δὲ τὸ χειρουργικὸν καὶ φαρμακευτικὸν μόνον εὑρῆσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς. τοῦ δὲ διαιτητικοῦ, Ἱπποκράτην μὲν κατάρξαι, Ἡρόδικον δὲ συντελέσαι καὶ Πραξαγόραν καὶ Χρύσιππον. τινὲς δὲ τὸν Μαχάονα μὲν χειρουργεῖν ἐθέλουσι, Ποδαλείριον δὲ στρατιώτην ὄντα καὶ αὐτὸν ὡς ἀλλαχοῦ δηλώσει ὁ ποιητὴς, ἀσκεῖν τὰ περὶ δίαιταν. τεκμήριον δὲ, ὁ βασιλεὺς εἰς θεραπείαν τοῦ Μενελάου βληθέντος, καλέσας τὸν Μαχάονα οὐ μὴν τὸν Ποδαλείριον. μαρτυρεῖ

δὲ καὶ

δὲ καὶ τὰ ἱστορούμενα ὕστερα τὰ ἐπὶ τῇ βοηθῷ προθέσει. ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος, ὡς ἄμφω μὲν, Ποσειδάωνος ἦσαν. ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκεν, ὁ Ποσειδῶν δηλαδή. τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν ἔκ τε βέλεμνα σαρκὸς ἑλεῖν τμῆξαί τε καὶ ἕλκεα πάντ' ἀκέσασθαι. τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέα ἰήσασθαι. ὅς ῥα καὶ Αἴαντος πρῶτος μάθε χωομένοιο ὄμματ' ἀστράπτοντα βαρυνόμενόν τε νόημα. φασὶ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ δὴ τὸ ἀκριβὲς στηλοῦν τὴν κατὰ δίαιταν θεραπείαν. τί γάρ φασιν ἔδει παραβαλεῖν πυρέσσοντά τινα ἥρωα ἢ πεπτωκόμενον ἢ νοσούμενον τὴν γαστέρα. κωμικώτερα γὰρ ταῦτα. γελοῖος οὖν φασὶ καὶ Διονύσιος ᾧ παρεισάγεται νοσῶν Ἡρακλῆς, καὶ Σιληνὸς κλύζειν αὐτὸν πειρώμενος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν ἰητῆρα οἱ μεθ' Ὅμηρον ἰατρόν τε λέγουσι καὶ ἰατρὸν καὶ ὅτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἰατρὸς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. φησὶ γοῦν ἄλλος Διονύσιος, ἰατρὸν γυναῖκα. Ἀλεξὶς ἰάτειραν. ἡ δὲ ἰατρίνη, οὐχ ἑλληνικόν φασι. παρὰ δὲ τοῖς τεχνικοῖς κεῖται, καὶ ὅτι ὁ μὲν Ὧρος, οὐχ ἑλληνικὴν λέξιν τὴν ἰατρίνην εἶναί φησιν. Ἀλέξανδρος δὲ ὁ Κοτυαεὺς πρὸς ἀκρίβειαν λαλῶν, μὴ ἀττικὴν εἶναι αὐτὴν λέγει. τὸ δὲ ἰοὺς ἐκτάμνειν, κινδυνώδεις βολὰς δηλοῖ. οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης πάντες ἰοὶ ἐκτέμνονται, ἀλλ' οἱ πλείους ἐξέλκονται σῶοι. εἰ μὴ ἄρα διὰ τοῦ ἰοῦ, τὸ ἐξ αὐτοῦ τραῦμα δηλοῦται. καὶ ὅμως οὐδὲ πᾶν τραῦμα ἐκτάμνεται. τὸ δὲ ἤπια εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἥδω γίνεται κατά τινας, ἀλλὰ ψιλοῦται, ὡς καὶ ἡ συναλοιφὴ δηλοῖ τὸ, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα. καὶ ἴσως μὲν, ὡς αἰολικόν. ἴσως δὲ καὶ καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἠπεροπευτὴς, ἠπεδανὸς, ἠπύτα κῆρυξ καὶ τῶν ὁμοίων. εἰ δέ τις φιλονεικοίη γράφων ἐπὶ δ' ἤπια, ἵνα δασύνῃ τὸ ἤπιος, ἴσω πρὸς τὴν τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων ἀκρίβειαν ἀντιμαχόμενος. αἰδέσθω δὲ καὶ τὸ ὀδύνας κατεπαύσατο βαρείας.

Ὅρα δὲ καὶ τὸ φάρμακα πάσσειν. δηλοῖ γὰρ οὐκ ἀλείμματα. πάσματα δὲ ἀπὸ ῥιζῶν ἢ ὅλως φυτῶν τρίψεως ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανήσεται. ὅτι δὲ καὶ πατρῴα τέχνη ἦν τῷ Μαχάονι τὸ ἰατρεύειν, καὶ ὅτι εὐγενὴς ὁ ἀνὴρ, ἢ καὶ κατὰ μῦθον, θεῖον γένος ὡς Ἀσκληπιάδης, δηλοῖ μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς εἰπὼν αὐτὸν Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. καινὸν δ' οὐδὲν θεογενῆ, ὡς ὁ Σοφοκλῆς εἶπε, νομισθῆναι τὸν Μαχάονα, καὶ πρὸ αὐτοῦ, τὸν πατέρα τὸν Ἀσκληπιόν. τὸ γοῦν τῆς ἰατρικῆς χρήσιμον τοιούτους νομίζεσθαι ὑπέβαλε τοὺς ἰητῆρας. Μενεκράτης οὖν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται ὁ Συρακούσιος, Ζεὺς ἤθελεν ἐπικαλεῖσθαι ὡς οἷα μόνος αἴτιος τοῦ ζῆν, δηλαδὴ τὸ εὖ ἰατρεύειν. ὃς καὶ Φιλίππῳ ἐπιστέλλων, προέγραψε, Μενεκράτης Ζεὺς Φιλίππῳ χαίρειν. καὶ ἀλαζονευσάμενος σὺν ἄλλοις ῥήμασι, καὶ ὅτι Ζεὺς ἐγὼ ἀνθρώποις βίον παρέχω, ἐσκώφθη εὐφυῶς, ἐπιστείλαντος Φιλίππου καὶ προσφωνήσαντος ὡς μελαγχολῶντα, τὸ, Φίλιππος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. ἤγουν φρονεῖν. ἔπαιξε δὲ κατ' αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς καὶ ἐν δείπνῳ, τὸ παραδιδόμενον. οὐ παρατεθεὶς ἐδώδιμα καθὰ τοῖς ἄλλοις, ἀλλὰ θυμιάματα διὰ τῶν παίδων καὶ σπονδῶν ὅσα καί τινι θεῷ. καὶ θεραπεύων δέ φασιν ἱερὰς νόσους, ἠνάγκαζε τοὺς ὑγιαζομένους, κατατίθεσθαι ὡς ὑπακούσονται αὐτῷ οἷα δοῦλοι διασωθέντες. καὶ εἵποντο ἀκολουθοῦν, ὁ μέν τις Ἡρακλέους σκευὴν ἔχων καὶ καλούμενος Ἡρακλῆς. ἄλλος δὲ χλαμύδα εἶχε καὶ κηρύκειον καὶ πτερὰ ὡς Ἑρμῆς. καί τις θεραπευθεὶς, Ἀπόλλων ἦν. οἱ δὲ τοῖς, καὶ Ἀσκληπιοῦ τις ἀναλαβὼν στολὴν, συμπεριεφθείρετό φασιν. αὐτὸς δ' ὁ Ζεὺς πορφύραν ἠμφιεσμένος καὶ στέφανον χρυσοῦν φορῶν καὶ σκῆπτρον κρατῶν, περιῄει μετὰ τοῦ θείου χοροῦ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὡς δὲ ὁ μῦθος θεοῖς ἐντάττει τὸν Ἀσκληπιὸν, καὶ ὡς ἤπιος τὰ πρῶτα καλούμενος, Ἀσκληπιὸς μετεκλήθη. καὶ διατί δῆτα, καὶ ὡς καινότερον ὀξύνεται ὁ Ἀσκληπιὸς ἐν τῇ συνθέσει ὁ πρὸ ταύτης ἐν τῷ, ἤπιος παροξυνόμενος, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. περὶ δὲ τοῦ ἀμύμονός φασι καὶ οἱ παλαιοὶ, ὡς τὸ τοιοῦτον ἐπίθετον θνητοῖς ὁ ποιητὴς ἐπιλέγει. διὸ καὶ τὸν παρήορον Πήδασον τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἵππον ὡς θνητὸν, ἀμύμονα λέγει, διαστέλλων αὐτὸν τῶν ζυγίων οὓς ὁ μῦθος ἀθανάτους ληρεῖ. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ Ἀσκληπιοῦ υἱὸς καὶ ἑξῆς, ἐξὸν ἂν προσκολληθῆναι τοῖς ἄνω, ὅμως μεμέρισται κατωτέρω. ἴσως μὲν, κατὰ σχεδιασμόν. μάλιστα δὲ, κατ' ἔθος Ὁμήρου εἰωθότος διαφόροις τόποις μερίζειν τὰς ἱστορικὰς ἀκολουθίας.

Ὅτι ἐν τῷ, μάστιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην νῆας ἐπὶ γλαφυράς. τῇ γὰρ φίλον ἔπλετο θυμῷ. τὸ μὲν πετέσθην, ὑπερβολῆς τρόπῳ τάχος ἵππων δηλοῖ. ὅθεν καὶ τοὔνομα παρὰ τὸ πέτεσθαι ποιεῖ. τὸ δὲ οὐκ ἀέκοντε, ἀρετή ἐστιν ἵππων. οὐ γὰρ ἀτεχνῶς κυνηλυκεῖς εἰσίν. ἀλλ' εἰ καὶ μαστίζονται, ὅμως ἄλλως ἀκινήτοις δύναμιν ἔχειν δοκοῦσι κατά γε τὸ εὔψυχον θυμόν. τὸ δὲ τῇ γὰρ ἤγουν ἐνταῦθα φίλον ἔπλετο θυμῷ, εὐπειθεῖς ἐμφαίνει τοὺς ἵππους εἶναι, ὡς εἰσοχοῦντας τοῦ ποθουμένου τῷ ἡνιοχοῦντι. καὶ ἅμα καὶ τεχνίτην ἡνιοχείας ὑποσημαίνει τὸν γέροντα, ὡς ἀπευθύνοντα τὸ ἅρμα ὅποι φίλον αὐτῷ. Καὶ ὅρα ὡς τὸ ῥηθὲν κόσμια δεξιῶς ὁ ποιητὴς παρέθετο, νοῦν τε ἔχειν ἀγαθὸν καὶ ἀναπληροῦν ἵππου ὁλότητα. δῆλον δ' ὅτι τὸ μάστιξεν δ' ἐλάαν, παρῳδήσει Διογένης προσνεμόμενος μὲν προσκεκλημένος ἐλάας, ἤγουν καρποὺς ἐλαίας, ἁψάμενος δὲ ὄψου πολυτελοῦς. Οὐ δηλοῖ δὲ Ὅμηρος ὡς καὶ ἐπὶ ἡνιόχου λέγεται τὸ παραβεβηκέναι, φασί. Κεβριόνης Ἕκτορι παραβεβαώς. καὶ φαίνεται οὐκ ἀλλόκοτόν τι εἶναι παραβάτην καὶ τοῦτον κληθῆναι. ἴσως μὲν διότι καὶ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ Κεβριόνης, παραβάτης ἦν ἐν ἅρματι ἄλλῳ στρατιωτικῶς εἰ καὶ νῦν διὰ τὸν Ἕκτορα ἡνιόχει. μάλιστα δὲ διότι ὁ ἐν πολέμῳ ἀγαθὸς ἡνίοχος, οὐκ ἂν ἐλάττων εἴη παραβάτου. ὥσπερ οὖν καὶ ὁ παραβάτης, κράτιστος ἂν εἴη ἐὰν καὶ ἡνιοχεῖν εἰδείη. διὰ τοῦτο γὰρ ὡς ἀλλαχοῦ εὕρηται, καὶ ἐπαλλάσσουσιν ἀλλήλοις τὰ ὀνόματα ὡς ἐνδεχόμενα συνυποδέχειν. καὶ νῦν μὲν, ὁ ἡνίοχος παραβεβηκέναι λέγεται. ἐν δὲ ἄλλοις ὁ Ἕκτωρ ἐν παραιβά-

πως ἄριστος ὤν, ὅμως ὡς καὶ Ἱππόδαμος, θεράπων ἡνίοχος λέγεται. Ὅτι ἐσχατιὰν φανερῶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὸ ἁπλῶς ἔσχατον μέρος λέγει ἐν τῷ, ὁμιλέομεν Δαναοῖσιν ἐσχατιῇ πολέμοιο. οὐκοῦν ἐπὶ ἀγροτικῆς μόνης ἐσχατιᾶς κυριολεκτεῖται κατὰ τοὺς ὕστερον. καὶ μάλιστα τῆς ἀπῳκισμένης ὡς ἐκείνοις δοκεῖ. Ὅτι φράσις ἐναγωνίου πολέμου τὸ, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι, ὀρίνονται ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ αὐτοί. ὁ δεῖνα δὲ ὡς ἐνταῦθα ὁ Αἴας κλονέει. εὖ δέ μιν ἔγνων. εὐρὺ γὰρ ἀμφ' ὤμοισιν ἔχει σάκος. ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς κεῖσε ἵππους ἰθύνομεν ἔνθα μάλιστα ἱππῆες πεζοί τε κακὴν ἔριδα προβαλόντες ἀλλήλους ὀλέκουσι. βοὴ δ' ἄσβεστος ὄρωρεν, ἣ καὶ προρρηθεῖσα. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ ἱππῆες πεζοί τε, ἴσον ἐστὶ τῷ ἀνωτέρω ῥηθέντι ἵπποι τε καὶ αὐτοί. τὸ δὲ ὀρίνονται, ταυτόν ἐστι τῷ, κλονοῦνται. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, Αἴας δὲ κλονέει. ἵνα νοῆται καὶ νῦν ὡς ὁ κλονέων, ὀρινομένους κλονεῖ. ὅ ἐστι κλονουμένους. ἐν δὲ τῷ, εὖ δέ μιν ἔγνων καὶ ἑξῆς, ὅρα ὡς ἀπὸ τῆς ἀσπίδος ὁ ἥρως γνωρίζεται. καθάπερ καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν ὅπλων εἰσὶν ἐπίσημοι. ὡς καὶ ὁ Νέστωρ ἐκ τῆς χρυσῆς ἀσπίδος. τὸ δὲ ἔριδα προβαλόντες, ἀντὶ τοῦ προρρίψαντες, προθέμενοι, ἐκφήναντες, καὶ ἐκ τοῦ δυνάμει προαγαγόντες εἰς ἐνέργειαν.

Ὅτι σπουδῆς ἡνιοχικῆς δηλωτικὸν τὸ ἵμασε καλλίτριχας ἵππους μάστιγι λιγυρῇ. τί δὲ ὄφελος τῆς λιγυρᾶς μάστιγος, ἐμφαίνει ἐπάγων. οἱ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, ῥίμφα ἔφερον ἅρμα, ἐκ φοβερᾶς τοῖς ἵπποις μάστιγος λιγὺ κλαζούσης. πάνυ δὲ γοργὸν τὸ, πληγῆς ἀΐοντες οἷα ξυνεπακουομένης τῇ ἀκοῇ, καὶ τοῦ ἐκ τῆς πληγῆς ἄλγους. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται ῥητῶς ταῦτα. λιγαίνειν τὸ τύπτειν. ὥσπερ ἡμεῖς φησὶ τὸ ξαίνειν, ἀφ' οὗ κατὰ ἄλλον λεξικογράφον, ξάνιον τὸ κτένιον. οὐκ ἂν οὖν λιγυρὰ μάστιξ, καὶ τὸ κατ' αὐτὴν λιγὺ, ὅμοιά εἰσι πρὸς τὸ τοιοῦτον λιγαίνειν. Ὅτι ἀλλαχοῦ περὶ ἀνδρῶν εἰπὼν, ὡς ἔβησαν ἂμ φόνον ἂμ νέκυας διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα, ἐνταῦθα οὕτω φράζει περὶ ἵππων. στείβοντες νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον, ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον, αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων τῶν καὶ ἀλλαχοῦ κειμένων. θάρσους δὲ ἀνδρείου δηλωτικὸν τὸ, ὁ δὲ, ἤτοι ὁ Ἕκτωρ ἵετο δῦναι ὅμιλον ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μεταλμένος. ἐν δὲ κυδοιμὸν ἧκε κακόν. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός. οἷα δηλαδὴ ταχὺ ἐπιφανεὶς εἰς μάχην. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, στείβοντες νέκυας καὶ ἑξῆς ὡς εἴρηται, σχῆμά ἐστι συλλογισμός.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Μάστιγι λιγυρῇ. τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Στείβοντες νέκυάς τε, καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον.
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ, ἵετο δῦναι ὅμιλον
Ἀνδρόμεον, ῥῆξαί τε μεταλμένος. ἐν δὲ, κυδοιμὸν
Ἧκε κακὸν Δαναοῖσι. μίνυνθα δὲ χάζετο δουρός.
Αὐτὰρ ὁ, τῶν ἄλλων ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν,
Ἔγχεΐ τ' ἄορί τε, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν,
Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο.
Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε.
Στῆ δὲ ταφὼν, ὄπιθεν δὲ βάλεν σάκος ἑπταβόειον.
Τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου θηρὶ ἐοικὼς
Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
Ὣς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι,
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες, ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν.
Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ.
Ἠῶθεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ.
Ὣς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ,
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων. περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας
Νωθὴς, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ,
Κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον. οἱ δέ τε παῖδες
Τύπτουσι ῥοπάλοισι. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν
Σπουδῇ τ' ἐξήλασσαν ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς.
Ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν
Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι

ἔνθα

Νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο.
Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς,
Αὖτις ὑποστρεφθεὶς καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων. ὁτὲ δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.
Πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν.
Αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ
Ἱστάμενος, τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν σάκεϊ μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω.
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ, πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν,
Ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.

ἔνθα γὰρ τὰ τοιαῦτα γίνεται, συλλογισμὸν δεῖ ἔχεσθαι νεκρῶν. ἐμφαίνεται γὰρ τὸ πλῆθος ἐκ τοῦ μὴ γῆν στείβεσθαι, ἀλλὰ νεκροὺς καὶ ὅπλα. στείβειν δὲ καὶ νῦν τὸ πατεῖν. ἐξ οὗ καὶ στίβος ὁ πάτος ἤγουν ἡ ὁδός. καὶ στιβὰς κυρίως ἡ καταπεπατημένη καὶ διὰ τοῦτο κατεστρωμένη. ἄντυγες δὲ, αἱ περὶ δίφρον, διὰ στίλβειν αὐτὰς τὰ περὶ τοὺς τροχούς. ῥαθάμιγγες δὲ ποιητικῶς, λεπταὶ σταγόνες, μικροὶ αἱματηροὶ θρόμβοι. παρὰ τὸ ῥᾷον θαμίζειν. καὶ τοιοῦτον μὲν αἱ ῥαθάμιγγες. ὧν ἴσως ῥῆμα τὸ ῥαθαμίζειν, ἕτερον παντελῶς ὂν παρὰ τὸ ῥαθαπυγίζειν. ἐκεῖνο γοῦν οὐκ ἀπέοικε τοῦ, λὰξ ποδὶ κινεῖν, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἔστι γάρ φασι σκινθαρίζειν μὲν, τὸ, τῷ μέσῳ δακτύλῳ παίειν μυκτῆρα τινός. ῥαθαπυγίζειν δὲ, τὸ, τιμῶ τῷ ποδὶ τὸν γλουτὸν παίειν. οὗ χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, τὰς πρεσβείας ἀπελαύνεις ἐκ τῆς πόλεως ῥαθαπυγίζων. τὸ δὲ δῦναι ὅμιλον ῥῆξαί τε, πρωθύστερον σχῆμά ἐστι. δεῖ γὰρ πρῶτον ῥῆξαι ὅμιλον, εἶτα δῦναι αὐτόν. τὸ δὲ ὅμιλον ἀνδρόμεον ῥῆξαι, ῥηξήνορα ἑρμηνεύει ἄνδρα. τὸ ῥῆξαι γοῦν καὶ τὸ ἀνδρόμεον, τὴν τοῦ ῥηξήνορος χορηγοῦσι σύνθεσιν. Ὅρα δὲ, ὡς οὐ μόνον ἀνδρόμεον ἐν Ὀδυσσείᾳ κρέας, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἀνδρόμεος ὅμιλος. Ὅτι καθὰ πρὸ μικροῦ ὁ Ἀγαμέμνων, οὕτω νῦν ὁ Ἕκτωρ τὰς τῶν ἀνδρῶν στίχας ἐπεπωλεῖτο ἔγχεΐ τ' ἄορί τε μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. Αἴαντος δ' ἀλέεινε μάχην Τελαμωνιάδαο, εἰδὼς ἑαυτόν. κἂν ἄλλως τῇ εὐτυχίᾳ ἐξῄρετο, καὶ ὅμως ὁ ποιητὴς τρέπει ἀναγκαίως εὐθὺς καθὰ καὶ τοὺς ἄλλους, οὕτω καὶ τὸν τηλικοῦτον Αἴαντα εἰς εὐσχήμονα φυγὴν, ὡς δηλωθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα καίρια πάρισα ἐν τῷ, ἔγχεϊ καὶ ἄορι. καὶ, μεγάλοισι χερμαδίοισι. καλῶς τὸ καλὸν φράζοντος τοῦ ποιητοῦ. οὕτω δὲ πάρισα μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, τύπτουσι ῥοπάλοισι. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν. τὸ δὲ μεγάλοισιν ἔχει τι καὶ αὐτὸ συλλογισμοῦ. μεγάλη γὰρ χεὶρ, ἡ τὸ μέγα χωροῦσα χερμάδιον. τὸν δὲ νῦν Τελαμωνιάδην ἀναλύων ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα, Τελαμώνιον υἱὸν λέγει. Οἰκονομῶν τὴν τοῦ Αἴαντος φυγὴν ὁ ποιητὴς, οὔτε πρότερον ἄδην αὐτὸν ποιεῖ φεύγοντα, καὶ οὐδὲ ὑπὸ ἀνδρὸς, ἀλλὰ Διὸς ἐμπεσόντα. φησὶ γοῦν. Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴαντι ὑψίζυγος ἐν φόβον ὦρσε. στῆ δὲ ταφών. ὄπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον. ἤγουν ἑπταδίπλουν, τὸ πολυλάλητον. τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς. ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. εἶτα πλατύνων τὸ, θηρὶ ἐοικὼς, καὶ ἅμα καὶ ἑρμηνεύων, ὅτι θῆρα τὸν λέοντα κατ' ἐξοχὴν εἶπεν, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὡς δ' αἴθωνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο ἐσσεύοντο, τουτέστι μετῆλθον ἐδίωξαν κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι, πάννυχοι ἐγρήσσοντες. ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων, ἰθύει. ἀλλ' οὔτι πρήσσει. θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. καιόμεναί τε δεταί. τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ. ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ, ὡς Αἴας τότε ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ, ἤιε τουτέστιν ἀπῄει πόλλ' ἀέκων. διατί; περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν. ἤγουν παντελῶς ἐδεδίει ὑπὲρ τῶν νεῶν. Καὶ ὅρα καὶ ταύτην τὴν παραβολὴν, παρ' ὀλίγον ὅλην ὅλῳ ἡρμοσμένην τῷ πράγματι. δίχα γὰρ τοῦ ἐπαφειμένου πυρὸς τῷ λέοντι, τὰ λοιπὰ ἥρμοσαι. καὶ μάλιστα καθότι καὶ ἐκεῖνος καὶ οὗτος, τετιημένῃ ψυχῇ ἀπέρχεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς εἴκασε τὸν Αἴαντα λέοντι, ἀλλὰ πεινῶντι. τὸ γὰρ κρειῶν ἐρατίζων, ταυτόν ἐστι τῷ, πεινῶν. ὃν ἀνδρῶν πολυχειρία μόλις ἐξεφόβησε. καὶ ὅλη σωτήριος Ἀχαιοῖς ἡ τοῦ Αἴαντος ἀναχώρησις, φεύγουσιν ἐν ἀδείᾳ. ἦν γὰρ τότε ὡς ῥηθήσεται, τοὺς μὲν Τρῶας κωλύων ἐμπίπτειν ταῖς ναυσί. τοὺς δὲ Ἕλληνας ἀναχωρεῖν προτρεπόμενος. καὶ ὅλη δευτέραν ἐπιφέρων παραβολὴν, τὸν λέοντα Αἴαντα ὄνῳ εἰκάζει ὃν λαίῳ ἐπιθέμενον, μόλις παῖδες πολλὰ τύψαντες ἐξήλασαν μετὰ κόρον. παρείληπται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ μὲν λέων, πρὸς τὸ γενναῖον τῆς πράξεως, ὁ δὲ πληγῶν ἐθὰς ὄνος, πρὸς τὴν ὑπομονήν. φονεύει μὲν γὰρ ὁ Αἴας, ὡς λέων. ὑποχωρεῖ δὲ ὀκνῶν, ὡς ὄνος, περιφρονῶν τοὺς Τρῶας ὡς παῖδας. ὥστε παραλαμβανομένων ὡς ἐπὶ πολὺ τῶν παραβολῶν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, τριῶν ἕνεκεν, αὐξήσεως, ἐνεργείας, σαφηνείας, ἡ μὲν τοῦ λέοντος παραβολὴ, δι' αὔξησιν παρείληπται. ἡ δὲ τοῦ ὄνου, καὶ τὴν ἡρωϊκὴν ἐνέργειαν παρασημαίνει, καὶ διασαφεῖ δὲ τὸ τοῦ ἥρωος βέβαιον καὶ ἀνένδοτον. καὶ ἄλλως δὲ, ἡ μὲν πρώτη παραβολὴ, λέοντι τὸν Αἴαντα εἴκασεν ἐπιθυμοῦντι μὲν κρεῶν, οὐδὲν δὲ πράξαντι. ἡ δὲ, δευτέρα ὄνῳ ἐξελαθέντι μὲν, πλὴν ἐπειδὰν ἐκορέσατο. ἔχει δὲ ἡ κατὰ τὸν ὄνον παραβολὴ, οὕτως. ὡς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδας, νωθής. ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγῃ. κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήϊον. οἱ δέ τε παῖδες τύπτουσι ῥοπάλοισι. βίη δέ τε νηπίη αὐτῶν, σπουδῇ τ'

ἐξήλασαν ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς, ὣς τότ' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱὸν Τρῶες καὶ ἐπίκουροι νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἕποντο. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ παραβολὴ αὕτη, ληφθεῖσα πρὸς τὸ τοῦ ἥρωος νωθὲς εἰς φυγήν, ὥσπερ ἡ πρὸ αὐτῆς, πρὸς τὸ ἐκείνου θρασὺ καὶ ἀνδρεῖον εἴληπται. τὰ δὲ ἐφεξῆς γεγραφατόμενα κέκραται κατὰ τὰς ῥηθείσας παραβολάς. τὸ μὲν γὰρ μεμνῆσθαι ἔτι ἀλκῆς τὸν Αἴαντα ὑποστρεφθέντα, λεοντῶδές ἐστι. τὸ δὲ αὖθις τρωπᾶσθαί πως καὶ φεύγειν ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, καὶ ὄνος ἂν πάθοι. τῶν δὲ ῥηθέντων, τὸ μὲν ὑψίζυγος, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, τὸ τοῦ Διὸς ἤγουν τῆς εἱμαρμένης ἀμφιῤῥεπὲς δηλοῖ, ὡς ἀπὸ τῶν ταλαντιαίων ζυγῶν, ἃ τιταίνει ὁ τοιοῦτος Ζεὺς ὡς ἐν ἄλλοις φράζει ὁ ποιητής. τὸ δὲ ταφών, οὐχ ἁπλῶς δειλίαν κατηγορεῖ τοῦ Αἴαντος, ἀλλὰ θάμβος ἐκείνου δηλοῖ καὶ δι' ἐκπληκτικὴν ἔκστασιν. ὃς καὶ σάκος ὄπιθεν βάλλει ὅ ἐστι τίθησιν ἢ ῥίπτει, φυλάττων τὸ μετάφρενον. δίχα δὲ τοῦ σίγμα καὶ τοῦ νῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὸ ὄπιθε. τρέσσε δὲ τὸ τρόμον ἔπαθε. παπταίνειν δέ, ὃ πάντη διαπεταννύειν ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὴν θέαν. ἐντροπαλιζόμενος δέ, ὁ συχνὰ ἐπιστρεφόμενος. ὡς μετ' ὀλίγα ἑρμηνεύσει ὁ ποιητής, καὶ προνοούμενος, μὴ ἐκ τῶν ὄπισθεν πάθοι πληγήν. ἢ ὁ εἰς ἑκάτερα ῥεπόμενος ἤγουν στρεφόμενος εἴς τε τὸ φεύγειν καὶ εἰς τὸ ὁρμᾶν. οὕτω δέ φασι καὶ τὸν λέοντα φεύγειν μετὰ φρονήματος. ὃς καὶ αὐτός, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβει οὐκ ἐπιτρέπων ἑαυτὸν τοῖς ποσίν. ἔστι δὲ ἀμείβειν γόνυ γουνός, τὸ βραχὺ προποδίζειν. καὶ μὴ μακρὰ βιβάζειν κατὰ τοὺς ἢ θρασέως διώκοντας ἢ ἀμεταστρεπτὶ φεύγοντας. φύσει δὲ στάσιμος ὁ Αἴας καὶ οὐ ποδώκης, διὰ τὸ πάνυ πολὺ τοῦ μεγέθους. διὸ καὶ ὄνῳ εἴκασται καὶ βουγάϊός που σκώπτεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν προϊέναι ἠρέμα, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν εἶπεν Ὅμηρος. τὸ δὲ οὕτως ἀναποδίζειν, ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, εἶπον οἱ μετ' αὐτόν. ἤγουν ἠρέμα ὀπίσω χωρεῖν. ἐν δὲ τῷ κατὰ στοιχεῖον λεξικῷ καὶ ὀπισαμβὼ εὕρηται ἡ εἰς τοὐπίσω ἀναχώρησις. αἴθων δὲ λέων ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ὁ διάπυρος. εἴη που δὲ καὶ ἄλλο χρήσιμον εἰς τοῦτο, προείρηται. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ταῦτα, αἴθων βοῦς, καὶ σίδηρος αἴθων. καὶ ἄνθρωπος δέ ποτε, καὶ λέων. ἐῤῥέθη δὲ ἰδίως αἴθων, καὶ Ἐρυσίχθων ὁ Μυρμιδόνος, διὰ τὸ εἶναί φασι βορᾶς ἄπληστος. καὶ αἴθειν, ὅ ἐστι κατακαίειν. ὅθεν καί τις ἕτερος πολυφάγος, κεραυνὸς ἐκαλεῖτο. ἐπεὶ κατά τινα ποιητὴν ἀβάτους ἐρείδει τὰς τραπέζας κατασκήπτων αὐταῖς τῇ γνάθῳ. Ὅρα δὲ ὡς αἴθωνες μὲν οἱ εἰρημένοι. αἴθοψ δέ, οὐδεὶς αὐτῶν λέγοιτ' ἄν. ἀλλὰ τοὔνομα τοῦτο, οἴνῳ μέλανι ἐπιτίθεται πρὸς ἔπαινον. δυναμικώτατος γάρ φασιν ὁ μέλας οἶνός ἐστι. καὶ μένων ἐν ταῖς ἕξεσι τῶν πινόντων, πλεῖστον χρόνον. ὁ δὲ λευκός, ἀσθενής ἐστι καὶ λεπτός. ὁ μέντοι κιῤῥός, ξηραντικὸς ὤν, πέττει ῥᾷον. ὡς δὲ μέλας οἶνος παρὰ Χίοις πρώτοις ἐγένετο, οἳ καὶ φυτεύειν καὶ θεραπεύειν τοιαύτας ἀμπέλους πρῶτοι ἐπέβαλον μαθόντες παρὰ Οἰνοπίωνος υἱοῦ Διονύσου καὶ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις μετέδωκαν, Θεόπομπός φασιν ἱστορεῖ. μέσαυλον δέ, ἡ καὶ αὐλὴ καὶ ἔπαυλις καὶ αὖλις. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπίνης οἰκήσεως. ὡς δηλοῖ τό, ὅτε οἱ μέσαυλον ἵκοντο. οἱ δὲ παλαιοί, σημειοῦνται ὡς Ἀττικοὶ μέν, τὴν μέσην θύραν μέσαυλόν φασι. μάλιστα μὲν οὖν, τὴν μέσην δυοῖν αὐλαῖν ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. ἣν καὶ μέταυλον αὐτὸς λέγει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μεσόγειον καὶ μεταύχμιον. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ μέσαυλος, ἐπὶ ἀγροικικῆς λέγεται κατοικίας ἤτοι ἐπαύλεως ἢ μάνδρας. ἐπὶ δὲ μὴ τοιούτου καταλύματος, τάξις αὐτοῦ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, ἑρκίον, αὐλή, αἴθουσα, πρόδομος, δόμος. καὶ τὸ ἐνδοτάτω, θάλαμος. ἣν δέ φασι καὶ μεσαύλιον, κροῦμά ἐστι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλούμενον. τὸ δὲ ἀγροιῶται, ἀπὸ τοῦ ἀγρόται γίνεται κατὰ διπλῆν ἐπένθεσιν τοῦ τε ἰ καὶ τοῦ ὦ μεγάλου. δοκεῖ δὲ ὑποκρίνασθαι τοῦτο, ἀναλογίαν τῶν προπαραληγομένων μόνῳ τῷ ἰ οἷον στρατιώτης, ἀμβρακιώτης, μασσαλιώτης. ἐν δὲ τῷ οὐκ εἰῶσιν, ἀναγκαία εἰς μέτρον ἡ τοῦ ἰ ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ, εἰρύω. καὶ εἰρωτῶ καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ βοῶν ἐκ πίαρ ἑλέσθαι, ἤγουν ἐκλέξασθαι, ἰδιότητα θηρίων ἐμφαίνει, ὡς ἐπιλελεγμένων τὸ ἐν τοῖς ἀγρευομένοις πιότερον. καθὰ δηλοῖ καὶ τό, μήλων αἰνύμενος ἔξοχα τὸ ἐξαίρετον ἁρπάζων. τὸ δὲ ἐγρήσσειν, ἐκ τοῦ ἔγρω παράγεται. ὡς ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥώσσω. αὐτὸ δὲ τὸ ἔγρω, ἐκ τοῦ ἐγείρω συγκέκοπται. ἀγρυπνούντων δὲ τό, παννύχιοι ἐγρήσσοντες. τῷ δὲ ἐρατίζειν σύστοιχα ὁ ἐραστὴς καὶ ὁ ἐρατεινός. ὡς καὶ τῷ ἰθύειν, ὁ ἰθὺς καὶ τὸ ἰθύ. καὶ ἡ ἰθεῖα. καὶ τὸ ἰθύνειν. καὶ ὁ Ἰθαγενής. καὶ τὸ κύριον ὁ Ἰθαιμένης. θρασείας δὲ χεῖρας λέγει, τὰς τῶν ἀφιέντων κατὰ τοῦ λέοντος. δεταὶ δέ, δεσμοὶ δᾴδων τουτέστι λαμπάδων ἃς ὁ λέων τρεῖται. τοῦ δὲ τοιούτου φόβου φασὶν αἴτιον, τὸ ἔνθερμον αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο πυρῶδες. διὸ καὶ δέδιε τὸ πῦρ. διὰ τοῦτο δέ φασιν οὐδὲ μύει κοιμώμενος. ὡς δὲ Δημόκριτός φησιν, οὐδὲ τικτόμενος. μόνος γάρ φασι γεννᾶται ὁρῶν. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην θερμότητα, καὶ αἴθων ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη, καλεῖται. καὶ οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ διότι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ πάνυ πυκνὰ καὶ στεῤῥὰ ὄντα, πῦρ ἀφιᾶσι τῇ προστρίψει καθὰ καὶ τὰ πυρεῖα. οὐχ ἁπλῶς δὲ αἱ λαμπάδες δεταί, ἀλλὰ ὁμοῦ, αἱ καιόμεναι δεταί. ἄλλως γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς δεταί, αἱ συνδεδεμέναι φρυγανίδες. αἳ ῥᾳδίως ἐξαπτόμεναι καὶ ἐπιῤῥιπτόμεναι, φοβοῦσι τὸν λέοντα. τὸ δὲ ἠῶθεν ἰδιότητα θηρίων δηλοῖ ἃ πρὸ ὀλονύκτια παῤῥησιασάμενα, μεθ' ἡμέραν οἴχονται. τὸ δὲ πόλλ' ἀέκων, ἀντὶ τοῦ λίαν πάνυ ἀκουσιαζόμενος. ὡς μὴ ἀρκοῦν ὂν εἰπεῖν ἀέκων, εἰ μὴ προστεθείη καὶ τὸ πολλά. οὗ αἴτιον, τὸ περὶ ταῖς ναυσὶν ὡς εἰκὸς δεδιέναι. τοῦτο δέ, καὶ προκλητικόν ἐστι τῆς τοῦ ὄνου παραβολῆς. ὅς τ' πόλλ' ἀέκων ἔβη ἐκ μάχης, δοκεῖ νωθρεύεσθαι κατὰ ὄνον τοῦτο γάρ. ὄνος δὲ κοινῶς μέν, τὸ ζῷον, τό τε χερσαῖον, καὶ ὁ ἰχθύς, ὁ καὶ ὀνίσκος

ὀνίσκος καὶ βάκχος. ἡ δὲ ὁμωνυμία καὶ ὁ σκοπὸς αὐτὸ οἶδε παρὰ τοῖς ἀριστοτελικοῖς. καὶ ἔστιν ἀπ' αὐτοῦ ὀνεύειν ῥῆμα, περὶ οὗ Αἴλιος Διονύσιος γράφων, φησίν· ὤνευον παρὰ Θουκυδίδῃ τό, ἐκίνουν καὶ ἀνεῖλκον, ὄνος γὰρ τοῦ μύλου τὸ κινούμενον καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ, ὄνοι. ὁ δὲ νωθὴς, ὥσπερ τὸ ταχὺς ἐπὶ ἵππου, οὕτως αὐτὸ ἐπίθετον οἰκεῖον ὄνῳ, ὡς ἀργῷ φύσει καὶ ἐστερημένῳ τοῦ θεῖν. ἐξ οὗ ὥσπερ ὁ νωθὴς, οὕτω πως καὶ ὁ νωθρὸς γίνεται, ὡς ἐστερημένος τοῦ θορεῖν ὅ ἐστι πηδᾶν.

Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἕτερα μὲν ὀνόματα ἐκ τοῦ νωθὴς παράγονται. ἐν δὲ τοῖς, καὶ κωμικὴ λέξις ὁ νώθουρος, ἤγουν ὁ νωθῆ ἔχων τὴν οὐρὰν φασὶν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ κατ' ἄνδρας αἰδοῖον. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ, καὶ ἄστυτος ἐλέγετο. καθὰ καὶ οἶκος ἄστυλος, ὁ μὴ ἔχων ἔνδρα. ὅς ἐστιν ὁ λέγων τό, στύομαι τερέμβολον, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ ἀστύναξ γέγονε. ἡ δὲ εἰρημένη οὐρὰ, καὶ ἀπομύζουριν παρήγαγε γυναῖκα τὴν αἰσχροποιόν. παρὰ τὸ μύζειν ἤγουν θηλάζειν οὐράν. εἰ δὲ καὶ πανδοσία ἡ τοιαύτη ἐλέγετο πρὸς παίγνιον τῆς πανδώρας. καὶ βορβορόπη δὲ ὡς ἀκάθαρτος, παρὰ τὸν βόρβορον καὶ τὴν ὀπὴν, δῆλον ταῦτα λόγου. προκείμενον δὲ τὸ νωθὴς μετὰ τὸ παῖδας. ἐβιήσατο γάρ φησι παῖδας νωθής. φαίνεται ἂν ὑπὸ τῶν ἐκδεδόντων ἄρτι τοὺς σχεδικοὺς γρίφους ὡς ἀπατήλιον τοῖς παισί. τὰ δὲ ῥόπαλα, καιρία λέξις. διὸ καὶ δὶς αὐτῇ χρῆται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ῥέπω. διὰ τὸ μὴ ὀρθὰ εἶναι. ἀλλά που κατὰ τὸν ἐν τῇ τραγῳδίᾳ σκολιὸν σκίπωνα χειρός. ἐντεῦθεν καὶ τὴν καλαύροπα οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, παράγουσι. καὶ τὸ τῆς θύρας ῥόπτρον περὶ οὗ ἑτέρωθι δηλοῦται. καὶ τὸ ῥοικὸν δὲ λαγωβόλον. παρείληπται δὲ τὰ ἐαγότα ῥόπαλα, πρὸς ἔνδειξιν τῆς πολλῆς τοῦ ὄνου νωθείας. τὸ δὲ ἀμφὶς ἐάγη, ἀντὶ τοῦ κύκλῳ, πάντοθεν. οὕτω που καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, πολλοὶ ἔρχαται ἀμφὶς, ἀντὶ τοῦ ὧδε καὶ ἐκεῖ καὶ μὴ περὶ ἕνα τόπον. τὸ δὲ κείρει λήιον, ἀντὶ τοῦ εἰς κόρον ἐσθίει. ὅς δὴ κόρος ἐκ τοῦ τοιούτου κείρειν γίνεται. διὸ καὶ ἐπάγεται τό, ἐπεὶ κορέσατο φορβῆς. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ κεραΐζειν, ὅπερ ἐπί τε ἄλλων, καὶ ἐπὶ λέοντος δέ που εὕρηται. βαθὺ δὲ λήιον, τὸ ὑψηλοὺς καὶ εὐτραφεῖς ἔχον στάχυας.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ λήιον, τραπὲν μὲν τὸ η εἰς α καὶ συναιρεθὲν, λαῖον εὕρηται παρὰ Θεοκρίτῳ. ἄλλως δὲ κατὰ συναίρεσιν, λῆον αὐτὸ παραδιδόασιν οἱ τεχνικοί. εἰκὸς δὲ καὶ τὸ λάιος τὸ κύριον, ἐκ τούτου παρωνομάσθαι. τὸ δὲ παῖδες τύπτουσι ῥοπάλοισι, διὰ σαφήνειαν εἴρηται τοῦ, ᾧ πολλὰ περὶ ῥόπαλα ἐάγη. ἵνα μὴ ὑπ' ἀνθρώπων ὁ ὄνος ἐνταῦθα νοηθείη ῥοπαλίζεσθαι, ἀλλ' ὑπὸ παίδων τῶν καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς παραβολῆς κειμένων. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγων ἔλαφον βεβλημένον ὁ ποιητὴς εἰπὼν, ἐσημειώσατο τὸ σαφὲς ἐπὶ σαφέστερον, εἰπὼν ὅν ἔβαλεν ἀνὴρ ἰῷ ἀπὸ νευρῆς καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ νηπίη, ἐν ἄλλοις μὲν, ἡλικίας ὄνομα. ἐνταῦθα δὲ, ἀδυναμίας δηλοῖ. ἵνα λέγῃ ὅτι ἡ τῶν παίδων βία, οὐ κατὰ τὴν τοῦ ὄνου ἦν ἰσχύν. ἐκεῖνος γὰρ γενναίως ἐβιήσατο παῖδας. ἀλλὰ νηπία ἐστὶν, ὅ ἐστιν ἀσθενὴς καὶ νηπίοις πρέπουσα. ὃ δὴ ἑτέρωθι, νηπιέην ἔφη λόγῳ κτητικῷ. τὸ δὲ σπουδῇ ἐξήλασαν, ἀντὶ τοῦ ἐν δυσχερείᾳ ἐδίωξαν. ὅθεν ἀλλαχοῦ ἀσπουδὶ ἔφη, τὸ δίχα πολλῆς ἀγωνίας καὶ δυσχερείας. φορβὴν δὲ, τὴν τῶν ἀλόγων λέγει τροφήν. ὡς τῆς ἡμέρας ἀποπληρωσαμένης μάλιστα τὸ βρῶσις καὶ ἐδητὺς καὶ ἐδωδή. πρωτότυπον δὲ φορβῆς, τὸ φέρβειν. ἐξ οὗ καὶ γῆ φορβάς. καὶ Φόρβας κύριον. καὶ ἄλλα ἂν ἑτέρωθι κεῖται δήλωσις. ξυστὰ δὲ καὶ νῦν τὰ δόρατα, ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὰ δευτέρου πόνου. τμηθέντα γὰρ, εἶτα τὸ μὲν πρῶτον ἐκδέρονται. ὅθεν καὶ δόρατα λέγονται. τὸ δὲ δεύτερον, ξύονται δι' ἐλαφρότητα καὶ ὀρθότητα. ἴσως δὲ ξυστὰ λέγονται, καὶ ὡς αὐτὰ μόνα τῶν πολεμικῶν πλείονος δεόμενα ξέσεως. ἢ καὶ ὡς εὔξεστα. πρωτότυπον δὲ τοῦ ξυστοῦ, τὸ ξύειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ξύλον καὶ ἡ ξυσμή. τοῦ δὲ τοιούτου, ἔχεται καὶ παροιμία, τὸ ξύειν τὸν ἀντεξύοντα. ἐκ τοῦ ξύω δὲ ξύσω, καὶ ξύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀξὺς ὁ θυμικός. οὐ συνάδων, πάροξυς. δι' οὗ, μάχιμος οὐ πάροξυς οὐδὲ βάσκανος. τὸ δὲ αἰὲν ἕποντο, εὐφήμως εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον.

Ὅτι ὁ μέγας Αἴας ἄλλοτε μὲν, μνησάσκετο θούριδος ἀλκῆς αὖθις ὑποστρεφθεὶς καὶ ἐρητύσασκε φάλαγγας Τρώων. ὁτὲ δὲ, τρωπάσκετο φεύγειν ἢ φεύγων. εἶτα διασαφῶν τὸ ἐρητύσασκε φάλαγγας Τρώων, φησί. πάντας δὲ προέεργε θοὰς ἐπὶ νῆας ὁδεύειν. ἔνθα τὸ πάντας, κωλυτικὸν ἢ εἰς τὸ προέεργεν, ἵνα λέγῃ ὅτι πάντας Τρῶας εἶργεν εἰς νῆας ὁδεύειν. ἢ μετὰ τοῦ ὁδεύειν συντακτέον αὐτό, ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὡς εἶργεν ἐπιέναι πάντας ταῖς ναυσίν. ὃ καὶ κρεῖττον. εἴργεσθαι γὰρ ἄλλως ἐκ τῶν νηῶν οὐ τινὰς Τρῶας ἀλλὰ πάντας ὑφ' ἑνὸς, ἀπίθανον. ἐπὶ δὲ τούτοις φησὶν ὁ ποιητὴς περὶ Αἴαντος τό, αὐτὸς δὲ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν θῦνε μεσηγὺ, ἱστάμενος, οὐ μὴν δηλαδὴ φεύγων. εἶτα μεγεθύνων τὸ κακὸν τὸ περὶ τὸν ἥρωα, φησί. τὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἄλλα μὲν, ἐν σάκει μεγάλῳ πάγεν ὄρμενα πρόσσω, πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. καὶ ταῦτα μὲν διεξοδικῶς νῦν περὶ Αἴαντος φησὶν ὁ ποιητής. ἀλλαχοῦ δὲ ἐπιφωνηματικῶς φράζων, φησί. σάκος δ' ἀνεδέξατο πολλά. τὸ δὲ ῥηθὲν ὅλον χωρίον, οἰκεῖον ἐπὶ ἀριστέως μεγάλῳ ἀπειλημμένου κινδύνῳ. Ὅρα δὲ τὰ πάρισα τό, μνησάσκετο καὶ τρωπάσκετο τριμερῆ μὲν ὄντα, πρέποντα δὲ ὡς καλὰ τῷ λαμπρῷ Αἴαντι. τὸ δὲ αὖθις ὑποστρεφθεὶς ἤγουν μεταστρεφθεὶς ὡς μετ' ὀλίγα φησί, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἐντροπαλιζόμενος, ὃ φθάσας ἔφη ὁ ποιητὴς, λέοντος ὂν ἴδιον. ἐκείνου γὰρ τὸ ἄλλοτε μὲν ὑποστρέφεσθαι πρὸς ἔνστασιν, ὁτὲ δὲ φεύγειν. Ὅρα δὲ ὡς ὑποστρεφθεὶς ὁ Αἴας, γενναῖον μὲν εἶχε ποιεῖν οὐδέν. εὐάδε δὲ μόνον τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς φυγήν. ἐρητύων φάλαγγας Τρώων ὡς προείρηται, οὐ μὴν ῥηγνὺς αὐτὰς, ὅτι μὴ δὲ δύναται ἄρτι ῥηξήνωρ εἶναι. ὅτι δὲ τρωπᾶν ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν ὡς τὸ στρωφᾶν καὶ τρωχᾶν, δηλοῦται σαφῶς ἀλλαχοῦ. ἐκ δὲ

τοῦ ξιφήρους περιπέσοιτο, τὸ περισπάδην φεύγειν πρὸς τοῖς ὕστερον. τὸ δὲ σάκει μεγάλῳ, συλλογιστικῶς ἔρηται, δηλοῖ δὲ ὃν αὐτὸ φέροντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν. τὸ δὲ ὀρμῶντα πρόσω, πρὸς ἀσφάλειαν μὲν ἐρρέθη τοῦ τῶν δοράτων ἐμπήξεως. οὐ γὰρ ἄν, ἐνεπήγνυντο μὴ πρόσω ἱέμενα. περιφράσαι δὲ τερατωδέστερον ὡς ἐπὶ ἐμψύχων. καθὰ καὶ τὸ χρόα ἐπαυρεῖν. καὶ τὸ ἵσταντο. καὶ τὸ λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. περὶ ὧν εἰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦνται πλατύτερον, ἀλλὰ καὶ νῦν εἰπεῖν ἀρκέσει, ὡς οὐχ ἁπλῶς Ὅμηρος ψυχὴν ἐθέλει τὰ βέλη, ἀλλὰ τὰ τῶν στρατιωτῶν, ἐπὶ τὰ ὅπλα μετάγει. καὶ ἅπερ ἐκεῖνοι βούλονται, ταῦτα τοῖς ὅπλοις περιτίθησι. χρόα δὲ λευκόν, κατὰ φύσιν λέγει ἐκ τοῦ πλεονάζοντος. λευκὸς γὰρ ὁ ἔσω χροῦς ὡς τὰ πολλά. συμφωνεῖ δὲ τῇ λέξει ταύτῃ, καὶ ὁ λειριόεις χροῦς, ὃν ὁ Ἕκτωρ ἐπισκώπτει περὶ Αἴαντι. καὶ μάλιστα ἡ κατὰ τὸν Μενέλαον λευκότης. οὗ οἱ μηροί, πρὸς ἐλέφαντος ὃς ἂν εἰκάσθησαν. εἰ καὶ ἄλλως τὸ λευκὸν ἐλοιδορεῖτο τοῖς παλαιοῖς. ὅθεν φασὶ καὶ Ἄλεξις ὁ κωμικός, λευκόπυγον ἔφη τὸν ἄνανδρον. οὐ ἔμπαλιν μελαμπύγους τοὺς ἀνδρείους ἔλεγον. ὅθεν καὶ παροιμία τό, οὔπω μελαμπύγῳ ἐνέτυχες. ὁ ποῖός τις ἐν ἱστορίαις φέρεται καὶ ὁ Ἡρακλῆς. καὶ τοιάδε μὲν καὶ τάδε. εἰ δὲ γράφεται χρόα χαλκὸν ἐπαυρεῖν, ἀργεῖ τὰ τοῦ λευκοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, οὐδ' αὐτὸ ψόγον ἔχει διὰ τὸ λεχθὲν ἐν τοῖς εἰρημένοις. ὅτι δὲ τὴν παραβολὴν τοῦ λέοντος ἔχει αὐτὸ καὶ ὁ περὶ τῶν ὄνων λόγος. καὶ ὅτι τὸ ὑποστρεφθείς, εὐχρηστότερόν ἐστιν Ὁμήρῳ τοῦ ὑποστραφείς, πρός τε χρείαν μέτρου καὶ πρὸς ὄγκον φράσεως. καθὰ καὶ τὸ βλαφθείς, τοῦ βλαβείς. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ βαφθείς. προκρίνεται γάρ πως καὶ αὐτὸ, τοῦ βαφείς, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τό, ἅλμῃ ἀπεβάφθη.

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησ' Εὐαίμονος ἀγλαὸς υἱὸς
Εὐρύπυλος, πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι,
Στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Καὶ βάλε Φαυσιάδην Ἀπισάονα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Εὐρύπυλος δ' ἐπόρουσε καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς
Τεύχε' ἀπαινύμενον Ἀπισάονος, αὐτίκα τόξον
Εἵλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλε μηρὸν ὀϊστῷ
Δεξιόν. ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς.
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Στῆτ' ἐλελιχθέντες, καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ
Αἴανθ', ὃς βελέεσσι βιάζεται. οὐδέ ἕ φημὶ
Φεύξεσθ' ἐκ πολέμοιο δυσηχέος. ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
Ὣς ἔφατ' Εὐρύπυλος βεβλημένος. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν
Πλησίοι, ἔστησαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. τῶν δ' ἀντίος ἤλυθεν Αἴας,
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.

Ὅτι ὡς ἐνόησεν Εὐρύπυλος πυκινοῖσι βιαζόμενον βελέεσσι τὸν Αἴαντα, ἔστη παρ' αὐτὸν ἰών, οὐκ ἐπίκλητος, ἀλλ' αὐτόματος ἐλθὼν βοηθός. οὐ γὰρ Αἴαντι πρέπει προσκαλεῖσθαι τὸν ἐπικουρήσοντα. ὅπερ Ὀδυσσεύς που ποιεῖ καὶ Μενέλαος. καὶ Ἀχαιοὶ δὲ μετὰ μικρὸν ἐπὶ τῷ Αἴαντι συνασπίζοντες, οὐκ αὐτοῦ καλέσαντος ἦλθον. οὕτω δὲ στὰς ὁ Εὐρύπυλος, εἶτα βληθεὶς ὡς ἐφεξῆς εἰρήσεται καὶ οὕτω καὶ αὐτὸς τῆς μάχης ἀπιὼν, ἤϋσεν ὅ ἐστιν ἐβόησε διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνώς. ὦ φίλοι στῆτε ἐλελιχθέντες καὶ ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ Αἴαντι, ὃς βελέεσσι βιάζεται. οὐδέ ἕ φημι φεύξεσθαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος. διπλάζων δὲ τὴν ἀξίωσιν παραφραστικῶς, ἐπάγει. ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα. ἀντὶ τοῦ ἄντην στῆναι, ὅπερ ἀνωτέρω ἐλελιχθῆναι εἶπεν. οὕτω φιλάλληλοι μὲν οἱ Ἕλληνες, ἀνδρεῖος δὲ ὁ Αἴας καὶ μεγαλόφρων καὶ φιλοκίνδυνος. ὅρα δὲ ὅτι τὰ βέλη συνήθως λέγει καὶ νῦν τὰ ἐπαφιέμενα δόρατα. καὶ ὅτι παθητικῶς τὸ βιάζεσθαι φράζει, ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐνεργητικῶς λαμβάνεται. καὶ ὅτι ἀρεσθεὶς τῇ φράσει τοῦ βιάζεσθαι βέλεσι, δὶς τὸ τοιοῦτον ἔφη νόημα. τὸ δὲ ὡς ἐνόησε, καὶ ὑπερκαταβὰς πάλιν φησὶν ἐν τῷ, τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος καὶ ἑξῆς. πρὸ δ' αὐτοῦ, εἰπόντος Ὁμήρου ὡς ὁ Εὐρύπυλος ἔβαλέ τινα ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων τουτέστι φρενῶν, ταὐτὸ γὰρ πραπίδες καὶ φρένες, τὸ μὲν, ποιητικῶς τὸ δὲ, κοινῶς φραζόμενον. φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι φρένες, οὐ μόνον ἡ δύναμις καθ' ἣν νοοῦμεν, ἀλλὰ καί τι σπλάγχνον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προσδηλοῦται, ὅπερ διάφραγμα οἱ περὶ Πλάτωνα πρῶτοι ὠνόμασαν. ἔστι δὲ νευρώδης ὑμὴν τὰ σπλάγχνα διεζωκώς. ᾧ ὡς νευρώδει, συμπάσχει φλεγμαίνοντι καὶ ὁ ἐγκέφαλος καὶ παραφρονεῖν ποιεῖ, πηγὴ ὢν τοῦ νευρώδους, ὡς ἀρτηριῶν ἡ καρ-

δία

δῆς, καὶ τὸ ἧπαρ φλεβῶν. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι φρένες εἰσὶν, αἱ διαζωννῦσαι τὴν ὑπὸ τῷ πνεύμονι καὶ τῇ καρδίᾳ τάσιν, ὃς διάφραγμα λέγεται. ἄλλοι δὲ οὕτω. φρένες τὸ διάζευγμα. ἔστι δὲ ἐπίπλοος διαιρῶν τὸν θώρακα τοῦ πνεύμονος. ὅτι δὲ ὑποκάτω τῶν φρενῶν τὸ ἧπαρ, δηλοῖ φασιν ὁ ποιητὴς, εἰπὼν, ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. Ἱστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Εὐρύπυλος δυστυχεῖ ἄρτι ἐν τῷ σκυλεύειν ὃν βέβληκεν. ὡς γὰρ ἐνόησεν αὐτὸν Ἀλέξανδρος σκυλεύοντα, ἔβαλεν ὀϊστῷ, καὶ ἡ βολὴ ξυνέπεσε κατὰ μηρὸν δεξιὸν, ἐκλάσθη δὲ δόναξ, ἐβάρυνε δὲ μηρόν. διὸ, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο καὶ αὐτός. καὶ οὕτω διαπεσόντων τὰ προειρημένα. καὶ ἰδοὺ πάλιν μονοῦται ὁ αἴας. μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἡ μάχη, τῶν ἑλληνικῶν ἀριστέων. ἵνα ἡ κατὰ κράτος τῶν ἀχαιῶν ἧττα ἡ πιθανολογηθείη. χάζεται γοῦν καὶ Εὐρύπυλος. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ οἱ ἐκ παρακλήσεως τοῦ Εὐρυπύλου βοηθήσαντες τῷ αἴαντι ἀχαιοὶ νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐεργμένοι ἰσχανόωνται, ἤγουν ἐπέχονται, καὶ οὕτω πιθανῶς ἡ πρὸς τῷ ναυστάθμῳ τειχομαχία συνίσταται. ἣν πρὸ ἔργου μάλιστα τίθεται ὁ ποιητὴς, ἵνα μὴ τοσοῦτον ἀρτύσας καὶ ἱστορήσας πόλεμον, ἀμαθῶς τῆς τοιᾶσδε μάχης ἐάσῃ τὸν φιλομαθῆ ἀκροατὴν, καὶ οὐδ' αὐτὸς ἰδίᾳ τοιαύτῃ ἐνευδοκιμήσῃ γραφῇ. δόναξ δὲ, ὁ τοῦ βέλους ἄτρακτος, εἴτε ἀπὸ κάλου ἐσκευάσθαι ὅ ἐστι ξύλου ὅτι καὶ κυρίως κᾶλον τὸ βέλος λέγεται, εἴτε ὡς τινές φασιν, ἐκ καλαμίσκου στεριφωτάτου, ὅπερ ἐστὶ καὶ δόναξ κατὰ κυριολεξίαν ὀνομάζεται. καινὸν δὲ οὐδὲν εἰ δόναξ βέλους λέγεται καὶ ὁ ξύλινος ἄτρακτος, ἀπὸ παλαιᾶς εὑρέσεως καὶ χρήσεως, καθ' ἣν καὶ ὁ ὑστεροφανὴς σίδηρος, τὸ παλαίφατον τοῦ χαλκοῦ ἔχει ὄνομα. καὶ ὁ καννάβινος κάλως, τὸ τοῦ παλαιγενοῦς σχοινίου, ὡς ἀλλαχοῦ σεσημείωται πλατύτερον. ἐπεὶ καὶ τὸ κεράμιον ὃ σκεῦός ἐστιν εὐτελὲς τοῖς ἐκ χρυσοῦ ἐπελέγετο, ὕστερον καὶ τοῖς ἐκ τιμιωτέρας ὕλης προσήρμοζε. Κλεοπάτρα γοῦν φασιν ἡ μεγάλη ἐφ' ἧς ἡ τῶν αἰγυπτίων κατελύθη βασιλεία, ἐκ διαιτηθεῖσα ὡς ἀντὶ τῶν πάλαι κεραμίων σκευῶν πολυτελεστέροις χρῆσθαι, καὶ τοὔνομα οὐ δυναμένη ἀλλάξαι, ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν ἐκάλει κεράμιον. τοιοῦτον δὲ καὶ Πτολεμαίου τὸ, δεῖπνα ῥωμαϊκῶς κατεσκευασμένα κεράμῳ κεχορηγημένα ἀργυρῷ. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κυριολεκτικῶς λεγομένου δόνακος, δονακεὺς ποταμὸς λέγεται τύπῳ παρακτικῷ τινι, δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ Ὅμηρος. ὁ δ' αὐτὸς καὶ δονακώδης ἂν ῥηθείη κατὰ τὴν βακχυλίδου. ὃς τὸν δονακώδεα τὸν νεῖλον ἔφη. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ εἵλκετο ἀντὶ τοῦ εἷλκε, δι' αὐτίκα τόξον ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, καί μιν βάλεν. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἐπ' Εὐρυπύλῳ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦ Εὐρυπύλου. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἄμυνα συνασπιστικὴν φράζει τὸ, ὦ φίλοι. στῆτ' ἐλελιχθέντες ἑξῆς ὡς προγέγραπται ἕως τοῦ, ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθε. ἡ παράφρασίς ἐστι τοῦ στῆτε ὡς προείρηται. ἣν δ' ἂν ἐνταῦθα καὶ κύκλος εἴποι ἀντὶ τοῦ ἵστασθε, στῆτε εἴρηκε. τὸ δὲ βάρυνε μηρὸν, ἔχοι ἂν ἴσως διαφορὰν, πρὸς τὸ ὀξεῖαι ὀδύναι δῦνον ἀτρείδην. Ὅτι συνασπισμοῦ κατάστημα τὸ, οἱ δὲ παρ' αὐτὸν πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες, δούρατ' ἀνασχόμενοι. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ πλησίοι ἀπὸ εὐθείας τοῦ ὁ πλησίος, ὅθεν καὶ τὸ πλησίαι ἦσαν. τὸ δὲ κλίναντες, ἀντὶ τοῦ ἐγκλίναντες, ἐρείσαντες. τὸ δὲ ἀνασχόμενοι ὅ ἐστιν ἀναλείναντες, καὶ ἐνεργητικῶς ἀνασχόντες λέγεται. Ἱστέον δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι Εὐρύπυλος μὲν προπαροξυτόνως τὸ κύριον. τὸ μέντοι ἐπίθετον, ἄλλως. εὐρυπυλὴς γάρ. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ. οὕτω ποτε ἄτροπος ὀξὺς εὑρέθη ὁ καὶ ἀτροπής. εὕρηται δὲ καὶ ἐκ τοῦ αὐδῆς οὐ μόνον αὔαυδος, ἀλλὰ παρέλκυσαι καὶ ὁ αὐαυδὴς ἐκεῖθεν. οὐ πληθυντικὸν οἱ αὐαυδεῖς παρὰ τῷ κωμικῷ, οἳ πρώτιστα μὲν, πάντες αὐαυδεῖς τότ' ἐπέστησαν. Ὅτι ὁ αἴας ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, στῆ ἤγουν ἔστη μεταστραφεὶς, ἀντιπρόσωπος δηλαδὴ τοῖς τρωσί. ὡς καὶ ἐντεῦθεν πιστοῦσθαι τὸ σοφόκλειον τὸ, καὶ μέγας ὀρθοῖτο ὑπὸ σμικροτέρων. ἰδοὺ γὰρ ὁ αἴας ὑπὸ τούτων ἑταίρων βοηθεῖται. καὶ ὅρα ὅτι καίτοι κατασταζόμενος ὑπὸ διὸς, ὅμως τὸ κατὰ φύσιν ἀρετῆς ὁ ἥρως οὐκ ἐξίσταται, ποτὲ μὲν μέσος ἱστάμενος ὡς προγέγραπται καὶ ἀποτειχίζων τοὺς τρῶας οἷά τι ἕρκος ἢ ἔρυμα, ποτὲ δὲ αὖθις ἀμυνόμενος εἰς πόλεμον. καὶ οὕτως εὐκαιρίαν κινδύνου φυγῆς διδοὺς τοῖς ἀχαιοῖς. τοὺς γὰρ πλείστους τῶν ἀριστέων ἤδη ἀπαγαγὼν ὁ ποιητὴς ἐν οἷς καὶ τοὺς συνετωτάτους Ὀδυσσέα τε καὶ Νέστορα, τὸν γοῦν αἴαντα φυλάττει τέως ἕως τοῦ τοῦ Πατρόκλου ἐξόδου. αὐτοῦ δ' ἐξελθόντος, ἐκεῖ τὸν λόγον ἀπασχολεῖ. Πάτροκλον δὲ ἀνελὼν, αὖθις ἀναλαμβάνει τὸν αἴαντα. εἶτα τὸν κορυφαῖον ἀχιλλέα τῆς μήνιδος ἀναστήσας, ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον τὴν Ἰλιάδα συμπληροῖ. ἔθνος δὲ ἑταίρων, ἁπλῶς τὸ πλῆθος λέγει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ποιεῖ. τὸ δὲ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων, ἀντωτέρω, τὴν δ' ἀντίος ἤλυθεν ἔφη. ὅ ἐστιν ἀντιπρόσωπος τοῖς ἀχαιοῖς, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις, μάχιμόν ἐστι τὸ ἀντίον ἐλθεῖν.

Ὣς οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον νηλήϊαι ἵπποι
Ἱδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν, ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Εἱστήκει γὰρ ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ
Εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν.

Ὅτι καὶ νῦν τὸ μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, ἐν ᾧ φαινερῶς τὸ δέμας οὐκ ἐπὶ σώματος κεῖται, ἐλλιπῶς παρέφρασαι, καὶ περιέφρασαι ἀντὶ τοῦ ὥσπερ ἂν πῦρ μάχοιτο. καὶ νῦν μὲν οὕτω τραγικῶς. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ παραβολὰς ἐκ τούτου

ποιεῖ. ὡς καὶ ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐμπεσὸν ἀξύλῳ ὕλῃ, ποιεῖν εἴ τι τὰ συνήθη τῷ πυρί. αἰθόμενον δὲ πῦρ καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν ἄλλοις, πρὸς διαστολήν. ἵνα μὴ νοηθείη πῦρ, ἢ ἀλαμπὲς κατὰ τὰ ὑποσμυχόμενα, ἢ καὶ ἄλλως τροπικῶς, ὁποῖον πυρὸς καὶ ἡ καρδία ἑστία λέγεται. καὶ ὁποίῳ πυρὶ λάμπονται οἱ τοῦ θυμουμένου ὀφθαλμοί. καὶ ὅτι πῦρ ἡ γυνή ἐστιν ἢ ἄτοπον σαλεῦ εὑροῦσα, οὐδὲ ὁποῖον τὸ δήιον πῦρ ἐξ οἵου ἴσως πυρὸς αἰθομένου ὁ Διομήδης νοστῆσαι θαρρεῖ, ἐπικουρισάμενος τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ. ἀλλὰ πρᾶγμα δεινότερον, τὸ αὐτόχρημα πῦρ τὸ ἀφανίζον πάντα, εἰς ὃ ἂν ἐμπέσῃ. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα φανερῶς τὸ φέρειν ἐπὶ τοῦ ἄγειν ταυτίζων ὁ ποιητής, φησί. Νέστορα δ' ἐκ πολέμοιο φέρον Νηλήϊαι ἵπποι ἱδρῶσαι, ἦγον δὲ Μαχάονα. ἔστι δὲ οὐχὶ ἄκυρον ἐνταῦθα τὸ φέρειν.

Αἶψα δ' ἑταῖρον ἑὸν Πατροκλῆα προσέειπε
Φθεγξάμενος παρὰ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας,
Ἔκμολεν ἶσος ἄρηϊ. κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.
Τὸν πρότερος προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Τίπτέ με κικλήσκεις Ἀχιλεῦ, τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Δῖε Μενοιτιάδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ,
Νῦν ὀΐω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι ἀχαιοὺς
Λισσομένους. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκ ἔτ' ἀνεκτός.
Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε διῒ φίλε Νέστορ' ἔρειο,
Ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο.
Ἤτοι μὲν τά γ' ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικε
Τῷ ἀσκληπιάδῃ. ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός.
Ἵπποι γάρ με παρήϊξαν πρόσσω μεμαυῖαι.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δὲ, φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
Βῆ δὲ θέειν παρά τε κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Νηληϊάδεω ἀφίκοντο,
Αὐτοὶ μέν ῥ' ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
Ἵππους δ' Εὐρυμέδων θεράπων λύε τοῖο γέροντος,
Ἐξ ὀχέων. οἱ δ' ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων
Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἐς κλισίην ἐλθόντες, ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.

ὁ γὰρ νοῦς, ὅτι ἐξέφερον μάχης, αἱ ἵπποι τὸν Νέστορα. τῷ δὲ τοιούτῳ ἐκφέρειν, ἀντιπαράκειται τὸ ἐκφορεῖν, ἢ πλοίου γόμον οὐ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἢ ἄλλο τι. Ἱστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τοὺς ἵππους τοῦ Αἰνείου, Τρωΐους ἔφη ὁ ποιητὴς οὐχ ὡς αὐτοῦ ὄντας τοῦ Τρωός, ἀλλ' ὡς ἐξ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων ἵππων τὸ γένος καταγομένους οὓς ἐκ Διὸς ὁ Τρὼς ἔλαβεν ὁ τοῦ Νηλέως ἀρχαιότερος, οὕτω καὶ Νέστορος ἵππους Νηληΐους ἔφη, τοὺς ἐκ τῆς Νηλέως ἀγέλης κατὰ διαδοχήν. οὐ γὰρ δήπου ἄλλως αὐτοῦ δὴ ἐκείνου τοῦ Νηλέως ἵπποι, ἔτι τῷ πεμπέλῳ ὑπουργοῦσι Νέστορι. ἐπεὶ μὴν δὲ οἷόν τι ζῆν τοσαύτας ἵππους. εἴγε κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ἄρρεν μὲν ἵππος ζῇ ἔτη πέντε καὶ τριάκοντα. θήλεα δὲ πλείω τῶν τεσσαράκοντα. ἰδίως δέ τις φασὶ καὶ πέντε πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα. οἱ δὲ ταῦτα φιλοκρινοῦντες, φασὶ καὶ μάλιστα, ἔτη ἓξ ἢ καὶ ἑπτὰ ζῆν. τὸ δὲ ἱδρώσαι, ἢ κατὰ διάλυσιν εἴρηται δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἢ ἐκ τοῦ ἱδρώουσαι συγκέκοπται. ἱδρὼς δὲ καὶ ἱδρῶσαι, κυρίως ἐπὶ ζώων κεῖται. ὁ δὲ γε τὰς πηγάς, γῆς ἱδρῶτας εἰπών, τροπικῶς εἶπεν. ὥσπερ καὶ ὁ τὸν οἶνον εἰπὼν Βρομίου ἱδρῶτα πηγῆς, ἀμπέλου δηλαδή. καὶ τὸν ἰξὸν δὲ δρυὸς ἱδρῶτα. ὡς τὸ, δρυὸς ἱδρῶτι καὶ θαμνομήκει κλάδῳ. Ὅτι ὁ φιλοπόλεμος ἀχιλλεύς, καὶ ἀπόμαχος ὤν, ὅμως εἱστήκει ἐπὶ πρύμνῃ μεγακήτεϊ νηΐ εἰσορόων πόνον αἰπὺν ἰωκά τε δακρυόεσσαν, καὶ οὕτω τῇ θέᾳ γοῦν τῆς μάχης ἐχόμενος. ὡς γὰρ αὐτῷ καθάπου ἐῤῥέθη, αἰεὶ ἔρις φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε. καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν ἀδήμονα ὑμᾶς τοῦ ἀχιλλέως, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὡς θεατοῦ τῆς μάχης καὶ τῇ θέᾳ δῆθεν ὀργῶντος εἰς αὐτήν. ἐντεῦθεν δὲ ὡς δῆθεν πρὸς κατάστασιν πῶς ἄρχεται καταβολή πως ὑποτίθεσθαι τοῦ παύσασθαι μὲν τὸν ἀχιλλέα τῆς μήνιδος, κακῶς δὲ γενέσθαι τοῖς Τρωσί. οἰκτίζεται γὰρ ἐφ' οἷς ὁρᾷ ὁ καλὸς ἥρως. καὶ τέως μὲν στέλλει τὸν ἑταῖρον Πάτροκλον ἐφ' οἷς ἄρα καὶ στέλλει ὡς δηλωθήσεται. ὁ δὲ ἀπελθών, ξυρὸς ὃ φασὶν ἀκόνῃ ἐντυγχάνει τῷ Νέστορι. καὶ θήγεται λόγοις ὑπ' αὐτοῦ εἰς μάχην παροξυνθεὶς ὡς καὶ αὐτὸ εἰρήσεται. καὶ πείθει τὸν ἀχιλλέα, σταλῆναι τοῖς ἀχαιοῖς αὐτὸς ἐπίκουρος, καὶ τυχὼν οὗ ἤθελε, πέπονθεν ἐπὶ τοῖς οἷς μὴ ἤθελε. πίπτει γάρ, καὶ οὕτως ἀνιστᾷ τὸν Ἀχιλλέα εἰς μάχην, καὶ γίνονται πράξεις πολλαί τε καὶ ἡρωϊκαὶ πρέπουσαι τῷ τε φράζοντι ποιητῇ καὶ τῷ τοιούτῳ Ἀχιλλεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὧδε τὸ μεγακήτεϊ νηΐ, συμπληροῦν εἰς τὰ λειπόμενα κατώτερα, ὡς οἶδεν ὁ νοῶν τεχνικῶς. καὶ ἄλλως δὲ οἰκεῖον μεγακήτεα ὀνομάσαι τὸν θαλάσσιον δοῦρον ἵππον κατὰ τὸ εἰν ἁλὸς ἵπποι. ὅτι δὲ ἐν τὸν κύλικα Ὀπιαιρὸν μαθεῖν ποτε νῦν ἱστοροῦντα ἐξομοιωθῆναι ξιφίᾳ κατὰ τὴν ναυπηγίαν, τότε δὴ ἄλλως ἐκεῖ προσαρμόσει τῇ νηὶ ἐκείνῃ τὸ μεγακήτει. ὅτι δὲ ἵππος καὶ θαλάσσιος ἐστιν, ἱστόρηται, οὕτω δὲ καὶ

σι καὶ θαλάσσιος βοῦς οὐ μὴν μόνον χερσαῖος, πρὸς ὃν παίζων τις τῶν Κλέωνος ἢ Θαρρώδους ἐπιτελεῖ τὸ βοῦς εἶπεν. ἔνθα λύρας ἐλέγετο, νῦν δὲ βοῦς λύρας. τὸ δὲ ἰωκή, ὃ δηλοῖ τὴν ἐν μάχῃ δίωξιν μεταπέπλασται. ὡς τὸ φυγὴν φύγα ἐξ οὗ τὸ φύγαδε ὡς τὸ οἴκαδε, οὕτω καὶ ἰωκὴν ἰῶκα. ὅμοια δὲ, καὶ τὸ κνίσην κνίσα. καὶ παρ' Ἡσιόδῳ τὸ κρόκην κρόκα.

Ὅτι τοὺς ἀχαιοὺς διωκομένους ὡς εἴρηται ἰδὼν ὁ Ἀχιλλεύς, αἶψα ἑταῖρον Πατροκλῆα προσέειπε φθεγξάμενος. παρὰ νηὸς ἤγουν ἐκ νηός. ὁ δὲ κλισίηθεν ἀκούσας. οὐ γὰρ ἔτυχεν ἔξω συμπαρεῖναι, ἔκμολεν ἶσος ἄρηϊ, κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. ὃ δὴ γοργότητα φράσας, προαναφωνητικῶς εἶπεν Ὅμηρος. ἡ γὰρ ἔξοδος αὕτη ταὐτὸν δ' εἰπεῖν τὸ ἐκμολεῖν, αἰτία τοῦ Πατρόκλῳ θανάτου, περιπεσόντι δεινῇ ῥήσει τοῦ Νέστορος. ὃς καὶ ὑπὲρ τὸν ὑμνούμενον τυρταῖον, εἰς μάχην ἐρεθίζειν εἰδώς, ἔπεισε τὸν Πάτροκλον πεσεῖν ὡς ἔπεσεν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅπως δεξιώτατα ὁ ποιητὴς τὸ πλάσμα μετεχειρίσατο. οὔτε γὰρ δευτέρας λιτὰς πέμπει τῷ Ἀχιλλεῖ ὅπερ ἐκεῖνος φαίνεται θέλων, ὅτι ἐρεῖ, νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι ἀχαιοὺς λισσομένους, ἀλλ' οὐδὲ αὐτόματον ἐξάγει τὸν ἀχιλλέα, δραματικὴν δὲ τὴν μέσην λιτάζεται διὰ τοῦ φιλτάτου Πατρόκλου, ὃς πεισθεὶς δι' αὐτοῦ, οὗ καὶ ἐξελάσαντος καὶ πεσόντος, ἐγείρει τὸν ἀχιλλέα εὐμηχάνως εἰς πόλεμον. τέως γε μὴν, ἤδη ἐν τούτοις ἔληξε τὸ πολὺ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀχιλλέως ὀλοφυρομένου τοὺς ἀχαιοὺς ὡς ὁ Νέστωρ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἔλεος γὰρ τῶν ἑλλήνων ὑπεισῄει αὐτὸν ἠρέμα. διὸ καὶ στέλλει τὸν Πάτροκλον, ἐν οἷς δείκνυται καὶ ὡς δραστικώτερόν ἐστι τῆς τῶν δεινῶν ἀφηγήσεως ἡ τοῦ κακοῦ θέα. καθὰ καὶ ἡ τραγῳδία δηλοῖ ἐν τῷ, τῶν πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστα ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. ἰδοὺ γὰρ ἀχιλλεὺς πρέσβεων μὲν ἀκούσας ἀφηγησαμένων δεινὰ ἐφ' οἷς ἐδυστύχουν ἀχαιοὶ, οὐκ ἔπαθε τὴν ψυχήν. ἰδὼν δὲ κακῶς πάσχοντας, εἱλκύσθη πρὸς οἶκτον, καὶ γέγονεν αὐτῷ ἡ τοῦ κινδύνου θέα οἷά τις ἐλέου εἰσβολή. οὕτω δὲ καὶ ὁ Πάτροκλος ἐν τοῖς ἑξῆς, οὐχ οὕτω πείθεται Νέστορι πολλὰ καθομιλήσαντι, ὅσον ὑπὸ τῆς τῶν δεινῶν θέας πεισθεὶς εἰς ἱκεσίαν τοῦ ἀχιλλέως οὕτω προσερεθίζεται.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, Πατροκλῆα προσέειπεν, οὐ λόγον δηλοῖ διεξοδικόν. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἐκάλεσεν εἴρηται. διὸ ἐρεῖ ὁ Πάτροκλος, τί με κικλήσκεις ἀχιλλεῦ. τί δέ σε χρεὼ ἐμεῖο, τὸ πολλαχοῦ κείμενον. ταῦτα δὲ δύναται πᾶς λέγειν κληθεὶς πρός τινος καὶ ἀκούσας. ἀρεῖ δὲ ἶσον ὁ ποιητὴς αὐτὸν λέγει, σημαίνων ὡς τοῖς ἕλλησι χρησιμεύσοντα. ὃ δὴ τοῦτο ἀξία μεγάλη φιλοτιμούμενος. καθὰ καὶ τὸν Πάριν πρὸ βραχέων θεοειδῆ ἔφη ὅτε τὸν Εὐρύπυλον ἔβαλεν. Ἀχιλλεὺς μέντοι, οὐδὲν τοιοῦτον προσφωνεῖ. ἀλλὰ δῖον τὸν Πάτροκλον λέγει καὶ διὶ φίλον. ὃ ταὐτόν ἐστι πάλιν τῷ δίῳ, καὶ ἐκείνῳ κεχαρισμένον. φησὶ γοῦν, διογενὲς μενοιτιάδη τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ ἤγουν φίλτατε.

Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ συνετὸς ἢ βασιλικὸς ἀνὴρ ἀτάλαντος διὶ λέγεται, οὕτω καὶ ὁ ἀνδρεῖος, ἶσος ἄρει, ὡς ταὐτὸν ὂν ἴσον τε εἰπεῖν καὶ ἀτάλαντον. ἔστι δὲ πάνυ σεμνὸν τὸ ἐμφατικώτερον ἐν τοῖς τοιούτοις, τὸ ἴσον ἤπερ τὸ ὅμοιον. δίδωσι γὰρ νοεῖν, ὡς εἴπερ ἡ σύνεσις ἢ ὁ ἄρης, συνελόντα δ' εἰπεῖν αἱ ποιότητες σταθμῷ ὑπετέθησαν ταλαντευόμεναι, ἶσος ἂν ἦν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι κατὰ σύνεσιν ἢ ἀνδρείαν καὶ τὰ ὅμοια.

Ὅτι ἀνάγκης καὶ κατεπείξεως τὸ, νῦν οἴω περὶ γούνατ' ἐμὰ στήσεσθαι λισσομένους ἀχαιούς. χρειὼ γὰρ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀνεκτός. ἐρεῖ δὲ αὐτό, ὃ ἐλπίζει ἱκετευθῆναί ποθεν κατ' ἀνάγκην. ἀττικὸν δὲ τὸ ἀνεκτὸς ἀντὶ τοῦ ἀνεκτή ὁποῖα καὶ ἕτερα πολλὰ δέδεικται. τὸ δὲ περὶ γούνατα στήσεσθαι, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ γουνάσεσθαι. ὅμως γὰρ οἱ ἱκέται, οὐχ ἵστανται περὶ γούνατα, κάμπτονται δὲ μᾶλλον. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γονυπετεῖν, καὶ ἐκ τῆς γονυκλισίας, καὶ ἐκ τοῦ πιτνεῖσθαι, ὃ παρὰ τὸ πέτειν ὅ ἐστι πίπτειν γίνεται, ἔτι δὲ καὶ ἐκ τοῦ προσπίπτειν. ὃ καὶ αὐτὸ, γονυπετισμόν τινα σημαίνει. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀναθεὶς ὁ ποιητὴς τὸν τοιοῦτον νοῦν τῷ ἀχιλλεῖ, ἐμφαίνει δύνασθαι καὶ δευτέραν πρεσβείαν ἄρτι στεῖλαι εἰς ἀχιλλέα, καὶ δὴ καὶ ἐπεισῆλθεν ἂν οὕτω εἰ μὴ τὸ μονοειδὲς ἐξέκλινε, προτιμώμενος τὸ ἑτέρως πως ἐξαγαγεῖν τὸν ἥρωα εἰς μάχην καὶ μὴ διὰ πρεσβείας κοινῆς ἣν φθάσας ἐκεῖνος ἀπεδοκίμασεν.

Ὅτι φανερὰ μὲν διαφορὰ τοῦ βεβλῆσθαι καὶ τοῦ οὐτᾶσθαι, ὡς καὶ ὅτε μετὰ βραχέα λέγει, βέβληται ὁ δεῖνα, οὔτασται δὲ ὁ δεῖνα. ἐνταῦθα μέντοι ἀχιλλέως εἰπόντος ὅν τινα τοῦτον ἄγει βεβλημένον ἐκ πολέμοιο, γενικῶς νοητέον τὴν τοῦ βεβλῆσθαι λέξιν, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πεπλῆχθαι. πόθεν γὰρ στοχασάμενος ἔγνω ἀχιλλεὺς καὶ τὸ τῆς πληγῆς εἶδος ὅτι δηλαδὴ βέβληται ὁ Μαχάων οὐ μὴν οὔτασται. οὕτω δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου ἔλεγεν· Ὀδυσσεὺς ὡς οὖν ἐν πολέμῳ ἱστάμενος, ἢ ἔβλητο ἢ ἔβαλεν ἄλλον. εἰ μὴ ἄρα ὁ Ἀχιλλεὺς ἀστείως οἷα φεύγοντα τὸν Μαχάονα, βεβλῆσθαι λέγει. ὡς τοῦ μὲν πεπληγμένου, τὸν περὶ ψυχῆς θέοντος, καὶ διὰ τοῦτο κατ' ἐπίτασιν φεύγοντος, τοῦ δὲ αὐτὸν διώκοντος, ἐξ ἀνάγκης πόρρωθεν βάλλοντος.

Ἰστέον δὲ ὅτι κήδεται τοῦ Μαχάονος ὁ ἀχιλλεὺς οὐ χάριν τοῦ στέλλειν πιθανῶς τὸν Πάτροκλον, οὐ διότι ἄμφω θεσσαλοί, ἀλλ' ὅτι ὁ Μαχάονος πατὴρ ἀσκληπιὸς, αὐτῷ φασι τῷ διδασκάλῳ Χείρωνι συνεφοίτησε. διὸ καὶ εἰπὼν ὅτι τὰ μὲν ὄπισθε Μαχάονι πάντα ἔοικεν ὡς ὁ ὁπλισμὸς ἴσως ἐδήλου, ἐπάγει, τῷ ἀσκληπιάδῃ. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ τὰ ὄμματα ὡς ἀναγκαιότατον μέρος, ἐπὶ τοῦ ὅλου προσώπου. ἐπιφέρει γοῦν. αὐτὰρ οὐκ ἴδον ὄμματα φωτός. αἱ ἵπποι γάρ με παρήιξαν, ἤγουν ταχὺ παρῆλθον, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, πρόσσω μεμαυῖαι. τοῦτο δὲ διὰ πιθανότητα προσετέθη. εἰ γὰρ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν ὁ Μαχάων ἔγνωστο, οὐκ ἦν χρεία σταλῆναι τὸν Πάτροκλον. καὶ οὕτως ἤρεγε τὸ τοῦ πλάσματος καίριον. κεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἔρειο ἀντὶ τοῦ ἐρώτησον, ἐκ τοῦ ἔρεο πλεονασμῷ τοῦ ι ὥσπερ δὲ τὸ μέτρον. φησὶ γὰρ, ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Νέστορ' ἔρειο ὅν τινα τοῦτον ἄγει. Ὅτι τὸ αἳ δὲ μὲν ἀπέβησαν ἐπὶ χθό-

να καταλυθότερον, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐπέζευξαν, κατέβησαν τοῦ ἅρματος. καὶ πῶς δέ τις ἀποβαίνειν λέγεται. καὶ οὕτω μὲν ἀποβῆναι ἁπλῶς ἐνταῦθα, τὸ καταπεζεῦσαι ἐξ ἵππων τινὰ καὶ ἀντὶ ἱππότου γενέσθαι πεζόν. ἁπλῶς δὲ ἀλλαχοῦ τὸ ἐξ ἵππων ἀπέβησαν. Ὅτι ψύχεσθαι μὲν καὶ ἀναψύχειν, καὶ τὸ πρὸς ἄνεμον. φασὶ γοῦν, οἱ δὲ ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων, στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός. τὸ δὲ τερσαίνεσθαι μοί τοι, τὸ ἐν ἡλίῳ ξηραίνεσθαι ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ὃ δίχα ἀναψύχειν, δῆλον τὰ παρὰ Ἡσιόδῳ δηλοῖ. ὅθεν καὶ ἀπόψυξις, ἡ ἀποπνευμάτωσις ὡς Παυσανίας δηλοῖ. τὸ δὲ στάντε ποτὶ πνοιὴν, σαφηνείας χάριν κεῖται, ἵνα μὴ ἐπὶ λουτροῦ τινος νοηθείη τὸ ἀπεψύχοντο. οἵῳ δὴ λουτρῷ πρὸ τούτων ἐχρήσαντο οἱ τῆς δολωνείας ἥρωες, ἀναγκαίως διὰ τὸν ἐκ τῆς ὁδοιπορίας κόπον. ἀναψύξαντες τὸν ἐνθερμότητος ἐκείνης κόπον διὰ τοῦ καταιονηθῆναι ψυχρῷ ὕδατι. τὴν δὲ τοῦ θερμοῦ ἀγαθότητα, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς πάντες οἱ θερμοὶ ἄρτοι, τῶν ἐψυγμένων εἰσὶν εὐοικονομητότεροι. καὶ τὸ, οἱ δ' ἐψυγμένοι, πλήσμιοι καὶ δυσοικονομητότεροι. ὅπερ ἐστὶ δύσπεπτοι. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἐψυγμένοι θεματικὸν ῥῆμα ὂν τῶν τι ἀνωτέρω ἐκκειμένων καὶ ἑτέρων μυρίων. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τοὺς ψυχροὺς ἄρτους, ἐκ τοῦ ψύχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ, ἔψυχον τὸν οἶνον οἱ ἀρχαῖοι. καὶ τὸ ψῦξον τὸν οἶνον. καὶ τὸ ἀπεψύγη ἡ ἀγάπη. ἔτι δὲ σὺν ἐνίοις καὶ τὸ ψυχεῖον παραδεκτικὸν κατὰ τὸ, ἐν κιμώλῳ τῇ νήσῳ, ψυχεῖα κατασκευάσαι θέρους ὀρυκτά. τὸ δὲ παρὰ θῖν' ἁλὸς, ὡς ἐκεῖθεν οἷα εἰκὸς αὔρας ἰούσης ζωός. θὶν δὲ ἁλὸς λέγεται, πρὸς διαστολὴν θινῶν τῶν τε ἐν γῇ, καὶ τῶν κατὰ ἀμμώδεις αἳ κεῖνται ἐν μεσογαίοις, ὃ δὴ μάλιστα περί που τὰ τῆς Λιβύης τόπια γίνεται.

Ὅτι Ἑκαμήδη γυνὴ τουτέστι θυγάτηρ Ἀρσινόου ὑπ' Ἀχιλλέως λῃσθεῖσα, ἐξῃρέθη τῷ γέροντι Νέστορι. οὐχ ὅτι ἀνδρεῖος ἦν ὁ τοι γέρων, ἀλλὰ διότι εὐδόκιμος κατὰ βουλήν. ὥστε σοφίας ἡ γυνὴ αὐτῷ ἐδόθη ἔπαθλον. διὸ καὶ οἰκείως τῷ ἐπάθλῳ τὸ ὄνομα κεῖται τῇ γυναικί. αὕτη μὲν γὰρ Ἑκαμήδη παρὰ τὸ ἕκαθεν μήδεσθαι ἤγουν βουλεύεσθαι. ὅπερ ἐστὶ πρέπον σοφῷ. ὁ δὲ πατὴρ Ἀρσίνοος, διὰ τὸ μετάρσιον τοῦ νοῦ. οἱονεὶ ὁ ὑψηλόνους, ὁποῖον εἶναι δεῖ τὸν σοφόν. καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ δὲ τοῦ Πατρόκλου ἀγῶνι, ἀρετῆς ἁπάσης τοῖς ἔπαθλον ὁ σοφὸς Νέστωρ λήψεται. ὥς που καὶ ὁ Θεμίστιος ἐπισημαίνεται. ὃ καὶ Ἰσοκράτης λέγει ὅτι τὰ γυμνικὰ τιμῶντες οἱ Ἕλληνες, σοφίας γέρας οὐ προετίθοντο. ἔστι δὲ ἃ περὶ Ἑκαμήδης ὁ ποιητὴς λέγει, ταῦτα.

Τοῖσι δὲ τεῦχε κυκεῶ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη.
Τὴν, ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν Ἀχιλλεύς.
Θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος. ἣν οἱ ἀχαιοὶ
Ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων.
Ἥ, σφωῒν πρῶτον μὲν, ἐπιπροΐηλε τράπεζαν
Καλὴν κυανόπεζαν, ἐΰξοον. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῆς,
Χάλκεον κάνεον. ἐπὶ δὲ, κρόμυον ποτῷ ὄψον,
Ἠδὲ μέλι χλωρόν. παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν.
Πὰρ δὲ, δέπας περικαλλὲς, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιὸς
Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. οὔατα δ' αὐτοῦ,
Τέσσαρ' ἔσαν. δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον
Χρύσειαι νεμέθοντο. δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν.
Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης,
Πλεῖον ἐόν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν.
Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν,
Οἴνῳ πραμνείῳ. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν,
Κνήστι χαλκείῃ. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε.
Πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν, ἐπεί ῥ' ὥπλισε κυκεῶ.

τοῖσι δὲ τεῦχε κυκεῶ, ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη, τὴν, ἄρετ' ἐκ Τενέδοιο γέρων, ὅτε πέρσεν ἀχιλλεύς, θυγατέρ' Ἀρσινόου μεγαλήτορος, ἣν οἱ ἀχαιοὶ ἔξελον, οὕνεκα βουλῇ ἀριστεύεσκεν ἁπάντων. αὐτὸς δηλαδὴ ὁ Νέστωρ. οὐ δήπου γὰρ ἡ Ἑκαμήδη. τίς δὲ ὁ κυκεὼν καὶ ἐξ οἵων εἰδῶν σύγκειται καὶ εἰς τί δέπας ἐκυκήθη καὶ οἷα τραπεζώματα ἐφ' οἷς ἐτέθη, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἔστι δὲ ὃ μὲν ἀπαθὴς, κυκεών. οὐ ψεκτὴ αὕτη λέξις. ἀλλ' ὥσπερ κρατὴρ διὰ τὸ συγκεκρᾶσθαι, οὕτω κυκεὼν διὰ τὰ ἐν αὐτῷ κυκώμενα εἴδη, καθὰ φανεῖται. ἡ δὲ τούτου ἐνταῦθα αἰτιατικὴ τὸ κυκεῶ, δύο ἔπαθεν, ἐπένθεσίν τε τοῦ ι καὶ ἀποκοπὴν τῆς τελευταίας συλλαβῆς. ὅρα δὲ τὸ τεῦχε κυκεῶ, γενικῶς λεχθέν. μετ' ὀλίγα δὲ ἀντὶ τοῦ τεῦχεν, ὥπλισεν ἐρεῖ, κατὰ τὴν λέξιν καὶ αὐτὸ γενικόν. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν εἰπὼν κύκησε, προσφυέστερον ἔφη καὶ ὃ κατὰ τὸ πλάτος γένους τοσοῦτον. τοῦ δὲ ἄρετο ἑρμηνεία κατωτέρω τὸ, ἣν οἱ ἀχαιοὶ ἔξελον. ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ αὐτὸς ἁπλῶς ἔλαβεν, ἀλλ' οἱ ἀχαιοὶ μὲν ἐξεῖλον, αὐτὸς δὲ, διδομένην ἔλαβε. τὸ δὲ γέρων, ἀναγκαίως διεστάλθη ἵνα μὴ ἀποτελέσῃ ὡς οἱ παλαιοί φασιν ἀδιαστόλου ἀμφιβολίαν μὴ διασταλὲν ἐκ τοῦ ἀχιλλεύς. γέρων γὰρ Νέστωρ οὐ μὴν γέρων ἀχιλλεύς. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἰς τό, ἐς, τιμάοχιν μετὰ χαλκόν, ἀναγκαίως μετὰ τὴν ἐς πρόθεσιν, διαστολὴ ἔσται ἵνα μὴ ἀλλόκοτόν τι νοηθείη. τὸ δὲ γέρων, ἐνταῦθα μὲν ὡς καὶ ἀλλα-

χοῦ

χοῦ, ὡς δεξιῶν κεῖται φρονίσεως. διὸ καὶ ἐπάγει, οὕνεκα βουλῇ ἀρίστευεσκε. ποτὲ δὲ ἔλεον ὑποσημαίνει. ὡς ὅτε Ἀχιλλεὺς τῷ Πριάμῳ φησί. καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. καί, τῷ σὲ γέρον πάλιν τῷ ἐν ἤχεσι φασὶ κακάδη. ἑτέρωθι δέ, τὸ ἁπλῶς ἔντιμον δηλοῖ. καὶ βαρυνόμενός δέ τις, ἐκφωνεῖ ποτε αὐτὸ σκωπτικῶς. ὡς Ἀγαμέμνων που τὸν Χρύσην προσφωνεῖ. οἱ δὲ παλαιοὶ παρασημειοῦνται ὅτι ἐνικῶς μέν, γέρων ἐπὶ ἡλικίας. διὸ γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. καί, ὦ γέρον. ἦ μάλα δή σε νέοι τείρουσι μαχηταί. πληθυντικῶς δέ, ποῦ μὲν ἐπὶ ἡλικίας ὡς ἐν τῷ πολιοκροτάφους τε γέροντας. ποῦ δέ, ἐπὶ τιμῆς. διό, κίκλησκε δὲ γέροντας ἀριστῆας. ἔτι δὲ ἱστοροῦσι καὶ ὡς Μενελάου δίχα τῆς διὰ γυναικὸς οὕτω λαμπρᾶς ἔρωτι στρατευμένου, οἱ ἄλλοι παλλακαῖς ἐχρῶντο πάντες καὶ αὐτὸς ὁ πέμπελος Νέστωρ. οὕτω δὲ καὶ ὁ Φοῖνιξ. οὐ γάρ φασιν ἦσαν ἐκλελυμένοι τοῖς σώμασιν οἱ πότε διὰ μέθης καὶ ἀφροδισίων καὶ ἀπεψίας τῆς ἐξ ἀδηφαγιῶν. εἰκότως οὖν ἔῤῥωνται τῷ γήρᾳ. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα δεξιῶς μνήμην τοῦ φίλου Ἀχιλλέως Ὅμηρος ἔθετο, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μετ' ἐπαίνου, ἱστορήσας ὑπ' αὐτοῦ πορθηθῆναι τὴν Τένεδον. τὸ δὲ ἔξελον, συνήθως αἰτεῖ τοῦ κατ' ἐξαίρετον ἔδωκαν ὡς ἐξαιρέτῳ κατὰ τὴν βουλήν. ὅτι ἐκ τῶν ἀγωνίων καὶ σκυθρωπῶν μεταβαίνων ὁ ποιητὴς ἐπὶ τὸ ἱλαρώτερον κατὰ κρᾶσιν ἰδεῶν αὐτῷ ἀρέσκουσαν ὡς ἂν ὁ ἀκροατὴς ἀναπνεύσῃ μὲν πολέμοιο ἀεὶ ἀκούων, ἐκθήσεται μὲν μετ' ὀλίγα καὶ ἱστορίαν μακρὰν διὰ τοῦ Νέστορος. νῦν δὲ τράπεζαν ἱστᾶ καὶ δεῖπνα σκευάζει διὰ τῆς ῥηθείσης γυναικὸς ἐκ πολέμου ἐλθοῦσι τῷ Νέστορι καὶ τῷ Μαχάονι, ὡς ἐν ἀκινδύνῳ ἤδη καθεστῶσι. καὶ φησὶν ὅτι ἡ Ἑκαμήδη σφῶϊν ἧγεν αὐτοῖς, πρῶτον μὲν ἐπιπροΐηλε τράπεζαν καλὴν κυανόπεζαν, εὔξοον. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῇ, χάλκεον κάνεον, ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον, ἠδὲ μέλι χλωρόν, παρὰ δ' ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν, πὰρ δὲ δέπας περικαλλές, ὃ οἴκοθεν ἦγ' ὁ γεραιός. ὃ καὶ ἐκφράζων Ὅμηρος, ἐπάγει. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, οὔατα δ' αὐτοῦ τέσσαρ' ἔσαν. δοιαὶ δὲ πελειάδες ἀμφὶς ἕκαστον, χρύσειαι νεμέθοντο, δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. εἶτα καὶ τὸ μέγεθος τοῦ ποτηρίου ἱστορῶν, φησίν. ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλεῖον ἐόν, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. εἶτα καὶ τὸ ἔτυμον ἀναπτύσσων τοῦ κυκεῶνος καὶ τὸ χρήσιμον δὲ τοῦ τοιούτου ποτηρίου ἱστορῶν, φησίν. ἐν τῷ ῥά σφιν κύκησε γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν θεοειδὴς ἢ θεοείκελος, οἴνῳ Πραμνείῳ. ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, πινέμεναι δ' ἐκέλευσεν ἐπεί ῥ' ὥπλισε κυκεῶ. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ Ὁμηρικὸν τουτὶ χωρίον. τὰ δὲ κατ' αὐτό, ἔχει οὕτω. τὸ μὲν προΐηλεν, οὐχ ὡς ἀλλαχόθι οὕτω καὶ νῦν τὸ ἁπλῶς προέπεμψε σημαίνει, ἀλλὰ τὸ προέτεινεν κατὰ τό, χεῖρας ἴαλλον. ἢ τό, προέθηκεν. ὅπερ καὶ τῷ μέλιτι προσαρμόζει καὶ τῷ κρομύῳ καὶ τῷ ἀλφίτῳ. εἰ μὴ ἄρα τὴν τράπεζαν ἐκεῖ μὲν δὴ μὲν προὔπεμψε, θεράπων δέ τις προέθετο. προτότυπον δὲ τοῦ ἰάλλω, τὸ ἰῶ ἤγουν τὸ στέλλω, τὸ ἰῶ τουτέστι πέμπω. καθὰ καὶ τὸ ἀγχάλλω, τὸ ἄχω πλεονασμῷ τοῦ σ'. ὅθεν καὶ τὸ ἄχος, καὶ τὸ ἄχνυσθαι. καὶ τοῦ θάλλω, τὸ θέω θῶ ἐξ οὗ καὶ αἴθος ἐκ τοῦ αἰθεῖν συγκοπέν. καὶ τοῦ ἀγάλλω τὸ ἀγάω ἀγῶ. καὶ τοῦ ἐπὶ βλάβης σφάλλω τὸ σφῶ, ἐκ τοῦ φῶ γεγονὸς αὐτὸ ἀφ' οὗ προσελεύσει τοῦ σ', καὶ τὸ σφάζω καὶ τὸ σφαδάζω καὶ ὁ σφυγμός. οὕτω δὲ καὶ τοῦ ψάλλω πρόεισι τὸ ψῶ, ἐκεῖνο δὲ αὖθις προϋπόκειται τοῦ ψηλαφῶ. ψηλαφᾶν γὰρ κυρίως τὸ ψάλλειν ἐπαφώμενον χορδάς, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ψῶντα χειρί. τράπεζα δὲ δι' εὐφωνίαν ἀφῄρηται τῆς φύσει καταρχούσης συλλαβῆς. τετράπεζα γὰρ τὸ ταύτης ἐντελές, διὰ τὸ ἐξ ἀρχῆς τετράπουν αὐτὴν εἶναι. ὕστερον συντμηθεῖσα εἰς τετραποδίαν. πρὸς ὃ καὶ πέπαικται τό, οἴμοι πῶς ἂν εὕροιμι τρίπουν τράπεζαν. ὡς δὲ τὸ εὔφωνον τῆς προφορᾶς πολλὰς ἐπιτέμνει λέξεις, δηλοῖ σὺν ἄλλοις μυρίοις, καὶ ὁ τὸ τετράδραχμον εἰπὼν τέτραχμον. οὕτω δὲ καὶ ἡ συνηθὴς τῶν ζώων φύσεσι εἰς τὸ φύσις συγκέκοπται. τὸ δὲ κυανόπεζαν, μετὰ τοῦ τράπεζαν ἔχει μέν τι κάλλος διὰ τὸ ὁμοιοκατάληκτον. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὴν ἀπὸ κυάνου ἔχουσαν τοὺς πόδας καθὰ καὶ ἀργυρόπεζα λέγεται ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔχουσαν κυανέαν τὴν πέζαν ὅ ἐστι τὸν ἔξω κύκλον, καθά φασιν οἱ παλαιοί. αἱ μέντοι κρουπέζαι παρὰ Παυσανίᾳ ὃ δηλοῖ ὡς ἐκεῖνός φησι, Βοιώτια ὑποδήματα ξύλινα, ἐκ τῆς κατὰ τοὺς πόδας πέζης γίνονται. ὡς καὶ ἡ ἀργυρόπεζα Θέτις καὶ ἕτερα τοιαῦτα. ἐν οἷς καὶ ὅτι ἐκ τῆς πέζης ἀφ' ἧς ἡ ἀργυρόπεζα, γίνεται, καὶ τὸ διάπεζον φόρημα, δι' ἄγαλμα Διονύσου ἱμάτιον ἔχον πορφυροῦν διάπεζον ἐπ' αὐτοῦ κροκωτόν. τὸ δὲ εὔξοον, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, καλήν. καλὴ γὰρ ἦν ὡς εὔξοος. τὰ δὲ κρόμυα, λέγει ποτῷ ὄψα, διὰ τὸ διψητικοὺς ποιεῖν τοὺς προσημμένους αὐτὰ καθὰ εἰσι τὰ ῥαγήματα. καὶ θερμοὺς ὄντας, ἀνελεῖν εἰς ποτὸν πλεῖον. καὶ ἔστιν ἀστεῖος ὁ λόγος. ἰχθύες μὲν γὰρ καὶ κρέας, ὄψον εἰσὶν ἄρτῳ. ἐπεὶ δι' αὐτῶν πλείω, καὶ ἡδυτέρως τὸν ἄρτον προσιέμεθα. ὁ δὲ ἅλς, καὶ ἄρτῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐδεστοῖς. κρόμυα δὲ καὶ ῥαγήματα, ὄψα ἂν εἰκότως λέγοιντο τῷ κατὰ γένος οὐδετέρως ποτῷ. ὁ γὰρ πότος τὸ ἀρσενικόν, συμποσιακὴ ἄλλως λέξις ἐστίν. ὅρα δὲ ὡς Ὅμηρος τοὺς οἴνους ἐν ἄλλοις ἐκλύειν λέγων εἶναι ἀπηγορεῦον, ἐνταῦθα μέθοδον παραδίδωσι τοῦ πλείω πίνειν. πιχνίτην τούτου παραδιδοὺς τὸν σοφὸν Νέστορα καὶ τὸν ἰατρὸν δηλαδὴ Μαχάονα. πρὸ δὲ αὐτῶν, τὴν Ἑκαμήδην, ἣ μαθοῦσα ὡς εἰκὸς ἐκ τοῦ σοφωτάτου γέροντος, τῷ ἰατρῷ Μαχάονι ἀποδέδειπτο, οἷα εἰκός, ὅτε δὴ εὐταξίαν βίου, ἔτι δὲ καὶ ἀφλεγμάντῳ, διὰ τὸ μὴ πλεονασμίως ῥυφᾶν, οὔτε τὸ κακόχυμον τοῦ κρομύου προσελογίσατο, καὶ οἴνους δὲ προσέφερε, ταῖς φλεγμοναῖς ἐναντιωτάτους ὄντας. καὶ αὐτοὺς Πραμνείους. οὓς ἴσμεν φασὶ παχεῖς καὶ πολυτρόφους. καὶ ἡ προσφορά, οὐ δι-

ψήσκας φασὶν ἄχθος, ἀλλ' ἐμφορήσεως αἴτιον. καὶ ταύτης, ὁποία καὶ τοῦ Νίσου προσήρμοσται ἐγκαίροντος καὶ οὐ πίνοντι οἶνον, ἀλλὰ σχετλιαστικῶς διακειμένου. καί που καὶ αὐτοῦ εὐχομένου, πίνειν τε παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν. ἀλλὰ περὶ μὲν τῶν τοιούτων, καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἐνταῦθα δὲ νῦν μνηστέον ὅτι παροιμιάζεται οἱ κρομμύοις τὸ Σαμοθρᾴκιον παρὰ Ἀντιφάνει. καθὰ καὶ τὸ κύπρειον νᾶπυ. καὶ τὸ μιλήσιον κάρδαμον, καὶ ὁ ὑμήττιος θύμος, καὶ τὸ τενέδιον ὀρίγανον. ἱστορῶς δὲ ὄψον ἁπλῶς φασὶν οἱ παλαιοί, πᾶν τὸ συνάμα σιτίοις ἐσθιόμενον. καὶ γίνεται φασὶν ἡ λέξις παρὰ τὸ ὀψέ. διότι οὐχὶ ἕωθεν ἀλλ' ὀψὲ τοιαύτας τροφὰς προσεφέροντο. ἢ μᾶλλον, ὅτι ὀψὲ καιροῦ εἰς χρῆσιν ἦλθεν ἀνθρώποις ἡδονῆς χάριν, τὸ ὄψον. τὰ πρὸ τούτου γοῦν ἁπλοϊκῶς ἔζων. τὸ δὲ εἰπεῖν ὡς ἐκ τοῦ ἕψειν γίνεται τὸ ὄψον, οὐ πάνυ εὐοδοῦται. τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὸ μὲν ἕψω δασύνεται. τὸ δὲ ὄψον ψιλοῦται. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἕψειν μᾶλλον, ἑψητός, ἔδεσμά τι λεπτῶν ἰχθύων ἀφύης τυχὸν ἢ ἀθερίνης, ἢ τριγλίδων ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἢ σηπιδίων καὶ καρκινιδίων. ὃς δὴ ἑψητός, πληθυντικῶς φασί, λέγεται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. ἑψητοὶ γάρ φασιν, ἰχθύδια ὑπολειπόμενα ἐν διώρυξιν ὅταν ὁ νεῖλος ὑποπαύηται τῆς πληρώσεως. Ἴσιον δὲ καὶ ὡς οἱ ὕστερον, ἐπὶ μόνου ἰχθύος τὴν λέξιν ὥριζον, ὡς καὶ ὁ ἀθήναιος παρασημαίνεται. ὅθεν καὶ τὸ ὀψάριον. καθάπερ καὶ τέμαχος ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ, ἐπὶ μόνων τμημάτων ἰχθυηρῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἰδιάζεται. ὀψαρίου δὲ πολλαὶ χρήσεις ἐπὶ ἰχθύος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς προσοψήματος, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν κοινῶς προσφαγίου, τὸ ὀψάριον λέγεται ὑποκοριστικῷ τύπῳ. δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ὄψου, καὶ παροψὶς τὸ τρίβλιον λέγεται. παρὰ μέντοι τῷ πλάτωνι, ποικίλον ὄψον ἡ παροψίς. ὥς τι καὶ σκεῦος ἡ παροψὶς καὶ πλέον ὄψον. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ῥῆμα ὀψᾶσθαι, ὡς βρᾶσθαι, καὶ εὐοψία ἡ τῶν ὄψων εὐπορία. καὶ ἡ ἀνάπαλιν ἀνοψία κατὰ τό, δεινῶς πάνυ τὴν ἀνοψίαν φέροντας. φαύλη δὲ συνήθεια ὄψου, οὐ μόνον τὸ ἀσυμμέτρως ὀψωνεῖν, κατὰ τὸν κωμῳδούμενον ὀψωνεῖν τὰς νηρίδας, διὰ τὸ πολυτελὲς τῆς τῶν ἰχθύων ἐξωνήσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀψοφαγεῖν. ὅπερ ἐστὶ παρὰ τὸ δέον ὄψοις χρῆσθαι. οὗ ἕνεκεν ἤρεσεν ὀψονόμους ἀθήνησιν αἱρεῖσθαι ὑπὸ τῆς βουλῆς, δύο ἢ τρεῖς. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ὀψοφάγου ἐπίτασις, ὀψοφαγίστατος. οἷ' ὁ ὀψοφαγίστατος καὶ βλακίστατος. ἃ δὴ λέγεται κεῖσθαι παρὰ Σοφοκλεῖ. ἐν οἷς ὅρα διπλῆν ὑπέρθεσιν. τὸ γὰρ ὀψοφάγιστος καὶ βλάκιστος, ἐπιτάθη πάλιν διὰ τοῦ τατος. τοιαῦτα δὲ καὶ τὸ λαγνίστατος λαλίστατος κλεπτίστατος. ὅτι δὲ τοῦ ἰχθύος ἐκνικήσαντος ὄψου λέγεσθαι διὰ τοὺς ἐπιμανῶς ἐσχηκότας περὶ τοιαύτην ἐδωδήν, ὀψοφάγοι ἐλέγοντο οἱ περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναστρεφόμενοι. οὐ μὴν οἱ βουθοῖναι καθ' Ἡρακλῆν ὅς φασι τοῖς βοείοις κρέασιν ἐπήσθιε σῦκα χλωρά. οὐδὲ οἱ φιλόσυκοι ὁποῖος ἦν πλάτων ὁ φιλόσοφος. οὐδὲ οἱ κατὰ τὸν Ἀρκεσίλαον φιλοβότρυες, ὁ ἀθήναιος γράφει. λέγων καὶ ὅτι βρώσεως ἥδυσμα τὸ ὄψον. καὶ ὅτι κυρίως ὄψον, τὸ πυρὶ σκευαζόμενον εἰς ἐδωδήν. ἤτοι ὀπτὸν ὄψον ἐστί φασιν, ἢ παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι ὠνόμασται. εἰ δὲ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ὄψον ἐκ τοῦ ἕψειν ἀντιπίπτειν τὸ πνεῦμα δοκεῖ, ἐνθυμητέον ὡς οὕτω ἕπω μὲν τὸ ἀκολουθῶ δασύνεται, ὁ παῖς δὲ ὁ ἐξ αὐτοῦ γενόμενος ψιλοῦται. προσλογιστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἅμα, δασύνεται. ἄμια δὲ ἰχθὺς ὠνομάσθαι δοκοῦσα παρὰ τὸ ἅμα εἶναι ταῖς ὁμοειδέσι, ψιλοῦται. συναγελαστικὸν δὲ τὸ ἡ ἄμια. ὅθεν δὴ τὸ καινὸν τοῦ πολυμαχισμοῦ, ἀθήναιος ψιλοῖ τὸ κατάρχον ἃ ὡς στερητικόν. οὐ γὰρ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδὸν ἴενται. ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις περὶ ὄψου ἰστέον καὶ ὅτι ὄψον τοῦ τε καὶ ὄψον σίτῳ οἱ μὲν ἄλλοι θεωροῦσιν ἐν βρώμασι, Σωκράτης δὲ ἄλλως αὐτὰ ἐκαρίκευον. ὃς διαπεριπατῶν φασὶν ἑσπέρας βαθείας πρὸ τῆς οἰκίας, πρὸς τοὺς πυνθανομένους τί τηνικάδε ὦ Σώκρατες, ἔλεγεν ὄψον εὑρίσκειν πρὸς τὸ δεῖπνον. αἰνιττόμενος, ὅτι ὄψον δείπνῳ τὸ γυμνάσιον, παρασκευάζον ἡδεῖαν τὴν τροφήν. Ἐπιγνωστέον δὲ ὅτι ἐπεὶ πρὸς ἥδυσμα ὡς προερρέθη βρώσεως ἐπινοεῖται τὸ ὄψον, οὐ κατὰ τὸν ἄρτον, οὐ μὴν οὐδ' εἰς πλεῖον χρηστέον αὐτοῦ, ἵνα μὴ ἀκούσῃ ποθὲν ὁ τοιοῦτος [illegible] τό, ὦ παρόντες, τίς ὑμῶν τοῦ μὲν ἄρτῳ ὡς ὄψῳ χρῆται, τῷ δ' ὄψῳ ὡς ἄρτῳ. ὅπερ ἔφη Σωκράτης πρός τινα χρώμενον ἀμέτρως τῇ ἐποψήσει. Καὶ ὅρα τὴν ἐπόψησιν, τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ ὄψῳ καὶ τῷ προσοψήματι. ὅτι δὲ καὶ τὸ ἐπιμανῶς ἔχειν πρὸς τὸ κατ' ἰχθύας ὄψον, οὐ τῶν παλαιῶν ἦν ἀνδρῶν, ἀλλὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ἐπιχωρίασε, δηλοῖ φασὶν ὁ γαδαρεὺς Μελέαγρος. τὸν Ὅμηρον εἰπὼν σύρον ὄντα, κατὰ τὰ ἐκείνῳ πάτρια ἰχθύων ἀπεχομένους ποιῆσαι τοὺς ἀρχαίους, ἥρωας δηλαδή. ἱστορίων γάρ τινων, λόγος ἄρχει οὐδείς. ὧν ἐν τοῖς μάλιστα, τὸ τῶν ἰχθυοφάγων γένος. μέλι δὲ χλωρόν, ἢ τὸ ὠχρόν, ἢ τὸ ὑγρόν, ἢ τὸ πρόσφατον ἤτοι νεορρύγητον. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τοῦ μέλιτος παρὰ τοῖς παλαιοῖς. εἴγε καὶ ἀεισόξοος ὁ κυρηναῖος φιλόσοφος ἐτελεύτα ἐν κήπῳ οἰνομέλιτι ποτίζων ἑσπέρας καὶ ὑπὸ τὴν ἕω λαμβάνων χλωροὺς ἔχειν ἔλεγε πλακοῦντας. ὡς δὲ καὶ τρόφιμον τὸ μέλι, πυθαγόρας μαρτυρεῖ. ὃς εὐπλείστα διαβιοὺς, πολλάκις μέλιτι μόνῳ ἠρκεῖτο. μέλη δὲ διὰ τοῦ ἦτα κατὰ θῆλυ γένος, ποτηρίου εἶδος ἦν ὡς ἐν τοῖς ἀθηναίου φέρεται. καὶ ἴσως παρὰ τὸ μέλος ὃ δηλοῖ τὴν ᾠδήν. ἐπεὶ καὶ ᾠδὸς παρὰ τοῦ αὐτοῦ ποτήριόν τι. ἀλφίτου δὲ ἀκτή, οὐ μόνον περιφραστικῶς ὁ ἄρτος ὃν καὶ ἄλφιτα καλεῖ μετ' ὀλίγα φησίν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ἄλευρον, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. διὸ καὶ κάταγμα ἑρμηνεύουσι τὴν ἀκτὴν οἱ παλαιοί. λέγοιτο δ' ἂν οὕτω καὶ κλάσμα. καὶ ἔστιν οὕτω κρεῖττον νοῆσαι ὅπερ ἐστὶ ἄρτου. ὡς δηλοῖ κατωτέρω καὶ τό, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνον, ὃ ἐστὶν ἐπέπασεν. ἀφ' οὗ καὶ πάλη, καὶ παιπάλη. καὶ παίπαλον. ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. Ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ἄλφιτον ἑνικῶς εἶπε καὶ ἄλ

φιτα

φεται πληθυντικῶς. ὅτι δὲ καὶ οὐχ ἁπλῶς ἄλφιτον τὸ ἄλευρον, ἀλλὰ κυρίως τὸ κρίθινον, πολλοὶ λέγουσιν. ὁμοίως καὶ ὡς ἀκτὴ, ἡ δωρεὰ δηλαδὴ ἄγεται τῆς Δηοῦς. ἢ καὶ ὡσανεὶ μακτὴ, ἀπὸ τοῦ μάττειν. ὅθεν καὶ ἡ μάζα καὶ μάκτρα. ὡς δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ προὔχειν ἤγουν προτιμᾶσθαι τῶν ἄλλων βρωμάτων ὁ τῆς Δήμητρος ἐῤῥέθη ἀκτὴ, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. δύναται δὲ οὕτω λεχθῆναι, καὶ διὰ τὸ κατ' αὐτὴν ἐπαγωγόν. Ἱστέον δὲ καὶ ὡς οἱ μὲν, ἀλφίτου ἱεροῦ γράφουσιν ἀκτήν. οἱ δὲ, ἱερὸν ἀκτὴν ἀττικῶς καθ' ὁμοιότητα τοῦ κλυτὸς ἱπποδάμεια καὶ χρυσὼ ἱκάνεται οὐκέτ' ἀϋκτός. καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ Δημήτερος ἀκτὴν λέγει. καὶ ὡς ἔνιοι ἀρσενικῶς τὸν ἱερὸν ἀκτὴν λέγουσιν. ἀληθῶς γὰρ διαφορεῖται κατὰ γένος τὸ ἀκτή. καὶ προφέρεται μὲν καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἀκτὴς κατὰ τὸ παρακτὴς, ὃ κεῖται παρὰ Λυκόφρονι. μάλιστα δέ φασι κατὰ γένος θῆλυ λέγεται ἡ ἀκτή. ὡς δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Εὐελπίδης ὁ γλυκὺς, εἰπών. καὶ τοι τί δεῖ, πλὴν δυοῖν μόνοιν, δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου. ἅπερ πάρεστι καὶ πέφυχ' ὑμᾶς τρέφειν. ἤγουν τί χρεία περιουσιασμοῦ πλὴν ἄρτου καὶ ὕδατος δι' ὧν ἔστι τρέφεσθαι. ἱερὸν δὲ τὸ ἄλφιτον, ὡς καὶ ἀλοὴ ἱερὰ, διὰ τὸ ζωοποιὸν τῶν ἐκεῖθεν τρεφομένων. δῆλον δὲ, ὡς καὶ ἐπὶ ἄρτου τὸ ἄλφιτον καὶ ἐπὶ πάσματος λέγεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα φαίνεται καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἀλφιτόχρως κεφαλὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ πολιά. ἦν δέ φασι καὶ ἀλφίτων στοὰ ἐν ἀθήναις. ἐν ᾗ καὶ ἡ τοῦ Ζεύξιδος εἰκὼν ἔκειτο ἑλένης. γίνεται δὲ ἄλφιτον ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται, ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ τὸ ἀλήθω καὶ τὸ φῶ τὸ φονεύω, τὸ οἱονεὶ πεφασμένον ἐκ τοῦ ἀλήθεσθαι· διὸ καὶ μυλήφατον λέγεται. ἢ παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ εὑρίσκω καὶ τὸ ἴτης ὁ πτωχὸς, τὸ τοῖς ἴταις εὑρισκόμενον. ἄλφιτον γάρ φασι κυρίως, κρίθινον πίτυρον. τινὲς δὲ ἁπλούστερον, ἄλφιτόν φασι τὸ ἐκ πεφρυγμένων κριθῶν, παρὰ τὸ ἀλφῶ τὸ πρῶτον ἐφευρεθέν. πρωτεύεται γὰρ τῶν σπορίμων ἡ κριθὴ, διὸ καὶ οὕτω κέκληται ὡς πολλαχοῦ λέγεται, οἷα τῇ αὐτοῦ χρήσει διακρίνασα τῶν ἀγρίων ζώων τὸν ἄνθρωπον. δοκεῖ δὲ ἡ τοῦ ἀλφίτου γραφὴ, κατὰ τὸ ἀκόνιτον εἶναι. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ κονῶ τὸ ἐνεργῶ ἀκόνιτον φάρμακον καθ' οὗ οὐκ ἔστιν ἐνεργῆσαί τι διὰ τὸ ἐκείνου δραστήριον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀλφῶ ὡς ἐῤῥέθη τὸ ἄλφιτον. τοιαύτη δέ τις παραγωγὴ ἐκ τοῦ μονῶ καὶ δωρῶ καὶ κτῶ παρήγαγε τοὺς παρὰ Λυκόφρονι Μόνιτον καὶ τὸν Θεοδώρειτον, καὶ τὸν ἐπίκτιτον, τὰ κύρια. δέπας δὲ περικαλλὲς, οὐ τὸ ἁπλῶς ἀλλὰ λίαν καλόν. διά τε τὴν κατ' αὐτὸ τιμίαν ὕλην καὶ τὸ περιττὸν τῆς κατασκευῆς. εἰ δὲ μὴ ἐστὶ τὸ πᾶν χρύσεον ἦν τὸ ποτήριον, ἀναληπτέον εἰς νοῦν ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν σπάνιος μὲν ἦν παρ' ἕλλησιν ὁ ἄργυρος. ὁ δὲ χρυσὸς καὶ πάνυ. διὸ φίλιππος ὁ τοῦ μεγάλου ἀλεξάνδρου πατὴρ φιάλιον χρυσοῦν ἔχων, ἀεὶ τοῦτ' εἶχε κείμενον εἰς τὸ προσκεφάλαιον. καὶ τὴν ἀτρέως δὲ χρυσῆν ἄρνα, φιάλην ἀργυρᾶν φασι γεγονέναι, ἧς ἐν μέσῳ χρυσοῦν ἦν ἀρνίον. καὶ ὁ τῆς ἐριφύλης δὲ ὅρμος ἐξεπλάγη, διὰ τὴν τότε σπάνιν τοῦ χρυσοῦ. καινὸν γὰρ ἦν τότε ἰδεῖν ἀργυροῦν ποτήριον. ἐκ ποτηρίων δὲ χαλκῶν ἔπινον οἱ σφόδρα ὄλβιοι. συληθέντος δέ φασι τοῦ πυθικοῦ ἱεροῦ ὑπὸ φωκικῶν τυράννων ἐν οἷς καὶ φάϋλλος καὶ φάλαικος δοκοῦσιν εἶναι, ὁ χρυσὸς ἐπέλαμψε παρ' ἕλλησιν. εἰσεκώμασε δὲ καὶ ὁ ἄργυρος. ὕστερον δὲ τοῦ μεγίστου ἀλεξάνδρου τοὺς ἐκ τῆς ἀσίας ἀνελομένου θησαυροὺς, οὓς ποτε ἀνέτειλεν ὁ κατὰ Πίνδαρον εὐρυσθενὴς πλοῦτος. ταῦτα ὁ Ἀθήναιος. λέγων καὶ ὅτι ἀνάργυρός ποτε καὶ αὐτὸς ἦν ὁ πύθιος, ἔτι δὲ καὶ ἄχρυσος, ἕως τὰ ἐν δελφοῖς ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ ἀναθήματα ὑπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως λυδῶν Γύγου ἀνετέθησαν. ἅπερ ὕστερον οἵ τε εἰρημένοι φωκικοὶ τύραννοι καὶ σὺν αὐτοῖς ὀνόμαρχος ἐξεκόμισαν εἶτα καὶ ἐξεφόρησαν. προσθετέον δ' ὅτι καὶ διεφόρησαν. Ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι σπουδὴν εἶχον οἱ παλαιοὶ περὶ τὰ πολυτελῆ ποτήρια ὡς λόγου ἄξια. διὸ καὶ ἐν ἀχαΐᾳ δημήτηρ φασὶ ποτηριοφόρος ἐτιμᾶτο. καὶ ὅτι ὡς ἐν φιλοδιπασίᾳ ὁ γέρων Νέστωρ, ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, γέρας πρὸς τοῦ ἀχιλλέως φιάλην εὐτυχεῖ τιμίαν εἰς ἔπαθλον ἀρετῆς ὡς εἴρηται. καὶ ὅτι συντελεῖ τι ἐς τὸ, ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε, καὶ τὸ, οἶνον ἀπαλφιτίζοντες ἔπινον. ὃ δὴ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται. τὸ δὲ οἴκοθεν, πλησίον ἀνέκαθεν ἐκ προγόνων εἶναι δηλοῖ τὸν μὴ ἐκ τροίας γέρας κτησάμενον τὸ ῥηθὲν δέπας ἀλλ' ἐξ ἑλλάδος ἔχοντα. εἰς δὲ τὸ ποτήριον τοῦτο, πολλοὶ τοῖς παλαιοῖς ἐξέθεντο λόγοι. καὶ περὶ πλεῖσται νίκταιρος φιλοσοφίας, διὸ καὶ δοκεῖ ἐπισημήνασθαι Ὅμηρος, οἴκοθεν αὐτὸ ἄγειν τὸν γεραιὸν καὶ μὴ τρωϊκὸν εἶναι λάφυρον, ὡς μὴ ἂν τῶν τρώων οἵων τε ὄντων τοιαῦτα σοφίζεσθαι. καὶ τοίνυν γέγονεν εἰς αὐτὸ, τρικυλος λογομαχίας κυκεών. καὶ ὅσα μὲν εἰς πλάτος ἐῤῥέθη, περιττὸν ἀνακινεῖν. ὡς ἐν βραχεῖ δὲ εἰπεῖν τοιαῦτά τινα ἐδοξάσθη περὶ αὐτοῦ. τοῦ ποτηρίου τινὰ μὲν, ἕνα φασὶν ἔχειν πυθμένα, τὸν φυσικὸν καὶ συγκεχαλκευμένον τῷ ὅλῳ, ὡς τὰ κυμβία φασὶ καὶ τὰ τὴν ἰδέαν φιαλώδη. τινὰ δὲ δύο, ἕτερον ἐξ ἑτέρου κατὰ τοὺς παλαιούς. ἤγουν ᾠὰ εἰς ὃν περατοῦται τὸ ποτήριον, καὶ ἕτερον πρόσθετον, ἀπὸ ὀξέος ἀρχόμενον καὶ λήγοντα εἰς πλατύτερον ἐφ' οὗ ἵσταται τὸ ὅλον ποτήριον. τοιοῦτόν φασι καὶ τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον. διὸ καὶ Ὅμηρός φησι, δύο δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. ἵνα λέγῃ ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου, ὅτι ὑπὸ τῷ συνθέτῳ ποτηρίῳ, δύο ἦσαν πυθμένες, ὁ φύσει, καὶ ὁ πρόσθετος. καὶ μὲν ἄλλοι, ὡς ἓν μέρος λόγου τὸ ὑποπυθμένες ἀναγινώσκουσι. λέγοντες ὅτι δύο πελειάδες ὑποπυθμένες, ὃ ἐστιν ὑπὸ τὸν πυθμένα ἦσαν, τὸ ποτήριον ἀνέχουσαι. ἴσως δὲ ἴσως ἐν τῇ τοιαύτῃ ἀναγνώσει, προπαροξύνεσθαι διὰ τὴν σύνθεσιν τὸ ὑποπύθμενες. ὡς τὸ ἱεραίχορες, εἰ καὶ ἄλλως πάλιν ἡ αὐτὴ ἔννοια ἐν δυσὶ λόγου μέρεσι σώζεται. ἵνα λέγῃ ὅτι δύο περιστεραὶ ὑπὸ πυθμένος ἦσαν ἤγουν πυθμένιοι, ἐνθλιβομένου τοῦ ι τῆς δοτικῆς. αἳ δὴ πελειάδες καὶ τιμᾶσθαι λέγονται, διὰ τὸ τῆς πλειάδος ἄστρου

χον, ὡς δοκοῦσι κατὰ νομοὺς λόγον ἐπικύπτειν. ἰστέον δὲ ὅτι Ἀθήναιος τὴν τῆς διπυθμένου κύλικος ἔννοιαν, οὕτω φράζει. τῶν ποτηρίων τινὰ μὲν, ἕνα πυθμένα ἔχει ὡς ἐρρέθη. τινὰ δὲ δύο ὡς τὰ ὠοσκύφια, περὶ ὧν ἐκεῖνος γράφει. καὶ τὰ καρχήσια. καὶ αἱ σελευκίδες. καὶ εἷς μὲν πυθμὴν, ὁ κατὰ τὸ κύτος συγχαλκευθεὶς τῷ ἀγγείῳ. ἕτερος δὲ ὁ προστεθεὶς, ἀπὸ ὀξέος ἀρχόμενος καὶ κατὰ λῆξιν εἰς πλατυτέραν στάσιν. τοιοῦτόν φασι καὶ τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον. καὶ ἄλλως δέ φασι δύο πυθμένας ἐστὶν ὑποθέσθαι. τὸν μὲν, δῆθεν ὅλον φέρειν ὄγκον τοῦ ποτηρίου, ἔχοντα κατὰ μείζω κυκλοειδῆ περιγραφὴν, ἔξαρσιν ὕψους σύμμετρον. τὸν δὲ, κατ' ἐλάττω κύκλον συνεχόμενον ἐν κύκλῳ μείζονι. καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς κώθωνι παρεοικέναι τὸ τοιοῦτον ἔκπωμα φαίνεται. ὁ δ' αὐτὸς τὸ παρὰ τοῦ ἑρμηνέως Διονυσίου τοῦ Θρᾳκὸς λεγόμενον σκευασθῆναι ποτήριον, σκύφον εἶναι λέγει. περιηγμένα ἔχοντα τὰ ὦτα καθάπερ αἱ δίπτεροι τῶν νεῶν. περὶ δὲ τὰ ὦτα τὰς περιστεράς. ἕτεροι δὲ διαπλάττουσι τὸ ῥηθὲν ποτήριον, κατὰ τοὺς νῦν κώθωνας. ὧν δύο δῆθεν εἰσὶ πυθμένες, ἑκατέρου ἀπὸ μείζονος περιεχομένου. ἤγουν ὁ μὲν ἐν μείζονι περιοχῇ, κατωτάτω. ὁ δὲ ἐλάττων, ἀνωτέρω. ἔνθα σφηκοῦταί πως ὁ κώθων σφιγγόμενος καὶ ὡς εἰπεῖν πνιγόμενος. ὅπου καὶ κοσκινοειδεῖς πολλάκις ἠθμοὶ καὶ οἷον τινὲς πυθμένες γίνονται. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ ὡς Ἀθήναιος ἱστορεῖ, τὴν Νεστορίδα ταύτην ἐν Ῥόδῳ κατασκευάσας κύλικα, συνενεγκάντων αὐτῷ τῶν μαθητῶν τὸ ἀργύριον, ὑπέθηκε μὲν κάτω βάσιν, δύο ῥοπάλια πλάγια δὴ μήκους. ἃ καὶ εἶναι τοὺς παρ' Ὁμήρῳ δύο πυθμένας. ἄνω δὲ ἐπέστησε τὸ ποτήριον. καί φασιν ἐν Καπύῃ πόλει Καμπανῶν, ἀνακεῖσθαι Ἀρτέμιδι ποτήριον ἐν τοιούτῳ σχήματι. ὃ λέγεσθαι εἶναι τοῦ Νέστορος. οἱ δὲ, τετραοειδὲς τὸ ποτήριον εἶπον εἶναι. καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, χελωνοειδές. ἐπεὶ καὶ ἄκατος παρὰ τοῖς παλαιοῖς, φιάλη πλοιοειδής. καί πως περὶ τὰ μέσα συναγόμενον καὶ στενούμενον, φαντασίαν ἔχειν δύο πυθμένων. διὸ καὶ τεσσάρων ὤτων δεῖσθαι διῃρημένων φασὶ κατὰ σχῆμα διπλοῦ ᾠοῦ ἤδη μεγάλου. συντετμημένα γὰρ ἀλλήλοις κυκλοτερῆ δύο ἐξ ἑνὸς μέρους καὶ δύο ἑτέρωθεν, εἶτα διέστατο εἰς πλάγιον, ἵνα εὐρύτεραι ὦσιν αἱ τοῦ ποτηρίου λαβαί. καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὸ σχῆμα τοῦ μεγάλου ᾠοῦ. ἢ καὶ ἄλλως, οὔατα τῷ ποτηρίῳ τέσσαρα ἦσαν, οὕτω. δύο μὲν, ἄνω ἐξ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν. ἄλλα δὲ δύο πάλιν ἀμφοτέρωθεν κατὰ μέσον τὸ κύρτωμα. οἱ δὲ περὶ Ἀρίσταρχον, αὐτὸ τὸ ποτήριον ᾠὸν μέγα εἶναί φασιν. ὁποῖον ἴσως τὸ κατὰ δύο ᾠὰ ἐσχηματισμένον. ἐξ ᾠοῦ διπλοῦ ὄντος, κατὰ διάμετρον ἔνδον πίνειν. δεδιπλασιασμένον δ' ἦν φασὶ τὸ ποτήριον, καὶ οἱονεὶ ἐκ δύο σύνθετον καὶ δὴ διὰ τοῦτο δύο πυθμένας ἔχειν καὶ ὦτα τέσσαρα. τὰ γὰρ ἁπλᾶ, μονοπύθμενά τε εἰσί, καὶ ἄμφωτα. ὥσπερ δὲ τὸ ποτήριον, οὕτω καὶ τὰς περὶ αὐτὸ πελειάδας πολυλογοῦντες οἱ παλαιοί, οἱ μὲν, περιστεράς φασιν ἐντετορευμένας ὡς εἰκὸς εἶναι περὶ τὰς τοῦ ποτηρίου λαβάς, ἐπικυπτούσας ὡς ἔοικε καὶ δοκούσας διὰ τῷ σχήματι, νέμεσθαι καὶ αὐτάς. ἢ τέσσαρας. μίας δηλαδὴ καὶ μόνης ἰδίᾳ περὶ ἕκαστον τῶν τοῦ ποτηρίου τεσσάρων ὤτων, ἐὰν διεστῶτα ἦσαν ἀλλήλων πάντα τὰ ὦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. ἢ δύο μὲν ἐπικαθημένας τῇ τῶν δύο ὤτων συναρτήσει, ἑτέρας δὲ δύο ἐν τῇ λοιπῇ τῶν ὤτων συγκολλήσει. ἢ τοίνυν οὕτω τέσσαρας εἶναι, ἢ ὀκτὼ καθ' ἑτέρους. ὡς τεσσάρων μὲν ὄντων, δύο δὲ πελειάδων ἀμφὶς ἕκαστον, ἤγουν ἀμφὶ ἓν ἕκαστον ἐπικαθημένων. εἰ δὲ καὶ ὑπὸ τοὺς πυθμένας κάτωθεν δύο πελειάδες εἶναι καθά τινες βούλονται. καὶ προστεθεῖεν αὗται ἢ ταῖς τέσσαρσιν ἢ ταῖς ὀκτώ, ἔσται ἂν καθ' ἕτερον λόγον, ἢ ἓξ αἱ τοῦ ποτηρίου πελειάδες, ἢ δέκα. ὥστε ἀμφίβολον εἶναι τὴν τῶν πελειάδων τούτων ἀγέλην ὁπόσης ἂν εἴη ἀριθμόν. τινὲς δὲ τὰς πελειάδας ταύτας, κόρας νοοῦσιν εἴτε ἀνθρωποειδεῖς εἴτε ὀρνιθοφυεῖς αὐτὰς εἶναί τις βούλοιτο, ἄστροις πεποικιλμένας ἄλλοις τε καὶ ταῖς πλειάσιν, αἳ λέγονται καὶ πελειάδες ὑπό τινων ὡς ἐν πολλοῖς φαίνεται. διὸ οὐκ ὤκνησάν τινες ἐνταῦθα πελειάδας αὐτὸ τὸ ἄστρον τὰς πλειάδας νομίζειν. κατασκευάζοντες τὸν λόγον διὰ πολλῶν. οἳ καὶ τὸ ὅλον ποτήριον εἰς τὸν κόσμον ἀλληγοροῦσιν. ὡς καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, ἤγουν ὁ ἐκ τῆς Φρυγιακῆς Μυρλείας τῆς νῦν Ἀπαμείας, ἀνασκευάσας δῆθεν τὸ Ὁμηρικὸν ποτήριον. καὶ τὸ τῆς ὕλης πάχος, μετασκευάσας καὶ μεταγαγὼν εἰς ἀλληγορίας λεπτότητα, διά τε τὸ σφαιροειδές φησι τοῦ ποτηρίου οἷος καὶ ὁ κόσμος, καὶ τὸ τῶν ἥλων χρυσοειδὲς καθὰ καὶ οἱ ἀστέρες. καὶ τἆλλα οἷα πολλὰ λέγει ἐκεῖνος. ἃ καὶ ὁ βουλόμενος ἀναλεγέσθω ἐκεῖθεν. σωματικῶς μέντοι, εἴπερ χρύσειοι τῷ ποτηρίῳ ἧλοι, καὶ πελειάδες χρύσειαι, καὶ αὐτὸ δὲ οὐχ ἁπλῶς καλὸν κατὰ τὴν εὔξοον τράπεζαν ἀλλὰ περικαλλές, χρύσεον ὡς εἰκὸς καὶ αὐτὸ ὅλον εἶναι δόξοι ἂν ἴσως. εἰ γοῦν ἀλλὰ μηδέν τι ἔχον χαλκοῦ κατὰ τὸ κάνεον ὅπερ ἐπενόηται τῷ κρομύῳ καὶ τοῖς αὐτῷ ἐφεξῆς, πολυτελέστερον ἂν ἐκεῖνο ἤπερ οἱ τῶν κρεῶν πίνακες ἐν Ὀδυσσείᾳ. ὧν ὑποκόρισμα παρὰ τοῖς ὕστερον, οὐ μόνον τὸ κοινῶς πινάκιον, ἀλλὰ καὶ ὁ πινακίσκος καὶ τὸ πινακίσκιον. ὥσπερ καὶ τοῦ, κάνεον, τὸ κανίσκιον δῆθεν. τὰ δὲ κανίσκια ἦν ἅπαντα χρυσᾶ. ὡς γράφει Ἀθήναιος.

Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ χρύσειον, καὶ τὸ χρύσεον οἶδε λέγεσθαι. ὡς τὸ, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. καὶ ὅτι τὸ, χρυσείοις ἥλοις ὥσπερ καὶ τὸ πελειάδες χρύσειαι, δηλοῦσι μὴ ὁλόχρυσον εἶναι τὸ προκείμενον δέπας. τί γὰρ ἐχρῆν παγχρύσου ὄντος, ἐπισημήνασθαι χρύσεια εἶναι τούς τε ἥλους καὶ τὰς πελειάδας, ὅπου τὸ πᾶν ἦν χρυσοῦν. ἐκεῖνον ἀργυρέου τοῦ λοιποῦ ὑποκειμένου, διάφοροι πρὸς αὐτὸ ἦσαν οἱ ἧλοι καὶ αἱ πελειάδες, τὰ χρύσεια. καὶ ὅτι ἡ Νεστορίς, ἡ ἔξω ἔχουσα τοὺς χρυσοῦς ἥλους ἐμπεπαρμένους τέχνῃ ἐμπαιστικῇ κατά τε τὸ Ἀχίλλειον σκῆπτρον καὶ τὸ βασίλειον ξίφος ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, ἢ ἐξοχὴ ἦν τις ὀλίγη, ταῖς κολλήσεσιν ἐπηρμένη καὶ κεφαλίδας ἥλων ἐμφαίνουσα, οὐ προσηρμένας ἔξωθεν διὰ τὸ ἐλᾶσθαι

θαι

θαι, ἀλλὰ περιεχόντας ὀλίγοις τισὶ μετεώρους ἔξω τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἰσοτυπίας ἐμπεπαρμένοις. ὁ δὲ Ἀθήναιος λέγει καὶ ὅτι ὕστερον ἡ τρυφὴ, καὶ πόδας ἐκόσμει χρυσίοις ἥλοις, εἰς τοσοῦτον δηλαδὴ τὸ τίμιον ταπεινώσασα. ἑταῖρος γοῦν τις Ἀλεξάνδρου Ἄγνων καλούμενος, χρυσοῦς ἥλους ἐν ταῖς κρηπῖσι καὶ τοῖς ὑποδήμασιν ἐφόρει. ἔνθα σημείωσαι καὶ ὅτι διαφέρουσιν ἀλλήλων κρηπῖδες καὶ ὑποδήματα. αἱ δὲ πελειάδες τὸ ζῶον ὧν πρωτότυπον ἡ πέλεια, δοκοῦσι παρὰ τὸ πελὸν, ἢ πελιὸν γενέσθαι, δι' οὗ δηλοῦται τὸ μέλαν. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πελαργὸς κεχρωσμένος κατά τι τὸ τοιοῦτον πελὸν, καὶ τὸ ἀργὸν ὅπερ ἐστὶ λευκόν. μέλανα γὰρ αὐτὸν καὶ λευκὰ πτερὰ ποικίλουσιν. ὡς δὲ διαφορά τις ἐστὶ τοῦ αὐτόχρημα μέλανος πρὸς τὸ πελιὸν ἤτοι πελιδνὸν, ἱστοροῦνται γάρ πως, δῆλον ἐκ τοῦ, μὴ κατὰ τὰς οἰκείους οἱ μέλανες καὶ πελιοὶ καὶ σκληροί. τὰ δὲ οὔατα, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὦτα. ἐκεῖθεν γὰρ τὰ ὦτα κατὰ ἔκθλιψιν καὶ κρᾶσιν. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὦς, ἐκ τοῦ οὖας. ἀφ' οὗ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἱστορίας, ὁ μόνωτος. εὔλογος δὲ πάντως κἀνταῦθα ἡ ἀπέλευσις τοῦ ὑ στοιχείου ὡς καὶ ἐν τῷ, τοῦ Μενελάοιο τοῦ Μενέλεως. πλὴν ἐκεῖ μὲν, διὰ μόνην κεκλιμένην. ἐπὶ δὲ τοῦ οὔατα ὦτα, διὰ εὐόδωσιν κράσεως. νῦν δὲ αὖ διὰ τὰ ῥηθέντα οὔατα, ὠτῶδες τὸ τοῦ Νέστορος δέπας ὥς που καὶ λέβητες ὠτώεντες. ἔτι δὲ καὶ οὐατόεις καθὰ ὁ Σιμωνίδης οὐατόεντα σκύφον ἔφη. οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως. αὐτὸς μέντοι οὐ διὰ τὸ ἔχειν ἁπλῶς ὦτα, μεγάλα δὲ, ὁποίῳ λόγῳ καὶ ὁ λαγὼς τοιοῦτος ἂν λέγοιτο, ἐπεὶ καὶ παρὰ τὴν ἐπίτασιν τοῦ ὠτὸς ἐτυμολογεῖται πρός τινων. εἰπεῖν μέντοι οὐατόεντα θῆρα τὸν τὰ ὦτα κινοῦντα, οὐδὲν ἴδιον ζώου, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασιν ὅσα ἔχουσιν ὦτα δίχα γε ἀνθρώπων. αὐτοῦ γὰρ μόνον ἴδιον μὴ κινεῖν τὰ ὦτα. εἰ καί τις τῶν ἐπὶ τοῦ ὑστέρου γένοιτο ἀνὴρ ἱερὸς ἱστόρηται θάτερον τοῖν ὠτίοιν ὑποκινῶν. εἰ δὲ Ἡρακλεῖ ἐσθίοντι βρέμει μὲν ὁ φάρυγξ ἔνδοθεν κατ' Ἐπίχαρμον, ἀραβεῖ δ' ἁ γνάθος. ψοφεῖ δ' ὁ γομφίος. τέτριγε δ' ὁ κυνόδων. σίζει δὲ ταῖς ῥισί. κινεῖ δ' οὔατα, δοτέον κίνησιν ὤτων τῷ παμφάγῳ Ἡρακλεῖ, ὃς καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας κατέπιε. καθά τις ἕτερος ἔσκωψεν. Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ τῆς τοῦ Νεστορέης κύλικος τεσσάρων οὐάτων, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου γλαφυρώτερον φέρεται ταῦτα. ἡ Νεστορὶς ὦτα δύο εἶχεν ἄνω καθὰ καὶ τὰ ἄλλα ποτήρια, καὶ ἕτερα δύο μικρὰ ἑκατέρωθεν κατὰ μέσον τὸ κύρτωμα παρόμοιά φασι κορινθιακαῖς ὑδρίαις. κατὰ δὲ ἑτέραν φασὶν ἐκ μιᾶς τῆς ῥίζης τῷ πυθμένι προσκυρούσης καθ' ἑκάτερον οὖς τὸ ἄνθεν δηλαδὴ, καὶ ἔνθεν, ῥάβδοι ἦσαν διχηλεῖς οὐ πολὺ ἀλλήλων διεστῶσαι. αὗται μέχρι τοῦ χείλους ἑκατέρωθεν διήκουσαι τοῦ ποτηρίου καὶ μικρὸν μετεωριζόμεναι καὶ τὸ σχίσμα διόλου τηροῦσαι πρὸς τὸ ἀπολῆγον τοῦ ἐρείσματος συμφύονται. καὶ γίνονται οὕτω τέσσαρα ὦτα τῇ διασχίσει. καὶ ἔστιν αὐτὸ ἴδιον μάλιστα, τῶν λεγομένων φασὶ σελευκίδων. ὁ δ' αὐτὸς Ἀθήναιος δηλοῖ καὶ τὰς ἐπιτορευμένας τῷ ποτηρίῳ πελειάδας, οὐ περιστεράς τινας εἶναι, ἀλλὰ τὸ κράτιστον ἐν τοῖς ἀπλανέσιν ἄστροις. ᾧ τεκμαίρονται οἱ ἄνθρωποι τὰ περὶ ζωήν. τοῦτο δέ ἐστι πλειάδες ἃς Ὅμηρος ποιητικῷ νόμῳ πελειάδας ἔφη. αἳ δὴ κατὰ τὸν ἄρκτον ὀλίγαι μέν εἰσι καὶ ἀφεγγέες, ὀνομασταὶ δέ. πρὸς ἃς καὶ σπόρος καὶ ἄμητος γίνεται. καὶ καρπῶν γενέσεως ἀρχή τε καὶ συναίρεσις, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος. τὰς δὲ τοιαύτας πελειάδας, δύο ὑποθετέον καθ' ἕκαστον τῶν ὤτων. ἤγουν δύο μὲν, ἐν ταῖς ἑκατέρωθι συμμίξεσιν ἄνω τῶν εἰρημένων διασχίσεων. ἑτέρας δὲ δύο ἐν ταῖς κάτω συναφείαις τῶν ὑπολήξεων. καὶ κατασκευάσας πιθανῶς τὸν τοιοῦτον λόγον, ἐπάγει ὅτι καὶ ἄλλαι δύο ἦσαν ὑποπυθμένιοι πελειάδες, ἤγουν ὑποκείμεναι τῷ πυθμένι. ὡς εἶναι τὰς πάσας ἕξ, κατ' ἀριθμὸν τὸν τῆς οὐρανίας πλειάδος. περὶ ἣν ἀστός φασιν. ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι ἐπεφήμισται καλέονται, ἓξ οἶαί περ ἰοῦσαι. ὅθεν καὶ ἡ κοινοτέρα γλῶσσα ἑξάστερον αὐτὰς ὀνομάζει. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα ὡς ἐν βραχεῖ. ὁ δὲ πυθμὴν, καὶ πύνδαξ ἐλέγετο παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. ὅθεν παροιμία τὸ, ἀπύνδακωτος οὐ τραπεζοῦται κύλιξ, ἤγουν ἀπυθμένιστος. Σοφοκλῆς δὲ καὶ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους, πύνδακα εἴρηκεν ὥς φησι Παυσανίας. Αἴλιος δὲ Διονύσιος καὶ αὐτὸς πύνδακα τὸν πυθμένα εἰπὼν, λέγει καὶ ὅτι πτερνίδες τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων. τοῦτο δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πτέρνης ἐν ἐσχάτῳ κειμένης. ἀπὸ τοῦ πύθω δὲ ὁ πυθμὴν ὅ, τι ἐν φυτοῖς ὅ, τι ἐν σκεύεσι διὰ τὴν ἐκεῖσε σῆψιν. ἐκ τοῦ πίθου γὰρ οὐ σήπω, πυθμήν. ἐν δὲ τῷ, ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε καὶ ἑξῆς, οἱ μὲν τὴν τοῦ ποτηρίου ὁλκὴν αἰτιῶνται καὶ οὐ τῆς ὕλης βάρος αὐτοῦ καθ' αὑτήν. οὗ ἕνεκεν, δυσβάστακτος ἦν. οἱ δὲ, τὸ τῆς ἄρσεως δυσμεταχείριστον. κατὰ διάμετρον γάρ φασιν αὐτὸ εἶχεν αἴρεσθαι τῶν ὤτων, ὡς προσεχῶς ἐλέχθη. καὶ τὸ, ἄλλος δὲ, οἱ μὲν περὶ γερόντων φασὶν εἰρῆσθαι ὁμοίων τῷ Νέστορι, οὐ γάρ τοι δύναται Ἀχιλλεῖ ἢ τῷ Αἴαντι δυσβάστακτον εἶναι τὸ τοῦ κυκλῶνος τοῦτο ποτήριον. τινὲς δὲ εἰπόντες, ἀλλ' ὃς μὲν, ἤγουν οὗτος ὁ Μαχάων μογέων ἀποκινεῖ τὸ δέπας, καὶ οὕτω καινοτομήσαντες τὴν γραφὴν, οὐ δοκοῦσιν ἀποδεκτέοι. τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι δὲ μακρὰν ἀφέστηκε τοῦ Μαχάονος ἡ αὐτοῦ ἀντωνυμία τὸ ὅς. ἔτι δὲ καὶ διότι ἢ οὐ τέτρωται ὁ Μαχάων καθά τινες ἐπαγωνίζονται, ἢ ἀλλ' οὐχ οὕτως ὥστε καὶ μογεῖν ἐς τοσοῦτον. τὸ δὲ εἰπεῖν, ἄλλος μὲν ἤγουν ὁ Μαχάων, οὐδ' αὐτὸ ὠφελεῖ. ἄφελε γὰρ μὴ εἰπεῖν ἄλλος ἀλλ' ἕτερος. δύο γὰρ οὗτοι πίνουσιν. ἐπὶ δὲ δύο, οἰκεῖον οὐ τὸ ἄλλος ἀλλὰ τὸ ἕτερος. ὅτι δὲ Σωσίβιος ὁ καλούμενος λυτικὸς ὑφελὼν φασὶν ἀπὸ τοῦ μέσου τὸ γέρων, καὶ λύσας τὸ ἄπορον ἵνα λέγῃ ὡς ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε καὶ ἑξῆς, σκώμματι περιέπεσε, δηλοῖ ὁ Ἀθήναιος. οἱ δὲ, ἁπλῶς οὕτω νοοῦσι τὸ ἄλλος πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ τυχόντος, ὡς δυσχερὲς ὂν πᾶ

τι, ἐκεῖθεν ἐκ τοῦ ῥᾷστου πίνειν διὰ τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ ποτηρίου διπλόην καὶ τὴν κατὰ διάμετρον ἄρσιν. Νέστορι μέντοι εὐχερές, διὰ τὸ ἐκ πείρας εὐμεταχείριστον, καὶ τὴν ἐκ συνηθείας ἐμπειρίαν. τὰ γὰρ ἄχθη φασὶν οὐχ οὕτως οἱ ἰσχυροὶ, ὡς οἱ ἔμπειροι φέρουσι. φασὶ δὲ καὶ τὴν τοῦ πίνειν δυσχέρειαν, προμηθῶς ἐπιτετεχνεῦσθαι τῷ ποτηρίῳ. ἵνα σωφρόνως καὶ ἐφεκτικῶς, οὐ μὴν ἀπεριμερίμνως καὶ ἀθρόως ἐπιχαίνοντες ἐκεῖθεν πίνοιεν. βούλεται οὖν συμβολικῶς λέγειν ὁ ποιητὴς ὡς ὁ γέρων Νέστωρ, παντὸς ἐγκρατέστερόν τι καὶ σωφρονέστερον τὸ ποτήριον σὺν ᾧ ποτε ἐβάσταζεν. εἰ δὲ ἄλλοι φασὶν ὡς πλεῖστον ἔπινε, τῶν ἡρώων ὁ τριγέρων Νέστωρ, καὶ αὐτοῦ Ἀγαμέμνονος, ὃν ὡς πολυπότην ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπέπληξε. διό φασι καὶ μόνου τούτου τὸ ποτήριον Ὅμηρος ἐμνημόνευσεν ὡς τὴν Ἀχιλλέως ἀσπίδα. ἐστρατεύετο γοῦν μετ' αὐτοῦ. ὅς τι καὶ μεγίστης μάχης ἀνεστηκυίας, οὐκ ἀπείχετο κατὰ Ὅμηρον τοῦ πίνειν. καὶ τοιαῦτα μὲν ἄλλοι. ἐθέλων δέ τις τὸ τοῦ σοφωτάτου γέροντος ποτήριον σεμνῦναι, οὐκ ἂν φασὶν ἁμάρτοι, λέγων αὐτὸ φιάλην Ἄρεος. ὥσπερ αὖ πάλιν ὁ σκωπτικὸς, φρέαρ φασὶν εὐφυῶς ἐρεῖ αὐτὸ ἀργυροῦν διὰ τὸ μέγεθος. λέγει δὲ ὁ ταῦτα γράψας, καὶ ὅτι προσφυῶς τῷ γέροντι Νέστορι ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀγῶνι, φιάλη περιῆλθε δῶρον ἐξ Ἀχιλλέως, οἷα εἰδότος τὸ περιώνυμον αὐτοῦ ποτήριον, ᾧ ἐκεῖνος ὡς φιλοπότης ἔχαιρε. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ὁ τριγέρων Νέστωρ χρήσιμον ὂν εἰς τὸ, ᾧ δ' ἤδη δύο μὲν γενεαὶ μερόπων ἀνθρώπων ἐφθίατο. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ὁμήρου, ὅρα καὶ τὸ ἄειρε. ἄλλος μὲν γὰρ μόγις ἀπεκίνει τὸ ποτήριον πεπλησμένον, ἐκ τῆς τραπέζης, διὰ τὸ εὐρυχανδὲς εἶναι κατὰ μέγα κύτος, καὶ βαρὺ τὴν ὁλκήν. Νέστωρ δ' ὁ γέρων φιλοπότης φασὶν ὢν, συνεχεῖ συνηθείᾳ βαστάζειν διδαχθεὶς, ἀμογητὶ αὐτὸ γέμον ἄειρεν ὅ ἐστιν ἐκούφιζε. τὸ δὲ κύκησε, τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἀφ' οὗ παράγεται ὁ κυκεών. οὕτω δὲ κυριολεκτεῖται, ὡς μὴ χρείαν εἶναι προσθήκης τοῦ τί ἐκύκησε. ὡς ἔστι δῆλον, ὅτι κυκᾶν κυρίως, τὸ κυκεῶνα ποιεῖν. ὃς ἐνταῦθα φαίνεται συνεστὼς ἀπὸ οἴνου καὶ τυροῦ, καὶ λοιπῶν τῶν ῥηθησομένων. ὁ δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ τῆς Κίρκης κυκεὼν, ἐτυμολογεῖται μὲν ὁμοίως. εἰ δὲ γοητείαις ἐκεῖνος κατακεραστεὶς, εἰς χοίρους μεταλλάσσει τοὺς πίνοντας, οὐδὲν πρὸς τὰ νῦν. ὁ γοῦν κατὰ τὸν σοφὸν Νέστορα τῆς Ἑκαμήδης οὗτος κυκεὼν, οὔτε τῆς φύσεως ἐξιστᾷ, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἀνακτώμενος, εἰς φιλολογίαν προκαλεῖται τὸν πίνοντα. ἐρεῖ γοῦν ὁ ποιητὴς, ὅτι πιόντες, μύθοισι τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ἐνέποντες ἀδιπλασιάστως δι' ἑνὸς νῦ ὀρθῶς γραφόμενον. δῆλον δ' ὅτι ὁ κατὰ κυριολεξίαν ῥηθεὶς ὁμηρικὸς κυκεὼν καὶ τὸ κυκᾶν, μετῳχέθη παρὰ τοῖς ὕστερον, εἰς λέξιν μαγειρικὴν καὶ εἰς πραγματικόν τινα τάραχον καὶ εἰς τοιαῦτά τινα. καὶ ὅτι εἰ καὶ μεταξὺ βρωτοῦ καὶ ποτοῦ ὁ κυκεὼν εἶναι δοκεῖ, ἀλλὰ μᾶλλον οἷα ζωμός τις, ῥοφητὸς ἦν. διό φησι. πινέμεναι δ' ἐκέλευσε. καὶ, πίνοντε, ἀφίτην πολυκαγκέα δίψαν. Ἀθήναιος δὲ λέγει ὅτι εἰ καὶ ὁ προῤῥηθεὶς Μυρλεανὸς, τὸ τοῦ Νέστορος ποτήριον δεκτικὸν εἶναί φησι τῆς ἑτέρας ῥοφῆς ἤγουν τῆς ὑγρᾶς, ἀλλ' οἱ ἀκριβέστεροι ἀμφοτέρων αὐτὸ δεκτικὸν ἔφασαν εἶναι τῶν ῥοφῶν ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος. πολυκαγκέα δὲ δίψαν λέγει, τὴν ξηροποιὸν, καθὰ καὶ ξύλα κάγκανα ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται τὰ ξηρὰ καὶ ἐπιτήδεια καίεσθαι. περίφρασις δέ ἐστι τοῦ ἀποδιψῆσαι τὸ, ἀφίτην τοιάνδε δίψαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐξ ἔρον ἕντο. ὡς γὰρ ἐκεῖ τὸ ἐξέντο, ἀπὸ τοῦ ἴω τὸ πληρῶ ἦν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀφίτην. καὶ ὡς ἐκεῖ τὸ, ἐξ ἔρον ἕντο ἐδητύος, ταυτὸν ἦν τῷ οὐκέτι ἤθελον φαγεῖν, οὕτω καὶ ὧδε τὸ, ἀφίτην δίψαν, ἀντὶ τοῦ οὐκέτι πιεῖν ἤθελον. ἔστιν δὲ οὐκ ἀπεικὸς, εἴπερ δέοι τι ἐν τῷ ἀφίτην δίψαν, ἐμφαίνεσθαι ἡ ἔννοια τοῦ. πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. πόσιος γὰρ ἔρον οἱ ἥρωες ἐνταῦθα ἕντο. καὶ ὅτι ἰσοδυνάμων ὄντων τοῦ ἐξέντο καὶ τοῦ ἀφίτην, δόξοι ἂν, οὐκ ἀνάλογον εἶναι, φάναι ὅτι καὶ τὸ ἀφίτην ἐκ τοῦ ἀφιέναι φαίνεται παρῆχθαι, καὶ τὸ ἐξέντο. εἰ καὶ ἄλλως προείρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλως οὐ βρώσιμος ὁ κυκεὼν, ἐπεὶ δέπας εἶχεν αὐτόν. ὅπερ ἐστὶ ποτήριον. κύλιξ. τὸ δὲ ἐν τοιούτῳ ἀγγείῳ, οὐκ ἂν εἴη βρωτόν. ἐκτέον δὲ τὴν ἀρχῆθεν συνήθως καὶ τὸ πινέμεναι καὶ τὸ πίνοντε. ὃ δὲ κύκησε κατὰ τὸ ἕτερον περιφράσας ὁ ποιητὴς, τεῦχε φη. ὤπλισε κυκειῶ. συγκεράσασα δηλαδὴ ὡς καὶ προερρέθη, αὐτὸν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐκ μέλιτος χλωροῦ καὶ ἀλφίτου ἐπιπαττομένου ὡς ἐῤῥέθη, εἰ καί τινες αὐτὸ ψωμὸν καθαρὸν νοοῦσι. καὶ ἀπὸ αἰγείου τυροῦ καὶ κρομμύου ἔτι δὲ καὶ οἴνου Πραμνίου. μέλας δὲ οὗτος ἦν, καλούμενος οὕτως, ἢ ὅτι πραΰνει μένος, ἢ ὅτι παραμεμένηκε παλαιωθείς. οἱ δέ φασι, πέτραν ἢ ὄρος οἰνοφόρον ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ εἶναι, Πράμνην καλουμένην, ἐν ᾗ πρῶτον ἔφυ ἄμπελος. ἀφ' ἧς ὁ οἶνος, Πράμνειος. καί τοι τούτῳ τῷ λόγῳ, διὰ τοῦ ἰῶτα ὤφειλεν ἔχειν τὴν γραφὴν ὡς ὁ βάσιος καὶ ὁ σάμιος, οἷα ἐθνικόν. νῦν δὲ οὕτω στερρῶς ἔχει τῆς διὰ διφθόγγου γραφῆς, ὥς τι καὶ Πράμνειος ἐπολεσων λέγεται. ὡς χρύσεος χρύσειος καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ οὕτω μὲν ἄλλοι σοφῶς. ἐν δὲ τοῖς Ἀθηναίου, φέρεται τάδε πλατύτερον. γίνεται κατὰ Λένας ἐν Ἰκάρῳ τῇ νήσῳ, ὁ Πράμνειος. γένος δὲ οἴνου, καὶ ἔστιν οὔτε γλυκὺς οὔτε παχύς. ἀλλ' αὐστηρὸς καὶ σκληρός. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐν Ἰκάρῳ, Πράμνιος πέτρα, καὶ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα. ἐξ οὗ Πράμνειος οἶνος, ὁ καὶ φαρμακίτης. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ ἄμπελος ἡ τοῦτον φέρουσα, ὑπὸ τῶν ξένων μὲν, ἱερὰ, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων, πόλις δὲ ἡ Οἰνόη ἐν τῇ εἰρημένῃ νήσῳ, Διονυσιάς. Δίδυμος δέ φασι Πράμνειον οἶνον λέγει ἀπὸ Πραμνίας οὕτω καλουμένης ἀμπέλου. τινὲς δὲ, ἰδίως τὸν μέλανα. ἔνιοι δὲ, τὸν ὡς καθόλου πάντα τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. ὡς οἷον παραμόνιον. οἱ δὲ, τὸν ἁπλῶς πραΰνοντα τὸ μένος. προσηνεῖς γοῦν οἱ πιόντες. ἄλλοι δέ φασι περὶ τὴν Ἐφεσίαν χώραν εἶναι ὄρειον κώμην τὴν πρότερον μὲν καλουμένην Λητοῦς, νῦν δὲ, Λατόρειαν ἀπὸ Λατορείας Ἀμαζόνος. ἐν ᾗ γί-

νεται

...θαι τὸν πράμνειον οἶνον. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὸ οἶνος σκληρὸς ὃ πρὸ βραχέων ἐρρέθη. ἥριστ' οὖν τοῖς μεταφέρουσιν, οὐ μόνον ἐπὶ ναστῶν τίθεσθαι τὸ σκληρόν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων μὴ τοιούτων. καὶ ὁ μὲν σκληρὸς λόγος καὶ ἡ σκληρὰ ψυχὴ καὶ ὅσα τοιαῦτα, οὐκ ἐκπλήττουσι. σκληρὸν δὲ ὕδωρ εἰπεῖν ἢ οἶνον, ξενίζει πολλούς. λέγονται γοῦν ὕδατα σκληρὰ κρηναῖά τινα ὥσπερ καὶ ὄμβρεια ἃ σκευάσει τι καὶ ἀθύρουσι, χρήσιμα εἰς οἶνον, συνάδοντα τῷ τεθαλασσωμένῳ. ἀκολούθως δὲ τῷ σκληρῷ οἴνῳ, τέτακται καὶ ὁ ἁπαλός. δι' ὃ Ταραντῖνοι οἶνοι καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ κλίματος τούτου, πάντες ἁπαλοί εἰσι. καὶ ἴσως, ἐκ τῶν τοιούτων εἰλήφασι νῦν καὶ οἱ λέγοντες οἶνον ἐνάπαλον. ὁμοίῳ δὲ τρόπῳ καὶ τὸ λεπτὸν τροπικῶς ἐπιπολάσαν κρεαδίοις καὶ γυναιξὶ λεπτοφυέσιν (?), ὧν ἀνάπαλιν ἔχει τό, θρὶξ ἀλιπαής, καὶ οἶνος προσηρμοσμένος. λέγει δὲ ὁ δειπνοσοφιστὴς ὅτι ὁ δεῖνα οἶνος, ταχὺ ἀκμάζει καὶ λεπτότερός ἐστι τοῦ δεῖνος οἴνου. καὶ ὅτι ὁ δεῖνα οἶνος ἀλιπαὴς ὤν, καὶ λίαν ψαφαρός, μόλις παλαιοῦται. Σημείωσαι δὲ ἐν τοῖς προσεχῶς εἰρημένοις, καὶ τὸν τεθαλασσωμένον οἶνον τὸν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθέντα. περὶ οὗ φησιν ὁ αὐτὸς σοφιστὴς ὅτι οἱ ἐπιμελέστερον τεθαλασσωμένοι οἶνοι, ἀκραιπαλοί τε εἰσί, καὶ κοιλίας λύουσιν. ὁποῖος ὁ Κῷος καὶ ὁ Ῥόδιος καὶ ὁ Μύνδιος. συμπλεῖ δὲ ὁ τεθαλασσωμένος οἶνος εἰς τὴν κατὰ θαλάσσης φυγὴν τοῦ Διονύσου ἣν ἔπαθε διὰ τὸν Θρᾷκα Λυκοῦργον ὥς που ἔφθασεν εἰπεῖν ὁ ποιητής. δῆλον γοῦν ὅτι κατὰ θεραπείαν μύθου Διόνυσος πεσὼν εἰς θάλασσαν, οἶνός ἐστι κεκραμένος αὐτῇ. καὶ οὕτω τεθαλασσῶσθαι ῥηθείς. ἀλλὰ τοῦτο μέν, εἰς τὸ παλαιοῦσθαι οἶνον χρήσιμον, εἰς δὲ τὴν ἐπὶ τραπέζης καὶ πότου προσένεξιν (?), ἐπιτήδειον ὕδωρ χρηστόν. διὸ νύμφαι μυθεύονται τιθῆναι Διονύσου εἶναι, οὐ μόναις αἱ κατ' ἀμπέλους θεωρούμεναι καὶ κατὰ σταφυλάς, ἐφ' αἷς ἤδη τὸ τοῦ παρῳδοῦ Μάρωνος εἰπόντος, πίονα μῆλα ῥοιαί τε σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι, ἀλλὰ καὶ αἱ τοῖς κατὰ κρᾶσιν ὑγροῖς ἐπιστατοῦσαι. ὧν μέρος ἐστὶν οὗ, καὶ τὰ λιμναῖα. λίμναι γοῦν φασί, τόπος ἐν Ἀττικῇ, καὶ λιμναῖος ἐκεῖθεν Διόνυσος, εἰς σύμβολον τοῦ, ὅτι μιχθεὶς τὸ γλεῦκος ὕδατι, πίνεται κεκραμένον. διὸ καὶ αἱ πηγαί, νύμφαι καὶ τιθῆναι Διονύσου. ἐπεὶ τὸν οἶνον αὔξει τὸ ὕδωρ κιρνάμενον. δεῖγμα δὲ τὸ εἶναι καὶ κατὰ Θεόφραστον τροφοὺς Διονύσου τὰς νύμφας, καὶ ἐκ τοῦ ὑγροῦ ὅτι πλεῖστον αἱ ἄμπελοι χέουσι τεμνόμεναι καὶ δι' ἐκδακρύουσι κατὰ φύσιν. καὶ ὧδε μὲν ταῦτα ἔχοντα κείσθω. ὁ δὲ πράμνειος οἶνος ἐξ οὗ εἰς τὰ προκείμενα ὁ λόγος ἐρρύη, τοπικῷ μὲν λόγῳ, τὴν διὰ τοῦ ἰῶτα γραφὴν ἀπαιτεῖ. εἰ δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεται, ἐκ τοῦ μένειος ἂν εἴη πλεονασμῷ τοῦ ι. πράμνειος γὰρ κατὰ εὕρεσιν, ὡς καὶ παραμονικὸς μένειος. λέγεται δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ Πράμνου πράμνιος, οὕτω καὶ βύβλινος οἶνος ἀπὸ τόπου ὁ παρ' Ἡσιόδῳ. Βυβλία γάρ φασι χώρα Θρᾴκης ἐξ ἧς ἦν ἐκεῖνος. τούτων δὴ καὶ τούτων ὄντων, ἰστέον ὅτι ὁ ῥηθεὶς κυκεὼν κρᾶμα ἔχων ὁποῖον ἐρρέθη, ῥηθείη ἄν, κτητικῷ λόγῳ ἢ μετουσιαστικῷ, οὐκ αὐτόχρημα οἶνος οἴνινος δέ. καὶ εὕρηται καὶ τῆς τοιαύτης λέξεως χρῆσις ἐν τῷ, μήθ' ὕδατος πηγὴν μήτ' οἴνινον ὄξος συμμίξας. ἔνθα σημειωτέον τό, οἴνινον ὄξος, πρὸς διαστολὴν ῥηθὲν ὄξους ἑτέρου. ὡς γὰρ διαφέρει ὁ κυρίως οἶνος ἑτέρων, οὕτω καὶ ὄξος οἴνινον τῶν ἑτέρωθεν. οἶνος γοῦν ἐκ φοινίκων γλυκὺς μετρίας ἡμέρας, εἶτα ἐκτροπίας. καὶ ἰδοὺ ὄξος φοινίκινον. εἰκὸς δὲ καὶ ἐν τῷ λωτῷ τοιοῦτόν τι γίνεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ ζύθῳ. περὶ οὗ φέρεται, ὅτι παρὰ Κελτοῖς οἱ μὲν πλουτοῦντες, οἶνον πίνουσιν ἄκρατον ἐν ᾧ σπανιωχεῖσθαι (?) παραμιγνύουσί τινες ἐνίοτε καὶ ὀλίγον ὕδωρ. παρὰ δὲ τοῖς ὑποδεεστέροις, ζῦθος πύρινον μετὰ μέλιτος ἐσκευασμένον. παρὰ δὲ τοῖς πολλοῖς, καὶ αὐτὸ καθ' αὑτό. Καὶ ὅρα τὸ ζῦθος πύρινον, διαστελλόμενον τοῦ ἐξ ὀλυρῶν ὅ ἐστι κριθῶν προονομαζομένου ζύθους. ὃ καὶ αὐτὸ ὑποκορίζεταί πως τὸν διονυσιακὸν οἶνον παρὰ ἔθνεσιν οἷς οὐκ ἔστιν οἶνος. ὃς δὴ κρίθινος οἶνος πῖνος μὲν κατά τινας, βροῦτος δὲ καθ' ἑτέρους ἐκαλεῖτο, ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτων γέγραπται. ὅπως δὲ καὶ ἀπὸ ῥιζῶν οἶνον γίνεσθαι δεδήλωται. τὸν δὲ τυρόν, ὅτι ξηρὸν γάλα ἔφη τις, δῆλος ἐκ τῶν παλαιῶν. καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ τὸ τυρεύειν ἐπὶ στροφῆς κακομηχάνου πραγμάτων. καὶ ἡ τύρβη ἢ καὶ διὰ τοῦ σ σύρβη. κνῆστις δέ, ἰδίως, ἡ τυροτόμος μάχαιρα. ἣν ὁ κωμικὸς συνθέτως τυρόκνηστιν λέγει, Ὁμήρου διαλελυμένως κατὰ τρόπον ἐτυμολογίας εἰπόντος, τό, αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ κνάω κνῶ τὸ κόπτω. ἐξ οὗ καὶ τὸ κναίω καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν καίνω, καὶ τὸ κνήθω ὡς ἀλῶ ἀλήθω. καὶ τὸ κνίζω ὡς πολεμῶ πολεμίζω. ὃ δὴ κνίζω, καὶ τὴν κνίδην ποιεῖ. ἣν μεταπλάσας κνίδα λέγει ὁ Ὀππιανός, παρ' ᾧ καὶ κνῆσις, ἡ κνησμονή. τέως γε μὴν ἡ ὁμηρικὴ κνῆστις, κλίνεται κνήστιος ἰωνικῶς. ὡς καὶ ἡ λῆστις καὶ ἡ μνῆστις. ὅθεν ἡ δοτική, κνήστι καὶ κατὰ κρᾶσιν κνήστι διὰ μακροῦ τοῦ ι. τινὲς δὲ καὶ διὰ διφθόγγου γράφουσιν ἐκ τοῦ κνῆστις κνήστεως ἀττικῶς. ὃν δὴ ἀττικισμὸν πολλαὶ πάσχουσι καὶ τῶν διὰ τοῦ δος κλινομένων γενικῶν. οὕτω γοῦν οὐ μόνον Ἀμάσιδος, ἀλλὰ καὶ Ἀμάσεως. ὁμοίως καὶ σεμίδαλις σεμιδάλιδος καὶ σεμιδάλεως. καὶ δῆρις δήρεως, ἡ μάχη. τὸ δὲ ῥηθὲν κνῶ καὶ καίνω, καὶ τοιαύτην συνωνυμίαν ἔχει. κῶ τὸ κεῖμαι. καὶ ἐξ αὐτοῦ κνῶ. ἀφ' οὗ κναίω καὶ ἀποκναίω. ἐγκόπτονται γὰρ ἔργου καὶ οἱονεὶ κεῖνται ἀργοί, οἱ ἀποκναιόμενοι. τοῦ δὲ κναίω ἀναστραφέντος, γίνεται αὖ ἐξ αὐτοῦ τὸ καίνω. τοῦ δέ γε κνίζειν, χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔνθα παίζων τι ἐπηχεῖ τοὺς διὰ τοῦ ἦτα γραφομένους κνησμοὺς ἐκ τοῦ κνίζειν. ἔτι δὲ καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι, ὅτι τὰ συκόμορα μὲν κοινῶς μόρα δὲ παρὰ μόνοις Ἀλεξανδρεῦσι παρ' οἷς καὶ τὸ δένδρον μορέα, ἐπὶ βραχὺ κνισθέντα σιδηρίῳ, ἑῶσιν ἐπὶ τοῦ φυτοῦ. καὶ αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἀνέμων κινούμενα, ἐν τρισὶν ἡμερῶν τελείως ὅλως τε πέπονα καὶ εὐώδη γίνονται. ὅτι δὲ καὶ λάχανα κνηστὰ ἐκαλοῦντο, τὰ συγκοπτὰ ἐκ τοῦ κνῶ κνήσω τὸ κόπτω. καὶ κνηστὸν δέ τινα τὸν ἄρτον παρὰ Ἴωσι

διὰ τὸ κνᾶσθαι ὡς εἰκὸς οὕτω διαδίδοσθαι, ἐν τοῖς τῶν Ἀθηναίων δηλοῦται. περὶ ὧν καὶ ὁ κνηστὸς τυρὸς καὶ ὁ τμητὸς, ὁ αὐτὸς ἂν εἴη περὶ κνηστῷ. ἐν ἐκείνῳ δὲ διασαφεῖται, καὶ ὅτι ἡ ἐν ἁπλότητι μὲν κνῆσις, συνθέτως δὲ τυρόκνησις, μαγειρικὸν σκεῦος ἦν. καθά φησι καὶ ἡ ζωμήρυσις, καὶ οἱ ὀβελίσκοι. καὶ ἡ κρεάγρα, καὶ ἡ θυεία, καὶ ὁ σελτός, καὶ αἱ κοπίδες, καὶ ἡ κύβηλις, καὶ ἡ χύτρα. ἡ καὶ κακκάβη. δι' ὃ, ἐν κακκάβᾳ ζέοισα, δωρικῶς. ὁ δὲ ἀρσενικῶς κάκκαβος λέγεται. δι' ὃ, κάκκαβον λέγε. οὐδ' αὖ ἴσως ἥν τις λοπάδα, τὴν καὶ σίττυβον, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, ἐμοὶ δὲ τοὔνομα οὐ διαφέρει ὑπὸ κάκκαβον ὀνομάζουσί τινες εἴτε σίττυβον. πρὸς δὲ τούτοις, σημειῶσαι μὲν ὅτι δωριέων κνῆν λεγόντων καὶ τὸ ξύειν, δι' αὐτὸ ἡ ἀττικῶς κνῆσις, ξύλη ἐλέγετο δωρικῶς. δι' ὃ, καὶ περὶ τὴν ζάγκλην μαχαίριον ἔφη ξύλη. ἔνθα νοητέον ὅτι καὶ αἰολικὸν ἴσως ἡ ξύλη. διὸ καὶ βαρύνεται, ἄλλως ἤπερ ἡ θηλὴ καὶ ἡ χηλὴ καὶ ἡ θυηλὴ καὶ ἡ γαμφηλή. μνεία δὲ τοῦ καθ' Ὅμηρον κνῆ κεῖταί που καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. ὅπερ ὅτι τινὲς τῶν ἀρισταρχείων ἐκδόσεων κνέε τυρὸν λέγουσι κατὰ διάλυσιν τοῦ κνῆ, ὁ Ἀλεξανδρεὺς Ἡρακλείδης φησίν. ἐξ οὗπερ οἴεταί τις μὴ δευτέρας συζυγίας εἶναι τὸ κνῆ. αἱ γὰρ τῶν περισπωμένων εἰς δύο εε διαλύσεις, πρώτης εἶναι συζυγίας φαίνονται. ὅρα δὲ ὡς οὐ τυρὸν ἁπλῶς ἀλλὰ αἴγειον, ὁ κυκεὼν ἐδέχετο. οὗ τὴν αἰτίαν, ὁ θέλων ζητείτω. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι φασί τινες οὐ καλῶς τὸν ἀσκληπιάδην Μαχάονα καὶ ταῦτα ἰατρὸν ὄντα, περὶ κυκεῶνι ἀπαραφυλάκτως χρῆσθαι, (ὡς ἐστι ἐκ τε μέλανος οἴνου καὶ τυροῦ ἐπικεκνησμένου καὶ ἀλφίτου. φλεγματώδη γὰρ ταῦτά φασι καὶ τοῖς τραυματίαις πολέμια. ἡ δὲ λύσις τῆς τοιαύτης ἀπορίας, πολλαχῶς πρόκειται. οἱ μὲν, γὰρ παραδοξότερον ἐπιχειροῦντες μὴ δὲ πεπλῆχθαι ὡς περιῤῥεῖν ὅλως τὸν Μαχάονα, φασὶ μηδὲν εἶναι τὴν ἀπορίαν πρὸς τὰ γινόμενα. τί γὰρ ἀπρεπὲς τοιαῦτα, οὐχ ὑγιῶς ἔχειεν οἱ πίνοντες. οἱ δέ τινες, ἐπιπολῆς γενέσθαι νοοῦντες τὴν τοῦ Μαχάονος πληγὴν, μηδὲν οὕτω περὶ ἀτεχνίαν φασὶ πταίειν τὸν Μαχάονα. τί γὰρ, εἰ κυκεῶνι χρῆται ὁ σχεδὸν μὴ δὲ τραυματίας διὰ τὸ τῆς πληγῆς ἐπιπόλαιον. καὶ μάλιστα, διὰ τὸ σῶφρον τῶν πινόντων ἡρώων. εἰ ὅδε τῆς ἁπλῆς φασι διαίτης ἀπλίστως ἀπέλαυον, ἀλλ' ὡς οἱ κράτιστοι τῶν ἰατρῶν, ἀφέρον τὰς ἡδονάς. ὅθεν οὐδὲν θαυμαστὸν, τοὺς οὕτω τεθραμμένους, ἀφλεγμάντους εἶναι καὶ σώματα καὶ ψυχάς. ἔτι δὲ ὡς οἱ παλαιοὶ τῶν ἡρώων, ἠγνόουν φασὶ τὰ κατὰ τὴν δίαιταν, οὔπω διαρθρωθέντα εἰς ἀκρίβειαν. ἄλλως τε, καὶ οὕτως ἀνδρεῖα σώματα ἔχοντες ὡς καὶ τοὺς τραυματίας ἀγωνίζεσθαι. ἕτεροι δέ φασιν ὡς εἰ καὶ κατὰ βάθος θετέον γεγονέναι τὴν πληγὴν, οὐδ' οὕτως ἀδόκιμον τὸ τοῦ κυκεῶνος πόμα. ῥύσις γάρ φασιν αἵματος, λειποθυμίαν ποιεῖ. μᾶλλον δὲ οἶνος παχύνων τοὺς χυμοὺς, τὴν ἐπὶ τὸ τραῦμα συστέλλει τοῦ αἵματος ἐπίῤῥευσιν. ὅθεν ὡς τὸ ὑγρὸν εἴργων, καὶ κοιλιακοῖς ὑπ' ἐνίων προσήγετο. πρὸς δὲ φασὶ βρεχόμενος, γαλακτοῦται. καὶ γίνεταί πως τῷ γάλακτι συγγενὴς, ἀφ' οὗ ἐκ πρώτης γενέσεως τὸ σῶμα πήγνυται. παχύνει δέ φασι καὶ τὸ ἄλφιτον τὰ ὑγρὰ, ὡς ἐκ πεφρυγμένης κριθῆς. τὸ δὲ κρόμμυον εἰ καὶ μὴ εὔχυμον ἐστὶν ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὅτι πεποιθότες τῇ γυμναστικῇ βοηθείᾳ οἱ ἥρωες, καὶ τοῖς κακοχυμοτάτοις κρομμύοις ἐχρῶντο, ὅμως χρησιμεύει ἐν τοῖς πεπληγμένοις, ἐπεὶ ὡς διουρητικὸν, μάχεται τῇ φλεγμονῇ. διὸ καὶ τοῖς κυνοδήκτοις αὐθωρὸν προσάγεται. φασὶ δὲ αὐτὸ ἁρμόζειν καὶ πρὸς τὰ μὴ καλὰ ὕδατα ὡς ἀλεξιφάρμακον. ἄλλοι δὲ λέγουσι καὶ ὅτι συνήθης ἡ τοιαύτη τροφὴ τοῖς ἥρωσιν, ἡ τοῦ κυκεῶνος δηλαδὴ, καὶ μόνον ἐπὶ ἀναψύξει λαμβανομένη οὐ μὴν ἐπὶ θεραπείᾳ. ὡς εἶναι κακοπαθείας αὐτὴν παραμύθιον οὐ μὴν φάρμακόν τι νοσήλιον. διὸ καὶ εἰώθει πίνειν κυκεῶνα ὁ Νέστωρ. ὅθεν καὶ εἴθισαι ἀμογητὶ τὸ ῥηθὲν αἴρειν ποτήριον. ἄλλως δὲ ἄριστά φασιν ἰατροῦ, ἰᾶσθαι, μὴ μεταπείσαντα τὴν συνήθη δίαιταν. ἵνα μὴ ἐνδεῶς σχοίη τὸ σῶμα. ὥσπερ γε ἐν τῷ δεῖν δεῖσθαι ἐπιτάσει τῶν νόσων, καὶ οἶνον καὶ κρέα προσφέρονταί τινες ἀναπληροῦντες τὸ λεῖπον τῆς φύσεως.

Ὁ Πάτροκλος μὲν, θύραις ἐφίστατο ἰσόθεος φώς. τὸν δὲ, ἰδὼν ὁ γεραιὸς Νέστωρ, ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ, θωπευτικῶς αὐτὸν ὑπαγόμενος. ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε. ταῦτα δὲ ἅπερ ὡς μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ἐποίησε πρίν ποτε ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸν Νέστορα ἐλθόντα καὶ εἰς τὸν Ὀδυσσέα ὅτε στρατολογοῦντες, εἰς Φθίαν ἀφίκοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, εἰς γέροντας ἐκ νέων καθήκοντα πράττεσθαι εἰ νέος ἐκ γερόντων πάσχει, πάνυ ἐκπτίμηται καὶ

Τὼ δ' ἐπεὶ οὖν πίνοντ' ἀφέτην πολυκαγκέα δίψαν,
Μύθοισιν τέρποντο πρὸς ἀλλήλους ἐνέποντες.
Πάτροκλος δὲ, θύρῃσιν ἐφίστατο ἰσόθεος φώς.
Τὸν δὲ ἰδὼν ὁ γεραιὸς ἀπὸ θρόνου ὦρτο φαεινοῦ.
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀναίνετο, εἶπέ τε μῦθον.
Οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφὲς, οὐδέ με πείσεις.
Αἰδοῖος νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι
Ὅν τινα τοῦτον ἄγεις βεβλημένον. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς
Γινώσκω. ὁρόω δὲ Μαχάονα ποιμένα λαῶν.
Νῦν δὲ, ἔπος ἐρέων πάλιν ἄγγελος εἶμ' Ἀχιλῆϊ.
Εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς, οἷος ἐκεῖνος

πρεσβέων

Δεινὸς ἀνήρ. τάχα κεν, καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Τίπτε τ' ἄρ ὧδ' Ἀχιλεὺς ὀλοφύρεται υἷας ἀχαιῶν.
Ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται. οὐδέ τι οἶδε
Πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ τυδείδης κρατερὸς διομήδης.
Οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτὸς, ἠδ' Ἀγαμέμνων.
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ, νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο
Ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐσθλὸς ἐὼν, δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει.
Ἦ μένει, εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης
Ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο θέρωνται,
Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ. οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς,
Ἔσθ' οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη δέ μοι ἔμπεδος εἴη.
Ὡς ὁπότ' ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη,
Ἀμφὶ βοηλασίῃ. ὅτ' ἐγὼ κτάνον Ἰτυμονῆα
Ἐσθλὸν ὑπειροχίδην. ὃς ἐν ἤλιδι ναιετάασκεν,
Ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσι,
Ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
Κὰδ δ' ἔπεσεν. λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται.
Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιδα πολλὴν,
Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν.
Ἵππους δὲ ξανθὰς, ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα
Πάσας θηλείας. πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν.
Καὶ τὰ μὲν ἠλασάμεσθα πύλον νηλήϊον εἴσω,
Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ. γεγήθει δὲ φρένα Νηλεύς.
Οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόνδε κιόντι.
Κήρυκες δὲ λίγαινον ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Τοὺς, ἴμεν οἷσι χρεῖος ὀφείλετ' ἐν ἤλιδι δίῃ.
Οἱ δὲ συναγρόμενοι πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες,
Δαίτρευον. πολέσιν γὰρ ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον.
Ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν πύλῳ ἦμεν.
Ἐλθὼν γάρ ῥ' ἐκάκωσε βίη ἡρακληείη,
Τῶν προτέρων ἐτέων. κατὰ δ' ἔκταθεν ὅσσοι ἄριστοι.
Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἷες ἦμεν.
Τῶν, οἶος λιπόμην. οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο.
Ταῦθ' ὑπερηφανέοντες ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες
Ἡμέας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωντο.
Ἐκ δ' ὁ γέρων ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Εἵλετο κρινάμενος τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.

πρεσβεῖον μέγα ἔρατο ἡμῖν· ὁ δὲ τοῦ ἰσόθεος φώς. σεμνύνει τὸν πάτροκλον ὁ ποιητὴς ἐνθάδε καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ ἶσος ἄρηι, διὰ τὸ χρησιμεύειν αὐτῷ. σαφέστερον δὲ πάντως τοῦ ἀντίθεος, τὸ ἰσόθεος. Ὅτι σπεύδοντος καὶ μὴ θέλοντος καθεσθῆναι τὸ ἀναίνετο εἶπέ τι μῦθον. οὐχ ἕδος ἐστὶ γεραιὲ διοτρεφές, οὐδέ με πείσεις. ὁ Πάτροκλος ἔφη πρὸς Νέστορα. καὶ σημείωσαι ὅτι ἕδος ἐνταῦθα, οὔτε ἔδαφος οὔτε ἡ καθέδρα αὐτή. ἀλλ' ἔχει τι ὁ λόγος ἐλλείψεως. ἵνα ᾖ ὅτι οὐ νῦν καιρὸν ἡ καθέδρα. ὅτι δὲ ἕδος λέγεται καὶ τὸ ἵδρυμα καὶ ἄγαλμα, ὁ παυσανίας φησίν. Ὅτι ἐν τῷ αἰδοῖος νεμεσητὸς ὅ, ἤγουν ὅς με προέηκε πυθέσθαι τόδε. ἃ δὴ τοῦ ἀχιλλέως ὁ Πάτροκλος ἐπιμαρτυρεῖται, νεμεσητός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ ὁ ἱκανὸς τὰ δέοντα ἀπονέμων. ὅθεν καὶ νέμεσις ἡ τοῦ μύθου καὶ ἡ ἀλληγορουμένη. ἢ ὁ ἑτοιμομεμφὴς ἢ φιλομεμφής, καὶ μεμψίμοιρος. ἐν δὲ τῷ, εὖ δὲ σὺ οἶσθα γεραιὲ διοτρεφὲς οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνὴρ τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόῳτο. πάτροκλος δὲ καὶ ταῦτα φησὶ πρὸς Νέστορα. δηλοῖ ὁ ποιητής, τῇ αἰδοῖ δέος ἀκολουθεῖν. ὡς καὶ ἐν τῷ, αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ δεινός τε. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ φθάσαι αἰδοῖον αὐτὸν εἰπεῖν, εἶτα ἐπαγαγεῖν καὶ δεινόν. τὸ δὲ ἀναίτιον αἰτιόῳτο, ἔοικεν ἑρμηνευτικὸν εἶναι τοῦ νεμεσητός. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὰς ῥηθείσας ἐννοίας νεμεσητὸς μᾶλλον ἂν ὤφειλεν ὁ νεμεσῶν ἀχιλλεὺς γράφεσθαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ καθηγητής. διαιτητής, ποιητής. ταρακτὴς παρὰ Λυκόφρονι, καὶ τῶν τοιούτων. ἃ δηλοῦσιν ἐνέργειαν. τὸ δὲ νεμεσητὸς ἐνθάδε καὶ τὸ μεμπτὸς καὶ ποιητὸς καὶ τὰ ὅμοια, παθοῦσ

θεῖον ἐστὶ δηλωτικόν. ἴσως δὲ ὥσπερ λαλητὸν ζῶον ὁ ἄνθρωπος ὡς λαλῶν, οὕτω καὶ νεμεσητὸς Ἀχιλλεύς, ὁ νεμεσῶν. δύναται δὲ καὶ κατὰ πάθος νεμεσητὸς νοηθῆναι, ὡς νεμέσεως ἄξιος διὰ τὸ καὶ ἀναιτίους αἰτιᾶσθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, εὖ οἶσθα οἷος ἐκεῖνος καὶ ἑξῆς, ῥηθείη μὲν ἄν, περὶ παντὸς αὐθεκάστου τὸ ἦθος καὶ ὀξέος εἰς τὸ μέμφεσθαι. ὃ καὶ ἁπλοϊκῶς εἴρηται πρὸς ἀλήθειαν. πολλοὶ γὰρ τόποι τοὺς Ἀχιλλέα δεινὸν ὑπογράφουσιν, ὡς καὶ ὅπου κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν ἐν τῷ τέλει τοῦ μεγάλου ὦ ῥαψῳδίας ἀγριαίνεται. ἢ καὶ ψεύδεται ἴσως ὁ Πάτροκλος ἐπίτηδες, ἵνα ῥᾷον ἀπαλλαγείη τοῦ γέροντος Νέστορος. ἀνατρέπει δὲ ὅμως τὴν τοιαύτην ἔννοιαν, τὸ εὖ οἶσθα. πῶς γὰρ ψεύδεται ὁ εἰδέναι τοῦτο εἰπὼν καὶ τὸν Νέστορα. δεινὸς ἄρα ὄντως ὁ Ἀχιλλεύς, διὸ οὐδ' ἂν εἴη μεμπτέος ὁ ἁπλοῦς καὶ φιλαλήθης Πάτροκλος τὸ τοῦ ἑταίρου Ἀχιλλέως πάθος οὐκ ἐπικρύπτων, ἀλλὰ πρὸς εὖ εἰδότα λέγων τὸν Νέστορα. Ὅτι οὗτος Νέστωρ ἐνταῦθα πρὸς τὸν Πάτροκλον εἰς βοήθειαν ἐρεθιστικὴν δημηγορίαν, τοιαῦτά τις ἐστι, τίπτε ὧδ' Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν ὅσσοι δὴ βελέεσσι βεβλήαται. οὐδέ τι οἶδε, πένθεος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι, ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης. οὔτασται δ' Ὀδυσσεὺς δουρικλυτός, ἠδ' Ἀγαμέμνων. τοῦτον δ' ἄλλον ἐγώ, νέον ἤγαγον ἐκ πολέμοιο ἰῷ ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐσθλὸς ἐών, Δαναῶν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει. ἢ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαί, ἄγχι θαλάσσης, ἀργείων ἀέκητι πυρὸς δηΐοιο

Καὶ γὰρ τῷ, χρεῖος μέγ' ὀφείλετ' ἐν Ἤλιδι δίῃ,
Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα. περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι. τοὺς δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε. τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων.
Τῶν ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων,
Ἐξέλετ' ἄσπετα πολλά. τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε
Δαιτρεύειν, μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης.
Ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διείπομεν, ἀμφί τε ἄστυ
Ἔρδομεν ἱρὰ θεοῖς. οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες
Ἦλθον, ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι
Πασσυδίῃ. μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο,
Παῖδ' ἔτ' ἐόντ' οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς.
Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
Τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ, νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.
Τὴν, ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλ' ὅτε πᾶν πεδίον μετεκίαθον, ἄμμι δ' Ἀθήνη,
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' Ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Ἔννυχος. οὐδ' ἀέκοντα Πύλον κάτα λαὸν ἄγειρεν.
Ἀλλὰ μάλ' ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεύς,
Εἴα θωρήσσεσθαι. ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους.
Οὐ γάρ πώ τί μ' ἔφη ἴδμεν πολεμήϊα ἔργα,
Ἀλλὰ καὶ ὧς, ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι,
Καὶ πεζός περ ἐών, ἐπεὶ ὧς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη.
Ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων,
Ἐγγύθεν Ἀρήνης, ὅθι μείναμεν ἠῶ δῖαν,
Ἱππῆες Πυλίων. τὰ δ' ἐπέρρεον ἔθνεα πεζῶν.
Ἔνθεν πασσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Ἔνδιοι ἱκόμεσθ' ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο.
Ἔνθα διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά,
Ταῦρον δ' Ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι,
Αὐτὰρ Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι βοῦν ἀγελαίην,
Δόρπον ἔπειθ' ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος
Ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. ἀτὰρ μεγάθυμοι Ἐπειοί,
Ἀμφίσταντο δὴ ἄστυ διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος.
Εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης,
Συμφερόμεσθα μάχῃ διί τ' εὐχόμενοι καὶ Ἀθήνῃ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Πυλίων καὶ Ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος,
Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα. κόμισσα δὲ μώνυχας ἵππους,
Μούλιον αἰχμητήν, γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο.
Πρεσβυτάτην δὲ θυγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην.
Ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών,

Τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα, βάλον χαλκήρεϊ δουρί.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν, ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας,
Στῆν ῥα μετὰ προμάχοισιν. ἀτὰρ μεγάθυμοι ἐπειοί,
Ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα
Ἡγεμόν' ἱππήων, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα, κελαινῇ λαίλαπι ἶσος.
Πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους. δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον
Φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα,
Εἰ μή σφωε πατὴρ εὐρυκρείων ἐνοσίχθων,
Ἐκ πολέμου ἐσάωσε, καλύψας ἠέρι πολλῇ.
Ἔνθα ζεὺς πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε.
Τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ σπιδέος πεδίοιο,
Κτείνοντές τ' αὐτούς, ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες,
Ὄφρ' ἐπὶ βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους,
Πέτρης τ' ὠλενίης καὶ ἀλησίου, ἔνθα κολώνη
Κέκληται. ὅθεν αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη.
Ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον, λίπον. αὐτὰρ ἀχαιοί,
Ἂψ ἀπὸ βουπρασίοιο, πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.
Πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν Διί, Νέστορί τ' ἀνδρῶν.
Ὣς ἔον, εἴ ποτ' ἔον γε μετ' ἀνδράσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
Οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. ἦ τέ μιν οἴω,
Πολλὰ μετακλαύσεσθαι, ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται.
Ὦ πέπον. ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν
Ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε.
Νῶϊ δέ τ' ἔνδον ἐόντες, ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλε.
Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους εὖ ναιετάοντας.
Λαὸν ἀγείροντες κατ' ἀχαιΐδα πουλυβότειραν.
Ἔνθα δ' ἔπειθ' ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον,
Ἠδὲ σέ, πὰρ δ' Ἀχιλῆα. γέρων δ' ἱππηλάτα Πηλεύς
Πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διὶ τερπικεραύνῳ
Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον,
Σπένδων αἴθοπα οἶνον, ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖσι.
Σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα. νῶϊ δ' ἔπειτα
Στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχιλλεύς.
Ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών, κατὰ δ' ἑδριάασθαι ἄνωγεν,
Ξείνιά τ' εὖ παρέθηκεν, ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος,
Ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι.
Σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον. τὼ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον.
Πηλεὺς μὲν ᾧ παιδὶ γέρων ἐπέτελλ' Ἀχιλῆϊ.
Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων.
Σοὶ δ' αὖθ' ὧδ' ἐπέτελλε Μενοίτιος Ἄκτορος υἱός.

θέροντα. αὐτοί τε κτενάμεσθα ἐπιχειρῶ. εἶτα συνήθως ὁ γέρων περιαυτολογῶν, ἐπάγει πάνυ ἐνδόξως τό, ὣς ἔον· ὅ ἐστιν οἷα πάρος ἔσκες ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. μονονουχὶ λέγων, ὡς οὐκ Ἀχιλλεὺς ἐθέλω ἐὰν ἐγὼ ἐσθλῶν. ὁ εὐθὺς πρὸς πίστιν τῆς ἀρετῆς, ἐπάγει. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, ὡς ὁπότ' ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη ἀμφὶ βοηλασίῃ. ὅτ' ἐγὼ κτάνον ἰτυμονῆα ἐσθλὸν ὑπειροχίδην ὃς ἐν ἤλιδι ναιετάασκε, ῥύσι' ἐλαυνόμενος. ὁ δ' ἀμύνων ᾗσι βόεσσιν, ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. κὰδ δ' ἔπεσε. λαοὶ δὲ περίτρεσαν ἀγροιῶται. ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν ἤλιθα πολλήν. πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας. τόσα πώεα οἰῶν. τόσα συῶν συβόσια. τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα. πάσας θηλείας. πολλῇσι δὲ πῶλοι ὑπῆσαν. ἐν οἷς ὅρα ὅτι τε λογάδως σαφῶς τὰ κατὰ τὴν λείαν ἀπαριθμεῖται. καὶ ὡς οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως οὐδὲ ἐν λόγῳ πεζῷ. καὶ ὅτι καλλωπίζει διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς καὶ πλεονάκις ἐν τῷ, τόσα πώεα, τόσα συβόσια, τόσα αἰπόλια. καὶ ὅτι κυριολεκτεῖ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἐν ᾧ, βοῶν ἀγέλη. οἰῶν πῶϋ. συῶν συβόσια. αἰγῶν αἰπόλια. εἰ δέ τις ἀγέλην εἴπῃ προβάτων ἢ πῶϋ βοῶν, ἢ ἄλλην τινὰ ποιήσει ἐπαλλαξιν, οὐ κυριολεκτεῖ. καὶ ὅτι τὸ συβόσια, ἐκτείνει διὰ μέτρον τὴν παραλήγουσαν, ἵνα δακτυλικῶς ὁ τρίβραχυς πέσῃ. ἄλλως γάρ, μόνον τὸ συε ἐκτείνεται. τὰ δὲ μετ' αὐτὸ πάντα συστέλλεται. εἶτα ἐπαναλαβὼν ὁ Νέστωρ, λέγει καὶ ὡς τὰ μέν, ἠλασάμεσθα πύλον νηλήϊον ἔσω ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ. γεγήθει δὲ

φρεσὶ

Τέκνον ἐμόν, γενεῇ μὲν ὑπέρτερός ἐστιν Ἀχιλλεύς,
Πρεσβύτερος δέ σύ ἐσσί, βίῃ δ᾽ ὅγε πολλὸν ἀμείνων.
Ἀλλ᾽ εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος, ἠδ᾽ ὑποθέσθαι,
Καί οἱ σημαίνειν, ὁ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν περ.
Ὣς ἐπέτελλ᾽ ὁ γέρων. σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νῦν
Ταῦτ᾽ εἴποις Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι αἴκε πίθηται.
Τίς δ᾽ οἶδ᾽ εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις
Παρειπών. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσι θεοπροπίην ἀλεείνει,
Καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλὰ σέ περ προέτω. ἅμα δ᾽ ἄλλος λαὸς ἑπέσθω
Μυρμιδόνων, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.
Καί τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι,
Αἴκέ σε τῷ ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ᾽ ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ᾽ ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δὲ κ᾽ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ,
Ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

φρῖνα Νηλεύς, οὕνεκά μοι τύχε πολλὰ νέῳ πόλεμόν δὲ κιόντι. κήρυκας δὲ λίγαινον ἅμ᾽ ἠοῖ φαινομένηφι, τοὺς ἴμεν ἄγειν τούτους τοὺς Πυλίοις ἐλθεῖν, οἷσι χρεῖος ὀφείλετ᾽ ἐν Ἤλιδι δίῃ. οἱ δέ, συναγειρόμενοι Πυλίων ἡγήτορες ἄνδρες, δαίτρευον, πολέσι γὰρ Ἐπειοὶ χρεῖος ὄφειλον. ἐφ᾽ οἷς ὁ ῥήτωρ καταστατικῶς ἀναπαύων τὸν λόγον καὶ ἱστορίαν δὲ παρεμβάλλων ἑτέραν φησί. ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν. ἐλθὼν γάρ ῥ᾽ ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη, τῶν προτέρων ἐτέων, κατὰ δ᾽ ἔκταθεν ἢ ἐκτάνθεν ὅσοι ἄριστοι. δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν. τῶν οἶος λιπόμην. οἱ δ᾽ ἄλλοι πάντες ὄλοντο. ταῦθ᾽ ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ χαλκοχίτωνες, ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Καὶ ὅρα ὡς τὴν τοιαύτην μεγίστην ἱστορίαν καθὰ καὶ ἐν ἄλλαις ποιεῖ, ἐν μὲν τῇ α´ ῥαψῳδίᾳ, παρελάλησεν αὐτὴν ἐν βραχυτάτῳ. ἔνθα δύο γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων φθίσθαι εἶπε τοῦ Νέστορος. ἐνταῦθα δέ, τὴν ὑπὸ Ἡρακλέους κάκωσιν τῶν Πυλίων σαφῶς ἐξέθετο. οὕτω δὲ καὶ τῶν ἀνδρειῶν ἐπ᾽ ὀλίγον ἐνταῦθα μνησθεὶς διὰ τοῦ Νέστορος, ἐπὶ πλέον αὐτῶν διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς που μεμνήσεται. καὶ περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ δὲ τείχους φθάσας εἰπεῖν ἃ εἶπεν, ἐν τῇ ἐφεξῆς ῥαψῳδίᾳ πάλιν ἐρεῖ τὰ δοκοῦντα. καὶ οὕτω μὲν καὶ τοῦτο. ἐχόμενος δ᾽ ὁ Νέστωρ τῆς τῶν ἐφεξῆς διηγήσεως, φησί. ἐκ δ᾽ ὁ γέρων ἤγεν ὁ Νηλεύς, ἀγέλην τε βοῶν καὶ πῶυ μέγα οἰῶν εἵλετο κρινάμενος. καὶ ἑρμηνεύων τί τὸ μέγα πῶυ, φησί. τριηκόσι᾽ ἠδὲ νομῆας. ἵνα ἡ τῶν βοῶν ἄρα ἀγέλη καὶ τὸ πῶυ, ἀνὰ ἑκατὸν πεντήκοντα ἔχωσι ζῷα καὶ μὴ μόνα πεντήκοντα ὥς που ἀλλαχοῦ εὑρίσκεται. καὶ νῦν μὲν ἠρκέσθη μέγα εἰπών. προσθέμενος καὶ αἰτίαν τὸ ἐποφείλεσθαι τῷ Νηλεῖ χρεῖος μέγα ἐν Ἤλιδι δίῃ. μετ᾽ ὀλίγα δὲ λέγει ὡς ἐξείλετο ἄσπετα πολλά. μεγεθύνας ἐπὶ πλέον τὸ πρᾶγμα. διευκρινῶν δὲ καὶ τί τὸ μέγα χρεῖος, φησί. τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι αὐτοῖσιν ὄχεσφιν ἐλθόντες μετ᾽ ἄεθλα, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι. τοὺς δ᾽ αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας, κάσχεθεν ὅ ἐστι κατέσχε. τὸν δ᾽ ἐλατῆρ᾽ ἀφίει ἀκαχήμενον ἵππων. τούτοις δὲ ὁ ῥήτωρ ἐπιθεὶς κεφαλαιωτικὴν κορωνίδα καὶ συμπληρωτικὴν μεθ᾽ ἣν ἐκθήσει τὰ ἐφεξῆς τοῦ διηγήματος, λέγει. τῶν, ἤγουν τούτων ὁ γέρων ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων, ἐξείλετ᾽ ἄσπετα πολλά. τὰ δ᾽ ἄλλα, ἐς δῆμον ἔδωκε δαιτρεύειν. μή τις οἱ ἀτεμβόμενος κίοι ἴσης. τουτέστι μηδεὶς ἀπέλθοι στερούμενος τῆς ἰσομοιρίας. ἧς ὡς μάλιστα ἐκήδοντο οἱ παλαιοὶ διὰ τὸ ἐν ἰσότητι δίκαιον. καὶ ἡμεῖς μὲν τά, ἤγουν ταῦτα ἕκαστα διείπομεν. ἀμφί τε ἄστυ ἔρδομεν ἱερὰ θεοῖς. οἱ δέ, τρίτῳ ἤματι πάντες ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολεῖς καὶ μώνυχες ἵπποι πανσυδίῃ. μετὰ δέ σφι Μολίονε θωρήσσοντο παῖδ᾽ ἔτι ἐόντε οὔπω μάλα εἰδότε θούριδος ἀλκῆς. ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη. τηλοῦ ἐπ᾽ Ἀλφειῷ νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος. τήν, ἤγουν ταύτην τῶν Πυλίων οὖσαν, ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. ἡμῖν δὲ Ἀθήνη ἄγγελος ἦλθε θέουσα, θωρήσσεσθαι, ἔννυχος. οὐδὲ ἀέκοντα τὸν κατὰ Πύλον λαὸν ἄγειρεν· ἀλλὰ μάλα ἐσσυμένους πολεμίζειν. οὐδέ με Νηλεὺς εἴα θωρήσσεσθαι, ἀπέκρυψεν δέ μοι ἵππους. οὐ γάρ πώ τί μ᾽ ἔφη ἴδμεν ἤγουν εἰδέναι πολεμήϊα ἔργα. ἀλλὰ καὶ ὣς ἱππεῦσι μετέπρεπον ἡμετέροισι, καὶ πεζός περ ἐών. ἐπεὶ ὣς ἄγε νεῖκος Ἀθήνη. ἔστι δέ τις ποταμὸς Μινυήϊος εἰς ἅλα βάλλων. ἐγγύθεν Ἀρήνης. ὅθι μείναμεν ἠῶ δῖαν ἱππῆες Πυλίων, τὰ δ᾽ ἐπέρρεεν ἔθνεα πεζῶν. ἔνθεν πανσυδίῃ σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, ἔνδιοι ἱκόμεθ᾽ ἱερὸν ῥόον Ἀλφειοῖο. ἔνθα Διὶ καὶ Ἀλφειῷ καὶ Ποσειδάωνι καὶ Ἀθηνᾷ ῥέξαντες ἱερὰ καλά, ἤγουν βοῦν μὲν ἀγελαίην τῇ Ἀθηνᾷ, ταῦρον δὲ Ποσειδῶνι, ταῦρον δὲ Διὶ καὶ Ἀλφειῷ, δόρπον ἔπειθ᾽ ἑλόμεσθα κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι. καὶ κατεκοιμήθημεν ἐν ἔντεσιν οἷσιν ἕκαστος ἀμφὶ ῥοὰς ποταμοῖο. καὶ οἱ μὲν Ἐπειοί, ἀμφίσταντο ἄστυ διαπραθέειν μεμαῶτες. ἀλλά σφιν προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον Ἄρηος. εὖτε γὰρ ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης, συμφερόμεσθα μάχῃ. πολέ-

μένου δὲ κροτηθέντος, πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, κόμισα δὲ μώνυχας ἵππους, Μούλιον αἰχμητὴν, γαμβρὸς δ' ἦν αὐγείαο. ὃς δηλαδὴ σὺν τοῖς Νηλέως ἵπποις ἀφέλετο. παράγων δὲ διὰ πολυμαθείας τῷ λόγῳ καὶ ἑτέρας ἱστορίας, ἐπιφέρει πρεσβυτάτην δὲ θυγατέρα εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην. ἣ τόσα φάρμακα ἤδει ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. μεθ' ὃ πάλιν τοῦ τοῦ διηγήματος ἀκολουθίας γενόμενος, φησὶν ἐπαναληπτικῶς. τὸν μὲν ἐγὼ προσιόντα βάλον δουρί. προσαρπάσαντος δηλαδὴ τὴν βολὴν κατὰ σπουδήν. ἤριπε δ' ἐν κονίῃσιν. ἐγὼ δ' ἐς δίφρον ὀρούσας, ἤδη ῥα καὶ ἐπιτόπης ἦν ἐκ πεζοῦ, στῆν μὲν προμάχοισιν, ἀτὰρ μεγάθυμοι ἐπειοὶ, ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα ἡγεμόνα ἱππήων ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόρουσα κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, πεντήκοντα δ' ἕλον δίφρους. δύο δ' ἀμφὶς ἕκαστον φῶτες ὀδὰξ ἕλον οὖδας ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. καὶ νύ κεν ἀκτορίωνε μολίονε παῖδ' ἀλάπαξα εἰ μή σφωε πατὴρ Ποσειδῶν ἐκ πολέμου ἐσάωσε καλύψας ἠέρι πολλῇ. ἔνθα Ζεὺς πυλίοισι μέγα κράτος ἐγγυάλιξε. τόφρα γὰρ οὖν ἑπόμεσθα διὰ ἀσπιδέος πεδίοιο κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, ὄφρ' ἐπὶ βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους, πέτρης τ' ὠλενίης καὶ ἀλησίου, ἔνθα κολώνη κέκληται. ὅθεν, αὖτις ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. ὃ διασαφῶν, ἐπιφέρει, ἔνθ' ἄνδρα κτείνας πύματον, λίπον. εἶτα τὸ αὐτὸ σαφέστερον ἑρμηνεύων, φησίν. αὐτὰρ ἀχαιοὶ ἂψ ἀπὸ βουπρασίου εἰς πύλον ἔχον ὠκέας ἵππους. πάντες δ' εὐχετόωντο θεῶν, Διὶ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν. ὅπερ σαφὴς ἑρμηνεία τοῦ καὶ ἰσόθεον φῶτα τὸν Νέστορα εἶναι. στήσας δὲ ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα τὸ διήγημα καὶ συμπληρώσας πάνυ γοργῶς ἐν τῷ, ὡς ἔον εἴποτ' ἔην γε μετ' ἀνδράσιν, μεχανᾶται λοιπὸν λαλεῖν τὰ εἰς πειθὼ τοῦ πατρόκλου. καὶ πρότερον εἰπὼν ὅτι αὐτὰρ ἀχιλλεὺς οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται. καὶ ὅτι αὐτὸν οἴω πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἐπεί κ' ἀπὸ λαὸς ὄληται, λέγει. ὦ πέπον. ἦ μὲν σοί γε Μενοίτιος ὧδ' ἐπέτελλεν ἤματι τῷ, ὅτε σ' ἐκ φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε. νῶϊ δὲ ἔνδον ἐόντες ἐγὼ καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς, πάντα μάλ' ἐν μεγάροις ἠκούομεν ὡς ἐπέτελλε. Πηλῆος δ' ἱκόμεσθα δόμους λαὸν ἀγείροντες κατ' ἀχαιΐδα πουλυβότειραν, ἢ καλλιγύναικα. ὃ δὴ καὶ Ἡσίοδος τῇ εὐβοϊκῇ χαλκίδι ἐπέθετο. καὶ Νυμφόδωρός φασι τε τῇ ῥωικῇ νήσῳ, καλλιγύναικας αὐτὰς εἰπόντες. ἔνθα ἥρωα Μενοίτιον εὕρομεν ἔνδον ἠδὲ σὲ καὶ ἀχιλλέα. Πηλεὺς δὲ, πίονα μηρί' ἔκηε βοὸς Διὶ, αὐλῆς ἐν χόρτῳ. ἔχε δὲ χρύσειον ἄλεισον, σπένδων αἴθοπα οἶνον ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖς. σφῶϊ μὲν ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα, νῶϊ δ' ἔπειτα ἦλθομεν, στῆμεν ἐνὶ προθύροισι. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχιλλεὺς, ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλὼν, ὡς καὶ προγράφεται δ' ἑδριάασθαι ἄνωγε. ξείνιά τε παρέθηκεν ἅ τε ξείνοις θέμις ἐστίν. αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, ἦρχον ἐγὼ μύθοιο κελεύων ὔμμας ἅμ' ἕπεσθαι. σφὼ δὲ μάλα ἠθέλετον. οἵ δ' ἄμφω πόλλ' ἐπέτελλον. Πηλεὺς μὲν ἐπέτελλ' ἀχιλλῆϊ, αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. σοὶ δὲ ὁ πατὴρ ἐπέτελλε Μενοίτιος. τέκνον ἐμὸν, γενεῇ μὲν, ὑπέρτερός ἐστιν ἀχιλλεύς. πρεσβύτερος δὲ σύ ἐσσι, βίῃ δ' ὅγε πολλὸν ἀμείνων. ἀλλ' εὖ οἱ φάσθαι πυκινὸν ἔπος ἠδ' ὑποθέσθαι, ἠδ' ἐπιτέλλειν. καί οἱ σημαίνειν. ὁ δὲ, πείσεται εἰς ἀγαθόν περ. ὣς ἐπέτελλ' ὁ γέρων. σὺ δὲ λήθεαι. ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ταῦτ' εἴποις ἀχιλῆϊ δαΐφρονι αἴκε πίθηται. τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις, παρειπών, ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. ταῦτα εἰπὼν διὰ τοῦ Νέστορος ὁ ποιητὴς καὶ μὴ θέλων ἐλέγξαι κατὰ τὴν τότε ῥητορικὴν, ὅπως τε ἐξαγαγεῖν εἰς μάχην ἐθέλει τὸν ἀχιλλέα, ποιεῖ τὸν Νέστορα συμβουλεύοντα τὸ ὅλως ἀγαθὸν τοῖς ἀχαιοῖς. προαναφωνῶν ἅμα καὶ τὰ ἐφεξῆς τῆς μάχης. φησὶ γοῦν ὁ γέρων. εἰ δέ τινα φρεσὶν ᾗσιν ἠγοῦν ἰδίαις θεοπροπίην ἀλεείνει, ἀλλὰ σέ περ προέτω, ἅμα δ' ἄλλος λαὸς ἑπέσθω μυρμιδόνων, αἴκεν τι φόως δαναοῖσι γένηαι. καί, τοι τεύχεα καλὰ δότω πόλεμόνδε φέρεσθαι. αἴκε σε τῷ ἴσκοντες ἠγοῦν εἰκάζοντές σε αὐτῷ, ἀπόσχωνται πολέμοιο τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀχαιοὶ τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηῶτας ἄνδρας ἀϋτῇ, ὤσαισθε προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. καὶ τοιαῦτα μέν ἐστι τὰ τῆς λαλιᾶς τοῦ γέροντος, πρὸς πάτροκλον. οἷα δ' ὡς ἐν μέρει τὰ κατ' αὐτὴν, αὐτίκα νῦν δηλωθήσεται. καὶ πρῶτον ἐκεῖνο ἰστέον ὅτι δίχα τοῦ ἐν τῷ μέσῳ πολυσχημόνων ἱστοριῶν καὶ τοπογραφιῶν καὶ λοιπῆς ποικιλίας δι' ἧς τὸ ἀφήγημα ξενικὸν ἀνορθοῦται ὕπτιον, ἔχει καὶ νοήματα πολλὰ ῥητορικὰ αὕτη λαλιά, οἷς ἐν πρὸς τὸν ἀχιλλέα σταλέντες πρέσβεις, οὐδόλως ἐχρήσαντο. οὐκ ὀλίγα δὲ ταύτῃ ἐγκεῖται καὶ ὧν ἐκεῖνοι πρὸς τὸν ἀχιλλέα ἐλάλησαν, ἐν παραφράσει μὲν δὲ καὶ ἑτεροίαις λέξεσι μεθόδοις καὶ σχήμασιν. διό Ὀδυσσεὺς μὲν ἔλεγεν ἀπειλεῖσθαι τὸν ἕκτορα, κατακαύσειν τὰς τῶν ἀχαιῶν νῆας. Νέστωρ δὲ, ἀπερεῖ ἐὰν ὁ Ἀχιλλεὺς μένῃ ἕως αἱ θοαὶ νῆες ἄγχι θαλάσσης καίωνται. καὶ ἐκεῖ μὲν, ἀορίστως τείρεσθαι πολέμῳ οἱ τῶν ἀχαιῶν υἱοὶ λέγονται. Νέστωρ δὲ ἐξ ὀνόματος καταλέγει τοὺς ἀρίστους. τοὺς μὲν, οὐτάσθαι λέγων τοὺς δὲ βεβλῆσθαι. ἀναμιμνήσκει τι καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ Ὀδυσσεῖ, τῶν παραινέσεων τοῦ πατρικῶν. πλὴν ὅσον, ἐπιτείχει μὲν τὰ περὶ τὸν ἀχιλλέα, πλατύτερον δὲ φράζει πρὸς ἀληθείας ἔνδειξιν τοὺς πρὸς πάτροκλον πατρικοὺς λόγους. ἔνθα προστίθησι καὶ καιρὸν καὶ τόπον καὶ σχῆμα τιμῆς καὶ εἶδος ἱερέως καὶ ποτηρίου ἐν ᾧ δηλαδὴ τόπῳ καὶ ὑπὸ καιροῦ καὶ ὧν τότε χρησιμευόντων, αἱ παραινέσεις ἐγένοντο. προβάλλεται δὲ καὶ ὥσπερ ἐκεῖ ὁ αἴας τὸ ὑπωρόφιον, οὕτω καὶ ὁ Νέστωρ ὧδε πρὸς τὴν διὰ χειρὸς δεξίωσιν, καὶ τὴν ξενίαν οὐχ ἁπλῶς γενομένην, ἀλλ' ὡς ἐν ὄρκῳ καὶ ἐπὶ μάρτυρι θεῷ. ἐν θυσίας τε καιρῷ. καὶ ξενίων δὲ ἀναμιμνήσκει κατὰ θέμιν γενομένων. μονονουχὶ λέγων, ὡς τι δία ξένιον τούτους ἁμαρτεῖν, εἰ παρορῶσι τοὺς ξένους. καὶ ὁ

μὲν αἴας ἐκεῖ, νῦν δὲ λέγει τὸν Ἀχιλλέα. ὁ δὲ Νέστωρ, οἱ ἐνταῦθα φησὶν, ὡς ἐσθλὸς ἐὼν Ἀχιλλεύς, οὐκ ἐλεαίρει Δαναούς. τὸ δὲ μὴ ἐλεαίρειν, ἀνηλεὲς ἐστί. ὅτι ὁ Νέστωρ, καὶ κατὰ τὸν ἐκεῖ Φοίνικα, διήγημα ἐνταῦθα κατατείνει μακρὸν, σεμνότερον ἐκείνου. ὁ μὲν γὰρ, ἀνδραγαθίαν Μελεάγρου ἐξέθετο. ὁ Νέστωρ δὲ, συνήθως οἰκεῖον ἀνδραγάθημα διηγεῖται. οὗ λέγει καὶ ὅτι παρὰ γνώμην τοῦ οἰκείου πατρὸς ἠρίστευσεν. ὡς ἂν καὶ παιδεύσῃ τὸν Ἀχιλλέα διὰ τοῦ διηγήματος, ὑπὲρ αὐτὸς μὲν, τοῦ πατρὸς Πηλέως ἀκούσας κελεύοντος αἰὲν ἀριστεύειν, ἀπειθεῖ. Νέστωρ δὲ καὶ τοῦ πατρὸς κωλύσαντος, ἀνδραγαθεῖ. ἅμα δὲ καὶ βούλεται ὁ δεινὸς ῥήτωρ, πλαγίως πως ἐμφῆναι χρῆναι τὸν Πάτροκλον βοηθῆσαι τοῖς ὁμοφύλοις κἂν ὁ Ἀχιλλεὺς μὴ ἐᾷ. κἀγὼ γάρ φησιν οὕτω πεποίηκα τὸν πατέρα λαθὼν, καὶ ἄκοντος ἐκείνου ἀνδραγαθήσας, ἰσόθεος ἔδοξα μεθ' ὑμνῳδίας τιμώμενος. τὸ δὲ ἐγγὺς νηῶν καὶ τείχεος αὖλιν θέσθαι τοὺς Τρῶας ὡς οἱ ταῖς λιταῖς ἐρρέθη καὶ τὸ ὕστερα δὲ σεύεσθαι νῆας ἐμπρῆσαι μαλεροῦ πυρός, καὶ αὐταὶ νῆες ἐπαλάλησεν ὁ Νέστωρ πάντα ἐν τῷ, νῆες πυρὸς θέρωνται. ἐκεῖνο δὲ ἐνταυθοῖ ὡς καὶ προερρέθη, ἐνδοξότατον, τὸ εἰπεῖν ὡς εἴπερ ἡβῷμι αὐτὸς ἦν, οὐκ ἂν ταῦτα ἐγένετο. ὅλως δὲ θαύματος ἀξία ἡ τοῦ γέροντος ὁμιλία δι' ἧς οὕτω καταπείθει τὸν καλὸν καὶ ἐνηέα Πάτροκλον, ὡς δι' αὐτοῦ ἀνύσαι τὴν μεγίστην ἐπικουρίαν τοῖς Ἀχαιοῖς. ἐχρῆν μὲν οὖν συνεκπεμφθῆναι τὸν Νέστορα τοῖς πρὸ τούτων πρέσβεσιν. οὐκ ἐποίησε δὲ τοῦτο ἡ Ὁμηρικὴ μοῦσα, ὡς ἂν ἐπὶ μᾶλλον αὐξήσῃ τὴν τοῦ Νέστορος σοφίαν. ὃς νῦν καὶ μόνος καὶ μὴ δὲ ἀμέσως ὁμιλήσας τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ μηδὲ εἰδότος πῶς, τὴν ἀπ' αὐτοῦ συμμαχίαν βραβεύσει τοῖς Ἀχαιοῖς. εἰ δὲ τότε συνεπρεσβεύσε, μὴ πείσας μὲν, ἠλέγχετο μὴ σοφὸς ἄν. πείσας δὲ, οὐκ ἂν μέγα τι ἔδοξε ποιῆσαι. τάχα δὲ ἄλλα, καὶ διὰ τὴν αὐτοπρόσωπον ὁμιλίαν, καὶ ὅτι μὴ δὲ μόνος ἦν. τὸ δὲ, τίπτε Ἀχιλλεὺς ὀλοφύρεται υἷας Ἀχαιῶν, ἐνδείκνυται μὲν καὶ σύνεσιν τοῦ Νέστορος, οὕτω στοχασαμένου πρὸς ἀλήθειαν, τοῦ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἤθους, ὃς οἰκτισάμενος τοὺς Ἀχαιοὺς, ἐξέστειλε τὸν Πάτροκλον. δηλοῖ δὲ, καὶ μηδένα πρὸς τὴν ὄψιν εἶναι τοῖς λυπουμένοις, τὰ ἄλλα. μονονουχὶ γὰρ νοεῖν καὶ ὁ Νέστωρ κατὰ τὸν τραγῳδὸν ὅτι τῶν πεπραγμένων τὰ μὲν ἀλγεῖς ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, λέγει ὅτι, τί ποτε ὀλοφύρεται ἡμᾶς ὁ ἥρως ἐφ' οἷς οὐκ οἶδε τί πεπόνθαμεν, οἷα μὴ δὲ αὐτόπτης θεασάμενος. ἐνταῦθα δὲ τὸ Ἀχιλλεὺς καὶ Ἀχαιῶν περιηχοῦσι κατὰ τὴν ἀρκτικὴν προφορὰν, ἐγγύτατα παρακείμενα. τοῦ δὲ ὀλοφύρεσθαι, διασαφητικὸν τὸ, πένθος ὅσον ὄρωρε. δῆλον γὰρ ἐντεῦθεν, ὡς ὀλοφύρεσθαι, τὸ πενθεῖν ἐστί. φανερὸν δ' ὅτι κατὰ τὸ εἰπεῖν μέγα κλέος καὶ μέγα κλέεος. ὡσαύτως καὶ μεγάλη δόξα καὶ μέγα δόξης ἀττικῶς. οὕτω καὶ μέγα πένθος καὶ μέγα πένθεος. τὸ δὲ βελέεσσι βεβλήαται, τρόπος μέν ἐστιν ἐτυμολογικός. ἀπαραιτήτως δὲ καὶ αὐτὸ εἴρηται καὶ γενικώτερον. τὸ μέν τοι ἀκριβὲς καὶ ἰδικὸν, κατωτέρω κεῖται ἐν τῷ, βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. καὶ βέβληται μὲν ὁ δεῖνα οὕτως, οὔτασται δὲ ὁ δεῖνα. καὶ ἐν τῷ, ἰὸς ἀπὸ νευρῆς βεβλημένον περὶ οὗ προδεδήλωται, ὡς ἐκ τοιούτου ἔχει τὸ ἀπὸ νευρῆς. τὸ δὲ πένθεος, οἱ μὲν τοῦ οἶδε συντάσσουσιν, ἵνα λέγῃ συνήθως ὅτι οὐκ οἶδεν οὐδὲ εἴδησιν ἔχει πένθεος, οἱ δὲ μετὰ τοῦ ὅσσον. ἵνα ᾖ, ὅτι οὐκ οἶδεν ὅσον τὸ μέρος πένθεος ὄρωρε κατὰ στρατόν. Καὶ ὅρα τὸ κατὰ στρατόν. οὐ γὰρ ἰδικόν τι τὸ πένθος ἀλλὰ κοινόν. τὸ δὲ ὅσον πένθος καὶ, οἱ γὰρ ἄριστοι καὶ ἑξῆς, παιδεύει χρῆναι τοὺς πολλοὺς, πενθεῖν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀρίστων δυσπραγίαις. τὸ δὲ βεβλῆσθαι καὶ οὐτάσθαι ὡς διαφέρουσιν, ἀδόλεσχος ἄν, ἀνὴρ ἐπιπολλάκις ἐντεῦθεν δηλώσειεν. τὸ δὲ ὁ Τυδείδης, ἐνδιάθετόν τι δηλοῖ κατ' ἐξοχὴν καὶ διὰ τοῦ ἄρθρου. ἤδη γὰρ ὁ μέγας Νέστωρ προσπαθῶς ἔχει τῷ ἥρωι διὰ τὰ φθάσαντα. ἐν δὲ τῷ οὐδ' Ἀγαμέμνων, ὅρα τὴν τοῦ Νέστορος δεξιότητα. Διομήδην γὰρ καὶ Ὀδυσσέα ἐπιθέτοις σεμνύνας, τὸν βασιλέα ψιλῶς προάγει ὡς ἐχθρὸν τῷ Ἀχιλλεῖ ὃς ἐν καιρὸς αὐτοῦ ἐκεῖνον ἐτίμα ὧν μάλα τῷ Πατρόκλῳ φίλτατος. ἐν δὲ τῷ, τοῦτον δ' ἄλλον ἐγὼ, νέον ἤγαγον ἐκ πτολέμοιο, ὑποδιαστολὴ ἀναγκαίως κεῖται μετὰ τὸ ἐγώ. ἵνα κατὰ γοῦν οὕτω νοηθείη, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ ἤγαγον, οὐ μὴν τοῦτον ἄλλον νέον, ἤγουν ἡβῶντα, ἀκμάζοντα. τὸ δὲ ἐσθλὸς ἐὼν, ἀναγκαίως ὡς οἷόν τι λῆμμα ὑπόκειται. εἰ μὲν γὰρ κακὸς ἦν, τύχοι ἂν ἐπ' αὐτῷ λόγος τὸ ἀνηλεές. ἐπεὶ δὲ ἐσθλός ἐστιν, οὐκ εὖ ποιεῖ μὴ ἐλεῶν. τὸ δὲ οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεαίρει, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας πέφρασται. τὸ γὰρ κήδεται, σημαίνει τε καὶ τὸ βλάπτεται. προσκειμένου δὲ τοῦ, οὐδὲ ἐλεαίρει, φανερῶς τὸ φροντίζει ἡ λέξις δηλοῖ. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, καθολικώτερον τοῦ ἐλεαίρειν, τὸ κήδεσθαι. κήδεται μὲν γὰρ ὁ ἐλεῶν, οὐ μὴν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀνάπαλιν. ἔλεος γάρ ἐστι τῶν ἐν κακοῖς. κηδόμεθα δὲ οὐ μόνον τῶν ἐν συμφοραῖς. ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλως κηδίστων ἡμῖν. αὐτὸ δὲ τὸ ἐσθλὸς ἐὼν οὐ κήδεται οὐδ' ἐλεεῖ, παιδεύει χρῆναι τοὺς ἐσθλοὺς ὠφελητικοὺς εἶναι, ὡς ὁ προσεχῶς ἐρρέθη, ἵνα συλλογίζηται ὁ γέρων οὕτως. ἀνδρῶν ἐσθλῶν ἐστὶ τὸ κήδεσθαι καὶ ἐλεεῖν. ἐσθλὸς δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς, ὀφείλει ἄρα κήδεσθαι καὶ ἐλεεῖν. μάλιστα δὲ πρὸς τὸ νῦν προκείμενον, οὕτω. οἱ ἐσθλοὶ, κήδονται καὶ ἐλεοῦσιν. Ἀχιλλεὺς δὲ, οὐ κήδεται οὐδὲ ἐλεεῖ. οὐκοῦν οὐδὲ ἐσθλός ἐστι. τὸ δὲ ἄγχι θαλάσσης, τὸ τοῦ πυρὸς ὑπογράφει λαῦρον, οἷα τοσούτου βορροῦ ὄντος, ὡς μὴ μόνον περὶ τὸ τεῖχος, ἀλλὰ καὶ ἄγχι θαλάσσης ἐπινεμηθῆναι τὰς νῆας. τὸ δὲ ἀργείων ἀέκητι, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίου πυρὸς εἴρηται ὁποῖα τὰ ἑκουσίως αὐτοῖς ἀναπτόμενα καὶ θέρονται μὴ πρὸς ὄλεθρον. τὸ δὲ πυρὸς δηΐου, διαστέλλει κἀνταῦθα τὸ μάχιμον πῦρ, τοῦ ἄλλως οὐκ ἐπιβλαβοῦς. τὸ δὲ πυρὸς ἤγουν διὰ πυρὸς θέρωνται, ὅ ἐστι καίωνται, ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δηλοῖ εὐφημότερον, τοῖς γὰρ καιομένοις ἕπεται τὸ θάλπος πρότε-

ρον

θέρεσθαι. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τούτου ἔγραψε, καὶ ὁ εἰπὼν πυράσσει πόλιν ἤτοι καίει. τούτου δὲ παρακολουθητικοῦ δηλαδὴ φόνου, καὶ τό, κάπνισάν τε κατὰ κλισίας ἤγουν ἀνῆψαν πῦρ. καὶ ἄλλως δέ, τὸ πυρὸς θέρονται, διαστολὴν ἔχει πρὸς τὸ θέρεσθαι ἄλλως. δι' ἡ πυρὸς μὴ δηΐου, ἀλλὰ ὡς εἰκὸς πανηγυρικοῦ. ἢ διὰ ἡλίου καύσοντος. ὅθεν καὶ τὸ εἱληθερεῖσθαι. καὶ ὕδωρ δὲ εἱληθερές. τὸ δὲ κτεινώμεθα, βαθύτερόν τι τοῦ φαινομένου νοεῖ. οὐ γὰρ μόνον ἑαυτὸν ὁ Νέστωρ συμπεριλαμβάνει τοῖς θανουμένοις, περιπαθέστερον ὂν ἴδῃ φιλεῖσθαι ὡς ξεῖνον καθὰ δεδήλωται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν συμπεριείληφε τὸν Πάτροκλον. ἤδη δὲ καὶ τοὺς Μυρμιδόνας. καὶ λεληθότως παραδηλοῖ, ὡς οὐ δυνατὸν τῶν Ἀχαιῶν παθόντων ἃ βούλεται ὁ Ἀχιλλεύς, μὴ κακῶς καὶ τοὺς Μυρμιδόνας παθεῖν. καί που καὶ αὐτὸν τὸν Ἀχιλλέα. διὸ ἔφη καὶ οἴεσθαι τὸν Ἀχιλλέα πολλὰ μετακλαύσεσθαι ἀπολομένου τοῦ λαοῦ. τὸ δὲ ἐπισχερώ, ὀξυτονεῖται μὲν ὁμοίως τῷ, ἰώ. σημαίνει δὲ τὸ κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως καὶ ἐφεξῆς καὶ συναπτῶς, καὶ συνεχῶς. ὡς γὰρ ἐκ τῆς ἐπί προθέσεως καὶ τοῦ ἔχω καὶ ἔξω γίνεται τὸ συνεχῶς καὶ τὸ ἐφεξῆς, οὕτως ἐκ τῆς αὐτῆς προθέσεως καὶ τοῦ σχίω σχῶ, σύγκειται τὸ ἐπισχερώ, περὶ ἧς καὶ λέξις κεῖται καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ καὶ ἑτέροις. ἶς δὲ ἰνὸς ἡ δύναμις, μεταφορικῶς. κυρίως δὲ ἐπὶ νεύρων ἡ λέξις τίθεται καὶ ἐπὶ νευρωδῶν. ἰνίον γοῦν λέγεται, νεῦρον ὄπισθεν τοῦ τραχήλου τεῖνον, καθῆκον ἀπὸ κεφαλῆς εἰς αὐχένα. οὕτω δὲ κατὰ μεταφοράν, κεῖνασθαι παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ, τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι. καὶ ὑπέρινος ὁ ὑπερκαθαρμένος, δῆ τὸ κατὰ τὰς ἶνας λεπτυνθεὶς. λέγονται δέ που, καὶ αἵματος ἶνες κατά τινα ὁμοιότητα. ὁ μέντοι ἶννος ἕτερος ἴσως ἂν παρὰ τὸ Ἀριστοτελικὸν γίννον, ἄδηλον εἰ ἐκ τοιούτου τινὸς γίνεται. τοῦτο δὲ μόνον οἴδαμεν περὶ αὐτοῦ ἔκ τινος παλαιοῦ, εἰπόντος, ὅτι ἶννος ὁ ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου. προστίθησι δὲ ἐκεῖνος καὶ ὅτι ζῇ δὲ ἡμίονος πεντήκοντα ἔτη. ὅτι δὲ ἶς, καὶ ὄνομά ἐστι ποταμοῦ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος οἶδε, καί τις δὲ φύλαξ ἱστορικός, παρεσημειώσαντο οἱ τεχνικοί. τὸ δὲ γναμπτοῖσι μέλεσι, κατ' ἀκολουθίαν εἴρηται τῆς ἰνός. κατὰ ἶνας γὰρ καμπτομένων, ἡ ζωϊκὴ ἐνέργεια δείκνυται. τὸ δέ γε ἐν μέλεσι πτανόν, ἀπρακτεῖν τὸ ζῷον ποιεῖ. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ μακρὰ κολυμβήσας Ὀδυσσεὺς ὑποδηλοῖ. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, γναμπτὰ μέλη, τὰ τῶν ζώντων λέγει. τὰ γὰρ τῶν τεθνεώτων οὐ κάμπτεται. τὸ δὲ θέλειν ἡβᾶν φύσει ὂν ἀρεστόν, σύνηθες βούλημά ἐστι καὶ τῷ γεραιῷ Νέστορι ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Αἴαντος καὶ Ἕκτορος μονομαχίᾳ δεδήλωται. τὸ δὲ βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη, πρὸς ἀκρίβειαν ἐννοίας πρόσκειται. οὐ γὰρ ἀρκεῖ τῷ γέροντι μόνον ἡβῆσαι εἰ μὴ καὶ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἀναλήψεται νεωτέρισιν βίαν. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τῷ Τιθωνῷ ἤρκει ἄν, εἰς ἥβην ἀνακάμψαι εἰ μὴ καὶ ἐνδυνάμως εἶναι ἔμελλε. τὸ δὲ ἡμῖν ἐν τῷ, ἠλείοις καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη, ἀναφορικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἠλείοις καὶ τοῖς τότε Πυλίοις. οὐ γὰρ ἔφθασεν ὄνομα εἰπεῖν ὁ ποιητὴς πρὸς ὃ ἐπήγαγε τό, ἡμῖν. ἄλλως δέ, καὶ σεμνότητα ὁ λόγος ἔχει καὶ ὑπεροχικόν, εἰ μόνος ὁ Νέστωρ ἐν ἑαυτῷ τοὺς ὅλους Πυλίους διαδείκνυσιν. ὅτι δὲ οἱ Ἠλεῖοι, καὶ Ἐπειοὶ λέγονται ὥσπερ καὶ οἱ Πύλιοι Ἀχαιοί, ἐν τοῖς προεξεχοῦς προγραφεῖσι δεδήλωται. πόθεν δὲ παρῆκται τὰ τοιαῦτα ὀνόματα εἴρηται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀμφὶ βοηλασίῃ, ἔχει μὲν τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνταχθεῖσαν συνήθως τῷ ποιητῇ, καὶ εἴληπται ἀντὶ τοῦ, περὶ βοηλασίης. δηλοῖ δὲ ἀπὸ μέρους, καὶ ἑτέρων ζῴων ἀπέλασιν, οἷον δηλαδὴ καὶ συῶν, καὶ ἵππων καὶ αἰγῶν ὡς αὐτὸς δηλοῖ ὁ ποιητής. κατὰ τὸ Ὁμηρικὸν ἐλάσιον. διάλυσις δέ ἐστι τῆς βοηλασίας τό, οὐ γάρ πώ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, ὅθεν ἡ βοηλασία σύγκειται. καιρία δὲ λέξις καὶ ἐν τούτοις, ἡ ἀπέλασις. διὸ προϊὼν, φησὶ, ῥύσια ἐλαυνόμενος. καὶ λῃΐδα συνελάσαμεν. καί, τὰ μέν, ἠλασάμεσθα εἰς Πύλον. ἐκ τούτων δὲ καὶ ἡνίοχος, ἐλατήρ. ἔνθα ὅρα ὡς εἰ καὶ ἐλάσαι, οὐ μόνον τὸ ἡνιοχῆσαι, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις, καὶ τὸ χαλκεῦσαι σίδηρον καὶ τὸ ἐκτεῖναι τεῖχος καὶ τὸ λῃΐζεσθαι, ὅμως ἐλατήρ, ὁ ἡνίοχος μόνος καὶ οὐδὲν ἄλλο, παρά γε τῷ ποιητῇ. ὁ δέ γε κωμικός, καί τι ἐπίγραμμα δὲ οἶδε τὸν ἐλατῆρα ὡς ἐν τοῖς ἱππεῦσι δηλοῖ, αἰνιττόμενος ἐκεῖ, δύνασθαι τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ κωπηλάτου λέγεσθαι. τὸ δὲ ῥύσια, πάνυ καιρίως ἐνταῦθα ῥηθέν, δηλοῖ τὰ ἀντί τινων ῥυόμενα ὅ ἐστιν ἑλκόμενα, καὶ ἀντὶ τῶν προαρπασθέντων ἁρπαζόμενα. ὥς τε ῥύσια ἐλαύνειν ὁ Νέστωρ λέγει, τὸ ἐρυσιάζειν καὶ λαμβάνειν ἀνθαρπάγματα ἤγουν ἐνέχυρα χρέους. ὅτι δὲ τὸ ἐλαυνόμενος, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνων εἴληπται, δῆλον. καθὰ καὶ τὸ ἐπέτελλε, παθητικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, πατὴρ ἐπετέλλετο Πηλεύς. οὕτω δὲ καὶ λῃΐδα συνελάσαμεν φησὶν ἐνεργητικῶς καὶ ἠλασάμεσθα παθητικῶς. τὸ δὲ ὃ δ' ἀμύνων βόεσσιν ἔβλητο, θηλυκὰς δὲ κἀνταῦθα ἰωνικῶς τό, βόεσσιν. ἄλλως μέν, οὐκ ἀναγκαίως, πρὸς δὲ σαφήνειαν πρόσκειται. ἵνα τὰς τῷ, ὃς ἐν Ἤλιδι ναιετάασκε ῥύσια ἐλαυνόμενος, τὸ ῥύσια ἐλαυνόμενος μὴ προσνοηθείη κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ λόγου, τῷ Ἰτυμονεῖ, ἀλλὰ τῷ Νέστορι. ὡς αὐτοῦ μὲν ῥυσιάζοντος, τοῦ δὲ Ἰτυμονέως, ὑπὲρ τῶν αὐτοῦ ἀμύνοντος. τὸ δὲ ἐν πρώτοισι, ταυτὸν τῷ ἐν προμάχοισι. τὸ δὲ ἄκοντι, διαστολὴν ἔχει πρὸς τὴν διὰ λίθου ἢ ὀϊστοῦ βολήν. φιλαλήθως δὲ κἀνταῦθα ὁ Νέστωρ, οὐκ ἀποκρυψάμενος ὡς ἀγροιῶται ἦσαν οἱ περὶ τὸν Ἰτυμονέα. ὁμὴν στρατιῶται ὡς οἱ μετὰ ταῦτα πεσόντες ὑπὸ τῷ Νέστορι. λῃΐδα δὲ ὑποκοριστικῶς ἢ μάλιστα παρωνύμως τὴν λείαν εἰπόντος Ὁμήρου, ληΐδιαν ἐντεῦθεν Ὀππιανός φησι τὴν αἰχμάλωτον. ὁ δὲ Λυκόφρων, λῃΐτας. ἐν δὲ τῷ συῶν συβόσια καὶ αἰπόλια αἰγῶν, πρῶτα μὲν ῥητέον, ὡς εἰ καὶ ἀσφαλῶς διὰ σαφήνειαν ἔφρασεν ὁ ποιητὴς διὸ καὶ ὁ χρειώδης παραβάτης οὕτω που ῥητῶς ἔγραψεν ἐν τοῖς ἑαυτοῦ, ὅμως, περιττῶς, ἄλλως ἁπλῶς ἐν τούτοις κεῖσθαι δοκεῖ τὸ συῶν καὶ τὸ αἰγῶν. οὐ γὰρ ἂν ἑτέρων ᾗ ζῴων συβόσιον ἢ προβάτων αἰπόλιον. προσθετέον δ',

ἀναγκαίως ἐνταῦθα, καὶ τὰ τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους, ἔχοντα οὕτως. αἰπόλων καὶ συβωτῶν καὶ τῶν ἄλλων, γένος ὁ νομεύς. οὕτω δὲ καὶ ποιμένων. διὸ καὶ προβατεῖς καλοῦνται. ἢ μηλάται. τὸ δὲ κατ' αὐτοὺς πλῆθος, ποίμνιον. ὅπερ Ὅμηρος πῶυ καλεῖ μῆλα δ' εἰ καὶ κοινότερον τὰ κατὰ τὸ πῶυ, ἀλλ' ὁ ποιητὴς, καὶ τὰς αἶγας οὕτω καλεῖ. διὸ μῆλ' ὄιές τε καὶ αἶγες λέγεσθαι. καὶ πάλιν. μῆλον ἀγινεῖ. ζαμφέων αἰγῶν ὅς τις φαίνηται ἄριστος. καὶ ἡμεῖς δέ φησι, μηλωτὴν καλοῦμεν ἢ τὴν αἰγείαν δοράν, τὴν δὲ τῶν προβάτων, πῶας οἰέαν. ἔθος ἡ ᾠὰ συνείληφθαι. διὸ, ὥρα μάττειν ἐπὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τὴν ᾠὰν πολυειδῶς περὶ τὴν ὀσφῦν. δοκεῖ δέ μοι φησὶν, ὁ ποιητὴς ἐν ᾧ, κειμήλιά τε πρόβασίν τε, καὶ τὴν τῶν ἄλλων τετραπόδων βοσκημάτων κτῆσιν, πρόβασιν καλεῖν. οὐ μὴν μόνων τῶν κοινῶς λεγομένων προβάτων. ὥστε φησὶν, ὡς καὶ Πίνδαρός που τὰς τοῦ Διομήδους ἵππους πρόβατα καλεῖ, τὴν φάτνην αὐτῶν λέγων προβάτων τράπεζαν. οὕτω δέ πως φασὶ καὶ ἐπὶ τοῦ Πηγάσου ποιεῖ. προφέρει δὲ ἢ Σιμωνίδου χρῆσεις ἐν αἷς βοῦς ἄρρενα, ὁτὲ μὲν ταῦρον, ὁτὲ δὲ μᾶλον ἤγουν μῆλον, ὁτὲ δὲ πρόβατον ἐκεῖνος ὀνομάζει. καὶ ἵνα χρῆσιν ἑτέρας, ταύτην. μῆλα, βόας κεραοὺς καὶ οἶς καὶ πίονας αἶγας. Σοφοκλῆς δέ φησι δόξαν αὐτοῦ καὶ τὰ θηρία πάντα μῆλα καλεῖν. τὸν γοῦν Ἀχιλλέα τραφῆναί φησιν ἐν τῷ πηλίῳ, πᾶν μῆλον θηρῶντα. ὅτι δὲ εὐδαίμων ἱπποτροφία ἡ Ἑλλὰς θηλείας πωλοτρόφοιο ἔχουσα, πολλαχοῦ δηλοῦται. δηλοῖς δὲ ὅτι τὸ πάσας θηλείας, χάριν σαφηνείας κεῖται. ἵνα μὴ καὶ ἄρρενες πολλοὶ ἀναμὶξ νοοῖντο. τὸ γὰρ ἵππους ξανθὰς, οὐκ ἤρκει μόνον αὐτὸ πρὸς θῆλυ γένους παράστασιν, ὡς τοῦ ποιητοῦ, κατὰ τὸ θηλυκὸν γένος πολλαχοῦ συλληπτικῷ τρόπῳ ἑκάτερα τὰ γένη προσάγοντος. δι' ὃ, αἱ ἵπποι, αἱ βόες, αἱ οἶς. καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ πωλοὶ ὑπὸ ἰξυῖ, πάνυ κυρίως ἔχει κατὰ τὸ ὑπερέχειν τὰς μητέρας τὰ τοιαῦτα ζῶδια ἐν τῷ θηλάζειν. νεάτην δὲ κτητικῶς τὴν Πύλον εἶπεν, ἐπεὶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις κατὰ τὴν τραγῳδίαν νομίζεται. τοῦ δὲ ἐπίχειοι ὡς καὶ τοῦ παννύχιον εὕδειν, καὶ τοῦ παννυχίη πεῖρε κέλευθον, πρωτότυπον τὸ ἔννυχος. κατὰ τὸ κάπρος κάπριος, αἰπόλος αἰπόλιος, αἰζηὸς αἰζήιος. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ἔννυχος, προείληπται ἐν τῷ, θύουσα ἔννυχος. τὸ δὲ προτὶ ἄστυ, δύναμιν μὲν τοῦ, πρὸς τὸ ἄστει. ἐπῆκται δὲ πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τοῦ Πύλον εἴσω. οὐδέ πω γὰρ ἔσω Πύλου τῆς πόλεως εἰσέχεσθαι δεῖ τοσαύτας λαούς, πολλοί τε οὖσα, καὶ οὐδὲ ὄντων τέως τῶν ἐπεχόντων καὶ φοβούντων, ἀλλ' ἔξωθεν ὡς εἰκὸς ἐγγυτάτω ἀφεῖθη νέμεσθαι. τὸ δὲ τύχε πολλά, ἀντὶ τοῦ προσεγίνοντο εὐτυχῶς καὶ κατὰ συγκυρίαν ἀγαθήν. καὶ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ μὲν ῥῆμα τὸ τυχεῖν, οἶδεν Ὅμηρος, τύχην δὲ, οὐκέτι τὸ ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὸ λέγειν εἰδώς, λόγον φασὶν οὐκ οἶδεν. οὕτω δὲ καὶ γράψαι μὲν, οἶδεν ὡς προδεδήλωται, οὐκέτι δὲ καί τι ἐξ αὐτοῦ ὄνομα. δι' ὃ γράμμα ἢ γραφήν. τὸ γλάφω μέντοι ἐν Ὀδυσσείᾳ εἰδώς, οἶδε καὶ ὄνομα ἐξ αὐτοῦ τὸ γλαφυρόν. τὸ δὲ νέῳ κιόντι, ὡς εἰς θαῦμα παρασημειοῦται ὁ γέρων, εἰ νέος ὢν καὶ ὀλίγον ἐτῶν κληρονομήσας, ὅμως πολλὰ ἐκ πολέμου ἐκτήσατο. λιγαίνειν δὲ καὶ ἐνταῦθα, οὐ τὸ ὑμνεῖν, ἀλλὰ τὸ ὀξὺ βοᾶν. ὅπερ ἀρετὴ κηρύκων ἐστί. τὸ δὲ ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃ ὅ ἐστι λαμπομένῃ, φαινούσῃ, περιφράζων ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔφη. εὖτε ἥλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης. ἤγουν ὑπερανέσχεν, ἀνέτειλεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἅμα μὲν, χρονικόν οἱ παλαιοί φασι παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ ὁμοῦ τοπικόν. δι' ὃ Σόλων ἅμα μὲν ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ σοφῷ σοφός, ὡς τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμάσας. ὁμοῦ δὲ οὐκέτι. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἐγένοντο τόπῳ. λέγει δὲ καὶ Ὅμηρος. ἔνθα δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν, ἤγουν ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ, καὶ αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι, καὶ, οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποισι μάστιγας ἄειραν. καὶ οὕτω μὲν χρονικὸν τὸ ἅμα. τόπον δὲ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ, ἐν τῷ, τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. καὶ, ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν, ἤγουν ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, καὶ, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους δύο ἐπεὶ εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντες. ἰστέον ὅτι δὲ τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ φασὶν ἐπιρρήματος τίθεται. ὡς τὸ, εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς, καθά φησιν Ἀσκληπιάδης. εἰ μὴ ἄρα τις εἴπῃ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἤγουν ἐν τῇ Τροίᾳ. καὶ Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς τὸ μὲν ἅμα χρονικὸν τὸ δὲ ὁμοῦ καὶ χρονικὸν καὶ τοπικόν, παρατίθησι καὶ ὅτι ἀμάμηλις, οὕτω τὸ ἅμα μήλῳ ἀνθοῦν. καὶ μῆλον ἀμάσονκον, τὸ ἅμα σύκῳ ἀνθοῦν. ἕτεροι δὲ εἰπόντες ἀμάμηλιν τὴν ἀπίου παρὰ Ἀττικοῖς λέγεσθαι, φασὶ καὶ ἀμαδρυάδας, νύμφας αἳ ἅμα δρυσὶ γίνονται καὶ ἀπογίνονται. εἰς δὲ τὸ ὁμοῦ χρονικόν, χρήσιμον καὶ τὸ, πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει. ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων. τοῦ δὲ ἴμεν τὸ ἀπαρέμφατον ἰέναι. ὅθεν ποιητικῶς, ἴμεναι, καὶ ἀποκοπῇ ἴμεν, καὶ συγκοπῇ ἴμεν. οὐ γάρ ἐστιν εἰπεῖν, ὡς τὸ ἰῶτα καὶ ε τοῦ ἴμεν, ἐτράπη εἰς ι μακρόν. βραχὺ γάρ ἐστιν, ὡς ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ. ὅρα δὲ νῦν μὲν, τὸ ἴμεν τεθὲν διὰ τοῦ ἰῶτα ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν. μετὰ δὲ δύο στίχους ἐν τῷ κεκαφηότες ἴμεν ἀντὶ τοῦ ὑπάρχομεν, διὰ τοῦ η. καὶ γίνεται οὕτω, ψευδοπαρήχησις λεληθυῖα. οὐ μὴν ἀναιδὴς κατὰ τὸ, ἴδδ' ἔδεισεν οὐδέ τ' ἐδίδιξεν. Ἔνθα ὅρα ὡς τὸ ἐκεκαφηώμεθα, περιέφρασε κατὰ κανόνα γραμματικόν, διὰ μετοχῆς καὶ ῥήματος τοῦ κεκαφηότες ἴμεν, οἰκείων ὄντων καὶ ἀμφοτέρων ὑπερσυντελίκῳ τοιούτῳ. τὸ δὲ ἤλιδ' δὴ καθὼς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται καὶ τὸ, ἴευδ' δὴ, εἰ καὶ διαιρεῖται διὰ μέσων τεσσὶ συμφώνοις, ὅμως ὑποσπεῖραι τῇ ἐκφωνήσει ποιεῖ. θεραπεία δὲ τοῦ πάθους ἐν μὲν τῷ ἴευδ' δὴ, ὁ καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις ἀκατάρχαστος σχεδιασμός. ἐν δὲ τῷ ἤλιδ' δὴ, ἢ τὸ μὴ ἄκρατα κεῖσθαι τὰ ἰῶτα, ἀλλὰ μεσολαβεῖσθαι πρός τινα θεραπείαν τοῦ συστεῖναι φαύλως.

καὶ

ἀπὸ τοῦ καταίροντος καὶ λήγοντος ἱ. οὕτω δὲ καὶ τὸ Ἤλιδα, ἑορτὴ δὲ αὕτη ἤγετο ἐν Ἤλιδι, γράφεσθαι μὲν ὤφειλε κατὰ τὴν παραλήγουσαν διὰ τοῦ ἰῶτα τῷ λόγῳ τοῦ ὀλύμπια καὶ πύθια, πρὸς βραχεῖαν δέ τινα διαφορὰν πλεονάζοντος τοῦ ἱ, τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου ἔχει γραφήν. ὡς δὲ καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ τῶν στοιχείων ἀλληλοπάλληλον διακόπτεται, δηλοῦται καὶ ἐν τῷ τιμήιος. ὅπερ ἐχρῆν μὲν διὰ τῆς ει διφθόγγου γεγράφθαι, κατὰ τὸ τεῖχος τείχειος καὶ ἐπιτείχειος. ἐξέπεσε δὲ τοῦ ἱ, οὐ λόγῳ κανόνος, ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἐπαλληλίζοιτο τὰ τρία ἱ. περὶ δὲ τῆς τῶν Ἠλείων ἑορτῆς γέγραπταί τι καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων οὐκ ἀνάκριβες. τὸ δὲ τελείων ἐγγύτορες, πρὸς ἀκρίβειαν πιθανότητος κεῖται. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, περιουσιαζόμενοι ζώοις καὶ ἀπολαύοντες αὐτά, δαιτρεύοιεν ἂν ἐπισυνασωθέντα, ὡς ὀφειλόμενοι χρέος. δαιτρεύειν δέ, φανερῶς νῦν τὸ ἁπλῶς μερίζειν λόγῳ δασμοῦ. δὶς δὲ κεῖται ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, διὰ τὸ καίριον. ἰδὲ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ κρεάτων ἡ λέξις ποιεῖται, ὅθεν καὶ δαιτρὸς ὁ μερίζων αὐτὰ τοῖς δαινυμένοις, ἔχει προσφυὲς ἡ καὶ ἐνταῦθα ἡ λέξις πρὸς τὸ τοιοῦτον, καθότι ἐπὶ ζώων ἐλέχθη τῶν δυναμένων οὕτω δαιτρεύεσθαι. ἐνθυμητέον δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τό, δαιτρὸν πίνειν ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ χρέος ὀφείλετο καὶ τὸ χρεῖος ὄφειλον, ἐξ ὧν χρεωφειλέτην συντιθέασι. τῆς αὐτῆς δὲ ἐννοίας ἔσται τό, τε ὀφέλλειν καὶ τὸ ὀφείλειν, διαφέρει κατά τι προφοράν, καθὸ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ χρέους τὸ ὀφέλλειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἁπλῶς αὐξήσεώς τινος. ὅτι δὲ τὸ μὲν χρεῖος ἀεὶ συστέλλει τὴν λήγουσαν, τὸ δὲ χρέος διφορεῖται κατ᾽ αὐτήν, δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κυριολεκτούμενον ἐπὶ χρείους εὑρὼν τὸ ὀφείλεσθαι, τρὶς αὐτὸ ἐν τῷ διηγήματι φησί, χρεῖος ὀφείλετο ἐν Ἤλιδι. καί, ἐπεὶ χρεῖος ὄφειλον. καί, χρεῖος μέγ᾽ ὀφείλετο. τὸ δὲ ἐλθὼν ἐκάκωσε βίη Ἡρακληείη, περιφραστικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὁ Ἡρακλῆς ἐλθών. ἵνα γένηται καὶ ἐνταῦθα ἡ σύνταξις, οὐ πρὸς τὸ θηλυκὸν τῆς φωνῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄρρεν σημαινόμενον. ὅπερ ἐστὶν ὁ Ἡρακλῆς. ἴσως δὲ καὶ ἀττικόν ἐστιν, ὅμοιον ὄν, [illegible] ἀντὶ τοῦ ἀνίσου. τοιοῦτον καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τό, ψυχὴ Τειρεσίαο χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. αἴτιον δὲ τῆς καινοτροπίας τοῦ ἐλθὼν βίη Ἡρακλείη, τὸ θαῦμα τοῦ γέροντος. ὃς ὤκνησεν ἁπλοϊκῶς εἰπεῖν δίχα σεμνώματος τό, Ἡρακλῆς. Σημείωσαι δὲ τήν τε ἐπεμβολὴν τῆς κατὰ τὸν Ἡρακλέα ταύτης ἱστορίας ἐπισυντεθεῖσαν διὰ τὸ πολυειδέστερον τῆς ἱστορίας ἵνα λεπτύνοιτο καὶ οὕτω συνήθως ὁ λόγος. καὶ ἅμα ἵνα τῇ τοῦ διηγήματος διατριβῇ ὁ Πάτροκλος ἐπέχηται ἀναγκαίως ἕως ἂν τὸ ἀποθυμιτικὸν ἰδών, παθήσεται καὶ δράμοι πρεσβεύσων εἰς Ἀχιλλέα ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν. τοῦτο, τε οὖν σημείωσαι ὡς ἐρρέθη, καὶ ὅτι τοῦτο ἐστι τὸ φύσει πρῶτον τοῦ εἰρημένου διηγήματος. πρῶτον γὰρ ἐκάκωσεν Ἡρακλῆς τὴν Πύλον. εἶτα ὑπερηφανοῦν οἱ Ἐπειοὶ ληιζόμενοι. ἐν οἷς καὶ ὁ Αὐγείας ὁ τοὺς ἀθλοφόρους τοῦ Νηλέως ἵππους ἀφελόμενος ἐφ᾽ οἷς ἡ τοῦ Νέστορος βοηλασία ἐκ τῶν Ἐπειῶν. οὐδὲ γὰρ οὐδ᾽ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς προέθετο κατὰ φύσιν ἀφηγήσασθαι. ὅπερ ποιεῖ καὶ ἐν τῷ, ὅτε σε ἐκ Φθίης Μενοίτιος Ἀγαμέμνονι πέμπε. καὶ αὐτόθι γάρ, πρῶτον τό, πολλοὶ ἱκόμεσθα δόμους καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς καὶ ἡ τοῦ Πατρόκλου ἀποστολὴ πρὸς τοὺς βασιλεῖς. φιλεῖ γάρ, ἐξ ἀναστροφῆς ἄνω κάτω τιθέναι τὰ πράγματα, καὶ παραβαίνειν εἰς τὸ μέσον τὴν ἀρχήν. καί φασιν οἱ τεχνικοί, ὅτι τὸ ἐν τοῖς ἐπιμηκεστέροις τῶν διηγημάτων, ἀπ᾽ ἀρχῆς εὐτάκτως ἐπὶ τὴν ἀφήγησιν ἰέναι, ἀμβλυτέραν καθίστησι τὴν ἀκρόασιν. τὸ δὲ ἐκ τῶν περαιτέρω ἄρχεσθαι, ἡδύτερόν τι καὶ ἐναγωνιώτερον. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς μονομαχίας ἤρξατο καὶ τῆς βοηλασίας ὁ Νέστωρ, ἐν οἷς τὸ τοῦ διηγήματός ἐστι δραστήριον. τοῦτο δὲ τὸ μεθόδευμα καὶ τὴν Ἀχιλλέως μῆνιν ὡς καὶ προτεθεώρηται, κατ᾽ ἀρχὴν τῆς Ἰλιάδος ἔθετο. οἱ δὲ παλαιοὶ ἐπαινοῦσιν ἐν τῷ διειλημμένῳ διηγήματι ὅλῳ τοῦ Νέστορος, καὶ τὰς συχνὰς ἀρχάς. οἷον τό, ὡς ἡμεῖς κακωσμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν. καὶ ταῦθ᾽ ὑπερηφανέοντες Ἐπειοὶ ἦγον διὰ τοῦτο ὑπερφρονοῦντες, ὕβριζον. καὶ τούτων ὁ γέρων κεχολωμένος, ἐξείλετο πολλά. καί, ἡμεῖς μέν, τὰ ἕκαστα διείπομεν. καί, ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις. καί, ἔστι δέ τις ποταμός. καὶ ἕτερα. καί φασιν ὅτι αἱ πυκναὶ τῶν διηγημάτων περιγραφαί, προσοχὴν ἐμποιοῦσι καὶ τὴν ὑπτιότητα τοῦ λόγου ἐξαιροῦσι. καὶ ὅλως, ἐν τοῖς διηγήμασι τὸ πολύαρχον, καινίζει τὴν ἀκοήν, καὶ τὸ ὁμαλὲς ἀνακόπτει, καὶ σαφήνειαν προβάλλει, καὶ ἀκοὴν ἀναπαύει καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖ. θαυμάζουσι δὲ καὶ τοῦ Νέστορος εἴπερ μνησθεὶς Ἡρακλέους ὃς τήν τε πατρίδα Πύλον ἐπόρθησε καὶ τοὺς ἀδελφοὺς δὲ ἀνεῖλεν, οὐδέν τι περὶ αὐτοῦ ἀπόφημον φθέγγεται. καὶ ἴσως μὲν κατὰ τὸν εἰπόντα, νικᾷ καὶ τοῦτον ἡ ἀρετὴ τῆς ἔχθρας πολύ. οἱ δὲ παλαιοί, φασί, δεξιῶς τὸν Νέστορα πρὸς ἑκατέραν τύχην ἁρμόσασθαι. ἐπεὶ γὰρ δεινὰ δράσας ὁ Ἡρακλῆς, ὅμως καὶ Νέστορος καὶ Νηλέως ἐφείσατο. κατὰ δέ τινας, καὶ τὴν ἀρχὴν ὕστερον τῆς Πύλου τῷ Νέστορι παρέδωκε, διὰ τοῦτο οὔτι βλάσφημόν τι λέγει ὁ γέρων περὶ αὐτοῦ. οὔτε μὴν ἐπαίνου ἐχόμενον. τοῦτο μέν, διὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἀπώλειαν. ἐκεῖνο δέ, διὰ τὴν εὐεργεσίαν. οὕτω καὶ Χρύσης ἀπολαβὼν τὴν παῖδα, σιγᾷ. οὔτε ἐπαινεῖν ἔχων τὴν τοῦ βασιλέως πρᾶξιν διὰ τὸ τῆς ἀποδόσεως οὐχ ἑκούσιον, οὔτε βλασφημεῖν ἐθέλων, διὰ τὸ ἔχειν ἤδη τὸ ποθούμενον. εἷλε δὲ κατά τινας τὴν Πύλον ὁ Ἡρακλῆς, ὡς μὴ προσδεχθεὶς ὑπὸ τοῦ Νηλέως ὅτε τὸν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλούμενον τοῦ Ἰφίτου φόνον παρ᾽ αὐτοῦ καθήρασθαι ἤθελε. τοῦτο δέ, τοῖς ἀκριβεστέροις οὐκ ἀρέσκει. διότι τέ φασιν οὐκ οἶδεν Ὅμηρος φονέα καθαιρόμενον ἀλλὰ ἢ ποινὴν τίνοντα ἢ φυγαδευόμενον ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται, καὶ διότι ἐὰν ἡ Πύλος πεπόρθηται διὰ τὰ Ἰφίτου καθάρσια, συνάγοιτο ἂν ὁ Ὀδυσσεύς, τοῦ Νέστορος γεραιότερος. εἴπερ ὁ Νέστωρ μέν, νεώτατος μετὰ θάνατον Ἰφίτου ἐν Γερηνίοις ἦν ἐκτρεφόμενος διὸ καὶ Γερήνιος λέγεται. Ὀδυσσεὺς δὲ ἀκμάζων, τῷ

Ἰφίτῳ ζῶντι προσεπεξενώθη ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. καὶ ξένιον δὲ ἐκείνου τόξον ἔλαβε. ἱστοροῦσι δὲ αἰτίαν τῆς ἁλώσεως τῆς Πύλου εἰπεῖν, τὴν τοῦ Περικλυμένου καθ' Ἡρακλέους ὑπερηφανίαν, ἑνὸς τῶν δώδεκα παίδων τοῦ Νηλέως. ὧν ἀνδρειότατος μὲν, αὐτὸς ὁ Περικλύμενος. πρεσβύτατος δὲ, ὁ Χρόμιος. ὁ Νέστωρ δὲ νεώτατος. ἄλλοι δὲ, διότι Ὀρχομενίοις οἱ Πύλιοι ὡς συγγενεῖς, κατὰ Θηβαίων τῶν Ἡρακλέους πατρίων ποτὲ συνελάβοντο. Ἀγίας δὲ ἱστορεῖ διότι Νηλεὺς ἀφείλετο τῶν Γηρυόνου βοῶν ἃς Ἡρακλῆς ἀπήλασεν ἆθλον μέγαν ἀνύσας. Τελέσαρχος δὲ, διότι τὰ χρύσεα μῆλα καὶ τὸν Ἱππολύτης τῆς ἀμαζόνος ζωστῆρα καὶ τὰς Διομήδους ἵππους ἄγοντα τὸν Ἡρακλέα, ἐκώλυσεν ὁ Νηλεὺς προσβῆναι τῇ πόλει. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. τινὲς δέ φασι καὶ ὅτι Χλῶρις ἡ Νηλέως γυνὴ τῶν υἱῶν αὐτῆς ἀπολωλότων ὑφ' Ἡρακλέους ἀγχόνῃ ἐχρήσατο. καὶ ὅτι παῖδες ἑπτὰ ἦσαν τῷ Νέστορι, ἐκ Μνησιόχης τῆς Ἀμφιδάμαντος. οἳ καὶ ὀνόματι τῶν τοιούτων ἐκτίθενται. τὸ δὲ, τῶν προτέρων ἐτέων, εἴληπται μὲν περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ πάλαι. λείπει δὲ τῆς ἐπί προθέσεως ἀττικῶς. τὸ δὲ κατὰ δ' ἔκταθεν, ἢ ἔκτανεν ὅσσοι ἄριστοι, διασαφεῖ τὴν κάκωσιν Ἡρακλέους ἣν ἐκάκωσε τοὺς ἐν Πύλῳ καθὰ πρὸ βραχέων ἐρρέθη. ὅτι δὲ Νηλεὺς Νηλέως Νηλῆος, [illegible] κύριον, ὁ Νείλεως, ἀνήρ, ἥρως περικλυτός. οὐ καὶ ἀττικὰ ὡς παραδέδεικται. τούτου ἡ μὲν ἀναλογία τῆς κλίσεως, κατὰ τὸ Μενέλεως. ἡ δὲ γραφὴ τῆς ἀρχούσης, ἔοικεν εἶναι ἀπὸ τοῦ νεῖλος, ὅμως ἐστὶ μὲν ὡς καὶ ὁ Νηλεύς. ἔτρεψε δὲ βοιωτικῶς τὸ η εἰς δίφθογγον, ἵνα πάντῃ ἀσυμπτώτως εἴη ἡ τοῦ Νηλέως γενικὴ καὶ ὁ Νείλεως. εἰκὸς δὲ καὶ τῆς Νηλέως γενικῆς ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν, ἀττικὴν ταύτης εἶναι τὸν Νείλεων, βοιωτικῶς ἅμα καὶ αἰολικῶς, ἵνα βοιωτιάζῃ καὶ ἡ ἄρχουσα κατὰ τὴν ἐκ τοῦ η στοιχείου μετάθεσιν εἰς τὴν ει δίφθογγον, αἰολίζηται δὲ ἡ προπαροξυτόνησις. τὸ δὲ εἵλετο κρινάμενος, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἐκ δ' ὁ γέρων εἵλετο, ἤγουν ὁ γέρων ἐξείλετο. καὶ τοῦ, ἐξείλετο ἄπειρα πολλά. ἐκλέξασθαι γὰρ καὶ κρίνασθαι, τὸ αὐτὸ δηλοῦσι. κριθὰ καὶ ὁ ἐπίλεκτος καὶ ἔκκριτος. τὸ δὲ τετρακόσια, ἐλλιπῶς ἔχει τοῦ, ζῶα. τὸ δὲ ἤλιδι δίῃ ὃ δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται, κακοφωνίαν μὲν ὡς καὶ προερρέθη ἔχει κατὰ τοὺς ῥήτορας, τῇ προφορᾷ. κατὰ καὶ τὸ ἤλιδι δίῃ, διὰ τὸ ποιεῖν σεσηρέναι ἀπεστυγνωκότα τὰ χείλη. σεμνύνει δὲ ὃ ἐπιθέτῳ τοὺς ἠλείους ὡς δίους, ἵνα μέγα τι ὁ γέρων ἐνδείξηται αἰτῆσαι κατὰ μεγάλων. διὸ καὶ χαλκοχίτωνας ἐπειοὺς ἔφη, καὶ μεγαθύμους δὲ, ἐν δυσὶ τόποις τοῦ διηγήματος. ταυτὸν οὖν ἐπειοὺς καὶ ἠλείους εἰπεῖν. περὶ ὧν ὅτι καὶ μέθυσοι καὶ ψεῦσται ἦσαν, δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς Ἔφιππος. εἰπών, ἦλις καὶ μεθύει καὶ ψεύδεται. οἷος ἑκάστου οἶκος, τοία καὶ συνάπασα πόλις. ὅτι δὲ τὰ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ μνημονευθέντα ὀλύμπια οὐκ ἀεὶ μεγάλους τινὰς εἶχον ἀγωνιζομένους, δηλοῖ ὁ πρῶτος τοῦ ὀλυμπιάσιν ἀναδησάμενος ἀγῶνα κόροιβος ὁ ἠλεῖος, οὐ μεγάλης τέχνης ἄνθρωπος ὤν, ἀλλὰ μάγειρος. ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. Καὶ ὅρα καὶ ἄλλον τοιοῦτον κόροιβον παρὰ τοὺς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν τεθειμένοις. ἐν δὲ τῷ τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι, οὓς φθόνου φασὶν αἰτίᾳ κατασχεῖν τὸν αὐγείαν, οἱ μὲν τέτρωρον φαντάζονται. οἱ δὲ, δύο ξυνωρίδας νοοῦσιν. ἑκατέρας ἵνα ἔχουσαν ἐλατῆρα. τετρώρῳ γάρ φασιν οὐ χρῶνται οἱ τοῦ Ὁμήρου ἥρωες. λέγουσι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ περὶ τρίποδος οἱ τοιοῦτοι ἵπποι ἔμελλον ἐν ἤλιδι θεύσεσθαι, οὐκ ἤδη νοητέον, τοῦ τῶν ὀλυμπίων ἀγῶνος μεμνῆσθαι τὸν Ὅμηρον. μὴ δὲ γὰρ εἰδέναι αὐτά, λέγειν δὲ περί τινος ἐγχωρίου ἀγῶνος χρηματικοῦ. οὐ μὴν στεφανίτου κατὰ τὰ ὀλύμπια. οὔτε γὰρ ἐνταῦθα, οὔτε ἀλλαχοῦ φασιν οἶδε στέφανον ὁ ποιητής. οὐκ ἐν νίκῃ, οὐκ ἐν θυσίᾳ, οὐκ ἐν συμποσίῳ. κατὰ μέντοι ἱστορίας, οὐκ ἀπίθανον, εἰδέναι τὸν ποιητὴν τὰ ὀλύμπια κἂν εἰ μὴ πρὸς λέξιν ὀνομάζῃ αὐτά. τὸν Ἡρακλῆν γὰρ πάντως οἶδε καὶ πολλαχοῦ μέμνηται αὐτοῦ. ὃν ἄλλοι τε καὶ ὁ Πίνδαρος δὲ, ἱστοροῦσι τοῖς ὀλυμπίοις προσκαταβαλέσθαι τὰς ἀρχάς. περὶ ὧν ὀλυμπίων, φέρεται καὶ ἱστορία τοιαύτη τις. Αὐγείας Ἡρακλεῖ τὴν τῶν αὐτοῦ βοῶν κόπρον καθήραντι, οὐκ ἐδίδου ἀπαιτοῦντι τὸν μισθὸν ὃς ἦν δεκάτη τῶν βοῶν, λέγων οὐχ ἑκόντι προστάξαι τοῦτ' ἔργον, ἀλλ' ἐπιταγέντα ὑπὸ Εὐρυσθέως. καθίζουσιν οὖν κριτὴν αὐτοῖς τῆς δίκης αἱρετὸν, φυλέα τὸν τοῦ Αὐγείου υἱόν. ὁ δὲ καταψηφίζεται τοῦ πατρός. ἀγανακτεῖ ἐπὶ τούτοις Αὐγείας, καὶ ἐκβάλλει τὸν υἱόν. Ἡρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, πορθεῖ τὴν ἦλιν. καὶ μεταπεμψάμενος ἐκ δουλιχίου τὸν φυλέα, δίδωσιν αὐτῷ τὴν τοῦ πατρὸς βασιλείαν. καὶ τὸν στρατὸν διὰ τὴν ἐκ πολέμου ὀλιγανδρίαν, συγκατακλίνει ταῖς τῶν τετελευτηκότων γυναιξί. καὶ τὸν ὀλυμπιακὸν διαθέμενος ἀγῶνα, πρῶτος αὐτὸς τῶν ἀγωνισμάτων ἅπτεται. πρὸς δὲ τούτοις ἱστορεῖται καὶ ὅτι τὴν ἀρχὴν πισᾶται τοῦ ἀγῶνος ἐπεμέλοντο. ἐπεὶ δὲ τοῖς μεσσηνίοις αὐτοὶ κατὰ Λακεδαιμονίων συνεμάχησαν, καθελόντες ὕστερον αὐτοὺς οἱ λακεδαιμόνιοι, παρέσχον τὴν τοῦ ἀγῶνος ἀρχὴν τοῖς ἠλείοις οἳ κατὰ τῶν μεσσηνίων τοῖς λάκωσι συνεμάχησαν. καὶ ὅλως, πειρῶντι συναγαγεῖν, ἐπεγνῶσθαι ὁ ποιητὴς τὸν ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα. εἰ καὶ μὴ νῦν αὐτοῦ ἐκείνου μέμνηται ῥητῶς. ἀθλοφόροι δὲ καὶ νῦν ἵπποι, οἱ νικηταὶ, καὶ διαλελυμένως φάναι κατὰ τὸν ποιητὴν οἳ ἄεθλα, ὅ ἐστι κατὰ προτυπίαν ἄεθλα, ποσὶν ἤραντο, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἔφερον. τὸ δὲ αὐτοῖσιν ὄχεσφιν, ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς ἅρμασι. τὸ δὲ περὶ τρίποδος θεῖν καί τινων τοιούτων μικροπρεπῶν ἐπάθλων, καινὸν οὐδέν, νίκη γὰρ ἦν τὸ τέλος. οὐ κτήματα. ὡς καὶ οἱ στεφανῖται δηλοῦσιν ἀγῶνες. ὅτι δέ τι πρὸς ἔφεσιν ἡ νίκη αὐτὴ καθ' αὑτὴν καὶ δίχα τοῦ χρηματίζεσθαι, οἴδασιν οἱ φιλότιμοι. παρ' οἷς ξυνωρὶς ὅτι ἐξεύκται νίκης καὶ τῆς ἐπ' αὐτῇ τιμῆς. ἧς ἐπιβαίνοντες, φέρεσθαι δοκοῦσι μετάρσιοι ὡς εἰς οὐρανόν. διὸ καὶ ὁ μῦθος τὴν νίκην οὐ μόνον χρυσαῖς πτέρυξιν ἐκόσμησε διὰ τὸ κατ' αὐτὴν καὶ πολυτίμητον καὶ ὡς εἰπεῖν

μετα

μετεωρότερον, ἀλλὰ καὶ τῇ Ἀθηνᾷ εἰς ταυτὸν ἤγαγεν. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τό, Ἀθηνᾶ ἡ νίκη. ἔστι δὲ αἴνιγμα τοῦτο τὴν φρόνησιν νικητικὴν εἶναι, κατὰ τό, οἱ δὲ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχοῦ. διό φασιν ὡς ἀλεξανδρείᾳ Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος πομπικὴν θέαν διασκευάσας, ἐποίησε καὶ Ἀλέξανδρον χρυσοῦν ἐφ᾽ ἅρματος ἐλεφάντων ἀληθινῶν φερόμενον, νίκην καὶ Ἀθηνᾶν ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχοντα, πρὸς αἴνιγμα τοῦ, καὶ συνετὸν αὐτὸν εἶναι καὶ νικητήν. ὁ δὲ μῦθος λέγει, τοῦ ἔρωτος εἶναι τὰ τῆς νίκης πτερά. ὅν φησιν ὑπὸ θεῶν ἀποψηφισθέντα, ἀπορριπτῆναι τὰ πτερὰ καὶ δοθῆναι τῇ νίκῃ φορεῖν. ὡς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ῥηθήσεται. τὸ δέ, περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι, κατὰ τὸ περιέλκειν κεῖσθαι δοκεῖ πρὸς μόνην ψιλὴν ἱστορίαν. ἴσως δὲ ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ ἄεθλα, ἵνα μὴ πληθυντικῶς ῥηθέντα ὁμηρικῷ ἔθει, οὕτω καὶ νοηθεῖεν. ἀλλὰ καὶ τὰ μέγα. τοιοῦτον γάρ τι ἄεθλον τὸ κατὰ τὸν τρίποδα, ὡς δηλοῖ ὁ Ἡσίοδος. τὸ δὲ κάσχεθεν ἤτοι κατέσχεν, ὤφειλε μὲν συγκοπῆναι, γέγραπται δὲ τὸ εἰς ε ἐπαγόμενον σίγμα, οὐκ ἔχει δέ. διότι οὐκ ἤθελε πρὸ συμφώνου κείμενον διπλοῦσθαι τὸ σ, ἀλλὰ πρὸ φωνήεντος. ὡς δηλοῖ τὸ σύσσιτος καὶ σύσσωμος. κατὰ δέ τινας, ἐν τῷ πεσσεύειν. ἔδει τὸ δύστηνος, ἐξώθησε τὸ ἓν σίγμα. οὕτω δὲ καὶ τὸ γίσηνος καὶ τὰ ὅμοια. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, καὶ δόγμα κεῖται τὸ κατὰ σιωπήν. Αὐγέας δέ, οὐ μόνον ἔργοις ἔβλαψεν, ἀλλὰ καὶ λόγοις ὡς εἰκὸς ἐλύπησε. κἂν ὁ ποιητὴς αὐτὸ ἐσιώπησε. φησὶ γοῦν. ἐπέων κεχολωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων. τὸ δὲ ἄασπετα πολλά, τοῦ αὐτοῦ πρὸς ἐπίτασιν ἐκ τῆς ἀλλήλων ἐννοίας εἰσίν. ὡς καὶ τὸ ἀθέσφατα πολλά. ὁ ὁμοιοῦται πρὸς τό, λισσὰ ἤλιβα πολλήν. τὸ δὲ ἀτέμβεσθαι παραγγελ, τὸ εἰς ἄτην ἐμβαίνειν. τὸ δὲ ἴσης, λείπει τοῦ, μερίδος ἢ μοίρας. διὸ καὶ αὐτὸ ἐν παντὶ ὡς εἴρηται, εἰς ἰσομοιρίας ἑρμηνεύεται. τὸ δὲ ἔρδομεν ἱρὰ ὥσπερ καὶ τό, ἔνθα ἀλφειῷ ῥέξαντες, δηλοῖ ὡς καὶ μετὰ πόλεμον καὶ πρὸ πολέμου δέ, ἀναγκαίως θυσίαι ἐγίνοντο. ἔμφασιν δ᾽ ἔχει τὸ ἱρά, λείπει γὰρ τό, ζῶα ἢ θύματα ἢ κρέα. διὸ εἰπὼν μετ᾽ ὀλίγα ἐπ᾽ αἰθομένοις ἱεροῖσιν, ἐπάγει τὸ ἀμφὶ βοὸς κρέα. τὸ δὲ πάντες ἦλθον, τοῦ πασσυδίῃ ἐστὶν ἑρμηνευτικόν. διὸ καὶ προϊὼν, λέγει ὅτι ἐμείναμεν οἱ ἱππεῖς ἐγγύθεν ἀρήνης. ἐπέρρεον δὲ οἱ πεζοί. ἔνθεν πασσυδίῃ θωρηχθέντες ἱκόμεσθα. ὅτι δέ τινες ἐνδιδοῦσι γράφουσι τὸ πασσυδίῃ, καὶ πρὸ ὀλίγων ἐδηλώθη. περὶ δὲ Μολίονας, μετ᾽ ὀλίγα ῥηθήσεται. τὸ δέ, ἔστι τις πόλις, ἀρχὴ διηγήματος φίλη τῷ ποιητῇ, πραγματευομένῳ ἐκ τοιούτων ῥημάτων ἐστιν οὗ ἄρχεσθαι. οἷον, ἔστι πόλις ἐφύρη. ἔστι δέ τις ποταμός. ἦν δέ τις ἐν Τρώεσσι Δάρης. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τοῦ ἔστιν οὕτω φασὶν οἱ παλαιοί. τοῦ ἔστιν ἡ πρώτη, ὀξύνεται, ἐπειδὰν ἀποφαινώμεθα περί του ὡς ὑπάρχει. οἷον ἔστι πόλις ἐφύρη, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅταν δέ φασι πρὸς ἐρωτήσεις ἀποκρινώμεθα, τὴν ὑστέραν ὀξυτονητέον. τὴν δὲ Θρυόεσσαν πόλιν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, θρύον λέγει, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ φυομένων ὁμωνύμως τῷ φυτῷ κληθεῖσαν. καὶ τοὺς πολίτας αὐτῆς θρυΐτας. κατὰ δὲ παραγωγὴν ἀπὸ τοῦ φυτοῦ, καὶ θρυόεις ἡ αὐτὴ πόλις. καὶ ὁ πολίτης θρυοέντιος. ἡ δ᾽ αὐτὴ καὶ θηλυκῶς θρυόεσσα. καὶ ὁ πολίτης θρυοεσσαῖος καὶ θρυούσιος. κεῖται δέ φησιν ἡ πόλις παρὰ τὸν ἀλφειόν. λέγει δέ πως καὶ ὁ ποιητὴς δισυλλάβως, θρύον ἀλφειοῦ πόρον. ὡς ἐκεῖ πόρου τοῦ ὄντος τοῦ ποταμοῦ. τὸ δὲ κολώνη, ὡς κύριον τόπου λαμβάνεται. διὸ καὶ βαρύνεται ὡς τὸ καλλικολώνη. μᾶλλον δέ, ὡς μηθώνη, κορώνη, μυθώνη, μυκώνη. εἰ δὲ ἦν προσηγορικόν ἐκ τοῦ κολωνός, ὡς κοινὸν ὠξύνετο ἄν. ἡ δὲ κολώνη, καὶ λόφος ἂν λέγοιτο, καὶ βουνὸς δέ. ὅπερ Ἡρόδοτος μέν, λιβύων λέξιν εἶναι φησίν. αἴλιος δὲ διονύσιος, λέγει ὅτι Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον. λόφον γὰρ καλοῦσιν. ἕτεροι δέ, ὅτι βουνὸν, Φιλήμων ἐν νόθῳ, ὡς συνήθως τίθησιν. ἄλλοθι δὲ ὡς ξενικὸν ἐπισκώπτει. ἐκ δὲ τοῦ κολώνη, παράγεται ἡ πόλις κολωνίδες, κατά τινα δόξαν, καὶ κατὰ τό, θεσσαλονίκη θεσσαλονικέα. δηλοῦσι δὲ ὑψηλὸν τόπον αἱ λέξεις. διὸ καὶ αἰπεῖα ἐρρέθη κολώνη. σημείωσαι δέ, ὅτι αὕτη μέν, ἡ πολιτικὴ κολώνη, τῶν πυλίων ἦν. ἣν καὶ διὰ τὰ λεχθέντα πορθοῦσιν ἠλεῖοι. ἡ δὲ ἐφεξῆς κολώνη, ἑτέρα τις εἶναι δοκεῖ εἰς ἣν διώξαντες τοὺς ἐπελθόντας ἠλείους οἱ πύλιοι καὶ ἀρκεσθέντες τῇ νίκῃ, αὖθις ἀπέστρεψαν τὸν λαόν. ἐν δὲ τῷ, τὴν ἀμφιστρατόωντο καὶ ἑξῆς, διπλῆ ἔννοια. ἡ γὰρ ἀμφὶ ταύτην ἐστρατεύοντο. ἢ ταύτην διαρραῖσαι θέλοντες ἐστρατεύοντο. ἀθηνᾶ δὲ ἄγγελος ἐλθεῖν ἐπὶ πολέμῳ λέγεται, διότι ὡς εἰκός, κατὰ σύνεσιν ἐπράχθη τὰ τῆς τοιαύτης μάχης, καὶ οὐ πρὸς μόνον θράσος. οὕτω καὶ μετ᾽ ὀλίγα, τὸν λαὸν αὖτις ἀπέτρεπεν ἀθήνη, ὡς μὴ μόνον τῆς μάχης, ἀλλὰ καὶ τοῦ νόστου συνετῶς τοῖς πυλίοις γενομένου. τῆς δ᾽ αὐτῆς ἐννοίας δηλωτικὸν καὶ τὸ ἐπεὶ ὥς ἀγε νεῖκος ἀθήνη. κωλύει δὲ ὁ Νηλεὺς θωρήσσεσθαι τὸν Νέστορα, οὐ μόνον ὡς μήπω εἰδότα πολεμεῖν, καὶ κατὰ τοῦτο ἐοικότα τοῖς Μολίοσιν, οἳ παῖδες ἔτι ὄντες, οὔπω μάλα εἰδότες, ἤγουν εἰδήμονές εἰσιν ἀλκῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν φθάσασαν εὐτυχίαν ἐν τῇ βοηλασίᾳ. δέδοικε γὰρ τὸ σφαλερὸν τῆς εἰς ἄγαν εὖ πεπτωκυίας τύχης. ἡ καὶ αὐτή, σφαλερὰ κατὰ τὰς ἄγαν εὐεξίας ἐστί. τὸ δὲ οὐδ᾽ ἀέκοντα λαὸν ἄγειρε καὶ ἑξῆς, προθυμίαν δηλοῖ στρατιωτικήν. Ἔνθα ὅρα ὅτι πρὸς σαφήνειαν τοῦ, οὐδ᾽ ἀέκοντα, νοήματος ἀορίστου, ἐπῆκται, τὸ ἀλλὰ μάλ᾽ ἐσσυμένοιο, καὶ ὡς ἀπτικῶς τῷ προσηγορικῷ ἑνικῷ πληθυσμὸς ἐπηνέχθη. εἰπὼν γὰρ οὐκ ἀέκοντα λαόν, ἑρμήνευσε πληθυντικῶς διὰ τοῦ μάλ᾽ ἐσσυμένοιο. τὸ δὲ οὐ γάρ πω τί μ᾽ ἔφη καὶ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ οὐδὲ γάρ πω ἤγουν οὐδαμῶς ἔτι με ἔφη τοιόνδε εἶναι. τὸ δὲ πολεμήϊα ἔργα, οὐ διελύθη ἀπὸ διφθόγγου ὡς τὸ χαλκήϊον καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι ὡς καὶ τὸ οἰκίον, καὶ τὰ ὅμοια. Ὅρα δὲ ὡς τὸ μὲν ἴδμεν ἤγουν εἰδέναι ἔργα αἰτιατικὴν σύνταξιν ἔχει. τὸ δὲ εἰδότι ἀλκῆς, γενικήν. τὸ δὲ μεταπρέπειν, ἔστι μὲν ταυτὸν τῷ ἐκπρέπειν, οὐκ ἔχει

δὲ ὄνομα, ὅσ ἐκεῖθεν γίνεται ὁ ἐκπρεπής. ὅς ὁ αὐτός ἐστι τῷ ἀκραιπνεῖ. ὁ δὲ μινυήϊος ποταμὸς ὃς ὁ γεωγράφος φησὶν, αἰγιαλοῦ καλεῖται, βαθὺς καὶ ὑψηλὸς ἁβρώτας ἔχων ἰχθῦς. τὸ δ' ἐντεῦθεν λουτρὸν, ἀλφοὺς καὶ λεύκας καὶ λειχῆνας ἰᾶται. ὠνόμασαι δὲ μινύειος τετρασυλλάβως τύπῳ κτητικῷ καὶ διαλύσει καὶ ἐκτάσει μινύϊος, ἀπὸ μινυῶν τῶν μετὰ Χλώριδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ μινυείου ὀρχομενοῦ. διὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ὄντες ἀπόγονοι οὓς μινύας ὁ Λυκόφρων λέγει, ἐκ λήμνου μὲν εἰς λακεδαίμονα ἐξέπεσον. ἐκεῖθεν δὲ εἰς τριφυλίαν. καὶ ᾤκησαν περὶ ἀρήνην τὴν ἐν τῷ ὁμηρικῷ καταλόγῳ. διττὴ δὲ ἀρήνη παρὰ τῷ ἐθνογράφῳ. ἡ μὲν, μεσσηνίας, ἡ δὲ, τριφυλίας. ὁ πολίτης αὐτῆς ἀρηναῖος. Ἴστεον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ποταμὸς καὶ μινύας τρισυλλάβως λέγεται. Ὅρα δὲ καὶ τὸ εἰς ἅλα βάλλων, ἀντὶ τοῦ ἐκ κρημνοῦ καταπίπτων εἰς θάλασσαν, ὡς οἱ παλαιοί φασιν. ἢ καὶ ὡς ἐκ μήκους δι' ἐκβάλλων ἐξόπου δίκην, εἰς αὐτήν. ὡς εἴγε ὀρθὸν λέγειν εἰσβάλλειν ποταμὸν, καὶ εἰσβολὴν ποταμοῦ. εἰ καὶ οἱ μετ' Ὅμηρον ἐκβολάς τε λέγουσι ποταμῶν καὶ ἐκβάλλειν ποταμοὺς εἰς θάλασσαν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἀπερεύγεσθαι. τὸ δὲ εἰς ἅλα, διαστέλλει ποταμῶν ἀφανιζομένων ἐν ᾧ καταβάλλεσθαι εἰς χάσματα. ἐν δὲ τῷ, ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν ἱππῆες πυλίων, τῇ προθυμίᾳ ὁ Νίστωρ ἦν ἱππεύς. πῶς γὰρ ἂν ἄλλως ἱππεὺς εἴη ὁ πεζὸς ἐάν. εἰ καὶ ἄλλως μετέπειτα ἱππεύσειν. ὁ πολὺν ἔπαινον ἔχει Νέστορος. εἰ καὶ νέος ὤν, οὕτως ἀνδρίζεται. τὸ δὲ ἐπιέρρεον ἔθνεα πεζῶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ πολλοὶ ἤρχοντο μετὰ σπουδῆς. καὶ ὡς εἰπεῖν, ὑγροί. καὶ ἄλλως δὲ καθ' Ὅμηρον, ὑγρῷ ποδὶ ὅ ἐστιν ὑγιεῖ, ταυτὸν γὰρ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ διερῷ ποδὶ, καὶ τὸ, ὑγρῷ καὶ ὑγιεῖ. καὶ ἡ ὑγεία γὰρ καὶ ὁ ὑγιὴς, ἐκ τοῦ ὑγροῦ ἐτυμολογοῦνται κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς δι' ὑγρεία τις καὶ ὑγριής, οὗ τὸ ἐναντίον ἡ νέκρωσις, ἀλίβαντας ποιεῖ. καὶ αὐαίνει, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ αὐαίνου λίθος ἐν ᾅδου πέπλασαι, εἰπόντος τινὸς καὶ τὸν πάνυ γελῶντα, ἀπαφαυανθῆναι γελῶντα, ὅπερ ὁ ποιητὴς γέλῳ ἐκθανεῖν λέγει. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ, τὰ δ' ἐπιέρρεεν ἔθνεα πεζῶν, ὅμοιόν πώς ἐστι τῷ ἔθνεα ἀγείρετο μυρία νεκρῶν. εἰ δὲ δοκεῖ σκληρῶς ἴσως εἰρῆσθαι τὸ ἐπιέρρεον ἔθνεα πεζῶν, ὡς ταχεῖα δίκην ῥεύματος, ἤρχοντο, ἀλλ' ἔχει τὸ ἀσφαλὲς ἡ λέξις οὐ μόνον ἐκ τοῦ ἐπιπόθεν ἐκχύμενοι ὃ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ παρακεῖσθαι ποταμῷ. εἰπὼν γὰρ ἔστι τις ποταμὸς, ἐπήγαγε μετ' ὀλίγα τὸ, τὰ δ' ἐπιέρρεον ἔθνεα πεζῶν. ἔνδιοι δὲ ὡς καὶ ὁ γεωγράφος ἑρμηνεύει, οἱ κατὰ μεσημβρίαν. ὅτι δηλαδὴ ἐν δεῖ καὶ οὐκέτι αὔξεσθαι δοκεῖ ἀλλὰ φθίνει, ἡ ἡμέρα, ὅθεν καὶ δείλη, ἡ ἐν δύσει τοῦ ἡλίου. καὶ κεῖται ἡ λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, καὶ τὴν ὁμηρικὴν ἀλήθειαν, φάμενοι τὴν ἐξ ἀρήνης ὁδὸν ἐς ἀλφειὸν, ἐκ πρωΐας ἕως καὶ εἰς μεσημβρίαν εἶναι. φησὶ γοῦν καὶ ὁ γεωγράφος ὅτι νυκτοπορεύσαντες, ἔνδιοι πρὸς τὸν ἀλφειὸν ἀφικνοῦνται. τινὲς δὲ τὸ ἔνδιοι, ἀντὶ τοῦ ἱδρῶντες, ὡς δι' ἐνίδιοι, παρὰ τὸ ἶδος καὶ τὸ ἰδίειν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔνδιοι. ἴσως δὲ, καὶ παρὰ τὸν ὑγρὸν δία ὅ ἐστιν ἀέρα. ὅθεν καὶ τὸ διαινέσαι καὶ τὸ διάμενος παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀκολούθως δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ἔνδιος, καὶ ὁ διερός. ὁμοίως τῷ, τρόμος τρομερός, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἱερὸς δὲ ῥόος ὁ τοῦ ἀλφειοῦ, ἢ ὅτι ἔχει τι ἐξαίρετον καὶ αὐτὸς, ἀλφοὺς ἰᾶσθαι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται, ἢ ἐν τῷ καθόλου, διὰ τὴν τοῦ ὕδατος ἀρετήν. δι' ἣν καὶ ὁ λυρικὸς, ἄριστον τὸ ὕδωρ φησὶν, ὡς ἐκεῖ γράφουσιν οἱ ὑπομνηματισταί. δηλοῦσι δὲ ὅτι ἐνθάδε σεμνὸν, ἐκεῖ ὡς ἐπὶ πολὺ καὶ τὸ ἱερὸν ἐκφωνεῖται. τείχεα γοῦν ἱερὰ καὶ ἱερὰ ἀλωή. καὶ ἱερὸς ἰχθύς. καὶ ἱερὸν ὀστοῦν. ὁ μέντοι ἱερὸς ὄφις, πλεῖόν τι ἔχει φύσεως ὑπὲρ σεμνότητος, ὡς ἀλλαχοῦ φανεῖται. θυσία δὲ ἀλφειῷ προσφυὴς ὡς ποταμῷ, ταῦρος, καθὰ καὶ ποσειδῶνι ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. κάλλυνε δ' ἐπαναφορικὸν σχῆμα εἰς ὡραϊσμὸν τῆς κατὰ θυσίαν φράσεως τὸ, ταῦρον δ' ἀλφειῷ, ταῦρον δὲ Ποσειδῶνι. θύεται δὲ καὶ τῇ ἀθηνᾷ βοῦς ἀγελαία ἤτοι ἀδάμαστος. ἄφετος. καὶ καθ' Ὅμηρον ἀδμήτη. περὶ ἧς ἐν ἄλλοις εἴρηται. οἱ δὲ παλαιοὶ, λέγουσιν οὕτω σεσημασμένως, ὡς οἰκεῖος ὁ ταῦρος ποταμίῳ ῥεύματι τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι βίαιός ἐστι τοῖς κέρασιν ἀναβάλλων τὴν γῆν. ἐξ οὗ καὶ ταυρηδὸν ἐπίρρημα παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντὶ τοῦ ἀγρίως. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ κύκλος, τὸ κυκλαδόν. δι' ὃ καὶ περιβλέψας κυκλάδας τὸ πλῆθος, ἔφη. δοκεῖ δὲ καὶ ῥῆμα ἐκ τοῦ ταύρου εἶναι τὸ ταυροῦν. ὅθεν καὶ γυνὴ ἀταυρώτη, ἡ ἄζυξ καὶ μὴ ὑπὸ ἀνδρὶ γενομένη ὡσεὶ καὶ δάμαλις ὑπὸ ταύρῳ. ἔχει δὲ καὶ ποταμοῦ ὄνομα προϊζωνίου, ταῦρος. ἐξ οὗ καὶ ὕδωρ ταύρειον παρὰ Σοφοκλεῖ. παρ' ᾧ φασι καὶ κρῆναι ὕδατα καλοῦνται. ὅτι δὲ καὶ κύριον ὄνομα ὁ ταῦρος οὐ μόνον ὁ κατὰ κρήτην ἰατρὸς ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι ὀνομαστοὶ, δῆλον ἐκ τῆς παλαιᾶς. ταῦρος δὲ, καὶ ἔτι σωματικός. ἐξ οὗ οἱ κωμικοὶ τὸν λάσταυρον ἤγουν λασιόταυρον λέγουσι. τέλη δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ στρατιωτικὰ λέγει τάγματα. δῆλον δὲ ὅτι πολυσήμαντόν τὸ τέλος ἐστί. τέλος γάρ φασιν, ἀνάλωμα καὶ τάξις καὶ ἀρχὴ καὶ γάμος. καὶ ἐκ μὲν τοῦ δηλοῦντος τὸ ἀνάλωμα, γίνεται ἀτελῆ κατὰ παρασιώπησιν τὰ ἀδάπανα. ὡς καὶ πολυτελῆ, τὰ πολυδάπανα. ἐντεῦθεν δὲ καὶ εὐτελὴς, ὁ φαῦλός φασι καὶ ὀλιγοδάπανος, ὡς πολυτελὴς, ὁ πολυδάπανος. ἐκ δὲ τοῦ σημαίνοντος τάξιν ἤδη δὲ καὶ ἀρχὴν, αἱ μυστικαὶ τελεταὶ, καὶ τὸ τελεῖσθαι ἀντὶ τοῦ μυεῖσθαι. καὶ ὁ κατὰ ἀρετὴν τελειότης. καὶ οἱ κατ' αὐτὴν τέλειοι, καὶ οἱ ἐν τέλει, τουτέστιν οἱ ἀρχικοὶ καὶ τάσσοντες ἤτοι κοσμήτορες. ὡς τὸ, τοῖς ἐν τέλει βεβῶσι πείσομαι. ἐκ δὲ τοῦ λοιποῦ τέλους ὃ σημαίνει τὸν γάμον, τὰ προτέλεια. ὧν χρῆσις μὲν μόνη παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ. ἑρμηνεία δὲ παρὰ παυσανίᾳ, εἰπόντι ὅτι προτέλεια, ἡ πρὸ τῶν γάμων θυσία, ἴσως τὰ λεγόμενα διάφορα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ τέλειοι οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμαι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ τὸ παντὸς πράγματος πέρας, τέλος λέγεται, ἀφ' οὗ

καὶ

καὶ ἡ τελευτὴ προσλαβοῦσα τὸ υ, πρὸς διαφορὰν τοῦ τελεῖν καὶ τὸ τελευτᾶν ῥῆμα, ὡς τὸ τελευτήσεις καὶ ἔρξεις, καὶ τὸ τελεῖν. ὡς τὸ, τῇ νῦν ὁρμῇ τελέσθαι, καὶ τὸ τελέθειν, καὶ ὁ ἐν τοῖς τοιούτοις τέλος, καὶ ἡ συντέλεια, καὶ τὸ παντελές. ἴσως δὲ καὶ ἡ λειτέλεια. δοκεῖ δὲ ἀπὸ σημαντικωτάτης λέξεως τῆς τοῦ τέλλειν, τὸ τέλος γίνεσθαι, ὅπερ αὖ ἐκεῖνο ὑπείσης. προανατέλλει γάρ πως ἑκάστης πράξεως ὁ κατὰ τέλος σκοπὸς, καὶ αὐτοῦ ἕνεκα τὰ πρὸ αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐν ἵπποισι κατακτείνασθαι, στρατιωτικὸν ἔθος ἐναγώνιον. μέγα δὲ ἔργον ἄρεος, τὸν σύντονον λέγει πόλεμον ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἐν δὲ τῷ, εὖτε ἠέλιος φαέθων ὑπερέσχεθε γαίης ἤγουν ἀνέτειλε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁπηνίκα ὁ ποιητὴς ἀφ' ἑαυτοῦ λέγει τὸ τοιοῦτον νόημα, ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου ὠκεανοῦ φησὶν ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον. τὸ δὲ φαέθων, πρὸς διαστολὴν κεῖται τῆς ἀμφιλύκης. ἴσως δὲ καὶ τοῦ [illegible]. ὅτι οὔπω φαέθων ἤτοι λαμπρὸς ἐξ ἀνατολῆς φωσφορεῖ ὁ ἥλιος. ἐντεῦθεν δὲ καὶ φαέθων πέπλασται ἡλίου υἱός. τὸ δὲ ὑπερέχειν, οὐ μόνον οὕτω λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν. ἔτι δὲ καὶ ὑπερίσχειν. Ἡρακλεῖον δέ τι προοιμιῶδες ἥλιος Διονύσιός φησιν ὑπὸ παίδων λέγεσθαι, δηλοῦν ὑπερέχειν ὅ ἐστιν ἐπιτέλλεσθαι τὸν ἥλιον. Ἀριστοφάνης. λέξεις ἄρ' ὥσπερ τὰ παιδία, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε, ἤγουν ἀνάτειλον. συμφέρεσθαι δὲ μάχῃ, τὸ συμβάλλειν εἰς πόλεμον καὶ συνάγεσθαι. ἀφ' ὧν συμβολή τις ὁ πόλεμος, καὶ τὸ ξυνάγομεν ἄρηα, καὶ συμφερτὴ ἀνδρῶν ἀρετὴ ὅ ἐστι συνοῦσα κατὰ τοὺς παλαιούς, εἰπεῖν δὲ ἰδιωτικώτερον, συνακτή. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ῥήματος, καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον συμφέρον εἴτουν συνοῖσον γίνεται. εἰ δέ τις εἴποι καὶ τὴν κακὴν συμφορὰν ῥηθῆναι ἀπὸ τοῦ πολεμικῶς ἐπ' ὀλέθρῳ συμφέρεσθαι, οὐκ ἂν εἴη ἀστοχώτερον εἰπεῖν. ὡς δὲ τῶν πυλίων καὶ ἐπειῶν ἔπλετο νεῖκος, σημείωσαι ὅτι τοὺς ἀκαίρους καλλωπισμοὺς τοῦ λόγου ἐκκλίνων ὁ ποιητὴς, ποιεῖ οὕτω κἀνταῦθα. ὡς γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἔφη ὁπότε ἠλείοισι καὶ ἡμῖν νεῖκος ἐτύχθη ἤγουν ἠλείοις καὶ πυλίοις, μεταλαβὼν τοῖς πυλίοις εἰς τὸ ἡμῖν. οὕτω κἀνταῦθα μετέλαβε λόγῳ πολυωνυμίας τοὺς ἠλείους εἰς τοὺς ἐπειούς, καὶ ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν πυλίων καὶ ἠλείων ἔπλετο νεῖκος, πυλίων ἔφη καὶ ἐπειῶν, μὴ ἐθελήσας ἐπιβούλως καλλωπίζειν ἐν ἀγωνίας καιρῷ. τὸ δὲ κόμισα μώνυχας ἵππους, ἀντὶ τοῦ ἐκ λείας ἔσχον, κοινότερον πέφρασται. τὸ δὲ ἀττικὸν, ἐκομισάμην. δῆλον δὲ πάντως ὅτι ἀπὸ τοῦ κομίζειν, παρὰ τὸ, κόμισον δέ μοι ἵππους. ἐκεῖνο δὲ ἐπιμελείας ἐστὶ δηλωτικόν, ἐξ οὗ καὶ κομιδὴ, ἡ ἐπιμέλεια καὶ ἐπίρρημα σημασίας ὁμοίας ὀνοματικῶς ἀπὸ δοτικῆς, τὸ κομιδῇ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς λίαν. τῆς ἐκεῖθεν δὲ συστοιχίας καὶ τὸ ἱπποκόμους. καὶ ὁ ὀρεωκόμος, καὶ ἄλλα μυρία. τὸν δὲ Μούλιον παρεσημειώσατο νέστωρ γαμβρὸν εἶναι αὐγείου, εἰς ἔνδειξιν πολυτελείας ἀστείας τοῦ ἐκεῖθεν ἱππέως αὐτὸς γενέσθαι ὅθεν ὁ πατὴρ Νηλεὺς ἐστερήθη τῶν ἵππων. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι Νέστορος τοῦ τὴν ἱστορίαν χορηγοῦντος τῷ ποιητῇ τὴν Ἀγαμήδην πολυφάρμακον ἱστορήσαντος, ὁ παλαιὸς λόγος τοιαύτην καὶ τὴν μήδειαν παραδίδωσι καὶ τὴν Θῶνος γυναῖκα τὴν αἰγυπτίαν. ἧς ἐν Ὀδυσσείᾳ ὅμηρος μέμνηται. ὅτι δὲ πολυφάρμακος ἡ κατὰ τὴν ἦλιδα χώρα, δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὡς μήδεια ἐξ ἀθηνῶν φυγοῦσα αἰγέως φόβῳ διότι τῷ θησεῖ αὐτὴ ἐκέρασε φάρμακον, οἰκήσασά τι τὴν πλησίον ἤλιδος ἔφυγεν ἔνθα που καὶ ὁ αὐγείας ἦν, πολυφάρμακα ἐποίησε τὰ ἐκεῖ. Ἀρριανὸς δὲ, καὶ Κροκοδείλην τινὰ ἱστορεῖ οὕτως ἔχουσαν γυναῖκα γοητεύειν. οὐκ ἀπῳδὸς δὲ τούτων οὐδὲ ἡ λεγομένη Κίρκη. ἐν δὲ τῷ, ἣ τόσα φάρμακα ᾔδη ὅσα τρέφει χθὼν, φάρμακα μὲν μέσως ἔφη τά τε ἀγαθὰ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα. τὸ δὲ ᾔδη ὁμοφωνεῖ, ὡς καὶ ἄλλαχοῦ ἐρρέθη, τῷ πρώτῳ αὐτοῦ προσώπῳ τῷ ᾔδεα ᾔδη ἐστέρηται τοῦ ν. τὸ μέντοι εἰρήκειν εἰρήκη λέγουσιν ἴωνες ὡς ἀπὸ τοῦ εἰρήκεια, ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἑστήκειν, ἑστήκη ὡς ἀπὸ τοῦ ἑστήκεια, ὅμως τὰ τούτων τρίτα, καινότερον σὺν τῷ ν προφέρουσιν, ἀπὸ τοῦ ἠρήκει, ἑστήκει. καθὰ καὶ τὸ ᾔσκειν εἴρεια καὶ τὰ λοιπά, ἀπὸ τοῦ ᾔσκεια. τοιούτῳ δὲ λόγῳ κεῖται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, εἰσῄειν ὁ δεῖνα ἀντὶ τοῦ ἦλθε. τὸ δὲ ὅσα τρέφει χθὼν, τινές τι τραφερὴν ἐτυμολογοῦσι, καὶ πρὸς διαστολὴν δὲ φαρμάκων ἑτέρων εἴρηται. καὶ ὑπερβολὴν δέ τινα ἔχει, καθότι οὐκ ἂν ἡ Ἀγαμήδη πάντα φάρμακα εἰδείη. ἐπεὶ μὴ δὲ δυνατόν. ἧς δὴ Ἀγαμήδης τὴν ἱστορίαν πάνυ γοργῶς ἐπεισοδιάσας ὁ ποιητὴς, μέθοδον δίδωσιν ὅπως χρὴ ἐπιλυσικῶς παραπλέκειν τοῖς προὔργου καὶ καιριωτέροις, τὰ πάρεργα. χαλκήρες δὲ δόρυ, τὸ χαλκῷ ἀρηρός. τὸ δὲ ἔτρεσαν, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἔντρομοι ἔφυγον. τὸ δὲ ἐπεὶ ἴδον ἄνδρα πεσόντα. ἡγεμόν' ἱππήων, ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. δηλῶν, ὡς ἄνδρα τὸν ἀριστέα εἶπεν, ἤτοι τὸν ἀνδρεῖον. ὅτι δὲ τοιαύτη στρατιᾶς κεφαλὴ πεσοῦσα συγκαταφέρει τὸ λοιπὸν σῶμα τοῦ στρατοῦ, δῆλον. τὸ δὲ κελαινῇ λαίλαπι ἶσος, παραβολὴ σύντομος δηλωτικὴ ὀξέος καὶ συντόνου δρόμου, ἣν πλατῦναι οὐκ ἐπέτρεπεν ὁ καιρός. τὸ δὲ ὀδὰξ ἕλον οὖδας, ἔχει τι ἀστεῖον ἀντιθετικὸν σχῆμα, ἵνα λέγῃ ὡς ἐγὼ μὲν, δύο ἀμφὶς ἕκαστον ἕλον ἀμφὶ ἕκαστον δίφρον, ἄνδρας ἕλον. αὐτοὶ δὲ, οὐκ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ οὖδας ἕλον δάκνοντες ὑπὸ σφαδασμοῦ. μέγα δὲ ἔργον ἀληθῶς ἄρεος ὡς προερρέθη, τὸ ἐφ' ἑνὶ νέῳ πολεμιστῇ, ἑκατὸν ἄνδρας πεσεῖν. ὅτι δὲ ὁ δίφρος, καὶ δίοχος κατὰ Παυσανίαν ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τοῦ δύο ἔχειν καθὰ καὶ δίφρος ἀπὸ τοῦ δύο φέρειν, καὶ ὅτι τὸν τοιοῦτον δίοχον καὶ δίεδρον ἐκάλουν, εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀκτορίωνε μολίονε παῖδε, διαφωνεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. οἱ μὲν γὰρ καὶ ἄμφω τὰς λέξεις, πατρωνυμεῖσθαί φασιν. ἵνα λέγῃ ἀκτορίωνας μὲν ἀναμφιλέκτως, τοὺς ἀκτορίδας ὅ ἐστιν υἱοὺς ἄκτορος, μολίονας δὲ, ἢ πατρωνυμικῶς καὶ αὐτὸ οἷα μόλου ὄντας παῖδος τοῦ καὶ ἄκτορος. διὸ καθὰ ῥωμαϊκῷ ἔθει ἄκτωρ μόλος ἀσυνδέτως ὁ πατὴρ κατὰ διωνυμίαν, οὕτω καὶ οἱ αὐτοῦ παῖδες ἀκτορίωνε μολίονε, ἢ μητρωνυμικῶς, ἀπὸ μητρὸς μολιό-

νες. ἵνα κλίνοιντο ἀπὸ τοῦ Μολιονίδης Μολιονίων, ὡς Πριαμίδης Πριαμίων, καὶ ἐν συγκοπῇ, Μολίων. μάλιστα δὲ, ὡς Ὑπεριονίδης Ὑπεριονίων Ὑπεριονίωνος, καὶ ἐν συγκοπῇ, Ὑπερίονος. καὶ λέγοιντο καθάπερ διὰ πατέρα τὸν Ἄκτορα, Ἀκτορίωνε, οὕτω καὶ διὰ τὴν μητέρα Μολιόνην, Μολίονε. ἤγουν Μολιονίδαι ἢ Μολιονίωνε, ὅ ἐστι Μολιόνης υἱοί. ὅπερ οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, σημειουμένοις κἀνταῦθα, μὴ σχηματίζεσθαι παρ' Ὁμήρῳ ἐκ μητέρων πατρωνυμικά. καὶ οὕτω μέν τινες. ἕτεροι δὲ, τὸ Μολίονε, κατ' ἐπίθεσιν ἤγουν ἐπιθετικῶς νοοῦσιν. ἵνα ἡ λέξις δηλοῖ, τοὺς μαχίμους καὶ ὁρμητικούς. οὐ παρὰ τὸν μῶλον, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἐν μάχῃ μόλευσιν. ἐξ ἧς ἐν ἐκτάσει ὁ μῶλος γίνεται, ἢ παρὰ τὸ μολῶ ῥῆμα, ἐξ οὗ καὶ Μούλιος ὁ ῥηθεὶς τοῦ Αὐγείου γαμβρός. καὶ Μόλος ὁμώνυμος τῷ Μόλῳ Ἄκτορι, ὁ τοῦ Μηριόνου πατὴρ, καὶ Μόλωνες οἱ παρὰ τῷ κωμικῷ. ὅ, τι ἥρως καὶ ὁ σκωπτόμενος, καὶ οὕτω μὲν τὰ κατὰ τὰς δύο ταύτας λέξεις. οἷοι δὲ οἱ Ἀκτορίωνες, καὶ ὡς ὁ μῦθος εἰς ἓν συναλείφει σῶμα τούτους, περιπλαγμένην αὐτοῖς φύσιν πλάττων, καὶ συνάγων, συντιθεὶς, οὐκ ἀποστερῶν αὐτοὺς τῶν μερῶν τῶν δύο σωμάτων, καὶ ὡς ἀκαταγωνίστους ποιεῖ τερατώδεις ἰδέας ὑπισχνουμένους καὶ ἄμφω ἐν ἑνὶ σώματι καθ' Ἡσίοδον. εἰ καί τινες δύο ἑκατέρους ἔχειν σώματά φασι, δηλοῦσιν ἕτεροι. ἱστορῶν δέ τις ὅμως τὰ τῶν πολλῶν, λέγει ὅτι Κτέατος καὶ Εὔρυτος περὶ ὧν καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τοῦ Πατρόκλου γέγραπται, Ἄκτορος υἱοὶ λέγονται τοῦ καὶ Μόλου. διὸ καὶ Ἀκτορίωνες λέγονται καὶ Μολίονες ὡς προσεχῶς εἴρηται. φιλάδελφοι δὲ ἱστοροῦνται, καὶ μιᾷ ψυχῇ ἐν δισὶ σώμασι διοικούμενοι. ὁ δὲ μῦθος εἰς ἓν συνάπτων αὐτοὺς ὡς δὴ καὶ τῷ Πλάτωνι περὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς λόγον τινὰ ἐνδίδωκεν ὁμοίως, διφυεῖς πλάττει τῷ σώματι, ἴσως πλευρῶν συνημμένους, ὡς καὶ ὑπὸ μιᾷ ζώνῃ ἅμα ζώννυσθαι, διάζων αὐτοῖς τὰς κεφαλάς. καὶ ὄμματα ὑπανοίγων τέσσαρα, καὶ χεῖρας τοσαύτας προτείνων. καὶ πόδας ὑπερβάλλων ἴσους. ὡς διὰ ταῦτα, καὶ τοῖς γυμνικοῖς αὐτοὺς ἀγῶσι μάλιστα ἐνευδοκιμεῖν. περί τινων δὲ ἱστορεῖται, καὶ ὅτι αὐτὸς Ἡρακλῆς συμμαχούντων αὐτῶν τῷ Αὐγείᾳ, εἰς τὸ ἐμφανὲς μὴ ἔχων περιγενέσθαι, λοχήσας ἀνεῖλεν, καὶ οὕτω τὴν Ἦλιν ἐπόρθησεν. ὅθεν καὶ φασὶ διὰ τὸ τηνικαῦτα τοῦ πολέμου δυσεργεῖν, καὶ εἰς παροιμίαν ἐκπεσεῖν τὸ πρὸς δύο οὐδὲ Ἡρακλῆς. ὅτι δὲ καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἐνιαχοῦ ἀγῶνα τελεῖν εἶχε διὰ τὸ τοῦ Ἐνυαλίου ξενίας, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὃν καὶ ἡ Θρᾴκη παραβραχὺ διασπαράττουσα εἶδεν ὑπὸ λύσσου, ὡς ἐν τοῖς τοῦ Πινδάρου δηλοῦται. καὶ ἄλλως δέ ποτε δίχα πολέμου ἐδυστύχησεν εἴς τινα βολήν. ἀφ' ἧς παροιμία τὸ, βέβληται βαλών. ἐν Ὀλυμπίᾳ γάρ φασιν ἀνδριάντα ἰδὼν καὶ νομίσας λῃστρικόν τινα εἶναι ἄνδρα, ἐπαφῆκε λίθους, ὃς ἀναστραφεὶς, βέβληκε τὸν Ἡρακλέα. παλαιὸς δέ τις, οὕτω συντομώτατα φράζει, πλήξαντα καὶ πληγέντα τὸν Ἡρακλέα. ἐπεὶ μεταξὺ ἐπιὼν καὶ Ἤλιδος δαιδάλειον ἀνδριάντα ἀγνοήσας, ὡς ἄνδρα ἔπληξε λίθῳ, ὁ δὲ ἀντικρούσας ὀπίσω, ἔπληξεν αὐτόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ σοφὸς Νέστωρ ὑποδυόμενος τὸ ἀπίθανον ὡς μὴ εὐχερὲς ὂν κατὰ τοιούτων ἀηττήτων ἀνδρῶν ἀριστεῦσαι αὐτὸν ἔτι ταῦτα οὔπω εἰδότα πολεμεῖν οἷς καὶ Ἡρακλῆς ἀντέστησαν, ἐτόλμησε μὲν εἰπεῖν ὡς ἐξαλάπαξεν ἂν καὶ αὐτοὺς, εἰ μὴ πατὴρ Ποσειδῶν ἐκ πολέμου ἔσωσε συσκιάσας ἢ καὶ φυγόντας. τοῦτο δὲ δηλοῖ, τὸ καλύψας ἠέρι πολλῇ, ὅ ἐστιν ἀφανίσας ὡς ἐν ἀορασίᾳ. ἐθεράπευσε δὲ τὸν ἀλαζόνα λόγον, δὶς παρασημηνάμενος παῖδας ἔτι αὐτοὺς εἶναι, ἀγαθοὺς μὲν εἰς μάχην οὔπω δὲ ἀκαταγωνίστους, οἷα μὴ δὲ μάλα εἰδότας πολέμοιο διὰ νεότητα. δῆλον δὲ ὅτι τι ὁ μῦθος λόγῳ μόνῳ Ἀκτορίωνας τοὺς ῥηθέντας ἀδελφοὺς λέγει, Ποσειδῶνος ὄντας. δι' οὗ αἰνίττεται τὸ ἐν αὐτοῖς ὑγρὸν καὶ θυμῶδες καὶ ἄγριον. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἐκ Ποσειδῶνος ὡς καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. καὶ ὅτι τὸ μὲν Ἀκτορίωνε, συστέλλει φύσει κανονικῶς τὸ προπαραλῆγον δίχρονον. διὸ καὶ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. τὸ δὲ Μολίονε, ἐκτείνει μὲν τὸ ι τῆς προπαραληγούσης κατὰ χρόνου μετάθεσιν, συστέλλει δὲ τὸ παραλῆγον ὁ κατὰ τὸν ἐν τοῖς τοιούτοις κανόνα, ὁμοίως τῷ Κρονίονος ἐν τῷ, οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην. καὶ ὅτι τὸ μὲν Ἀκτορίωνε, ὁλοκλήρως ἔχει. τὸ δὲ Μολίονε, δυοῖν λέλειπται συλλαβῶν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Ἀνθεμίδης ὃ δηλοῖ υἱὸν Ἀνθεμίωνος. ἐν δὲ τῷ, τόφρα δ' οὖν, ἀργὸν κεῖται τὸ οὖν ὡς πολλαχοῦ γίνεται, κατά τινα παραπλήρωσιν. ἐν δὲ τῷ δι' ἀσπιδέος πεδίοιο, ἢ ἀσπιδέος τρισυλλάβως νοητέον πεδίον, τὸ περιφερὲς δίκην ἀσπίδος πάντοσε ἴσης, ἢ σπιδέος κατά τινας δισυλλάβως, τὸ ἐκπεταμένον καὶ πλατὺ ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω. ἐξ οὗ καὶ σπιθαμὴ παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι, ὅ ἐστιν ἐκτείνεσθαι ἐν τῷ μετρεῖν τοὺς ἄκρους δακτύλους, καὶ ἀσπὶς, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἢ κυρίως ἡ κυκλοειδὴς ἢ μὴ εἰς μῆκος ἐκπεταμένη. ὅτι δὲ πᾶν πλατὺ πεδίον καὶ μὴ εὐπεριόριστον κατὰ τὴν τοῦ ἀσπιδέος γραφὴν, περιφερὲς εἶναι δοκεῖ ὡς κύκλον ἐναπολαμβανομένου τῇ θέᾳ διὰ τὸ δυσέκμετρον τοῦ πέρατος, ἡ ὄψις ἐδοκίμασε. συνηγορεῖ δὲ τῇ τοῦ σπιδέος γραφῇ, καὶ τὸ παρ' Αἰσχύλῳ σπίδιον, ὅ ἐστι μακρὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. τὸ δὲ, ἀνάτ' ἔντεα καλὰ λέγοντες, ἢ ἁπλῶς εἴρηται ὡς δέοις ὂν πᾶν ὅπλον, καλὸν ἐξ ἐπιμελείας εἶναι, ἢ πλῆθος λαφύρων δηλοῖ. ὡς μὴ ὅπλων ἁπλῶς οὕτω λαμβανομένων, ἀλλὰ τῶν καλῶν ἐπιλεγομένων. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ, ἀνάτ' ἔντεα, καὶ ὅτι ψιλοῦται καθ' Ὅμηρον τὰ ἔντεα. εἰ καὶ οἱ μεθ' Ὅμηρον δασύνουσιν. ὡς ὁ αὐθέντης ὅ ἐστιν αὐτοφόντης, δηλοῖ, καθὰ εὕρηται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἐπὶ Βουπρασίου βήσαμεν ἵπποις, ἀντὶ τοῦ ἕως εἰς Βουπράσιον ἠλάσαμεν. Βουπράσιον δὲ, περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ γέγραπται, ἀξιόλογός φασι κατοικία Ἤλιδος, ἠφανίσθη δὲ ὕστερον. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ ἄρχοντος Βουπρασίου. προσεχῆ δὲ τῷ Βουπρασίῳ, καὶ τὰ ἐφεξῆς χωρία. ὧν πέτρα μὲν Ὠλενία, ἥν φασι μεμνῆσθαι

θαι

θαι καὶ Ἡσίοδον ἐν τῷ, ὤκει δ' ὠλενίην πέτρην, δοκεῖ ἀπὸ ὠλένου κεκλῆσθαι πόλεως ἀχαΐας. αὐτὴ δὲ ἀπὸ ὠλένου ἀρχηγοῦ, υἱοῦ λαξιθέας μιᾶς τῶν δαναΐδων κατὰ τὸν τὰ ἐθνικὰ γράψαντα. δεδήλωται δὲ περὶ ταύτης, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν βοιωτίαν. ἀλήσιον δὲ, ἀπό τινος ἀλησίου υἱός φασι τῆς τῶν ἱπποδαμείας μνηστήρων. ἣν δὲ καὶ ἀλήσιόν φασι πεδίον ἠπειρωτικὸν, κληθὲν ἀπὸ πηγνυμένου ἐκεῖ πολλοῦ ἁλός. τὸ μέντοι ὁμηρικὸν, ἔοικεν ὡς ἀπὸ τῆς ἄλης, ψιλοῦσθαι. τινὲς γὰρ, τὸν ῥηθέντα ἀλήσιον ἀπόγονόν φασι, ὡς καὶ ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας ἱστορεῖ, ἐκ τῆς ἐξ ἀσίας εἰς πελοπόννησον κατά τινα πλάνην ἀφικομένων. διείληπται δὲ καὶ περὶ τούτου ἐν τοῖς τῆς βοιωτίας. ἡ δὲ γραφὴ τῆς προπαραληγούσης τοῦ ἀλησίου διαφορεῖται. ὁ μὲν γὰρ τὰ ἐθνικὰ γράψας κατὰ στοιχεῖον, διὰ τοῦ η οἶδεν αὐτήν. ὁ δὲ ἐτυμολόγος, διὰ διφθόγγου, ἀπὸ τοῦ ἀλέω φησὶ τὸ ἀλήθω. ἡ δὲ κατ' αὐτὸ σύνταξις, δισσή. ἢ γὰρ στιχθέντος τοῦ ἀλησίου, λέγει τὸ, ἔνθα κολώνη κέκληται, ἢ ἄλλως συναπτῶς καθ' ὑπερβατὸν, φησὶν οὕτω, καὶ ἔνθα ἀλήσιον κολώνη κέκληται, πρὸς διαστολὴν τῆς προρρηθείσης κολώνης. ἐν δὲ τῷ ἄνδρα κτείνας πύματον λίπον, οὐ λέγει μὲν, τίνα ἔλιπε. δηλοῖ δὲ ὅτι τὸν κταμένον ἔλιπον ἢ τὴν μάχην ἔλιπε. Καὶ ὅρα ὡς κοσμίως ἐπὶ ἐλλειπεῖ πράξεως, καὶ ἐλλειπτικῷ ἐχρήσατο σχήματι. Ἰστέον δὲ ὡς ἐντεῦθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα λαβοῦσα, λέγει ἐπὶ πολέμου ἢ ἀγῶνος καὶ τῶν τοιούτων, ὅτι ὁ δεῖνα ὅλων ὕστερον ἕνα ἔρριψε. ἢ ὅλων ὕστερον μίαν πληγὴν ἐκτήσατο. πύματα δὲ, ἢ τὸν ἔσχατον λέγει ὃν ἀλλαχοῦ εἶπεν ὀπίστατον. κατὰ τὸ, πυμάτας ὤτρυνε φάλαγγας, ἢ μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ἄλλον ἀνεῖλεν. ὡς τὸ, πύματον ὡπλίσατο δόρπον. τὸ δὲ πάντες εὐχετόωντο θεῶν Διΐ, Νέστορί τ' ἀνδρῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐφήμως ἔλεγον καὶ εὐχαρίστως ἐμοί τε καὶ Διΐ, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπεκαλοῦντο ἡμᾶς εἰς ἐπικουρίαν εἴ τι χρὴ κακὸν τῶν ἀπείσω ἀλεξικάκου ἀμύνης δεόμενον. ἐν δὲ τῷ, ὡς ἔον εἴπερ ἔην, ὃ δὴ πάντως ἐπίτηδες οὕτω διχῶς ἐφράσθη πρὸς ἔνδειξιν πολυσχηματίας, τὸ μὲν ἔον, ῥῆμά ἐστι τὸ δὲ ἐὼν μετοχῆς. ἐξ οὗ καὶ τὸ, πῶς ἂρ ἔοι τάδε ἔργα. τὸ δὲ ἔην, τὸ ἐντελές ἐστι τοῦ ἦν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κοινὸν ἦν, οὐ μόνον ἔον, καὶ ἔην ὁ ποιητὴς γράφει ὡς ἐνταῦθα, ἀλλὰ καὶ ἔην καὶ ἤην. ἐρεῖ γοῦν μετ' ὀλίγα. ἀγορή τε θέμις τε ἤην, καὶ νόθος γαμβρὸς ἔμπεδος ἦεν. λέγεται δὲ καὶ ἔα, ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ. τοῖος ἔα, καὶ ἐν συναιρέσει δὲ ἧ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀττικούς. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἔα, ἦα γίνεται. Ὅρα δὲ ὅτι ὁμοιοσχήμονά πως καὶ ἡ εἰσβολὴ τοῦ διηγήματος καὶ τὸ πέρας. ἀρξάμενος γὰρ ὁ γέρων, ἔφη. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, ἐξῆς, ἐν δὲ τῷ τέλει, ὡς ἔον εἴπερ ἔην γε μετ' ἀνδράσιν. ὅτε ἥβων δηλαδή. ἐπιφωνηματικῶς δὲ τὸ, εἴπερ ἔην. οὐ γὰρ ἐν ἀδιαστίῳ εἰ ἀνδρεῖος ἦν ὁ τοιαῦτα κατωρθωκώς. Τὸ δὲ οἶος τῆς ἀρετῆς ἀπονήσεται, μέγα ὄνειδος εἰ μήτε τοὺς ζῶντας Ἀχιλλεὺς ὠφελήσει, μήτε ζῆλον ἀφήσει τοῖς εἰσέπειτα. πρὸς διαστολὴν δὲ ὁ Νέστωρ ἑαυτοῦ, ταῦτα ἔφη. ὃς καθὰ τὸ ῥηθὲν διήγημα ἐδήλωσεν, ὄνασθαι τῆς ἑαυτοῦ ἀρετῆς τοὺς συμφυλέτας πεποίηκεν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν ὁ Πάτροκλος ὡς οἷα ἐκ διδασκάλου πεισάμενος ἐπιχείρημα καὶ παραφράσας, αἰναρέτην ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ἀχιλλέα καλέσει. ὅ ἐστιν ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχοντα. ἐρεῖ δὲ, τίς ἄλλος ὀνήσεται ἐκ σοῦ. ὅτι δὲ τὸ ὀνεῖν, καὶ ὀνίσκειν λέγεται κατὰ παραγωγὴν, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὅτι ὀνεῖαται λέγεται, παρὰ τὸ ὀνίσκειν ἡμᾶς. ἀναλογία δὲ τοῦτον, κατὰ τὸ ῥύω ῥυίσκω, πλέω πλίσκω, κνύω κνυίσκω, γεγωνῶ γεγωνίσκω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὧν πρὸς ὁμοιότητα παραλαλεῖται καὶ τὸ γνίσκεσθαι. ὅπως δὲ ὁ ἀχιλλεὺς μετακλαύσεται ἐπειδὰν ὁ λαὸς ὄληται, προείρηται. εἰπεῖν δέ ἐστιν εἰς τοῦτο, καὶ ὅτι λυπεῖται πᾶς ὁ ἔχων ἀρετὴν περιττὴν, ὅτε τὸ ὑποκείμενον ἀπόληται. ὡς καὶ Ἀχιλλεὺς πάθοι ἂν, ὀλομένου τοῦ λαοῦ ὑπὲρ ὧν κινδυνεύειν ἐχρῆν. τὸ δὲ ὦ πέπον, οὐ ψογερὸν ὥς τι δηλοῦν ἄνδρα ἔκλυτον. φιλίας δὲ ἀμοιβῆς ἐνδιάθετον. καὶ εἴρηται μὲν ἱκανῶς ἤδη περὶ τῆς λέξεως ταύτης καὶ τῆς κατ' αὐτήν. ἄρτι δὲ οὐ περιττὸν εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ πέσσειν ἤγουν πέπτειν ὅθεν ὁ πέπων καὶ ἡ πεπαιτέρα γίνεται. γυνὴ δηλαδὴ μήτε πάνυ γεραιά, μήτε μὴν ἔτι ἀκμαία. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, νέα παλαιᾶ, μεσοκόπῳ τε πεπαιτέρα. τὸ δὲ ἐπιτέλλειν ὃ καὶ παθητικῶς, ἐπιτέλλεσθαί φασι, κυριωτάτη λέξις ἐστί. διὸ καὶ πολλάκις αὐτῇ ὁ ῥήτωρ Νέστωρ χρᾶται ἐνταῦθα. τὸ δὲ Ἀγαμέμνονι πέμπε, πάνυ δεξιῶς εἶπεν ὁ Νέστωρ. διδάσκων τὸν πάτροκλον, ὡς οὐ προσθήκη τῆς τοῦ ἀχιλλέως ἐστὶ συμμαχίας, ἀλλ' ἐφ' ἑαυτοῦ σύμμαχος ἐπέμφθη τῷ βασιλεῖ. καί πως ἠρέμα βούλεται πεῖσαι, τῷ Ἀγαμέμνονι μᾶλλον αὐτὸν ἀκολουθεῖν, καὶ μὴ πάνυ προσέχειν τῷ ἀχιλλεῖ τὸν νοῦν. ὁ δὲ πάντα μάλα ἠκούομεν, ἀπαιτεῖ καὶ τὸν τότε παρόντα καὶ ἀκούοντα πάτροκλον, μεμνῆσθαι ὁμοίως τούτοις τῶν τότε λεχθέντων καὶ φυλάσσειν αὐτά. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἂν ἡ ἥρα πολλὰ καμεῖν ἐν τοῖς πρὸ τούτων αὐχεῖ λαὸν ἀγείρουσα ὡς δεδήλωται, ἀλλὰ πρὸς ἱστορίαν, Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ τῷ τοιούτῳ ὑπουργοῦσι λειτουργήματι, λαὸν ἀγείροντες. Ἥρας μέν τοι συνεφεπομένης, τουτέστιν ἡραίας ὅ ἐστι βασιλικῆς μεγάλης ἀξίας ὑφ' ἧς ἐπιτραπέντες, ἐποίουν ἃ ἐποίουν. τὸ δὲ ἀχαιΐδα πουλυβότειραν, δεξιῶς ἐρρέθη, ὡς ἐκ τοιαύτης γῆς πολυανθρώπου δηλαδὴ, δυνατοῦ ὄντος ἀγείρειν λαόν. δῆλον δὲ ὅτι ὡς ἀρίστοις τῷ Ὀδυσσεῖ καὶ τῷ Νέστορι ἀνετίθει τὰ τῆς στρατολογίας. αὐλῆς δὲ χόρτον, οἱ μὲν, τὸν περιορισμόν φασι καὶ τὴν περιοχήν. οἱ δὲ, τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς ὃ καὶ μέσαυλον ἀλλαχοῦ εἶπε. καὶ φασὶν οἱ ἐτυμολόγοι ὅτι χόρτοι οἱ ῥοχαλοὶ, ἐπεὶ ἀπὸ χόρτου κατεσκευάζοντο. κάλλιον δὲ εἰπεῖν ἕτεροι, ὅτι, εἰ μὲν χόρτος νοηθῇ τὸ κατὰ χρῆσιν ἀρχαίαν κύκλῳ περίφραγμα, λέγεται οὕτω, διὰ τὸ μὴ ἑρκίοις ἀλλὰ χόρτοις τὸ παλαιὸν φράττεσθαι τὰς αὐλάς. ἢ φυομένοις ἐπίτηδες, ἢ καὶ ξηροῖς τεθειμένοις. εἰ δὲ τῆς αὐλῆς τὸ χώρημα χόρτος λέγεται, εἴη ἂν τοῦτο, διὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ τὰς μεγάλας

αὐλὰς

αὐλάς, χόρτοις ἐν καρπῷ θάλλειν ἐξ αὐτομάτου. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ αὐλῆς χόρτος ἐκ τῆς παλαιᾶς χρήσεως ἐλαλήθη, οὕτω καὶ αἱμασιὰ πάλαι μέν, δοκεῖ ἐξ ἀκαίρως εἶναι δι' ὧν αἱμάσσεται ἡ χείρ. ὕστερον δὲ καὶ τὸ ἁπλῶς ἐκ χαλίκων τειχίον, αἱμασιὰ ἐλέγετο. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί, ὅτι αἱμασιά, ἐκ χαλίκων οἰκοδόμημα, τειχίον, θριγκός. καὶ ἕτερα τοιαῦτα. περὶ ὧν δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. καινὸν δὲ οὐδέν, χόρτον αὐλῆς λέγεσθαι τὴν περιοχήν, ἀπὸ χόρτου κατὰ ἀρχαϊσμόν, ὅθεν καὶ τὸ χορτάζεσθαι κυρίως μέν, ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ τὸν χόρτον. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων ὡς καὶ ἄλλος Διονύσιος παρασημειοῦται. ἄλεισον δὲ ὅτι κυρίως τὸ μὴ λεῖόν ἐστι ποτήριον, ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ὥς τι ἄλεισόν ἐστι τὸ ἀπαθές. οἱονεὶ τὸ μὴ λεῖον, ἀλλὰ τραχὺ τοῖς ἐμπαίσμασιν. ἐπενθέσει δὲ τοῦ σ, γέγονεν ἄλεισον. καὶ οὕτως οὐ παρρησιάζεται ἡ τοῦ ι γραφὴ εἰς τὸ ἄλεισον, ὡς ἐν τῷ λιστὸν οὐ χρῆσις ἐν τῷ, λιστὰ δ' ἀναδίδομεν εἶπεν. εἰ δέ γε ἀπὸ τοῦ ἀλὲς γίνεται ὅ ἐστιν ἀολλὲς καὶ ἄθροον, ἵνα ᾖ ἄλεισον, ἐξ οὗ ἐστι πιεῖν ἀλὲς καὶ ὡς δι' εἰπεῖν, ἀμυστὶ κατὰ τὸ δέπας, ὃ ἄμυστις λέγεται, οὐκ αὖ, τότε ἡ ει δίφθογγος ἄμαχος. ὡς τοῦ ι προσαναφανέντος εἶτα τοῦ ι πλεονάσαντος ἐν αὐτῷ. τὸ δὲ σπένδων ἐπ' αἰθομένοις ἱεροῖς, πρὸς διαστολὴν εἴρηται σπονδῆς ἑτεροίας ὁποῖαι πολλαὶ καὶ δίχα θυσιῶν ἐγίνοντο. τὸ δὲ αἴθοπα οἶνον μετὰ τοῦ αἰθομένοις ἱεροῖς, παρήχησίν τινα ἐμφαίνει. ἤδη δὲ καὶ ἐτυμολογικοῦ ἐστι τρόπου ὡς παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω ἐξ οὗ καὶ ὁ αἴθοψ οἶνος. ὁ μέντοι μῦθος, ἄλλο τι περὶ αὐτοῦ βούλεται. λέγεται γάρ που Εὐριπίδης εἰπεῖν, ἵνα εἶναι τῶν ἵππων ἐκ τῆς αἴθοπα, παπταίνοντα ὀρχάτοιο ὀπωρινός. ἐξ οὗ βροτοὶ καλοῦσιν οἶνον αἴθοπα. τὸ δὲ αἰθόμενα ἱερά, διαστέλλει τῶν ἔτι παρασκευαζομένων καὶ σφαζομένων καὶ δερομένων καὶ μιστυλλομένων. τὸ δὲ ἀμφὶ βοὸς ἕπετον κρέα ὅ ἐστιν ἐνεργαστικῇ καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμφιέπειν, συνωματεία ἐστὶν ἡ περὶ μὲν τῆς ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ ἐκτεθειμένης θυτικῆς διασκευῆς ὁποία πρὸ τῶν ἄλλων καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἔκκειται. ἀκόλουθον δὲ καὶ ταῦτα τὸ νόημα τοῦ κατὰ τοὺς ἥρωας ἐθισμοῦ. κρεωφάγοι γὰρ ἦσαν εἰ μή τι περιείη ρας τὸ πρὸς βίαν κωλύον. ἐκεῖθεν δὲ κατέβη τὸ ἔθος καὶ εἰς τοὺς ὕστερον. Λακεδαιμονίοις γοῦν φασι πρὸς μίμησιν ὀψοποιοὶ ἦσαν κρέως σκευασίας ἄλλου δ' οὐδενός. τὸ δὲ ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς, καὶ φράσαι ἐρρέθη ἐν ταῖς Λιταῖς ὡς ἴδιόν τι τοῦ Ἀχιλλέως ὄν. ἐκεῖ δὲ τῷ, ξείνια παρέθηκεν, ἀορίστως λέγει καὶ οὐκ εἰδοποιεῖ, διὰ τὸ μὴ ἀναγκαῖον εἶναι μετρεῖν αὐτὰ ἔξω καιροῦ εἰς οὐδὲν δέον. εἰ καὶ ἄλλως ἐχρῆν ὁμοίως τοῖς ἀνωτέρω, λεπτολογῆσαι καὶ αὐτά. τὸ δὲ ταρπήμεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος ὅ ἐστιν ἐνεφορήθημεν, ἢ μᾶλλον ηὐφράνθημεν διὰ τοῦ φαγεῖν καὶ πιεῖν, παράφρασίς ἐστι σαφὴς τοῦ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. τὸ δὲ ἦρχον ἐγὼ μύθοιο, σεμνῶς ἔφη ὁ γέρων, ὡς τοῦ Ὀδυσσέως δηλαδὴ ὢν λογιώτερος. οἱονεὶ γοῦν ἀξιοῖ, καὶ νῦν αὐτὸς πεῖσαι ἐξελθεῖν εἰς μάχην. τὸ δὲ κελεύων ὔμμ' ἅμ' ἕπεσθαι, σκληρόν ἐστι καὶ τῇ φράσει καὶ τῇ συναλοιφῇ. ὁ γοῦν τὰ σχεδικὰ γριφεύων, μάμμην ἂν παρακούσει ἐνταῦθα, οἷα τῶν τοιούτων ἐθάς. αὐτὸ δὲ τὸ κελεύοντας, φανερῶς οὐ δεσποτικὴ λέξις ἐστί. φιλικῶς γοῦν οὐ μὴν ὡς δεσπότης ἐκέλευεν ὁ Νέστωρ Ἀχιλλεῖ καὶ Πατρόκλῳ εἰς μάχην ἕπεσθαι. ἰσοδυναμεῖ γοῦν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ κελεύειν, τῷ ἀξιοῦν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σημαίνειν, κατωτέρω τοιοῦτόν τι δηλοῖ. ἐπειδὴ σημεῖα τῶν νοουμένων, τὰ λεγόμενα. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ κέλω, γίνεται κελεύω, ὡς βούλω βουλεύω. καὶ ἔστι πιθανῶς εἰπεῖν, ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου κέλω ἢ κελέω, γίνεται καὶ ἵππος κέλης ὁ ἄζευκτος. καὶ μᾶλλον, τὸ πλοῖον οἱ κέλητες. ἐπεὶ τὸ κελεύειν, καὶ ἐπὶ πλοίων λέγεται. ὡς τὸ, κατακέλευε δὴ παρὰ τοῖς κωμικῶ. εἰ δὲ καὶ οἱ κελέοντες ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος γίνονται ἢ ἀπὸ τοῦ κέλλειν ἐξ οὗ καὶ ὀκέλλειν κατὰ πλεονασμόν, οὐκ ἔστιν ἀσφαλῶς εἰπεῖν. χρῆσις δὲ τῶν κελεόντων, παρά τε ἄλλοις καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, ὅς φησιν ὅτι κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ τὰ λεπτὰ καὶ πηνοειδῆ τῶν ξύλων. λέγει δὲ καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὅτι κελέοντες, οἱ ἱστόποδες, καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα. τὸ δὲ μάλα ἐθέλετον, προθυμίαν ἄκραν δηλοῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἤθελον, ἀλλὰ μάλα ἤθελον. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἐθέλειν ῥήματος ἄντος μέσου, ἤγουν μήτε μόνως ψεκτοῦ, μήτε ἐπαινετοῦ, ἀλλ' ἐν μεσότητι κειμένου ἀμφοῖν, καὶ ὁ ἐθελοντὴς τὸ ἐξ ἐκείνου δηλαδὴ ὄνομα, μέσως ἔχει καθὰ καὶ ὁ ἑκοντής. καὶ οὕτω μὲν κατὰ τὸ κοινῶς συνήθεις. Θηβαῖοι δὲ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζοντες, καὶ ὥς φασιν οἱ παλαιοί, καινοεργοῦντες κατὰ τὰς φωνάς, παιγνιώδη λέξιν οἴδασι τοὺς ἐθελοντάς. λέγεται γὰρ ὅτι ἐκ τοῦ δείκω Ἰωνικοῦ, γίνεται δείκω. ἐξ οὗ παρ' οὐ μόνον ἀειδείκετος καὶ δεικανῶ, ἀλλὰ καὶ δείκηλας, ὅθεν δεικηλισταὶ παρὰ Λάκωσιν κωμικοί, λέγοντες τοιάδε τινά. ἐὰν ἐπιχώριος ἰατρὸς εἴπῃ, τρύβλιας δόπι πλιοσάνιτ, καταφρονοῦμεν. ἐὰν δὲ πλιοσάνιος, θαυμάζομεν ὡς δηλαδὴ δωρίζοντα. καὶ εἰ μὲν στωτλίον παρείδομεν, εἰ δὲ τευτλίον, ἀσμένως ἀκούσομεν. δεικηλισταὶ οὖν οἱ τοιοῦτοι, ὡς εἴτις εἴποι σκευοποιοί, καὶ μιμηταί. Σικυώνιοι δέ, φαλλοφόρους αὐτοὺς καλοῦσιν. οἱ δέ, αὐτοκαβδάλους τι καὶ ἰάμβους. Ἰταλοὶ δὲ φλύακας. Θηβαῖοι δέ, ἐθελοντάς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καθὰ τὸ, ἔδδεισεν ὁ γέρων, φιλῶν τὸ γῆρας ἔφη ὁ ποιητὴς καὶ σεμνύνων τῇ λέξει τὸν ἱστορούμενον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φησί. Πηλεὺς μὲν παιδὶ γέροντας ἐπέτελλεν. καὶ ἐπέτελλεν ὁ γέροντας Μενοίτιος. ἔστι δὲ καὶ αὐτοθελικὸν τὸ, παιδὶ γέροντας ἐπέτελλε. τὸ δὲ αἰὲν ἀριστεύειν, καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, ἱστορεῖται χρησιμεῦσαι σοφῷ τινι ἐν προσφωνήσει ἀρχοντικῇ. ὁ μὲν οὖν ἄρχων, ἤρετο τὸν σοφόν τί ἂν ἐξ ἐκείνου θέλοι, ὁ δέ, εἴτε φιλοσόφως διατεθεὶς εἴτε καὶ ἄλλως αὐτάρκης ὤν, ἤτησε μὲν οὐδέν, τὸ δὲ ῥηθὲν τοῦτο στίχον ἐξεφώνησε. μονονουχὶ φάμενος, τοῦτο καὶ μόνον δεῖσθαι τοῦ, τὸν φίλον στρατηγὸν ἐντυχεῖν. ὁ δὲ ὑπείροχος, παρὰ ὀλίγον κύριον. οὗ υἱός, ὁ ὑπειροχίδης Ἰτυμονεύς.

τὸ δὲ

τὸ δὲ γενεῇ ὑπέρτερος, ἀντὶ τοῦ εὐγενέα. Καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι Ἴωνες, ὑπέρτερον τὸν νεώτερον λέγουσιν. ὡς λέγειν ἐνταῦθα τὸν Νέστορα, ὅτι νεώτερος μὲν ὁ Ἀχιλλεύς. σὺ δὲ πρεσβύτερος. ὥς τι ἐκεῖνον μᾶλλόν σοι πειστέον, οὐ μὴν τὸ ἀνάπαλιν. τὸ δὲ φάσθαι καὶ ὑποθέσθαι καὶ σημαίνειν, εἰσὶ μέν πως ἰσοδύναμα ὡς ἐν ταυτολογίᾳ. διὸ καὶ παραιτεῖται. λαμβάνονται δὲ ἀντὶ προσακτικοῦ. καὶ τὸ μὲν ὑποθέσθαι, τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐξ οὗ ὑποθήκη λέγεται ἡ παραίνεσις. τὸ δὲ σημαίνειν, πλὴν ὑποδηλοῖ τὸν Ἀχιλλέα ὑπὲρ ὁ τηλικοῦτος, μετὰ τὸν διδάσκαλον Φοίνικα, καὶ τοῦ Πατρόκλου σημαίνοντος ἀνέξεται. ἐκ δὲ τοῦ φάσθαι, καὶ ἡ ῥηθησομένη παραίφασις οἷς σύστοιχον καὶ τὸ παρειπεῖν μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, θυμὸν ὀρίνεις παρειπών. τὸ δὲ πείσεται εἰς ἀγαθόν, ἔπαινος Ἀχιλλέως ἐστὶν ὡς στερροῦ καὶ μὴ ἁπλῶς πειθομένου εἰ μὴ ἐπ' ἀγαθῷ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς Ὀδυσσεὺς μὲν ἐν ταῖς Λιταῖς τὸν Ἀχιλλέα παραινέσεων ἀναμιμνήσκων πατρικῶν, εἰς πλάτος ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων ἐρρέθη, ἐκτίθεται αὐτάς. Νέστωρ δ' ἐνταῦθα, μέμνηται μὲν τοῦ τοιούτου κεφαλαίου ὁμοίως, πλὴν ἐν στίχῳ ἑνὶ διὰ τὸ προειλῆφθαι τὴν τοιαύτην ἐκεῖ μέθοδον. ἃ δὲ ὁ Μενοίτιος τῷ υἱῷ Πατρόκλῳ ὑπέθετο πλατυλογεῖ. ὅτι καὶ ἐνδέχεται διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Πάτροκλον. τὸ δὲ σὺ λήθεαι καὶ ἑξῆς, ὀνειδισμός τε ἐστὶν ἅμα καὶ ἐρεθισμός, ὡς μὴ τοῦ Πατρόκλου κατέχοντος τὸ πατρικὸν διδασκάλιον, ἄρτι δὲ ἀναμιμνησκομένου ἵνα νῦν γοῦν αὐτὸ ἀναλάβηται ἐνθυμηθείς, ὡς οὔτε ὁ ἑταῖρος Ἀχιλλεὺς αἰεὶ ἀριστεύει ὡς ἐπὶ τοσοῦτον μηνίων, οὔτε αὐτὸς ὑποτίθεταί τι σημαίνων πυκινὸν ἔπος. οὕτω δὲ ἀνωτέρω ἐν τῷ, μάλα ἠθέλετον, λέληθεν ὀνειδίζει τῆς πάλαι προθυμίας. καθ' ἣν τότε μέν, μάλα ἤθελον. νῦν δέ, τηλικοί δε ὄντες, ὀκνοῦσι τὸν πόλεμον, καὶ κεῖνται ἀπόμαχοι. τὸ δὲ ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν, περιττὸν ἔχει καὶ τὸ ἔτι καὶ τὸν καί σύνδεσμον· δηλοῖ γὰρ τό, ἀλλὰ νῦν ταῦτα εἴποις. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ τίς οἶδ' εἰ τόδε γίνεται, καὶ ἐν τοῖς τέλει τῆς π' ῥαψῳδίας κεῖται. τὸ δὲ σὺν δαίμονι, ἀντὶ τοῦ σὺν ἀγαθῇ τύχῃ. παραίφασις δὲ ὥσπερ καὶ τὸ παρειπεῖν, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ φράσις πυκινὸν ἔπος ὡς προείρηται. γνωμικὸν δὲ τό, ἀγαθὴ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου. ἔνθα προσληπτέον ἀπὸ κοινοῦ τό, ἀγαθοῦ. οὐ γὰρ ἡ τοῦ τυχόντος ἑταίρου παραίφασις ἀγαθή ἐστιν, ἀλλ' ἡ τοῦ ἀγαθοῦ. τοιοῦτον καὶ τό, ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι πατρός. προσυπακουστέον γὰρ ἐκεῖ τό, ἀγαθὸν παῖδα. ἄλλως γὰρ οὐδὲν ἀγαθὸν κατοιχομένῳ πατρί, παῖς οὐκ ἀγαθός. ὁμοίου σχήματος καὶ τό, οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους. καὶ ἐκεῖ γάρ, ἀπὸ κοινοῦ νοεῖται τὸ δεινὰ ἐν τῷ εἰργασμένους. ἵνα λέγῃ ὡς οὐ δεινόν, δεινὰ πάσχειν τοὺς δεινὰ εἰργασμένους. τὴν δὲ θεοπροπίην ἑρμηνεύων ἐν περιφράσει, ἐπάγει τό, καί τινά οἱ πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. μονονουχὶ λέγων ὅτι θεοπροπία ἐστί, φάσις τις ἐκ Διὸς παρομφαία δηλαδή. τὸ δὲ φόως γένηαι, ἀντὶ τοῦ ὠφελήσεις, ὡς τῶν ἡττωμένων ἐν σκότῳ διὰ αἰσχύνην δοκούντων εἶναι. διὸ παρατετηρημένως ὁ ποιητὴς ἔφη οὐχ ἁπλῶς αἴκε φόως γένηαι ἀλλὰ αἴκέ τι φόως. οὐ γὰρ ἁπλῶς φῶς ἡ ὠφέλεια ἢ ἡ νίκη, ἢ ἡ ἐπικουρία. ἀλλὰ ὡς φῶς καὶ ὡσανεὶ φῶς. λέγει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς προαναφωνητικῶς διὰ τοῦ Νέστορος, καὶ ὡς οὐ μόνον αὐτὸς ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλὰ καὶ εἰκασμὸς αὐτοῦ, τοὺς Τρῶας ἔχει ἐκφοβεῖν. ὅθεν καὶ ἀξιοῖ βοηθῆσαι διὰ Πατρόκλου τὸν Ἀχιλλέα τοῖς Ἕλλησι μὴ κινδυνεύοντα. ἐν οἷς ἅμα καὶ κολακεύει σωφρόνως τὸν Ἀχιλλέα, εἴπερ τὰ ἐκείνου ὅπλα καὶ μόνον ὀφθέντα, ἀριστεύσει φαντάσαντα τοὺς Ἀχιλλέα. σημειωτέον δὲ καὶ τῷ Πατρόκλῳ τὸ εἰς Ἀχιλλέα τι πεποιθέναι καὶ οὕτω νόθῳ Ἀχιλλεῖ φανέντι, μέγα στῆσαι τρόπαιον. ἵνα ἐν τῷ τῆς ὁπλίσεως εἰκασμῷ, ἄλλος φανήσεται Ἀχιλλεὺς κατὰ φιλίας ὅρον, ὃς τὸν φίλον ἕτερον, ἄλλον αὐτὸν εἶναι φησί. τὸ δὲ ἴσκοντες, ποιητικὴ μέν ἐστι λέξις καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ ἄλλαι, καὶ οὐκ εὔλαλος τῷ καταλογάδην γράφοντι. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἴδω, εἴσω ἐν τρισὶν ὡς εἴσκω, καὶ διαλύσει ἀναγκαίᾳ, ἐίσκω, ἵνα μονοφθογγῆται ἀναλόγως ἡ παραλήγουσα. καὶ ἀφαιρέσει, ἴσκω. ἐξ οὗ καὶ τό, ἴσκε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα. τὸ δὲ ὀλίγη ἀνάπνευσις πολέμοιο, οὐ μόνον πρὸς ἔτι τὸ σήμερον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς καθόλου δύναται λέγεσθαι. διότι ἡ τῶν κατὰ στρατὸν νικωμένοις ἀνάπαυσις, παρὰ μικρὰν γίνεται ῥοπήν, καὶ ἀνδρὸς ἑνὸς ἐπιφάνεια κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἢ φόβου ὑπόνοια, μεγάλην ὡς τὰ πολλὰ μεταβολὴν ἐξειργάσατο. τῆς δὲ ἀνάπνευσις ῥῆμα ὂν τὸ ἀναπνεῦσαι, ἀνωτέρω αὐτοῦ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ κεῖται. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ῥεῖα δὲ ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ὤσαισθε, κεφάλαιόν ἐστιν ὃ καλεῖται δυνατόν. κατασκευάζει γὰρ ὁ γέρων, ὅτι ῥᾷον οἱ Τρῶες νικηθήσονται. ἀξιῶν καὶ οὕτω ἀκινδύνως τὸν Ἀχιλλέα βοηθῆσαι τοῖς Ἀχαιοῖς.

Ὅρα δὲ τὸ ἀκμῆτες καὶ τὸ κεκμηότες, ἐν οἷς καθὰ καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις, κοινότερον φυλάσσεται τὸ κ πρὸ τοῦ μ, μετὰ τὴν συγκοπήν. ἀττικὸς δὲ ἀνήρ, ἀγμῆτες ἂν εἴποι καὶ κεγμηότες διὰ τοῦ γάμμα κατὰ τὸ ἐοικὼς μὲν ἐοιγμένα παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ κατὰ τὸ δοκῶ δόγμα. τὸ δὲ ὤσαισθε, κυριολεκτεῖται καὶ νῦν. κάτωθεν γὰρ ἐκ τῶν νεῶν ἐπὶ τὴν ἠνεμόεσσαν φεύγοντες Ἴλιον οἱ Τρῶες, ὀρθῶς ὠθεῖσθαι λεχθήσονται κατὰ τό, λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. εὐκτικῶς δὲ γράφεται τὸ ὤσαισθε. ὡς δηλοῖ Πάτροκλος ἐν τοῖς ἑξῆς τὰ τοῦ Νέστορος πρὸς Ἀχιλλέα λαλῶν καὶ παρῳδῶν ὡς ἐν μεταπτώσει τὸ ὤσαισθε, εἰς τὸ πρῶτον αὐτοῦ τὸ ὠσαίμεθα. Ἰστέον δὲ ὅτι ὠθεῖν κυρίως μέν, τὸ ῥηθέν ἐστι. λέγεται δὲ καὶ ἄλλως κοινότερον, τὸ βιαίως ἀποκινεῖν. οὕτω γάρ τις ὠθεῖν καὶ ἀπωθεῖν λέγεται, καὶ προωθεῖν, καὶ ἐξωθεῖν. τοιούτου δὲ ῥήματος παρῆκται καὶ τὸ ὠστίζεσθαι ὃ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς κεῖται, καὶ ὁ ὠθισμός. ἐκ τοιαύτης δὲ σημασίας καί τις κωμικὸς μαρωνίτης κατὰ βροντῆς παίξας, ἔφη τό, ἐξέωσε βροντὴν ἐλέματος ὀκνεῖν ἀροτὴρ γέρων χαλᾷ βοῦς, παίξας εἰς τὴν βροντὴν καὶ αὐτός,

ὡς ὁ Ἀριστοφάνης ἐν νεφέλαις. ἐν τούτοις δὲ λέγεται κεφαλαιωδῶς πρὸς τῶν παλαιῶν, καὶ ταῦτα. ὡς δὴ μὲν τῶν ἰδίων τουτέστι δὴ τῶν οἰκείων διηγημάτων, εἰς ζῆλον ὁ Νέστωρ ὅμοιον προκαλεῖται τὸν πάτροκλον. ἀναμνήσας δὲ τῆς παλαιᾶς θυσίας, ὀνειδίζει πικρῶς καὶ ἀδικεῖν φησὶν αὐτόν τε καὶ τὸν ἀχιλλέα, τῆς βασιλικῆς συμμαχίας ἀθετησαμένους ἣν ὥσπερ καὶ προυπελαλήθη ἐπὶ θεοῦ μάρτυρος ἐποιήσαντο, ὑπὲρ τότε φιλοφρονησάμενοι, περιορῶσι νῦν σὺν ξένοις αἰχμαλωτισμένους. οἷς δὲ λέγει περὶ Μενοιτίου καὶ πηλέως, παραβαίνειν αὐτοὺς ὑποθήκας πατρικὰς ἐμφαίνει ὥς τρόπον τινὰ, μισοπάτορας. αὔξει δὲ καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως φιλότιμον, ἐκείνῳ τὸ πᾶν ἀνατιθεὶς, οὐ μόνον τοῦ κινδυνεύσαι, ἀλλὰ καὶ τοῦ περιγενέσθαι τῶν τρώων σὺν ἀχαιοῖς. δείκνυσι δὲ καὶ εὐχερεστάτην τὴν χάριν, εἰ καὶ μόνος Ἀχιλλέως εἰκασμὸς τὴν νίκην ἀπεργάσεται. διδάσκει δέ φασιν ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, καὶ μὴ δεῖ ῥᾳδίως οὕτω τῶν πραγμάτων ἀπέχεσθαι ἀλλὰ διαφόρως προσλιπαρεῖν ὕστερον προσμένειν ταῖς πράξεσιν. ἰδοὺ γὰρ ὁ Νέστωρ μηδὲν ἀνύσας τῶν πρώην οἷς ἐβουλεύσατο περὶ τὴν πρεσβείαν, ἑτέρᾳ μεθόδῳ ταύτῃ πρεσβείας διὰ τοῦ πατρόκλου χρησάμενος, ἤνυσε. σημαλὸν δέ φασι καὶ ἐννοεῖν τὸν πάτροκλον καὶ μειλίχιον κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ὑποτίθεται καὶ αἰδήμονα. ὅς, καίτοι σπευδόμενος, ἀνέχεται μακρολογοῦντος τοῦ Νέστορος. καὶ ἀκούσας πολλὰ, οὐδὲν ἀντιφθέγγεται, ἀλλὰ καταπειθὴς, ὄρινε γάρ φησιν αὐτοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὁ Νέστωρ, ἔβη θέειν ἐπ' Ἀχιλλέα πείσων τὰ τῆς πρεσβείας. ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις, ἰστέον καὶ ὡς πολλοὶ τόποι τῆς ἐκ προκειμένης ἱστορίας ἀφηγήσεως, χρησιμεύουσιν εἰς πεζοῦ λόγου παραπλοκάς. οἷον ἐπὶ δυστυχίᾳ πολέμου. ῥήτιον δὲ, οὐδέ τι οἶδε πένθος ὅσσον ὄρωρε κατὰ στρατόν. οἱ γὰρ ἄριστοι, κέαται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε. γέροντα δὲ ἀνακαλουμένῳ τὴν πάλαι ἀκμὴν, οἰκεῖον τὸ, οὐ γὰρ ἐμὴ ἲς ἔσθ' οἵη πάρος, καὶ ἑξῆς. ὁμοίως καὶ τὸ, εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη ὡς ὁπότε τόδε ἐποίησα. ἀριστέως δὲ πρῶτον λαλεῖ τὸ, ἔβλητ' ἐν πρώτοισιν ἀπὸ χειρὸς, ἄκοντι. κὰδ δ' ἔπεσε. λαοὶ δὲ περίτρεσαν. φυγὴν δὲ ἐκ μεγάλης ῥοπῆς φράζει τὸ, τῶν, οἱ μὲν λιπόμην, οἱ δ' ἄλλοι πάντες ὄλοντο. κοινὴν δὲ ἐπέλευσιν ἐχθρῶν δηλοῖ τὸ, οἱ δὲ πάντες ἦλθον ὁμῶς αὐτοί τε πολέες καὶ μώνυχες ἵπποι. πολιορκητικὸν δὲ τὸ, τὴν δ' ἀμφεστρατόωντο διαρραῖσαι μεμαῶτες. ἔνθα δισσὴ σύνταξις. ἢ τὸ τὴν δ' ἀμφεστρατόωντο, ἢ ἀμφεστρατόωντο, τὴν δὲ διαρραῖσαι θέλοντες. προθυμίαν δὲ στρατιωτῶν παρίστησι τὸ, οὐδ' ἀέκοντα λαὸν ἄγειρον, ἀλλὰ μάλα ἱεμένους πολεμίζειν. ἔνθα καὶ ἀττικῶς ἀπεδόθη τὸ ἱεμένους πρὸς τὸ λαόν. πολέμου δὲ μεγάλου παραστατικὸν τὸ, ἀλλά σφι προπάροιθε φάνη μέγα ἔργον ἄρηος. ῥοπῆς δὲ πολέμου δηλωτικὸν τὸ, κτείνοντές τ' αὐτοὺς ἀνά τ' ἔντεα καλὰ λέγοντες ἄγον ἀναλεγόμενοι πανοπλίας. καὶ ἄλλα δὲ ἄλλως πολυειδῶς παραπλανήσοντι.

Ὅτι περί που τὰς τοῦ Ὀδυσσέως νῆας, ἦν τοῖς ἀχαιοῖς ἀγορή τε θέμις τε. ἐκεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ θεῶν τετύχατο βωμοί. ὥσπερ ὁ σοφὸς πᾶσιν ἐπιστατεῖ τοῖς τε ἀνθρωπίνοις τοῖς τε θείοις. Ὅτι εἰπόντος Ὁμήρου ὡς Εὐρύπυλος βεβλημένος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ ἀντεβόλησε πατρόκλῳ σκάζων ἐκ πολέμου, κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρὼς ὤμων καὶ κεφαλῆς, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο, αἷμα μέλαν κελάρυζε. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν. θαυμάζουσι τὸν λόγον τῆς συντομίας οἱ ῥήτορες ὡς διὰ βραχέων πολλὰ δηλώσαντα. καμάτου μὲν γὰρ σημεῖον, ἱδρὼς, τραύματος δὲ, αἷμα. τὸ δὲ σκάζειν, ἀλγηδόνος γενόμενον ἐκ τοῦ κατὰ [illegible] κάμαι κάζω κατὰ παραγωγήν. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ σκάζω. δοκεῖ γὰρ ὁ σκάζων, ἐθέλειν κεῖσθαι τῇ εἰς πτῶμα παρεκκλίσει. νότιον δὲ ἱδρῶτά φασιν οἱ

Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Βῆ δὲ θέειν παρὰ νῆας ἐπ' αἰακίδην ἀχιλῆα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κατὰ νῆας Ὀδυσσῆος θείοιο
Ἷξε θέων Πάτροκλος, ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε
Ἤην, τῇ δὴ καί σφι θεῶν ἐτετεύχατο βωμοί,
Ἔνθα οἱ εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησε,
Διογενὴς εὐαιμονίδης, κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ,
Σκάζων ἐκ πολέμου. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς
Ὤμων καὶ κεφαλῆς. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν κελάρυζε. νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦεν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δειλοὶ δαναῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Ὣς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Ἄσειν ἐν τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ διοτρεφὲς Εὐρύπυλ' ἥρως,
Ἤ ῥ' ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορ' ἀχαιοί,
Ἦ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες;
Τὸν δ' αὖτ' Εὐρύπυλος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Οὐκέτι διογενὲς πατρόκλεες ἄλκαρ ἀχαιῶν
Ἔσσεται. ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται.

Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων. τῶν δὲ σθένος ὄρνυται αἰέν.
Ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν.
Μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν, ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε
Ἐσθλά. τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι.
Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος κενταύρων.
Ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος, ἠδὲ Μαχάων.
Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα
Χρηΐζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰητῆρος
Κεῖσθαι. ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα, τί ῥέξομεν Εὐρύπυλ' ἥρως;
Ἔρχομαι ὄφρ' Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι μῦθον ἐνίσπω,
Ὃν Νέστωρ ἐπέτελλε γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς περ σεῖο μεθήσω τειρομένοιο.
Ἦ. καὶ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν, ἄγε ποιμένα λαῶν
Ἐς κλισίην. θεράπων δὲ ἰδὼν, ὑπέχευε βοείας.
Ἔνθα μιν ἐκτανύσας, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ,
Ὀξὺ βέλος περιπευκές. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν
Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δὲ, ῥίζαν βάλε πικρὴν
Χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον. ἥ οἱ ἁπάσας
Ἔσχ' ὀδύνας, τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα.

ἐπιμυηματίσαι, τὸν ἐκ τοῦ νοσεῖν τὸ σῶμα, τὸν οἱονεὶ νόσιον. οἱ δὲ, τὸν πάνυ τὸ σῶμα ὑγραίνοντα, ἐκ τοῦ νότου αἰτίου ὄντος ὑγροῦ. καὶ ἔστιν ἐκ τούτων ἀσυνίσασθαι, ἀττικῶς νόσον εἶναι τὸν νότον ὡς οἷα τοῦ σ μεταληφθέντος ἀττικῶς εἰς τὸ ταῦ. τὸ δὲ κελαρύζειν, δηλοῖ ψόφον τοῦ ῥέοντος αἵματος δηλοῖ. ὡς οὐχ ἁπλῶς καταῤῥέοντος, ἀλλὰ καὶ μετά τινος ἤχου. τὸ δὴ τοιοῦτον αἷμα, καὶ ἀνακοντίζοι ἄν. ὅπερ ἀλλαχοῦ φησιν ὁ ποιητής. τὸ δὲ νόος γε μὲν ἔμπεδος ἦν, οὐ μάτην ὡς ἐπὶ στίχου συμπληρώσει κεῖται. ἀλλὰ δεινῶς ἐγράφη. ἐπεὶ γὰρ αἵματος μὲν πολλοῦ ῥύσις λειποθυμίαν ἐμποιεῖ, καί που ἐνταῦθα καὶ ἀλλοφροσύνην, τὸν δὲ Εὐρύπυλον ἐθέλει ὁ ποιητὴς νήφειν ἐφ' οἷς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. προαναφωνεῖ, ὡς οὔπω ἡ τοῦ αἵματος ῥύσις αὐτὸν καταπεπόνηκεν. Ὅρα δὲ τὸ βεβλημένος, ὅτι καὶ αὐτὸ οὐχ ἁπλῶς καὶ εἰκαίως παρεῤῥίφη ἀλλ' ὡς ἐπίσημόν ἐστι τοῦ ἥρωος. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν φησί. τὸν δ' Εὐρύπυλος βεβλημένος ἔνδον. καί ἐστι σημειώματος ἄξιος Εὐρύπυλος καὶ ἕνεκα δὲ οἴκτου, ὅτι περ ὁ μὲν Μαχάων τὸν ὦμον βεβλημένος, πολλῆς ἐπιμελείας τυγχάνει, καὶ ἐφ' ἅρματος κομίζεται, ὁ δὲ Εὐρύπυλος, οὐδὲ τὸν ὑπαγάγοντα ἔχει ἀλλὰ σκάζει, αὐτὸς βαδίζων. διὸ καὶ οἰκτίζεται αὐτὸν ὁ Πάτροκλος εἰπόντα. ἀλλ' ἐμὲ μὲν σάωσον ἄγων ἐπὶ νῆα καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ βεβλημένος αὐτὸ βέλος, ἔχει τι παρηχήσεως. Ὅτι Νέστωρ μὲν στοχαζόμενος εἶπεν ὡς ὀλοφύρεται τοὺς ἀχαιοὺς ἀχιλλεύς. Πατρόκλῳ δὲ αὐτὸς ὁ ποιητὴς τὸ τοιοῦτον πάθος ἐπιμαρτύρεται. ὀλοφυρόμενος γοῦν πρὸς Εὐρύπυλον λαλεῖ ὅσα ἐκεῖνος εἴποι ἄν, περί τινων οἷς ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ ἀπείκετο ποιεῖν. ἃ δηλοῖ καὶ ἑξῆς. ὡς ἄρ' ἐμέλλετε τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης, ἄσειν ὅ ἐστι κορέσειν ἐν Τροίῃ ταχέας κύνας ἀργέτι δημῷ, τουτέστι λευκῇ πιμελῇ. ἀπὸ τοῦ ἀργὸς ἀργῆτος ἀργῆτι κατὰ συστολὴν τῆς παραληγούσης. τοῦτο δὲ πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ, ἀργῆτι κεραυνῷ. δηλοῦται δ' ἐνταῦθα τὸ εὐγυμνάστους εἶναι τοὺς ἀχαιοὺς καὶ διὰ τοῦτο εὐλιπεῖς. ὥς που καὶ πόδας ὁ ποιητὴς λέγει λιπαρούς. χαρακτηρίζει δὲ καὶ ὁ κωμικὸς τοὺς γυμναζομένους διὰ σώφρονος λιπαρότητος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν πατρὶς παρονομασθὲν ἐκ τοῦ πατρός, οὐ δήπου γὰρ ὑποκορίζεσθαι ὅτι μηδὲ οἶδεν Ὅμηρος τοιαῦτα, σεμνῶς ἔχει. τὸ μέντοι παρὰ τοῖς ὕστερον πατρίδιον, φανερῶς ὑποκορίζει κωμικώτερον. διό. αὐτίκα γοῦν αἱ ἑταιρίδες, βιάζονται εἰσελθοῦσαι, τοὺς μὲν γέροντας ὄντας, ἐπικαλούμεναι πατρίδια. ὅπερ ἐστὶ πατέρων ὑποκορισμός. τοὺς δ' ἀπφάρια, τοὺς νεωτέρους. λέγει δὲ ἀπφάρια, κατὰ Παυσανίαν τὰ ἀδέλφια. μάλιστα δὲ τὰ ὡς εἰπεῖν πατέρια. ἀπφὺς γὰρ δωρικῶς ὁ πατὴρ ἀφ' οὗ δηλαδή τις ἔφυ. τὸ δὲ ἆ δειλοί, καὶ ἐνταῦθα οἶκτον ἐμφαίνει διὰ τοῦ κλητικῷ ἐπιῤῥήματι ὅμοιον ὂν τῷ, ὦ δείλαιοι. Ὅτι τὴν τοῦ Νέστορος ὁ Πάτροκλος ὑπερθέων δεινότητα μιμεῖται οὐκ ἀληθῶς ἀλλὰ πιθανῶς τὸν ὑπὲρ ἑλλήνων ὡς κινδυνευόντων λόγον μεταχειρίσατο, ἐρωτᾷ τὸν Εὐρύπυλον εἰ ἔτι που σχήσουσι πελώριον Ἕκτορα ἀχαιοί, ἢ ἤδη φθίσονται ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμέντες. καὶ ἀκούει, ὡς οὐκέτι διογενὲς Πατρόκλεες ἄλκαρ ἀχαιῶν ἔσεται ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέονται. τουτέστι πρὸς αὐταῖς ἀναιρεθήσονται ταῖς ναυσίν. ἕτεροι δὲ τοῦτο περὶ τῶν Τρώων νοοῦσιν ὡς αὐταῖς ἐμπεσοῦνται ταῖς ναυσίν οἱ Τρῶες ὅ ἐστι προσρήξουσι, διώκοντες τοὺς Ἕλληνας. οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, κεῖνται ὡς καὶ προεδηλώθη, βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε χερ-

σὶν ὑπὸ τρώων. τῶν δή φησι θινὸς ἔρυνται αἰέν. ὁ δ' ἄκει αὖ τὸν Πάτροκλον, ὑπὲρ ἀκούσας τοῦ Νέστορος χρῆναι τὸν ἀγαθὸν στρατηγὸν αἰὲν ἀριστεύειν, αὐτὸς μὲν οὐχ οὕτω ποιεῖ, αἰσχύνεται δὲ τῶν τρώων ἀνδριζομένων αἰεί. Ὅρα δὲ τὸ ἤδη καὶ ἐνταῦθα μέλλοντι συνταχθὲν ἐν τῷ ἤδη φθίσονται. οὐκ ἐκ τοῦ φθίνω δὲ τὸ φθίσονται ὡς οὐδὲ ἡ φθίσις καὶ ὅσα τοιάδε, ἀλλ' ἐκ τοῦ φθίω. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν οὕτω γράφεται διὰ διχρόνου τὸ, φθίσονται. ἐν μέντοι τῷ, φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ἑτέρως διὰ τοῦ ἦτα ἐστὶν ἡ γραφή. ὡς ἀπὸ τοῦ φθῶ φθήσω τὸ προλαμβάνω. ἵνα ᾖ τὸ μὲν φθίω, ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω. καθὰ καὶ τὸ φθίνω. καὶ τὸ σφάζω ἐξ οὗ τὸ σφαδάζω. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ φθήσω καὶ φθάσω καὶ φθάνω καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐκ τοῦ φῶ τὸ λάμπω πλεονασμῷ καὶ αὐτὰ τοῦ θῆτα. Ὅτι Πάτροκλος μὲν, πρὸς Ἀχιλλέως δεδίδακται τὴν ἰατρικὴν ὡς ὁ ὁμηρικὸς Εὐρύπυλος λέγει. Ἀχιλλέα δὲ Χείρων ἐδίδαξε δικαιότατος κενταύρων. τοῦτο δ' οὐχ ὑπερθετικῶς εἴρηται, ὡς τῶν μὲν ἄλλων κενταύρων δικαίων ἁπλῶς ὄντων, αὐτοῦ δὲ δικαιοτάτου, ἀλλὰ ἀπολύτως οὕτως ὡς ἐν ἁπλῷ σχήματι. ὁ δίκαιος ἐν κενταύροις. ὡς καὶ Ζεὺς θεῶν ὀλοώτατος ἀντὶ τοῦ ὀλοὸς ἐν θεοῖς. Ἐπαφρόδιτος δέ φασι τὸ, δικαιότατος κενταύρων ἀντὶ τοῦ φιλοξενώτατος νοεῖ. δίκαια γάρ φησιν τὰ ξένια. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὑστερογενῆ ἀστείαν ὑπέρθεσιν ταύτην. φασηλῖται, παμφυλίων μοχθηρότατοι. σιδῆται δὲ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ. ἔστι δὲ καὶ τὸ ὀλοώτατος ὀδμὴ, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἔχει δὲ ἡ τοῦ Εὐρυπύλου φράσις ἱκετευτικῶς πρὸς Πάτροκλον πεποιημένη, οὕτω. ἀλλ' ἐμὲ μὲν σὺ σάωσον ὡς προεγράφη, ἄγων ἐπὶ νῆα μέλαιναν. μηροῦ δ' ἔκταμ' ὀϊστόν. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζ' ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δ' ἤπια φάρμακα πάσσε, ἐσθλά. τά σε προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι. ὃν ὁ ῥηθεὶς Χείρων ἐδίδαξε. περὶ δὲ τῆς νῦν ζητηθείσης ἰατρείας, μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ὅρα δὲ τὸ προτί φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι οὗ ἡ ὑπέρβασις, οὐ μόνον κατὰ τὸ, τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ ἃ δή φησιν Ἡσίοδος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ πρὸς ἄλλοτ' ἄλλου ἐτύπτετο. καὶ κατὰ τὸ, τὴν αὐτὸς ἱμάντος ὁδοὺς ἔννοον. καὶ, κατ' ἄλλος ἄλλο μέρος. Ὅτι περὶ ἰατροῦ δυνατοῦ μὲν ὠφελῆσαι, περιστατηθέντος δὲ δεινῶς, ῥηθήσεται τὸ, οἴομαι τὸν δεῖνα ἕλκος ἔχοντα, χρήζοντα καὶ αὐτὸν ἀμύμονος ἰατῆρος, κεῖσθαι. περὶ Μαχάονος δὲ ὁ ποιητικὸς Εὐρύπυλος τοῦτο φησίν. ἔνθα καὶ τὸν Ποδαλείριον πολεμικὸν εἶναι λέγει, φράζων οὕτως. ἰητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων. τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὀΐομαι ἕλκος ἔχοντα καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη. ὁ δ' ἐν πεδίῳ, τρώων μένει ὀξὺν ἄρηα, ὡς οἷα μὲν τῷ πόλεμος δῆλον τὸ οὐ μάχης ἀσθενοῦν. τοῦτο δὲ καινότερον πέφρασται, τὸ μὲν γὰρ ὀρθὸν καὶ κοινὸν, οὕτω. τὸν μὲν, οἴομαι κεῖσθαι, τὸν δὲ, μάχεσθαι. εἰπὼν δὲ ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς τὸ, ἰητροὶ Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων τοὺς ἐξόχους εἶπεν. ἄλλως γε, πολλοὶ ἐν ἀχαιοῖς ἰατροί. ὡς δηλοῖ τὸ, τοὺς μὲν, ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται. ἦν δὲ καὶ Ἀχιλλεὺς ὡς ἐρρέθη τοιοῦτος. ἤδη δὲ καὶ Πάτροκλος. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οἴομαι τὸν δεῖνα ἰατρὸν ἕλκος ἔχοντα κεῖσθαι χρήζοντα καὶ αὐτὸν ἰατῆρος, δοκεῖ καὶ παροιμίᾳ δοῦναι ἀρχὴν τῇ, ἄλλων ἰατρὸς αὐτὸς ἕλκεσι βρύων, καὶ τοῖς τοιούτοις. παιδεύει δὲ καὶ καινὸν εἶναι, δεῖσθαι ἐνίοτε ἐπικουρίας ἐφ' οἷς πρώην ἄλλοις ἐβοήθει. ὀξὺς δὲ καὶ νῦν ἄρης. ἢ ὁ ταχὺς, ἢ ὁ τμητικὸς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ὀξέων βελῶν, ἢ ὁ ἐνθουσιώδης. ὀξεῖς τε γὰρ λέγονται οἱ θυμικώτεροι. καὶ ὁ ἄρης δὲ, κακὸν ὁμοίως ἐστὶ μαινόμενον. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ ἀπεδέξατο δὶς εἰπεῖν Ὅμηρος ἰητρόν. ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἰατῆρα ἔθηκεν. Ὅτι τὸ, πῶς ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα, τί ῥέξομεν. πᾶς εἴποι ἂν ἀμφιβάλλων ἐπὶ πρακτέοις. ἐνταῦθα δὲ Πάτροκλος αὐτό φησι δισάζων τίνα σωστέον, Εὐρύπυλον τὸν ἕνα, ἢ τὸ πᾶν πλῆθος τῶν ἀχαιῶν, καθὰ Νέστωρ φησὶν ἐπέτελλεν οὖρος ἀχαιῶν ὅς ἐστι φύλαξ, ἔφορος, ὃ ἐν ἄλλοις ἐπίουρος. καὶ νικᾷ ὁ ἔλεος ὁ ἐπὶ τῷ Εὐρυπύλῳ. οἰκονομεῖ δὲ ὁ ποιητὴς τοῦτο, διὰ πιθανότητα. ἵνα παραμείνας ὁ Πάτροκλος, ἐμβραδύνῃ ἕως τειχομαχία δεινὴ γένηται. καὶ ὁ μέγας κίνδυνος ὁ πρὸ ὀφθαλμῶν ἐρεθίσῃ μᾶλλον αὐτὸν, ἐκπεῖσαι τὸν Ἀχιλλέα. οὐ γὰρ οὕτω πείθει λόγος ἐν τοῖς τοιούτοις οἰκτίζεσθαι, ὡς ἡ τῶν γινομένων θέα, καθὰ καὶ προερρήθη. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα, ἐντελῶς ἄρτι ῥηθὲν, ἐν τοῖς ἐλλιπῶς ἐρεῖ ἡ Ἥρα ἐν τῷ, πῶς κ' ἔοι. ἔχοιμι πῶς ἂν εἴη τάδε τινά. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ἔοι, εὐκτικὸν δευτέρου ἀορίστου. ἐκ τοῦ ἐὼν ἐόντος μετοχῆς. δῆλον δ' ὅτι τὸ τί ῥέξομεν, ἐπιτέμνει ταυτολογικῶς κομματικώτερον τὸ, πῶς ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα. Ὅτι τὸ ὑπὸ στέρνοιο λαβὼν ἦγεν ἐς κλισίην Πάτροκλος Εὐρύπυλον, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ στήθους αὐτὸν ἀγκαλισάμενος. ἔνθα θεράπων μὲν ὑπέχευε βοείας, Πάτροκλος δ' ἐκτανύσας τὸν Εὐρύπυλον, ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ ὀξὺ βέλος περιπευκές. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν νίζεν ὕδατι λιαρῷ. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν χερσὶ διατρίψας, ὀδυνήφατον. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει κομματικῶς. ἥ οἱ ἁπάσας ἔσχ' ὀδύνας. εἶτα καὶ τοῦτο σαφηνίζων, ἐπιφέρει. τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο. τὴν λέξιν ἤγουν τὸ ὀδυνήφατον ἑρμηνεύσας κόμμασιν ἐφεξῆς δυσί. καθὰ καὶ τὸ ἕλκος ἐτέρσετο, διασάφησιν ἐπαγαγὼν τὸ, παύσατο δ' αἷμα. τὸ δὲ βοείας κοινῶς μὲν εἰπεῖν, βύρσας δηλοῖ. ἄλλως δὲ ἐλλιπῶς ἔχει. λείπει γὰρ συνήθως τὸ, δοράς. ἵνα εἴη τὸ πλῆρες, βοείας δοράς. ἡρωϊκὴ δὲ καὶ αὕτη στρωμνὴ ἥκιστα συμφέρουσα, τὴν ὡς εἰκὸς ἐξ ἐπιμελοῦς βυρσοδεψήσεως μαλακότητα. ἣ ὃ δηλωτικὸν ὡς ἐπὶ ὑγροῦ τινος ῥηθὲν τὸ ὑπέχευεν. ἄλλως γὰρ ἠδύνατο εἰπεῖν, ὑπέθηκεν. εἰς δὲ τὸ ἐκτανύσας, φασὶν οἱ παλαιοὶ, δεῖν εἶναι ἐν τῷ βελουλκεῖν ἐν οἵῳ τις σχήματι τέτρωται. ἱστορεῖται οὖν, ὅτι ἰατρὸς βέλος ἐξέλκων, ὡς οὐχ ὑπήκουεν, ἐπύθετο τοῦ παθόντος, ἐν οἵῳ σχήματι συνεσχέθη τὸ τραῦμα τοῦ

δὲ εἰπόν

δὲ ὑπόντος ἐπινόοντι αὐτοῦ ἐπισχεθῆναι τὸ βέλος, ἀνακαθίσας ἐκεῖνος τὸν τραυματίαν, τὸ βέλος ἐξέλκουσι. τέμνει δὲ μαχαίρᾳ τὸ βέλος, οἷα τῆς πληγῆς διαμπερὲς γενομένης. τὸ δὲ περιπευκὲς, ἐπίτασίς μέν ἐστι τοῦ ἐχεπευκές. προπερισπᾶται δὲ νῦν τὸ ἐχεπευκὲς, διὰ μετρικὸν δακτυλισμόν. λιαρῷ δὲ ὕδατι νίζεται τὸ τραῦμα, τουτέστιν εὐκράτῳ. τὸ μὲν γὰρ θερμόν φασιν εἰ καὶ πραΰνει τὰς ἀλγηδόνας, ἀλλὰ αἵματός ἐστιν ἀγωγόν. τὸ δ' αὖ ψυχρὸν, φρίκην ἐμποιεῖ. ἄριστον οὖν καὶ ἐνταῦθα τὸ μέσον. ὅρα δὲ ὅτι Εὐρύπυλος μὲν αὐτοσχεδίως τὰ ὄντα καὶ αὐτὸς εἰδὼς, τὴν ἐκβολὴν δηλαδὴ τοῦ ὀϊστοῦ καὶ τὴν τοῦ αἵματος ἀπόνιψιν ὕδατος λιαρῷ, ὅμως ἐπεὶ μὴ τέχνην εἶχεν, ἤπια φάρμακα ἐζήτησεν ἐπιπασθῆναι. ἴδιον γάρ φασι τοῖς κάμνουσιν ἐπιτάττειν ἐθέλειν τοῖς ἰατροῖς ἃ χρὴ πράττειν. Πάτροκλος μέντοι εὖ εἰδὼς, οὐ φάρμακον ἤπιον, ἀλλὰ ῥίζαν βάλλει ὅ ἐστιν ἐπιτίθησι πικρὰν, καὶ ταύτην χερσὶ διατρίψας οὐ μὴν λεάνας ὀργάνοις τισίν. ἔδει γάρ φασιν ἀδρομερὲς ἐπὶ ἐμψύξει τοῦ τραύματος εἶναι τὸ ἐπιτιθέμενον καὶ οὐ λεπτόν. ἵνα μὴ τοῦ αἵματος καχλάζοντος καὶ ἀπορρίπτοντος τὸ λεπτὸν, ἀπρακτῇ τὸ φάρμακον. τὴν δὲ τοιαύτην ῥίζαν, οἱ μὲν ἀχίλλειον ἐκάλεσαν. οἱ δὲ, ἀριστολοχίαν. ἣν ὅ ἐστιν ἴσχαιμον λέγουσι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἔφη, ὡς οὐ μόνον τὰς ὀδύνας ἔσχεν, ἀλλὰ καὶ τὸ αἷμα ἔπαυσεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως ἐπεμελοῦντο τῆς ῥιζοτομικῆς οἱ παλαιοί. καὶ ὅτι συνετοῦ ἀνδρός ἐστιν, ἀεὶ πρὸ χειρῶν δεῖν ἔχειν τὸ χρήσιμον. ἰδοὺ γὰρ ὁ Πάτροκλος συμπεριφέρει τὴν ῥίζαν ὡς χρησιμεύσουσαν εἴπου ἐξαπίνης περιτύχοι τραυματίᾳ τινὶ ὁποῖος αὐτῷ συνέκυρσεν ὁ Εὐρύπυλος. τὸ δὲ πικρὴν, οἱ μὲν, ἀπὸ τῆς πεύκης παράγουσιν ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ τροπῇ τοῦ υ τοῦ διχρόνου. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ Πίκου ἡρωϊκοῦ παλαιοῦ ὀνόματος ὡς ἀγλευκοῦς ὄντος. ἵνα ᾖ πικερὸν ὅ ἐστιν ἐν συγκοπῇ πικρόν. τὸ δὲ διατρίψας, οὐ κυριολεκτεῖται. ἀλλ' οἷον ὂν παρὰ τὸ διατρῖψαι τοπικῶς ἢ χρονικῶς. τὸ δὲ ὀδυνήφατον, πρὸς ὁμοιότητα παρῆκται τοῦ προσφάτου νεκροῦ. φῶ γὰρ φάζω τὸ φονεύω. ἐξ οὗ καὶ ὀδυνήφατον φάρμακον καὶ πρόσφατος νεκρὸς καὶ ἀρείφατος. ὥσπερ δὲ ἂν ὁμοιοδύναμα τὸ φάσθαι ὅ ἐστι φονεῦσαι ὀδύνην, καὶ τὸ ἀκέσασθαι ὀδύνην. διὸ καὶ ταυτόν ἐστιν ὀδυνήφατον εἰπεῖν καὶ ἀκεσώδυνον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Μ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΑΠΟΒΑΝΤΕΣ οἱ Τρῶες τῶν ἵππων διαβαίνουσι τὴν τάφρον, καί τοι ἀπαισίου αὐτοῖς φανέντος οἰωνοῦ, καὶ εἰς πέντε τάξεις διαιρεθέντες, προσβάλλουσι τῷ τείχει τῶν Ἑλλήνων, ἔνθα Σαρπηδὼν, ἔπαλξιν κατασπᾷ. Ἕκτωρ δὲ λίθῳ βαλὼν τὰς πύλας, ἐπιβαίνει ταῖς ναυσὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες Τρῶες.

ΙΛΙΑΔΟΣ Μ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ πρὸς μὲν ἡρῷον μέτρον ἐπιγραφὴ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης, αὕτη. μῦ δὲ μάρνα πρὸς τεῖχος. ὁ δ' ἔκβορε φαίδιμος Ἕκτωρ. ἄλλως δὲ διὰ μιᾶς λέξεως ἐπιγράφεται. τειχομαχία γάρ. οὕτω προπλασσάντων τῶν παλαιῶν. Ὅτι χάριν σαφηνείας ὡς δι' ὅλου στοχάζεται Ὅμηρος εὐκρινῶν τὰ ποιούμενα, κεῖνται καὶ ἐνταῦθα ἔννοιαι δύο. μία μὲν ἀνακεφαλαιωτικὴ, καὶ συμπληρωματικὴ τῶν προσεχῶς ῥηθέντων. φησὶ γὰρ, ὡς ὁ μὲν, ἤγουν ὁ Πάτροκλος, ἰᾶτο Εὐρύπυλον βεβλημένον. οἱ δ' ἐμάχοντο Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδόν. ἑτέρα δὲ ἀναφωνητικὴ καὶ ὑποσχετικὴ τῶν ἑξῆς, αὕτη. οὐδ' ἄρ ἔμελλε τάφρος ἔτι σχήσειν Δαναῶν καὶ τεῖχος ὕπερθεν εὐρὺ τὸ, ἤγουν ὅπερ

ΩΣ ὁ μὲν ἐν κλισίῃσι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
ἰᾶτ' Εὐρύπυλον βεβλημένον. οἱ δ' ἐμάχοντο
Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες ὁμιλαδὸν, οὐδ' ἄρ' ἔμελλε

ὅπερ ποιήσαντο νεῶν ὕπερ. ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν. καὶ ἑξῆς. ἔστι δὲ μάχεσθαι ὁμιλαδὸν, τὸ κατὰ πλῆθος καὶ ἀνάμιξ καὶ ὅ φασι κατὰ ἴλας· οὐ μὴν μονομαχικῶς καὶ ὡς ἂν ποιητὴς εἴποι, μοναξ. τὸ δὲ σχήσειν, ἀντὶ τοῦ ἐπισχεῖν ἢ ἀνείργεσθαι. τὸ δὲ τεῖχος εὐρύ, προκατασκευάζει τὴν ἐν τοῖς ἑξῆς τειχομαχίαν, ὡς τοιούτου τάχα ἀγαθοῦ ὄντος τοῖς μαχομένοις ἐπ' αὐτοῦ. μετ' ὀλίγα δὲ τὸ μέγα τεῖχος ἀχαιῶν, τὰς τρεῖς διαστάσεις δηλοῖ, τὴν μηκικὴν, τὴν κατὰ εὖρος, καὶ τὴν εἰς ὕψος, καθ' ἃς μέγα τὸ τεῖχος. τὸ δὲ ὕπερθεν, εἰ μὴ συντάσσεται μετὰ τοῦ εὐρύ, ἵνα δηλοῖ τεῖχος οὐ μόνον πλατὺ ἐν τοῖς θεμελίοις, ἀλλὰ ἕως ἄνω, δηλοῖ πάντως πρὸς τὴν ἔνερθεν τάφρον διὰ τὸ βάθος, αὐτὸ ὕπερθεν ὂν διὰ τὸ ἀντικείμενον τοῦ βάθους ὕψος. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον νεῶν ὕπερ, τοιοῦτόν τι σημαίνειν. τὸ δὲ ποιήσαντο, ταυτὸν τῷ ἐποιήσαντο, καὶ ἔστιν ἡ λέξις κοινὴ μὲν, καινοπρεπὴς δέ. πολλαχοῦ κεῖται καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. τὸ δὲ ὕπερθε, καὶ τὸ ὕπερ, ἔχουσί τι κάλλους ἐγγὺς ἀλλήλων κείμενα. τάφρους δὲ ἐλαύνειν, δηλοῦται ἀλλαχοῦ.

Ὅτι ἐν τῷ γράμματι τούτῳ, τὴν ποιητικὴν μάχην ὁ ποιητὴς ἐπὶ τειχομαχίας μετάγει. ὡς ἂν μὴ δὲ τοιαύτην ἰδέαν πολέμου ἀφήσει ἀλογογράφητον. οὐ χαλεπῶς καὶ τὴν τειχοποιίαν φθάσας ἀνέπλασεν ἐν τῷ τέλει τῆς ἠ ῥαψῳδίας. αὐτὸς τὸ τεῖχος ἐγείρας ὡς καὶ προερρέθη, αὐτὸς καὶ ἀφανίσας καὶ καταρρίψας ὡς παντελῶς πλάσμα ὂν αὐτοῦ. συναφανίζων τοῖς ἐρειπίοις, καὶ τὸν ἐσύστερον ἔλεγχον, καὶ χαλῶν αὐτὸ διά τε Ποσειδῶνος καὶ Ἀπόλλωνος. ἤγουν διὰ σεισμοῦ ὡς εἰκὸς καὶ κατακλυσμοῦ. ὧν τοῦ μὲν, αἴτιος ὁ σεισίχθων καὶ ἐννοσίγαιος Ποσειδῶν. τοῦ δὲ, ὁ νεφεληγερέτης ἥλιος. συμφωνεῖται δέ πως χαριέντως ἐντεῦθεν, ὡς οὐ μετὰ πολὺ τῶν τρωϊκῶν γέγονεν ὁ ποιητής. εἰ γὰρ μὴ τοῦτο, εἶπεν ἂν φασὶν, ὃ καὶ ἄλλως ἦν εἰκὸς ὑπονοεῖν, ὅτι καὶ μήκει χρόνου τὸ τεῖχος ἠφάνισται ὡς αὐτοσχεδίως ᾠκοδομημένον, καὶ οὐκ ἂν οἷον αἰτήματι οὕτως ἐργώδει ἐχρήσατο τῷ, ὅτι Ποσειδῶν καὶ Ἀπόλλων ἠφάνισαν αὐτὸ, ποταμῶν ὀκτὼ στόματα τρέψαν-

Τάφρος ἔτι σχήσειν δαναῶν, καὶ τεῖχος ὕπερθεν
Εὐρύ. τὸ, ποιήσαντο νεῶν ὕπερ. ἀμφὶ δὲ τάφρον
Ἤλασαν. οὐδὲ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας.
Ὄφρα σφιν νῆάς τε θοὰς, καὶ ληΐδα πολλὴν,
Ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο, θεῶν δ' ἀέκοντι τέτυκτο
Ἀθανάτων. τὸ, καὶ οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν.
Ὄφρα μὲν Ἕκτωρ ζωὸς ἔην καὶ μήνι' Ἀχιλλεύς,
Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπόρθητος πόλις ἔπλε,
Τόφρα δὲ καὶ μέγα τεῖχος ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν τρώων θάνον ὅσοι ἄριστοι,
Πολλοὶ δ' ἀργείων, οἱ μὲν δάμεν, οἱ δ' ἔλιπον,
Πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδ' ἔβησαν,
Δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων,
Τεῖχος ἀμαλδῦναι ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες,
Ὅσοι ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι,
Ῥῆσός θ' ἑπτάπορός τε, κάρησός τε, ῥοδίος τε,
Γρήνικός τε, καὶ αἴσηπος, δῖός τε σκάμανδρος,
Καὶ σιμόεις, ὅθι πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι
Κάππεσον ἐν κονίῃσι, καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν.
Τῶν, πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπε φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον. ὗε δ' ἄρα ζεὺς
Συνεχές, ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη.
Αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν
Ἡγεῖτ'. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε
Φιτρῶν καὶ λάων, τὰ θέσαν μογέοντες ἀχαιοί.
Λεῖα δ' ἐποίησεν παρ' ἀγάρροον ἑλλήσποντον.
Αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψε,
Τεῖχος ἀμαλδύνας, ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι
Κὰρ ῥόον, ᾗπερ πρόσθεν ἵεν καλλίρροον ὕδωρ.
Ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων
Θησέμεναι. τότε δ' ἀμφὶ μάχη, ἐνοπή τε δεδήει
Τεῖχος ἐΰδμητον. κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων
Βαλλόμεν'. ἀργεῖοι δὲ διὸς μάστιγι δαμέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐελμένοι ἰσχανόωντο,
Ἕκτορα δειδιότες κρατερὸν μήστωρα φόβοιο.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ.

τες εἰς ἓν, καὶ ἀγαγόντες ἐπ' αὐτὸ ἐφ' ἡμέρας ἐννέα, καὶ τοῦ διὸς ἅμα συνεχῶς ὕοντος, καὶ Ποσειδῶνος ἀναμοχλεύοντος τὰ θεμέλια, καὶ ἀμάθῳ τὸν τόπον καλύπτοντος. ὡς ἂν αἰγιαλὸς τὸ πᾶν γένηται καὶ μὴ δὲ ἴχνος μείνῃ τοῦ ὅλου τείχους. ἐκτίθεται δὲ καὶ αἰτίαν τοῦ τοιούτου δῆθεν ἀφανισμοῦ, τὸ μὴ δοῦναι τοὺς ἀχαιοὺς θεοῖς ἑκατόμβας ὅτε τειχίζειν κατήρξαντο. ἀλλὰ θεῶν ἀέκητι γενέσθαι. γυμνάζων τοὺς ἀκροατὰς εἰς τὸ εὐσέβειαν, καὶ παραινῶν, πάντα σὺν θεῷ πράττειν. Σημείωσαι δὲ ὅπως καὶ ὁ περὶ τοῦ τείχους τοῦτο, εἴτε ἐφεύρημα, εἴτε ἁπλῶς νόημα, δυοῖν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη, κατεμερίσθη ῥαψῳδίαις, ἐν μὲν τῇ η, Ποσειδῶνος μὲν γογγύζοντος, διὸς δὲ ἐπιτρέψαντος τὸν τοῦ τείχους ἀφανισμόν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τοῦ τρόπου προαναφωνουμένου, καθ' ὃν ἐκ θεομηνίας ἀφανὲς ἔσται χρόνῳ ὕστερον τὸ τεῖχος ὑπὸ Ποσειδῶνός τε καὶ ἀπόλλωνος. καὶ τῆς αἰτίας δὲ σαφέστερον ἐκτεθειμένης, καὶ τοῦ χρόνου δὲ δηλουμένου σαφῶς, καὶ τοῦ πράγματος λαλουμένου πρὸς ἐνάργειαν. φησὶ γοῦν ὡς ἐπεὶ οὐ θεοῖσι δόσαν κλειτὰς ἑκατόμβας δαναοὶ ὄφρα σφιν τὸ τεῖχος νῆας τε θοὰς καὶ λεΐδα πολλὴν ἐντὸς ἔχον ῥύοιτο, θεῶν δ' ἀέκητι τέτυκτο ἀθανάτων, διὰ τοῦτο οὔτι πολὺν χρόνον ἔμπεδον ἦεν. εἶτα ἐπάγει ἀσυνδέτως τὸ, ὄφρα μὲν ἕκτωρ ζωὸς ἦν καὶ μήνι' ἀχιλλεὺς, καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀπέρθητος πόλις ἔπλετο ὅ ἐστιν ἔπελε, τόφρα δὲ ἤγουν ἐν τοσούτῳ δὴ, καὶ μέγα τεῖχος ἀχαιῶν ἔμπεδον ἦεν, ἤτοι ἁπλῶς ἐν τῷ πέδῳ ἑστὸς. αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι, πολλοὶ δ' ἀργείων οἱ μὲν, δάμεν, οἱ δὲ λίποντο, πέρθετο δὲ Πριάμοιο πόλις δεκάτῳ ἐνιαυτῷ. ἀργεῖοι δ' ἐν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα ἔβησαν, δὴ τότε μητιόωντο Ποσειδάων καὶ ἀπόλλων, τεῖχος ἀμαλδῦναι, ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. ὅσσοι ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἅλαδε προρέουσι. ῥῆσός θ' ἑπτάπορός τε, κάρησός τε, ῥοδίος τε, καὶ αἴσηπος, δῖός τε σκάμανδρος καὶ σιμόεις. ὅθι τουτέστι μεταξὺ σκαμάνδρου καὶ σιμόεντος, πολλὰ βοάγρια καὶ τρυφάλειαι κάππεσον ἐν κονίῃσι καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. τῶν, ἤγουν τούτων πάντων, ὁμόσε στόματα ἔτραπε φοῖβος ἀπόλλων, ἐννῆμαρ δ' ἐς τεῖχος ἵει ῥόον, ὗε δ' ἄρα ζεὺς συνεχὲς. ὄφρα κε θᾶσσον ἁλίπλοα τείχεα θείη. αὐτὸς δ' ἐννοσίγαιος ἔχων χείρεσσι τρίαιναν, ἡγεῖτο. ἐκ δ' ἄρα πάντα θεμείλια κύμασι πέμπε φιτρῶν καὶ λάων, τὰ, ἤγουν ἅπερ θέσαν μογέοντες ἀχαιοί. λεῖα δ' ἐποίησε παρ' ἀγάῤῥοον ἑλλήσποντον. αὖτις δ' ἠϊόνα μεγάλην ψαμάθοισι κάλυψεν ἤγουν ἐσκέπασε, τεῖχος ἀμαλδύνας. ποταμοὺς δ' ἔτρεψε νέεσθαι κὰρ ῥόον ἧπερ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ. εἶτα καθιστῶν συμπληρωτικῶς τὸ νόημα, φησίν. ὣς ἄρ' ἔμελλον ὄπισθεν ἤγουν ὕστερον χρόνῳ, Ποσειδάων καὶ ἀπόλλων θησέμεναι. τότε δ' ἀμφὶ μάχη καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητὴς φράζει τὸν ἐσόμενον τοῦ ψευδοτείχους ἀφανισμόν. θαυμάσεται δὲ τὴν φράσιν καὶ τὴν ὅλην τοῦ διηγήματος διάθεσιν ὁ συνετὸς ἀκροατὴς, τά τε ἄλλα. καὶ ὅτι ὡς ἐν εἰκόνων τύπῳ διαζωγραφεῖ ὄρη τε Τρωϊκὰ διάφορα, καὶ ποταμοὺς ἐκεῖθεν ἐκκύπτοντας ἀπὸ διαφόρων ὡς εἰκὸς πιδάκων. καὶ ἀπόλλωνα τρέποντα εἰς ἓν αὐτοὺς στόμα συναγαγεῖν, καὶ δία βρέχοντα, καὶ Ποσειδῶνα τριαινοῦχον ἡγούμενον τοῖς ποταμοῖς, καὶ τὴν ὁδὸν αὐτοῖς εὐρύνοντα. καὶ τὰ ἐμποδὼν ἐκριζοῦντα καὶ εἰς θάλασσαν ἐκπέμποντα, εἴτε λίθοι ἐκεῖνα εἴτε ξύλα. καὶ θάλασσαν προκειμένην εἰς ἣν οἱ ποταμοὶ ἐξέβαλλον ἡμένοι κατὰ ῥοῦν, εἶτ' αὖθις ἀνάῤῥουν τρεπόμενοι καὶ εἰς τὰ σφέτερα ἕκαστος ἀναχωρίζόμενοι. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ τοιούτου Ὁμηρικοῦ χωρίου, τοιαῦτα, τὸ ἔμπεδον ἦεν, δὶς ἐνταῦθα εἴπε δὴ τὸ τῆς φράσεως κομψότατον. ἐν δὲ τῷ, ὄφρα ἕκτωρ ζωὸς ἦν καὶ μήνιε ἀχιλλεὺς, ὑποδηλοῖ δύο πρόσωπα εἶναι τὰ τὴν ἰλιάδα μάλιστα συνέχοντα, τὸν ἀχιλλέα τε καὶ τὸν ἕκτορα. τὸ δὲ Πριάμοιο πόλις, δὶς καὶ αὐτὸ εἶπεν, ἐγκαθίζων τῇ μνήμῃ τοῦ ἀκροατοῦ τὸ τὴν πόλιν, καθὰ καὶ προείρηται, τοῦ κρατοῦντος νομίζεσθαι. τὸ δὲ ἔπλετο, ὁμοίως ἐπαθεν τῷ, περιπλομένων ἐνιαυτῶν καὶ τῷ ἔπλετο. τὸ δὲ κατὰ μὲν Τρώων θάνον ὅσσοι ἄριστοι καθάπερ καὶ τὸ, διά τε σκόλοπας καὶ τάφρους ἔβησαν καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα προεδηλώθη, κατὰ σχῆμα προφέρονται, ὃ λέγεται ἰακὴ διαίρεσις. ὑπέρβασιν δὲ αὐτὸ εἰπεῖν, γραμματικοῖς μὲν θελητόν, τεχνικοῖς δὲ ῥήτορσιν οὐκ ἀρεστόν. τὸ δὲ οἱ μὲν, δάμεν, οἱ δὲ, λίποντο, σημαίνει πως τοὺς ἀχαιοὺς, ὑπὲρ Τρώων μὲν θάνον ὅσσοι ἄριστοι, ἀργείων δὲ, οἱ μὲν, δάμεν, οἱ δὲ, λίποντο, ἔνθα καὶ ταυτὸν σημαίνει τὸ θάνον καὶ τὸ δάμεν, ὅ ἐστιν ἐδαμάσθησαν. τὸ δὲ δὴ τότε, μιλησίων ἐστὶν ἀναστροφὴ κατὰ τοὺς παλαιούς. τὸ δὲ κοινὸν, τότε δή. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι εὐμεθόδως ἐν μὲν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ, πῇ παρεθέτο τῶν πρὸ τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου, τὴν στρατολογίαν δηλαδὴ καὶ τὰ ἐπ' αὐτῇ. ἐνταῦθα δὲ κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως, τὸ τέλος τοῦ πολέμου γοργῶς καὶ ὡς ἐν κεφαλαίῳ ἐκτίθεται καί τινα τῶν μετ' αὐτό: ἤγουν ἅλωσιν Τροίας δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, καὶ νόστον ἑλλήνων, καὶ τείχους ἀφανισμόν. ποιεῖ δὲ οὕτω συνήθως, ἵνα καὶ ἀπὸ τῆς ἀχιλλέως μήνιδος τῇ ἰλιάδι καταβάλληται τὰς ἀρχὰς, ὅμως μὴ δὲ τῶν παρακειμένων ἄκρων ἀμελῶς ἀνήκοοι, τουτέστι τῶν πρὸ τῆς μήνιδος καὶ τῶν μετ' αὐτήν. τὸ δὲ ἀμαλδῦναι, δὶς ἐῤῥέθη καὶ αὐτὸ διὰ τὸ ἐστὶν ποιητικῇ φράσει καίριον. δηλοῖ δὲ τὸ ἀφανίσαι, καὶ προγέγραπται περὶ αὐτοῦ. τὸ δὲ ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες ἀντὶ τοῦ εἰς ἓν ἀγαγόντες, ἀειδέλως ἐπὶ ἀψύχων τὸ ἄγειν τίθησιν. εἰ μὴ ἄρα βιαίως καὶ μυθικῶς νοήσει τὴν λέξιν ὡς ἐπὶ τοῦ, λαοδίκην εἰσάγουσα. ἵνα ἦ, αὐτοὶ ἐκεῖνοι εἰσελθόντες καὶ τοὺς ποταμοὺς ἐπιδύνοντες εἰς ῥεῦμα ῥαγδαῖον καθὰ ἐμφαίνει κατωτέρω τὸ, ἀπόλλων ἐς τεῖχος ἵει ῥόον. ἰδαῖα δὲ ὄρη, ἡ αὐτὴ τὴν ἴδην σημαίνων: πληθυντικῶς ὠνόμασεν ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐς τεῖχος ἵει ῥόον εἰπὼν, εἶτα αὖθις ἁλίπλοα τείχεα φησὶ, πληθύνων τὸ ἓν τεῖχος πρὸς μέγεθος αὔξησιν. ἡ τὰ τῆς ἴδης ἄκρα οἵτω κατὰ τοὺς

παλαιοὺς εἴπου. διὰ τὸ λεκτόν, τὴν φαλάκραν, τὸ γάργαρον. τὸ σίγειον. οὗ ὁμωνύμως καὶ πόλις ὁμώνυμος καθὰ καὶ αἱ γάργαροι, ὡς ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται. ἐξ οὗ δὴ σιγείου γέγονε σκῶμμα μνημονευόμενον, τοιόνδε. ἑταίρα τις ἀστεία ὡς εἰκὸς βαρυνθεῖσα κατά τινα ἀδολέσχου πλατέως διηγουμένου ὡς ἀφ᾽ ἑλλησπόντου ἥκει, ἤρετο τὸν ἀδολέσχην πῶς ἐκεῖθεν ἥκων, εἰς τὴν πρώτην οὐκ ἦλθε πόλιν τῶν ἐκεῖ. τοῦ δὲ πυθομένου εἰς ποίαν ἐκείνην, εἰς σίγειον ἔφη, σκώπτουσα δῆθεν μὴ σιγᾶν ἐκεῖνον. ὡς οἷα τοῦ σιγείου παραλαλοῦντος σιγήν. Τὸ δὲ ἄλλαδε προρέουσιν, ἢ ὡς ἴδιον ἁπλῶς ποταμοῦ καὶ νῦν εἴρηται διὰ τὸ ὡς ἐπὶ πλεῖστον τοὺς ποταμοὺς ἐκεῖ ῥεῖν, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν βυθιζομένων καὶ οὕτως ἀφανιζομένων. δι᾽ ἑνὸς δὲ ῥῶ γράφεται τὸ προρέουσι, κατὰ φύσιν. ἄλλως γὰρ διπλάζειν τὸ ῥῶ στοιχεῖον, ἀττικόν ἐστιν. οἱ δὲ παλαιοὶ κατὰ τοὺς ποταμοὺς τούτω, σημειοῦνται ὡς οὐ μόνον πολυπίδαξ ἡ ἴδη ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ πολυπόταμος. τὸ δὲ ῥῆσος ἑπτάπορός τε καὶ οἱ ἑξῆς, πρὸς τὸ προσεχὲς ἀποδοθήσεται. ἤγουν πρὸς τὸ ὅσοι προρέουσιν. ἄλλως δὲ, ἔστιν καὶ κατὰ αἰτιατικὴν προενεχθῆναι. διὰ τὸ ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντος ῥῆσόν θ᾽ ἑπτάπορόν τε καὶ τὰ ἑξῆς. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ῥῆσος ὁ τῷ προδεδηλωμένῳ θρακικῷ ἥρωϊ ὁμώνυμος, ῥοΐτης ἐκαλεῖτο κατά τινας. περὶ οὗ λέγεται καὶ ὅτι ὁ ῥῆσος ποταμός, ἀπὸ καλῆς πεύκης ῥέει. ἥτις ἀδραμυττείου ἀπέχει σταδίοις ἐγγὺς που διακοσίοις. ὁ δὲ ἑπτάπορος ὁ καὶ πολύπορος, κατὰ τὸν γεωγράφον ἑπτάκις διαβαίνεται ἐν τοῖς περὶ καλὴν πεύκην χωρίοις. ὥστε φερωνύμως ὠνόμασται. εἰς τοσαύτας γὰρ ἑλισσόμενος ἀξιολόγους καμπάς, πολλάκις διαπεράται καθὰ καὶ ὁ φᾶσις πλεονάκις τούτου περὶ κολχίδα. καὶ ὁ μαίανδρος δὲ ὡς ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται. καὶ ὁ τάρσιος δὲ, κατὰ τὸν αὐτὸν γεωγράφον περὶ ζέλειαν, εἴκοσι διαβάσεις ἔχει τῇ αὐτῇ ὁδῷ. ὁ δὲ ἐκ νικομηδείας εἰς νίκαιαν, κδ΄. καὶ ὁ ἐκ τυάνων εἰς σόλους, οε΄. λέγεται δέ τις καὶ ἐπὶ τὰ ἐπίκεινα σινώπης ἑξηκοντάπορος εἶναι ποταμός. τὸν δὲ κάρησον ὃς ἐμβάλλει εἰς τὸν αἴσηπον, ὕστερον πεδίον ἐκλήθη, ὀξυτόνως προφέρουσιν οἱ κυζικηνοί. ἀκολούθως δέ φασι τοῖς κυζικηνοῖς, γράφει καὶ ὁ Τυραννίων. οὐ πάντως δὲ ἐπικρατεῖ ἡ τῶν ἐθνῶν χρῆσις. φέρεται γὰρ κανὼν τονικὸς, τοιοῦτος. τὰ εἰς σος ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὸ ἡ παραληγόμενα ἔχοντα καὶ ἕτερον σ΄, ὀξύνεται. ἁλικαρνασσὸς, λυκαβησσὸς, ταρτησσὸς, λυρνησσός. τὸ κάρησος μὴ διπλοῦν ἔχον τὸ σ΄, ἐξαλλάγη κατὰ Ἀρίσταρχον, εἰ καὶ ὁ Τυραννίων οὐ βούλεται. ἀπὸ δὲ τοῦ καρήσου ποταμοῦ, καὶ χώρα τις καρησηνὴ λέγεται. ἣν ὁ ἰδιοπατρὸς, καρασηνὴν φησίν. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει ὅτι καρησηνὴ ὀρεινή, ἀπὸ καρήσου ποταμοῦ ὃς νῦν φασι καλεῖται ῥοΐτης. ὃν κἀκεῖ δὲ ἐμβάλλειν εἰς τὸν γράνικον. ὁ δὲ ῥόδιος ποταμὸς, παροξυτόνως προφέρεται ὡς ὁ ὄδιος καὶ ὁ δάλιος καὶ ὁ τυχίος, καὶ τὰ ὅμοια τετράβραχα κύρια. ὅτι μόνοι προπαροξύνεται ἡ λέξις, ἐθνικόν ἐστι τότε τὸ τῆς νήσου ῥόδου. φασὶ δὲ ἀπίως καὶ Ἡρόδωρος, ὅτι ἔοικεν ὁ ῥόδιος ποταμὸς, παρὰ τὸν ῥόον ὠνομάσθαι πλεονάζοντος τοῦ δι ὡς καὶ ἐν τῷ πίδαξ. πίαξ γὰρ παρὰ τὸ πιεῖν. καὶ ἐν τῷ πόρδαλις καὶ πάρδαλις. παρὰ τὸ προάλλεσθαι γὰρ καὶ παράλλεσθαι. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλοῖς τοῖς δηλωθεῖσιν ἀλλαχοῦ. καλεῖται δέ φασιν ὁ ῥηθεὶς ῥόδιος, δάρδανος. καὶ ῥέει ἀπὸ τόπου ἀπέχοντος καλῆς πεύκης σταδίους ἑξήκοντα. ὁ δὲ γρήνικος, διατί μὲν οὕτως ἐπὶ Ὁμήρου ἐκαλεῖτο, ἀλλαχόθεν ζητητέον. φαίνεται δὲ τὴν αὐτοῦ φερωνυμίαν ἐπὶ ἀλεξάνδρου ἐκβεβαιῶσαι, ἐπισφραγισθῆναι. ἐν γρανίκῳ γάρ φασι συμβαλὼν ἀλέξανδρος, ἐνίκησε τὸν Δαρείου σατράπας κατακράτος. καὶ ἐφάνη ὡς οἷα γρανόνικος διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν γρανικῶν νίκην, ὃς ἡ μὲν συνήθεια, καὶ Σοφοκλῆς δέ που κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ὁ Λυκόφρων δὲ, διὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ γ΄ προφέρουσιν ἐπὶ ἑλλήνων. οἱ βάρβαροι δὲ, ῥανικὸς φασὶ δίχα τοῦ γ΄, ὡς ἐν παλαιῷ εὕρηται ῥητορικῷ λεξικῷ. ῥέει δέ φασι γρήνικος διὰ τοῦ τῆς ἀδραστείας πεδίου. ὃς προπαροξύνεται κατὰ τὸ Ἑλλάνικος, ξένικος, Ἀριστόνικος. ἤδη δὲ καὶ κάϊκος ποταμὸς. ὅθεν κατὰ τὸν τεχνικόν, ἄνεμος καικίας ὡς ἐκεῖθεν πνέων. αἰσήπου δὲ, καὶ ἀλλαχοῦ μνεία γέγονε. σκαμάνδρου δὲ καὶ σιμόεντος μυριαχοῦ. νῦν δὲ, οὕτω καὶ μόνον ἐν βραχυτάτῳ ἀναμνηστέον, ὡς ὁ μὲν σκάμανδρος, καὶ ξάνθος λέγεται. κληθεὶς σκάμανδρος, ὡς ὑπὸ Ἡρακλέους, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἀναφανεὶς ἐν δίψης καιρῷ, καὶ κάματον ἀνδρὸς παραμυθησάμενος. ὃν καὶ τιμᾷ ὁ ποιητὴς δῖον εἰπών, τὸν γὰρ ἄλλους ἐπιθέτων δίχα παρέδραμε. διὰ τὸ χρησιμώτατον γενέσθαι τοῖς ἕλλησι. διὸ καὶ ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς, τὰς αὐτοῦ ῥοὰς, εὔφρονας τοῖς ἀργείοις φησίν. ὁ δὲ σιμόεις, τῶν ἄλλων ὡς φασι σμικρότερος. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ ὕπτιον τῆς ἁπλῆς διηγήσεως ἐξαίρων ἠρέμα ὁ ποιητὴς διὰ ἐξαλλαγῆς ἱστορίας ἱστορικῆς καὶ προσωποποιησάμενος ἐν βραχεῖ ὡς περὶ σκάμανδρον καὶ σιμόεντα βαρεῖς ἐγένοντο πόλεμοι, εἶτα πάλιν γίνεται τοῦ διηγήματος. βοάγρια δὲ, οἱ μὲν φασὶ λάφυρα τὰ ἐκ βοῆς ἤγουν μάχης ἀγρευόμενα. οἱ δὲ, εἶδος ἀσπίδος φασὶ παρὰ τὸ εἰς βοὴν ἀγείρεσθαι, ἢ βόεια γέρρα ὅ ἐστι δέρα. ἢ ἐκ βοῶν ἀγρίων γινόμενα. ἔχει δέ τινα κοινωνίαν πρὸς τὴν τοιαύτην λέξιν καὶ τὸ ἀνδράγρια, ὃ δηλοῖ τὰ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρεύματα, σκῦλα, ἀσπίδας. τὰ μέντοι ζωάγρια, ἕτερα τούτων εἰσίν, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. κατατάττεται δὲ τῇ τοιαύτῃ παραγωγῇ καὶ τὸ μοιχάγρια. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρῶτος Ὅμηρος τοὺς ἥρωας ἐμνημόνευσεν, εἰπὼν, ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. οἷς ἐκληρώθη δι᾽ ἀρετὴν, τὸ οὕτω σεμνοτυμεῖσθαι. καθὰ καὶ ἑτέροις τὸ θειοῦσθαι, διὰ σοφίας τυχὸν ἢ εὕρεσιν χρησίμου τινός, ἢ ἄλλο τι ἀγαθὸν ὡς καὶ προδεδήλωται. στόμα δὲ ποταμοῦ, καὶ οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον πάντες ἐκ τούτου παραλαβόντες

φασίν

φασὶν ὡς καὶ αὐτὸ προεφάνη. διὸ οὐκ ἐκβάλλειν καὶ ἐρεύγεσθαι ποταμὸς εἰς θάλασσαν λέγεται. ἐκ δὲ τοῦ στόματος, καὶ τὸ στόμιον παρωνόμασται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τῶν, ἤγουν τούτων πάντων ὁμόσε στόματ' ἔτραπεν Ἀπόλλων, προσαρμόζει ἄν τις ἀστείως ἀνδράσι φαύλοις στωμυλλομένοις ἐπὶ ἀπωλείᾳ τινῶν. τὸ δὲ ἐννῆμαρ, τινὲς δι' ἑνὸς γράφουσι νῦ καὶ διαζεύγνυσιν. ὧν καὶ ὁ Μαλλώτης Κράτης ἐστίν. ἤγουν ὁ ἀπὸ Μαλλοῦ πόλεως. ὥς τοίνυν ὅλως φησὶν Ἕλληνας μὲν τὸ τεῖχος ἡμέρᾳ μιᾷ κτίσαι ὡς προϊστόρηται, Ἀπόλλωνα δὲ καὶ Ποσειδῶνα καὶ Δία, δι' ἐννέα ἡμερῶν ἀφανίσαι αὐτό. ἀνατρέπονται δὲ ὑπὸ τῶν παλαιῶν πολλαχῶς, οἱ οὕτω γράφοντες. δῆλον δὲ, ὅτι σεισμῷ οἷα εἰκὸς καὶ κατακλυσμῷ καθὰ καὶ πρὸ βραχέων ἐρρέθη, τὸ Ἑλληνικὸν τεῖχος ὑποσοφισθὲν ἀφανισθῆναι ὕστερόν ποτε. ὧν τοῦ μὲν σεισμοῦ, δῆλον ὡς ὁ ἐννοσίχθων αἴτιος. παρ' ἣν αἰτίαν καὶ ὁ σεισμὸς, χαλινὰς προσερρέθη. τοῦ δὲ κατακλυσμοῦ, ὁ Ζεὺς ὡς εἴρηται ἥλιος, ὕων ἄνωθεν καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ συνεχὲς διὰ τοῦ ἀέρος Διὸς, καὶ τῇ πλημμύρᾳ, τρέπων ὁμόσε τὰ τῶν ποταμῶν στόματα. ἐν οἷς σημειωτέον τὸ ὁμόσε ἔτραπεν. ἐξ οὗ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὁμόσε χωρεῖν φασί τινας, ἤγουν συμβάλλειν κατὰ μάχην. ἢ ἁπλῶς ἰέναι ποι. ψυχρὸς δέ τις ῥήτωρ ἢ καὶ ἄλλως πεπηγμένος, οὐκ ἂν ἐκποιοῖ οὐδὲ οὕτως ὁμόσε τραπέντας ποταμοὺς, ὁμόσε τραπεῖν εἰπεῖν, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἀτόπου καὶ τῶν ὁμοίων. ἔστι δ' ἐν τῷ, ἐννῆμαρ, σημειώσασθαι καὶ τὴν συνήθη Ὁμήρῳ φιλίαν πρὸς τὸν ἐννέα ἀριθμόν. τὸ δὲ ἰσόρροον, συντίθησι τὸ ἀλλαχοῦ ἱερὸν ἰχθῦν, ὃς ἔρχεται κατὰ ῥοῦν ὥς τινές φασι. τὸ δὲ ὗεν, περιττότερον δοκεῖ τὸ ω ἤτοι πέμπω. ἐκ τοῦ πρὸ χρόνων, ὕω. ὁμοίως τῷ χῶ χύω, θῶ θύω. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐντελῶς δὲ πέφρασται τὸ ὗε δ' ἄρα Ζεύς. πολλοῖς γὰρ ἀρκεῖ μόνον λέγειν τὸ ὗε. βρέχει. ἀστράπτει, τοῦ Διὸς, διὰ τὸ ἀρίδηλον σημαινομένου. ἐκ δὲ τοῦ εἰρημένου ὕειν, λέγεται καὶ τὸ μεθύειν παρῆχθαι. ἵνα ᾖ μεθύειν, τὸ μετὰ ῥοφῆς ὕεσθαι. ὅπερ ἕτερός τις τέγγεσθαι εἶπεν ἐν τῷ, τέγγε πνεύμονας οἴνῳ. ἔχει δὲ τὸ εὔλογον ἡ ῥηθεῖσα ῥοπὴ, καὶ ἐκ τοῦ βρέχειν. ὃ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ πίνειν εὕρηται ῥηθέν. Ἀντιφάνης. δεῖ γὰρ φαγόντας, ἀμυλίδας βρέχειν. εὔβουλος. βεβρεγμένος ἥκει καὶ κωμοβωνισμένος. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. πέπωκας οὗτος. καὶ μὴν ἔνιοι, μεθύειν εἶπον, τὸ μετὰ τὸ θύειν οἴνῳ χρῆσθαι. ὡς εἰκὸς ὂν, ἐν ἑορταστικῇ ἀδείᾳ οὕτω ποιεῖν. τὸ δὲ ἁλίπλοα προπαροξύνεται ὡς ἀπὸ τοῦ πλέω καθὰ καὶ τὸ ἄπλοος καὶ τὰ ὅμοια, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ διπλόος τριπλόος καὶ τῶν ὁμοίων προπαροξυτόνων, ἃ δηλοῖ ποσότητα μὴ ἀπὸ τοῦ πλεῖν ὄντα. σημειῶσαι δὲ ὡς οὐ μόνον πολὺ τὸ ἐννῆμαρ πρὸς τὸ ἁλίπλοα γενέσθαι τὰ τείχη, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ταχύ. διὸ καὶ Ὅμηρος ἐπεσημήνατο ἐννῆμαρ ἵεσθαι τὸν ῥοῦν, ὄφρα θᾶσσον ἁλίπλοα τὰ τείχη γένοιτο. σημαίνει δὲ ὁ μῦθος οἰκεῖοι τῷ ἐννοσιγαίῳ Ποσειδῶνι, ἢ διότι ὑπέρτερον τῇ θέσει τὸ ὕδωρ μετὰ αἰθέρα, διὸ καὶ ἀμφιβίτην αὐτῷ συζεύγνυσι, καὶ ὑγρὸν σίτευμα δίδωσιν, ἢ διότι τριττὴ ἡ φύσις τῶν ὑδάτων. τὰ ἁλμυρὰ, τὰ γλυκέα, καὶ τὰ μικτά. ἢ διότι σεισμῶν εἴδη τρία. ὧν καὶ οἱ χασματίαι καὶ οἱ βρασματίαι. δῆλον δὲ, ὡς ἐξαίρετός ἐστιν ἡ ῥηθεῖσα τοῦ μύθου τρίαινα καὶ οὐ κατὰ τὴν κοινὴν τὴν ἰχθυοκέντρον ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ ἔχων χείρεσσι, πρὸς διαστολὴν ἐγράφη τοῦ κτηματικῶς ἄλλως ἔχειν κατά τι κειμήλιον. τὸ δὲ ἐκπέμπε θεμείλια κύμασιν, ἀστείως εἴρηται, ὡς ἐπὶ τινος ἀποστολῆς ἢ πομπῆς πανηγυρικῆς, ἔχει δέ τι γλυκύτητος καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ, ἃ θέσαν μογέοντες Ἀχαιοί. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐφ' οἷς ἐπόνησαν Ἀχαιοὶ, ὁ Ποσειδῶν ἀναμοχλεύων ἔχαιρε. παραλαλεῖ δὲ καί τινα ἐτυμολογίαν ἐν τῷ θέσαν. παρὰ τὸ θέσθαι γὰρ τὸ θεμέλιον. τὸ δὲ φιτρῶν καὶ λάων, ἀμαθεστέρων γλώσσης ἐστὶν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Κύπριοι δὲ, οἱ ἀμαθέστεροι. γίνεται δὲ ὁ μὲν φιτρὸς ὅ ἐστιν ὁ κορμὸς, παρὰ τὸ φυτόν. οἱονεὶ γὰρ φυτρὸς, καὶ τροπῇ καὶ συγκοπῇ φιτρός. ἐκ φυτῶν γὰρ οἱ κορμοί. ἢ παρὰ τὸ φίτυ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φανεῖται. δοκεῖ δὲ ποιητικὴ μὲν λέξις εἶναι ὁ φιτρὸς, κοινοτέρα δὲ ὁ κορμός. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὧν οἱ μὲν ἔφερον ὀδόντας ἐλεφάντων δηλαδὴ ἑξακοσίους. ἕτεροι δὲ ἐβενίνους κορμοὺς διακοσίους. δῆλον δ' ὅτι δένδρον ἄξιον λόγου καὶ ὁ ἔβενος εἰ καὶ ὕστερον οἱ μὴ εὐποροῦντες, ἐκκαπηλεύουσι τὰ ἐξ ἐβενίνου σκεύη, πλασάμενοι τὸ μὴ ὄν. οἱ δὲ λᾶες, παρὰ τὸ λᾶας λάαος λᾶος, οὗ γενικὴ πληθυντικὴ ἐντελὴς, λαάων, καὶ κεκραμένη λάων. οὕτω καὶ κράατος, οὗ δοτικὴ, κράατι. ὡς τὸ, σῷ κράατι τίσεις, ἤγουν τῇ σῇ κεφαλῇ ἀποδώσεις, καὶ ἀκολούθως γενικὴ πληθυντικὴ ἁπλῆ κραάτων, καὶ κατὰ κρᾶσιν κράτων. οἰκοδομικῆς δὲ ἀκριβείας, τὸ τοῖς οἰκοδομήμασι καὶ μάλιστα τοῖς τοιούτοις, κορμοὺς συναναμίγνυσθαι διὰ πλείω ἐξόρθωσιν καὶ συνδετικὴν ἀσφάλειαν. τὸ δὲ λεῖα ἐποίησε, πιθανότης ἐστὶ τοῦ μηδὲν εὑρίσκεσθαι ὅλως ἄρτι λείψανον τοῦ τοιούτου Ἑλληνικοῦ τείχους. ὡς δὲ Ἀγάρρος ὁ Ἑλλήσποντος, καὶ μάλιστα ἐν τοῖς στενοῖς, καὶ ὡς τὰ τοῦ ναυστάθμου περί τι μέρος αὐτοῦ ἦσαν, ὃ καὶ πλατὺς Ἑλλήσποντος ἐλέγετο συνάπτων τῷ Αἰγαίῳ, πολλαχοῦ δεδήλωται. τὸ δὲ ὁμαλ(ὰ) θεὶς ὅμοιόν φασιν ὡς εἰ καὶ ὁμαλύνας ἔφη. τοιοῦτον γὰρ τὸ λεῖα ἐποίησε. τὸ δὲ κατὰ ῥεῖν τρέψαι τοὺς ποταμοὺς, ταυτόν ἐστι τῷ, ἔνθα πρώην ῥέοντες ἐπορεύοντο. ὅθεν καὶ παροιμία εἴληπται τὸ κατὰ ῥοῦν τὰ πράγματα φέρεσθαι, ὅ ἐστι μὴ ἀνακόπτεσθαι ὡς παρεκνεύειν ὧδε κἀκεῖ, ἀλλ' εὔροιαν εἶναι τὰ τῆς τύχης. οὗ τὸ ἔμπαλιν, ἀνάρροον χωρεῖν ἐστιν. ἐν δὲ τῷ, ὅπου ἷεν καλλίρροον ὕδωρ, τὸ μὲν ὕδωρ ἐκτείνει τὸ ὕ. τὸ δὲ ἷεν, ἢ ψιλοῦται κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο ὕδωρ. ἐκ τοῦ ἴον οὗ καὶ μετοχὴ τὸ ἰών. ἢ δασυνόμενον, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπον οἱ ποταμοὶ νοεῖται. γένεσις δὲ αὐτοῦ, ἀπὸ τοῦ ἱεὶς ἵεντος ἀποβολῇ τοῦ τος. ὡς τὸ βληθέντος ἔβληθεν καὶ τὰ ὅμοια. περὶ ὧν σαφῶς προείρηται πολλῶν ὄντων. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα ἐπεμβαλὼν Ὅμηρος εἰς χρῆμά τι διδασκαλικὸν ἐν τῷ εἰς τὸν μέλλοντα χρόνον καταβῆναι, εἶτα τῶν προκειμένων γενέσθαι μελλόντων, ἐπά-

γαι

γει καταστατικῶς τὸ, ὡς ἄρ᾽ ἔμελλον ὄπισθε ποσειδάων καὶ ἀπόλλων θησέμεναι. τόφρα δ᾽ ἀμφὶ μάχη ἐνοπή τε δεδήει τεῖχος ἐΰδμητον. κανάχιζε δὲ δούρατα πύργων βαλλόμενα. ὅπερ ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα. δηλοῖ γὰρ, ὡς ἢ κανάχιζε τὰ πολεμικὰ δόρατα κατὰ πύργων βαλλόμενα, ἢ ὅτι τὰ ἐν τοῖς πύργοις ξύλα ἐκανάχιζεν ἐν τῷ βάλλεσθαι. ὅτι δὲ ἐκ τοιούτων ὡς εἰκὸς τὸ τεῖχος συνεκροτεῖτο, δηλοῦται ἐκ τῶν φιτρῶν καὶ λάων, ὃ προσεχῶς εἴρηται. τὸ δὲ μάχη δεδήει περὶ τεῖχος ὅ ἐστιν ἀνήπτετο, σημειωτέον ὡς χρήσιμον εἴς τε τὸ δηΐς, καὶ εἰς τὸ καυστηρὰ μάχη, καὶ εἰς τὸ πυρὶ ἐν τοῖς ἑξῆς πως τὸ ἀχαϊκὸν τεῖχος περιλάμπεσθαι. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δύναται κατὰ δοτικὴν πτῶσιν ῥηθῆναι ὅτι δεδήει τὸ τεῖχος τῇ μάχῃ καὶ τῇ ἐνοπῇ, ἀλλ᾽ οὐκ ἀρεστὸν ὅλως τοῦτο τοῖς παλαιοῖς. ταυτὸν δὲ καὶ νῦν μάχη καὶ ἐνοπή. Ὅτι οἱ τῶν ἀργείων διὸς μάστιγι δαμέντες νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐεργμένοι ἢ ἐελμένοι ἰσχανόωντο, τὴν θεομηνίαν, διὸς λέγει μάστιγα ὁ ποιητὴς, θαυμάζων τὸ παράδοξον, ἐὰν οἱ πολιορκοῦντες ἕλληνες ὑπὸ τῶν πολιορκουμένων τρώων εἴργονται ἄρτι, ἕκτορα δεδιότες κρατερὸν μήστωρα φόβοιο. καὶ οἱ τὴν ἑλένην ἀπαιτοῦντες ἢ ταύτην προσαπαιτοῦντες ὑπὲρ αὐτῆς, περὶ αὐτὴν ζωὴν κινδυνεύουσι. μήποτε δὲ ὁ τοῦ Ὁμήρου ζηλωτὴς Σοφοκλῆς, ἐντεῦθεν τὸν παρ᾽ αὐτῷ αἴαντα ὡς θεομηνίᾳ περιπεσόντα, μαστιγοφόρον ἐπέγραψε. τὸ δὲ ἐεργμένοι ἰσχανόωντο, οὐ μόνον καθεῖρξιν ἐοικέναι δηλοῖ τὸ ἀλήμεναι καὶ ἔλσαι ὡς προδεδήλωται τοὺς ἀχαιοὺς περὶ νῆας, ἀλλὰ καὶ συνοχὴν ἐνταῦθα καὶ ἐποχήν. ὧν τὸ μὲν διὰ τοῦ ἐεργμένοι, ἢ ἐελμένοι, τὸ δὲ, διὰ τοῦ ἰσχανόωντο ἐμφαίνεται. τὸ δὲ μήστωρα φόβοιο ὃ πολλαχοῦ κεῖται, ταυτόν ἐστι τῷ τεχνίτην φυγῆς.

Ως δ᾽ ὅταν ἔν τε κυνέσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι,
Κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων,
Οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Αντίοι ἵστανται καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς
Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, τοῦ δ᾽ οὔποτε κυδάλιμον κῆρ
Ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα.
Ταρφέα τε στρέφεται στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Οππῃ τ᾽ ἰθύσει, τῇ τ᾽ εἴκουσι στίχες ἀνδρῶν.
Ως Εκτωρ ἀν᾽ ὅμιλον ἰὼν ἐλίσσεθ᾽ ἑταίρους,
Τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. οὐδέ οἱ ἵπποι
Τόλμων ὠκύποδες, μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ᾽ ἄκρῳ
Χείλει ἐφεσταότες. ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο τάφρος
Εὐρεῖ᾽, οὔτ᾽ ἂρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι
Ρηιδίη. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν
Εστασαν ἀμφοτέρωθεν. ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν
Οξέσιν ἠρήρει. τοὺς ἵστασαν υἷες ἀχαιῶν
Πυκνοὺς καὶ μεγάλους, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ενθ᾽ οὔ κεν ῥέα ἵππος ἐΰτροχον ἅρμα τιταίνων
Εσβαίη. πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Εκτορα εἶπε παραστάς,
Εκτορ τ᾽ ἠδ᾽ ἄλλοι τρώων ἀγοὶ, ἠδ᾽ ἐπικούρων,
Αφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους.
Η δὲ μάλ᾽ ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ
Οξέες ἑστᾶσιν. ποτὶ δ᾽ αὐτοὺς τεῖχος ἀχαιῶν.
Ενθ᾽ οὔπως ἔστι καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι
Ιππεῦσι. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω.
Εἰ μὲν γὰρ τοὺς πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, τρώεσσι δὲ βούλετ᾽ ἀρήγειν.
Ητ᾽ ἂν ἔγωγ᾽ ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι.
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ᾽ ἄργεος ἐνθάδ᾽ ἀχαιούς.

Ὅτι ὁ Ἕκτωρ, ὡς τὸ πρόσθεν ἐμάρνατο ἶσος ἀέλλῃ. καὶ ὅρα τὸ πρόσθεν. αἰσχφέρει τὴν ἐκεῖ ἔνθα πρὸ τούτων ὑπερβαίη αὖθις εἴκασεν ἀέλλῃ. Νέστωρ δὲ πρὸ μικροῦ καὶ αὐτὸς, θαλασσίῳ ποτὲ λαίλαπι ἶσος ἐπορούσαι εἶπε τοῖς ἠλείοις. καὶ αὕτη μὲν σύντομος παραβολὴ διὰ τὰ κατεπείγοντα. εὐθὺς δὲ χάριν πανηγυρικῆς σεμνότητος, πλατεῖαν ἑτέραν συγκολλᾷ, ἣν ἐκοσμεῖ ἐξαρχῆς, τρισὶ παρίσοις, καὶ φησίν. ὡς δ᾽ ὅταν ἔν τε κυνέσσι καὶ ἀνδράσι θηρευτῇσι, κάπριος ἠὲ λέων στρέφεται σθένεϊ βλεμεαίνων. οἱ δέ τε πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, ἀντίοι ἢ ἀντίους ἵστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς αἰχμὰς ἐκ χειρῶν, τοῦ δ᾽ οὔποτε κυδάλιμον κῆρ ταρβεῖ, οὐδὲ φοβεῖται, ὁ θὴρ δηλαδὴ οὐ μὴν τὸ κῆρ αὐτοῦ. ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα. ταρφέα τε στρέφεται, στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων, ὅππῃ τ᾽ ἰθύσει, τῇ τ᾽ εἴκουσιν ἤγουν ἐνταῦθα ὑποχωροῦσι στίχες ἀνδρῶν. ὡς ἕκτωρ ἀν᾽ ὅμιλον ἰὼν ἐλίσσεθ᾽ ἑταίρους τάφρον ἐποτρύνων διαβαινέμεν. καὶ ὅρα ὡς ἐν τῇ παραβολῇ συχνοῖς κόμμασι τὸ ἐναγώνιον τοῦ θηρὸς μιμητικῶς ἐνέφηνε. καὶ ὅτι τὸν κάπρον ἢ τὸν λέοντα ὑπὸ

Εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι, παλίωξις δὲ γένηται
Ἐκ νηῶν, καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ,
Οὐκέτ' ἔπειτ' οἴω, οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι
Ἄψορρον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες,
Ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων ἐπὶ τάφρῳ,
Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθ' ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Οὐ μενέουσ' εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.

ἀγηνορίας ποιεῖν, οὐδὲν εἰς τὴν παραβολὴν συντελεῖ. οὐ γὰρ ὁμοίως καὶ ὁ Ἕκτωρ νῦν ἀναιρεῖται ὡς ἀγήνωρ, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἄλλως οὕτω ποιητικὸς αὐτὸ κόσμος λαβὼν ἔχει. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς Ὀδυσσείας πρὸ ὀλίγων ἐποίησεν. ἔνθα τοὺς μὲν Τρῶας, θῶας εἶπε, τὸν δὲ τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπικουροῦντα Αἴαντα, εἴκασε λέοντι, τὸν δὲ Ὀδυσσέα, ἐλάφῳ. ὧν θώων φυγόντων, δάπτει ὁ λέων. καὶ ἐκεῖ γὰρ, μέχρι τοῦ, ὁ δὲ λέων δάπτει, παρέρριπται διὰ μόνον τὸ πλῆρες τοῦ λόγου, οὐ τῆς ἱστορίας ἐντελές, ἤτοι τῇ παραβολῇ ἐστὶν ἀσυντελές. μυρίαι δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται παραβολαί. οὐ γὰρ ὅλον εἰπεῖν, σπάνιαι τῶν παραβολῶν, ὅλαι δι' ὅλου προσαρμόζουσαι τῷ πράγματι. κάπριος δὲ ὁ νῦν, παράγωγόν ἐστι τοῦ κάπρος. ὡς ὁ αἰτώλιος τοῦ αἰτωλός. βλεμεαίνειν δὲ ἐνταῦθα, τὸ γαυριᾶν περιβλεπόμενον ἤτοι ἐπαίρεσθαι ἢ ἐπιρρώννυσθαι καὶ δι' ὀργὴν βρέμειν. ἢ τὸ ὀργίζεσθαι κατά τινας, ὅθεν ἀβλεμὴς φασίν, ὁ ἀόργητος. καθ' ἑτέρους δὲ εἰπεῖν, ἄορμος, ὁ πεποιθώς, ἄτολμος, ἀσθενής, οἷς ἅπασιν ἐναντίος ὁ βλεμεαίνων. τὸ δὲ πυργηδὸν ἀρτύναντες, ἀντὶ τοῦ δίκην πύργου συντάξαντες. ἢ ἀραρότες κατὰ πύργον, ὃ δή που φησὶν ὁ ποιητής. δῆλον γὰρ ὡς ὅθεν τὸ ἀραρότες, ἐκεῖθεν γίνεται καὶ τὸ ἀρτύναντες. ἀπὸ τοῦ ἄρω ῥήματος. πύργος δὲ νῦν ἐρρέθη, διάταξις στρατιωτικὴ τετραγωνοειδὴς, κατὰ πλινθίον συμπεπηγμένη, πύκνωμα πολὺ ἔχουσα ἐν βάθει, τοὺς μὲν, προστάτας εἶναι, τοὺς δὲ, κατὰ νῶτον αὐτοῖς τετάχθαι, τοὺς δὲ, καὶ τριστάτας ἵστασθαι, καὶ εἰ ἔτι τύχοι, καὶ ἐπὶ πλέον. ῥηθήσεται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ σφέας αὐτούς, ἀντὶ συνθέτου ἀντωνυμίας εἴρηται τοῦ, ἑαυτούς. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ἀμυνόμενοι σφῶν αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἑαυτῶν. σύνθετον γοῦν ἀντωνυμίαν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς ὡς καὶ προδεδήλωται. τὸ δὲ ἐκ χειρῶν, πλεοναζόντως κεῖται. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως ἢ διὰ χειρῶν ἀκοντίζειν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κυδάλιμον κῆρ, σημειωδῶς ἐπὶ θηρὸς εἶπε. καὶ ὅτι φανερὰ διαφορὰ παρὰ τῷ ποιητῇ τάρβους καὶ φόβου. ταρβεῖ μὲν γοῦν ὁ ἁπλῶς κατὰ ψυχὴν δειλιῶν. φοβεῖται δὲ ὁ καὶ φεύγων. καὶ ὅτι θράσους ἐνδεικτικὸν, ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ, ἐκ τέμεν ὤλεσεν ἀλκή, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ, ἀγηνορίη δέ μιν ἔκτα. ὅπερ ἐπὶ Ἕκτορος ἄλλως φράζει. φθίσει σε τὸ σὸν μένος. μεμφόμενος δὲ τὰς ὑπερβολάς, φησὶ ταῦθ' ὁ ποιητής. μέτρον γὰρ πανταχοῦ χρήσιμον τοῖς πλεονεκτήμασι, διὰ τὸ μηδὲν ἄγαν. ἐκ δὲ τοῦ ἰθύω ἰθύσω τὸ ὁρμῶ, καὶ ἰθὺ γίνεται καὶ τὸ ἰθύς, μετὰ τοῦ σ ἐπίρρημα, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἐλίσσετο, ἀμφιβάλλεται. τινὲς μὲν γὰρ ἐδάσυναν, νοοῦντες αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ἑλίσσετο, ἐστρέφετο. τινὲς δὲ ἐψίλωσαν ὡς ἐπὶ παρακλήσεως. Ὅτι γραφικῶς ὁ ποιητὴς, τουτέστιν ὡς ἔν τινι ζωγραφίᾳ, ἐπὶ τῆς τάφρου τὸν τοῦ Ἕκτορος ἵππον ἵστησι. καὶ λέγει ὡς Ἕκτωρ μὲν ἤθελε διαβαίνειν, οὐδέ οἱ ἵπποι τόλμων ὠκύποδες. μάλα δὲ χρεμέτιζον ἐπ' ἄκρῳ χείλει. ἢ δισυλλάβως χείλει, ἑσταότες. καὶ ἄλλως δὲ, χείλει ἐφεσταότες. ἀπὸ γοῦν δεδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, οὔτ' ἂν ὑπερθορέειν σχεδόν, οὔτε περῆσαι, ῥηιδίη οὖσα. τὸ μὲν πρῶτον, ὡς εὐρεῖα. τὸ δὲ δεύτερον, ὡς βαθεῖα. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ εὐπέρατος, ὅ ἐστιν οὐκ εὐδιάβατος. κατά τε τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, πηδᾶν μὲν, τὸ τῆς τάφρου εὖρος κωλύει, διαβῆναι δὲ, εἴργει τὸ βάθος. Ὅρα δὲ τὸ ἐτόλμων αὐτὸ καθ' αὑτὸ κείμενον δίχα ῥήματος ἀπαρεμφάτου. δῆλον δὲ ὡς ἐξ αὐτοῦ, τολμήεις καὶ τολμηρός, ὁ θαρσαλέος. τὸ δὲ οὐ περῆσαι ῥηιδίη, προσιὼν καταφατικῶς φράζει, λέγων. μάλ' ἀργαλέη περάαν, ὃ καὶ ἐπὶ θαλάσσης ποτὲ λεχθήσεται. τῆς δὲ τοιαύτης ἀργαλεότητος τὸ αἴτιον λέγων, φησί. κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. τουτέστιν ὀφρύες τινὲς ἐπὶ τὰ ἔσω κοιλαινόμεναι, ὡς δι' ἠρέμα σπηλαιοειδεῖς ὀροφοῦσθαι. τοιοῦτον γάρ τι δηλοῖ τὸ ἐπηρεφέες, ὡς ἂν μὴ ἔχοι τις δι' αὐτῶν καταβαίνειν ἢ ἀναβαίνειν. ὕπερθεν δέ φησι σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἀρήρει, τοὺς, ἤγουν οὓς ἵστασαν υἷες Ἀχαιῶν πυκνούς, ὥς τι μὴ μετάγεσθαι, καὶ μεγάλους ὥς τι μὴ ὑπερβαίνεσθαι. ὧν ἀμφοτέρων συλληπτικὸν τὸ, δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. ἔνθ' οὔ κεν, ἤγουν ἔνθα οὐκ ἂν ῥέα ἵππος ἐΰξοον ἢ εὔτροχον ἅρμα τιταίνων ἐσβαίη. πεζοὶ δὲ μενοίνεον εἰ τελέουσι.

Καὶ ὅρα τὸ τελέουσιν. ἐξ οὗ τέλη τὰ τάγματα, ὡς τῶν ἐν μάχῃ ἔργων ἐπιτελεστικά. τέλος γὰρ δηλαδὴ καὶ ἡ τοιαύτη τάξις ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ὅτι δὲ τέλος, καὶ ὁ φόρος, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Ἀθήναιος, παρ' ᾧ καί τις τόπος ἀτελὴς εἶναι ἱστορεῖται. δῆλον δ' ὅτι τέλος, καὶ ἡ θυσία. Εὐριπίδης. θεοῖσι μικρὰ θύοντας τέλη. ὅθεν καὶ αἱ τελεταὶ θυσίας ἔχουσαι καὶ μυστικάς τινας παραδόσεις. ἔτι δὲ τέλος, καὶ ἡ δαπάνη. ὅθεν καὶ τελεῖν τὸ δαπανᾶν. καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες. καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. εἰκὸς δὲ καὶ τοὺς κοινῶς καλουμένους εὐτελεῖς οὕτω λέγεσθαι, ὡς μικρᾶς ἂν δαπάνης ἐσομένης ἐπ' αὐτοῖς, εἴ τις αὐτοὺς λόγου πρίαιτό τινος κατὰ τὸν εἰπόντα. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα πλατὺ διέφρασε. μετ' ὀλίγα δὲ συντομώτατα φράζων, φησίν. ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ ὀξέες ἑστᾶσιν. εἰσὶ δὲ σκόλοπες ὡς

καὶ

καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὀρθὰ ξύλα, καὶ ὀξέα ἃ καὶ σταυρὸς ἐκάλουν. ἰστέον ὅτι κατὰ τὴν ἀφθορὰν λέξεως, τὰ σταυρὰ. ἐφ' οἷς οἱ κρεμασθέντες ἀνεσταυροῦσθαι καὶ ἀνασκολοπίζεσθαι ἐλέγοντο. ἡ δὲ περίφρασις, ἀναπηγνύειν ἐπὶ ξύλου τὰ τοιαῦτα λέγει. ἄλλη λέξις ἀναπήξαιμι ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, λαβών. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ τοὺς ἵππους μὴ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ μάλα χρεμετίζοντας καὶ τὸ ἐπ' ἄκρῳ χείλει ἱστάναι, τὴν ἄγαν προθυμίαν ἐκείνων δηλοῖ ὡς ἐμπεπειραμένων πολέμοις καὶ συνήθως ὀργώντων εἰς μάχην καὶ αὐτὴν, κατὰ τὸν Ἕκτορα. τὸ δὲ ἀπὸ γὰρ δειδίσσετο, ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ οὐκ ἐτόλμων. περισσὸν δὲ, τὸ ἐφεξῆς βηματίζειν δίχα παρθέματος. οὐ ἀνάπαλιν ἔχει ἡ ὑπερβορέων. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κρημνοὺς ἔφη τάφρου ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν ὄρεσι. τὸ δὲ εἰ πλείοσιν, οἱ μεθ' Ὅμηρον εἴπως πλείοσί φασι. ταυτίζεται δὲ ἐν ἀμφοῖν ὁ εἰ σύνδεσμος πρὸς τὸ ὅπως αἰτιολογικὸν κατὰ μετάληψιν συνδέσμου εἰς σύνδεσμον. Ὅτι τὴν ἄγαν ὁρμὴν ἄρτι τοῦ Ἕκτορος εἰς θρασύτητα χαρακτηρίζων ὁ ποιητὴς ἦν οὐκ ἂν φιλοίη ἀνὴρ σωφρονῶν, πλάττει τὸν Πολυδάμαντα μεμφόμενον καὶ λαλοῦντα τῷ Ἕκτορι, ἃ δὴ οὐδ' ἐκεῖνος ἐξαθετήσει. φησὶ γάρ. δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς. Ἕκτορ καὶ ἄλλοι Τρῶές τε καὶ ἐπίκουροι, ἀφραδίως δ' ἐστὶν ἀνοήτως ἀβούλως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους, ἡ κατά τινας, οὐ μέν τοι καλῶς, ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους. ἡ δὲ, μάλ' ἀργαλέη περάαν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. τεχνικῶς δὲ κοινοποιεῖται τὸν λόγον ὁ ῥήτωρ Πουλυδάμας ἐν τῷ, ἀφραδίως ἐλαύνομεν. ἐμπεριλαβὼν καὶ ἑαυτὸν, ἵνα μὴ ἐλαύνετε εἰπὼν καὶ τὸν Ἕκτορα ὑβρίζειν δόξας, ἐκτραχύνῃ καθ' ἑαυτοῦ. διὸ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἔφη θρασύν. Τὸ δὲ Ἕκτορα εἶπε παραστάς, ἀντὶ τοῦ προσεῖπεν. ἄλλως γὰρ, Ἕκτορι ὤφειλεν εἶναι κατά τι τὸ εἶπε καὶ τὸ παραστάς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀφραδίας ὁ Πουλυδάμας εἰπὼν ὡς ἐρρέθη ἐλαύνειν διὰ τάφρον, προσεπιτείνων δὲ καὶ ἀργαλέην αὐτὴν εἶναι διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται, σκόλοπας καὶ τὸ περὶ αὐτοὺς τεῖχος. ἔνθ' οὔπως ἐστί φησι καταβήμεναι οὐδὲ μάχεσθαι, ἐπιφέρει. ἀλλὰ δηλονότι πεζοῖς. στεῖνος γάρ φησιν ὅθι τρώσεσθαι οἴω. εἶτα παιδεύων δῆμον εἶτα, ἐν ἀγαθοῖς ὄντα τινὰ καραδοκεῖν καὶ τὰ ἐμπαλιν, φησίν. εἰ μὲν γὰρ δὴ πάγχυ κακὰ φρονέων ἀλαπάζει Ζεὺς, βούλεται δὲ βούλετ' ἀρήγειν, ἦ τ' ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι καὶ αὐτίκα τοῦτο γενέσθαι. ὃ δὴ εὐχή ἐστιν ἐπὶ συντόμῳ ἐκπληρώσει τοῦ ἐφετοῦ. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἐθέλοιμι τοῦτο, φησί. νωνύμνους ἢ νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς. εἰ δέ χ' ὑποστρέψωσι παλίωξις δὲ γένηται ἐκ νηῶν καὶ τάφρῳ ἐνιπλήξωμεν ὀρυκτῇ, οὐκ ἔτ' ἔπειτ' οἴω οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον προτὶ ἄστυ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. προνοεῖται γὰρ ὡς ἔμφρων, τοῦ μέλλοντος. καὶ οἶδε τὸ τοῦ Ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον καὶ τὸ τῆς εὐτυχίας πρόσκαιρον. τῶν δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι λέξεων, στεῖνος μέν ἐστι, τὸ μεταξὺ τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους στενοχώρημα, βαρυνόμενον κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος οὐδέτερα βαρύνεται. νάπος, νέμος, κλῖτος, τεῖχος, οὕτω οὖν καὶ στεῖνος. τρώσεσθαι δὲ τὸ βλαβήσεσθαι ὡς ἐν τῷ, ἐν Ὀδυσσείᾳ. οἶνός σε τρώει μελιηδής. Ἴωνες δέ φασι, τρῶμα λέγουσι τὴν τροπήν. οὐχ ἡ παραγωγὴ, κατὰ τὸ κῶ κῶμα, βρῶ βρῶμα. τοῦ δὲ τρώσασι βούλεται νίκην. ἡ μάλιστα, τρώσασι δὲ βούλετ' ἀρήγειν, ἀναγκαία ἡ προσθήκη, ἵνα μὴ τὸ, κακὰ φρονέων ἀλαπάζει Ζεὺς λοξῶς ῥηθὲν, ἐπιρρέπῃ καὶ τοῖς Τρωσί. νώνυμνοι δὲ, οἱ ἀνώνυμοι, οἱ ἐστερημένοι, τοῦ ὀνομάζεσθαι ἢ ὑμνεῖσθαι, ὅ ἐστιν οἱ ἀνώνυμοι ἢ ἀκλεεῖς. παλίωξις δὲ, ἡ ἀνάπαλιν δίωξις. τῶν διωκομένων ὑποστραφέντων εἰς διώκοντας. ὃ διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὑποστρέψωσι. καὶ ἐν τῷ, ἐκ νηῶν. καὶ ἐν τῷ, ἑλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν. ἐμπλῆξαι δὲ τάφρῳ, τὸ ἐμπελάσαι, ἢ τὸ ἀκουσίως ἐγκρῦσαι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐμπεσεῖν. ἢ ὡς ἀλλαχοῦ φησιν ὁ ποιητὴς, ἐμπεσεῖν. τὸ δὲ οὐδ' ἄγγελον ἀπονέεσθαι ἄψορρον, παροιμιῶδές ἐστιν, ὅτι πανωλεθρίας τινὸς γενομένης, οὐδ' ὁ μηνύσων τὰ σκυθρωπὰ ὑπολέλειπται. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ σκυθρωπότητος ἄγγελον τὸν τοιοῦτον φασίν. οἱ δ' αὐτοὶ ἐφ' ὁμοίοις δεινοῖς παροιμιάζονται καὶ τὸ, μηδὲ πυρφόρον ὑπολείπεσθαι.

Ὅτι ἐνταῦθα μὲν, ταχιστα πείθεται τῷ Πουλυδάμαντι ὁ Ἕκτωρ συμβουλεύοντι ἀποβῆναι τῶν ἵππων καὶ πεζοὺς μάχεσθαι. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καίτοι θεοπρόπους τι λέγοντι, βαρὺς ἐπιτίθεται καὶ ἀπειλεῖται. λέγων καὶ ὑξολαλεῖν ἀθόθεν τὰς φρένας αὐτοῦ. οὕτω δεινοὺς ἡ τύχη τὰς τῶν ἀνθρώπων γνώμας μεταποιεῖν. καὶ ἄλλως δὲ, εὐμετάβολος ὁ Ἕκτωρ, καὶ πρὸς ἐναντιότητα θελημάτων καὶ λόγων εὐμετάπτωτος. ὃς καὶ

Ὣς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Οὐδὲ μὲν ἄλλοι Τρῶες ἐφ' ἵππων ἠγερέθοντο,
Ἀλλ' ἀπὸ πάντες ὄρουσαν, ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορα δῖον.
Ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ ἐπέτελλεν ἕκαστος,
Ἵππους εὖ κατὰ κόσμον ἐρυκέμεν αὖθ' ἐπὶ τάφρῳ.
Οἱ δὲ διαστάντες σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Οἱ μὲν ἅμ' Ἕκτορ' ἴσαν, καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν. μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχος ῥηξάμενοι κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι.

τὸν

Καί σφιν Κεβριόνης τρίτος εἵπετο. πὰρ δ' ἄρ' ὄχεσφιν
Ἄλλον Κεβριόναο χερείονα κάλλιπεν Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ἑτέρων, Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος καὶ Ἀγήνωρ.
Τῶν δὲ τρίτων, Ἕλενος καὶ Δηΐφοβος θεοειδὴς,
Υἷε δύω Πριάμοιο. τρίτος δ' ἦν Ἄσιος ἥρως.
Ἄσιος Ὑρτακίδης, ὃν Ἀρίσβηθεν φέρον ἵπποι,
Αἴθωνες μεγάλοι ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Τῶν δὲ τετάρτων ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο
Αἰνείας. ἅμα τῷ γε, δύω Ἀντήνορος υἷε.
Ἀρχέλοχός, Ἀκάμας τε, μάχης εὖ εἰδότε πάσης.
Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων.
Πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον καὶ ἀρήϊον Ἀστεροπαῖον.
Οἳ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι
Τῶν ἄλλων, μετά γ' αὐτόν. ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων.
Οἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι
Βάν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. οὐδ' ἔτ' ἔφαντο
Σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.

τὴν μὲν γὰρ αὐτὰ εὐλογίστως, αὖθις κακολογεῖ, ὡς ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. φράζεται δὲ τὰ τοῦ Πουλυδάμαντος οὕτω. ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, πειθώμεθα πάντες. ἵππους μὲν θεράποντες ἐρυκόντων, ἤγουν ἐπεχέτωσαν ἐπὶ τάφρῳ. αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, Ἕκτορι πάντες ἑπώμεθα ἀολλέες. αὐτὰρ ἀχαιοὶ, οὐ μενέουσιν εἰ δή σφιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται. καὶ οὕτω μὲν Πουλυδάμας, ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων, καὶ αὐτίκα πρῶτος αὐτὸς ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. καὶ μετ' αὐτὸν, οἱ ἄλλοι, καὶ γίνεται τὰ ἐφεξῆς ῥηθησόμενα κατὰ τὴν τοῦ Πουλυδάμαντος βουλήν. πρυλέες δὲ, οἱ ἐς μάχην πεζοὶ κατὰ γλῶσσαν Γορτυνίων ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ἡ δὲ τῆς λέξεως παραγωγὴ, προγέγραπται. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον. ὡς εἰ μὲν ὀξύτονος ἡ ταύτης εὐθεῖα, ἑτέρου ἐστὶ λόγου. εἰ δὲ βαρύτονος, συνηγορηθείη ἂν, ἐντεῦθεν εἶναι τὸ παρὰ Λυκόφρονι κύριον ὄνομα ἐν τῷ, τῆς αὐθομαίμων συγκατασκάπτει Πρύλιν. οὕτω καὶ Ἱππότης ἐν Ὀδυσσείᾳ κύριον ὄνομα ὁμώνυμον τῷ ἱππεύοντι. τὸ δὲ ἀολλέες ὃ περισσοῖ μετὰ τὸ πρυλέες, ἕτερόν ἐστι τοῦ, πάντες, ἵνα λέγῃ ὅτι καὶ πάντες ἑπώμεθα καὶ ὁμοῦ πεπυκνωμένοι. τὸ δὲ ἅδον, ἀντὶ τοῦ ἤρεσεν, ἡδὺς ἔδοξε. συστέλλει δὲ τὴν ἄρχουσαν. καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ ἅδος ὁ κόρος. καὶ ἅδην τὸ δαψιλῶς. διὸ καὶ ψιλοῦται παρὰ πολλοῖς. ἔοικε δὲ τὸ ἅδον, αἰολικὸς εἶναι δεύτερος ἀόριστος τοῦ ἅδω ῥήματος, ἴσως δὲ καὶ τοῦ ἁδέω τὸ ἅδον ὡς τοῦ κτυπέω, τὸ ἔκτυπον. Ὅτι μετὰ τὴν τοῦ Πουλυδάμαντος δημηγορίαν οἱ τρῶες διαστάντες σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες, πεντάχα κοσμηθέντες, ἅμα ἡγεμόνεσσιν ἕποντο ἄλλοις μὲν ἄλλοι. Ἕκτορι δὲ καὶ Πουλυδάμαντι οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἦσαν. καὶ ἐφερμηνεύων τὸ ἄριστον, φησί. μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχος ῥηξάμενοι, ἐπὶ νηυσὶ μάχεσθαι. Σημείωσαι δὲ διὰ διδάσκων μὴ ἐπὶ φαυλότητος νοῆσαί τινος τὸ διαστάντες, ἑρμήνευσεν αὐτὸ οὐ μόνον διὰ τοῦ φθάσαι πρὸ τούτων εἰπεῖν εὖ κατὰ κόσμον ἡνιόχῳ ἐπιτέλλειν ἕκαστον, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ἀρτύναντες ἑαυτοὺς, καὶ διὰ τοῦ κοσμηθέντες. δῆλον δὲ ὡς ἡ διά πρόθεσις, δηλοῖ μὲν καὶ διχασμὸν ἐναμάχιμον ὡς καὶ ἐν τῷ, διαστήτην ἐρίσαντε. καὶ ὅτι δὲ διαζύγιόν φαμεν. τὸν ἀπὸ τοῦ οἰκωτικοῦ κατὰ γάμους ζυγοῦ δυασμόν. Σημαίνει δ' ὅμως ἐν πολλοῖς, καὶ διάκρισιν ἤτοι ἁπλῶς χωρισμόν. ὡς ἐν τῷ, εὖ διαβὰς ἤγουν διαστήσας τὰ σκέλη. ὥς πού φησιν ὁ τεχνικὸς, καὶ νῦν ἐν τῷ, οἱ δὲ, διαστάντες φιλικῶς δηλαδὴ, ὡς δηλοῖ τὸ ἀρτύναντες. ὃ λέγει ἐπιθετικῷ σχήματι, ὅτι καὶ διαστάντες τοπικῶς, ὅμως ἀραρότως εἶχον. ὅρα δὲ καὶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τρεῖς μετοχὰς ἀσυνδέτως ὁμοῦ κειμένας. τὸ, οἱ δὲ, διαστάντες, τὸ σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. ὃ δὴ καὶ πρὸ ὀλίγου εἴρηται κατ' ἀνακόλουθον συνήθη ταυτολογίαν. καὶ τὸ πεντάχα κοσμηθέντες. γοργότητος δὲ τοῦτο σχῆμα, συνεπισπεύδοντος οἷον τοῦ ποιητοῦ διὰ τῆς ἀσυνδέτου φράσεως, τῇ τῶν πραγμάτων ἄρτι ὀξύτητι. τὸ δὲ ῥηξάμενοι, δῆλον ὅτι καὶ ῥήξαντες κοινότερον λέγεται. Ἰστέον δὲ ὅτι διακοσμοῦνται οἱ τρῶες πεντάχα, ἢ διότι πέντε ἦσαν ἴσως αἱ τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους πύλαι, ἢ μάλιστα ἵνα φασὶν αἱ δύο ἡγεμονίαι μέσον δορυφορῶσιν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τὸν Ἕκτορα. ἑκάστη δὲ τῶν πέντε τάξεων, τρεῖς εἶχεν ἡγεμόνας. ὡς εἶναι τοὺς πάντας, δεκαπέντε. οὓς καὶ ὀνομάζει ὁ ποιητὴς, κατάλογον τινὰ ἡρωϊκὸν καὶ ἐνταῦθα στολοχῶν ὡς ἐπὶ μικρῷ μάχης ἐγχειρήματι. καὶ λέγει ὡς ἅμα μὲν Ἕκτορι ἀμύμονι Πουλυδάμαντι ἦν, καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἡνίοχος τῷ Ἕκτορι Κεβριόνης. καὶ ὅρα ὡς οὐ πρεπωδέστερον ἐν καιρῷ τοὺς ἀρίστους, εἰ καὶ ὑποδεῶς ἔχουσι διὰ τὸ ὑπηρετικόν. Ἕκτωρ γὰρ ὡς συστρατηγὸν ἑταιρίζεται τὸν αὐτοῦ ἡνίοχον, καταλιπὼν παρ' ὄχεσφιν ἄλλον Κεβριόναο χέρεια. τῶν δ' ἑτέρων, οὕτω δὲ λέγει τὴν δευτέραν τάξιν ὁ ποιητὴς δι' εὐχρησίαν μέτρου, Πάρις ἦρχε καὶ Ἀλκάθοος, καὶ Ἀγήνωρ. ἔνθα ὅρα τὴν τῆς φράσεως συντομίαν. μόνης γὰρ τῆς δευτέρας τάξεως τοὺς τρεῖς κοσμήτορας, δι' ἑνὸς ἔφρασε στίχου ὁ ποιητής. ἐπὶ δὲ τοῖς λοιποῖς, πλατύτερον γράφει. οὕτως ἀρέσκει αὐτῷ, διὰ τὸ ἐν ἅπασι ποικιλῶδες τῆς αὐτοῦ γραφῆς. τῶν δὲ τρίτων, Ἕλενος ἦρχε καὶ Δηΐφοβος

κορυθαίολος, Πριαμίδης. τρίτος δὲ ἦν Ἄσιος ἥρως. ὃν καὶ ἐπαναλαβὼν ὡς ἄξιόν τινος λόγου πλείονος, διὰ τὴν πολλὴν φαντασμόν, ἵνα ἐγγραφῇ οὕτω τῇ ψυχῇ τοῦ ἀκροατοῦ καὶ ἐπισημανθῇ τὰ κατ' αὐτὸν ὡς καί τινα τοῦ ποιητοῦ περὶ αὐτοῦ ἱστορήσαντος, ἐπάγει. Ἄσιος, Ὑρτακίδης καὶ τὰ ἑξῆς ἀπαραλλάκτως ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ κεῖνται. ἤγουν ὅτι τε Ἀρίσβηθεν ἦκεν ἀπὸ Σελλήεντος ποταμοῦ. καὶ ὡς μεγάλοι αὐτοῦ ἵπποι καὶ αἴθωνες, ὅ ἐστι μέλανες, ἢ εὐκίνητοι, ἢ πυρροί. τὴν δὲ τετάρτην, ὁ Ἀγχίσου ἦρχεν Αἰνείας. καὶ οἱ Ἀντηνορίδαι Ἀρχέλοχος καὶ Ἀκάμας, μάχης εὖ εἰδότε πάσης. Σαρπηδὼν δ' ἡγήσατ' ἀγακλειτῶν ἐπικούρων. πρὸς δ' ἕλετο καὶ τὸν αὐτανέψιον Γλαῦκον καὶ τὸν νέηλυν ἄριστον Ἀστεροπαῖον, τὸν ἀμφιδέξιον. οὗτοι γάρ φησιν οἱ αὐτῷ ἔδοξαν διακριδὸν εἶναι ἄριστοι τῶν ἄλλων μετά γε αὐτόν. ὃ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων, τουτέστι διαπρεπὴς ἦν οἱ ἅπασι. καὶ ὅμως ἐπεξεργάζεται καὶ ἑτέροις εἰς μάχην ἐρρωσόμενος καὶ αὐτὸς μέγας, ὑπὸ βαιῶν ὥσπερ ἡ τραγῳδία ἐρεῖ. Ὅρα δὲ ὅτι ποικίλως κέχρηται ἐνταῦθα ὁ ποιητής, ἐπὶ μὲν Σαρπηδόνος, τὸ ἡγήσατο εἶπε, προσθεὶς δὲ προσείλετο διακριδὸν τὸν δεῖνα καὶ τὸν δεῖνα. ἐπὶ δὲ τοῦ Αἰνείου, τὸ ἄρχειν ἔφη. ἐπιφέρων ὅτι ἅμα τούτῳ οἱ δεῖνα. ἐπὶ δὲ Ἑλένου καὶ Δηϊφόβου, ἐσίγησε τὸ ῥῆμα, λαβὼν αὐτὸ ἄνωθεν ἀπὸ κοινοῦ, καὶ ἐπαγαγὼν οὐ δύο καθὰ ἐπὶ Αἰνείου καὶ Σαρπηδόνος, ἀλλ' ἕνα μηδὲ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος. τρίτος γάρ φησιν ἦν, Ἄσιος ἥρως. ἐπὶ δὲ τῶν δευτέρων, τὸ ἄρχειν ἔθετο οὐ διαλῶν καὶ αὐτούς, ἀλλὰ κοινώσας ἐν στίχῳ, καθὰ καὶ προερρέθη. τὴν δὲ πρώτην τάξιν, ἑτεροίως ἔφρασεν οὔτε ῥῆμα θέμενος ἡγεμονικόν, ἀλλὰ καὶ τὸν τρίτον τὸν Κεβριόνην, πλέον διαστήσας ἐκ τῶν δύο συστρατήγων. εἰπὼν γὰρ ὡς οἱ πλεῖστοι ἅμα Ἕκτορι ἴσαν καὶ Πολυδάμαντι, μετὰ τρεῖς στίχους, τοῦ Κεβριόνου μέμνηται. θεοειδῆ δὲ τὸν Δηΐφοβον λέγει, ὁποῖόν τι ἐπ' οὐδενὸς τῶν ἄλλων ἔφη, διὰ τὸ ἐπισημάνσεως ἄξιον εἶναι τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον, τὴν Ἑλένην αὐτὸς ἀγαγόμενος, ὑπὸ Μενελάου θνήσκει ἐν τῇ τῆς Τροίας ἁλώσει, τελευταῖος τῶν φασὶν ὤν. τὸ δὲ σῶμα αὐτοῦ μυθεύεται ῥιφὲν ἄταφον, μεταβεβλῆσθαι εἰς βοτάνην λεγομένην ἀκέφαλον. ἣν φασὶν ἀγαθὴν εἶναι τοῖς σπληνικοῖς, πρὸς λίχνον αἰρομένην καὶ διδομένην μεθ' ὕδατος. ἐν δὲ τὸ Ἄσιος ἥρως, καὶ μετ' ὀλίγα, Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν. καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον. καὶ, Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα, ἔστι μυκτῆρος ποιητικοῦ. ὡς τοῦ τοιούτου, ὀφείλοντος μὲν ὄντος φρονεῖν, μὴ τοιούτου δὲ ἀποβάντος. διὸ παρεμπλέκει τοῖς τοιούτοις μετ' ὀλίγα ἐπιθέτοις, τὸ, νήπιος. ὃς τῶν ἄλλων, βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πιθομένων, αὐτὸς οὐκ ἔθελε πεζὸς ἀλλὰ σὺν ἵπποις πελάσαι ταῖς ναυσίν, ὀκνῶν οἶμαι ὁ μέγας, ἑαυτὸν ταπεινῶσαι τῇ ἐκ τῶν ἵππων ἀποβάσει. ἡ δὲ Ἀρίσβη περὶ ἧς εἴρηται καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, πόλις φασὶ Τρωϊκὴ Μιτυληναίων ἄποικος μεταξὺ Περκώτης καὶ Ἀβύδου, ἔχουσα ποταμὸν Σελλήεντα, πατρὶς Ἀσίου, κληθεῖσα οὕτως, ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς μὲν Τεύκρου τοῦ Κρητός, γυναικὸς δὲ Δαρδάνου. ἣν δέ φασι καὶ ἐν Λέσβῳ, Ἀρίσβα πόλις ἀπὸ Ἀρίσβης θυγατρὸς Μάκαρος ἢ Μέροπος. ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. ὁ δὲ μνημονευθεὶς Ἀγχίσης, Κάπυος ἦν ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς που γενεαλογεῖ ὁ ποιητής. οὗ καὶ Ἀφροδίτης, Αἰνείας. ὃς ἔτη ζήσας ὀγδοήκοντα, ἀποίχεται. ἐδείκνυτο δέ φασι τάφος Ἀγχίσου ἐν τῇ Ἴδῃ. καὶ ἐτίμων αὐτὸν οἱ ἐκεῖ ποιμένες καὶ βουκόλοι κατὰ πᾶν φθινόπωρον τὸν τάφον αὐτοῦ στέφοντες. κατορύξαι δέ τινες, ἐν σπηλαίῳ φασὶ τετελευτηκέναι αὐτόν. περὶ δὲ Σαρπηδόνος ἀπορήσαντές τινες διατί αὐτὸς ἄρχει Λυκίων καὶ οὐ Γλαῦκος, ἐπεὶ ὁ μὲν ἐξ ἀρρένων, Ἱππολόχου γὰρ υἱός. Σαρπηδὼν δέ, Λαοδαμείας ἀδελφῆς Ἰσάνδρου καὶ Ἱππολόχου τῶν Βελλεροφόντου υἱῶν. λύουσι, λέγοντες, ὅτι κατὰ τιμὴν Λαοδαμείας γέγονεν. ἀμφισβητούντων γὰρ τῶν ἀδελφῶν περὶ βασιλείας, καὶ προκλήσεως οὔσης διατοξεῦσαι δακτύλιον ἐπικείμενον στήθει παιδὸς νηπίου, ἡ ἀδελφὴ τῶν αὐτῶν εἰς τοῦτο ἔδωκε παῖδα. ὅτι δὲ Γλαῦκοι διάφοροι, πολλαχοῦ δηλοῦται. Λύκιος μὲν γάρ, ὁ ἐνταῦθα ῥηθείς. ἦν δέ τις καὶ ἕτερος, ὁ παρὰ Λυκόφρονι παρωνύμως γλαύκωπα. οὗ γλυκύπικρος θάνατος περιᾴδεται. πίθῳ γάρ φασιν ἐναπεπνίγη μέλιτος. περιφέρεται δὲ ἐν ἀοιδαῖς, καὶ ὁ Ἀνθηδόνιος Γλαῦκος. οὗ μνείαν τις ἐν τῷ καταλόγῳ τίθεται τῶν νεῶν. ἔστι δέ τις καὶ ἰχθὺς καλούμενος γλαῦκος, οὗπερ ἐπαινετὸς ἡ κεφαλή, καὶ μάλιστα οἱ ὀφθαλμοί. τοῦ δὲ ἄρειος προπαροξυτόνου τὸ ἄρεος ὅπερ ἐστὶ πολεμικός. ἐξ οὗ καὶ κύριον τὸ Ἄρειος τοῖς ὕστερον, Ἄρειος διὰ διφθόγγου ὁ κατὰ τῆς ἀληθείας φερωνύμως ἀρεικός. τὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ διὰ τοῦ ἰῶτα κύριον Ψάλτου τινός, ὁ Ἄριος. περὶ οὗ λέγεται ὅτι Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς πρὸς Ἄριον τὸν ψάλτην ὀχλοῦντά τι αὐτῷ, ἔφη τό, ψάλλ' ἐς κόρακας. ὅπερ ἐστὶ παρῳδία τοῦ, βάλλ' ἐς κόρακας. καθάπερ αὖθις αὐτὸ παρῳδεῖται ἀπὸ τοῦ βάλλ' ἐς μακαρίαν. περὶ ὧν ἐν παροιμιῶν, ἐν ἄλλοις δεδήλωται. τὸ δὲ διακριδὸν ἤγουν κατ' ἐπίκρισιν, ἐμφαίνει καὶ τό, πρὸς δ' ἕλετο Γλαῦκον, δεῖν εἶναι μὴ ἁπλῶς νοεῖν ἀντὶ τοῦ προσελάβετο, ἀλλ' ὡς ἐξαίρετον ἐπιλέγειν μετὰ διακρίσεως. ὥσπερ δὲ ἀπὸ τοῦ παρακλίνειν τὸ παρακλιδόν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ διακρίνειν, τὸ διακριδόν. ὁμοιοσχημονεῖ δὲ τούτοις καὶ τὸ νοσφιδὸν ἐκ τοῦ νοσφίζειν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πρέπειν, συγκοπὴ τοῦ περιέπειν ἐστίν. ἐξ οὗ διαπρεπὴς καὶ ἐκπρεπής, ὁ ἄξιος τιμητικῶς περιέπεσθαι. Ὅτι πεζικὸν φράζων συνασπισμόν, φησίν. οἱ δ' ἐπὶ ἀλλήλοις ἄραρον τυκτῇσι βόεσσιν, ὅ ἐστι τετεχνημέναις βύρσαις. οὐ μὴν ζώοις βουσίν. ἀλλ' οὐδ' ἁπλῶς βοείαις ἢ ὑποστρώννυνται. Ἰστέον δὲ ὅτι, ὃν τρόπον λέγεται βοῦν τὴν ἀσπίδα, οὕτω καὶ βοῦν τυκτήν, πάντως καὶ

ἐκείνην

ἐκείνου τούτου, ὅ ἐστι τευκτόν, τεχνητόν. ἀπὸ δὲ τοῦ τεύχω καὶ ἡ τέχνη παράγεται ὥσπερ καὶ τὸ τυκτός. τὸ δ' αὐτὸ τὸ τευκτόν ἐστι κατὰ τὸ πλῆρες. καὶ ἡ τέχνη δέ, τεύχνη ὁμοίως. ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ πύλαι ποιηταὶ καὶ τράπεζα ξεστὴ καθ' ὑπακοὴν τοῦ εὖ, οὕτω καὶ νῦν τυκταὶ βόες, αἱ εὔτυκτοι. τὰς δὲ ῥηθείσας τυκτὰς βόας, καὶ βόας αὔας μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἔνθα νοητέον ὡς ταυτόν ἐστι βοῦν ἀζαλέην εἰπεῖν καὶ βοῦν αὔην, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὄντως καὶ φύσει, ἤγουν τῆς ζώσης βοός. ἐκείνη γὰρ οὔτε ἀζαλέη, οὔτε αὔη, ἀλλὰ ὑγρά, ἐπεὶ καὶ ἔμψυχος. τὸ δὲ ἀλλήλους ἄραρον βόεσσιν, ὅμοιον μέν ἐστι τῷ, σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἄραρε, ὃ περὶ τῆς τάφρου εἴρηται. συμπλεῖ δὲ εἰς ἐτυμολογίαν καὶ ἑρμηνείαν τοῦ, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες. ὃ πρὸ ὀλίγων γέγραπται. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ τὸ ἐν νηυσὶ πεσεῖσθαι, πάλιν οὐ περὶ Δαναῶν ὡς καταπεσουμένων ἐν αὐταῖς ταῖς ναυσίν, ἀλλὰ περὶ Τρώων ὡς ἐμπλεξόντων αὐταῖς. φησὶ γάρ. οἳ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον ὡς ἐρρέθη, ἔβησαν ἰθὺς Δαναῶν λελιμμένοι. οὐ γὰρ ἔφαντο σχήσεσθαι ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. τοῦτο δέ, καὶ μετ' ὀλίγα πάλιν, οὕτω ῥητῶς κεῖται ἀπαραποίητον. τὸ δὲ λελιμμένοι, ποιητικὴ καὶ αὕτη λέξις ἀρχαία λόγῳ πεζῷ. ἐσχηματισμένη ὁμοίως τῷ πεπλαμένοι, ἀμφιβολίαν ἔχει τινά. εἰ γὰρ οὐ κατὰ ὀρθοῦ ἐλλιπῶς νοεῖται, ἵνα δηλοῖ τό, ἐπιθυμοῦντες μάχης, ἡ μὲν τῶν Δαναῶν κολλᾶται. ὡς ἂν λέγοι, ὅτι ἐπιθυμοῦντες τῶν Δαναῶν οἱ Τρῶες, ἔχει δὲ καὶ τοῦτο σχῆμα, ἔλλειψιν. δῆλον γὰρ ὡς Δαναῶν λελιμμένοι εἰσίν, ὥς τι ἀνελεῖν αὐτούς.

Ἔνθ' ἄλλοι Τρῶες τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι
Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο.
Ἀλλ' οὐχ Ὑρτακίδης ἔθελ' Ἄσιος ὄρχαμος ἀνδρῶν
Αὖθι λιπεῖν ἵππους τε, καὶ ἡνίοχον θεράποντα,
Ἀλλὰ σὺν αὐτοῖσιν πέλασεν νήεσσι θοῇσι
Νήπιος. οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας
Ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος παρὰ νηῶν
Ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν,
Ἔγχει Ἰδομενῆος ἀγαυοῦ Δευκαλίδαο.
Εἴσατο γὰρ νηῶν ἐπ' ἀριστερά, τῇ περ Ἀχαιοὶ
Ἐκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν.
Τῇ ῥ' ἵππους τε καὶ ἅρμα διήλασεν. οὐδὲ πύλῃσιν
Εὗρ' ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Ἀλλ' ἀναπεπταμένας ἔχον ἀνέρες, εἴ τιν' ἑταίρων
Ἐκ πολέμου φεύγοντα σαώσειαν μετὰ νῆας.
Τῇ ῥ' ἰθὺς φρονέων ἵππους ἔχε. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ὀξέα κεκλήγοντες. ἔφαν γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς
Σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι,
Νήπιοι. ἐν δὲ πύλῃσι δύ' ἀνέρας εὗρον ἀρίστους,
Υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων.
Τὸν μὲν Πειριθόου υἷα κρατερὸν Πολυποίτην.
Τὸν δὲ Λεοντῆα βροτολοιγῷ ἶσον Ἄρηϊ.
Τὼ μὲν ἄρα προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων
Ἕστασαν. ὡς ὅτε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι,
Αἵ τ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα,
Ῥίζῃσιν μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι.
Ὣς ἄρα τὼ, χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι
Μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο.

Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα προαναφώνησις τῶν ἐφεξῆς ἱστορηθησομένων ἐν τῷ, νήπιος οὐδ' ἄρ' ἔμελλε κακὰς ὑπὸ κῆρας ἀλύξας, ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν ἀγαλλόμενος, ὁ προρρηθεὶς Ἄσιος δηλαδή, παρὰ νηῶν ἂψ ἀπονοστήσειν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν, πρόσθεν γάρ μιν μοῖρα δυσώνυμος ἀμφεκάλυψεν ἔγχει Ἰδομενῆος. Καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὸ νήπιος, ἐπὶ προσώπου ἀναφωνηθὲν οὐκ εὖ ἔχοντος τοῦ φρονεῖν. σημαντικώτατα καὶ νῦν χρησαμένου φασὶ τοῦ ποιητοῦ τῷ ὀνόματι τούτῳ. καὶ ἐφεξῆς δὲ τοὺς περὶ τὸν Ἄσιον διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν, νηπίους ἐρεῖ. ἄφρων δὲ ὁ Ἄσιος, διότι οἱ μὲν τοὺς ἄλλους Τρῶας καὶ ἐπικούρους βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο ἐπείθετο. ὥς τε αὖθι λιπεῖν ἵππους τε καὶ ἡνίοχον θεράποντα. ἀλλὰ μόνος αὐτὸς ἀπειθὲς ἐκπεσὼν, σὺν αὐτοῖς πελάσαι τῷ τείχει, νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ ἵππους καὶ ἅρμα διήλασεν. ὅπου φασὶν Ἰδομενεὺς καὶ Αἴας ἑώλκον περὶ τὸ Ῥοίτειον ἀκρωτήριον. ἔνθα καὶ ἡ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἱππήλατος ἦν πύλη. ὡς καὶ ὁ ποιητὴς δηλοῖ εἰπών. ὅπου Ἀχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσοντο σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνος ὁ Ὑρτακίδης, ἀλλὰ καὶ ἕτερός τις ἔοικεν Ἄσιος εἶναι περὶ Ῥοίας. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τό, Ἀσιάδην Ἀκάμαντα. ὅτε δ' ὀψέ ποτε πεζεύσας ἐπιμηθέως λόγῳ, ὑπὸ Ἰδομενέως πίπτει βληθεὶς ὁ ῥηθεὶς μέγας Ἄσιος, ἐν τοῖς ἐφε-

ἐπεὶ ἰσορρόπησεν ὁ ποιητής. καὶ ἔχει τοῦτο λαβὼν ἐκεῖνος βαρβαρικῆς ἀπειθείας ἐπιχειρήσεις. διδάξαι καθὰ φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς παρὰ τὸν καιρὸν αἱ τινῶν χρήσεις βλαβεραὶ εἰσίν, ὑπὲρ ὠφέλιμοι. καὶ δεῖξαι παιδαριώδη ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐν τοιούτῳ καιρῷ καὶ τόπῳ ἀγλαϊζόμενος, ἅρματι καὶ ἵπποις ἐλλάμπων. τὸ δὲ παρὰ νηῶν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νηῶν εἴρηται. ἡ γὰρ παρά ὡς φασὶν οἱ παλαιοί, κυρίως ἐπὶ ἐμψύχων ἐστί. μοῖρα δὲ δυσώνυμος πρὸς διαστολὴν τῆς ἀγαθῆς, καὶ ὡς αὖ Πίνδαρος εἶπεν εὐωνύμου. καθ' ἣν μοιρηγενής τις ὁ Ἀγαμέμνων λέγεται ἀντὶ τοῦ εὐδαίμων. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, μοῖρα δυσώνυμος, ἡ οὐκ αὖ πρέπει συντεθῆναι τὸ εὖ, ἵνα ἐξ αὐτῆς εὐμοιρία λεχθείη. ἀλλ' ὅθεν ὁ ἄμμορος γίνεται, ὅ ἐστι κακόμοιρος. ταὐτὸν δὲ εἶναι δοκεῖ, δυσωνύμους εἰπεῖν καὶ κακὴν δέ, καὶ οὐκ ὀνομαστήν. οὕτω δὲ καὶ τό, κακοΐλιον οὐκ ὀνομαστήν, ὅμοιόν ἐστι τῷ δυσώνυμον Ἴλιον. τὸ δὲ ὅπου Ἀχαιοὶ ἐκ πεδίου νίσσοντο, παρεμφαίνει τι καὶ αὐτὸ τῆς τοῦ Ἀσίου ἀφοσιώσεως. ἴσως δέ, συνεξελθεῖν ὤφθη τοῖς τοιούτοις καὶ αὐτός, διώκων. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ δείλασεν. οὐ γὰρ συνήθως ἡ λέξις κεῖται ὡς ἐν τῷ, ξίφος ἢ ἔγχος διήλασεν, ἀλλ' ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἤλασεν. ὡς που καὶ τὸ εἰπεῖν, διειπεῖν λέγει. δι', διέξει μοι ὄφρα δαείω. Ὅτι ἐν ᾧ, τὰς δὲ πύλας εὗρεν ὁ Ἄσιος ἐπικεκλιμένας σανίδας καὶ μακρὸν ὀχῆα. πύλαι μέν, κατὰ συνήθειαν ὁμηρικήν, αὐτὸς ὁ τῆς εἰσόδου τόπος, σανίδες δέ, αἱ θύραι. ὀχεὺς δέ, ὁ μοχλός. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐπικεκλιμένας, οἷα συμπλοκὴν εἰς τό, ἡμῖν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι. εἰσὶ δὲ ἐπικεκλιμέναι, αἱ συγκεκλεισμέναι. αἷς ἀνάπαλιν ἔχουσιν, αἱ ἀναπεπταμέναι, ὡς εὐθὺς κατωτέρω κεῖται. Ὅτι περιμαθείας στρατηγικῆς καὶ τὸ ἀναπεπταμένας νῦν ἔχειν τὰς ἀχαϊκοῦ τείχους πύλας ὡς ἄν, οἱ ἐκ τοῦ πολέμου φεύγοντες, σώζοιντο. ὃ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα γενήσεται, ὅτε Ἀχιλλεὺς κατακράτος νικᾷ. ἐρεῖ γὰρ ἐκεῖ ὁ Πρίαμος, πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε εἰσόκε λαὸς ἔλθῃ. ἐκ μεταφορᾶς δὲ τῶν ἐκτεινόντων ὀρνίθων τὰς πτέρυγας ἐν τῷ ἵπτασθαι, τὸ ἀναπεπταμένας εἴληπται. καὶ φαίνεται τοῦτο, καὶ ἐν τῇ ω ῥαψῳδίᾳ. Ὅτι τὸ ἰθὺς φρονέων Ἄσιος ἵπποις ἔχεν ἦγεν ἤλαυνεν, ἀντὶ τοῦ θαρρῶν νόμενος ἐπὶ τὰ ἀντικρύ, καὶ προϊέναι θέλων. ὅπερ ὅμοιον ἐν τοῖς ἑξῆς τό, οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἴκιον. καὶ τό, ἀντικρὺ μεμαώς. καὶ τό, πρόσω ἱέναι. καὶ τό, ἴθυσεν ἐπὶ τεῖχος. ἀλλαχοῦ δὲ σαφέστατα λέγει, οἱ δ' ἰθὺς φόνον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι. Ὅτι ἐν τῷ, ἕποντο ὀξέα κεκλήγοντες, ῥῆμα παρυπόκειται, ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, τὸ κεκλήγω. συρακουσίων δέ φασι τοῦτο γλώσσης. τοιοῦτον δέ, καὶ τό, πεπλήγοντες. ἐξ οὗ ἔοικεν εἶναι τό, πεπλήγετο μετ' ὀλίγα ῥηθησόμενον ἐν τῷ, καὶ ὢ πεπλήγετο μηρώ. Οἱ Λαπίθαι, ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐρρέθη, γένος ἦν ἡρωικὸν ἐν Θεσσαλίᾳ, κενταύροις πολέμιον. ἀπό τινος Λαπίθου υἱοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ Στίλβης νύμφης, ἔχοντες τὴν τοῦ γένους ἀρχήν. ὧν κατάγονται Λεοντεὺς καὶ Πολυποίτης, ὁ Πειρίθου τοῦ ἀθανάτου υἱός. φησὶ γὰρ αὐτοὺς ὁ ποιητής, υἷας ὑπερθύμους Λαπιθάων αἰχμητάων. οἳ φησι προπάροιθε πυλάων ὑψηλάων ἕστασαν, ὡς ὅτε τε δρύες οὔρεσιν ὑψικάρηνοι. αἵτ' ἄνεμον μίμνουσι καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα. ῥίζῃσι μεγάλῃσι διηνεκέεσσ' ἀραρυῖαι. ὣς ἄρα τοὶ ἤγουν οὗτοι χείρεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, μίμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον, οὐδ' ἐφέβοντο. Καὶ σημείωσαι ὡς ὑπερβάλλων ἐστὶν ὁ τῶν τοιούτων Λαπιθῶν ἔπαινος, εἴγε τοσούτων ἐχθρῶν ἐπιφορὰν δύο μόνοι ὄντες ἀποκρούονται. διὸ καὶ πρὸς σύας εἰκασθήσονται, οἳ ἄνδρας πολλοὺς καὶ κύνας γενναίως δέχονται. Ἰστέον δὲ ὅτι Λαπίθας ἔοικε γίνεσθαι, παρὰ τὸ λάαν ἐπιτακτικὸν, καὶ τὸ ἔπιθον χρόνου δευτέρου ἀορίστου, εἴπερ γὰρ οἱ λαοὶ πείθονται, οὐκ ἐᾷ τὸ μεῖζον οἷα συστέλλον τὴν τῆς λέξεως ἀρχήν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τό, Λαπιθάων αἰχμητάων, ὥσπερ καὶ τὸ πυλάων ὑψηλάων. καὶ τό, οὔρεσι μίμνουσι. καὶ τό, ῥίζῃσι μεγάλῃσι, σώφρον ἔχουσι κάλλος καὶ μέτριον διὰ τῶν ὁμοιοτελεύτων, ὡραΐζοντος τοῦ ποιητοῦ τὸν λόγον διὰ τοὺς καλοὺς ἥρωας. τὸ δὲ ὑψηλάων, πρὸς διαστολὴν τῶν πυλίδων λέγεται. τὸ δὲ μίμνουσι, χρήσιμον τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς. ὡς γὰρ δρύες ἄνεμον καὶ ὑετὸν μίμνουσιν ἐν ὄρει, οὕτως αὐτοὶ ἔμιμνον ἐπερχόμενον μέγαν Ἄσιον. πλὴν οὐχ ὡς ἐρριζωμένοι, ἀλλ' ὡς κινεῖσθαι μὲν δυνάμενοι, σταδαῖοι δὲ μαχεταί. διὸ ἐπήγαγεν, οὐδὲ φέβοντο. τὸ δὲ ἤματα πάντα, κεῖται μὲν παρελκόντως. οὐ γὰρ οὕτω καὶ οἱ Λαπίθαι ἀεὶ μίμνουσι. δηλοῖ δὲ τὸ τῶν δρυῶν πολυχρόνιον. διηνεκεῖς δὲ ῥίζαι, αἱ διὰ πολλοῦ τόπου ἐκτεταγμέναι, καὶ οὕτως αἴτιαι ταῖς δρυσὶ τοῦ μίμνειν ἄνεμον καὶ ὑετὸν ἤματα πάντα, ἤγουν εἰς διηνεκῆ χρόνον.

Ὅτι τὸ ἀνατεῖναι τὰς ἀσπίδας ἐν μάχῃ, ὑψόσε ἀνασχεῖν λέγει. φησὶ γάρ. βόας αὔας ὑψόσ' ἀνασχόμενοι. τί δὲ δηλοῖ τὸ βόας αὔας, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς μέμνηται Ὀρέστου τινὸς τρωικοῦ ἐν τῷ, Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ὀρέστην. τὸ δὲ ἄνακτα, κοῦ

Οἱ δ' ἰθὺς πρὸς τεῖχος ἐΰδμητον βόας αὔας
Ὑψόσ' ἀνασχόμενοι, ἔκιον μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, Θόωνά τε, Οἰνόμαόν τε,
Οἱ δ' ἤτοι εἵως μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν

θαι

Τρῶας, ἀτὰρ δαναῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Ἐκ δὲ τὼ ἀΐξαντε πυλάων πρόσθε μαχέσθην,
Ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότες. τώ τ' ἐν ὄρεσσιν,
Ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα,
Δοχμώ τ' ἀΐσσοντε περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην
Πρυμνὴν ἐκτάμνοντες, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων
Γίνεται εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ὣς τῶν, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς,
Ἄντην βαλλομένων. μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο,
Λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι.
Οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων
Βάλλον, ἀμυνόμενοι σφῶν τ' αὐτῶν καὶ κλισιάων
Νηῶν τ' ὠκυπόρων. νιφάδες δ' ὡς πῖπτον ἔραζε,
Ἅς τ' ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας,
Ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὣς τῶν, ἐκ χειρῶν βέλε' ἔρρεον, ἠμὲν ἀχαιῶν,
Ἠδὲ καὶ ἐκ τρώων. κόρυθες δ' ἀμφ' αὖον ἀΰτευν,
Βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Δή ῥα τότ' ᾤμωξέν τε καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Ἄσιος ὑρτακίδης, καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο
Πάγχυ μάλ'. οὐ γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωας ἀχαιοὺς
Σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους.
Οἱ δ' ὥς τε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠδὲ μέλισσαι,
Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ,
Οὐδ' ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες
Ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων.
Ὣς οἵγ' οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύ' ἐόντε
Χάσσασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν' ἠὲ ἁλῶναι.

εἶναι δοκεῖ καὶ πρὸς διαστολὴν ἑτέρου τινὸς Ἀσίου προρρηθέντος. οὐ υἱός, ἀκάμαντος ἀστιάδης. ὡς λέγει συνεπῶς αὐτίκα ὁ ποιητής. ἔνθα κεῖται καὶ Οἰνόμαος ὁμωνυμῶν τῷ παλαιῷ ἑλληνικῷ ἥρωι. ἐν τούτοις δὲ χρᾶται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τῷ ἕως, ἀντὶ τοῦ τέως ἢ πρὸς τὸ πρότερον. φησὶ γὰρ ὡς οἱ Λαπίθαι ἕως μὲν, ἤγουν πρὸ ὥρας τινὰς, ὤτρυνον ἀχαιοὺς ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν. ἐπεὶ δὲ τρῶας ἐνόησαν ἐπεσσυμένους τῷ τείχει, αὐτὰρ δαναῶν γένετο ἰαχή τε, φόβος τε, τότε δὴ ἐξορμήσαντες, πυλῶν πρόσθεν ἐμάχοντο ὡς ῥηθήσεται. Ὅτι ἀπὸ δρυῶν εἰκονίσας τοὺς Λαπίθας τὴν στάσιν, εἶτα τὴν ἀνδρείαν τε, καὶ πρὸς τὰ βέλη καρτερίαν ἄλλως εἰκάζει, κάπροις. ἐκ δὲ τὼ, ἀΐξαντε, πυλάων πρόσθε μαχέσθην, ἀγροτέροισι σύεσσιν ἐοικότε, τώ τ' ἐν ὄρεσσιν, ἀνδρῶν ἠδὲ κυνῶν δέχαται κολοσυρτὸν ἰόντα. δοχμώ τ' ἀΐσσοντε, περὶ σφίσιν ἄγνυτον ὕλην, πρυμνὴν ἐκτάμνοντες. ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίνεται, εἰσόκε τίς τε βαλὼν ἐκ θυμὸν ἕληται. ὣς τῶν, κόμπει χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς, ἄντην βαλλομένων. μάλα γὰρ κρατερῶς ἐμάχοντο. Καὶ ὅρα δὲ τὶ κἀνταῦθα τὸ, ἕως τις βαλὼν ἀπὸ θυμὸν ἕληται, προσιαστὸν κεῖται οὐδέν τι συντελοῦν εἰς τὸ πρᾶγμα. οὐδέτερος γὰρ τῶν Λαπιθῶν πίπτει. καὶ ὅτι μέλλων εἰπεῖν τὸν χαλκὸν κομπεῖν ἤγουν ἠχεῖν κατὰ ἰδιότητα ἤχου, καὶ εἰδὼς τὸν κόμπον, ἐπὶ συῶν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, κυριολεκτούμενον, προθεραπεύει τὴν λέξιν τῇ τῶν συῶν παραβολῇ. καὶ οὕτω συμβιβάσας αὐτὴν ἐκ παραβολικῆς ὁμοιότητος. ὥσπερ καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς τὸ ῥέειν ἐπὶ βελῶν μέλλων εἰπεῖν, προθεραπεύει αὐτὸ τῇ τῶν νιφάδων παραβολῇ. ὅπερ ἐστὶ λέγειν ὡς εἴπερ νιφάσι χεομέναις ἐοίκασι τὰ βαλλόμενα χερμάδια, δοτέον εἰπεῖν καὶ ὅτι ἔρρεον, ὡς ὁμοίων ὄντων τοῦ χέειν καὶ ῥέειν. ὧν τὸ μὲν χέεσθαι ἀφ' οὗ ἡ χιὼν, οἰκεῖον νιφάδι διὰ τὸ ἀψοφώτερον. τὸ δὲ ῥέειν, οἰκεῖον λίθοις διὰ τὸ τοῦ ἤχου ῥαχιώτερον. ἐπαινοῦνται δὲ καὶ οἱ τῆς παραβολῆς ταύτης στίχοι ὡς τῷ ψοφώδει τῆς τῶν λέξεων προφορᾶς ἐμφαίνοντες τὸ τῆς ὑποθέσεως μέγεθος. δίχα γὰρ τῆς ἄλλης τραχυφωνίας, τὸ πυκνὸν σίγμα ἐν τῇ καταρχῇ τῆς παραβολῆς καὶ ὁ ἐκεῖθεν σιγμὸς ἐν τῷ, ἀγροτέροισι σύεσσιν, ἀηδῶς ἔχει κατὰ τὴν προφοράν. τοιαύτη γὰρ ἡ σιγματικὴ ἀπήχησις. ὡς δηλοῖ μάλιστα παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασιν ἑλλήνων ὅσοι, καὶ ἑξῆς. διὸ καθὰ δηλοῦται ἀλλαχοῦ πλατύτερον, καὶ ἡ κωμῳδία, μετὰ τὴν εὕρεσιν τῆς χρήσεως τοῦ τ ἀντὶ τοῦ σ, ἐποιμαίνετο χαίρειν ὡς ἀπαλλαγεῖσα τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. κολοσυρτὸς δὲ κυρίως μὲν καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ χρῆσις, κτύπος ὁ ἀπὸ κάλων ἤγουν ξύλων συρομένων ἐν ὄρει. ἕτεροι δὲ τὴν ἐκ φρυγάνων συρομένων αἰρομένην κόνιν οὕτω καλοῦσι, κάλα γάρ φασι τὰ φρύγανα. τὸ δὲ δοχμὼ ἀΐσσειν καὶ τὴν ὕλην πρυμνόθεν ἀγνύειν κατὰ θυμὸν, συῶν ἴδιον. δοχμὸς δὲ, παρὰ τὸ δίχω φασὶ γίνεται. ἵνα δηλοῖ τὸ εὐχώρητον. τοιοῦτοι γὰρ ἐν ταῖς εἰσόδοις οἱ εἰσιόντες δόχμιοι. δοχμὴ μέν τοι θηλυκῶς, ὁ παλαιστὴς, ἤγουν τὸ τετραδάκτυλον

φασὶ τῆς χειρός, ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι καὶ αὐτό. ὅτι δὲ καὶ βαρύνεται ἡ δόχμη ὁμοίως τῷ στάθμη, λόχμη, ὄχθη, δηλοῦται σαφῶς ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ κομπεῖν, καὶ ἐπὶ σκευῶν ἤχου λέγεται. κομπεῖν γοῦν χύτρας ἢ λοπάδας φησὶν ὁ Λαέρτιος ἐν τοῖς τῶν σοφιστῶν βίοις. ἔνθα καὶ ζητεῖται καθὰ καὶ παρὰ τοῖς κωμικοῖς, τίς ἡ τῆς χύτρας καὶ τῆς λοπάδος διαφορά. ὅτι δὲ πολὺς ὁ τῶν Λαπιθῶν ἔπαινος ὑπὲρ ὡς δύο σύες πολλῶν κυνῶν τὴν ἔφοδον, οὕτως ὑπομένουσι τοὺς πολεμίους καὶ αὐτοί, καὶ ἐν ἐπισφαλεῖ κινδύνῳ τῶν ἄλλων φυγόντων, ἀνδρίζονται, προεπισημάνθη. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κυριολεκτουμένου κομπεῖν, τὸ κομπάζειν παρῆκται. ὃ παρὰ τοῖς ὕστερον στωμυλίαν δηλοῖ καὶ στομφασμὸν περιαυτολογικόν, καθὰ καὶ τὸ κομπεῖν παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, τοσόνδ᾽ ἐκόμπει μῦθον, ὡς οἷα δηλαδὴ κομποῤῥήμων. Ἔτι ἱστέον καὶ ὡς ἀξιόπιστον καὶ οὐκ ἀπίθανον δοκεῖ τὴν στενὴν δίοδον φυλάττειν μόνους αὐτούς, συλλαμβανόντων καὶ τῶν ἀπὸ τοῦ τείχους ἄνωθεν. ἐπάγει γάρ. λαοῖσι καθύπερθε πεποιθότες ἠδὲ βίηφι. ὡς εὐθὺς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. Ὅτι οἱ λαοὶ χερμαδίοισιν ἐϋδμήτων ἀπὸ πύργων ἔβαλλον ἀμυνόμενοι ὑπὲρ τῶν κατ᾽ αὐτούς, ἤγουν καθ᾽ Ὅμηρον εἰπεῖν, σφῶν τ᾽ αὐτῶν καὶ κλισιάων νηῶν τ᾽ ὠκυπόρων. τοὺς δὲ λίθους συντόνως φερομένους καὶ πληκτικῶς, νιφάσι παραβάλλει, εἰπὼν ὅτι νιφάδες ὡς πῖπτον ἔραζε. ἅς τ᾽ ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας ταρφειὰς κατέχευεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. ὡς τῶν ἐκ χειρῶν, βέλεα ῥέον ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἀκριβῶς παρεσημάνθη, ἠμὲν ἀχαιῶν ἠδὲ καὶ ἐκ Τρώων. καὶ νῦν μὲν οὕτω φησί. πρὸ ὀλίγων δὲ πλατύνει ταύτην τὴν παραβολὴν καὶ αὔξει κοιμίσας τὸν ἄνεμον. καὶ ὅρα ὅτι τὸ μὲν νιφάδες, συστέλλει τὴν ἄρχουσαν. τὸ δὲ νίφειν ῥῆμα ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐκτείνει αὐτήν. ζαὴς δὲ ἄνεμος, ὁ βίαιος καὶ ὑπὲρ τὸν δυσαῆ καὶ ἐξ αὐτοῦ ὁ τοιοῦτος, ζάλη, ὅ ἐστι μεγάλη ἄελλα. ὀξύνεται δὲ ὁ ζαὴς καὶ ὁ δυσαὴς τῷ λόγῳ καὶ ὁ φιλοψευδής, περὶ οὗ μετὰ βραχέα ῥηθήσεται. ἐκ δὲ τοῦ νέφεα δονήσας, δοκεῖ συγκεῖσθαι τὸ δνοφερόν, ὅτι σκότος δηλοῖ οἰκεῖος νέφει δονουμένῳ. σκιόεντα δὲ νέφη λέγων, οὐδὲν ἧττον καίριον τοῦ λέγειν ὄρη ἢ μέγαρα σκιόεντα. Ὅτι σφοδρότητα καὶ πλῆθος λίθων ἀφέσεως δηλοῖ μετὰ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολήν, καὶ τό, κόρυθες δ᾽ ἀμφ᾽ αὖον ἀΰτευν, ἤγουν ἄϋον. ὅ ἐστιν ἐβόων, βαλλόμεναι μυλάκεσσι, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, ἤτοι κυκλοτερεῖς, ἢ πολλοὺς ἔχουσαι ὀμφαλοὺς χυτούς. αὖον δὲ βοᾶν, διαστέλλει τὸ τῶν ἱερῶν βοῶν. ἐκεῖνο γὰρ ἑτεροῖα ἐστί. γενικὴν δὲ ἀοριστίαν ἔχει τὸ βοᾶν αὖον, δηλοῦν, κτυπεῖν, δουπεῖν, βομβεῖν, καὶ τοιαῦτα τινά. μᾶλλον δὲ καὶ τὸ τούτων τραχύτερον, οὐ μὴ ῥᾷον ὄντος ἐν σχεδιασμῷ ταχὺ εὑρεθῆναι, γενικῶς εἰπεῖν τὸν ὑποκείμενον ἦχον, αὔην βοήν, ὅπερ ἐμφαντικώτερόν ἐστι τοῦ, ξηρὰν ἢ τοιαῦτόν τι εἰπεῖν. τὸ δὲ αὖος, σημειώδης ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς ὡς μονήρης καὶ μὴ ἔπιπον παρὰ ἀναλογίας. μόνον γάρ ἐστι δισύλλαβον κοινὸν εἰς ος καθαρὸν τῇ αυ διφθόγγῳ παραληγόμενον. τὸ δὲ ἀΰτευν, εἶχε μὲν ἀΰτουν εἶναι νεώτερον ὡς τὸ ἐποίουν. προετιμήθη δὲ ὅμως δι᾽ ὄγκον φωνῆς, τὸ ποιητικώτερον. μύλακες δὲ λίθοι μυλοειδεῖς, ὅ ἐστι στρογγύλοι. ἴσως δὲ καὶ μυλίαι, οἱ αὐτοὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ὅτι βαρυνομένου ἔθους τό, δή ῥα τότε ᾤμωξέν τε καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ. περὶ οὗ καὶ προείρηται, ὅπερ ἀστείως ἂν εἴποι τις καὶ ἐπί τινος χωλοῦ ἀμφιγυήεντος. ὃς δοκεῖ ἀμφοτέρους πεπλῆχθαι τοὺς μηρούς. Ἄσιος δὲ οὕτω ποιεῖ, ἀχθόμενος κακῶς ἰόντων κατὰ ἀχαιῶν. κεῖται δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀλαστεῖν, ὅ ἐστι δεινοπαθεῖν, ὡς ἐπὶ ἀλάστοις πάθεσι καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὅθεν καὶ ὁ ἀλάστωρ. ἐπάγει γοῦν, καὶ ἀλαστήσας, ἔπος ηὔδα. Ὅτι τό, πάτερ ἦ ῥά νυ καὶ σὺ φιλοψευδὴς ἐτέτυξο πάγχυ μάλα, λέγοιτο ἂν πρός τινα μέγαν μὴ πληροῦντα τὰς ὑποσχέσεις. Ἄσιος δὲ πρὸς Δία τοῦτο φησί. καὶ ὅρα κἀνταῦθα μωρίαν τοῦ καὶ μεγάλου καὶ ἥρωος. οὐ γὰρ φιλοψευδῆ τὸν Δία καλεῖ, διότι ἐκεῖνος αὐτῷ ὑποσχόμενος ἐψεύσατο, ἀλλ᾽ ὅτι φησίν. οὐκ ἔγωγε ἐφάμην ἥρωας ἀχαιοὺς σχήσειν ἡμέτερόν γε μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, τὸ τῆς ἐλπίδος αὐτὸν ψευσθῆναι, εἰς Διὸς ἀπάτην ἀνάγων, ὁποῖα τὰ τῶν ἀφρόνων. καὶ μονονουχὶ δοξάζων, ὡς ὅπερ ἐφάμην, ἔφατο καὶ ὁ Ζεύς, καὶ τὸν Δία συλλαλεῖν αὐτῷ ἀξιῶν, ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἀνόητος ὁ Ἄσιος. τὰ γὰρ ἐν τῷ τέλει τῆς θείας ταύτης ῥαψῳδίας γενόμενα τέρατα, ὑπὲρ ἑαυτοῦ νοῆσαι δοκεῖ. καὶ ταῦτα κρίνει Διὸς ὑποσχέσεις, οὐ διακρίνας καλῶς. εἰ γὰρ τὸν Ἕκτορα κλῦσαι ὁ Ζεὺς ἐβούλετο, ὡς ἐρεῖ μετ᾽ ὀλίγα ὁ ποιητής, καὶ ὁ Ἕκτωρ δὲ δηλώσει εἰπών, ὅτι αὐτὸς ὁ Ζεὺς ὑπέσχετό μοι καὶ κατένευσεν, ἀλλ᾽ οὐκ ἤδη καὶ εἰς τὸν Ἄσιον διέβαινε τὰ τῆς ὑποσχέσεως. ὃ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημειώσεται μετὰ βραχέα ἐν τῷ, ὡς ἔφατο. οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ᾽ ἀγορεύων. Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. σημειοῦνται δὲ κἀνταῦθα οἱ παλαιοί, ὡς ἐθίμως ἔχουσιν οἱ δυστυχοῦντες, οὐ μόνον ἄλλως δυσανασχετεῖν, ἀλλά που καὶ τὸ θεῖον καταμέμφεσθαι. οὕτω γοῦν καὶ ὁ Ἄσιος, ἐπεὶ μὴ ἔσχεν εὐκτῶς πεισθῆναι τὸ προσθεῖν καὶ εἰς φυγὴν τρέψαι τοὺς δύο Λαπίθας, οὐ μόνον ᾤμωξε, καὶ ὡς ἐπὶ θαύματι δὲ μεγάλῳ ἐπλήξατο τοὺς μηρούς, ἀλλὰ καὶ φιλοψευδῆ τὸν Δία ἐκάλεσεν, ὅ ἐστιν ἀπατεῶνα, ψεύδειν εἰδότα, ἤγουν ἀπατᾶν. Ἱστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀξύτονα κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ἐν τῇ συνθέσει ὀξύνονται. οἷον, σαφὴς ἀσαφής, ἀθλητὴς φιλαθλητής, ἐραστὴς ἀντεραστής, ψευδὴς φιλοψευδής, χωρὶς τοῦ ἀληθής. τούτου γὰρ τὸ σύνθετον, φιλαλήθης. καὶ τὸ κριτὴς δέ φασιν ἐν τῷ ξενοκρίτης, μεταβολὴν τόνου ἔπαθεν, ὥσπερ καὶ τὸ ὀνειροκρίτης. τὸ δὲ πάγχυ μάλα, πάνυ λίαν ἀττικὸς ἂν εἴποι ἀνὴρ κατὰ σημασίας παράλληλον, ὁποῖαι δηλοῦνται πολλαχοῦ. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἔγωγ᾽ ἐφάμην ἥρωας ἀχαιοὺς σχήσειν ἡμέτερον μένος, παραπέφρασται ἀπὸ τοῦ ἔφατο γάρ, οὐκέτ᾽ ἀχαιοὺς σχήσεσθαι. ὥστε τὸ αὐτὸ ῥῆμα, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, καὶ σχήσειν ἐνεργητικῶς καὶ σχήσεσθαι παθητικῶς λέγεται. Ὅτι ὁ Ἄσιος οἶδε μὲν τὴν τῶν ἀχαιῶν ἀρε-

τὴν

τὴν, καὶ ἥρωας ἀπρεπῶς λέγειν, τοιοῦτος γὰρ ὁ ἐκ τῶν πολεμίων ἔπαινος, καταπαίζει δὲ ἄλλως τὸ ἐκείνων ἀξίωμα, διὰ ταπεινότητος τῆς παραβολῆς, ὡς οὐ κυρίοις ἀνδρείοις ἀλλὰ θυμικοῖς μὲν, σμικροτάτοις δὲ ζῴοις αὐτοὺς εἰκάζει καὶ εὐτελέσιν, εἰπών. οἱ δ' ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλισσαι οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ, οὐδ' ἀπολείπουσι κοῖλον δόμον, ἀλλὰ μένοντες, ἄνδρας θηρητῆρας ἀμύνονται περὶ τέκνων. ὡς οἵγε ἤτοι οὗτοι, οὐκ ἐθέλουσι πυλάων καὶ δύο ἐόντε χάσσασθαι. Ὅρα δὲ μεταμείψας τὸν λόγον ὁ ἄσιος, κατ' ἰδίαν ἐκ τῶν ἀχαιῶν οὓς ἥρωας προσεῖχε δὲ ἔφη, εἰς τοὺς λαπίθας. διορθούμενος ἑαυτὸν, ὡς μὴ καλῶς τῇ παραβολῇ τῶν σφηκῶν κατὰ πάντων χρησάμενος τῶν ἀχαιῶν. ἴσως δὲ οὐ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἐφάμην ἥρωας ἀχαιούς, οὐδὲ κοινῶς εἶπον, ἀλλὰ περὶ μόνων τῶν λαπιθῶν, ὡς ἡ τῆς παραβολῆς ἀπόδοσις ἐδήλωσεν. οἷς καὶ ἐπέχει μάλιστα. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐν ἄλλαις παραβολαῖς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κεῖταί τι ἀπεμφαῖνον. οὐ γὰρ ἀμύνονται περὶ τέκνων, οὐδὲν συντείνει πρὸς ἑλληνικὴν ὁμοιότητα. οἵ γε ἀχαιοί, οὐχ ὑπὲρ τέκνων ἀμύνονται, ἀλλὰ διὰ τὴν ἑλένην. μᾶλλον δὲ, ἄρτι ὑπὲρ τῶν νεῶν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. Ἱστέον δὲ ὡς οὐ μόνον σφῆκες ὑπὲρ τέκνων ἀμύνονται, διὸ καὶ παροιμία τὸ, σφηκιὰν ἐκίνησας ἤγουν βλάβην ἤγειρας κατὰ σαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ μέλισσαι ὁμοίως ἀμύνονται. ὅθεν καὶ παροιμιάσαιτο, εἰς μελίττας ἐκώμασας, ἐπὶ τῶν παραδόξως κακουμένων, ὥς φησι Παυσανίας. ἀπὸ δὲ τῶν σφηκῶν, οὐ μόνον σφηκίσκοι ἀρχιτεκτονικὸν σχῆμα, ἀλλὰ καὶ ξύλα μικρὰ εἰς ὀξὺ συνηγμένα. καὶ σφηκώδεις, οἱ λαγαροὶ τοῖς σώμασι καὶ συνεζωσμένοι. ἐπεὶ καὶ οἱ σφῆκες ἔχουσιν ἐντομὴν κατὰ τὸ μέσον. διὸ καὶ καλοῦνται οὕτως ὡς ἀπὸ τοῦ σφίγξω σφάξω. ἐξ οὗ καὶ ἡ διασφάξ ἐπὶ σχισμάτων λεγομένη, ὡς καὶ ὁ ὀππιανὸς δηλοῖ σαφέστατα, καὶ ὁ τὸ θῆλυ μόριον οὕτω καλέσας. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὑποσφάξ κοιλότης ὁμοία καὶ αὐτὴ ὁποίαν πάσχουσί τι σφαζόμενα, ἔνθα γίνεται ἡ σφαγή. αἰόλοι δὲ τὰ μέσα οἱ σφῆκες, ἢ ὡς εὐκίνητοι διὰ τὴν ἐντομὴν, καὶ τὴν ἐκεῖθεν πτέρωσιν, ἢ διότι παμφάγοι ὄντες ποικίλοι καὶ ἐπίξανθοι τὴν χρόαν εἰσίν, οὐ μὴν αἱ μέλισσαι τοιαῦται. οὔτε γὰρ παμφάγοι ἐκεῖναι, οὔτε ποικίλαι κατὰ τοὺς σφῆκας εἰσίν. Ἱστέον δὲ ὡς ἡ ζωικὴ ἱστορία λέγει περὶ μελισσῶν, ὅτι οὔτε αὐτὴ ὦτα οὔτε κεφαλὴν, ὀχεύοντες, ὅθεν οὐδ' ἔστι διιδεῖν πότερα αὐτῶν ἄρρενα ἢ θήλεα. ἔνθα, ὅρα τὸ διιδεῖν, ὁμοίως φρασθὲν τῷ διειπεῖν. ὅ, διειπέ μοι ὄφρα δαείω. καὶ τῷ διείπασθαι. Ἱστέον δ' ὅτι καὶ Μέλισσά τις ἦν κύριον ὄνομα, ἣν ἐπαινῶν τις ἔφη, ὡς μεγέθει μὲν, τῶν τότε γυναικῶν ἦν βραχυτέρα καταδεεστέρα, φωνῇ δ' ὁμιλίᾳ τι κεχορηγημένη. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ οἰκία καὶ τὸ δόμον, ἐπὶ σμηνῶν εἴρηκε ποιητικώτερον. οὕτω καὶ ἐπὶ αἰετοῦ μετ' ὀλίγα τὴν καλιὰν ἐρεῖ φίλα οἰκία ὥσπερ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τούτοις μὲν, δόξειεν ἂν ὑποκορισμὸς εἶναι τῶν οἴκων τὰ οἰκία. ὅτι δὲ ᾆδου οἰκία εὐρώεντα ἐρεῖ; ἀλλ' ἐκεῖ οὐκ ἔστιν ὑποκόρισμα τοῦτο, ἀλλὰ φανερὰν παρωνυμίαν. παιπαλόεσσα δὲ, ἡ ξηρὰ καὶ ἀποπλέουσα πάλην. πάλη δὲ κυρίως κατὰ τὸν αἴλιον διονύσιον, λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. φερεκράτης ἐπνῷ. ἀνέπλησε τὼ ὀφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ. ἡ δὲ τοιαύτη πάλη ἀναδιπλασιασθεῖσα κατὰ τὴν λαίλαπα καὶ κατὰ τὸ παιφάσσειν, ἀπετέλεσε τὴν παιπάλην.

Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Διὸς πεῖθε φρένα ταῦτ' ἀγορεύων,
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν.
Ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ' ἀγορεῦσαι.
Πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ
Λάϊνον. ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ
Νηῶν ἠμύνοντο. θεοὶ δ' ἀκαχείατο θυμῷ
Πάντες, ὅσοι δαναοῖσι μάχης ἐπιτάρροθοι ἦσαν.
Σὺν δ' ἔβαλον λαπίθαι πόλεμον καὶ δηιοτῆτα.
Ἔνθ' αὖ Πειριθόου υἱὸς κρατερὸς Πολυποίτης
Δουρὶ βάλεν Δάμασον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ διὰ πρὸ
Αἰχμὴ χαλκείη ῥῆξ' ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ,
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο, δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Αὐτὰρ ἔπειτα, Πύλωνα καὶ Ὄρμενον ἐξενάριξεν.
Υἱὸς δ' Ἀντιμάχοιο Λεοντεὺς, ὄζος Ἄρηος,

Ὅτι πολλὰς εἶναι πύλας τῷ ἑλληνικῷ τείχει, ὁποίας αὖ καὶ ἐνδέχοιτό τις αὐτὰς, ἀρίδηλον ἄρτι ἐκ τοῦ, ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν. ἔνθα παρίσωσιν ἀπεχυγμένας, οὐ, ἄλλῃσι πύλῃσιν. Ὅτι ἀνάγκην ἔχων ὁ ποιητὴς καταλέγειν ἄνδρας πίπτοντας, καὶ φόνους πολλοὺς ἀναιρέσεων, καὶ λόγους οὓς ἔλεγον αὖ, οἱ ποιοῦντες καὶ πάσχοντες, καὶ ἄλλα μυρία πολυμερῆ συμπτώματα τύχης, φησίν. ἀργαλέον δέ με ταῦτα θεὸν ὣς πάντ' ἀγορεῦσαι. καὶ ὅρα καὶ τὴν ἐκ τούτοις τοῦ ποιητοῦ ποικιλίαν. ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ ἐπὶ δυσχερείᾳ διασκευῆς τὰς μούσας ἐπικαλούμενος, ἐπιχειρεῖ τι λέγειν, ἐν

Ἱππόμαχον βάλε δουρὶ κατὰ ζωστῆρα τυχήσας.
Αὖτις δ' ἐκ κολεοῖο ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον ἐπαΐξας δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην. ὁ δ' ἄρ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη.
Αὐτὰρ ἔπειτα Μένωνα καὶ Ἰαμενὸν καὶ Ὀρέστην,
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ὄφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα,
Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο,
Οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα
Τεῖχός τε ῥήξειν, καὶ ἐνιπρήσειν πυρὶ νῆας.
Οἵ ῥ' ἔτι μερμήριζον ἐφεσταότες παρὰ τάφρῳ.
Ὄρνις γάρ σφιν ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων,
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον
Ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὔπω λήθετο χάρμης.
Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρὴν,
Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε
Ἀλγήσας ὀδύνῃσι. μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ.
Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο.
Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν
Κείμενον ἐν μέσσοισι, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Δὴ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς.
Ἕκτορ, ἀεὶ μέν πώς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
Ἐσθλὰ φραζομένῳ. ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικεν,
Δῆμον ἐόντα παρὲξ ἀγορευέμεν, οὔτ' ἐνὶ βουλῇ,
Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν.
Νῦν δ' αὖτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε
Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων.
Φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον,
Ζωόν. ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκί' ἱκέσθαι,
Οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν.
Ὣς ἡμεῖς εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
Ῥηξόμεθα σθένεϊ μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
Οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα.
Πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὕς κεν Ἀχαιοὶ
Χαλκῷ δῃώσουσιν ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
Ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος, ὃς σάφα θυμῷ
Εἰδείη τεράων, καί οἱ πειθοίατο λαοί.

ἄλλοις δὲ ἑαυτὸν ἱερωτῇ, λαλεῖ τὰ δοκοῦντα. νῦν δ' ἀπαγορεύει δυνηθῆναι ὑπὲρ ἐνδεχόμενος αὐτὸς τὰ πάντα. ὅθεν ἐπάγει συντόμως καὶ ἐπιφωνηματικῶς τό, πάντῃ γὰρ περὶ τεῖχος ὀρώρει θεσπιδαὲς πῦρ, λάϊνον. ἀργεῖοι δὲ καὶ ἀχνύμενοί περ, ἀνάγκῃ νηῶν ἠμύνοντο. λέγει δὲ πάντῃ περὶ τὸ λάϊνον τεῖχος, πῦρ εἶναι, ἤγουν διὰ τοὺς λίθους τοῦ τείχους, τῇ συνεχεῖ πῦρ ἀποσπινθηρίζειν ἐν τῷ βάλλεσθαι σώμασι στερεοῖς τοῖς τῶν βελῶν. ἔχει δ' ὁ λόγος ἔμφασιν. συλλογιστέον γὰρ οἷαι ἦσαν βολαὶ δι' ὧν ὡς διὰ πυρείων τοσοῦτον πῦρ ἀνήπτεται. ἢ ὅτι καὶ ἐκομίζετο πῦρ κατὰ τῶν νηῶν ὥς που ὁ Ἕκτωρ ἐγκελεύεται. καὶ ἔοικεν ἐπιμωκᾶσθαι παροιμιωδῶς τοῖς φασὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητής, οἱ οὕτω θυμομαχοῦσιν, ὡς καὶ λάϊνον ὂν τὸ τεῖχος ἐπιχειρεῖν ἐμπιπρᾶν. ἔστι δὲ πῦρ ἐνταῦθα τὸ θερμὸν ὑπὲρ τῆς μάχης τῆς ἀσβέστου καὶ καρτερᾶς. οὐ μόνον κατὰ τὸ ἀμφὶ μάχη ἐνὶ ὀπτίτει διδύ τεῖχος, ὃ περὶ ἀλλήλων ἔφη ὁ ποιητής, ἀλλὰ καὶ κατὰ τό, ἐμάρναντο δέμας πυρός. ὡς εἶναι σχῆμα τοῦτο ἐπιφωνηματικόν, ἔχον μὲν καὶ τόλμαν κατ' ἰδιότητα τοῦ κυρίως ἐπιφωνήματος. πῶς γὰρ ἂν εἴη πῦρ αὐτόχρημα, τὸ κατὰ μάχην ἔνθερμον. ἔχον δὲ καὶ ἀσφάλειαν ἔτι παραμυθίαν τινά, ἐκ τοῦ κατὰ τὸ αἷμα θυμικῆς ζέσεως. δηλοῖ δὲ καὶ τὰ πάντα δεινά, ἐν ἀλληγορίᾳ δὲ τοῦ τοσούτου πυρός, ὅπερ ἡ σφοδρότης ἀνῆπτε τῶν πανταχοῦ τοῦ τείχους βολῶν. εἰ δέ τις μὴ καθ' ὑπέρβασιν ἐρεῖ τεῖχος λάϊνον, κατ' εὐθὺ συντάξας ὑπὸ θεσπιδαὲς πῦρ λάϊνον, ἤγουν μὴ ἀπὸ ὕλης ἐνεξαπτόμενον, ἀλλ' ἐκ λίθων ἀποπαλλόμενον, κατὰ λόγον μὲν ἐπιφωνήματος νοεῖ τι καὶ αὐτός. σκληρότερον μέντοι καὶ τραγικώτερον. Ὅτι περὶ ἀσαφανῶν ἢ καὶ ἄλλως δεξιῶς περιπεσὼν ὑπάρχων Ὅμηρος, ὡς οὐκ ἔστι μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς, διαμνημονεύει ἐπισοδίου τῇ ποιήσει προσανακλᾶσαι διά σε

μόνω

ρεότατα, λέγει ὅτι ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἀκαχείατο ἤγουν ἤχθοντο θεοὶ πάντες, ὅσοι Δαναοῖς ἐπιτάρροθοι ἦσαν. διὸ δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἡ Ἥρα ἐν τοῖς ἐφεξῆς μηχανήσεταί τι ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν. Ἱστέον δὲ ὡς οὐ μόνον ἀκάχω ῥῆμα βαρύτονον, ἀλλὰ καὶ ἀκαχῶ. οὗ παθητικὸς ὑπερσυντέλικος, ἀκαχήμην, πληθυντικὸν τὸ τρίτον, ἀκάχηντο, καὶ κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν, ἀκαχέατο. καὶ ἐνθέσει τοῦ ι ἀκαχείατο. εἰ δὲ μὴ φιλεῖ τὴν λέξιν ταύτην πεζογράφος ἀνήρ, οὐδὲν Ὁμήρῳ μέλον ἰάζοντι. Ὅτι σώφρονι μὲν περιηχήσει ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα χρᾶται ἐν τῷ, δουρὶ βάλεν Δάμασον, δάμασε δέ μιν μεμαῶτε, πλὴν οὐκ ἐγγὺς θέμενος τὰς περιηχούσας λέξεις, ἀλλὰ προθεὶς μὲν τὸ Δάμασον, μετὰ δὲ δύο στίχους ἐπαγαγὼν τὸ ἐδάμασσεν. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἰσοκαταλήκτων ὀνομάτων γλυκύτης ἔνθα υἱόν τινος Ἀντιμάχου ἱστορεῖ Ἱππόμαχον. πάρισα γὰρ ὁ Ἀντίμαχος καὶ ὁ Ἱππόμαχος. ἱστορεῖ δέ τινα καὶ Ἀντιφάτην ὁμώνυμον Λαιστρυγόνι ἀνδρί, καὶ Μένωνα δέ. ὃς ἔμπαλιν τῷ Μέμνονι φυλάττει τὸ ω καὶ ἐπὶ τῆς γενικῆς. ἔτι δὲ καὶ Ὄρμενον, Τρωϊκὸν καὶ αὐτὸν ἄνδρα, ὁμώνυμον τῇ παθητικῇ μετοχῇ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω. δοκεῖ δὲ καὶ τοπικὸν ὄνομα εἶναι τὸ Ὄρμενον. οὗ παράγωγον τὸ Ὁμηρικὸν Ὀρμένιον. ἐλέγετο δέ φασιν ὄρμενος, καὶ ὁ τῆς κράμβης ἀσφάραγος παρὰ Ἀττικοῖς, διὰ τὸ ὑπορούειν καὶ βλαστάνειν, ἤγουν ὁ ἀπὸ τῆς κράμβης ὑψωθηκώς. ὅθεν καὶ ὑπορμενίζω ῥῆμα. Σοφοκλῆς, ἐξορμενίζειν οὐκ ἐπισχολάζεται βλάστη, τουτέστιν οὐ σχολὴν ἡ βλάστη ἔχει, ἀλλὰ δηλονότι ὁρμᾷ εἰς αὔξησιν κατὰ τὰ ὑπορμενίζοντα φυτά. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ ὁ ῥηθεὶς ὄρμενος ὁ τῆς κράμβης, ἀσφάραγος ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ φι, ἀλλ' ἔστι καὶ διὰ τοῦ πι ἀσπάραγος, φυτὸν ἔλφον καὶ ὄρθιον. τῶν δὲ τοιούτων τινές, καὶ σπαρτοί φασιν, οἳ καὶ εὐμεγέθεις γίνονται. ἐν δὲ Γαιτουλίᾳ φασὶ τῇ κατὰ Λιβύην, πάχος μὲν αὐτῶν, κυπρίου καλάμου, μῆκος δέ, ποδῶν δώδεκα. ἐν δὲ τῇ περὶ ὠκεανίτιδι, πάχος μέν, μεγάλου νάρθηκος, μῆκος δέ, περὶ πήχεις εἴκοσι, λέγεται δὲ Κρατῖνος καὶ Θεόπομπος, καὶ τοὺς τοιούτους ἀσφαράγους γράφειν διὰ τοῦ φι. περὶ δὲ τοῦ ζωϊκοῦ ἀσφαράγου, ἐν τοῖς ἑξῆς που δηλωθήσεται. Ὅτι περὶ λαῶν τινων ἀναίρεσιν οὕτω φράζει, πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ. αἰολικὸν δὲ τὸ ἀσσυτέρους ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅλως δὲ εἰπεῖν, ἀεισίως ἐνεργείας ἐνταῦθα φράζων ὁ ποιητὴς ἐν ποικιλίαις ῥημάτων, αὐτόθι εἶπε τὸ προῤῥηθέν, καὶ ὡς ὁ δεῖνα τὸν δέ τινα ἐξενάριξε. καὶ, βάλλε δουρί. καὶ, ἐπαΐξας διὰ ὁμίλου, πλῆξεν αὐτοσχεδίην. πολλαχοῦ δὲ οὕτω πολυτρόπως ποικίλλεται ὁ ποιητής. Ὅτι Πουλυδάμαντι καὶ Ἕκτορι κοῦροι ἕποντο οἳ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα τεῖχός τε ῥηξέμεν καὶ ἐνιπρήσειν τε νῆας. ἄρχεται δ' ἐντεῦθεν ἠρέμα προκαρτύνειν τὴν τειχομαχίαν ἧς προοίμια ἤδη προκατατίθεται. Ὅτι κἀνταῦθα χρῆται ποικιλίας Ὅμηρος καὶ ἅμα τῇ ἐναλλαγῇ διαναπαύων τὸν ἀκροατήν, οἰωνοσκοπικὸν θεώρημα παρενείρει τῷ λόγῳ ἐναγώνιον, ἔχον καί τι διαλεκτικῆς δεινότητος. φησὶ γὰρ ὅτι τοῖς Τρωσὶν ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσι τὴν τάφρον, αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον, ζωὸν ἔτ' ἀσπαίροντα, καὶ οὔπω λήθετο χάρμης. κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ δειρήν, ἰδνωθεὶς ὀπίσω. ὁ δ' ἀπὸ ἕθεν ἧκε χαμᾶζε ἀλγήσας ὀδύνῃσι, μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ. αὐτὸς δὲ κλάγξας, πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Τρῶες δ' ἐῤῥίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν κείμενον ἐν μέσσοισι Διὸς τέρας. δηλοῖ δ' ἐν τούτοις ὁ μὲν τοῦ ὄφεος ἐγκρατὴς αἰετὸς τοῦ Διὸς ἱερὸς ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα που ῥηθήσεται, τοὺς ἄρτι ἐκ Διὸς νικῶντας Τρῶας. ὁ δὲ κατεχόμενος δράκων ὁ καὶ πέλωρος, καὶ τῷ οἰκείῳ αἵματι φοινήεις, τοὺς τραυματίας μεγαθύμους Ἀχαιούς. ὃς καὶ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ, εἰς σύμβολον ἐῤῥέθη τῶν Ἑλλήνων, οἳ καὶ ἐχόμενοι καὶ οἷον ἀσπαίροντες, ὅμως οὔπω λήθονται χάρμης. ἀλλὰ μετὰ μικρόν, ἐκ παλιώξεως ὡς ὁ Πολυδάμας ὑπενόησεν, ὑποστραφέντες κόψουσι κατὰ στῆθος, τουτέστιν ἐν ἀντιπροσώπῳ μάχῃ, τοὺς Τρῶας. οἳ καὶ κακὸν προσλαβόντες ἐντεῦθεν καὶ ἀλγήσαντες καὶ αὐτοὶ κατὰ τὸν ἀετόν, φεύξονται ὅπῃ τύχοι. καὶ οὐδ' ἐν κόσμῳ μετὰ συνήθους βοῆς, ἀλλὰ μετὰ ἐτοβοίας κλαγγῆς. καὶ ὥσπερ ὁ αἰετὸς ἐπέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο, τουτέστι τῷ λαχόντι πνεῖν ἀνέμῳ ἐπιτρέψας ἑαυτόν, οὕτω καὶ Τρῶες ἀτάκτοις ῥιπαῖς ἑαυτοὺς δόντες, παλινοστήσουσι καὶ οὐδέν τι τελέσουσιν ὡς καὶ ὁ Πολυδάμας κρινεῖ σαφέστατα. ἐρεῖ γοῦν ὡς εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε περησέμεναι μεμαῶσιν αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι, πέλωρον, ζωόν, ἄφαρ δ' ἀφέηκε πάρος φίλα οἰκία ἱκέσθαι, οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἑοῖσιν. ὣς ἡμεῖς εἴπερ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί, οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν, ἤγουν ἐκ νεῶν ἐλευσόμεθα αὐτὰ κέλευθα ἤτοι τὴν ὁδὸν ἣν ἀταράχως ἤλθομεν, ἀλλὰ δηλαδὴ πτησόμεθα οἱονεὶ καὶ αὐτοὶ πνοιῇς ἀνέμοιο. πολλοὺς γάρ φησι Τρώων καταλείψομεν καὶ ἑξῆς. ἐφ' οἷς καὶ αὐχῶν σεμνῶς ὁ Πολυδάμας, ὡς εὖ διακρίνας τὸ τέρας καὶ ἐπιστημόνως, ἐπάγει. ὧδέ χ' ὑποκρίναιτο θεοπρόπος ὃς σάφα θυμῷ εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθοίατο λαοί. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐν ἑπτὰ ἔπεσιν ἐκτεθειμένου τοῦ τέρατος ὁ Πολυδάμας λύων, συντέμνει αὐτὸ τεχνικῶς, ἐν στίχοις τέτρασι. διδάσκοντος τοῦ ποιητοῦ καὶ διὰ τούτων, ὅπως χρὴ που τολογεῖν ἐν μήκει νοημάτων καὶ βραχύτητι. ὄρνις δὲ καὶ νῦν συνήθως, ἀντὶ τοῦ οἰωνός, ἤτοι σημαντικὸς τοῦ μέλλοντος. δύναται δὲ καὶ ὥσπερ ἐκεῖ ζῶον, βοῦς ταῦρος τὸ μὲν ἐστὶ γενικόν, τὸ δέ, εἰδικόν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ μὲν ὄρνις, γενικῷ λόγῳ τεθεῖναι, τὸ δὲ αἰετός, εἰδικῶς. τὸ δὲ ἐπῆλθε, νῦν μὲν ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἦλθε. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, τὸ κατά τινος ἐλθεῖν ἡ

λέξις

λέξις δηλοῖ. τὸ δὲ ὑψιπέτης βαρύνεται κατὰ Ἀρίσταρχον πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑψιπετής, ὃ δηλοῖ τὸν ὕψι ποιοῦντα. οἱ δὲ ὀξυτονοῦντες αὐτὸ ἐκ τοῦ ὑψιπετήεις ὡς τιμήεις τιμῆς αἰολικῶς, αἰγλήεις αἴγλης, πιθανῶς μὲν πείθουσιν, ἐπικρατεῖ δὲ ὅμως ἡ τοῦ Ἀριστάρχου γραφή. ὥσπερ δὲ ὑψιπέτης βαρυτόνως, οὕτω καὶ εὐπέτης ὁ εὖ πετόμενος. οὕτω δὲ ἴσως καὶ προπέτης ὁ προπετόμενος. καὶ περιπεζίως εἰπεῖν, ὁ προαλής. εὐπετὴς μέντοι, ὁ εὖ πίπτων ἤγουν συμβαίνων. ὅθεν καὶ εὐπετὲς πρᾶγμα τὸ εὔκολον. καὶ προπετὴς δὲ, ὁ θρασὺς καὶ τῶν ἄλλων ἔμπροσθεν πίπτειν ἐθέλων τῇ τάξει. τὸ δὲ ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἐέργων, ἀντὶ τοῦ ἀφορίζων ἐπὶ τὰ ἑαυτοῦ ἀριστερὰ τὸν λαὸν, τὸν τρωϊκὸν δηλαδή. ὡς τι δεξιὸς ἦν τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ διὰ τοῦτο αἴσιος αὐτοῖς. φοινήεις δὲ καὶ ἐνταῦθα δράκων, ἢ ὁ μέλας, ἢ ὁ φόνῳ ἤγουν αἵματι βεβαμμένος. ἢ ὁ φόνιος. τὸ δὲ φέρων, εἰ καὶ μὴ νεκρὸς ὁ δράκων, ὅμως κυρίως ἔχει, διότι φέρεται, φόρτος δηλαδή τις ὢν τοῦ αἰετοῦ διὰ τὸ κατ' αὐτὸν πέλωρον. τὸ δὲ καὶ οὔπω λήθετο χάρμης, ἀλλοιωθὲν τῇ συντάξει, ἔχει τι καινοτρόπου σχηματισμοῦ. τὸ γὰρ κοινὸν, μετοχὴν ζητεῖ, ἵνα εἴη ζωὸν ἀσπαίροντα καὶ οὔπω ληθόμενον χάρμης. τὸ δὲ ἔκοψε, παρ' ἄλλοις μὲν, ἐπὶ τοῦ τύπτειν καὶ ἁπλῶς κρούειν κεῖται. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, τίς ἐστὶν ὁ κόπτων τὴν θύραν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, θυροκρουστῶν. ἐνταῦθα δὲ, πληγὴν δηλοῖ τὴν μετὰ τραύματος. ὅθεν καὶ τὸ ἐν πολέμῳ κατακοπῆναί τινας παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ δὲ ἐν ὄρνισι. τὸ δὲ περὶ δειρὴν, ἀττικὸς μὲν ἀνὴρ, εἴποι ἂν πρὸς τῇ δειρῇ. δηλοῖ δὲ πληγὴν στήθους γενομένην ἐν ἄκρῳ πρὸς τῇ δειρᾷ. τὸ δὲ ἰδνωθεὶς, ἐπὶ μὲν Θερσίτου, καὶ ἄλλως ἐρρέθη. ἐνταῦθα δὲ ἰδνωθῆναι, τὸ δονηθῆναι τὸ ἰνίον ἤγουν τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς. ἢ ὀδυνηθῆναι καὶ οὕτω γραφῆναι καὶ καμφθῆναι, διὰ τὸ τοῦ δράκοντος ὑγρόν. τὸ δὲ ἀλγήσας ὀδύνῃσι, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως ἀλγεῖν κατά τι λύπης εἶδος. τὸ δὲ ἐνικάββαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέρριψε. τὸ δὲ κλάγξας, κλαυθμόν οἷόν τινα τοῦ δράκοντος νῦν ὑποδηλοῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ κλῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ κλαίω παράγεται. τὸ δὲ πνοιῇς ἀνέμοιο, ἀντὶ τοῦ πρὸς ἄνεμον πνέοντα. ἐν δὲ τῷ ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν, στιχηρόν ἐστι πάθος ὃ λέγεται καὶ μυουρία. διὰ διχρόνου τοῦ κατὰ τὴν ἀρχὴν, καὶ μειουρία διὰ τῆς ει διφθόγγου, ὡς ἐν τῷ τέλει πυρριχιασθέντος τοῦ στίχου καὶ συστολὴν παθόντος κατὰ μυὸς οὐρὰν, ἢ κατὰ μείωσιν οὐραίου, ἤτοι τέλους, ἄκρου. ὥσπερ ἔμπαλιν, ἀκέφαλος λέγεται στίχος, ὁ περὶ τὴν ἀρχὴν, καὶ οἱονεὶ κεφαλὴν συσταλείς. ὁποῖον καὶ τὸ, ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο. αἴτιον δὲ τοῦ ῥηθέντος μειουρισμοῦ, ἡ τῆς ἐκτὰς χώρας ἐν τοῖς ἔπεσιν ἀδιαφορία. ἕτεροι δὲ τὴν ὀξεῖαν τάσιν ἐκτατικὴν εἰδότες, ἀπ' αὐτῆς φασι προστεθῆναί τι χρόνου τῇ τοῦ ο φυσικῇ βραχύτητι, ὡς εἰς τροχαίου ἀπάρτισιν. ἄλλοι δὲ, ὄπφιν μετέγραψαν, οἷα ὀκνοῦντες διπλάσαι τὸ φ', διὰ τὸ οὐχ ἑλληνικὸν τῆς γραφῆς. αἰὲν γὰρ Ἕλλην, οὐ διπλάζει τὰ δασέα. ὑφαιρουμένου τοῦ ὀφφικίου, αὐτὸ δὲ, οὐ γλώσσης ἑλληνικῆς ἐστί. διὸ καὶ τὸ κὰπ φάλαρα ἀντὶ τοῦ κατὰ φάλαρα, περὶ οὗ καὶ προείρηται. καὶ τὸ κάτθανεν, ἀντὶ τοῦ κατέθανεν, ὀφείλοντα διὰ δύο γράφεσθαι δασέων τῶν φ', καὶ τῶν θ'. διὰ κὰφ φάλαρα καὶ κάθθανεν, ὅμως δι' ἀντιστοίχων αὐτοῖς ψιλῶν συμφώνων γράφεται, ἵνα μὴ εὑρεθείη ἐν ἑλληνικῇ λέξει, δασέος διπλασμός. συντελεῖ δὲ εἰς τὴν γραφὴν τοῦ ὄπφιν, καὶ τὸ σκύπφος ὃ κεῖται παρὰ Ἀνακρέοντι ὥς φησιν Ἀθήναιος. ἔτι δὲ καὶ τὸ, πλήσας δ' ἀργύρεον σκύπφον, φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι. ὃ κεῖσθαι λέγει ἐν τῇ καθ' Ἡσίοδον μελαμποδίᾳ. εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἔμφασίν τινα ἔχειν εἰπεῖν, τὸ τοῦ στίχου τοιοῦτον πάθος. καὶ γὰρ ἐγχωροῦν εἰπεῖν, τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον, ὅμως Ὅμηρος τὸν ἑλληνικὸν ἐμφαίνει φόβον καὶ τὴν συστολὴν καὶ τὴν εἰς τὸ ταχὺ φεύγειν ῥοπὴν, τῇ συστολῇ τοῦ μέτρου καὶ τῷ τάχει τοῦ ἔπους, εἰς βραχείας τελευτῶντος συλλαβάς. ταχεῖα μὲν γὰρ εἰς ἐκφώνησιν τὰ βραχέα φωνήεντα μουσικὸς ἂν εἴποι ἀνὴρ, ἐμβραδύνει δὲ εἰς προφορὰν τὰ μακρά. Ὅτι δὲ ἡ μειουρία τῶν ἐπῶν καὶ τὸ ἀκέφαλον καὶ τὸ λαγαρὸν καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο στιχηρὸν πάθος, ἀφορμὰς εἰ συνέπεσε, διὰ τὸ μεμελοποιῆσθαι πᾶσαν τὴν ὁμηρικὴν ποίησιν, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὸ δηλοῦται. ὅς φησι καὶ ὅτι ἀκέφαλοι μέν εἰσιν, οἱ ἐν ἀρχῇ τὴν χωλότητα ἔχοντες, λαγαροὶ δὲ, οἱ ἐν μέσῳ, μείουροι δὲ, οἱ ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς. ἔνθα σημείωσαι, καὶ ὅτι ἐκβολὴν ἔφη, τὴν λήγουσαν ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ποταμίων ἐκβολῶν. τὸ δὲ φοβερὸν τοῦ ὄφεως, καὶ τὴν ὡς ἐρρέθη ἐπ' αὐτῷ συστολὴν καὶ δειλίαν ἣν ἐμποιεῖ, δηλοῖ καὶ ὁ ἐτυμολογήσας τὸν ὄφιν οὐκ ἀπὸ τοῦ ὄπτω ὄψω ὦφα, συνήθως, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὂφ ἐπιφωνήματος, ὃ κατὰ πνεύματος ἀθρόαν εἰσπνοὴν ἐγγίνεται τοῖς ἢ ἀλγοῦσιν ἢ φόβον παθοῦσι. μειουρισμοῦ δὲ χρῆσις τοῦ διὰ μόνου διχρόνου, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μείουρον ἢ μύουρον, δύναιτ' ἂν καὶ κόλουρον λέγεσθαι, ὡς κεκολουσμένον οὐρᾶς καθάπερ προγέγραπται. τὸ δὲ Διὸς τέρας, ἀντὶ τοῦ εἱμαρμένης, ἢ ἀέρος ἔνθεν ὁ δράκων κατέπεσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ Διὸς τέρας, ἀρχὴν ἐνδέδωκε, τοῦ ὕστερον διοσημείας τὰ τοιαῦτα λέγεσθαι. ἐπεὶ καὶ ἀντὶ σημείου τὸ τέρας ἐνταῦθα κεῖται κατὰ τὴν ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ τεθειμένην παρατήρησιν. τὸ δὲ περησέμεναι μεμαῶσι, προσυπακουσθὲν ἀπαιτεῖ, τάφρον τὴν πρὸ βραχέων ῥηθεῖσαν. ὅτι δὲ φίλα οἰκία, τὴν τοῦ αἰετοῦ λέγει καλιὰν, πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. ἐντεῦθεν δὲ εἴληπται καὶ ἐπὶ θαλαττίας διατριβῆς τὸ οἰκεῖν. ὡς δηλοῖ ὁ σημειωσάμενος τὸ, ὁ κύματ' οἰκῶν ὄρνις ἠμελώδησεν ἄν. τὸ δὲ οὐδ' ἐτέλεσσεν, ἀρχὴν καὶ αὐτό τινα ἐνδίδωσι τοῖς μεθ' Ὅμηρον, τοῦ ἀποτελεσματικὴν καλεῖσθαι καὶ τὴν περὶ τῶν τοιούτων ὄρνις ἐπιστήμην. τὸ δὲ τεῖχος ῥηξόμεθα, εὖ κεῖται. κυρία γὰρ ἡ λέξις ὥσπερ ἐπὶ φάλαγγος στρατιωτικῆς, οὕτω καὶ ἐπὶ τείχους καὶ πυλῶν, τὸ ῥῆξαι. διὸ πολλαχοῦ τῇ λέξει ταύτῃ κατ' ἐπιμονὴν χρᾶται ὁ

ποιη

ἐνεργητικῶς. ποτὲ μὲν, ἐνεργητικῶς. ποτὲ δὲ, παθητικῶς. δι' ὃ καὶ τὸ βίῃ ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος περιέπιζον. καὶ, εἶλεν δὲ τεῖχος ἀχαιῶν ῥῆξεν. καὶ, τεῖχος ἐρρήξατο πύλας τε μακρὸν ὀχῆα. καὶ, τεῖχος ἐπάλξεις διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις. καὶ, πύλας ἐπειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν. καὶ, οὐκ ἐδύναντο τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι κέλευθον. καὶ ὦ τρῶες ῥήγνυσθε τεῖχος ἀχαιῶν. καὶ, ἔρρηξεν ἀμφοτέρους θαιρούς. τὸ δὲ οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθα, εὐφήμως ὁ Πολυδάμας ἔφρασεν. ἄλλως γάρ, βούλεται εἰπεῖν ὡς ἀκόσμως φευξόμεθα καὶ οὐκ εὐτάκτως εἰς τροίαν παλιννοστήσομεν. τὸ δὲ ὑποκρίνασθαι, καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ πρὸ τούτων, τὸ ἀποκρίνασθαι δηλοῖ ὅπερ μετ' Ὅμηρον εὕρηται λέγεσθαι. ἔχει δέ τι πλέον τοῦτο τε καὶ τὰ εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. τινὲς δὲ τὸ ὑποκρίνασθαι, εἰς ταυτὸν ἄγουσι τῷ εἰπεῖν τὰ ἐκ θεοῦ. τὸ δὲ ὃς θυμῷ εἰδείη, θυμόσοφον ἄνδρα ὑποβάλλει, ὁποῖον ἴσως καὶ ἑαυτὸν ὁ Πολυδάμας εἶναι βούλεται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ εἰδέναι γενικῇ συντάξει συνήθως. εἰπών, εἰδείη τεράων ἤγουν εἴδησιν ἔχοι καὶ ἐπιστήμην, ὥς τε πείθειν τοὺς ἀκούοντας λαούς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐχ ὡς ἁπλῶς φρόνιμος ἀλλ' ὡς καὶ τὰ τοιαῦτα τεχνίτης ὁ Πολυδάμας πέπλασται διακρίνων τὸ τέρας. φασὶ γὰρ Πάνθοον τὸν Πολυδάμαντος πατέρα, δελφὸν εἶναι. τρῶας δέ ποτε θεοπρόπους ἐλθόντας αὐτόσε καὶ χρησμὸν περί τινων ἀναγκαίων λαβόντας, ἀγαγεῖν αὐτὸν πρὸς Πρίαμον, ἐξηγητὴν τοῦ χρησμοῦ. καὶ οὕτως αὐτὸν ἐν τροίᾳ καταμεῖναι, γήμαντα τὴν Κλυτίου Προνόμην, ἐξ ἧς ὁ Πολυδάμας. ἦν οὖν ἐκ διαδοχῆς πατρικῆς μαντικός. διὸ καὶ εὐστόχως λύει τὰ τοῦ τέρατος.

Σημείωσαι δὲ ὡς ἐπαινετὴ καὶ ἡ πρὸ τῆς λύσεως τοῦ τέρατος δημηγορία τῷ Πολυδάμαντι, ὃς οὐχ ὡς πρώην κεχαρισμένα συμβουλευσάμενος, ἀλλ' ἀπρόθυμον τῷ Ἕκτορι μέλλων εἰπεῖν καὶ ὑποπτεύων ὡς οὐ πείσει, ἀλλὰ καὶ λυπήσει τὸν θρασὺν ἄρχοντα. θρασὺν γὰρ Ἕκτορα καὶ ἐνταῦθα ἐπίτηδες ἔφη ὁ ποιητής. θεραπευτικῶς αὐτὸν προϋπέρχεται, καὶ προδιορθώσεως χρώμενος σχήματι, προλαμβάνει τὴν τοῦ βασιλέως ἐπίπληξιν, ὑπομαλάσσων αὐτόν, καὶ πρῶτα εἰπὼν ὀνειδιστικῶς καὶ ὑποπίκρως ὡς αἰεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις ἐσθλὰ φραζομένῳ, πικρὸν γάρ τι τὸ ἀκοῦσαι ὡς αἰεὶ ἐναντιοῦται ἀγαθαῖς συμβουλαῖς, εἶτα ἐπάγει γνωμικῶς καὶ πιθανῶς κατά τινα κολακείαν καὶ ἅμα ἐπίτηδες εὐτελίζων ἑαυτόν, τό. ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε δῆμον ἐόντα, παρὲξ ἀγορευέμεν οὔτ' ἐνὶ βουλῇ οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ. σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν, καὶ οὕτω καταμαλάξας ἀντιπεριστατικῶς λόγοις οὐ πρὸς ἀκρίβειαν ἀλλὰ κολακικώτερον, ἐπιφέρει ἐνδοιαστικῶς καὶ ἐπιεικῶς τὸ δοῦθεν ὑπόβαχυ τῆς συμβουλῆς. προειπὼν καὶ ὅτι νῦν αὖτ' ἐξερέω, οὐχ ὥσπερ ἴσμεν ἄριστον, ἀλλ' ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστον ἢ ἄριστα. τίς δὲ ἡ συμβουλή; μὴ ἴομεν δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν, ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι ὀΐομαι, εἰ ἐτεόν γε τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθε καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. Καὶ ὅρα ὅτι οὐδὲ εἶπεν ὡς ὧδε ἐκτελεσθήσεται, ἀλλὰ ἐκτελεσθῆναι οἴομαι. οὐδ' ὅτι ἀληθῶς ἐπῆλθε τοῖς τρωσὶν ὁ ὄρνις, ἀλλ' ἐνδοιαστικῶς. εἰ ἐτεὸν ἐπῆλθεν, ὀκνεῖ γὰρ ἀποφήνασθαι τὸ ἀληθές. οἷα μὴ δὲ πείσεσθαι τὸν Ἕκτορα εἰδώς. διὸ καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς δημηγορίας ἐπισημήνατο ὡς οὕτω ἂν ὑποκριθείη θεοπρόπος ἀνὴρ ἐπιστήμων ᾧ λαοὶ πείθονται. ὑπεμφαίνων ὡς αὐτὸς μὲν, οὐδὲν ἐνδοιάζει, ἀλλ' εὖ εἰδὼς, κρίνει. σχηματίζει δὲ ὅμως ἐνδοιαστικῶς. ἐπεὶ οὐχ ἕξει τὸν πεισθησόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, αἰεὶ μέν πως μοι ἐπιπλήσσεις, εἰ μὲν ἐγκλίνεται τὸ πῶς, ἐπιεικῶς ἐρρέθη. εἰ δὲ περισπᾶται, θαυμαστικῶς ἔχει. τὸ δὲ ἐπιπλήσσεις ἀγοραῖς, διαστολὴν δηλοῖ ἑτεροίας τινὸς πλήξεώς τε καὶ ἐπιπλήξεως. ἔνι δ' ἂν τοιαύτη ἐπίπληξις, πλῆξις ἀέρος κατά τινος ἐν λόγοις. τὸ δέ, οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἔοικε, τῇ διπλῇ ἀποφάσει, ἀπαγόρευσιν τελείαν δηλοῖ τοῦ χρῆναι τὸν δημότην ἀντιλέγειν τῷ κρατοῦντι. δῆμον γάρ, τῷ ὅλου τοῦ ὀνόματι λέγει τὸν ἕνα τοῦ δήμου, καὶ διὰ τοῦτο ταπεινόν. ὅτι δὲ οὐδὲ παρ' Ἕλλησιν ἐξῆν τοὺς δημότας ἀντιλέγειν τοῖς βασιλεῦσιν ὡς χώραν ἔχειν τὴν ἐφ' ἅπασιν ἰσηγορίαν, ἐδήλωσε καὶ Ὀδυσσεὺς ἔνθα τοὺς μὲν ἡγεμόνας χρηστολογεῖ. ὃν δὲ ἂν, τοῦ δήμου ἴδοι ἄνδρα βοῶντα, σωφρονίζει ῥάβδῳ ἐλάσας. δῆλον δὲ ὅτι τι ἐπιεικῶς ὁ Πολυδάμας ψεύδεται δῆμον ἑαυτὸν λέγων ὁ μὴ τοιοῦτος ὢν ἀλλὰ τοῖς ἔξοχα ἀρίστοις συγκαταλεγμένος. καὶ ὅτι τὸν ἐνταῦθα ῥηθέντα δῆμον, δημότην οἱ μεθ' Ὅμηρον λέγουσι. παρ' οἷς, καὶ ὅτι ὥσπερ φυλέτης καὶ πολίτης καὶ θιασώτης καὶ λοχίτης καὶ ἐθνίτης καὶ [illegible], οὕτω σχετικὸν καὶ ὁ δημότης κατὰ τὸ συνώνυμον κοινωνίας. δηλοῖ γοῦν ἁπλῶς, τὸν τοῦ αὐτοῦ δήμου μετέχοντα. καὶ ἴωνες δέ, δημότας φασὶ τοὺς δημοτικούς. ἐπὶ δὲ εὐτελείας τῷ δήμῳ συμπαρουσιῇ ἤγουν τῷ ῥηθέντι δημότῃ ἀνδρί, δοκεῖ ἐντεῦθεν δημῶδες ῥηθῆναι παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Πλάτωνι τὸ παίζειν. ὡς ἑρμηνεύει Αἴλιος Διονύσιος. δῆλον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ δημότας γίνεται δωρικῇ τροπῇ τοῦ η εἰς α καὶ ἐπενθέσει τοῦ ι ἐν τῇ παραληγούσῃ, ὁ δαμοίτης τὸ κύριον παρὰ Θεοκρίτῳ. τὸ δὲ παρὲξ ἀγορευέμεν, δηλοῖ τὸ παρὰ τὸ δέον, ἢ τὸ παρὰ τὸ κελευόμενον. ἵνα καὶ ἡ παρὰ καὶ ἡ ἐξ, ἡ μέν, τὸ παραπεπτωκέναι τοῦ ὀρθοῦ, ἡ δέ, τὸ ἔξω αὐτοῦ εἶναι δηλοῖ. δύναται δὲ καὶ τό, ἐσχηματισμένως ἡ λέξις σημαίνειν. ἵνα συνήθως ἡ μὲν παρά, ἐγγύτητα ἑρμηνεύει, ἡ δὲ ἐξ, διάστασιν. ὅπερ ἴδιόν ἐστι τῶν ἐσχηματισμένων. ἐν οἷς καὶ ἐγγίζει ὁ λόγος φαινομένως τῇ ἀληθείᾳ. καὶ αὖ πάλιν ἔξω πού ἐστι τῷ διπλόῳ τῶν νοημάτων. καὶ ἔστι καὶ οὕτω διττὴ ἡ λέξις, ἐπιτηδευμένης κἀνταῦθα τῷ ῥήτορι τῆς ἀμφιβολίας. κεῖται δὲ διὰ τοῦτο, καὶ δίχα τινὸς συντάξεως. Ἰστέον γοῦν ὅλως οὐ μακρὰν ἐσχηματισμένη ἐστὶ καὶ ἡ τοῦ Πολυδάμαντος αὕτη δημηγορία. οὐ γὰρ ὡς φρονεῖ λαλεῖ, ἀλλὰ σχηματίζει διὰ τὸ θρασὺ τοῦ ἄρχοντος. αὐτίκα εἰ μὴ ἔοικε δῆμον ἐόντα ἀγορεύειν, διατί δημηγορίᾳ τὸ πρᾶγμα καλεῖται. καὶ ἄλλως δὲ δοκεῖ μὲν ἑαυτὸν δῆμον ὁ Πολυδάμας λέγειν. αἰνίττεται δέ, πάν-

τι αὐτῷ δήμῳ ἀρίστην εἶναι λέγει. καὶ τὸ παρὲξ δὲ ἀπολύτως λεχθὲν, ἄδηλον ἢ οὕτως νοητέον ὡς προέχως ἐῤῥέθη. καὶ τὸ αἰεὶ δὲ αὔξειν τὸ τοῦ Ἕκτορος κράτος, οὐκ εὖ ἔχει. παρὰ γοῦν τοῖς ἀχαιοῖς, παῤῥησία τοῖς ἡγεμόσι πρὸς τὸν βασιλέα πολλή. Διομήδης μὲν γάρ που φησὶ, ἀτρείδη, σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι. καὶ Ὀδυσσεὺς, οὐλόμενε ὤφελες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου ἀνάσσειν. Ἕκτωρ δὲ ὁ θρασὺς βαρβαρικώτερον διακείμενος, ἀποστρέφεται τὴν ἰσηγορίαν, ἐπιπλήσσων ἄρτι τῷ Πουλυδάμαντι. ἢ ταῦτα ἐσθλὰ φραζομένῳ καὶ οὐδὲ δήμῳ ὄντι ὡς εἴρηται, ἀλλὰ τῶν ἀριστέων καὶ μεδόντων, καὶ ὡς εἰπεῖν, ὁμογερόντων. ὧν ἡ κλῆσις σεμνὴ καὶ τὸ ἔργον λαμπρόν. ὡς καὶ ἡ γάμμα ῥαψῳδία ἐδήλωσεν. ἐσχημάτισται δὲ ὁμοίως ὡς ἐῤῥέθη, καὶ τὸ, ὥς μοι δοκεῖ, καὶ τὸ, ἐκπλέεσθαι ὀΐω, καὶ τὸ, εἰ ἐτεόν. Καὶ ὅρα τὸ ἐκπλέεσθαι χρησιμεῦον ἐνταῦθα καὶ τὸ, οὐδ' ἐτέλεσσεν, ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. ἐν δὲ τῷ, σὸν κράτος αἰέξειν, τὸ μὲν κράτος, συλλαμβάνεταί τι τοῖς ὕστερον τὴν βασιλείας κράτος λέγουσι. τῇ δὲ αὐξήσει τοῦ κράτους ἀντίκειται μείωσις, καὶ ἡ κοινότερον λεγομένη ὑπόπτωσις. τὸ δὲ μαχεσσόμενοι περὶ νηῶν, ἀκριβῶς πρόσκειται. οὐ γὰρ ἁπλῶς ὁ ῥήτωρ ἀπαγορεύει μάχεσθαι ἀχαιοῖς, ἀλλὰ τὸ περὶ νηῶν μαχέσασθαι μέμφεται ὡς πάνυ κινδυνῶδες. τὸ δὲ ὑπὲρ τι πύλας ῥηξόμεθα, λίαν δεινῶς κεῖται. οἰονεὶ γὰρ λέγει ἄδηλον εἶναι ὥσπερ εἰ τείχεσι περῶσι δ' ὄρνις ἐπῆλθον, οὕτω καὶ ὑπὲρ πύλας καὶ τεῖχος ἀχαιῶν ῥηξόμεθα. τὸ δὲ ἀθέτει μεγάλω, τὸν ἀλλαχοῦ μεγαλωστὶ συντίθησιν.

Οὐκ οὕτω θρασὺς ὁ Ἕκτωρ, ὡς καὶ ὑπόδρα ἰδεῖν τὸν σοφὸν Πουλυδάμαντα, καὶ αὐτὰ ἐκεῖνα εἰπεῖν, ὡς ἐκ διδασκάλου πρὸς μάθησιν ἀπογεγραμμένους, ὅσα καὶ ὁ ἄφρων Ἀλέξανδρος φθάσας ἔφη τῷ εἰς ἀγαθὸν συμβουλεύοντί τι. Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. καὶ οὐκ ἐπαινεῖ οὐδ' αὐτὸς τὸν Πουλυδάμαντα ὡς εὖ εἰπόντα, ψέγει δὲ ὡς μὴ φίλα αὐτῷ ἀγορεύοντα. εἶτα καὶ νομίσας, ἴσως ἀληθῶς ἐνδοιάσαι τὸν Πουλυδάμαντα, φησίν. οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι, εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις ἤγουν σπουδαίως. ἀπὸ σκέψεως καὶ κρίσεως, ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί. ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι βουλέων ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε. τύνη δὲ ἤγουν σὺ δὲ εἰκῶς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις πείθεσθαι, τῶν, οὔ τι μετατρέπομαι, ὅ ἐστιν ἐπιστρέφομαι οὐδ' ἀλεγίζω. εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα. λέγει δὲ ταῦτα ὁ Ἕκτωρ, οὐ μαντικὴν φασὶν ἀναιρῶν. ἀλλὰ τὴν γνώμην τοῦ Διὸς προτιμῶν. διὸ καὶ πάνυ σεμνὸς αὐτῷ ὁ λόγος καὶ ὑπέρφρων καὶ οὐδὲν ἔχων ταπεινόν. ὁ μέντοι συνετὸς, καὶ θεὸν τιμήσει καὶ οἰωνοῖς φασι πείσεται. σημειοῦνται δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι τῇ εἰς ἄτοπον ἀπαγωγῇ φιλοσόφως χρῆται ὁ Ἕκτωρ. προϋπόκειται μὲν γὰρ ὡς ὁμολογούμενον, ὅτι πειστέον Διῒ ἐπιτέλλοντι ἐπελθεῖν ταῖς ναυσίν. ὁ δὲ οἰωνὸς, δοκεῖ προτρέπειν ἀναχωρητέον ὡς δοκεῖ τῷ Πουλυδάμαντι. οὐ πειστέον ἄρα τῷ Διΐ. διὸ ἐπάγει. ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ, ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει. οὐ γὰρ Διὸς μὲν ἐπιλαστέον τοῦ μεγάλου, πειστέον δὲ ὀρνέοις τοῖς μὴ τοιούτοις. ταῦτα δὲ διαλεκτικῶς ὡς ἀμφοτερόγλωσσος μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς, διδάσκων ὡς παντὶ λόγῳ λόγος παλαίει. διὸ καὶ τοὺς ἐπιστημονικωτάτους τῶν παχέων ὑποκάθηταί τις ἀντιλογία, ὡς καὶ

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκ ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις.
Οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.
Εἰ δ' ἐτεὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,
Ἐξ ἄρα δή τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,
Ὃς κέλεαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθέσθαι
Βουλέων. ἅς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσε.
Τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις
Πείθεσθαι, τῶν, οὔ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,
Εἴτ' ἐπὶ δεξί' ἴωσι πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε.
Εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ, τοί γε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἡμεῖς δὲ μεγάλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,
Ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
Εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.
Τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηιοτῆτα.
Εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες
Νηυσὶν ἐπ' ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἔστ' ἀπολέσθαι.
Οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήϊος, οὐδὲ μαχήμων.
Εἰ δὲ σὺ δηιοτῆτος ἀφέξεαι, ἠέ τιν' ἄλλον
Παρφάμενος ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις πολέμοιο,
Αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις.

ὃς καὶ νῦν ὁ Ἕκτωρ καταπτηχεῖ τὸ οἰωνοσκοπικῶς. καὶ ἀλλαχοῦ δέ τις λέγει παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅτι ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο φοιτῶσιν, οὐδέ τε πάντες ἐναίσιμοι. καὶ ὁ φιλόμηρος δὲ Σοφοκλῆς, ποιεῖ τὴν Ἰοκάστην καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ Ἕκτορος, ζαχρινομένην κατὰ τῆς μαντικῆς, καὶ ἀνατρέπειν πειρωμένην αὐτήν.

Ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ ὁ Πολυδάμας αὐτὸς ἐνδοῦναι λαβὴν ἀντιλογίας τῷ Ἕκτορι, ἐν οἷς ἔφη τὸ, ὧδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, εἰ ἐτεόν γε Τρωσὶν ὅδ' ὄρνις ἐπῆλθεν. ἐντεῦθεν γὰρ λαβὼν ἀφορμὴν ὁ Ἕκτωρ ὡς ἐνδοιάζοντος δῆθεν τοῦ ῥήτορος, ἀντιλαλεῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ ὥσπερ αἴας αἴαντος, ὦ αἶαν ἀποβολῇ τῆς τος συλλαβῆς, οὕτω καὶ ὦ Πολυδάμαν. παραδιδόασι γὰρ οἱ τεχνικοὶ, τὰ λήγοντα εἰς μας ἀρσενικὰ διαιρεῖται; δίχα τοῦ ν προφέρειν τὴν κλητικήν. ὦ ἀκάμα, ὦ Πολυδάμα. τὸ δὲ Ζηνὸς βουλέων, ὅμοιόν ἐστι, τῷ διὸς βουλῇ. ὃ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ κεῖται. ὑπόσχεσις δὲ διὸς καὶ κατάνευσις καὶ ἐνταῦθα, ἡ διὰ τῶν φθασάντων ἐξ αἰθέρος τεράτων σημείωσις τοῦ μέλλοντος. διὸ πρὸς ἔμφασιν τούτου, ἔφη Ζηνὸς ἐριγδούποιο. ἐν δὲ τῷ, εἴτ' ἐπὶ δεξιὰ πρὸς ἠῶ τ' ἠέλιόν τε, εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ ζόφον, οἱ μὲν, τὸ δεξιὰ ἑρμηνευτικῶς ἐδέξαντο διὰ τοῦ πρὸς ἠῶ καὶ ἥλιον. δεξιὰ νοοῦντες, τὰ ἑῷα ἤτοι ἀνατολικά. τὸ δ' ἐπ' ἀριστερὰ, ἑρμηνευθῆναι εἶπον διὰ τοῦ πρὸς ζόφον, ἀριστερὰ λέγοντες τὰ δυτικά. ἕτεροι δὲ, δεξιὰ μὲν εἶπον τὰ νότια. ἀριστερὰ δὲ, τὰ βόρεια. λέγοντες, καὶ πρὸς τῇ ἄρκτῳ τυχεῖν εἶναι τὴν στάσιν τῷ Ἕκτορι ὡς εἰς τὸν βορρᾶν αὐτὸν ἀφορῶντα. ὥς τε τῷ λόγῳ τούτῳ, τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου ἐνταῦθα ἐκκεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. δεξιὰ δὲ ἐστὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἐξήγησιν, νότια. ἀριστερὰ, τουτέστι βόρεια. καὶ ἠῶ καὶ ζόφον, ἤγουν ἀνατολὴν καὶ δύσιν. καὶ ἰδοὺ ὁμοῦ τὰ τέσσαρα ἐν στίχοις δυσίν. Ἰστέον δὲ ὅτι νῦν μὲν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου κεῖται τὸ ἐπὶ δεξιά. ὥσπερ καὶ ὅτε δηλοῖ τὸ ἐκ τῶν δεξιῶν ἔρχεσθαι. οἷον, ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπὶ δεξιὰ πάντες ἑταῖροι. ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπιδεξίως λαμβάνεται, παροξύνεταί φασιν ὁμοίως τῷ ἐνδέξια πᾶσιν ἐνείρεται. ὁμοίῳ δὲ τόνῳ, καὶ ἐπιδέξια λέγονται σώματος μέρη, τὰ καὶ ἐπιτήδεια, ἤγουν τὰ καιριώτατα. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει γνωμικῶς ὁ Ἕκτωρ καὶ τὸ, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, παιδεύων μὴ δεῖν μισοπάτριδα εἶναί τινα. ὁ δὲ νοῦς τῆς πιθανῆς ταύτης γνώμης, τοιοῦτος. πολλῶν ἐπιφαινομένων τανυπτερύγων καὶ οὕτω πετομένων ὅπη κύσωσιν, οἰωνῶν, εἷς ἄριστος, ὁ ἀμύνειν τῇ πατρίδι ὑποτιθεὶς ἢ δηλῶν ἢ σημαίνων ἤτοι τοιοῦτον. ἐλλειπτικῶς γὰρ εἴρηται. δύναται δὲ νοεῖσθαι καὶ ὅτι εἷς οἰωνὸς ἄριστος, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀμύνειν τῇ πατρίδι. ἵνα εἴ τι πεσὸν ἴδοι ἢ αὐτὸς ἔχοι προθυμίαν ἐπὶ ἀμύνῃ πατρίδος, ἡγοῖτο τοῦτο πρὸς οἰωνὸν ἤτοι σύμβολον ἀγαθοῦ τινος. τὸ δὲ τοιοῦτον γνωμικὸν παλαιός τις παρῳδήσας ποικιλώτερον, ἔφη. τὸ, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνασθαι περὶ δείπνου. δύναται δὲ ὁμοίῳ τρόπῳ αὐτὸ, καὶ ἐπὶ ἑτέρων πλειόνων οὕτω μεταποιεῖσθαι. ἐπὶ δὲ τούτοις καὶ ὑποπτεύων ὁ Ἕκτωρ ὡς διὰ δειλίαν ὁ Πολυδάμας συμβουλεύει ἀναχώρησιν, ὀνειδίζει. λέγων ὃ δὴ καὶ πᾶς τις εἴποι ἂν πρὸς ἄναλκιν ἄνδρα κωλύοντα μάχεσθαι. φησὶ γὰρ, τίπτε σὺ δείδοικας πόλεμον καὶ δηιοτῆτα ὧν μία σημασία. εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι γε περικτεινώμεθα πάντες νηυσὶν ἐπ' ἀργείων, σοὶ δ' οὐ δέος ἐστ' ἀπολέσθαι. οὐ γάρ τοι κραδίη μενεδήιος οὐδὲ μαχήμων. ἔστι δὲ τὸ μενεδήιος, ἴσον τῷ μενεπτόλεμος. εἶτα ὑπερβαλὼν ὁ Ἕκτωρ τὸ ὑπόδρα τὸν Πολυδάμαντα ἰδεῖν, ἀπειλεῖ καὶ ὅτι, εἰ δὲ σὺ δηιοτῆτος ἀφέξεαι ἠέ τιν' ἄλλον παρφάμενος ἐπέεσσιν, ἀποτρέψεις πολέμοιο, αὐτίκ' ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσεις. καὶ νῦν μὲν ὁ Ἕκτωρ, βαρβαρόθυμος καὶ θρασὺς, εἰ τῷ τοιούτῳ οὕτω προσφέρεται, κινδυνεύων δ' ἐν τοῖς ἑξῆς περιπεσεῖν, μεμνήσεται τοῦ Πολυδάμαντος ἐπιμαθῶς. καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἐλεγχείην εὐλαβηθεὶς, μενεῖ τὴν μάχην καὶ πεσεῖται. τὸ δὲ παρφάμενος, οὐχ οὕτως ἀντὶ τοῦ παραινέσας ἢ παραπείσας, ὡς ἀντὶ τοῦ παραλογισάμενος πιθανότητι λόγων, ὁποῖόν τι δῆθεν ὁ Πολυδάμας καὶ ἐπὶ Ἕκτορι προῄρητο ποιεῖσθαι, ὡς αὐτὸς οἴεται. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ὑπομνηστικὸν τοῦ σοφοῦ. ἀμείβεται γὰρ οὐδὲν ὁ συνετὸς Πολυδάμας τὸν θρασὺν ἀπειλητῆρα. ἴσως μὲν, ὡς δειλὸς, τυχὸν δὲ, καὶ ὅτι φωνήσας ταῦτα ὁ Ἕκτωρ, εὐθὺς ἡγήσατο. οἱ δ' ἅμ' ἕποντο ἠχῇ θεσπεσίῃ.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ. ἐπὶ δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Ὦρσεν ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν,
Ἥ ῥ' ἰθὺς νηῶν κονίην φέρεν, αὐτὰρ ἀχαιῶν
Θέλγε νόον, Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε.
Τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες, ἠδὲ βίηφι,
Ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος ἀχαιῶν πειρήτιζον·
Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις,
Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' ἀχαιοὶ
Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων.
Τὰς, οἵ γ' αὖ ἔρυον, ἔλποντο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν

Ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις οἷς ἐδυστύχουν Ἕλληνες, καὶ τοιοῦτόν τι ὡς εἰκὸς προσεπεγένετο. Ζεὺς τερπικέραυνος ὦρσε θύελλας ἀπ' ἰδαίων ὀρέων ἀνέμοιο θύελλαν. ἥ ῥ' ἰθὺς ἤγουν ἥτις δὴ κατ' εὐθὺ νηῶν κονίην φέρεν. αὐτὰρ ἀχαιῶν θέλγε νόον. Τρωσὶ δὲ καὶ Ἕκτορι κῦδος ὄπαζε. τοῦ περ δὴ τεράεσσι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι, ῥήγνυσθαι μέγα τεῖχος ἀχαιῶν πειρήτιζον. ὁ παραφράζων ἐν τοῖς ἑξῆς, φησίν. ἔλποντο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν ῥήξειν.

καὶ πάλιν. πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες εἰσελθεῖν. ὅτι δὲ τὸ θέλγειν οὐκ ἐπὶ ἡδονῆς κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ ὡς ὕστερον ἔχει χρῆσις, δῆλον μὲν καὶ νῦν φανερῶς, καὶ ἐν ἄλλοις δὲ πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς αὐτὸ παρίστησιν. ὅλως γάρ, φαύλης ἐνεργείας ἔκστασιν τὸ θέλγειν δηλοῖ ὡς φανεῖται καὶ ἐν οἷς ὁ Πάτροκλος πείσεται. ἵνα ᾖ θέλγειν, τὸ οὐ θέλγειν τις ἀπάγειν. ζεὺς δὲ ἐγείρειν ἀνέμου ἐνταῦθα θύελλαν λέγεται καὶ ταύτην φέρειν ἰθὺς νηῶν, ἢ δὴ εἰς εἱμαρμένην ἐκλαμβανόμενος, ἢ μᾶλλον ὁ ἀήρ. διὸ καὶ ζεὺς ἐρρέθη τερπικέραυνος. οὗ καὶ τὰ ῥηθέντα τέρατα καὶ τὸ εἰς τὸν Ἕκτορα κῦδος, νικῶντα, διὰ τὸ ἐπισκοτῆσαι τοὺς ἀχαιούς. ἀπὸ ἰδαίων δὲ ὀρέων ὄρνυται ἀνέμου θύελλα, διὰ τὸ ἐκείνων καὶ πολυπίδακον καὶ πολυποτάμους, ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἔχειν εἰπὼν θύελλαν, ἢ ἰθὺς νηῶν κονίην φέρει, εἵλετο πάλιν ὡς αὐτὸς φιλεῖ, διὰ τοῦ ῥά συνδεσμον θεραπεῦσαι συναλειφτικῶς τὸ χάσμημα. τὸ δὲ ὑπὸ βίηφι, ἀμφιβόλως ἔχει. ἢ γὰρ τὴν τοῦ διὸς βίαν δηλοῖ, ἢ τὴν τῶν τρώων. Ὅτι ἐν τῷ, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον ἃς ἄρ' ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν ἔμμεναι ἔχματα πύργων· κρόσσαι μὲν κατά τινας, αἱ ἄκραι τῶν πύργων, καὶ εἰσί, κόρσαι καὶ κεφαλαί. διὸ καὶ ἐξοχὰς αὐτὰς καλοῦσι καὶ κεφαλίδας, οἱ παλαιοί. ἃς ἢ καθεῖλκον οἱ τρῶες, καθαιροῦντες εἰς γῆν. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, κροσσάων ἐπέβαινον. Ἀρίσταρχος δὲ πολεμικὰς κλίμακας ὑποτρόχους τὰς κρόσσας νοεῖ ἤτοι μηχανὰς κλιμακώδεις. τινὲς δέ φασιν ὅτι κρόσσαι,

Ῥῆξαν. οὐδέ νύ πω Δαναοὶ χάζοντο κελεύθου.
Ἀλλ' οἵγε ῥινοῖσι βοῶν φράξαντες ἐπάλξεις,
Βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας.
Ἀμφοτέρω δ' Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων
Πάντοσε φοιτήτην, μένος ὀτρύνοντες ἀχαιῶν.
Ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι
Νείκεον, ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν.
Ὦ φίλοι ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις,
Ὅς τε χερειότερος, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι.
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γινώσκετε, μή τις ὀπίσσω
Τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων.
Ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε,
Αἴκεν ζεὺς δώησιν ὀλύμπιος ἀστεροπητής,
Νεῖκος ἀπωσαμένους δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι.
Ὣς τώ γε προβοῶντε, μάχην ὤτρυνον ἀχαιῶν.
Τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ
Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα ζεὺς
Νιφέμεν ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα,
Κοιμήσας δ' ἀνέμους χέει ἔμπεδον ὄφρα καλύψῃ
Ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, καὶ πρώονας ἄκρους,
Καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίονα ἔργα,
Καί τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσιν τε καὶ ἀκταῖς,
Κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα
Εἰλύαται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσει διὸς ὄμβρος.
Ὣς τῶν ἀμφοτέρωσε λίθοι πωτῶντο θαμειαί,
Αἱ μὲν ἄρ' ἐς τρῶας, αἱ δ' ἐκ τρώων ἐς ἀχαιοὺς
Βαλλομένων. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει.
Οὐδ' ἄν πω τότε γε τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ
Τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα,
Εἰ μὴ ἄρ' υἱὸν ἑὸν Σαρπηδόνα μητίετα ζεὺς
Ὦρσεν ἐπ' ἀργείοισι λέονθ' ὣς βουσὶν ἕλιξιν.
Αὐτίκα δ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' ἐίσην,
Καλὴν χαλκείην ἐξήλατον. ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἤλασεν, ἔντοσθε δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς,
Χρυσείης ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον.
Τὴν ἄρ' ὅγε πρόσθε σχόμενος, δύο δοῦρε τινάσσων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ' ἐπιδευὴς
Δηρὸν ἔῃ κρειῶν. κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ
Μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν.
Εἴπερ γάρ χ' εὕρῃσι παρ' αὐτόφι βώτορας ἄνδρας
Σὺν κυσὶ καὶ δούρασι φυλάσσοντας περὶ μῆλα,
Οὔ ῥά τ' ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι.
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἢ ἥρπαξε μετάλμενος. ἠὲ καὶ αὐτὸς

Ἔβλητ' ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι,
Ὣς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε
Τεῖχος ἐπαΐξαι, διά τε ῥήξασθαι ἐπάλξεις.
Αὐτίκα δὲ, Γλαῦκον προσέφη παῖδ' Ἱππολόχοιο.
Γλαῦκε. τίη δὴ νῶϊ τετιμήμεσθα μάλιστα,
Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν
Ἐν Λυκίῃ. πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι.
Καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας,
Καλὸν φυταλιῆς, καὶ ἀρούρης πυροφόροιο.
Τῷ, νῦν χρὴ Λυκίοισι μέτα πρώτοισιν ἐόντας,
Ἑστάμεν, ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι.
Ὄφρά τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων.
Οὐ μὰν ἀκλεέες Λυκίην κατακοιρανέουσιν
Ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα.
Οἶνον δ' ἐξαίρετον μελιηδέα. ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς
Ἐσθλὴ ἐπεὶ Λυκίοισι μέτα πρώτοισι μάχονται.
Ὦ πέπον. εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες,
Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε
Ἔσσεσθαι, οὔτε κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην,
Οὔτε κε σὲ στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν.
Νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο
Μυρίαι, ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι.
Ἴομεν, ἠέ τῳ κῦδος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν.

λίθοι ἐπὶ κορυφῆς τοῦ τείχους προνεύοντες. ἐφ' ὧν καὶ ἐπάλξεις ἤγουν. διὸ καὶ συγκαταπίπτουσιν αἱ ἐπάλξεις ταῖς κρόσσαις. οἱ δέ τινες, φασὶν ὅτι κρόσσαι, αἱ τῶν πύργων ἐξοχαί. ὡς καὶ κροσσοὺς ἱματίων φαμέν. ἄλλοι δὲ οὕτω φασίν. κρόσσαι, ὄργανα πρὸς τειχομαχίαν ἐπιτήδεια, ἔχοντα ἔνδον ἀνάβασιν κατὰ λυπομένην, ἕως ἂν εἰς τοὺς πύργους ἀνέλθῃ ὁ τειχομαχῶν. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ τὸ, κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, οὕτω νοοῦσιν. ὅτι τὰς κρόσσας ὅ ἐστι τὰς τοιαύτας κλίμακας, κατὰ τῶν πύργων ἔρυον. ὕστερον οἱ μὴ ἀποδεχόμενοι, φασὶ μὴ εἰδέναι τὸν ποιητὴν τὴν τοιαύτην μηχανήν. ὅμως δέ τι καὶ τοῦ τείχους ταπεινοῦ φασὶν ὄντος ὡς ἐκ τοῦ Σαρπηδόνος δείκνυται προσβολῆς, ὃς ἔπαλξιν λαβὼν χερσὶ στιβαραῖς, κατέρριψεν. οἱ δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρει χρῆσις ὁμοία τοῖς ἐνταῦθα κειμένη παρὰ Ἀγαθοκλεῖ Βαβυλωνίῳ αὐτῇ. καὶ οἱ Κυζικηνοὶ ἐξορμίζοντες, ἐπ' αὐτὸν ἐβοηδρόμουν, προκρόσσοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον. καὶ ἴσως μὲν δηλοῖ τὸ πυκνότερον ἐκεῖ τὸ προκρόσσοι, βαθμηδόν, κλιμακηδόν. κατὰ στίχας, κατὰ ἐπαλληλίαν, εὐτάκτως. ἴσως δὲ μᾶλλον, τὸ ἐπὶ κλιμάκων ἢ μετὰ κλιμάκων πολεμικῶν. ἃς ἐξανίστων κατ' ἐκεῖνο ἔνθα ἐφυλάττετο. ἐπάλξεις δὲ, οἱ προμαχῶνες, ἐφ' ὧν ἐστι τοῖς ἄνωθεν μαχομένοις τὸ ἀλαλκεῖν ἤτοι βοηθεῖν. παρὰ γὰρ τὸ ἀλκῶ ἀλέξω γίνεται. κατέβαλον δὲ ταύτας οἱ Τρῶες γυμνοῦντες τὸ τεῖχος τῶν ἐν αὐταῖς κρυπτομένων μαχητῶν. διὸ ἀναγκαίως οἱ Ἀχαιοὶ ἀναπληροῦσι τὸ λεῖπον, εὐθὺς ῥινοῖσι βοῶν ἤγουν ἀσπίσι φράξαντες ἐπάλξεις ἤτοι τὰ διάκενα τῶν ἐπάλξεων. ὅτι καὶ βάλλον ἀπ' αὐτάων δηΐους ὑπὸ τεῖχος ἰόντας καὶ ἀναμοχλεύοντας. στῆλαι δὲ προβλῆτες ἃς καὶ ἔχματα πύργων εἶπε, τὰ ὑπερέχοντα τῶν θεμελίων. ἢ αὐτοὶ οἱ θεμέλιοι ἐφ' ὧν τὸ τεῖχος ἵσταται. φησὶ γὰρ ἃς Ἀχαιοὶ πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν. ὧν τὸ χρήσιμον, δεσμὸς τείχους. διὸ Τρῶες αὐτὰς αὖ ἐρύοντες ἔλποντο τεῖχος Ἀχαιῶν ῥήξειν. ἕτεροι δὲ, στήλας προβλῆτας φασὶ, τὰς λεγομένας ἀντηρίδας. ἃς οἱ μὲν, διὰ διφθόγγου γράφουσιν ἐν τῇ τρίτῃ συλλαβῇ μετὰ τὴν ἀρχαίζουσαν κατὰ τοὺς σημειωσαμένους τὸ κλεὶς, καὶ τὸ ἀντήρεις. οἱ δὲ, διὰ τοῦ ι κατὰ τὸ στιχίζοντα, κρέμμισσαν αὐτὴν ἐκ μέσης ἀντηρείδος ἤτοι μεσόδμης. τέως γε μὴν προβλῆτες κατά τινας, αἱ λεγόμεναι καὶ ἀντηρίδες. οἷα τὰ λεγόμενα ἐκριώματα ἃ ἔξωθεν ἐπ' ἀσφαλείᾳ τείχους πρῶτα τίθενται, ἤτοι πρόκεινται καὶ προβέβληνται ἀντερείδοντα. περὶ ὧν τινὲς καὶ οὕτω φράζουσι. στῆλαι προβλῆτες, πλάκες μεγάλαι πρὸ τοῦ τείχους, προβεβλημέναι τοῦ ἐδάφους καὶ συνηρμοσμέναι ἀλλήλαις ὑπὸ πόδα τοῦ τείχους, ἀντὶ ἐρύματος. καὶ ἴσως, τοιαύτην στήλην καὶ ὁ Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα βαλὼν, τὰς πύλας ἔρρηξε. τὸ δὲ ἐμόχλεον, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐμόχλευον. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ κατωτέρω, τὸ αὖ ἔρυον. ὁ δὲ σκοπός ἐστιν ἐνταῦθα τῆς μοχλεύσεως τοῖς Τρωσί. καὶ ὅρα τὸ ῥηθὲν αὖ ἔρυον, πολλὴν διαφορὰν ἔχον πρὸς τὸ αὖ ἐρύσαι ἢ αὐερύσαι τὸ θυτικόν, περὶ οὗ προδεδήλωται. ἔχματα δὲ πύργων, οὐ μόνον τὰ ὡς ἐρρέθη ὑπερέχοντα, ἀλλὰ καὶ αἱ συνοχαί. ὡς καὶ ἐν Ἰλ., πέτρης ἀναιδέος ἔχματα. καὶ, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. γίνεται δὲ τὸ μὲν ἔχμα, ἐκ τοῦ ἔχω ἀφ' οὗ καὶ ξυλοχὴ, καὶ συνοχμὸς ὁδοῦ, ὁ στενωπός, καὶ πλεονασμῷ ἀπηνῶν, συνοχμός. καὶ νεοχμὸν τὸ ἔχον νεότητα. παρὰ δὲ τὸ ἔχμα, ἐχμάζειν τὸ κωλύειν καὶ ἐπέχειν. καὶ ἐχμάσαι, κατασχεῖν, ἑλεῖν, ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. οὕτω δὲ παρ' Εὐριπίδῃ, διὰ τοῦ ο κεῖται ἐν Ἰλ., μέσον μ' ὀχμάζεις ὡς βαλὼν εἰς

τάρταρον. τὸ δὲ ῥινοῖς βοῶν, σαφέστερον τοῦ βόας αὔας, καὶ βοῶν ἀζαλέων καὶ τῶν ὁμοίων. τοῦ δὲ φράξαντες, οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. ἀφ' ἧς ὡς πολλαχοῦ ἐρρέθη, καὶ ὁ παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον κατάφρακτος. Ὅτι ἀμφοτέρω Αἴαντε κελευτιόωντ' ἐπὶ πύργων πάντοσε φοιτήτην μένος ὀτρύνοντες Ἀχαιῶν. ἄλλον μειλιχίοις, ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον. ὅν τινα πάγχυ μάχης μεθιέντα ἴδοιεν. οὓς δὴ φράσας ὁ ποιητὴς περὶ Ὀδυσσέως καὶ Ἀγαμέμνονος πλατύτερον ἔφρασε, δεινὸς ὢν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐννοιῶν στρέφεσθαι οὕτω καὶ οὕτω πολυτρόπως. καί οἱ μὲν Αἴαντες ἐνταῦθά φασιν. ὦ φίλοι Ἀργείων, ὅς τ' ἔξοχος ὅς τε μεσήεις ὅς τε χερειότερος. ἐπεὶ οὔπω πάντες ὁμοῖοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ. νῦν ἔπλετο ἔργον ἅπασι. καὶ δ' αὐτοὶ τόδε που γιγνώσκετε. ταῦτα δὲ, καὶ πᾶς τις ἂν εἴποι ἐν κινδυνώδει πολέμῳ ἐρεθίζων τινὰς εἰς ἔργον. καὶ οὕτω μὲν οὗτοι, ἁπλοϊκώτερον, καὶ πρὸς ἀλήθειαν ἀνεμέσητον. τοῦ γὰρ στρατοῦ πάντως οἱ μὲν, ἄριστοι, οἱ δὲ, ἀβληχροί. οἱ δὲ, μέσοι. καὶ ἔστι μὲν καὶ αὐτὸ κρᾶμα μειλιχίου ἔθους καὶ στερεοῦ. μειλίχιον μὲν τὸ λίαν, τὸ, ὅς τ' ἔξοχος, ἧττον ἔλαττον δὲ, τὸ, ὅς τε μεσήεις. ἔνθα ἡ παραγωγὴ τοῦ μεσήεις, ἐκ τοῦ μέσος. στερεὸν δὲ τὸ ὅς τε χερειότερος. ἐν οἷς καὶ κάλλος ποιεῖ ἐπαναφορικὸν τὸ, ὅς τε, τρὶς τεθέν. φορτικὸν δὲ ὅμως τὸ ῥηθὲν κρᾶμα, διὰ τὸ παναληθὲς καὶ πᾶσι γνωστόν. καὶ αὐτοὶ γάρ φασι, τόδε που γιγνώσκετε. ὃ καὶ αὐτὸ, ἔχει τι βαρύτητος. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφασαν ὡς καὶ αὐτοὶ τοῦτο γινώσκετε. ἀλλά που, ἤγουν ἴσως, ὡς εἰκὸς ὄν, τινὰς ἀγνοεῖν διὰ τὸ φίλαυτον. καὶ οὕτω μὲν οἱ Αἴαντες. Ἰδομενεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς κρατίζων, σιγᾷ τὴν τοῦ στρατοῦ ἀνισότητα. οἰκονομικῶς εἰς ἰσότητα πάντας ἄγων. ἵνα μή τις ἀνανδρίαν προφασίζηται. φησὶ γάρ. οὔ τις ἀνὴρ νῦν ἄπτολεμος ὅσσον ἔγωγε γιγνώσκω. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν. οὔτε τινὰ δέος ἴσχει. οὔτέ τις ὄκνῳ εἴκων, ἀναδύεται πόλεμον. Ἐν οἷς σημείωσαι ὅπως ὁ ποιητὴς πρὸς καιροὺς, ἐναντίοις χρᾶται νοήμασιν. Αἴαντες μὲν γὰρ διαφορὰν οἴδασι στρατοῦ, Ἰδομενεὺς δὲ, πάντας ἴσους, εἰ καὶ μὴ οἶδεν, ἀλλὰ οἰκονομικῶς λέγει. φασὶ δὲ οἱ Αἴαντες, καὶ ὅτι μή τις ὀπίσω τετράφθω ποτὶ νῆας ὁμοκλητῆρος ἀκούων. τουτέστι τοῦ ἀλαζόνος Ἕκτορος. ὅς, ὡς εἰπεῖν, ἀπειλή ἐστιν αὐτόχρημα, ἀλλὰ πρόσσω ἵεσθε, ὅπερ ἐναντίον ἐστὶν ἀντιθετικῶς, τοῦ ὀπίσω τετράφθαι. καὶ ἀλλήλοισι κέλεσθε, αἴκε Ζεὺς δώησιν Ὀλύμπιος δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι ὅ ἐστι διῶξαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κελευτιόωντε, ἀντὶ τοῦ ἐγκελευόμενοι κεῖται. ὃ μετ' ὀλίγα διασαφῶν, φησί. προβοῶντε, μάχην ὤτρυνον. οὐκοῦν ἀκριβὲς, κελευτιόωντας ἐπὶ πύργων Αἴαντας εἰπεῖν. τὸ δὲ φοιτήτην, ἀναλόγως μὲν κοινότερον, διὰ τοῦ η ἔχει τὴν παραλήγουσαν ὡς ἐκ τοῦ φοιτάω φοιτῶ. εἰ δὲ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων διὰ διφθόγγου γράφεται φοιτείτην ὡς τὸ κομείτην, ζητητέον εἴπου εὕρηται φοιτέω, ὡς κομέω καὶ ποιέω, ἵνα ἐκεῖθεν ἡ δίφθογγος ᾖ. ἐν δὲ τῷ, ἄλλον μειλιχίοις, λείπει διὰ συντομίαν ῥῆμα, ἢ τὸ ὤτρυνον ἀπὸ κοινοῦ, ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ νείκεον, χρὴ ἀναλαβεῖν συνήθως τὸ ἐξ ἀναλόγου πρέπον ῥῆμα, ἵνα ὥσπερ τὸν μεθήμονα νείκεον στρατηγικῶς, οὕτω τὸν μὴ τοιοῦτον εὐλογοῖεν μειλιχίοις ἔπεσι. διπλῆ δὲ ἡ ἔλλειψις ἐν τῷ ἄλλον μειλιχίοις. τὸ μὲν γὰρ μειλιχίοις, λείπεται ῥήματος ὡς ἐρρέθη. τὸ δὲ ἄλλον, ἀπαιτεῖ νοεῖν ἐξ ἐναντίου τὸν μὴ μεθήμονα, ἵνα λέγῃ ὡς οἱ Αἴαντες τὸν μὲν ἐπιμελῆ, εὐλόγουν. τὸν δὲ μεθιέντα νείκεον. καὶ ἔστι πάνυ γοργὸν ἐξ ἀοριστίας τὸ χωρίον. τὸ δὲ οὐ πάντες ὁμοῖοι ἄνδρες ἐν πολέμῳ, γνωμικῶς ἐρρέθη. ἔνθα ἐπαινοῦσιν οἱ παλαιοὶ τὴν προσθήκην τοῦ ἐν πολέμῳ, λέγοντες ὅτι πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν κατάστασιν τοῦτο πρόσκειται. νῦν μὲν γὰρ, πάντες ὁμοῖοι καὶ χρήσιμοι ἐπίσης ὡς ἀπὸ τείχεος ἀμυνόμενοι. ὅπου καὶ γυναῖκές τι τοιοῦτο ποιοῦσιν, οὐ μὴν καὶ ἐν αὐτῷ ἁπλῶς τῷ πολέμῳ πάντες ὁμοῖοι. Καὶ σημείωσαι ὡς καὶ ἐντεῦθέν ἐστι συμβιβάσαι τὴν δοκοῦσαν διαφωνίαν ἐν τοῖς προσεχῶς ῥηθεῖσι λόγοις τῶν τε Αἰάντων καὶ τοῦ Ἰδομενέως. ἔχει δέ τι καὶ ἄλλως ἀστεῖον ἡ ῥηθεῖσα γνώμη. ἔοικε γὰρ νοεῖν ὡς εἰ καὶ ὁ πόλεμος ὁμοίιος λέγεται, ἀλλ' οὐχ οὕτω καὶ οἱ ἐν πολέμῳ. τὸ δὲ οὔπω, δοκεῖ ἔχειν τι ἀστειότητος. οἱονεὶ γὰρ λέγει, ὅτι καθάπερ οὔπω ἀνήκασι μέχρι καὶ νῦν, οἱ ἄνδρες πάντες ὅμοιοι ἀλλήλοις εἰσὶ κατά τινα τέχνην εἰ καὶ ἄλλως ἐπίσης ἔχουσι τὸ ὁμοειδές, οὕτως οὐδὲ ἐν τῷ πολέμῳ εἰσὶν ὅμοιοι ὡς καὶ ὑμεῖς οἴδατε. ὃ δὴ γνωμικῆς ἐννοίας ἐστὶν ἀρετή, γνωστῆς οὔσης ἅπασι διὰ τὸ ἀληθές. τὸ δὲ νῦν ἔπλετο ἔργον, ἔλλειψιν καὶ αὐτὸ ἔχει καιρίαν διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ λέγοντος. διὸ μετ' ὀλίγα μέγα ἔργον ἐρεῖ. ἐντελέστερον μέν τοι ὁ Νέστωρ περὶ βραχέων ἄδειαν ἔχων τοῦ λαλεῖν, μέγα ἔργον ἄρηος ἔφη. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα παρέρριψε ψευδοπαρήχησιν τὸ, δηΐους προτὶ ἄστυ δίεσθαι. Ὅτι πρὸ ὀλίγων μὲν, ἐν δυσὶ στίχοις τὴν τῶν πολλῶν λίθων ἄφεσιν νιφάσιν εἴκασεν, ἃς ἄνεμος νέφη δονήσας, χέει. νῦν δὲ τῇ αὐτῇ χρησάμενος αὖθις παραβολῇ καὶ οὕτω ταυτολογῶν, ὅμως ἀλλοιοῖ τὴν ταυτότητα, οὐ μόνον πλατυτέρως ἐνταῦθα διασκευάσας ἐν ἐννέα στίχοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ ἐπαύξησιν πράγματος. ἐκεῖ μὲν τὸ ἄνεμος νέφη δονεῖ, ὡς ἂν ἡ συντονία δηλωθείη τῆς τῶν βελῶν ἀφίξεως, ἐνταῦθα δὲ τοῦ Διὸς οὐχ ἁπλῶς νίφοντος, ἀλλὰ τὰ οἰκεῖα ἐπιδεικνυμένου βέλη, κοιμῶνται οἱ ἄνεμοι. καὶ οὕτω νιφάδες χιόνος πίπτουσι συχναί, καὶ δηλοῦται τὸ τῶν βελῶν πλῆθος διὰ τῶν τοιούτων τῆς χιόνος νιφάδων. διὸ καὶ χειμέριον ὑποτίθεται ἦμαρ ἐν ᾧ αἱ νιφάδες πολλαὶ καταπίπτουσι, φράζει δὲ οὕτως. τῶν δ' ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαὶ ἤματι χειμερίῳ ὅτε τ' ὤρετο Ζεὺς μητιέτα νιφέμεν ἀνθρώποισι πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα. κοιμήσας δ' ἀνέμους, χέει ἔμπεδον ὄφρα καλύψῃ ὑψηλῶν ὀρέων κορυφὰς, καὶ πρῶνας ἄκρους, καὶ πεδία λωτοῦντα, καὶ ἀνδρῶν πίο

να ἔργα, καὶ τ' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς κέχυται λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς, κῦμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται, ἄλλα τε πάντα εἰλῦται ἢ εἰλύαται καθύπερθ' ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. ὡς τῶν, ἀμφοτέρωσε ἢ ἀμφοτέρωσε λίθοι ποτῶντο θαμειαί. καὶ ἑρμηνεύων τὸ ἀμφοτέρωσε, φησί. αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς βαλλομένων. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν, δοῦπος ὀρώρει. Καὶ ὅρα ὅτι τε θηλυκῶς εἴρηται τὸ, λίθοι. καὶ ὅτι ἐλλειπτικῶς ἔχει τὸ, αἱ μὲν, ἐς Τρῶας. λείπει γὰρ τὸ ἐξ Ἀχαιῶν, ἵνα ᾖ αἱ μὲν ἐξ Ἀχαιῶν ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιούς. ὅρα δὲ καὶ τὸ νιφάδες χιόνος ἐντελῶς ῥηθὲν, ὥς τε ὅτι νιφάδας μόνας εἰπὼν τις ἐλλείπει τὸ χιόνος. ὥσπερ καὶ ὅτι μὲν Ἰλιάδα εἰπόντες ἐλλιπῶς φαμὲν οὕτω τὴν Τροίαν, ὅταν δὲ Ἰλιάδα Τροίαν, ἐντελῶς. ὡς παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται. τὸ δὲ θαμειαὶ, κοινὸν καὶ προσφυὲς καὶ ταῖς νιφάσι καὶ ταῖς πέτραις. καὶ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ συνακτικὸν τῆς παραβολῆς ἡ τῶν νιφάδων πυκνότης, τὰ δὲ λοιπὰ, κόσμος ἄλλως ἐστὶ, καὶ εἰς φαντασμὸν ἐπίδειξις φράσεως. δι' ἃ καὶ τὰ τῶν παραβολῶν. τὸ δὲ, ἤματι χειμερίῳ, διαστολήν τινα ἔχει πρὸς ἑτέρους καιρούς. ὕει μὲν γὰρ καὶ φθινοπώρου καὶ ἔαρος νίφων ἀήρ. σπανιώτατα μέντοι, καὶ οὐδὲ εἰς δαψίλειαν. τὸ δὲ μητίετα Ζεύς, οὐκ ἄλογον τὴν προνοίας δηλοῖ, οὐ μάτην καὶ εἰκῇ τὸν ἀέρα κινήσαντος νίφειν συχνὰ καὶ πολλὰ ἐν χειμῶνι. τὸ δὲ ἀνθρώποις, συγκολλᾶται καὶ μετὰ τοῦ νιφέμεν καὶ μετὰ τοῦ πιφαυσκόμενος. τὸ δὲ πιφαυσκόμενος, πεζολογοῦντι μὲν ἄχρηστον. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸ λέγειν, ὡς ἐν ἄλλοις ἀπὸ τοῦ φῶ τὸ λέγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιδεικνύμενος. ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω. ἐξ οὗ φάσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ ἐπενθέσει τοῦ υ, πιφαύσκω. ἀστείως δὲ τὴν ἄνωθεν ἐν χειμῶνι μάλιστα καταστάπτουσαν νιφοβολίαν, ἐπίδειξιν λέγει Διὸς ὡς οἷα ἐκβολοῦντος. δῆλος δὲ ὅτι Διὸς ἤγουν ἀέρος βέλη, οὐ μόναι νιφάδες, ἀλλὰ καὶ κεραυνοὶ καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἀέριον πάθος, ἐν οἷς καὶ χάλαζα. ὅθεν καὶ τὸ χαλαζοβολεῖν. τὸ δὲ κοιμήσας ἀνέμους καὶ ὅσα τοιαῦτα, οἱ μὲν μεθ' Ὅμηρον ὡς ἀπὸ τοῦ κοιμίζω κινοῦσιν, ὁ δὲ ποιητὴς καὶ οἱ κατ' αὐτὸν, ἐκ τοῦ κοιμῶ. καὶ δηλοῖ Σοφοκλῆς γράψας, κοιμῶ τόδ' ἕλκος. τινὰ μέντοι τῶν ἀντιγράφων, ἀκολούθως τῷ κοινῷ καὶ ὑστερογενεῖ, κοιμίσσας ἔχουσι διὰ τοῦ ι ἐν δυσὶ σίγμασιν, ὡς ἐκ τοῦ κοιμίζω. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ κοιμήσας ἀνέμους συγκροτεῖται εἰς τροπὴν, καὶ ὑπὸ τοῦ, ὄφρα εὕδῃ μένος ἀνέμων. τὸ δὲ χέει, ἐτυμολογία χιόνος ἐστίν. ἐκ τοῦ χέειν γὰρ ἡ χιὼν ὥσπερ καὶ ὁ χειμών. εἰ καὶ ὁ μὲν χειμὼν, εὐλόγως φυλάξας τὸ ε τοῦ θέματος, προσέλαβε τὸ ι. ἡ δὲ χιὼν, κατ' ἄλλην ἀναλογίαν ἐξέπεσε τοῦ θεματικοῦ ε. τὸ δὲ ἔμπεδος, τὸ ἀτίνακτον δηλοῖ τῆς τῶν νιφάδων καταφορᾶς εἰς τὸ διὰ τὸ τῶν ἀνέμων καθεύδειν, ἢ καὶ τὸ ἐν πέδῳ ἔχειν ἁπλῶς τῇ γῇ. ἧς μάλιστα νῦν δεῖται ἡ παραβολή. ἐν γῇ γὰρ οὐ μὴν ἐν ἁλὶ εὐσήμαντος ἡ χιών. τὸ δὲ πρῶνας, ἐξ εὐθείας μέν ἐστι τῆς πρώων. συστέλλει δὲ τὸ πλικὸν ὡς τῆς εὐθείας, ἵνα δάκτυλος ἀπαρτισθῇ. ὡς μὴ δὲ κανόνος κωλύοντος. πρῶνας δέ ἐστι τὸ πρωτότυπον, καὶ κλίνεται πρωνὸς ὡς κλωνός. δηλοῦσι δὲ οἱ πρῶνες κατὰ Παυσανίαν, ὄρους ἐξοχὰς, λόφους. καὶ γίνεταί φασιν ἀπὸ τοῦ προέχειν. Διονύσιος δὲ ὁ περιηγητὴς πρηῶνας φησί. πεδία δὲ καὶ νῦν λωτοῦντα, τὰ ἔχοντα λωτὸν, βοτάνην δηλαδὴ αὐτοφυῆ, οὐ μὴν δένδρον κατὰ τὸ ἐν Λωτοφάγοις. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς Ἀρίσταρχος μὲν πεδία γράφει λωτοῦντα ὅ ἐστι λωτόεντα κατὰ κρᾶσιν κοινὴν τοῦ ε, καὶ ο εἰς τὴν ου δίφθογγον. ἡ δὲ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις, λωτεῦντα. κραθέντος τοῦ ε καὶ ο εἰς τὴν ευ δίφθογγον. ὅτι δὲ λωτὸς, καὶ αὐλός ποτε λέγεται, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ γράψας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπει. τοῦτο δέ τινες διὰ τοῦ ο μικροῦ ἔγραψαν. ἔσχον τε οἶμαι ἀφορμὴν τῆς τοιαύτης γραφῆς, καὶ τὸ λόταξ λόταγος, ὅπερ αὐλητὴν δηλοῖ. τὸ δὲ ἀνδρῶν πίονα ἔργα, διέσταλται πρὸς τὸ πεδία λωτοῦντα. ἐκεῖνα γὰρ οὐκ ἀνδρῶν ἔργα, φύσεως δὲ αὐτοματιζούσης τοῖς ζῴοις τροφήν. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, λιμέσι τε καὶ ἀκταῖς. ὃ γὰρ μή ἐστι λιμὴν, ἐκεῖνο διαστολὴν, ἀκτή ἐστι. τὸ δὲ κῦμα προσπλάζον ἐρύκεται ἤγουν ἐρύκει, πρὸς ἀσφάλειαν εἴρηται, ἵνα μηδέν τι τῶν δεόντων ῥηθῆναι παραλίπῃ. ἐχρῆν γὰρ παρασημήνασθαι, ὡς δίχα τοῦ κατὰ θάλασσαν κλύσματος, τὰ ἄλλα νίφεται. διὸ καὶ συντόμως καὶ ἐπιφωνηματικῶς ἐπάγει τὸ, ἄλλα τε πάντα εἰλῦται ἤγουν κεκάλυπται, ἐκ τοῦ εἰλύαται κατὰ κρᾶσιν. διὸ καὶ προπερισπᾶται. τὸ δὲ ἐπιβρίσῃ, ἀκριβῶς ἔχει. εἰ γὰρ καὶ κουφότερον δοκεῖ ὄμβρου ἡ χιὼν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἐκ βρίθους φέρεται κάτω. Διὸς δὲ ὄμβρον, φιλοσόφως ἀπὸ τῆς ὕλης τὴν νιφάδα τῆς χιόνος καλεῖ. ὕλη γὰρ χιόνος ἐστὶν, ὑγρὸν εἰς ὄμβρον συναχθέν. τὸ δὲ ποτῶντο, οὐκ ἀρέσκει τισὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπέτοντο. σκληρὸν γοῦν δοκεῖ καὶ αὐθάδες ἐπὶ πετρῶν εἰπεῖν τροπικῶς τὸ πέτεσθαι, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔπιπτον. ἔφη γοῦν ἀνωτέρω, ὅτι νιφάδες πίπτουσι. καὶ οὕτω μέν τινες. οἱ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου τὴν ἀρχαίαν γράφουσι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ποτῶ, ὃ δηλοῖ τὸ πίομαι. ὡς τὸ, ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. ὅτι δὲ δύναται νοεῖσθαι ἡ λέξις καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπέτοντο, δηλοῖ ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα λίθον ὕψι ἀναθρώσκοντα πέτεσθαι λέγει. καλὸν οὖν εἰπεῖν ὅτι κατά τινα ἐπάλλαξιν ὡς ἐπὶ νιφάδων εἶπε τὸ πίπτειν, οὕτως ἐπὶ πετρῶν τὸ πέτεσθαι διὰ τὴν παραβολικὴν ὁμοιότητα. καὶ ὅτι ἐξετάθη τὸ ποτῶ ἐκ τοῦ πέτω, κατὰ ἀναλογίαν τινὰ πρὸς σημείωσιν τοῦ στρέφω στρόφος στρωφῶ. νέμω νόμος νωμῶ. πέλω πόλος πωλῶ. τρέπω τρόπος τρωπῶ. τρέχω τρόχος τρωχῶ, οὕτω γὰρ πέτω ποτὸς ποτῶ. χρῆσιν δὲ τοῦ ποτὸς ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα ποτὴν αἴθυιαν φησὶν ὁ ποιητής. εἰς πάντως ἀρσενικὸν ὁ ποτὸς, ἤγουν ὁ πετόμενος. εἰ δὲ δοκεῖ ἀντιπίπτειν τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, νοητέον διαφορεῖσθαι κατὰ γραφὴν τὸ ποτῶ καθάπερ καὶ τὸ τροχῶ. καὶ αὐτὸ γὰρ οὐ μόνον μεγα-

θείῃ τὴν ἀρχὴν, ἀλλὰ καὶ συμπνιγῇ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ προχάζω ἐξ αὐτοῦ παραχθέν. οὐκ ἄχαρι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ἐπὶ τῆς κούφης χιόνος τὸ ἐπιβρίσαι εἰπὼν ἐν τῷ, ὅτ᾽ ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος, ἐτόλμησεν ὅμως εἰπεῖν ἐπὶ λίθων τὸ πέτεσθαι. τὸ δὲ βαλλομένων, ἄνω κολλητέον εἰς τὸ, ὡς τὸ, λίθοι πωτῶντο. τὸ δὲ τεῖχος ὕπερ πᾶν δοῦπος ὀρώρει, ἀντὶ τοῦ εἰς τὰ ὑπεράνω τοῦ τείχους κτύπος ἦν. Ὅτι ἀρξάμενος εὐμεθόδως μεγαθύνειν τὸν Σαρπηδόνα, ὡς ἂν μέγαν ἄνθρωπον δόξῃ καταβαλεῖν ὁ Πάτροκλος ἐν τοῖς ἑξῆς ἀνελὼν αὐτὸν, φησί. οὐδ᾽ ἄν πω Τρῶες καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ τείχεος ἐρρήξαντο πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα, εἰ μὴ ἄρ᾽ υἱὸν Σαρπηδόνα Ζεὺς ὦρσεν ἐπ᾽ Ἀργείοισι λέονθ᾽ ὡς βουσὶν ἕλιξι. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ τείχεος ἐρρήξαντο πύλας. ἐφάνη γὰρ χαίρων τῇ τοιαύτῃ φράσει ὁ ποιητής. καὶ οὐκ ἔχει κυριωτέραν λέξιν τοῦ ῥῆξαι. τὸ δὲ ὡς λέοντα βουσὶ, νῦν μὲν ἐνεργῶς ἐρρέθη ὡς ἐν προαναφωνήσει, μετ᾽ ὀλίγα δὲ καὶ πλατεῖαν χορηγήσει παραβολήν. ἕλικας δὲ καὶ ἐνταῦθα βοῦς, ἢ οἱ μέλανες καθότι καὶ ἑλικὸν ὕδωρ τὸ μέλαν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἢ οἱ εὖ ἑλισσόμενοι ἐν ταῖς ὅπου δέον καμπαῖς. ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλίσσω. ἐξ οὗ καὶ ἕλιξ, ἡ ἁπλῶς συστροφὴ, ἐπὶ ὁδοῦ τυχὸν ἢ ὕδατος ἢ καμπτῆρος. ἔτι δὲ καὶ ἕλιξ ἀμπέλου, τὸ λεπτότατον οἷά τι νῆμα, ᾧ δράττεται ὅσα καὶ χειρὶ, τῶν παραπεφυκότων. λέγεται δὲ ἕλιξ, καί τι μηχανῆς εἶδος. ὁ πρῶτος εὑρὼν Ἀρχιμήδης, εὐδοκιμεῖ φασι δι᾽ αὐτοῦ. Ὅτι τὴν τοῦ Σαρπηδόνος ἀσπίδα σημειῶν, φησίν. αὐτίκα δ᾽ ἀσπίδα μὲν πρόσθ᾽ ἔσχετο πάντοσ᾽ ἐΐσην, καλὴν χαλκείην ἐξήλατον. ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. ἔντοσθε δὲ βοείας ῥάψε θαμειὰς χρυσείαις ῥάβδοισι διηνεκέσιν περὶ κύκλον. τουτέστι τὰς βύρσας συνέραψε χρυσαῖς ῥαβδοειδέσι ῥαφαῖς πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀσπίδος. ἕτεροι δὲ, ῥάβδοις τοὺς κανόνας ἐνόησαν οἷς αἱ ἀσπίδες τότε ἀνείχοντο καθὰ ἐδηλώθη ἐν τοῖς περὶ τῆς Νεστορέας ἀσπίδος, διὰ τὸ μήπω εὑρῆσθαι τὰ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται καινουργία ὄχανα, ἅ ἐστι τοὺς πόρπακας οὓς Αἴλιος Διονύσιος ἑρμηνεύων, φησί. πόρπαξ, τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα δι᾽ οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον. τοῦτο δὲ καθ᾽ ὁμοιότητα τῆς πόρπης. ἀφ᾽ ἧς καὶ ἐπιπόρπημα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ τῶν κιθαρῳδῶν ἐφαπτίς. ἣν οἱ Δωριεῖς ἐπιπόρπαμα φασίν. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν οὐ καλῶς ῥάβδους τοὺς ῥηθέντας κανόνας νοηθῆναι. οὐ γὰρ οἰκεῖον εἰπεῖν ἐπὶ κανόνων, τὸ ῥάπτεσθαι καὶ ταῦτα διηνεκῶς περὶ κύκλον. πλὴν εἴ τις ἀνεπιβούλως ἐπιβαλεῖ, ἔχοι ἂν νοῆσαι τὰς ἐντὸς βύρσας, διά τινος ἐπιπορπίου κύκλῳ συρραφῆναι, ὡς προφαίνειν ἔξω τῆς κατὰ τὴν ἀσπίδα περιφερείας, ῥάβδους ὀρθὰς κύκλῳ συνεχεῖς προφαινομένας εἰς κόσμον διὰ τὸ ἀπὸ χρυσίου ὡς εἰκὸς ῥάμματος παρεικάσθαι τὰς τοιαύτας ῥάβδους. τὸ δὲ χαλκείην, δίδωσι τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον, ἐπίχαλκον ἀσπίδα εἰπεῖν πρὸς διαστολήν φασι τῆς πέλτης. ἡ γὰρ πέλτη, οὔτι ἴτυν ἔχει, καὶ αἰγὸς ἢ οἰὸς περιτείνεται δέρμα. τὸ δὲ ἐξήλατον. οἱ μὲν ἐδάσυναν δῆθεν τὸν ἓξ ἀριθμὸν, ἵνα δηλοῖ τὴν ἑξαβέλυμνον ὡς ἓξ ἐλάσματα ἔχουσαν. εἰ δὲ τοῦτο, οὐκ ἂν εἴη τῆς ἑπταβοείου ἐμβριθεστέρα. ἔτι δὲ καὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως, ποίᾳ τι καὶ μόνας πτύχας ἐχούσης ἀπὸ στερεᾶς ὕλης, αὕτη ἓξ ἔχουσα ἐλάσματα καὶ ἔτι βοείας ἔνδον, καὶ ταύτας, οὐ μίαν ἢ δύο, ἀλλὰ θαμειάς. ὁ μέντοι Νικάνωρ φασὶν ἐψίλωσεν ὡς ἔχουσαν ἔξωθεν ἔλασμα χαλκοῦ βύρσαις ἐπικείμενον. ὃ καὶ Ὁμήρῳ ἀρέσκειν φαίνεται, ἐτυμολογικῶς ἐπαγαγόντι τὸ, ἣν ἄρα χαλκεὺς ἤλασεν. ἔντοσθε δὲ βοείας ἔρραψε. τοῦ γὰρ ἔντοσθεν ἀντικειμένου τῷ ἔξωθεν, ἐκτὸς ἄρα ἦν τὸ χάλκεον ἔλασμα. τὸ δὲ βοείας, ἐλλειπῶς καὶ νῦν ἔχει τῆς δορᾶς ἢ βύρσας. ἡ δὲ ῥάβδος, εἰ μὲν ἀπὸ τοῦ πρώην ῥᾷον βαδίζειν γίνεται, διὸ καὶ προπερισπᾶσθαι δοκεῖ, ἴσασιν οἱ παραδόντες. οἱ δὲ πλείους τῶν παλαιῶν, ἀπὸ τοῦ ῥαπίζειν αὐτὴν παράγουσι, διὸ καὶ παροξύνουσι. τὸ δὲ ῥάψε καὶ τὸ ῥάβδοις οὐ μακρὰν ἀλλήλων κείμενα, ἔχουσί τι κάλλος δῆθεν τὸ ταυτόφωνον τῆς ἐν ἀμφοῖν καταρχῆς. τὸ δὲ διηνεκέσι τί δηλοῖ, ἐρρέθη ἐν τῷ, ῥίζαις διηνεκέεσσιν ἀραρυῖαι. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἀμφιδέξιον ὁ ποιητὴς ἐμφαίνει τὸν Σαρπηδόνα, δύο δοῦρε τινάσσειν αὐτὸν εἰπών. Ὅτι λέοντι ἁπλῶς καὶ συντόμως πρὸ ὀλίγων Ὅμηρος εἰκάσας τὸν Σαρπηδόνα, ἐνταῦθα διασκευάζει καὶ οἵῳ λέοντι ἔοικεν. ὅτι δηλαδὴ πάνυ πεινῶντι καὶ διὰ τοῦτο θανατῶντι. καὶ φησίν. βῆ ῥ᾽ ἴμεν, ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, ὅστ᾽ ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ κρειῶν, κέλεται δέ ἑ θυμὸς ἀγήνωρ μήλων πειρήσοντα, καὶ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν. εἴπερ γάρ χ᾽ εὕρῃσι παραυτόφι βώτορας ἄνδρας σὺν κυσὶ καὶ δούρεσι φυλάσσοντας περὶ μῆλα, οὐ ῥά τ᾽ ἀπείρητος μέμονε σταθμοῖο δίεσθαι, ἀλλ᾽ ὅγε ἢ ἥρπαξε μετάλμενος ἠὲ καὶ αὐτὸς ἔβλητο ἐν πρώτοισι θοῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι, καὶ ἑξῆς. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη, σχεδὸν ὅλη προσαρμόζουσα ὅλῳ τῷ πράγματι. τῆς δὲ τῆς παραβολῆς τὸ μὲν ὀρεσίτροφος, εἰς ἐπίτασιν θράσους τίθεται. οὐ γὰρ τοιοῦτοι καὶ οἱ κατ᾽ οἶκον θρεπτοὶ τιθασοί. τὸ δὲ, ὃς ἐπιδευὴς δηρὸν ἔῃ ἤγουν ὑπάρχει κρειῶν, ὅμοιον περιφραστικῶς τῷ, μάλα πεινάων. ὁποίῳ λέοντι καὶ ὁ Μενέλαός που εἴκασται. τὸ δὲ μήλων πειρήσοντα, ὁμοιοῦται πρὸς τὸ, ἀνδρῶν πειρητίζων. ὅπερ ἐπὶ τοῦ κατὰ Ἕκτορα λέοντος φράσας εἶπεν ὁ ποιητής. μῆλα δὲ ἁπλῶς καὶ ἐνταῦθα, τὰ θρέμματα. τὸ δὲ ἐς πυκινὸν δόμον ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ ὅτι γε νεμομένοις ἐπιθέσθαι ζώοις, ἀλλὰ καὶ οἴκῳ ἐπιχειρῆσαι. ὁποῖός τις ἐν λιμῷ καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἀράτῳ μονόλυκος λύκος. τὸ δὲ βώτορες, ἔκτασιν μὲν ἔχει τοῦ βωτῆρ. ἔστι δὲ ὅμως ἀναλογώτερον ἐκείνου ὡς πρὸς ἀναλογίαν ῥηματικοῦ ὀνόματος γενομένου ἀπὸ τρίτης συζυγίας περισπωμένων ἀπαθοῦς. τὸ δὲ δούρασι, δούρεσσι γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ κτεάτεσσι, καὶ τοῦ, βοτοῖσι πάντεσσιν, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται. τούτῳ δὲ συνεξέδραμε καὶ τὸ ὑδάτεσσιν ἀντὶ τοῦ ὕδασι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν γεωργικοῖς. ἔνθ᾽ ὑδάτεσσιν ἀφυσσετοῖς νοτίζοις. τὸ δὲ οὐκ ἀπείρητος, ἐξ ἀποφάσεως τοῦ μήλων πει-

ρήσοντα

ῥέοντα, δηλοῦται. σταθμὸς δὲ καὶ νῦν, ἀγροτικὴ ἔπαυλις, ζωοστάσιον. τὸ δὲ ἁρπάζειν, τοῖς καρχάροις πᾶσιν εἰς κυριολεξίαν ᾠκείωται. τὸ δὲ ἔβλητο ἐν πρώτοισι καὶ ἑξῆς, ἐν οἷς κεῖται καὶ ἐπὶ χειρὸς τὸ θοὸν ἤγουν τὸ ταχύ. δι', θοῆς ἀπὸ χειρός, ὡς ἐπὶ προμάχου μὲν ἀστείως παραδίδοται. πρόκειται δὲ ἐκ τοῦ, ἔβλητ' ἐνὶ πρώτοισιν ἐμῆς ἀπὸ χειρὸς ἄκοντι. Ὁ Σαρπηδὼν εἰς μάχην ἐρεθίζων τὸν συγγενῆ καὶ συστράτηγον Γλαῦκον, φησί. Γλαῦκε, τίη δὴ νῶϊ τουτέστιν ἡμεῖς τετιμήμεσθα μάλιστα ἕδρῃ τε κρέασίν τε ἠδὲ πλείοις δεπάεσσιν ἐν Λυκίῃ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι. καὶ τέμενος νεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας καλόν, φυταλιῆς καὶ ἀρούρης πυροφόροιο. τῷ, νῦν χρὴ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισιν ἐόντας, ἑστάμεν. ἠδὲ μάχης καυστειρῆς ἀντιβολῆσαι, ὄφρα τις ὧδ' εἴπῃ Λυκίων πύκα θωρηκτάων. οὐ μὰν ἀκλεέες Λυκίην κάτα κοιρανέουσιν ἡμέτεροι βασιλῆες, ἔδουσί τε πίονα μῆλα, οἶνόν τ' ἔξαιτον μελιηδέα, ἀλλ' ἄρα καὶ ἲς ἐσθλή, ἐπεὶ Λυκίοισι μετὰ πρώτοισι μάχονται. καὶ σύστασις ὧδε τὴν ἠθοποιΐαν, ἐπάγει ἀσυνδέτως ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, νόημα γενναῖον τοῦτο. ὦ πέπον. εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τόνδε φυγόντες, αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε ἔσεσθαι, οὔτέ κεν αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μαχοίμην, οὔτέ κε σὲ στέλλοιμι ὡς ὑποστράτηγον δηλαδή, μάχην ἐς κυδιάνειραν. νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσιν θανάτοιο μυρίαι ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι, ἴομεν ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν ἠέ τις ἡμῖν. καὶ ὅρα ὡς εὐγενὴς ἡ τοῦ Σαρπηδόνος αὕτη γνώμη. ἐν ᾗ καὶ τοιαῦτα ῥητορεύουσιν οἱ παλαιοί. ὡς τὸ μὲν ἀποθανεῖν, κοινὸν ἀποφαίνει πάντων, τὸ δὲ μετ' εὐκλείας θανεῖν, τῶν ἀγαθῶν μόνον ἴδιον. καὶ τὴν παραυτίκα σωτηρίαν, οὐκ ἀπαλλαγὴν θανάτου δοξάζει ἀλλὰ μικρὰν χρόνου ἀναβολὴν ἀκλεῆ. καὶ διδάσκει, μὴ προσίεσθαι χρόνου μῆκος δυσκλεές. τί γάρ φησι παρ' ἦμαρ ἡμέρα τέρπειν ἔχει. τοῦτο δὴ τὸ Σοφόκλειον. ταῦτα παραφράζων καί τις τῶν τὰ θεῖα σοφῶν, ἔφη τό, κἂν μὴ νῦν ἀποθάνωμεν, τεθνηξόμεθα πάντως. αἰδήμων δέ φασιν ὁ Σαρπηδὼν καὶ εὐγνώμων καὶ μεγαλόψυχος. αἰδεῖται μὲν τὸ τιμαῖς μὲν μάλιστα πλεονεκτεῖν τῶν ἄλλων καὶ πρῶτος εἶναι, ἀνδραγαθίαις δὲ μειονεκτεῖν, καὶ θεῶν ἐν μοίρᾳ τετιμημένος, μὴ δὲ εἰς ἄνδρα λογίζεσθαι ἀγαθόν. εὐγνωμονεῖ δὲ ὁμολογῶν τὰς τιμὰς τῶν πολιτῶν. μεγαλόψυχος δὲ ὤν, καταφρονεῖ θανάτου, διδάσκων ὡς οὐ δεῖ μὴ προκινδυνεύοντας βασιλέας, τιμᾶσθαι. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς ἐν προεδρίᾳ καὶ συμποσίοις καὶ τοῖς τοιούτοις μετρίοις ἡ τῶν ἀρίστων ἦν τιμή. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι πολλῶν ὄντων ὀνομάτων ἃ πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονοῦνται, τοιούτου τρόπου ἐστὶ καὶ ὁ γλαῦκος τὸ κύριον, διαστελλόμενος τοῦ ἐπιθετικῶς λεγομένου γλαυκοῦ, κατὰ τὸ προπερισπᾶσθαι. ἀκόλουθον δὲ τῷ γλαύκῳ, καὶ ἡ γλαυκὴ θάλασσα, καὶ ἡ γλαύκη τὸ κύριον. ὅμοιον καὶ κοινὸς τὸ ἐπίθετον καὶ κοῖνος κύριον. καὶ φαιδρὸς καὶ φαῖδρος ὁ καὶ παρὰ Πλάτωνι. καὶ κάκος δὲ ὁ ᾀδόμενος Ἰταλὸς λῃστής, τόνῳ διοίσει τοῦ κακοῦ. ὁμοίως καὶ λάγος ὁ Ἀλεξανδρεύς, τοῦ ζώου τοῦ λαγοῦ. εὕρηται γὰρ καὶ τοιαύτη κλίσις τοῦ ζώου. οὕτω καὶ ἄργης εἷς τῶν παρ' Ἡσιόδῳ κυκλώπων, τοῦ ἀργὴς ὁ κεραυνός. καὶ λάρος τὸ ζῶον, τοῦ λαρὸς ὁ ἡδύς. καὶ οὖρος ἄνεμος, τοῦ οὐρὸς ὁ ὑπὸ τὰς νῆας. ὡς τό, οὐροὺς ἐξεκάθαιρον. καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον καὶ ὁ ἄρατος τὸ κύριον, τοῦ ἀρατὸς, ὁ ὑπὸ ἀρὰν, ἤτοι ἐπάρατος. καὶ τοῦ ἁρπαγὸς δὲ ἤτοι διαρπαγὸς, ἡ ἁρπάγη, σκεῦος αὕτη ᾧ κάδους ἀνέλκομεν. ὁμοίως καὶ θαλάμαι μὲν βαρυτόνως, ζωικαὶ καταδύσεις, θαλαμαὶ δέ, τόποι ἱεροὶ Διοσκούρων ὡς Αἴλιος Διονύσιος παρεσημειώσατο. ἔχει δὲ παρασημειώσεις τοιαύτας καὶ ὁ Φιλόπονος. ἐν αἷς καὶ ὅτι γέλοιος μέν, ὁ καταγέλαστος προπαροξυτονουμένως, γελοῖος δὲ ὀξυτόνως ὁ γελωτοποιός. καὶ Δολίχη μέν, πόλις περίας, δολιχὴ δέ, ἡ μακρά. καὶ ζωμὸς, ἡ τοῦ ζώου σύστασις, ζώμη δέ, τὸ ἐπάνω τοῦ μέλιτός φασιν ἐφιστάμενον καὶ τοῦ γάλακτος. ὃ καλεῖται γραῦς. καὶ θάμβος μέν, ἡ ἔκπληξις. θαμβὸς δέ, κατὰ ὀξεῖαν, ὁ ἐκπλαγείς. καὶ μύλλος μέν, κύριον. μυλλὸς δέ, ὁ διεστραμμένος τὴν ὄψιν. καὶ ῥίπη μέν, πόλις. ῥιπὴ δέ, ἡ πνοή. καὶ ῥόδιος μὲν τὸ ἐθνικόν, ῥοδίος δὲ ποταμὸς Τρωάδος καθ' Ὅμηρον. καὶ σίμος μέν, ἰχθύς. σιμὸς δέ, τὸ ἐπίθετον. καὶ σταφύλη μέν, τεκτονικὸν σκεῦος βαρυτόνως, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται, σταφυλὴ δὲ ὁ καρπὸς καὶ ἡ περὶ τὸ στόμα δὲ κιονίς. καὶ ἅλις μέν, αὐτάρκως. ἀλὶς δέ, ἡ ἁλμυρίς. ὅθεν ἔσθ' ὅτε γίνεσθαι καὶ ἅλς. καὶ ἄκρη μέν, πόλεως ὄνομα καὶ ὄρους ἐξοχή. ἀκρὶς δέ, ζωΰφιον. τοιοῦτον δὲ πάντως πρότερον, καὶ ἀσφόδελος μὲν τὸ φυτόν, ἀσφοδελὸς δέ, ὁ τόπος αὐτοῦ. καὶ ὀρὸς μὲν ὀξυτόνως διὰ ἑνὸς ρ', ἡ τοῦ γάλακτος ὑπεστάθμη καθ' Ὅμηρον. οὕτω γὰρ ἐκεῖνος γράφει. ὄρος δὲ οὐ μόνον γῆς ὑψηλὸν συνήθως ἐπανάστημα, ἀλλὰ καὶ ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος. ὃν τινὲς ταῦρον φασίν. ὡς Ἐρόνιος Φίλων ἐν τῷ περὶ διαφόρων σημαινομένων. ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος φησὶν οὗτος, ὀροπύγιον καλεῖται, ὡς ὅρος ὢν τῆς πυγῆς καὶ δι' ὀροπύγιον. ὅπερ ὑποστέλλουσι τὰ ἄλογα ζῶα ἐν τῷ εὐλαβεῖσθαι. ὅθεν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος, ὀρρωδεῖν τὸ φοβεῖσθαι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐπεὶ καὶ αὐτῶν οἱ εὐλαβούμενοι περί τι, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον. ὅτι δὲ τὸ τοιοῦτον ὀρρωδεῖν, οἱ ὕστερον διὰ δύο ρ' γράφουσι καθὰ καὶ τὸν πρωτότυπον αὐτοῦ ὄρον, δῆλόν ἐστι. καθὰ καὶ ὅτι τοῦ ὁμηρικοῦ ὀροῦ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἐδίπλωσαν τὸ ἀμετάβολον. πείθοντες τὰ σφίσιν ἀρεστά. ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ ὀρρωδεῖν, καὶ ἀρρωδεῖν ἔγραψαν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀσαφὴς ὀσαφής. ὁ δὲ ῥηθεὶς Εἰρήνιος ἄλλο τι λέγων. φησὶν ὅτι ἀρρωδεῖν κατὰ στέρησιν λέγεται, τὸ μὴ ὀρρωδεῖν ἤτοι εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν καὶ τεθαῤῥηκέναι. ἔτι τῶν διαφόρως τονουμένων ἐστὶ, μὲν ὁ ἐπὶ τῶν ὑγρῶν ἀφρός, καὶ ἄφρος τὸ ἐθνικόν. καὶ ὁ ἐπὶ οἰκημάτων θόλος ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, καὶ ὁ τῆς σηπίας θολός. καὶ ὁ κατὰ πάθος κυρτός, καὶ ὁ τῶν ἁλιέων κύρτος. καὶ

ὁ ἔσχατος γῦρος ἢ ἁπλῶς κύκλος, καὶ ὁ τῶν ὤμων γυρός. ναὶ μὴν καὶ ἡ κατ' ἐνέργειαν πρωτοτόκος γυνὴ, καὶ ἡ παθοῦσα τὸν τόκον πρωτοτόκος πᾶς καὶ ὅσα τῆς συστοιχίας ταύτης εἰσίν. ἔτι διαφόρου ὥσπερ σημασίας ἐστὶ κατὰ τόνον, ὁ Κάρπος τὸ κύριον, καὶ ὁ τῆς χειρὸς καρπὸς, καὶ ὁ ἐσθιόμενος. καὶ Πύῤῥος ὁ Ἠπειρώτης καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ πυῤῥὸς ὁ ξανθός. καὶ μυρία μὲν, τὰ ἁπλῶς πολλά. μύρια δὲ, τὰ ἐν δέκα χιλιάσι. καὶ ἴλλος μὲν, ὁ ὀφθαλμός. ἰλλὸς δὲ, ὁ στραβός. καὶ Ξάνθος μὲν, τὸ κύριον καὶ ποταμός. ξανθὸς δὲ, ὁ κατὰ χροιὰν πυῤῥός. καὶ βροτὸς μὲν, ἄνθρωπος. βρότος δὲ, μολυσμὸς ἐξ αἵματος. καὶ Τύρος μὲν, πόλις. τυρὸς δὲ, τὸ πεπηγὸς γάλα. καὶ Λεῦκος μὲν, κύριον. λευκὸς δὲ, τὸ ἐπίθετον. οὗ θηλυκὸν, λευκή. ἄλλως τονουμένη ἤγουν τὴν λεύκην τὸ φυτόν. καὶ Βόηθος μὲν, κύριον, βοηθὸς δὲ ὁ σύμμαχος. καὶ φροντὶς μὲν, ἡ μέριμνα, Φρόντις δὲ κύριον θηλυκὸν μὲν, ἐν Ἰλιάδι, ἄῤῥεν δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου μὲν, ὀξύτονον ὁ καιρός. ἄλλως δὲ προπερισπωμένως, καῖρος τὸ μίτωμα. καὶ τόρος μὲν, ἐργαλεῖον τεκτονικὸν ὁ καὶ τόρνος. τορὸς δὲ, ὁ σαφὴς, ἐξ οὗ καὶ διάτορος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω, βραχέα ἐκ μάλα μυρίων. τὸ δὲ τίη ἀντὶ τοῦ διατὶ, ὀξύνουσι μὲν οἱ ὕστερον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. οἱ δὲ παλαιοὶ βαρύνουσι παροξύνοντες, ἡ δὲ κωμῳδία καὶ ἄτονον αὐτὸ οἶδεν ἐν τῷ εἰπεῖν, τιηδή. ἕδρην δὲ τὴν προεδρίαν φησί. τοῖς δὲ κρέασι, καὶ οἱ ἄρτοι ἔνεισι. καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο κολακεύει γεῦσιν. ἐν δὲ τῷ δεπάεσσι, σημειωτέον ὅτι καθ' Ὅμηρον μὲν, δέπας ἁπλῶς τὸ ποτήριον, παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς εὕρηται, ὅτι δέπας, οἰνήρυσις, κοτύλη, οἰνοχόη. καὶ ὅτι οἰνιαστήρια, σπονδὴ πληρουμένη τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὸ τῶν ἐφήβων πρὶν ἀποκείρασθαι. ἐν δὲ τῷ πλείοις δεπάεσσιν, ἐνθυμητέον καὶ τὸ, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί. ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις οἱ κοῦροι διακονούμενοι, τοῖς μὲν ἐντιμοτάτοις ἀεὶ πλήρεις παρεῖχον τὸ ποτήριον, τοῖς δ' ἄλλοις ἐξ ἴσου διένεμον, ὡς δὲ καὶ φιλοπόται δοκοῦσιν εἶναι οἱ ἐν Λυκίᾳ, δηλοῦσιν αἱ παρώνυμοι ἐκεῖθεν Λυκιουργεῖς φιάλαι. καὶ ἄλλως δὲ, Λυκιουργεῖς ἐπίχρυσοι λεγόμεναι. εἰ γὰρ καὶ λέγεται καλεῖσθαι οὕτω, ἀπὸ Λύκωνος τεχνίτου τινὸς, ἢ ἐπινοητοῦ αὐτῶν, ὡς καὶ κωθώνιοι ἀπὸ Κώθωνος. ἢ κατά τινας ἀπὸ Λυκίου Βοιωτίου ἀνδριαντοποιοῦ. ἀλλὰ ὁ ῥήτωρ Ἀθηναῖος ἐπιπλήττει τοῖς οὕτω λέγουσι. φάμενος ὅτι ὁ σχηματισμὸς τῶν τοιούτων ὀνομάτων, οὐκ ἄλλοθεν γίνεται, ἀλλὰ ἀπὸ πόλεων ἢ ἐθνῶν. Ἀριστοφάνης γοῦν ἐν Εἰρήνῃ, Ναξιουργής φησι κάνθαρος, καὶ Κριτίας, κλίνη Μιλησιουργής. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ Χιουργὴς καὶ Κορινθιουργής. ὥστε κατ' αὐτὸν, καὶ Λυκιουργὴς φιάλη, ἡ ἐν Λυκίᾳ, ἢ παρὰ Λυκίοις εἰργασμένη. τὸ δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσι, λ[illegible]τι πολὺ σέβας δηλοῖ, καὶ βασιλέων θείαν διαγωγήν. παιδεύει δὲ, καὶ ὡς θεοῖς καὶ ἀγχιθέοις ἐγγύτερον τοὺς ἀγαθοὺς βασιλεῖς. ὅπερ αἴνιγμα καὶ τὸ, διογενεῖς καὶ διῒ φίλους αὐτοὺς λέγεσθαι. τέμενος δὲ καὶ νῦν, τὸ ἁπλῶς ἀποτετμημένον καὶ ἀφωρισμένον ἴδιον χωρίον. ὃ, καλὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ παρὰ ποταμὸν ἐστίν. ἀγαθὴ δὲ ἡ περὶ τὸν Λύκιον Ξάνθον γῆ. ὃς λέγεται μὲν, ὕστερον Σίρβις κληθῆναι. νῦν δὲ, τὴν ἀρχαίαν κλῆσιν τηρεῖ. Σημείωσαι δὲ ὅτι παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, τὸ τέμενος οὐκ ἐπὶ κοινοῦ τόπου ἀλλὰ ἱεροῦ κεῖται. ὥσπερ καὶ τὸ ἄλσος. καὶ ἐδόκει ἄμφω ταυτόν τι σημαίνειν, καὶ τὴν ἄσυλον. ὅθεν καθ' Ἡρόδοτον, Κλεομένης ἱερὸν ἄλσος ἐμπρήσας ἐν Ἐλευσῖνι, ἐμάνη. καὶ καταχορδεύσας ἑαυτὸν, ἀπέθανεν. ἴσως δὲ, οἱ λέξιν ἱερὰν θέντες τὸ τέμενος, ἐξ Ὁμήρου τὴν ἀρχὴν ἔσχον. ὃς θεοῖς ἐνταῦθα εἰκάσας ἔχει τοὺς τὸ ῥηθὲν τέμενος νεμομένους. εἰπὼν γὰρ, πάντες δὲ θεοὺς ὣς εἰσορόωσιν, ἐπήγαγεν εὐθὺς, καὶ τέμενος νεμόμεσθα. περίεστιν δηλαδὴ τοῖς θεοφιλέσι καὶ θεοειδέσιν. ἔνθα αἱ δύο ἀρκτικαὶ συλλαβαὶ τοῦ νεμόμεσθα παρακείμεναι ἀναστρόφως ταῖς δύο ληγούσαις τοῦ τέμενος, κάλλος τι παραφαίνουσιν. ὅμοιον καὶ τὸ [illegible], προκείμενον τοῦ [illegible]. φυταλιὰ δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, χωρίον δενδρόφυτον, οὗπερ ἀνάπαλιν ἄρουρα ἡ γυμνὴ φυτῶν ἄροσις, εἴτουν ψιλή. ἐξ ἧς δὴ λέξεως, καὶ ψιλῖται οἱ ἐν μάχῃ γυμνῆτες. καὶ ψιλίζεσθαι τὸ ψιλοῦσθαι. ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. λέγεται δὲ καὶ κῆπος ἡ ῥηθεῖσα φυταλιά. ὁμώνυμος δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη. κῆπος γὰρ οὐ μόνον φυταλιὰ, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θουκυδίδης δὲ, κῆπον φησί. κωμικοὶ δὲ, κηποκόμας τοὺς κῆπον κειρομένους. ὥσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον. καὶ ἔστι καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκάφιον κείρεσθαι. ἡ δὲ πυροφόρος ἄρουρα, τὴν ἁπλῶς σπερματοφόρον ὡς ἐκ μέρους δηλοῖ. τὸ δὲ τῷ, νῦν χρὴ μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεναι, φανερῶς ἐλλέλειπται. τὸ μὲν γὰρ ὅλον ἦν ἂν τοιοῦτον, Γλαῦκε. τί δὴ ποτε θείως παρὰ Λυκίοις εἰλήχαμεν ὡς θεοὶ, τιμάς. ἢ πάντως, διὰ τὸ δοκεῖν καὶ ἵνα ἔχειν ἐσθλὴν ὁποίαν οἱ πρόμαχοι. διὸ, ἐν πρώτοις μαχητέον. ὁ δὲ Σαρπηδὼν, ἀποσιωπῶν καὶ διὰ τοῦτο σιγήσας τὴν αἰτίαν τῆς τιμῆς, ἠρκέσθη μόνην τέως εἰπὼν τὴν ἀξίωσιν, οἷα τὴν αἰτίαν, τῇ τῶν Λυκίων ἠθοποιίᾳ κατωτέρω ταμιευσάμενος. τὸ δὲ μετὰ πρώτοισιν ἐόντας, καὶ τὸ μετὰ πρώτοισι μάχονται, καὶ τὸ ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι, ταυτολογεῖται διὰ τὸ καίριον. τὸ δὲ μάχης ἀντιβολῆσαι, συνήθως καὶ νῦν εἴληπται ἀντὶ τοῦ ἀντιβαλεῖν, ὅπερ ἐστὶν, ἐπιτυχεῖν. πύκα δὲ θωρηκταί εἰσιν οἱ πεπυκνωμένοι τῇ θωρήξει. τοιοῦτοι δὲ, οἱ παρὰ τοῖς ὕστερον λεγόμενοι κατάφρακτοι, στεῤῥῶς τῇ πανοπλίᾳ πυκαζόμενοι. τὸ δὲ, οὐ μὰν ἀκλεέες, συγκριτικῶς ἔχει. λέγει γοῦν, ὡς οὔ τι ἀκλεεῖς ἡμῖν οἱ βασιλεῖς οὕς γε καὶ ὁμολογοῦσι τετιμῆσθαι μάλιστα ὑφ' ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ [illegible] ἐσθλοὶ ὄντες καθ' ἃ καὶ προμάχονται. οὐ μόνον δὲ διὰ διφθόγγου παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ παραλήγουσα τοῦ ἀκλεέες πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ η κατὰ τροπὴν τοῦ ε τοῦ ἐν τῷ ἀκλεέες, ὡς πολλὰ τῶν ἀκριβῶν ἀντιγράφων ἔχει. γίνεται δὲ

ἡ τοιαύ

ἡ τοιαύτη τροπὴ, καὶ ἐν τῷ κλιτέω. ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν παρὰ τῷ κωμικῷ, τὸ, κλῆσον, ἀντὶ τοῦ κλῄσον. ἐν δὲ τῷ οἶνόν τε μελιηδέα, ὑπακουστέον ἀναλόγως τὸ πίνουσι. μῆλα μὲν γάρ ὃ ἐστι θρέμματα ἐσθίεται· οἶνος δὲ πάντως πίνεται. τοιοῦτον καὶ πρὸ ὀλίγου τὸ, ἄλλον μειλιχίοις ἄλλον στερεοῖς ἐπέεσσι νείκεον. μειλιχίοις γὰρ φιλοφρονεῖταί τις οὐ μὴν φιλονεικεῖ. ὅμοιον καὶ τὸ δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλος τις ὀϊστῷ. ὀϊστῷ γὰρ οὐδεὶς ἀκοντίζει, ἀλλὰ βάλλει. καὶ, τοῦ δέ οἱ ἵππεα κεῖται τοῦ δέ οἱ ἵπποι. λείπει γὰρ τὸ, ἵστανται. καὶ, κυκλώπων ἐς γαῖαν ἐλεύσομεν, αὐτῶν τε φθογγήν. νοητέον γὰρ ἐξ ἀναλόγου κάνταῦθα τὸ φθογγὴν ἠκούομεν. τὸ δὲ ἔδουσι πίονα μῆλα οἶνόν τε ἔξαιτον, ὃ ἐκ τοῦ ἐξαίρετον συγκέκοπται. παράφρασις γοργὴ, πρὸ ὀλίγου τὸ πλημμύθα κρέασιν, οὐδὲ τελείοις δεπάεσσιν. ἄμφω δὲ, ἀνελλιπῶς πέφρασαι, καὶ οὐ κατὰ τὸ, δήμια πίνουσιν, ᾧ συννοεῖται καὶ ἡ δημοσία βρῶσις. οὐδὲ κατὰ τὸ, δώροις τεύχω καὶ ἐδωδῇ. ᾗ συνεξακούεται καὶ ἡ πόσις. Ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δοκεῖ τὸ ἔξαιτον ἐκ τοῦ αἰτεῖσθαι παρῆχθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ αἴτιος ἤγουν ἐν διαιτήματος, ὃ παρὰ τῷ Πινδάρῳ κεῖται ἐν τῷ, διὸς αἴτει πανδόκῳ ἤγουν ἄλσει κοινῷ, ἀλλ' ἡ πλείων ἀρέσκει, ἐκ τοῦ ἐξαιρεῖσθαι παράγει καὶ συγκόπτει αὐτό. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἐξαιρεῖσθαι, τὸ ἐκλέγεσθαι καὶ ἐπέκεινα τῶν ἄλλων αἱρεῖσθαι. λέγεται μέντοι ἐξαιρεῖσθαι, καὶ τὸ ἐκβάλλειν. ὅθεν καὶ λίθος ἐξαιρέσιμος ὁ ἀπὸ τοίχου ἐκβληθείς. καὶ ἡ σύστοιχος αὐτῷ ἐξαίρεσις. ὅτι, ἐπιδέξει πάντα τὰ ἐνταῦθα μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἀβαθῆ καὶ ἁπλούστερα. καθὰ καὶ τὸ ἐξελεῖν καὶ τὸ ἐξελέσθαι, διχῇ ὁμοίως καὶ αὐτὸ νοούμενον. τὸ μέν τοι ἐπαναιρεῖσθαι, βαθύτερόν ἐστιν. ὃ κεῖται παρὰ Ἡροδότῳ, ἐν τῷ περὶ λαγῶν, εἰπόντι, ὡς ἐπικυΐσκει λαγὼς, μόνος πάντων θηρίων. καὶ τὸ μὲν, δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ, ψιλὸν, τὸ δὲ, ἄρτι ἐν τῇσι μήτρῃσι πλάσσεται. τὸ δ' ἐπαναιρέεται. τουτέστιν ἐπαναλαμβάνεται. καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελειοτέροις κυήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὴν ἀπὸ τοῦ ὄχλου τῶν Λυκίων ἠθοποιίας στολὴν οὖσαν εὐδοκιμεῖν, καὶ ὅτι τὸ τῆς ἠθοποιίας γνώρισμα τὸ, τίνας ἂν εἴποι λόγους ὁ δεῖνα, πολλαχοῦ παραδιδοὺς τοῖς μετ' αὐτὸν Ὅμηρος, ἔφη κάνταῦθα τὸ, ὧδέ τις εἴπῃ. τὸ δὲ ἀγήρω τε ἀθανάτω τε, ἀστείως συνέζευκται. ὡς μὴ δὲ ὂν ἀγαθὸν, ἀθάνατόν τινα εἶναι, εἰ μὴ καὶ ἀγήρως εἴη. ὡς ὁ τοῦ Τιθωνοῦ μῦθος δηλοῖ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἰ μὲν δὴ μέλλοιμεν, ἤγουν ἐμέλλομεν περισωθέντες ἀγήρω ἔσεσθαι καὶ τὰ ἑξῆς, σχῆμά ἐστιν ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς λέγεται μετρία συγχώρησις. ἐν ᾧ συγχωρῶν τὸ μὴ δεῖν κινδυνεύειν ὑπὲρ τοῦ μὴ θνήσκειν, κατασκευάζει ὡς ἐπεὶ δὲ θανεῖν ἀνάγκη, κινδυνευτέον εὐκλεῶς. ἄλλως δὲ κοινότερον εἰπεῖν, ἀντιθετικόν ἐστι σχῆμα τὸ, εἰ μὲν ἐμέλλομεν ἀεὶ ζῆν, οὐκ ἂν ἐμαχόμεθα. ἐπεὶ δὲ ἄφυκτον ὁ θάνατος, μαχετέον ἐπὶ ἐλπίδι ἀγαθῇ. Ὅμηρος δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου, τὸν ἰσοδυναμοῦν ἔθετο. εἰπών· νῦν δ' ἔμπης γὰρ κῆρες ἐφεστᾶσι θανάτοιο μυρίαι. τουτέστιν ἐπάνω καὶ κατὰ κεφαλῆς ἡμῶν ἑστᾶσιν ὡς κρεμαστῇ ἀφίων. ἢ καὶ ἄλλως καθ' ἡμῶν ἵστανται. ὡς τῆς ἐπὶ προθέσεως, καὶ τοιαύτην ὑποβαλλούσης πολλαχοῦ ἔννοιαν. τὸ δὲ φυγεῖν καὶ τὸ ὑπαλύξαι, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἐκ παραλλήλου κείμενα ἔχουσιν, ὡς καὶ τὸ κατακοιρανέειν καὶ τὸ βασιλεύειν ὡμωνυμία τις ἀνωτέρω κεῖται. τὸ δὲ ἴομεν, ὑπερβιβασμὸν ἔχει νῦν ἐπὶ τὸν χρόνον. καὶ τὴν μὲν ἀρχουσαν, ἐκτείνει, συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν ὡς ἐνεστῶτος ὁρισμός. ὃ παρ' ἡμῖν ἀνάπαλιν ἔχει, ὡς αὐθυπότακτον χρόνου ἀορίστου δευτέρου ἐνεργητικοῦ. τὸ δὲ εὖχος ὀρέξομεν ἤέ τις ἡμῖν, παράφρασίς μέν ἐστι τοῦ, ἢ ἡμεῖς ῥίψομέν τινα, ἢ ἡμᾶς τις. πάνυ δὲ σεμνῶς πέφρασαι. μεγαλύνει γὰρ καὶ τούς δὲ τοὺς βασιλεῖς, εἰ τοιοῦτόν τινα ῥίψοισιν, ὃς αὐτοῖς εὖχος δώσει, καὶ τὸν ἴσως δὲ αὐτοὺς τοιούτους ὄντας ῥίψοντα ἐφ' οἷς εὖχος ἐκεῖνος ἕξει.

Ὣς ἔφατ', οὐδὲ Γλαῦκος ἀπετράπετ' οὐδ' ἀπίθησε.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε.
Τοὺς δὲ ἰδὼν, ῥίγησ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς.
Τοῦ, γὰρ δὴ πρὸς πύργον ἴσαν κακότητα φέροντες.
Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν, εἴ τιν' ἴδοιτο
Ἡγεμόνων. ὅς τις οἱ ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνῃ.
Ἐς δ' ἐνόησ' Αἴαντε δύω πολέμου ἀκορήτω
Ἑσταότας, Τεῦκρόν τε νέον κλισίηθεν ἰόντα
Ἐγγύθεν. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν.
Τόσσος γὰρ κτύπος ἦεν. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε,
Βαλλομένων σακέων τε καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν,
Καὶ πυλέων, πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο. τοὶ δὲ κατ' αὐτὰς
Ἱστάμενοι, πειρῶντο βίῃ ῥήξαντες ἐσελθεῖν.

Ὅτι τοὺς Λυκίους σεμνολογῶν, φησί. βῆτον Σαρπηδὼν καὶ Γλαῦκος Λυκίων μέγα ἔθνος ἄγοντε, διὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὡς ἀξιολόγου λαοῦ, πάντας τοὺς Τρώων ἐπικούρους ὡς ἔγνωσαι, Λυκίους καλεῖ, ὡς μεγάλῳ μέρει συνεκφωνῶν καὶ τοὺς λοιπούς. οἷς καὶ τὸν Λύκιον Σαρπηδόνα πᾶσι στρατηγὸν ἐφιστᾷ. ἐκ δὲ τοῦ ἄγοντε, ἀρχοὶ Λυκίων οἱ ἀμφότεροι βασιλεῖς. διὸ καὶ πρεσβύτερον ἐρεῖ, ἔστελλεν Λυκίων ἀρχοί. Ὅτι ἐν τῷ Μενεσθέως πρὸς πύργον ἦλθον Λύκιοι κακότητα φέροντες οὓς καὶ ἰδὼν ἐκεῖνος ἐρρίγησε πύργον

Αἶψα δ' ἐπ' Αἴαντε προΐει κήρυκα Θοώτην.
Ἔρχεο δῖε Θοῶτα, θέων Αἴαντε κάλεσσον,
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον, ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη. ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί. οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Εἰ δέ σφι καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας.
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ' οὐδ' ἄρα οἱ κῆρυξ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Βῆ δὲ θέειν παρὰ τεῖχος Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, εἶθαρ δὲ προσηύδα.
Αἴαντ' Ἀργείων ἡγήτορε χαλκοχιτώνων,
Ἠνώγει Πετεῶο διοτρεφέος φίλος υἱός,
Κεῖσ' ἴμεν, ὄφρα πόνοιο μίνυνθά περ ἀντιάσητον.
Ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον. ὃ γάρ κ' ὄχ' ἄριστον ἁπάντων
Εἴη. ἐπεὶ τάχα κεῖθι τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ὧδε γὰρ ἔβρισαν Λυκίων ἀγοί. οἳ τὸ πάρος περ
Ζαχρηεῖς τελέθουσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Εἰ δὲ καὶ ἐνθάδε περ πόλεμος καὶ νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλά περ οἶος ἴτω Τελαμώνιος ἄλκιμος Αἴας.
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Αὐτίκ' Ὀϊλιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἶαν. σφῶϊ μὲν αὖθι σὺ καὶ κρατερὸς Λυκομήδης,
Ἑσταότες Δαναοὺς ὀτρύνετον ἶφι μάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο.
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπαμύνω.

πύργον οἱ μὲν τὴν πολεμικὴν τάξιν νοοῦσι, πολλοῦ οὐ προαίρεται. οἱ δὲ, μέρος μάλιστα τοῦ τείχους οὕτω συνήθως καλούμενον. παρὰ τὸ ὑπεραίρω φασὶ γῆς εἶναι ἤγουν ὑπεραίρεσθαι γῆς. Πετεῶο δὲ υἱὸς ὁ ῥηθεὶς Μενεσθεὺς πολλοὺς οὐχ ἱκανῶς προσγίγνεσθαι. τοῦτον κῆρυξ, ὁ μετ' ὀλίγα δηλωθησόμενος Θοώτης. τὸ δὲ, ἄγε δὴ Θοῶτα θέων, Αἴαντε κάλεσσον, ὃ δὴ τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ὡς τοῦ Θοώτου, ἐκ τοῦ θέειν κληθέντος. ὅπερ οἰκεῖον κήρυκι ὄνομα, διὰ τὸ τάχος. ὡς τὸ Εὐρυβάτης, διὰ τὴν βοήν. καὶ τὸ Ἠπύτης ἢ Ἠπυτίδης, παρὰ τὸ ἠπύειν. ἔνθα καὶ τρὶς κεῖται τὸ θέειν διὰ τῆς λέξεως καὶ ... Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τούτοις κεῖται τόπος ἀμφίβολος διὰ ὑποδιαστολῆς, τὸ, πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν εἴ τιν' ἴδοιτο ἡγεμόνων. ἢ γὰρ πάπτηνεν ἀνὰ πύργον τοῦ τείχους ὁ Μενεσθεὺς εἴ που ἴδοι Ἀχαιῶν τινα, ἢ πάπτηνεν ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν ἤγουν ἀνὰ παράταξιν τινήν, εἴ πως ἴδοι τινὰ ἡγεμόνων. δῆλον δ' ὅτι ἡ ὑποστιγμὴ ἐπικουρίας φράζει τὸ, πάπτηνε δ' ἀνὰ πύργους καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἡγεμόνων ὅς τις οἱ ἀρὴν ἀμύνῃ. Ὅτι τοὺς δύο Αἴαντας, πολέμου ἀκορήτους λέγει ὅ ἐστιν ἀκορέστους. καὶ νῦν μὲν, οὕτω συντόμως ἔφρασεν. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ διασκευάζων εἰς πλάτος τὸν νοῦν τῆς λέξεως ταύτης ἐπί τινων ἑτέρων, ἐρεῖ. πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος καὶ ἑξῆς. τούτοις δὲ μάχης οὔ. Ὅτι τὸ γέγωνε καὶ γεγωνεῖν καὶ γεγωνέναι καὶ ὅσα τούτοις σύστοιχα, οὐχ ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ βοᾶν Ὅμηρος τάσσει, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀκούεσθαι, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ μέγα καὶ ἐξάκουστον βοᾶν. καὶ ὡς εἰπεῖν γνωστόν, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, ἀπὸ γὰρ τοῦ γνῶ τὰ τοιαῦτα ῥήματα γίνεται. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα. ἀλλ' οὔπως οἱ ἔην βώσαντι γεγωνεῖν, τουτέστιν οὐκ ἦν τῷ Μενεσθεῖ δυνατὸν βοήσαντι, ἀκουσθῆναι. συμφέρονται δὲ οἱ παλαιοὶ διαφορεῖσθαι τὸ ῥῆμα. καὶ παρὰ μὲν τῷ ποιητῇ, περισπᾶσθαι. ὡς δηλοῖ τὸ γεγωνεῖν, καὶ τὸ ἐγεγώνειν καὶ τὸ γεγωνεῦμεν. οἱ δὲ μετὰ τὸν ποιητὴν, καὶ βαρυτόνως φασὶν αὐτὸ κλίνειν. ἔστι γὰρ τὸ γέγωνα οἱονεὶ γέγνωα μέσος παρακείμενος ἐκ τοῦ γνῶ. τούτου ὑποτακτικόν, γεγώνω βαρύτονον. ἐξ οὗ ὡς θέματος, αἱ βαρύτονοι κινήσεις. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, τὸ γεγωνῶ καὶ αἱ κατ' αὐτὸ κλίσεις. οἱ δὲ παλαιοί, καὶ γεγωνίσκειν φασὶ τὸ φθέγγεσθαι ἐξάκουστον. ἐλέγοντο δὲ καὶ γεγωνοκωμῆται γυναῖκες αἱ κώμαις ἐμπαθοῦσαι βοῆς. καὶ γεγωνὸν δὲ φθέγμα παρ' αὐτοῖς, τὸ λαμπρόν. φιλῶν δὲ, καὶ ἀρσενικὸν οἶδε γένος τοῦ γεγωνοῦ λόγου. ὅ ἐστι τοῦ τρανοῦς καὶ προφορικοῦ. ὅθεν δηλαδὴ καὶ τὸ γεγωνότερον ἐπίρρημα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, πολλοὶ δὲ γεγωνοκώμας, φέρεται ὅτι λέγεται οὕτω διὰ τὸ ἐν ταῖς κώμαις τουτέστι ταῖς ἀμφόδοις γεγωνίσκειν, ἢ περιβόητος εἶναι. τὸ δὲ βώσαντι, ἐκ τοῦ βοήσαντι κέκραται. ὡς καὶ ὁ βῶξ ἰχθύς, ἐκ τοῦ βόαξ. εὕρηται γοῦν καὶ διὰ τοῦ ἦτα καὶ οὐ μόνον διὰ τοῦ α βόαξ, ὡς καὶ προδεδήλωται. Ὅτι πολέμου μεγάλου ἐνδεικτικόν ἐστι, τόσος γὰρ κτύπος ἦεν. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκε βαλλομένων σακέων καὶ ἱπποκόμων τρυφαλειῶν, καὶ πυλέων. πάσας γὰρ ἐπώχετο ὁ κτύπος δηλαδή, ἢ ἐπώ-

χατο ἤγουν ἐπεστρεύθησαν οἱ τρῶες. ἢ μᾶλλον ἐπώχατο ὅ ἐστι διὰ ὀχέων ἤτοι μοχλῶν ἠσφαλίζοντο κλείσαντες οἱ ἀχαιοί. καὶ ὅρα καὶ ταῦθα ὡς πολλαὶ ἦσαν πύλαι τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους ἃς τρῶες ἐπειρῶντο βίᾳ ῥήξαντες εἰσελθεῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπώχατο, σημαίνει ποτὲ ἐν ἄλλοις καὶ τὸ ἀνεῳγμέναι ἦσαν, ἀπὸ τοῦ ὤκηντο ὡς τετεύκηντο τετεύχατο ἰωνικῶς φασὶ καὶ ἀττικῶς. τοιαύτης δὲ σκευωρίας, καὶ ὁ τούτου παρακείμενος τὸ ἐπώχαται ἀπὸ ὤκηται. τὸ δὲ ῥήξαντες, πάνυ κυριολεκτεῖται ἐνταῦθα. Ὅτι Μενεσθεὺς αἶψα στέλλει τὸν ἐν ἀθηναίοις κήρυκα θοώτην ποδὶ οὐ ἐρρέθη, καλέσαι ἀμφοτέρω μὲν μᾶλλον αἴαντε. ὃ γάρ, ἤγουν τοῦτο δὴ ἄριστον ἁπάντων εἴη. ἐπεὶ τάχα τῇδε τετεύξεται αἰπὺς ὄλεθρος. ὧδε γὰρ ἔβρισαν λυκίων ἀγοί, οἳ τὸ πάρος περ ζαχρηεῖς τελέθουσιν ἀνὰ κρατερὰς ὑσμίνας. εἰ δέ σφιν καὶ κεῖθι πόνος καὶ νεῖκος ὄρωρεν, ἀλλά περ οἶος ἴτω τελαμώνιος ἄλκιμος αἴας, καί οἱ τεῦκρος ἅμ' ἑσπέσθω τόξων εὖ εἰδώς, ὃ καὶ γενήσεται. ὅτι καὶ πρῶτος ὁ τοιοῦτος αἴας ἀριστεύσει, οὐκ αἰσχύνας τὴν τοῦ Μενεσθέως ἐλπίδα. ὃς ἤθελε μὲν τοὺς δύο διὰ τὴν ἑκατέρων ἀνδρείαν. ἀνάγκης δὲ οὔσης, τὸν κρείττω ἐπελέξατο δηλ. τὸν αὐτῷ ἄλκιμον. Σημείωσαι δὲ ὡς ἐκ τοῦ τάχα τετεύξεται ἀντὶ τοῦ ταχὺ γενήσεται ἐκ τῆς ὁμοίας, λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὠνόμασαν τὸν μετ' ὀλίγον μέλλοντα. ταυτὸν γὰρ τὸ μετ' ὀλίγον μέλλειν καὶ τὸ ταχὺ τετεύξεσθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ἔννοια ποιεῖ ἀστεῖον ἐστὶ τὸ, αἶψα δὲ κήρυκα προΐει θοώτην. τὸ γὰρ αἶψα καὶ ὁ θοώτης, σύστοιχα τῷ τάχα. ἐχρῆν δὲ τὸ ταχὺ σταλῆναι ταχύτητα κατὰ τοῦ ταχέος κακοῦ. τὸ δ' ἐπέβρισαν ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἐπεζάρησαν οἱ ἀρκάδες φασίν. ὅθεν παρ' εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπεζάρει σφίγξ. εἰ δὲ καὶ ζέρεθρον τὸ βάραθρον οἱ αὐτοί φασιν, οὐ πάνυ δῆλον εἰ μὴ ῥητῶς που εὑρεθείη παρασημανθὲν ὑπό τινος γλωσσογράφου. ἀκολούθως δὲ τῷ ἐπέβρισαν, ἐρρέθη καὶ τὸ ζαχρηεῖς. σημαίνει γὰρ ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται τοὺς βαρεῖς καὶ ἐμβριθεῖς καὶ τοὺς φορτικούς, ἀπὸ τοῦ ἄγαν χρᾶν ὅ ἐστιν ἐπιπίπτειν, κατὰ τὸ, μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον. ἀγαθὴ δὲ λέξις εἰς ἑρμηνείαν τὸ ἐπέβρισαν. διὸ καὶ πλείω, χρᾶται αὐτῇ. Ὅτι τὸ, στῆ δ' ἄρ' ἐπ' αἰάντεσσι κιὼν ὁ ῥηθεὶς θοώτης, καινότερον ἔχει τὴν ἐπὶ πρόθεσιν ἀποκοπῇ συντεταγμένην εἴπερ μετὰ τοῦ στῆ συμβιβάζεται εἴπερ μετὰ τοῦ αἰάντεσσιν. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, κάλλιον ἔχουσι τὸ, στῆ δὲ παρ' αἰάντεσσι. Ὅτι ὁ μέλλων συμμαχῆσαί τισι καὶ αὖθις ταχὺ ἀποκαταστῆναι εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, καλῶς ἂν εἴποι τὸ τοῦ αἴαντος. τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσε εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο. αἶψα δ' αὖτις ἐλεύσομαι, ἐπὰν εὖ τοῖς, ἐπαμύνω.

Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη τελαμώνιος αἴας,
Καί οἱ Τεῦκρος ἅμ' ἤϊε κασίγνητος καὶ ὄπατρος.
Τοῖς δ' ἅμα Πανδίων Τεύκρου φέρε καμπύλα τόξα.
Εὖτε Μενεσθῆος μεγαθύμου πύργον ἵκοντο,
Τείχεος ἐντὸς ἰόντες, ἐπειγομένοισι δ' ἵκοντο,
Οἱ δ' ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι,
Ἴφθιμοι λυκίων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες.
Σὺν δ' ἐβάλοντο μάχεσθαι ἐναντίον, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Αἴας δὲ πρῶτος τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα,
Σαρπήδοντος ἑταῖρον Ἐπικλῆα μεγάθυμον,
Μαρμάρῳ ὀκρυόεντι βαλών, ὅ ῥα τείχεος ἐντός
Κεῖτο μέγας παρ' ἔπαλξιν ὑπέρτατος, οὐδέ κέ μιν ῥεῖα
Χειρί γε τῇ ἑτέρῃ φέροι ἀνήρ, οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας.
Θλάσσε δὲ τετράφαλον κυνέην, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε
Πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τεῦκρος δὲ Γλαῦκον κρατερὸν παῖδ' Ἱππολόχοιο
Ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε τείχεος ὑψηλοῖο,
Ἧ ῥ' ἴδε γυμνωθέντα βραχίονα, παῦσε δὲ χάρμης.
Ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών, ἵνα μή τις ἀχαιῶν
Βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετόωτ' ἐπέεσσι.
Σαρπήδοντι δ' ἄχος γένετο Γλαύκου ἀπιόντος.

Ὅτι ἐν τῷ, καί οἱ τεῦκρος ἅμ' ἤϊεν ὅ ἐστιν ἐπορεύετο κασίγνητος καὶ ὄπατρος, πεπλεονασμένως κεῖσθαι δοκεῖ ὁ καὶ σύνδεσμος. πολὺ δὲ τὸ τῆς τοιούτων λέξεων ὁμοίου θέσεως, προγέγραπται ὡς ἐχρῆν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν ἤϊεν, πάντως συμπλεῖ καὶ εἰς τὸ κατονόμασμα τοῦ ἤειν ὑπερσυντελίκου, ὃ δηλοῖ τὸ ἦλθον. ὡς γὰρ ἐνταῦθα τὸ ἤϊεν ἀπὸ τοῦ ἤϊον, οὕτω καὶ ἤειν καὶ συναιρέσει ἤειν, προσγεγραμμένου τοῦ ι. Ὅτι Πανδίων τις ὁμώνυμος τῷ πάλαι ἀττικῷ ἥρωι, ἐνταῦθα φέρει τεύκρου καμπύλα τόξα. οἷς ὁ τεῦκρος βαλεῖ γλαῦκον ἐπεσσύμενον τείχεος. φέρει δὲ ὁ ῥηθεὶς τὰ τοῦ ἥρωος τόξα, οὐ δηλ. μαλακίαν, ἀλλ' ὅτι ἔοικεν ἑτεροίως ὁ τεῦκρος ὁπλίσασθαι. ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς, οὐ τόξοις χρώμενον αὐτὸν παρεισάγει Ὅμηρος, ἀλλὰ ὁπλίτην ἄγας. ἔστι καὶ ταῦθα παράδειγμα τῶν κατὰ τὸ σιωπώμενον πρὰ τῷ ποιητῇ γινομένων. Ὅτι ἐπικουρίαν ἀναγκαίαν

ἀναγκαίας δηλαδὴ τὸ, ἢ πεπρωμένοισι δ' ἥσσετο. Ὅτι ὁπηνίκα οἱ Λύκιοι ἐπὶ τοὺς τοῦ Μενεσθέως πύργους ἤϊσαν, τηνικαῦτα ἴφθιμοι Λυκίων ἡγήτορες ἐπὶ ἐπάλξεις βαῖνον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσοι. παραβολὴ δὲ κἀνταῦθα συντομωτάτη, οἰκείως τοῖς φραζομένοις ὡς καὶ ἐπὶ Νέστορος πρὸ τούτων, καὶ ἄλλου δέ τινος. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι συμβάλλοντο μάχεσθαι, ὅπερ ἐνεργητικῶς εἶπε πρὸ ὀλίγου, ἐν τῷ, σὺν δ' ἔβαλλον λαπίθαι. ἀπὸ τούτων δὲ καὶ ἡ κατὰ πόλεμον συμβολή. ἡ δὲ ἐνταῦθα ἐρεμνὴ λαῖλαψ διὰ τοὺς ἐν τοῖς ὁπλίταις μέλανα σίδηρον, νέφος ἐν τοῖς πρὸ τούτων που εἴρηται. ὡς δὲ τὸ συμβάλλοντο, νοησίας τινὰ σημαίνει παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, δηλοῖ τὸ, συμβάλλετο τῶν χρησμῶν, ἤγουν ἐνόησε.

Ὅτι καὶ Σαρπηδὼν λέγεται ὀξυτόνως ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οὗ ἡ κλητικὴ ὁμοία. καὶ Σαρπήδων βαρυτόνως, οὗ γενικὴ Σαρπήδοντος πολλαχοῦ, ὡς καὶ ἐνταῦθα Σαρπήδοντος ἑταῖρον κατὰ τὸ λέοντος. καὶ κλητικὴ Σαρπῆδον μετὰ συστολῆς. ὡς τὸ, ὦ λέον. ἔστι δὲ στοχάσασθαι, αἰολικῶς βαρυτονηθῆναι τὸ Σαρπήδων Σαρπήδοντος. Ὅτι ὁ Αἴας βάλλει ἀνωθεῖς τινα, μαρμάρῳ ὀκρυόεντι. ὃ ῥά, ἤγουν ὅς δή, τείχεος ἐντὸς κεῖτο μέγας πὰρ ἔπαλξιν ὑπέρτατος. οὐδέ κέ μιν ῥέα χείρεσσιν ἀμφοτέραις, ἢ χειρί γε τῇ ἑτέρῃ, ἔχοι τουτέστι κρατοίη ἢ φέροι ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσιν. ὁ δ' ἄρ' ὑψόθεν ἔμβαλ' ἀείρας. θραῦσε δέ οἱ ἢ θλάσσε τετράφαλον κυνέην. σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε πάντ' ἄμυδις κεφαλῆς. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς, κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. λίπε δ' ὀστέα θυμός. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰς τὸ

Αὐτίκ' ἔπειτ' ἐνόησεν, ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης.
Ἀλλ' ὅγε Θεστορίδην Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας,
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος, ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ
Πρηνής. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Σαρπηδὼν δ' ἄρ' ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν
Ἕλχ', ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερές, αὐτὰρ ὕπερθεν
Τεῖχος ἐγυμνώθη, πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον.
Τὸν δ' Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσανθ', ὁ μὲν ἰῷ
Βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαεινὸν
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε
Παιδὸς ἑοῦ, μὴ νηυσὶν ἔπι πρύμνῃσι δαμείη.
Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. οὐδὲ διαπρὸ
Ἤλυθεν ἐγχείη, στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα.
Χώρησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος, οὐδ' ὅγε πάμπαν
Χάζετ', ἐπεί οἱ θυμὸς ἐέλπετο κῦδος ἀρέσθαι.
Κέκλετο δ' ἀντιθέοισιν ἑλιξάμενος Λυκίοισιν.
Ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ' ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς.
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε. πλεόνων δέ τι ἔργον ἄμεινον.
Ὣς ἔφαθ', οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τείχεος ἔντοσθεν. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον.
Οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι Δαναῶν ἐδύναντο
Τεῖχος ῥηξάμενοι θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον.
Οὔτέ ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο
Τείχεος ἂψ ὤσασθαι, ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν.
Ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι δύ' ἀνέρε δηριάασθον
Μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ,
Ὥ τ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης.
Ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξιες. οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
Δῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας
Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα.
Πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη
Μαρναμένων. πολλοὶ δὲ διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς.
Πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξιες αἵματι φωτῶν
Ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' οὐδ' ὧς ἐδύναντο φόβον ποιῆσαι Ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ἔχον, ὥστε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής,
Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει
Ἰσάζουσ', ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται.
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, πτόλεμός τε.

μαρ

Πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε
Πριαμίδῃ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν,
Ἤϋσεν δὲ διαπρύσιον τρώεσσι γεγωνώς.
Ὄρνυσθ' ἱππόδαμοι τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος
Ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ.

μάρμαρος. λείπει δὲ λίθῳ. διὸ καὶ ἀρσενικῶς εἴρηται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐκ τοῦ μέγαν ὑπέρτατον. δῆλον δ' ὅτι λίθου εἶδος ὁ μάρμαρος, ὡς καὶ ὁ πῶρος καὶ ὁ μυλίας καὶ εἴ τις ἄλλος. ὑπέρτατος δὲ, ὁ τοῦ αὐτόθι σωροῦ τῶν λίθων ὑπερκείμενος. τούτου δὲ συγκοπὴ, ὁ ὕπατος. τὸ δὲ ἐνέβαλεν, οὐκ ἔστι κυριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. οὔτε γὰρ ἐπαφῆκεν, οὔτε τὸ ἐπέρριψεν, οὔτ' ἄλλο τι. τὸ δὲ ἀείρας, ἀντὶ τοῦ μετεωρίσας τὴν χεῖρα, ἵνα βιαιοτέρα γένηται ἡ πληγή. διὸ καὶ χερσὶν ἀμφοτέραις αὐτὸν ἔχει κατὰ Ἀρίσταρχον. ὃς μέμφεταί φασι τὸν γράψαντα χειρὶ τῇ ἑτέρῃ, ὡς οὐδὲν ἔτι μέγα εἰπόντα περὶ τοῦ Αἴαντος. τετράφαλος δὲ καὶ νῦν, ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους ἢ φάλαρα. φάλαρα γὰρ, οὐ μόνον παραγναθίδες ἵππων καὶ χαλινά, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐπὶ τῇ περικεφαλαίᾳ κόσμια. τοῦ δὲ συνάραξεν, οὐκ ἔστι κυριωτέραν εὑρέσθαι λέξιν. ὡς ἀρετὴ, καὶ τὸ τραχύφωνον, οἰκεῖον ὂν τῇ τῶν ὀστῶν θλάσει καὶ θραύσει. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ οἱ καταράκται. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἄρης ὁ σίδηρος. ἀρνευτῆρα δὲ λέγει, τὸν κυβιστῆρα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, παρὰ τὸν ἄρνας. δι' ἐν τῷ ποιῆναι, ὥσπερ οἱ κυβιστῶσι τὸν ἀέρα κυρίττοντες. ἕτεροι δὲ τὴν δελφῖνά φασιν ἀρνευτῆρα. ὁ γὰρ ἄῤῥην δελφὶς, ἐπὶ κεφαλήν φασιν ἵεται γαλήνης οὔσης. τὸ δὲ λίπε δ' ὀστέα θυμὸς, δηλοῖ καὶ ἐν τοῖς ὀστέοις τῶν ζώντων, ψυχικόν τι πνεῦμα παρίστασθαι. ὡς καὶ ὁ φιλόσοφός φασι Ποσειδώνιος λέγει ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Ἴστεον δὲ ὡς εἰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸν Ἕκτορα ἐρεῖ μείζονα λίθον βαλεῖν κατὰ τῶν ἑλληνικῶν πυλῶν, ἀλλ' ὅμως τὴν τοῦ ἥρωος ἐκεῖ καταβάλλει γενναιότητα, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι ἐν τῷ ἐκείνῳ ἐλαφρὸς ἐκ τοῦ Διὸς ὁ λίθος ἐγένετο. οἷα τοῦ μὲν Αἴαντος, φύσει τὸ τῆς ἀνδρίας ἁπλοῦν αὐχοῦντος, Ἕκτορος δὲ, ἐκ Διὸς θέσει τὸ διπλάσιον ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχοντος. Ὅρα δὲ τὸ, οἷοι νῦν βροτοί, δηλοῦν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὸ μεταχρόνιον τοῦ ποιητοῦ, ὡς μὴ κατὰ τὸν τρωικὸν πόλεμον ὄντος. Ὅτι ὁ Τεῦκρος Γλαῦκον κρατερὸν ἰῷ ἐπεσσύμενον βάλε, τείχεος ὑψηλοῖο ᾗ ῥ' ἴδεν ἔγγυμνον ὅπου δὴ ἐπιάσατο γυμνωθέντα βραχίονα. παῦσε δὲ χάρμης. ἂψ δ' ἀπὸ τείχεος ἆλτο λαθών, ἵνα μή τις ἀχαιῶν βλήμενον ἀθρήσειε καὶ εὐχετόωτο, τουτέστιν εὔχοιτο, καὶ καταυχῷτο ἐπέεσσι. Καὶ ὅρα ὅτι εὐγενῶς καὶ ὁ Γλαῦκος, αἰδούμενος ἐπικρύπτει τὴν πληγήν. καθά που καὶ ὁ Διομήδης βληθεὶς πρὸ τούτων διαμπερὲς, ἐπηγκαφῆναι ὑπὸ τὸν ταρσόν, συγκρύπτων καὶ αὐτὸς τὸ τραῦμα, ἵνα μὴ εἰς τέλος ὁ Πάρις αὐχήσῃ κατ' αὐτοῦ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καὶ ἐνταῦθα, σχῆμά ἐστι σιωπῆς. ὡς μὲν γὰρ ὁ Πανδίων ἔφερε τὰ τοῦ Τεύκρου τόξα, εἶπεν Ὅμηρος, ὡς δὲ καὶ ὁ Τεῦκρος ἔλαβεν αὐτὰ, ἐσίγησεν, ἀρκεσθεὶς εἰπεῖν μόνον τὸ ἀποτέλεσμα, ὡς ἔβαλε τὸν Γλαῦκον ὀϊστῷ, λαβὼν δηλαδὴ πρότερον τὰ τόξα. τὸ δὲ ἐπεσσύμενον τείχεος, ἀντὶ τοῦ καταπεμβαίνοντα τοῦ τείχους. τὸ δὲ ᾗ ῥ' ἴδε, τί ἂν δέοιτο τοῦ ῥα συνδέσμου, εἰ μὴ ὁ ποιητὴς προσπαθῶς εἶχε τῇ ἐξ αὐτοῦ τραχυφωνίᾳ. Ὅτι οὐ Κάλχας μόνον Θεστορίδης, ἀλλὰ καί τις ἄλλος Ἀλκμάων, ὃν ἐνταῦθα Σαρπηδὼν ἀμύνων τῷ Γλαύκῳ, δουρὶ τυχήσας ἔνυξεν. ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. ὁ δ' ἑσπόμενος πέσε δουρὶ πρηνής. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. Καὶ ὅρα τὸ ἑσπόμενος δουρὶ, γλυκέως καὶ αὐτὸ λεχθὲν ὡς ὑπὲρ ὁ Ἀλκμάων ἑκὼν ἐπηκολούθει ἐμψύχῳ τινί. καὶ ἔστιν ἐντεῦθεν λαβεῖν τὸ, καὶ ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπηκολούθησεν, ὅ φησι Ξενοφῶν. βράχε δὲ τὰ ὅπλα, καὶ ἄλλως μὲν, μάλιστα δὲ διὰ τὸ ὑψόθεν καταπεσεῖν. εἴη δ' ἂν ἐντεῦθεν τοῦ τοιούτου ῥήματος βράχω, ἵνα τῇ διὰ τοῦ ἄλφα προφορᾷ διαφέρῃ τοῦ βρέχειν, ὃ προτοθέτως ἐπὶ ὑετοῦ λεγόμενον, ἐκεῖθεν καὶ ἐπὶ τὸν πέρα τοῦ μετρίου οἰνοποτοῦντας μετῆκται, ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Ὅτι Σαρπηδὼν κάτωθεν δὴ τοῦ τείχους ὡς προῤῥέθη ταπεινὸν, ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ στιβαρῇσιν, ἕλκεν, ἡ δ' ἕσπετο πᾶσα διαμπερὲς, αὐτὰρ ὕπερθε τεῖχος ἐγυμνώθη. πολέεσσι δὲ θῆκε κέλευθον. τὸν δὲ, Αἴας καὶ Τεῦκρος ὁμαρτήσαντες ὁμοῦ ἀραρότες καὶ συνασπίσαντες, ὁ μὲν ἰῷ βεβλήκει τελαμῶνα, ὃς στήθεσσι φαεινὸν, ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Αἴας δ' ἀσπίδα νύξεν ἐπάλμενος. ἡ δὲ διαπρὸ ἤλυθεν ἐγχείη. ἐν μέσῳ δὲ τούτων κεῖται τὸ, ἀλλὰ Ζεὺς κῆρας ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ μὴ νηυσὶν ἐπὶ πρύμνῃσι δαμείη. τοῦτο δὲ προαναφώνησίς ἐστιν ἐπὶ παραμυθίᾳ φιλέλληνος ἀκροατοῦ, ὡς εἰ μὴ νῦν πρὸς ταῖς ναυσὶν, ἀλλαχοῦ γοῦν ἐν τῷ πεδιάδι πεσουμένου τοῦ Σαρπηδόνος. ἐπίτηδες δὲ ὁ ποιητὴς αὔξει ὥσπερ τὰ τοῦ Ἕκτορος ἐν τῇ ἄρτι τειχομαχίᾳ, οὕτω καὶ τὰ τοῦ Σαρπηδόνος ὡς καὶ προεδηλώθη διά τε τὸν Ἀχιλλέα διά τε τὸν Πάτροκλον. ὡς ἂν οἱ ὕστερον ἀνελόντες Πάτροκλος μὲν Σαρπηδόνα, Ἕκτορα δὲ Ἀχιλλεὺς, δοκοῖεν μεγαλεῖον ἀνδραγαθίας ἐνδείξασθαι. Ὅρα δὲ οὐ μόνον τὴν φιλάδελφον σύμβασιν Αἴαντος καὶ Τεύκρου, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ Σαρπηδόνος ἐπὶ οἰκείῳ κακῷ πολλὴν ἀνδρίαν καὶ παραμονήν. ὃς ὑπὸ τοιούτων βληθεὶς καὶ νυχθεὶς, οὐ φεύγει προτροπάδην, ἀλλὰ βραχύ τι ἀναχωρεῖ. φησὶ γάρ. στυφέλιξε δέ μιν μεμαῶτα. χώρησε δ' ἄρα τυτθὸν ἐπάλξιος. οὐδ' ὅγε πάμπαν χάζετο. ἐπεί οἱ θυμὸς ἔλπετο, κῦδος ἀρέσθαι. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ταπεινὸν εἶναι τὸ τεῖχος, εἰ φθάσας ὁ ποιητὴς ἐν δυσὶ τόποις ὑψηλὸν αὐτὸ εἶπεν. ἐν τῷ, κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου. καὶ ἐν τῷ, ἐπεσσύμενον βάλε τεί-

χος ὑψηλοῖο. εἰκὸς γὰρ τὸ τοῦ λοιποῦ τείχους πτέρυγος ταπεινοτέρας οὔσης, ὑψηλοὺς εἶναι ὡς καὶ προδεδήλωται, τοὺς ἐπάλξεις πύργους. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἔπαλξις ἕσπετο, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου καὶ αὐτὸ ῥηθέν, ὡς εἴπερ ἐπιταχθεῖσα ἠκολούθησε κατὰ τὸ ἀνωτέρω ῥηθέν τι νεκρόν. ἔστι δὲ τοῦτο γλυκύτερον τοῦ, ὁ δ' ἑσπόμενος δουρί, ἔπεσεν. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἀκολουθήσας Ἀλκμάων, ἐξ οὗ καὶ ὁ Ἀλκμὰν καὶ ὁ Ἀλκμαίων, ἄνθρωπος ἦν. γλυκὺ δὲ καὶ τὸ γυμνωθῆναι, ἐπὶ τοῦ τείχους ῥηθέν. κυρίως δὲ ἐπὶ σώματος. ὡς τό, γυμνώθη βραχίονα ὁ Γλαῦκος. καὶ, γυμνώθη ῥακέων Ὀδυσσεύς. γύμνωσις γάρ, ἡ τῶν [illegible] μόνωσις. κέλευθος δὲ καὶ νῦν ἀριδήλως ὡς καὶ κατωτέρω, ἡ ἁπλῶς ὁδός, οὐ μὴν ἡ ἐφ' ὑγρᾶς. τὸ δὲ Αἴας τε Τεῦκρός τε ὁ μέν, ἐποίησε τόδε, ὁ δέ, τόδε, σύνηθες Ὁμήρῳ σχῆμα. μὴ ἔχων γὰρ μηδ' ἐνταῦθα κοινὸν ῥῆμα ἐπιφωνῆσαι ἀμφοῖν διὰ τὸ τοῦ ἔργου διάφορον. ὁ μὲν γὰρ βέβληκεν ὁ δὲ ἔνυξεν, ἀνέλυσε τὴν δυϊκὴν εὐθεῖαν εἰς δύο ἑνικάς. καὶ οὕτως ἀμφοτέροις ἀποδέδωκεν ἰδίᾳ τὸ οἰκεῖον ἔργον, Τεύκρῳ μέν, τὸ βεβληκέναι τὸν Σαρπηδόνα. Αἴαντι δέ, τὸ νύξαι. καλῶς δὲ τὴν βολὴν τὴν περὶ τὸ στῆθος τελαμῶνος, τῷ Τεύκρῳ δέδωκε καὶ οὐ τῷ Αἴαντι ὃν εἴωθε Τελαμωνιάδην καλεῖν, ἵνα μηδὲ ἔμφασιν ὑποτείνῃ ὑπονοίας παρηχήσεως διὰ τὸ τοῦ τελαμῶνος ὑπὸ τῆς Τελαμωνιάδου βολῆς. Ὅτι ἐρεθισμὸς ὑπὸ στρατηγοῦ μόνου προκινδυνεύοντος εἰς πόλεμον, τὸ ὑπὸ Σαρπηδόνος ἐνταῦθα πρὸς Λυκίους λεχθέν. ὦ Λύκιοι, τί τ' ἄρ ὧδε μεθίετε θούριδος ἀλκῆς. ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι μούνῳ ῥηξαμένῳ θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτε. πλεόνων δέ τοι ἔργον ἄμεινον. τοῦτο δὲ γνωμικῶς ἐρρέθη. καὶ ἔστιν ὅμοιόν τι καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, ἔνθα τὴν τῶν πλεόνων παίδων ἐπιθήκην, μείζονα λέγει. Ὅρα δὲ καὶ τό, ῥηξαμένῳ, γοργῶς λεχθέν. οὐ γὰρ εἶπε τεῖχος ῥηξαμένῳ ἢ πύλας ἢ λαόν, ἀλλὰ σιωπήσας, ἀφῆκε ταῦτα νοεῖσθαι, οὐ μόνον διὰ σπουδὴν λόγου, ἀλλὰ καὶ σεμνότερον καὶ ἐμφατικώτερον. ἐντελῶς δὲ μετ' ὀλίγα φάσει ἐν τῷ, τεῖχος ῥηξάμενοι. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου, πύλας ῥήξαντες. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥήγνυσθε τεῖχος. δηλοῖ δὲ ὡς ὁ τοιαῦτα ποιῶν ἐστι μᾶλλον ὁ λαὸν ῥηγνύς, ῥηξήνωρ λέγεται. κεῖται δ' ἐν τούτοις ἐστὶ τό, ἐπέβρισαν, πάλιν ἐπὶ Λυκίων. καὶ τὸ καρτῦναι, ἀντὶ τοῦ κρατῦναι, πυκνῶσαι, στερεῶσαι. φησὶ γάρ. οἱ δέ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν, μᾶλλον ἐπέβρισαν βουληφόρον ἀμφὶ ἄνακτα. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας τείχεος ἔντοσθεν. δοκεῖ δὲ ὅμως ἐνταῦθα κεῖσθαι τὸ ἔβρισαν ἤπερ πρὸ ὀλίγου. ἐκεῖ μὲν γάρ, ἀπολύτως ἐστὶ ἁπλῶς ἐρρέθη ὡς ἔβρισαν οἱ Λύκιοι, ἐνταῦθα δέ, ἔβρισαν ἀμφὶ ἄνακτα, ἤγουν μετὰ τὸ σύνηθες βαρύτατοι ἦλθον εἰς τὸν Σαρπηδόνα. κατὰ τῶν Ἀχαιῶν μέντοι αὐτοῖς καὶ νῦν ἡ βαρύτης.

Ὅτι θέλων δηλῶσαι τὴν συστάδην ἀμετακίνητον μάχην Ἀχαιῶν τε καὶ Τρώων ἐπὶ μεσολαβοῦντι ὀλίγῳ μεταιχμίῳ τῇ τοῦ τείχους δηλαδὴ περιγραφῇ, ἐστὶ οὐδὲ ὅλου τείχους, ἐπάλξεις γὰρ μόναι διεῖργον αὐτούς, εἰκάζει τὰ δύο στρατεύματα δύο ἀνδράσι μαχομένοις ἀμφὶ ὁροθεσίοις. καὶ φησί. μέγα δέ σφισι φαίνετο ἔργον τοῦ σταδίου δηλαδὴ τῆς μάχης καὶ ἰσοπαλές. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. οὔτε γὰρ ἴφθιμοι Λύκιοι, Δαναῶν ἐδύναντο τεῖχος ῥηξάμενοι, θέσθαι παρὰ νηυσὶ κέλευθον. οὔτε ποτ' αἰχμηταὶ Δαναοὶ Λυκίους ἐδύναντο τείχεος ἂψ ὤσασθαι ἐπεὶ τὰ πρῶτα πέλασθεν, ἀλλ' ὡς ἀμφ' οὔροισιν ἤγουν περὶ ὅρων γηδίου δύ' ἀνέρε δηριάασθον μέτρ' ἐν χερσὶν ἔχοντες ἐπιξύνῳ ἐν ἀρούρῃ, ὥτ' ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ ἐρίζητον περὶ ἴσης. ὣς ἄρα τοὺς διέεργον ἐπάλξεις. καὶ ἔστι θαυμασία καὶ ἀμίμητος ἡ παραβολή, τά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὸ ὀλίγιστον τοῦ μεταξὺ χωρίου ὅ ἐστι μεταιχμίου. ὃ φέρει τὴν ὁμοιότατα πρὸς ἐπιμήκη καὶ στενὸν γηδίου περιορισμόν. μέτρα δέ φασιν ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, τὰς τὴν γῆν μετρούσας ἀκαίνας, αἷς τὰ πολεμικὰ ἐοίκασιν ἀκόντια. ὥσπερ αὖ πάλιν αἱ διείργουσαι τὸν στρατὸν ἐπάλξεις, ἀναλογοῦσι λίθοις οἳ ἐνιαχοῦ τίθενται ἔμμεσοι οὖρον ἀρούρης. κάμακας δέ τινες αἱ ῥηθεῖσαι ἄκαιναι, στερίσκουσαι τὸ κινεῖσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, οἷς δι' αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται. τὸ δὲ περὶ ἴσης, δηλοῖ μὲν τὴν ἰσομοιρίαν, ἐμφαίνει δὲ ἔτι ὅτι νοεῖν ἡ παραβολὴ αὕτη ἔχει ὁποῖόν ἐστι τό, ἐπὶ ἶσα τὴν μάχην τετανύσθαι. καὶ τό, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. πλὴν ὅσον, ἐκεῖνα μέν, ἀνεξέργαστα, ἐνταῦθα δέ, διὰ παραβολῆς ὁ ἐκεῖ νοῦς ἐπεξείργασται. Ὅρα δὲ τὸ ἐδύναντο δὶς ῥηθὲν διὰ τὸ καίριον. ἐρεῖ δὲ αὐτὸ καὶ μετ' ὀλίγα. ὅπερ οἱ ὕστεροι ἐκτείνοντες οὐκ ἀναλόγως τὴν ἀρχουσαν, ἠδύνατό φασιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται. τοῦ δὲ δηριάασθον ἑρμηνεία τὸ ἐρίζητον. ἐπίξυνος δὲ ἄρουρα, ἡ τοὺς ὅρους ἔστι κοινοὺς περὶ οὓς ἡ δῆρις ὅ ἐστιν ἡ ἔρις, ἢ καὶ τὴν ἐπιμεριζομένην γῆν, ἵνα ἐκ κοινότητος ἰδιάσῃ τοῖς ἐρίζουσι. τὸ δὲ ὀλίγῳ ἐνὶ χώρῳ, τὸ καιριώτατόν ἐστι τῆς παραβολῆς, πρὸς ὃ καὶ μόνον αὐτὴ παρείληπται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, φανερῶς διαφορά ἐστιν ἀσπίδος ἐστὶ λαισηΐου. φησὶ γάρ. οἳ δ' ὑπὲρ ἐπάλξεων δῄουν ἢ δηΐους ἀλλήλους ἀμφὶ στήθεσσι, βοείας ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα, ὅ ἐστιν ἐλαφρά. καὶ εἰσὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς λαισήϊα, τὰ ἐν τῇ λαιᾷ φερόμενα ἀμαζονικά, ἐξ ἀκατεργάστων ὄντα βυρσῶν. ὅτι δὲ καὶ παρὰ τοῖς λασίοις οὕτω καλοῦνται, ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ βοείας ἀσπίδας, ἔοικε πρὸς διαφορὰς ἑτέρας εἰρῆσθαι. ἄβυρσος γοῦν ἡ τοῦ Ἀχιλλέως. ἡ δὲ ἱστορία καὶ λινέας ἀσπίδας οἶδε καὶ πλεκτάς, καὶ ἰτέας δέ τινας ἀσπίδας Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ, φέρων καὶ χρῆσιν ἐξ Ἀριστοφάνους ταύτην. ἀνὴρ ὑποδύτης ἰτέαν ἐνημμένος. ὅτι δὲ καὶ ἡ πέλτη ἀσπὶς ἦν δέρματι κεκαλυμμένη αἰγὸς ἢ οἰός, προείρηται. εἰ δὲ τὸ εὐκύκλους ἐνταῦθα μόναις ταῖς ἀσπίσι προσλογισθείη οὐ μὴν καὶ τοῖς λαισηΐοις, εἴη ἂν ἡ πέλτη, αὐτὸ δὴ τοῦτο λαισήϊον, οὔτε ἴτυν ἔχοντα καὶ δέρμασι περισταλμένη ὡς δεδήλωται. Ὅτι προθέμενος εἰπεῖν ὡς τῶν μαχομένων, πολλοὶ μὲν οὐτάζοντο

φεύγου

φεύγοντες, πολλοὶ δὲ καὶ ἱστάμενοι ἀντιπρόσωποι, σχηματίζει ἐν περιφράσει καινότερον. καί φησι· πολλοὶ δ' οὐτάζοντο κατὰ χρόα νηλέϊ χαλκῷ, ἠμὲν ὅτῳ στρεφθέντι μετάφρενα γυμνωθείη μαρναμένων. πολλοὶ δὲ, διαμπερὲς ἀσπίδος αὐτῆς. τουτέστιν, ὅμοιός τις τὰ μετάφρενα στρέψας ἐν τῷ μάχεσθαι γυμνώσας. πολλοὶ δὲ, καὶ διὰ τῆς ἀσπίδος σπεύσαντες τὰ ἔμπροσθεν. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα, ὅμοιον ὡς καὶ εἴ τις μέλλων εἰπεῖν ὅτι πολλοὶ ἔθνησκον οἱ μὲν, φαῦλοι, οἱ δὲ, ἐσθλοί, εἴπῃ ὡς πολλοὶ ἔθνησκον, καὶ ὅτῳ φαύλως εἶχεν ἡ ψυχή, πολλοὶ δὲ καὶ σπουδαίως ζῶντες. προσφυῶς δὲ τῷ ὑποκειμένῳ ταράχῳ καὶ τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς καινῷ σχήματι συνετάραξε. Σημείωσαι δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν ὁ ποιητὴς ἀπὸ πληθυντικοῦ τοῦ, πολλοὶ οὐτάζοντο, μεταβῆναι εἰς ἑνικὸν τὸ, ὅτῳ στρεφθέντι. ἔστι δὲ ὅμως καὶ τοῦτο δυνάμει πληθυντικόν. ὡς γὰρ τὸ τὶς ἀόριστον ὄνομα, κατὰ τὸ ἀοριστεύειν, τοῦτον καὶ ἐκεῖνον καὶ ἄλλον δηλοῖ καὶ ὁμοῦ πλῆθος ἤτοι πολλούς, οὕτω καὶ τὸ ὅτῳ ἀντὶ τοῦ ᾧ τινι. ἀόριστον γὰρ καὶ τὸ ὅς τις καθὰ καὶ τὸ τίς. τὸ δὲ νηλέϊ χαλκῷ, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου φανερῶς καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ. οὐ γὰρ ἕξις ἐλεεῖν, ἐκεῖ καὶ στέρησις τοῦ αὐτοῦ. καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ κωφοῦ καὶ τοῦ τυφλοῦ καὶ τῶν ὁμοίων νοεῖται. χαλκὸς δὲ μὴ πεφυκὼς ἐλεεῖν, οὐκ ἂν κυρίως οὐδὲ νηλεὴς λέγοιτο. Ὅτι σὺν τοῖς ἀνωτέρω ῥηθεῖσι, πολὺν φόνον δηλοῖ καὶ τὸ, πάντῃ δὴ πύργοι καὶ ἐπάλξεις αἵματι φωτῶν ἐρράδατ' ἀμφοτέρωθεν, ἤγουν ἀπὸ Τρώων φησὶ καὶ Ἀχαιῶν. ὡς γὰρ οἱ ἀμφ' οὔροις, ὡς ἐρρέθη, μαχόμενοι περὶ τὸ ὁροθέσιον χίοιεν ἄμ' αἵματι ἐτραυματίζοντο, οὕτω καὶ Ἀχαιοὶ καὶ Τρῶες οὓς αἱ ἐπάλξεις καὶ μόναι διεῖργον, τὸ τεῖχος αἱμαίνοιεν αἵματι τέγγοντες, καὶ ἔστι τοῦτο μὲν ἐπίτασις, τοῦ πολλοὶ δ' οὐτάζοντο, ἐκεῖνο δὲ, τοῦ ῥηθέντος ἀνωτέρω, ἤγουν τοῦ, ἐδῄουν ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας ἀσπίδας. ἀκμάζει γοῦν ὅσον καὶ ὅσον πλεῖον καὶ ἐλᾷ τοῖς τοιούτοις ὁ ποιητής. καὶ μεγαλύνει τὸ ἔργον, ἵνα πιθανολογηθῇ ἡ τοῦ τείχους ῥῆξις τε καὶ ὑπέρβασις. Καὶ σημείωσαι ὅτι διὰ τὸ οὕτω πολὺ τοῦ φόνου, φθάσας ὁ ποιητὴς ἀργαλέον εἶπεν αὐτῷ εἶναι τὰ τοιαῦτα πάντα εἰπεῖν. φάναι μὲν γὰρ ἐν τῷ καθόλου καὶ ἀορίστως ὅτι ἐδῄουν ἀμφὶ στήθεσσιν ἀσπίδας, καὶ πολλοὶ οὐτάζοντο, καὶ πανταχοῦ οἱ πύργοι αἷμα εἶχον, ῥᾴδιόν ἐστιν. μερικεῦσαι δὲ τὰ πάντα καθέκαστον, εἰσάγαν δυσχερές. τὸ δὲ θέμα τοῦ ἐρράδατο ἰωνικοῦ ῥήματος, ῥάζω φασὶν οἱ παλαιοί, ὅπερ τὸ ῥαίνω δηλοῖ, ἐξ οὗ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τὸ, ῥάσσατε δ' ὕδωρ. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἔρραστο ἑνικοῦ τρίτου προσώπου παθητικοῦ ὑπερσυντελίκου ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ πλεονασμῷ τῆς δα συλλαβῆς, ὁμοίως τῷ ὠνόμασται ὠνομάδαται. ἐρήρεισται ἐρηρέδαται. Ὅτι τὸ τῶν μαχομένων ἰσοπαλὲς καὶ ὡς εἰπεῖν ἀτάλαντον, ἐν ἄλλοις μὲν ἄλλως ἔφρασεν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. νῦν δὲ ἑτεροίως λέγων σαφέστερον, παραβάλλει ταλαντούχῳ γυναικὶ τὰ στρατεύματα. καί φησιν ὡς οὐκ ἐδύναντο φόβον Τρῶες τεῦξαι Ἀχαιῶν. ἀλλ' ἔχον ὥς τε τάλαντα γυνὴ χερνῆτις ἀληθής. ἥτε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον, ἀμφὶς ἀνέλκει ἰσάζουσα, ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. Καὶ ὅρα τὸ μάχη πόλεμός τε ἢ ὡς διάφορα καὶ νῦν τεθέντα, ἢ καὶ ὡς ταυτοδυναμα. καὶ ὅτι εἰπὼν ἐπὶ ἶσα οὗ ἕνεκα τὸ τάλαντον εὕρηται, παρεσημήνατο, κατὰ τοῦτο καὶ μόνον τὴν παραβολὴν ἁρμόττειν τοῖς νῦν τοῦ πολέμου ἔργοις. τὰ δὲ λοιπά, εἰς τὸ παντελὲς ἀπεμφαίνει. οὐδὲν γάρ ἐστιν ὅλως κοινὸν ἑτέρῳ τῶν κατὰ τὴν ἔριθον γυναῖκα ἔργῳ, καὶ τῷ οὕτω μεγάλῳ πολέμῳ. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς τῷ ἶσα τὰ τῆς μάχης εἶναι, τὸ, πρίν γ' ὅτε δὴ Ζεὺς κῦδος ὑπέρτερον Ἕκτορι δῶκε Πριαμίδῃ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν. τότε γάρ, οὐκ ἐπὶ ἶσα τὰ τῆς μάχης τέτακται, ἀλλὰ τῶν τοῦ Διὸς ταλάντων βρισάντων, τὸ μὲν, κάτω δυστυχῶς ῥέπει, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ λογογραφεῖ ὁ ποιητής. τὸ δὲ, ἄνω αἴρεται καὶ ὑπέρτερον γίνεται. ὡς τοῦ μὲν Ἕκτορος ὑψωθέντος καὶ κῦδος ἄνωθεν λαβόντος ὑπέρτερον. τῶν Ἑλλήνων δὲ, κάτω που μενόντων καὶ εἰς γῆν ταπεινουμένων. ποικίλως οὖν ὁ ποιητὴς ὥσπερ τὰ ἄλλα, οὕτω καὶ τὰς τῆς μάχης φράζει ῥοπάς. τάλαντα δὲ, νῦν μὲν τὸ ὄργανον, οὐ πάθος, τὸ τάλαν εἶναι διὰ τὴν τοῦ βάρους ὁλκήν. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σταθμιζόμενα. δι' ὧν τάλας ἐστὶν ὁ σταθμός, οἷα πάσχων βάρος ἐξ αὐτῶν. χερνῆτις δὲ, ἡ διὰ χειρῶν νήθουσα ἔριον τυχὸν ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἔριθος. ταύτης δὲ ἔστι καὶ ἀρσενικόν. φασὶ γοῦν οἱ παλαιοί. χερνῆτες. λάτρεις. χειροτέχναι. ἀπὸ χειρὸς ζῶν. καὶ πάλιν. χερνῆτες, πένης, χειρόβιος. ἐπαινεῖται δὲ ἡ τοῦ ζυγοῦ παραβολὴ ἐνταῦθα ἐπὶ ἰσότητι. οὗπερ οὐδὲν ἀκριβέστερον εἰς ἰσότητα. ὁμοίως ἐπαινεῖται καὶ ὡς οὔτε δέσποιναν εἰσάγει ταλαντεύεσθαι. αὐτὴν γὰρ οὐ πολλὰ λυπεῖ τὸ παρὰ βραχὺ ἴσον. οὔτε θεράπαιναν, οὐδὲ γὰρ αὐτὴ λίαν ζητεῖ τὸ ἀκριβές. ἡ μέντοι ἀληθὴς χερνῆτις, πάνυ τοῦτο ποιεῖ. οὔτε ἀποστερῆσαι θέλουσα, ὑπόκειται γὰρ ἀληθής, οὔτε αὐτὴ τοῦτο παθεῖν, πένησσα γάρ. ὥσπερ δὲ τάλαντα λέγεται τό, τε ὄργανον καὶ τὸ ταλαντευόμενον, οὕτω καὶ σταθμός. νῦν μέντοι ὥσπερ τὸ τάλαντον, οὕτως καὶ ὁ σταθμὸς ὀργανικῶς νοεῖται. καὶ ὑπάγεται λόγῳ πολυωνυμίας τὸ τάλαντον καὶ ὁ σταθμὸς καὶ τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον, ἡ τρυτάνη καὶ ὁ ζυγός. δόξοι δὲ ἂν τάλαντα πληθυντικῶς εἰπεῖν, τὰς δύο πλάστιγγας τοῦ σταθμοῦ. ὧν ἐστι καὶ τὸ τάλαν διὰ τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη αὐταῖς. γίνεται δὲ τῶν ῥηθεισῶν ποτὲ λέξεων, τὸ μὲν τάλαντον, ὅθεν ἐρρέθη. τρυτάνη δὲ, παρὰ τὸ τρύεσθαι. σταθμὸς δὲ, παρὰ τὴν στάσιν. ἱστᾷ γὰρ ἐν ἰσότητι τὰς ὁλκάς, καθιστῶν τὸ ἄνισον. ζυγὸς δὲ, κατὰ μεταφοράν. ὡς τῶν πλαστίγγων ἑνὶ κανόνι καθὰ ζυγῷ συνηγμένων. πλάστιγγες δὲ, διὰ τὸ κατ' αὐτὰς πλάτος. τὸ δὲ σταθμὸν ἔχουσα, οὐ συστοιχεῖ τῷ, ἀλλ' ἔχον, ὅπερ ἀνωτέρω κεῖται. τοῦτο μὲν γάρ, σωματικὴν δηλοῖ ἐπαφήν, ἐκεῖνο δὲ, ψυχικὴν ἀντοχήν. Ἰστέον δὲ ὅτι σταθμὸς ἐνταῦθα, οὐ τάλαντον δηλοῖ ὁ

λικῶς, ἀλλ' εἴ τινα ὁλκὴν ὄγκου, πρὸς ὃν αἱ ποιοῦσι τὰ σταθμώμενα, ὁποῖος καὶ ἡ λίτρα καὶ τὰ τοιαῦτα. ὑδεσφὶ δὲ εἶπον, οὐχ ὅτι μὴ καὶ λίνους ἡ χερνῆτις περὶ ταλαντεύει, ἀλλ' ὡς ἐκμάσσουσ ὁ πρᾶξιν ἡ ἀνθρωπικὴ εὗρε χρείαν. προσπτύσσεται δὲ ὅμηρος αἰεὶ τὸ εἴρειον ὡς λάσιον. δῆ τι δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον προσφύεται, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀνέλκειν, παλαιοτάτη λέξις ἐνταῦθα, ἡ ἀνάπαλιν, καθέλκειν τὸ κάτω ῥέπειν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν βατράχοις. ᾧ δὲ τούτῳ ῥήματι ᾠκείωται καὶ ἡ τῶν σταθμιζομένων ὁλκή. δι' ἥν, χρυσοῦ ὁ τῶν ὁμοίων. παλαιὸς δὲ πίφασαι καὶ τὸ ἰσάζουσα κατὰ κοινοτέραν διάλεκτον. ὡς ἔστι ὁ τὸ μονάζω ἐκ τοῦ μονός. ὁ τὸ πιπάζω, ἐκ τοῦ πιπός. τὸ δὲ ἀεικέα μισθὸν, δηλοῖ μὲν μισθώσιαν καὶ τὴν χερνῆτιν εἶναι. ἐμφαίνει δ' ἐν ᾧ καθόλου τοῦ μισθοῦ χρῆμα, ὡς ἀνελεύθερον ὂν μισθαρνεῖν, διόπερ ἀθηναῖοι μεταλαβόντες τὸ μισθοὺς εἰς θαῦμα, θαυμάζειν φασὶ τὸ διδόναι μισθοὺς, ὡς δηλοῖ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, χρὴ σε ἀποθαυμάσαι τι τοῦ διδασκάλου, ὅπερ εὐφήμως ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ μισθὸν δοῦναι. ὅπερ γίνεται τοῖς μισθοὺς λαμβάνουσι, ταυτὸν δ' εἰπεῖν μισθαρνοῦσιν. ὅτι δὲ ἀεικὴς ὁ μισθὸς, δῆλος καὶ ἐκ τῆς ἐτυμολογίας αὐτοῦ. γίνεται γάρ φασι μισθὸς, παρὰ τὸ μισῶ καὶ τὸ θῶ τὸ τίθημι, οὗ δηλαδὴ μισητὴ ἡ θέσις. καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀεικὴς διὰ τὸ δουλοποιοῦς καὶ δι' αἰκισμὸν ὅπερ ἐκ τοῦ ἀεικοῦς κιρνάμενον παράγεται. ἔοικε δὲ μισθῷ οἰκεῖον καὶ τὸ αἴρεσθαι. εἰ γὰρ καὶ μισητῶς τοῖς μισθαρνοῦσι τίθεται, ἀλλ' ὅμως ἀναγκαίως αἴρεται. καθόλου καὶ ἀντίκειται τὸ τίθεσθαι ὁ τὸ αἴρεσθαι. διόπερ ὀρθῶς ἔφη τὸ ἀεικέα μισθὸν εἴρηται. ἴσως δὲ καὶ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀνέλκει, ἔφη τὸ ἄρηται, ἵνα ᾖ ὅτι ἀνέλκει τουτέστιν αἴρει τάλαντα, ἵνα μισθὸν ἄρηται. ἀφ' ὧν ἤγουν ἐκ τοῦ, μισθὸς καὶ τοῦ αἴρειν, δοκεῖ γίνεσθαι τὸ μισθαρνεῖν. ὃ καὶ ἄλλως οὕτω λέγεται, παρὰ τὸ μισθὸν ἄρνυσθαι ἤγουν ἀντικαταλλάσσεσθαι. φασὶ δὲ τὸν ποιητὴν τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐμφαίνοντα, ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ διασκευάσαι μητρὶ τὰ ῥηθέντα, ἣν ἐπαινεῖ μὲν ὡς ἀληθῆ, ὡς δὲ ἀεικῶς ζῶσαν, οἰκτίζεται. ἱστορεῖ γὰρ ὁ τοῖς περὶ Ὁμήρου Ἡρόδοτος, οὕτω τὴν Κρηθηΐδα ἐργαζομένην, ἀποτρέφειν τὸν ποιητήν. τὸ δὲ Ἕκτορι Πριαμίδῃ, μυστικῶς εἴρηται, ἤτοι συμβολικῶς καὶ ἐμφαντικῶς. ἵνα εἴπῃ, ὅτι ἐκύδανεν ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα, οὔτε ὡς υἱὸν κατὰ τὸν Σαρπηδόνα, οὔτε ὡς ἐξ ἑτέρου θεοῦ, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω, μὴ θεῖον ἀλλὰ Πριαμίδην ὄντα, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἀλλαχοῦ ἔφη, οὕτως, οὔτε θεοῦ ὄντα οὔτε θεᾶς. τὸ δὲ ἐσήλατο, καὶ περὶ τοῦ Σαρπηδόνος ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἀλλ' ἐκεῖ μὲν ὁ Πορφύριος τὸ ἐσήλατο, ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε νοεῖ, ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ εἰσεπήδησεν. ἀληθῶς γὰρ πρῶτος ἐνταῦθα ὁ φαίδιμος Ἕκτωρ ἔθορε ῥήξας τὰς πύλας, ὡς μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς ἐρεῖ πρὸς αὐτὸ τὸ ἔργον. νῦν γὰρ προαναφωνήσεως λόγῳ ἔφη τὸ, τεῖχος ἐσήλατο πρῶτος. Ὅτι ἐρεθισμὸς στρατηγικὸς τὸ, ὄρνυσθε ἱππόδαμοι Τρῶες, ῥήγνυσθε δὲ τεῖχος ἀργείων, καὶ νηυσὶν ἐνίετε θεσπιδαὲς πῦρ. ὁ δὴ σκοπὸς τῆς ἄρτι τειχομαχίας ἐστίν.

Ὅτι τὸ, ὡς ἔφατο ἐποτρύνων, οἱ δὲ, οὔασι πάντες ἄκουον, ἁπλοϊκῶς εἴρηται κατὰ συνήθειαν ὁμηρικήν, καὶ ἀφελῶς, ἡ κατὰ φράσιν ἀληθεῖ. ἐπεὶ πᾶς ὁ ἀκούων, ὠτίοις ἀκούει. ὡς καὶ ὁ ὁρῶν, ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ. διὸ ὁ περὶ ὧν, ἐρεῖ. μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἢ τοίνυν ἁπλῶς οὕτως αὐτὸ ἐρρέθη, ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτήκοοι τοῦ λόγου ἐγένοντο καὶ οὐ διὰ μέσου κήρυκος ἤκουσαν, ὡς ὁ αἴας πρὸ ὀλίγου διὰ τοῦ Θοώτου. οὕτω δὲ ὁ ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ τις, ἀντὶ τοῦ αὐτόπτης γίνεται. Ὅτι ἀνδραγαθία πολιορκητικὴ τὸ, ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες. τίνες δὲ αἱ κρόσσαι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. Ὅτι Ἕκτωρ ἁρπάξας λᾶαν ἔφερεν, ὅς ῥα πυλάων ἑστήκει πρόσθεν,

Ὣς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' οὔασι πάντες ἄκουον.
Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. οἱ μὲν ἔπειτα
Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες.
Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
Ἑστήκει πρόσθεν πρυμνὸς, παχύς, αὐτὰρ ὕπερθεν
Ὀξὺς ἔην. τὸν δ' οὔκε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω,
Ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'. ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Ὡς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς
Χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δέ μιν ἄχθος ἐπείγει.
Ὣς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας.
Αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Δικλίδας, ὑψηλάς. δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες
Εἶχον ἐπημοιβοί. μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας
Εὖ διαβάς. ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη.
Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, πέσε δὲ λίθος εἴσω
Βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. οὐδ' ἄρ ὀχῆες
Ἐσχεθέτην. σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη

Λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ
Νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια. λάμπε δὲ χαλκῷ
Σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ. δοιὰ δὲ χερσὶ
Δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας
Νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει.
Κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον,
Τεῖχος ὑπερβαίνειν. τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο.
Αὐτίκα δ' οἳ μὲν, τεῖχος ὑπέρβασαν. οἳ δὲ, κατ' αὐτὰς
Ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.

πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξὺς ἔην. τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω, ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν, οἷοι νῦν, ὡς καὶ προγράφει, βροτοί εἰσιν. ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος. τόν οἱ ἐλαφρὸν ἔθηκε Ζεύς, ὡς μὴ φύσει δῆθεν οἰκείᾳ ἀνδρείᾳ ἐλαφρυνθέντα καθὰ καὶ τοῖς τοῦ Αἴαντος προσεσημείωται. καὶ ὅρα ὅπως ἐνταῦθα περιφράσει βάρος λίθου. δὴ πλεόνων αὐτοῦ φράσας ὑπὲρ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Αἴαντα. προείρηται δὲ καὶ οὐκ ἀνάκριβες περὶ τοιούτου λίθου καὶ ἐκ τοῦ, στήλας προβλῆτας ἐμόχλεον. τὸ δὲ ἀρπάξας, ἡρωϊκὴν δηλοῖ εὐτρέχειαν. τὸ δὲ πρυμνὸς, ἀντὶ τοῦ ἔσχατος πρὸς τοῖς θεμελίοις. ἕτεροι δὲ, ὑφ' ὧν ἀνέγνων, πρυμνὸς παχύς. ἵνα λέγῃ ὅτι τὰ ἔσχατα καὶ κάτω παχύς. διὸ ἐπάγει. αὐτὰρ ὕπερθεν ὀξύς. τοῦτο δὲ πρὸς πιθανότητα ἵνα τῷ μὲν πάχει λαμβάνηται, τῷ δὲ ὀξεῖ ἀράξῃ τὰς πύλας ἐνεργῶς, καθ' ὧν μετὰ μικρὸν ἀφεθήσεται. τὸ δὲ ἀνέρε δήμου, ὥσπερ καὶ τὸ, ὃν ἂν εὕρῃ δήμου ἄνδρα, περίφρασίς ἐστι δημότου. τὸν γὰρ ἄνδρα δήμου εἰπεῖν καὶ δῆμον, ὡς δηλοῖ τὸ, οὐδέ σε ἔοικε δῆμον ἐόντα, παρὲξ ἀγορευέμεν. τὸ δὲ ἐπ' ἄμαξαν, ψιλοῦσθαι σημαίνει τὴν ἅμαξαν ἰωνικῶς, διότι καὶ ἀπὸ τοῦ ἅμα ἄγειν ἐτυμολογεῖται κατά τινας. ὡς δὲ καὶ ἐδασύνετο ἀττικῶς, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται. ὅτι δὲ ὑποκοριστικὸν τῆς ἁμάξης ἡ ἁμαξίς, ὃ δηλοῖ μικρὸν ἁμάξιον ποιούμενον εἰς παίγνιον τοῖς παισί, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι οὕτως ἀβαρῶς καὶ ἀνεπαχθῶς ὑπὸ Ἕκτορος φέρεται ὁ ῥηθεὶς δυσβάστακτος λίθος, ὡς ὅτε ποιμὴν ῥέα φέρει πόκον ἄρσενος οἰὸς χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ. ὀλίγον δέ τέ μιν ἄχθος ἐπείγει. ὡς Ἕκτωρ ἰθὺς καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι οὐχ ἁπλῶς πόκον ἀλλὰ ἄρσενος οἰὸς παρέλαβεν ἐν τῇ παραβολῇ κατὰ τὴν τῶν παλαιῶν παρατήρησιν, διὰ τὸ ῥυπωδέστερον καὶ τραχύτερον ὄντα τὸν τοιοῦτον, λίθου παρῳκηκέναι χρώματι. ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ μείζονα εἶναι τοῦ θήλεος, τὸν τοῦ ἄρσενος πόκον. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον οὐ θέλουσιν ἄρσενα γράφειν διὰ τοῦ σ', ἀλλὰ διὰ τοῦ ρ' ἄρρενα. λέγοντες ὅτι τὸ σ' ὑποτασσόμενον τῷ ρ', οἱ ἀττικοὶ ρ' ποιοῦσιν, δι' ἄρσεν ἄρρεν. οὕτω δὲ καὶ θαρρεῖν, καὶ πόρρω ἐκ τοῦ πόρσω, καὶ μυρρίνη, καὶ ἐπὶ κόρρης ἤτοι κόρσης, καὶ ταρρὸς ἐκ τοῦ ταρσός, ὡς τὸ, ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, λέγει καὶ ὅτι ἀρρενικὸν οὐχὶ ἀρσενικὸν τὸ τῶν γραφέων παρὰ ἀττικοῖς φάρμακον. ὁ μέντοι Στράβων, ἀρσενικὸν ὀνομάζει αὐτό, ἱστορῶν καὶ ὄρος εἶναι ἀφ' οὗ λαμβάνεται τὸ τοιοῦτον ἀρσενικόν. ὅπερ ἰδιωτικῶς ἀρσενίκιον λέγεται. Σημείωσαι δὲ ὅτι πάνυ πιθανῶς ἐπέτεινεν Ὅμηρος τὴν τοῦ βαρυτάτου λίθου ἐλαφρότητα, ὡς ἂν εὔπλαστος ἡ δι' αὐτοῦ δόξῃ κρατίστη ἐνέργεια. εἰ γὰρ ὁ τοιοῦτος λίθος ἐλαφρὸς οὕτω κατὰ τὴν παραβολὴν γέγονε τῷ Ἕκτορι, πιθανὴ ἂν εἴη εὖ μάλα ἡ δι' αὐτοῦ τῶν πυλῶν ῥῆξις, ἄλλως τε καὶ τοῦ λίθου εἰς ὀξὺ λήγοντος ὡς ἐρρέθη, καὶ τοῦ Ἕκτορος μάλα ἐγγὺς πελάσαντος καὶ τὰ σκέλη διαστήσαντος. καὶ οὕτως ἀσφαλῶς ἐρεισαμένου ὡς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μὲν τοῖς πρὸ τούτων, ἔδοξε φάναι, σανίδας μὲν ἄλλοτε, ἕτερον δὲ τὰς πύλας ῥηθῆναι, νῦν δὲ ἐν τῷ, ὡς Ἕκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λᾶαν ἀείρας, αἵ ῥα πύλας εἴρυντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας, ταὐτὸν μὲν σανίδες καὶ πύλαι. σαφεστέρα δὲ ὅμως λέξις τὸ πύλαι. ὁ μὲν γὰρ πύλας εἰπὼν, καὶ σανίδας ἐνέφηνεν. ὁ δὲ σανίδας φάμενος, οὐκ ἤδη καὶ πύλας. διὸ καὶ περικατιὼν, ἐρεῖ τὰς πύλας μὲν βληθείσας, ἠχῆσαι, τὰς σανίδας δὲ διατμηγῆναι. καὶ εἰσὶ πύλαι, ὡς ἐνταῦθα ἔοικεν ὁρίσασθαι Ὅμηρος, σανίδες πύκα στιβαρῶς ἀραρυῖαι. ἐπιμένων δὲ ὁ ποιητὴς τῇ ἐκφράσει τῶν πυλῶν, ἐπάγει. δικλίδας, ὑψηλάς, δοιοὶ δ' ἔντοσθεν ὀχῆες εἶχον ἐπημοιβοί, ὅ ἐστι μετὰ τὸν ἕνα ὁ ἕτερος. μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. ἐφ' οἷς γραφικῶς διαζωγραφῶν καὶ ἐκφράζων ἔργον ὅπερ ἂν πράξαι ἀνὴρ τοσοῦτον λίθον ἀβαρῶς μὲν φέρων στερρῶς δ' ἐπαφεὶς, φησί. στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἐρεισάμενος βάλε μέσσας εὖ διαβὰς ἵνα μή οἱ ἀφαυρότερον βέλος εἴη. ὃ δηλαδὴ νῦν ὁ Ἕκτωρ ἔβαλε. ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς, πέσε δὲ λίθος εἴσω, βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον, οὐδ' ἄρ' ὀχῆες ἐσχεθέτην. σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη λᾶος ὑπαὶ ῥιπῆς, ἤγουν ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, λάμπε δὲ χαλκῷ σμερδαλέῳ, τὸν ἕεστο περὶ χροΐ, δοιὰ δὲ χερσὶ δοῦρ' ἔχεν. οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας. πυρὶ δ' ὄσσε δεδήει. οὕτω συνετάχυνε τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις καὶ τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς, καὶ ἅμα καὶ σεμνῶς ἔγραφεν, οὐδὲν ταπεινὸν εἰπὼν, ὡς οἷα δὴ ἐκθειασμένος συνεξαγριούμενος κατὰ τὴν γραφήν. Ἰστέον δὲ ὅτι περισημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὡς πανταχόθεν ὁ ποιητὴς ἐκίνησε τὴν τῆς μάχης ἐνέργειαν, ἢ τὴν τοῦ λόγου ἐνάργειαν. ἐκ τοῦ βαλόντος ἥρωος, ἐκ τοῦ μεγάλου

λίθου, ἐκ τῶν ὑψηλῶν πυλῶν καὶ ἀκριβῶς ἠσφαλισμένων, ἐκ τῶν διαρρηγνυμένων σανίδων, ἐκ τοῦ ἐκεῖνον εἰσπηδῆσαι καὶ φοβερὸν βλέπειν, ἐκ τοῦ τῶν ὅπλων λαμπηδόνος, καὶ ἐφεξῆς, ἐκ τῶν ὑπερβαινόντων τὸ τεῖχος, ἐκ τῶν κατ' αὐτὰς τὰς πύλας εἰσχεομένων, ἐκ τοῦ φυγῆς τῶν Δαναῶν. καὶ ὅλως μέγα τὸ πρᾶγμα παρίστησι τῇ πολλῇ δυνάμει τοῦ λόγου. ἐν τούτοις δὲ τὸ μὲν πύκα καὶ στιβαρῶς, ἢ τοῦ ἐννοίας εἰσίν, ἢ πυκνότητος μὲν ἤγουν συνέσεως, τὸ πύκα. πυκνώσεως δὲ στερρᾶς τὸ στιβαρῶς. οὗ παράθετον στέβω τὸ καταπατῶ, ἐξ οὗ καὶ ἡ στιβάς. αἱ δὲ ἀραρυῖαι πύλαι, τὴν πυλάρτην ᾅδην ἀλλαχοῦ συνηθίασι. δικλίδες δέ, ἴσως μὲν καὶ αἱ δὶς κλειόμεναι ὡς ὑψηλαί, τουτέστιν ὑπὸ δύο ὀχέων ὡς δηλοῖ τό, ὀχῆες ἐσχεθέτην. μάλιστα δὲ ὥσπερ δίζυγες ἵπποι οἱ ἀγόμενοι δύο ὑφ' ἕνα ζυγόν, οὕτω καὶ πύλαι δικλίδες. αἱ ἀγόμεναι δύο ὑπὸ μίαν κλεῖδα, ὅ ἐστι καὶ αἱ δίθυροι. διὸ καὶ Ὅμηρος λέγει, μία δὲ κληῒς ἐπαρήρει. δῆλον δὲ ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ κλεὶς γίνεται τὸ δικλίς, ἀλλ' ἀποβολῇ τοῦ ε τὴν διὰ τοῦ ι ἔχει γραφήν, ὡς καὶ τὸ κιγκλίς. αἱ δὲ ὑψηλαὶ πύλαι, καὶ ἐπιπύλαιοί εἰσιν, οὐ μὴν κατὰ τὰς πυλίδας. ὀχεὺς δέ, ὁ μοχλὸς ἡ νῦν λεγομένη σπαρὰ ἤγουν σίρα ὁμοίως τῷ ζειὰ ζέα καὶ δειρὴ δέρα. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ἔχω, ὁ τὰς θύρας συνέχων. διὸ καὶ ὁ ποιητής, τρόπῳ ἐτυμολογίας ἔφη, τὸ ὅθεν ὀχῆες εἶχον. καί, οὐδ' ἄρ ὀχῆες ἐσχεθέτην. οἷα ψευσάμενοι τὴν κλῆσιν. διαβὰς δέ, ὁ διαστήσας ὡς ἐρρέθη τὰ σκέλη τουτέστι τὴν βάσιν πρὸς ἀντέρεισιν. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς ἑρμηνείαν τοῦ ἐρεισάμενος, ἔφη τό, εὖ διαβάς, ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. φησὶ δὲ καὶ ὁ κωμικός, τοσόνδε δ' αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος. γίνεται δὲ Ἕκτορι τὸ βέλος οὐκ ἀφαυρόν, οὐ μόνον διὰ τὸ μάλα ἐγγὺς ἐλθεῖν καὶ εὖ διαβάντα ἐρείσασθαι, ἀλλὰ συμβάλλεται πρὸς τοῖς ἤδη ῥηθεῖσι, καὶ ἡ ῥώμη τῶν χειρῶν καὶ ἡ βριθοσύνη τοῦ λίθου καὶ ἡ κατὰ μέσας τὰς πύλας αὐτοῦ βολή. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, καὶ ὅτι τρισὶν ἐννοίαις τῷ ἔστη μάλ' ἐγγύς, καὶ τῷ, ἐρεισάμενος βάλε, καὶ τῷ, εὖ διαβάς, μίαν ἐπήγαγεν αἰτίαν τό, ἵνα μὴ ἀφαυρὸν βέλος εἴη. πάντα γὰρ διὰ τοῦτο καὶ ἐγγὺς τῶν πυλῶν ὁ Ἕκτωρ ἔστη καὶ ἠρείσατο καὶ τοὺς πόδας διέστησεν, ἵνα τὸ βέλος ἰσχυρὸν γένηται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς ἐν Αἴαντι, δυσὶν ἐννοίαις μίαν αἰτίαν ἐπάγει, ἔνθα λέγει ὡς οὔτε κωλύειν ἔχω σε τοῦ λαλεῖν, οὔτε συγχωρεῖν, τοιαῦτα παθόντα κακά. θαιρὸς δὲ νῦν μὲν στρόφιγξ θύρας, ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ὅτι θαιρός, ὁ ἄξων παρὰ Σοφοκλεῖ. περὶ δὲ τοῦ μύκον καὶ τοῦ δ' ἤλυσις προδεδήλωται. δῆλον δὲ ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν τὸ πύλαι μύκον, ἤχον ἁπλῶς ἐδήλου πυλῶν ἀνοιγομένων, ἐνταῦθα δέ, θραυομένων ὑπὸ λίθου βολῆς καὶ οὕτω ποιόν τι ἠχούντων. νυκτὶ δὲ ἀτάλαντος ὁ ἥρως τὰ ὑπώπια, διὰ τὴν δεινότητα. ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων νυκτὶ ἐοικὼς διὰ τὴν σκυθρωπότητα. ὑπώπια δὲ λέγει, τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἁπλῶς μέρη, τὴν πρόσοψιν. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητής, οἱ δὲ ὕστερον, ὑπώπια φασὶ τὰς περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πληγάς. ἐξ ὧν ὡς ἐν μέρεσι καιριωτάτοις, καὶ τὸ ὑπωπιάζειν, καὶ σώματος ὑπωπιασμὸς μεταφορικῶς, ὁ κατὰ σύνταξιν. ὅτι δὲ ὑπώπια αἱ περὶ ὀφθαλμοὺς πληγαὶ μεθ' Ὅμηρον, δῆλον καὶ ἀπὸ σκώμματος παλαιοῦ. παθόντος γάρ τινος πρόσκομμα, καὶ ἐρωτηθέντος τί τοῦτο, καὶ ἀμαθῶς εἰπόντος, ὡς ὑπώπιον πάθοι, ἀκούσας τις καὶ ἀστεῖον καὶ ἴσον λόγον, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐς νῶτα ταινίαις διαλαβὼν ὅ ἐστι φασκίαις, καὶ ἐρωτηθεὶς τί πάθοι, πρόσκομμα ἔφη. καὶ οὕτω τοῖς ἀκροαταῖς ἐκίνησε γέλωτα. ὡς ἐπίσης γελοῖον ὄν, ὑπώπια φάναι παθεῖν περὶ πόδας. καὶ πρόσκομμα περὶ πρόσωπον. ὧν ἐπὶ ποδῶν μὲν κυριολεκτεῖται τὸ πρόσκομμα, ἐπὶ προσώπου δὲ τὸ ὑπώπιον. ὃ παρῆκται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἐνώπιον, μετώπιον, ἔτι δὲ καὶ παρώπιον τὸ καὶ αὐτάλιον. τό, δέ, ἤδη δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος, ὅπερ οἱ ἰδιωτικοὶ πάρωπον λέγουσι. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ γελοῖον, καταγαγεῖν εἰς πόδας τὸ ὑπώπιον, οὕτω καὶ τὸ ἀναγαγεῖν εἰς ὀφθαλμοὺς τὸ ῥαιβόν. ῥαιβοὶ μὲν γάρ, οἱ ἐρραιβωμένοι τὴν βάσιν, καὶ ῥαιβοὶ πόδες, οἱ ἀπεναντίας τοῖς βλαισοῖς. ῥαιβότης δὲ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ἄνω ποιεῖ ὅ φασι τὸ κάτω. Σημείωσαι δὲ ὅτι νυκτὶ ἀτάλαντον εἰπὼν τὸν Ἕκτορα ὅπερ οὐ πρὸς ἔπαινον ἦν τῷ ἥρωι, ἐννοίαις ἑτέραις τὴν τοιαύτην φωτίζει νύκτα, φαίδιμόν τε αὐτὸν εἰπών, καὶ λάμπειν χαλκῷ, καὶ σμερδαλέον καθ' ἑτέραν γραφήν. καὶ πυρὶ ὄσσε δεδήειν, ἤγουν πυρὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῷ καίεσθαι. καὶ θαυμάζουσιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἐναντίαις εἰκόνων ὁμοιότησι κοσμεῖ τὸν Ἕκτορα, τὸν αὐτὸν ζοφώδη τε εἰπὼν καὶ λαμπρόν. καὶ τὴν τῶν ὑπωπίων νύκτα περιαστράψας παραβολικῶν εἰκόνων φωτί. δύο δὲ δοῦρα χερσὶν ἔχει, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ὁ Σαρπηδών. τὸ δὲ οὐκ ἄν τίς μιν ἐρυκάκοι. ἐπιφωνηματικῶς ἐρρέθη, ἐπὶ πᾶσιν ἐκφωνηθὲν κομματικῶς καὶ πολλὴν ἔννοιαν ἐν ὀλιγίστῃ φράσει δηλοῦν. τὸ δὲ νόσφι θεῶν, καὶ ὡς ἐν σχήματι προσαναφωνήσεως κεῖται. διὸ πιθανῶς μετ' ὀλίγα τὸν Ποσειδῶνα ἀντεπεξάγει βοηθοῦντα τοῖς Ἀχαιοῖς. τὸ δὲ ἐσᾶλτο πύλας, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν, ὃ προγέγραπται. Ὅτι Ἕκτωρ μὲν κέκλετο Τρώεσσιν ἑλιξάμενος καθ' ὅμιλον, τεῖχος ὑπερβαίνειν, τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο καὶ νῦν ὡς ἀεὶ ἠπίως. καὶ ὅρα ὡς Λύκιοι μὲν πρὸ μικροῦ Αἴαντος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν μᾶλλον ἐπέβρισαν, Τρῶες δ' ὀτρύνοντι Ἕκτορι πεισθέντες, μεγάλα ἔδρασαν. καὶ ἔοικε βαρύτερον ἄρχειν τῶν Λυκίων ὁ Σαρπηδών. τοῖς ἄλλοις μέντοι ὁ βασιλεὺς ἠπίως προσφερόμενός που, ὅμως γε παραινεῖ, καὶ ἀλλήλους αἰδεῖσθαι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. οὐ μὴν οὐδὲ ὁ Ἕκτωρ πάντῃ τούτου ἀπέοικεν εἰ καί τοι πρὸς ἔνια τινὰ δεῖ παίειν, ἢ πολυδαίμαντα καταφέρεται βαρύς. ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων τὸ πίθοντο, φησί. αὐτίκα δ' οἱ μέν, τεῖχος ὑπερ

ὑπέρβασαν. οἱ δὲ, κατ᾽ αὐτὰς τὰς τοῦ τείχους πύλας, ἤγουν ἑτοιμότερον καὶ ἀσφαλέστερον εἰσῆλθον, ἵνα δηλοῖ καὶ νῦν ἡ λέξις, τὴν ῥᾷονα διὰ τῶν πυλῶν εἴσοδον καὶ δι᾽ προχείρην, ὡς τοῦ τείχους ἔχοντός τι προσβάσιμον, διὰ τὸ προσίστασθαι τῇ εἰσόδῳ. ἐφ᾽ οἷς ἐπάγει τὸ μεῖζον κακὸν, φησί, δαναοὶ δ᾽ ἐφόβηθεν οὐχ ἁπλῶς. ἀλλὰ νῆας ἀνὰ γλαφυράς, ὅμαδος δ᾽ ἀλίαστος ἐτύχθη. καὶ οὕτω τούτοις κατέστησε τὴν τοῦ τείχους ἅλωσιν. Σαρπηδόνος μὲν ὑποβαλομένου ἀρχὰς, Ἕκτορος δὲ πληρώσαντος. καί πως ἑάλω ἤδη τὸ ναύσταθμον, εἰ καὶ ἡ παλίωξις ἀναστρέψει τὸ κακόν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ὑπερβαίνειν καὶ τὸ ὑπέρβασαν, οὐκ ἔχει τινὰ ψόγον ἐνταῦθα. ἡ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος ὑπερβασία, λέξις ἐστὶν ἀεὶ ἐπίψογος, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ὑπερβασίην δ᾽ ἀλεγεινή. ἔστι δὲ τὸ ὑπέρβασαν, οὐκ ἐκ τοῦ ὑπερβαίνειν, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ πρωτοτύπου βῶ. ἐξ οὗ καὶ ἡ βάσις, καὶ ἡ ὑπερβασία. ἀλίαστος δὲ ὅμαδος, ἢ ὃν οὐκ εἶχον διεκφυγεῖν οἱ ἀχαιοὶ, ἢ ὁ πολὺ λίαστος, ὁ εἰς πολὺ δηλαδὴ φόβον παρακινῶν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ν. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ νικωμένοις ἐλεῶν τοὺς ἕλληνας, ὁμοιοῦται Κάλχαντι, καὶ ἀμφοτέρους τοὺς αἴαντας παρορμᾷ, ἔπειτα δὲ καὶ τοὺς ἄλλους. μετὰ ταῦτα Ἰδομενεὺς ἀριστεύει. καὶ ἀναιρεῖ Ὀθρυονέα, καί τινας ἄλλους. πολλοὶ δὲ αὐτῶν ἀναιροῦνται. τιτρώσκονται δὲ Δηΐφοβος, καὶ Ἕλενος. τοὺς δὲ ὑπηκόους συναγαγὼν Ἕκτωρ ἐπάγει τοῖς πολεμίοις, καὶ μεγάλως ἀμφοτέρωθεν ἀναιροῦνται.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ν ΟΜΗΡΟΥ
ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ἐπὶ ταῖς ναυσὶ μάχη ἐπιγράφεται ἡ προκειμένη ῥαψῳδία. ἡρωϊκῶς μέντοι, οὕτω. νῦν δ᾽ ἐπὶ νηυσὶ μάχη δαναοῖς ἤμυνε Ποσειδῶν. Ὅτι Ζεὺς ἐπεὶ οὖν τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασε, τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσιν ἤγουν παρ᾽ αὐταῖς, πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν, πολεμίους, αὐτὸς δὲ, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, τουτέστιν, ἀλλαχοῦ τὴν θέαν ἔτρεψεν, ἀφεὶς ἐκείνους μάχεσθαι. ὅπερ παρῳδηθέν ποτε, ῥηθείη ἂν, καὶ ἐπὶ τῶν ἁπλῶς εἰς ἔρων ὑπερκυψάντων τινὰς εἶτα μὴ ἐπιστρεφομένους αὐτῶν. καὶ σκῶμμα δ᾽ ἂν ποτε στραβότητος ὀφθαλμῶν εἴη τὸ πάλιν τρέπειν αὐτοὺς, ὃ δὴ καὶ τὸν παλίντροπον συντίθησιν. ἐφερμηνευτικὸν δὲ τοῦ πάλιν τρέπον ὄσσε, μετ᾽ ὀλίγα τὸ, ἐς τροίην δ᾽ οὐκέτι τρέπεν ὄσσε. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὄσσε πάλιν τρέψαι, ὄσσε πάλιν κλῖναι λέγει ἀλλαχοῦ, καὶ ὅτι εἶχε μὲν ἐξαγαγεῖν Ὅμηρος εἰς μάχην ἤδη τὸν ἀχιλλέα, ὅμως ἀναβάλλεται τέως καὶ εἰσέτι, τέντε πόλεμον ἐπὶ πλέον αὔξων, καὶ μῆκος ᾗ ποιηλίας

Ζεύς δ᾽ ἐπεὶ οὖν τρῶάς τε, καὶ Ἕκτορα νηυσὶ πέλασσε,
Τοὺς μὲν ἔα παρὰ τῇσι πόνον τ᾽ ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν
Νωλεμέως. αὐτὸς δὲ πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ,
Νόσφιν, ἐφ᾽ ἱπποπόλων θρηκῶν καθορώμενος αἶαν,
Μυσῶν τ᾽ ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν,
Γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων.
Ἐς τροίην δ᾽ οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινὼ.
Οὐ γὰρ ὅγ᾽ ἀθανάτων τιν᾽ ἔελπετο ὃν κατὰ θυμὸν
Ἐλθόντ᾽, ἢ τρώεσσιν ἀρηγέμεν, ἢ δαναοῖσιν.

κιλίας

Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κρείων ἐνοσίχθων.
Καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἧστο πτόλεμόν τε, μάχην τε,
Ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς σάμου ὑληέσσης
Θρηικίης. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν ἴδη,
Φαίνετο δὲ πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες ἀχαιῶν.
Ενθ' ἄρ' ὅγ' ἐξ ἁλὸς ἕζετ' ἰών. ἐλέαιρε δ' ἀχαιούς,
Τρωσὶν δαμναμένους. Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσατο παιπαλόεντος,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.
Τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμωρ
Αἰγάς. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης
Χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί.
Ενθ' ἐλθὼν, ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππω
Ωκυπέτα, χρυσέῃσιν ἐθείρῃσιν κομόωντε.
Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ. γέντο δ' ἱμάσθλην,
Χρυσείην, εὔτυκτον. ἑοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου.
Βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ', ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ
Πάντοθεν ἐκ κευθμῶν. οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα.
Γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα διΐστατο. τοὶ δ', ἐπέτοντο
Ρίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.
Τὸν δ' ἐς ἀχαιῶν νῆας εὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι.
Εστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,
Μεσσηγὺς τενέδοιο καὶ ἴμβρου παιπαλοέσσης.
Ενθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Λύσας ἐξ ὀχέων. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ
Εδμεναι. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας,
Αρρήκτους, ἀλύτους, ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν
Νοστήσαντα ἄνακτα. ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾤχετ' ἀχαιῶν.

κίλιαν πλείονα τῇ ποιήσει τεχνώμενος. ἡ δὲ τοῦ Διὸς στροφὴ πρὸς τὰ ῥηθησόμενα εὐρωπαῖα ἔθνη, καὶ ἑλικήν τινα δηλοῖ τὴν ὑπὲρ τῶν τρώων περιφερομένης μοίρας ἀργίαν, καὶ ἄνεσιν, καὶ ἀποστροφὰς, καὶ τὸ μηκέτι αὐτὴν ἐποπτεύειν δι' ὧν νικῶσι, ἀλλὰ πρὸς βραχεῖαν ῥοπὴν ἀνεῖναι τοῖς τρωσὶ τὴν τῆς ἀνδραγαθίας ἐπίτασιν. ὡς τῶν ἀχαιῶν οἷα εἰκὸς διὰ τὸ κινδυνεύειν ἐπὶ τοῖς ἀναγκαιοτάτοις, ἀγωνιζομένων σπουδαιότερον οἰκείᾳ καὶ νῦν ἀρετῇ καὶ ὑπὲρ αἴσαν. ἤγουν ὡς ἐντὸς συνειλημένους τοῦ τείχους, καὶ τοῦ κινδύνου ταῖς ναυσὶν αὐταῖς ἐπηρτημένου, καὶ ἑκάστου διανοουμένου ὡς Ἕκτωρ παρὰ ναυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει καρτερόφιν. ἔρρηξε δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα, ταῦτα δὴ ἃ μὲν ταῦτά που ῥηθήσεται. προσέτι δὲ, ὥσπερ πρὸ τούτου αἰδὼς ἦν τοῖς τρωσὶν αὐτοὺς χερσὶ προσάγειν γυναικῶν φεύγοντας, οὕτω καὶ νῦν τοῖς ἕλλησιν ἐπεγίνετο λογισμὸς, μέχρι τίνος καὶ περὶ φευξούμεθα. ἢ ἕως καὶ εἰς αὐτὴν ὠθῶμεν τὴν θάλασσαν. ὁ γενναῖος λογισμὸς οὗτος αὐτοὺς ῥώννυσιν εἰς τὸν πόλεμον. καὶ τοῦτ' ἔστι τὸ τὸν θαλάσσιον ποσειδῶνα μετ' ὀλίγα φανέντα, διανιστᾶν τοὺς ἀχαιοὺς εἰς πόλεμον. ὡς οἷα εἰδωλοποιηθέντα, καὶ οὕτω πως διὰ λαλιᾶς ἐρεθίζοντα. ἐρεῖ γὰρ, ὡς ἀργείοισ ἐκεῖνος ὤτρυνε, βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών. Ιστέον δὲ ὅτι τὸ ἐπὶ ὅτι, ταυτόν ἐστι τῷ ἐπειδή. ἀργοὺς γὰρ κεῖται τὸ οἶον. καὶ ὅτι σύνηθες τῷ ποιητῇ ἐκφωνεῖν κατ' ἐξαίρετον ἰδίᾳ τῶν τρώων τὸν ἕκτορα. ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ, τρῶας τε καὶ Ἕκτορα. Τὸ δὲ, πόνους ἔχειν καὶ οἰζύν, ἢ ταυτοσήμως λέγεται ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἢ διαφορὰς ἔχει, ὡς τοῦ πόνου ἤγουν τῆς ἐνεργείας, εἰ καὶ μὴ πάντοτε, ἀλλὰ νῦν γοῦν ἔχοντος καὶ οἰζύν. Τῇ χωρογραφικῇ ταύτῃ νῦν ἐπιτομὴν ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς θρᾳκῶν τι μεμνημένος, ὧν πέρας εἶπε καὶ ἀρχὴ ὁ ἑλλήσποντος, οὓς καὶ ἱπποπόλους λέγει, φίλιπποι γὰρ ἔθνος οἱ θρᾷκες, καὶ μυσῶν ἀγχεμάχων, τῶν ἐν Μακεδονίᾳ τε καὶ ἴστρῳ, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν. ἐφ' οὓς ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ἄδηλον εἴτε τὸ ἀγαυῶν, ἔθνους ἐστὶν ὄνομα, τὸ δὲ ἱππημολγῶν, ἐπιθέτως λέγεται, ἢ καὶ ἔμπαλιν, τὸ μὲν ἀγαυῶν, ἐπίθετον, ἴσον τῷ εὐδόξων, τὸ δὲ ἱππημολγῶν, κλῆσις ἐθνική, ὃ καὶ κάλλιον. θρυλλεῖται γὰρ ἐν ἱστορίαις, ἔθνος ἱππημολγοί. περὶ σκυθίαν δὲ τὸ τοιοῦτον ἔθνος, δηλαδὴ τὸ τῶν ἀγαυῶν ἱππημολγῶν, οὓς καὶ γαλακτοφάγους καλεῖ, καὶ ἀβίους, καὶ δικαίους, εἰπών. αὐτὸς δὲ, ὡς εἴρηται, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινὼ, νόσφιν, ἐφ' ἱπποπόλων θρηκῶν καθορώμενος αἶαν μυσῶν τ' ἀγχεμάχων, καὶ ἀγαυῶν ἱππημολγῶν, γλακτοφάγων, ἀβίων τε, δικαιοτάτων ἀνθρώπων, γλακτοφάγους μὲν προσειπὼν, ὅ ἐστι κατὰ ἐντέλειαν γαλακτοφάγους, ὡς ἱππημολγοὺς καὶ ἀπὸ γάλακτος τρεφομένους, καὶ γαλακτοπότας πρός τινων δι' αὐτὸ λεγομένους. ἀφ' ὧν καὶ ἱππάκης, κατὰ αἴλιον διονύσιον, βρῶμα σκυθικὸν διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον. Αβίους δὲ, ἢ διὰ ὀλιγόβιοι, εὐτελεῖς γάρ εἰσι

καὶ ἁπλοῖ τὴν δίαιταν. ἢ διότι ἅμα βίῳ περιιόντες ὡς ἁμαξόβιοι. νομάδων γὰρ ἐνταῦθα μέμνηται κατὰ τὸν γεωγράφον ὁ ποιητὴς, ὃς καὶ Θρᾳκῶν καὶ Μυσῶν μνήμην τῶν πρὸς τῷ Ἴστρῳ ἐνταῦθα λέγει θέσθαι τὸν ποιητήν. ἱστορῶν Μυσοὺς καὶ πέραν τοῦ Ἴστρου. καὶ ἄλλως δὲ, ἀβίους τοὺς ἅμα βιῷ τουτέστι τόξῳ, τοξόται γάρ. ἢ ὅτι βίαν οὐκ οἴδασιν, ἐλεύθεροι γάρ. ἢ ὅτι ἄοικοι, διὰ τὸ σκυθικὸν νομαδικόν. ἐξ ὧν εἶεν ἄν φασι καὶ ἀνάχαρσιν. ἢ ὅτι μακρόβιοι, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. ἢ πολύβιοι, ὅ ἐστι πολυδύναμοι. ἀνδρεῖοι γάρ. καὶ οὕτω μὲν ἄβιοι. Δικαιότατοι δὲ, καὶ οὐχ ἁπλῶς δίκαιοι, διότι κοινὰ ἔχουσι πάντα. καὶ ὅτι τοὺς ὁδίτας τρέφοντες, ἄλλος ἄλλῳ διαπέμπονται. αὐτόματον δὲ ἡ γῆ φέρει βίον αὐτοῖς. καὶ οὐδὲν ζῷον ἐσθίουσιν. εἰσὶ δέ φασι καὶ ἀνεπίμικτοι, καὶ οὐκ ἠθέλησαν συστρατεῦσαι ἀμαζόσι κατὰ τῆς ἀσίας. αἰσχύλος δέ φασιν αὐτοὺς γαβίους λέγει. φασὶ δὲ καὶ πάντων σκυθῶν ὑποκυψάντων ἀλεξάνδρῳ, μόνους ἀβίους οὐχ ὑπεῖξαι, χρόνῳ δὲ ἐπισκεψαμένους ὡς ἀγαθὸς ἐκεῖνος βασιλεὺς, ἐπικηρυκεύσασθαι πρὸς αὐτόν. ἀῤῥιανὸς δέ φησιν, ὅτι οἰκοῦσι τὴν ἀσίαν οἱ ἄβιοι σκῦθαι αὐτόνομοι διὰ πενίαν καὶ δικαιότητα. ὅτι δὲ ἀμφίβολον εἴτε ἀσιανὰ τὰ ῥηθέντα ἔθνη παρὰ τῷ ποιητῇ, εἴτε καὶ εὐρωπαῖα, ἐπαμφοτερίζουσι γὰρ, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται, οὐκ ἔστι ῥᾳδίως ἐπαγωνίσασθαι. καὶ οὕτω μὲν ἕτεροι. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι οἱ παρ' Ὁμήρῳ ἄβιοι, οὕτω λέγονται, διὰ τὸ χωρὶς εἶναι γυναικῶν. ἀπέχονται δὲ ἐμψύχων. μέλιτι χρώμενοι καὶ γάλακτι καὶ τυρῷ. διὸ καὶ καλοῦνται θεοσεβεῖς, καὶ καπνοβάται. ἢ ἄβιοι φησὶν, ὡς ἀνέστιοι, καὶ ἁμαξοικοι. λέγει δὲ καὶ νομάδας αὐτοὺς, καὶ εὐτελεῖς, καὶ αὐτάρκεις, πάντα κοινὰ ἔχοντας καὶ γυναῖκας καὶ τέκνα. ἄμαχοι δέ εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύσουσι. περὶ δὲ τῶν ἱππημολγῶν, ἱστορεῖ καὶ ὅτι κρέασι χρῶνται ἱππείοις, τυρῷ τε ἱππείῳ, καὶ γάλακτι, καὶ ὀξυγάλακτι, ὃ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς. καὶ τοῦτο μὲν, εἰς τὸ γαλακτοφάγους εἶναι. Δικαιοτάτους δέ φησι, διότι ἐπιτρέψαντες τὴν γῆν γεωργοῖς, αὐτοὶ ἔχουσι τὰ ὄρη, τάξαντες ἐκείνοις φόρους μετρίους εἰς τὰ ἐφήμερα καὶ ἀναγκαῖα τοῦ βίου. μὴ διδόντων δὲ, πολεμοῦσιν. Ὅτι δὲ καὶ γερμανοὶ προσφέροντες ἄριστα ἔχουσιν ἄριστον, ὅ ἐστι βρῶμα, κρέα μεληδὸν ὠπτημένα, καὶ ἐπιπίνουσι τὸν οἶνον ἄκρατον, ποσειδώνιος ἱστορεῖ. εἰ δὲ τὸ ἄκρατον οὐ μόνον ἐπὶ οἴνου, ἀλλὰ καὶ ποτῶν ἑτέρων λέγεται, δηλοῖ φασι καὶ Σώφρων, ὕδωρ εἰπὼν ἄκρατον εἰς τὴν κύλικα. λέγονται δέ ποτε καὶ οἱ κένταυροι, γάλακτι μάλιστα χαίρειν. Πίνδαρος γοῦν φησιν, ὅτι ἐπεὶ φῆρες δάεν ῥιπὰν μελιηδέος οἴνου, ἀπὸ μὲν λευκὸν γάλα χερσὶ τραπεζᾶν ὤθεον. αὐτόματοι δ' ἐξ ἀργυρίων κεράτων πίνοντες, ἐπλάζοντο. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ποσειδώνιος καὶ πίνδαρος. τοῦ δὲ γεωγράφου καὶ ταῦτα. ἁμάξοικοι, ζῶντες ἀπὸ θρεμμάτων, καὶ γάλακτος, καὶ τυροῦ μάλιστα ἱππείου. θησαυρισμὸν οὐκ εἰδότες, οὐδὲ καπηλείαν, πλὴν ἢ φόρτον ἀντὶ φόρτου. δικαιότατοι δέ φησιν, ὡς μὴ ζῶντες ἐν συμβολαίοις καὶ ἀργυρισμῷ, ἀλλὰ κοινὰ πάντα ἔχοντες, πλὴν ξίφους καὶ ποτηρίου. Ὅτι δὲ τρόφιμον καὶ τὸ γάλα, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι φιλῖνος τις περιᾴδεται, μήτε ποτῷ χρήσασθαί ποτε, μήτε ἐδέσματι ἄλλῳ ἢ μόνῳ γάλακτι. καὶ πολλὰ δέ φασιν ἔθνη γαλακτοποτοῦντα ζῆν. μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὰ ὑποτίτθια, διοικούμενα γάλακτι. πολλὰ δέ φασι καὶ τῶν ἄλλων ἐστὶ τρόφιμα, ὡς καὶ πτισάνη, καὶ οἶνος, ἔτι δὲ καὶ τὸ ὕδωρ. τρέφονται γοῦν τινα ζῷα ἐξ αὐτοῦ μόνου, ὥσπερ οἱ τέττιγες. ὁ δὲ ταῦτα δηλώσας, λέγει καὶ ὅτι ἀγχίμολος καὶ μόσχος ἠλεῖοι σοφισταὶ, ὑδροποτήσαντες πάντα τὸν βίον, καὶ μόνα σῦκα προσφερόμενοι, οὐδενὸς ἧττον διήνεγκαν ἐῤῥωμένοι τοῖς σώμασι. τὸν δὲ ἱδρῶτα αὐτῶν οὕτως εἶναι δυσώδη, ὡς πάντας αὐτοὺς ἐκκλίνειν ἐν τοῖς βαλανείοις. ἄρτος δέ φασι μετὰ μέλιτος, πυθαγορικῶν ἦν τροφή. καὶ οἱ αὐτὰ προσφερόμενοι ἀεὶ ἐπ' ἀρίστῳ, ἄνοσοι διετέλουν. ὡς δὲ καὶ λίβυες οἱ νομάδες, οὐδὲν ἄλλο κέκτηνται οὐδ' αὐτοὶ, ἀλλ' ἢ κύλικα καὶ μάχαιραν καὶ ὑδρίαν, ἡ τοῦ ἑλλανίκου ἱστορία δηλοῖ. δῆλον δὲ καὶ ὡς οἱ γλακτοφάγοι, ἐκ τοῦ γάλακτος παράγονται. οὐ μὴν ἐκ τοῦ γλάγους. καὶ ὅτι οὐ μόνον γάλα γάλακτος, καὶ πλεονασμῷ δὲ τοῦ κ γάλακτος, ἀλλὰ καὶ ἰσοσυλλάβως τὸ γάλα τοῦ γάλα, ὡς ἡ παλαιὰ δηλοῖ παράδοσις.

Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ, νόσφιν ἐπὶ τὴν τῶν θρᾳκῶν γῆν καθορώμενος ἤγουν καθορῶν, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, πάλιν τρέπεν ὄσσε. ἀγχέμαχοι δὲ, κατὰ τροπὴν γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἢ τοῦ ἀγχοῦ. ἄγχι γὰρ ἐπίῤῥημα, ποῦ ἂν εἴη. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ μέν τις τὰ βορειότερα τῆς εὐρωπαίας θρᾴκης ἐν τοῖς εἰρημένοις νοήσει, καὶ τοὺς βαθυτέρους ἐν εὐρώπῃ μυσοὺς, ἐξ ὧν δύναται ὄψις καὶ εἰς τὰ σκυθικὰ εὐθὺς μεταβῆναι ὧν μέρος οἱ ἱππημολγοὶ, εὐοδοῦται τὸ νόημα. οὐ μὴν καὶ ἑτέρως. οὔτε γὰρ ἴδηθεν ὁ ζεὺς τοὺς μὴ πόῤῥω θρᾷκας καὶ μυσοὺς καθορᾷ, οὔτ' ἂν ἐξ ὀρθοῦ πάλιν τρέπειν τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγοιτο. ὁ γὰρ ἐκ τῆς ἴδης τὴν μικρὰν βλέπων φρυγίαν περὶ ἣν καὶ ἡ τροία βλέποι ἂν ἐξ εὐθείας καὶ τὰ περὶ θρᾴκην. καὶ οὐδ' ἂν ἔλαθεν αὐτὸν ὁ ποσειδῶν ἐκ τῆς θρηϊκίης σάμου βοηθεῖν ἐξορτήσας τοῖς ἀχαιοῖς. Ὅτι τὸ, ἐς τροίην οὐ πάμπαν ζεὺς ἔτρεπεν ὀφθαλμοὺς, ἀντὶ τοῦ οὐδόλως. σκοπὸς δὲ, ἵνα πιθανῶς παρασκευάσῃ τὸν μυθικὸν Ποσειδῶνα θαῤῥήσαντα διὰ τὸ μὴ βλέπεσθαι. εἶτα μυθικὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς τοῦ ἀλλαχοῦ τὸν δία τρέψαι τὴν θέαν, φησίν· οὐ γὰρ ἀθανάτων τινὰ ἔλπετο ἐλθόντα, ἀρήξειν τοῖς μαχομένοις, ὡς οἷα δηλαδὴ ἀπειλησάμενος ἐκεῖνα τὰ δεινότατα. Ὅτι ὥσπερ διαλελυμένως κατὰ ἴωνας ἄκρη πόλις ἡ ἀκρόπολις, οὕτω καὶ σάμος θρηϊκίη ἐνταῦθα. ἡ παρὰ τοῖς ὕστερον σαμοθρᾴκη ἣν καὶ ὡς ὀρεινὴν, ὑλήεσσαν λέγει καὶ ὑψηλὴν δὲ, ὑπὲρ ἐκ τῆς ἐκεῖσε ἄκρης ἐφαίνετο πᾶσα μὲν ἴδη, πάντα δὲ τὰ κατὰ τροίαν. διὸ καὶ ὁ ποσειδῶν, θαυμάζων ἧστο πόλεμόν τε μάχην τε, ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς σάμου ὑληέσσης θρηϊκίης. ἔνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν ἴδη, φαίνετο δὲ πριάμοιο πόλις, καὶ νῆες ἀχαιῶν.

ὅτι καὶ

ὅτι καὶ ἐλέαιρεν ἀχαιοὺς τρωσὶ δαμναμένους. Διῒ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα. ὃ δὴ καὶ αἴτιόν ἐστι τοῦ καὶ παρὰ τὴν τοῦ διὸς βουλὴν βοηθῆσαι αὐτὸν τοῖς ἀχαιοῖς. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἰώνων ἰδιότης ποιεῖ τὴν εἰρημένην διάλεξιν, καθ' ἣν καὶ τὸ κοκκύμηλον διαλύσας ὁ Νίκανδρος, μῆλον φησίν, ὃ κόκκυγος καλέουσι. καὶ ὅτι ὑψηλοτέραν τινὲς ὑπὲρ τοῦ ἄθω, τὴν ἄκραν τῆς σάμου. καὶ ὅτι ὡς τὸν δία ὁ ποιητὴς ἐν τινι ἄκρᾳ τῆς ἴδης, οὕτω καὶ τὸν ποσειδῶνα ὑψόθεν τῆς εἰρημένης κορυφῆς, ἀντικαθίζει, ὡς ἂν ἐκ μετεώρου θεῶνται τὸν πόλεμον. διὸ τὸν δία στραφέντα ἑτέρωθι ὁ ποσειδῶν ἐκ μετεώρου ἰδὼν ὡς ἀπὸ σκοπιᾶς, βοηθεῖ τοῖς ἀχαιοῖς. οὐ γὰρ ἀλαοσκοπιὴν εἶχεν, ὃ πολλαχοῦ κεῖται, ὡς καὶ τό, πόλεμόν τι μάχην τι. Καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐν μύθοις φανταστικὸν μὲν ἡ τύραννος βία τοῖς φρονοῦσιν. ὅμως δὲ εὐλαβῶς καταστρατηγοῦσιν ἀλλήλους, οὐ μεσομετέν. ποσειδῶν οὖν ἄρξει, τοῦ διὸς πρὸς ἄλλοις ὄντος, καιροφυλακήσας καὶ λαθών, ἀμύνει τοῖς ἕλλησι. καὶ ἀθηνᾶ δὲ ἐν τῇ νυκτεγερσίᾳ, ἐβοήθησέ τι λαθοῦσα τοὺς ἐπικουροῦντας τοῖς τρωσὶ δαίμονας. ἣ δ' αὐτὴ ὁμοίως λαθοῦσα, τὸν Ὀδυσσέα ἐπανάγει ὅτι Ποσειδῶν μετεκίαθεν εἰς αἰθίοπας. Ἱστέον δὲ ὅτι θρηϊκίη λέγεται ἡ σάμος αὕτη, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας τῆς ἰωνικῆς, ἤδη δὲ καὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ κεφαλληνιακῆς. καὶ ὅτι ἡ θρᾳκικὴ αὕτη κατὰ τὸν γεωγράφον σάμος καλεῖται, διὰ τὸ ὕψος, σάμοι γάρ φησι τὰ ὕψη, ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δηλοῦται. Θρηϊκίη δὲ ἡ τοιαύτη, ἢ διὰ τὸ ἀντιπαρακεῖσθαι τῇ κατὰ θρᾴκην χέρσῳ, ἢ ἀπὸ τῶν θρᾳκῶν οἰκησάντων ἐκεῖ ποτέ. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι σάμιοι ἐκ μυκάλης πάλαι ᾤκισαν ἐν αὐτῇ ἐρημωθείσῃ κατὰ ἀφορίαν καρπῶν, ὥστε καὶ οὕτω κληθῆναι σάμον. ἄλλοι δὲ περὶ τῆς τοιαύτης μετοικίας, φασὶν ὅτι σάμιοι ἐξ ἰωνίας μετὰ διακοσιοστὸν ἔτος τῶν τρωϊκῶν, καὶ μικρόν τι πρός, εἰς τὴν σαμοθρᾴκην μετῴκισαν. ὡς μὴ ἂν δὴ τοὺς τοιούτους σαμίους κληθῆναι σαμοθρᾴκην, ἀλλὰ μάλιστα δὴ τὰς πρώτας δύο αἰτίας. ἱστορεῖ δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ μελίτην πρότερον τὴν σαμοθρᾴκην καλεῖσθαι, καὶ πλουσίαν δὲ εἶναι. κίλικας γάρ φασι πειρατὰς προσπεσόντας λάθρα, τὸ ἐν σαμοθρᾴκῃ συλῆσαι ἱερόν, καὶ ἀπενέγκασθαι τάλαντα πλείω χιλίων. τὸ δὲ ἐφαίνετο, κυρία λέξις. διὸ καὶ ἐπιμείνας, δὶς αὐτὴν συνεχῶς ἔφη ὁ ποιητής. τὸ δὲ ἐνεμέσσα, ἐπίκρισίς ἐστιν ὁμηρική, ὡς μὴ μάτην χολουμένου τοῦ ποσειδῶνος, ἀλλὰ κατὰ νέμεσιν, ἢ δικαία μέμψις ἐστίν. Ὅτι δὲ ἐξ ὑψηλοῦ αἴφνης τὸ περιωπηθέντι, ἢ ἐκ σκοπῆς συγκαταβαίνει, πρέπει τό, αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο. ταχυτῆτος δὲ δηλωτικὸν τό, κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. εἰ δέ τις ἐξ ἄκρου τῆς εἰς τὸ ἔμπαλιν ὑπερκαταβαίη, καλλίστην ἂν εὕροι τὸ ὅλον, οὕτω. αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. Ὅτι ποιητικῆς διασκευῆς ἴδιον, τὸ εἰπεῖν ὡς ποσειδῶνος ἰόντος, τρέμεν οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, τὸ δρυμὸν δηλαδὴ δάσος, ποσὶν ὑπ' ἀθανάτοισιν. ἐνοσίχθων δὲ κατὰ τὸν μῦθον ὁ ποσειδῶν. ὀλίγον δέ τι προϊών, καὶ ἄλλα ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ τεράστια, ἐφ' ἵππων ἰόντος διὰ θαλάσσης. τὸ δὲ τρέμεν, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων καὶ αἰσθανομένων τῶν ὀρέων λέγεται. ἐπάγει δὲ καὶ ὅτι τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. τὸ δὲ τέτρατον, ἵκετο τέκμωρ, ἤγουν κατὰ δὲ ὄρεγμα ποδῶν ἤτοι κατὰ βῆμα τέταρτον, ἦλθεν εἰς τὸ τῆς ὁδοῦ τέλος. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, φησίν. αἰγάς. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα βένθεσι λίμνης χρύσεα μαρμαίροντα τετεύχατο ἄφθιτα αἰεί. ἔπαινος δὲ ταῦτα οἴκου λαμπροῦ. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ ἱπποστάσια εἶναι τῷ ποσειδῶνι, ἐκφράζων καὶ τοὺς αὐτοῦ ἵππους ὡς ῥηθήσεται. Ἱστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου τέσσαρα βήματα θεῖα ἐνταῦθα μετρήσαντος ἐπὶ τοσούτου διαστήματος, ὁ Πίνδαρος τὸ τοιοῦτον τέρας μεγαλοφυέστερον ἢ ὡς ἐκεῖνος ἐγχειρήσας ὑπερβαλέσθαι, ὅπου φησὶ τὸν ἀπόλλωνος ὡς βήματι ἐν πρώτῳ κιχὼν παῖδα ἐκ νεκροῦ ἅρπασε, κατηγορίαν ἔχει ψεύδους ψυχροῦ. Τὸ δὲ ὀρέξασθαι, οὐ μόνον ἐπὶ χειρῶν ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ποδῶν σημαντικὸν τάσεως καὶ διαστάσεως, ἢ ἐκτάσεως. διὸ ἐκ τοῦ τοιούτου ὀρέγω, καὶ ἡ ὀργυιὰ κατὰ συγκοπήν. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν πρῶτον ὀρέγεσθαι, διασαφεῖται, χερσὶν ὀρέγεσθαι. τὸ δὲ δεύτερον, εἰ καὶ ποσὶν ὀρέγεσθαι ὡς δηλοῖ νῦν τό, τρὶς μὲν ὀρέξατ' ἰών. αἰγὰς δέ, ἢ τὰς ἐν εὐβοίᾳ λέγει, ἔνθα μυθεύεται τὸ κατὰ τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ φασὶν ἕωθεν ἀνθοῦσαι, πρὸς μεσημβρίαν πεπαίνουσι βότρυας, ἑσπέρας δέ, ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλῆ τῷ χορῷ τῶν πλανωμένων τῷ διονύσῳ, ἢ τῶν μαινάδων. ὁσάκις ἀναλίσκονται φασί, τοσαυτάκις ἀναψιλλοῦνται. ἢ κατὰ Νικόστρατον αἰγὰς νοητέον, νῆσον περὶ τὸ αἰγαῖον. περὶ ἧς παραδοξολογία φέρεται, ὡς οἱ προσορμιζόμενοι ἐκεῖ, νυκτὸς ἀφανεῖς γίνονται, διὸ μηδὲ προσπελάζειν τινά. ὅθεν καὶ ἱερὸν καὶ ταύτῃ τὸ σοφόκλειον εἰπεῖν. ἐνταῦθ' οἱ πολλοὶ τοῖσι σώφροσι βροτῶν. ἕτεροι δέ φασιν αἰγὰς ἐνταῦθα λέγειν τὸν ποιητὴν, τὰς ἐν Πελοποννήσῳ ἤτοι ἀχαϊκάς. ἔνθα καὶ ποσειδῶνος ἑορτὴν ἄγεσθαι, καὶ τὰ διονύσια ὀργιάζεσθαι. ὅπου καὶ συστάντος τοῦ χοροῦ φασὶν εἰς τὰ ὄργια, συμβαίνει τὸ προρρηθὲν τῶν ἐφημέρων ἀμπέλων τέρας. ὁ δὲ γεωγράφος, φησὶν ὅτι περὶ τὴν τῶν ἀχαιῶν, εἰσὶν ἄλλαι αἰγαί. ἅς τινες καὶ ἑνικῶς λέγουσιν ἡ αἰγά, ἔνθα καὶ πόλις τὸ αἴγιον. ἧς οἱ πολῖται, αἰγιεῖς. ὅπου μῦθος τὴν αἶγα τῷ διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν. ἣν ὁ ἄρατος ὠλενίαν φησίν, ἀπὸ ὠλένης ἢ ὠλένου ἐγχωρίας πόλεως. δηλοῦται δὲ καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τούτων αἰγῶν τοπικῶν. Ἱστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῆς κατὰ τὸν Ὀλύμπιον δία αἰγός, καὶ μάλιστα τῆς κατὰ τὴν ἀμάλθειαν, φέρεται καὶ παροιμία τό, αἲξ οὐρανία, ὁμοία τῷ, λευκὴ ψῆφος κατὰ παυσανίαν. ὡς γὰρ ἡ ἀμάλθεια φησὶ τροφὸς ἦν τοῦ διός, οὕτω καὶ ἡ τοιαύτη ψῆφος ἔτρεφε τοὺς δωροδοκοῦντας δικαστάς. ἢ καὶ ἄλλως. ὥσπερ ὁ τὸ τῆς ἀμαλθείας αἰγὸς ἔχων κέρας, πάντ' εἶχεν, οὕτω καὶ οἱ κυαμεύοντες φασὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τἄλλα, ἀργυριζόμενοι. διὸ καὶ αἲξ οὐρανία ἴσως λέγεσθαι, οἱονεὶ θεία καὶ ὑψοῦσα τοὺς δικαστάς.

ᾶσι δῶρα ἐλάμβανον. διὸ δὲ ὁ μῦθος ἐρανίσασα κατεσίγησε τὴν τοῦ Διὸς αἶγα. καὶ ὡς τὸ κατ' αὐτὴν κέρας, μεγαλόδωρον ἦν, ἐξ οὗ καὶ Ἡρακλῆς ἔσχεν ἀγαθά, πολλοὶ καὶ πολλαχοῦ δηλοῦσιν. οὕτω δὲ καὶ περὶ τοῦ ζωογόνου παρ' ἀττικοῖς λευκοῦ ψάφου. ὁμοίως δὲ καὶ περὶ κέρατος, ὡς οὐ μόνον τὸ ζωικόν ἐστιν, ἀλλά πως καὶ τοπικὸν τροπικῶς, ὡς δηλοῖ ἐκ τοῦ, ὑψικέρατα πέτραν. καί, κέρατα ποταμῶν, ἤτοι καμπαί. καὶ ἐπὶ ἰσχύος δὲ τὸ κέρας, καὶ ἐπὶ πολεμικῆς ἐκτάξεως, κέρας δεξιὸν καὶ ἀριστερόν. ἐδηλώθη δὲ κέρας, καὶ τριχὸς ἐμπλοκή, καὶ συμποσίου δέ τι σκεῦος, ἐπεὶ κέρασι βοῶν οἱ παλαιοὶ καὶ πρῶτοι ἔπινον, ὅθεν καὶ Διόνυσός φασι κερασφυὴς ἐπλάττετο, καὶ ταῦρος ἐκαλεῖτο, καὶ ἐν Κυζίκῳ ταυρόμορφος ἵδρυτο. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ κέρατος, καὶ τὸ μῖξαι οἶνον ὕδατι, κεράσαι φαμέν. καὶ κρατῆρα, τὸ εἰς τοῦτο δεξιὸν ἀγγεῖον, ὡς δι' κερατῆρα. ἐκαλεῖτο δέ φασι τὰ τοιαῦτα κέρατα, ῥυτά. ὠνομάζετο δέ τι σεμνῶς τοιοῦτον ποτήριον, καὶ κέρας Ἀμαλθείας, παρονομασθὲν ἀπὸ τοῦ θρυλλουμένου τοῦ κατὰ τὴν μυθικὴν αἶγα. ἄλλη δὲ τῷ τοιούτῳ ποτηρίῳ κλῆσις ἦν, ἐνιαυτός. ἴσως, διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναί τι καὶ ἐντελεστικόν, ἐπεὶ καὶ πλησφόρος ὁ ἐνιαυτὸς λέγεται. μεγάλα δέ, ὡς εἰκός, ἦν τὰ τῶν κεράτων, ὡς ἐκ μεγάλων βοῶν, ὁποῖοι οἱ παρὰ Παίοσι καὶ Μολοττοῖς. ἐξ ὧν ἐκπώματα ἐποίουν, περιαργυροῦντες, καὶ χρυσοῦντες τὰ χείλη, ὧν ἡ εὐρύτης ἐχώρει φασὶ καὶ τέσσαρας χοᾶς, ἤγουν χοέας τοὺς παρὰ ἀττικοῖς. χρῆσις δὲ συμποσιακῶν κεράτων, παρά τε Ξενοφῶντι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, καὶ παρὰ Αἰσχύλῳ, ἐν τῷ, ἀργυρηλάτοις κέρασι χρυσᾶ στόμια προβεβλημένοις. καὶ παρὰ Πινδάρῳ, ἔνθα λέγει τοὺς φῆρας ὕγρον θῆρας Κενταύρους ἐξ ἀργυρέων κεράτων πίνειν. ἦν δ' ἄρα ἡ τῶν τοιούτων κεράτων χρῆσις, οὐ προσευτελιστικόν, εἴγε καὶ βασιλεῖς οὕτως ἔπινον. Φίλιππος γοῦν φασιν ὁ βασιλεύς, κέρατι προὔπινεν οἷς ἐφιλοφρονεῖτο. Ἰστέον δὲ ὡς δυνάμενος ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἀπὸ Σαμοθράκης τὸν Ποσειδῶνα εἰς τὸ ναύσταθμον τῶν Ἀχαιῶν ἀναγαγεῖν, ὅμως οὐ ποιεῖ οὕτω, ἀλλὰ στρέφει αὐτὸν εἰς τὰς Εὐβοϊκὰς Αἰγάς. κἀκεῖθεν ἐφιππάζων ἄγει αὐτὸν εἰς Ἴμβρον καὶ Τένεδον, ὅθεν πεζὸς εἰς Τροίαν ἄπεισι. τοῦτο δὲ ποιεῖ, πρός τι καινοτροπίας πλάσματος, καὶ ὡς ἂν εὐμεθόδως οὕτω τὰ τῆς μάχης λογογραφήσῃ πρός τι ἱστορίας καὶ στρατείας ποιητικήν. τὸ γάρ τοι ἀπὸ Σαμοθράκης εὐθὺς αὐτὸν βοηθῆσαι τοῖς Ἕλλησιν, εἰ καὶ ἀποδιέγνωσται καὶ σαφές, ἀλλ' οὕτως ἀτραγῴδευτον καὶ οὐκ ἄξιον μεγαλοφυΐας ποιητικῆς. ἔτι δέ, καὶ μιμεῖταί πως οὕτω τὸν Δία ὁ Ποσειδῶν. καὶ ὥσπερ ἐκεῖνος πάλιν τρέψας τοὺς ὀφθαλμούς, ποιεῖ τὰ δοκοῦντά οἱ, οὕτω καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς κατὰ Θρᾴκην Σάμου πάλιν τρέψας ἑαυτόν, ποιεῖ ἃ βούλεται. Ὅτι καὶ ἀλλαχόθι μὲν ὁ ποιητὴς τὰ δαιμόνια πράγματα κοσμεῖ χρυσῷ, τῷ δοκοῦντι ἀφθίτῳ διὰ τὸ ἀνίωτον, τιμῶν τὰ ἐκείνων ὕλῃ τῇ παρ' ἡμῖν ἀξιολόγῳ. καὶ ἐνταῦθα δέ, τὰ τοῦ Ποσειδῶνος ὁμοίως ἀποσεμνύνει. μεταλλεύσας ὅλην μέθοδον ἀναστηλώων ἐπ' αὐτῷ, καθάπερ πρὸ τούτων καὶ ἐπὶ τῷ Διί. μόνους γοῦν τοὺς ἵππους αὐτῷ χαλκόποδας εἰπών, καὶ τὸν ἄξονα χάλκεον, ἐκ χρυσοῦ τἄλλα ποιεῖ. τά τε δώματα ὡς προεγράφη, καὶ ἵππους ὠκυπέτας χρυσέαις ἐθείραις κομόωντας, ἃ δὴ ἐπαινετὸν ἵππων ἐστί. χρυσὸν δέ φησιν αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροΐ, γέντο δέ, τουτέστιν ἔλαβε, τὸ ἱμάσθλην, χρυσείην, εὔτυκτον. καὶ ἀμφὶ τοῖς τῶν ἵππων δὲ ποσὶ περιών, πέδας ἔβαλε χρυσείας, ὅπερ ἡ τοῦ Διὸς ἔρα οὐκ εἶχεν. ἵππους δὲ ὁ μῦθος αὐτῷ δίδωσιν, ἐριώλην καὶ γλαῦκον, ἢ ἐγκέλαδον καὶ ἀθίνοντα. τοῦτο μέν, διὰ τὸ θορυβῶδες τοῦ ἐννοσιγαίου. παρ' ὃ καὶ δυναμένη μία τῶν Νηρηίδων πέπλασται. ἐγκέλαδον δέ, διὰ τὸν κελάδοντα πόντον. γλαῦκον δέ, διὰ τὴν γλαυκὴν θάλασσαν. ἧς καὶ δαίμονα γλαῦκον οἶδεν ἡ ποίησις τὸν αἰθυδόνιον, καὶ γλαυκὴν Νηρηίδα. ἐριώλην δέ, διὰ τοὺς ὑγροὺς ἀσταθεῖς ἀνέμους. ὧν καὶ ἡ σφοδρὰ καὶ καταιγιδώδης ἐριώλη, ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. Ἰστέον δὲ ὅτι χαλκόποδες ἵπποι, οὐ μόνον οἱ στερεόποδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἠχόποδες. λέγει δέ που καὶ ἐριγδούπους πόδας ἵππων, καὶ ὑψηχέας ἵππους, ἐν οἷς ὑψοῦ ὁ ἦχος ἐκ τῶν ποδῶν. ὅτι δὲ ἠχητικὸς ὁ χαλκός, ἐξ οὗ καὶ οἱ ἵπποι, ὡς ἐρρέθη, χαλκόποδες οἱ ἠχόποδες, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ἤνοπα λέγεσθαι χαλκόν, ὅ ἐστιν ἔμφωνος. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ καθ' Ἡρόδοτον ἱστορία ἐκείνη. λέγουσα ὅτι Βαρκαῖος χαλκεύς, Λιβυκὴ δὲ πόλις ἡ Βάρκη, ὑπόνομον ἐκμηχανησαμένων πολεμίων ἐν τῇ κατ' αὐτὸν πόλει ὀρυγέντα, δι' ἀσπίδος ἐπιχάλκου ἐφράσατο. περιφέρων γάρ φασιν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ τείχους, προσῖσχε τῷ δαπέδῳ. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἦν κωφά. ἔνθα δὲ ἐγεωρύχουν οἱ πολέμιοι, ἤχει ὁ χαλκὸς τῆς ἀσπίδος. καὶ οὕτως ἀντορύξαντες οἱ Βαρκαῖοι, καὶ ἐντυχόντες τοῖς πολεμίοις, ἀπέκτειναν αὐτούς. ἡ γοῦν ἐνάργεια, ἠχητικώτερον τῶν λοιπῶν ὑλῶν κατέλαβε τὸν χαλκόν. ὅθεν καὶ κύων χαλκεόφωνος, παροικῶς τὸν ἐξ ὧν χαλκῷ εἴπῃς ἐξανδριβοῖτο. Τὸ δὲ γέντο, ἀχρεῖον μὲν τοῖς πεζογραφοῦσιν. ἐπεὶ δὲ ἡ παρεμβολὴ καὶ αὐτὸ ἔχει, ἰστέον ὅτι δωρικὴ μέν ἐστιν ἡ λέξις. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕλετο, κατὰ συγκοπὴν ἕλτο. ὡς ἥλατο ἄλατο ἄλτο. καὶ τροπῇ δωρικῇ γέντο. καθὰ καὶ τὸ φίλτης κύριον, φέντης παρὰ Πινδάρῳ κεῖται. καὶ τὸ φίλτατος δέ, φέντατος εὕρηται δωρικῶς. προσθήκη δὲ τοῦ γ', γέγονε γέντο, ἀποδοθὲν εἰς μόνην ποίησιν, οὐδὲν ἧττον τοῦ γέντα, ὃ δηλοῖ θρακιστὶ τὰ κρέα ὡς οἱ τὰ τῶν γλωσσῶν ἱστορήσαντές φασι. ταῖς δὲ εἰρημέναις δωρικαῖς λέξεσιν, ἀκολουθοίη ἂν καὶ τὸ ἀθήλη ἀθήνη. καὶ τὸ γάνος, ὡς ἐκ τοῦ γάλα. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ἀνάπαλιν δέ γε ταύταις ἀττικῶς, τὸ νίτρον, ἐξ οὗ λίτρον, ὅθεν τὸ ψευδόλιτρον παρὰ τῷ κωμικῷ. ἔτι δὲ καὶ τὸ νεογιλόν, ὡς ἐκ τοῦ νεογνόν, ὅθεν συγκέκοπται τὸ νεογνόν. Ὅτι τερατολογῶν Ὅμηρος καὶ τὴν διφρηλασίαν τοῦ Ποσειδῶνος, φησί. βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματα, ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα. γηθοσύνῃ δὲ θάλασσα

διΐστατο

δίστατο. τοὶ δ' ἐπέτοντο ῥίμφα μάλα. εἶτα ἑρμηνεύων ὡς ἐπέτοντο, φησίν. οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων. Καὶ ὅρα ὡς τερατωδέστεροι οὗτοι τῶν ἐφεξῆς τινῶν. εἰ ἐπὶ ῥηγμῖνος, ὅ ἐστιν ἐπιφανείας θαλάσσης καὶ αἰθερίκον ἀφεῖσι σκιρτῆν τις ἴδιον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὡς τῷ δεσπότῃ τῷ Ποσειδῶνι τὰ τῆς κήτεα ἀτάλλει, τουτέστι σκιρτᾷ, καὶ ἡ θάλασσα δίσταται ὁδοποιοῦσα οἷον αὐτῷ. τῷ μέντοι Ἑρμῇ ἐν Ὀδυσσείᾳ διὰ θαλάσσης ἰόντι, οὐδὲν τοιοῦτον ποιοῦσιν. οὐ γὰρ ἐπιστάτης θαλάσσης ὁ Ἑρμῆς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐδὲ ἑαυτὸν καινὸν ἐᾷ ὁ ποιητής, ᾧ καὶ τερατολογεῖν δίδοται, τοιαῦτα λέγειν. ὅπου γε Καλλισθένης τὸ Παμφύλιον πέλαγος Ἀλεξάνδρου παριόντος, εἰ καὶ μὴ γαθόσυνον διαστῆναι ὡς ἐν ὁδοποιίᾳ, ἀλλ' ἐξυπτιάσασαν λέγει αἰσθομένην δι' τῆς ἐκείνου πορείας, καὶ οὐδ' αὐτὸν ἀγνοοῦσαν τὸν ἄνακτα. ἵνα τὸν ὑποκυρτοῦσθαί πως, δοκῇ προσκυνεῖν. Τὸ δὲ πάντοθεν, προπαροξύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς θεν τῶν ὁ παραληγόμενα, ἐν τούτοις μόνοις προπαροξύνονται, ὄπισθεν, ἔνδοθεν, ἄλλοθεν, ἑκάστοθεν, ἀπόπροθεν, ἔκτοσθεν. τὰ δ' ἄλλα πάντα, παροξύνονται, δι' ποντόθεν τὸ ἐκ πόντου. αἰνόθεν τὸ ἐξ αἴνου πόλεως. καὶ τὸ ἐξ αἰνοῦ πράγματος, δι' αἰνόθεν αἰνῶς. θεόθεν. ἀβυδόθεν. οἰόθεν, ἐκ τοῦ οἶος ὁ μόνος. πατρόθεν. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ κευθμῶν, ἀπὸ εὐθείας ἐστί τῆς, ὁ κευθμός, ὡς δρυμός, σταθμός, βαθμός. τοὺς δὲ εἰπόντας αὐτὸ συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ κευθμώνων, οὐ ποιοῦντες οὐκ ἀποδέχονται οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ γηθοσύνῃ, ἐνταῦθά τινες εἶπον ἀντὶ τοῦ χαίρουσα, ὡς ἀπὸ ἀρσενικοῦ τοῦ ὁ γηθόσυνος. οἱ δ' ἀκριβέστεροι τῶν παλαιῶν, φασὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι τοῦτο γενέσθαι, λέγοντες ὅτι ἰδοὺ δικαιόσυνος μὲν οὐχ εὕρηται. δικαιοσύνη δέ, ἐπ' οὐδετέρου ὀνόματος ἐστὶν ἐπίθετον, ἀλλὰ μόνον πρᾶγμα σημαίνει, τουτέστιν ἕξιν ψυχικήν. προσθετέον δέ, καὶ ὅτι δεσπόσυνος μέν, εὕρηται παρ' Εὐριπίδῃ, οὐ μὴν δὲ καὶ δεσποσύνη. οὔκουν ἐξ ἀνάγκης εἴπερ ἀρσενικῶς λέγεται ὁ γηθόσυνος ἐν τῷ, γηθόσυνος χάρμη, ἔσται καὶ ἡ γηθοσύνη θηλυκὸν ἐξ αὐτοῦ. ὡς οὐδὲ τοῦ πίσυνος, ἔσται θηλυκὸν ἡ πισύνη. οὐδὲ ἡ θαρσύνη, τοῦ θάρσυνος. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὰ διὰ τοῦ συνη θηλυκά, οὐκ ἐπίθετά εἰσι παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' δι' κυρίων σημαντικὰ πραγμάτων καὶ ἐνεργημάτων τινῶν. ὁποῖον τό, κερδοσύνη, δρησμοσύνη, παλαισμοσύνη, ἀλλαγοσύνη, τοξοσύνη, βελοσύνη. ὅμοιον δὲ καὶ τό. ταρβοσύνη. καὶ ὅσα τοιαῦτα πραγμάτων κατηγορικὰ καὶ παθημάτων δηλωτικά. Ὅρα δὲ καὶ ὅ, γηθοσύνῃ δίστατο, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως δίστασθαι, ὁποῖον καὶ τό, διαστήτην ἐρίσαντε. ὅ τινες μεταγράψαντες καὶ ἄλλως ἑρμηνεύσαντες, ἐχρέωσαν. εὕρηται γὰρ ἐκεῖνο ἐν οὐκ ἀγαθοῖς ἀντιγράφοις γραφέν, διὰ στήτην ἐρίσαντε, τουτέστι διὰ γυναῖκας νεικέσαντε, ὡς καὶ προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἐπέτοντο ῥίμφα, διαλυτικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ὠκυπέται. οἱ γὰρ ὠκυπέται, ῥίμφα μάλα πέτονται. οἱ δ' αὐτοί, καὶ εὐσκαρθμοι ὡς ῥηθήσεται. Τὸ δὲ μὴ διαίνεσθαι τὸν ἄξονα, συμπίπτεσθαί τι δηλοῖ καὶ τὸ ἅρμα τοῖς ἵπποις, καὶ ἐλαφροὺς δὲ εἶναι τοὺς ἵππους ἐμφαίνει τοιοῦτον ἅρμα κουφίζοντας, οὗ καὶ ἄξων χάλκεος. ταῦτα δέ, ὕδατος αἰνίττεται τάχος ὅτι κατὰ πλανοῦς φέρεται, ἢ ὑπ' ἀνέμων ἐλαύνεται. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἶπεν ὡς οἱ τροχοὶ οὐκ ἐδιαίνοντο, ἵνα μὴ ἀπιθάνως εἴπῃ, αὐτοὶ γάρ, ἐπιπολῆς ὡς εἰκὸς τοῦ ὕδατος ἐστρέφοντο καθάπερ εἰ καὶ ἐπὶ γῆς, οὐκ ἐβυθίζοντο δέ. ὅθεν ὁ ἄξων, ἀδίαντος ἔμενε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν εἴτε ἁρμάτων, εἴτε ἁμαξῶν, ἀμφαξονεῖν λέγεται παροιμιακῶς τὸ μὴ πορεύεσθαι κατ' ὀρθόν. τίθεται δὲ κατὰ Παυσανίαν ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν τὰ γόνατα ἀσθενούντων καὶ ἐκκλωμένων. Ὅτι εὔσκαρθμοι ἵπποι, καθάπερ καὶ εὔσκαρθμος Μύριννα, οἱ εὐκίνητοι, παρὰ τὸ εὖ σκαίρειν. φασὶ γάρ. τὸν δέ, ἦγον δὴ Ποσειδῶνα ἐς νῆας εὔσκαρθμοι φέρον ἵπποι. Ὅτι χρᾶται καὶ νῦν συνήθει σχήματι διηγήσεως ὁ ποιητής, εἰπών. ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης, μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης. ἔνθα τοὺς ῥηθέντας ἵππους ἔστησε Ποσειδῶν λύσας ἐξ ὀχέων. παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ ἔδμεναι. ἀμφὶ δὲ ποσσίν, ὡς καὶ προεγράφη, πέδας ἔβαλε χρυσείας, ἀρρήκτους, ἀλύτους. ὃ δὴ ἀρετή ἐστι δεσμοῦ. ὄφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν νοστήσαντα ἄνακτα. Καὶ ὅρα ὡς ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα καὶ τὰ κατὰ βυθοῦ περιεργάζεται, ὑπεμφαίνουσα τὸ πολύπλαβος τῆς ἐκεῖ θαλάσσης, καὶ τὸ μέχρι τῶν δηλουμένων νήσων ὡς πρὸς βορρᾶν τὴν τοῦ αἰγαίου πελάγους ἀναπαύεσθαι πλατύτητα. διὸ καὶ πέδας ἐκεῖ τοῖς ἵπποις ὁ Ποσειδῶν περιτίθησιν. ὡς αὐτόθι παυομένου μὲν τοῦ αἰγαίου πελάγους, ἀρχομένου δὲ τοῦ ἑλλησπόντου, ὃς μικρὸν ὅσον ἀπεστενοῦται εἰς θαλάσσης πορθμόν, οὐ κατὰ τὴν τοῦ αἰγαίου χύσιν εὐρυνόμενος, ἀλλ' δι' σφιγγόμενος καὶ πεδούμενος. ἴσως δὲ μᾶλλον τὸ περὶ Τένεδον καὶ Ἴμβρον στῆναι τοὺς τοῦ Ποσειδῶνος ὠκυπέτας, καὶ εὐσκάρθμους, καὶ ῥίμφα μάλα πετομένους ἵππους, αἴνιγμά ἐστι τοῦ μέχρις ἐκεῖ περαιοῦσθαι τὸν ἀγάρροον Ἑλλήσποντον ὡς δοκεῖ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. περὶ δὲ Ἴμβρον καὶ Τενέδου, ἱκανῶς ἐρρέθη καὶ ἐν τοῖς τοῦ προοιμίου (?). Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ τρίοδος ἐκαλεῖτο ὁ τόπος, ὡς μέσον κείμενος αἰγαίου τε καὶ ἑλλησπόντου καὶ μέλανος κόλπου τοῦ πρὸς τῇ αἴνῳ. Καὶ ὅτι οὕτω λαλεῖ ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τοὺς ῥηθέντας ἵππους, ὡς εἴπερ ἦσαν ἀμφίβιοι καὶ αὐτοὶ κατὰ τοὺς θαλαττίους δαίμονας, οἷς καὶ τὰ καλὰ δώματα ὑπόβρυχα πλάττονται, καὶ ἡ λοιπὴ τρυφή. λίμνη δὲ συνήθως παρὰ τῷ ποιητῇ ἡ θάλασσα, διὰ τὸ μὴ ἀπορρεῖν κατὰ τοὺς ποταμούς, ἀλλὰ λίαν μένειν. ὃ καὶ τὴν ἁπλῶς λίμνην καὶ τὸν λιμένα δὲ ποιεῖ. Τὸ δὲ εἶδαρ ἔδμεναι, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἔδω τὸ εἶδαρ. οὕτω δὲ καὶ τό, ἀμφὶ ποσὶ πέδας, ἐκ γὰρ τῶν ποδῶν

δῶν

δῶν αἱ πέδαι, καὶ μόνην τὴν ὁδὸν εἰς ἰ. ὅτι δὲ τὸ παραβαλεῖν εἶδαρ, ταυτόν ἐστι τῷ παραθεῖναι, καὶ ὡς ἐξ αὐτῶν συντίθεται τὸ κοινῶς λεγόμενον παράβλημα, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται.

Τρῶες δὲ φλογὶ ἶσοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ,
Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο,
Ἄβρομοι, αὐΐαχοι. ἔλποντο δὲ νῆας ἀχαιῶν
Αἱρήσειν, κτενέειν δὲ παρ' αὐτόφι πάντας ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος,
Ἀργείους ὄτρυνε βαθείης ἐξ ἁλὸς ἐλθών,
Εἰσάμενος Κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Αἴαντε πρώτω προσέφη μεμαῶτε καὶ αὐτώ.
Αἴαντε, σφὼ μέν κε σαώσετε λαὸν ἀχαιῶν,
Ἀλκῆς μνησαμένω, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο.
Ἄλλῃ μὲν γὰρ ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους
Τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
Ἕξουσιν γὰρ ἅπαντας ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν,
Ἧ ῥ' ὅγ' ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει
Ἕκτωρ. ὃς Διὸς εὔχετ' ἐρισθενέος πάϊς εἶναι.
Σφῶιν δ' ὧδε θεῶν τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν,
Αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους,
Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν
Ὠκυπόρων. εἰ καί μιν ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει.
Ἦ. καὶ σκηπανίῳ γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Ἀμφοτέρω κεκοπὼς, πλῆσεν μένεος κρατεροῖο.
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὕπερθεν,
Αὐτὸς δ' ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι,
Ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς,
Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο,
Ὣς ἀπὸ τῶν, ἤϊξε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Τοῖιν δ' ἔγνω πρόσθεν οϊλῆος ταχὺς αἴας.
Αἶψα δ' ἄρ' Αἴαντα προσέφη τελαμώνιον υἱόν.
Αἶαν, ἐπεί τις νῶϊ θεῶν, οἳ ὄλυμπον ἔχουσι
Μάντει εἰδόμενος κέλεται παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι,
Οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ θεοπρόπος οἰωνιστής.
Ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἠδὲ κνημάων
Ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος. ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ.
Καὶ δ' ἐμοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι
Μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν, ἠδὲ μάχεσθαι.
Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη τελαμώνιος αἴας.
Οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι
Μαιμῶσιν, καί μοι μένος ὤρορε. νέρθε δὲ ποσὶν
Ἔσσομαι ἀμφοτέροισι. μενοινώω δὲ καὶ οἶος

Ὅτι οἱ Τρῶες, φλογὶ ἶσοι ἤγουν ὅμοιοι ἀολλέες, ἠὲ θυέλλῃ, Ἕκτορι Πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτες ἕποντο, ἄβρομοι, αὐΐαχοι. ταῦτα δὲ πρὸς τὸ εὐκίνητον καὶ ἠχητικὸν τοῦ ἔθνους καὶ ἀλόγως ὁρμητικόν. διὰ τοῦτο γὰρ οὐ λέοντας, οὐ λύκους αὐτοὺς, οὐ τοιούτοις τισὶν εἴκασε. καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ μετ' ὀλίγα φλογὶ παρεικάζει. δηλοῖ δὲ τὸ ἄβρομοι, αὐΐαχοι, τὸ ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. ὧν, βρόμος μὲν, ἐπὶ φλογός. ἰαχὴ δὲ, ἐπὶ θυέλλης. αἰολικὴ δὲ ἡ τοῦ υ ἐπένθεσις ἐν τῷ αὐΐαχοι. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀγάω ἀγαὸς ἀγαυὸς, καὶ ἀγαυρός. καὶ ἄρρηκτος, αὔρηκτος. οὕτω δὲ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ ἔωθεν ἐνικλᾶν, εὔωθεν λέγεται. εἰ μή τι ἄρα ἐκεῖνο ἐκ τοῦ εἴωθε τροπῇ ἔπαθε τοῦ ι εἰς υ. Ἱστέον δὲ ὅτι τι εὐχερῶς μὲν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἀΐαχοι ἐκτάσει τοῦ ἀρχούσης, ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἀθάνατος, καὶ ἀκάματος. προέκρινε δὲ τοῦ κοινοῦ καὶ χασμώδους, τὸ καὶ πιστικώτερον καὶ ἀχάσμητον. Καὶ ὅτι βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἀφ' ὧν καὶ τὸ βρέμειν. Παυσανίας δὲ, βρόμον λέγει, καὶ σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον βρόμιον. τὸ μέντοι βρωμᾶσθαι, ὃ καὶ ἐκτείνεται, φασὶν ὁ αὐτὸς ἐπὶ ἀρσένων ὄνων τίθεσθαι ὅτε λιμώττουσιν. ἵνα ᾖ φασὶ βρωμᾶσθαι, τὸ βρώμης ὅ ἐστι τροφῆς δεῖσθαι. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ σύντομον τῶν παραβολῶν, τῆς φλογὸς καὶ τῆς θυέλλης. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν ἀποδόσεων, τοῦ βρόμου δηλαδὴ καὶ τῆς ἰαχῆς. ἔβρεμον, μὲν γὰρ, ὡς πῦρ. ἴαχον δὲ, ὡς ἄνεμος. Ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ ὕστερον, ἐπὶ μόνων ἀγαθῶν τὴν ἐλπίδα τιθέασι, φάμενοι, ὡς οὐδέ

Ἕκτορι πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι μάχεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ.

ποτέ τις ἐλπίζειν κακὰ λέγεται. πανταχοῦ γοῦν ἀγαθὸν τὴν ἐλπίδα εἶδος, φασὶ κἀνταῦθα πολλοὶ τρώων, ὡς ἔλπετο νῆας ἀχαιῶν αἱρήσειν, κτενέειν τε παρ' αὐτόθι πάντας ἀχαιούς. ἡ μέντοι παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ ἐλπὶς, ἄλλως δοκεῖ ἔχειν παρὰ τὸ ὁμηρικὸν, εἴπερ καὶ κακῶν καραδοκίαν ἐκείνη δηλοῖ. Ὅτι ἐν τῷ. ἀλλὰ ποσειδάων γαιήοχος, ἐννοσίγαιος, ἀργείους ὤτρυνεν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, ἀξίως αὐτίθησι τὰ ἐπίθετα. ὁ γὰρ αὐτὸς, καὶ συνέχει γαῖαν, ὡς ἀσφάλιος. καὶ διασείει, ὡς ἐννοσίγαιος. Ὅτι ἐν τῷ τὸν ποσειδῶνα εἰκασθῆναι τῷ κάλχαντι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνὴν, οἷα τῶν ἐννέα κηρύκων ἰσοχάζοντός τινος εἶναι τὸν κάλχαντα, ὡς καὶ προερρέθη. οὐ γὰρ ἡ φωνὴ ἀτειρὴς τῷ ἀσυμφώνῳ. ἔοικε δ' ἐν τούτοις ὁ κάλχας μεγαλοφώνως ἐκβοηθίσαι, ἐν τῇ θαλάσσῃ πτώσιν ἑαυτῶν, φεύγοντες οἱ ἀχαιοί. καὶ οὕτως ἐντρέψαι, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν τάξιν στρέψαι. διὸ ποσειδῶν λέγεται ἐλθὼν ἐξ ἁλὸς, καὶ ὁμοιωθεὶς κάλχαντι, θαρρῦναι τοὺς ἕλληνας, ὡς καὶ προεδηλώθη. Ὅτι ἀνδρίων ἔπαινος πρὸς τοὺς αἴαντας ῥηθὲν τὸ, ὑμεῖς μέν τε σαώσετε λαὸν ἀχαιῶν ἀλκῆς μνησάμενοι, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο, τουτέστιν ἀκράτως αἰδεσάμενοι, καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς ἔχοντες εἰς νοῦν, ὡς ἢ στῆναι, ἢ φυγεῖν. ἢ καὶ ἄλλως, ἀλκήεντες φανέντες διόλου καὶ μὴ πρὸς ὥραν τινὰ, ὡς ἀνδρίσασθαι πρὸς ὀλίγον, εἶτα φυγεῖν.

Ὅτι πάνυ ἐξαίρων ὁ τοῦ μύθου ποσειδῶν τὸν ἕκτορα, φησὶ πρὸς τοὺς αἴαντας, ὡς ἄλλῃ μὲν ἤγουν ἀλλαχοῦ, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ἐν ἄλλῃ τάξει, ἢ μερίδι, ἢ φάλαγγι, ἔγωγ' οὐ δείδια χεῖρας ἀάπτους τρώων, οἳ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, τουτέστιν ὁμιλαδὸν, παμπληθεί. ὃ δὴ καὶ μετ' ὀλίγα κείμενον, τὴν τῶν ὅλων τρώων δηλοῖ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους ἔξωθεν ἄνοδον καὶ ἔσω κάθοδον ὡς πρὸς νῆας, πάνυ ἐναργῶς φρασθέν. εἶτα ἐπάγει ἐφεξῆς, ἕξουσι γὰρ ἤτοι κωλύσουσιν ἅπαντας, ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί. τῇ δὲ δὴ, ἤγουν ἐνταῦθα, αἰνότατον περιδείδια μή τι πάθωμεν. ᾗ ῥ' ὅγε, ἤγουν ἔνθα ὅδε ὁ λυσσώδης φλογὶ εἴκελος ἡγεμονεύει ἕκτωρ. δῆλον δὲ ὡς διαβάλλει τοῖς ἐχθροῖς τὸν ἕκτορα ὁ ποσειδῶν, λυσσώδη αὐτὸν καὶ φλογώδη προσειπών. ἐπαγαγὼν καὶ τὸ, ὃς διὸς εὔχεται ἐρισθενέος πάϊς εἶναι. ψεύδεται δὲ ἡγεμονικῶς καὶ οἰκονομικῶς ἐρεθίζων τοὺς ἀχαιοὺς, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἀντιστάντες, εἶεν οὕτω φῶτες ἰσόθεοι. ὥρμηται δὲ ἡ διαβολὴ ἐκ τοῦ, τιοίμην ὡς τίεται ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων. ὅπερ εὔξατό ποτε ἕκτωρ. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ τῇ, ἄλλῃ μὲν οὐ δείδια, τῇ δὲ, ἀντίκειται συνδετικῶς ἀλλήλοις. ὡς τὸ, ἀλλαχοῦ μὲν οὐ δέδια, ταύτῃ δὲ, ἤγουν ἐνταῦθα. Καὶ ὅτι τὸ, ᾗ ῥ' ὅγε, πληρωματικῶς ῥοίζου χάριν παρενέβαλε τὸν ῥά σύνδεσμον, οὐ μὴν κατά τι ἀναγκαῖον. ὡς δηλοῖ τὸ, ἢ ὅγε δίφρους ἑλών. ὅπερ ἀσυμμέτρως ἐν τῇ κ' ῥαψῳδίᾳ χασμᾶται ἄρροιζον. Ὅτι τὸ κοινῶς λεγόμενον, ὁ θεὸς ὁδηγήσει, θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσει λέγει ὁ ποιητὴς, ὅπερ ἐστὶ θεῖον εἰς νοῦν. ταυτὸν γὰρ ἐν πολλοῖς τὸ θεῖναι καὶ τὸ ποιῆσαι, φησὶ γοῦν, σφῶιν δ' ὧδε θεὸς ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειε, αὐτώ θ' ἑστάμεναι κρατερῶς. ἤγουν ὑμᾶς τοὺς αἴαντας, καὶ ἀνωγέμεν ἄλλους. δῆλον δ' ὅτι ἀρετὴν ἀγαθοῦ στρατηγοῦ ὑπογράφει τὸ αὐτόν τέ τινα ἑστάμεναι κρατερῶς, καὶ κελεύειν ἄλλοις. Εἶτα εἰς πάνυ πλεῖον θαρρύνων τοὺς ἥρωας ὁ μυθικὸς ποσειδῶν, ἐπάγει ὡς οὕτως ἂν καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν, εἰ καί μιν ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείρει. ὃ ταυτόν ἐστιν ἐνταῦθα τῷ, ὑπὲρ αἶσαν. ταυτὸν γὰρ αἶσα, καὶ ζεὺς ὀλύμπιος. ὑπερβολικῶς δὲ καὶ σεμνῶς εἴρηται, ὡς οἱ αἴαντες καὶ ἐσσύμενόν περ διώξουσι τὸν ἕκτορα, εἰ καὶ ὁ ζεὺς αὐτὸς ἐγείρει. Ὅρα δὲ τὸ ἐρωήσαιτε ἀπὸ νηῶν, ἀλλοπαθῶς λεχθὲν, δηλοῖ γὰρ, οὐχ ὅτι αὐτοὶ ἐρωήσαιτε, ἀλλὰ τὸν ἕκτορα εἰς ἐρωὴν κινήσοιτε διώξαντες. Ὅτι ποσειδῶν σκηπανίῳ ἀμφοτέρω τὼ αἴαντε κεκοπὼς, πλῆσεν μένεος κρατεροῖο. γυῖα δὲ θῆκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. προσυπακουστέον δὲ εἰς τὸ πόδας, τὸ ἔνερθεν. ἐλλειπῶς γὰρ εἴρηται διὰ συνεμφασίαν ὑποκαταβὰς τοῦ, ἤγουν ἔνερθεν πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν. δῆλον δὲ ὅτι παρὰ τὰ γυῖα, ἃ τὰς χεῖρας ἰδίᾳ δηλοῖ πολλαχοῦ, γίνεται καὶ ἐγγύη, ἡ ὥσπερ ἐν χερσὶ τεθεῖσα τοῦ κατεγγυηθέν. καὶ τὸ ἐγγυαλίζω, ἤγουν ἐν χερσὶ τίθημι. καὶ τὸ ὑπόγυον, ὃ καὶ ἐξ ὑπογύου λέγεται, τὸ ἐγγύς φασι προσδόκιμον. ἢ παραυτίκα γεγονὸς, καὶ ὡς εἰπεῖν, πρόχειρον. ἢ μᾶλλον ὑποχείριον. ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι πᾶσα θεία ῥάβδος παρ' Ὁμήρῳ δρᾷ μέγα τι καινόν. δι' ἧς τῆς ἀθηνᾶς, εἰς ὀδυσσέα ποτὲ μὲν, νέον ποιοῦσα. ποτὲ δὲ, γέροντα. ἢ τοῦ χρυσορράπιδος ἑρμοῦ, ἐπὶ τοῖς ἐγρηγορόσιν, ἢ καθεύδουσιν. ἢ τῆς κίρκης, κατὰ τῶν πινόντων κυκεῶνα. οὕτω δὴ κἀνταῦθα τὸ τοῦ ποσειδῶνος σκηπάνιον ἤτοι σκῆπτρον, ἐρεθίζει τερασίως τοὺς αἴαντας. γλώσσης δέ φασι κυπριαίων τὸ σκηπάνιον. εἴτε δὲ κεκοπὼς γράφει τις, εἴτε κεκοφὼς ὡς τὸ κεκλοφὼς, ἄμφω ἀνάλογα. καὶ Ἀρίσταρχος ἀρέσκεται ταῖς δυσὶ γραφαῖς. ἐπὶ ἁπλῆς δὲ κρούσεως ἐνταῦθα τὸ κεκοπὼς, καθὰ καὶ τὸ, τίς ὁ κόπτων τὴν θύραν. δηλοῖ δέ ποτε καὶ σωματικὴν τομήν. ὁ δὲ δράκων ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἔκοψεν αἰετὸν κατὰ τὴν δέρην, κατὰ τὰς ἀμφοτέρας τὰς σημασίας τῆς λέξεως. Ὅτι ὅπῃ μέν πως ὁ ποσειδῶν εἰς ἀχαιοὺς ἦλθεν, οὐ λέγει ὁ ποιητὴς, ἀσχολήσας ἑαυτὸν εἰς ἄλλα τινὰ τῶν ἐκείνου. ἀπιόντα δὲ, οὕτω φράζει. αὐτὸς δ' ὥς τ' ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι, ὅς ῥά τ' ἀπ' αἰγίλιπος πέτρης περιμήκεος ἀρθεὶς, ὁρμήσει πεδίοιο ἤγουν διὰ τοῦ πεδίου διώκειν ὄρνεον ἄλλο, ὣς ἀπὸ τῶν, ἤϊξε ποσειδάων. Καὶ ὅρα τὸ, ὄρνεον ἄλλο, τουτέστιν ἕτερον τῷ εἴδει,

ἄλλο

ἀλλόφυλον. ἐμφαίνει γάρ φασιν ὁ ποιητὴς τὸν ἱέρακα, τῶν ὁμοφύλων μὴ ἀπέχεσθαι. οὕτω φασὶ καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι, τὸ ἄλλοι, ἀντὶ τοῦ ἑτερογενεῖς πρὸς τὸν δελφῖνα, κήτους ὄντα οὐ μὴν ἰχθύν. Τὸ δὲ ἴρηξ, ἰωνικῶς ψιλοῦται, εἰ καὶ τὸ ἱέραξ δασύνεται. πέτραις δὲ ὡς ἐπὶ πολὺ τὰ τοιαῦτα ἐπικαθέζεσθαι ὄρνεα ἡ ἐνάργεια φαίνει. Τὸ δὲ περιμήκης, βαρύνεται κανόνι τούτῳ, τὰ εἰς ης σύνθετα γενόμενα παρ' οὐδέτερον εἰς ος τῷ η παραληγόμενον, βαρύνεται. κῆτος, μεγακήτης, μῆκος, περιμήκης. ἦθος, κακοήθης. τὸ λαθικηδὴς, καὶ οἰνοπληθὴς, οὐκ ἀπὸ τοῦ κῆδος καὶ πλῆθος· ἀλλὰ παρὰ ῥῆμα. τὸ κήδω καὶ πλήθω γεγόνασι. Τὸ δὲ εἶξε, ταυτόν ἐστι τῷ, ῥᾷον ἀπῆλθεν. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα ὁ λοκρὸς αἴας εἰπὼν γνῶναι τὸν Ποσειδῶνα ῥεῖα ἀπιόντα. Ὅτι ἐν τῷ, αἶαν, ἐπεί τις θεῶν, οἳ ὄλυμπον ἔχουσι μάντει εἰδόμενος, κέλεται μάχεσθαι. οὐδ' ὅγε Κάλχας ἐστὶ καὶ ἑξῆς, χωλὸν τὸ ἔπος μὴ ἔχον ἀπόδοσιν. ἐπεὶ γὰρ ὄντων τῶν καθ' ἑξῆς ἐπῶν, οἵαν αὐτὸς ἐρεῖ ἀπόδοσιν, ἀλόγιστός ἐστιν. ἡ γοῦν ὁ ταῦτα λέγων λοκρὸς αἴας τεταραγμένος ὢν οὐ κρατεῖ τῆς φράσεως, ἢ μέλλων ἀποδοῦναι, ὅμως ὑπεκλάσθη ὑπὸ τοῦ τελαμωνίου ἐγκόπτεται, συνάψαντος τὸν οἰκεῖον λόγον καὶ παραφάσαντος τὰ τοῦ λοκροῦ. ἅπερ ἐπίτηδες πεποίηται, ἵνα τῇ προσωπικῇ μιμήσει ἐμφαίνηται ἡ ποιητικὴ ἀρετή. τινὲς μέντοι δύο στίχους κρεμάσαντες, εἶτα τὴν ἔννοιαν πληροῦσιν ἀποδοτικῶς, ἵνα εἴπῃ. αἶαν, ἐπεί τις θεὸς εἰκασθεὶς μάντει κελεύει μάχεσθαι, οὐχ οὗτος Κάλχας ἐστίν. ἔχει δὲ καὶ πάλιν ἡ ἔννοια οὐδὲν γενναῖον, ἀλλ' ἔστιν ἀληθῶς ἡ φάσις χωλεύουσα. λέγει δ' ἐν τούτοις Κάλχαντα, τὸν θεοπρόπον οἰωνιστὴν, ὡς εἴ τις εἴποι, μάντιν οἰωνοπόλον. γενικοῦ μὲν ὄντος ὀνόματος τοῦ θεοπρόπου, ὡς καὶ τοῦ μάντις, εἰδικοῦ δὲ τοῦ οἰωνιστοῦ. Ὅτι τὸ, ἴχνια γὰρ μετόπισθε ποδῶν, ἠδὲ κνημάων ῥεῖ' ἔγνων ἀπιόντος, ἀρίγνωτοι δὲ θεοί περ, ὅπερ ὁ λοκρὸς αἴας περὶ Ποσειδῶνός φησι, χρήσιμόν ἐστι πρὸς τὸ παραδηλοῦν, εἴς τινα θείαν ἐνάργειαν καὶ ἐνέργειαν ἐκ μικρᾶς ἀφορμῆς μέγα τι ἐνδεξαμένην. καὶ γάρ τοι καὶ ὁ ῥηθεὶς αἴας, ἐκ μόνων ἰχνῶν ἔγνω παρουσίαν θεοῦ. ὡς οἷα τοῦ Ποσειδῶνος ἐν τῷ ταχὺ ἀπιέναι καὶ κοῦφα βαίνειν, οὐ μὴ δὲ ἴχνη ἐντυπώσαντος ὡς χαράξαι πέδον τὴν γῆν ἀπομάξασθαι, ἢ καὶ πλατὺ διαβαίνοντος, ὡς πολὺ διεστάναι ἀλλήλων τὰ ἴχνη καὶ μὴ κατὰ βῆμα ἀνθρώπου. ἢ καὶ ὡς λίαν ταχὺ καὶ ἀχρόνως ἴχνος ἐπὶ ἴχνει τιθέντος. τὸ δὲ εἶναι τὸ θεῖον ἀρίγνωτον, οὐχ ἁπλῶς ἐρρέθη, ἀλλ' ὅτι δηλαδὴ ἐν ἐνεργήματι οἰκεῖον ἐκ φύσει. ὅπερ οὐ κατὰ τὰ ἀνθρώπινά ἐστιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἴχνια δὲ ποδῶν, ἠδὲ κνημάων, περιττῶς κεῖσθαι δοκεῖ τὸ κνημάων. ἴχνη γὰρ αἱ κνῆμαι οὐ τυποῦσιν. εἰ μὴ ἄρα ὅτι ἐρείδουσαι, τῷ βάρει βαθύνουσι τὰ ἴχνη. καθὰ καὶ βραχίων, τῇ χειρὶ συνεργάζεται τὰ κοιλώματα. Ὅτι σημεῖον τοῦ θεόθεν εἰς μάχην ἐρεθισθῆναι ὁ λοκρὸς αἴας ἑαυτῷ περιΐζει, τοιοῦτον. καί δ' ἐμοὶ αὐτῷ φησι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισι μᾶλλον ἐφορμᾶται πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Καὶ ὅρα συχνὰ ἐνταῦθα πάρισα. τά, τε ἄλλα, καὶ τὸ ἔνερθεν καὶ ὕπερθεν, καὶ ταῦτα μὲν ὁ λοκρός. ὁ δὲ μέγας, παραφράζων δεξιῶς τὸ πλευταῖον ἔπος, καὶ τὰ λοιπὰ δὲ ἄλλως φράζων, ἐπάγει. οὕτω νῦν καὶ ἐμοὶ, περὶ δούρατι χεῖρες ἄαπτοι μαιμῶσι. καί μοι μένος ὤρορε. νέρθε δὲ ποσσὶν ἔσσυμαι ἀμφοτέροισιν. εἶτα τὸ κεφάλαιον τοῦ θάρσους δηλῶν, ἐπάγει. μαιμώω δὲ καὶ οἶος ἕκτορι πριαμίδῃ ἄμοτον μεμαῶτι, μάχεσθαι. ταῦτα δὲ πάντα, θάρσους εἰσὶ χαρακτῆρες, καὶ οἷα λέγεσθαι ὑπὸ θαρσαλέων ἀνδρῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐμοὶ αὐτῷ, συνήθως Ὁμήρῳ πέφρασται ἀντὶ τοῦ ἐμαυτῷ, ἐπεὶ μὴ δὲ οἶδε σύνθετον ἀντωνυμίαν. καὶ ὅτι τὸ οἶος ἕκτορι μάχεσθαι, ὅπερ διαλελυμένως μονομαχίαν περιλαλεῖ, ἐπὶ μὲν τῷ τελαμωνίῳ λεχθῆναι, μικροπρεπῶς ἔχει. τί γὰρ μέγα εἴπερ ὁ τοιοῦτος αἴας, μόνος δίχα τοῦ λοκροῦ μαχεῖται μόνῳ τῷ ἕκτορι. ἔστι δὲ ἀληθῶς μεγαλοπρεπὲς, εἰ μόνος ἐκ πάντων ἀχαιῶν ὁ τελαμώνιος ἀντικατασταίη τῷ νῦν τηλικούτῳ ἕκτορι. καὶ ὅτι χρόνου μετάθεσιν καὶ νῦν πέπονθε τὸ ὤρορεν, ὡς τοῦ μεγάλου ὡς τῆς παραληγούσης μεταπεπτωκότος εἰς τὴν ἄρχουσαν. καὶ ὅτι ὁ μὲν τελαμώνιος ὡς νωθὴς καὶ πολὺ μετέχων ἰδίας ἀνδρείας, οὐ ταχὺ κατὰ τοὺς παλαιοὺς τῆς τοῦ ποσειδῶνος ἐπικουρίας αἰσθάνεται. ὁ δὲ λοκρὸς, πρῶτος. οὔπω τι πάνυ ἀνδρεῖος, ἀλλὰ καὶ ὀξύτερος ἐπισημήνασθαι. ὃς καὶ τὴν τοῦ ποσειδῶνος ἀπέλευσιν τοῦ μεγάλου αἴαντος μὴ γνόντος, αὐτὸς ἐσημήνατο, καθὰ προσεχῶς ἐρρέθη. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, περὶ δούρατι χεῖρες μαιμῶσι, τὴν περὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνταχθεῖσαν οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ διὰ τὸ εἰλῆφθαι ἀντὶ ἐπιτάσεως, δηλοῖ γοῦν τὸ περισσῶς. ἄλλως δ' ἄν τις, δουρὸς μαιμῶσιν εἶπε χεῖρες, κατὰ τὸ, καὶ πῶς ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου; τὸ δὲ ἕκτορι πριαμίδῃ, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτου, καὶ εἴπου δὲ ἀλλαχόθι οὕτω κεῖται, παρέλκει. πρὸς μέτρου τε ἀναπλήρωμα, καὶ εἰς σέμνωμα δὲ τοῦ γέροντος Πριάμου. Οἳ ἐν τῷ, χάρμῃ γηθόσυνοι, τήν σφιν θεὸς ἔμβαλε θυμῷ, περὶ δὲ τῶν αἰάντων ὁ λόγος οἰκεῖος ὢν ἐπὶ θαρραλέων στρατιωτῶν λέγεσθαι, ἔοικε τὸ γηθόσυνοι, ἐτυμολογίαν εἶναι τῆς χάρμης. γεγηθέναι γὰρ καὶ χαίρειν, ταυτά εἰσιν. ὥστε λέγοιτο ἄν, ἡ μάχη χάρμη, οὐ μόνον κατὰ ἀντίφρασιν, ἀλλὰ καὶ κυρίως, ἐπεὶ χαίρουσιν οἱ ἀνδρεῖοι ἀμυνόμενοι, διό τινες οὐδὲ τὴν μάχην αὐτὴν, χάρμην φασὶν, ἀλλὰ τὴν εἰς μάχην προθυμίαν. καὶ ἄλλως δὲ, ἡ μάχη, μετὰ θυμοῦ. ὁ δὲ θυμὸς, μέλιτος γλυκίων καταλειβομένοιο τῷ θυμουμένῳ γίνεται. εἴη ἂν οὖν καὶ διὰ τοῦτο ἡ μάχη, χάρμη λεγομένη. τουτέστι χάρμα τι καὶ χαρὰ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν δι' γλυκύτητα. ὥσπερ καὶ τὸ βρῶμα, βρώμη λέγεται ποιητικώτερον.

Τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν γαιήοχος ὦρσεν ἀχαιούς,
Οἳ παρὰ νηυσὶ θοῇσιν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ.
Τῶν ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο.
Καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισι
Τρῶας, τοὶ μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ.
Τοὺς οἵ γ' εἰσορόωντες, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον,
Οὐ γὰρ ἔφαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ. ἀλλ' ἐνοσίχθων
Ῥεῖα μετεισάμενος, κρατερὰς ὤτρυνε φάλαγγας.
Τεῦκρον ἔπι πρῶτον καὶ Λήϊτον ἦλθε κελεύων.
Πηνέλεών θ' ἥρωα, Θόαντά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰδὼς ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, ὕμμιν ἔγωγε
Μαρναμένοισι πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς.
Εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο,
Νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ τρώεσσι δαμῆναι.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι,
Δεινόν. ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἔφασκον.
Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τοπάρος περ
Φυζακινῆς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν, αἵ τε καθ' ὕλην
Θώων, πορδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται,
Αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐδ' ἔπι χάρμη.
Ὣς τρῶες τοπρίν γε μένος καὶ χεῖρας ἀχαιῶν
Μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἐναντίον, οὐδ' ἠβαιόν.
Νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται
Ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν,
Οἳ κείνῳ ἐρίσαντες, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι
Νηῶν ὠκυπόρων, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς.
Ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον αἴτιός ἐστιν
Ἥρως Ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
Οὕνεκ' ἀπητίμησε ποδώκεα Πηλείωνα,
Ἡμίας γ' οὔπως ἔστι μεθιέμεναι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν,
Ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ μεθίετε θούριδος ἀλκῆς,
Πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε
Ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, ὅς τις πολέμοιο μεθείη
Λυγρὸς ἐών. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.
Ὦ πέπονες. τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον
Τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος
Αἰδῶ καὶ νέμεσιν. δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν.
Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει
Καρτερός, ἔρρηξεν δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.
Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν ἀχαιούς.

Ὅτι πολλοὶ ἀχαιοὶ τὴν μάχην ἀφέντες, παρὰ νηυσὶν ἀνέψυχον φίλον ἦτορ, ἤγουν ἀνελάμβανον τὴν ψυχήν. τῶν, ἤγουν ὧν ἅμα τ' ἀργαλέῳ καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο. καί σφιν ἄχος κατὰ θυμὸν ἐγίνετο δερκομένοισι τρῶας, τοὶ ἤγουν οἳ, μέγα τεῖχος ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ, καθὰ προείρηται. οὓς καὶ εἰσορόωντες ἀχαιοί, ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα λεῖβον. Καὶ ὅρα τὸ τοῦ λόγου παντὸς περιπαθές, οὗπερ αἰτία, τὸ ἄκρον τοῦ κινδύνου. οὐ γὰρ ἔφαν φασὶ φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, καμάτῳ φίλα γυῖα λέλυντο, ἐκλυτὴν μελῶν καὶ τὸν πολὺν κάματον ὁρίζεται. κακουργεῖ γὰρ ὁ κάματος πολλὰ τοὺς ζωτικοὺς συνδέσμους. διὸ καὶ οἱ τεθνεῶτες, καμόντες λέγονται. ὥστε, λυσιμελὴς καθὰ ὁ ὕπνος καὶ ὁ θάνατος, οὕτω καὶ ὁ κάματος. Τὸ δὲ φίλα γυῖα, φίλη φράσις Ὁμήρῳ καθὰ πρὸς ἄλλοις πολλοῖς, καὶ τὸ, φίλαι χεῖρες. καί, φίλον κῆρ. Ὅτι πρὸ ὀλίγου ὁ Ποσειδῶν εἰπὼν τοῖς αἴασιν ὡς ὑμεῖς σαώσετε λαὸν ἀχαιῶν, ἀλκῆς μνησάμενοι, μὴ δὲ κρυεροῖο φόβοιο, ὁ αὐτὸς νῦν ἐπιδρομάδην ἰὼν καὶ δημαγωγῶν, λέγει παραφράζων ἐκεῖνα, ὅτι ὕμμιν ἔγωγε μαρναμένοισι, πέποιθα σαωσέμεναι νέας ἁμάς, ἤγουν ἡμετέρας. εἰ δ' ὑμεῖς πολέμοιο μεθήσετε λευγαλέοιο, νῦν δὴ εἴδεται ἦμαρ ὑπὸ τρώεσσι δαμῆναι. Καὶ ὅρα τὸ ὑπὸ τρώεσσι, δοτικῇ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ἡ ὑπὸ συντέτακται πρόθεσις. Τὸ δὲ εἴδεται ἦμαρ, ἀρχή ἐστι τοῦ λεχθῆναι τὴν ἡμέραν, εἶδος. ἄρχεται δ' ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνι ὁ λόγος. ὁ δὲ ἀριστεῦσιν ὀτρύνων ὀπίσω τοῦ στρατοῦ ὄντας, οὕτω. αἰδὼς ἀργεῖοι κοῦροι νέοι, ὕμμιν ἔγωγε πέποιθα καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅτι ἀγεννῶν, καὶ ἐλλιπῶς καὶ νῦν λέγει ἐν τῷ, αἰδὼς ἀργεῖοι διὰ συντομίαν προοιμίῳ περιπτῶσαι. καὶ ταυτο-

λογίᾳ

λογίᾳ χρῆται ἐν τῷ, κοῦροι νέοι. καὶ περιττολογεῖ ἐν τῷ, ἔγωγε πέποιθα. οὐ πάνυ γὰρ ἀναγκαίως ἐνταῦθα τίθεται τὸ ἔγωγε. τὸ γὰρ πέποιθα, καὶ χωρὶς αὐτοῦ τὴν τοῦ πρώτου προσώπου ἰσχὺν ἔχει. ὅμως δὲ κατ' ἐξοχὴν ἄλλως καὶ διασταλτικὴν ἐρρέθη, ὡς ἂν λέγῃ, ὅτι κἂν μὴ οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ἐγὼ πέποιθα. ὁμοίως δὲ σχηματίσει καὶ κατωτέρω ἐν τῷ, ἔγωγε ἔφασκον. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλως τὸ, κοῦροι νέοι διαλάττεται τὸ σχῆμα ἐπιμονῆς. πρός τι ὑπόμνησιν τῆς ἐν νεότητι ἀκμῆς, ἣν οἱ ἀργεῖοι ῥαθυμοῦντες ἄρτι αἰσχύνουσι. ἔτι ἅμα κατὰ μέθοδον διπλασιάζουσιν ἐν προοιμίοις τὰ ὀνόματα, ὅπερ εἰς τέχνην παραδεδώκασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον. δοκεῖ δὲ καὶ διασταλτικὴν ἐπίστασιν ἔχειν ὁ ῥηθεὶς τῶν λέξεων διπλασιασμός, ἐφιστῶντος τοῦ συμβάλλου ὅτι οὐ πρὸς γέροντας ὁ λόγος, ὧν οὐδὲν δεῖται ἡ μάχη, ἀλλὰ πρὸς κούρους νεαρόχροας, οὓς ὀφείλει ἀφελῶς ζαχρεῖς ἐν πολέμῳ εἶναι. τὴν δὲ ἔλλειψιν τοῦ, αἰδὼς ἀργεῖοι, ἔνθα βούλεται εἰπεῖν ὡς αἰδώς ἐστιν, ἢ αἰδὼς ἔστω, διασαφεῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ Ποσειδῶν πλατύνων ἀναγκαίως τὴν δημηγορίαν διὰ τὸ τῆς μάχης ὡς αὐτὸς ἔφη λευγαλέον, πάνυ γὰρ βαρὺς ὢν ὁ πόλεμος ἐδεῖτο τῶν ἐρεθιζόντων εἰς αὐτὴν, ἐπάγει καὶ ταῦτα ἐνδεδισικώτερον καὶ δριμύτερον. ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, δεινὸν, ὃ οὔποτ' ἔγωγε τελευτήσεσθαι ἤγουν ἀποτελεσθῆναι ἔφασκον. τοῦτο δὲ οἰκεῖον ἐπὶ ἀνελπίστῳ κακῷ λέγεσθαι. εἶτα ἐκτιθέμενος ὁ ποιητὴς ὁποῖον ἐκεῖνο τὸ μέγα τὸ δοκοῦν πρὶν ἀνεπιτέλεστον, ὃ μὴ ἁπλῶς ὡς θαῦμα ἐκπλήττει, ἀλλὰ ἔτι δεινόν ἐστιν οὐ διανοίᾳ ἐν τῷ μὴ ὁρᾶσθαι φανταζόμενον, ἀλλ' αὐτόχρημα φαινόμενον, καθὰ καὶ πρὸ τούτων ὑπάσιν ἀκουσθὲν ἐρρέθη τὸ γενέσθαι αὐτήκοον, φησί. Τρῶας ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, οἳ τὸ πάρος περ φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. αἵ τε καθ' ὕλην, θώων, παρδαλίων τε, λύκων τ' ἤϊα πέλονται. αὔτως ἠλάσκουσαι, ἀνάλκιδες, οὐκ ἐπὶ χάρμη, τουτέστι πάνυ ἀσθενεῖς. ἐκ παραλλήλου γὰρ τῆς αὐτῆς ἐννοίας δηλωτικὰ καὶ τὸ, ἀνάλκιδες. καὶ τὸ, οὐκ ἐπὶ χάρμη. Ἐν οἷς σημείωσαι, ὅτι τὸ ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, νόημά ἐστιν ἐκ θαλάσσης πεπορισμένον, ἔτι λογισμὸς ὁ μάλιστα τοὺς ἀχαιοὺς εἰς μάχην στήσας ἐκ τοῦ φεύγειν. οὐ χαλεπὸν, ὡς προερρέθη, καὶ ὁ θαλάσσιος Ποσειδῶν αὖθις πέπλασται συμμαχεῖν. καὶ ὅτι ἐν τῷ, Τρῶας ἐπὶ τὰς νῆας ἰέναι, τοιαῦτά τινα κατὰ τοὺς παλαιοὺς παθητικῶς ἐμφαίνει ὁ Ποσειδῶν. τοὺς βαρβάρους, ἐπὶ τὰς τῶν ἑλλήνων. τοὺς δειλοὺς, ἐπὶ τὰς τῶν γενναίων. τοὺς ὀλίγους, ἐπὶ τὰς τῶν πλειόνων. εἶτα ἔτι ἀναμιμνήσκει ὡς οἱ Τρῶες τὸ πρίν γε, μένος καὶ χεῖρας ἀχαιῶν μίμνειν οὐκ ἐθέλεσκον ἄντην οὐδ' ἠβαιόν. νῦν δ' ἕκαθεν πόλιος, κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, οἱ μὴ δὲ τοῦ τείχους τολμῶντες προκύψαι ὅτι Ἀχιλλεὺς προεμάχετο. ἐφ' οἷς εἰδὼς ὁ Ποσειδῶν ὡς οἱ πολλοὶ παρὰ τὰς ἀτυχίας μεμψιμοιροῦσι τοῖς ἄρχουσι, καταδημαγωγεῖ τοὺς ἀκούοντας πρὸς ἀρέσκειαν, οὐ μὴν πρὸς ἀλήθειαν, λέγων γενέσθαι ταῦτα ἡγεμόνος κακότητι, μεθημοσύνῃσί τε λαῶν, οἳ κείνῳ ἐρίσαντες, τὴν κακὴν δηλαδὴ ἔριν, ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι νηῶν, ἤγουν περὶ νηῶν, ἢ ὑπὲρ νηῶν, ἀλλὰ κτείνονται ἀν' αὐτάς. Καὶ ὅρα ὡς πλεονάζει τῇ μνήμῃ τῶν νηῶν, διὰ τὸ ἀνωτέρω ῥηθὲν αἴτιον, εἰς ἐρεθισμὸν τῶν ἀχαιῶν. εἶτα λαλῶν ὑπὲρ τοῦ βασιλέως ὡς ἐν διστανμῷ καὶ ἀντιπερισπαστικῶς, φησίν. ἀλλ' εἰ δὴ καὶ πάμπαν ἐτήτυμον ἤγουν ἀληθῶς αἴτιός ἐστιν ἥρως Ἀτρείδης, οὕνεκ' ἀπητίμησε τὸν τοῦ Πηλέως, καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν εὐφυῶς καὶ συνήθως ἀνάμνησιν Ἀχιλλέως παρεμβάλλει, ἡμέας γ' οὔπως ἐστὶ μεθιέμεναι πολέμοιο, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. καὶ ἐπαγαγὼν ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ἀκεώμεθα γνωμικὸν ἐνεργότατον διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς ὥρας, τὸ, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, τουτέστιν εὐδιόρθωτοι, ῥᾷον γὰρ ἐπανορθοῦνται οἱ σπουδαῖοι τὰ ἁμαρτηθέντα, ἐπιφέρει. ὑμεῖς δ' οὐκέτι καλὰ ἤγουν καλῶς μεθίετε θούριδος ἀλκῆς, πάντες ἄριστοι ἐόντες ἀνὰ στρατόν. οὐδ' ἂν ἔγωγε ἀνδρὶ μαχεσσαίμην, ὅστις πολέμοιο μεθείη λυγρὸς ἐών. ὑμῖν δὲ, νεμεσῶμαι περὶ κῆρι. ὦ πέπονες, τάχα δή τι κακὸν ποιήσετε μεῖζον τῇδε μεθημοσύνῃ. ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρε. καὶ ἔστιν αὕτη δευτέρας τῆς δημηγορίας ἀξίωσις. πρώτη δὲ ἦν, τὸ, ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον. ἐφ' οἷς ἀναμιμνήσκει, καὶ ὡς Ἕκτωρ δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴν ἀγαθὸς πολεμίζει καρτερός, ἔρρηξε δὲ πύλας καὶ μακρὸν ὀχῆα.

Καὶ ὅρα ὅτι πρὸ τούτων ὀχῆας εἰπὼν, νῦν ἑνικῶς ὀχῆα εἶπε, καὶ αὐτὸ, μακρὸν, τρόπῳ συλλογισμοῦ. δηλοῖ γὰρ οὕτω πυλῶν μέγεθος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἐφ' ἡμετέρας ἰέναι νέας, ἀντὶ τοῦ, κατὰ τῶν ἡμετέρων νηῶν, ὃ καὶ σημείωσαι, ὡς πολλαχοῦ χρήσιμον. οὕτω καὶ ἐπίρρητος παρὰ τοῖς ὕστερον, καθ' οὗ ῥηθείη ἄν τι πολλάκις ἐπίκλημα, τὸ κατέγκλημα, καὶ ἐπίχειν ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ κατάλογον ἔχειν, ὃ καὶ ἐνίχειν λέγεται. Τὸ δὲ φυζακινὸν, ἐπίθετόν ἐστιν ἐλάφων κοινὸν, διὰ τὸ ἑτοίμους αὐτὰς εἶναι εἰς φύξιν ἤγουν εἰς φυγήν. Τὸ δὲ ἐοίκεσαν, ἰωνικόν ἐστι. οἱ μέντοι ἀττικοὶ, ἤδη δὲ καὶ κοινοὶ, ἐῴκεσαν. Τὸ δὲ θώων, παρ' ἡμῖν μὲν σεσημείωται ὡς ἀπὸ δισυλλάβου εὐθείας γενικῆς ὀξυτόνου βαρυνόμενον. θὼς γὰρ θωὸς θώων, καθάπερ καὶ Τρώων, δμώων, λάων, πάντων. Πάμφιλος δέ τις ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φέρεται, περισπωμένως ἀναγινώσκει καὶ τὰ τοιαῦτα. Κἀκεῖνο δὲ ἱστορεῖ ὡς περὶ θώων ἱστοροῦντες οἱ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι ζῷον ὁ θὼς, ὑαίνῃ παραπλήσιον, οὗ ἡ βάδισις μετὰ ἅλματος, ὃ τεχθὲν, ἅμα βαδίζει. πλανώμεθα οὖν οἱ τοὺς ἀγεννεῖς ἔτι καρποφάγους λυκοπάνθηρας, εἰς τοιούτους θῶας νοοῦντες, οἳ καὶ πρὸς λέοντα θρασύνονται. ὅτι δὲ ἡ πόρδαλις παρ' Ὁμήρῳ διὰ τοῦ ο, παρὰ τὸ πρηνέσθαι ἁλλομένη, ἵνα ᾖ πρέδαλις, καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ πόρδαλις. καὶ ὡς ἡ ταύτης δορὰ διὰ τοῦ α λέγεται ἀεὶ, παρδαλέη, ἑτέρωθι σεσημείωται, ὥσπερ καὶ τὸ,

πόδεσσιν ἤγουν τὰ κυρίως μὲν ἐφόδια, ἢ ἄχυρα ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φαίνεται, ἄλλως δὲ, ἁπλῶς βρώματα, λέξις αὕτη φερωνυμικὴ λογογράφοις, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ῥητέον δὲ καὶ νῦν ὅτι τὰς τροφὰς, ἤγουν λέγει ὁ ποιητὴς παρὰ τὸ εἴω τὸ πορεύομαι, τὰ αἴτια τοῦ ζῆν καὶ πορεύεσθαι ὡς δηκνούμενα ὅλου τοῦ σώματος, ὅθεν καὶ δῆλα εἴση. καὶ ναῦς δὲ ὁμοίως εἴση κατά τινας, ἡ πορευτικὴ καὶ ταχεῖα. καὶ ἄλλως δὲ, ἤγουν τὰ βρώματα, παρὰ τὸ εἴω τὸ ὑπάρχω, ὡς αἴτια τοῦ εἶναι. Τοῦ δὲ αὕτως πλανᾶσθαι τὰς ἐλάφους, ἑρμηνεία τὸ, ἀνάλκιδες, ὡς τῶν ἐλάφων δηλαδὴ τὸ ἄναλκι μάτην οὕτω πλανωμένων. Τοῦ δὲ ἠλάσκειν, πρωτότυπον τὸ ἀλῶ ἀλάσω. καθ' ὁμοιότητα τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω. βάσω βάσκω τὸ λέγω. δάσω δάσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, διδάσκω. καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ οὐκ ἐθέλεσκον, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐδύναντο. σύνηθες δὲ Ὁμήρῳ καὶ οὕτω λαμβάνειν τὴν τοιαύτην λέξιν ὡς καὶ προδεδήλωται. κατωτέρω δέ γε τὸ, ἀμειψάμενοι οὐκ ἐθέλουσιν, ἄλλως εἴληπται. Τὸ δὲ καὶ λαοὺς ἐπὶ νηυσὶν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἑκὰς δὲ πόληος. Τὸ δὲ ἥρως Ἀτρείδης, ἐμφαίνει ὡς ἀληθῶς τὸν Ποσειδῶνα καταλέγειν τοῦ βασιλέως, οὐ γὰρ ἂν ἥρωα ἐκάλει τὸν ἐπίρρητον. τοῦτο δὲ καὶ διὰ τῆς ἀντιπεριστάσεως ἐνδηλοῖ. Τὸ δὲ ἀπητίμησε, περιττὴν ἔχει καὶ αὐτὸ κειμένην τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ ἀπομηνίσας, καὶ ἕτερα πολλὰ ὧν προείρηται, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀπολωβήθη παρὰ Σοφοκλεῖ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ὑμέας γ' οὔπως ἐστὶ, τραχυφωνεῖν καὶ στιχηρὸν συνιζήσεως πάθος ἔχον, τῇ ἐπενθέσει τοῦ γέ συνδέσμου ποιητικώτερον, καὶ ταῦτα ἐξὸν ὂν, εἰπεῖν δακτυλικῶς, ὑμέας οὔπως ἐστί. Τὸ δὲ μεθιέμεναι ὅτι γενικὴν φιλεῖ παρὰ τῷ ποιητῇ σύνταξιν, οὐκ ἔστιν ἀμφιβάλλειν. οὐδ' ὅτι ἐξ αὐτοῦ ἡ μεθημοσύνη. λέξις αὐτοῦ κεῖται ποιητικῶς. διὸ ἐν τοῖς νῦν εἰρημένοις, τέσσαρα μὲν κεῖται τοιαῦτα σύστοιχα ῥήματα. τὸ μεθιῆσι, τὸ μεθιέμεναι, τὸ μεθήκη, καὶ τὸ μεθείη. δὶς δὲ ἡ μεθημοσύνη. Τὸ δὲ ἀκεῖσθαι, ὅτι καὶ ἐπὶ ἀνυφαινομένων ἱματίων λέγεται, ὅθεν καὶ γυναῖκες ἀκέστριαι, καὶ ἐπὶ νεῶν δὲ πολυπονουμένων, δῆλον καὶ ἐκ τῶν εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ, πάντες ἄριστοι ἀνὰ στρατὸν, βαρὺ ὄνειδος ἀριστεῦσιν, εἰ τοιοῦτοι καὶ τοσοῦτοι ὄντες, μεθίενται. ἴσως δὲ καὶ κολακείας τὸ τοιοῦτον ἔχει τινὰ, ὃ καὶ σημείωσαι, ὡς δέον ὂν ἐν καιρῷ καὶ κολακεύειν τοὺς ἄλλως ὀκνοῦντας πείθεσθαι. ὡς εἴπερ ἑτεροῖος καιρὸς, οὐκ ἂν ὤκνησεν εἰπεῖν καὶ ὁ Ποσειδῶν κατὰ τοὺς Αἴαντας, ὦ φίλοι, ὅς τ' ἔξοχος, ὅς τε μεσήεις, ὅς τι χερειότερος, τοῦτο δὴ πρὸς ἀλήθειαν. ἀληθῶς γὰρ τοιοῦτοι ἀνὰ στρατὸν, οὐ μὴν πάντες ἄριστοι. Τὸ δὲ μαχεσσαίμην, ἀντὶ τοῦ ὀνειδιστικῶς λαλήσω, ἢ μέμψομαι. οὐ γὰρ κυριολεκτεῖται ἡ λέξις ἐνταῦθα, κυριώτερον δὲ εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ νεμεσήσω, διὸ ἐπήγαγεν. ὑμῖν δὲ νεμεσσῶμαι, ὅπερ ἡ διφόρησις δηλοῖ. καὶ νεμεσῶ γὰρ καὶ νεμεσῶμαι καθ' ὁμοίαν σημασίαν λέγεται. Πέπονες δὲ νῦν, οὐχ οὕτως οἱ φίλοι, ὡς οἱ ἔκλυτοι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, τοιοῦτοι γὰρ οἱ μεθιέντες. Τὸ δὲ κακὸν μεῖζον, προαναφωνητικῶς ἐρρέθη διὰ τὴν πλείω φυγὴν, καὶ τὸ κατὰ τῶν νεῶν πῦρ. αἰδοῦς δὲ καὶ νεμέσεως, ἡ μὲν αἰδὼς, ἐξ ἡμῶν αὐτῶν. ἡ δὲ νέμεσις, ἐξ ἄλλων πρὸς οὓς τὴν αἰδῶ ἔχομεν, ἐν ὀφθαλμοῖς οὖσαν, κατὰ τὸ, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ὅπερ σημείωσαι διὰ τὴν ἐπιχωριάζουσαν τοῖς ἀρχαίοις παράχρησιν. Ἀριστοτέλους γὰρ φιλοσοφώτατα παραδομένου οἰκητήριον αἰδοῦς εἶναι τοὺς ὀφθαλμοὺς, οἱ μετ' αὐτὸν παρήγαγον τὸ νόημα εἰς παροιμίαν ἀστείαν τὴν, αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, ἤγουν αἰδούμεθα οἱ πολλοὶ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἀεὶ, ἀλλ' ἕως ἂν ὁρῶντας βλέπωμεν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῆς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ βοὴν ἀγαθὸς, ὅ ἐστι μάχην, ἢ κραυγὴν, ὅθεν καὶ τὸ αὐτοβοεὶ ἐπίρρημα γίνεται, ὀνειδιστικῶς ἔχει. ὡς τοῦ μὲν Ἕκτορος, πολεμιστοῦ ὄντος ἀγαθοῦ. τῶν δὲ Ἑλλήνων, ἄρτι οὐ τοιούτων ὄντων. ἐνταῦθα δὲ τὸ κελευτιόων κεῖται, δηλοῦν σαφῶς ὡς ἐπὶ δημηγορίας ὀτρυντικῆς λέγεται. φησὶ γὰρ ἐν σχήματι συμπληρωτικῷ, ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. καὶ ὅρα ὡς οἱ μὲν ὕστερον, κελευστὸν οἴδασι διὰ τοῦ σίγμα, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ αὐτοκέλευστον, οἱ δ' αὐτοὶ καὶ γνωστὸν φασίν. Ὅμηρος δὲ, ὥσπερ γνωτὸν, οὕτω καὶ κελευτιόων δίχα τοῦ σίγμα λέγει.

Ὅτι ἀμφὶ Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες καρτεραί. ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν ἤγουν συνελθὼν, οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος, ἐν τῇ μάχῃ ἐπιστατοῦντες, ἀλλὰ δηλονότι θαυμάσειαν. ὁ μὲν Ἄρης, τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ θάρσους. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ, τῆς συνέσεως. ἐπίκρισις δὲ εὐφυὴς δὴ τὴν ἀπόφασιν τὸ σχῆμα. εἰδότος τοῦ ποιητοῦ ὡς ἄριστα διασκευάσαι τὰ κατὰ τὴν ναυμαχίαν. εἶτα καὶ ἐκφράζων τὴν τοιαύτην σύνταξιν,

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἵσταντο φάλαγγες
Καρτεραί, ἃς οὔτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
Οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. οἱ γὰρ ἄριστοι
Κρινθέντες, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμιμνον,
Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Σειόμεν', οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον. μέμασαν δὲ μάχεσθαι.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ

Ἀντικρὺ μεμαὼς ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης,
Ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ,
Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης
Ὕψι τ' ἀναθρώσκων πέτεται. κτυπέει δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ
Ὕλη, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ,
Ὣς Ἕκτωρ, εἷος μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
Ῥεῖα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
Κτείνων. ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξι,
Στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
Ὦσαν ἀπὸ σφείων. ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.
Ἤυσεν δὲ διαπρύσιον Τρώεσσι γεγωνώς.
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταί,
Παρμένετ'. οὔτι δηρόν με σχήσουσιν Ἀχαιοί,
Καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες.
Ἀλλ' ὀΐω χάσσονται ὑπ' ἔγχεος, εἰ ἐτεόν με
Ὦρσε θεῶν ὤριστος ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Ὣς εἰπὼν ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

εὐτείχεως τε συγκεκροτημένην τὴν ἀνδρείαν, φησίν. οἱ γὰρ ἄριστοι κρινθέντες, Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα δῖον ἔμμιμνον φράξαντες δόρυ δουρί. σάκος σάκει προθελύμνῳ. ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε. κόρυς κόρυν. ἀνέρα δ' ἀνήρ. ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι, νευόντων. εἶτα καὶ ἐπιφωνηματικῶς δηλῶν ἐν κόμματι τὸ εἶδος τῆς παρατάξεως, φησίν. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. πάνυ γοῦν πολλὴ ἡ τοιαύτη πυκνότης. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὴν ἐπισημηνάμενος, φησὶν ὑποκαταβάς, καὶ ὅτι ὁ Ἕκτωρ πυκιναῖς ἐνέκυρσε φάλαγξι. καὶ ἔοικε φασὶν ἡ τάξις αὕτη πύργῳ. διὸ καὶ Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα φησί. μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντας ὅ ἐστιν ἀσφαλῶς διὰ τῆς πυκνώσεως.

εἰκάζεται δὲ πύργῳ ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἴσως μὲν διὰ τὴν ἐρείδουσαν ἐπάλλαξιν τῆς τε τῶν ὅπλων συνθέσεως καὶ τῆς τῶν στρατιωτῶν στάσεως, ἐοικυῖαν λίθων συνθέσει δι' ὧν πύργος γίνεται. ἴσως δέ, καὶ διὰ τὸ εἶναι ἑτερομήκει τετραγώνῳ, τουτέστιν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἐν πλινθίου σχήματι ἐπιστοιβάζεσθαι τὴν σύνταξιν. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ οὕτω πως διαπετάχθαι αὐτούς. οἱ μὲν πρωτοστάται, κατὰ τὸ μέτωπον προβεβλημένα εἶχον τὰ δόρατα. κατόπιν δέ, οἱ δευτεροστάται, κατὰ δεξιὰ πλευρὰ τῶν πρωτοστατῶν, παραβεβλημένοι δόρατα μείζω δυσὶ πήχεσι. καὶ οἱ τρίτοι, ὀπίσω ἔτι παρ' ἀμφοτέρους, μείζοσι δόρασι τὴν αὐτὴν τάξιν πληροῦντες. ὥστε τρεῖς ἀκμὰς ἔχειν τὰ τοῦ μετώπου προεξέχοντα δόρατα. τέταρτοι μέντοι καὶ πέμπτοι, τὰς αἰχμὰς εἶχον ὀρθάς, ὡς ἂν εἴπερ κενωθείη ἡ τάξις, αὐτοὶ τὸ λεῖπον ἀναπληροῖεν. καὶ ἦν φασὶν οὕτως ἡ τάξις, ἀμφίστομος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῇ τοιαύτῃ τάξει, συνέφραττον μὲν οἱ στρατιῶται φαλαγγηδὸν ἐν τῷ ἵστασθαι, εἰς μάχην μέντοι συμβάλλοντες, διέλυον τὴν φάλαγγα. πῶς γὰρ ἦν ἄλλως ὁρμᾶν αὐτοὺς καὶ ὑποχωρεῖν καὶ σκυλεύειν εἴπερ ἐπὶ σχήματος μένοντες, ἀεὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἦσαν ἀμετακινήτως πυκνώμενοι. ἐφυλάττετο οὖν ἡ πυργηδὸν σύμφραξις, ὅτε μόνον ἀνάγκη, στάντας τὴν μάχην ἀναδέχεσθαι. Ἑρμόλυκος δὲ ὁ τακτικός, φησὶν ὅτι Λυκοῦργος μὲν ἐνομοθέτησε Λακεδαιμονίοις ὕστερον τὸν τοιοῦτον συνασπισμόν, Λύσανδρος δὲ ὁ Λάκων, ἐν ἔργοις αὐτὸν ἐδίδαξε, καθὰ καὶ Ἐπαμινώνδας Θηβαίους, καὶ Χαρίδημος Ἀρκάδας τε καὶ Μακεδόνας. Ὅρα δ' ἐν τῷ ῥηθέντι χωρίῳ καὶ τὰ συχνὰ κόμματα, καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς ἀσύνδετον. τό, δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ, ἀσπὶς ἀσπίδα, κόρυς κόρυν. συντροχάζοντος τοῦ λόγου, τῇ τοῦ ἔργου σπουδῇ. Φάλαγξ δέ, οὐ μόνον στρατιωτικὸν σύστημα· ὅπερ καὶ μόνον τῆς λέξεως ταύτης οἶδε σημαινόμενον ὁ ποιητής, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀράχνης παρὰ τοῖς ὕστερον, οὐ μόνον ὁ μείζων, ἀλλὰ καὶ ὁ ὑποκοριζόμενος εἰς φαλάγγιον, ὡς δηλοῖ καὶ Ξενοφῶν ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν ὑπομνημονεύμασι. τῆς δὲ τοιαύτης φάλαγγος, συχναὶ μὲν αἱ χρήσεις. αἴτιος δὲ Διονύσιος παράγει τοιαύτην ἐκ τοῦ κωμικοῦ Πλάτωνος. ἐοίκασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τοῖσι λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. τὴν δὲ τοιαύτην ἔννοιαν, οἱ πλείους εἰς τὸν Σκύθην ἀνάγουσιν Ἀνάχαρσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ, ἀρηείω δύω, καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἐκ περισσοῦ παράκειται τὸ δύω. ἐνταῦθα δὲ τὸ δοιούς, καλῶς κεῖται μετὰ τό, Αἴαντας, διὰ τὸ πληθυντικῶς καὶ μὴ πρὸς δυάδα σαφῶς ἐσχηματίσθαι αὐτούς. τοιοῦτον δὲ καὶ τό, δοιοῖς ἐπαύξεται ἱππασίδαισι. Τὸ δέ, οὔτ' ἂν Ἄρης ὀνόσαιτο, οὔτ' Ἀθηναίη, σεμνότερόν ἐστι τοῦ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ, ἔνθα ἔφη, ὡς οὐκ ἄν τις ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών, καὶ ἑξῆς. ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐκ ἄν τινα θνητὸν μέμψασθαι τὸ ἔργον φησίν. ἐνταῦθα δὲ ἀθανάτοις ἀμεμφῆ τὰ κατὰ τοὺς Αἴαντας εἶναι λέγει. ἐπαινεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐκεῖ μὲν τὸ τηνικαῦτα τοῦ πολέμου δραστήριον, ἐν ᾧ πολλοὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν ἔπεσον. ἐνταῦθα δέ, μόνην τὴν κατὰ τοὺς Αἴαντας παράταξιν, σεμνύνων κατ' ἐξαίρετον τούτους τοὺς ἥρωας. Λαοσσόοι δέ, τί ποτέ ἐστιν, ἐρρέθη δη-

λοῦται σαφῶς. Τὸ κρυφθεὶς, ὥσπερ που καὶ τὸ κλινθεὶς, ποιητικῶς μὲν οὐκ ἐκβάλλει τὸ ἀμετάβολον, ἀσυνήθως δὲ ὅμως τῇ κοινῇ χρήσει. αὐτὴ γὰρ κρυβεὶς ὥσπερ καὶ κλιθεὶς φάσει. ἐξοχὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἕκτορος, τὸ, τρῶας τε καὶ ἕκτορα. Τὸ δὲ φράξαντες, τὸ μεθ' Ὅμηρον φρακτοὺς καὶ καταφράκτους ὁπλίτας παρήγαγε. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τὸ πυκνῶσαι, ἀφ' οὗ καὶ οἱ τῶν χωρίων φραγμοί. Προθέλυμνον δὲ σάκος, τὸ πυκνὸν καὶ ἀλληπάλληλον, καὶ ἐν ᾧ ἐστι τὸ, ἄλλο πρὸ ἄλλου τεθεῖσθαι. ἐν δὲ τῷ, ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε καὶ ἑξῆς, ἐξαλλαγή ἐστι σχήματος. τὸ μὲν γὰρ ἀκόλουθον τῆς συντάξεως ἦν, φράξαντες δόρυ δουρὶ, ἀσπίδα ἀσπίδι, σάκος σάκει, κόρυν κόρυθι, ἄνδρα δὲ ἀνδρί. ὁ δὲ ποιητὴς μὲν τὸ σάκος σάκει, ἀλλοιοῖ τὸ σχῆμα διὰ τὸ σαφέστερον, ἤδη δὲ καὶ ποικιλίας χάριν. καὶ ἀντὶ τοῦ φράξαι, λαβὼν τὸ ἐρείδειν, μεταλαβὼν δὲ καὶ τὸ σάκος εἰς ἀσπίδα, καὶ οὕτω ταυτολογήσας, φησίν. ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε καὶ ἑξῆς. δῆλον δὲ ὡς ταυτὰ μὲν τὸ, ἔφραξαν σάκος σάκει, καὶ τὸ, ἀσπὶς ἀσπίδ' ἔρειδε, σαφέστερον δὲ τοῦτο ἐκείνου. ὅτι δὲ τὸ φράξαι καὶ τὸ ἐρεῖσαι, συντρέχουσιν ἀλλήλοις, δηλοῖ καὶ φραγμὸς ὁ πύκνωσιν ξύλων ἔχων. τῶν μὲν, ὀρθῶν. τῶν δὲ, ἐγκαρσίων, ἐρειδόντων πρὸς ἄλληλα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ κόρυς, ἐκίνησε καὶ τὴν τοῦ κράνους παραγωγήν. ὡς γὰρ αὕτη ἐκ τοῦ κάρα, οὕτως ἐκεῖνο ἐκ τοῦ κρανίου. Τὸ δὲ ἱππόκομοι κόρυθες, κανονικῶς προπαροξύνεται, οὕτω. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ συντεθέντα καὶ μεταβαλόντα τὸ τέλος εἰς ος, προπαροξύνονται. οἷον φωνὴ, ἄφωνος, αὐδὴ, ἄναυδος. κόμη, ἱππόκομος. τὸ δὲ ἱπποκόμος ὀξυτόνως δηλοῖ τὸν ἐπιμελητὴν τῶν ἵππων, οὐ παρὰ τὴν κόμην γεγονὸς, ἀλλὰ τὸ κομεῖν τῇ τοιαύτῃ λέξει ἐγκεῖται, ὡς δηλοῖ Ὅμηρος, εἰπών. Νεστορίας ἵππους θεράποντε κομεῖτην. δῆλον δ' ὅτι κόμη, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἵππου. ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἱππόκομος κόρυς. εἰκὸς δὲ καὶ δὴ τὴν ἐπὶ κεφαλῆς ἀνθρωπίνης κόρυν συμβολογεῖσθαι εἰς κόμην τὴν θρίχα ἐξ ἧς ἵπποι καλλίτριχες.

Φάλοι δὲ κατά τινας τῶν παλαιῶν, σφιγκτῆρά τινα ἐπὶ τῶν μετώπων, εἰς ἃ καθίεντο οἱ λόφοι. καὶ ἔστι μὲν ἀμήχανον, κόρυθας ψαύειν ἀλλήλων φάλοις. νευόντων δὲ τῶν φορούντων αὐτὰς, γένοιτ' ἂν ποτε ἡ τοιαύτη ψαῦσις, καὶ μάλιστα ἐν πολλῇ πυκνότητι. εἴρηται δὲ περὶ φάλων καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι τὸ, ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειάων ἀπὸ χειρῶν σειόμενα, εὐλύγιστα εἶναι δηλοῖ τὰ τοιαῦτα ἔγχεα, ὡς καὶ μικροῦ δεῖν πτύσσεσθαι, ὅ ἐστι διπλοῦσθαι ἐν τῷ ἀμπεπαλλόμενα σείεσθαι. ὅτι δὲ πτύσσειν λέγεται τὸ διπλοῦν, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα. τοῦ δὲ τοιούτου πτύσσειν, παράγωγον καὶ ἡ πτύξ, καὶ ἡ τραγικὴ πτυχὴ, καὶ ... πτυχή. καὶ τὸ πύκα δὲ, ὅπερ ἐστὶ πυκνῶς. ἐξ οὗ καὶ ὁ πύξος πυκνότατος ὤν. τοῖς γὰρ πεπηγμένοις, ἐπιπίπτειν στεγανῶς δοκεῖ τὰ μόρια ὡς μὴ ἔχειν ἀραίωσιν. ἐξ οὗ δὴ πίπτειν, δοκεῖ εἶναι τὸ πτύσσειν κατὰ παραγωγήν. ἵνα ἡ ὡς ὄρω ὀρύσσω, ἀμῶ ἀμύσσω. οὕτω καὶ πτῶ πτύσσω. ἐπιπίπτει γοῦν ἀλλήλοις τὰ διπλούμενα, ὅθεν καὶ πτυχὰς ὀρέων, καὶ πτύγμα πέπλου, καὶ πτυχίον ἐπὶ βίβλου, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι τὸ, ἰθὺς φρονέων, ὅπερ ἀλλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητὴς, διασαφῶν ἐνταῦθα καὶ εἰπὼν ὁμοίως, οἳ δ' ἰθὺς φρόνεον, ἐπάγει ἑρμηνεύων. μέμασαν δὲ μάχεσθαι. οἱονεὶ λέγων, ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν ἰθὺς φρονεῖν καὶ προθυμεῖσθαι εἰς αὐτὴν πρόσωπον μάχην. ὁ γὰρ μὴ φρονῶν ἰθὺς, ὅ ἐστιν ἀντικρὺ καὶ πρὸς εὐθὺ, ἐκεῖνος ἢ πλαγιάζει, ἢ ὀπίσω τρέπεται. τὰ δὲ τοιαῦτα, οὐκ ἔστι μάχεσθαι. σαφεστέρα δὲ ἑρμηνεία τοῦ ἰθὺς φρονεῖν, τὸ ἀντικρὺ προθυμεῖσθαι. ὃ μετ' ὀλίγα φράζει ὁ ποιητὴς εἰπών, ἀντικρὺ μεμαώς. Ὅτι τὸ, τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἀντὶ τοῦ προείκρουσαν, προσέβαλον εἰς πόλεμον. καὶ ἐχρῆν οὕτω γενέσθαι. οἱ γὰρ ἀχαιοὶ οὐκέτι ὁρμῶσιν, ἀλλ' ἱστάμενοι μένουσι τοὺς προσκρούσοντας. Ὅτι σεμνύνων παραβολικῶς, τὸν ἕκτορα ὡς αὐτὸν μόνον ἀνδραγαθιζόμενον κατ' ἐξαίρετον, φησίν. ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ ἀντικρὺ μεμαὼς, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης. ὅντε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὤσῃ, ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται. κτυπεῖ δέ θ' ὑπ' αὐτοῦ ὕλη. ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον, τότε δ' οὔτι κυλίνδεται ἐσσύμενός περ, ὡς ἕκτωρ, εἷως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν κτείνων. ἀλλ' ὅτε δὴ πυκινῇς ἐνέκυρσε φάλαγξιν, στῆ ῥα μάλ' ἐγχριμφθείς, οἳ δ' ἀντίοι υἷες ἀχαιῶν νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν, ὦσαν ἀπὸ σφείων, ἦλθεν ἀπ' αὐτῶν. εἶτα διασαφῶν τὸ ὦσαν, ἐπάγει ὁ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθη, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. καὶ σημείωσαι καὶ ταύτην τὴν παραβολὴν προσφυῶς ἔχουσαν οἷς παρελήφθη. οὐ μόνον γοῦν ὑψόθεν ἐκ Διὸς, ἀλλὰ καὶ ἐξ Ἰλίου ἠνεμοέσσης καταρραγεὶς ὡς ὀλοοίτροχος ὁ ἕκτωρ, ἄτομος καὶ ἄτρεπτος θέει δεινὰ ποιῶν, ἕως γενόμενος τοῦ ναυστάθμου, ἵσταται καὶ οὐκέτι πῆμα τοῖς ἀχαιοῖς κυλίνδεται. ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη περὶ αὐτοῦ. Σημείωσαι δὲ, πρῶτα μὲν τὴν ὅλην φράσιν, ἕως τοῦ, ἐσσύμενός περ, ἐν ἑπτὰ ἔπεσι λίαν σκληρῶς ἐκτεθειμένην καὶ ῥοιζοῦσαν ὡς οὐκ ἂν τραχύτερον φράσειε τις, ἀναλόγως τῇ ὑποκειμένῃ τῆς ὑποθέσεως δεινότητι, ὡς μὴ πρέπον ὂν, ἐν πράξεσι πενθίμοις καλλιλογεῖν. εἶτα, καὶ ὅτι διχῶς ἔφρασεν ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις τὸ αὐτὸ νόημα. τὸ μὲν, συντομώτατα καὶ διὰ τοῦτο ἀσαφῶς. τὸ δὲ, διεσκευασμένως διὰ σαφήνειαν. τὸ γὰρ, ὀλοοίτροχος ὡς ἀπὸ πέτρης, ὅλη ἐστὶ παραβολὴ ἀσαφὴς διὰ συντομίαν καὶ ἀδιάσκευος. ὅθεν διὰ σαφήνειαν, διεσκευασμένως εὐθὺς ἔφρασε τό, ὅν κατὰ στεφάνης καὶ τὰ ἑξῆς. μεταχειρισάμενος τὸ παχὺ τῆς κατὰ τὸν ὀλοοίτροχον γοργῆς παραβολῆς, καὶ διαλαμπρύνας καὶ ἀπολεπτύνας εἰς τὸ σαφέστερον. καλῶς δέ φασι τὴν βάρβαρον καὶ ἄλογον τοῦ ἕκτορος ὁρμὴν, ἀψύχῳ εἰκάσαι βάρει κυλινδουμένῳ αὐτομάτως. ἑτεροκίνητος γάρ πως καὶ ὁ ἕκτωρ, ὡς ἐκ Διὸς ἔχων ἄνωθεν τὰς ῥοπὰς τοῦ

τινάσσει. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν, αὐτὰρ ὁ ἰθὺς μεμαὼς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἰθὺς φρονέειν, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. τὸ δὲ ὀλοοίτροχος, ἔχει μὲν πλεονασμὸν τοῦ ἰῶτα, ὅμοιον πρὸς τὸ, ὁδοιδόκος καὶ ὁδοιπόρος, οὐ διὰ μέτρον, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀλλεπαλλήλων ο, χάριν εὐφωνίας μόνης. καὶ εἰ μὲν ψιλοῦται κατά τινας, δηλοῖ τὸν ὀλοὸν ἐν τῷ τρέχειν. εἰ δὲ καθ᾽ ἑτέρους δασύνεται, σημαίνει τὸν ὅλον τροχοειδῆ καὶ πανταχόθεν ἀστήρικτον. Δημόκριτος δέ φασι, τὸ κυλινδροειδὲς σχῆμα οὕτω καλεῖ, λαβὼν ἴσως ἀρχὴν ἐκ τοῦ, ὅτι κυλίνδεται ἐασύμενός περ. Ἡρόδοτος δὲ, περιφραστικῶς ὀλοίτροχον πέτρον λέγει, ὃς ἀφαιρεῖται καταφερόμενος ἐν τῇ πρὸς ἄλλους προσρίψει. λέγοντες, καὶ ὅτι προσιόντων βαρβάρων πρὸς τὰς πύλας, ὀλοιτρόχους ἐφίεσαν. ἐλλιπῶς δὲ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ ὀλοοίτροχος. λείπει γὰρ τὸ, λίθος, ἢ πέτρος, νοούμενον κατὰ κοινοῦ ἐκ τοῦ, ὡς ἀπὸ πέτρης. τὸ γοῦν τῆς πέτρας ἀποτμηθὲν, λίθος πάντως ἐστί. πέτραν δὲ λέγει τὸ ὄρος. ἐξ οὗ ὡς ἐν ὑποθέσει, ὀλοοίτροχος ὄμβρῳ πολλῷ οἷα εἰκὸς ἀπορραγεὶς, ἵεται κατὰ γῆς. καὶ ἔστι πιθανὸν, τὸν τροχοειδῆ καὶ ὡς εἴρηται ἀστήρικτον, καὶ σημείοις ὀλίγοις ἄνω βεβηκότα διὰ τὸ οἷον σφαιροειδὲς, ταχὺ ἀπορραγῆναι τοῦ πρὸς τῇ ῥηθείσῃ πέτρᾳ ἔχματος. ὁ γὰρ ἄλλως κατὰ πλατὺ ἐπίπεδον ἐχόμενος τῆς ὀρεινῆς πέτρας λίθος, οὐκ ἂν ῥαδίως οὔτε ἀποκινηθείη αὐτῆς, οὔτε πεσόμενος κατακυλισθείη εἰς γῆν. Στεφάνην δὲ, ἢ τὴν τοῦ ὄρους ἐξοχήν φασιν, ἢ κατά τινας τὴν πλατύτητα. ὅθεν καὶ ἡ κοινὴ φάσις, στεφανιαίας τινὰς πέτρας καλεῖ. Τὸ δὲ ποταμὸς χειμάρροος, παρακείμενόν τι ἔχει νῦν ἔχει τῷ γένει τὸ εἶδος, ὁμοίως τῷ, βοῦς ταῦρος, καὶ τοῖς ὁμοίοις. καὶ ἐντελῶς δὲ πέφρασαι. ὅτι μέντοι μόνον χειμάρροος λεχθῇ, λείπει τότε ὁ ποταμός. ἐκ δὲ τοῦ χειμάρροος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. κρατύντος μὲν, ὁ χειμάρρους γίνεται. ἀποκοπέντος δὲ, ὁ χείμαρρος. Τὸ δὲ ὤσῃ, τὴν προκειμένην κατὰ πρόθεσιν οἰκειωσάμενον, γίνεται καταώσῃ τουτέστι καταρρέψῃ. καὶ ἔχει ἔμπαλιν πρὸς τὸ, λᾶαν ἄνω ὤθεσκεν. ἐξ οὗ σύγκειται τὸ ἀνωθεῖν, ἀντικείμενον πρὸς τὸ καταωθεῖν. ὧν γενικώτερον, τὸ ὠθεῖν καὶ προωθεῖν. Τοῦ δὲ ῥήξας ὅ ἐστιν ἀποκόψας, οὐ κάστιν οὐδ᾽ ἐνταῦθα κυριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. τὸ δὲ ἀσπέτῳ ὄμβρῳ, ὑπογραφήν τινα τοῦ χειμάρρου περιλαλεῖ. χείμαρρος γάρ ἐστιν, ἀσπέτου ὄμβρου ῥεῦμα ὁπηνίκα γινομένου, καὶ οὐ μόνον ἐν χειμῶνι. Τὸ δὲ ἀναιδέος, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται, ἀφειδῶς καὶ οὕτω γενικῶς ὡς ἐπὶ ἐμψύχου εἴρηται. καθά που καὶ ἐπὶ σιδήρου, τὸ ἀνηλεὲς. ἐψύχωσε δὲ ἐνταῦθα τὴν πέτραν, ὥσπερ καὶ τὸν ὀλοίτροχον, ἀναθρώσκοντα εἰπὼν αὐτὸν καὶ πετόμενον καὶ θέοντα καὶ ἐσσύμενον. ἐμψύχων γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔχματα δὲ, αἱ τοῦ ὀλοοιτρόχου λίθου συνοχαί. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, πρὸς τὴν πέτραν τὸ ὄρος. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ συνέχω, καὶ δηλοῖ συνοχὴν ἣν ῥήξας ὁ πολὺς ὄμβρος, κατέρρηξε τὸν ὀλοοίτροχον. προϋπάρχει δὲ αὐτοῦ, ὁ ἐχμός. ἐξ οὗ τὸ ἔχμα. ὁμοίως τῷ, δεσμὸς, δέσμα ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ βρεγμὸς, βρέγμα. ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐχμὸς, ἄχρηστος. ὁ δὲ ἐξ αὐτοῦ συνοχμὸς, χρηστός που τῷ ποιητῇ. Τὸ δὲ θέει, ἔχει τι ἀστειότητος τῆς κατὰ ἰδίαν γλυκύτητος, εἴπερ ἄλλως μὲν, λίθος λέγεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς πεσεῖν ὡς ἄψυχος καὶ βαρὺς, ὁ δὲ ὑποκείμενος ὀλοοίτροχος, λίαν θέει. ἀκόλουθον δὲ τῷ θέειν, καὶ τὸ ἀσφαλέως. ἐπεὶ κυρίως ἀσφαλέως θέειν λέγεταί τις, ὅτι ἀπροσκόπτως τρέχει. νοητέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ὕψι ἀναθρώσκειν, καὶ τὸ μὴ ἀσφαλέως θέειν, ἴσως δὲ καὶ πέτεσθαι, καὶ κτυπεῖν, καὶ τὸ ἐσσύμενος, πάθη τοῦ ὀλοοιτρόχου μάλιστά εἰσιν, ὅτε κυλίνδεται ἀπορραγεὶς τῆς πέτρας. τὸ δέ γε ἀσφαλέως θέειν ἔχει, ὅτε τοῦ ἰσοπέδου γένηται καὶ οὐκέτι κυλίνδεται, ἐν οἷς τὸ πίπτειν, συμπλεῖ πάντως ἔνθα καὶ πρὸ τούτων εἴρηνται λίθοι πίπτειν θαμειαί. Τὸ δὲ θέει ἔμπεδον ἕως ἵκηται ἰσόπεδον, σαφὲς ἔχει κάλλος τῇ παρισώσει τοῦ, ἔμπεδον ἰσόπεδον. Τὸ δὲ εἷος μὲν, καθὰ καὶ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ, οὐ συνήθως εἴληπται, ἀλλ᾽ ἀντὶ τοῦ τέως καὶ μέχρι τινός. Ἰστέον γοῦν ὅτι τὸ ἕως δηλοῖ μὲν καὶ τὸ ἄχρις οὗ. δι᾽, ἕως ἄν σύ τόδε τι τελέσῃς, μένω. λαμβάνεται δὲ ὡς νῦν, καὶ ἐπὶ τοῦ τέως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι γίνεται εἷος, ὡς καὶ τὸ τέως, τείως. εὕρηται δέ ποτε παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ἀντὶ τοῦ ὡς, ὃ δηλοῖ τὸ ὅπως πλεονάζοντος ἀττικῶς τοῦ ε. Τὸ δὲ μάλα ἐγχριμφθεὶς, ταὐτὸν μέν ἐστι τῷ, ἐν χρῷ τοῖς πολεμίοις γενόμενος. γίνεται δὲ ὥσπερ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ ῥίπτω, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ χείρω χρῶ χρίπτω, καὶ πλεονασμῷ συνήθει δι᾽ εὐφωνίαν χρίμπτω ὁμοίως τῷ σκίμπτω, ὃ παρὰ Πινδάρῳ κεῖται. ἀφ᾽ οὗ ὁ σκίμπους. πολὺ δὲ θάρσος δηλοῖ Ἕκτορος, τὸ μάλα ἐγχριμφθέντα τοῖς ἐναντίοις, στῆναι. ὥσπερ αὖ πάλιν ἀνδρίαν δείκνυσι τῶν Ἑλλησπάλων τὸ ὦσαι βιαίως αὐτὸν ἀπὸ σφείων ὡς εἴρηται. ἐκ δὲ τοῦ, νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι, τὸ μὲν κάλλος τῆς παρισώσεως, ἱλαρεύει τὸ ἐν τοῖς λέξεσι σκυθρωπόν. ἀμφίγυα δὲ λέγει ἔγχη, ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐπάγοντα γόον ἀπό τε τῆς ἔμπροσθεν αἰχμῆς καὶ τοῦ ἐν τῷ πέρατι σιδηρείου σύρακος ὡς οἱονεὶ ἀμφίγοα, καὶ αἰολικῶς ἀμφίγυα. ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν γυιῶσαι, ὅ ἐστι βλάψαι δυνάμενα, ὡς ἀμφίστομα. ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐνεργὰ καὶ πρακτικὰ, παρὰ τὰ γυῖα ὃ καὶ χεῖρας δηλοῖ ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται. γυῖα γὰρ ὡσανεὶ δόρατος, ὁ πρὸς τοῖς ἄκροις ἐνεργὸς σίδηρος. τὰ μέντοι ναύμαχα, οὐκ ἀμφίγυα κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀλλὰ κατὰ στόμα μόνον ἐκεκάλυπτο χαλκῷ μὴ ἔχοντα σύρακα. ἄλλοι δὲ ἀμφίγυα εἶπον τὰ ἀμφοτέροις γυίοις ὅ ἐστι χεροῖν ἀμφοῖν, τοῖς τῶν πολεμίων ἐπερειδόμενα σώμασι. Τοῦ δὲ σφείων. πρόεισι τὸ σφίων, ὡς τοῦ τείως καὶ εἷος, τὸ τέως καὶ ἕως, αὐτοῦ δὲ πάλιν προϋπάρχει, τὸ σφῶν. ἐν δὲ τῷ, ῥεῖα δ᾽ ἐλεύσεσθαι, εἰς οὐδὲν δέον κεῖται ἀσυνδέτως ὁ δὲ σύνδεσμος, ἀντὶ τοῦ δή. ἴσως δὲ καὶ κατὰ τὸ, οἴκονδε. ἐν δὲ τῷ κτείνειν, ἐκ κοινοῦ νοητέον τὸ ἀχαιούς, ἵνα μὴ ἄλλως ὁ σχηματισμὸς

κλι-

κλισίας καὶ νῆας ἰέναι κτέανα. Ὅτι εὐρυβόαν ὑπογράφει στρατηγὸν δ', ἵνα ἐξ διαπρύσιον γεγωνῶς, ὃ πολὺ ἔκτορος εἴρηται. τί δὲ τὸ διαπρύσιον, καὶ ὅθεν κανονίζεται ἡ γεγωνὸς μετοχή, προδεδήλωται. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὡς ἀσυνήθως τοῖς πάλαι γράφουσι, παρ' οἷς εὕρηται λόγος γεγωνὸς ὁ προφορικός, ὃς κλίνεται γεγωνοῦ, ὡς αἰωνὸς οἰωνοῦ. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ὀνόματος, ἀναντιῤῥήτως καὶ γεγωνότερον τὸ τρανέστερον. Ὅτι στρατὸν φοβούμενον θαῤῥύνει ἂν στρατηγὸς ἀνδρεῖος καὶ θεοφιλὴς, εἰπὼν τὸ τοῦ Ἕκτορος. πειράσετε. οὔτι δηρὸν ἐμὲ σχήσουσιν ἀχαιοί, καὶ μάλα πυργηδὸν σφέας αὐτοὺς ἐγγὺς ἑαυτοῦ ἀρτύναντες. ἀλλ' οἴω χάσσονται ὑπ' ἔγχεος εἰ ἐτεόν με ὦρσε θεός. περιφράζεται δ' ἐνταῦθα καὶ ὁ ἐχθροὶ καὶ ὁ θεός. τὸ γὰρ ὁμηρικόν, ἀχαιοί εἰσι, καὶ θεῶν ἄριστος ζεύς, ἤγουν ὁ ἄριστος. οὐ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, λοῖσθος ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει. Πυργηδὸν δὲ τί ἐστι, πρὸ βραχέων εἴρηται, ὡς καὶ πολὺ τοῦ ἀρτύνειν. τοῦ δὲ οἴω, ἐκεῖ χρῆσις παρὰ τοῖς πεζογραφοῦσιν, οἴομαι δὲ φασὶν αὐτοί.

Ὅτι δηΐφοβος, οὐκ ἐτυμολογίᾳ τὸ τῶν δηΐων κινεῖν εἰς φόβους ἤγουν εἰς φυγήν, μέγα φρονέων ἐβεβήκει. πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, κοῦφα ποσὶ προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων, ὅ ἐστιν εὐρύθμως ἐντὸς τῆς ἀσπίδος βαίνων, καὶ οὐ προβάλλων τὰ ἴχνη, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν τὸ σῶμα κρύπτων. ἐξ οὗ συλλογιστέον κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς οὔτι ἀμφιβρότην εἶχεν ἀσπίδα, οὔτε πλαγίως κατεῖχεν αὐτήν, ἣν μετ' ὀλίγα καὶ ταυρείην ἀσπίδα ἐνδεῖ τόποις φησί. ἕτεροι δὲ τό, ὑπασπίδια προποδίζων, ἀντὶ τοῦ ὑπόπλως ὁρμώμενος. Ὅτι τό, ἔβαλον, οὐδ' ἀφάμαρτον, ἔμπαλιν μὲν ἔχει πρὸς τό, ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. ἐκ τοῦ παραλλήλου δὲ ταυτὸν δηλοῖ, ὡς τό, βάσκ' ἴθι, καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅτι τὸ διήλασε, γενικῇ συντάσσει ἐν τῷ, τῆς δ' οὔτι διήλασεν ἔγχος τῆς τοῦ δηϊφόβου ἀσπίδος, ἀλλὰ πολὺ πρὶν ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. λέγει δὲ καυλόν, τὸ καθιέμενον ξύλον εἰς τὴν ἐπιδορατίδα, ἤγουν εἰς τὸ κοῖλον αὐτῆς. τὸ τοῦ Μηριόνου δὲ οὕτως ἐκλάσθη δόρυ, ὃς καὶ ἄπεισιν οἰσόμενος δόρυ μακρόν, ὅ οἱ κλισίηφι λέλειπτο. παρὼν γὰρ τῇ μάχῃ, ὅμοιος ἦν μὴ παρόντι, ἄοπλος ὤν. ἄπεισι δὲ αὐτὸς καὶ οὐ στέλλει ἕτερον, διὰ σπουδήν, ἐπεὶ οἱ πεμπόμενοι οὐχ ὁμοίως ταχύνουσι. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ εἰς τὴν ἑαυτοῦ κλισίην ὁ Μηριόνης ἐλθών, οἴσεται δόρυ. οὐ

Δηΐφοβος δ' ἐν τοῖσι μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Πριαμίδης. πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην,
Κοῦφα ποσὶ προβιβάς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.
Μηριόνης δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν, οὐδ' ἀφάμαρτε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην
Ταυρείην, τῆς δ' οὔτι διήλασεν, ἀλλὰ πολὺ πρὶν
Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ, Δηΐφοβος δὲ
Ἀσπίδα ταυρείην σχέθ' ἀπὸ ἕο, δεῖσε δὲ θυμῷ
Ἔγχος Μηριόναο δαΐφρονος. αὐτὰρ ὅγ' ἥρως
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. χώσατο δ' αἰνῶς
Ἀμφότερον. νίκης τε, καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν,
Οἰσόμενος δόρυ μακρόν. ὃ κλισίηφι λέλειπτο.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος τελαμώνιος ἄνδρα κατέκτα
Ἴμβριον αἰχμητὴν πολυΐππου Μέντορος υἱόν.
Ναῖε δὲ πήδαιον πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν.
Κούρην δὲ Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς ἴλιον ἦλθε. μετέπρεπε δὲ τρώεσσι.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τὸν ῥ' υἱὸς Τελαμῶνος ὑπ' οὔατος ἔγχεϊ μακρῷ
Νύξ', ἐκ δ' ἔσπασεν ἔγχος. ὃ δ' αὖτ' ἔπεσεν μελίη ὥς,
Ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο
Χαλκῷ ταμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ.
Ὣς πέσεν. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Τεῦκρος δ' ὡρμήθη μεμαὼς ἀπὸ τεύχεα δῦσαι.
Ἕκτωρ δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδών, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν. ὃ δ' Ἀμφίμαχον Κτεάτου υἷ' ἀκτορίωνος
Νισόμενον πόλεμόνδε κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἕκτωρ δ' ὡρμήθη κόρυθα κροτάφοις ἀραρυῖαν
Κρατὸς ἀφαρπάξαι μεγαλήτορος ἀμφιμάχοιο.
Αἴας δ' ὁρμηθέντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ

γὰρ αὐ

Ἔγχεος, ἀλλ' ὅπῃ χροὸς εἴσατο. πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ
Σμερδαλέῳ κεκάλυφθ' ὁ δ' ἄρ ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα.
Ὦσε δέ μιν σθένει μεγάλῳ. ὁ δὲ χάσσατ' ὀπίσσω
Νεκρῶν ἀμφοτέρων. τοὺς δ' ἐξείρυσαν ἀχαιοί.
Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα Στιχίος δῖός τε Μενεσθεύς,
Ἀρχοὶ ἀθηναίων, κόμισαν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν.
Ἴμβριον αὖτ' Αἴαντε μεμαῶτε θούριδος ἀλκῆς,
Ὥς τε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων
Ἁρπάξαντε φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνὰ,
Ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε,
Ὥς ῥά τον, ὑψοῦ ἔχοντε δύω Αἴαντε κορυστὰ,
Τεύχεα συλήτην. κεφαλὴν δ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς
Κόψεν Ὀϊλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο.
Ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου.
Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσι.
Καὶ τότε δὴ περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη,
Υἱωνοῖο πεσόντος ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Βῆ δ' ἰέναι παρά τε κλισίας καὶ νῆας ἀχαιῶν,
Ὀτρυνέων δαναούς. τρώεσσι δὲ κήδε' ἔτευχεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα οἱ δουρικλυτὸς ἀντεβόλησεν,
Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο
Ἦλθε κατ' ἰγνύην βεβλημένος ὀξέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν ἑταῖροι ἔνεικαν. ὁ δ', ἰητροῖς ἐπιτείλας,
Ἤιεν ἐκ κλισίης. ἔτι γὰρ πολέμοιο μενοίνα
Ἀντιάαν. τὸν δὲ προσέφη κρείων ἐνοσίχθων.
Εἰσάμενος φθογγὴν Ἀνδραίμονος υἷι Θόαντι.
Ὃς πάσῃ Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι
Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε, θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ.
Ἰδομενεῦ κρητῶν βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ
Οἴχονται, τὰς, τρωσὶν ἀπείλεον υἷες ἀχαιῶν;

γὰρ αὐτῷ σχεδὸν ἦν ἐλθεῖν, ἀλλὰ εἰς τὴν τοῦ ἑταίρου Ἰδομενέως ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φαίνεται. κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. διαφορὰν δὲ τοῦ οἴσων καὶ οἰσόμενος φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι τὸ μὲν οἴσων, ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον κινεῖ τὴν ἐνέργειαν τοῦ χρησίμου. τὸ δὲ οἰσόμενος, ἐπὶ προσώπῳ ἐμπεριγράφει αὐτήν. δι', ἄπεισί ποι δόρυ οἰσόμενος ἑαυτῷ, οἴσων δὲ ἑτέρῳ ἴσως. πολλάκις δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ οἰσόμενος ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὃς λέγει καὶ ὡς ἐχώσατο αἰνῶς ὁ Μηριόνης, ἀμφότερον νίκης τε καὶ ἔγχεος ὃ ξυνέαξε. λυπεῖ γὰρ ὅπλον ἀγαθὸν κενὸν ἀπελθὸν, οὐχ ὡς χρῆμα, ὥσπερ τι δὲ μέλος καίριον ἀργῆσαν. Ὅρα δ' ἐνταῦθα ὅτι καὶ ὁ βαλὼν Μηριόνης, καὶ ὁ βληθεὶς Δηίφοβος, ἔπαθον τὴν ψυχήν. ὁ μὲν γὰρ χώσατο, τουτέστι συνεχύθη, λυπηθεὶς ὡς μὴ νικήσας. Δηίφοβος δὲ, ἔδεισε μὴ καιρίως βέβληται. Ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ τὸ διελάσαι, οὕτω καὶ τὸ διαδῦναι γενικῇ συντάσσεται, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ τοίχων διαδυόμενος ἄνεμος. τὸ δὲ ἀμφότερον, ἐπιρρηματικῶς κἀνταῦθα κεῖται, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητής. καὶ τῶν τοιούτων. Ὅτι ὥσπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ Αἰγύπτιός τις εὕρηται ὄνομα κύριον ὁμωνυμοῦν τῷ ἐθνικῷ, οὕτω κἀνταῦθα Ἴμβριος ἀνὴρ Πριάμου γαμβρὸς, οὐκ ἀπὸ νήσου Ἴμβρου, ἀλλὰ κατὰ κυριωνυμίαν ὡς εἰκὸς φωνεῖται. πεδίον γὰρ τόπος οὐκ ἐπίσημος περί που τὰ κατὰ Τροίαν, ἔνθα ἦναι καθ' Ὅμηρον ὁ προσεχῶς ἱστορηθεὶς Ἴμβριος, πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν, ὃς κούρην Πριάμοιο νόθην ἔχε Μηδεσικάστην. αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νέες ἤλυθον, ἂψ ἐς Ἴλιον ἦλθε. μετέπρεπε δὲ τρώεσσιν, ὅ ἐστι διαπρεπὴς ἦν. ὃ παραφράζεται ἐκ τοῦ, ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. ναῖε δὲ, νῦν δηλαδὴ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πολέμου, πὰρ Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν. οὗτος ἔπεσε μελίη ὡς, ἥτ' ὄρεος κορυφῇ ἕκαθεν περιφαινομένοιο, χαλκῷ ταμνομένη, τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ, ὡς οἷα καί τινας κόμας ἀγαθὰς, ὁποίας οἰκτίζεταί που ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ποίησις. ἔρριψε δὲ αὐτὸν ὁ μέγας Αἴας νύξας ὑπ' οὔατος, ἤγουν ὑπὸ τὸ οὖς, ἔγχεϊ μακρῷ. περιπαθῶς δὲ ἡ παραβολὴ ἔχει, καὶ οἷον συναχθόμενος φράζει ὁ ποιητὴς, κατὰ τοὺς παλαιούς. οἵ φασι καὶ ὅτι σπάνιόν ἐστι, μελίαν ἐν πεδίῳ φυομένην εὑρεῖν. Ἡ δὲ ῥηθεῖσα Μηδεσικάστη πρὸς ὁμοιότητα τῆς Ἰοκάστης δόξει ἂν λέγεσθαι, Ἰοκάστη τε γὰρ, ἡ κοσμουμένη ἰότητι τουτέστι βουλῇ. καὶ Μηδεσικάστη ὁμοίως ἡ καιζομένη μήδεσιν ὅ ἐστι βουλεύμασι. τοιοῦτόν δέ τινος τύπου καὶ Ἀγαμήδη καὶ ἡ Μήδεια, καὶ ὅσαι τοιαῦται. παρατηρητέον δὲ αὐτὸ, καὶ εἰς ὁμοιότητα τοῦ, κηρεσιφορήτοις. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ περιφαίνεσθαι ὅπερ ἐστὶ πέριξ φαίνεσθαι λόγῳ περιωπῆς, οὗ μετοχὴ τὸ περιφαινομένοιο, γίνεται κοινῶς μὲν τὸ περιφανής. ἄλλως δὲ, ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ περίφαντος ἀνήρ. Τὸ δὲ τέρενα χθονὶ φύλλα πελάσσῃ.

πολὺ

περίφρασίς ἐστι τοῦ, πίον. Ὅρα δὲ καὶ νῦν τὴν τῆς ἱστορίας ἐμβολὴν ἐπιτηδεῦσαι συνήθως τὸν ποιητὴν, τι χάριεν καὶ ποικίλματος γραφικοῦ. τοιοῦτον γὰρ τὸ περὶ τόπου καὶ γένους καὶ τῶν τοιούτων ἱστορεῖν ἐν τοῖς περὶ τῶν πιπτόντων λόγοις. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εὔκαιρον τὸ πρᾶγμα καὶ εὐμέθοδον. οὐ γὰρ ἔξω τοῦ ἐπιτηδείου καιροῦ τὸ ἐν τοῖς ἑκάστῳ συμπίπτουσι παραδειγματίζεσθαί τι περὶ αὐτῶν. Ὅτι τοῦ ἔβραχε πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως κειμένου, χρῆσις καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. δῆλον δ' ὅτι διαφόρων ὄντων τοῦ βρέχειν καὶ βράχειν, ἐκείνου μὲν εὕρηται καὶ μέλλων καὶ λοιπὴ κλίσις, ὡς καὶ τὸ, ἐβρέχθη ἡ γῆ, ὃ καὶ ἔβραχε λέγεται κοινότερον. τοῦ μέντοι βράχειν, ζητητέον ὅπερ ἐστὶ μετάβασις κλίσεως ἐξ ἐνεστῶτος εἰς λοιποὺς χρόνους. Οἱ δ' σκυλεῦσαι, ἀπὸ τεύχεα δῦσαί φησι, περιφράζων τὸ συλᾶν, ᾧ μυριαχοῦ χρᾶται ἡ ποίησις. Ὅτι Ἀμφίμαχον ἐνταῦθα Ἕκτωρ ἀναιρεῖ Κτεάτου υἱὸν Ἀκτορίωνος Ποσειδῶνος υἱωνόν. καὶ χολοῦται μὲν διὰ τοῦτο ὁ Ποσειδῶν, οὐδὲν δέ τι ποιεῖ σφοδρὸν ἐν τῷ τέως αὐτίκα πρὸς ἄμυναν ἀξίαν θυμικότητος ἣν αὐτῷ ἔπλασεν ὁ ποιητής. ὅπερ δὲ μᾶλλον ἀκριβῶς, ἐχολώθη μὲν εὐθὺς ὁ Ποσειδῶν υἱωνοῖο πεσόντος, οὐκ ἔχει δὲ ὁ ποιητὴς αὐτίκα ἱστορῆσαι τί ἐποίησε χολωθεὶς ὁ Ποσειδῶν. διηγησάμενος δὲ ἀναγκαίως ὅπως ἐρρίφθη, καὶ ἐσκυλεύθη ὁ Ἴμβριος, εὐθὺς λέγει ἅπερ ἐποίησε χολωθεὶς ὁ Ποσειδῶν. καὶ οὕτω μὲν τὴν ὑπὲρ Ἀμφιμάχου ἐκδίκησιν ὑπὸ τῶν Αἰάντων, ἐκκεῖται καὶ ἡ τοῦ πάππου Ποσειδῶνος, ὀτρύνοντος Δαναούς. τοῦ τῶν Μολιόνων δὲ γένους ἦν ὁ εἰρημένος Ἀμφίμαχος, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. Ὅτι τὸ βράχε τεύχεα, ὃ φθάσας ἔγραψεν, ἀράβησε τεύχεα ἐνταῦθα φησίν.

Ὅτι χρῶς μὲν οὐχ εὑρίσκεται παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ χρώς. καὶ οἶδεν ἀκολούθως καὶ τὴν τούτου αἰτιατικὴν, χρῶτ' ἀπονιψαμένη. τὰς δὲ ἄλλας κλίσεις, ὡς ἀπὸ τοῦ χρῶς χροὸς ποιεῖ, οἷον, χρυσὸν ἔδυνε περὶ χροΐ. καὶ ὅπῃ χροὸς εἴσατο, τουτέστιν ἐφαίνετο, τοῦ κατὰ Ἕκτορα χρωτὸς δῆλον ὅτι τοῦ Αἴαντος δόρυ. καὶ τὰ σύνθετα δὲ, ὡς ἀπὸ τοῦ χρῶς σχηματίζεται, οἷον, μελαγχροιὴς γένετο. καὶ, δέρμα εὔχροες. καὶ, μελανόχροος οὐ λευκάρινος. καὶ, ταμεσίχροα χαλκόν. Ὅτι παρασημειοῦνταί τινες κατὰ τὴν Ἕκτορος ὑπογραφὴν τὸ, πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ σμερδαλέῳ κεκάλυπτο. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ πᾶς, ἀντὶ τοῦ ὅλος. Ἔνθα ὅρα, ὅτι σμερδαλέον σίδηρον ἔφη κυριολεκτῶν, τὸν ἐκπλήττοντα ἐν τῷ βλέπεσθαι. ἀριστεύων δὲ καθ' ἑνός τινος διαγράφεται. ὦσε δέ μιν σφείων μεγάλως. ὁ δ' ἐχάσσατ' ὀπίσσω. Ἕκτωρ δὲ τοῦτο πάσχει ὠσθεὶς ὑπὸ Αἴαντος. Ὅτι τοὺς Αἴαντας ὑψοῦ ἔχοντας τὸν ἀνωτέρω ῥηθέντα Ἴμβριον, καὶ συλῶντας οὕτω καινότερον τὰ ἐκείνου ὅπλα, εἰκάζει πρὸς λέοντας, οἳ αἶγα ἐκ κυνῶν ἁρπάξαντες φέρουσι. φησὶ γάρ. ὥστε δύ' αἶγα λέοντε κυνῶν ὕπο καρχαροδόντων ἁρπάξαντε, φέρητον ἀνὰ ῥωπήια πυκνὰ, ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης μετὰ γαμφηλῇσιν ἔχοντε. καὶ δηλοῖ τὴν πολλὴν εὐτονίαν λεόντων τούτων ἡ μηδὲν τοῦ φερομένου παραφέρεσθαι κάτω, ἀλλ' ὑψοῦ ὅλον αἴρεσθαι. Ζηνόδοτος δέ φασιν αἰτιᾶται τὴν παραβολήν. λέγων, ὡς λέοντες οὐ συμμαχοῦσιν ἀλλήλοις. διὸ οὐδὲ γράφει ἐκεῖνος αἶγα, ἀλλὰ αἶγε δυϊκῶς, ὡς ἂν ἑκάτερος τῶν λεόντων αἶγα φέρῃ. Ἱστέον δὲ ὅτι διὰ τῆς τοιαύτης μεταγραφῆς, ὁ Ζηνόδοτος ἀναιρεῖ τὴν περὶ ἑνὸς νεκροῦ ὑπὸ δύο φερομένου παραβολήν. δυάζων αὐτὸς τὰς αἶγας καὶ ἐξαλείφων τὴν εἰκόνα τῆς ἡρωϊκῆς πράξεως, καὶ ἀτέχνως ἀπαιτῶν ὅλην ὅλως ἐξ ἀνάγκης προσαρμόσαι τῷ πράγματι τὴν παραβολὴν, ὅπερ σπανίως γίνεται. οὐκοῦν καὶ περὶ συμμαχίας ἡ τῆς παραβολῆς ὁμοιότης, ἀλλὰ περὶ μόνης ἄρσεως ἑνὸς σώματος ὑπὸ δύο τινῶν. καὶ φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἐναντίον ὡς ἑνὸς ἁρπάσαντος λέοντος, συναρπάζει καὶ ἕτερος ὑπαντώμενος. καὶ ἑκάτερος ἄγει ἄγραν ἐν τῷ. Αἰσχύλος δέ φασι μιμησάμενος, ἔφη που. εἷλκεν αὐτὸ λυκηδὸν ὥστε . . λύκοι νεβρὸν φέρειν. τοὺς δὲ ὡς νεκροφόρον χλευάζοντας τὴν ἡρώων ταύτην δυάδα, περιφρονητέον. ἐναντίον ὡς ἀστείζονταί πως οἱ Αἴαντες, τῶν Τρώων ἐμβριθῶς καταπαίζοντες, καὶ ἐν μετεώρῳ τὸ . . ἐκλέγοντες. διὸ καὶ τὴν τοῦ νεκροῦ τούτου κεφαλὴν, ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς κόψεν ἤτοι ἀπέκοψεν Οἰλιάδης κεχολωμένος Ἀμφιμάχοιο, τοῦ προρρηθέντος. ἧκε δέ μιν σφαιρηδὸν ἑλιξάμενος δι' ὁμίλου. Ἕκτορι δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν ἐν κονίῃσιν. ὃ δὴ χαριέντως οὕτω συνέπεσεν, εἰς ἔλεγχον τοῦ μὴ δόντος αὐτὸν μάχεσθαι. καὶ ἦν ἀστεῖον τὸ σύμπτωμα ἐπ' ὀνειδισμῷ καὶ λύπῃ ἐχθροῦ. ποιεῖ δὲ τοῦτο οὐχ ὁ μέγας, ἀλλ' ὁ λοιπὸς Αἴας, ἐπεὶ . . νεωτέρῳ ἔπρεπε τὸ ἔργον, καὶ θερμοτέρῳ τὸν τρόπον. καὶ οὐκ ἦν ἡ πρᾶξις κατὰ τὴν τοῦ Τελαμωνίου μεγαλοπρέπειαν. ὠμὸν μὲν οὖν φασὶ τὸ ἔργον καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, οὕτω νεκρὸν σῶμα λυμαίνεσθαι. . . γὰρ αἰκίζεσθαι. πλὴν, συγγνωστέον τῷ ὑπὲρ φίλου ἀγανακτοῦντι. ὃς, ὡς ἐρρέθη, κεχολωμένος ἦν Ἀμφιμάχοιο. καὶ Ἀγαμέμνων δὲ Ἀντιμάχου παῖδας ἐν τοῖς ἔμπροσθεν, τοῦ αὐχένος ἀπέτεμε καὶ τῶν χειρῶν. . . ἀπολογίας ταῦτα, πρὸς τὴν ἐν τοῖς ἑφεξῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὠμότητα. ὃς δι' . . εἰς Ἕκτορα παρανομεῖ τὰ δεινότατα. Ἱστέον δὲ ὅτι ἡ τῆς ἀγρίας αἰγὸς ἡ παραβολὴ μέμνηται, ὑπὸ κυνῶν ἐν . . ἑαλωκότος. καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἁρπάξαι, κυρίως ἐλέχθη ἐπὶ λεόντων. καὶ ὅτι τινὲς τὴν ῥωπήια καὶ ῥῶπας εἶπον. καὶ ὅτι ῥωπήια μὲν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δρυμοῦ φρύγανα, ἢ καὶ ἄλλως λεπτά τινα φυτὰ εὐλύγιστα, παρὰ τὸ ῥέπειν. ἔστι γὰρ ὥσπερ βλέπω βλέψω βλέψ, καὶ βλὼψ κατὰ ἔκτασιν ἐξ οὗ ὁ παραβλὼψ, οὕτω καὶ ῥέπω ῥέψω ῥὼψ, ἐξ οὗ τὰ ῥωπήια. ῥῶπος μέντοι, λεπτὸς καὶ ἁπλοῦς φόρτος. ὡς δὲ ἄλλος Διονύσιος λέγει, καὶ ποικίλος. γέλγη δέ φασιν αὐτὸ ἔλεγον οἱ παλαιοί. ὅθεν καθὰ ὁ ῥωποπώλης,

οὕτω

οὕτω καὶ ὁ γελωτοπώλης. ἡ δὲ λέξις τοῦ ῥώπου, παρά τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις. κεῖται δὲ καὶ παρὰ τῷ Στράβωνι. ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπώλης παρήχθη. ὅθεν τις προσερρήθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος. οὗ ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸ, δακτυλήθρα, καὶ τὰ ὅμοια. φέρεται δὲ καὶ ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν. Τὸ δὲ ὑπὲρ γαίης, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ὕψους. Τὸ δὲ μετὰ χαμφηλῇσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν σιαγόσι. πρόθεσις γὰρ καὶ νῦν ἐλήφθη ἀντὶ προθέσεως. Ἀπαλὴ δὲ καὶ νῦν δειρὴ, ἡ κατ' ἀντίφασιν ἡ σκληρὰ δηλαδὴ τὸ ὀστώδης, ἢ ἐσκιατραφημένη καὶ ἀγύμναστος. Τὸ δὲ σφαιρηδὸν, ἀντὶ τοῦ δίκην σφαίρας ὥσπερ τις ἡ κεφαλή. ὥσπερ καὶ πυργηδὸν, τὸ δίκην πύργου. καὶ λυκηδὸν, τὸ κατὰ λύκους. τούτων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ἀλλοιότροπον τὸ παρὰ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ Διονυσίῳ τὸ γνωμηδόν. οἷον, εἰ συγχωρητέον ταῖς γυναιξὶ, γνωμηδὸν ἐπιψηφιζόντων. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, κόψεν Ὀϊλιάδης τουτέστιν ὁ τοῦ Ὀϊλέως Αἴας, οὐ πάνυ προσεκτέον ἀντιγράφοις παλαιοῖς τυποῦσι τὴν λη συλλαβὴν διὰ τοῦ ἰ στοιχείου. εἰ μὴ ἄρα τολμήσει τις εἰπεῖν ὡς ὁ Ὀϊλεὺς εὕρηται καὶ Ὀϊλος τετρασυλλάβως, ἵνα ἡ ὡς δίξιος δεξιάδης, οὕτω καὶ Ὀϊλος Ὀϊλιάδης. ἔστιν οὖν ἐκ τοῦ Ὀϊλεὺς ὡς Πηλεὺς, Ὀϊληϊάδης ὡς Πηληϊάδης. καὶ συγκοπῇ τοῦ ι, Ὀϊλιάδης. εἰ μὴ ἄρα τοῦ ἡ συγκοπέντος, ἐλείφθη τὸ ἰ. Ὅτι υἱωνὸν Ποσειδῶνος ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἐνταῦθα τὸν πρὸ βραχέων ἱστορημένον Ἀμφίμαχον τὸν υἱὸν Κτεάτου τοῦ Ἀκτορίωνος, μέθοδον συντομίας ὑπέφηνεν. ἐκεῖ μὲν γὰρ Ἄκτορος υἱὸς ὁ Κτέατος εἷς τῶν Μολιόνων. ὧν ἐν τῇ πρὸς Πάτροκλον λαλιᾷ ἐμνήσθη ὁ Νέστωρ. ἐνταῦθα δὲ ὁ αὐτὸς Ἀκτορίδης Κτέατος, Ποσειδῶνος ἀναφαίνεται υἱὸς, εἴπερ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἀμφίμαχος, υἱωνὸς εἶναι τῷ Ποσειδῶνι λέγεται. ὥστε γοργῶς ἐνταῦθα ἀμφιπάτειος ὁ Κτέατος. Ποσειδῶνός τε γὰρ καὶ Ἄκτορος ὁ αὐτός. Ὅτι πιθανότητος ἐργαστικὸν τοῖς ῥήτορσι καὶ μίμησις ἀληθείας ἐστὶ, καὶ τὸ μὴ πᾶν πρόσωπον φράζειν ἐξ ὀνόματος ὡρισμένως καὶ ὡς εἰδότας, ἀλλ' ἔστιν οὗ, καὶ ἀορισταίνειν τὸν λόγον ὃ δὴ ποιεῖ Ὅμηρος ἐν τῷ, ὧδε δέ τις εἴπεσκε. καὶ ἐν ἄλλοις κἀνταῦθα δὲ λέγει ὡς Ἰδομενεὺς Ποσειδῶνι ἀντεβόλησεν, ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ ἐστιν ἀπὸ ἑταίρου, ὃν νέον ἐκ πολέμοιο κατ' ἰγνύην βεβλημένον, ἑταῖροι ἤνεικαν, ἤγουν πολέμου ἐξήγαγον, ὁ δ' ἰητροῖς ἐπιτείλας τὰ κατ' αὐτὸν, ἐπεὶ ἀπῄει. οὐ γὰρ ὄνομα τοῦ τοιούτου μὴ προσθεὶς, πολυλογίας ἀφορμὴν ἐνδίδωσι τοῖς ζητοῦσι γραμματικοῖς, τίς ἂν εἴη οὗτος ὁ ἑταῖρος. δι' ὃ, κύκλον, ἢ ἐπίθετον. καὶ εἰ ἐπίθετον, περὶ τίνος τῶν Ἀχαιῶν ὁ λόγος ἐστί. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. ὁ δέ γε ποιητὴς ἐξωμολογήσατο ἤδη φανερῶς, χαλεπὸν εἶναι πάντα φράζειν αὐτόν. Ἰγνύη δὲ, τὸ κατόπιν ἤτοι ὀπίσω μέρος τοῦ γόνατος, ὅπερ καὶ ἀγκύλη λέγεται. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι, ἱκνύη τις οὖσα, ἐπεὶ καμπτομένης αὐτῆς, ἱκνούμεθα. εἰ δὲ ψιλοῦται ἡ ἀρχὴ τῆς ἰγνύης, οὐ καινόν. λείπει γὰρ τὸ κ' τὸ τὴν δασεῖαν προκαλούμενον, καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἴχνος καὶ ἴχνιον. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἰχθὺς, ζητεῖ μὲν δασύνεσθαι, γίνεται γὰρ παρὰ τὸ ἱκέσθαι καὶ θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, πολυκίνητον γὰρ ζῶον ὁ ἰχθύς. ἀλλὰ μετελθὸν τὸ ψιλὸν κ' εἰς δασὺ τὸ χ'. μετέτρεψε τὴν δασύτητα τοῦ πνεύματος εἰς τὸ ἔμπαλιν. Ἐν δὲ τῷ, ἰητροῖς ἐπιτείλας ἤγουν ἐντειλάμενος, δηλοῖ ὡς οὐ μόνον πολυκλέειτος, καὶ Μαχάων ἰατροὶ ἐν Ἀχαιοῖς, ἀλλὰ κατὰ ἔθνη, ὡς εἰκὸς, εἶεν καὶ ἄλλοι. φησὶ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ἰατροὶ πολυφάρμακοι ἀμφεπένοντο. Ὅτι ὁ Θόας πάσῃ τουτέστιν ὅλῃ Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι, Αἰτωλοῖσιν ἄνασσε. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. λέγει δὲ ταῦτα ὁ ποιητὴς, οὐχ ὡς ἄγνωστα, ἔφθη γὰρ εἰπὼν ἐν τῷ καταλόγῳ περὶ τούτων, ἀλλ' ὅτι πολλὰ διττολογεῖ πολλαχοῦ πρός τε ἀνάμνησιν, καὶ πρὸς εὑρεσιλογίας πλατυσμοῦ καὶ ποικιλίας γραφῆς. Ἱστέον δὲ ὅτι Αἰτωλοὶ λέγονται, ὡς καὶ προϊστόρηται, ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος, Ἠλείου τὸ γένος, ὃς Ἄπιν ἀνελὼν ἀκουσίως τὸν Φορωνέως, καὶ φυγὼν, μετέδωκε ταύτῃ τῇ χώρᾳ τῆς ἀπ' αὐτοῦ ἐπωνυμίας. ἔσχε δὲ κατά τινας, παῖδας Πλευρῶνα. οὗ παῖδες, Κούρης καὶ Καλυδών. καὶ ἐκ τούτων τῶν τριῶν, ἔθνος μὲν, οἱ Κουρῆτες. πόλεις δὲ ἡ Πλευρὼν, καὶ ἡ Καλυδών. Τὸ δὲ θεὸς ὣς τίετο δήμῳ, ἀγαθὸν βασιλέα ἐν ὁμοίοις ὑποπόδοις εἶναι δηλοῖ τὸν Θόαντα. Ὅτι πρὸς τοὺς μάτην λόγοις ἐκφοβοῦντας, λεχθείη ἂν τὸ, πῆ τοι ἀπειλαὶ οἴχονται, ἃς τοῖς δεῖνα οἱ δεῖνα ἀπείλεον. περὶ τῶν Ἀχαιῶν δὲ ὁ λόγος ἐκ Ποσειδῶνος πρὸς Ἰδομενέα. ἔνθα σημείωσαι ὅτι ὅπερ ἐν ἄλλοις πλατέως ἐρρέθη, ὅτι οἱ Ἕλληνες ὠνείδιζοντο ὡς ἐν Λήμνῳ πίνοντες καὶ ἀπειλούμενοι κατὰ τοὺς Τρῶας, τοῦτο ἐνταῦθα διὰ τὸ κατεπεῖγον τοῦ καιροῦ, ἐν ὀλίγῳ ἐφράσθη.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Ὦ Θόαν, οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος ὅσσον ἔγωγε
Γινώσκω. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πτολεμίζειν.
Οὔτέ τινα δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτέ τις ὄκνῳ
Εἴκων, ἀνδύεται πόλεμον κακόν. ἀλλά που οὕτω
Μέλλει δὴ φίλον εἶναι ὑπερμενέϊ Κρονίωνι
Νωνύμνους ἀπολέσθαι ἀπ' Ἄργεος ἐνθάδ' Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ Θόαν, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήιος ἦσθα.

Ὅτι ὁ ἐν κινδύνοις πολέμου ἢ ἄλλως δεινοῖς τισιν, ἑαυτοῦ ἢ ἑτέρων ὑπεραπολογούμενος ὡς οὐ διὰ κακίαν οἰκείαν πάσχοντας, ἐρεῖ ἅπερ ἐνταῦθα τῷ Ποσειδῶνί φησιν ὁ Ἰδομενεύς. οὔτις ἀνὴρ νῦν αἴτιος, ὅσσον ἔγωγε γινώσκω. πάντες γὰρ ἐπιστάμεθα πολεμίζειν. ἢ τὸ δὲ ἄλλο ποιεῖν. οὔτέ τινα δέος ἴσχει ἀκήριον.

Οτρυνέεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι.
Τῷ, νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ιδομενεῦ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν
Εκ τροίης, ἀλλ' αὖθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο,
Ος τις ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι.
Αλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβὼν ἴθι. ταῦτα δ' ἅμα χρὴ
Σπεύδειν, αἴ κ' ὄφελός τι γενώμεθα, καὶ δύ' ἐόντε.
Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν.
Νῶϊ δὲ καί κ' ἀγαθοῖσιν ἐπισταίμεσθα μάχεσθαι.
Ως εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν.
Ιδομενεὺς δ' ὅτε δὴ κλισίην εὔτυκτον ἵκανε,
Δύσετο τεύχεα καλὰ περὶ χροΐ, γέντο δὲ δοῦρε.
Βῆ δ' ἴμεν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε κρονίων
Χειρὶ λαβὼν, ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος ὀλύμπου,
Δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί,
Ως τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Μηριόνης δ' ἄρα οἱ θεράπων ἐῢς ἀντεβόλησεν,
Εγγὺς ἔτι κλισίης. μετὰ γὰρ δόρυ χάλκεον ἤει
Οἰσόμενος. τὸν δὲ προσέφη σθένος ἰδομενῆος.
Μηριόνη, μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἑταίρων.
Τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα;
Ηέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή.
Ηέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες. οὐδέ τοι αὐτὸς
Ησθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Τὸν δ' αὖ Μηριόνης πεπνυμένος, ἀντίον ηὔδα.
Ιδομενεῦ κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ερχομαι εἴ τί τοι ἔγχος ἐνὶ κλισίῃσι λέλειπται,
Οἰσόμενος. τόνυ γὰρ κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ασπίδα δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος.

ἐστὶ δὲ ὀκνοφυκῶν, ὁ δύνων ἤγουν ἀναδύνων πόλεμον καὶ πόνους. ἀλλ' ἄτερ οὗτος μὲν μέλλει δῆθεν ἐπὶ δημηνίῳ φίλον εἶναι, νωνύμνοιο ἢ νωνύμοιο ἀπελιάζει τὸν δεῖνα. Καὶ σημείωσαι ὅτι σοφώτατα ὁ ποιητὴς οἱ ταῦτα ἐξέθετο τὰ αἴτια ὧν ἕνεκα φεύγομεν τὰ δεινά. εἰσὶ δὲ τρία αἴτια. ἀπειρία καὶ δέος καὶ ὄκνος. διὸ καὶ τοὺς τολμῶντας αὐτοῦ ὁ Ἰδομενεὺς τῶν δειλῶν, καὶ φιλοκίνδυνος ἴσως δίοντα ὤν, ἀποφάσκει καὶ τὰ τρία. τὴν μὲν ἀπειρίαν ἐν τῷ, ὁ αὐτὸς ἐπιστάμεθα. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος, οὐκ ἂν εἴη τοῖς δεινοῖς ἄπειρος. τὰ δὲ λοιπὰ δύο, ἐν τῷ, οὔτε δέος ἴσχει τινὰ. οὔτε τις ὄκνῳ εἴκει. Τὸ δὲ, ὅσον ἔγωγε γινώσκω, οἱ μεθ' Ὅμηρον ὅσα ἐμὲ εἰδέναι φασί. δέος δὲ ἀκήριον. τὸ ἀψυχοποιόν. φθάσας μέντοι ὁ ποιητὴς ἐν ἄλλοις, καὶ τὸν νεκρὸν, ἀκήριον ἔφη, ὡς ταυτὸν ὂν οὕτω ἢ οὕτω εἰπεῖν διὰ τὸ τῆς ἐτυμολογίας ὅμοιον. νεκρὸς γὰρ καὶ ἀκήριος, ἄμφω παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι κῆρος ὅ ἐστι ψυχῆς γίνεται. τὸ δὲ ἀναδύεσθαι, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ ζώων εἴληπται, ἃ προθύμως μὲν ἔχοντα, δύεται ὑπὸ ζυγοὺς, μὴ προθυμούμενα δὲ, ἀναδύεται. καὶ ἄλλως δὲ, ἔστιν εἰπεῖν, ὡς δύεσθαι μὲν καὶ καταδῦναι ὅμιλον, τὸ θαρρήσαντα εἰς μάχην ἐλθεῖν, καὶ οὕτως εἰς βάθος αὐτῆς χωρεῖν. ἀναδύεσθαι δὲ, τὸ ἄλλως ἀναχωρεῖν. ὁμοίως τοῖς κατ' ὑδάτων δυομένοις ζώοις. Τὸ δὲ νωνύμνοιο, ἢ ἐν τῷ τέλει πλεονασμὸν ἔχει τοῦ νύ ὡς καὶ προερρέθη, ἔδει γὰρ εἶναι νωνύμοιο ἤτοι ἀνονομάστοιο. ἢ κατά τινας, τὸ πρὸ αὐτοῦ νύ παρεισέπεσε. νωνύμνοιο γάρ φασιν εἰπεῖν βούλεται, ὅ ἐστιν ἀθρηνήτοιο. λέγουσι γὰρ, παρ' Ἀνακρέοντι ἐπὶ θρήνου κεῖσθαι τὸ ὕμνον. Ὅτι ἀγαθοῦ στρατηγοῦ ἔπαινος τὸ, ἀλλὰ ὦ δεῖνα, καὶ γὰρ τὸ πάρος μενεδήϊος ἦσθα, ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον ὅθι μεθιέντα ἴδηαι τουτέστιν ἴδῃς. ταῦτα δὲ ἐφερμηνεύων, ἢ καὶ ἄλλοις τισὶ φράζων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. τῷ, ἤγουν διὸ, νῦν μήτ' ἀπόληγε, κέλευέ τε φωτὶ ἑκάστῳ. ὁ γὰρ μενεδήϊος οὐκ ἂν ἀπολήγοι, καὶ ὁ ὀτρύνων ἄλλους, κελεύοι ἂν φωτὶ ἑκάστῳ. δῆλον δὲ ὡς ταυτὸν μενεδήϊόν ἐστιν εἰπεῖν καὶ μενεχάρμην καὶ μενεπτόλεμον, οἷς ἐναντίον ὁ φυγαδικὸς, καὶ μάλιστα ὁ φύξηλις. Ὅτι εὐδιάθετος λόγος ἐπὶ τῶν ἐν δεινοῖς ῥᾳθυμούντων, τὸ, μὴ κεῖνος ἀνὴρ ἔτι νοστήσειεν, ἀλλ' αὖθι, τουτέστιν αὐτόθι κυνῶν μέλπηθρα γένοιτο, ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε ἑκὼν μεθίησι μάχεσθαι. Καὶ ὅρα τὸ, ἐπ' ἤματι τῷδε, ἀσφαλῶς ῥηθέν. εἰ γὰρ καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' οὐχὶ καὶ σήμερον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἑκών. οὐδεὶς γὰρ οὕτω μεθίησιν. οἱ δὲ Ἀγαμέμνων καὶ Νέστωρ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀμελοῦσιν, ἀλλ' οὔτι γε ἑκόντες. διὸ οὐδὲ πίπτουσιν ὑπὸ τὴν ἀράν. μέλπηθρα δὲ, ἀντὶ τοῦ παίγνια. μετὰ κόρον γὰρ οἱ κύνες ἐμπηδῶσί τε τῷ λοιπῷ σώματι τοῦ νεκροῦ, καὶ τὰς σάρκας διασπῶντες, διασφαιρίζουσι. καί πως τὰ συνήθη μέλποντες, ἐφυλάκτησαν. σκιαμαχίαν ταύτην θήρας ὑπεμφαίνοντες, καὶ τὴν φαντασίαν εἰς κυνηγέσιον ἐρεθίζοντες. Ὅτι πρὸς ὁμαιχμίαν ἐρεθιστικὸν τὸ,

ἀλλ'

ἀλλ' ἄγε τεύχεα δεῦρο λαβών, ἴθι. ταῦτα δ' ἅμα χρὴ σπεύδειν, αἴκ' ὄφελός τι γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε. Ποσειδῶν δὲ Θόαντι ὁμοιωθεὶς, φησὶ καὶ ταῦτα πρὸς Ἰδομενέα κατὰ τὰ προσεχῶς ἀνωτέρω κείμενα. ἐπάγει καὶ γνωμικὸν τοῦτο. συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα λυγρῶν. ὑπὲρ ἀρχὴ τοῦ ἐλάττονος εἴληπται, δηλοῦν, ὡς καὶ οἱ μάλα δειλοὶ ἀλλήλοις συμφερόμενοι καὶ εἰς ἓν ἐρχόμενοι, γενναῖα δρῶσι. νῶϊ δέ φησιν ἤτοι ἡμεῖς, καὶ κ' ἀγαθοῖσιν ἐπιστάμεθα πολεμίζειν, οὐ λυγροὶ δηλαδὴ ὄντες. τὸ μὲν οὖν ἓν ἕα, ἡ παροιμία εἰς οὐδὲν ἄγει. ἄρχεται δὲ τὸ καλὸν ἐκ τῶν δύο, κατὰ τὸ, σύν τε δύ' ἐρχομένω, καθὰ καὶ νῦν φαίνεται ἐν τῷ, ὄφρα ὄφελος γενώμεθα καὶ δύ' ἐόντε. καὶ ὡς ἐπὶ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους προεδείχθη, καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ἱστέον δὲ ὡς νομίσαι ἄν τις οὐ καλῶς ἔχειν τὴν ὁμηρικὴν ταύτην γνώμην, μᾶλλον γοῦν χρῆναι εἰπεῖν, συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν, καὶ μάλα ἐσθλῶν. ἵνα λέγῃ κατὰ τὸ ἐπιχείρημα τὸ ἀπὸ μείζονος, ὡς οὐδ' αὐτοὶ ἀρετᾶν οἱ ἀγαθοὶ δύνανται, εἰ μὴ συνάγοιντο εἰς ἕν. ὡς ἂν ἐντεῦθεν συννοῆται, ὡς εἴπερ τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρετὴ, συμφερτὴ, πολλῷ πλέον ἡ τῶν λυγρῶν. νῦν δ' ἀνάπαλιν εἰπών, ὡς καὶ τῶν ἀχρείων ἡ ἀρετὴ συμφερτή ἐστι, δοκεῖ διὰ τὸν καὶ σύνδεσμον, γελοῖόν τι εἰπεῖν. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, καλῶς κέοιτο ὁ σύνδεσμος. συμφερτὴ γὰρ καὶ αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν ἡ ἀρετή. ἐπὶ δὲ τῶν λυγρῶν, οὐκ ἀναγκαῖος ὁ καὶ σύνδεσμος. ἀρκεῖ γὰρ μᾶλλον ἁπλῶς οὕτως εἰπεῖν, ὅτι συμφερτή ἐστιν ἡ τῶν λυγρῶν ἀρετὴ, ὡς καθ' ἑαυτοὺς μὴ δυναμένων τῶν λυγρῶν ἀνδρίζεσθαι. καὶ οὕτω μὲν ἄν τις ἀπορήσοι. λύεται δὲ τὸ ἄπορον, ὡς δι' λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι στέρονται μὲν ὅλως ἀρετῆς οἱ λυγροὶ ἐν τῷ θεωρεῖσθαι καθ' ἕνα. ἔστι δέ τις ὅμως καὶ αὐτῶν ἀρετὴ, ἐὰν συμφερτὴ γένοιτο, ὅ ἐστι συμφορητὴ καὶ συνάξιμος ἐκ πολλῶν, καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι συνοιστή. ὥστε, χωρὶς ἄρθρου νοητέον τὸ ἀρετὴ, καὶ ῥητέον οὕτω. ἀρετὴ πέλει καὶ τῶν λυγρῶν πάλιν, συμφερτή. ἅμα σπευδόντων κατὰ τὴν πρώτην. ἕτεροι δὲ ἀπὸ κοινοῦ νοοῦντες ἀρετὴ, καὶ τὴν λέξιν οὕτω διασαφοῦντες, φασὶν ὅτι καὶ ἡ τῶν λυγρῶν ἀρετὴ, συμφερτὴ γενομένη, ἀρετὴ ὄντως ἐστίν. εἰ δὲ τοῦτο, πολλῷ πλέον ἡ τῶν ἀγαθῶν. διὸ ἐπάγει τὸ, ἡμεῖς δὲ καὶ ἀγαθοῖς πολεμήσομεν ὡς προερρέθη. ἀρετὴν δὲ νῦν τὴν ἀνδρείαν φησί. τὸ δὲ ἐπιστάμεθα μάχεσθαι, εὖ εἰδότας μάχας τοὺς τοιούτους δηλοῖ. φυσικοῦ δὲ κάλλους, ἡ παρίσωσις τοῦ συμφερτὴ καὶ τοῦ ἀρετή.

Ὅτι λόγου ἐμπρέποντος τὸ, ὡς εἰπών, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν ἤγουν ἔνθα ἐπονοῦντο οἱ ἄνδρες, ὅπως ἂν καὶ νουθετοίη ὁ θεός.

Ὅτι ὁ Ἰδομενεὺς ὁπλισάμενος, ἔβη ἐλθεῖν ἀστεροπῇ ἐναλίγκιος, ἥν τε Κρονίδης χειρὶ λαβών, ἐτίναξεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου, δεικνὺς σῆμα βροτοῖσιν· ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαί. ἡ δὲ παραβολὴ αὕτη, πρός τε ὅπλων λαμπρότητά ἐστιν, ὡς ἡ ἀπόδοσις δηλοῖ, λέγουσα. ὡς τοῦ, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσιν. ἔτι δὲ καὶ πρὸς τὸ τάχος τοῦ φοροῦντος, ἔλαμπε γάρ φησι θέοντος. καὶ πρὸς τὸ εἰς μάχην δὲ ἐμπύρειον. καὶ πολέμου γοῦν ἐστιν οὐ, σημεῖον ἡ ἀστραπή. Τὸ δ' ἐτίναξε, κυριωτάτη λέξις, καὶ οὐκ ἄν τις φράσοι κάλλιον. ὡς οἷα δὲ βέλος αὐτὴν ἀφίησι, διό φησι χειρὶ λαβὼν ἐτίναξε. Τὸ δὲ δεικνὺς σῆμα βροτοῖς, ἑτέρως ἔφασε πρὸ τούτων, εἰπών, τιφαυσκόμενος βροτοῖσι τὰ ἄλλα, ὡς ἐκεῖ ἐρρέθη. δῆλον δ' ὅτι σηματικῶς πλάττεται ὁ Ζεὺς ἀφιέναι τὴν ἀστραπὴν ὅτε τι ποιεῖ, διοσημίας χάριν, καθὰ δόρυ ἢ λίθον ἤ τι ἄλλο βέλος. ἡ δέ γε ἀλληγορία, τὰ τοιαῦτα Διῒ ἀέρι ἀποκληροῖ.

Ὁ μάχας μὲν ἀντιβολῆσαι, τὸ αὐτὴν βαλεῖν, καὶ ὡς εἰπεῖν τυχεῖν. ἀνδρὶ δὲ ἀντιβολῆσαι κατὰ σύνταξιν δοτικὴν, ἢ ἑτεροίῳ τινὶ, τὸ συναντῆσαι. ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Μηριόνης Ἰδομενεῖ ἀντεβόλησεν.

Ὅτι εἰς οἶον δέον, ἁπλῶς δ' οὕτω χάριν φιλίας, ἀλλά τι μνειαχοῦ ἐπαινετικὰ ἐξ ἑτέρων εἰς ἑτέρους λέγεται. καὶ ἐνταῦθα δὲ, Ἰδομενεὺς μὲν τὸν ἑταῖρον Μηριόνην οὕτω προσφωνεῖ. Μηριόνη, Μόλου υἱὲ, πόδας ταχὺ, φίλταθ' ἑταίρων. ὁ δ' αὖθις ἐκεῖνον. Ἰδομενεῦ Κρητῶν βουληφόρε χαλκοχιτώνων. ἐπαινεῖται δὲ τὸ τοῦ Ἰδομενέως ἔπος, οὐ μόνον ὡς γοργόν, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐν σμικρῷ γραφῆς ὄγκῳ, πολλὰ περιέχειν. τὸ κύριον, τὸ γένος, τὴν σωματικὴν ἀρετὴν, καὶ τὴν ἄκραν φιλίαν.

Ὅτι ὁ ἐκ πολέμου παρὰ καιρὸν ἥξας, ἀκούσοι ἂν τοῦτο ἐκ τοῦ ἐντυχόντος τὸ, τίπτ' ἦλθες πόλεμόν τε λιπὼν καὶ δηϊοτῆτα; ἠέ τι βέβληαι, βέλεος δέ σε τείρει ἀκωκή. ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες, ἤγουν ἕνεκά τινος ἀγγελίας εἰς ἐμὲ ἦλθες. ἐπεργοῦς δὲ στρατιώτου λόγος τὸ, οὐδέ τι αὐτὸς ἧσθαι ἐνὶ κλισίῃσι λιλαίομαι, ἀλλὰ μάχεσθαι. Τὸ δὲ, πόλεμόν τε καὶ δηϊοτῆτα, ταυτὸν τῷ, πόλεμόν τε μάχην τε, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. Τὸ δὲ βέβληαι, ἢ συλληπτικῷ τρόπῳ καὶ τρῶσιν δηλοῖ τὴν ἐκ τοῦ ἐγγύς. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν Μηριόνην σεμνύνει, ὡς μὴ ἂν τολμήσοντός τινος ἀντιστῆναι οἱ ὡς καὶ σχέδην τύψαι, ἀλλὰ πόρρωθεν βαλοῦντος.

Ὅτι σχῆμα καινὸν τὸ εἰπεῖν, ἔγχος κατεάξαμεν ὃ πρὶν ἔχεσκον, ἀσπίδα Δηϊφόβοιο βαλὼν ὑπερηνορέοντος. ὤφειλε γοῦν ὁ πρὸς τὸν Ἰδομενέα τοῦτο εἰπὼν Μηριόνης, ἢ κατέαξα εἰπεῖν, δι' ὅτι τὸ ἔγχος κατέαξα βαλὼν τὴν τοῦ ἐχθροῦ ἀσπίδα, ἢ ἄλλως ὅτι τὸ ἔγχος κατεάξαμεν βαλόντες τὴν ἀσπίδα. αἰτία δὲ τῆς καινῆς ταύτης συντάξεως, τοιαύτη. καθὸ μὲν γὰρ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, προσεταιρίζεται καὶ τὸν Ἰδομενέα ὁ Μηριόνης ἐν τῷ κατεάξαμεν, κοινοποιούμενος τὴν βολήν. ὃς καὶ ἐκ τῆς τοῦ Ἰδομενέως σκηνῆς ἔγχος ἕτερον λήψεται, ὡς εἴπερ Ἰδομενεὺς ἐκεῖνο κατέαξε. καθὸ δὲ τῇ ἀληθείᾳ, Μηριόνου μόνου ἦν τὸ ἔργον, διὰ τοῦτο, βαλὼν λέγει ἑνικῶς, καὶ οὐ βαλόντες. εὖ δὲ καὶ τὸ κατεάξαμεν μόνον εἰπεῖν πληθυντικῶς, οὐ μὴν καὶ ὃ πρὶν εἴχομεν, ἀλλ' ὃ πρὶν εἶχον ἐγώ. τὸ μὲν γὰρ ἔχειν ἔγχος, οὐκ ἔστι σημεῖον ἐξ ἀνάγκης ἀνδρείου, τοῦτο γὰρ ἂν καὶ θεράπων καὶ δορυφόρος ποιήσοι. τὸ δὲ ἐν πολέμῳ κατάξαι, ἀνδρείου

μεῖσθαι ἀλκῆς, φάσις ἐστὶ συνήθης ὁμήρῳ. καὶ ὅλη σεμνότερόν ἐστι τῶν δειλιῶν, τοῦ λανθάνεσθαι ἀλκῆς. δῆλον δὲ ὡς ὁ μὲν δειλιῶν, στέρησιν ἀνδρείας πάσχει. ὁ δὲ λαθόμενος ἀλκῆς, μνήσεταί ποτε αὐτῆς. καὶ ὅτι τὸ, οὐδέ γε οὐδ' ἐμέ φημι, κάλλος τι ἔχει διὰ τῶν εὐειδῶν ἀποφάσεων, καὶ σεμνότητι κέκραται καὶ ἐπιεικείᾳ. ἐπαινῶν γὰρ σεμνῶς ἑαυτὸν ὁ Μηριόνης, ὅμως ὑπολαλεῖ ἐπικερτικῶς μοί τοι, ὡς εἰ καὶ μή τινες ἄλλοι, ἐγώ γ' οὖν φημι οὐκ ἄναλκις εἶναι. Τὸ δὲ ἄλλον πού τινα λήθω, οὐκ αὖ ἔχει ἀμφιβολίαν ὅτι δυσακτικόν, καὶ διὰ τοῦτο ἀνόξυντον ἔχει τὸ πού, τοῦτον δὲ εἰπεῖν βαρύτονον ἐν τῇ συνεπείᾳ. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχον ἐστί, καλῶς ἄρα ἡ ἐγκλιτικὴ ἀκολουθία ὀξύνει αὐτὸ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ πώποτε. εἰδέ τις αὐτὸ περισπᾶν ἐθέλει, μὴ φειδέσθω τοῦ χαρακτῆρος μάλαιος.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Οἶδ' ἀρετὴν οἷός ἐσσι, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι.
Εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι
Ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν.
Ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνήρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη.
Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ, τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ·
Οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός,
Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.
Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη, μεγάλα στέρνοισι πατάσσει
Κῆρας ὀιομένῳ. πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων.
Τοῦ δ' ἀγαθοῦ, οὔτ' ἂρ τρέπεται χρώς, οὔτέ τι λίην
Ταρβεῖ ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν,
Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ.
Οὐδέ κεν ἔνθα, τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο.
Εἴπερ γάρ κε βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης,
Οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ·
Ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε
Πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς,
Ἑσταότες, μή πώς τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ.
Ἀλλὰ σύ γε κλισίηνδε κιών, ἕλευ ὄβριμον ἔγχος.
Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ
Καρπαλίμως κλισίηθεν ἀνείλετο χάλκεον ἔγχος.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι.
Τῷ δέ, φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν·
Τὼ μὲν ἂρ ἐκ Θρῄκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον,
Ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας. οὐδ' ἄρα τώ γε
Ἔκλυον ἀμφοτέρων. ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν·
Τοῖοι Μηριόνης καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν
Ἦισαν ἐς πόλεμον κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τόν, καὶ Μηριόνης πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε.
Δευκαλίδη. πῇ τ' ἂρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον;
Ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους,
Ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν, ἐπεὶ οὔποθι ἔλπομαι οὕτω
Δεύεσθαι πολέμοιο καρηκομόωντας Ἀχαιούς·

Ὅτι πρὸς τὸν παρὰ τοῖς εἰδόσιν ἐθέλοντα περιαυτολογεῖν, ἤτοι αὐτῆς οἰκείως τὸ τοῦ Ἰδομενέως πρὸς τὸν Μηριόνην. οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσί, τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι, τουτέστι μετρεῖν καὶ ἀπαριθμεῖσθαι τὰ οἰκεῖα καλά. τὸ γὰρ λέγεσθαι, ἐπὶ τοῦ λαλεῖν οὐ χρᾶσθαί φασί τινες τὸν ποιητήν, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τῷ μυθεῖσθαι ἢ τῷ εἰπεῖν. διὸ οὐδὲ λόγος φασὶ κεῖται παρ' αὐτῷ, ἀλλὰ μῦθος. καὶ μήν, πολλαχοῦ ἐφάνη καὶ ἐπὶ τοῦ διαλέγεσθαι ἡ λέξις κειμένη, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἔσται τῷ, ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα. ἀρετὴν δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ μετὰ βραχέα, τὴν ἀνδρείαν φησίν. οἶδε δὲ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν, ἀρετὴν καλουμένην, ὅθεν καὶ τὸ, ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἰδομενεὺς ἐπάγει ἐπαινῶν τὸν Μηριόνην πλατύτερον ὡς ἐῤῥέθη, καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐν πολέμῳ τῷ ἐκ κοινοῦ, δεξιός ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι λόχος κρίνεται, ὡς αὐτίκα εἰρήσεται.

Ἰστέον δὲ ὅτι τι μακρὸν ἐνταῦθα κεῖται ὑπερβατὸν ἐν τῷ, εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον. ἡ γὰρ τοῦ νοήματος ἀπόδοσις, μετὰ δέκα κεῖται στίχους. ἔχει δὲ ὁ τόπος ἔπαινον, ὡς ἐῤῥέθη, Μηριόνου. καὶ ὅτι καίπερ ὁ Μηριόνης ὤκνησεν εἰς πολὺ περιαυτολογῆσαι, ἀλλ' Ἰδομενεὺς ἀναπληροῖ τὸ λεῖπον, αὐτὸς μακρότερα λαλήσας ἔπαινον ἐν διασκευαῖς, ἃ καὶ σημειῶσαι. τὸ μὲν γὰρ νόημα τοιοῦτόν τι εὐπερίγραπτον, ὅτι δηλαδὴ ὁ Μηριόνης καὶ ἐν λόχῳ ἄριστος. ὁ δὲ πλατυσμὸς αὐ-

τοῦ, ἐν στίχοις ἑκκαίδεκα διαλαμβάνει. διασκευάζεται δὲ τοῦτο ὁ ποιητὴς ἀρχετυπικῶς ὡς ἐν τύπῳ χαρακτῆρος, ὁποίους δή τινας ὕστερον καὶ ὁ Θεόφραστος ἐξετυπώσατο, οἷος μὲν ὁ ἄλκιμος ἐν καιρῷ λόχου, οἷος δὲ ὁ δειλός. φησὶ γάρ. εἰ γὰρ νῦν παρὰ νηυσὶ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ἐς λόχον, ἔνθα μάλιστ' ἀρετὴ ὅ ἐστιν ἀνδρία διαείδεται ἀνδρῶν. ἔνθ' ὅ, τε δειλὸς ἀνὴρ, ὅς τ' ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ, τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. οὐδέ οἱ ἀτρέμας ἧσθαι ἐρητύεται ἐν φρεσὶ θυμός. ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει κῆρας ὀιομένῳ. πάταγος δέ τε γίνεται ὀδόντων. τοῦ δ' ἀγαθοῦ, οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην ταρβεῖ ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ. οὐδέ κεν ἔνθα τουτέστιν ἐνταῦθα, τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. καὶ ἕως ὧδε πληρώσας τὸ νόημα τοῦ, ὡς καὶ ἐν λόχῳ ἄριστος εἴη ὁ Μηριόνης, ἐπάγει ἕτερον ἔπαινον, εἴπερ γὰρ καὶ βλεῖο πονεύμενος, ἠὲ τυπείης, οὐκ ἂν ἐν αὐχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος, οὐδ' ἐνὶ νώτῳ, ἀλλά κεν ἢ στέρνων, ἢ νηδύος ἀντιάσειε πρόσσω ἱεμένοιο, μετὰ προμάχων ὀαριστύν. ἐνταῦθα δὲ λόγου ἐλθὼν, ἐπεί περ οἶδεν οὐκ ἐν καιρῷ τοιαῦτα λαλεῖν κατὰ τὸ, μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε. καὶ ὅλως καὶ παρθένου καὶ ἠιθέου τὸ οὕτω λαλεῖν ἐφ' οἷς οὐδὲν, ὡς ἀλλαχοῦ ἐρεῖ ὁ ποιητὴς, παύει τὸν λόγον. ἐπισημηνάμενος ἀφελῶς λαλοῦσαι, οὐ μὴν στιβαρῶς, καὶ φησίν. ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὣς ἑσταότες, μή πώς τις ὑπερφιάλως νεμεσήσῃ, δόξας ὑπολείπειν ἡμᾶς τὴν φυγὴν, ἐπεὶ καὶ ἄλλως οὐχ οὕτω χρὴ ἑστάναι, ἀλλὰ κατὰ πρώτοισι μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν ἵστασθαι, ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. καὶ ὅρα ὅπως ἦθος φιλικὸν ὑπεστήσατο Ὅμηρος ἐνταῦθα. ἐχθροῖς μὲν τι στρυφνῶς, φίλοις δὲ ἀφελέστερον προσφερόμεθα, ὡς ἐνταῦθα Ἰδομενεὺς μικροῦ καὶ ὡς νήπιος τῷ ἑτέρῳ διαλέγεται. Ὅρα δὲ καὶ οἷόν τι ὁ λόχος, ὃς ἐξ ὀλίγων συνειλεγμένος, ταράσσει μὲν διὰ τοῦτο τοὺς δειλοὺς, ἐκφαίνει δὲ τοὺς ἀλκίμους, οἳ τῷ λόχῳ ἐγγυμνασάμενοι, καὶ μονομαχεῖν ἕλοιντο ἄν. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ λόχος, διττῶς λέγεται, αὐτό τε γὰρ τὸ ἔργον ἤγουν τὸ λοχᾶν, καὶ τὸ τάγμα δὲ τῶν ἀνδρῶν τὸ τόσον, ἐξ οὗ ὁ λόχος ἀποτίζεται. καὶ ὅτι τὸ λεγοίμεθα πάντες ἄριστοι ὅ ἐστιν ἐπιλεγοίμεθα, τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ παράγεται ὁ λόχος. ἐν λόχῳ γὰρ, ἔκκριτοι ἐπιλέγονται, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ πάντες. ἐκεῖ γὰρ, οὐ τοσοῦτον ποσότητος χρεία, ὅσον ποιότητος τῆς κατ' ἀνδρίαν, διὸ καὶ ὅλης ἐτυμολογίας ἔχει τὸ λεγοίμεθα ἐς λόχον. ποιεῖ δέ τι κάλλος τὸ λεγοίμεθα μετὰ τοῦ λέγεσθαι, ὃ ἀνωτέρω προείρηται. Τὸ δὲ μάλιστα διαείδεται, δηλοῖ ὡς καὶ ἐν τῷ ἑτέρῳ μὲν πολέμῳ, διαφανεῖς οἱ ἄριστοι, μάλιστα δὲ ἐν τῷ λόχῳ. οὐ γὰρ ἐπισκοτοῦνται τῷ ὄχλῳ, ἀλλ' ὡς εἰπεῖν, διαείδονται ὅ ἐστιν ὡς ἐν ἡμέρᾳ διαφαίνονται, οὐ μετὰ πλήθους ὄντες. περιττὴ δὲ ἡ διὰ πρόθεσις ἐν τῷ διαείδεται, καθὰ καὶ ἐν τῷ διειπεῖν, καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ, ἔνθα ὅ, τε δειλὸς καὶ ὁ ἄλκιμος ἐξεφαάνθη, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἔνθ' ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν. Τὸ μὲν τι ἐξεφαάνθη, ταὐτὸν τῷ, μάλιστα διαείδεται. ἡ γὰρ ἐξ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ, ὅπερ ἴσως καὶ τὸ μάλιστα. ἄλκιμος δέ ἐστιν, ὁ τὴν κατ' ἀνδρίαν ἀρετὴν ἔχων. κακὸν δὲ, τὸν δειλὸν ἔφη. ὡς ἀπὸ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ καὶ ἀναποδίζω. οὕτω ἀγαθὸν ἀντιθετικῶς ἐφεξῆς, τὸν ἀνδρεῖον φησί. Τὸ δὲ, τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ, ἀντὶ τοῦ ἄλλοτε ἄλλως, πολύχρωμος δηλονότι γινόμενος κατὰ τὰς τῶν πολυπόδων βαφάς. Τὸ δὲ ἀτρέμας ἧσθαι, γλυκέως ἐπὶ ψυχῆς κεῖται ἀντὶ τοῦ βεβαίως μένειν.

Τὸ δὲ μὴ ἐρητύεσθαι ἐν φρεσὶ θυμὸν, ταυτόν ἐστι τῷ μὴ κατέχεσθαι, ἀλλά που ἔξω στηθέων ἐκθρώσκειν, ὅπερ ἀλλαχοῦ που φησὶν ὁ ποιητής. λέγει οὖν, ὅτι οὐκ ἐπέχεται τῷ δειλῷ ἡ ψυχὴ ὥστε ἀτρέμας ἧσθαι ὡς εἴρηται. Τοῦ δὲ μετοκλάζειν, πρωτότυπον τὸ κλῶ, ἐξ οὗ πλεονασμῷ καὶ παραγωγῇ τὸ ὀκλάζειν, ὅθεν καὶ δίφρος ὀκλαδίας παρὰ τοῖς κωμικοῖς. Τὸ δὲ ἵζει, καὶ ἵζεται φασὶν ἐνταῦθα, διχῶς προσηγκών. Σημειωσαι δὲ ὅτι τε τὸ, ἐπ' ἀμφοτέρους ἵζει πόδας, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ μετοκλάζει ὅ ἐστι κλᾶται, ὃ πάσχει καὶ ὁ καθίζων. καὶ ὅτι τοὺς οὕτως ἵζοντας ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας, καὶ γονυκρότους τινὰ καὶ ταῦτα δεξιμίως ἐστὶ προσειπεῖν, καθὰ καὶ οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν, ἐν οἷς φασὶν ὅτι γονύκροτοι, οἱ βλαισοί. ἀνακρίων δὲ, κέχρηται καὶ ἐπὶ δειλῶν. εὐτράπελος δὲ ἀνὴρ, θήσει ἂν τὴν λέξιν ταύτην ποτὲ καὶ εἰς ὁμοιότητα τοῦ, λὰξ ἐχέτω ἐνάλλεσθαι.

Τὸ δὲ κῆρας ὀιομένῳ, διδάσκει μὴ χρῆναι τὸν λοχῶντα φαντάζεσθαι κῆρας, ἀλλ' ἀγαθὴν ἐλπίδα προβάλλεσθαι. Τὸ δὲ πατάσσειν, πολλαχοῦ ἐν ἄλλοις εἴρηται, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ πάταγος, παρήχησίν τι ἔχει καὶ τρόπον ἐτυμολογικόν. εἴη δ' ἂν ἐνταῦθα ταυτὸν πατάσσειν καὶ βαμβαίνειν εἰπεῖν ὡς δηλοῖ ὁ τῶν ὀδόντων πάταγος. πεποίηται δὲ ὀνοματοποιίας λόγῳ, ἐκ τοῦ πάτε. Τὸ δὲ, τοῦ δ' ἀγαθοῦ, οὔτ' ἂρ τρέπεται χρὼς καὶ τὰ ἑξῆς, κατὰ τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου κεφάλαιον εἴρηται. ἔμπαλιν γὰρ ἔχει τοῦτο πρὸς τὸ, τοῦ κακοῦ τρέπεται χρώς. ἐκ τοῦ χροὸς δὲ ἴσως ὁ χρὼς, κατὰ τὸ, μοῦσα μῶσα. εἰ δὲ μὴ περισπᾶται κατὰ τὸν χροῦν, αἴτιον τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰς ως ὀξυτόνων. Τὸ δὲ οὐ λίαν ταρβεῖ, τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ οὐδόλως, ὁμοίως τῷ οὐ πάμπαν. ἕτεροι δὲ ἀπολύτερον ἀντὶ τοῦ οὐ πάνυ, κατὰ τὸν τῆς ἀνδρίας κανόνα. ταρβήσει μὲν γάρ ποτε καὶ ὁ ἀνδρεῖος, οὐ λίαν δὲ, κατὰ τὸ, μηδὲν ἄγαν. Τὸ δὲ, ἐπειδὰν πρῶτον ἐσίζηται λόχον ἀνδρῶν, ἀσφαλῶς καὶ αὐτὸ πρόσκειται. πρὶν μὲν γὰρ τὸν λόχον θαρρῆσαι, ταρβήσει ἂν ὁ ζηλωτὴς διὰ τὸ ἄδηλον τότε τῶν πολεμίων ποῦ καὶ πότε, καὶ τὸ κατὰ τὴν μάχην τέλος. ἐπὰν δὲ πρῶτον ὅ ἐστι καθάπαξ ἐσίζηται λόχον, καὶ τοῦ ἔργου γένηται, τότε δὴ καὶ εὔξεται μάχην. ἄκαιρος γὰρ τὸ λοιπὸν ὁ φόβος καὶ βλαπτικός. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐσίζηται λόχον, γέγονέ ποιας ἀφορμὴ ἐτυμολογοῦσι τὸν λόχον, οὐ μόνον ὡς ἐῤῥέθη ἀπὸ τοῦ ἐπιλέγεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ κάθημαι καὶ

κεῖμαι

ἡμᾶς, ὡς τῶν λοχώντων, οὕτω ποιούντων ὡς ἐπὶ πολὺ πρὸ τοῦ καιρίου ἔργου καὶ ἐπικρυπτόντων ἑαυτοὺς, ἄλλον τρόπον ἤπερ ὁ πρὸ ὀλίγων μετοκλάζων καὶ ἐπὶ πόδας ἵζων, ὅθεν καὶ ἔγκρυμμα τὸν λόχον ὁ τοῦ δήμου ἄνθρωπος λέγει. κρύπτονται δὲ πάντως οἱ μὴ πτωχοὶ ἑστῶτες, ἀλλ' ἀναγκαίως ἐν τῷ συνιζάνειν συστέλλοντες ἑαυτοὺς ὡς μὴ προφαίνεσθαι. εἰ δὲ τὸ οὕτω λέγεσθαι ἀφ' οὗ ὁ λόχος, ταυτόν ἐστι τῷ ἵζειν καὶ τῷ ἵζεσθαι, καλῶς ἄρα καὶ ἐνέδρα ὁ λόχος ὡς ἀπὸ τοῦ ἵζω ἑρμηνεύονται. οὕτω δὲ καὶ λοχᾶν τὸ ἐνεδρεύειν. Ἐν δὲ τῷ, χεῖρας ὄνοιτο, λείπει ὄνομα, δι' ὃ τίς. ἢ τό, ὁ θέλων ὀνόσασθαι. οὕτω δὲ ἐλλιπῶς ἐφράσθη διὰ τὸ τοῦ λέγοντος ἐναγώνιον, καὶ τὸ μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. οὐ γὰρ χρὴ νοεῖν, μιγῆναι τῇ μάχῃ, ἐμποδίζει γὰρ εἰς τοῦτο ἡ ἐν πρόθεσις, ἀλλ' ὅτι ἤρεσε μιγῆναι τοῖς ζωσὶν, ἢ τοῖς πολεμίοις ἐν τῇ δαΐδι ἐξ ἧς ἀποκέκοπται τὸ δαΐ. Σημείωσαι δὲ τὸ ὄνοιτο ἤγουν μέμφοιτο, ἐκ βαρυτόνου θέματος κινηθὲν ἀρρήτου τοῦ, ὄνω. εἰ γὰρ ἦν ἐκ τοῦ ὀνῶ ὀνόσω, ἦν ἂν περισπωμένως ὀνοῖτο, κατὰ τὸ, ὁμοίην ὁμοῖο ὁμοῖτο. Ἐν δὲ τῷ, βλεῖο, ἢ τυπείης, φανερὰ διαφορὰ τοῦ βάλλειν καὶ τύπτειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. διὰ διφθόγγου δὲ γράφεται τὸ βλεῖο, οἷα εὐκτικὸν ἐκ μέσου ἀορίστου δευτέρου ἀπὸ τοῦ βλῆμι ἀχρήστου ῥήματος. οὗ δεύτερος ἀόριστος, ἔβλην, μέσος δὲ, ἐβλέμην. καὶ εὐκτικὸν, βλείμην βλεῖο. οὐ πρόσεισι ταῦτα λόγῳ πεζῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐντελέστερον ἔφη νῦν ὁ Ἰδομενεὺς ἀμφότερα εἰπὼν καὶ τὴν βολὴν καὶ τὴν τυπὴν, ἤπερ πρὸ ὀλίγου τὸ ἓν μόνον εἰπὼν, ἐν τῷ, τίπτ' ἦλθες λιπὼν πόλεμον, ἢ βέβληαι; τὸ χρὴ καὶ ἐκεῖ συνυπονοεῖσθαι λόγῳ συνεκδοχικῷ ἤτοι συλληπτικῷ, καὶ τὸ ἕτερον, ἤγουν τὸ τέτυψαι, ἵνα εἴπῃ, βέβλησαι, ἢ τέτυψαι; τὸ δὲ πονεύμενος, κατὰ φιλίαν ποιητικὴν ἐφράσθη. οὐκ εὐκρινὲς δὲ ἦν τὸ κοινότερον εἰπεῖν πονούμενος. τὸ δὲ, ἐν αὐχένι πέσοι βέλος, καλῶς μὲν πέφρασται καὶ αὐτὸ, οὐχ ἧττον δὲ καλὸν καὶ τὸ συνηθέστερον εἰπεῖν, ἐμπέσοι αὐχένι. Σημείωσαι δὲ ὅτι αὐχὴν, οὐ μόνον ἐπὶ ζώων λέγεται ἀλλὰ καὶ ἐπὶ καρπῶν, ὡς δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας. ἴσθμα φησὶν Ἀριστοτέλης, Θεόφραστος δὲ μίσχον, ἔστι δὲ ὁ αὐχὴν τοῦ καρποῦ τῶν ἀκροδρύων. Ὅτι δὲ ἀγεννὴς μὲν ἡ κατὰ νῶτον πληγὴ, ἐπαινετὸν δὲ ἡ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν, προδεδήλωται ἱκανῶς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἔχει τι ἀφελοῦς ἁπλότητος καὶ τὸ, στέρνων ἢ νηδύος ἀντιάσειεν. εἰκὸς γὰρ καὶ ἄλλως τὸν ἀριστέα βληθῆναι καὶ κατὰ πρόσωπον, ἢ χεῖρας, ἢ ἀλλαχοῦ που τῶν ἔμπροσθεν. ὁ δὲ, τὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶπεν. οὐ μακρὰν δὲ τοιαύτης γλυκύτητος οὐδὲ τὸ ἀντιάσειεν, εἴρηται γὰρ ὡς ἐπὶ ἐμψύχου, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἀντιόων ταύρων καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ πρόσω ἱεμένου, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως ἔμπροσθεν βαλλομένου ἐν τῷ ἀποχωρεῖν, ὃς οὐκ ἂν εἴη ἀγαθός. Ὀαριστὺς δὲ, ἡ ἁπλῶς ὁμιλία, ταὐτὸ δ' εἰπεῖν συνουσία ὡς ἀλλαχοῦ φαίνεται. δῆλον δὲ ἐκ παρασημειώσεως παλαιᾶς, καὶ ὅτι ὄαρος, λόγος, ὁμιλία, παιδιὰ, ἢ παιδεία παροξυτόνως, καὶ ἄλλως δὲ προμάχων ὀαριστὺς ὅ ἐστιν ὁμιλία, καθ' ἣν ὁ ὅμιλος ἂν ῥηθείη προμάχων τῶν ἑκατέρωθεν, καὶ ὁμιλαδὸν ἐπίρρημα. συγγενὴς δὲ τοῖς τοιούτοις λέξις, καὶ ἡ μίξις, καθ' ἣν περιεγράφη τὸ μιγῆναι ἐν δαῒ λυγρῇ. γίνεται δὲ ἡ ὀαριστὺς, καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ὀαριστὴς ἤγουν ὁμιλητὴς, καὶ ὁ προβραχίων ὄαρος, καὶ ὁ παρὰ Πινδάρῳ δὲ ὀαρίων καὶ κατὰ κρᾶσιν ὠρίων, ὅθεν καὶ ἡ ξυνωρὶς, καὶ τὸ τέτρωρον, καὶ ὦρες αἱ γυναῖκες περὶ ὧν ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφέστατα. δῆλον γὰρ ὅτι προϋπόκειται τούτων τὸ τῶν ζευγνύντων, τὸ ἀείρω, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. Νηπύτιος δὲ, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ, ὁ μὴ φρονῶν ἀλλ' ἐστερημένος τοῦ ἠπύεσθαι καὶ πινυτότητος ἤγουν φρονήσεως. τοιαύτης δ' ἄν τις εἴποι, ἐντεῦθεν συγκεκόφθαι τὸ νήπιον ὅτι ἐπὶ ἄφρονος λέγεται. ἀντιτίθησι δὲ ὁ κωμικὸς τῷ νηπυτίῳ τὸν τρίβωνα, ὅς ἐστιν ἐντριβὴς πολλοῖς πράγμασι, ὃν ἄλλοι φασὶ τὸ τριβακόν. Ὅτι τὸ ἔλε, ὅ ἐστι λάβε, παθητικῶς νῦν φράζει ἐν τῷ, ἀλλὰ σύγε ἔλευ ὄβριμον ἔγχος. τὸ δὲ ἔλευ, μετὰ προθέσεως φησὶν, εἰπών. ἀπείλετο χάλκεον ἔγχος. ὁ Μηριόνης δηλαδὴ, ἐκ τῆς κλισίας Ἰδομενέως τοῦ ἑταίρου, ἐπεὶ καὶ κοινὰ ὡς ἐρρέθη τὰ τῶν φίλων. ἐνταῦθα δὲ Μηριόνης μὲν, θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ λέγεται, Ἰδομενεὺς δὲ μέγα πτολέμοιο μεμηλὼς, καθάπερ ἄλλος ἕτερος μέγα πλούτοιο μεμηλώς. διὸ ἐφεξῆς αὐτοῖς καὶ παραβολὴν σεμνὴν ὁ ποιητὴς προσαρμόζει αὐτοῖς, δαιμονίως καθάπερ τοὺς βασιλέας, οὕτω νῦν τοὺς τῶν Κρητῶν ἀρχηγοὺς εἰκάζων. φησὶ γάρ. οἷος δὲ βροτολοιγὸς ἄρης πόλεμόνδε μέτεισι. τῷ δὲ, φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἕσπετο, ὅς τ' ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα ἤγουν εἰς Ἐφύρους θωρήσσεσθον, ἠὲ μετὰ Φλεγύας μεγαλήτορας. οὐδ' ἄρα τώγε ἔκλυον ἀμφοτέρων, ἑτέροισι δὲ κῦδος ἔδωκαν, τοῖοι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγοὶ ἀνδρῶν, ἤϊσαν ἤγουν ἤρχοντο εἰς μάχην, Ἰδομενεὺς μὲν ἴσως, τύπον φέρων ἄρεος, Μηριόνης δὲ, φόβου ὡς νεώτερος. Καὶ ὅρα ὡς καὶ τὴν τοιαύτην παραβολὴν ποικίλως ἐργάζεται ὁ ποιητὴς, οἷα ἐθὰς ὢν δαιδάλλειν πολυμαθέστερον τὰς παραβολὰς ποτὲ μὲν, ἰδιότητι ζώων. ποτὲ δὲ, παθήμασι φυσικοῖς. ἔστι δὲ οὗ, καὶ ἐθνικοῖς παραγγέλμασι. πολλαχοῦ δὲ, καὶ ἑτέροις πράγμασιν, οἷς ἐν βίῳ χρῶνται ἄνθρωποι. ἐνιαχοῦ δὲ, καὶ ἱστορίαις, καθὰ καὶ ἐνταῦθα τὴν Θρᾴκην ἄρεος οἰκητήριον εἶναι δηλοῖ, διὰ τὸ τῶν Θρᾳκῶν δηλαδὴ φιλόμαχον. φιλοπολέμους δὲ καὶ τοὺς Ἐφύρους καὶ τοὺς Φλεγύας ἱστορεῖ. διὸ καὶ χαίρειν αὐτοῖς τὸν ἄρην φησὶν ἐκ Θρήκης εἰς αὐτοὺς ἰόντα. οὐ καὶ τὸ ἀλλοπρόσαλλον ἐνταῦθα δηλῶν, λέγει αὐτὸν οὐκ ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἔθνεσιν ἀκούειν. ἀλλ' ἑτέροις κῦδος διδόναι ὅ ἐστιν ἑτεραλκέα νίκην, ὡς ποτὲ μὲν τούτοις, ποτὲ δὲ ἐκείνοις χαριζόμενον. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὡς ἀειδήλως, ὁ φόβος υἱὸς ἄρεος πλάττεται. εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ, ἵππους κέλευε δεῖμόν τε φόβον τε ζευγνύναι, ὁ γραμματικὸς Ἀντίμαχος ἵππους ἄρεος τὸν δεῖμον καὶ τὸν φόβον νοεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, φόβος ἀταρβὴς. καὶ τὸ, ὃς ἐφόβησε ταλάφρονα. οὐ γὰρ ἁπλῶς φόβῳ εἰκάζοιτ' ἂν ὁ Μηριόνης, ὅτι μὴ δὲ φύξηλις

λην. ἀλλὰ τὸν τῆς φυγῆς αἴτιον, τουτέστι τὸν θάρσει, ἢ τὸν ἀνδρισμῷ τὸν φεύγειν ποιοῦντα. διττὸς γὰρ ὁ φόβος, ὅ, τε τοῦ φεύγοντος καὶ ὁ ἐκ τοῦ κατόπιν διώκοντος. τοῦ μὲν, ὡς πάσχοντος φόβον ἤγουν φυγὴν, διὸ καὶ τάρβος. τοῦ δὲ, ὡς ποιοῦντος καὶ ἀταρβοῦς καὶ ἀεὶ κατ' ἐνέργειαν φοβοῦντος, οὐ μήν ποτε καὶ φοβουμένου ἑτέρου. ὃς καὶ ἄρεος υἱὸς μυθεύεται σωματωδέστερον. καὶ ἑπόμενος αὐτὸν, ἑτεροῖον φόβον ὁμώνυμον τοῖς μαχομένοις ἀποπλεῖ ὃν ἐκ τοῦ φέβεσθαι παρονομαζόμενον, ὃν ἡ δειλία γεννᾷ. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύσας, ἔφη. φόβος κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς, ὅς ἐφόβησε ταλάφρονά περ πολεμιστήν. ἐξ οὗ διασαφεῖται ὁ ἐν ἄλλοις ἀταλάφρων, σαφέστατα. ὅτι δὲ φιλεῖται τοῖς τῶν θρᾳκῶν ἔθνεσιν ὁ πόλεμος, δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς περὶ θρᾴκην ὁ ἄρης καλός. ἔνθα σίζονται, εὐγενεῖς τούτους κρίνουσι. καὶ γῆν μὲν ἐργάζεσθαι, ἄτιμον οἴονται. ζῆν δὲ ἀπὸ πολέμου καὶ λῃστείας, κάλλιστον. Περὶ δὲ ἐφύρων καὶ φλεγυῶν, εὕρηται μέν τι καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ. νῦν δὲ ἐκεῖνα ἱστέον, ὅτι οἱ ἔφυροι ὅ ἐστιν οἱ κραννώνιοι, ἢ οἱ ἐξ ἐφύρας τῆς ἠπειρωτικῆς θεσπρωτοί, μάχιμοι ἐτύγχανον καὶ θρασεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ οἱ φλεγύαι, ὅμοροι τοῖς ἐφύροις ὄντες. ἢ κάτοικοι τῆς ἐν φωκίδι γυρτῶνος. ἢ περὶ τὴν δαυλίδα τῆς φωκίδος, ἀσεβεῖς ἄνδρες καὶ λῃσταί. οἱ καὶ τὸν ἐν πυθοῖ ναὸν ἐπόρθησαν. καὶ τὰς θήβας δὲ διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν δέος, τετειχίσθαι ὑπ' ἀμφίονος καὶ ζήθου φασίν. ὧν θανόντων, ἁλῶναί τε πάλιν τὴν πόλιν ὑπὸ φλεγυῶν, εὐρυμάχου βασιλεύοντος, καὶ ἔρημον μεῖναι αὐτὴν μέχρι κάδμου. οὕτω δὲ ἦσαν βίαιοι καὶ ὑβρισταί, ὥς τι καὶ τὸ ὑβρίζειν, φασὶ δεῖ αὐτοὺς παρὰ φωκεῦσι φλεγυᾶν λέγεσθαι. μῦθος δέ ἐστι ταρταρωθῆναι αὐτοὺς ὑπ' ἀπόλλωνος θηβαίοις ἐπιχειροῦντας. λέγονται δὲ, οὐ μόνον φλεγύαι ἀπὸ εὐθείας τῆς φλεγύας ὡς ὁ μινύας, ἀλλὰ καὶ φλέγυες, ἀπὸ τοῦ φλέγυος φλέγυς, ὡς νέκυς. πολλῶν δὲ οὐσῶν ἐφυρῶν ὡς καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν δηλοῦται, τῶν μὲν ἄλλων τὸ ἐθνικὸν, ἐφυραῖος λέγεται. ἔστι δέ τις κώμη αἰτωλική, ἔφυρα, ἧς τὸ ἐθνικὸν ἔφυρος ὥς φησιν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας. παρ' ᾧ, καὶ φλεγύα εὕρηται πόλις βοιωτίας ἀπὸ φλεγύου υἱοῦ ἄρεος, ἧς φησιν ὁ πολίτης, φλεγύας καὶ φλεγυεὺς καὶ φλεγύης καὶ φλέγυς. φαίνεται δὲ παρ' αὐτῷ, καὶ οὐ μόνον ἰσοσυλλάβως κλίνεσθαι φλεγύας φλεγύου, ἀλλὰ καὶ περιττοσυλλάβως φλεγύαντος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. μήποτε δὲ, ὥσπερ ἐκ τοῦ κέρκυρα κερκυραῖος γίνεται καὶ κατὰ ἀποκοπὴν κέρκυρ κέρκυρος, οὕτω καὶ ἔφυρα ἐφυραῖος, ὅθεν ἔφυρ ἔφυρος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ κατὰ ἀναδρομὴν γενικῆς εἰς εὐθεῖαν, ὁ ἔφυρος, οὗ πληθυντικὸν οἱ ἔφυροι. ὅτι δὲ τὴν ἐφύρην ἢ καὶ κραννὼν λεγομένην ἐφ' ἧς οἱ ῥηθέντες κραννώνιοι, ἡ ἱστορία λέγει. ἐν ᾗ δύο μόνους ἀεὶ κόρακας εἶναί φασιν, οἳ ὅταν ἰδίους αὐτοῖς ἐκνεοττεύσωσιν, ἀποπτάμενοι οἴχονται. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γεωγράφου, δηλοῦται ἐφύρους μὲν λέγεσθαι, τοὺς κραννωνίους. φλεγύας δὲ, τοὺς γυρτωνίους, οὕτω πρότερον καλουμένους ἀπὸ φλεγύου ἀδελφοῦ ἰξίονος. γυρτῶνα δὲ, πόλιν λέγει μαγνῆτιν πρὸς ταῖς τοῦ πηνειοῦ ἐκβολαῖς. ῥήτωρ δέ τις κατὰ στοιχεῖον συντάξας ἅπερ ἐπόνησε, λέγει καὶ ὅτι φλεγύας, ξανθὸς ἀετὸς κατὰ γλῶσσαν τινὰ ὡς ἔοικεν. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, εἰς ἐφύρους, ἢ φλεγύας θωρήσσεσθον, ἄδηλον εἴτε κατ' ἀλλήλων εἰσὶν οἱ τοιοῦτοι μάχιμοι. εἴτε καὶ κατὰ ἑτέρων ἑτέρων πλησιοχώρων αὐτοῖς. Ἱστέον δὲ ὡς καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐφύρη ἔφυρος, φέρεται καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐκ τοῦ γέφυρα ἤτοι ἰωνικῶς γεφύρη, γέφυρος, λόγῳ τοιούτῳ. ἔχει καθιστοροῦσα ἡ τοῦ πέλοπος νῆσος γυναῖκα ἐπιφανοῦς ἀνδρὸς εἰς ἐννέα εὐθυβολήσασαν βρέφη καθ' ἕνα τοκετόν. καὶ ἡ μὲν μήτηρ πενθικῶς δι' ὑπεξεῖλε δύο μόνα νεογνὰ, τὰ δὲ λοιπὰ εὐλαβηθεῖσα μὴ καὶ τεκεῖν συκοφαντηθείη καθὰ καὶ ὗς θήλεια, ἐξέδοτο θεραπαίναις ὥστε ἐκ τινος ἐγχωρίου γεφύρας καταρρίψασαι, βυθίσαι εἰς παραρρέοντα ποταμόν. καὶ οὕτω μὲν αὐτὰ πλοῦτον γένοιο ἐπίκληρε τῷ ἀνδρὶ ὄντι ἐκδήμῳ. ὡς δὲ αἱ μὲν ἀμφίπολοι ἀπήεσαν διακονήσουσαι τῇ τῆς δεσποίνης ἀπανθρωπίᾳ, ὁ δὲ ἀνὴρ εὐτυχῶς τοῖς βρέφεσιν ἐπανήει, καὶ πυθόμενος τὰ τοῦ φόρτου, ὡς ἔμαθε τὴν φορτικὴν συγκυρίαν, ἀνεσώσατο τὰ νεογνά. καὶ ὡς δι' εἰπεῖν, ἀνελάβετο ἐκ κωκυτοῦ ἢ ἀχέροντος ἢ στυγός. καὶ ἀναδοὺς αὐτὰ τροφοῖς, ἀγέλην τέκνων περιεποιήσατο. καὶ ὡς περιεγένοντο ἕως καὶ εἰς αὔξην ἐκεῖνοι, γέφυροι ἐπεκλήθησαν. καί που παρέδοσιν αἱ ἐξ ἐκείνων διαδοχαὶ κηρύττουσαι τὸ θαυμάσιον. εἰ γὰρ καὶ πενταδύμους οἶδε τὸ καθ' ἡμᾶς γένος φύντας, ὧν εἷς καὶ εἰς ἀξίαν προήχθη οὐκ ἄσημον, ἀλλὰ τὸ τῶν εἰρημένων γεφύρων, οὐκ ἔχει πλείω τερασίαν ὑπερβολήν. Τοῦ δὲ ᾔεσαν τὸ θέμα, εἴω. ἐξ οὗ καὶ ὑπερσυντέλικος ᾔειν ἀντὶ τοῦ ἦλθον. ὥσπερ δὲ τὸ ᾔεσαν συναιρεθὲν γίνεται ᾖσαν, οὕτω καὶ τὸ ᾔειν, ᾖειν σὺν προσγραφῇ τοῦ ἰῶτα. ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ, καὶ παρατατικὸς κεῖται μετὰ προσγραφῆς ὁμοίας, ἐν τῷ, ᾔομεν ἀνὰ δρυμά. ἔστι δὲ καὶ ἀόριστος τοῦ εἴω, ᾖα, δῆλον δὲ ὡς καὶ τὸ εἴω συναιρεθὲν, εἶω γίνεται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, ἐγκέφαλα ὡς εἴω, ἤγουν κέρσα ὅπως πρυθῶ. τούτου δεύτερος ἀόριστος ἐνεργητικὸς, ἴον. οὗ μετοχὴ, ἰών. ὡς λείβω ἔλιβον λιβών, λείπω ἔλιπον λιπών. Ὅτι κατὰ σχῆμα συντομίας, ἐνταῦθα εἰς τρία διαιρεῖ τὸ πᾶν τοῦ στρατοῦ, λέγων. πῇ τ' ἄρ μέμονας καταδῦναι ὅμιλον ἢ ἐπὶ δεξιόφιν παντὸς στρατοῦ, ἢ ἀνὰ μέσσους, ἢ ἐπ' ἀριστερόφιν. ἐντεῦθεν δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ τοῦ στρατεύματος τάξις ἐκ τῶν δύο κεράτων καὶ τῆς μεσότητος σύγκειται. ἀπεδέξατο δὲ μάλιστα τὸ δεξιόφιν καὶ τὸ ἀριστερόφιν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ μακροῖσι ξυστοῖσι, καὶ νέεσσι θοῇσιν. καὶ πελάεσσι νεκέεσσιν. Ἱστέον δὲ ὅτι πάνυ κινδυνῶδες τὸ καὶ ἐν δεξιοῖς καὶ ἀνὰ μέσσους καὶ ἐπ' ἀριστερὰ ἐθέλειν ἐλθεῖν τινα ἐπὶ συμμαχίᾳ, ὡς παν-

ταχοῦ

νικῆσαι χρείαν οὐδεμίαν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται, εἰπών. ἐπεὶ οὔτε ἐλπομαι οὕτω δεδίσθαι πολέμου κατακηδομόωντας ἀχαιούς, ὅ ἐστιν οὐδαμῶς οἶμαι ἀπτολεμήτους εἶναι, τουτέστιν, ἀφιλοπολέμως καὶ χαυνίως ὄρνυται. τίς γὰρ ἂν ἄλλως πολέμου δεύοιτο ἐθέλων κακὸν τοιοῦτον, ὅπερ οὐδεὶς ἂν ἐθέλοι. λέγει δὲ, ὡς πανταχόθεν οἱ ἀχαιοὶ πολεμοῦμενοι, ἀνενδεεῖς εἰσὶ τοῦ πολεμεῖσθαι, οὐδαμῶς ἀκινδύνως ἔχοντες. ἐνταῦθα δὲ, κεῖται καὶ δευκαλίδης συγκοπὲν ἐκ τοῦ δευκαλιωνίδης. δευκαλίωνος γὰρ, υἱὸς μὲν δευκάλου υἱὸς ὁ ἰδομενεύς.

Τὸν δ' αὖτ' Ἰδομενεὺς κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ηὔδα.
Νηυσὶ μὲν ἐν μέσσῃσιν ἀμυνέμεν εἰσὶ καὶ ἄλλοι,
Αἴαντές τε δύω, Τεῦκρός θ' ὃς ἄριστος ἀχαιῶν
Τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ.
Οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο,
Ἕκτορα Πριαμίδην, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν.
Αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι,
Κείνων νικήσαντι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους,
Νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε Κρονίων
Ἐμβάλῃ αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν.
Ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας Τελαμώνιος αἴας,
Ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκτήν.
Χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν.
Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν,
Ἐν γ' αὐτοσταδίῃ. ποσὶ δ' οὔπως ἔστιν ἐρίζειν.
Νῶϊν δ' ὧδ' ἐπ' ἀριστερ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα
Εἴδομεν, ἠέ τῳ εὖχος ὀρέξομεν, ἦέ τις ἡμῖν.

Ὅτι τεῦκρος, ἄριστος ἀχαιῶν ἦν τοξοσύνῃ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. καὶ ὅρα τὴν παρίσωσιν τοῦ, τοξοσύνῃ καὶ ὑσμίνῃ, πρέπουσαν ἐγκωμιαστικῷ εἴδει. δῆλον δὲ ὡς ἄριστος ὁ τεῦκρος εἰς ἀχαιοὺς τοξότης, τῶν νῦν ὄντων ἐν τροίᾳ. ἄλλως γὰρ ὁ ἀπόδημος φιλοκτήτης πάντως ὑπερεῖχε τῇ τοξείᾳ. τὸ δὲ τοξοσύνῃ, ὁμοίως τῷ μαντοσύνῃ καὶ τοῖς τοιούτοις ἐσχημάτισαι. Σημείωσαι δὲ τὸ, ἀγαθὸς δὲ καὶ ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ. τοξότην μὲν γὰρ ἄριστος, οὐ μὴν καὶ σταδίαν μαχητήν. ἀγαθὸς δὲ ἄλλως, καὶ ἐν τῇ τοιαύτῃ μάχῃ. ἐν μέσαις δὲ ἄρτι ναυσὶν ὁ τεῦκρος ἅμα τοῖς δυσὶν αἴασιν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται τὸ ἄδην ἀντὶ τοῦ δαψιλῶς, δι' ἑνὸς δ' καὶ συστολῆς τοῦ α. φησὶ γάρ. οἵ μιν ἄδην ἐλόωσιν ἤγουν δαψιλῶς καὶ εἰς κόρον οἱ αἴαντες καὶ τεῦκρος διώξουσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο Ἕκτορα, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστι. ταῦτα δὲ ὡς καὶ πολλὰ τῶν ἐφεξῆς, εἰς ἄνδρα πυρωθήσεσθαι ἀριστέα. κεῖται δέ που εἰς Ὀδυσσείᾳ ὁμοία ἔννοια ἐν τῷ, ἄδην ἐλάαν κακότητος. τοὺς δὲ ῥηθέντας ἥρωας ἐπὶ πλέον ἐξαίρων ὁ ποιητὴς μετὰ τὸ εἰπεῖν ὡς ἀπελάσουσιν ἐκεῖνοι τὸν ἕκτορα, καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστιν, ἐπάγει ἀσυνδέτως οὕτω διὰ τοῦ ἰδομενέως, ὃς ἐπ' ἀριστερὰ τὴν νικῶσαν ἐν τοῖς ἑξῆς ἀμυνεῖ, αἰπύ οἱ ἐσσεῖται μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι, κείνων νικήσαντα μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, νῆας ἐνιπρῆσαι, ὅτε μὴ αὐτός γε κρονίων ἐμβάλοι αἰθόμενον δαλὸν νήεσσι θοῇσιν. εἶτα ἐπιβλέψας τοὺς μέγαν αἴαντα συγκριτικῶς καὶ ἀξιωματικῶς, ἐπάγει. ἀνδρὶ δέ κ' οὐκ εἴξειε μέγας τελαμώνιος αἴας, ὃς θνητός τ' εἴη, καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκτήν, χαλκῷ τε ῥηκτὸς, μεγάλοισί τε χερμαδίοισιν. ἐφ' οἷς καὶ ἀρισμένην ἐπιφέρων σύγκρισιν, λέγει, οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι χωρήσειεν ἔν γ' αὐτοσταδίῃ, ποσὶ δ' οὔπως ἐστὶν ἐρίζειν. Καὶ σημείωσαι ὅτι διὰ τοῦτο πλεοναζόντως τε καὶ διαφερόντως ποδώκη καὶ ποδάρκη καὶ πόδας ταχὺν καὶ ὠκὺν ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ. ὡς καὶ ἐν πολέμῳ δεξιὸν, ποδωκέστατον, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. ὡς δὲ ἀρετῆς εἶδος τῆς κατὰ σῶμα, καὶ τὸ ποδώκες, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. καὶ οἱ βορεάδαι γοῦν ζήτης καὶ κάλαϊς, δι' αὐτὸ πτερωτοὶ πλάττονται. οὕτω δὲ καὶ ὁ Περσεὺς, τὰ κάτω. ἀρβυλόπτερος οἷον εἴρηται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πάλιν ἐπιτηδείως μνήμην τοῦ Ἀχιλλέως παρέδωκε. καὶ ὅτι οὐχ ὑπερέθηκε τοῦ Ἀχιλλέως τὸν μέγαν αἴαντα, εἰς ἴσους δέ πως ἀμφοτέρους ἤγαγεν. οὐκ εἰπὼν ὅτι νικήσειεν ἂν καὶ ἐν αὐτοσταδίῃ μάχῃ τὸν Ἀχιλλέα, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἂν ἐκείνῳ χωρήσειεν ἤγουν ἐκχωρήσειε. καὶ ὡς ἐπὶ αἴαντος ἀνωτέρω εἶπεν, εἴξειεν. ἀλλὰ τῷ ἐκείνου βίαιον μόνος ὑπομενεῖ. ἀληθὴς ὁ τοῦ αἴαντος ἔπαινος ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἀνδρὸς ἐν καιρῷ τοιούτῳ ἀπαθῶς λεγόμενος. λέγει δὲ ταῦτα περὶ τοῦ αἴαντος ὁ ποιητὴς, ἐθέλων συστῆσαι αὐτὸν καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἄρτι ἐγγράψαι τῇ τοῦ ἀκροατοῦ ψυχῇ, ὡς εἰς τοῖς ἑξῆς μόνον τῶν ἄλλων ἀχαιῶν τὴν ναυμαχίαν ἀρτύσοντα. καὶ ταῖς τρωϊκαῖς ἐμβολαῖς ἐξαρκέσοντα.

Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι, πρὸς τάξας ὡς ἐν σχεδιασμῷ τὴν μιν ἀντωνυμίαν, εἶτα διορθωτικῶς ἐπήγαγε τὸ, ἕκτορα. καὶ ἔστι καὶ τὸ τοιοῦτον, σχῆμα καινόν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μάλα καρτερὸς, κρείττων ἐστὶ τοῦ ἁπλῶς μεμαῶτος μάχεσθαι. καὶ ὅτι ἄμφω ταῦτα, πάνυ γοργῶς ἐπιμαρτύρεται τοῖς αἴασιν ἐν τῷ, κείνων μένος καὶ

χεῖρας ἀάπτους. καὶ ὅτι τεχνικῶς ἄμφω τοὺς αἴαντας ὑπέρθεν τοῦ ἕκτορος θέμενος, ἐν τῇ πρὸς Ἀχιλλέα συγκρίσει, οὐκ ἀμφοτέρους ἀλλὰ μόνον τὸν μείζονα ἐσήμηνεν αἴαντα. Τὸ δὲ, ὅτι μὲν αὐτός γε κρονίωνας, καθὰ καὶ τὸ, ὅτι μὲν αὐτός γε, ἀρχαϊκά εἰσι, λαμβανόμενα ἀντὶ τοῦ, εἰ μὲν αὐτός γε. ὁ δὲ κρονίων, ἐνταῦθα δὴ μέτρον ἐκτείνει τὴν τῆς λέξεως ἀρχήν. ὁ δὲ αἰθόμενος δαλὸς, πρὸς διαστολὴν κεῖται νοουμένου πυρός. ὃ καὶ παρ' Ἡσιόδῳ κεῖται ἐν τῷ, αὖ ἄτερ δαλοῦ. δημήτερος δὲ ἀκτὴν, τὴν ἀπὸ σίτου ἢ τῶν σιτωδῶν λέγει τροφὴν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἡ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄγω, ἤτοι κλῶ καὶ συντρίβω. μυλήφατος γοῦν σῖτος, χρήσιμος εἰς τροφήν. ἵνα ἡ ἀκτὴ δήμητρος, τὸ κλάσμα τοῦ ἄρτου. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ φέρω, ὃν ἡ δημήτηρ ἄγει. μάλιστα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἄγω τὸ προάγω καὶ προτιμῶ, ἡ προαχθεῖσα καὶ προτιμηθεῖσα τῶν ἄλλων. λείπει δὲ ἐνταῦθα τὸ δωρεὰν, ὡς ἂν εἴη τὸ πλῆρες τοῦ λόγου, δημήτερος ἀκτὴν δωρεάν. ὡς καὶ ἐν τῷ, ξυστὸν, λείπει τὸ δόρυ. καὶ ἐν τῷ, διπλὸν, συννοεῖται ἡ χλαῖνα. καὶ ἐν τῷ, ἔνγ' αὐτὸς ἀδίη, λείπει ἡ μάχη. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, πλῆρες ὂν αὐτό. καὶ ὁ ἑανὸς δὲ, ἔχει τὸν πέπλον ἐλλείποντα. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ ἀττικῇ ποικίλῃ, ἐλλείπει ἡ στοά. καὶ ἐν τῷ βροτὸς, λείπει τὸ ἀνήρ. καὶ ἐν τῷ χείμαρρος, λείπει τὸ ποταμός. ἄλλοι δὲ, ἀρσενικῶς λέγουσι τὸν ἀκτήν. τινὲς δὲ ἀκτὴν φασὶ, τὸ οἱονεὶ ἐξέχον τῶν ἄλλων σπορίμων, ἐκ μεταφορᾶς τῆς θαλαττίας ἀκτῆς, ἣ ἐξέχει τοῦ ὕδατος. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἀρκεῖ καὶ μόνον τὸ, ὃς θνητὸς εἴη. τὸ δὲ καὶ ἔδοι δημήτερος ἀκτὴν, ἀφελῶς ἐκ περιουσίας πρόσκειται. τὸ μέντοι χαλκῷ ῥηκτὸς, καὶ χερμαδίοισι, οὐ περιττῶς κεῖται. ἀλλ' ὡς τοῦ μακροῦ χρόνου ἐνεγκόντος καὶ τοιοῦτον ἄνθρωπον, ὁποῖος ᾄδεται ὁ καινεύς, ὡς ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. τοιοῦτος δὲ καὶ παράγεται τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ὁ μέγας αἴας, ἄτρωτος λεγόμενος τὰ ἄλλα, δίχα γε τῆς πλευρᾶς, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. Τὸ δὲ καὶ ἔδοι, τῆς συνήθως ἐξημάλισται. τὸ γὰρ κοινότερον εἰπεῖν, καὶ ἔδοιεν δημήτερος ἀκτήν. Ὅτι τὸ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχε στρατοῦ, χρήσιμον εἰς τὸ, δαιμόνιε, τίμοι ἐπέχεις, κἀνταῦθα γὰρ τὸ ἐπ' ἀριστερὰ ἔχειν, ὅ ἐστιν ἐλαύνειν, κατ' ἐκεῖνο εἴρηται. Ὅτι τὸ, εἴδομεν ἤτε εὖχος ὀρέξομεν, ἠέ τις ἡμῖν, θάρσος μὲν ἔχει τοῦ εἰπόντος ἰδομενέως. δηλοῖ δὲ τὸ, ἢ βλαψομέν τινα πολεμοῦντες, ἢ βλαβησόμεθα. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, ἢ νικήσομεν, ἢ νικηθῶμεν. ἀσυνήθεις δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον τὸ ῥηθὲν εἴδομεν, ἴσως γάρ ἐστι δίχρονος, ἀντὶ τοῦ αὐθυποτάκτου δευτέρου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ.

Ὅτι παραβολῇ μυθικῇ καὶ ἐνταῦθα, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐπὶ μηριόνου χρησάμενος γοργοτέρᾳ μέντοι τῇ, ἀτάλαντος ἄρηι, ἐπήγαγεν εὐθὺς ἐπὶ ἰδομενέως αἰσθητὴν, τὸ, φλογὶ εἴκελος, ὃ καὶ ἐπὶ ἕκτορος ἀλλαχοῦ κεῖται. ὡς τῇ β' δὲ ἐπὶ τοῦ βασιλέως ἄμφω ἐποίησε, θεοῖς τε νοητῶς εἰκάσας καὶ αἰσθητῶς βοΐ, ἐκεῖνον. ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸν ἰδομενέα, φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν εἰπὼν, ἐπάγει τὸ, σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισιν. ὑποδηλῶν, ἐκ τῶν ὅπλων εἶναι τὸ φλογερὸν τῷ ἥρωι, καθά που καὶ τῷ διομήδει, φαεινῶν ὡς εἰκὸς ὄντων. Ὅτι τὸ κέλω ἤγουν κελεύω, συγκοπὲν εἰς τὸ κλῶ, οὐκ ἔμεινεν οὕτω, ἵνα μὴ συμπίπτῃ θέματι ἐξ οὗ γίνεται τὸ κλᾶν. ὥς τὸ, ἔωθεν οὐ κλᾶν ὅτι νοήσω. ἀναδιπλασιασθὲν δὲ, γέγονε κέκλω, οὗ μυρία χρῆσις. ὅθεν καὶ τὸ, κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν. ἔνθα ὅρα τὸ ἐπ' αὐτῷ, ἤγουν κατ' αὐτοῦ, τοῦ ἰδομενέως

Ὣς φάτο. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ
Ἦρχ' ἴμεν, ὄφρ' ἀφίκοντο κατὰ στρατὸν, ἧμιν ἀνώγει.
Οἱ δ' ὡς Ἰδομενῆα ἴδον φλογὶ εἴκελον ἀλκὴν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι,
Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, ἐπ' αὐτῷ πάντες ἔβησαν.
Τῶν δ' ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ἄελλαι,
Ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους,
Οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην,
Ὣς ἄρα τῶν, ὁμόσ' ἦλθε μάχη. μέμασαν δ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
Μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ὄσσε δ' ἄμερδεν
Αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων,
Θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν,
Ἐρχομένων ἄμυδις. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη,
Ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο.
Τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε δύω κρόνου υἷε κραταιὼ,
Ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχατον ἄλγεα λυγρά.
Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην,
Κυδαίνων Ἀχιλῆα πόδας ταχύν. οὐδέ τι πάμπαν
Ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρὸ.
Ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε, καὶ υἷα καρτερόθυμον.

δῆλα

Ἀργείους δὲ Ποσειδάων ὀρόθυνε μετελθὼν,
Λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. ἤχθετο γάρ ῥα
Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
Ἦ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη.
Ἀλλὰ Ζεὺς πρότερος γεγόνει, καὶ πλείονα ᾔδη.
Τῷ ῥα καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι, ἀλέεινε.
Λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν ἀνδρὶ ἐοικώς.
Τοὶ δ' ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πολέμοιο
Πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν,
Ἄρρηκτόν τ', ἄλυτόν τε. τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἔνθα μεσαιπόλιός περ ἐὼν Δαναοῖσι κελεύσας
Ἰδομενεὺς, Τρώεσσιν ἐπάλμενος ἐν φόβον ὦρσε.
Πέφνε γὰρ Ὀθρυονῆα Καβησόθεν ἔνδον ἐόντα
Ὅς ῥα νέον πολέμοιο μετὰ κλέος εἰληλούθει.
Ἤτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην
Κασσάνδρην, ἀνάεδνον. ὑπέσχετο δὲ μέγα ἔργον,
Ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπίσχετο, καὶ κατένευσε
Δωσέμεναι. ὁ δὲ, μάρναθ' ὑποσχεσίῃσι πιθήσας.
Ἰδομενεὺς δ' αὐτοῖο τιτύσκετο δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχών. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε. μέσῃ δ' ἐν γαστέρι πῆξε.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπεύξατο φώνησέν τε.
Ὀθρυονεῦ, πέρι δή σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων,
Εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ' ὑπέστης
Δαρδανίδῃ Πριάμῳ, ὃ δ' ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν.
Καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ' ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν.
Δοῖμεν δ' Ἀτρεΐδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην,
Ἄργεος ἐξαγαγόντες ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν
Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
Ἀλλ' ἕπευ, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν
Ἀμφὶ γάμῳ, ἐπεὶ οὔτοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.
Ὣς εἰπὼν, ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην
Ἥρως Ἰδομενεύς. τῷ δ' Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ,
Πεζὸς πρόσθ' ἵππων. τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὤμων
Αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος θεράπων. ὁ δὲ, ἵετο θυμῷ
Ἰδομενῆα βαλεῖν. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε δουρὶ
Λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι,
Ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν.

δεδαΐ. Ὅτι τῶν μαρναμένων πρὸ τῶν νεῶν, ὁμὸν ἵστατο νεῖκος ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι, τουτέστιν, ὁμοῦ ποιῶν ἦσαν εἶναι αὐτούς. ἐπεὶ δὲ ὑπόδυσκολος ἡ λέξις, ἐπάγει παραβολὴν εὐθὺς ἐπὶ σαφήνειαν. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ λιγέων ἀνέμων σπέρχωσιν ὅτ' ἐστὶ κατ' πεπείασιν ἄελλαι, ἤματι τῷ, ὅτε τε πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους, οἵ τ' ἄμυδις κονίης μεγάλην ἱστᾶσιν ὀμίχλην, ὣς ἄρα τῶν, ὁμόσ' ἦλθε μάχη. διὸ καὶ νεῖκος ὁμὸν ἔφη τὸ τοιοῦτον. δηλοῖ δὲ διὰ τῆς παραβολῆς, τὸ συμπεφυρμένον τοῦ πολέμου, καὶ τὴν, ὡς αὐτός φησιν, ὁμόσε ἐλθοῦσαν μάχην, καὶ τὸ πάντας ἔρχεσθαι ἄμυδις, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ἤγουν ὁμοῦ συνέρχεσθαι καὶ ἀναμὶξ γίνεσθαι τὰ τῶν στρατοπέδων ἄκρα. ὅπερ ἐπιμὶξ κτείνεσθαι λέγει ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι δυνατὸν πρότερον δηλοῦν τὸ ὁμὸν νεῖκος, ὅμοιον εἶναι τῷ, ἴση μάχη. ὅπερ ἐτόρνωσεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν τὸ, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰς μὲν ἀέλλας, ὡς οἷόν τι πρόσωπον εἴληφε, τοὺς δὲ λιγεινοὺς ἀνέμους, καθά τι ὄργανον, ὑφ' οὗ ἄελλαι σπέρχουσι τὰ κινούμενα. κόνιν τυχὸν ταῦτα, ἢ ἀκάνθας, ἢ θάμνους, ἤ τι τοιοῦτον. διχῶς δὲ ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ, καὶ κόνις καὶ κονίη. Οἶδε δὲ ἡ μὲν τοιαύτη κόνις διὰ καθαροῦ τοῦ ο κλίνεται, ὅθεν, κόνιος δεδραγμένος. ἡ δὲ περὶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἡ φθειροποιὸς, διὰ τοῦ δ' κόνις κόνιδος, δηλοῦσι τὸ μὲν, ἴσως καὶ ἄπειροι, τὸ δὲ, Ἀριστοτέλης, ἐκ τῆς τῶν φθειρῶν ὀχείας γίνεσθαι τὰς κόνιδας λέγων ἐν τῇ περὶ ζώων ἱστορίᾳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ παραβολικῶς ὀμίχλην βαθεῖαν τὴν πολλὴν εἰκάσας κόνιν, ἐνταῦθα θαῤῥῶν, κονίης ὀμίχλην φησὶν ὡς καὶ τὸ τῆς τροπῆς σαφη

Οὐδ' ὅ γε τόλμησεν δηΐων ὑπὸ χεῖρας ἀλύξας
Ἂψ ἵππους στρέψαι. τὸν δ' Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Δουρὶ μέσον περόνησε τυχών. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ
Χάλκεος, ὃν φορέεσκε. μέσῃ δ' ἐνὶ γαστέρι πῆξεν.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀσθμαίνων εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου.
Ἵππους δ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
Ἐξέλασε Τρώων μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς:
Δηΐφοβος δὲ μάλα σχεδὸν ἤλυθεν Ἰδομενῆος,
Ἀσίου ἀχνύμενος, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Ἰδομενεύς, κρύφθη γὰρ ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ.
Τὴν, ἄρ' ὅ γ' ἐν ῥινοῖσι βοῶν καὶ νώροπι χαλκῷ
Δινωτὴν φορέεσκε, δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖαν.
Τῇ ὕπο πᾶς ἐάλη. τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος.
Καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν
Ἔγχεος, οὐδ' ἅλιόν ῥα βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν,
Ἀλλ' ἔβαλ' Ἱππασίδην Ὑψήνορα ποιμένα λαῶν,
Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε.
Δηΐφοβος δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖται Ἄσιος. ἀλλά ἕ φημι
Εἰς Ἄϊδός περ ἰόντα πυλάρταο κρατεροῖο,
Γηθήσειν κατὰ θυμὸν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπόν.

ρὸν ἤδη προθεραπεύσας ἐκείνῃ τῇ παραβολῇ. Τὸ δὲ, ἴσασιν ὁμίχλην, καινότερον τοῦ ἐγείρουσιν. ἀκόλουθον δὲ τῷ ἴσασι, καὶ τὸ μεγάλην. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ μόνον πλατεῖαν, ἀλλὰ καὶ ὑψηλὴν αἴρουσι κόνιν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη λαβόντες ἀρχὴν οἱ ἀττικοὶ, ἐπὶ τῶν θρασυτέρως πολεμικῶς, ἢ καὶ ἄλλως ἐναγωνίως μαχητικῶς τὸ ὁμόσε τιθέασι, λέγοντες, ὁμόσε ἦλθεν ὁ δεῖνα τῷ δεῖνι, τουτέστιν, ἀντικατέστη ὡς εἰς πόλεμον. καὶ ὁμόσε ἦλθε τοῖς λόγοις, ἢ ταῖς ἀντιλογίαις. σκοπητέον δὲ ἐκ τοῦ, ὁμοῖον ἴσαζε νεῖκος, καὶ ὁμόσε ἦλθεν ἡ μάχη, μή ποτε ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς ὁμοίιον λέγει τὸν πόλεμον, ἐντεῦθεν καὶ ἐκεῖνο τὸ ὅμοιον εἴληπται, ὡς ὁμοίου λεγομένου πολέμου, ὅτι συναναμιγῶσιν ἀλλήλοις οἱ ἀντίμαχοι. Ὅρα δὲ λέξεων συστοιχίαν ἐν τῷ, ὁμὸν νεῖκος. καὶ, ἄμυδις ἴσασι. καὶ, ὁμόσε ἦλθε μάχη. δὶς δὲ κεῖται τὸ ἄμυδις. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐκφράζων ὁ ποιητὴς ἑτοιμασίαν πολεμικὴν, φασίν. ἔφριξε δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἀπολαμπομενάων, θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν, ἐρχομένων ἄμυδις, μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη, ὃς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον, οὐδ' ἀκάχοιτο. καὶ συλλογιστέον ὡς ἐὰν ὁ ἰδὼν ἀκάχοιτο, τί ἂν δρῴη ὁ καὶ πολεμῶν. ἐννοητέον δὲ αὖθις καὶ ὡς θρασυκάρδιοι ὁ Ἰδομενεὺς καὶ ὁ Δηΐφοβος, οἳ μετ' ὀλίγα ἐν καιρῷ τοιούτῳ σαρκάζοντες ἀστεΐζονται. φρίσσειν δὲ καὶ νῦν, τὸ μετὰ πυκνότητος ὀρθοῦσθαι. ὃ πάσχουσιν ἐκ παρατάξεως μὲν πολέμου, τὰ δόρατα. ἐν δὲ λῃΐῳ, στάχυες. ἐν δὲ σώματι, τρίχες. ὧν ἐστι καὶ ἡ τοῦ κάπρου λοφιά. φρίσσει καὶ ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, ὡς ἀκάνθαις ἐχῖνος. καὶ λέων, χαίτῃ. καὶ θάλασσα κύμασιν. Ὅρα δὲ ὡς καὶ τὴν τοῦ φρίσσειν λέξιν, ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς μάχης ὡς ἐπί τινος σώματος ἀντιπεριέστρεψεν τίθησι, οἷα φθάσας ἐν ἄλλοις διὰ παραβολῆς ἑρμηνεῦσαι τί ποτε ἡ λέξις τοῦ φρίσσειν βούλεται. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ μὴ προσέκειτο τὸ ἐγχείῃσιν, οὐκ ἂν ἦν μὴ μέμψασθαι τῆς ἀσαφείας τὸν ποιητὴν, αὐτὸ μόνον τὸ φρίσσειν ἐπὶ μάχης θέμενον. ἀμέρδειν δὲ, τὸ ἀμαυροῦν καὶ ἀποστερεῖν τοῦ μέρδειν ὅ ἐστι τοῦ βλέπειν. οὗ τὸ ἐναντίον, σμέρδειν διὰ τοῦ σ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὅ ἐστιν ἄγαν βλέπειν ἐκ τοῦ μερίζειν τὰς ὀπτικὰς ἀκτῖνας. ὅθεν σμερδνὸν κυρίως, τὸ τῇ ὄψει καταπληκτικόν. ὅτι δὲ οὐ μόνον τὸ σμέρδειν, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι πολλαὶ λέξεις διὰ τοῦ σ ἐν ἀρχῇ προεφέροντο, καὶ ὡς ἐκ τοῦ ζά ἐπιτατικοῦ μορίου τὸ διὰ τοῦ ζ δοκεῖ εἶναι ἐν τῷ ζμικρὸν, καὶ ἐν τῷ ζμέρδειν, καὶ ἐν τῷ ζμερδνῷ, καὶ ὡς ἐκ τοῦ μερίζω γίνεται, ἀλλαχοῦ ἱκανῶς δεδήλωται. Σημείωσαι δὲ διὰ τοῦ, ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη, συνέσφιγκται σφιγκτῶς ἡ ἔννοια ἐν τῷ, νῶροψ χαλκός. πάντως γὰρ νῶροψ χαλκὸς, οὗ ἡ αὐγὴ ἀμέρδει ὄσσε. ὡς ἀποστερεῖν τοῦ ὁρᾶν, ἐξ οὗ ὁ νῶροψ γίνεται. Τὸ δὲ αὐγὴ χαλκείη, τολμηρόν φασιν ἐνταῦθα εἶναι οἱ παλαιοί. οὐ γὰρ παραβολικῶς εἶπον ὡς ἐν ἄλλοις, χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ πυρὸς ἢ τι τοιοῦτον. ἀλλὰ μονονουχὶ ἐφλόγωσε τὰ ὅπλα, ἡλίου ἤ τινα τοιαύτην λαμπηδόνα προσαπλάττων αὐτοῖς. ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ φράσις ἐνταῦθα, ποικίλως φράζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν κατ' εἶδος διαφορὰν τῶν ὅπλων ἐν τῷ, τὰ μὲν, λαμπόμενα φάναι. τὰ δὲ, νεόσμηκτα. τὰ δὲ, φαεινά. ἐξ ὧν πάντων, πολλὴ ἡ αὐγή. ἐν οἷς διδάσκει καὶ λαμπηδόνος ὅπλων ἐπιμελεῖσθαι τοὺς στρατιώτας. Τὸ δὲ ἐρχομένων, ἀρσενικοῦ γένους ἐστὶ, λεχθὲν περὶ τῶν πολεμιστῶν, εἰ καὶ ἡ συνθήκη τῆς φράσεως εἰς οὐδέτερον φαντάζει αὐτό. Τὸ δὲ οὐδ' ἀκάχοιτο, ἀσφαλῶς εἴρηται. οὐ γὰρ ἀρκεῖ πρὸς φρίκην, μόνον τὸ μὴ

χαθίζει εἰ μή τις καὶ ἀνάγοιτο. ὥς τι καὶ ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα τόν γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς, οὐκ ἀρκεῖ μόνον τὸ οὐκ ἐγήθησεν εἰς παράστασιν σαφῆ τοῦ, ἀλλ' ἐλυπήθη. οὐκ ἀργὸν δ' ἐν τούτοις οὐδὲ τὸ ἰδών. ὁ γὰρ τοιοῦτος ἤγουν ὁ ἰδών, ἀνάσχοιτο ἂν ἐπὶ τοῖς τόσον οὕτω φανεροῖς. τὸ γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις ἄλγιστον κατὰ τὴν τραγῳδίαν ἡ ὄψις ἐστίν, ὡς καὶ ἐν τοῖς χαρτοῖς, ἔμπαλιν ἡ αὐτή ἐστι τὸ ἥδιστον. ὁ μέντοι ἀκροατὴς τοῦ Ὁμήρου, θαυμάσοι ἂν μόνον ἐπὶ τοῖς ἄρτι ἱστορουμένοις, οὐ μὴν καὶ πάνυ λυπηθείη ἄν. τὸ δ' ἀκριβὲς εἰπεῖν, καὶ γηθήσοι ἄν, τῇ ἑρμηνευτικῇ φράσει ἀγαλλιώμενος. Ὅτι τὸ, ἀμφὶς φρονεῖν, ἐναντίον ἐστὶ τῷ, ὁμὰ φρονεῖν, ὅπερ συνθέτως ὁμοφρονεῖν λέγεται. καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὁμοφροσύνη. ἔτι τὸ, ἀμφὶς φρονέοντες. ὅμοιον ἐστι τῇ παρὰ τοῖς παλαιοῖς διθυμίᾳ ὅ ἐστι διχοστασία καὶ ὡς εἰπεῖν, διψυχία. τοῦτο δὲ, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες. τὸ δὲ ἀμφὶς φρονέειν, ἀλλαχοῦ ἀμφὶς φράζεσθαι ἔφη. ἑρμηνεύων δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τὴν ῥηθεῖσαν λέξιν, φησί. τὼ δ' ἀμφὶς φρονέοντε ἤστην. Ζεὺς μὲν δὴ κῦδος Ἀχιλλέως, βούλεσθαι βουλόμενος νίκην, κατὰ τὸ, διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Ποσειδῶν δὲ, ὀροθύνων Ἀργείους. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ τετύχατον ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν ἄλγεα λυγρὰ, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα Ὅμηρος προσαναφωνεῖ πρὸς παραμυθίαν φιλέλληνος ἀκροατοῦ, λέγων ὡς οὐ πάμπαν Ζεὺς ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι Ἀχαιϊκὸν Ἰλιόθι πρὸ, ἀλλὰ Θέτιν κύδαινε, καὶ υἱέα καρτερόθυμον. οὕτω πάλιν δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν μνήμην τοῦ ἀκροατοῦ δεξιῶς ἀνήγειρεν. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι ὡς ἐν σχηματισμῷ ἀνωτέρω εἰπών, κυδαίνων Ἀχιλλῆα πόδας ὠκὺν, ὑπερβατικῶς, ἔφη διορθωτικῶς, Θέτιν κύδαινε καὶ υἱέα καρτερόθυμον, προθεὶς τὴν Θέτιν, δι' ἣν καὶ Ἀχιλλεὺς κυδαίνεται. Ἰστέον δὲ ὅτι κοινότερον μὲν οἱ ὕστερον ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀχαιὰς, Ἀχαϊκὰς λέγουσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες, Ἀχαιικόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τοῦ δίφθογγου, ὡς καὶ ἀρχαιικόν φασι καὶ γυναικικὸν καὶ δικαιικόν.

Ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα στοιβὴν ματαίαν οὕτω κεῖται πρόθεσιν ἐν τῷ, Ποσειδῶν Ἀργείοισιν ὀρόθυνε μετελθὼν, λάθρῃ ὑπεξαναδὺς πολιῆς ἁλός. ἀλλ' ἐν τῷ ὑπεξαναδὺς, ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, ἢ τὸ κρύφα δηλοῖ, ἢ τὸ ὑποκάτω. ἡ δὲ ἐξ, τὸ ἐκτὸς τοῦ ὕδατος. ἡ δὲ ἀνὰ, τὸ ἄνω γενέσθαι καὶ παντελῶς ἀπηλλάχθαι τοῦ ὑγροῦ γενόμενον πρὸς τῇ γῇ τῇ ὑπερκειμένῃ τῆς θαλάσσης. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα χρὴ νοῆσαι κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς ἔδυ κατὰ θαλάσσης ὁ Ποσειδῶν ἐρεθίσας πρὸ ὀλίγου τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς μάχην, νῦν δὲ αὖθις ὑπεξανέδυ. Ὅτι τὸ, ἤχθετο γάρ ῥα Τρωσὶ δαμναμένοισι, ὁμοίως ἐσχημάτισται τῷ, τίς ἄν τάδε γηθήσειε. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. λείπει γὰρ ἐν ἀμφοῖν, ἢ τὸ βλέπων, ἢ ἡ διὰ πρόθεσις. περὶ Ποσειδῶνος δὲ ὁ λόγος τῷ ποιητῇ, ὡς δυσανασχετοῦντος ἐφ' οἷς κακῶς οἱ Ἀργεῖοι πρὸς Διὸς ἔπασχον. Ὅτι πολλαχοῦ καὶ ἐν τοῖς μύθοις παιδευτικὸς ὢν Ὅμηρος, καὶ νῦν ὁμοίως ποιεῖ. φησὶ γὰρ οὕτω, ἢ μὰν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος ἠδ' ἴα πάτρη, ἤγουν καὶ μία πατρίς. ἀλλὰ Ζεὺς, πρότερος γεγόνει, καὶ πλείονα ἤδη. διὸ καὶ ἀμφαδίην μὲν ἀλεξέμεναι, ἀλέεινε, λάθρῃ δ' αἰὲν ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἐπεὶ τῷ Διὶ κρατερῶς ἐνεμέσα. καὶ νῦν οὖν λάθρα ὡς εἴρηται θαλάσσης ὑπεξαναδὺς, Ἀργείους ὀρόθυνε, καὶ διδάσκει διὰ τοῦ μύθου, χρῆναι ὑπεξίστασθαι τοὺς νεωτέρους τοῖς σοφωτέροις καὶ πρεσβυτέροις τῶν ἀδελφῶν, καὶ αἰδεῖσθαι αὐτούς. ὅτι δὲ οἱ πρεσβύτεροι, πλείω οἴδασιν ὡς πολυπειρότεροι, δηλοῖ καὶ τὸ, ἰδὼ γὰρ νοήματι προβαλοίμην, ἐπεὶ πρότερος γενόμην. ἔτι γὰρ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ γέρων κυφὸς καὶ πολλὰ εἰδώς. φιλοσόφως γὰρ ὁ ποιητὴς γένος μὲν ὁμὸν τῷ Διὶ καὶ τῷ Ποσειδῶνι φησὶ, δηλαδὴ τὸ κατ' ἀλληγορίαν ἐν αὐτοῖς ὁμογενὲς εἴτουν ὁμοειδές. μίαν δὲ πάτρην, τὴν ἀρχέγονον ὕλην, ἧς ἐξεφάνησαν. δῆλον γὰρ ὡς ἐκ τοῦ ὁμὸν γένος, συντέθειται τὸ ὁμογενές. καὶ ὅτι πρωτότυπον τοῦ πατρίδος, ἡ πάτρη. ἐν τούτοις δὲ, τὸ μὲν ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος, ἠδ' ἴα πάτρη, ἐπὶ συγγενῶν καὶ πατριωτῶν λέγοιτο ἄν. ἑξῆς δὲ τὸ, πρότερος γεγόνει καὶ πλείονα ἤδει, γεραιοτέρῳ οἰκεῖον καὶ λογιωτέρῳ ἢ φρονιμωτέρῳ τινῶν. Τὸ δὲ ἀμφαδίην, ἐλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. λείπει γοῦν τὸ, μάχῃ. ἵνα δηλοῖ τὸ, ἐν φανερᾷ μάχῃ. ταύτης δὲ τῆς δοτικῆς ἡ αἰτιατικὴ, ἀμφαδίην ὅθεν τὸ σύνηθες ἐπίρρημα. ἀντίκειται δὲ τὸ ἀμφαδὴν πρὸς τὸ λάθρῃ ὡς δηλοῖ καὶ Ὅμηρος, καθὰ καὶ τὸ κρύφα καὶ τὸ φανερῶς. ἐν δὲ τῷ, ἔγειρε κατὰ στρατὸν, ἢ περιττὴ πρόθεσις κεῖται, ἢ ἔλλειψιν ὁ νοῦς ἔχει, ἵνα ᾖ ἔγειρε κατὰ στρατὸν τοὺς ἀναπίπτοντας. Ὅτι παραδηλῶν ὁ ποιητὴς τὸ ἰσόῤῥοπον καὶ δυσαπάλλακτον τοῦ νῦν πολέμου καὶ ἀδιάλυτον, καὶ ὡς οὐ δυνατὸν παύσασθαι τὴν ἄρτι μάχην, χρῆται παραβολῇ ἀλληγορικῇ. λέγων ὅτι Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἔριδος κρατερῆς καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν, ἄῤῥηκτόν τ', ἄλυτόν τε, ὃ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν. ἡ δὲ μεταφορὰ γέγονεν εἰς τὴν μάχην ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς σχοίνοις ἢ τοῖς ἱμᾶσι δεσμῶν, ἃ διζευγνύντες τινὲς ἐξ ἄκρων, εἶτα διαστάντες τανύουσιν ὡς ἂν ὁ δεσμὸς πυκνωθεὶς καὶ σφιγχθεὶς, ἀσφαλισθῇ. παλαιὸς δέ τις, φησὶν οὕτω, πεῖραρ ἐπαλλάξαντες, ἀντὶ τοῦ μάχην τείναντες, ἀπὸ τῶν ἐπιπλεκομένων σχοινίων κατὰ τὰ πέρατα. Ὅρα δὲ ὡς καὶ αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς παραβολῆς, ὁμοίως τοῖς πράγμασιν ὁ ποιητὴς ἐπήλλαξε, καὶ συστρέψας συνέδησεν. οὐ γὰρ ἰδίᾳ μὲν, ἔθηκε τὴν εἰκόνα τῆς παραβολῆς, ἰδίᾳ δὲ, τὸ εἰκονιζόμενον, ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖ παραβολῶν, ἀλλὰ συνέχεεν αὐτά. καὶ οὕτω λαλεῖ, ὡς ἐὰν οὐ περὶ μάχης, ἀλλὰ περί τινος ἁπλῶς δεσμοῦ ἔλεγε. διὸ καὶ ἀλληγορικὴ ἡ παραβολὴ, μᾶλλον δ' αὐτόχρημα ῥητορικὴ ἀλληγορία. τῇ συνδέσει τῆς ἔριδος καὶ τοῦ πολέμου, δηλοῦσα τὸ ἄλυτον τῆς τοῦ πολέμου συμπλοκῆς, ἵνα νοηθεῖεν σωματικῶς ἄμφω δεθέντα ἡ ἔρις δηλαδὴ καὶ ὁ πόλεμος, τανυσθῆναι καὶ δι' ἐπιῤῥιφῆναι τοῖς μαχομένοις μέρεσι. καὶ ἑτέρως δὲ εἰπεῖν,

ἐπιεικῶς ὁ τόπος ἠλληγόρηται, ὡς μεταφέρων ἐπὶ τὴν μάχην τὰ κατὰ κυριολεξίαν ἴδια τῶν σχοινίων δεσμῶν. τὸ πεῖραρ ὅ ἐστι τὸ πέρας. τὴν κατὰ δεσμὸν ἐπάλλαξιν. τὸν τανυσμόν. τὸ ἄρρηκτον. τὸ ἄλυτον. ἵνα λέγῃ τρόπον τινά, ὡς ὁ Ζεὺς καὶ ὁ Ποσειδῶν τὸν πόλεμον τῇ ἔριδι συνέδησαν. τὸ πέρας τῆς ἔριδος, καὶ αὖ τὸ τοῦ πολέμου πέρας ὁμοῦ λαβόντες, καὶ πρὸς ἄλληλα ἐπαλλάξαντες ὡς οἱ τὰ ἅμματα τόδε ἐπὶ τόδε ποιοῦντες ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὡς ἂν οὕτως αἰνιχθείη, ὅτι τὰ μέσων δύο ἄκρα τῶν ἐριζόντων ἄρτι ἐπὶ πόλεμον, οὕτως ὁμόσε ἦλθον, καὶ δι' δι' ἀλλήλων ἐχώρησαν, ὡς δοκεῖν συνδεδέσθαι ἱμάντων ἢ σχοινίων στρόφων δίκην, οἷς τὰ πέρατα δεσμωτικῶς ἑνωθέντα, οὔτε λύονται οὔτε ῥήγνυνται ὑπερτεινόμενα, ἀλλ' ἐπὶ μᾶλλον πυκνοῦνται εἰς ἄλυτον καὶ ἄρρηκτον. τὸ μέν, διὰ τὸ σφίγμα τοῦ δεσμοῦ. τὸ δέ, διὰ τὴν στερρότητα τῶν συνδεθέντων. δοκεῖ γοῦν αἴτημα προκεῖσθαί τι τοῖς ὁμηρίδαις, ἵνα νοοῖεν τὴν ἐν τοῖς Τρωσὶ καὶ τοῖς Ἀχαιοῖς ἔριν καὶ μάχην, οὕτω συναφθῆναι καὶ κατὰ τῶν πολεμούντων ταθῆναι, ὡς μήτε αὐτὰς ἔχειν λύεσθαι ἢ ῥήγνυσθαι, μήτε τοὺς πολεμοῦντας δύνασθαι ἢ κατὰ εἰρήνην ἀπολύεσθαι, ἢ κατὰ ῥώμην ῥηγνύεσθαι, ἀλλὰ μένειν συνημμένους ἐφ' οἷς ὡς ἐν δεσμῷ διὰ τὸ ἰσοπαλές. ἔστι δὲ τὸ ἐπαλλάξαντες, ἀντὶ τοῦ συνάψαντες, συνδήσαντες, συνάψαντες, ὅθεν φασὶν ὁ μουσικὸς Ἀριστόξενος πλεονάζει τῇ τοιαύτῃ λέξει ἐπηλλαγμένα λέγων, τὰ συνημμένα. δῆλον δὲ ὅτι τὸ πεῖραρ καὶ τὸ ἐπαλλάξαι καὶ τὸ τανύσαι, καὶ τὸ ἄρρηκτον καὶ τὸ ἄλυτον, ἐπὶ ἁμμάτων κυριολεκτοῦνται, καὶ ὅτι ὥσπερ οὐ μόνον πεῖραρ ποιητικῶς ἀλλὰ καὶ πέρας, ἐξ οὗ ἡ κλίσις τοῦ πείρατος καὶ πέρατος, οὕτω νοητέον καὶ ἐπὶ τοῦ, φρεατα μακρὰ νάουσι. καὶ ὅτι ἐπαλλάξαι τὸ συνδῆσαι λέγεται, διὰ τὴν τῶν περάτων ἐπαλλαγὴν ἐν ᾧ οὕτω καὶ οὕτω εἰς δεσμὸν κάμπτεσθαι. κρικτὰς δ' αὖ τινι γνάμπτεσθαι, ὅθεν καὶ ἀναγνάμψαι δεσμὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἀναλῦσαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἡ μὲν ἐκ τῆς κόνεως πρὸ ὀλίγου παραβολή, σύγχυσιν μάχης ἐδήλου, καὶ τὸ ἁπλῶς δι' ἀλλήλων ἥκειν τοὺς μαχομένους, ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ ἀλύτως δεῖ συνδεδέσθαι αὐτούς, ἐμφαίνεται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀσφαλὲς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ ἔχει, ἀπὸ τῆς πρὸ μικροῦ ῥηθείσης, ἔνθα ὁμόσε εἶπε τὴν μάχην ἐλθεῖν. ἡ γὰρ ὁμόσε ἐλθοῦσα, δῆλον ὅτι συγκέχυται καὶ διαπέπλεκται καὶ ἐπήλλακται. διὸ καὶ δ' ἀστείως κατὰ τὸ πρὸ ὀλίγου ὁμοῖον νεῖκος, οὕτω καὶ ὁμοίιον ἐνταῦθα ῥηθῆναι πόλεμον, τὸν οὕτως ὁμόσε ἐλθόντα. ὁ δὲ νῦν ἄρρηκτος πόλεμος, οὐδ' ἂν ἔχοι τινὰ ῥηξήνορα, οὐδὲ κυριολεκτηθείη ἂν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐρράγη πόλεμος. Τὸ δὲ ἄλυτον, καὶ τὸ πολλῶν γούνατ' ἔλυσεν, ἀντιθετικῶς ἐρρέθη, ἀντίκειται γὰρ τῷ ἀλύτῳ τὸ λυόμενον. Ὅτι μεσαιπόλιον ἐνταῦθα τὸν Ἰδομενέα ἱστορεῖ. καὶ ὅμως δυνάμενον τοὺς ἐναντίους φοβεῖν. ἔστι δὲ μεσαιπόλιος, ὁ μήπω πάντη πολιός, ἀλλ' ὑπερβὰς μὲν τὸν ἀκμαῖον, παραγγείλας δὲ καὶ ὡς ὑπέρακμον, ἢ καὶ ὠμογέροντα, καὶ μέσως πως ἔχων τῆς πολιᾶς, ὡς οἷα μιξόθριξ κατὰ τὸ ὑποπόλιον. παράγωγον δὲ αὐτοῦ, ὡς ἀλλαχοῦ τέθειται, κατὰ τὸ Πυλαιμένης. καὶ Τιθαιβώσσειν, καὶ Ἰθαιμένης, καὶ Ἰθαιγενής, καὶ Κλυταιμνήστρα καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι κἀνταῦθα Ὅμηρος ἱστορίαν ψυχαγωγικῶς παρονείρων, λέγει ὡς Ὀθρυονεὺς Καβησόθεν ἔνδον ἐών, νέον πολέμοιο μετὰ κλέος ἤλθεν, ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον. ὑπίσχετο δὲ μέγα ἔργον, ἐκ Τροίης ἀέκοντας ἀπωσέμεν υἷας Ἀχαιῶν. τῷ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπίσχετο καὶ κατένευσε δωσέμεναι, τὸ τῆς ἀλαζονείας πέρας καραδοκῶν. ὁ δέ, μάρνατο ὑποσχέσιῃσι πιθήσας, ταῖς τοῦ Πριάμου. βαρβαρικὸν δέ φασι τὸ ἐπὶ μισθῷ στρατεύειν καὶ χωρὶς ὑποσχέσεως μὴ συμμαχεῖν. οὐκ ἔμφρονος δὲ ἀνδρὸς οὐδὲ τὸ μὴ ὡς βασιλικήν, ἀλλ' ὡς εἶδος ἀρίστην τὴν Κασσάνδραν ζητεῖν. ὅπου γε καὶ οἱ ἀκολαστότατοι μνηστῆρες παρ' Ἕλλησιν, ἕνεκα τῆς κατὰ Πηνελόπην ἀρετῆς ἐριδαίνουσι καὶ οὐ διὰ κάλλος ἁπλῶς. Κάβησος δέ, πόλις Ἑλλησποντίς, ἢ Θρᾴκης τῆς κατὰ τὸν Αἷμον. οἱ δέ, Καππαδοκίας φασί, τὰ λεγόμενα Κάβησα. τινὲς δέ, Λυκίας, ἐξ ἧς καὶ Λύκον τὸν Ὀθρυονέα φασί, καὶ Σαρπηδόνος ἀδελφόν. τὸ δὲ ἔνδον ἐόντα, διαστολὴν ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλως ὄντας ἔξωθεν τῆς Καβήσου, ἤγουν ἐκ τῆς περιχώρου, οὐ μὴν ἔνδοθεν κατὰ τὸν Ὀθρυονέα. τὸ δὲ εἶδος ἀρίστην, τινὲς τῶν παλαιῶν εἶπον ἀντὶ τοῦ ἀρίστην κατὰ σοφίαν, εἶδος νοήσαντες, τὴν τῆς μαντικῆς εἴδησιν. ὅθεν φασὶ καὶ ὁ ἀδόμενος μάντις Πολύειδος ὁ κατὰ τὴν γραφὴν τῆς παραληγούσης διφορούμενος, ἐκ τοιαύτης σημασίας τὴν κλῆσιν εἴληφε. τὸ δὲ ἀνάεδνον τὴν Κασσάνδραν ζητεῖν, ὅ ἐστι μὴ διδόντα ἕδνα πρὸς ἐκείνην ὥς φασιν οἱ παλαιοί, αἰσχροῦ ἤθους καὶ χρημάτων ἥττονος. οὐδὲ γὰρ οἱ ἄδικοι μνηστῆρες ἕδνων δίχα ἐγχειροῦσι τῷ ἔρωτι. ἕτεροι δέ, ἀνάεδνον, τὴν ἄπροικόν φασι, διὰ τὸν πρὸς ἐκείνην ἔρωτα. ὡς ἕδνων λεγομένων οὐ μόνον τῶν ἀπὸ ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα πρὸ τοῦ γάμου δωρεῶν, ἀλλ' ἄρτι καὶ αὐτῆς τῆς γυναικείας προικός, ὥς που καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται, ἣν δίχα ζητεῖ τὴν Κασσάνδραν κατὰ ἔρωτα Ὀθρυονεύς. διὸ καὶ ἐεδνωτὰς παρακατιὼν ἐρεῖ τοὺς πενθεροὺς ὁ ποιητής, ὡς ἕδνα διδόντας τοῖς γαμβροῖς. γίνεται δὲ τὸ ἀνάεδνον, ἐκ τοῦ ἕδνον, καὶ κατὰ στέρησιν ἄεδνον. καὶ ἐν ἐπιτάσει, ἀάεδνον, ἤγουν λίαν ἄπροικον. καὶ ἐπενθέσει τοῦ νῦ πρὸς κωλύμην χασμοῦ ἀνάεδνον. τοιοῦτον καὶ τὸ γνωστόν, ἄγνωστον, ἀάγνωστον. καὶ διὰ τοῦ νῦ, ἀνάγνωστον. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας, μηδὲν ἐθέλειν ἔχειν καλὸν ἀνάγνωστον ἤγουν λίαν ἄγνωστον. ἕτερος αὐτὸς ὢν πρὸς τὸν εἰπόντα, λάθε βιώσας. δῆλον δ' ὅτι ἕδνον μέν, ἁπλοῦν ἐστιν. ἐέδνον δὲ ἀφ' οὗ καὶ οἱ ἐεδνωταί, πρόσθεσιν ἔχει κατὰ τό, ἔρση ἐέρση. τὸ δὲ μέγα ἔργον, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ μάχης ἐρρέθη, προαναφωνητικῶς νενόηται, ὡς τοῦ Ὀθρυονέως μὴ ἀνοίσοντος τὸ οὕτω μέγα. Ὅρα δὲ καὶ τό, ὁ γέρων Πρίαμος, ἠθικῶς ῥηθέν, συνόντος αὐτῷ.

ἐκεῖ τοῦ μαρτυρεῖ, ἐπεὶ καὶ φοίνιμον ἦν, ἐννοήσασθαι ὡς οὐ πίπτει Ὀθρυονεύς, καὶ γέγονεν οὐδὲν, οὐ δοκεῖ τοῦ Ἰλλιακοῦ, καὶ ἄξιός ἐστι ληφθῆναι γαμβρός. Ὅτι τὸ μὲν μακρὰ βιβάσθων, ἐν ἄλλοις ῥηθὲν, σύντονον ἁπλῶς κίνησιν σημαίνει, ἐνταῦθα δὲ τὸ ὕψι βαίνειν, ἄλλο τι δηλοῖ. φησὶ γοῦν, ὁ βάλεν ὕψι βιβάντα τυχὼν, ἤγουν γαυριῶντα ἐν φιλοκαλίᾳ. ἴσως δὲ καὶ κατά τι ὀρχήσεως εἶδος ἐνόπλιον. τὴν δὲ ῥυθμίζειν βουλὴν γενναίαν εἶναι ὁ ποιητὴς ἱστορῶν, ἐπάγει. οὐδ᾽ ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος, ὃν φορέεσκε. μέσῃ δ᾽ ἐν γαστέρι πῆξε, δούπησεν δὲ πεσών. Ὅτι πατὴρ ὢν Ὅμηρος καὶ κωμῳδίας καθὰ καὶ τῶν ἄλλων ῥητορικῶν εἰδῶν, ἐν Ὀδυσσείᾳ μὲν πλεονάζει, καὶ ἀφειδέστερον ἢ καὶ αὐθαδέστερον χρᾶται αὐτῇ, οἷα καὶ χορηγούντων αὐτῷ τῶν ἐκεῖ προσώπων ὕλην γελοιασμοῦ, διὰ τὸ τῆς ποιήσεως ἐκείνης ἠθικώτερον. ἡ δὲ Ἰλιάς, πολὺ ἔχει τὸ ἡρωϊκὸν καὶ σεμνὸν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῇ γελᾶν, καὶ μᾶλλον κατὰ τοὺς πολέμους, καὶ μάλιστα νῦν ἔνθα ἔφη μάλα θρασυκάρδιον εἶναι τὸν γηθόσυνα. Ὅμηρος μέντοι τεχνικῶς μιγνύων τὰ ἄμικτα, παραρρίπτει καὶ ἐνταῦθά τινας ἀστεϊσμοὺς ἐκ μεγαλαυχίας ἡρωϊκῆς, οἳ τοῖς μὲν ἀκροαταῖς ἔξω βελῶν ἑστῶσι παρασύρουσι τὰ χείλη πρὸς μειδίαμα ὑπανοίγοντες. αὐτοῖς δὲ τοῖς τότε μαχομένοις ὑπανάπτει τὸν θυμὸν ἐπὶ πλέον. καὶ ὡς ὁ ποιητὴς φησιν, ἄχος ἐγίνετο, καὶ θυμὸν ὄρινεν, ὅ ἐστιν ἐβάρυνε τὴν ψυχήν. Ἰδομενεὺς γὰρ ἄρτι τὸν Ὀθρυονέα βαλὼν ὕψι ὡς ἐρρέθη βιβάντα, καὶ κτείνας, λέγει ἐπευχόμενος. Ὀθρυονεῦ, περὶ δή σε βροτῶν αἰνίζομαι ἁπάντων, εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις, ὅσ᾽ ὑπέστης Πριάμῳ. ὁ δ᾽ ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. καί κέ τοι ἡμεῖς ταῦτά γ᾽ ὑπισχόμενοι τελέσαιμεν. δοίημεν δ᾽ Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην, Ἄργεος ἐξαγαγόντες ὀπυιέμεν, εἴ κε σὺν ἄμμιν Ἰλίου ἐκπέρσῃς εὖ ναιόμενον πτολίεθρον. ἀλλ᾽ ἕπευ, ὄφρ᾽ ἐπὶ νηυσὶ συνώμεθα ποντοπόροισιν ἀμφὶ γάμῳ, ἐπεὶ οὔτοι ἔοιμεν ἐεδνωταὶ κακοί. εἶμεν ἤγουν ἐσμέν. καὶ οὕτως εἰπὼν καὶ καταμύψας, πρὸς ἕλκει τὸν Ὀθρυονέα κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην, ὡς ἂν δῆθεν ἕποιτο εἰς τὰς νῆας. καὶ ὁ μὲν, οὕτω χαριέντως καὶ λέγει καὶ ποιεῖ σαρκάζων καὶ δάκνων τοὺς ἀκροατὰς Τρῶας τοῖς σκώμμασι, τὸ δὲ πρᾶγμα, ἐκμαίνει τὸν προδεδηλωμένον Ἄσιον καὶ ἀμύνει. φησὶ γοῦν. τοῦ δ᾽ Ἄσιος ἦλθεν ἀμύντωρ, πεζὸς πρόσθ᾽ ἵππων, οὓς ἡνίοχος θεράπων ἔχεν πνείοντας κατ᾽ ὤμων. καὶ βληθεὶς λαιμὸν ὑπ᾽ ἀνθερεῶνα παρὰ Ἰδομενέως, πίπτει καὶ αὐτὸς, ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωὶς, ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ᾽ οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες ἐξέταμον πελέκεσι νεήκεσι, νήιον εἶναι. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τοῖς σκυθρωποῖς ἱλαρότητα συνανεμίγνυσιν, ἐμβριθείας οὐκ ἀπηλλαγμένην. ἐν δὲ τῇ βῆτα, καθαρῶς ἱλαρύνεται, καὶ τὸ κωμικὸν ἀπαρακαλύπτως ἐμφαίνει, καταχορεύων εἰς τὸ γελοῖον Θερσίτην. ἐφ᾽ ᾧ καὶ οἰκτρὰ παθόντι, πάντες ἱλαρυνθέντες νόμῳ κωμῳδικῷ ἡδὺ ἐγέλασαν. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. τοῦ δὲ ἀνωτέρω ῥηθέντος εἴδους, ἤγουν τοῦ πρὸς ὀργὴν χαριεντισμοῦ, ἔστι καὶ ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ Δηϊφόβου λόγος, ἐν ᾧ ἐρεῖ ὡς οὐ μὰν ἄτιτος ὅ ἐστιν ἄτιμος οὐκ ἀτιμώρητος κεῖται Ἄσιος. ἀλλά ἑ φημὶ εἰς Ἄϊδος περ πυλάρταο κρατεροῖο ἰόντα, γηθήσειν κατὰ θυμὸν, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν τουτέστιν ὁδηγὸν ὡς εἰς ἀσυνήθη ὁδὸν, τὸν Ὑψήνορα, ὃν ἀνεῖλε δηλαδὴ ὁ Δηΐφοβος. τοῦ δ᾽ αὐτοῦ ἰδέας ἐστὶ, καὶ ὁ μετὰ ταῦτα κατά τινα μέθοδον ἀμοιβαίαν, λόγος τοῦ Ἰδομενέως, ἀνελόντος τρεῖς Τρῶας, εἶτα ἐρωτῶντος ἐν εἰρωνείᾳ τὸν Δηΐφοβον, εἰ καλῶς οἱ Ἕλληνες χρῶνται τῇ λογιστικῇ καὶ ὀρθῶς στοχάζονται, ἀντάξιον εἶναι τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς πεσεῖν. ἐρεῖ γὰρ ἐκπαγλον ἐπευξάμενος καὶ μακρὸν ἀΰσας. Δηΐφοβε, ἦ ἄρα δή τι ἐίσκομεν ἄξιον εἶναι, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὕτως, ἤγουν ἁπλῶς οὕτως ἢ μάτην. ὅπερ καὶ θεραπεία ἐστὶ τοῦ τοιούτου ἐρωτηματικοῦ ἀστεϊσμοῦ. οἱονεὶ γάρ φησιν ὡς οὐκ ἂν Ἰδομενεὺς ἐκερτόμει, εἰ μὴ Δηΐφοβος ἠλαζονεύετο. οἷς ἐκεῖ ἐπάγει βαρέως Ἰδομενεὺς καὶ τὸ, δαιμόνιε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ᾽ ἐμεῖο. οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ μὴ ἀξιοῖς τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ἐλθὲ καὶ αὐτὸς πεσούμενος τέταρτος. εὑρήσει δέ τις καὶ ἄλλα τοιαῦτα προϊὼν, οὐκ αὐτόχρημα γελοιαστικὰ, ὁποῖα δ᾽ ἄν τις εἴποι ἀνὴρ πάσχων ὡς εἰπεῖν θυμόγελων. Ὅρα δὲ ὡς οἱ πολέμιοι κατὰ Τροίαν τὰ ἑκατέρων περιεργάζονται ἀπό τε συνήθων πευθήνων, καὶ ἀπ᾽ αὐτομόλων, καὶ ἀπὸ αἰχμαλώτων ὡς εἰκός. ἐντεῦθεν γὰρ πάντως καὶ Ἰδομενεὺς τὴν τοῦ Ὀθρυονέως οἶδεν ἀλαζονείαν, καὶ τὴν τοῦ Πριάμου ὑπόσχεσιν. καὶ οὐδὲν ἀπεικὸς περιφημίζεσθαι τὸν Ὀθρυονέα τοῖς Τρωσὶ μὲν, ἐπὶ νίκης ἐλπίδι. τοῖς δ᾽ Ἀχαιοῖς, ἐπὶ ἀβελτηρίᾳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὰ κατὰ Ὀθρυονέα καὶ Πρίαμον καὶ Κασσάνδραν φθάσαντα πρὸ βραχέων πλατύτερον ῥηθῆναι, ἀπεστένωσε τεχνικῶς ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἰδομενέως ἐν οὐδὲ ὅλοις δυσὶ στίχοις, εἰπών. ὅσα ὑπέστης Πριάμῳ, ὁ δ᾽ ὑπέσχετο θυγατέρα ἥν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ αἰνίζομαι, ὁμοίως πρόκειται τοῦ πολεμίζω, πελεκίζω, νεμεσίζω. Τὸ δὲ τελευτήσεις, ταὐτόν ἐστι τῷ, τελέσεις. ὥσπερ καὶ τὸ ὑπέστης, ὅμοιον τῷ ὑπέσχου. ὅθεν διὰ τὴν ἰσοδυναμίαν, ἐπήγαγεν, ὑποσχόμενοι τελέσαιμεν. ὡς εἴπερ, ὑποστάντες τελευτήσομεν. προετιμήσατο δὲ τοῦ ὑπέστης, τὰ ἐκ τοῦ ὑπισχέσθαι, διὰ σαφήνειαν. δὶς μὲν εἰπὼν τὸ ὑπέσχετο δίχα γε τοῦ ὑπισχόμενοι καὶ ὑποσχεσίην, ἅπαξ δὲ τὸ ὑπέστης. Τὸ δὲ δοίημεν, γεννητικόν ἐστι τοῦ δοῖεν ἀποβληθέντος τοῦ μ. ὅθεν δὲ καὶ τὸ γνοῖεν, καὶ εἶεν καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ ὀπυίειν, οἱ μὲν παλαιοὶ παρὰ τὸ διὰ ὀπῆς ὕειν γίνεσθαί φασιν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ἔστι δὲ εἰπεῖν, καὶ ὅτι παρὰ τὴν ὄπιν ὃ δηλοῖ τὴν ἐπιστροφὴν γίνεται καὶ τὸ νυὸς, ἐπειδὴ ὁ γάμος ὀπίζεται, ὅ ἐστιν ἐπιστρέφεται παιδοποιίας. ὧν τοῦ υἱοῦ ὀνόματι, ὡς ἐκ μέρους, συνεπινοουμένης καὶ θυγατρός. διὸ οὐδὲ εἶχε μέλλοντα τὸ ὀπυίειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὸ μηδέποτε μηδὲ τὴν υ δίφθογγον εὑρίσκεσθαι σύμφωνον. Τὸ δὲ, σὺν ἄμμιν Ἴλιον ἐκπέρσῃς, ἀστείως ἔχει ὡς δι᾽ κεφάλαιον ὂν ἐκ τοῦ δυνατοῦ.

δοκεῖ γὰρ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν Τρωσί, μέγα ἔργον ὑπέχου καὶ οὐ δυνατὸν τὸ μόνος ἐκ Τροίας ἀπώσασθαι τοὺς Ἀχαιούς. ἡμεῖς δέ, ῥᾷόν τι ἐθέλομεν σὺν ὑμῖν ἐκπέρσαι τὴν Ἴλιον. Τὸ δὲ ἴσως, εὐχῆς μὲν καὶ ἔπος ῥηθῆναι κοινότερον. προστιμᾶται δὲ ἄλλως ὡς ποιητικώτερον, βαρέως δὲ ῥηθέν, ἔχει τι καὶ γλυκύτατος ἀφελοῦς, κατὰ τό, ἡ χεὶρ τοῦ νεκροῦ ἐπικολλᾶται. νεκρῷ τε ἐνταῦθα ἐπιφωνηθὲν τὸ, ἀλλ' ἔπειτ' ὦ ὀδυρομένου, ὡς εἰ καὶ ζῶντι ἦν.

Τὸ δὲ συνώμεθα, ἔστι μὲν ποιητικὴ λέξις, δηλοῖ δὲ τὸ συνθώμεθα. μᾶλλον δὲ συμβῶμεν, ἀπὸ τοῦ συνιέναι. καὶ γίνεται ἀπ' αὐτοῦ ἡ συνημοσύνη, ὃ δηλοῖ συνθήκην ἢ συμβίβασιν. Τὸ δὲ ἀμφὶ γάμῳ, ἤγουν περὶ γάμον, κακιότερον ἔχει τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν συντεταγμένην δοτικῇ. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὀψὲ μὲν φονεῖ τὸ δεῖον ὁ ῥηθεὶς ἄσιος, οὐ μὴν εἰς τὸ παντελές. οὐδὲ γὰρ ἔξω τοῦ τείχους τοὺς ἵππους ἀφίησιν, ἀλλ' αὐτὰς μέν, πεζὸς πρὸ αὐτῶν ἔρχεται. τοὺς δέ, πνείοντας ὡς ἐῤῥέθη κατ' ὤμων εἶχεν ἡνίοχος θεράπων. οὐ γὰρ ἀπεστῆναι ἐβούλετο τῶν ἵππων, πάνυ ἐπτοημένος περὶ αὐτούς. Τὸ δὲ πνείειν κατ' ὤμων, ταὐτόν ἐστι τῷ καταπνεῖν τὰ μετάφρενα. ὅπερ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἀνδρῶν φευγόντων, οὕτω φάζει κὰδ δ' ἄρα κεφαλῆς ἔχον αὐτμένα, ὃ δηλοῖ τὴν ἐκ τοῦ στόματος πνοήν. ἐν δὲ τῷ, λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, δηλοῦται ὡς μετὰ τὸν ἀνθερεῶνα, εὐθὺς ὁ λαιμός. Ἰστέον δὲ ὅτι λαιμὸς ὁμωνύμως τῷ μέρει τοῦ σώματος, λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ἰδιωτικῶς φάσει ζωγραφική, λαιμίον λεγόμενον. λέγεται γὰρ ὅτι κατὰ τὴν ἐν μέσῃ Πελοποννήσῳ μεγάλην πόλιν, ἣν καὶ κρομνοφόρον ἡ ἱστορία οἶδε, κατὰ τι τοῦ Ἀπόλλωνος θρόνον ἦν ἀπεικασμένος διὰ γραφῆς, λαιμός, ἔχων γυναικὸς μορφήν. δοκεῖ δὲ ἐκεῖνος ὁ λαιμός, ἐπίσημος γενέσθαι εἴπερ ἱστορίας ἠξίωται. Τὸ δὲ ἤριπε, κυρία λέξις ὡς ἐν ποιήσει, διὸ καὶ διαπεφεύγει αὐτόν. θέμα δὲ αὐτοῦ τὸ ἐρείπω. καὶ γίνεται ἐκεῖθεν μὲν τὸ ἐρείπιον ἐκ ταύτης δέ, τὸ ἐριπῶ. ὁμοίως ὡς, ἔτυχον, τυχῶ. ἔτυπεν, τυπῶ. ἔστιβον, στιβῶ. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀστιβὴς. ἔστιχον, στιχῶ. ἐξ οὗ τὸ ἐστιχόωντο. ἀχερωΐδα δέ, τὴν λεύκην καλεῖ, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀχέροντος, ὃν ἐν ᾅδου ποταμὸν κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ κείμενον μῦθον. φασὶ γὰρ Ἡρακλέα ἐκεῖ διὰ τὸν Κέρβερον κατελθόντα, καὶ ἰδόντα τὸ φυτόν, καὶ τῆς εὐφυΐας θαυμάσαντα, στεφανώσασθαί τε καὶ ἀναγαγεῖν καὶ ἡλίῳ δεῖξαι. ὡς ἄκαρπος δὲ ἡ ἀχερωΐς ὡς ᾅδῃ ἀνάκειται. διὸ ἰτέαι τε καὶ αἴγειροι τῆς Περσεφόνης πληροῦσι λειμῶνα. ἕτεροι δέ, ἀντὶ τοῦ ἀχερωΐς, ἀχελωΐς γράφουσιν, ὡς ἄν τις εἴποι ὑδατοτρεφής. ὡς Ἀχελῴου λεγομένου παντὸς ὕδατος, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που ῥηθήσεται. καὶ νοοῦσιν ὡς αὐτοὶ βούλονται, ἀχελωΐδα τὴν αἴγειρον ὡς ὕδασι χαίρουσαν. ἡ καλῶς εἰκάζεται ὁ καθ' Ὅμηρον μέγας ἄσιος. Βλωθρὴ δὲ πίτυς ὥς φασιν οἱ παλαιοί, κατὰ τι ἐῤῥωμένη μέν, ἡ ηὐξημένη ἢ εὐαυξής. ὑψηλὴ δὲ κατὰ Βοιωτούς, ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς αἰθέρα, μολοαιθρή τις οὖσα, καὶ ἐν συγκοπῇ ἐκβολῇ μὲν τοῦ μυ, ἀντιβολῇ δὲ στοιχείου τοῦ β' διὰ τὸ εὔφωνον, βλωθρή. Ἀρκάδες δέ, βλωθρὴν τὴν ἁπαλήν φασι. Μάγνητες, τὴν φλοιοβορῶ. Δρύοπες, τὴν τραχεῖαν, Καρύστιοι, τὴν σκληράν. πεφροντισμένως δέ φασιν Ὅμηρος καὶ οἰκείως ἑκάστοις τὰς κλήσεις ἐπιθείς, λέγει δρυὸς ὑψικόμοιο. ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. πίτυν βλωθρὴν. μελίης τανυφύλλοιο ὄζοις. αἰγείροιο ὑδατοτρεφέος. τανύφλοιον κράνειαν. τὸ δὲ νήεσσιν, οἱ μέν, ἀντὶ τοῦ ναυσὶ ἠκονημένοις. οἱ δέ, τοῖς ἐκκοπεῖσι νέαις ἀκήν, ὅ ἐστιν ἀκμὴν καὶ ὀξύτητα. διὸ φασὶ καὶ ὤφελεν ὀξύνεσθαι κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ἡ λήγοντα θηλυκὰ πίπτοντα ἐκ συνθέσεως ἀρσενικὰ εἰς ης ἐπιθετικά, ὀξύνονται ὅταν ἔχωσιν οὐδέτερον παρασχηματισμόν, καὶ τὴν γενικὴν περατουμένην εἰς ους. διὰ τύχη, εὐτυχής. διότι τὸ μὲν οὐδέτερον, εἰς ες. ἡ δὲ γενική, εἰς ους. πύλη, εὐρυπυλής. διότι εὐρυπυλὲς τὸ οὐδέτερον ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ ἡ γενική, εὐρυπυλοῦς. ἐχρῆν οὖν φασιν ὀξύνεσθαι καὶ τό, νήκης, ἔχει γὰρ θηλυκόν τι τὴν ἀκὴν παρ' ὑπάρχον, καὶ οὐδέτερον εἰς ες, καὶ γενικὴν εἰς ους. ἀλλ' ἡ παράδοσις βαρύνει αὐτό, κατὰ συνήθειαν ἢν τό, εὐμήκης, καὶ μεγακήτης, καὶ τῶν τοιούτων. βαρύνεται δὲ ὁμοίως καὶ ξυρήκης ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν ὥς φησιν Αἴλιος Διονύσιος. Τὸ δὲ νήιον, διὰ πολυπειρίαν ἔγκειται τῇ παραβολῇ, ὡς ἂν εἴη γνωστόν, τὴν πίτυν εἶναι καὶ ναυσὶ χρήσιμον. εἰ δ' ἴσως καθάπερ ἐπὶ δρυός, οὕτω καὶ ἐπὶ ἀχερωΐδος χρὴ νοῆσαι τό, νήιον ἔτι, εἴη ἂν τοῦτο καλὸν εἰς ναυπλίας ψόγον διὰ τὸ κακοσύμβολον, οἷα τῆς νεὸς ἀχερωΐδι συγκροτουμένης τῇ παρωνυμουμένῃ τῷ Ἀχέροντι. ἀναγκαίως δὲ πρὸ τοῦ, νήιον, κεῖται ὑποδιαστολή, ἵνα μή ποτε οἴηταί τις τοῦ νῦ ἀκουομένου τῇ ὄπισθεν συλλαβῇ, λείπεσθαι μετ' αὐτήν, τό, ἤιον εἶναι, ὅ ἐστι βρῶμα, ἢ ἄχυρον. Ὅτι Ἄσιος ὑπὸ Ἰδομενέως βληθείς, καὶ πεσὼν ὡς ἐῤῥέθη, πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς, κατὰ δρῦν μακρὰν δηλαδὴ ἢ πίτυν τὰς ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ. βεβρυχὼς ὡσεὶ καὶ λέων ἴσως, ἢ καὶ κατά τινα τραχεῖαν ἐρυγὴν ταύρου ἐρυγμήλου, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης, ἤτοι ἀπρὶξ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶν ἢ ὀδοῦσι. καὶ ἔστι φασὶ τοῦτο, ἐναργὲς εἴδωλον ἥρωος ἐν αὐτῷ τῷ θυμῷ τὴν ψυχὴν ἀφιέντος, καὶ διὰ τοῦτο βρυχωμένου ὡς ὑφεῖται. καὶ ἐν τῷ σφαδάζειν, δραττομένου γῆς πεφυρμένης τῷ αὐτοῦ αἵματι, ἢ οὐδὲν οἱ ἵπποι ὤνησαν, οἱ κατὰ πνείοντες τῶν ὤμων, εἴπετο. καὶ ἴσως ἐμπαίζων ὁ ποιητὴς εἶπε τό, πρόσθεν ἵππων καὶ δίφρου ἔκειτο. ἐχρῆν γάρ, μὴ ἵππους ἀλλ' αἰχμητὰς ἄνδρας ἔχειν ἐφεπομένους, οἳ καὶ ἀμφιβάντες, ὑπερασπίσαντο ἂν αὐτοῦ κινδυνεύοντα. Ὅτι δὲ βεβρυχέναι λέγεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν καὶ ἐπὶ ὕδατος, ἀντὶ τοῦ βλύζειν ἢ βρύειν κατὰ τό, ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, ἐκ πηγῆς δηλαδή, φανεῖται ἀλλαχοῦ. καλεῖ δὲ καὶ τὸν δίφρον τοῦ ἀσίου περιῶν, εὐεργία, περιέργων. αὐτός τε γάρ φασι μέγας καὶ οἱ ἵπποι αὐτῷ καλοί, καὶ ὁ δίφρος εὐεργής.

Ὅτι καὶ ὁ τοῦ ἀσίου ἡνίοχος, ἀλαζὼν ἔοικέ πως καὶ ἀνόητος εἶναι, ἀκαταμάχητον τὸν δεσπότην οἰόμενος

νος. διὸ πεσόντα ἰδὼν, ἔπαθε τὰς φρένας. φησὶ γοῦν, ἐκ δέ οἱ ἡνίοχος πλήγη φρένας, ἃς πάρος εἶχεν. ὅπερ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. οὐδ' ἐτόλμησε δηΐων χεῖρας ἀλύξας, ἵππους στρέψαι, οἷα δὴ ἐκπληγεὶς φρένας, ἀλλ' Ἀντίλοχος δουρὶ μέσον περόνησε τυχών. οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ χάλκεος. καὶ ἑξῆς ὡς ἐπὶ Ὀθρυονέως εἶπε ταυτολογικῶς, ἐκ δὲ τοὺς ἵππους ἐξήλασε Τρώων εἰς Ἀχαιούς. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, ἐξεπλάγη φρένας. καὶ τὸ, οὐδ' ἐτόλμησεν ἵππους στρέψαι, οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν, ἢ ἐκπλαγῆναι τὸν ἡνίοχον, ὃ δὴ λέγειν εἴωθεν ἐπὶ τῶν τοιούτων ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. ὁ δὲ τοιαῦτα πάσχων, ἐκ βλαβῆναι φρένας λεχθείη ἂν ἐκπλαγεὶς στῆναι, ὡς τὸ, τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε. στῆ δὲ ταφών. ὅπερ που ἐρεῖ ἐπὶ Πατρόκλου. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐκπλήγη, ποιητικῶς πέφρασται. τὸ γὰρ κοινὸν, ἐξεπλάγη λέγεται παρὰ τοῖς μετὰ Ὅμηρον. καὶ ὅτι ἔκ τινος τοιαύτης ἐννοίας πεποιῆσθαι δοκεῖ καὶ τὸ, ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, ἵνα δηλοῖ τὸν ἐκπληγέντα τὰς φρένας. καὶ ὅτι φρένας, οὐ τὸ σωματικὸν λέγει μέρος, ἀλλὰ τὸ ἐκεῖθεν ἐνέργημα. φρένας μὲν γὰρ τὸ μόριον, ἔχει ὁ ἡνίοχος, οὐ φρονεῖ δὲ ὡς πάρος. καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἐτόλμησε δηΐων χεῖρας ἀλύξας ἵππους στρέψαι, ἀντέστραπται ὁμοίως τῷ, ὁ δὲ, χασσάμενος πελεμίχθη. ὡς γὰρ ἐκεῖ ὀρθὸν τὸ, πελεμιχθεὶς χάσσατο, οὕτω καὶ ἐνταῦθα εἰπεῖν χρὴ, ὡς οὐκ ἐτόλμησεν ἵππους στρέψας, ὑπαλύξαι τοὺς ἐχθρούς. Τὸ δὲ μέσον περόνησεν, ἐκ μικροπρεποῦς πράγματος μέγα τι δηλοῖ. ἀπὸ γοῦν τῆς κατὰ περόνην διελάσεως, ἡ κατὰ τὸ δόρυ ἐνταῦθα τέτραπται. Ὅτι ἐνταῦθα μὲν Ἰδομενεὺς ἠλεύατο βολὴν δόρατος, κρυφθεὶς ὑπὸ τὴν ἀσπίδα, καὶ ὑπ' αὐτῇ συστραφείς. φησὶ γοῦν ὅτι τ' ἐκρύφθη ὑπ' ἀσπίδι πάντοσ' ἐΐσῃ, καὶ ὅτι ὑπ' αὐτῇ πᾶς ἤτοι ὅλος ἐάλη ὅ ἐστι συνειλήθη, συνεστράφη. Τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος. καρφαλέον δέ οἱ ἀσπὶς ἐπιθρέξαντος ἄϋσεν, ἔγχεος. καὶ μιμεῖται φασὶ διὰ τοῦ ἄϋσεν, ἐλαφρὸν μὲν ψόφον ἀσπίδος, ἐπὶ πολὺ δὲ παραταθέντα. καὶ οὕτω μὲν Ἰδομενεὺς ἐξέκλινε τὴν βολήν. ἕτερος δέ του, κατακρύπτεται. τὸ δ' ἐξόπισθεν δόρυ μακρὸν ἐνσκήπτει τῇ γῇ. Ἕκτωρ δέ που, ἀλεύατο, ἵζετο γὰρ προϊδὼν, ἄλλος δέ τις ὕπαιθα λιασθῇ καὶ ἀλεύατο κῆρα λικριφὶς ἀΐξας. οὕτω πόριμος καὶ ἐν τούτοις ὁ ποιητής. ἀλλαχοῦ μέντοι, ἁπλῶς οὕτω φησίν. ἄντα ἰδὼν ἀλεύατο, μὴ προσθεὶς καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀποφυγῆς. Τὸ δὲ ὑπ' ἀσπίδι, ἀττικὸν καὶ αὐτὸ, τὸ μέντοι κοινὸν, ὑπ' ἀσπίδα. Τὸ δὲ ἐάλη, ποιητικὴ καὶ τοῦτο λέξις, ἀσυντελὴς τοῖς γράφουσι καταλογάδην, γίνεται ἀπὸ τοῦ εἴλω, οὗ παθητικὸς ἀόριστος ἰωνικὸς ἄλην, καὶ ἐξ αὐτοῦ πλεονασμῷ τοῦ ε τὸ ἐάλη. ἢ κοινῶς, ἤλην ἤλης ἤλη, καὶ διαλύσει, ἔαλη ὡς ἔαγη. ὃ συγγενές ἐστι τῷ, ἐκρύφθη, οἷα συντελοῦν εἰς κρύψιν. Τὸ δὲ, καρφαλέον ἄϋσεν ἤγουν ξηρὸν, ὅπερ προϊὼν σαφέστερον φράζει ἐπὶ θώρακος εἰπὼν ὅτι αὖον ἄϋσεν, ἐνεργεστάτην ὀνομασίαν φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς τοῦ δόρατος πληγὴν μὲν οὐ ποιήσαντος, ἐπιπολῆς δὲ δραμόντος, καὶ ξηρόν τι ψοφήσαντος. ἐν τούτοις δὲ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἰδομενέως δινωτήν τε λέγει καὶ κανονωτήν. φησὶ γάρ. τὴν ῥινοῖσι βοῶν, καὶ νώροπι χαλκῷ δινωτὴν φορέεσκε, δύο κανόνεσσ' ἀραρυῖαν. οὐ γὰρ ἐσχίαζον φασὶν αὐτὴν ὀχάνοις ὡς νῦν γίνεται. ἀλλ' ἦσαν ἀντὶ πόρπακος οἱ κανόνες οὓς χρηστοὺς εἶχεν ἡ τοῦ Νέστορος ἀσπίς. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐπεὶ οὐ πόρπακας εἶχον αἱ ἀσπίδες ἀλλὰ τελαμώνων ἤρτηντο, διὰ τοῦτο πρὸς τὸ κατευθύνειν αὐτὰς, ἐχρῶντο δυσὶ κανόσι. τινὲς δὲ τοὺς κανόνας, ῥάβδους ἡρμήνευσαν καὶ ῥαφάς. Ὅρα δὲ τὸ, ἐκρύφθη, φιλητὸν ὂν τῇ ποιήσει μᾶλλον ἤπερ τὸ ἐκρύβη, οὕτω δὲ καὶ τὸ, ῥαφθεὶς καὶ στρεφθεὶς καὶ θρεφθεὶς, προτιμότερα τοῖς ποιηταῖς, τοῦ βλαβεὶς καὶ στραφεὶς καὶ τραφεὶς εἶναι δηλοῦνται ἀλλαχοῦ, διά τε μέτρου χρῆσιν, καὶ ὅτι κάλλιον παρ' αὐτοῖς ἡ καίριος τραχυφωνία τῆς ἁπλῶς, ἐν προφορᾷ λόγου λειότητος. δινωτὴ δὲ, ἡ πάντοσε ἴση τουτέστι περιφερὴς, ὡς εἴπερ τὴν τορευτή, δῖνος γὰρ ὁ τόρνος ἐξ οὗ καὶ τὸ δινῶ δινήσω ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων. καὶ ἐν τρίτῃ τὸ δινῶ δινάσω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ὑπέρπτατο. σφοδρὰν δηλοῖ δόρατος ἄφεσιν καθ' ἣν ὑπερπετασθῆναι τῆς ἀσπίδος λέγεται ὡς εἰ καὶ πτερόεν βέλος ἦν. φανερὸν δ' ὅτι καὶ πτάσθαι λέγεται κατὰ χρόνον μέσου ἀορίστου πρώτου, ἐξ οὗ τὸ ἔπτατο. καὶ πτέσθαι δὲ ὡς τυπέσθαι. οὗ προϋπόκειται τὸ ἐπτόμην καὶ ἀνεπτόμην. ὅτι δὲ τοῦ τρέχω ἐνεστῶτος ὁ μέλλων θρέξω ἐστὶ, καὶ ὡς πολλαχοῦ ἡ τούτου χρῆσις, ἔκδηλόν ἐστιν. Ὅτι ἐπιτυχίας βολῆς δηλοῖ τὸ, οὐδ' ἅλιον ἔγχος βαρείης χειρὸς ἀφῆκεν ἀλλ' ἔβαλε τὸν δεῖνα. Ὅτι ἐν τῷ, οὐ μὰν ἄτιτος κεῖται Ἄσιος, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐπεί ῥά οἱ ὤπασα πομπὸν ἤγουν συνοδοιπόρον ὡς προγέγραπται. Δηΐφοβος δὲ σαρκαστικῶς τοῦτο ἔφη βαλὼν Ὑψήνορά τινα ἑταῖρον Ἀντιλόχου. κρατερὸς μὲν ὁ ᾅδης ἐρρέθη, διὰ τὸ βίαιον. πυλάρτης δὲ, διὰ τὸ δυσεξίτητον, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸ δυσόρατον, ὅθεν καὶ ἀΐδης ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. τοιοῦται γὰρ αἱ ἀραρυῖαι πύλαι, οὔτε ἔσωθεν φυκταὶ, οὔτε ἔξωθεν ὁραταὶ τά γε ἐντὸς, ἡ δὲ ἁπλότης τοῦ πυλάρτου, ἦν ἐν τῷ, πύλας στιβαρῶς ἀραρυίας. ὅτι δὲ τοῖς ἥρωσιν ἔθος ἦν ἐν τοῖς κατὰ πόλεμον ἀγῶσι βαρέως σαρκάζειν, πρὸ ὀλίγου καὶ αὐτὸ εἴρηται. ἐν τούτοις δὲ καὶ ταυτολογεῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἐπί τε Δηϊφόβου, ἐπί τε Ἰδομενέως, τὸ, ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.

Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Ἀντιλόχῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν.
Ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου,

Ὅτι πολλάκις ἡ λύπη, ἐμποδὼν καὶ εἰς τὰ πρὸ ἔργου γίνεται, καθὰ δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου ὁ Ἀντίλογ

τίλοχος δηλαδὴ, ἀλλὰ θέων περίβη. ὁ δασυφωνικὸν εὐθὺς ἐπαγαγὼν τὸ, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψεν. ἵνα ᾖ καὶ νῦν περιβῆναι τὸ στῆναι περί τινα πεσόντα, ἐπὶ σκέπῃ αὐτοῦ. ἱστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ πολεμικὸν σκεῦος, ἀλλὰ καὶ ὁ κοινῶς λεγόμενος σάκκος, δι' ἑνὸς κ περιφέρεται τοῖς ἀθηναίοις καθά φασιν Αἴλιος Διονύσιος. ὅθεν καὶ σακκίζειν φασὶ τὸ ἠλίζειν ὡς ἠρόδοτος, χρήματα ὑποσακκιζόμενοι. καὶ ὑποσακκίζειν τὸ ἄδειν, τὸ περικόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι. τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκκου. Ὅτι νεκροφορίαν φράζει τὸ, τὸν μὲν, ἔπειτα ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι, φερέτην βαρέα στενάχοντα. κυριολεκτεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς μάλιστα τὸ φέρειν, ἐπὶ νεκροῦ λεχθέν. οὐ γὰρ ἡ κλίνη, φέρετρον, ἀλλ' οἷόν τι ὄχημα περὶ τὸ φορεῖον. κεῖται δ' ἐν τούτοις, καί τις Ἐχίος, καὶ ἕτερος Ἀλάστωρ, ἑλληνικὰ κύρια ὀνόματα. ὅτι πάνυ πολλὴν προθυμίαν καὶ ὁρμὴν ἐν μάχῃ δηλοῖ τὸ, Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ἵετο δ' αἰεὶ, ἠέ τινα ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι, ἢ αὐτὸς δουπῆσαι ἀμύνων τοῖς ἰδίοις. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ κτεῖναι, νυκτὶ καλύψαι φησὶν, ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπεν ἅιδι προϊάψαι. ὡς ταυτὸν ὂν μεταφορικῶς νύκτα τε καὶ ᾅδην εἰπεῖν. Ἱστέον δὲ ὡς τὸ μὲν, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε, σκέπην δηλοῖ. τὸ δὲ νυκτὶ καλύψαι, θανατηφόρον σημαίνει ἐπὶ κρύψιν. οὐ μὴν καὶ τὸ, ᾅδει καλύψαι, τοιοῦτόν ἐστιν, ἀλλὰ δήλωσιν ἔχει τοῦ πρὸς ὥραν ἀόρατον γενέσθαι τινά. τὸ δὲ ἔληξε μένος,

Ἀλλὰ θέων περίβη, καί οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε.
Τὸν μὲν ἔπειθ' ὑποδύντε δύω ἐρίηρες ἑταῖροι,
Μηκιστεὺς Ἐχίοιο πάις καὶ δῖος Ἀλάστωρ,
Νῆας ἐπὶ γλαφυρὰς φερέτην βαρέα στενάχοντα.
Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα· ἵετο δ' αἰεὶ
Ἠέ τινα τρώων ἐρεβεννῇ νυκτὶ καλύψαι.
Ἢ αὐτὸς δουπῆσαι, ἀμύνων λοιγὸν ἀχαιοῖς.
Ἔνθ' αἰσυήταο διοτρεφέος φίλον υἱὸν
Ἥρω Ἀλκάθοον. γαμβρὸς δ' ἦν Ἀγχίσαο.
Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν ἱπποδάμειαν,
Τὴν, περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἐν μεγάρῳ, πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην ἐκέκαστο
Κάλλει, καὶ ἔργοισιν, ἰδὲ φρεσὶ, τοὔνεκα καί μιν
Γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ.
Τὸν, τόθ' ὑπ' Ἰδομενῆϊ Ποσειδάων ἐδάμασσε,
Θέλξας ὄσσε φαεινὰ, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα.
Οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατ' οὔτ' ἀλέασθαι.
Ἀλλ' ὥς τε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον
Ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Ἥρως Ἰδομενεύς. ῥῆξεν δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα
Χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον.
Δὴ τότε γ' αὖον ἄυσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει.
Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ', ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Ἰδομενεὺς δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Δηΐφοβ', ἦ ἄρα δή τι ἐΐσκομεν ἄξιον εἶναι,
Τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, ἐπεὶ σύ περ εὔχεαι αὕτως.
Δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Ὄφρα ἴδῃς οἷος ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω.
Ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε κρήτῃ ἐπίουρον.
Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα.
Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα
Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ, νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν
Σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι τρώεσσιν.

οἱ μεθ' Ὅμηρον, ἔληγε μένος ἐροῦσιν ἄρ, τοιαύτῃ συντάξει χαίροντες. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἔληγε μένος, ἀντὶ τοῦ ἔπαυεν. τὸ δὲ ἔληξε μένος, ἀντὶ τοῦ ἐπαύσατο. τὸ δὲ δουπῆσαι, παρακολούθημα τοῦ ἐν μάχῃ θανεῖν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐπὶ ζώων εἴληφε τὸ ψοφεῖν, οἷς ὅμοιον καὶ τὸ, ἐδούπησεν ὁ δεῖνα. ἔστι δὲ καὶ σεμνότατος ἐν τοῖς τοιούτοις, τῇ λέξει τοῦ δουπεῖν. ἐμφαίνει τι σώματος μέγεθος. τοῦ τι τοιοῦτ' ἐστὶ τὸ ἀποπλεῖν δοῦπον ὅτι καταρρίπτωσι. δῆλον δὲ ὡς ὁ ἁπλῶς δοῦπος ἐπίθετον, τὸ ἐρίγδουπον σεμνότερον συντίθησιν. ὅτι ὁ τοῦ Αἰσυήτου υἱὸς ἥρως Ἀλκάθοος, γαμβρὸς ἦν Ἀγχίσαο ἐπὶ πρεσβυτάτῃ θυγατρὶ τῇ Ἱπποδαμείᾳ, ἣν περὶ κῆρι φίλησεν, ἤγουν περισσῶς ἐφίλησεν, οὐ χείλεσιν ἀλλὰ ψυχῇ, πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ἢ κατὰ τοὺς παλαιοὺς Ἐρετριεῖς, ἐν μεγάρῳ. πᾶσαν γὰρ ὁμηλικίην, ἤγουν κατὰ πάσας τὰς ὁμήλικας ἐκέκαστο κάλλει καὶ ἔργοισιν ἰδὲ φρεσί. τοὔνεκα καί μιν γῆμεν ἀνὴρ ὤριστος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ. Καὶ ὅρα ὅτι παιδεύει ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ γονεῦσι πρὸς παῖδας πλείων ἡ εὔνοια διὰ ἀρετὴν, ἤπερ διὰ φύσιν. καὶ Ἱπποδάμειαν γὰρ οἱ αὐτῆς, διὰ τὰς ἀρετὰς φιλοῦσιν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν ἑνὶ στίχῳ πᾶσαν ἐξέθετο γυναικὸς ἀρετὴν, εἰπὼν κάλλει καὶ ἔργοις καὶ φρεσὶ, συντόμως φάσας ὅ-

περ

περὶ ἐν τῇ Ὀ ῥαψῳδίᾳ, ἐπεὶ δὲ ὅπερ εἶπεν ἐκεῖ δέμας καὶ φυήν, ἐνταῦθα κάλλος ἔφη, συνελὼν ἐκεῖνα τὰ δύο εἰς λέξιν μίαν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ ἄριστος ἐπὶ γυναικὸς εὑρέθη, ὑπερτάσσουσι τινες προσγράφοντες στίχους τούτους. πρὶν Ἀντηνορίδας τραφέμεν καὶ Πανθόου υἷας, Πριαμίδας θ' οἳ Τρωσὶ μετέπρεπον ἱπποδάμοισιν, ἕως ἥβην ἵκετο, ὄφελλε δὲ κύδιμον ἄνθος. ἵνα ᾖ ὁ Ἀλκάθοος ἄριστος πρὶν γενέσθαι τοὺς ῥηθέντας. ὅτι δὲ καθὰ προσεσημάνθη, ἐν πολλοῖς ἔπη ὁμηρικὰ ἐκ τῶν ἀντιγράφων λείπουσι, πολλοὶ τῶν παλαιῶν καὶ λέγουσι καὶ ἀποδεικνύουσιν. Ὅτι τὸ θέλγειν, πανταχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὡς καὶ προερρέθη, ἐκ τροπῆς ἔοικε δηλοῦν καὶ μετάθεσιν τῆς κατὰ φύσιν, διὰ φόβον, ἢ λύπην, ἢ ἡδονήν, ἢ ἕτερόν τι πάθος ὑπερβάλλον. καὶ ὥσπερ αὖ ἐκεῖνος μένει παθόντι τοιοῦτον, ὁ τοιοῦτος θέλγεσθαι λέγεται. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου θέλγειν καὶ τελχῖνας, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐρρέθη, πλάττουσιν οἱ μῦθοι δαίμονάς τινας κακοποιούς, τοὺς ἐπὶ κακῷ θέλγοντας. ὅθεν καὶ νῦν εἰπὼν Ὅμηρος ὡς ἐδάμασσεν ὑπὸ τῷ Ἰδομενεῖ τὸν Ἀλκάθοον Ποσειδῶν θέλξας ὄσσε φαεινά, ἑρμηνευτικῶς λέγει, πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. τοῦτο δὲ ἀναπτύσσων εἰς πλείω σαφήνειαν, ἐπιφέρει. οὔτε γὰρ ἐξοπίσω φυγέειν δύνατο, οὔτ' ἀλέασθαι, τῷ εἰς πλάγιόν τι δηλαδὴ ἐκκλῖναι. ἀλλ' ὥστε στήλην, ἢ δένδρεον ὑψιπέτηλον ἀτρέμας ἑσταότα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ ἥρως Ἰδομενεύς. καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον θέλγειν, ὥσπερ ἐγράφη, ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν τινὰ οὐ ἐθέλει εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρὸς ἄγειν. τὸ δέ, ἦν ἐνταῦθα τὸ μεταβαλεῖν τῆς ὀξυωπίας καὶ στῆσαι ἀκίνητον, ὡς τρόπον τινὰ τῆς ψυχῆς νεκρωθείσης φασὶν ἐνοικούσης τῷ σώματι. λέγει δὲ καὶ ἀλλαχοῦ, ὃ δέ μ' ἔθελξε. καὶ Κίρκη δὲ πρὸς Ὀδυσσέα φησίν. ὡς οὔ τι πῶς τάδε φάρμακα ἐθέλχθης, ἤτοι τῆς κατὰ φύσιν μετέστης. δοκεῖ δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου ὁ τοῦ Ἀσίου ἡνίοχος ὅπως ἐξεπλάγη φῆναι, τοιοῦτόν τι παθεῖν, ὡς καὶ προερρέθη, ἐκ πολλοῦ δειλίας καὶ ἐκπλήξεως, εἰ καὶ Ὅμηρος τὴν τοῦ θέλγειν λέξιν ἐκεῖ οὐκ ἐξεφώνησε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τοῦ Ἀσίου, καὶ ὁμοίως εἶπε δρῦν, καὶ ἀχερωίδα, καὶ πίτυν, αἷς ὅμοιος ὁ Ἄσιος ἔπεσεν. ἐνταῦθα δ' ἐπὶ Ἀλκαθόου, ἠρκέσθη δένδρεον εἰπὼν ὑψιπέτηλον, πλὴν οὐ κείμενον ἀλλὰ ἑστώς, προσθέμενος καὶ στήλην. καὶ στίχῳ ἐνὶ δύο ἐμπεριγράψας παραβολάς. ὧν ἡ ἐκ τῆς στήλης, προσφυεστέρα τῷ ὑποκειμένῳ προσώπῳ τε καὶ πράγματι. ἐν δὲ τῷ ὑψιπέτηλον, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ πέτηλον, σημείωσαι ὅτι τὸ μὲν ἐκ τοῦ πέτω γινόμενον πέτηλον, διὰ τοῦ η ἔχει γραφήν. τὸ δὲ ἐκ τοῦ συγκεκομμένου πτῶ, παράγωγον πτίλον, τὴν διὰ τοῦ ἰῶτα γραφὴν ἀπηνέγκατο. ὅτι δὲ τὰ πέταλα φυλάττει τὴν κλίσιν ταύτην εἰδότε παρά τισι, δηλοῦσι τὰ παρὰ τοῖς Λυκίοις πέταλα. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ἐξοπίσω, περιττὴν ἔχον τὴν πρόθεσιν. καὶ τὸ ἀτρέμας, φανερῶς ὂν ἐπίρρημα. ὅτι τελικὸν αἴτιον θώρακος, τὸ κατὰ ὀλέθρου βοηθεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ῥῆξε δέ οἱ ἀμφὶ χιτῶνα χάλκεον, ὅς οἱ πρόσθεν ἀπὸ χροὸς ἤρκει ὄλεθρον. ἔστι δὲ τὸ πρόσθεν, χρονικόν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν πρότερόν ποτε χρόνον. Ὅτι ὥσπερ πρὸ μικροῦ ἀσπὶς ἄϋσεν ἐπιθρέξαντος ἔγχεος, οὕτω καὶ νῦν ῥαγεὶς χιτὼν χάλκεος, αὖον ἄϋσεν. ὥστε καὶ ἐπὶ ἀψύχων λέγεται τὸ ἄϋσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥήσσειν, καὶ ἐρέκειν λέγεται. διὸ τὸν ῥαγέντα τοῦτον χιτῶνα, ὑποκαταβάς, ἐρέκεσθαι λέγει, εἰπών. αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ ἐρεικόμενος, καὶ τὸ αὐτοῦ θέμα τὸ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτόν τι ἐρείκη, ὃ παραφθείροντες οἱ χυδαῖοι, ἐρείχην φασί. καὶ ὄσπρια ἐρεικτά, τὰ σχιστά, ὁποῖον ὁ κύαμος. Παυσανίας δέ, καὶ ἐρεικτοὺς πυροὺς λέγει τοὺς μὴ εἰς ἄλευρα ἀληλεσμένους, ἀλλ' ὥστε δύο ἐξ ἑνὸς γεγονέναι. ὃν ἄνθρωπος κοινός, εἴποι ἄν, ἀσπράλεσον. Ὅτι εἰπὼν Ὅμηρος ὡς στῆθος μέσον οὔτασε, δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα, καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν ἔγχεος, ἤγουν τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ δόρατος ἐκράδαινε, τί οὐ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, διδάσκει ποῦ ποτε ἡ καρδία κεῖται. καὶ ὅτι ὁρμῶν ὁ σίδηρος ἐπὶ τὰ πρόσω, ἀνεκρούσθη τῷ παλμῷ τῆς καρδίας. οὐρίαχος δὲ ὡς καὶ προδεδήλωται, τὸ ἀντικείμενον τῇ αἰχμῇ, καὶ δι' οὐρὰ δόρατος, ὃ καὶ στύραξ λέγεται καὶ σαυρωτήρ. Τὸ δὲ ἐπαγόμενον τό, ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης, οἱ μέν, κἀνταῦθα ἑρμηνευτικὸν εἶπον εἶναι τοῦ οὐρίαχος. ἵνα δηλοῖ τὸ ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἄκρῳ τοῦ δόρατος ἄρην, ἤγουν σίδηρον, ἔνθα πλὴν τοῦ αὐτὸς ἦγεν πληρούμενος, ἀφίησιν ὅ ἐστι παύει τὸ ἑαυτοῦ μένος. οἱ δέ, ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τοῦτο νοοῦντες, φασίν. ἔνθα τουτέστιν ἐπὶ τὴν παλλομένην καρδίαν ἀφῆκε τὸ μένος ὁ σίδηρος, ἤγουν ἔστη τῆς προσωτέρω ὁρμῆς. ἢ καὶ ἄλλως, ἔνθα ὁ σίδηρος ἐποίησε τὸν τετρωμένον ἀφεῖναι τὸ ψυχικὸν μένος, ἤγουν θανεῖν. ὅτι ἔκπαγλον ἐπευξάμενος ὁ Ἰδομενεὺς ἐνταῦθα ἐφ' οἷς ἠρίστευσε, καὶ ἐρωτήσας εἴπερ ἄξιον τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. εἶτα καὶ τὸν Δηΐφοβον ὡς καὶ αὐτὸ προερρέθη, ἄντιον αὐτοῦ στῆναι προκαλεσάμενος, γενεαλογεῖ ἑαυτόν, ἵνα ἔργοις αὐτοῖς ἀνδρεῖος ἀναδειχθείς, συστήσῃ ὡς καὶ εὐγενής ἐστιν οὐδὲν ἔλαττον τῶν ἀμφὶ τὸν Πρίαμον. φησὶ γάρ. δαιμόνι', ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐναντίος ἵστασ' ἐμεῖο, ὄφρα ἴδῃς, ἤγουν θεάσῃ, οἷος Ζηνὸς γόνος ἐνθάδ' ἱκάνω. ὃς πρῶτον Μίνωα τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον, ὅ ἐστι φύλακα ὡς προδεδήλωται, τουτέστιν ἐπὶ τὸν βασιλέα. Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Δευκαλίωνα. Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε, πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἄνακτα, Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ. εἶτα καὶ ἐκφοβῶν τὸν ἀντίπαλον, φησίν. νῦν δ' ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν, σοί τε κακὸν καὶ πατρὶ καὶ ἄλλοισι Τρώεσσιν. ὅπερ ἐπὶ μεγάλου παραφθάσεται ποτὲ κακοῦ. καὶ ὅρα ὡς καὶ ἐνταῦθα Ἰδομενεὺς ἀπλοϊκῶς οὕτω, ἀντικρὺ τοῦ ἐχθροῦ ἑστὼς τὴν ἑαυτοῦ γενεαλογίαν σεμνολογεῖ, ἐρωτηθεὶς ὑπ' οὐδενὸς ὥς που ὁ Γλαῦκος ὑπὸ Διομήδους, ἀλλ' αὐθαιρέτως περιαυτολογῶν οὐ μόνον εἰς ἔκπληξιν τοῦ ἀνθισταμένου, ἀλλὰ καὶ διότι ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ φιλόλαλον ἀφελῶς τὸ ἦθος τοῦ Ἰδομενέως πλάττει. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ Δευκαλίων πατὴρ τῷ Ἰδομενεῖ, ἄρα Δευκαλιωνίδης αὐτός, ὥστε ὅπου Δευκαλίδην εἴποι αὐτόν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Δευκαλιωνίδης τοῦτο ἔφη. καὶ ὅτι πρῶτον Μίνωα τεκεῖν λέγεται Ζεύς, οὐχ ἁπλῶς ἐν ἅπασιν υἱοῖς, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὸν Μίνωα φύλῳ τῷ κατὰ βάθος. εἰ γὰρ καὶ πάντων τῶν τοιούτων πατὴρ ὁ Ζεύς, ἀλλὰ κυρίως πρώτου τοῦ Μίνωος. τῶν δὲ ἐφεξῆς, ὡς πρόγονος. Ὅρα δὲ καὶ ὡς διχῶς ἔφη, τέκετο υἱόν, παθητικῶς, καὶ Μίνωα τίκτε, ἐνεργητικῶς. εὐρεῖα δὲ Κρήτη, διὰ τὸ τῆς νήσου εὐμέγεθες, οἰκειότερον εἴπερ

πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη ὅτι, ἵνα τροίην εὑρεῖαν. πλὴν εἰ μὴ ἄρα τοῦτο, διὰ χώρας ὅλην ἐρρέθη τὴν κατὰ τροίαν, οὐ μὴν δὲ αὐτὴν μόνην τὴν τρωικὴν πόλιν. πάντως δὲ ὁ χώρας εὑρείας ἄναξ, καὶ πολέσσιν ἀνδράσιν ἀνάσσει.

Ὅτι δηΐφοβος βουλευσάμενος ἤ τινά που τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων κατὰ ἰδομενέως ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος, δοάσσατο ἤγουν ἔδοξε κέρδιον εἶναι βῆναι ἐπ' αἰνείαν. κέρδιον δὲ ὁ αὐτὸς, καλὸν εἶναι τὸ, σύν τε δύο, ὅπερ ἀλλαχοῦ εἶπεν ὁ ποιητής. καὶ ὅρα τὸ ἑταρίσαιτο καὶ πειρήσαιτο, ἔτι δὲ καὶ τὸ εἶναι καὶ βῆναι, σχήματα κάλλους ὄντα διὰ τὸ παρισῶσαι. ἔστι δὲ ἑταρίσασθαι, νῦν μὲν, τὸ εἰς βοηθὸν προσλαβεῖν, ἐπεὶ καὶ ἑταῖρος ἐστιν ὅτι ὁ ὑπουργῶν, ὡς ὁ τοῦ ὀδυσσέως δηλοῖ, οὗ καὶ ὁ ναύτης, ἑταῖρος ὢν διαπλωϊζομένῳ. ἔτι δὲ καὶ αἰχμῆς. ἁπλῶς μέντοι ἑταιρίζεσθαι, τὸ φιλιοῦσθαι. διχῶς δὲ λέγεται καὶ αὐτὸ, κατά τι πάθος ὡς ἐνταῦθα, καὶ κατ' ἐνέργειαν ὡς ἐν τῷ τέλει τῆς ἰλιάδος. δι' ὅ. σοὶ γὰρ φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Τὸ δὲ δοάσσατο, ἀποβολὴν ἔπαθε τοῦ κ' ἐκ τοῦ δοκῶ δοκάζω, καθὰ καὶ ῥοδαλὸν ἐρεῖ που τὸ τραχὺν δονακῶα, ἤτοι κραδαλὸν, ὅ ἐστιν εὐκράδαντον διὰ τῶν ἐκεῖ δόνακας. καὶ τὸ τόθι τὸ κατὰ τὰς, ὅτι κ' ἐκλέλοιπε. τινὲς δὲ δοάσσασθαί φασι, τὸ μὲν δοιὴν ὅ ἐστιν ἀμφιβολίαν καὶ ἐνδοιασμὸν κρῖναί τι καὶ τυπῶσαι, ὡς ἂν εἴη διιστάσασθαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι δοάσσασθαι. Ὅτι τὸν αἰνείαν δηΐφοβος ἑταρίσασθαι ὡς προερρέθη ἐθελήσας, οὐ πρόμαχον τινὰ εὗρεν, ἀλλ' ὕστατον ὁμίλου ἑσταότα. διὰ τί δὲ τοῦτο; ἆρα διὰ δειλίαν; οὐχί. ἀλλ' ὡς ὀργισθέντα; [illegible] τοῦτο, ἀλλὰ διὰ λύπην βαθεῖαν.

Ὣς φάτο, δηΐφοβος δὲ διάνδιχα μερμήριξεν.
Ἤ τινά που τρώων ἑταρίσσαιτο μεγαθύμων
Ἂψ ἀναχωρήσας, ἢ πειρήσαιτο καὶ οἶος.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Βῆναι ἐπ' αἰνείαν. τὸν δ' ὕστατον εὗρεν ὁμίλου
Ἑσταότ'· αἰεὶ γὰρ Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ.
Οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰνεία, τρώων βουληφόρε, νῦν σε μάλα χρὴ
Γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴ πέρ τί σε κῆδος ἱκάνει.
Ἀλλ' ἕπευ Ἀλκαθόῳ ἐπαμύνομεν, ὅς σε πάρος γε
Γαμβρὸς ἐὼν, ἔθρεψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα.
Τὸν δέ τοι Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς ἐξενάριξεν.
Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινεν.
Βῆ δὲ μετ' Ἰδομενῆα μέγα πτολέμοιο μεμηλώς.
Ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς,
Ἀλλ' ἔμεν' ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν.
Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον, αὐτὰρ ὀδόντας
Θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας,
Ὣς μένεν Ἰδομενεὺς δουρικλυτὸς, οὐδ' ὑπεχώρει
Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον. αὖε δ' ἑταίρους
Ἀσκάλαφόν τ' ἐσορῶν, Ἀφαρῆά τε, Δηΐπυρόν τε,
Μηριόνην τε, καὶ Ἀντίλοχον μήστωρας ἀϋτῆς.
Τοὺς ὅγ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Δεῦτε φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε. δείδια δ' αἰνῶς
Αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν.
Ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν.
Καί δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
Εἰ γὰρ ὁμηλικίῃ γε γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ,
Αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην.

αἰεὶ γάρ φησι πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ, οὕνεκ' ἄρ' ἐσθλὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν, οὔτι τίεσκεν. ἐπεμήνιε δὲ ὡς βασιλεύσων. ἐπεὶ δέ φασι καὶ χρησμὸς, ἁλούσης τῆς ἰλίου αἰνείαν βασιλεῦσαι, καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. τινὲς δὲ φθόνῳ μὴ τιμᾶσθαί φασι τὸν αἰνείαν ὑπὸ πριάμου, ἐπεὶ θεὸς ὡς τίετο δήμῳ. ἄλλοι δὲ μισεῖσθαί φασιν αὐτὸν, ὡς τῆς μητρὸς αὐτοῦ ἀφροδίτης ἐκμηνάσης τὸν ἀλέξανδρον εἰς τὸν τῆς ἑλένης ἔρωτα. Ὅρα δὲ ὡς ἀεὶ σκληρὸν ἦν τὸ, ἐσθλόν τινα ὄντα ἐν ἀνδράσι, μὴ τιμᾶσθαι. ἐσθλὸς δὲ αἰνείας, ὡς καὶ γένους τὰ πρῶτα ἔχων καὶ ἀνδρίᾳ προέχων. Τὸ δὲ αἰεὶ ἐπεμήνιε, παρατεταμένον θυμὸν εἶναι τὴν μῆνιν δηλοῖ διὰ τοῦ αἰεὶ ἐπιρρήματος. Ὅτι ὁ πρὸ ὀλίγου δηλωθεὶς ἀλκάθοος ὁ τοῦ Ἀγχίσου γαμβρὸς, δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα τὸν Αἰνείαν ἔθρεψεν, ᾧ καὶ ὀφείλων τροφεῖα, εἰπεῖν δὲ καθ' Ὅμηρον θρέπτρα, καὶ κῆδος φυλάσσων, ἔδει ἐπαμῦναι πεφονευμένῳ ὑπὸ ἰδομενέως. καὶ αὐτὸς μὲν, ἐπῆλθεν. ἀλλ' οὐκ ἰδομενέα φόβος λάβε τηλύγετον ὥς, ἤγουν ὡς γέροντα καὶ ἤδη τελεσφορούμενον, τοῖς ἐν ὄρρῳ ἡλικίας ὄντα. μᾶλλον δὲ πόλεμον τὸ φθάσας εἴπερ αὐτόν. ἕτεροι δὲ, τηλύ-

γετον

γετον ἐνταῦθα εἶπον τὸ μελλονταμοῖον ὡς ἐν περιγραφῇ. διὸ καὶ πρωϊὰν, ἐρεῖ. καί μοι οἴῳ ἀμύνετε. ἔλλιπται δὲ ἡ λέξις μεταληπτικῶς ἐκ τῶν μονογενῶν τέκνων. ἔστιν ὅμοιον τῷ, Τυδεΐδης αὐτός περ ἐὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη. Καὶ ὅρα ὅτι φόβος φησὶν αὐτὸν οὐκ ἔλαβεν, ἤγουν οὐκ ἐθέλησε φυγεῖν. ὅμως μέντοι ὅτι δέδιεν ἐκεῖνος αἰνῶς τὸν αἰνείαν, ὁμολογήσει μετὰ μικρόν. ἴσως δὲ καὶ ἔφυγεν ἂν εἴπερ εἶχεν, οὐκ εἶχε δὲ διὰ τὸ γέρας, ὡς μετ' ὀλίγα δηλώσει Ὅμηρος. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος εἰπὼν ἐνταῦθα ὡς χρὴ γαμβρῷ ἀμυνέμεναι, εἴπερ ποτὲ κῆδος ἱκάνει, τεχνικῶς τὸ κῆδος νοεῖν ἀφίησι. λύπην δηλαδὴ τὴν ἐπὶ τῷ γαμβρῷ. καὶ φροντίδα, καὶ οἰκειότητα κηδεστικὴν, ὅ ἐστι τὴν κατὰ συμπενθερίαν. Οὐχ ὑπὸ τὸν αἰνείαν ἰδομενεὺς, ὥς τίς τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς, ὅς τε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν. ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον. αὐτὰρ ὀδόντας θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας. Καὶ ὅρα ὡς πολλάκις χρησάμενος τῇ ἀπὸ συὸς παραβολῇ ὁ ποιητὴς, ἀεὶ εὐπορεῖ ἑτεροειδοῦς φράσεως, ποικίλην καὶ αὐτὸς παιδευσίαν τοῖς φιλομαθέσιν ἐξ ἑνὸς ζώου τούτου δωρεύων. καὶ ἐκπλήττων κατὰ τὸν ἱστορούμενον φίλον δεσποκλίτορα ἐπὶ τοῦ μεγάλου ἀλεξάνδρου, ὃς ἐκ τοιούτου ζώου πολλὰ παραθεὶς ὡς ὥσπερ ἐπὶ καρυκεύματα ποτὲ, δεξιὸς ἔδοξε. τῶν δ' ἐνταῦθα λέξεων, περὶ μὲν τοῦ ἀλκὶ καὶ τοῦ φρίσσει, προερρέθη. Κολοσυρτὸς δὲ ὁ μὲν κολωοῦ ὅ ἐστι θορύβου ἐπισυρμός. ἢ κυρίως, ὡς καὶ προείρηται, ὁ ἐν ἕξει κάλων ὅ ἐστι ξύλων ἑλκυσμὸς, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ θόρυβος. ἢ κτύπος γινόμενος ἐν τῷ κόλασθαι ξύλα, ἤγουν κολοβοῦσθαί πως ὡς εἰκὸς τομαῖς ἢ πελεκήμασι. τινὲς δὲ, τὸν μέγαν θόρυβον οὕτω νοοῦσι, κόλον γὰρ παρ' αὐτοῖς, τὸ μέγα. ἐξ οὗ καὶ κολόκυμα τὸ μέγα κῦμα. καὶ ὁ μεγάλην δέ φασιν ἀφὴν ἔχων, κόλαφος καλεῖται. ἀφ' οὗ ῥῆμα κολαφίζειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κόλον, οὐ μόνον ἐπὶ μεγάλου τινὸς λαμβάνεται, ἀλλὰ καὶ τὸ κολοβὸν δηλοῖ καὶ μὴ ἔχον ὁλότητα. ὅθεν καὶ κόλοι βόες. καὶ ἵνα τις εἴπῃ τὸ αὐτὸ συνθέτως, ὁ κολοβός. καὶ κόλον δόρυ ἐν τοῖς ἑξῆς, οὗ ἀποτέτμηται καὶ ἡ αἰχμὴ καὶ ὁ καυλός. καὶ κολόκυμα καθ' ἑτέρους, τὸ κωφὸν κῦμα, ὃ ἐκολούσθη ὡς ἀνέμου δίχα κινούμενον. καὶ κολῶναι καὶ κολῶνα καὶ κολωνὸς δὲ, τὰ λήγοντα μὲν εἰς ὀξὺ μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀπωξυμμένα, ἀλλ' ἔχοντά τι καὶ πλάτους ἐν τῇ κορυφῇ. οἰοπόλος δὲ χῶρος κἀνταῦθα, ὁ ἔρημος. ἐν ᾧ οἶός τις ὅ ἐστι μόνος πολεῖ. ἢ ἔνθα οἰῶν πώεα πολοῦσι βοσκόμενα. Ἔνθα σημείωσαι ὡς εἰ καὶ τὸ πωλεῖν, καὶ πωλεῖσθαι ὅ ἐστιν ἀναστρέφεσθαι ὁ ποιητὴς ἐκτείνει, ἀλλὰ τὰ ἐκεῖθεν, δι' οἰωνοπόλος, ὀνειροπόλος, οἰοπόλος, ἱπποπόλος, δι', ἱπποπόλων θρᾳκῶν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, ἐν τῷ ὁ μικρῷ γράφεται. οὐ μήν τοι εὔπωλος γῆ, ἐτυμολογίαν περὶ τὰ ῥηθέντα ἔχει συνθέσεως. διὸ οὐδὲ γράφεται κατ' αὐτά. Τὸ δὲ φρίσσει νῶτον ὕπερθεν, οἱ μεθ' Ὅμηρον φρίσσει φασὶ λοφιάν. Τὸ δὲ πυρὶ λάμπετον, ἐξ οὗ σύνθετον ὁ πυριλαμπὴς, ὅμοιον μέν ἐστι τῷ, πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς, ἤγουν ὡς πῦρ. τολμηρότερον δὲ εἴρηται τὸ, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην, πυρὶ γὰρ αὐτόχρημα λάμπειν λέγει νῦν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ συός. θήγειν δὲ ὀδόντας ἐν τῷ θυμοῦσθαι, ἴδιον μάλιστα συός. ἔστι δὲ θήγειν ὀδόντας, τὸ εἰς θοὸν ἄγειν ἤγουν εἰς ὀξύ. τοῦ δὲ ἐνταῦθα κτύπον, φθάσας κόμπον ἔφη. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ παρήχησις σάφεσιν ἐν τῷ, ὡς μένεν ἰδομενεὺς, ἢ καὶ ἐτυμολογία, ὡς καὶ τοῦ ἰδομενέως ἐκ τοῦ μένειν ἐτυμολογουμένου. τί δὲ οὐ μένειν, ἐδήλωσεν ἐπαγαγὼν, οὐδ' ὑπεχώρει. Ὅρα δὲ ὡς ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, καὶ ἀπολύτως ἔφη τὸ ἔμενεν, δι', ἀλλ' ἐμένεν ὡς ὅτι σῦς, καὶ συνεπτυγμένως. ἡ γὰρ ἀπόδοσις, ὡς μένε ἰδομενεὺς αἰνείαν φησί. Οὐχ ἰδομενεὺς ἀλκίμωτικὸς ὢν ὁμολογεῖ δεδιέναι τὸν αἰνείαν. εἰπών. δεῦτε φίλοι. καί μ' οἴῳ ἤγουν καί μοι τῷ μόνῳ καὶ, ὡς προερρέθη, τηλυγέτῳ ἀμύνατε, δείδια δ' αἰνῶς αἰνείαν ἐπιόντα πόδας ταχὺν, ὅς μοι ἔπεισιν. ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχῃ ἔνι φῶτας ἐναίρειν καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅ, τι κράτος ἐστὶ μέγιστον. Καὶ ὅρα ὡς ἐγκωμιάζει φιλαλήθως τὸν ἐχθρὸν ἥρωα. εἶτα δεικνύων ὅτι δι' ἣν νεότητα τοῦ αἰνείου δέδιεν ἐκεῖνον, φησί. εἰ γὰρ ὁμηλικίη γενοίμεθα τῷδ' ἐπὶ θυμῷ, αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην. τουτέστι τάχα ἂν ἐν ἀμφιβόλῳ ἐπέστη τὰ τῆς νίκης, ὡς νῦν γε οὐκ ἔστιν ἀμφιβάλλειν ὅτι κρείσσων ὁ αἰνείας. μέσως δὲ ἔχει τὸ φέροιτο. δύναται γάρ ποτε καὶ φέροι λέγεσθαι ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. φίλοι δὲ καλούμενοι πρὸς τοῦ ἰδομενέως εἰς ἄμυναν. Ἀσκάλαφος ὁ τοῦ ἄρεος. Ἀφαρεὺς, οὗ ἡ παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἄφαρ ὅ ἐστιν εὐθέως, ἵνα δηλοῖ τὸ συνέτομον, ὁμοίως τῷ, Ἀφαρέως. ἔτι δὲ δηΐπυρος συγκείμενος παρὰ τὸ δάϊον πῦρ. καὶ μηριόνης καὶ ἀντίλοχος. οὐ γὰρ ἐξαρκεῖ μόνος ὁ ἰδομενεὺς ἀντιβῆναι τῷ τηλικούτῳ ἐχθρῷ, ὃν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ αἰνῶς δέδιεν ὅ ἐστι λίαν, ὡς μάλα καρτερόν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἔχει τι παρηχήσεως τὸ, δείδια αἰνῶς αἰνείαν, κατὰ τὸ αἰνῶς καὶ τὸ αἰνείαν. τὸ δὲ πόδας ταχὺν, οὐ μάτην ἰδομενεὺς παρεσημήνατο. ἀλλὰ διότι αὐτὸς οὐ τοιοῦτος ἦν. ἐρεῖ γὰρ ὑποκαταβαίνων ὁ ποιητὴς, οὐκ ἔμπεδα γυῖα ποδῶν αὐτῷ ἦν. καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ, ὅς μοι ἔπεισι, παρέλκει. ἀρκεῖ γὰρ τὸ, δείδια αἰνείαν ἐπιόντα. σχηματισμοῦ δὲ καὶ τοῦτο ἔργον, ἐν ᾧ ἀπὸ τῆς ἀτηρότητος ἡ γραφή. διὸ καὶ τὸ ὃς, δὶς ἔθετο συνεχῶς. ὅς μοι ἔπεισιν. ὃς μάλα, ὥσπερ καὶ πρὸ ὀλίγων ἐν τῷ περὶ ὀθρυονέως λόγῳ, τὸ δὴ ἐπίρρημα ὁμοίως ἐδιαστύπησεν, εἰπών. τὸ δὴ σε αἰνίζομαι, εἰ ἐτεὸν δὴ πάντα τελευτήσεις. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐπαινεῖ τὴν ἥβην. ὅ ἐστι μὲν γνωμικῶς, κράτος αὐτὴν εἰπὼν μέγιστον. ἐν δὲ τοῖς μετὰ ταῦτά πῃ καὶ χαρίσασαν προσφθάσαν τὴν τοῦ παιδὸς. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ κτηνῶν ἡ ἥβη, φησὶ γὰρ ἡσίοδος. ἥβης μέτρον ἔχοντες. καὶ ἐπὶ φυτοῦ δὲ, ἡμερίδες δ' ἐν ὀδυσσείᾳ ἡβώωσαι. λέγεται δὲ ἥβη, οὐ μόνον ἐπὶ ἡλικίας, ἀλλὰ καὶ τὰ παρὰ τὸ αἰδοῖον. καὶ χρόνος ἥβης, ὅτε τὰ ἐκεῖ τριχοῦται. τὸ δὲ ἥβης ἄνθος, ἀφορμή ἐστι τοῦ ἐρεῖν βρύοντα ἀπειρόκαλόν τινα παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁμηλικίη δὲ καὶ νῦν, ἡ ὁμοία ἡλικία. Τὸ δὲ, τῷδ' ἐνὶ θυμῷ, ἀντὶ τοῦ ἐν ταύτῃ τῇ προθυμίᾳ, ἣν δηλαδὴ ἄρτι ἔχω. Ἰστέον δὲ

καὶ ὅτι οὐ μόνον Ἰδομενεὺς πόδας ταχὺν τὸν Αἰνείαν ἔφη, ἀλλὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἀλλαχοῦ τὸ περὶ αὐτοῦ, βοὴν ἀγαθὸν αὐτὸν ὠνόμασεν. εἰ μή τι ἄρα βοηθόον ἐκεῖνο συνθέτως τις ἐθέλει ἀναγνῶναι θελήσει πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, βοηθόον ἅρμα ποιῶν.

Ὅτι τὸ, οἳ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες, πλησίοι ἔστησαν, λεχθείη ἂν ἐπὶ ὁμονοίας συμμαχικῆς. εἰ δὲ προστεθείη καὶ τὸ, σάκεα ὤμοισι κλίναντες, ἤγουν ἐγκλίναντες, ἐπιθέντες, πελάσαντες, ἐπὶ τῶν ἐν μάχῃ ὁμοφρονούντων ὁ λόγος ῥηθήσεται. τῆς δὲ τοιαύτης ὁμονοίας πόρρω τὸ ἀμφὶς φρονεῖν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἔφη ὁ ποιητής. ἐκ δὲ τοῦ ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχειν, ἐπενοήθη τὸ ὁμοθυμαδὸν ἡ σύνθεσις. τὸ δὲ πλησίοι, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ πλησίος κεῖται. Ὅτι καὶ Αἰνείας εὐλαβούμενος τὸ τῆς τύχης ἐν μάχῃ ἄδηλον, προσεταιρίζεται τὸν Δηΐφοβον, τὸν Πάριν, καὶ τὸν Ἀγήνορα, οἳ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν. Ὅτι φθάσας εἰκάσαι που κτίλῳ τὸν Ὀδυσσέα κατὰ μόνον τὸ ἡμέρως ὧδε καὶ ἐκεῖ τοῦ στρατοῦ ἰέναι καθ' ἡσυχίαν, ἐνταῦθα παραβολὴν ἑτέραν ἀπὸ τοῦ κτίλου πλέκεται, εἰπὼν ὅτι τοῖς ῥηθεῖσι Τρωϊκοῖς ἡγεμόσι λαοὶ ἕποντο, ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα πιόμεν' ἐκ βοτάνης. γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν, ὃ καὶ μάλιστα χαριέστατον τῇ παραβολῇ. διό φησιν, ὡς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γεγήθει, ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ. ἔστι δὲ τὸ λαῶν ἔθνος, περίφρασις τοῦ λαοῦ. Τὸ δὲ πιόμενα ἐκ βοτάνης, ἀντὶ τοῦ μετὰ βόσκησιν. καὶ ἔστι φασὶν ὅμοιον τῷ, ἐξ ἀρίστου παρέσομαι, ἀντὶ τοῦ μετὰ ἄριστον. καὶ τὸ, ἐκ νυκτῶν ἄνεμοι χαλεποί, ἀντὶ τοῦ μετὰ τὰς νύκτας. τὸ δὲ πιόμενα, ὤφειλε μὲν εἶναι πιούμενα, ἤγουν πιεῖν μέλλοντα, μετὰ συστολῆς τοῦ ἀρχομένου. ἐπεὶ δὲ καὶ αὐτοῦ χρόνου ἐναλλαγήν, ἐβραχύνθη ὡς ἐνεστῶτα καθὰ καὶ τὸ ἰόμεν, ὡς πολλαχοῦ

Ὣς ἔφαθ'. οἳ δ' ἄρα πάντες ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες,
Πλησίοι ἔστησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Αἰνείας δ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι.
Δηΐφοβόν τε, Πάριν τ' ἐσορῶν, καὶ Ἀγήνορα δῖον.
Οἵ οἱ ἅμ' ἡγεμόνες Τρώων ἔσαν. αὐτὰρ ἔπειτα
Λαοὶ ἕποντ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα
Πιόμεν' ἐκ βοτάνης, γάνυται δ' ἄρα τε φρένα ποιμήν,
Ὣς Αἰνείᾳ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι γεγήθει,
Ὡς ἴδε λαῶν ἔθνος ἐπισπόμενον ἑοῖ αὐτῷ.
Οἳ δ' ἀμφ' Ἀλκαθόῳ αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν
Μακροῖσι ξυστοῖσι. περὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζε, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον
Ἀλλήλων. δύο δ' ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων,
Αἰνείας τε καὶ Ἰδομενεὺς, ἀτάλαντοι Ἄρηϊ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀκόντισεν Ἰδομενῆος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Οἰνόμαον βάλε γαστέρα μέσσην.
Ῥῆξε δέ οἱ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ', ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Ἰδομενεὺς δ' ἐκ μὲν νέκυος δολιχόσκιον ἔγχος
Ἐσπάσατ' οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ
Ὤμοιιν ἀφελέσθαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι,
Οὔτ' ἄρ' ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι.
Τῷ ῥα, μὲν ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ.
Τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο.
Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Δηΐφοβος, δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί.
Ἀλλ' ὅγε καὶ τόθ' ἅμαρτεν. ὁ δ' Ἀσκάλαφον βάλε δουρὶ,
Υἱὸν Ἐνυαλίοιο, δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης,
Υἷος ἑοῖο πεσόντος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ.
Ἀλλ' ὅγ' ἄρ' ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσιν
Ἧστο Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος, ἔνθά περ ἄλλοι
Ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο.
Οἳ δ' ἀμφ' Ἀσκαλάφῳ αὐτοσχεδὸν ὁρμήθησαν.

ἐφαίν

Δηΐφοβος μὲν ἀπ' Ἀσκαλάφου πήληκα φαεινὴν
Ἥρπασε. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ,
Δουρὶ βραχίονα τύψεν ἐπάλμενος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα.
Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὣς,
Ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο. τὸν δὲ Πολίτης
Αὐτοκασίγνητος περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας,
Ἐξῆγε πτολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας. οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες.
Οἳ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον, βαρέα στενάχοντα.
Τειρόμενον, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός.
Οἱ δ' ἄλλοι μάρναντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

ἔφασαν. καὶ ἄλλα δέ τινα χρονικὴν μετάθεσιν πάσχουσιν, ὁποῖον πολλαχοῦ καὶ τὸ ὤρορεν. ἔνθα τὴν μὲν ἀρχοῦσαν ἐκτείνει, συστέλλει δὲ τὴν παραλήγουσαν. οὕτω δὲ καὶ τὸ κρονίωνος, κανονικῶς μὲν συστέλλει τὴν προπαραλήγουσαν, ἐκτείνον τῇ φυλακῇ τοῦ ω τὴν παραλήγουσαν. κατὰ δὲ χρόνου μετάθεσιν, ἔχει καὶ ἀνάπαλιν. τοιοῦτόν τι πάσχει καὶ ὁ σιδών. παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον, διὰ βραχέος δίχρονου καὶ μεγάλου ω τὰς πλαγίας ἔχουσα. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ, ἀνάπαλιν. οὕτω καὶ τὸ ἴφθιμος ἔπαθεν, ἐκ τροχαϊκοῦ μὲν φύσει ἐπιρρήματος γεγονὸς, ἐναλλάξαν δὲ τὸν χρόνον. καὶ σχὸν τὴν μὲν ἀρχοῦσαν θέσει μακρὰν, τὴν δὲ μετ' αὐτὴν, αὐτοεκτατον. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ πόμενα ἐκ βοτάνης καὶ ἑξῆς, ὡς προβατικὸς εἶπε κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς, παίονται γὰρ ὑπὸ τῶν τὰ θρέμματα, ὃ χαίρειν τὸν ποιμένα ποιεῖ. διὸ, καὶ τὸ ποῶν δοκεῖ τισιν ἀπὸ τοῦ πῶ παρωνομᾶσθαι τὸ πίνω. δοκεῖ δὲ μᾶλλον ὑγιαίνειν τὰ ζῶα, ὑπὸ τοῦ ὀρεγόμενα. ὅθεν καὶ θέρους οἱ ποιμένες, ἅλας αὐτοῖς παραβάλλουσιν ὥς τινές φασιν, μέδιμνον τοῖς ἑκατόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ γάνυται, φανερῶς δι' ἑνὸς ν προφέρεται. τὸ δὲ ἰοῖ, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ι. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν οἱ αὐτοῦ, καὶ ἰοῖ αὐτοῦ. κατὰ θέσιν μέν τοι παράλληλον καὶ οὐκ ἰσοδυνάμως τῇ ἑαυτοῦ συνθέτῳ ἀντωνυμίᾳ. Ὅτι αὐτοπροσώπου μάχης δηλωτικὸν τὸ, οἱ δ' αὐτοσχεδὸν ὡρμήθησαν μακροῖσι ξυστοῖσιν, ὡς μὴ πόρρωθεν ἀκοντίσαντες, ἀλλ' ὀρεκταῖς μελίαις ἐκ τοῦ ἄγχιστα μαχεσάμενοι, ὅτι στήθεσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζεν ὅ ἐστιν ἤχει, τιτυσκομένων καθ' ὅμιλον ἀλλήλων. ἀνδρείων δὲ ἔπαινος τὸ, ἄνδρες ἀρήϊοι ἔξοχοι ἄλλων ἀτάλαντοι ἄρηϊ, ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ. ὅτι αἰνείου δὲ καὶ ἰδομενέως ταῦτα. οἱ δύο ἄνδρες ἀρήϊοι, οὐ περίφρασις τὸ, ἀτάλαντοι ἄρηϊ, ἔξοχοι ἄλλων τῶν περὶ αὐτοὺς δηλαδὴ, ὥρμησαν κατ' ἀλλήλων. Τὸ δὲ τιτύσκεσθαι, ὅτι δηλοῖ μὲν τὸ καταστοχάζεσθαι, θάλλει δὲ τῇ ποιήσει μόνῃ, ὡς πρὸ πολλῶν ἐδηλώθη. Τὸ δὲ ταμέειν χρόα, συντίθησι τὸν πολλαχοῦ ταμεσίχροα σίδηρον. Ὅτι ὁ, αἰνείας ἀκόντισεν ἰδομενῆος, ἐνδεῶς ἔχει τοῦ κατά. προθέσεως. ὡς καὶ ἀνωτέρω τὸ, τιτυσκομένων ἀλλήλων. κατ' ἀλλήλων γὰρ κἀκεῖ ὁ ἐντελής. Ὅτι βολὴν ἄπρακτον φάζων, φησίν. αἰχμὴ δὲ κραδαινομένη κατὰ γαίης ᾤχετο, ἐπεί ῥ' ἅλιον, ἤγουν ματαίως στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσε. τὸ δὲ κραδαίνειν, κραδάειν μετ' ὀλίγα φησίν, ἐν τῷ, ὀξὺ δόρυ κραδάων. ὅτι δὲ κυρίως αἰχμὴ, ἡ τοῦ σιδήρου ὀξύτης ἐν δόρατι, δηλοῖ καὶ ὁ κύλιξ ποιητὴς, αἰχμὴν ἀγκίστρου εἰπὼν τροπικῶς τὴν τοῦ στόματος ὀξύτητα. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἐπεί ῥ' ἅλιον, ὅτι ἔχων εἰπεῖν, ἐπεὶ ἅλιον, ὅμως ἐφίλησεν ὑπὲρ τὴν λειοφωνίαν τὸν τοῦ ῥα σύνδεσμον ῥοῖζον διὰ τὸ τραχύτερον, καὶ οὕτω ποιητικώτερον. πάνυ γοῦν χαίρει τῷ τοιούτῳ συνδέσμῳ ἡ ὁμηρικὴ ποίησις. Ὅτι ἐν τῷ, ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσε, γύαλον θώρηκος, τὸ κατ' αὐτὸν κύτος λέγει. καθὰ καὶ τὰ κοιλώματα ἄντρα, γύαλα καλοῦνται, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ. ὦ κοίλης πέτρας γύαλον. καί φασί τινες, τὴν πολλὴν τοῦ θώρακος καὶ πλατεῖαν κοιλότητα οὕτω καλεῖσθαι, πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τῷ τραχήλῳ στενότητος. Ἀφύσσειν δὲ καὶ νῦν, τὸ ἀπαντλεῖν καὶ ἐκκενοῦν. ἐξ οὗ φασι καὶ τὸ λαφύσσειν. γίνεται δέ φασιν, ἢ ἐκ τοῦ ὕω τὸ βρέχω, οὗ στέρησις τὸ ἀφύσσειν. ἵνα ἡ ἀφύσσειν κυρίως τὸ ἐᾶν τὸ ἐπίρρεον. ἢ ἐκ τῆς φύσης, ἐξ οὗ φασι καὶ ἡ φύσις, ὡς διὰ φύσησις. ἵνα εἴη ἀφύσσειν, ἀφύσητον καὶ κενὸν ἐᾶν τὸ ὑποκείμενον ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀσκῶν. ἢ διὰ τὸ στερεῖν τοῦ κατὰ φύσιν ἔχειν. ἀστείως δὲ ὁ ποιητὴς τὴν ἐκ κοιλίας χύσιν τῶν ἐντέρων, ἐξαντλήσει ἀπείκασεν. οὕτω δὲ καὶ πλοῦτον ἀφύσσειν ἀλλαχοῦ εἶπε, τὸ ὡς ἔκ τινος ὑγρὸν κοιλότητος ἐξαντλεῖν. Ὅτι τῷ ἰδομενεῖ, ὃν ὁ ποιητὴς φθάσας μεσαιπόλιον ἱστόρησεν, οὐκέτι εὖ εἶχε τὰ γυῖα ὡς ἢ δραμεῖν εἰς ἀφετὸν ἴδιον βέλος, ἢ ἐκκλῖναι τὸ ἀλλότριον, ἢ καὶ φυγεῖν ῥοπῆς γενομένης. φησὶν οὖν. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, οὔτ' ἂρ ἐπαΐξαι μεθ' ἑὸν βέλος, οὔτ' ἀλέασθαι. τῷ ῥα, ἤγουν διὸ δὴ ἐν σταδίῃ μὲν ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ. τρέσσαι δ' οὐκέτι ῥίμφα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. διὸ καὶ ῥίψας τινὰ βολὴν δόρατος, ἐκ μὲν νίκνος δολιχόσκιον ἔγχος ἐσπάσατο, οὐδ' ἄρ ἔτ' ἄλλα δυνήσατο τεύχεα καλὰ ὤμοιιν ἀφελέσθαι, ἐπείγετο γὰρ βελέεσσιν, ὃ δὴ ἐμφωνηματικῶς ἐρρέθη, μακρὰν ἔννοιαν ἐν ὀλιγίστῳ δηλοῦν. τὸ δέ φησι, βάδην ἀπιόντος, ὡς γὰρ τρέσσαι ὡς εἴρηται ἦν, ἀ-

κόντισε δουρὶ φαεινῷ Δηΐφοβος, δὴ γάρ οἱ ἔχεν κότον ἐμμενὲς αἰεί. Καὶ ὅρα τὸ αἰεί, ἁπλῶς οὕτω νῦν κατὰ τοὺς παλαιοὺς παραφερόμενον ἐπὶ ὀλιγίστου χρόνου κατὰ σύνηθες ἀττικήν. ὥσπερ καὶ τὸ πάλαι καὶ τὸ ἄρτι παρὰ τοῖς ἀττικίζουσιν οὐκ ἐπὶ μακροῦ χρόνου ἀντιτίθεται. ἕτεροι δὲ ἀκολουθοῦντες τῇ Σιμωνίδου καὶ Ἰβύκου ἱστορίᾳ, φασὶν ὡς ἀληθῶς ἀεὶ ἐχθρὸν εἶναι τὸν Ἰδομενέα Δηΐφοβον, ὡς αὐτῷ ἀντεραστήν. ἤρα γάρ φασι καὶ αὐτὸς τῆς Ἑλένης. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐφ' οἷς ἀμβλὺς ὁ Ἰδομενεύς, ὀξὺς ἐπ' αὐτοῖς ὁ ἑταῖρος Μηριόνης. ὃς μετ' ὀλίγα, αἰγυπιοῦ δίκην ἐφάλλεται τῷ βληθέντι ὡς ῥηθήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἔγχος ἠλεύατο, καὶ ἐνεργητικῶς φασιν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ἐξαλέασθαι γοῦν λέγουσι. τὸ δὲ δυνήσατο, μονάζει μὴ ἔχον συστοιχίαν ὁμοίαν. τὸ δὲ ἐπείγετο βελέεσσι, γλυκέως ὡς ἐπὶ ἐμψύχων εἴρηται τῶν βελῶν, ἀντὶ τοῦ ἠναγκάζετο ὑπ' αὐτῶν καὶ κατεσπεύδετο φυγεῖν. ἀλλαχοῦ δὲ σαφέστερον εἶπε τό, βιάζετο δὲ βελέεσσι. Τὸ δὲ γοῦνα ποδῶν, ἐντελῶς εἴρηται, ὡς ὅταν εἴπῃ γοῦνα τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας, προσυπακουστέον ἐκεῖ τό, χειρῶν ἢ ποδῶν. ἔχει δέ τι ψευδοπαρηχήσεως ἐνταῦθα τὸ ἔμπεδα καὶ τὸ ποδῶν. οὕτω δ' ἑξῆς καὶ τό, ἔγχος ἔχει. Τὸ μάρναται ἐν σταδίῃ. ἀλλ' αὐτὸ ἐλλιπῶς πέφρασται, λείπει γὰρ τὸ μάχῃ ὡς καὶ προδεδήλωται. Νηλεὲς δὲ ἦμαρ κατ' ἐξοχὴν, τὸ θανάσιμον λέγει. ῥίμφα δέ, τὸ κατὰ δειλίαν φυγεῖν, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, μὴ δίοισ [illegible]. Τὸ δέ, οἱ πόδας ἔφερον, συντονίαν καὶ τοῦ δρόμου συνήθως δηλοῖ. Τὸ δὲ δουρὶ φαεινῷ, παρέλκει μὲν ἐνταῦθα, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ἤρκει γὰρ καὶ μόνον τὸ ἀκόντισε. Τὸ δὲ ἐμμενὲς αἰεί, τὸν κότον συνιστᾷ. κότος γὰρ κυρίως ὁ ἐγχρόνιός τις ἐμμενὴς αἰεί, καὶ οὕτως ἀποκείμενος. τὸ δὲ τοιοῦτον ἐμμενές, καὶ εἰς ἐτυμολογίαν συντελεῖ τοῦ ὁμοφύλου τῷ κότῳ μήνιδος, ἐκ τοῦ μένειν γὰρ καὶ ἡ μῆνις καὶ τὸ ἐμμενές. Ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀεὶ ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, Ἀσκάλαφον υἱὸν Ἐνυαλίοιο, Ἄρεως ἐπίθετον οἶδε τὸν Ἐνυάλιον. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι Ἐνυάλιος, Κρόνου καὶ Ῥέας υἱός. ἔστιν οὖν καὶ κύριον ὁ Ἐνυάλιος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται πλατύτερον. Ὅτι τό, διὰ ὤμου ὄβριμον ἔγχος ἔσχεν, ἀντὶ τοῦ διέσχισε, δηλαδὴ τοῦ ὤμου. ὅτι δὲ ἀττικοὶ τὸ ἔσχον καὶ ἐπὶ τοῦ σχάσαι τεθείκασιν ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν νεφέλαις δηλοῖ, προερρέθη. Ὅτι ἐν τῷ, οὐδ' ἄρα πώ τι πέπυστο βριήπυος ὄβριμος Ἄρης, ἤγουν οὔπω ἔμαθεν ὡς ὁ παῖς αὐτοῦ Ἀσκάλαφος κεῖται, βριήπυον τὸν Ἄρην φασὶν ὡς μεγαλόφωνον, ὅπερ ἀλλαχοῦ προκατεσκεύασεν, εἰπὼν αὐτὸν βοῆσαι ὡς ἐννεάχιλοι ἢ δεκάχιλοι. καὶ τοῦτο μὲν μυθικῶς. ἄλλως δὲ βριήπυος λέγεται, διὰ τὰς ἐν μάχῃ βοάς, ὅθεν καὶ βοὴ καὶ φύλοπις καὶ αὐτή, ὁ πόλεμος λέγεται. δῆλον δ' ὅτι τὸ ἠπύειν ἤχειν φωνεῖν ἐστίν· οὗ καὶ ὁ διὰ τοῦ η ἠπυτίδης ἢ κατὰ κυριολεξίαν ἢ πατρωνυμικῶς, καὶ διὰ τοῦ α λέγεται ἀπύειν, ὅθεν καὶ τὸν κήρυκα, ἀπύτην ἔφη τις τῶν παλαιῶν, οὐ κατὰ κύριον ἀλλ' ἐπιθετικῶς. Ὅτι ὁ μυθικὸς Ἄρης ἐν ἄκρῳ Ὀλύμπῳ ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσιν ἧστο Διὸς βουλῇσιν ἐελμένος ἤγουν εἰλόμενος ὅ ἐστιν ἐκκλειόμενος τοῦ πολέμου, ἔνθα περ ἄλλοι ἀθάνατοι θεοὶ ἦσαν ἐεργόμενοι πολέμοιο. Καὶ ὅρα ὡς ἐδυνήθη κάλλος τι ποιεῖν καὶ τὸ ἐελμένος καὶ ἐεργμένος ἀλλήλοις παρακείμενα, εἴγε τέως ἐγράφετο, ἐεργμένοι πολέμοιο. ὁποῖον καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ἐρηρέδαται καὶ ἐληλέδαται καὶ τὰ ὅμοια. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ εἰλόμενος τὸ ῥηθέν, καὶ τὴν ἐξ ὕλης δίκην παράγει παρ' ἀττικοῖς, προτομένην ἐφ' οἷς ἐκκλείεταί τις ὧν εἶχε. χρύσεα δὲ νέφη, τὰ αἰθέρια. χρυσίζειν δὲ δοκοῦντα ὡς τῷ αἰθέρι προσχωροῦντα καθαρωτάτῳ ὄντι καὶ ἀνέφει. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ φιλοσοφῶν ἢ ὁ ἐν ὄρει μονάζων δι' ἀρετήν, λέγοιτ' ἄν, ἐν ἄκρῳ Ὀλύμπῳ καθῆσθαι ὑπὸ χρυσέοις νέφεσι διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς ἢ φιλοσοφίας λαμπρότητι καὶ ὑπέρψηλον. Ὅτι τὸν τοῦ Ἄρεως υἱὸν Ἀσκάλαφον κτείνει διὰ τοῦ Δηϊφόβου ὁ ποιητής, οὐδέ τι περὶ αὐτοῦ καλὸν ὅλως εἰπὼν οὐδὲ σεμνύνας καὶ ταῦτα Ἕλληνα ὄντα, ὁ πολλὰ καὶ ποικίλα περὶ πολλῶν ἄλλων εἰρηκώς. ποιεῖ δὲ τοῦτο, οὐ μόνον διὰ τὸ πιθανὸν ἵνα μὴ δοκῇ χαρίζεσθαι τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλὰ καὶ περιφρονῶν τοὺς ἀρετῆς δίχα ἐπὶ μόνῳ γένει σεμνυνομένους, ὁποῖος ἴσως καὶ ὁ Ἀσκάλαφος. σκοπητέον δὲ οἷος ἔσται ὁ Ἄρης, τὸν τοῦ υἱοῦ μαθὼν θάνατον. πάντως γὰρ ὁπλισθήσεται, ὡς φασὶν οἱ παλαιοί, ἐπὶ τοὺς φίλους ἥρωας ὡς τοῦ παιδὸς αὐθέντας, ὅ ἐστιν αὐτοφόντας, καὶ φανήσεται καὶ οὕτως ἀλλοπρόσαλλος καὶ τὸ ἦθος ἀκατάστατον. ὅς, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, πρὶν μὲν ὑπέσχετο βοηθῆσαι κατὰ Τρώων Ἀχαιοῖς, ἐψεύσατο δέ. νῦν δὲ αὖθις ὁρμήσει κατὰ Τρώων ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. καὶ οὕτω μὲν ἔπεσεν Ἀσκάλαφος μηδὲν γενναῖον δράσας. πεσὼν μέντοι, περιμάχητος ἀπέβη, οὗ πήληκα φαεινὴν Δηΐφοβος ἥρπασεν, ὀξυλαβίᾳ χρησάμενος. τοῦτο γὰρ ἡ ἁρπαγὴ δηλοῖ. οὐ γὰρ εἶχε σκυλεύσεως ἄδειαν. Μηριόνης δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ, δουρὶ βραχίονα τὸν τοῦ ἁρπάσαντος τύψεν ἐπάλμενος. ἐκ δ' ἄρα χειρὸς, αὐλῶπις τρυφάλεια χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα. Μηριόνης δ' ἐξαῦτις ἐπάλμενος αἰγυπιὸς ὥς, ἐξέρυσε πρυμνοῖο βραχίονος ὄβριμον ἔγχος. Καὶ ὅρα τὴν καὶ προρρηθεῖσαν ὀξύτητα τοῦ Μηριόνου καὶ γοργότητα, πολλὴν οὖσαν, ἣν ἀναλόγως καὶ ἡ παραβολὴ συντείνεται γοργῶς τό, αἰγυπιὸς ὥς. δεξιῶς δὲ ὁ ποιητὴς τῷ Ἰδομενεῖ, ὃς διὰ γῆρας οὔτε ἐπιδραμεῖν εἶχεν ἐν μάχῃ οὔτε φυγεῖν, ὑποστρατηγοῦντα τοιοῦτον ὀξὺν ἑταῖρον συνέζευξεν ἀναπληροῦντα τὸ ἐκείνου ἔλλειμμα. Ἔτι δὲ τῷ, βραχίονα τύψε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς ὁ κωμικός, βραχίονα, τὴν χεῖρα νοεῖ ἁπλῶς ἐνταῦθα, καὶ θηλυκῶς τὴν λέξιν προάγει, τὴν βραχίονα λέγων. ὡς εἶναι τοῦτο διαστολὴν τοῦ βραχίονος τῆς ὅλης, πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς τὴν βραχίονα. ἔοικε δὲ ὁ Κωμικὸς τὴν τοιαύτην λαβὼν ἔννοιαν, ἐκ τοῦ μετ' ὀλίγα τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου

ἔρρεε

ἔρρει χειρός. Τὸ δὲ βομβεῖν ὀνοματοπεποιημένον ὄν, καὶ ἐπὶ λίθου ἀφιεμένου ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. βομβεῖν δέ τις ῥήτωρ φησὶ καὶ βροντήν. καὶ ὁ βομβύλιος δέ, ἐκ τῆς τοιαύτης γίνεται λέξεως, ζωΰφιον ὂν αὐτὸ βομβητικὸν ἐν τῷ πέτεσθαι, κουλεόπτερον. τίς δὲ ἐστιν ἡ αὐλῶπις, προδεδήλωται. τὸ δὲ ἐξέρυσεν, ὃ μετ' ὀλίγα ἐκ χειρὸς ἔρυσε λέγει, ἔστι μὲν ταυτὸν τῷ ἐξείλκυσεν. οὐκ ἂν δὲ διαφέροι οὐδὲ τοῦ, ἐσπάσατο δολιχόσκιον ἔγχος. ἐκεῖνό τι γὰρ ἐπὶ βαθυτέρας πληγῆς τῆς κατὰ γαστρὸς εἴρηται, μεταχθὲν ἀπὸ τῶν ἐκσπωμένων φυτῶν. καὶ τοῦτο βαθεῖάν τινα πληγὴν σημαίνει, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, πρυμνοῖο βραχίονος. οὐ γὰρ ἂν ἴσως οὐκ ἐπιπολῆς πληγή, ἡ ἐν πρυμνῷ βραχίονι. Ὅτι τὸ διαλαβεῖν, οὕτω χερσὶ λαβέσθαι μέσου τινὸς καὶ ὑποβαστάσαι πονοῦντα, οὕτω φράζει ὁ ποιητής. Δηΐφοβον δὲ Πολίτης περὶ μέσσῳ χεῖρε τιτήνας, ἐξῆγε πολέμοιο δυσηχέος, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους. τοῦτο δέ, καὶ εἰς τραυματίας λεχθείη ἂν μαχητὴν ἀποπληφθέντα πρός τινος ὡς καὶ ἐφεξῆς τό, οἱ τόνγε φέρον βαρέα στενάχοντα τειρόμενον, κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός. σημειωτέον δὲ καὶ ὁ ῥηθεὶς Πολίτης, οὐ ἐκτέταται ἡ παραλήγουσα, ὁμώνυμος τῷ ἁπλῶς πολιτικῷ, κατά τινα ἴσως ἐξοχήν.

Ἔνθ' Αἰνείας Ἀφαρῆα Καλητορίδην ἐπορούσας,
Λαιμὸν τύψ' ἐπὶ οἷ τετραμμένον ὀξέϊ δουρί.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη
Καὶ κόρυς, ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Ἀντίλοχος δὲ Θόωνα μεταστρεφθέντα δοκεύσας,
Οὔτασ' ἐπαΐξας, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν,
Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει.
Τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσσας.
Ἀντίλοχος δ' ἐπόρουσε, καὶ αἴνυτο τεύχε' ἀπ' ὤμων,
Παπταίνων. Τρῶες δὲ περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος
Οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον. οὐδὲ δύναντο
Εἴσω ἐπιγράψαι τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ
Ἀντιλόχου, περὶ γάρ ῥα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Νέστορος υἱὸν ἔρυτο καὶ ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν.
Οὐ μὲν γάρ ποτ' ἄνευ δηΐων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς
Στρωφᾶτ'. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
Σειόμενον ἐλέλικτο. πιτύσκετο δὲ φρεσὶν ᾗσιν,
Ἤ τευ ἀκοντίσσαι, ἠὲ σχεδὸν ὁρμηθῆναι.
Ἀλλ' οὐ λῆθ' Ἀδάμαντα πτυσκόμενος καθ' ὅμιλον
Ἀσιάδην, ὅς οἱ οὖτα σάκος μέσον ὀξέϊ χαλκῷ
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς, ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων βιότοιο μεγήρας.
Καὶ τὸ μὲν, αὐτοῦ μεῖν' ὥς τε σκῶλος πυρίκαυστος,
Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο. τὸ δ' ἥμισυ κεῖτ' ἐπὶ γαίης.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Μηριόνης δ' ἀπιόντα μετασπόμενος βάλε δουρὶ
Αἰδοίων τε μεσηγύ, καὶ ὀμφαλοῦ, ἔνθα μάλιστα
Γίνετ' Ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν.
Ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξεν. ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ
Ἤσπαιρ', ὥς τε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες
Ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν,
Ὣς ὁ τυπεὶς, ἤσπαιρε μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν,

Ὅτι σχῆμά τι τὸ περίπτωτον ἐν πολλοῖς διαγράφων φησίν. ἔνθ' Αἰνείας λαιμὸν τύψε τοῦ δεῖνος. ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη καὶ κόρυς, ὅ ἐστιν ἠκολούθησεν, ἀπὸ τοῦ ἕπω. ἵνα ὥσπερ ἀπὸ τοῦ εἴλω γίνεται τὸ ἐάλη, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἕπω τὸ ἐάφθη. δοκεῖ δὲ συμπλέκειν ἐνταῦθα, καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου, ὑπόντος περιπίπτων, ὡς περιέφθησαν ταχέως καταληφθέντες εἰς τὸν θάνατον. ἐκ τοῦ περιέπω γὰρ ἐκεῖ τὸ περιέφθησαν. ὁ δὲ ποιητής, μετὰ τὸ ἀσπὶς ἐάφθη καὶ κόρυς, ἐπιφέρει. ἀμφὶ δέ οἱ θάνατος χύτο θυμοραϊστής. ἔνθα τὸ μὲν χύτο, τὴν σύντομον δηλοῖ τοῦ ὅλου σώματος νέκρωσιν, προσαρμόζον καὶ ὕπνῳ, καθὰ δηλοῖ τό, νήδυμος ἀμφιχυθείς, ἐπεὶ καὶ ἀδελφὰ ποιεῖν ὁ μῦθος οἶδε τὸν ὕπνον καὶ τὸν θάνατον. τὸ δὲ θυμοραϊστής, διὰ τοῦ ι μὲν γέγραπται φυσικῶς διὰ τὸ μέτρον. ὡς δὲ χαρακτὴρ αὐτοῦ, σύνθεσις διπλασιάζει τὸ θ' ἀττικῶς. δηλοῖ δὲ ἡ λεκτικῶς τὸν τοῦ θυμοῦ ῥαιστήν, ὥσπερ καὶ κυνοραϊσταὶ λέγονται τὰ τῶν κυνῶν φθαρτικὰ ζωΰφια. ἢ καὶ ἄλλως, δι' οὗ ῥᾳον γίνεται ἡ ψυχὴ λυθεῖσα τοῦ κατὰ σῶμα δεσμοῦ. Ὅτι ἐν τῷ, ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχέν' ἱκάνει, τὴν ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσε. κύκλος παρ' ὀλίγον τὸ σχῆμα

τῆς φράσεως, καὶ τὰ λῆξαι ἐκ τοῦ πᾶσαν ἔκερσεν, εἰς τὸ αὐτό. ὅπερ ἐστὶ κύκλου ἴδιον ῥητορικοῦ, κάλλος ποιοῦντος. ἦν δ' αὖ ἀκριβὴς κύκλος, εἴπερ καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ σχήματος, τὸ τῆς φλεβὸς ἐξεφωνήθη ὄνομα. ὅτι δὲ μὴ γέγονε τοῦτο, ἀφείθη τὸ σχῆμα εἶναι ἀντιστροφὴ ῥητορικὴ γινομένη, ὅτι δύο κῶλα τεμνόμενα ἢ καὶ πλείονα, εἰς τὰς αὐτὰς τελευτῶσι λέξεις. δι' ἐκεῖνα τί γὰρ τῶν ὑμῶν, καὶ ταῦτα τῶν ὑμῶν, ὡς καὶ ἐνταῦθα δὶς κεῖται τὸ, πᾶσαν ἔκερσεν, ἐν δυσὶν ἐννοιῶν τέλει. ἑξῆς δὲ ἐπάγει τὸ, ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι κάππεσε, παρίσωσιν τῇ ἀντιστροφῇ συμπλέξας, κάλλους καὶ αὐτὴν οὖσαν. παρισοῖ γὰρ τὸ ἔκερσε καὶ κάππεσε. Σημείωσαι δὲ ὅτι φανερῶς ἐμελέτησεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα κάλλος λόγου θέσθαι. ὅλως γάρ, τίθησιν οὕτω βραχέα ἐννοίᾳ τῇ περὶ φλεβὸς, ὑπὸ ἐπαναληπτικῶς τὴν, ἀπὸ πᾶσαν ἔκερσεν. οὐ γὰρ σχοινοτενέσιν ἐννοίαις, ἀναγκαίως χρεία ἐπαναλήψεων, ἢ μὴν οὐ ὅτω γοργαῖς. φλέβα δέ φασι λέγει τὴν καλουμένην κοίλην, ἢ νωταίαν, ἐκδεχομένην τῆς ῥάχεως ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἀνιοῦσαν καὶ κατὰ τὸ διάφραγμα χωροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον. Ὅτι πίπτει τὶς καὶ νῦν ὕπτιος ἐν κονίῃσιν, ἄμφω χεῖρε φίλοις ἑτάροισι πετάσας. καὶ δῆλον ὡς ἐν σχήματι πίπτει ἱκετεύοντος. ὥσπερ ἕτερός τις ἐν καιρῷ θυμοῦ ἀποπνέων, βρυχᾶται, κόνιος δεδραγμένος. καί τις ἀσπαίρων, σφαδάζει. καὶ ἄλλος ἄλλό τι ποιεῖ, ὧν ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα ἐποιεῖ. Ὅτι τρῶες περισταδὸν ἄλλοθεν ἄλλος, οὔταζον σάκος εὐρὺ παναίολον τὸ τοῦ ἀντιλόχου. ὁ δὲ διεδίδασκε εἴσω ἐπιγράψαι, ὃ ἐστιν ἐπιξέσαι ὡς καὶ προδεδήλωται, τέρενα χρόα νηλέϊ χαλκῷ. ῥυσθεὶς δ' ἂν τοῦτο καὶ ἐπὶ ἑτέρου ἀεὶ σίως πολεμίοις ἐναπολειφθέντος. ὥσπερ καὶ τὸ, τὸν δ' εἴτα διὸς ἔρυτο, ἐν ἐν πολλοῖσι βέλεσσιν. οὐ μὴν γάρ ποτε ἄνευ δηίων ἦν, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτ'. οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας, ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο. πτύσσετο δὲ φρεσίν, ἤτοι ἀκοντίσαι, ἢ σχεδὸν ὁρμηθῆναι. ὃ περὶ ὧν ἐγγύθεν ὁρμηθῆναι καὶ ἐγγύθεν ἐλθεῖν φησίν. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀκοντίζειν, οὐ τὸ τύπτειν δόρατι ἐκ τοῦ σχεδὸν, ὃ καὶ σχέδιον λέγεται, ἀλλὰ τὸ ἀφιέναι κατά τινος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ περισταδὸν, ἀνάλογόν ἐστι κατὰ παραγωγὴν τῷ περισταδὸν καὶ ἀποσταδόν. Τὸ δὲ, οὔποτε ἄνευ δηίων ἦν, διασαφεῖ Ὅμηρος ἐπαγαγὼν τὸ, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς στρωφᾶτο. ὥσπερ καὶ τὸ, οὐδέ οἱ ἔγχος ἔχ' ἀτρέμας ἤγουν εἶχεν ἀτρεμεῖ, τουτέστιν ἠρεμεῖ καὶ ἡσύχαζε, διὰ τοῦ, ἀλλὰ μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο. περικαλλεῖς δὲ καὶ αὗται ἔννοιαι, διὰ τὸ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν ἐν αὐταῖς σχῆμα, ὅπερ ἐστὶ τὸ, οὐ τόδε ἀλλὰ τόδε. σύχνης δὲ ἐνεργείας τὸ, μάλα αἰεὶ σειόμενον ἐλέλικτο. Τὸ δὲ ἤτοι ἀκοντίσαι, κατὰ τὸ, ἀκόντισεν ἱέμενος συντίθεται. Τῇ δὲ κινήσει τοῦ πτύσσεσθαι, παίνχαι (?) ἐδέ ἡ ὁμηρικὴ καλλιόπη, μυριαχοῦ γὰρ αὐτῇ χρᾶται. Ὅτι τὸ, ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν ποσειδάων βιότοιο μεγήρας, ἀφορμὴ γέγονεν ἡροδότῳ καὶ ἄλλοις τοῦ εἰπεῖν φθόνον εἶναι καὶ παρὰ θεοῖς, καὶ φθονερὸν εἶναι τὸ θεῖον. Σαλαμινίων δέ φασι λέξις ἐστὶ τὸ μεγαίρειν. Τὸ δὲ ἀμενήνωσεν, ἀντὶ τοῦ ἀμενηνὸν ἐποίησε, καὶ

Ὄφρα οἱ ἐκ χροὸς ἔγχος ἀνεσπάσατ' ἐγγύθεν ἐλθὼν
Ἥρως Μηριόνης. τὸν δὲ, σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Δηίπυρον δ' Ἕλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην,
Θρηικίῳ, μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν.
Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε, καί τις ἀχαιῶν
Μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην ἐκόμισσε.
Τὸν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἀτρείδην δ' ἄχος εἷλε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Βῆ δ' ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωι ἄνακτι,
Ὀξὺ δόρυ κραδάων. ὁ δὲ, τόξου πῆχυν ἄνελκε.
Τὼ δ' ἄρ ὁμαρτήδην. ὁ μὲν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι
Ἵετ' ἀκοντίσαι. ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀιστῷ.
Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ
Θώρηκος γύαλον, ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀιστός.
Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν
Θρώσκωσι κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι,
Πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ,
Ὡς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀιστός.
Ἀτρείδης δ' ἄρα χεῖρα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Τὴν βάλεν, ᾗ ῥ' ἔχε τόξον ἐύξοον. ἐν δ' ἄρα τόξῳ,
Ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων,
Χεῖρα παρακρεμάσας, τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν, ἐκ χειρὸς ἔρυσεν μεγάθυμος Ἀγήνωρ.
Αὐτὴν δὲ, ξυνέδησεν ἐυστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ
Σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν.

ἐχρέωσεν, ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. ὅτι καθὰ ὁ Μηριόνης, οὕτω πως ἐνταῦθα δυστυχεῖ καὶ ἡρωϊκός τις Ἀδάμας, τὴν ὅσον ἐκεῖ μὲν, ἐν κουλεῷ ἐάγη ἔγχος, νῦν δὲ τοῦ Ἀδάμαντος τὸ τοῦ Ἀντιλόχου σάκος οὐτάσαντος, τὸ μὲν τοῦ δόρατος, αὐτοῦ μεῖνεν ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος. τοῦ δὲ αὐτοῦ; ἐν σάκει φησὶν Ἀντιλόχοιο. τὸ δ' ἥμισυ κεῖτο ἐπὶ γαίης, θραυσθὲν δηλαδὴ καὶ οὕτως, ὡς ἐρρέθη, ἀμβλυνθέν. Σκῶλος δὲ πυρίκαυστος, εἶδος σκόλοπος, ὃν ἀπεξύναντες ἀγρόται, πυρακτοῦσιν, ὡς ἂν τὸ ἄκρον ὀξυνθὲν καὶ πιληθὲν καὶ διὰ βαφὴν, εἴη ἀντὶ βέλους, πεποναῖ δυνάμενον ὡς διὰ αἰχμή. οὕτω που καὶ Ὀδυσσεὺς ἐλάϊνον μοχλὸν κατὰ Κύκλωπος ἀπεξύνας, ἐπυράκτωσεν. ἕτεροι δὲ, εἶδος ἀκάνθης τὸν σκῶλον φασὶν, ἥτις πυρωθεῖσα, ἰσχυρὸς γίνεται. ἅπαξ δὲ νῦν ἡ λέξις εἴρηται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σκώλου, καὶ τὸ σκῶλον ἐπὶ ἐμποδίου οἱ μεθ' Ὅμηρον ἔθεντο κατὰ γελοῖον μὲν πλασμόν. ὃς πολλαχοῦ δηλούμενος, ἔχει σὺν ἄλλοις περὶ αὐτὸν, καὶ τὸν τοῦ μύρου ἀλάβαστρον. οὐ κοινότερον οὐδετέρως τὸ ἀλάβαστρον. ἔτι δὲ καὶ τὸν ναῦλον, ὃν ὁ μὲν κωμικὸς, ἀρσενικῶς προάγει, διὰ, ἀπόδος τὸν ναῦλον. ἄλλοι δὲ, κατὰ γένος οὐδέτερον. διὰ. λαλῶν τὰ ναῦλα, καὶ δ' αἰεὶ ἐρυγγάνων. ὁμοίως καὶ τὸν ζυγόν. οὕτω καὶ οὐδέτερον τὸ ζυγὸν, ὡς δῆλον σὺν ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ, βαδίζουσιν αἱ σπεῖραι κατὰ ζυγά. Ὅτι ἔβαλέ τινα δουρὶ Μηριόνης αἰδοίων τε μεσηγὺ καὶ ὀμφαλοῦ, τουτέστι περὶ τὸ ἦτρον, ἔνθα μάλιστα γίνεται ἄρης, τουτέστι πληγὴ καὶ τραῦμα, ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι. διὰ τὸ καιριώτερον εἶναι δηλονότι τὸ ἦτρον, καὶ ὀδυνᾶσθαι τῇ πληγῇ. ὅθεν φασὶν ὡς οἱ διακοντοῦντες τοὺς ἰδιωτικοὺς, οὐ κεντοῦσι κατωτέρω τοῦ ὀμφαλοῦ, ἵνα μὴ γίνωνται σπασμοί. τὸ δὲ ἔβαλε δουρὶ, κατωτέρω παραπειῶν, ἔνθα οἱ ἔγχος ἔπηξέ φησιν. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι ὅτι ὥσπερ ὁ Σαρπηδὼν φθάσας ἔνυξέ τινα, εἶτα ἐξέσπασεν ἔγχος, ὁ δ' ἑσπόμενος περὶ δουρὶ πίπτει, οὕτω καὶ ὧδε Μηριόνου περί τινος ἦτρον ἐγχρίψαντος, ὁ πληγεὶς ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ἤσπαιρεν, ὡς ὅτε βοῦς, τόν τ' οὔρεσι βουκόλοι ἄνδρες ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα βίῃ δήσαντες ἄγουσιν, ὣς ὁ τυπεὶς ἤσπαιρε μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν. καὶ ὅρα ὅτι ἀδιαφόρως ἐν κατὰ τὴν ἀρχὴν ἐνταῦθα κεῖσθαι δοκεῖ, ἢ τὸ βληθῆναι δουρὶ, ἢ τὸ τυπῆναι. εἰ γὰρ κυρίως ἐβλήθη, πῶς ἐτύπη, καὶ αὖ πάλιν, εἰ ἐτύπη, πῶς ἐβλήθη; διαφορᾶς ἐν ἄλλοις φανερᾶς οὔσης, τοῦ τύπτειν τε καὶ βάλλειν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς καθόλου φησὶν ὀϊζυροὺς τοὺς βροτοὺς ὑπὲρ παθῶν τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσθενείας. δύναται δὲ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ παρόντων νοεῖσθαι. τὸ δὲ ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ἔχει τι ἀστεῖον ἀνταποδόσεως. Μηριόνης τε γὰρ μετασπόμενος ἀπιόντα βάλε δουρὶ τὸν ἄρτι βληθέντα, καὶ αὐτὸς ἑσπόμενος περὶ δουρὶ, ἀσπαίρει. ἰλλάσι δέ φασι κατ' Ἴωνας δεσμοὶ ἐξ ἱμάντων, ἢ λύγων, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ ἢ ἴλλω τὸ συστρέφω, ὡς ἐν τοῖς περὶ στρεβλώσεως. λέγεται γὰρ καὶ ἐπὶ τοιαύτης σημασίας τὸ εἱλεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ Παυσανίας εἰπὼν, εἱλάειν, στρεβλοῦν, πιέζειν. μάλιστα δὲ ἐπὶ ὑγρῶν οἰκεία ἡ λέξις, διὰ σταφυλῶν κατ' αὐτὸν ἢ ἐλαιῶν. καὶ εἱλεῖν, τὸ συνάγειν φησὶν εἰς ταυτὸ σταφυλάς. ἕτερος δὲ τεχνικὸς, φησίν. εἱλεῖν, ἐκπιέζειν ἐλαίας ἢ σέμφυλα. ἰστέον δὲ ὅτι ἰλλάδες, οὐ μόνον αἱ νῦν ὁμηρικῶς εἰρημέναι, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ κίχλαι. ἰλλὰς γάρ φασιν εἶδος κίχλης. τρία δὲ γένη κιχλῶν. ὧν ἡ πρώτη καὶ μεγίστη, κίσσῃ πάρισος, ὡς καὶ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ κεῖται. καλεῖται δὲ ἰξοφάγος αὕτη, ἐπείπερ ἰξὸν ἐσθίει. ἑτέρα δὲ ὀνομαζομένη τριχὰς, ἴση τῷ κοσσύφῳ. τρίτη δὲ, ἐλαχίστη τῶν ἄλλων, ἰλλὰς λεγομένη. κατὰ δέ τινας, τυλάς. συναγελαστικὴ καὶ νοσσεύουσα κατὰ τὰς χελιδόνας. τὸ δὲ βίῃ, διασαφητικόν ἐστι τοῦ οὐκ ἐθέλοντα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀσπαίρειν, ἐπὶ βοὸς εἴρηται σπωμένου, καὶ οὐκ ἐθέλοντος ἕπεσθαι τοῖς ἄγουσιν. ἐντεῦθεν δὲ ἡ λέξις μετῆκται εἰς τοὺς ἐν τῷ θνήσκειν ἀσπαίροντας, ἐξ οὗ καὶ τὸ σπαρίζειν, εὐχρηστότερον ὂν τοῦ σκαρίζειν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σπαίρειν καὶ τὸ σπαρίζειν, οὐκ ἀνάγκην ἔχει ἐφέλκεσθαι τὸ ἄλφα φύσει, γίνεται γὰρ ἀμφότερα ἐκ τοῦ σπῶ. οἰκειοῦν τῷ ἀσπαίρειν, ἢ ἐπίτασιν δηλοῖ, ἢ καὶ ἄλλως πλεονάζον, προσῆλθε τὸ α. οὕτω δὲ πλεονασμὸς τοῦ α ἐστὶ καὶ ἐν τῷ ἄσταχυς, στάχυς γὰρ τὸ κοινόν. καὶ ἐν τῷ ἀσαφὲς, σαφὲς γὰρ τὸ ἀπλεόναστον, ἢ ἄλλως καὶ ὁ σαφής. ὅμοιον καὶ τὸ ἀπαμείρεται ἀντὶ τοῦ μερίζει ἀπὸ τοῦ μείρω. καὶ τὸ ἄνηστις, ἐκ τοῦ νῆστις, ὡς παρὰ Κρατίνῳ, καθὰ γράφει Ἀθήναιος. οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. τὸ δὲ οὔτι μάλα δὴν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ μίνυνθα. ἀμφοῖν δὲ αὖ, τὸ, ὄφρά οἱ ἔγχος ἀνεσπάσατο ἐγγύθεν ἐλθὼν ἥρως Μηριόνης. ὅπερ ἐπὶ Ἰδομενέως, ἔγχος ἐξέσπασεν ἔφη ἐνεργητικῶς. εἰς πλεῖον δὲ ἐξαίρει φαίνεται τὰ εἰρημένα, ἐν τῷ, τὸν δὲ, σκότος ὄσσε κάλυψε. δῆλον γάρ, ὡς οὐκ ἐπὶ πολὺ ὁ τυπεὶς ἤσπαιρεν, ἐπεὶ ἀνασπασθέντος ταχὺ ἀναγκαίως τοῦ δόρατος, εὐθὺς τέθνηκεν. ἐκ δὲ τοῦ μίνυνθα καὶ τοῦ οὐ μάλα δὴν, ὁ μινυνθάδιος καὶ ὁ οὐ δηναιὸς, ὅπερ ἀλλαχοῦ τὸν θεομαχοῦντά φησιν. Ὅτι τὸ τοῦ Ἑλένου ξίφος, θρηΐκιον μέγα καλεῖ, εἰπών. Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην, Θρηϊκίῳ, μεγάλῳ. ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξεν. ἡ μὲν, ἀποπλαγχθεῖσα, χαμαὶ πέσε καί τις Ἀχαιῶν μαρναμένων μετὰ ποσσὶ κυλινδομένην, ἐκόμισε. καὶ ὅρα ὡς ἀορίστως εἶπε κἀνταῦθα διὰ πιθανότητα, οὐκ ὀνομάσας τίς ἦν ὁ κομισάμενος τὴν τρυφάλειαν. ἡ δὲ κόρση ὅτι καὶ κόρρη λέγεται, ἱκανῶς ἔγνωσται ἀλλαχοῦ. ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, πληγή τις ὂν ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιαγόνα καὶ κρόταφον. κόρρην δέ φασι καὶ κόρσην, ἤγουν τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσι. διὸ καὶ προπηλακισμὸς ἰσχυρός φασι τὸ ἐπὶ κόρρης, καὶ μᾶζον τοῦ κονδύλου. ἀπὸ τῆς κόρσης δὲ, εὕρηται ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ τὸ δίκορσον, ἀντὶ τοῦ δικόρυφον, διπλαῖς,

δικέφαλον. εἴρηται δὲ ἴσως τὸ δικραὲς, εἰς ὅμοιον τῷ δίκρανον. Εἰς δὲ τὸ, ξίφει μεγάλῳ, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς μόνοι ἐν βαρβάροις οἱ Θρᾷκες μεγάλοις ξίφεσι χρῶνται. τινὲς δὲ, ῥομφαίαν τὸ τοιοῦτον ξίφος ἐνόησαν. καλῶς δὲ παρεσημήνατο μέγα εἶναι τὸ ξίφος, ἵνα πιθανὸν δόξῃ τὸ δι' αὐτοῦ ἀποραχθῆναι σὺν τῇ ῥηθείσῃ κόρσῃ, καὶ αὐτὴν τὴν τρυφάλειαν. Ἀράσσειν δὲ γίνεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἄρης ὁ σίδηρος, δηλοῖ δὲ τὴν ῥᾳδίαν καὶ ἄπονον ἐκκοπήν. ἀποπλαγχθῆναι δὲ ἀστείως ἐρρέθη νῦν, τὸ πόρρω πεσεῖν τοῦ οἰκείου τόπου καὶ ἐκτιναχθῆναι. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα ἐπὶ ὀϊστοῦ φησὶ τὸ, πολλὸν ἀποπλαγχθείς. Ὅτι ὁ προειρημένως μεγάλῳ ξίφει χρησάμενος Ἕλενος, αὐτίκα νῦν τόξον κατὰ Μενελάου μεταλαμβάνει ποικίλος ὢν ὡς εἰκὸς τὴν ὁπλιτικήν. φησὶ γὰρ, ὡς Μενέλαος μὲν ἔβη, ἐπαπειλήσας Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι, ὀξὺ δόρυ κραδάων. ὁ δὲ, τόξου πήχυν ἀνέλκε, ὅ ἐστιν ὡς καὶ προεδηλώθη τόξον πολυφασικῶς. οὕτω γοργὸς καὶ παντοίως εὐεργὴς ὁ Πριαμίδης οὗτός ἐστιν, πολυειδῶς τῇ μάχῃ χρώμενος. τὼ δὲ φησὶν ἤτοι οὕτως, ὁμαρτήτην. ὁ μὲν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δ' ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. Πριαμίδης μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν ἰῷ θώρηκος γύαλον, τὸ καὶ προγραφέν. ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. πρὸς ὃ παραβολὴν ποιῶν, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ πλατέος πτυόφιν μεγάλην κατ' ἀλωὴν θρώσκωσι κύαμοι μελανόχροες, ἢ ἐρέβινθοι, πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ καὶ λικμητῆρος ἐρωῇ, ὣς ἀπὸ θώρηκος Μενελάου κυδαλίμοιο πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. καὶ οὕτω μὲν ὀϊστεύσιν Ἕλενος. Μενέλαος δὲ τὴν τοξοφόρον ἔβαλε χεῖρα. ἐν δ' ἄρα τόξῳ ἀντικρὺ διὰ χειρὸς ἐλήλατο χάλκεον ἔγχος. ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων, χεῖρα παρακρεμάσας. τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος, ὡς οἷα τι ἐφόλκιον. οὕτω γὰρ εἰπεῖν δίδωσιν ἡ τοῦ ἐφέλκετο λέξις. καὶ ὅρα ὡς γραφικῶς διαφράζει τὸ πρᾶγμα ὁ ποιητὴς, ὡς οἷα ἑωρακὼς αὐτός. Σημείωσαι δὲ καὶ τὸ ἀφελὲς καὶ γλυκὺ τοῦ παρακρεμάσας καὶ τοῦ ἐφέλκετο. ταῦτα δὲ καὶ ἐνάργειαν ἔχουσι δηλοῦντα τὸ καίριον τῆς βολῆς, ὑφ' ἧς ὡς ἄψυχόν τι παρακρέμαται ἡ χεὶρ ἐφελκομένη τὸ ἔγχος. Ὅρα δὲ τὴν ποιητικὴν ἐπίνοιαν καὶ εὑρεσιλογίαν, καὶ ἐν τῷ πρὸ τούτων μὲν ἐπὶ Σαρπηδόνος, τῷ μηρῷ τὸ δόρυ παρασύρεσθαι, ὃ καὶ βαρύνει ἐκεῖνον. Ἑλένου δ' ἐνταῦθα τὴν χεῖρα τὸ δόρυ ἐφέλκεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι ἄναξ καὶ ἄνακτις, οὐ μόνον ἐπὶ βασιλέως ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, Ἑλένῳ ἥρωϊ ἄνακτι. ἀλλὰ ἐδήλου μὲν ἡ λέξις καὶ ἄλλα τινὰ ὡς ἑτέρωθι γέγραπται. καὶ ἔτι δέ φασι τάγμα ἔνδοξον ἐν Κύπρῳ, ἄνακτες καλούμενον. πρὸς οὓς ἀνεφέρετο ὅσα ἐκάστης ἡμέρας πρὸς τῶν ὠτακουστούντων, ὅ, τι ἂν ἀκούσωσιν. ἐπὶ διορθώσει δὲ τούτων ἦν τῶν κατὰ τὴν νῆσον. οἱ δὲ τοιοῦτοι ὠτακουσταὶ εἶεν ἂν καὶ πευθῆνες ὡς ἀπὸ τοῦ πεύθω, οὗ παράγωγον ἡ πύσις. διὸ καὶ σέλας ἐπὶ τοῦ αἰολίδος κατὰ πύσιν ἅμα καὶ οἰκισμὸν τῆς χώρας. ἀνάλογον δὲ πάντως τῷ πεύθω, πύσις. καὶ τῷ κεύθω, κύσις. ἡ κεύθουσα ἴσως ὑγρὸν φυσικόν. Τὸ δὲ ὁμαρτήτην, οἱ μὲν, ἐπίρρημα νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἕτεροι δὲ ῥῆμα κρειττόνως φασὶν, ἀντὶ τοῦ ἠκολουθήσαν κατὰ τὴν βολήν. οἱ δέ φασι τριπλῆν ἐνταῦθα εἶναι γραφὴν, ἁμαρτήδην, καὶ ὁμαρτήδην, καὶ διὰ τοῦ ται ὁμαρτήτην. ἐν πᾶσι δὲ, δηλοῦσθαι τὸ ὁμοῦ. εἰ δὲ καὶ ἔστι ῥῆμα τὸ ὁμαρτήτην παραληγόμενον τῷ ητα, ἐκ τοῦ ὁμαρτησάτην συγκέκοπται. Τὸ δὲ, τὼ δ' ἄρ' ὁ μὲν, ἔγχεϊ ὀξυόεντι ἵετο ἀκοντίσαι, ὁ δὲ, τοξεῦσαι, σχῆμα προεπεζευγμένον ἐστὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, φθάνει γὰρ ἐπιζεῦξαι τοὺς ποιοῦντας, εἶτα διαιρεῖ αὐτοὺς καθ' ἕνα. καὶ τοῦτο μὲν, ἐν δυϊκῷ ἀριθμῷ, μετ' ὀλίγα δὲ πληθυντικῶς προεπιζευγνύει ἐν τῷ, οἱ δὲ, Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, Πείσανδρος δὲ οὕτασε. μυρία δὲ τοιαῦτα παρά τε τῷ ποιητῇ καὶ παρ' ἄλλοις. Τὸ δὲ ὀξυόεν ἔγχος, ὀξὺ δόρυ ἀνωτέρω ἔφη. ἐν δὲ τῷ, ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, προσυπακουστέον τὸ ἔβαλεν, ὃ κατωτέρω κεῖται. οὐ γὰρ δήπου ὡς ὁ Μενέλαος δόρατι, οὕτως ἀκοντίζειν καὶ διὰ νευρᾶς. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα, σύλληψις. Τὸ δὲ, ἀπὸ νευρῆφιν, εἰ καὶ νοεῖται κοινότερον ἀντὶ τοῦ ἀπὸ νευρᾶς, ἀλλ' οὐκ ἂν ἔχοι καὶ ἀπὸ γενικῆς γενέσθαι τοῦ νευρῆς ἀποβολῇ τοῦ σ, εἴη δὲ ἂν μάλιστα ὡς ἐπίρρημα ἔχον περιττὴν συνήθως τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ἵνα ᾖ, ὡς βίη βίηφι, οὕτω καὶ νευρῇ νευρῆφι, καὶ μετὰ προθέσεως ἀπὸ νευρῆφι. ἐν δὲ τῷ, Πριαμίδην μὲν ἔπειτα κατὰ στῆθος βάλεν, ἀργὸν οὕτω κεῖται τὸ ἔπειτα ἀντὶ τοῦ δὴ κατὰ τοὺς παλαιούς, ὃ μὴν ὑστεροχρονίαν δηλοῖ. ἁμαρτήδην γὰρ ἢ ὁμαρτήδην, ὅ ἐστιν ἅμα καὶ ὁμοῦ ἀφῆκεν Ἕλενος ὀϊστὸν καὶ δόρυ Μενέλαος, καθάπερ καὶ Σαρπηδὼν καὶ Τληπόλεμος δόρατα. ἔνθα δὲ τὸ ἅμα, ἐκεῖ χώραν οὐκ ἔχει τὸ μετέπειτα. ἐν δ' ἄρα τῷ, φοῖνιξ μὲν πρῶτον, αὐτὰρ ἔπειτα αἶσα, ἀριδήλως τὸ ἔπειτα, τὸ μετὰ ταῦτα δηλοῖ. ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἄλλοις τῶν Ὁμηρικῶν, τὸ ἔπειτα οὕτω σημαινόμενον εὕρηται. ἐν δὲ τῷ, ἀπὸ δ' ἔπτατο καὶ ἑξῆς, κύκλος ἐσχημάτισται παρ' ὀλίγον. εἰπὼν γὰρ ἀπὸ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός, εἶτα ἐμβαλὼν τὴν εἰρημένην παραβολὴν, ἐπάγει μετὰ τέσσαρας στίχους. ἑκὰς ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. τοιοῦτον δέ τι καὶ πρὸ ὀλίγου ἐσχημάτισται ἐν τῷ περὶ φλεβός. καλὸν δὲ δὶς ῥηθὲν τὸ ἔπτατο ἐπὶ πτερόεντος ὀϊστοῦ. ἡ δὲ ῥηθεῖσα παραβολὴ, πάνυ ἀστεία. τὸν γὰρ οὐκ εὐστόχως βληθέντα ὀϊστὸν οὐδὲ λίαν τοῦ σκοποῦ τυχόντα, οὐδὲ βέλος κρίνει ἐκ χειρὸς καὶ τόξου ἀφεθὲν, ἀλλὰ κυάμῳ ἢ ἐρεβίνθῳ εἰκάζει. οὐ πεμφθέντι κατὰ τάχος, ἀλλά πως ἀποτιναχθέντι καὶ ἀέρα μόνον τύψαντι. πλὴν δὲ, οὐ διὰ οὐ γῆν ἀναρρίπτουσιν, ἀλλὰ λικμητοῦ ἀναβάλλοντος τὰ κλεῳμένα τοῦ καὶ εἰς τύπον ἐσχηματισμένου χειρὸς δακτύλων. διὸ τῇ ἐκ τοῦ βασιλικοῦ θώρακος ἀποπλανήσει τοῦ ὀϊστοῦ, ἥτις κατὰ τὴν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ Ἑλένου ἄπρακτον συνδιασεῖται βολὴν, δόξοι ἂν ὁ ποιητὴς μυκτηρίζειν ὡς οἷα ἀπὸ ξυλίνης καὶ ὁμωνύ-

μως

μένης λεγομένης χειρὸς, εἰκῆ ἀφιεμένου τοῦ βέλους, εἶτα εἰς ἀέρα μάτην ἀποπαλθέντος. ὃ καὶ κυάμῳ εἴκασε καὶ ἐρεβίνθῳ, διὰ τὸ τῶν σπερμάτων τούτων ἁδρότερον. οὐ γὰρ ἔδει βέλος ἡρωϊκὸν, οὕτω ἤπου τοιούτῳ σπορίμῳ βραχυτάτῳ παρεικάσαι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν ἐπὶ βέλους ψαύσαντος μὲν, ἀπρακτήσαντος δὲ, τὸ πέτεσθαι εἶπεν. ἐν δὲ τῷ, καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι μενεαίνων, ἐπὶ βέλους ἀφεθέντος καὶ μήπω βαλόντος, δῆλον, ὡς ἄλλο τὸ ἐπιπτέσθαι, καὶ ἄλλο τὸ ἀποπτέσθαι. θαυμάζουσι δ' ἐν τούτοις οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν, καὶ ὡς πρᾶγμα ταπεινὸν τὸ κατὰ κυάμους καὶ ἐρεβίνθους, καὶ ἐννοίαις εὐτελῆ, ἐπιθέτοις τισὶ ὑψώσας ἐσέμνυνε, ἐπικαλύπτων τὸ ταπεινόν. καὶ λέξεσι μεμιγμέναις ἐπῆρε. καὶ ταῖς ἐν τῷ τέλει προσθέσεσιν ἐξωράισε. τῷ, πνοιῇ, καὶ λιγυρῇ, καὶ ἐρωῇ. Τὸ δὲ πτυόφιν, ληφθὲν καθ' ἑρμηνείαν ἀντὶ πτύου κατὰ πτῶσιν γενικὴν, σύνταξιν καινὴν οὕτω προέλκυσε τὸ, ἀπὸ πλατέος πτυόφιν. ὅτι δὲ τὸ πτύον καὶ πτέον ἔλεγον οἱ ἀττικοὶ ὕστερον, Αἴλιος Διονύσιός φησιν. ἕτερος δέ τις, λέγει πτέον, οἱ ἄλλοι. πτύον δὲ, Σοφοκλῆς. ἀκολούθως δηλαδὴ τῷ ποιητῇ. Μεγάλην δὲ ἀλωὴν λέγει, ἢ τὴν ὡς εἰκὸς τοιαύτην οὖσαν, ἢ τὴν πολυχώρητον καὶ διὰ τὸ κυκλικὸν σχῆμα μεγάλην. ψιλοῦται δὲ ἡ ἀλωὴ ὡς καὶ ἡ ὁμηρικὴ δηλοῖ συναλοιφὴ, ἐν τῷ, κατ' ἀλωήν, παρὰ τὸ ἀλοιῶ, ἢ ἀλοῶ ἐκταθέντος τοῦ ο εἰς μέγα ω. ἡ μέντοι ἅλως, ὡς ἀπὸ τοῦ ἅλις ἢ ἁλίζω, δασύνεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁμήρου εἰπόντος, κύαμοι μελανόχροες, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τοὺς κυάμους, ὡς μέλανας οὐκ ἐσθίουσιν οἱ ἱερεῖς. οἷς καὶ λόγον φασὶν εἶναι ἱερὸν, τουτέστιν. ἶσόν τοι κυάμους τε φαγεῖν, κεφαλάς τε τοκήων, διὰ τὸ ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι ἠδὲ ἀνάβαθμον ἐξ ἀΐδαο ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν. οἱ δέ φασιν ὅτι ἐπὶ κρόνου, ἄρτος ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο τοῖς ἀνθρώποις, ὕστερον δὲ μὴ γίνεσθαι αὐτῶν ἐπετράπη, ἵνα μηδ' ὅλως μνήμη τοῦ κρόνου φυλάττοιτο. ὡς δέ οἱ κύαμοι, καὶ πύαμοι ἐλέγοντο διὰ τὸ πῖ, ὅθεν καὶ πυανεψιὼν μὴν ἀπὸ τῶν τοιούτων πυάμων, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὡς ὑπὲρ διὰ τὸ ποσὸν κύαμον βραχὺ μέλαν, ἐπιθετικῶς οἱ κύαμοι καλοῦνται μέλανες, ἔστι καὶ τοῦτο παράδειγμα σαφὲς, τοῦ ἀπὸ μέρους καλεῖσθαι τὸ πᾶν. παρὰ τὸ κύειν δὲ αἷμα σύγκειται οἱ κύαμοι, ὧν ἡ κλῆσις ἔτι σώζεται πολλαχοῦ τῶν ἑῴων, οἳ κυάμιά φασιν αὐτοὺς, ὑποκορίζοντες. ὅτι δὲ καὶ ἄγριοι κύαμοι γλυκύτεροι μὲν τῶν ἡμέρων, βραχεῖς δὲ, ἡ πεῖρα μέχρι καὶ νῦν δείκνυσιν ἐνιαχοῦ. δῆλον δ' ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ ὅτι συνθέτως θερμοκύαμοι λέγονται, οἱ καὶ ἀσυνθέτως θέρμοι λεγόμενοι, ὧν ἴδιον μὴ ἐμφύειν ζῶα διὰ πικρότητα καὶ δριμύτητα. κατὰ γὰρ Θεόφραστον, θέρμος καὶ ὄροβος καὶ ἐρέβινθος μόνα τῶν χεδροπῶν, οὐ ζωοῦται διὰ τὴν ῥηθεῖσαν αἰτίαν. ὅτι δὲ καὶ αἰγύπτιος ἐλέγετό τις κύαμος, οὗ ῥίζαι παρὰ Νικάνδρῳ ἐν θηριακοῖς τὰ ὑπ' ἀλεξανδρέων καλούμενα κολοκάσια, ὧν παρώνυμος ἀθηνᾶ κολοκασία ἐν σικυῶνι. καὶ ὅτι τὸ φυτὸν, οὗ ἡ ῥηθεῖσα ῥίζα καὶ ὁ κύαμος, κιβώριον ἐκάλουν, ἱστορεῖ Ἀθήναιος. εἰ δὲ καὶ ὁ κύαμος λέγεται, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ὡς δῆ κατ' ἐξοχὴν, διὰ τὸ τοῦ ὀσπρίου ἀπολαυστικόν. ἐκ τοῦ ἔω γὰρ τὸ πληρῶ καὶ ἀπολαύω τὸ ἔτνος. ἄλλως δὲ τὸ ἔτνος ἐπὶ παντὸς ὀσπρίου λέγεται γενικώτερον, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἔτνος κυάμινον. πρὸς διαστολὴν γὰρ αὐτὸ εἴρηται. Ἕρμιππος δὲ τραγήμασιν ἐντάττων κυάμους καὶ ἐρεβίνθους, συναριθμεῖ καὶ χόνδρον, πυρὸν, μέλι, σησαμίδας, καὶ καννα-βίδας. ἐρεβίνθων δὲ μνεία, καὶ παρὰ Ξενοφάνει ὡς χλωρῶν ὄντων ἐν συμποσίῳ. φησὶ γάρ. πίνοντα γλυκὺν οἶνον ὑποτρώγοντ' ἐρεβίνθους. μέμνηται δ' αὐτῶν καὶ ὁ ἀριθμήσας οὕτω, ὦχρος, λάθυρος, φηγὸς, βολβὸς, τίφη, ἐρέβινθος, ἀχράς. δῆλον δ' ὅτι ὦχρος μὲν καὶ λάθυρος, ὄσπρια ὡς καὶ ἐρέβινθος. φηγὸς δὲ, βάλανοι φήγινοι οἷαι τρώγεσθαι. βολβὸς δὲ, κρόμμυόν τι ἄγριον, οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. πολὺς δὲ αὐτὸς καὶ ἐν ἀττικῇ. τίφη δὲ, βρώσιμόν τι καὶ αὐτὸ, ὃ καὶ σημείωσαι. ἀχρὰς δὲ, ἀπίους σημαίνει ἀγρίους κυρίως. ὅτι ἐρεβίνθων μνεία καὶ παρὰ τῇ Σαπφοῖ ἐν τῷ, χρύσειοι ἐρέβινθοι ἐπ' ἀιόνων ἐφύοντο. λέγει δέ φασι χρυσείους ἐκείνη ἐρεβίνθους τοὺς κατὰ πύξον ὠχρούς, οὓς δηλοῖ καὶ ὁ εἰπὼν ὡς κρείττους οἱ λευκοὶ τῶν μελάνων καὶ οἱ πυξοειδεῖς. ἐλέγοντο δέ τινες ἐρέβινθοι, καὶ κριοὶ, ἴσως ὡς μεγάλοι, ὁμωνύμως τῷ μυθευομένῳ κριῷ. Ποσειδῶν δέ φασιν εὗρεν ἐρεβίνθους. ἔνθα δὲ ὁ κωμικὸς λέγει τὸ, ἐρεβίνθου δραττόμενον, παίζει πρὸς ἀνδρὸς μόριον. οὗ τὸ ἑτερογενὲς, κριθὴν ἔφη τις. ὅτι δὲ οὐ μόνον φηγοῦ βάλανοι ἀλλὰ προσφυέστατα καὶ φοινίκων, τέτακται εἰς εἴδησιν. ἐλέγετο δέ φασι καὶ διὸς βάλανος, τὸ ποντικὸν κάρυον, ὃ καὶ ἡρακλεωτικὸν ἐκαλεῖτο. καὶ εὐβοϊκὰ δέ φασι κάρυα κάστανα καὶ σαρδιανὰ, βάλανοι ἐκαλοῦντο. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς, ἑκὰς ἔπτατο, καὶ τὴν βολὴν βιαίαν εἶναι δηλοῖ, καὶ τὸν θώρακα τοῦ βασιλέως πάνυ στεῤῥόν. ὅτι δὲ τὸ ἀποπλαγχθῆναι, πολλαχοῦ καὶ ἐπὶ ὅπλων κεῖται, δεδήλωται καὶ ἐν τῷ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. τὴν δὲ τοξοφόρον χεῖρα περιφράζων, φησίν. ἥ ῥ' ἔχε τόξον. τοῦτο δὲ ἀμφιβόλως ἔχει. ἢ γὰρ κατ' εὐθεῖαν νοητέον, ἥτις χεὶρ εἶχε τὸ τόξον, ἢ ἐπιῤῥηματικῶς ὡς ἐκ δοτικῆς, ἔνθα εἶχε τὸ τόξον ὁ ἕλενος. σφοδρὸν δὲ τὸ τῆς βολῆς, εἰ τὴν χεῖρα διασχὸν τὸ ἔγχος, ἠλάθη καὶ διὰ τοῦ κρατουμένου τόξου. Τὸ δὲ, ἂψ δ' ἑτάρων καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος, ἐν πολλοῖς τόποις κεῖται, καθὰ καὶ ἕτεροι. οἷα μὴ ὀκνοῦντος τοῦ ποιητοῦ τὸ ἐλλόγιμον ταυτολόγημα. Ὅτι τὴν τοῦ ἑλένου χεῖρα βληθεῖσαν, ἐθεράπευσεν ὁ ἀδελφὸς ἀγήνωρ, οὕτω. ἔγχος μὲν, ἐκ χειρὸς ἔρυσεν. αὐτὴν δὲ, ξυνέδησεν ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ σφενδόνῃ, ἣν ἄρα οἱ θεράπων ἔχε ποιμένι λαῶν. λέγει δ' ἐνταῦθα ὁ σχολιαστὴς, ὅτι ἐρίοις πάλαι τὰ κῶλα τῆς σφενδόνης συνέπλεκον καὶ οὐ νεύροις ὡς ὕστερον, ἵνα τοῦ ἐρίου ὑπενδιδόντος, διατείνοιντο αὐτὰ ἐν τῇ

ἀπορρίψει. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς ἐν περιφράσει ἄωτον οἰὸς εἰπὼν ἁπλῶς τὸ ἔριον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, προσέθετο τὸ εὔστροφον, ἵνα μὴ ἄωτον οἰὸς ἄρτι νοήσωμεν τὸ ἀκατέργαστον ἔριον. ὡς ἂν δὲ αὖ πάλιν μὴ τὸ ἁπλῶς οὕτως ἐρίου νῆμα νοηθείη, ἐπήγαγε τὸ εἶδος, τὴν σφενδόνην. ἥτις καὶ αὐτὴ, εὔστροφον οἰὸς ἄωτον οὖσα ὡς δεδήλωται, ἔχει εἰς διαφορὰν εἰδικὴν τὸ πετροβολεῖν, ἵνα ᾖ σφενδόνη, εὔστροφον οἰὸς ἄωτον πετροβόλον. ἐτυμολογία δὲ αὐτῆς, τὸ σπεύδειν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σφενδᾶν, ἐπισπεύδει γὰρ οἷον αὐτὴ καὶ κατεπείγει τὴν τῶν λίθων ἄφεσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἑξῆς που εἰπὼν, τόξοις καὶ εὐστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, οὐ προσέθηκεν ἐκεῖ καὶ τὸ σφενδόνη. ὡς ἤδη ἑρμηνευθέν. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ [illegible] καὶ πολύχρυσον τοῦ Πινδάρου, ἄωτον γίνεται προσλήψει συλλαβῆς, ὡς εἴδω εἴδωλον, δηλοῦται καὶ αὐτὸ ἐν ἄλλοις. Ὅρα δὲ ὡς πολλάκις ὀργανίων παράχρησις διά τινας ἀνάγκας γίνεται, εἴγε καὶ ἡ ῥηθεῖσα σφενδόνη ἐνταῦθα εἰς ἕλκους ἔνδεσμον ἐχρησίμευσε. θεράπων δὲ ὅπλον αὐτοῦ, οὐ μὴν ἥρως, οὐδὲ γὰρ ἔχρῃζεν. δῆλον δ' ὅτι καὶ σφενδονήτας εἶχεν ὁ τρωϊκὸς πόλεμος. θαυμάσιος δὲ ὁ ποιητὴς τῆς τε πολυπειρίας τῆς τε χρηστομαθείας, πολλὰ παρεντείρων τῇ ποιήσει ἐπέκεινα τῶν προκειμένων, ἄξια. εἰ δὲ ἡ τοῦ Ἑλένου χεὶρ τῇ σφενδόνῃ περιδεθεῖσα θεραπεύεται, εἴτε καὶ προσεδεήθη ἑτέρας ἰατρείας ὕστερον, τί χρὴ ζητεῖν.

Ὅτι κεῖται παρατατικὸς ἐνταῦθα τοῦ εἴω ῥήματος. φησὶ γάρ. Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου ἤιεν, ὅ ἐστιν ἐπορεύετο. ἐπῆκται δὲ μετ' αὐτὸ καὶ τὸ, ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, ἤγουν κατ' ἀλλήλων. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται ἀποστροφῆς σχῆμα ἐν τῷ, τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ, θανάτοιο τέλοσδε, σοὶ Μενέλαε δαμῆναι. προσφωνήσει δὲ ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα καὶ τὸν Πάτροκλον ἐν τοῖς ἑξῆς πολλάκις οἷα ἐπιστρεφομένη τοιούτων προσώπων ὡς ἀξίων λόγου. Ὅτι ἀστοχίαν βολῆς φράζει τὸ, Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος, ἤγουν οὐ κατ' εὐθὺ ἦλθεν, ἀλλ' εἰς πλάγιον ἐστράφη, ὃ καὶ ἔστι τὸ ἐφερμηνευτικὸν τοῦ ἥμαρτεν. Ὅτι καὶ ἑτέρου δόρατος καυλὸς ἐνταῦθα κλᾶται. Πείσανδρος γὰρ, σάκος Μενελάου οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι. ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρὺ, κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ ἔγχος. καυλὸς δὲ καὶ νῦν, τὸ ἄκρον ξύλον, ὃ ἐνίεται τῇ αἰχμῇ. ὁ δὲ τοῦτο δυστυχήσας, φρεσὶν ᾗσί φησι χάρη, καὶ ἔλπετο νίκην. μυκτηρίζων δὲ τοῦτο λέγει ὁ ποιητὴς, ὥστε οἰκεῖον ῥηθῆναι αὐτὸ, ἐπὶ τῶν ἐκ πεσόντων νίκης ἐλπιζομένης. Ὅτι Πείσανδρος ὁ τρωϊκὸς τοῦ ἔγχους αὐτοῦ κλασθέντος ὡς προσεχῶς εἴρηται, ἐπεὶ Ἀτρείδης ἐρυσάμενος ξίφος ἆλτο ἐπ' αὐτῷ,

Πείσανδρος δ' ἰθὺς Μενελάου κυδαλίμοιο
Ἤιε. τὸν δ' ἄγε μοῖρα κακὴ, θανάτοιο τέλοσδε,
Σοὶ Μενέλαε δαμῆναι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἀτρείδης μὲν ἅμαρτε, παραὶ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.
Πείσανδρος δὲ, σάκος Μενελάου κυδαλίμοιο
Οὔτασεν, οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἔσχετο γὰρ σάκος εὐρύ. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ
Ἔγχος, ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσι χάρη, καὶ ἔλπετο νίκην.
Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ἀργυρόηλον,
Ἆλτ' ἐπὶ Πεισάνδρῳ. ὁ δ' ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν
Ἀξίνην εὔχαλκον, ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ,
Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο.
Ἤτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης,
Ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτὸν. ὁ δὲ προσιόντα, μέτωπον,
Ῥινὸς ὕπερ πυμάτης. λάκε δ' ὀστέα. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν.
Ἰδνώθη δὲ πεσὼν. ὁ δὲ, λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Λείψετέ θην οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων
Τρῶες ὑπερφίαλοι, δεινῆς ἀκόρητοι ἀϋτῆς.
Ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς,
Ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες, οὐδέ τι θυμῷ
Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν
Ξεινίου. ὅς τε ποθ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν.
Οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον, καὶ κτήματα πολλὰ
Μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ.
Νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶν μενεαίνετε ποντοπόροισι
Πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Ἀλλά ποθι σχήσεσθε καὶ ἐσσύμενοί περ Ἄρηος.
Ζεῦ πάτερ. ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται.

ὑπ'

Οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι
Τρωσίν. τῶν, μένος αἰὲν ἀτάσθαλον. οὐδὲ δύνανται
Φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος,
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Ὧν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι,
Ἢ πολέμου. Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν.

ὑπ' ἀσπίδος εἵλετο καλὴν ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ, μακρῷ, ἐϋξέστῳ. ἅμα δ' ἀλλήλων ἐφίκοντο. αὐτὸς δηλαδὴ καὶ ὁ Μενέλαος. καὶ ὁ μὲν, κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης, ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτόν. Μενέλαος δὲ προσιόντα, μέτωπον ἤλασε δηλαδὴ ξίφει, ῥινὸς ὕπερ πυμάτης. λάκε δ' ὀστέα. τὼ δέ οἱ ὄσσε πὰρ ποσὶν αἱματόεντε χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν. ἰδνώθη δὲ πεσών. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, ἐσκύλευσέ τε καὶ εἶπε τὰ ῥηθησόμενα. Ὅρα δὲ ὅτι ἀξίνην φέρει ὁ Πείσανδρος, καινότερον ὁπλιζόμενος. ὥσπερ καὶ ἕτερός τις σφενδόνῃ ἐχρήσατο. καὶ ἄλλος, μεγάλῳ ξίφει. βαρβαρικὸν δὲ, τὸ ἀξίναις μάχεσθαι καὶ πελέκεσι. διὸ Τρῶές που, ὀξέσι πελέκεσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. καλὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα ἀξίνη, διὰ τὸ ὡς εἰκὸς κατακεκροτῆσθαι εἰς κάλλος. Τὸ δὲ ἐλάϊνον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλαία γέγονεν ἀποθέσει τοῦ ι τῆς διφθόγγου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλάα ἁπλικοῦ, ὡς δηλοῖ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ χρῆσις, καὶ ὁ κατὰ Διογένην ἀστεϊσμὸς τοῦ, μάστιξε δ' ἐλάαν, ἤγουν ἀπορράπτειν ἀπωσάμενος τὴν ἐλαίαν. κρεῖττον δὲ τὸ πρῶτον. ἐλάα γὰρ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημειώθη, οὐ τὸ δένδρον ἀλλ' ὁ καρπὸς αὐτοῦ. τεχνικῶς δὲ πέλεκυν ἐλάϊνον τῇ ἀξίνῃ χορηγεῖ ὁ ποιητὴς ὥς που καὶ τῷ σκεπάρνῳ. οἷα ἐστὶ τῶν τοιούτων εὖ εἰδὼς αὐτὸς, καὶ ἡμῖν ἐκ περιέργου πολυπειρίας χάριν εἰδῆσιν διδούς. οὐ γὰρ δήπου μάτην οὐδὲ τὰ τοιαῦτα παρασημαίνεται. πέλεκκον δὲ οὐδετέρως, ὁ στελεὸς, τουτέστιν ἡ λαβὴ τοῦ πελέκεως ἤτοι τῆς ἀξίνης διπλασιασθέντος τοῦ κ' ὡς ἐστὶ ἐν τῷ, ἡμιπέλεκκα. ἐκεῖνά γε μὴν οὐ στελεοὺς δηλοῖ, ἀλλὰ μικρούς τινας πελέκεας. καινότερον δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀμφὶ πρόθεσις δοτικῇ σύγκειται ἐν τῷ, ἀμφὶ πελέκκῳ. ὃ μακρὸν μὲν λέγει, ὡς μὴ σκεπάρνου ὂν ἀλλὰ ἀξίνης. ἐΰξεστον δὲ, διὰ τὸ καλὴν τὴν ἀξίνην εἶναι ὡς εὖ ἠσκημένην. Τὸ δὲ ἀλλήλων ἐφίκοντο, ἀντὶ τοῦ καθίκοντο καὶ ἥψαντο οἷα τῆς ἐπὶ προθέσεως ἀντὶ τῆς κατά ἐπὶ ἐναντιώσει κειμένης καὶ ἐνταῦθα. εἰ δὲ γράφεται ἀφίκοντο, λείπει ἡ κατά πρόθεσις, καὶ δηλοῖ ὡς ὁμοῦ κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐπαΐσσοντα νεῶν, ἤγουν ὁρμώμενον κατὰ τῶν νεῶν, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται. ἐν δὲ τῷ, κόρυθος φάλον ἄκρον ὑπὸ λόφον αὐτὸν, δηλοῖ φανερῶς ὑποκεῖσθαι καὶ ἐγγυτάτω εἶναι τοῦ λόφου τὸν φάλον. οὕτω δέ ἐστι ἐν τῷ, μέτωπον, ῥινὸς ὕπερ πυμάτης, περατοῦσθαι δηλοῖ τὸ μέτωπον πρὸς τῇ ἀρχῇ τῆς ῥινός. ἀπὸ δὲ τοῦ λόφου, καὶ λοφεῖον, οὐ μόνον παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀλλὰ καὶ παρ' ἑτέροις. διὸ καί φασιν, ὅτι λοφεῖον, θήκη λόφου περικεφαλαίας. ἀπὸ δὲ τῆς ῥινὸς, παρὰ Παυσανίᾳ ἔνρινον ἴσως ἐστὶ ἔρρινον διὰ δύο ρ, ἄρωμα ᾧ τὰς ῥῖνάς φασιν ἐνεχρίοντο. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ τὴν ῥῖνα, μύτιν καλέσαντες, οὐ φαύλως οὕτως ὀνόμασαν. ἔστι γὰρ ἐστὶ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐπὶ θαλασσίων μέντοι. Ἀριστοτέλης γοῦν φησι τὴν σηπίαν ἔχειν τὸ μὲν ὄστρακον ἐν τῷ νώτῳ, ἐν δὲ τῇ μύτιδι τὸν θολόν. αὕτη δέ φησιν κεῖται παρὰ τὸ στόμα αὐτῶν, κύστεως τόπον ἐπέχουσα. ἴσως δὲ ἡ αὐτὴ μύτις, καὶ μυκτὴρ ὑπ' αὐτοῦ λέγεται ἐν τῷ, αἱ σηπίαι καὶ αἱ τευθίδες νέουσιν ἅμα, καὶ συνεπόμεναι, τὰ στόματα καὶ τὰς πλεκτάνας ἐφαρμόττουσι καταντικρὺ ἀλλήλαις. ἐφαρμόττουσι δὲ ἐστὶ τὸν μυκτῆρα εἰς τὸν μυκτῆρα. εἰ δὲ καθὰ ὁ μυκτὴρ καὶ ἡ μύξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς καὶ ἡ μύτις, ἤδη δὲ ἐστὶ ὁ μυξῖνος, κεφάλου δέ φασι μικροῦ εἶδος οὗτος, εὑρετέον εἴπερ ἐστὶν ἄλλοθι. χρῆσις δὲ μυξίνου καὶ ἐν τῷ, λευκίσκων πλείονα εἴδη, κέφαλοι, κεστρεῖς. μυξῖνοι, χελλῶνες οἱ καὶ βάκχοι. εἰκὸς δὲ τοὺς μυξίνους εἴπερ λέγονται γενικῶς λευκίσκοι ὡς οἷα λευκοί, παρὰ τὴν γλαγόεσσαν γίνεσθαι μύξαν, ἣ κεῖται παρὰ τὸ ὀπισθίῳ. Λακεῖν δὲ, οὐχ ἁπλῶς τὸ φωνεῖν ἢ λαλεῖν ὡς οἱ τραγικοὶ διθυραμβικώτερον χρῶνται, καὶ ὁ κωμικὸς παίζει ἐν τῷ, ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων, ἀλλὰ ποιόν τινα ἦχον ἀψύχων σωμάτων ἡ λέξις δηλοῖ. ὅθεν καὶ ἡ ἐν ἱματίοις ἢ σαρκίοις λακὶς ὠνοματοπεποίηται. καὶ νῦν μὲν, ἐπὶ ὀστέων τὴν λέξιν ὁ ποιητὴς ἔθηκε. ποίων δέ που, ἐπὶ ξίφους αὐτὸ θήσει, ἐν τῷ, λάκε πέρι χροΐ χαλκὸς ἀτειρής. ἐν δὲ τῷ, ὄσσε αἱματόεντε ἢ αἱματόεντι, γράφεται γὰρ ἀμφοτέρως, εἰ μὲν αἱματόεντε ἐρεῖ τις, ἀριδήλως οὐδετέρου γένους εἶναι παρίστησι τὸ ὄσσε. εἰ δὲ διὰ τοῦ ι αἱματόεντι, ἀμφίβολον αὖθις μένει τὸ γένος. Ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ βίαιον τῆς πληγῆς, εἰ παρὰ γῆν πίπτουσιν οἱ ὀφθαλμοὶ δι' αὐτὴν, τῆς οἰκείας ἕδρας ἐξωσθέντες. Τὸ δὲ ἰδνώθη πεσὼν, ταυτόν ἐστι τῷ, ἰδνωθεὶς ἔπεσεν. ὡς καὶ τὸ, κάμε τεύχων, ὅμοιόν ἐστιν τῷ, καμὼν ἔτευξε. καὶ τὸ, χασσάμενος πελεμίχθη, ὁμοιοῦται τῷ, πελεμιχθεὶς ἐχάσσατο. ἰδνωθῆναι δὲ καὶ νῦν, τὸ συγκαμφθῆναι καὶ συγκαθεσθῆναι. καὶ γίνεται ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἕζω, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀφ' οὗ τὸ ἕδω, οἷα φιλιουμένων τοῦ ζ καὶ δ'. πλεονασμῷ δὲ τοῦ ν, παρακολουθεῖ αὐτίκα καὶ τροπὴ τοῦ ε εἰς ι, καὶ γίνεται ἕδω ἰδνῶ, ὡς πέλω πιλνῶ, σκεδῶ σκιδνῶ. καὶ ἄλλα μυρία. ἰδνῶ γοῦν, τὸ συστέλλομαι καὶ οἷον συνιζάνω. οὕτω καὶ ὁ Θερσίτης ἰδνοῦται. Ὅπως δὲ ἄλλως ἰδνώθη πρὸ ὀλίγου, ὡς ἐκεῖ ἐδηλώθη. Ὅτι Μενέλαος λὰξ στήθεσι βαίνων, καὶ σκυ-

λεύσας τὸν εἰρημένον πάσσαλον, λαλεῖ πρὸς τὸν ἤδη νεκρὸν ὡς ἐν ἠθοποιΐᾳ κατὰ ἦθος ἀφελές. ἔνθα ἡ ἐν δημηγορίᾳ λιγὺ τοῦ Μενελάου δηλοῦται, καὶ ὡς ἐπιτροχάδην ἔχει ἀγορεύειν, τουτέστιν ἐπιτρέχων τὰ πολλά, καὶ λέγων τὰ καίρια. ἔστι δὲ ἡ καταφορὰ ἐν οἷς λέγει πολλὴ διὰ τὸ ὑπερπαθεῖν ἐφ' οἷς πάνυ πολλὰ ἠδίκηται. λέγει δ' ἐπὶ τῷ νεκρῷ, τοιαῦτα. λείψετέ θην ἤγουν καταλείψετε δὴ οὕτω γε νέας Δαναῶν ταχυπώλων Τρῶες ὑπερφίαλοι δεινῆς ἀκόρητοι ἀυτῆς. ἐπεὶ δὲ τοῦτο οὐ πάνυ ἦν ψογερόν, οὐδὲ πάνυ μεμπτὸν τὸ ἐν καιρῷ δεινοῖς ἀκόρητόν τινα εἶναι καὶ μάχης, ἐπάγει. ἄλλης μὲν λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε κακαὶ κύνες, οὐδέ τι θυμῷ Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω χαλεπὴν ἐδείσατε μῆνιν, ξεινίου. ὅς τέ ποθ' ὔμμι διαφθέρσει πόλιν αἰπήν. οἵ μευ κουριδίην ἄλοχον καὶ κτήματα πολλὰ μὰψ οἴχεσθ' ἀνάγοντες, ἐπεὶ φιλέεσθε παρ' αὐτῇ. νῦν αὖτ' ἐν νηυσὶ μενεαίνετε ποντοπόροισι πῦρ ὀλοὸν βαλέειν, κτεῖναι δ' ἥρωας Ἀχαιούς. ἐφ' οἷς ἀνακαθιστῶν τὸ νόημα, τὸ λείψετε οὕτω νῆας, καὶ παραφράσας αὐτὸ ἐν τῷ εἰπεῖν, ἀλλά ποθι σχήσεσθε, καὶ ἐσσύμενοί περ Ἄρηος, ἐπάγει μετὰ πάθους. ἠθικῶς καὶ ἐμψύχως ἀποτείνων ἐν σχήματι ἀποστροφῆς τὸν λόγον ὡς πρὸς παρόντα τὸν Δία, καὶ ὡς εἰκὸς δυσαναχετῶν κατά τινα λόγον νεμέσεως. Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σε φασὶ περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, σέο δ' ἐκ τάδε πάντα πέλονται. καὶ οὕτω σεμνῶς ὡς ἐν θεολογίᾳ φράσας, ἐπιφέρει τὸ δυσχερές, καὶ φησίν. οἷον δὴ ἄνδρεσσι χαρίζεαι ὑβριστῇσι Τρωσίν, τῶν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον. οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι ὁμοιΐου πτολέμοιο. πάντων μὲν κόρος ἐστί, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος, μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. τῶν πέρ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, ἢ πολέμου. τουτέστιν ὧν μᾶλλόν τις ἐπιθυμεῖ κορεσθῆναι. πόλεμος γὰρ οὐδενὶ ἐπιθυμητός. εἶτα κατακλείων τὸ νόημα ταυτολογικῶς εἰς τὸ ἐξ ἀρχῆς, φησί. Τρῶες δὲ μάχης ἀκόρητοι ἔασιν. ὃ φθάσας εἶπε, Τρῶες ὑπερφίαλοι δεινῆς ἀκόρητοι ἀυτῆς. Καὶ ὅρα ὅτι τετράκις ἔφρασε τὸν αὐτὸν νοῦν. ἅπαξ μέν, ἐν στίχῳ ἑνί. ἐν ᾧ δεινῆς ἀκορήτους ἀυτῆς ἔφη τοὺς Τρῶας. κατὰ δεύτερον δὲ μετὰ στίχους δώδεκα, ἐν δυσὶ παραλλήλοις. ὅτε καὶ τὸ μένος αὐτοῖς αἰὲν ἀτάσθαλον ἔφη μὴ δυναμένοις κορέσασθαι πολέμου, καὶ συναπτῶς εὐθύς, ἐν στίχοις ὑπὲρ τοὺς τρεῖς, πάντων κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος καὶ ἑξῆς. ἡ ἐν τῷ τέλει, κομματικῶς. Τρῶες μάχης ἀκόρητοι ἔασι. καὶ ἔστι δριμεῖα ἡ τοῦ τρίτου ἐπιχειρήματος ἐπίτασις, εἴπερ τῶν μὲν ἡδέων κόρος ἐστίν, οἱ δὲ Τρῶες τῆς δεινῆς μάχης οὐ κορέννυνται, ἧς οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἱρετόν ἐστι γεύσασθαι.

Ὅρα δὲ ὅτι βαρυνόμενος ὁ Μενέλαος, ὅμως οὐδὲν αὐτὸς κατ' ἄλλους ἐσάρκασε πρὸς ἀστεϊσμούς, ἀλλ' ἠρκέσθη βαρέως εἰπών, λείψετε οὕτω νέας Δαναῶν. καί, ἀλλά ποθι σχήσεσθε Ἄρηος. ἔτι δὲ καὶ κατονειδίζει ὑβριστικῶς.

Τὸ δὲ οὐκ ἐπιδευεῖς, θαυμασίως ἔχει. ἐπεὶ γὰρ ταυτὸν τὸ οὐκ ἐπιδευεῖς τῷ ἀνενδεεῖς ἤγουν πλήρεις καὶ κεκορεσμένοι, φησὶ κατὰ τὸ ἀντιθετικὸν σχῆμα, ὅτι οἱ Τρῶες μάχης τέ εἰσιν ἀκόρητοι, καὶ λοιπῆς δὲ κακίας κεκορεσμένοι καὶ ἀπροσδεεῖς. ἔστι δὲ περίφρασις τοῦ λωβητοὶ καὶ αἰσχροί, τό, λώβης τε καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς.

Τὸ δέ, ἣν ἐμὲ λωβήσασθε, ἤγουν καθ' ἣν ἐβλάψατέ με, πίστις ἐστὶ τοῦ εἰς πλάτος ῥηθέντος λόγου, ἐκ μιμητικοῦ τοῦ κατ' αὐτὸν πάθους. πάντως γὰρ οὐκ ἐπιδευεῖς λώβης οἱ καὶ τοῦτον λωβησάμενοι. δῆλον δ' ὡς ἀττικὸν τό, λώβης ἣν λωβήσασθε. τὸ δὲ κακαὶ κύνες, ἰωνικῶς μὲν ἔχει τὸ κατὰ γένος θηλυκὸν φράσεως. ἴσως δὲ καὶ ὡς διὰ τὸ τρωϊκὸν ἐκτεθηλυμμένον οὕτως ἐσχημάτισται. δηλοῖ δέ, ἢ τοὺς καταφερεῖς καὶ λάγνους ὁποῖος ὁ Πάρις. ἢ τοὺς ἀναιδεῖς ὁποῖος ὁ Ἕκτωρ. ἢ καὶ ἄλλως, τοὺς ἀναιδεστέρους, εἶτα καὶ οἱ δειλοί. κάκη γὰρ οὐ μόνον ἡ κακία κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀλλὰ καὶ ἡ δειλία, ἐξ οὗ κακός, ὁ δειλός. καὶ κακίζεσθαι, τὸ δειλιᾶν, ὡς τό, ἐπεὶ οὐ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα. ἐξ αὐτοῦ δὲ τὸ κακκᾶν συνήθως ἐπὶ παιδίων, ἐπεὶ καὶ τοῖς δειλιῶσιν ἕπεταί τοιοῦτόν τι πάσχειν. ὃ καὶ ἐξιδίειν σεμνῶς ἡ κωμῳδία φησίν, ἀρχὴν λαβοῦσα ἐξ ὁμηρικοῦ χωρίου τοῦ, ἴδιον ὡς ἐοῦσα, ἤγουν ἱδροῦσα ἐξ ἀγωνίας. καὶ ἄλλως δὲ κακαὶ κύνες οἱ Τρῶες, ὡς βλάπτοντες τοὺς Ἀχαιοὺς ἐφ' οἷς αὐτοὶ οὐκ ὠφεληθήσονται. ἐξ οὗ λόγου, καὶ παροιμία τό, ἡ κύων ἐπὶ φάτνης, ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλοις διδόντων.

Τὸ δὲ ἐριβρεμέτεω, τραχὺ ὂν ἐπίθετον καὶ ὑπόδεινον, οἰκείως παράκειται τῇ χαλεπῇ τοῦ Διὸς μήνιδι. Ἐν δὲ τῷ, Ζηνὸς μῆνιν ξεινίου, ἀσεβείας ἁλίσκεσθαι καὶ αἰσχροκερδείας τοὺς Τρῶας δηλοῖ. καὶ ἐπιτείνει τὴν αὐτῶν ἀδικίαν. οἳ φιληθέντες ὅ ἐστι φιλοφρονηθέντες παρὰ τῆς Ἑλένης διά τε τὸν ξένιον, εἴποι δ' ἄν τις καὶ ὡς διὰ τὸν φίλιον, εἶτα ἠδίκησαν, τήν τε ξενοδόκον ἁρπάσαντες, καὶ κτήματα ἤγουν χρήματα πολλά. φασὶ γὰρ ὡς μετὰ πολυπλοῦς σκευῆς ὡς ἐπὶ θυσίαν ἥκουσα, ἡρπάγη. Ἰστέον δ' ἐν τούτοις ὅτι τε τό, μῆνιν Ζηνὸς ἤγουν Διὸς ξενίου, ἐλέγχει τὸν νομίζοντα παρ' Εὐριπίδῃ τό, πέφευγας τὸν ἐμὸν ἱκέσιον Δία. τρόπῳ ἀναστροφῆς ἀντὶ τοῦ διαπέφευγας, ὡς οὐκ ὀρθῶς ἐπέβαλεν. ὁ μὲν γὰρ ἔφη ἀπλῶς χρῆναι εἰπεῖν, τὸν ἐμὸν ἱκέσιον, ἤγουν τὸν ἱκετευτικόν μου λόγον, ὡς ἰδιωτικὸν ὄν, εἰπεῖν Δία ἱκέσιον. ἐνταῦθα δὲ φαίνεται ὡς ὑπὲρ ἄψογόν ἐστι τὸ εἰπεῖν οὐκ ἐδείσατε Δία ξένιον, ὥστε οὐδ' ἐκεῖ τὸ φάναι πέφυγας Δία ἱκέσιον. καλὸν μὲν γὰρ καὶ τό, οὐκ ἔδεισας τὸν ξένιον ἢ τὸν φίλιον ἢ τὸν ἱκέσιον, ἐλλειπτικῶς. ὀρθὸν δὲ οὐδὲν ἧττον, καὶ τὸ συνάψαι Δία ξένιον, Δία φίλιον, Δία ἱκέσιον. ἐκεῖνος δὲ ὁ παλαιός, συνεκρότησε καὶ τὴν ἐν τῷ πέφευγας Δία ἀναστροφήν, διὰ τὸ καρδία, οἱονεὶ γάρ φησι κὰρ δία, ἤγουν διὰ τὸ κῆρ. οὕτω δέ φησι καὶ σκιάδιον, τὸ σκιὰν δία, ἤγουν διὰ σκιάν. καὶ μὴν καὶ τοῦτο ἀντιλέγεται ὡς καὶ διὰ διφθόγγου ὂν πρὸς τὸ τῇ σκιᾷ διδόναι ἄδειαν. καὶ οὐδὲ ἡ διὰ ἀναστρέφεται, ὡς μὴ συμπίπτῃ τῷ

αἰτιατι

αἰγιόχου τοῦ Διός. Τὸ δὲ, ὅς ποτε ὔμμι διαφθέρσει πόλιν, προβολή ἐστιν ἀγαθῆς ἐλπίδος, ἣν ὁ ἀδικηθεὶς Μενέλαος προΐσχεται. ἅμα δὲ καὶ ὑπολαλεῖται δεξιῶς ἡ τῆς Τροίας ἅλωσις τῷ φιλέλληνι ἀκροατῇ. Ἡ δὲ τοῦ ὔμμι ἐν τούτῳ ψίλωσις καὶ ὀξυτόνησις, καὶ ἡ ἐν αὐτῷ διπλόη τοῦ μ, καὶ ἡ ἔκθλιψις τοῦ ν, αἰολίσμοι εἰσίν. Ἐν δὲ τῷ, πόλιν αἰπὴν, ἤγουν ὑψηλὴν τὴν διὰ τείχους καὶ ἐπιμονὰς ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται, σημείωσαι ὅτι προϋπόκειται ἀρσενικὸν ὁ αἰπός, ὅθεν οὐδέτερον τὸ αἰπὸν, ἐξ οὗ τὸ αἰπὰ ῥέεθρα. Εἰς δὲ τὸ κουριδίην ἄλοχον, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς οὐκ ἄρα οἶδεν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς νεωτέρους τὴν τῆς Ἑλένης ὑπὸ Θησέως ἁρπαγήν. οὐ δὲ τὸ ἐκ Θησέως καὶ αὐτῆς γενέσθαι τὴν Ἰφιγένειαν, εἴγε κουριδίη τοῦ Μενελάου ἐστὶ γυνή. Τὸ δὲ, μὰψ οἴχεσθε ἀνάγοντες, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς ἐλλωικῶν τινος ἕξεων. οἰχόμενοι μὲν γὰρ οἱ Ἀχαιοὶ ποτὲ ἄγοντες ἐκ Τροίας κτήματα καὶ γυναῖκας, οὐ μὰψ δὲ, ἀλλ᾽ ἀμυνόμενοι ἐφ᾽ οἷς ἔπαθον. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἁρπάζουσι μὲν ἄρτι καὶ Ἀχαιοὶ, ἀλλ᾽ ἀμυντικῶς. Ἀλέξανδρος δὲ ἐπιξενωθεὶς, μὰψ ἥρπασεν. ἀνάγοντες δὲ, ἢ ἁπλῶς ἐκ λιμένος ἀναπλέοντες, ἢ καὶ ὅτι ἀνάπλους ὄντως ἐστὶν ὁ ἐκ Πελοποννήσου πλοῦς εἰς τὴν Τροίαν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, διὰ τὸν τοῦ Ἑλλησπόντου κατάρρουν. Τὸ δὲ, νῦν αὖτ᾽ ἐν νηυσὶ μενοινᾶτε πῦρ βαλεῖν, ἡ αἰτία ἐστὶ, δι᾽ ἣν οὕτω τῶν Τρώων ὁ ἥρως Μενέλαος καταφέρεται. δηλοῦσα καὶ ὡς ἀδίκως πάντῃ θρασύνονται, εἰ μὴ τὴν ἁρπαγὴν καὶ τὴν εἰς ξένιον Δία παραβασίαν, εἶτα καὶ οὕτω θαρροῦσι κατὰ τῶν ζητούντων τὰ οἰκεῖα. ὃ καὶ δυσχερὲς εἶναι δηλῶν, φησί. κτεῖναι δ᾽ ἥρωας Ἀχαιούς. μεγαλοφρόνως εἰπὼν τοῦτο. ὡς μὴ εὐχερὲς ὂν, τοὺς ἥρωας οὕτω ῥᾷον ἀπαιτεῖν ὑπὸ Τρωσί. διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλά ποθι σχήσεσθε ἄρηος. ὃ καὶ αὐτὸ, ἀγαθῆς ἐλπίδος ἐστὶ προβολή. ἐν τούτῳ δὲ, καὶ πῦρ ὀλοὸν πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἴρηται τοῦ ἐν γάμοις καὶ θυσίαις καὶ πυρσοῖς καὶ δόρποις, ταῦτα γὰρ σωτήρια. τὸ δ᾽ ἐκ τῶν Τρώων, ὀλέθριον. ἥρωας δὲ Ἀχαιούς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τοὺς ὅλους Ἕλληνας λέγει, ἀποσεμνύνων αὐτοὺς διὰ τὸ ὑπὲρ ἀγαθοῦ μάχεσθαι. Ἐν δὲ τῷ, Ζεῦ πάτερ καὶ ἑξῆς, φρονιμώτατον καὶ ἄτοπον πάντων τῶν θεῶν δοξάζει. Τὸ δὲ, φασὶ περὶ φρένας καὶ ἑξῆς, μίγμα ἐστὶν ἐννοίας σεμνῆς καὶ τραχείας. σεμνολογεῖ μὲν γὰρ τὰ περὶ θεοῦ, αἰτιᾶται δὲ αὐτὸν ὡς ὑβρισταῖς, εἰ καὶ μὴ πᾶσιν ἀλλά γε τοῖς Τρωσὶ, χαριζόμενον. εἰ δὲ ἐνδοιαστικὸν ὂν τὸ φασὶν, ἐνδοιαστικῶς προάγει τὴν τραχεῖαν ἔννοιαν, ἔστιν εἰπεῖν ὡς οὐ μόνον πολιτικώτερον ὁ λόγος οὕτως ἐσχημάτισται, ἀλλὰ καὶ βαρυνομένην ψυχὴν ὑποδηλοῖ. δυνατὸν δὲ καὶ ἄλλως τὸ, φασὶ, μὴ ἐνδοιασμὸν ἔχειν, ἀλλὰ κοινὴν δόξαν δηλοῦν τοῦ, τοιοῦτον εἶναι τὸ θεῖον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων, καὶ σέο δ᾽ ἐκ τάδε πάντα πέλονται, οἰκεῖα εἰσὶ λεχθῆναι καὶ πρὸς συνετὸν καὶ πολυδύναμον ἄρχοντα. Τὸ δὲ περὶ φρένας, οἷον εἰπεῖν καὶ περὶ φρεσίν. κατὰ τὸ, ὃς περὶ μὲν βουλῇ Δαναῶν ἐστί. Ὑβριστὰς δὲ τοὺς Τρῶας καλεῖ, ὡς καὶ λάγνους καθὰ ἐδήλωσεν ἡ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ λώβης δὲ καὶ αἴσχεος οὐκ ἐπιδευεῖς, καὶ ὡς μένος αἰὲν ἀτάσθαλον ἔχοντας. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ αἰὲν, φησὶν ὂν ὁμοίως τῷ, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις φίλη. δοκεῖ δὲ καὶ ὁρίζεσθαι τοὺς ὑβριστὰς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ἵνα εἶεν ὑβρισταὶ, ὧν μένος αἰὲν ἀτάσθαλον. Τὸ δὲ, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι. ἐπίτασίς ἐστι τοῦ, ἀκόρητοι ἀϋτῆς. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀκόρητοι, ἀλλὰ μηδὲ δυνάμενοι κορέσασθαι εἰ καὶ θέλοιεν. ὥσπερ γὰρ ὁ ἀγαθὸς, ἑτεροῖος εἶναι ῥᾷον οὐκ ἔχει ἐπεὶ μάθεν ἔμμεναι ἐσθλὸς, οὕτω καὶ ὁ αἰεὶ ἀτάσθαλος, οὐ δύναται μὴ τοιοῦτος εἶναι. ὕπνου δ᾽ ἄν τις ἐπὶ ἀψύχων ποιῶν εἰρῆσθαι τὸν λόγον, ὅμοιον ὡς εἰ ὕλας εἴποι μὴ δύνασθαι τὴν θάλασσαν κορέσασθαι γλυκέος ὕδατος. ἢ τὸ πῦρ ὕλης, ἣν δαπανᾷ. ἢ τὸ πολεμικὸν σίδηρον, αἵματος. ὅρα δὲ καὶ τὸ φυλόπιδος οὐκ ἀπολύτως ῥηθὲν, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης φυλόπιδος πολέμοιο. νοητέον οὖν ἐντεῦθεν, ὡς τοιοῦτόν τι καὶ ἡ βοὴ καὶ ἡ ἀϋτὴ, οὐδὲ ταὐτὰ τὴν μάχην αὐτόθεν δηλοῖ ἀνελλιπῶς, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, ἵνα εἴη, βοὴ μάχης, καὶ ἀϋτὴ πολέμου. Σημείωσαι δὲ ὅτι κορέσασθαι μὲν λέγει ὁ ποιητὴς, τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ σύνθετον, οὐ λέγει ἀκόρεστος, ἀλλὰ ἀκόρητος, ἐκ τοῦ κορῶ κορήσω. καὶ μὴν οὐδὲ τὸ ἀκόρεστος εἰς οὐδὲν τοῦ μέτρου λυμαίνεται. φιλεῖ δὲ ὅμως Ὅμηρος μὴ οὕτω φάναι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οἱ Ἀττικοὶ, ἀκόρητόν φασι τὸ ἀκαλλώπιστον καὶ ἀφιλοκάλλωπον, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, βίον ἀκόρητον εἰκῇ κάμενον. τοῦ δὲ τοιούτου ἀκορήτου, θέμα τὸ κορῶ. ἐξ οὗ ἐκκορεῖν ἐν ἄλλοις ἡ κωμῳδία λέγει, τὸ ἐκκορεῖν καὶ καθαίρειν ὡς εἰ καὶ ἐσάρου κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας. Τὸ δὲ, πάντων μὲν κόρος ἐστὶ καὶ ἑξῆς, πεπόρισται τῷ ποιητῇ ἐκ τοῦ, οὐδὲ δύνανται φυλόπιδος κορέσασθαι. ἀμύμονα δὲ ὀρχηθμὸν λέγει, διαστέλλων τῆς φαύλης ὀρχήσεως. ἐκείνης γὰρ, οὐδὲ προσάψασθαί τις ὅλως ἔλοιτο σωφρονῶν. ἣν καὶ Πρίαμος διαβάλλει ὀνειδίζων τοὺς παῖδας ὡς ψεύστας τε καὶ ὀρχηστάς. εἰκὸς δὲ, καὶ ἐν ᾧ καθόλου ἀμύμονα λεχθῆναι τὸν ὀρχηθμόν. εἰ γὰρ καὶ μὴ γλυκερός ἐστι κατὰ τὴν μολπὴν, ἀλλ᾽ οὖν ἄψογος τοῖς ὀρχουμένοις, οἷα αἱρετὸς ὢν εἰ καὶ κόπον ἔχει. φασὶ δὲ τῆς ἐπαινετῆς ὀρχήσεως εὑρετὰς, οἱ μὲν, τὴν Ἀθηνᾶν. οἱ δὲ, τοὺς Διοσκούρους. τῆς δὲ κωμικῆς κόρδακος καὶ σατυρικῆς, τὸν Πᾶνα ἢ τὸν Διόνυσον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπαινετῆς ὀρχήσεως εἴδη, οὐ μόνον τὰ ἐν τοῖς περὶ κουρήτων ἱστορηθέντα, ἀλλὰ καὶ τὸ τραγικὸν, ὃ περισπούδαστον ἦν τοῖς τραγῳδοῖς, ὡς παροιμιακῶς δηλοῖ καὶ τὸ, σχῆμα καὶ τριώβολον. Φρύνιχον γάρ φασι τὸν τραγῳδιοποιὸν οὕτω σπουδάσαι περὶ τραγικὴν ὄρχησιν. ὥστε τῷ καινὸν σχῆμα εὑρόντι, διδόναι τριώβολον. καὶ οὕτω μέν τινες τὴν παροιμίαν συνεβίβασαν ταύτην. οἴδαμεν δὲ ἐκ τῶν Ἰαμβλίχου καὶ ὅτι ἀπὸ Πυθαγόρου ἐλήλυθεν αὕτη. ὃς μαθητῇ δεξιῷ μὲν, ὀκνηρῷ δὲ εἰς μάθησιν, καθ᾽ ἕκαστον μαθηματικὸν σχῆμα, τριώβολον ἐδίδου, ὀξυνόμενος οὕτω τὴν τῆς

παιδευ

παιδευομένου μάθησιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνάλογον τῷ εἰρημένῳ τριωβόλῳ κεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἤγουν τριώβολον στρατιωτικός τις μισθός. ὡς δὲ ταυτόν τῷ τε ὀβελὸς καὶ ὀβολός, δηλοῖ καὶ ὁ ὀβελίας ἄρτος, ὃν εὑρεῖ φασι Διόνυσος, λεγόμενον οὕτως, ἐπεὶ ὀβολοῦ ἐπιπράσκετο. κατὰ δὲ ἄλλους, ὡς ἐν ὀβελίσκοις ὀπτώμενος. Τὸ δὲ εἶναι ἐν τῷ, ἐξ ἔρον εἶναι, κανονίζεται μὲν ἀπὸ τοῦ ἴω καὶ ἵημι τὸ πέμπω, ἐξ οὗ καὶ τὸ, ἐξ ἔρον ἕντο. καὶ δασύνεται ὡς καὶ τὸ ἕντο. σημαίνει δὲ τὸ κορεσθῆναι καὶ ἐκπλῆσαι τὴν τοῦ κόρου ἔρωτα. ἔστι δὲ κατὰ τὸ πρὸ τῶ κοινῷ μὲν πνεύματος δασέος τὸ εἶναι. δηλοῖ δὲ ἐκεῖ, τὸ ἀφεῖναι καὶ πέμψαι. Τὸ δὲ, ὧν τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἔρον ἐκπλῆσαι, τεχνικὴν ἔχει θεωρίαν, ὡς τοῦ ποιητοῦ ἑρμηνεύοντος ὅτι ἐκ τοῦ μᾶλλον ἐστὶ νῦν ἡ ἐπιχείρησις. εἰ γὰρ τῶν ἐφετῶν ἐστι κόρος, πολλῷ πλέον τοὺς Τρῶας ἐχρῆν πολέμου ταχὺ κορέννυσθαι, οὗπερ οὐδεὶς ἐφίεται. ἄλλως δὲ, ὁ λόγος ἐνδείκνυται εἶναί τινα ἐφετά, ὧν οὐκ ἂν εὔξαιτό τις κόρον σχεῖν, ὁποῖόν τι καὶ ἡ σπουδαία γνῶσις τοῖς ἀγαθοῖς. Τὸ δὲ ἐέλδεται, καὶ ἡ τούτου ὅλη ῥηματικὴ κίνησις, πάσχει ἴσως οὐκ ἀφαίρεσιν τοῦ ἀρκτικοῦ ε, ὡς πολλαχοῦ ἐστιν εὑρεῖν.

Ὅτι συλῆσαι εἶπε καὶ ἐνταῦθα, τὸ σκυλεῦσαι. φησὶ γάρ. ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα συλήσας. πόθεν δὲ τὸ σκυλεῦσαι, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὅπου ἀδέψητον βοίην φασὶν ἡ ποίησις. ἔνθα ὡς ἐκ ὀλιγίστου εἰπεῖν, σκῦλον τὸ δέρμα λέγεται. ἀφ' οὗ ἴσως καὶ σκυλεύειν, κυρίως τὸ ἐν πολέμῳ βύρσαν ἥ ἐστι βοείαν ἀσπίδα λαμβάνειν. ἐξ οὗ ὡς ἀπὸ μέρους, καὶ ἐπὶ πάσης πολεμικῆς σκευῆς τὸ σκυλεύειν ἐλέχθη. οὗ πρὸς ἡ ἀναλογία κατὰ τὸ ξύλον ξυλεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ξυλεία, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, πεντήκοντα πλοίων πεντηκοντορικῶν ξυλεία. δοκεῖ δὲ αἰολικὸν εἶναι τὸ σκῦλον ὡς φαίνεται ἀπὸ ῥητορικοῦ λεξικοῦ, ἐν ᾧ κεῖται καὶ ὅτι ἀποσκολύπτειν, τὸ ἀφαιρεῖν τὸ δέρμα. ὅθεν καὶ τὸ σκυλεύειν μεταφορικῶς. τὰ δὲ αἱματόεντα ἔντεα, βροτόεντα λέγει ἀλλαχοῦ διὰ τὸν ἐκ τοῦ αἵματος βρότον. Ὅτι Εὐμένης ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κύριον, παροξύνεται δὲ ἐκεῖνος, φυλάσσει τὸν τόνον τοῦ ἐπιθέτου καινότερον ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. ὁ δὲ παρ' Ὁμήρῳ Πυλαιμένης, οὗ ἡ παρὰ γράμμα ὁμοία ὡς ἐρρέθη τῷ Μενεπόλιος, βαρύνεται πρὸς διαστολὴν ἐπιθέτου, ἵνα μή τις ἴσως νοήσῃ τὸν ἐν πύλαις μένοντα. τούτου υἱὸς Ἁρπαλίων, ὅς φησι πατρὶ φίλῳ ἕσπετο πτολεμίξων, ἐς Τροίην, οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

Ὣς εἰπὼν, τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροὸς αἱματόεντα
Συλήσας, ἑτάροισι δίδου Μενέλαος ἀμύμων.
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰὼν, προμάχοισιν ἔμιχθη.
Ἔνθα οἱ υἱὸς ἐπᾶλτο Πυλαιμένεος βασιλῆος
Ἁρπαλίων, ὅς ῥα πατρὶ φίλῳ ἕπετο πτολεμίξων
Ἐς Τροίην, οὐδ' αὖ τις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.
Ὅς ῥα τότ' Ἀτρεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ
Ἐγγύθεν. οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσσαι.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων
Πάντοσε παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.
Μηριόνης δ' ἀπιόντος ἵει χαλκήρε' ὀϊστόν,
Καί ῥ' ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν. αὐτὰρ ὀϊστὸς,
Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἐξεπέρησεν.
Ἑζόμενος δὲ κατ' αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων
Θυμὸν ἀποπνείων, ὥς τε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.
Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες, ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρὴν,
Ἀχνύμενοι. μετὰ δέ σφι πατὴρ κίε δάκρυα λείβων.
Ποινὴ δ' οὔτις παιδὸς ἐγίγνετο τεθνειῶτος.
Τοῦ δὲ Πάρις μάλα θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη,
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσι.
Τοῦ ὅγε χωόμενος, προΐει χαλκήρε' ὀϊστόν.
Ἦν δέ τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱὸς,
Ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων.
Ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρ' ὀλοὴν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος,
Νούσῳ ὑπ' ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν,
Ἢ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶ ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι.
Τῷ ῥ' ἅμα τ' ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν,
Νοῦσόν τε στυγερὴν, ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα θυμῷ.
Τὸν, βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.

ἐθέλει ποτὲ λεχθὲν ἄν, περὶ ὁμοίου παιδὸς μὴ νοστήσαντος. Ὅτι ἀγεννῆ τρῶσιν δηλοῖ τό, μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ ἐγγύθεν. οὐδὲ διαπρὸ δυνήσατο χαλκὸν ἐλάσαι. Ἁρπαλίωνος δὲ ὁ ῥηθεὶς προσεχῶς, οὕτως οὔτασεν. ἔστι δὲ διαπρὸ χαλκὸν ἐλάσαι, τὸ διασχεῖν τὰ φορούμενα ὅπλα ὡς καὶ εἰς βάθος πλῆξαι. δειλοῦ δὲ ἀνδρὸς ὑπογραφή, τό, ἐχάζετο, πάντοσε παπταίνων, μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ. Ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ σιδήρῳ πλῆξαι, συμβολικῶς καὶ ἀστείως ὁ ποιητὴς χρόα χαλκῷ ἐπαυρεῖν ἔφη, τουτέστιν ἀπολαῦσαι καὶ γεύσασθαι χροὸς διὰ χαλκοῦ. ὡς εἴπερ ἔμψυχος ὢν ὁ χαλκός, ἀπολαύει. τούτου δὲ θεραπεία, δι᾽ ὃ καὶ ξίφους στόμα λέγομεν. διότιπερ ὁ δάκνων μέν, ὀδοῦσιν ἀπολαύει καὶ στόματι. ὁ δὲ τιτρώσκων τινά, σιδήρῳ ἐπαυρίσκεται τοῦ βαλλομένου χροός. Ὅτι δηλῶν ὁ ποιητὴς αἰτιᾶσθαι γλουτῷ κύστιν περὶ ὧν ἀλλαχοῦ εἴρηται, φησίν. ἔβαλε γλουτὸν κατὰ δεξιόν, ὀϊστὸς δὲ ἀντικρὺ κατὰ κύστιν, ὑπ᾽ ὀστέον ἐξεπέρησεν. ὁ αὐτὸς δὲ Ἁρπαλίων, τοῦτο φεύγων ἔπαθεν. ὃς αὐτίκα ἑζόμενος κατ᾽ αὖθι, φίλων ἐν χερσὶν ἑταίρων θυμὸν ἀποπνείων, ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. Καὶ ὅρα τὸ ταπεινὸν τῆς παραβολῆς. δηλοῖ τε οὐδὲν εὐγενὲς τοῦ πεσόντος. οὐ σφαδάζει, οὐ βέβρυχεν, οὐ διαπεταννύει χεῖρας, οὐ παντὶ μετώπῳ γῆν τύπτει, οὐ γαῖαν εἷλεν ἀγοστῷ. ἀλλὰ παρεθείς, σκώληκος δίκην ταθεὶς κεῖται, οὐ κάτεισι θίγῃ, ἀκινητίζει. οὐ μὴν ὡς ὅτε δρῦς ἢ ἀχερωῒς ἢ πίτυς βλωθρὴ ταννυσθείς. φαίνεται δὲ καὶ σφηκώδης ὁ Ἁρπαλίων οὗτος εἶναι καὶ ἀλιτὴς καὶ πτανός, τοῦτο γὰρ ὑποβάλλει νοεῖν ἡ τοῦ σκώληκος παραβολή. οὗπερ ἄνω διαστέλλων τὸ κείμενον, φησίν. ἐκ δ᾽ αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν, ὡς τοῦ σκώληκος ἀναίμου ὄντος. δῆλος δέ, ὡς ταπεινοτέρα ἡ τοιαύτη παραβολὴ πάνυ καὶ τῆς ἀλλαχοῦ κατὰ τὴν μήκωνα. οὐ γὰρ οὕτως ἀγεννὴς ὁ πρὸς ἐκείνην παραβληθεὶς ὡς ὁ εἰκασθεὶς πρὸς σκώληκα. ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι ὅτι Ὁμήρου κατὰ τὴν εἰρημένην ἔννοιαν πεποιηκότος παραβολὴν ἀπὸ σκώληκος, Ἀναξίλας ἄλλως μεταχειρισάμενος τὰ κατὰ τὸν σκώληκα, ἔσκωψεν ἐντεῦθεν ἐκείνους. εἰπὼν ὅτι οἱ κόλακες, τῶν ἐχόντων οὐσίαν εἰσὶ σκώληκες. εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον εἰσδὺς ἕκαστος, ἐσθίει καθήμενος ἕως ἂν ὥσπερ πυρὸν ἀποδείξῃ κενόν. ἔπειθ᾽ ὁ μέν, λέμμ᾽ ἐστίν. ὁ δ᾽, ἕτερον δάκνει. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. εὐφυὲς δὲ καὶ τὸ ἀπὸ κόλλης παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ σκῶμμα κατὰ κολάκων. φασὶ γάρ, ὡς ἡ κολακεία ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις, πάντα τε ὑποδύνει ὡς δή τις ἑρπετικός, καταγρυγῶν τῶν τῆς ψυχῆς ἠθῶν καὶ οὐ βαρυνόμενος. ἔνθα ὅρα τὸ ἑρπετικός, χρήσιμον ὂν εἰς τὸ ὁμηρικὸν στοιχεῖον ὑπισχνεῖται, ὑπίσχετο, ὑφίσατο, δίκην δηλαδὴ τινὸς κίονος ὑπανίσχοντος τὸ ἐπικείμενον. Ὅρα δὲ καὶ τὸ προσκολλᾶσθαι, ἀφ᾽ οὗ δοκεῖ παρῆχθαι ὁ κόλαξ. καὶ οὕτω μὲν καθιστάσθω καὶ ταῦτα. λέγει δ᾽ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς περὶ Ἁρπαλίωνος, καὶ ὅτι τὸν μέν, Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο. ὃ καὶ εἰς ἑτέρους παρῳδοῖτο ἄν ποτε ἀγαθοὺς συμμάχους, καὶ εἰς τινὰς δὲ ἄλλοίους καθὰ δηλωθήσεται κατωτέρω. καὶ ὡς οἱ τοιοῦτοι ἑταῖροι αὐτὸν ἐς δίφρον ἀνέσαντες, ἦγον ἀνακαθίσαντες καὶ ἀναβιβάσαντες, ἀπῆγον εἰς Ἴλιον ἀχνύμενοι. οὐδ᾽ ἐνία δὲ φασι τῶν ἀποθανόντων, οὕτως ἐξάγει ὁ ποιητής, διὸ καὶ ἀθετοῦσι τινὲς τοὺς στίχους, οὐκ εὖ ποιοῦντες. ἀφαιροῦνται γάρ φασι τοῦ ποιητοῦ τὸ κάλλιστον τῆς ποιήσεως, ἤγουν τὴν καινοτοποιΐαν τῆς πλάσεως καὶ τὸ ἀκμαῖον καὶ ποικίλον καὶ ἀνομοειδές. Τὸ μετὰ δέ, δεῦε δὲ γαῖαν, περιττεύει, οὐκ ἀναγκαίως κείμενον διὰ μόνην ἀναπλήρωσιν στίχου καὶ συνήθη λόγου διασκευήν. Ὅτι Ὁμήρου εἰπόντος ὡς Πυλαιμένης ἀμφεπένετο καὶ αὐτὸς τὸν υἱὸν Ἁρπαλίωνα πεσόντα δάκρυα λείβων. ποινὴ δ᾽ οὔ τις παιδὸς ἐγίνετο τεθνειῶτος, τινὲς Πυλαιμένην νοήσαντες τὸν ἐν τῇ ἐ ῥαψῳδίᾳ πεφονευμένον ἀρχὸν Παφλαγόνων, εἶπον, ἐνταῦθα χρῆναι νοεῖν τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς Πυλαιμένους ὑφ᾽ ὧν ἐπιστῆναι, οἷα μήπω ταφέντος καὶ διὰ τοῦτο ὑπὲρ γῆν ἔτι ὄντος κατὰ τὴν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἑλληνικὴν δόξαν, ἣν παραδηλοῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ Πολύδωρος. διὸ οὐδὲ ποινὴ παιδὸς ἐξ αὐτοῦ ἐγίνετο ἐπαμύναντος, οἷα μὴ δὲ ζῶντος. Ζηνόδοτος δέ, οὐ Πυλαιμένην ἀλλὰ Κυλαιμένην γράφει τινά, τῇ λυθείσῃ λύσει μὴ ἀρεσκόμενος. ἄλλοι δέ, ὁμωνυμίαν κἀνταῦθα αἰτιῶνται. ὡς ἑτέρου τούτου Πυλαιμένους ὄντος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν ἀναιρεθέντα. παρασημειούμενοι καὶ ἄλλας πολλὰς ὁμωνυμίας παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον, Σχεδίους δύο. Εὐρυμέδοντας δύο. Ἀδράστους τρεῖς. Ὀφελέστας δύο. καὶ ἕτερα τοιαῦτα. Ἰστέον δὲ ὡς εἶχεν ὁ ποιητὴς λῦσαι τὸ ἀμφίβολον ἐν τῷ, υἱὸς Πυλαιμένεος βασιλῆος Ἁρπαλίων, εἰ προσέθηκε καὶ τίνων ἦν βασιλεύς, εἴτε Παφλαγόνων, εἴτε καὶ ἑτέρων τινῶν. τότε γὰρ ἦν ἂν δῆλον, εἴτε περὶ τοῦ Παφλαγονικοῦ Πυλαιμένους φησίν, εἴτε περὶ ἑτέρου τινός. Τὸ δὲ περὶ Παφλαγόνων ἔπος τό, τὸν μὲν Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφιπένοντο, οὗ μνεία κεῖται καὶ ἀνωτέρω, εἴποι τις ἂν ἀστείως καὶ ὅτε θόρυβός τινι γίνεται παρὰ στωμύλων ἀνδρῶν, οἳ λόγοις παφλάζουσι. λαβὼν ἀφορμὴν ἐκεῖνος ἐκ τοῦ κωμικοῦ, ὃς τὸν Ἀττικὸν Κλέωνα ὡς κυμοράκτην καὶ στωμύλον, Παφλαγόνα ἔσκωψεν. ἔοικε δὲ καὶ ἐρωτικὸς ὁ Ἁρπαλίων εἶναι, διὸ καὶ ὁ Πάρις εὖ περὶ αὐτὸν εἶχε. ξεῖνος γάρ οἱ ἔην φησὶ πολέσιν μετὰ Παφλαγόνεσσιν, ὅθεν καὶ ἐπαμύνει αὐτῷ, μάλα γάρ φησι θυμὸν ἀποκταμένοιο χολώθη. Ὅτι ἦν τις Εὐχήνωρ Πολυΐδου μάντιος υἱός, ἀφνειός τ᾽ ἀγαθός τε, Κορινθόθι οἰκία ναίων. ὅς ῥ᾽ εὖ εἰδὼς κῆρ᾽ ὀλοήν, ἐπὶ νηὸς ἔβαινε. πολλάκις γάρ οἱ ἔειπε γέρων ἀγαθὸς Πολύϊδος, νούσῳ ὑπ᾽ ἀργαλέῃ φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν, ἢ μετ᾽ Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. τῷ ῥ᾽ ἅμα τ᾽ ἀργαλέην θωὴν ἀλέεινεν Ἀχαιῶν, νοῦσόν τε στυγερήν, ἵνα μὴ πάθοι ἄλγεα θυμῷ. Καὶ ὅρα εἰς νόσου ψόγον, ὡς ὁ Εὐχήνωρ προτιμᾷ τῷ πολέμῳ πεσεῖν, ἤπερ ὑπὸ νόσου τακῆναι καὶ δεινὰ ἐκεῖθεν παθεῖν.

ἄλλως

ἄλλως τε καὶ ἵνα μὴ ζημίαν καταθῆται ζημιωθεὶς ἐπὶ ἀστρατίᾳ, ἀλλὰ δηλαδὴ μένῃ ἀθῷος. ὁ γλυκερὸς τοῦτο τάχα ἐνταῦθα ὑποφαίνει καὶ κωμῳδικὰς ἤθοις. ἐπικινδύνως δ' ὅμως αὐτὸς μὲν, ἐπεὶ τὸν θάνατον εἰδὼς, ἦλθεν. ὁ δὲ πατὴρ, ὅτι οὐκ ἐκώλυσε. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἀρχαιότατον ἦν, ζημιοῦσθαι τοὺς ἀστρατεύτους, καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ἀργαλέην θωήν. καὶ ὅτι οὐχ ὅμοιος τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ Εὐχήνωρ, εἴγε καὶ αὐτὸς εἰδὼς ὡς θανεῖται, ἦλθεν εἰς Τροίαν. ἐκείνῳ μὲν γὰρ μὴ ἐλθόντι, ζῆν ἦν ἐπὶ μακρόν. Εὐχήνορι δὲ, τὰ τοῦ θανάτου, ἄφυκτα κἂν οἴκοι ἔμενεν. ἐπιτυχῶς δὲ τὴν μὲν θωὴν, ἀργαλέην εἶπεν ὡς ἁπλῶς ἐργώδη διὰ ζημίαν καὶ ἀτιμίαν. τὴν δὲ νόσον, στυγερὴν διὰ τὸ θανάσιμον. πρὸ τὴν ἐν ᾅδου γὰρ στύγα γίνεται τὸ στυγερόν. Ὅρα δὲ ὅτι τι καὶ εἰς τὸ παρὸν σύγκριμα (συνήθως εἰσέβαλεν ὁ ποιητὴς, ἀπὸ ῥήματος ἀρξάμενος ὑπαρκτικοῦ, ἦν δέ τις Εὐχήνωρ. καὶ ὅτι τεχνικῶς ἀνέστρεψε καὶ τουτὶ τὸ σύγκριμα. προθεὶς μὲν τὸ ὕστερον, τὸ, ὅς ῥ' εὖ εἰδὼς κῆρα ἐπὶ νηὸς ἔβαινε. τὰ δὲ πρῶτα ὕστερα θεὶς, τὸ, πολλάκι γάρ οἱ ἔειπε γέρων καὶ τὰ ἑξῆς. ὅτι δὲ Πολύιδος τὸν σοφὸν ἐπὶ μαντείᾳ δηλοῖ, γέγραπται δὲ πρὸ τούτου. διαφορεῖται δὲ ἡ τούτου παραλήγουσα. διὰ ἰῶτα μὲν μακροῦ γραφομένη, παρὰ τὸ ἰδεῖν, διὰ διφθόγγου δὲ, παρὰ τὸ εἶδος, ὃ δηλοῖ μαντικὴν ἐπιστήμην ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε, δίδωσιν ἐφιστᾶν, οὐκ ἀεὶ τῷ πλούτῳ ἐφέπεσθαι ἀρετὴν καθ' ἣν ἀγαθός τις λέγεται. εἰ δέ ποτε τῷ πλούτῳ καθὰ κῦδος, οὕτω καὶ ἀρετὴ ὀπηδεῖ κατὰ Ἡσίοδον, ἐπαινετὸς ἂν εἴη ἀνὴρ ἐκεῖνος ὁ ταῦτ' ἔχων, οἷος καὶ Εὐχήνωρ ἐνταῦθα παραδίδοται, ὁ Κορίνθιος. ἧς ἄλλα μὲν μυρία σεμνὰ τεθρυλλεῖται, ὧν ἔνια καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νηῶν ἔκκειται ἐν βραχεῖ, ὁ δὲ κατ' αὐτὴν οἶνος, οὐ πάνυ τι εὐλογεῖται, οἷα σκληρὸς φασί. παράγεται δὲ Ἄλεξις γράφων οὕτω, οἶνος ξενικὸς παρῆν. ὁ γὰρ Κορίνθιος, βασανισμός ἐστι. ταύτης τῆς πόλεως, πολιώνυμος καὶ ὁ Ἀκροκόρινθος, ὅς ἤλεγξέ ποτε φιλόσοφον ὀφθεὶ βρενθυομένην ἀπλεισφόρητα. Ἱστορεῖται δὲ ὁ τοῦ Σωφρονίσκου φιλόσοφος ὁ καὶ δοξάσας καὶ διαμιλληθεὶς πρὸς Ζήνωνα, ὅτι ὁ σοφὸς πάντως ἂν εἴη καὶ στρατηγὸς ἀγαθός, πεισθῆναι μὲν ὑπ' Ἀντιγόνου τὸν Ἀκροκόρινθον, καταστρατηγηθῆναι δὲ ὑπὸ τοῦ Σικυωνίου Ἀράτου. γενεαλογία δὲ τοῦ Εὐχήνορος αὕτη. Μελάμποδος υἱὸς, ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ Μάντιος. οὗ Κλεῖτος, οὗ Κοίρανος, οὗ Πολύειδος, οὗ Εὐχήνωρ καὶ Κλεῖτος, οἳ Θήβας ἑλόντες σὺν τοῖς ἐπιγόνοις, εἶτα εἰς Τροίαν ἔρχονται, καὶ θνήσκει μὲν Εὐχήνωρ ὑπ' Ἀλεξάνδρου. Σημείωσαι δὲ τὸ, εὖ εἰδὼς κῆρα. οὐ γὰρ ὥσπερ τόξων εὖ εἰδώς. καὶ, πολέμων εὖ εἰδὼς κατὰ γενικὴν σύνταξιν, οὕτω καὶ νῦν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, καὶ πάντα τὰ καθ' ἐκεῖνο, ἐπιστήμην δηλοῦσι, καὶ ἔχουσι τὸ εἰδὼς, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἐπιστήμην ἔχων καὶ ὢν ἐπιστήμων. ἐνταῦθα δὲ ἡ σημασία, οὐ τοιαύτη. οὐ γὰρ περὶ τέχνης καὶ ἐπιστήμης ὁ λόγος, ἀλλ' εἴδησις μόνη δηλοῦται ψιλή. δῆλον δὲ, ὅτι ὥσπερ φῶ φωνὴ, ζῶ ζωὴ, ῥῶ ῥωὴ καὶ ἐρωὴ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς. οὕτω καὶ θῶ θωὴ, ἡ καταλεγομένη ζημία. ἣν ὁ μὴ πάσχων ἀθῷος λέγεται. ὃ τινὲς μὲν προπαροξύνουσι τῶν παλαιῶν, ἵνα ἡ ὥσπερ φωνὴ ἄφωνος, οὕτω καὶ θωὴ ἄθωος. ἕτεροι δὲ προπερισπῶσιν ὡς καὶ ἡ συνήθεια κρατεῖ, κατὰ συνεκδοχὴν τοῦ ἀθῴου δηλοῦ, ὅς ἐστιν ὁ ἐν τῷ ἄθῳ ὄρει τιμώμενος, οὗ ὁ τόνος ἀνάλογος. ὡς γὰρ Μίνως Μινῷος, ἥρως ἡρῷος, οὕτως ἄθως ἀθῷος. Τὸ δὲ, ἵνα μὴ πάθῃ ἄλγεα, μεγαλοψυχίαν τῷ Εὐχήνορι καὶ φιλοτιμίαν μαρτύρεται, εἴπερ τὸ μὴ παθεῖν ἄλγεα διὰ νόσου καὶ θωῆς, προείλετο τὴν εὐγενῆ τῆς ζωῆς ἀπόθεσιν. Ὅτι γνάθος καὶ γναθμὸς καὶ σιαγὼν καὶ γαμφηλὴ, ταυτά τινα κατὰ πολυωνυμίαν εἰσί. χρῆσις δὲ γναθμοῦ καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἔβαλεν ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἤγουν κατωτέρω τούτων. ὦκα δὲ θυμὸς καὶ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὦκα δὲ θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. καὶ ἑξῆς τὸ, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν, ὀξύτητα θανάτου δηλοῖ, ὁποία τις γίνεται καὶ τοῖς ὑπὸ γναθμὸν καὶ οὖς βληθεῖσιν. Ὅρα δὲ ὡς καὶ νῦν ἀρσενικῶς ὁ σκότος ἐγράφη, οὕτω γὰρ οἶδεν Ὅμηρος, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον διαφορεῖται, ὁμοίως τῷ, ὁ ὄνειδος καὶ τὸ ὄνειδος. Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ Παυσανίαν, καὶ τὰς χρόας σκότους ἐκάλουν οἱ ζωγράφοι, ὅθεν ἀποσκοτούμενα, φασὶ, τὰ ἐζωγραφημένα καὶ κεχρωσμένα ἐλέγετο.

Ὅτι στρατηγοῦ ἔπαινος, ἔτι δὲ καὶ βοηθοῦ ἀγαθοῦ ἐστι λόγοις ὀτρυντικοῖς καὶ ἔργοις, τὸ, ὀτρύνειν στρατὸν ἢ λαὸν, πρὸς δὲ, σθένει αὐτοὺς ἀμύνειν, περὶ Ποσειδῶνος δὲ ὁ λόγος, ὅς καὶ ὀτρύνει καὶ ἐνεργεῖ καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ ἀνθρωπίνως φαινομένη Ἀθηνᾶ, εὖ λέγει καὶ αὐτὴ πάντα τελεύτα. ὅτι Ἕκτωρ εἶχε, τουτέστιν ἐπεῖχε καὶ ἐπέμενεν ἐνστατικῶς ὅπου τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο ἤγουν εἰσεπήδησε, ῥηξάμενος Δαναῶν πυκι-

Ἕκτωρ δ' οὐκ ἐπέπυστο Διὶ φίλος, οὐδέ τι ᾔδη
Ὅττι ῥά οἱ νηῶν ἐπ' ἀριστερὰ δηιόωντο
Λαοὶ ὑπ' Ἀργείων. τάχα δ' ἂν καὶ κῦδος Ἀχαιῶν
Ἔπλετο. τοῖος γὰρ γαιήοχος ἐννοσίγαιος,
Ὤτρυν' Ἀργείους, πρὸς δὲ, σθένει αὐτὸς ἄμυνεν.
Ἀλλ' ἔχεν ᾗ τὰ πρῶτα πύλας καὶ τεῖχος ἐσᾶλτο,
Ῥηξάμενος Δαναῶν πυκινὰς στίχας ἀσπιστάων.
Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς εἰρυμέναι. αὐτὰρ ὕπερθε,
Τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον. ἔνθα μάλιστα

Ζαχρηεῖς γίνοντο μάχῃ αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ἔνθα δὲ βοιωτοὶ, καὶ ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες ἐπειοὶ,
Σπουδῇ ἐπαΐσσοντα νεῶν ἔχον. οὐδὲ δύναντο
Ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον.
Οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν
Ἦρχ' υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς. οἱ δ' ἅμ' ἕποντο,
Φείδας τε, Στιχίος τε, Βίας τ' ἐΰς. αὐτὰρ ἐπειῶν
Φυλεΐδης τε Μέγης, Ἀμφίων τε, Δρακίος τε.
Πρὸ φθίων δὲ, Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε ποδάρκης.
Ἤτοι ὁ μὲν νόθος υἱὸς ὀϊλῆος θείοιο,
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός. αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς,
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' ὀϊλεύς.
Αὐτὰρ ὃ, Ἰφίκλοιο πάϊς τοῦ φυλακίδαο.
Οἱ μὲν πρὸ φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες,
Ναῦφιν ἀμυνόμενοι, μετὰ βοιωτῶν ἐμάχοντο.

καὶ εἶχεν ἀσπιστάων, οἷα δὴ λοιπὸν ῥηξήνορες. οἳ δ' ἔνθα πρὸς τῷ τείχει αἴαντός τε νέες καὶ πρωτεσιλάου. ἐπίτηδες δὲ τοιοῦτον τόπον ὁ ποιητὴς ἐπελέξατο, ὡς ἂν διὰ μὲν τὰς νῆας τοῦ πρωτεσιλάου ἀκόσμως ἐρρύσατο ὡς ἐστερημένας τοῦ ἀρχηγοῦ, ἀνδραγαθήσῃ ὁ Ἕκτωρ. ἔφθη γὰρ πάλαι θανεῖν ὁ πρωτεσίλαος. διὰ δὲ τὸν γειτνιῶντα αἴαντα, μηδὲν ἀνύσῃ μέγα ὁ αὐτὸς ἕκτωρ. λέγει δὲ, καὶ ὡς αὐτόθι τεῖχος ἐδέδμητο χθαμαλώτατον. ὡς καὶ τοῦ ἄλλου μὲν, χθαμαλοῦ ἴσως ὄντος. τοῦ δὲ ἐκεῖ, ὡς μάλιστα. τοῦτο δὲ ἴσως γέγονε, διὰ τὸ τοὺς ἐγγὺς αὐτόθι αἴαντας ἀνδρείους εἶναι καὶ ἀντὶ ἀσφαλείας τείχους ἀρκεῖν. λέγει δὲ καὶ ὡς ἐκεῖ μάλιστα ζαχρηεῖς ἐγίνοντο τουτέστι χαλεπώδεις ἢ μᾶλλον ἄγαν βαρεῖς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, αὐτοί τε καὶ ἵπποι, διά τε τὴν τοῦ τείχους χθαμαλότητα, καὶ διὰ τὸ ἀντιφιλοτιμεῖσθαι ὡς εἰκὸς πρὸς τοὺς αἴαντας. Ἐν δὲ τῷ, αὐτοί τε καὶ ἵπποι, δύναται τὸ αὐτοὶ, καὶ τοῖς ἀχαιοῖς, καὶ μάλιστα τοῖς τρωσὶ συμβιβάζεσθαι, εἰ καὶ μὴ κεῖται φανερῶς τρώων μνεία ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν. Ὅτι μνησθεὶς ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς διαφόρων ἐθνῶν οἳ τὸν ἕκτορα τοῦ τείχους ἀπεῖργον, καὶ σπουδῇ φησιν ἐπαΐσσοντα νεῶν εἶργον, καὶ εἰπὼν, ἔνθα δὲ ἦσαν ἐνταῦθα δὴ βοιωτοὶ καὶ ἰάονες ἑλκεχίτωνες, λοκροὶ, καὶ φθῖοι, καὶ φαιδιμόεντες ἐπειοί. καὶ μέλλων ἰδίᾳ περὶ ἑκάστου αὐτῶν εἰπεῖν ἵνα καὶ κατάλογον βραχὺν καὶ ἐνταῦθα ποικίλον ποιήσηται, καί τινας ἱστορίας παρεμβαλεῖ, καὶ οὕτω τὴν διηγηματικὴν ὑπτιότητα ἐκφύγῃ τῇ τοιαύτῃ ὑπαλλαγῇ, συγχεῖ τὴν προεκτεθεῖσαν τάξιν, καὶ οὐκ ἐχρήσατο ἐν τάξει αὐτῇ, ὅπερ ἂν ποιήσοι τις, ὃς ἀκριβῶς στοχάζεται σαφηνείας. ἀλλὰ πρώτους μὲν ἔθετο, τοὺς ἐν τῇ ἐκθέσει δευτέρους ἴωνας. εἶτα διέβη εἰς τοὺς τελευταίους ἐπειούς. ἀπὸ δὲ αὐτῶν, εἰς τοὺς τετάρτους φθίους ἀνέδραμεν. ὧν ἦρχον, οὓς λέγει. εἶτα ἐμνήσθη ἐπ' ὀνόματος μόνον τῶν βοιωτῶν, ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς φθῖοι μετὰ βοιωτῶν ἐμάχοντο. τελευταῖον δὲ, λαλεῖ περὶ λοκρῶν. Καὶ σημείωσαι τὴν μετάταξιν. καὶ ὡς οὐκ ἀεὶ τῇ τῶν προεκτεθεισῶν τάξει ἐξ ἀνάγκης ἐμμένομεν. τοῦτο δὲ, ἢ διὰ μέτρον γίνεται ἀνάγκην, ἢ δι' ἄλλο τι χρειῶδες. Ὅρα δὲ ὡς καὶ τῶν ἐνταῦθα ὀλίγων ἐθνῶν, προέθηκε τοὺς βοιωτοὺς, ὁποίῳ λόγῳ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νηῶν. περὶ ὧν, εἰ καὶ προεγράφη, ὅμως οὐ περιττὸν δηλῶσαι καὶ νῦν, ὅτι ἀνδρεῖοι μὲν τὸ ἔθνος καὶ εὐγενεῖς. εἶχον δέ τινα καὶ σκωπτόμενα. καὶ ἡ μὲν βοιωτία ὗς ἡ παρὰ πινδάρῳ, σιγάσθω νῦν. ὡς δὲ καὶ ἐπιλυφάγους καθὰ καὶ οἱ θετταλοί, λεγέτω εὔβουλος. παρ' ᾧ, φησί τις βοιωτὸς, ὅτι πίνειν ἄμμες καὶ φαγεῖν ἀνδρεῖοι. καὶ ἄλλος, κτίζω βοιωτῶν πόλιν. ἀνδρῶν ἀρίστων ἐσθίειν δι' ἡμέρας. καὶ πάλιν, θήβαζ' ἦλθον, οὗ τὴν νύχθ' ὅλην τήν θ' ἡμέραν δειπνοῦσιν. Ἐρατοσθένης δὲ λέγει τέμπελον ἄνδρα οὕτω καλούμενον ἐρωτηθέντα τί αὐτῷ δοκοῦσιν εἶναι βοιωτοὶ, εἰπεῖν. τί γὰρ ἄλλο, ἢ τοιαῦτα ἐλάλουν οἷα ἂν καὶ τὰ ἀγγεῖα φωνὴν λαβόντα, πόσον ἕκαστος χωρεῖ. καὶ πολύβιος δὲ ἱστορεῖ, ὅτι μετὰ τὰ λευκτρικὰ ἤγουν μετὰ τὴν ἐν λεύκτροις μάχην ἐν οἷς μεγάλην ἔλαβον δόξαν, ἀνέπεσον ταῖς ψυχαῖς, καὶ ἐμέριζον συσσιτίοις τὸ πλέον τῆς οὐσίας. καὶ πολλοῖς τῶν βοιωτῶν, ὑπῆρχε δεῖπνα τοῦ μηνὸς, πλείω τῶν εἰς τὸν μῆνα διατεταγμένων ἡμερῶν. ὅτι δὲ καὶ κατέπεσον ὕστερον ἧς εἶχον ἀνδρίας, δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι βοιωτῶν τινες τὴν ἀρναίαν κατοικησάντων, παρέδωκαν ἑαυτοὺς θετταλοῖς καθ' ὁμολογίαν, ἐφ' ᾧ οὔτε ἐξάξουσιν αὐτοὺς ἐκ τῆς χώρας, οὔτε ἀποκτενοῦσιν. αὐτοὶ δὲ ἦσαν οἱ βοιωτοὶ τὴν χώραν αὐτοῖς ἐργαζόμενοι, τὰς συντάξεις ἀποδώσουσι. καὶ ἐκλήθησαν τότε μὲν, μενέσται, ὕστερον δὲ πενέσται. καὶ πολλοὶ δὲ τῶν κυρίων αὐτῶν εἰσὶν εὐπορώτεροι. ὅτι δὲ δουλικὰ ὀνόματα σὺν ἄλλοις οἱ μενέσται ἢ πενέσται. οἱ λάτρεις, οἱ ἄζοι, οἱ ἑρκῖται, οἱ μνωῖται, οἱ σίνδοντες, οἱ εἵλωτες, οἱ ἀφέται, οἱ νεοδαμώδεις, οἱ κλαρῶται, οἱ οἰκέται, δηλοῦται ἀλλαχοῦ σαφέστερον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔνθα, τρὶς ἐν τοῖς τόποις τούτοις κεῖται. ἤγουν δὶς μὲν, ἐν καταρχῇ στίχων, ἅπαξ δὲ περί που τέλος. καὶ ὅτι οἱ ἴωνες, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, διὰ τὴν τῆς προπαραληγούσης ἔκτασιν. ὁμοίως τῷ ἴασον, καὶ

ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὅτι ἐνταῦθα οἱ μὲν, τοὺς Ἰάονας, ἄλλους εἶναί φασι παρὰ τοὺς Ἴωνας, οἳ εἰσὶν αὐτοὶ ἐν Πελοποννήσῳ. καὶ δῆλόν φασιν ἐξ ἐπιγράμματος ὃ περὶ στήλην τινὰ γέγραπται εἰς τόπου διορισμόν. ἐπὶ θατέρα μὲν, ἔχον οὕτω. τάδ' οὐ Πελοπόννησος ἀλλ' Ἰάονες. ἑτέρωθεν δὲ, τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος οὐκ Ἰάονες. ἕτεροι δὲ, Ἰάονας τοὺς Ἀθηναίους νοοῦσιν, ἐξ αὐτοῦ Ὁμήρου ἐντεῦθεν λαβόντες ἀφορμὰς, εἰπόντος. οἱ μὲν Ἀθηναίων προλελεγμένοι. οὓς δηλαδὴ αὐτὸς πρώην Ἰάονας ἑλκεχίτωνας εἶπεν, Ἀθηναίων ἐμνήσθη ἐν τῇ ἐκθέσει πρὸς ὄνομα. μέχρι γάρ φασι τῆς Περικλέους στρατηγίας, ποδήρεις εἶχον χιτῶνας, φοροῦντες καὶ τέττιγας. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ ὁ γεωγράφος ἑλκεχίτωνας, παρὰ τὸ ἐφέλκεσθαι τοὺς πέπλους, ὡς ζήλου τινός φασιν ὄντος τοῖς Ἕλλησι θηλυστολεῖν. ὅθεν καὶ κουρῆτες, οἷα στελλόμενοι ὡς αἱ κόραι. ἕτεροι μέντοι ἑλκεχίτωνας εἶπον, τοὺς ἕλκος ἔχοντας ἐν τοῖς τῶν πλευμόνων χιτῶσιν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλκους περισπωμένου ῥήματος. ἡ δὲ διάλεκτος τῶν Ἰαόνων, Βοιωτική φασιν ἐστίν. ὅτι δὲ Φθιῶται μὲν οἱ ὑπ' Ἀχιλλεῖ, Φθῖοι δὲ οἱ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ καὶ Φιλοκτήτῃ. καὶ περὶ Βοιωτῶν δὲ καὶ Λοκρῶν καὶ Ἐπειῶν, προείρηται. ὡς δὲ καθάπερ ὁ δῖος καὶ ὁ Χῖος, οὕτω καὶ ὁ Φθῖος ἐκτείνει τὸ παραλῆγον δίχρονον διὰ κρᾶσιν, δηλοῖ τὸ, Λοκροὶ καὶ Φθῖοι καὶ ἑξῆς. ἔνθα ἡ τῶν Φθίων παραλήγουσα μετὰ τοῦ καὶ συνδέσμου, σπονδεῖον ἀποτελεῖ. Τὸ δὲ φαιδιμόεντες, ἢ παράγωγόν ἐστιν ἐκ τοῦ φαίδιμος. ἢ σύνθετον κατά τινας ἐκ τοῦ φαίδιμα ἔχειν ἔντεα, ὅ ἐστι λαμπρὰν πανοπλίαν. Τὸ δὲ σπουδῇ, οἰκείως ἔχει καὶ πρὸς τὸ ἐπαΐσσοντα, ἵνα λέγῃ τὸν Ἕκτορα κατὰ σπουδὴν ὁρμᾶν. καὶ πρὸς τὸ ἔχον, ἵνα νοῇ ὅτι σπουδῇ ἐκώλυον οἱ ἀριστεῖς τὸν Ἕκτορα. καὶ τὸ νεῶν δὲ, διχῇ βαίνει, πρός τε τὸ ἐπαΐσσοντα, καὶ πρὸς τὸ ἔχον. νοεῖται γοῦν καὶ ὡς ὁ Ἕκτωρ σπουδῇ ἐπαΐσσει κατὰ νεῶν, καὶ ὡς οἱ Ἀχαιοὶ ἐκ τῶν νεῶν ἀπεῖχον τὸν Ἕκτορα, οὐκ ἀσπουδεὶ μέντοι οὐδὲ ταῦτα πάντα γίνονται. τοῦτο γὰρ δηλωτικὸν, τὸ, σπουδῇ καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸν Ἕκτορα κατὰ σύντομον παραβολὴν, φλογὶ εἰκάζει, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τοὺς τοσούτους περιγενέσθαι αὐτοῦ, φησὶ γάρ. οὐδὲ δύναντο ὦσαι ἀπὸ σφείων φλογὶ εἴκελον Ἕκτορα δῖον. οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ὅτι καὶ Ἴωνες ἐκαλοῦντο, καὶ Ἰάονες δὲ ὡς προεγράφη, καὶ Ἀττικοὶ, καὶ Ἀκταῖοι δὲ ἐπεὶ καὶ ἡ χώρα Ἀκτὴ καὶ Ἀκταία, δῆλόν ἐστι. ψέγονται δὲ, ὡς ἅπασι χαλεποί. καθὰ αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἴδιον γάρ φασιν ἦν αὐτοῖς, φθονεῖν. προπηλακίζειν. ἐξοστρακίζειν. θανατοῦν. καὶ μάλιστα τοὺς ἀρίστους. καὶ μαρτυροῦσι τῷ λόγῳ, Ἀριστείδης, Σωκράτης, Ἀλκιβιάδης, καὶ ἕτερος μυρίος ὁρμαθός. ἔπαινος δὲ τῆς τῶν Ἀθηναίων χώρας ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου, τοιοῦτος. ὄψει χειμῶνος μέσου, σικύους, βότρυς, ὀπώρας, στεφάνους ἴων. κονιορτὸν ἐκτυφλοῦντα. ὥστ' οὐκέτ' οὐδεὶς οἶδε πηνίκ' ἐστὶ τοῦ ἐνιαυτοῦ. ὑπὲρ τάλεν(?) εἰπόντος ὅτι μέγιστον ἀγαθὸν εἴπερ ἐστὶ δι' ἐνιαυτοῦ ὅτου τις ἐπιθυμεῖ λαβεῖν. ἀντιτίθησί τις, ὡς κακὸν μὲν οὖν μέγιστον, εἰ μὴ γὰρ ἦν, οὐκ ἂν ἐπεθύμουν, οὐδ' ἂν ἐδαπανῶντο. ὅτι δὲ σπουδαζόμεναι ἦσαν ἐν τοῖς Ἀθήνησιν ἀγαθοῖς καὶ ἰσχάδες αἱ ἐκεῖθεν, ἄλλοθέν τε δηλοῦται, καὶ ἐκ τοῦ, εἰσέβαινον ἰσχάδες, τὸ παράσημον τῶν Ἀττικῶν. Τὸ δὲ προλελεγμένοι. ἀντὶ τοῦ ἐπιλέγδην προτεταγμένοι ὡς προεστῶτες, εἰ καὶ ἐν τῇ προεκθέσει δεύτεροι κεῖνται. ζήτει δὲ, διὰ τὸ ὑπὸ βασιλεῖ Μενεσθεῖ τετάχθαι, ὃς ἄριστος τάξαι μάχην ἐν τῇ Βοιωτίᾳ μεμαρτύρηται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖνται ὀνόματα δύο τριβράχεα στρατηγῶν, οἳ δ' εἰσὶ, Στίχιος Ἀθηναῖος, καὶ Δρακίος Ἐπειός. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πρὸ Φθίων Μενεπτόλεμος Ποδάρκης, ὃ καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς εἰρημένοις κεῖται, οὐ πάνυ μὲν δῆλον πότερον κύριον καὶ πότερον ἐπίθετον. ἀσύνδετος δὲ ἡ τῶν ὀνομάτων παράθεσις διὰ τὸ ἐσχηματίσθαι πως ἀσυνδέτως. ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἄλλως μὲν, ποδώκης ἦν ὁ ῥηθεὶς τῶν Φθίων ἡγεμὼν, ἐν μέντοι τῇ μάχῃ, μόνιμος καὶ στάσιμος, υἱὸς ὢν Ἰφίκλου τοῦ Φυλακίδου. οὗ μνεία τῷ ποιητῇ καὶ ἐν ἄλλοις. Ἱστορεῖ δ' ἐνταῦθα καὶ Μέδοντα πρὸ Φθίων τετάχθαι νόθον Ὀϊλέως. τέσσαρσιν ἔπεσιν ἐμπεριγράψας αὐτὸν, ἃ καὶ ἐν τῇ ἑξῆς ἀπαραποιήτως κεῖνται ῥαψῳδίᾳ. ὡς ἐκεῖ φανεῖται. ἔγνωσται γὰρ, ὡς οὐ φείδεται ὁ ποιητὴς οὐδὲ αἰδεῖται καιρίως ταυτολογῶν. κεφάλαιον δὲ τῶν τεσσάρων στίχων, ὅτι Λοκρὸς ὢν ὁ ῥηθεὶς Μέδων νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θείοιο, ᾤκει ἐν Φυλάκῃ φυγὼν τὴν πατρίδα διὰ φόνον ἀνδρὸς, ὃς ἦν γνωτὸς ἤγουν ἀδελφὸς μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν εἶχεν Ὀϊλεύς. Ἔνθα ὅρα τὸ Ἐριώπιδος κύριον, ταυτοσήμαντον ὂν τῷ βοῶπις. οὐκ ἀπεοικὸς δὲ οὐδὲ τοῦ Εὐρώπη κυρίου ὀνόματος.

Ὅτι ὁ Λοκρὸς Αἴας οὐκέτι πάμπαν τουτέστιν οὐδόλως ἵστατο ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν. ἀλλ' ὡς ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον, ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι πρυμνοῖσιν κεράεσσι, πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς. τὼ μέν τε ζυγὸς οἶος ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει, ἱεμένω κατὰ ὦλκα. τέμνει δέ τε τέλσον

Αἴας δ' οὐκέτι πάμπαν Ὀϊλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἵστατ' ἀπ' Αἴαντος Τελαμωνίου, οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλ' ὥς τ' ἐν νειῷ βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἶσον θυμὸν ἔχοντε, τιταίνετον. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Πρυμνοῖσιν κεράεσσι πολὺς ἀνακηκίει ἱδρώς,
Τὼ μέν τε ζυγὸν οἶον ἐΰξοον ἀμφὶς ἐέργει,
Ἱεμένω κατὰ ὦλκα, τέμνει δέ τε τέλσον ἀρούρης,
Ὣς τὼ παρβεβαῶτε μάλ' ἕστασαν ἀλλήλοιιν.

Ἀλλ' ἤτοι Τελαμωνιάδῃ πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Λαοὶ ἕποντ' ἑτάρων, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο,
Ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο.
Οὐδ' ἄρ' Οἰλιάδῃ μεγαλήτορι Λοκροὶ ἕποντο.
Οὐ γάρ σφι σταδίῃ ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ.
Οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας.
Οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους, καὶ μείλινα δοῦρα.
Ἀλλ' ἄρα τόξοισιν καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ,
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, πεποιθότες. οἷσιν μάλιστα
Ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας.
Δή ῥα τόθ' οἱ μὲν πρόσθε σὺν ἔντεσι δαιδαλέοισι
Μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.
Οἱ δ' ὄπιθεν βάλλοντες, ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμης
Τρῶες μιμνήσκοντο, συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοί.

ἀρούρης. ὡς τὼ, πὰρ βεβαῶτε μάλ' ἑστασαν ἀλλήλοιιν. Καὶ ὅρα τὸ συμφερτὸν τοῦ ἀρίστου ὡς ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῇ κατὰ τοὺς αἴαντας ὁμαιχμίᾳ. καὶ ὡς μὲν μεγάλων κατὰ Σοφοκλῆν, καὶ βαιοὶ ἄρις' ἂν ὀρθοῖντο. αἰτία δὲ τοῦ τοιούτου τῶν αἰάντων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, συμπνοίας, οὐ μόνον ἡ κατὰ τὴν ὁμωνυμίαν συνοχὴ, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τὸ ψιλοὺς εἶναι τοὺς λοκροὺς, καὶ δεῖσθαι τοῦ τῶν Σαλαμινίων προβλήματος. οὐ γάρ σφι σταδίῃ φησὶν ὑσμίνῃ μίμνε φίλον κῆρ. οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας ἱπποδασείας. οὐδ' ἔχον ἀσπίδας εὐκύκλους, καὶ μείλινα δοῦρα. ἀλλ' ἄρα τόξοισι καὶ ἐϋστρόφῳ οἰὸς ἀώτῳ, Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, πεποιθότες. οἷσιν ἔπειτα ταρφέα βάλλοντες, Τρώων ῥήγνυντο φάλαγγας προβαλλόμενοι τοὺς ὁπλίτας Σαλαμινίους. οἱ μὲν γὰρ πρόσθε σὺν ἔντεσί φησι δαιδαλέοισι μάρναντο Τρωσίν τε καὶ Ἕκτορι. οἱ δ' ὄπιθε βάλλοντες, ἐλάνθανον. οὐδέ τι χάρμης Τρῶες μιμνήσκοντο, συνεκλόνεον γὰρ ὀϊστοὶ, οὓς ἀφίεσαν οἱ λοκροί. τούτοις δὲ συνετὶ νοητέον κατὰ σχῆμα συλλήψεως, ὡς καὶ λίθοι συνεκλόνουν τοὺς Τρῶας οἱ ἐκ τῶν σφενδονῶν. ἐϋστρόφον γὰρ οἰὸς ἄωτον, ἡ σφενδόνη, ὡς προδεδήλωται. λέγει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι τῷ μεγάλῳ μὲν αἴαντι, πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντ' ἑταῖροι, οἵ οἱ σάκος ἐξεδέχοντο, ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο. τῷ δὲ μικρῷ, οὐχ ἕποντο λοκροί, προλελεγμένοι μὲν γὰρ καὶ ἐνταῦθα προτάττονται οἱ Σαλαμίνιοι, ὄπισθεν δ' αὐτῶν ἦσαν οἱ λοκροί. Ὅρα δὲ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν, κατὰ πολλὰ τοῖς παραβαλλομένοις ἁρμόττουσαν, κατὰ τὸ, ἶσον θυμὸν ἔχειν, κατὰ τὸ, σπουδαίως ἐνεργεῖν ὥστε καὶ ἱδροῦν. καὶ κατὰ τὸ, βραχὺ εἶναι τὸ μέσον αὐτῶν ἀπ' ἀλλήλων. γοργότερον δ' εἰπεῖν, πρὸς βίαν ἡ παραβολή. πρὸς ὁμοψυχίαν τῶν δύο ἡρώων. πρὸς τὸ σύμπονον καὶ τὴν σύστασιν, εἰς ἣν καὶ συγκλείει τὴν παραβολήν. τὸ δὲ τῆς παραβολῆς, τὸ μὲν ἵστατ' ἀπ' αἴαντος, ἀντὶ τοῦ ἀφίστατο τοῦ αἴαντος. Νειὸς δὲ, ἡ ἄρτι ναιομένη γῆ. κατὰ δὲ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἀναπαυομένη ἄλλως τε εἰ προσεπάθη, οὐκ ἂν οὕτως ἰδρῶσιν οἱ βόες. οἴνοπες δὲ βόες, οἱ οἰνώδεις ἰδεῖν ἤγουν μέλανες, καθότι καὶ πόντον οἴνοπα φαμὲν τὸν μέλανα. Πηκτὸν δὲ καὶ νῦν λέγει ἄροτρον, ὡς τὸ αὐτόγυον, οἷα εἰκὸς, οὐκ εἰδώς. ἢ καὶ ὡς τὸ ἐμπειρότερον λέγων. ἴσως δὲ καὶ τὸ προτοπαγὲς, ἢ μᾶλλον εὐπαγές. Τὸ δὲ, ἶσον θυμὸν ἔχοντες, εἰ καὶ ἐπὶ βοῶν ἐῤῥέθη, ὅμως οὐκ ἀπέοικε τῷ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ὃ φθάσας εἶπεν ἐπὶ ἀνδρῶν. ὡς ἐκ μεταφορᾶς δὲ σταθμοῦ, ἔφη τὸ, ἶσον θυμόν. ἄλλως μέντοι, ὅμοιον ἔχειν θυμὸν κατὰ κυριολεξίαν εἰπεῖν. Τὸ δὲ τετυκτον, κεῖται μὲν ἀντὶ τοῦ ἑλκοισι, δηλοῖ δὲ συντονίαν ἑλκυσμοῦ. Ἐν δὲ τῷ, πρυμνοῖσι κεράεσσιν ἀνακηκίει ἱδρὼς, ἢ τοὺς πολλαχοῦ γῆς κεραελκίας δηλοῖ ταύρους, οἷς διὰ τὸν πολὺν κεφαλὴν κάματον ἱδροῦσι τὰ ἐκεῖ. ἢ καὶ ἄλλως παραδηλοῖ φασιν, ὅτι συμπαθεῖ τοῖς περὶ τὰ κέρατα τῇ διατάσει τῶν νεύρων. διὸ μετὰ κάματον, ἤλειφον αὐτὰ κηρῷ ἢ ἐλαίῳ ἢ στέατι. Πρυμνὰ δὲ κέρατα, αἱ ῥίζαι τῶν κεράτων, οὐ δή που τὰ ἄνω ἱδροῖ. τὸ δὲ ἀνακηκίειν, ὃ ἀλλαχοῦ ἐπὶ αἵματος ἔφη δηλοῖ ἁπλῶς τὸ ἀναδίδοσθαι καὶ ἔξω πολὺ τὸν χυμὸν ἐπιπολάζειν, παρὰ τὸ κίειν γίνεται, ἵνα ᾖ ἀνακίειν, καὶ διπλασιασμῷ, ἀνακηκίειν. καὶ τροπῇ, ἀνακηκίειν. ἐκ τούτου δὲ καὶ ἡ κηκὶς παρὰ Σοφοκλεῖ, ὁμωνυμοῦσα κηκίδι τῇ κατὰ τὸν γεώργιον εἰς τὸ τεχνικὸν συντελούσῃ μέλαν, ἣν κηκίδιον ἡ κοινολεξία καλεῖ. Τὸ δὲ ζυγὸν, οὐδετέρως καὶ ἐνταῦθα εἴρηται κατὰ γένους μεταπλασμόν. Ἰστέον δὲ, ὡς πολλαχῶς ὁ ζυγός. διὸ καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, διάφορα. ζυγὸς μὲν ἵππων, ὅθεν καὶ ἵππος ζύγιος. ζυγὸς βοῶν καὶ τοιούτων τινῶν, ἀφ' οὗ τροπικῶς οἱ ὁμόζυγοι, καὶ τὸ διαζύγιον, καὶ τὸ ζυγομαχεῖν ὅ ἐστιν ἀντερίζειν. ζυγὸς ἐπὶ σταθμοῦ, καθ' ὃν ζυγοστατοῦντες, λέγονται ἀδικεῖν τινες οἱ ζυγοῖς. ζυγὸς ἐπὶ νεὼς, ἐξ οὗ ζύγιοι ἐρέται. ἔστι καὶ σανδαλίου ζυγὸς κατὰ Παυσανίαν, τὸ συνέχον τοὺς δακτύλους. καὶ κιβωτοῦ δὲ, ὡς δηλοῖ τὸ ζύγαστρον. ἡ ξυλίνη σορός. παρὰ τὸ ἐζυγῶσθαι διὰ κοίλῳ ζυγάστρα. ἐξ οὗ παρέφθαρται τὸ κοινολεκτούμενον σίγαστρον. καὶ θύρας δὲ ζυγὸς, ὁ μοχλός. ὅθεν τὸ ἐπιζυγῶσαι θύρας. Παυσανίας δὲ, οὕτω φησί. ζυγώσω, ἀντὶ τοῦ καθείξω. δαμάσω. τὸ δὲ ζυγὸν οἷον ἤγουν μόνον, ἐπισημασία ἐστὶ τοῦ ὡς εἴρηται βραχυτάτης τῶν ἡρώων διαστάσεως ἧς χάριν ἡ παραβολή. Τὸ δὲ ὦλκα, ἐκ τοῦ ἄλοκα γίνεται κατὰ μετάθεσιν, εἶτα καὶ κρᾶσιν τοῦ ἀ καὶ ὀ εἰς ὦ μέγα. εὐθεῖα δὲ αὐτοῦ ἀπαθὴς ἡ ἄλοξ, ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν ὅ ἐστι φροντίζειν γινομένη. φροντὶς γὰρ γῆς καὶ μάλιστα τοῖς γεωπόνοις. δῆλον δ' ὡς ἡ ἄλοξ με

τα θηλυκῶς κρατεῖται εἰς τὸ ὦλξ, περισπᾶται ἀναγκαίως διὰ τὴν τῆς ὀξείας καὶ βαρείας εἰς περίκλασμα σύνοδον. χρῆσις δὲ αὐτοῦ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. Τέλσον δὲ ἀρούρης ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, οὐχ ἁπλῶς τὸ τέλος, ἀλλὰ τὸ κατ' ἐπιφάνειαν πέρας. γίνεται δὲ κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ τέλος, προσλήψει εὐθὺς καὶ τοῦ ν. οὐ γὰρ ἦν τέλος εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδὲν ὄνομα οὐδέτερον εἰς ος λήγει. τὸ γὰρ ἄλλο καὶ ἐκεῖνο καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐκ ὀνόματά εἰσιν, ἀλλ' ἀντωνυμίαι. παραβαίνει δὲ μάλ' ἀλλήλοις, τὸ ἐγγὺς βαίνειν. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, ἄγχιστα ἱστάναι. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐφ' ἅρματος παραιβάτης γίνεται. Τὸ δὲ, πολλοί τε καὶ ἐσθλοὶ λαοὶ ἕποντο, ἕταροι δ' ἤισαν οἵ τοι οὗτοι, πάνυ βαρὺ δηλοῖ τὸ Αἰάντειον εἶναι σάκος, εἴγε τοσοῦτοι καὶ τοιοῦτοι αὐτῷ ἤισαν ἐκδεχόμενοι τὸ σάκος ὁπότε ἄλλος μιν κάματος ἵκοιτο αὐτοῦ ὡς μὴ πάνυ φερεπονοῦντος εἰς τοσοῦτον βάρος εἰ ὁ βουγάιος ἦν, εἰπεῖν καθ' Ἕκτορα. Τὸ δὲ οὐ ἐπίρρημα τετράκις λεχθὲν ἐν τῷ, οὐδ' ἄρ' Ὀϊλιάδῃ Λοκροὶ ἕποντο. καὶ, οὐ γάρ σφιν σταδίῃ καὶ ἑξῆς. καὶ, οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας. καὶ, οὐ γὰρ ἔχον ἀσπίδας, εὐειδῆ φράσιν ἀποτελεῖ, πολλαχοῦ κείμενον συνάπτως ἐν στίχων καταρχαῖς. Τὸ δέ γε, οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας, οὐδ' ἔχον ἀσπίδας. καὶ ἀλλοῖον ἔχει κάλλος φρασθὲν ἐπαναφορικῶς κατὰ τὴν τοῦ ἔχον ἀναδιπλασίασιν. Ἐν δὲ τῷ, σταδίῃ ὑσμίνῃ, πλεία μὲν ἡ φράσις τῷ ποιητῇ. ἀλλαχοῦ γὰρ, σταδίην μόνην εἶπεν ἐλλειπτικῶς. δοκεῖ δὲ, τὸ ὑσμίνη, ἐκ τοῦ ὑπομένειν παρετυμολογεῖν, ὡς τοῖς παλαιοῖς ἀρέσκει. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὑπομένειν, φασὶ τὴν ὑσμίνην γίνεσθαι, ὑπομίμνην τινὰ οὖσαν. ὡς δὲ καὶ παρὰ τὸ ὕω παράγεται, ἤγουν παρὰ τὸ ἐξ αἱμάτων ὕσμα, δῆλον. πάντως γὰρ ὁ ἐν ὑσμίνῃ μίμνων, μενεδήιός ἐστι καὶ μενέχαρμος καὶ μενεπτόλεμος. Τὸ δὲ Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕποντο, ὅ ἐστιν εἰς Ἴλιον, ταὐτὸν κατὰ σχῆμα ἀναστροφῆς πρὸς τὸ, σεῖο δ' ἐκ, τάδε πάντα, ἤγουν ἐκ σοῦ. Τὸ δὲ οἳ δ' ὄπιθεν, ἐκβολὴν καὶ νῦν ἔχει τοῦ σ. τὸ γὰρ φυσικὸν, ὄπισθεν ἦν.

Ὅτι Πολυδάμας μέλλων Ἕκτορι συμβουλεύσασθαί τι, καὶ δεδιὼς μὴ πάλιν ἐκεῖνος ἐκτραχυνθῇ θρασὺς ὢν ὡς κἀνταῦθα παρασημαίνεται ὁ ποιητὴς, εἰπών· ὡς Πολυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, μεθοδεύει τὸν λόγον οὕτω δεξιώτατα. Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρητοῖσι πιθέσθαι. διατί; οὕνεκά τοι, ἤγουν σοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα, τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιέμμεναι ἄλλων, ἤγουν περιεῖναι. τοῦτο δὲ πρέπει πρὸς πάντα ἀνδρεῖον μὲν οὐ κατορθοῦντα δὲ τὰ εἰς φρόνησιν. τινὲς μέντοι, ἐλεγκτικώτερον ἐν ἐρωτήσει τοῦτο ἀναγινώσκουσιν. οἷον. ἆρά γε διότι πάνυ ἀνδρεῖος εἶ, νομίζεις ἐπαπολαυθεῖν καὶ τὸ πάνυ φρονεῖν; Καὶ ὅρα ὅτι ἀνόητον μὲν αὐτὸν οὐ λέγει, τὴν ἀνδρίαν δὲ εἰς ψόγον αὐτοῦ περιτρέπει, ὡς αἰτίαν εἶναι λέγων αὐτὴν τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς ὀρθὰ λέγουσι. Σημειοῦται δὲ ὅτι καὶ ἐκολάκευσε Πολυδάμας ἐν τούτοις τὸν Ἕκτορα, θεοφιλῆ καὶ ἀνδρεῖον αὐτὸν ὑποθέμενος, ἐν οἷς εἶπεν ὅτι θεὸς αὐτὸν περιουσίως ἔδωκεν ἀνδρεῖον εἶναι. καὶ οὕτω ῥητορικῶς τραχύτητά τε συνεκέρασε καὶ γλυκύτητα. τραχύ-

Ἔνθά κε λευγαλέως νηῶν ἄπο καὶ κλισιάων
Τρῶες ἐχώρησαν προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Εἰ μὴ Πουλυδάμας θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς.
Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραρρητοῖσι πιθέσθαι.
Οὕνεκά τοι περὶ δῶκε θεὸς πολεμήια ἔργα,
Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιίδμεναι ἄλλων;
Ἀλλ' οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι.
Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήια ἔργα.
Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν.
Ἄλλῳ δ' ἐν στήθεσσι τίθει νόον εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐσθλόν. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ' ἄνθρωποι.
Καί τε πολέας ἐσάωσε, μάλιστα δὲ κ' αὐτὸς ἀνέγνω.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
Πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε.
Τρῶες δὴ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν,
Οἱ μὲν, ἀφεστᾶσιν σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, μάχονται
Παυρότεροι πλεόνεσσι κεδασθέντες κατὰ νῆας.
Ἀλλ' ἀναχασσάμενος, κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους.
Ἔνθεν δ' ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλήν,
Ἤ κεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήισι πέσωμεν,
Αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἤ κεν ἔπειτα
Πὰρ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἦ γὰρ ἔγωγε
Δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ
Χρεῖος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο
Μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀίω.
Ὣς φάτο Πουλυδάμας. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων.
Αὐτίκα δ' ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε,
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

τατα

τινα μὲν, οἷς ὠνείδισε. ἠλυκύπτα δὲ, ὡς εἰς ἐκεῖνον ἐπαίνῳ· ἦν γὰρ ὁ λόγος, οὐχ ὡς πάνυ ἀνδρεῖον, οὕτω καὶ πάνυ ἀγαθὸν βουλευτὴν αὐτὸν εἶναι. εἶτα ἐπάγει γνωμικῶς. ἀλλ᾽ οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι. ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα. ἄλλῳ δ᾽ ἐν στήθεσσι τιθεῖ νόον εὐρύοπα Ζεὺς ἐσθλόν. τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκονται ἄνθρωποι, καί τε πολέας ἐσάωσεν, ἤτοι πολλοὺς ἀνθρώπους, ἢ καὶ ἄλλως πόλεις ἐσάωσεν, ἀμφοτέρως γὰρ γράφεται. μάλιστα δέ κ᾽ αὐτὸς ἀνέγνω. Καὶ σημείωσαι ὡς ἀνωτέρω ἐπαινέσας ἁπλῶς ἐπὶ ἀνδρίᾳ τὸν Ἕκτορα, ὧδε προκρίνει τῆς ἀνδρίας τὴν φρόνησιν. διὸ ἐκείνην μὲν ὅλως ἐπαινέσας, τὴν φρόνησιν πάνυ ἐσέμνυνεν, ὠφελιμωτάτην ἀποδείξας αὐτήν. εἶτα τὴν τοῦ Ἕκτορος εἰσέτι θρασύτητα ὑφορώμενος, οὐκ ἐπικρίνει ἀποφαντικῶς ὅτι ἀγαθὰ ἐρεῖ ἀλλ᾽ ἐνδοιάζων, φησίν. αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστον ἢ ἄριστα. ἐφ᾽ οἷς ἀπὸ τοῦ γὰρ συνδέσμου συνήθως ἀρχόμενος ὡς ἰσοδυναμοῦντος τοῦ ἐπειδὴ, καὶ τὴν αἰτίαν ἐμπεριβόλως προτάξας τῆς ἐπαχθησομένης συμβουλευτικῆς ἀξιώσεως. καὶ εἰπών. πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε. Τρῶες δὲ μεγάθυμοι ἐπεὶ κατὰ τεῖχος ἔβησαν, οἱ μὲν ἀφεστᾶσι σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ, μάχονται παυρότεροι πλεόνεσσι κεδασθέντες κατὰ νῆας, ἐπάγει ἀξίωσιν ταύτην. ἀλλ᾽ ἀναχασσάμενος, κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους. ἔνθεν δ᾽ ἂν μάλα πᾶσαν ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν, ἤκεν ἐνὶ νήεσσι πολυκλήϊσι πέσοιμεν, αἴκ᾽ ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος. ἤκεν ἔπειτα παρὰ νηῶν ἔλθοιμεν ἀπήμονες. ἐφ᾽ οἷς παρρησιασάμενος, τὸ κινδυνῶδες τῆς μάχης ἐμφῆναι, ἤδη γὰρ καὶ ὡς Ἕκτορι ἐπῆλθε γινώσκειν τοῦτο, φησίν. ἦ γὰρ ἔγωγε δείδω, μὴ τὸ χθιζὸν ἀποτείσωνται Ἀχαιοὶ χρέος, ἐπεὶ παρὰ νηυσὶν ἀνὴρ ἆτος πολέμοιο μίμνει, ὃν οὐκέτι πάγχυ μάχης σχήσεσθαι ὀΐω. καὶ ὁ Ἕκτωρ ἐπὶ τούτοις, οὐ καὶ φθάσας ἐθρασύνθη κατὰ τοῦ Πολυδάμαντος, ἀλλὰ νῦν ἀναγκαίως αὐτῷ πείθεται. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. ὣς φάτο Πολυδάμας. ἅδε δ᾽ Ἕκτορι μῦθος ἀπήμων. καὶ διδάσκει ἐν τούτοις, ὡς δεῖ τοὺς ἐχέφρονας, ἑαυτοὺς ἐνδιδόναι τοῖς καιροῖς. οὕτω καὶ Ἀγαμέμνων ἐν τῇ πρὸ τούτων ἐπιπωλήσει μεμψάμενος καὶ ἐπιπλήξας Ὀδυσσεῖ καὶ Διομήδει, ὕστερον ὀνειδιζόντων ὑπέσχετο αὐτῶν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, προσγράφει κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Μαλλώτης Ζηνόδοτος, καὶ τοῦτον τὸν στίχον. ἄλλῳ δ᾽ ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. δῆλον δ᾽ ὡς ἀχρεοῖ τὸ ἔπος τοῦτο τὴν ὁμηρικὴν ἔννοιαν, ἧς ὁ σκοπὸς εἷς καὶ μόνος, ἀνδρίαν συγκρῖναι φρονήσει. μᾶλλον δὲ τὸν ἀνδρεῖον Ἕκτορα, τῷ σοφῷ Πολυδάμαντι. διὸ καὶ ὁ λόγος τρόπον τινὰ, οὕτω προάγεται. ἄλλῳ μὲν δίδωσι πολέμου ἔργα, δι᾽ σοὶ τῷ Ἕκτορι. ἄλλῳ δὲ νοῦς ἐσθλὸς, ὡς νῦν ἐμοὶ τῷ Πολυδάμαντι. ἐκ παρεισφορᾶς νῦν ὁ ῥηθεὶς στίχος προστίθεται ὡς ἂν μειρακιώδεις ἐννοίαις ἐπιχειρηματικώτερον πεποιῆσθαι ὁ τόπος οἷα ἐλλιπής. δῆλον δ᾽ ὅτι οὐ κἀνταῦθα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀλλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως, παρενθέσεις εὕρηνται στίχων ὡς οἱ παλαιοὶ σημειοῦνται. ἐν ἄλλοις δὲ, ἀνάπαλιν ἐξωθοῦνται ἀθετούμενοι, ὡς καὶ αὐτὸ παραδέδοται, οὗ ἕνεκα ὁ γραφικὸς ὀβελὸς ἐξεύρηται. ταῦτα δὲ οὐκ ἐπὶ μόνου γίνεται Ὁμήρου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἑτέρων. παρὰ Σοφοκλεῖ γοῦν ἵνα τὸ Ζηνοδότειον ὑποδειχθῇ, προσέθετο στίχος ἐν τῷ, τὰς γὰρ ἡδονὰς ὅταν προδῶσιν ἄνδρα οὐ τίθημ᾽ ἐγώ. πλουτεῖ τε γὰρ κατ᾽ οἶκον εἰ βούλει μέγα καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν τούτοις γὰρ μετὰ τὸ, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ, ἔχουσι τὰ ἀκριβῆ ἀντίγραφα τὸ, ζῆν τοῦτον. ἀλλ᾽ ἔμψυχον ἡγοῦμαι νεκρόν. ἵνα λέγῃ ὁ τραγικὸς ὅτι ὅταν προδοτὸς γίνηταί τινι ἡ ἡδονὴ, οὐ τίθημ᾽ ἐγὼ ζῆν ἔτι τὸν ἄνδρα τοῦτον, ἀλλὰ ψεύδεσθαι τὴν ζωήν. οὐ σκιὰς διώσοντα, οὐδὲ ἀέρος κίνημα, ἢ τοιοῦτόν τι. ἀλλ᾽ εἰ καὶ σκληρὸν εἰπεῖν, νεκρὸν ζῶντα. ὃ δὴ ἀσφαλέστερον τοῦ ἡμίζωον, καὶ τῶν ἄλλων ὅσα τοιαῦτα. ἔστι δὲ ἡ ῥηθεῖσα προσθήκη, ἀναγκαιοτέρα πάνυ τῆς τοῦ Ζηνοδότου, ὡς βελτιοῦσα διάνοιαν. Ἔτι ἰστέον καὶ ὡς οὐ μόνον οἰκεῖον ἔθος ποιεῖ Ὅμηρος μνησθεὶς πάλιν Ἀχιλλέως, καθὰ μετ᾽ ὀλίγα καὶ τῆς Ἑλένης, φιλεῖ γὰρ μεμνῆσθαι καὶ αὐτῆς εἰ καὶ μὴ καθάπερ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀλλὰ καὶ προαναφωνεῖ ὡς μετ᾽ οὐ πολὺ τὸν Ἀχιλλέα εἰς μάχην ἐξεγερεῖ. οὗ μνήμην εἰωθὼς Ὅμηρος παρενσπείρειν τῇ Ἰλιάδι κατά τινα περισσὰ διαστήματα, ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τὰ ἑξῆς φιλοτιμήσεται μάλιστα συχνότερον μεμνῆσθαι αὐτοῦ. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι πλάττει ὁ ποιητὴς τὸν Πολυδάμαντα συμβουλεύοντα κληθῆναι πάντας τοὺς τῶν Τρώων ἀρίστους, ἵνα συναχθέντων εἰς μάχην, ταχὺ οὕτω γένηται τὸ μέγα ἔργον, ἡ ἑτεραλκὴς νίκη κατὰ τῶν Ἀχαιῶν. μεθ᾽ ἣν ἀναστήσεται τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς. Πολυδάμας δὲ φερωνύμως, ἢ κατ᾽ ἐνέργειαν ὁ πολλοὺς δαμάζων ἐν τῷ νικᾶν, ὁποίου δὴ λόγου καὶ ὁ πρὸ τούτων Χερσιδάμας, καὶ ὁ Ἰφιδάμας. ἤδη δέ πως, καὶ ὁ Ἀμφιδάμας, ἐν ᾧ ἀμφιδεξιότητος ἔμφασις. οὐχ ἥκιστα δὲ σὺν ἄλλοις, καὶ Ἀστυδάμας. οὐ παροιμία ἐξώρμηται δὲ, σαυτὸν ἐπαινεῖς ὥσπερ Ἀστυδάμας. ἔτι δὲ καὶ Λαοδάμας. ἢ ὁ πολλὰ δαμασθεὶς, ὅ ἐστι πολλοῖς πράγμασιν ἐντριβής. οὐ καθ᾽ ἑτέραν ἔννοιαν ὁ Ἀδάμας. καὶ οὐ μόνον ὁ καὶ μετ᾽ ὀλίγα ὁμηρικὸς τὸ κύριον, ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον ὁμώνυμος αὐτῷ λίθος. ἑτεροιούμενοι αὐτοὶ τοῦ, ἀδμῆς βοῦς καὶ τῶν τοιούτων. ὑφ᾽ ὧν ἀλλοία τις ἔννοια δηλοῦται. τὸ δὲ ἀμήχανος τί δηλοῖ, ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. Τὸ δὲ παραρρητοῖσιν, ἢ κατὰ γένος ἀρσενικὸν νοητέον ἵνα λέγῃ ὡς οὐ θέλεις πείθεσθαι τοῖς παραινοῦσιν, ἢ κατὰ οὐδέτερον, ἀντὶ τοῦ οὐ πείθῃ παραμυθήμασι, παραιφάσεσιν, ὃ καὶ κάλλιον. ἀλλαχοῦ γὰρ παραρρητοὺς, οὐ τοὺς παραινοῦντας εἶπεν ἀλλὰ τοὺς παραινουμένους. Τὸ δὲ πολεμήϊα ἔργα, πλεονασμὸν ἀναντίρρητον ἔχει τοῦ ἰ. καὶ οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὡς διάλυσις ἐνταῦθα διφθόγγου γέγονε. καθὰ ἐν τῷ, ἀρήϊα καὶ τοῖς τοιούτοις. ὥστε καὶ ἐν τῷ, ξεινήϊα κείμενα πολλὰ, δύναται τὸ ἰ τοιοῦτον εἶναι πλεονασμοῦ. καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ τοῦ ξεινὸν ξεινήϊον διαλέλυται. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ξεινήϊον ὅ ἐστι ξένιον. Τὸ δὲ μὴ δύνασθαι αὐτὸς

τινα πάντα ἑλέσθαι, παρεφράσθη μὲν, ἐκ τοῦ, ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο. ἔμπαλιν ἔχει πρὸς τὸ, εἰ δέ κε μὴ δώωσιν, ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι. ὅτι δ' αὖ, ἴσον τοῦ, μὴ εἶναι πάντα τοῖς βροτοῖς αὐτάγρετα, ὅπερ ἀλλαχοῦ λέγει ὁ ποιητής. ὀρχηστὺν δὲ λέγει ἄρτι τὴν ἐπαινουμένην, ὁποία ἡ τῶν Περσῶν. περὶ ὧν ἱστορεῖται, ὅτι πορεύεσθαι ὥσπερ ἱππεύειν, οὕτω καὶ ὀρχεῖσθαι ἐμάνθανον. νομίζοντες ἐκ τούτου ἐμμελῆ τινα λαμβάνειν γυμνασίαν τὴν τοῦ σώματος ῥώμης. λέγεται δὲ, καὶ τῷ βασιλεῖ Ἀντιόχῳ τῷ ἐπικληθέντι μεγάλῳ, ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ὀρχεῖσθαι οὐ μόνον οἱ βασιλέως φίλοι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς. καὶ Πολυσπέρχων δέ φασιν ὁ Μακεδόνων δυνάστης οὔτε τὴν στρατηγίαν οὔτε τὴν ἀξίωσιν, ὠρχεῖτο καίτοι πρεσβύτερος ὤν. ἦν δὲ πολεμικὴ ὄρχησις, καὶ ἡ πυρρίχη, ἣν ἔνοπλοι παῖδες ὠρχοῦντο. κληθεῖσα, ἀπὸ Πυρρίχου ἀνδρὸς Λάκωνος, καὶ παραμείνασα μέχρι πολλοῦ ἐν Λακεδαίμονι, καὶ λεγομένη καὶ χειρονομία. ὅλαι δὲ ἀγεννεῖς ὀρχήσεις ἤγουν ὁποία καὶ ἡ τῶν κωμικῶν, ἀλλαχοῦ δηλοῦνται. κίθαριν δὲ, τὴν κιθαρῳδικὴν ἐπιστήμην ὥς που καὶ τοξικὴν, τὴν τοῦ τοξεύειν τέχνην. διὸ καὶ ἐπάγεται διὰ σαφήνειαν τὸ, καὶ ἀοιδήν. ἔοικε δὲ καὶ ὅμως ἀκριβῶς ἐπεξηγεῖσθαι, διὰ τὸ μὴ πάντα τὸν ἔχοντα κίθαριν, ἔχειν καὶ ἀοιδήν. Τὸ δὲ τιθεῖ, ὅ ἐστι τίθησι νόον, ἀρχή ἐστι τοῦ λέγειν συνθέτως νουθετεῖν. εἰ δὲ καὶ βαρυτόνως τίθει γράφεται, σημαίνει μὲν τὸ αὐτὸ, ἐνήλλακται δὲ χρόνος ἀντὶ χρόνου, ἀντὶ ἐνεστῶτος δηλαδὴ παρατατικός. τὸ δὲ ἐν στήθεσι τιθεῖ νόον, ἐμφατικόν ἐστι τοῦ ἐν καρδίᾳ εἶναι τὸ λογικόν. καλλωπισμὸν δὲ σχῆμα τὸ, ἄλλῳ, τρὶς κείμενον ἐν ἀρχῇ στίχων ἐπαναφορικῶς. ὧν ἐν μέσῳ κεῖται καὶ τὸ, ἑτέρῳ, οὐκ ἀντικῶς, ἀλλ' ὡς ἁπλῶς ἰσοδυναμοῦν τῷ ἄλλῳ. τὸ δὲ νόον ἐσθλὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ μὴ τοιούτου νόου εἴρηται. τὸ δὲ, τοῦ δέ τε πολλοὶ ἐπαυρίσκοντ', τὸ ὅμοιόν ἐστι, τῷ, πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. παράγεται δὲ τοῦ ἐπαυρεῖν τὸ ἐπαυρίσκειν. κατὰ τὸ εὑρίσκω καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ ἀνέγνω, Ἴωνες μὲν καὶ ἐπὶ πειθοῦς τιθέασιν, ὡς δηλοῖ καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῷ, ἀναγνώσεις βασιλέα στρατεύεσθαι ἤτοι ἀναπείσεις. Ὅμηρος δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ἔγνω, ἔθετο, ἐπαυρίσκειν δηλαδὴ τοῦ καλοῦ. καὶ ἑτέρως δὲ τὸ ἀνέγνω, ἀντὶ τοῦ γνῶσιν ἔχει καὶ σοφίαν καὶ νόησιν, ἵνα ἐκ ῥηθῇ ἀστείως πρὸς σύγκρισιν ἀνδρείας. ὡς αὐτῆς μὲν, τὸ σημεῖον ἐχούσης ἄλλως ἐν τῷ σώζειν ἑτέρους, πρακτικὴ γάρ ἐστιν ἀρετή. τῆς δὲ νοήσεως κἂν μή τινας ἔχῃ σώζειν, ὅμως οὕτως αὐτάρκους ἐχούσης διὰ τὸ αὐτῆς γνωστικόν. δοκεῖ δὲ καὶ μυστήριά τινα ἔχειν οὕτως ἡ ἔννοια. μονονουχὶ λέγοντος τοῦ Πολυδάμαντος, ὡς κἂν μὴ πείθηται ὁ Ἕκτωρ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶν Τρώων, ἀλλ' αὐτὸς οὐδὲν ἧττον σοφός ἐστι βουλευτὴς καὶ γνωστικὸς, νοῦν ἔχων ἐσθλὸν οὗ ἐστερῆσθαι νῦν ὁ Ἕκτωρ δοκεῖ. ἔτι καὶ ἄλλως τὸ μάλιστα αὐτὸς ἀνέγνω, οὐ μόνον ἀντὶ τοῦ μάλιστα ἔγνω αὐτὸς τὴν σωτηρίαν ὡς ἑαυτὸν πρὸ τῶν ἄλλων σώζοντος, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ τοῦ τῆς πρώτης ἐστὶ τάξεως τῶν ἀγαθῶν ἀνθρώπων, ὡς αὐτὸς μόνος ἄνωθεν γνοὺς τὸ ποιητέον, καὶ τοῖς ἄλλοις εὖ εἰπών. ὑπὲρ ἐκεῖνος πανάριστος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι στέφανον μὲν ἐνταῦθα ἔφη ὁ ποιητὴς ὡς ἐπὶ κύκλου. ἀγωνιστικὸν δὲ οὐκ οἶδε στέφανον ἢ συμποτικὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ στέφανος δέδηε, ἦν ἂν κακόζηλον εἰ μὴ τὸ πολέμου προσέκειτο. στέφανος μὲν γὰρ ἁπλῶς, οὐκ ἐκκαίεται. ὁ δὲ τῆς καυστειρῆς δηϊοτῆτος, εἰκότως ἂν οὕτω πάσχειν λέγοιτο. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ σὺ ὡς εἴρηται ἀρξάμενος ἐν τῷ, πάντῃ γάρ σε στέφανος πολέμοιο, ἀποδίδωσι τὴν ἔννοιαν ἐν τῷ, ἀλλ' ἀναχασσάμενος κάλει ἐνθάδε πάντας ἀρίστους. οἱονεὶ εἰπὼν ὡς ἐπειδὴ πάντῃ σοι ἡ μάχη κυκλοῖ, ἀλλ' ἀναποδίσας ποίησον τόδε. καὶ ἔχει διχῶς ἐνταῦθα τὸ καινὸν ἡ φράσις, ὅτι τε ἤρξατο ἀπὸ τοῦ γάρ κατὰ σχῆμα παρεμβολῆς, καὶ ὅτι ἡ ἀπόδοσις ἔχει τὸν ἀλλά σύνδεσμον περιττόν. συνήθης δὲ Ὁμήρῳ οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ποιεῖν. Τὸ δὲ Τρῶας μεγάθυμοι, ἐπιστατικῶς εἴρηται, διὰ τὸ τείχεος εἶναι πάντας, οἳ παυρότεροι πλεόνεσσι γενναίως μάχονται. τὸ δὲ σὺν τεύχεσι, ῥᾷον εἶναι δηλοῖ ἀναμαχέσασθαι τοὺς Τρῶας ἐνόπλους ἑστῶτας, καὶ ἑτοίμους πολεμεῖν. τὸ δὲ κάλει ἐνθάδε πάντας, ἕως τοῦ, ἐπιφρασσαίμεθα βουλὴν, χρήσιμον εἰς ἀγυρμὸν συγκλήτου. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἐν νήεσσι πέσωμεν, εἰ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος, ἀμφιδήλως ἐνταῦθα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμπέσωμεν, ὅ ἐστι βιαίως ἐπεισπέσωμεν, ἐπελευσόμεθα. μήποτε δὲ καὶ εἰς φήμην τὸ ἀπαίσιον περιέρριπται, ὡς οἱ χρησμοῦ λοξότητι καθ' ὁμηρικὴν δεξιότητα. ὡς τοῦ Πολυδάμαντος μὲν ἐπ' ἀγαθῷ εἰπόντος, τῆς δὲ τύχης ἄλλως ἀποβεβηκυίας, ὡς πολλῶν Τρώων ἐκεῖ πεσουμένων μετ' ὀλίγα ὑπ' Ἀχαιῶν. οὕτω καὶ στρατηγός τις διὰ γεφύρας εἰς πολεμίαν γῆν ἐμβαλὼν, καὶ ἐπιτάξας καταλῦσαι γεφύρας ἵνα μή τις ἀποστραφῇ, ἐλάλησε μὲν εἰς καλὸν, ἵνα μή τινες τῶν περὶ αὐτὸν δειλανδρήσαντες, ἀναχωρήσωσι. τὸ δ' ὅμως ἀπέβη, πάντων τε ἡττηθέντων, οὐδεὶς ἐπανεστράφη. καὶ ἔχει πάνυ πολλὴν ῥοπὴν εἰς ἐναντίαν ἔννοιαν ὁ σχηματισμὸς τῆς ῥηθείσης φράσεως, καὶ κατὰ τὸ, αἴ κ' ἐθέλῃσι θεὸς δόμεναι κράτος καὶ ἑξῆς. οὕτω φανερῶς καὶ ἑτέρα κειμένη κρυπτῇ διπλόη, ἀμφίβολον ποιεῖ τίσι θεὸς δώσει κράτος εἴτε Τρωσὶν εἴτε Ἀχαιοῖς. ὥσπερ ὕστερον καὶ τὸ πρὸς Κροῖσον ἦν ἄδηλον εἰ καταλύσει μεγάλην ἀρχὴν εἴτε τὴν Περσικὴν εἴτε τὴν τῶν Λυδῶν. τὸ δὲ ἀποστήσωνται τὸ χθιζὸν χρέος, τινὲς μὲν, γράφουσιν ἀποτίσωσιν, οὐκ ἀρέσκονται δὲ οἱ σοφοὶ, ἀλλὰ θέλουσιν εἶναι ἀποστήσωνται, ἀντὶ τοῦ ἀποσταθμήσωσιν ἤγουν σταθμῷ ἀποδώσουσιν ἢ λήψονται. καὶ ὅπερ ἡμεῖς χθὲς νικῶντες ἐλάβομεν, αὐτοὶ σήμερον εἰσπράξονται. γίνεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἱστᾶν τὸ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ λεγόμενον, ἐξ οὗ καὶ στατὴρ τὸ νόμισμα. καὶ μεταστῆσαι, τὸ ἐν ἀλλαγῇ μετασταθμίζεσθαι. Ἰστέον δὲ ὡς ῥητορικὴ ἀλληγορία τὸ ῥηθέν ἐστιν. λέγει μὲν γὰρ ὡς περὶ σταθμιζομένου χρέους, αἰνίττεται δὲ ἀντίστασιν πράξεως. Τὸ δὲ πρωτότυπον χρέος, ἐξ οὗ τὸ χρεῖος.

τὸ χρέος, ὅτι καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται, δηλοῖ ὁ οὕτω γράψας ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ. χρέως ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες ὡς Πλάτων καὶ Δημοσθένης, διὰ τοῦ ω δηλαδὴ μεγάλου. λέγουσι δέ φησι καὶ χρέος, ἐν συστολῇ δηλονότι. καὶ τοῦτο μοί φησι διαφέρουσαν ἔχει γενικήν, τοῦ χρέους γάρ. τὸ δὲ χρέως, τὴν αὐτήν. τὰ σύνθετα δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ω. ὑπέρχρεως. ἀξιόχρεως. ἐν δὲ τῷ, ἀνὴρ ἅτος ὅ ἐστιν ἀκόρεστος πολέμοιο, ὅρα ὡς ὤκνησεν ὁ Πολυδάμας εἰπεῖν τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ὄνομα, πρός τι θεραπείας Ἕκτορος, καὶ ὅτι μισεῖ καὶ αὐτὸς τὸν ἥρωα ὡς δεινὸν πολέμιον. ἵνα κατὰ τό, μηδὲ ἀπ' οὔατος ἐμοὶ γένοιτο, ἤγουν μὴ ἀκουσθείη τόδε τι, οὕτω δοκοίη διανοεῖσθαι ὁ Πολυδάμας, τὸ ἀπὸ στόματος ἐμοὶ ὁ Ἀχιλλεὺς γένοιτο, ἤγουν μηδὲ μὴ δὲ λαλοῖτο. τοῦ δὲ ἄδην ἤγουν ἤρκεσε, συστέλλεται μὲν ἡ παραλήγουσα. τὸ δὲ αὐτοῦ πνεῦμα, οὐ πάνυ δῆλον. δύναται γὰρ καὶ δασύνεσθαι ἀπὸ τοῦ ἥδω, ἵνα δηλοῖ τὸ ἡδὺς ἔδοξε. καὶ ψιλοῦσθαι δέ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀδεῖν ὅ ἐστιν ἀρέσκειν, ἀμφοτέρως δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα δεύτερός ἐστιν ἐνεργητικὸς ἀόριστος.

Πουλυδάμα, σὺ μὲν αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους.
Αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο.
Αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω.
Ἦ ῥα καὶ ὁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς,
Κεκληγώς. διὰ δὲ Τρώων πέτετ', ἠδ' ἐπικούρων.
Οἱ δ' ἐς Πανθοΐδην ἀγαπήνορα Πουλυδάμαντα,
Πάντες ἐπεσσεύοντ', ἐπεὶ Ἕκτορος ἔκλυον αὐδήν.
Αὐτὰρ ὁ, Δηΐφοβόν τε, βίην θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,
Ἀσιάδην τ' Ἀδάμαντα, καὶ Ἄσιον Ὑρτάκου υἱόν,
Φοίτα ἀνὰ προμάχους διζήμενος εἴ που ἐφεύροι.
Τοὺς δ' εὗρ' οὐκέτι πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους.
Ἀλλ' οἱ μὲν δή, νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν Ἀχαιῶν,
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
Οἱ δ' ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Τὸν δὲ τάχ' εὗρε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ δακρυοέσσης
Δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος, προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν.

Ὅτι βουλευτοῦ σπουδαίου λόγος πρὸς συστράτηγον τὰ τοῦ Ἕκτορος πρὸς τὸν Πολυδάμαντα, ἤγουν τό, σὺ μέν, αὐτοῦ ἐρύκακε πάντας ἀρίστους, αὐτὰρ ἐγὼ κεῖσ' εἶμι καὶ ἀντιόω πολέμοιο. αἶψα δ' ἐλεύσομαι αὖτις, ἐπὴν εὖ τοῖς ἐπιτείλω, ἤγουν ἐπιτάξω, ἐντείλωμαι. ὃ δὴ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ὡς δὲ καὶ παθητικῶς τὸ τοιοῦτον ῥῆμα λέγεται, δῆλον ἐκ τοῦ, ἐπετέλλετο Παλλὰς Ἀθήνη. Ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὡς ὁ Ἕκτωρ ὁρμήθη ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς, κεκληγώς, ἐπάγει· διὰ δὲ Τρώων πέπτατο καὶ ἐπικούρων. δύο μίξας παραβολὰς οὕτω γοργῶς. καὶ ὅρα ὡς ἐκ βαρυτάτου σώματος καὶ ἀκινήτου τοῦ ὄρους δηλαδή, εἰς πτηνὸν μεταφέρει τὸν Ἕκτορα διὰ τοῦ πέπτατο. ἐκεῖνο μέν, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἥρωος καὶ τὸ ὑπερφαίνεσθαι τῶν λοιπῶν. τοῦτο δέ, διὰ τὸ ταχὺν εἰς μάχην εἶναι καὶ κοῦφον ὁπλίτην. ὅτι δέ γε ὄρει τὸν Ἕκτορα εἰκάσας οὐκ ἐπήγαγε τὸ πέτεσθαι, οὐ πάνυ σεμνὸς ἦν ὁ λόγος, ἀλλὰ νωθρείαν τινὰ ἐνέφαινε τοῦ ἀνδρός. καθὰ καὶ Ἕκτωρ ἐν τοῖς ἑξῆς βουγάϊον τὸν Αἴαντα εἰπών, ἀργίαν ὀνειδίζει καὶ βραδυτῆτα τῷ ἥρωι. Ὅρα δὲ καὶ ἄλλως τὴν τέχνην τοῦ ῥήτορος, οὐ γὰρ ἀμέσως ἐκ τοῦ ὄρους καταβὰς ἢ μεταβάς, πτεροῖ τὸν Ἕκτορα, ἀλλὰ διὰ μέσου τοῦ κεκληγώς, ὃ ἐπὶ ὀρνέων κυριολεκτεῖται. ἀφ' οὗ λαβὼν ἀφορμήν, ἐπάγει τὸ ἐπέπτατο. Ὅτι εἰ καὶ οἴδασιν αἱ ἱστορίαι ἀγαπήνορά τινα ἥρωα, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπίθετόν ἐστι Πολυδάμαντος. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἀνώλεθρος διὰ τοῦ ο μικροῦ κοινότερον οὐ μὴν ἀττικῶς. φησὶ γάρ· τοὺς δ' εὗρεν οὐ πάμπαν ἀπήμονας, οὐδ' ἀνολέθρους. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τό, ἔκειντο ψυχὰς ὀλέσαντες ὡς οἷά τι κτῆμα, ὅ ἐστι θανόντες. ἀφ' οὗ λαβὼν εὐελπίδης, ἔφη τό, Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται ψυχή. ἐμφαίνει δὲ καὶ διαφορὰν συνήθη τοῦ βάλλειν καὶ οὐτάζειν, εἰπών· ἐν τείχει ἔσαν βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε. φησὶ δὲ καὶ τὴν μάχην δακρυόεσσαν, μυθικώτερον κατὰ σχῆμα. ὡς τοιαύτην καὶ πλαττομένην τῷ μύθῳ, καὶ ζωγραφουμένην, οἷα μὴ ἱλαράν. ἄλλως μέντοι, ὡς δακρυοποιόν. μέμνηται δὲ καὶ τῆς Ἑλένης, εἰπών· δῖον Ἀλέξανδρον, Ἑλένης πόσιν ἠϋκόμοιο. ἔνθα λέγουσι μὲν οἱ παλαιοὶ καὶ ἄλλα, προστιθέασι δὲ καὶ ὡς ὅμοιόν τι φησὶν ὁ ποιητής, ὥσπερ εἶπεν ὅτι ἤθελεν ἀνὴρ εἶναι αὐτῆς. Σημειοῦνται δὲ καὶ ὡς οὐδέποτε τὸν Μενέλαον πόσιν αὐτῆς ὁ Ὅμηρος ἐκάλεσε. λέγει δὲ καὶ στρατηγικὸν ἔπαινον Ἀλεξάνδρου τό, θαρσύνοντα ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.

Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανές, ἠπεροπευτά.
Ποῦ τοι Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος,

ΟΤΙ καὶ νῦν ὁ Ἕκτωρ τὸν Πάριν μεμφόμενος, προσέφη αἰσχροῖς ἐπέεσσιν,

Ἀσιάδης τ' Ἀδάμας, ἠδ' Ἄσιος Ὑρτάκου υἱός,
Ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς, νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης
Ἴλιος αἰπεινή. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν Ἀλέξανδρος θεοειδής.
Ἕκτορ, ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι,
Ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο
Μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ.
Ἐξ οὗ γὰρ παρὰ νηυσὶ μάχην ἤγειρας ἑταίρων,
Ἐκ τοῦ δ' ἐνθάδ' ἐόντες, ὁμιλέομεν Δαναοῖσι
Νωλεμέως. ἕταροι δὲ κατέκταθεν, οὓς σὺ μεταλλᾷς.
Οἴω Δηΐφοβός τε, βίη θ' Ἑλένοιο ἄνακτος
Οἴχεσθον, μακρῇσι τετυμμένω ἐγχείῃσιν
Ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, φόνον δ' ἤμυνε Κρονίων.
Νῦν δ' ἄρχ' ὅππῃ σε κραδίη, θυμός τε κελεύει.
Ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ'. οὐδέ τι φημὶ
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι.
Πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν.

εἰπὼν ὡς ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε γυναιμανὲς ἠπεροπευτά. εἶτα ἐρωτήσας περὶ Δηιφόβου καὶ Ἑλένου καὶ Ἀσιάδου Ἀδάμαντος καὶ Ἀσίου Ὑρτάκου υἱοῦ, ποῦ δὲ Ὀθρυονεὺς, ἐπάγει ἃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖνται. νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἴλιος αἰπεινή. νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, ἤτοι τέλειος. ἀνελλιπής. Καὶ ὅρα οἷα λαλεῖ ὁ θυμός. πρῶτα μὲν γὰρ, οὐκ ἤδη κἂν οἱ πέντε κεῖνται, ὤλετο ἡ Τροία. εἶτα καὶ μεμπτέος ὁ Ἕκτωρ ἐστὶν ὃς ἀναγκάσας ἐκβιῶσαι τὸ τεῖχος, γέγονεν αὐτοῖς ἀπωλείας αἴτιος, εἰ καὶ νῦν ἑτέρῳ τὴν αἰτίαν προσάπτει, ὃ δυσκολαινόντων ἴδιον. καὶ μὴν εὗρε τὸν Πάριν θαρσύνοντα ἑταίρους ὡς ἐρρέθη καὶ ἐς μάχην ὀτρύνοντα. διὸ καὶ ἐξελέγχει αὐτὸν ἐκεῖνος, λέγων. ἐπεί σοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι καὶ τὰ ἑξῆς. ἔνθα σημείωσαι ὅτι οὐδὲ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἔθος ἀνόμοιον πρὸς Ἕκτορα, εἴγε καὶ αὐτὸς τάχα κεν ἀναίτιον αἰτιόωτο ὡς προέγνωσται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ προσέφη, οὐδὲ ἐνταῦθα ἔχει παρακείμενον ὄνομα. καὶ μὴν πρὸ βραχέων ἔφη συνήθως, καί μιν φωνήσας ἔπεα προσηύδα. καὶ ἔτι πρὸ αὐτοῦ ἐν τῷ, θρασὺν Ἕκτορα εἶπε παραστάς. ἔνθα οὐ συνήθως τῇ φράσει τῇ ὕστερον, συντέτακται τὸ Ἕκτορα. οὔτε πρὸς τὸ εἶπεν οὔτε πρὸς τὸ παραστάς. οἱ γὰρ μεθ' Ὅμηρον ἐν τούτοις δοτικὴν οἴδασι σύνταξιν. καὶ ὅτι τὸ εἶδος ἄριστε, δεῖ κἀνταῦθα συνάπτειν πρὸς τὸ γυναιμανὲς ἠπεροπευτά, καὶ ὑφ' ἓν ἀναγινώσκειν, ἵνα λέγῃ, ὦ καλὲ ἐπὶ μοιχείᾳ καὶ ἀπάτῃ γυναικῶν. οὐ γὰρ αὐτὸ τὸ κάλλος ψεκτὸν καθ' αὑτό. ἐρεῖ γοῦν Ἀχιλλεύς. οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε; Τὸ δὲ Ὕρτακος, πρὸ δύο συλλαβῶν ἔχει τὸν τόνον, κανονικῶς. τὰ γὰρ εἰς κος τρισύλλαβα τὴν πρώτην συλλαβὴν ἔχοντα λήγουσαν εἰς ἀμετάβολον, προπαροξύνονται, λάμψακος, ὕρτακος, ῥύνδακος. δι' ὅ, ῥύνδακον ἀμφὶ βαθύσχοινον. οὕτω ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου. καὶ σκεπτέον εἰ καλῶς ποιοῦσιν οἱ παρὰ Λυκόφρονι τὸ ῥύνδακος ὀξύνοντες. οὗ ποταμοῦ ὄντος, φυλάττεται μέχρι καὶ νῦν τὸ ὄνομα. ἐν δὲ τῷ, κατ' ἄκρης, λείπειν τινές φασι τὸ πόλεως. ἵνα λέγῃ, κατ' ἄκρης πόλεως. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. κῦμα τὸν Ὀδυσσέα ἔλασεν κατ' ἄκρης, δηλαδὴ κεφαλῆς. ἕτεροι δὲ ἀκούσαντες τοῦ Ὁμήρου εἰπόντος κρῆθεν ἀντὶ τοῦ κάρηθεν καὶ ἐκ κεφαλῆς, νοοῦσι καὶ ἐνταῦθα μονοσυλλάβως τὸ κρής, οἱονεὶ κατὰ κάρης, ὡς ἐκεῖθεν συγκοπὴν, ἤγουν κατὰ κεφαλῆς. κεφαλὴ δὲ πόλεως, ἡ ἀκρόπολις. ὅθεν δὲ οἱ ὕστερον, κατάκρας φασὶν, δι' ὅ, ἑάλω κατάκρας. ἐν δὲ τῷ, Ἴλιος αἰπεινή. καὶ, αἰπὺς ὄλεθρος, ἔστι τι παρηχητικόν. τοιοῦτον γὰρ τὸ αἰπεινὴ καὶ τὸ αἰπύς. ἔχει δέ τι ἀστεῖον ἡ ἔννοια, αἰνιττομένου δι' Ἕκτορος, ὡς φερωνύμως ἡ ἐπωνομασμένη Τροία ἔχει τὸ αἰπὺ, διὰ τὸν μέλλοντα αἰπὺν ὄλεθρον. δῆλον δὲ ὅτι τὸ, νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης πόλις, νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, εἰς κινδυνώδη πολιορκίας περιωδηνεύσει τῇ. τὸ δὲ, ποῦ τοι Δηίφοβος, ποῦ δέ τοι Ὀθρυονεύς. καὶ τὸ, νῦν ὤλετο Ἴλιος, νῦν σῶς ὄλεθρος, κάλλους εἰσὶ κατ' ἐπαναφορὰν σχήματα. ἐπίτηδες τοῦ ποιητοῦ τὸ σκυθρωπὸν τοῦ χωρίου παραμυθησαμένου σχήμασιν ἱλαροῖς. τὸ δὲ σῶς, εὕρηταί φασι καὶ θηλυκῶς. Ἀριστοφάνης. περὶ οὗ τῷ ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη. λέγουσι δὲ καὶ σᾶ, τὰ σῶα οἱ παλαιοί. παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σῶα. Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ. εὔφημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα. Ἀριστοφάνης. ἡ μάζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα, χ' ὡ κάραβος. Αἴλιος δὲ Διονύσιος εἰπών τινα καὶ αὐτὸς τοιαῦτα, λέγει ὅτι καὶ σῶοι σοῖ. καὶ σῶ δέ φασι μονοσυλλάβως οἱ σῶοι, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ. ὅτι σπουδαῖος ἀνὴρ πρὸς τὸν ἐφ' οἷς οὐ δεῖ φιλομεμφοῦ τυγχάνοντα, οἰκείως ἂν εἴποι τὸ τοῦ Πάριδος πρὸς τὸν Ἕκτορα. ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι, ἄλλοτε δή ποτε μᾶλλον ἐρωῆσαι πολέμοιο, ἢ τυχὸν ἔργοιο μέλλω, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ πάμπαν ἀνάλκιδα γείνατο μήτηρ. νῦν δὲ δηλαδὴ οὔ. ὃ ἐμμελῶς εἴληπται διὰ τὴν σπουδὴν τοῦ λέγοντος. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμιλεῖν, πολεμικὴ λέξις, φησὶ γάρ. ἐξ οὗ παρὰ νηυσὶ μάχην ἔγειρας, ἐκ τοῦ δὲ ὁμιλέομεν Δαναοῖς, ἤγουν ὁμόσε κατὰ πολεμικὰς ἴλας αὐτοῖς γινόμεθα. τὸ δὲ μάχην

ἔγειρας

ἤγειρας, ἢ ἐκ τοῦ ἀγείρω ἐστὶν, ἵνα δηλοῖ ὅτι ὡς δεῖ εὐδοκιμοῦσαν αὐτὴν ἐξ ἀρίστων οὖσαν ὀτρύνας τῶν τρώων. ἢ αὐτὴν τὴν διεσπαρμένην συνῆξας ὡς ἐκ τοῦ ἀγείρω, κατὰ τὸ, ξυνάγομεν ἄρηα. Ὅτι ἐν τῷ, δηΐφοβόν τε, βίην τε ἑλένου οἴχωκε θ' ὃν μακρῇσι πετυμμένω ἐγχείῃσιν ἀμφοτέρω κατὰ χεῖρα, δοκεῖ οὐ καλῶς εἰρῆσθαι τὸ πετυμμένω. δηΐφοβον μὲν γὰρ, δουρὶ βραχίονα ὁ μηριόνης ἔτυψεν. ἑλένου δὲ τὴν χεῖρα ὁ Μενέλαος ἔβαλε. λύεται δὲ τὸ ἄπορον, τῷ τῆς συλλήψεως ἤτοι συνεκδοχῆς σχήματι. συμπεριέλαβε γὰρ τῷ πετυμμένῳ δηϊφόβῳ, καὶ τὸν βεβλημένον ἕλενον. καὶ ἐν τῇ ξ δὲ ῥαψῳδίᾳ βεβλῆσθαι λέγεται Τυδείδης ὀδυσσεύς τε καὶ ἀγαμέμνων, καί τοι γε μόνος διομήδης ἐκ πρόσω ἐκεῖ βέβληται. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ συνεκδοχὴ τουτέστιν ὁμοία σύλληψις. συλλαμβανομένων τῷ βεβλημένῳ διομήδει καὶ τῶν λοιπῶν. ἢ μᾶλλον ἐκεῖ ἀντὶ γένοιτο τοῦ πεπλῆχθαι, εἴληπται τὸ εἶδος ἡ βολή. οὐ γὰρ ἂν δύο πετυμμένοι ἑνὶ βεβλημένῳ συνεκδέχοιντο ἵνα λέγοιντο καὶ αὐτοὶ βεβλημένοι, ἀλλὰ μᾶλλον ὁ εἷς τοῖς δυσὶν ἂν συλλαμβάνοιτο. ὡς λέγεσθαι δι' αὐτῶν, καὶ αὐτὸς πετυμμένος ἢ οὐτάμενος. αἱ γὰρ συλλήψεις, ὡς καὶ τοῦτο οἱ παλαιοί φασιν, ἢ πρὸς ἴσα, ἢ πρὸς πλεονάζοντα γίνονται, οὐ μὴν πλείω ἐλάττονι συλλαμβάνεται. Τὸ δὲ οἴχωκε θ' ὃν, σαφῶς καὶ ἐνταῦθα διαστέλλεται τοῦ λεγομένου ἐπὶ θανάτῳ. φησὶ γὰρ ὡς οἱ μὲν ἄλλοι κατέκταθεν, δηΐφοβος δὲ καὶ ἕλενος, οἴχονται ζῶντες, διὸ ἐπάγει. φόνον δ' ἤμυνε κρονίων. ἐκτείνει δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁ κρονίων τὴν παραλήγουσαν. Ὅτι φησὶ Πάρις πρὸς ἕκτορα, ὃ καὶ πᾶς ἂν ἐρεῖ ἐθέλων τῷ κρείττονι ἕπεσθαι. νῦν δ' ἄρχ' ὅππη σε κραδίη, θυμός τε κελεύει. ἡμεῖς δ' ἐμμεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθα. οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι. πὰρ δύναμιν δ' οὐκ ἔστι καὶ ἐσσύμενον πολεμίζειν. ὃ δὴ γνωμικῶς ἐῤῥέθη ὡς ἐξ ἀρχῆς τοῦ, μηδὲν ἄγαν. ἔστι δὲ τὸ, οὐδέ τί φημι ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ εἶπεν ὅτι καὶ ἀλκὴν ἐνδειξόμεθα.

Ὣς εἰπὼν, παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως,
Βαὺ δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη ἦν καὶ φύλοπις ἦεν.
Ἀμφί τε κεβριόνην, καὶ ἀμύμονα Πουλυδάμαντα,
Φάλκην, ὀρθαῖόν τε, καὶ ἀντίθεον Πολυφοίτην.
Πάλμυν τ', ἀσκάνιόν τε, μόρυν θ' υἷ' ἱπποτίωνος.
Οἵ ῥ' ἐξ ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ
Ἠοῖ τῇ προτέρῃ. τότε δὲ ζεὺς ὦρσε μάχεσθαι.
Οἳ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ,
Ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς διὸς εἶσι πέδονδε.
Θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται. ἐν δέ τε πολλὰ
Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ', αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα,
Ὣς τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι
Χαλκῷ μαρμαίροντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο.
Ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος ἄρηϊ
Πριαμίδης. πρόσθεν δ' ἔχεν ἀσπίδα πάντοσε ἴσην,
Ῥινοῖσιν πυκινήν. πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων,
Εἴ πως οἱ εἴξειαν ὑπασπίδια προβιβῶντι.
Ἀλλ' οὐ σύγχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν.
Αἴας δὲ πρῶτος προκαλέσσατο, μακρὰ βιβάσθων.
Δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ. τί ἢ δειδίσσεαι οὕτως
Ἀργείους, οὔ τοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν,
Ἀλλὰ διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν ἀχαιοί.
Ἤθην πού τοι θυμὸς ἐέλπεται ἐξαλαπάξειν
Νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν.
Ἦ κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμή,

Ὅτι ἐν τῷ, βὰν δ' ἴμεν ἔνθα μάλιστα μάχη καὶ φύλοπις ἦεν, μάχην μὲν λέγει, τὸν αὐτόχρημα πόλεμον. φύλοπιν δὲ, τὴν ἂν τῷ παρατεταγμένην τῶν φύλων ὅπα ἤγουν βοήν. ἴσως δὲ, καὶ ἐκ παραλλήλου αἱ δύο αὗται λέξεις τὸ αὐτὸ νοοῦσιν, ὡς ἔστιν ἐν τῇ ἑξῆς ῥαψῳδίᾳ ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀϋτή. ἔνθα κεῖται τὸ, πτολέμοιο συνεστῶτος καὶ ἀϋτῆς. Ὅτι λάδη τῆς αἰολίδος ἐχόντα τὴν ἀρχοῦσαν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν προπαροξύνεσθαι θέλει. διό, ἕρμαιος λόφος. τὸ δὲ ἕρμαιον προπαροξυτόνως, ὄνομά τε ἐστὶ καὶ εὐτυχὲς εὕρημα. χερσαῖος, ὀρφναῖος. οὕτω δὲ ἐστὶν ἐνταῦθα, ὀρθαῖος τὸ κύριον, φησὶ γάρ. φάλκην, ὀρθαῖόν τε. ὅρα δὲ ὅτι ὁ μὲν εἰρημένος κανὼν προπερισπᾷ τὸν ἑρμαῖον λόφον ὡς ἐστὶν ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. εἰσὶ δέ τινες οἱ προπαροξυτόνως αὐτὸ προφέρουσιν. Ὅτι σημειοῦν τοῖς ἀχαιοῖς ἐστὶ τὸ αὐτοὺς μὲν μὴ χρᾶσθαι διαδοχῇ τινι βοηθείας ἐξ ἑλλάδος, τοῖς δὲ τρωσὶ γίνεσθαι διαδοχὰς ἐπικούρων. οἷς ἐστὶν ἐξ ἀσκανίης ἐριβώλακος ἦλθον ἀμοιβοὶ ἠοῖ τῇ προτέρῃ, φάλκης, ὀρθαῖος, ἀσκάνιος, καὶ ἕτεροι. εἰσὶ δὲ νῦν ἀμοιβοὶ, πολέμου διάδοχοι τοῖς προ-

Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε.
Σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων
Ἀρήσῃ Διὶ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι,
Θάσσονας ἱρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους.
Οἵ, σε πόλινδ' οἴσουσι κονίοντες πεδίοιο.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ἀχαιῶν,
Θάρσυνος οἰωνῷ. ὁ δ' ἀμείβετο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, οἷον ἔειπες.
Αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε Διὸς πάϊς αἰγιόχοιο
Εἴην ἤματα πάντα, τέκοι δέ με πότνια ἥρη,
Τιοίμην δ' ὡς τίετ' ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων,
Ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε, κακὸν φέρει ἀργείοισι
Πᾶσι μάλ'. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς
Μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα
Δάψει. ἀτὰρ τρώων κορέεις κύνας ἠδ' οἰωνοὺς
Δημῷ καὶ σάρκεσσι, πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας ἡγήσατο. τοὶ δ' ἅμ' ἕποντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν.
Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον. οὐδ' ἐλάθοντο
Ἀλκῆς, ἀλλ' ἔμενον τρώων ἐπιόντας ἀρίστους.
Ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων ἵκετ' αἰθέρα, καὶ διὸς αὐγάς.

προτέροις ἔσαι. ἢ τὸ ἀμοιβοὶ, ἀντὶ τοῦ πεζοί. ἀμοιβαίᾳ ποδῶν ἐξαλλάξει ἀνύοντες τὴν ὁδόν. ἢ ἀμειβόμενοι Πρίαμον ὑπὲρ ὧν αὐτὸς ἐπικούρησε τοῖς φρυξὶν ἔτι ὡς ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. καὶ ἐοίκασιν ἐντεῦθεν οἱ ἀττικοὶ λαβόντες, λέγειν χάριν ἀμοιβὴν τὴν ἀντὶ χάριν. Περὶ δὲ ἀσκανίας, ἧς ἐπώνυμος ὁ ἐλθὼν χθιζὸς ἐπίκουρος ἀσκάνιος ἑτέρας ἂν παρὰ τὴν ἐν τῇ βοιωτίᾳ, ἣ δὴ προγέγραπται τὸ ἀρκοῦν. Τὸ δὲ, ἠοῖ τῇ προτέρῃ, ὅπερ ἐστὶ χθὲς, νῦν μὲν ἐντελῶς εἴρηται. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, προτεραίαν φασὶν ἰωνικῶς καὶ ἐλλειπτικῶς. Ὅτι ἐπαινεῖται ἡ ἐνταῦθα παραβολὴ ἐν τοῖς μάλιστα. ἐν ᾗ ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ λέγονται οἱ τρῶες εἰς πόλεμον ἰέναι. ἥ ῥά θ' ὑπὸ βροντῆς πατρὸς διὸς, ἤγουν σὺν ἀερίᾳ βροντῇ εἶσι πέδονδε. θεσπεσίῳ δ' ὁμάδῳ ἁλὶ μίσγεται. ἐν δέ τε πολλὰ κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης κυρτὰ φαληριόωντα, πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα, τουτέστιν ἔμπροσθεν μὲν, ἄλλα. ἐπὶ δ' αὐτοῖς, ἄλλα. ὅπερ ἐξήγησίς ἐστι τοῦ, πολλὰ κύματα. πρὸς ὅπερ ἀποδιδοὺς τὴν παραβολὴν κατὰ τὰ ὅμοια ἰσοτέλευτα, φησὶν. ὡς τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες, αὐτὰρ ἐπ' ἄλλοι, χαλκῷ μαρμαίροντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. ὅσον δὲ, λεπτότερόν ἐστι τοῦ, πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἐπ' ἄλλα. ἐκεῖνο γὰρ ἐπιτηδὲς τραχυφωνεῖται ὁμοίως τῇ ὅλῃ παραβολῇ. περὶ ἧς φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τε φύσιν κυμάτων ἐνδείκνυται ἃ ὑπὸ ἀνέμοις ἐγείρονται. καὶ τῇ τῶν λέξεων τραχύτητι τὸν ἦχον μιμεῖται. κοσμεῖ δέ φασιν αὐτὴν, καὶ τὰ ὁμοιοκατάληκτα. τὸ πολλά. τὸ κύματα. τὸ παφλάζοντα. τὸ κυρτά. τὸ φαληριόωντα. καὶ ἔχει δὲ καὶ χάριν ἰδίαν τὰ ὀνόματα. τὸ παφλάζοντα, πρὸς τὸν ἦχον. τὸ κυρτὰ, πρὸς τὸ πολὺ τοῦ ὄγκου. τὸ φαληριόωντα, πρὸς τὸ χρῶμα. οἱονεὶ τὰ λευκανθίζοντα ὑπὸ ἀφροῦ καθὰ χαλκῷ μαρμαίρουσιν ἕλληνες. φάλιον γὰρ τὸ λευκὸν, ἐξ οὗ καὶ οἱ φάλοι καὶ τὰ φάλαρα, καὶ ἡ παρὰ Λυκόφρονι φαληριῶσα σπίλος τουτέστι λευκὴ νόσος. δηλοῖ δέ φασιν ἡ παραβολὴ, τὴν πολλὴν καὶ σφοδρὰν καὶ συνεχῆ καὶ μετὰ ἤχου τῶν πολεμίων ἐπέλευσιν. Ὅτι δὲ ἡ βροντὴ καὶ τὸ μίσγεσθαι καὶ τὸ παφλάζειν καὶ ὁ φλοῖσβος ὠνοματοπεποίηται οἰκείως τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ ἀρηρότες, δοκεῖ ῥηθῆναι πρὸς τὸ μίσγεται, ἵνα καθάπερ ἀνέμων ἄελλα θαλάσσῃ μίσγεται, οὕτω πως ἔχωσιν ἐπ' ἀχαιοῖς οἱ τρῶες κατὰ τὸ ἀρηρέναι. Ὅτι φθάσας μὲν, πλατεῖαν ἐποίησεν ὅμηρος παραβολὴν ἐξ εἰκασίας τοῦ κατὰ τὸν ἄρην, ἐνταῦθα δὲ συγκατέπειξεν τὴν φράσιν τοῖς ἐκ πυκνῶν κυμάτων εἰκασμένοις πράγμασι, λέγει οὕτω συντόμως. ἕκτωρ δ' ἡγεῖτο βροτολοιγῷ ἶσος ἄρηϊ, ὡς οἷά τι πρωτόκυμα. Ὅτι τοῦ ἕκτορος πάντοθεν ἀσπὶς, ῥινοῖσιν ἦν πυκινή. πολλὸς δ' ἐπελήλατο χαλκός. ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι, φαεινὴ σείετο πήληξ. ὅθεν ἴσως καὶ κορυθαιόλος καὶ κορυθάιξ λέγεται. πάντῃ δ' ἀμφὶ φάλαγγας ἐπειρᾶτο προποδίζων, εἴπως οἱ εἴξαιεν ὑπασπίδια προβιβῶντι. καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτω διέκειτο. ἀλλ' οὐ σύγχει ἤγουν οὐ συνέχει θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν, ἀλλὰ δηλονότι κοσμίως καὶ εὐκρινῶς ὄντες ἦσαν εὐτάκτως εἶχον. εὖ διακρίνοντες ἑαυτοὺς κατὰ τὸ, ἀχιλλεὺς στῆσεν εὐκρίνας. ὅπερ ἐναντίον ἐστὶ τοῦ συγχεῖν, καθὰ καὶ τῇ συγχύσει ἡ ἁπλῶς εὐκρίνεια. Τὸ δὲ ὑπασπίδια προβιβῶντι, ἐκ τοῦ δηϊφόβου παρεποιήθη. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἔφη οὕτω. κοῦφα προβιβὰς καὶ ὑπασπίδια προποδίζων. ἐνταῦθα δὲ ἐναλλάξας, φησίν. ἐπειρᾶτο προποδίζων, εἴπως εἴξαιεν, ὑπασπίδια προβιβῶντι. δι' ὧν ἡ πάνυ σφοδρὰ δηλοῦται κίνησις ἕκτορος,

δηρίαπς εὐθὺς δηλοῦται κατωτέρω ἐν τῷ, μακρὰ βιβάσθων, ὅ φησιν ἐπὶ αἴαντος. ἱστέον δὲ ὅτι ὁ ἔξω ἐπελήλαμένος ὡς ἐῤῥέθη χαλκὸς, ὑψηλατον ὑπεβάλλει νοεῖν καὶ τὴν τοῦ ἕκτορος ἀσπίδα, ὁποία καὶ ἡ τοῦ Σαρπηδόνος προϊστόρηται. Ὅτι τὸν ἕκτορα αἴας πρῶτος προκαλέσατο, μακρὰ ὡς ἐῤῥέθη βιβάζων. λέγων. δαιμόνιε, σχεδὸν ἐλθέ. τί ἢ δειδίσσεαι ὅ ἐστιν ἐκφοβεῖς αὕτως ἀργείους; οὔ τοί τι μάχης ἀδαήμονές εἰμεν ἤγουν ἐσμὲν, ἀλλὰ διὸς μάστιγι κακῇ ἐδάμημεν ἀχαιοί. ὅπερ εὔπιον αἴτιος πρὸς ἐχθρὸν ἀπειλούμενον, ὃν οὐ προοίμιον. εἶτα εἰπὼν, ὡς ἤθελέν που τοι θυμὸς ἤγουν ὄντως διέπνευσεν ἡ ψυχὴ, ἔελπεται ἐξαλαπάξειν νῆας, ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν, ὃ καὶ προοιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἑαυτοῖς θαῤῥούντων ἀμύνειν, ἐπάγει στοχαστικῶς καὶ ὡς ἐν σχήματι προαναφωνήσεως, ὅτι κε πολὺ φθαίη εὖ ναιομένη πόλις ὑμὴ τουτέστιν ἡ ὑμετέρα, χερσὶν ὑφ' ὑμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε. καὶ ὅτι, σοὶ δ' αὐτῷ φημὶ σχεδὸν ἔμμεναι, ὁππότε φεύγων ἀρήσῃ διῒ θάσσονας ἰρήκων ἔμμεναι καλλίτριχας ἵππους, οἵ σε πόλινδε οἴσουσιν κονίοντες πεδίοιο. Παρέλαβε δὲ ἱέρακας εἰς τὸν λόγον, διὰ τὴν τοῦ ὀρνέου ταχυπέτειαν. ὅρα δὲ τὸ τοῦ αἴαντος σῶφρον. προκαλεῖται μὲν γὰρ αὐτὸς τὸν ἕκτορα, οὐ λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ ὡς οὐκ ἔστι μάχης ἀδαήμων, ἀλλὰ τοῖς ἀχαιοῖς κοινοποιεῖται τὸν ἔπαινον. ἐν δὲ τοῖς ἐκτεθειμένοις, τὸ μὲν σχεδὸν ὅ ἐστιν ἐγγὺς ἐξ οὗ καὶ τὸ σχεδίην ἐπίῤῥημα καὶ ἡ σχεδία ναῦς καὶ ὁ σχέδιος λόγος καὶ τὸ κοινῶς καλούμενον σχεδάριον, ὃ σχεδίων λόγων ἐστὶν ἐδάφιον, δὶς κεῖται διὰ τὸ καίριον. Τὸ δὲ δειδίσσεσθαι, οἱ μεθ' ὅμηρον ἐν παθητικῶς λέγουσιν, ἵνα ὥσπερ ὁ αἰτιαζόμενος καὶ ὁ αἰτιώμενος καὶ ὁ μεμφόμενος, οὕτω καὶ ὁ δεδισσόμενος διχῶς νοεῖται, δηλῶν ποτὲ μὲν, τὸν ἐμφοβοῦντα, ποτὲ δὲ, τὸν φοβούμενον. διὸς δὲ μάστιγα, τὴν θεομηνίαν φησίν. ὅθεν ἴσως καὶ Σοφοκλῆς λαβὼν, τὸν παρ' αὐτῷ μαστιγοφόρον αἴαντα ἐπέγραψε. Τὸ δὲ ἄφαρ, ὅτι ἐκ τοῦ ἅπτω ἅψω ὕφα γίνεται, καὶ ὅτι αἰολικῶς ψιλοῦται, δηλοῦται καὶ ἑτέρωθι. Τὸ δὲ, πολὺ φθαίη ἁλοῦσα, ἔχει τι ἀφελείας κατὰ νοῦν, ἁπλοϊκῶς γὰρ οὕτως ἐῤῥέθη καὶ οὐ πρὸς ἄνδρας ἀκριβεῖς. οὐ γὰρ μετὰ τροίας ἅλωσιν φθάσαι ἔμελλε γενέσθαι, εἶτα καὶ αἱ νῆες ἀλαπαχθήσονται, ἵνα οὕτω ὀρθῶς εἴπῃ ὁ αἴας ὅτι πολὺ πρότερον ἁλούσης τῆς τροίας, μετὰ τοῦτο καὶ αἱ νῆες κακῶς οἰχήσονται. ἀλλ' ἡ μὲν τροία πορθεῖται, αὗται δὲ περισώσονται. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀλαπάζειν ἐπὶ νεῶν λεχθέν. ὥστε οὐκ ἐπὶ μόνων πόλεων ἡ λέξις κεῖται. κατωτέρω δ' εὐθὺς ἐπὶ τροίας, τίθεται ἀντ' αὐτοῦ τὰ σύστοιχα τούτῳ, ἤγουν τὸ ἁλῶναι καὶ τὸ πορθηθῆναι. ἔφη γάρ. ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Τὸ δὲ ὑμὴ, ὅπερ εἰς ῥητορείαν οὐκ εὔχρηστον, εὕρηται καὶ αἰτιατική. ἔτι δὲ καὶ οὐδέτερον ἐν τῷ, ὑμὰ κτήματ' ἔδοντες. τὸ δὲ, ἁλοῦσά τε περθομένη τε, ταυτὸν κατὰ τὴν παραλληλίαν δηλοῦν ὡς καὶ τὸ, πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα, καὶ, πόλεμόν τε μάχην τε. ἐγκαθίζει τῇ τῆς ἐννοίας παραμονῇ τὸν περὶ τῆς πατρίδος φόβον εἰς τὴν τοῦ ἕκτορος ψυχήν. ἴσως δὲ καὶ χεῖρον τοῦ ἁπλῶς ἁλῶναι τὸ πέρθεσθαι, εἴπερ ἐκ τοῦ πέρθω τὸ καίω γίνεται κατὰ τροπὴν καὶ μετάθεσιν. ἐν δὲ τῷ, σχεδὸν ἔμμεναι, διπλασιάζει αἰολικώτερον τὸ μ διὰ χρείαν μέτρου, ἐν τῷ θάσσονας ἰρήκων ἔμμεναι, ἀδιπλασίαστον μένει διὰ τὸ ἐκ μέτρου ἀκαταναγκαστον. ἔνθα τὸ ἰρήκων ψιλοῦται ἰωνικῶς καθὰ καὶ τὸ ἱερεύς. τὸ δὲ κονίοντες πεδίοιο, θερινὸν εἶναι δηλοῖ τὸν τῆς ἄρτι μάχης καιρὸν καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. ἔστι δὲ κονίειν πεδίοιο, τὸ διὰ τῆς πεδιάδος κόνιν ἐγείρειν, ἐν τῷ σπουδαίως θέειν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου νοήματος, καὶ τὸ ἐγκονεῖν γίνεται, καὶ τὸ διακονεῖν. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ ποιητὴς ὡς δι' ἐκ τῶν ἱεράκων ἐνθύμησιν λαβὼν, ἐπάγει νόημα ὀρνιθιακὸν, εἰπών. ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι τουτέστι τῷ αἴαντι, ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις, αἰετὸς ὑψιπέτης. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ἀχαιῶν θάρσυνος οἰωνῷ. καὶ ὅρα καὶ τὸ ὄρνις καὶ τὸ οἰωνὸς, οὐχ ἁπλῶς ῥηθέντα, ἀλλ' ὡς τοῦ μέλλοντος σημαντικά. αἴσιον δὲ κἀνταῦθα σημεῖον τὸ δεξιόν. τὸ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ δεύτερος ἀόριστος ἐπτόμην, ὡς τὸ, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. ἐξ οὗ καὶ τὸ πτέσθαι, παρὰ σοφοκλεῖ καὶ αὐτό. καὶ τὸ, ἐπιπτέσθαι μεμαίνων. τὸ δὲ ἴαχε λαὸς, παύτας τούτοις ἐπιστήμονας εἶναι δηλοῖ τῆς τοιαύτης οἰωνοσκοπητικῆς, ἣν ἁπλούστερον ὁ ποιητὴς ἔφρασε καὶ γοργῶς ἐν τῷ, δεξιὸς ὄρνις. καὶ οὐχ' ὡς ἀλλαχοῦ εἰς πλάτος. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἕκτωρ δὲ διὰ τὸ εὐτυχεῖν, οὔτε τοῦ οἰωνοῦ τούτου ἐπιστραφεὶς, ὡς οὐδὲ τοῦ πρὸ αὐτοῦ. ἐκλαθόμενος δὲ καὶ ὧν ἐν τῇ μονομαχίᾳ ἔλεγεν ἐν ᾧ, αἴαν ἐπεί τοι δῶκε θεὸς μέγεθός τε βίην τε καὶ πινυτὴν καὶ τὰ ἑξῆς, περιττῆς τῇ ἑαυτοῦ μαρτυρίᾳ ἐκείνῃ γίνεται. καὶ ὡς ἄγροικον ἀλαζόνα σκώπτων τὸν ἥρωα, φησί. αἶαν ἁμαρτοεπὲς βουγάιε, δι' ἔφασκες. καὶ εὔχεται ὡς εἴθε τάδε τινὰ μεγάλα καὶ ὑπὲρ ἄνθρωπον αὐτῷ εἶεν ῥηθησόμενα ἀγαθὰ, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει ἀργείοισι πᾶσι μάλα. ἐν δὲ σὺ τοῖσι πεφήσεαι, αἴ κε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρὸν, ὅ, τοι χρόα λειριόεντα δάψει. ἐφ' οἷς ὀνειδίζων τῷ αἴαντι, ἀντὶ τοῦ προμεμαρτυρημένου ἡρωϊκοῦ μεγέθους, τὴν ἄγαν πολυσαρκίαν καὶ πιότητα, οἷς βουγάϊοι περιβρίθονται, λέγει. ὅτι πεσὼν ἐπὶ νηυσὶν ἀχαιῶν, τρώων κορέεις κύνας, ἠδ' οἰωνοὺς, ἤγουν τὰ ἁπλῶς σαρκοφάγα ὄρνεα, δημῷ καὶ σάρκεσσιν. ὅπερ ἐπὶ πλήθους νεκρῶν ἡ ὁμηρικὴ ἔφη μοῦσα ἐν τῷ, ἑλώρια τεῦχε κύνεσσι καὶ οἰωνοῖς. ἐνταῦθα δέ τις ἔχει θαυμάσαι τὴν νέμεσιν, εἴπερ λύμην σώματος ὁ ἕκτωρ ἀπειλῶν τῷ αἴαντι ὡς μὴ ταφησομένῳ, αὐτὸς αἰκισθήσεται τὸ σῶμα ὑπ' ἀχιλλέως θανών. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι θυμομαχῶν ὁ ἕκτωρ ἐφ' οἷς ἐγγύς τι εἶναι τὸν τοῦ θανάτου καιρὸν αὐτοῦ ἤκουσεν ἐξ αἴαντος, καὶ ἐπὶ εὐχῇ δὲ ὠνείδισεν ἀλλοκότῳ, τοιοῦτον γὰρ τὸ εὔξασθαι ἀρῆσαι θάσσονας ἰρήκων γενέσθαι αὐτῷ τοὺς ἵππους, ἐπάγει αὐτὸς εὐχήν τινα ἑτέραν σεμνοτέραν, καὶ καιρὸν ἕτερον

παίν

παιὸν ἐγγύτερον, τὴν τῆς σήμερον ἡμέρας καθ᾽ ἣν οἱ ἀχαιοὶ ὀλοῦνται, ὑπὸ ὧν. αἲ γὰρ ἐγὼν οὕτω γε διὸς παῖς εἴην ἤματα πάντα. τέκοι δέ με πότνια ἥρη, οὐ μὴν θνητὴ δὴ μεγίστα. τοίμην δ᾽ ὡς τίεται ἀθηναίη καὶ ἀπόλλων, ὡς νῦν ἡμέρη ἥδε κακὸν φέρει τοῖς ἕλλησιν. οὐ μάτην δὲ οὕτως εὔχεται ὁ Ἕκτωρ, ἀλλὰ συνναίμενος μεγαλοφρόνως διὰ ἐν αὐτῷ τῆς εὐτυχίας θεότητα. διὸ καὶ ὁ ἀγαμέμνων ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει ὡς ὁ Ζεὺς σὺν τρίτας ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι κυδαίνει. ἔστι δὲ ὅμως οὐ μακρὰν ἀλαζονείας καὶ φιλοτιμίας τῆς ὑπὲρ τὸ δέον, ἡ ῥηθεῖσα εὐχὴ τοῦ Ἕκτορος. Σημείωσαι δὲ, ὡς ὥσπερ οὕτως ἕκτωρ ἐπιῤῥεπὴς ἦν τῷ προσεχῆναι εἰς τὸ εὔχεσθαι ἀλλόκοτα, καλῶς ἄρα καὶ ὁ αἴας εὖ εἰδὼς ὡς εἰκὸς, εὐχὴν τοιαύτην ἐκείνῳ προσέπλασεν ἐν τῷ, ἀρήσῃ δὴ πατρὶ, καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι θάσσονας ἰρήκων εἶναι σοὶ σοὺς ἵππους ὅτε φεύγεις, ὃ καὶ ἔδεικε μάλιστα τὸν Ἕκτορα. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Τῶν δὲ τοῦ ῥηθέντος χωρίου λέξεων, ἁμαρτοεπὴς μὲν, ὁ ψεύστης καὶ τῶν βελτίστων λόγων ἁμαρτάνων. ἴσως δὲ καὶ ἀγλωττὴς τὴν φράσιν. ἢ καὶ ἄλλως, καθ᾽ ὁμοιότητά τινα ὡς εἰκὸς τοῦ ἁμαρτοεποῦς. περὶ οὗ προγέγραπται. ὃ παραφράζει ἀθήναιος, ἔνθα τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἁμαρτολόγους φησὶν, ὧν κορυφαῖος ὁ ἐπίκουρος. βουγάϊος δὲ, ἢ ὁ δυσκίνητος καὶ μὴ ποδώκης ἀλλ᾽ ὡς βοῦς τις πονῶν περὶ γῆν. ἢ ὁ ἐπὶ βοῒ ἤτοι ἀσπίδι γαίων. αἴαντος γὰρ τὸ πράσημον, ἡ ἀσπίς. ἢ βοῦς ὁ ἐργάτης. ἢ αὐτόσχημα βοῦς καὶ γῆ. γῆ μὲν, διὰ τὸ βαρὺ τοῦ σώματος καὶ δυσκίνητον. βοῦς δὲ, διὰ τὸ ἔμψυχον μὲν, πολὺ δὲ τοῦ μεγέθους. ὅτι δὲ καθάπερ ὁ ἵππος, οὕτω δὴ καὶ ὁ βοῦς πολὺ μέγεθος παρεμφαίνει ἐν ταῖς συνθέσεσι, δηλοῖ καὶ ἡ βου ἐπίτασις, ἣν ἐκ τοῦ ζώου τούτου εἰλῆφθαι λέγουσιν. ἐξ ἧς ἐπιτάσεως καὶ ἡ βούβρωσις, καὶ ἡ βούπεινα, καὶ ὁ βούλιμος, καὶ ὁ βουθοίνας, καὶ ὁ βούπαις. οὗπερ ἀκολουθία τοιαύτη. βρέφος ὡς ὁ γραμματικὸς ἀριστοφάνης φησὶ, τὸ ἄρτι γεγονός. παιδίον, ὃ ἡ τιθὴ τρέφει. παιδάριον, τὸ περιπατοῦν καὶ ἤδη λέξεως ἀντιποιούμενον. παιδίσκος, ὁ τῆς ἐχομένης ἡλικίας. παῖς, ὁ δι᾽ ἐγκυκλίων ἤδη μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι. ὁ δὲ μετ᾽ αὐτὸν, πάλλαξ, καὶ βούπαις, καὶ ἀντίπαις, καὶ μελλέφηβος. οἱ δέ φασιν, ὡς δουλιχιῶται καὶ σάμιοι τοὺς γαλακτοφαγοῦντας καὶ μηδὲν ἰσχύοντας, βουγαΐους καλοῦσιν. ἄλλοι δὲ, βουκαίους γράφουσιν, ὅ ἐστιν ἀγροίκους. παραφέροντες καὶ χρῆσιν. βουκὸν καὶ βουκαῖον τὸν ἄγροικον λέγουσαι παρά τι Νικάνδρῳ ἐν τῷ, βουκαῖος ὀρειτύπος. καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ δέ. ἰστέον δὲ ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ ἶρος, βουγάϊος ὑπὸ τῶν μνηστήρων προσερρέθη σκωπτικῶς. καὶ ὅτι ἀριστάρχου γράφοντος φασὶ βουγάϊε, ζηνόδοτος βουγάιε γράφει. καὶ ὅτι ὁ διὰ βάρος προσρηθεὶς βουγάϊος, ῥηθείη ἂν καὶ βουβάρας, ὅ ἐστι μέγας καὶ ἀναίσθητος, ὡς παρὰ ἡρωδιανῷ ἐν τῇ μεγάλῃ προσῳδίᾳ κεῖται. καθὰ καὶ βουκόρυζα, ἡ μεγάλη κόρυζα. καὶ εἴη ἂν ὁ ῥηθεὶς βουβάρας, προσήκων διὰ τὸ κατ᾽ αὐτὸν βάρος, προσρηθῆναι καὶ γῆς ἐτώσιον ἄχθος. ἐπιτυχὴς δὲ μάλιστα ἐν τοῖς ἑρμηνεύουσιν, ὁ μεταλαβὼν τὸν βουγάϊον εἰς βόσκημα ἀναίσθητον. ὅτι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίας σκῶμμα λαμβάνεται ὁ βοῦς, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ μενάνδρῳ βοΐδης, ὅ ἐστι πρᾶος, εὐήθης. καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, ἀμνοκῶν, ὅ ἐστι νοῶν ὡς ἀμνὸς κατὰ τὸν κωμικόν. παροιμιάζεται δὲ ὁ βοῦς καὶ ὥσπερ ἐπὶ βουγλώσσων ἐν τῷ, βοῦς ἐπὶ γλώσσης φέρεις, οὕτω κατὰ Παυσανίαν καὶ ἐπὶ ἀχρηστίας ἐν τῷ, βοῦς ἐν αὐλείῳ κάθηται. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς καταρχούσης λέξεως ἐν τῷ, βουγάϊος, εἴτε παρὰ τὴν βου ἐπίτασιν γίνεται, εἴτε παρὰ τὸν βοῦν. εἰς δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τὸ γάϊος, ὅτι ἀπὸ γῆς αὐτὸ παρῆχθαι δοκεῖ, χρήσιμον καὶ τὸ τοῦ αἰλίου διονυσίου, εἰπόντος ὅτι γεώλοφον οἱ παλαιοὶ καλοῦσι, τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον. οἷα τῆς γῆς χρησίμου φαινομένης εἰς τὸ τοιαῦτα σκώπτεσθαι τοὺς μεγαλοσωμάτους, εἰ καὶ πολλοὶ τὸ ἐνεργὸν ἄλλως ἔχουσιν. ἐνθυμητέον δ᾽ ἐνταῦθα ὡς εἴπερ ὁ τοσαύτης ἀρετῆς ἐπήβολος αἴας, ὁ συμμετρίας λόγῳ εὖ ἔχων μεγέθους καὶ διὰ τοῦτο μείζων καὶ μέγας ὤν τι καὶ καλούμενος, καὶ τὸ φυσικὸν καὶ ἐνεργέστατον βάρος εὐσχημισμένος κατὰ ἀναλογίαν μελῶν καὶ μερῶν, βουγάϊος ἔσκωπται, τί ἂν ὁ σκωπτόλης ἐρεῖ κατὰ τοῦ βυζαντίου ῥήτορος, ὃς καταγελώμενός ποτε ἐπὶ πλούτῳ σαρκῶν, ἔφη καὶ γυναῖκα πολλῷ παχυτέραν ἔχειν, ἧς ὁμονοούσης μὲν, στέγεσθαι ἄμφω ἐν μιᾷ κλίνῃ, στασιαζούσης δὲ, μηδὲ τὸν ὅλον αὐτοῖς οἶκον εἶναι εἰς χωρίου περιοχήν. τί δὲ οὐκ ἂν σκωφθείη ὁ διὰ παχύτητα μήτε ἔξυπνος γινόμενος ἐν τῷ κοιμᾶσθαι εἰ μὴ βελόναις κεντοῖτο εἰς βάθος, μήτε ἐν τῷ ἀνθρώποις ἥκειν εἰς θέαν ἐθέλων ὅλος βλέπεσθαι, ἀλλὰ παραπετάσμασιν ἐγκαλύπτων τὸ βλέπεσθαι; τίς δ᾽ ἂν οὐ τάχα εἰς τὸ σκώπτεσθαι ὁμοίως, μάγας ὁ κυρηναῖος βασιλεύς, ὃς δι᾽ ἀργίαν σώματος καὶ πλῆθος τροφῆς κατάσαρκος φασὶ γενόμενος, ὑπὸ τοῦ πάχους ἀπεπνίγη. ὅτι δὲ τὰ ἐκ τῆς γῆς παρώνυμα οὐκ ἀεὶ ἄτιμά εἰσι, δηλοῦσι καὶ οἱ τοῦ μύθου γηγενεῖς καὶ γίγαντες, οὐδὲν ἧττον ἢ βουγάϊος καὶ ὁ δηλωθεὶς γεώλοφος. συμπλέκει δ᾽ ἐνταῦθα καὶ τὸ, ὁ δ᾽ ἕτερος, τί ἂν τύχοιμ᾽ ὀνομάσας; βῶλος, ἄροτρον. γηγενὴς ἄνθρωπος. ἀλέξιδος δέ φασι τοῦ κωμικοῦ ὁ λόγος. Τὸ δὲ δὴ ἔφας, ἀσολοίκως μὲν ἔχειν φαίνεται, καθάπτεται δὲ, ὧν ὁ αἴας εἶπε μηδὲν εἰδὼς δῆθεν μέτρον. διὸ καὶ σαρκάζων λέγει μονονουχί, ὡς εἰ καὶ ἡ ἐμὴ πόλις πρὸ τῆς ἀχαϊκῶν νεῶν ἁλῶναι μέλλει, ἀλλ᾽ ἐγὼ ἔνορκός φημι ὡς οὐκ εἰς μακρὰν ἀλλὰ σήμερον κακὸν τοῖς ἀργείοις ἔσται. καὶ οὕτω λόγον ἔχει ἐπαγόμενος ἀπολογητικῶς ὁ γὰρ σύνδεσμος. Τὸ δὲ διὸς παῖς εἴην, ἀφορμήν τινα εὔλογον ἔχει τὸ διογενῆ βασιλικῶς εἶναι τὸν ἕκτορα, εἰ καὶ μὴ πραγματικῶς, ὡς καὶ ἐξ ἥρας τεχθῆναι. τὸ δὲ ἤματα πάντα, περίφρασίς ἐστι τοῦ αἰεὶ, δι᾽ οὗ εὔχεται ὁ ἕκτωρ τὸ ἀθάνατον. Τὸ δὲ ἡμέ

ῥηθὲν, τὸ νῦν ἐστι διασαφητικὸν. οὐ γὰρ κατὰ πλατὺ νῦν, ἀλλ' ὡς εἴρηται σήμερον, ἔσται τοῖς ἀργείοις κακόν. ἄλλως γὰρ, οἶδεν ὁ ἕκτωρ ὡς ἔσσεται ἦμαρ ὅτ' ἄν ποτ' ὀλώλῃ ἴλιος. ὀλεῖται δὲ, ὡς μηκέτι οὕτω προλάμπειν μὴ δὲ προφαίνεσθαι. οὐ πρὸς ὁμοιότητα, πέφρασται ἀλλαχοῦ τὸ, ἠέλιος οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. τὸ δὲ πᾶσι καὶ τὸ μάλα, πανωλεθρίαν δηλοῖ. μάλιστα μὲν οὖν, κοινὸν ἀληθῶς ἅπασι κακὸν, μόνῳ γοῦν τῷ αἴαντι θάνατον ἀπειλεῖται ὁ ἕκτωρ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασι, κακόν τι ἀπροσδιορίστως, ἤγουν. διὸ καὶ ἔλλογος εἶναι δόξοι ἂν ἡ τοῦ ἕκτορος εὐχὴ, ὡς δι' εἰπόντος οὕτω. εἴθε ἦν γενέσθαι μοι τὸ πάντη ἀδύνατον, ἤγουν τὸ διὸς εἶναι παῖδα, ὡς ὁμολογουμένως ἔσται τοῖς ἀργείοις κακὸν σήμερον. εἰ δ' ὁ μῦθος ἐνταῦθα εἴπῃ ὅτι ἑκάβης μητρὸς καὶ Πριάμου πατρὸς ἤγουν ἀπόλλωνος υἱὸς ὢν κατὰ τοὺς ὕστερον ποιητὰς ὁ ἕκτωρ, ὅμως ἐθέλει τὸ μεῖζον, ἤγουν τὸ ἐκ διὸς καὶ ἥρας εἶναι, λεγέσθω ἐκεῖνος τὸ δοκεῖν αὐτῷ. Τὸ δὲ πεφήσεαι, ὃ χρόνου μέν ἐστι μετ' ὀλίγον μέλλοντος, δηλοῖ δὲ τὸ φονευθήσῃ, ἀπὸ τοῦ φῶ φήσω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ φάζειν. ὅθεν καὶ τὸ πεφασμένος καὶ τὸ σφάζειν. φῶ δὲ λέγεται καὶ τὸ φαίνω, ἐξ οὗ καὶ τὸ φῶς. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ καίω, ἐξ οὗ φώζειν τὸ φρύγειν ἀττικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. καὶ φῶδες αἱ ἀπὸ φλογὸς φλύκταιναι, ὧν καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται. καὶ φωγνῦναι τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι. τὸ μέντοι ῥηθὲν φώζειν ἀπὸ τοῦ φρύγειν τινὲς παράγουσι. Τοῦ δὲ ταλάασης ὅ ἐστι τλήσῃ θέμα ταλάω. ἐξ οὗ ἐν συγκοπῇ, τὸ τλῶ τλήσω. τοῦ δ' ἐγὼ ταλάω ταλάσω, ἐξώρμηται τοῦ μὲν, ὁ ταλαὸς τὸ κύειον. τοῦ δὲ, ὁ τάλας. ὅθεν κατὰ ἀναγραμματισμὸν ὁ ἄτλας. ἐκ τοῦ ταλάσω δὲ γίνεται καὶ ταλασίφρων ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐρρέθη. καὶ ταλασιεργεῖν ἐπὶ γυναικῶν, τὸ ἐμμένειν ἔργοις, καὶ ταλασία. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς τραγικοῖς τάλις, τουτέστι μελλόγαμος παρθένος, μελλονύμφη. ὡς καὶ αὐτὴ ταλασίαν ἀσκοῦσα. δόρυ δὲ μακρὸν, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων, ὁποῖόν τι καὶ ἡ αἰγανέα. Ἀφελὸς δὲ χρῶς ἐνταῦθα σκωπτικῶς εἴρηται, ὁ ἐσκιατροφημένος καὶ ἀνθηρὸς διὰ τὸ ἐκβάρους ἀγύμναστον τοῦ ἥρωος. λείριον γὰρ, ἄνθος. ὅθεν καὶ φωνὴ λειριόεσσα. καὶ Ποδαλείριος, οὐ μόνον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ὁ ἀνθηρόπεις διὰ τὸ εὐτυχὲς, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀνθοῦντα ποδολύων. ἰατρὸς γὰρ ἦν ῥιζοτόμος τὰ πολλὰ ὡς εἰκός. Τὸ δὲ δάψει, ἐξ οὗ καὶ δαπτεῖ παρὰ Λυκόφρονι αἱ μυῖαι, καὶ τὸ δαρδάπτειν, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ δόρατος καὶ αὐτὸ εἴρηται. Τὸ δὲ κορέεις, μέλλοντα ἰσοδυναμεῖ τῷ κορέσεις. Ὅτι τὸ ἠχεῖν, καὶ ἰάχειν λέγεται κατὰ ὀνοματοποιΐαν. ἀφ' οὗ καὶ ἴακχος οὐ μόνον ὁ ἐπὶ διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος, ὁ καὶ βάκχος ἐκ τοῦ βάζειν λεγόμενος. διὸ φάμενος ὁ ποιητὴς, τοὶ δ' ἄμ' ἕποντο ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθεν, εἶτα ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ἰάχειν, καὶ λέγει εἰς τὴν ἠχὴν, εἰπών. ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον, οὐδ' ἐλάθοντο ἀλκῆς, ἤγουν ἤχησαν οὐχ ὡς δειλοὶ, ἀλλ' ἐπὶ ἀλκῇ. ἠχὴ δ' ἀμφοτέρων, ἵκετο αἰθέρα καὶ διὸς αὐγὰς ὅ ἐστιν ἥλιον κατὰ τοὺς παλαιούς. δηλώσας οὕτω τὸ τῆς βοῆς μέγεθος. εἶτα εὐθὺς ἀνακάμπτει πάλιν εἰς τὴν ἰαχὴν ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. καὶ δοκεῖ κυριώτατον μὲν ἡ ἰαχὴ ἐπὶ πολέμου, ἐπὶ μέντοι θαλάσσης, τὸ ἠχεῖν. ὅθεν καὶ θάλασσα ἠχήεσσα. Τὸ δὲ ἰαχὴ, καὶ βοὴ μετ' ὀλίγα λέγεται ἐν τῷ, μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοή. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐδ' ἐλάθοντο ἀλκῆς, εὐψυχίας εἶναι σημεῖον δηλοῖ τὴν ἐν πολέμῳ ἰαχήν. ὅθεν καὶ βοὴν ἀγαθοὶ οἱ τοιοῦτοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ὅτι διασαφητικὸν τοῦ, οὐκ ἐλάθοντο ἀλκῆς, τὸ, ἀλλ' ἔμενον τρώων ἐπιόντας ἀρίστους. ἔνθα σημείωσαι τὸ, οὐκ ἐλάθοντο ἀλλ' ἔμενον. ὧν τὸ μὲν, τὴν λήθην παράγει. τὸ δὲ, τὴν μνήμην. τὰ ἐναντία. ἐκ τοῦ μένειν γὰρ ἡ μνήμη διὰ τὸ κατ' αὐτὴν μόνιμον τοῦ νοητοῦ. Τὸ δὲ ἠχὴ ἵκετο αἰθέρα, προοίμιον ἄλλως φράσει. αὐτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ξ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀγαμέμνων συμπαραλαβὼν τοὺς τραυματίας καὶ Νέστορα σὺν αὐτοῖς, ἔξεισιν ἐπὶ τὸν πόλεμον. ἥρα δὲ τὸν κεστὸν λαβοῦσα παρὰ τῆς ἀφροδίτης, κατέρχεται. καὶ τὸν ὕπνον κρατύσασα, κοιμίζει τὸν δία. Ποσειδῶν δὲ, τοῖς ἕλλησι βοηθεῖ. καὶ πολὺς φόνος γίνεται τῶν τρώων. Αἴας δὲ λίθῳ βαλὼν, ἕκτορα πλήττει. ὁ δὲ, ἀναγὼν αἷμα λειποψυχεῖ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ξ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι τοῦ γράμματος τούτου ἡ ῥαψῳδία μὲν ἐπιγραφή, αὕτη. ξι, κρονίδην λεχέεσσι καὶ ὕπνῳ ἔπαφον ἥρα. πλὴν δὲ, ἐπιγ. Διὸς ἀπάτη. ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ ῥαψῳδίᾳ πάσχει πρὸς Ἥρας ἀπάτην ὁ Ζεύς. Ὅτι ἐν τῷ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης, τὸ οὐκ ἔλαθε, τὴν ἐκ προαιρέσεως ἀμέλειαν ἀποφάσκει. λέγοντος Ὁμήρου ὡς οὐκ ἀμελῶς τῆς εἰς μάχην εἶχεν ὁ Νέστωρ, εἰ καὶ ἔπινεν. οὕτω γὰρ ἐν τῷ, ἢ λάθετο ἢ οὐκ ἐνόησεν ἐπὶ Οἰνέως, τοιοῦτος ἦν ὁ νοῦς. ὡς ἢ ἑκὼν ἠμέλησεν, ἢ οὐδ' εἰς νοῦν ὅλως ἔβαλεν. ἀποσεμνύνει δ' ἐνταῦθα τὸν Νέστορα ὁ ποιητής, ὡς καὶ ἐν καιρῷ ἀνέσεως παίειν προσεκτικὸν ὄντα. νῦν γὰρ ὡς τὰ πολλά, πρὸς ἄλλοις ἡ ψυχὴ τοῦ πίνοντος γίνεται, ὁ Νέστωρ ὅμως καὶ πίνων, οὐκ ἀπέχεται τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ περιφυλάττει τὰ τοῦ πολέμου. διὸ καὶ ὡς πάλαι πολέμων εἰδώς, τῇ ποιότητι τῆς βοῆς, μείζονος γινομένης, τὸ ἑτερορρεπὲς τοῦ πολέμου τεκμαίρεται. φράζεο γάρ φησι δὴ Μαχᾶον, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν. οὕτω πού ἐστι μεταλλαχθέν, τῇ βοῇ τὴν ὀδυνασίαν ἔγνω βιαζομένων. πίνει δὲ ὁ Νέστωρ ἐκεῖνον τὸν κυκεῶνα, ὃν Ἑκαμήδη ἐσκεύασεν. οὐκ εἰς μέθην δὲ τοῦτο ποιεῖ, οὐ γὰρ εἶχε μεθύσκειν ὁ κυκεὼν εἰ καὶ οἶνος μετεῖχε. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ δὴ τὸ ἐνταῦθα τοῦ Νέστορος προσεχές, ὡς οὐδὲν τοῖς σοφοῖς τὰ ἡδέα πρὸς τὴν τῶν σπουδαίων ἐπίσκεψιν προσίσταται. δῆλον δὲ ὅτι τὸ, οὐκ ἔλαθεν, ἐκτείνει τὴν λήγουσαν λόγῳ καὶ τῆς συλλαβῆς. καταπέραιοῖ γὰρ εἰς μέρος λόγου κατὰ τοὺς τεχνικούς, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχει ἀρχομένην ἀπὸ φωνήεντος. ἰστέον δὲ ὅτι πλεοναστικόν ἐστι συμβουλῆς τό, φράζεο ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. τὸ

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης,
Ἀλλ' Ἀσκληπιάδην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Φράζεο δὴ Μαχᾶον ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Μείζων δὴ παρὰ νηυσὶ βοὴ θαλερῶν αἰζηῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον,
Εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ ἐϋπλόκαμος Ἑκαμήδη
Θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν.
Ὣς εἰπὼν, σάκος εἷλε τετυγμένον υἷος ἑοῖο,
Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἱπποδάμοιο,
Χαλκῷ παμφαῖνον. ὁ δ' ἔχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Στῆ δ' ἐκτὸς κλισίης. τάχα δ' εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς.
Τοὺς μὲν ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθε,
Τρῶας ὑπερθύμους. ἐρέριπτο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν.
Ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ,
Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα
Αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται, οὐδετέρωσε,
Πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ Διὸς οὖρον,
Ὣς ὁ γέρων ὥρμαινε, δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν
Διχθάδι', ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι Δαναῶν ταχυπώλων,
Ἦε μετ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι, δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Βῆναι ἐπ' Ἀτρεΐδην. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον
Μαρνάμενοι. λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς,
Νυσσομένων ξίφεσίν τε, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Νέστορι δὲ ξύμβληντο διοτρεφέες βασιλῆες
Πὰρ νηῶν ἀνιόντες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ,

Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες,
Θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. τὰς γὰρ πρώτας πεδίονδε
Εἴρυσαν, αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν.
Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας
Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν. στείνοντο δὲ λαοί.
Τῷ ῥα προκρόσσας ἔρυσαν, καὶ πλῆσαν ἁπάσης
Ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.
Τῷ ῥ' οἵ γ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο,
Ἔγχει ἐρειδόμενοι κίον ἀθρόοι, ἄχνυτο δέ σφιν
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν. ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς,
Νέστωρ. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν.
Τὸν καὶ φωνήσας προσέφη κρείων Ἀγαμέμνων.
Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη, μέγα κῦδος ἀχαιῶν,
Τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἱκάνεις,
Δείδω, μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος Ἕκτωρ,
Ὥς ποτ' ἐπηπείλησεν ἐνὶ Τρώεσσ' ἀγορεύων,
Μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ Ἴλιον ἀπονέεσθαι,
Πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς.
Κεῖνος τὼς ἀγόρευε. τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοὶ
Ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον ὥσπερ ἀχιλλεὺς,
Οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι.

δὲ πίνοντα, ἐκ τέλους τὴν ἀρχῆσαι. ὡς καὶ τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος. ἤγουν, οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ πίνοντα. οὕτω καὶ τὸ, πόμενοι ἐκβοστάνης. Ὅτι τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν πῖνε καθήμενος αἴθοπα οἶνον εἰσόκε τόδε γένηται, αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν ποιήσω τόδε, ἤγουν ἄντις θερμὸς εἰς ἔργον, πρός τινα ἐν τῷ ἀλθαίνειν πεμελούμενον. Νέστωρ δέ φησιν αὐτὸ πρὸς Μαχάονα, ἐθέλων ἐκεῖνον οὕτω πιεῖν, ἕως θερμὰ λοετρὰ εὐπλόκαμος Ἑκαμήδη θερμήνῃ, καὶ λούσῃ ἀπὸ λύθρου ἀπολούσῃ βρότον αἱματόεντα. ἐκεῖνος δὲ, ἄλλο τι ποιεῖ. εἰπών. αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσομαι ἐς περιωπήν. ὃς γενόμενος, διασκοπεῖται τὰ τῆς μάχης, ἑλὼν σάκος τὸ τοῦ υἱοῦ Θρασυμήδους χαλκῷ παμφαῖνον. ὁ δὲ, εἶχε τὴν καλὴν τοῦ πατρὸς ἀσπίδα τὴν χρυσέην, ἐκείνῳ μᾶλλον ἐπιπρέπουσαν. καί πως ἔστι καὶ τοῦτο, χρύσεα χαλκείων ἀλλάξασθαι. νοητέον δὲ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὅτι ἐπεὶ κοινὰ τὰ τῶν φίλων, ὁ πατὴρ καὶ τοῦτο ἐπέταξεν, ἵνα εἰ μὴ τῷ σώματι, τῇ γοῦν ἀσπίδι δοκοίη ὁ γέρων τῷ πολέμῳ ἐπιφαίνεσθαι. ὃς ἐνταῦθα καὶ ἄλκιμον ἔγχος εἵλετο, διδάσκων ὡς ἀεὶ ἐν μάχης καιρῷ ἐπιμελητέον ὁπλίσεως διὰ τὸ τῆς τύχης ἄδηλον. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα γυνὴ λουτροῖς ὑπηρετεῖ ἀνδρῶν, ὃ καὶ ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ. καὶ ὅτι μετὰ βρᾶσιν γίνεται λουτρὰ τῷ Μαχάονι. θερμὰ δὲ λουτρὰ εἶπε, τὰ μήπω ἐνεργείᾳ τοιαῦτα ἀλλὰ μετὰ θέρμανσιν τὴν ἐν τῷ πυρί. τὸ δὲ ἐλθὼν ταχὺ ἐς περιωπὴν εἴσομαι ὅ ἐστι γνώσομαι, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ, τίς ἡ βοὴ, ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτο. Περιωπὴ δέ ἐστιν, ἀφ' ἧς τῶν πέριξ οἱ ὦπες αἰσθάνονται. ὅρα δ' ἐνταῦθα παρίσωσιν ἅμα καὶ πολυωνυμίαν συνήθη καὶ ὑποπαρέχουσιν δέ τινα ποιητικὴν, ἐν τῷ, σάκος εἵλετο υἱέος ἑοῖο. ὁ δ' εἶχ' ἀσπίδα πατρὸς ἑοῖο. τὸ μὲν γὰρ υἱέος καὶ τὸ ἑοῖο, παρισοῦσι. τὸ δὲ ἑὸς καὶ τὸ ἑοῖο, εἰ καὶ μὴ εὐχρηστοῦνται λόγῳ πεζῷ, ἀλλὰ ποιητικώτερον καὶ πολυωνυμοῦνται καὶ τῇ κλήσει. τὸ δὲ ῥηθὲν τοῦ νεστορίδου Θρασυμήδεος σάκος, πεπηγμένον ὁ ποιητὴς ἔφη κατὰ συνήθη φράσιν, ἴσον ὂν κατ' ἔλλειψιν τοῦ εὖ, ὀνόματι συνθέτῳ τῷ, εὔτυκτον. Ὅτι εἰπὼν ὅμηρος ἀσαφῶς ἐν σχήματι συμπλοκῆς, ὡς εἴσιδεν ἔργον ἀεικὲς ὁ Νέστωρ. τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθεν. εἶτα διακρινῶν τίνες μὲν οἱ τὸ ὀρίνεσθαι πάσχοντες, τίνες δὲ οἱ τὸ κλονεῖν ποιοῦντες, ἐπάγει εὐθὺς ὁμοιότητα τὸν αἰτιατικὴν δηλωτικὴν τῶν ποιούντων, τὸ, Τρῶας ὑπερθύμους. εἶτα καὶ πρὸς πλείω σαφήνειαν τῶν κλονουμένων, ἐπιφέρει. ἐρέριπτο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν, ὡς εἶναι λοιπὸν ἀχαιοὺς μὲν, ὀρινομένους ὧν καὶ τὸ τεῖχος ἐρείπεται. ποιοῦντας δὲ κλόνον, τοὺς Τρῶας. οὓς καὶ ὑπερθύμους διὰ τοῦτο εἶπεν. ὥσπερ καὶ τὸ τοὺς ἀχαιοὺς δυστυχεῖν φθάσας ἐσήμηνεν ὡς φαλάγγω ἐν τῷ, ἔργον ἀεικές. Σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ εἶχεν ἁπλῶς καὶ σαφέστερον ἀποδοῦναι κατὰ συζυγίαν ὁμοιότητος. οἷον, Τρῶας ὑπερθύμους ἠδὲ ἰφθίμους ἀργείους, ἀλλὰ προέκρινεν ἄλλως φράσαι καινότερον. ἵνα λέγῃ ὅτι Τρῶες μὲν, ἐκλόνουν. ὠρίνοντο δὲ, δηλαδὴ ἐκεῖνοι ὧν τὸ τεῖχος ἐρέριπτο, τουτέστιν ἔρριπτο, ἢ μᾶλλον κεχάλαστο, ἀπὸ τοῦ ἐρείπω. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα, κατερήριπε τεῖχος φησίν. ὅπερ ἐστὶ τοῦ ἐρείπω μέσος παρακείμενος, συστέλλων καὶ αὐτὸς ἀττικῶς τὴν τρίτην συλλαβὴν ὁμοίως τῷ ἐρήριπτο. καὶ τῷ ἀλήλιφε. καὶ ἐρηρότηκα. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι ἤρκει μὲν πρὸς λόγου σαφήνειαν τὸ, κλονέοντας ὄπισθεν Τρῶας. οὕτω γὰρ ἐν τῇ φ' ῥαψῳδίᾳ εἰπὼν περὶ Τρώων καὶ ἀχαιῶν, τοὺς μὲν, ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν ἀργείους, οὐδὲν πλέον

ἐπάγει. ἀφεὶς ὀρινομένους τοὺς τρῶας νοεῖσθαι ὡς τῶν ἀργείων κλονούντων αὐτούς. ἐποίησε δὲ ὅμως ἐνταῦθα τὸν λόγον σαφέστατον, ἡ προσθήκη τοῦ, ἐρέριπτο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν, οὐχ ὁμοιοτρόπως τοῖς τρωσὶν ἑρμήνευσε τοὺς ἀχαιοὺς, ἀλλὰ περιέφρασεν, ἢ περίφρασε τὸ κατ' αὐτούς. ἀντὶ τοῦ ἀχαιοὺς ὀρινομένους, εἰπὼν, ἐρέριπτο δὲ τεῖχος ἀχαιῶν. ἑτέρωθι δὲ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης οὕτω γίνεται, ἀλλ' ὡς ἡ φραστικὴ μέθοδος δίδωσι. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ ἐρέριπτο τεῖχος, αἰτία ἐστὶ δι' ἣν λυποῦνται οἱ ὀρινόμενοι. λέγει δὲ ὅτι ὠρίνοντο οἷς τὸ τεῖχος ἐρέριπτο, ἤγουν οἱ ἀχαιοί. ἐκ δὲ τοῦ, ὀρινομένους καὶ κλονοῦντας, νοεῖν ἐστιν ὡς ταυτόν ἐστιν ὀρίνεσθαι καὶ κλονεῖσθαι. Ὅτι τὸν γέροντα Νέστορα διχθάδια βουλευόμενον, ἢ μεθ' ὅμιλον ἴοι δαναῶν, ἢ μετ' ἀτρείδην ποιμένα λαῶν. καὶ ἐν συννοίᾳ ὄντα καὶ τῇ σκέψει ἐμμένοντα καὶ ἐπέχοντα, πρὸς κῦμα εἰκάζει, ὃ πρὸ ἐμβολῆς ἀνέμου ἄρχον ἐστὶν, φράζων οὕτως. ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ, ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα αὔτως, οὐδ' ἄρα τε προκυλίνδεται οὐδετέρωσε, πρίν τινα κεκριμένον καταβήμεναι ἐκ διὸς οὖρον ἤγουν ἐξ ἀέρος, ὡς ὁ γέρων ὥρμαινε δαϊζόμενος κατὰ θυμὸν διχθάδια. καὶ ὅρα τὸ διχθάδια, πρὸς ὃ μάλιστα ἡ παραβολή. καὶ τὸ κῦμα γὰρ οὐδετέρωσε προκυλίνδεσθαι εἴπε, τουτέστιν οὔτε ὧδε οὔτε ἐκεῖ. δύο γάρ τινων ἀπόφασις τὸ οὐδέτερον, καὶ τὸ οὐδετέρωσε. Πορφύρειν δὲ, τὸ μελαίνεσθαι. ὅθεν καὶ κῦμα πορφύρεον. καὶ πορφύρεος θάνατος. ὅτι δὲ τὸ πορφύρειν καὶ καλχαίνειν λέγεται, ἀλλαχόθι φαίνεται. τὸ δὲ μέγα πέλαγος, τὸ πολύνοιον ἐμφαίνει τοῦ ἥρωος. κῦμα δὲ κωφὸν, τὸ μήπω ὕπαφρον καὶ παφλάζον ὥστε καὶ ἦχον ποιεῖν ἀκουστόν. καθάπερ καὶ κωφὸν βέλος, τὸ ἄρροιζον. κωφὰ δὲ τοιαῦτα, ὡς μὴ ἐνεργοῦντα εἰς ἀκοὴν, τὴν καὶ κωφεύειν ἂν δοκοῦσαν διὰ τὸ μὴ ἔχειν τῶν τοιούτων αἰσθάνεσθαι. ὥστε κἀνταῦθα τὸ κωφὸν, μετήνεκται εἴτουν μετατέθειται ἀπὸ τοῦ μὴ ἀκούοντος ἀλλὰ κωφεύοντος, εἰς τὸ ἠρεμοῦν καὶ μὴ κτυποῦν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀκουόμενον. ἵνα ἢ κωφὸν κῦμα ὥσπερ καὶ βέλος, ἐφ' ᾧ κωφεύοι ἄν τις οἷα μὴ ἀκούων. δῆλον δ' ὅτι ὅμηρος μὲν, κωφὸν οὐχ εὕρηται λέγων ἄνθρωπον. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, οἴδασι καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου τὴν λέξιν. ὥσπερ σὺν ἄλλοις μυρίοις, καὶ ὁ εἰπὼν ὡς καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. τὸ μέντοι εἰπεῖν τραγικῶς ὅτι πρὸς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωνται ξίφη, τροπῆς ἐστιν δευτέρας ὁμηρικῆς. ὡς γὰρ βέλος κωφὸν, οὕτω καὶ ξίφος. ἑρμηνεύουσι δὲ ἄλλως αὐτὸ κυρίως ὁ καλὸς ἀθηναῖος, ἐκκεκωφημένα πρὸς τὸ περιβόητον κάλλος τῆς ἑλένης εἰπὼν, τὰ ἐξ ἰθάκης εὐγενῆ μαχαίρια ἐς μενελάου ἐλθόντα, ὧν καὶ θαυμάζει τὴν ὡς πρέπειν τότε ἡσυχίαν. ἔστι δὲ καθ' ὅμηρον κῦμα κωφὸν, τὸ πορφύρον αὔτως, καὶ πρὸ ἀνέμων ἐγειρόμενον, καὶ οὐδετέρωσε προκυλινδόμενον. ὀσσόμενον δὲ, ἢ τὸ προορῶν ὡς εἴπερ αἰσθητικὸν ἦν. ἵνα κατ' ἀντίθεσιν ἡ τροπὴ, σκληρὰν μὲν ἀστείαν δὲ, τὸ αὐτὸ κῦμα κωφεύοι μὲν, προβλέποι δέ. τὸ μὲν, διὰ τὸ ἄκτυπον. τὸ δὲ, διὰ τὴν τῶν ἀνέμων δήλωσιν. ἢ τὸ προμαντευόμενον. σημεῖον γὰρ ὄντως ἀνέμου τὸ τοιοῦτον, δηλοῦν ὡς τὸ ἐν ᾧ περιέχεται ἀὴρ θερμὸν, κινεῖ τὸν ἀέρα ἤδη, καὶ λύει τὴν περιεχομένην ὑγρὰν ὕλην, ὅθεν ἄνεμος ἔσται. ὃς ἐξ ἰκμάδος καὶ τοιαύτης ὕλης, τὴν σύστασιν ἔχει. ὅθεν καὶ ἴκμενος οὖρος, καὶ ζεὺς φασὶν ἴκμενος. δῆλον δὲ ὅτι μαντική τις ἡ λέξις τὸ ὄσσεσθαι, ἀπὸ τῆς ὄσσης, ἣν ἀεὶ ἐπὶ μαντείας τίθησι. τοιαύτη δὲ λέξις ἐστὶν ὅτι, καὶ ἡ ὄψ, ὡς διονύσιος αἴλιος παρασημειοῦται. λέγων ὄπα, τὴν κληδόνα. καὶ ὀπεύεσθαι, τὸ κληδονίζεσθαι. ἀριστοφάνης λυσιστράτῃ, ὀπευόμενος κάθηται. οἱ δὲ λιγέες ἄνεμοι, λέγοιντ' ἂν καὶ λιγύφωνοι πρὸς ὁμοιότητα τῶν λιγυφθόγγων κηρύκων. ἔτι δὲ καὶ λιγυροί. Τὰ δὲ τῶν ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, τὰς ἀνεμώδεις νεφέλας καὶ τὰς ἀελλόποδας καὶ ὅσα τοιαῦτα, περιήγαγεν. ὁ δὲ ἐκ διὸς ἤγουν ἀέρος κεκριμένος οὖρος, ὁ αὐτός ἐστι τῇ εὐκρινεῖ αὔρᾳ, ἧς χρῆσις καὶ παρὰ ἡσιόδῳ, ἐν τῷ, εὐκρινέες αὖραι. αἷς ἐναντίαι εἰσὶν αἱ συγκεχυμέναι καὶ ἄτακτοι. ἐπεὶ καὶ ἐναντίον τὸ εὐκρινὲς καὶ τὸ συγχεῖν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. τὸ δὲ καταβῆναι οὖρον, γλυκέως ἐρρέθη ὡς ἐπί τινος ἐμψύχου μεταβατικοῦ σώματος. κοινότερον μέντοι, καταπνεῦσαι λέγοιτ' ἄν. ὅτι κἀνταῦθα φιλοβασιλεὺς ὁ Νέστωρ. βουλευσάμενος γὰρ ἢ μεθ' ὅμιλον ἀχαιῶν ἐλθεῖν ὡς ἐρρέθη, ἢ μετ' ἀτρείδην ἀγαμέμνονα, κρίνει κέρδιον ἐπ' αὐτὸν ἐλθεῖν. ἐπεὶ δὲ οὐκ ἦν εὔπλαστον περιιέναι τὸν γέροντα καὶ ζητεῖν ποῦ ὁ βασιλεὺς, ποιεῖ ἐκεῖνον συναντῶντα τούτῳ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὡς οὐδὲ αὐτὸν ἡσυχάζειν ἐν ταῖς σκηναῖς ἐθέλοντα. ὅτι λακεῖν ἐνταῦθα ἐπὶ χαλκοῦ λέγει κατὰ ὀνοματοποιίαν, φησὶ γάρ. οἱ δ' ἀλλήλους ἐνάριζον μαρνάμενοι, λάκε δέ σφι περὶ χροῒ χαλκὸς ἀτειρὴς, νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. σταδαία γὰρ ἡ μάχη, καὶ τὸ ἔργον ἀγχέμαχον. ἰστέον δὲ ὡς ἀλλαχοῦ μὲν, ὀστέα ἔλακε πάσχοντα. ἐνταῦθα δὲ, αὐτὸς ἔλακεν, ὡς καὶ προείρηται, ὁ ποιῶν χαλκός. ὅρα δὲ καὶ τὸ νυσσομένων, ἦν μὲν γὰρ εἰπεῖν νυσσομένοις, ἠθέλησε δὲ πλαγιάσαι καινότερον κατὰ γενικῆς διὰ τὸ πανταχοῦ ἀσόλοικον τοῦ πλαγιασμοῦ. τίνα δὲ τὰ ἀμφίγυα ἔγχη, προείρηται. Ὅτι παθητικῶς ἐστι συμβαλέσθαι εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ συναντῆσαι, φησὶ γάρ. Νέστορι δὲ ξύμβληντο βασιλῆες, ὅσοι βεβλήατο χαλκῷ. καὶ, ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιός. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον, ξυμβαλέσθαι ἐστὶ τὸ νοῆσαι. διὸ, συνεβάλετο τὸν χρησμὸν, ἤγουν ἔγνω τί βούλεται ὁ χρησμός. λέγεται δὲ συμβαλέσθαι, καὶ τὸ λυσιτελῆσαι. ὅθεν ἀξύμβολος, ὁ εἰς μηδὲν χρήσιμος. ἔτι δὲ ξυμβαλέσθαι ἦν, καὶ τὸ συνεισαγαγεῖν τι πρὸς δαπάνην. ὅθεν καὶ δεῖπνον ἀξύμβολον, τὸ δωρεὰν καὶ εἰς ὃ οὐ ξυμβέβληταί τι πρὸς τοῦ κληθέντος. τὸ δὲ ξύμβληντο καὶ τὸ βεβλήατο, ἔχουσί τι περιηχητικόν. ἰστέον δὲ ὅτι παραδεικνὺς ἐνταῦθα

ὅμηρος

Ὅμηρος πόθεν που ὁ Νέστωρ καὶ οἱ ξυμβλήμενοι ὡς ἐῤῥέθη αὐτῷ βασιλεῖς ἔρχονται, ὁ διομήδης, ὁ ὀδυσσεὺς, καὶ ὁ ἀγαμέμνων, ὅτι δηλαδὴ ἀπὸ τῶν πρὸς τῇ θαλάσσῃ νεῶν ἐπὶ τὰς ποῤῥωτέρω περὶ ἃς τὸ τεῖχος, φησί. πολλὸν γάρ ῥ' ἀπάνευθεν μάχης εἰρύατο, τουτέστιν εἱλκυσμέναι ἦσαν νῆες θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἐν αἷς δηλαδὴ καθ' ἡσυχίαν ἦσαν οἱ βασιλεῖς οὗτοι. εἶτα ἑρμηνεύων πῶς ἦσαν αἱ πρὸς τῇ θαλάσσῃ αὗται νῆες πολὺ πόῤῥω τῆς μάχης, φησίν. τὰς γὰρ ἤγουν ταύτας ὅσαι πρῶται ἤγγιζον τῇ γῇ ἐν τῷ τῆς ἀρχῆς κατάπλῳ, πρώτας πεδίονδε εἴρυσαν οἱ ἀχαιοὶ δηλαδή. οὓς διὰ τὸ πάντη φανερὸν ἐσίγησεν ὁ ποιητής. αὐτὰρ τεῖχος ἐπὶ πρύμνῃσιν ἔδειμαν. οὐ δὲ γάρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν, ἐδυνήσατο πάσας αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, ὃ ἐστι χωρῆσαι καθ' ἕνα στίχον. στείνοντο δὲ λαοί. τῷ ῥα ἤγουν διὸ, προκρόσσας ἔρυσαν. καὶ πλῆσαν ἁπάσης ἤγουν ὅλης ἠϊόνος στόμα μακρὸν, ὅσον ξυνεέργαθον, ἤγουν ὅσον περιεῖργον καὶ συνέκλειον ἐν τοῖς ἄκραι ἤτοι τὰ ῥηθέντα ἀλλαχοῦ ἀκρωτήρια, ἢ τὰ τοῦ ναυστάθμου κέρατα. ἐκ τούτων εἴχε λοιπὸν αἱ μὲν τῶν νεῶν, νενεωλκημέναι μακρὰν τῆς μάχης, θῖνα ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἔνθα καὶ αἱ τοῦ βασιλέως, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νῆες δ' ἔτι ἄγχι θαλάσσης. ἄλλαι δὲ, ἵσταντο ποῤῥωτέρω τοῦ θινὸς ἑλκυσθεῖσαι εἰς τὸ πεδίον, καὶ οὖσαι πρὸς τῷ τείχει. ἃς καὶ πρώτας φησὶν, ὡς τὴν ἀρχὴν πρὸ τῶν ἄλλων προκαθορμισθείσας, καὶ ὡς πρώτας οὔσας τοῖς ἀπὸ τοῦ τείχους ἰοῦσιν ἐπὶ τὴν θάλασσαν, οἷα πάντως ἔσχαται εἰσὶν αἱ πρὸς τῇ θαλάσσῃ. ἑτέρως μέντοι, πρῶται μὲν εἰσὶν, αἱ ἄγχι τῆς θαλάσσης. ἔσχαται δὲ αἱ τοῦ τείχους ἐγγύς. μεταξὺ δὲ τῶν δύο τούτων στίχων, αἱ σκηναί. τὰ ἱπποστάσια. οἱ βωμοί. αἱ ἀγοραί. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. ὅτι δὲ καὶ τὰς παραθαλασσίους ὁ ποιητὴς πρώτας ἔχει, δηλοῖ μετ' ὀλίγα, εἰπών. νῆας, ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. πρὸς δ' ἀσολὴν πάντως τῶν ἄλλων αἱ ἄγχι τοῦ τείχους πρῶται εἰσίν. ὡς εἶναι τὸ ἐλάχιστον, δύο στίχους νεῶν. ἵνα, τὸν πρῶτον πρὸς τῇ θαλάσσῃ. καὶ ἕτερον, τὸν πρῶτον πρὸς τῷ τείχει. ὁ μέντοι κράτης, οὐκ ἐν δισίχῳ φησὶν εἶναι τὰς ναῦς. ὅπως δὲ τοῦτο κατασκευάζει, περιττὸν ἐκθέσθαι. Προκρόσσας δὲ Ὅμηρος λέγει, τὰς οὕτως ὡρμισμένας νῆας ὡς κλιμακηδὸν δοκεῖν ἱσταμένας διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ τόπου. κρόσσαι γὰρ ὡς ἐῤῥέθη, τειχομάχοι κλίμακες. οἱ δὲ παλαιοὶ, καὶ οὕτω φασίν. προκρόσσας, τὰς ἑτέρας πρὸ ἑτέρων. ὥστε θεατροειδὲς φαίνεσθαι τὸ νεώλκιον. ἔτι δὲ, καὶ οὕτω. προκρόσσας, ἄλλας ἐπ' ἄλλαις. ἀντιπρῴρους. ἡ δὲ λέξις αὕτη, καὶ παρὰ ἡροδότῳ κεῖται. ὃς καὶ ἑρμηνεύων αὐτὴν, φησίν. προκρόσσας ὥρμουν τὰς ναῦς. αἱ μὲν γὰρ, πρὸς τὴν γῆν ὥρμεον. αἱ δ' ἐπ' ἐκείναις ἐπ' ἀγκυρέων. καὶ ἑξῆς. καὶ πάλιν. αἱ πρῶται τῶν νεῶν ὥρμεον πρὸς γῆν. ἄλλαι δ' ἐπ' ἐκείναις ἐπ' ἀγκυρέων. ἅτε γὰρ τοῦ αἰγιαλοῦ ὄντος οὐ μεγάλου, πρόκροσσαι ὡρμέοντο ἐς πόντον καὶ ἐπὶ ὀκτὼ νέας. καὶ οὕτω μὲν ἡρόδοτος τὰς παρ' αὐτῷ φράζει προκρόσσας. αἱ μέντοι τῶν ἑλλήνων, ἐπὶ ξηρᾶς εἶχον τὸ πρόκροσσον, καὶ ὑψηλότερον ἵσταντο αἱ πρὸς τῷ τείχει. καὶ ἦν ἴσως καὶ τοῦτο, ἀποσιμοῦσθαι, ὅ ἐστιν ἀπὸ σιμοῦ καὶ κοίλου τόπου ἀνήχθαι ἐφ' ὕψος. κεῖται δὲ τὸ ἀποσιμοῦσθαι, παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' οἷς οὐ μόνον ἀποσίμωσις τὸ ὕψωσις καὶ πρὸς τὸ λαμπρότατον ἦγαγε κατὰ Παυσανίαν, ἀλλὰ καὶ ἀποσιμῶσαι, τὸ μετεωρίσαι ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. τὸ δὲ πολλὸν γάρ ῥ' ἀπαίνευθεν, ὀκνοῦμεν πάλιν εἰπεῖν ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχει τὸν ῥὰ σύνδεσμον διὰ τραχυφωνίαν φίλην τοῖς ποιηταῖς. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐρύειν, ἀφ' οὗ τὸ εἰρύατο καὶ τὸ εἴρυσαν καὶ τὸ ἔρυσαν, δοκεῖ παρῆχθαι καὶ ὁ παρὰ τῷ Παυσανίᾳ ἐρυσμός. λάχανόν φησιν θερμαντικόν. οὗ τὸ σπέρμα τρίβουσαι πίνουσιν αἱ κύουσαι γυναῖκες. τὸ δὲ, οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν, εὐφδὲς καὶ αὐτὸ σχῆμα διὰ τὸ διπλοῦν τῆς ἀποφάσεως. σύνηθες δὲ Ὁμήρῳ οὕτως ἀπὸ δύο ἀρνήσεων ἄρχεσθαι. δι' ὃ καὶ τὸ, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ δρύαντος υἱός. καὶ τὸ, οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἔκηλον αὐτὸς ἔκφυγε, καὶ ἕτερα. τοῦ δὲ χαδέειν, ἐνεστὼς χάζω. οὗ δεύτερος ἀόριστος, ἔχαδον. οὗ τρίτον πρόσωπον τὸ, οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον. ὅθεν μέλλων δεύτερος χαδῶ. ἐξ οὗ χαδεῖν καὶ χαδέειν τὸ χωρῆσαι κατὰ ποιητάς. τὸ δὲ στείνοντο, δίδωσι νοεῖν ὡς δυνατὸν στενὸς εἰπεῖν καὶ τὸ ἁπλῶς στενοχώρημα. καθὰ ἐῤῥέθη στεινὸς καὶ τὸ μέσον τῆς τάφρου καὶ τοῦ τείχους. τὸ δὲ ἔπλησαν στόμα ἠϊόνος, πάνυ ἀστείως εἴρηται κατὰ μεταφορὰν ζωϊκοῦ στόματος ὃ τοῖς ἐντιθεμένοις βύεται. δῆλον δ' ὅτι ᾧ λόγῳ στόματα λέγεται ποταμῶν, ἔνθα ἐκεῖνοι εἰς θάλασσαν ἐρεύγονται, οὕτω καὶ στόμα θαλάσσης, ἔνθα ἐκείνη ἀποπτύει συνήθως ἄχνην. καί πως ἀλλήλας αἱ λέξεις αὗται συγκροτοῦσι πρὸς ἀσφάλειαν. στόματος γὰρ τὸ ἐξερεύγεσθαι καὶ ἀποπτύειν. ὅτι δὲ τὸ στόμα μακρὸν, ἔχει τι κάλλους κατὰ τὸ ἅλιθε βέων. καὶ τὸ, βαθὺ ἦν. καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐδ' αὐτὸ τοῖς περὶ λόγους ἄδηλον. τὸ δὲ ξυνεέργαθον, καὶ ὅλως εἰπεῖν, τὸ ξυνεργάθειν, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ ἀπεργάθειν ὅπερ ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ κεῖται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ βεβλῆσθαι τοὺς ἐνθάδε βασιλεῖς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προπαρεσημειώθη, οὐ κατὰ κυριολεξίαν ἐῤῥέθη, ἀλλ' ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ παθεῖν ἕλκος. κατὰ γὰρ τὸ κύριον τῆς λέξεως, διομήδης μὲν βέβληται ὀϊστῷ ὑπὸ Πάριδος. ὀδυσσεὺς δὲ, οὔτασται ὑπὸ Σώκου. τὸν δὲ βασιλέα, ἔνυξε κατὰ χεῖρα ὁ Κόων. κατεχρήσατο οὖν τῇ λέξει τοῦ βεβλῆσθαι. ἢ καὶ γενικῶς αὐτὸ εἶπεν, ὡς τοῦ βάλλεσθαι, κατὰ ἔννοιαν γενικὴν ἐπὶ παντὸς ἕλκους δυναμένου λέγεσθαι. οὕτω γὰρ καὶ μετ' ὀλίγα ὁ Νέστωρ ἐρεῖ, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, ἤγουν ἕλκος ἔχοντα. τινῶν δέ γε εἰπόντων σχῆμα καὶ τοῦτο εἶναι συλλήψεως, ὡς τοῦ βεβλημένου διομήδους συλλαμβανομένων τῶν οὐτασμένων δύο βασιλέων, οὐκ ἀρέσκονται οἱ ἀκριβέστεροι ὡς ἐν τῇ ν' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. διὸ μᾶλλον κάλλιον ὁ διομήδης μετ' ὀλίγα φησὶν, ἴομεν εἰς πόλεμον οὐτάμενοί περ, συμπεριλαμβάνων

ἵνα ἑωυτὸν τοῖς δυσὶν οὐταμένοις. Ὅτι τὸ, βασιλῆες ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο, ἀντὶ τοῦ ὀπτικῶς ἔχοντες. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ ὡς τὰ τοιαῦτα ῥήματα, ἔφεσίν τινα δηλοῦσι, καὶ τὸ ἐπιθυμητικῶς τινὸς ἔχειν. ὅθεν καὶ βρωσείω, τὸ βρωτικῶς φασὶν ἔχω. καὶ κακκείοντες, οἱ κοιμητικῶς ἔχοντες. σημειοῦνται δὲ, καὶ ὡς οἱ τοιοῦτοι ἐνεστῶτες οὐ προχωροῦσιν εἰς μέλλοντας. Πτολεμαῖος δὲ ὁ ἐπίκλην ἐπίθετος, οὐκ ἀποδεχόμενος τὸ ὀψείοντες, ἔγραφεν. οὐ ψαύοντες πολέμοιο. καὶ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, ἔχειν λόγον καὶ τὴν τοιαύτην γραφήν. Τὸ δὲ ἀϋτῆς καὶ τὸ πολέμοιο, συνήθως παραλληλισθέντα, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχουσιν. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἔστι αὐτὴν ἤγουν βοὴν ὅπερ ἐστὶ φωνὴν, ὄψεσθαι. ἀκουστὴ γὰρ ἡ φωνή. οὐδὲ μὴν κατὰ τὴν Πτολεμαίου γραφὴν, ψαῦσαι τοιαύτης αὐτῆς ἐστιν. Ὅτι κατ' ἀνάγκην οἱ ῥηθέντες τρεῖς βασιλῆες ἔγχει ἐρειδόμενοι, ἤισαν ἀθρόοι. ἄχνυτο δέ σφισι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι, διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη βεβλῆσθαι. τὸ δὲ ἀθρόοι, δασύνει ἀρίσταρχος. καὶ εὕρηται περὶ τούτου ἐν τῇ τῆς ὀδυσσείας ἀρχῇ. σημείωσαι δὲ ὡς διὰ τὸ ἀθρόοι, ἔφη τὸ, ἔγχει ἐνικῶς, ἀθρόα ὡς εἰπεῖν, συνεκφωνήσας καὶ τὰ τῶν τριῶν ἔγχεα, διὰ τοῦ ἑνί. ἄλλως δέ γε, νοητέον ὅτι ἐρειδόμενοι ἕκαστος τῷ οἰκείῳ ἔγχει. ὅτι κατὰ τὸ ἡσιόδειον, τὸ, τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρὰ, ἤγουν τὰ δὲ ἄλγεα ἀναπληρωθήσονται, οὕτω κἀνταῦθα καθ' ὑπέρθεσιν τὸ, ὁ δὲ ξύμβλητο γεραιὸς, ὅπερ ἐστὶν, ὁ δὲ γεραιὸς συνήντησε τοῖς βασιλεῦσι, δηλαδὴ ὁ νέστωρ. Ὅτι οὕτω σχέτλιος ὁ Νέστωρ ὥς που ἐγράφη, καὶ ἀμήχανος. καὶ γήραι λυγρῷ οὐκ ἐπιτρέπων, καὶ πόνου οὔποτε λήγων, ὥστε οἱ βασιλῆες ἰδόντες αὐτὸν ἐπ' αὐτοὺς ἥκοντα, ἐθαύμαζον εἰ καὶ αὐτὸς τὸν πόλεμον ἔλιπε. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν, τουτέστιν ἐθρόησεν, ἐξεφόβησεν. ἢ ὡς ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ζηνόδοτος γράφει, πῆξε, τουτέστι συμπαγῆναι διὰ τὸ δέος ἐποίησε. διὸ καθὰ ὁ Πολυδάμας πρὸ μικροῦ δεδιέναι εἶπε μὴ σήμερον τὸ χθιζὸν ἕλληνες ἀποτίσωνται χρέος, οὕτω κἀνταῦθα ὁ βασιλεὺς, δείδω φησὶ μὴ δή μοι τελέσῃ ἔπος ὄβριμος ἕκτωρ, ὥς ποτ' ἐπηπείλησ' ἐνὶ τρωσὶν ἀγορεύων, μὴ πρὶν πὰρ νηῶν προτὶ ἴλιον ἀπονέεσθαι, πρὶν πυρὶ νῆας ἐνιπρῆσαι, κτεῖναι δὲ καὶ αὐτούς. τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶ δηλαδὴ συνοσουμένους πάντως αὐταῖς, εἰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἀγωνιῶν ὡς εἰκὸς καὶ συγκεχυμένος, οὐκ ἐντελῶς ἔφρασε. δύναται δὲ τὸ, αὐτοὺς, εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. οὗ χρῆσις μυριαχοῦ. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἀλλὰ καὶ αὐτοί περ πονεώμεθα. Σημείωσαι δὲ ὅτι τε τὸ πτῆξε, κατὰ ἀλλοπάθειαν ἔφη, ἀντὶ τοῦ εἰς πτοίαν ἐκίνησεν, οὐ μὴν κοινότερον αὐτοπαθῶς, ἀντὶ τοῦ ἐπτοήθη. καὶ ὅτι τὸ ποτὲ καὶ ἐνταῦθα οὐκ εἰς μακρὸν ἀναφέρει χρόνον, ἀλλὰ τὸ χθὲς δηλοῖ, ὅτε μνημοσύνην πυρὸς γενέσθαι ὁ ἕκτωρ ἐκελεύετο εἰ πελάσει ταῖς ναυσί. τοιοῦτον καὶ τὸ ὑπὸ διομήδους λεχθέν. οὕς ποτε ἀπ' αἰνείαν ἑλόμην, ἤγουν πρὸ ὀλίγου. καὶ ὅτι τὸ, ὥς ποτε, δύναται καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφῆναι, ὡς ἄρθρον ὑποτακτικόν. ὅρα δὲ κἀνταῦθα ὡς οὐκ ἐλάνθανον τοὺς πολεμίους τὰ ἀλλήλων. ἰδοὺ γὰρ ἀγαμέμνων οἶδεν ἃ ὁ ἕκτωρ χθὲς εἶπε. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ βασιλικοῦ λόγου, προαναφώνησις. προλαλεῖ γὰρ ὅμηρος ἃ πράξει ὁ ἕκτωρ. Ὅτι ἀνὴρ ἔντιμος παρὰ καιρὸν ἀπόμαχος γεγονὼς, ἀκούει οἱ αὐτόθεν τὸ, ὦ δεῖνα, μέγα κῦδος ἀχαιῶν. τίπτε λιπὼν πόλεμον φθισήνορα δεῦρ' ἀφικάνεις; προσαρμοσθήσεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἔκ τινος ἀγῶνος ἀκαίρως ὑποχωρίζοντος. Ὅτι ἀλήθειαν προκεχρημένου λόγου δηλοῖ τὸ, κεῖνός θ' ὣς ἀγόρευε. τὰ, δὴ ἤγουν ταῦτα δὲ, νῦν πάντα τελεῖται. ἰστέον δὲ ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὸ κεῖνος, ἰωνικὴν ἀφαίρεσιν ἔπαθε τοῦ κατάρχοντος ε. οὐ γὰρ ἀναμφιλέκτως πρωτότυπον τὸ ἐκεῖνος, ἵνα ἐξ αὐτοῦ γένηται τὸ κεῖνος, καὶ τὰ τῆς αὐτῆς συστοιχίας, ὁποῖον καὶ τὸ κεῖθι καὶ τὸ κεῖσε. ἀλλ' ἡ ἀναλογία δισυλλαβεῖν αὐτὸ οἶδε κατὰ τὸ, αὐτός. οὗτος. ἐγώ. αἱ γὰρ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, οὐ φιλοῦσιν ὑπερβαίνειν τὴν δισυλλαβίαν ἀπαθεῖς οὖσαι. τὸ γὰρ οὑτοσί, οὐκ ἀπαθές. τὸ δὲ σφωΐτερος, οὐ πρωτότυπον. ἄλλως μέντοι λόγῳ, ἀναλογώτερον τὸ ἐκεῖνος ἐκφωνήεντος ἀρχόμενον κατὰ τὰς πρωτοτύπους μονοπροσώπους ἀντωνυμίας. ἃς ἐκτίθενται οἱ παλαιοί. Ὅτι συχνότερον ὁ ποιητὴς ἀναγκαίως ἐκ τοῦ νῦν, μεμνημένος ἀχιλλέως· μικρὸν γὰρ ὅσον εἰς μάχην ἐξαγάγοι αὐτὸν, ποιεῖ τὸν βασιλέα σχετλιάζοντα καὶ λέγοντα. ὢ πόποι, ἦ ῥα καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοὶ ἐν θυμῷ βάλλονται ἐμοὶ χόλον ὥσπερ ἀχιλλεὺς, οὐδ' ἐθέλουσι μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσι. καὶ ὅρα τὸ βάλλονται, ἀντὶ τοῦ βάλλουσι, τιθέασι. τὸ δὲ ἐπὶ πρυμνῇσι, τεχνικῶς πέφρασται, αἱ γὰρ τοιαῦται νῆες, πρὸς τῇ γῇ τὰς πρύμνας ἔχουσιν. αἱ δέ γε πρῷραι, τοῦ ὕδατός εἰσιν ἐν τῷ ὅρμῳ.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ἑτοῖμα τὰ πρόχειρα προπαρεσκευασμένως λέγει, εἰπὼν διὰ τοῦ νέστορος. ἢ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετύχαται. τὸ δὲ οὐκ ἂν ἄλλως γένοιτο, οὕτω διὰ τοῦ αὐτοῦ φράζει. οὐδέ κεν ἄλλως ζεὺς αὐτὸς παρατεκτήναιτο. ἤγουν παρασκευάσειεν. δηλοῖ δὲ διὰ τούτου φιλοσόφως, μὴ

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γερήνιος ἱππότα Νέστωρ.
Ἢ δὴ ταῦτά γ' ἑτοῖμα τετεύχαται. οὐδέ κεν ἄλλως
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης αὐτὸς παρατεκτήναιτο.
Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπέπιθμεν
Ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.
Οἳ δ' ἐπὶ νηυσὶ θοῇσι μάχην ἀλίαστον ἔχουσι
Νωλεμές. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων,

ἄρ

Ὁππότερωθεν ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται.
Ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα,
Εἴ τι νόος ῥέξει. πόλεμον δ' οὐκ ἄμμε κελεύω
Δύμεναι, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι.

ἂν εἶναι δυνατὸν τὸ γεγονὸς μὴ γεγονέναι. τέτραπται δὲ τὸ παραπεπτωκὸς, ἐκ τῶν τεκτονικῶς τεχνωμένων περὶ τὰ κατ' αὐτὸ ἔργα. οὕτω δὲ εἰπὼν, καὶ ἐπαγαγὼν γοργῶς ἀφήγησιν ταύτην. τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐῤῥέθη, ᾧ ἐπίπιθμεν ἤγουν ἐπεποίθαμεν, ἐπιστεύομεν ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἤγουν ἔρυμα καὶ ἀσφάλειαν ἔσεσθαι, οἱ δ' ἐπὶ νηυσὶ μάχονται, ἐπιφέρει ἑνὰ ἐφεξῆς, ἃ τὸν πανταχοῦ κίνδυνον δηλοῦσιν, εἰπών. οὐδ' ἂν ἔτι γνοίης μάλα περ σκοπιάζων, ὁπποτέρωθεν ἀχαιοὶ ὀρινόμενοι κλονέονται, ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται, διὰ τὸ ὁμόσε τὴν μάχην ἐλθεῖν. ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἵκει. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ, ᾧ ἐπέπιθμεν, εἰ μὴ διὰ δάκτυλον ἔσχε δοτικὴν, εἶχε γράφεσθαι καὶ διὰ τοῦ ὀμικροῦ διὰ τὸ ἔσεσθαι, ἵνα ἐλέγετο, ὡς ἐθαῤῥοῦμεν ἔσεσθαι αὐτὸ εἶλαρ. νῦν δὲ, ἐκτείνεται διὰ τὸ ἐπέπιθμεν, ᾧ δηλαδὴ ἐπεποίθειμεν. Τὸ δὲ ἄῤῥηκτον, κυριωτάτη λέξις ἐπὶ στερεοῦ τείχους. Σκοπιάζειν δὲ, τὸ εἰς περιωπὴν, ὡς προεῤῥέθη, ἐλθεῖν κἀκεῖθεν τι κατασκοπεῖν. Τὸ δὲ ὀρινόμενοι κλονέονται, γοργῶς ἐπὶ ἀχαιῶν ἔμιξε διὰ τὸ πρὸ βραχέων ῥηθὲν, τοὺς μὲν, ὀρινομένους. τοὺς δὲ, κλονέοντας ὄπισθεν. πάνυ δὲ γοργὸν, οἷα καὶ ἐπιφωνηματικὸν τὸ, ὡς ἐπιμὶξ κτείνονται. λέγεται δὲ τὸ ἐπιμὶξ, καὶ μίγδα ποιητικώτερον, ἔτι δὲ καὶ ἀναμίξ. ὀξύνεται δὲ, διότι τὰ εἰς ξ ἐπιῤῥήματα ὀξύνονται. δίχα τοῦ, κουρὶξ, ἀντὶ τοῦ ἐκ κουρᾶς ἤτοι ἀπὸ τριχῶν. ἀπρὶξ, ἐπιμὶξ. σεσημείωται τὸ πύριξ. Ὅτι ἐπιγνοὺς ὁ Νέστωρ τὸ διὰ χειρῶν βοηθείας τῶν βασιλέων, φησὶν ὡς καὶ ἅπας εἴποι ἄν εἰς τὸ τῆς ἀνάγκης ἐφευρετικὸν ἀπιδὼν, ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα, εἴ τι νόος ῥέξει. πόλεμον δὲ οὐκ ἄμμε κελεύω δύμεναι, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, ἤγουν ἕλκος ἔχοντα εἴτε πόῤῥωθεν εἴτε ἐγγὺς, γενικὴ γὰρ ἡ λέξις, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. καὶ ὅρα ὅτι παιδεύει ὁ ποιητὴς οἱ ταῦτα, ὡς καὶ ἐν τοῖς δεινοτάτοις, ἔστιν ἀσφάλεια διὰ φρονήσεως.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Νέστωρ, ἐπειδὴ νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσι μάχονται,
Τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, οὐδ' ἔτι τάφρος,
Ἧ ἔπι πόλλ' ἔπαθον δαναοὶ, ἔλποντο δὲ θυμῷ
Ἄῤῥηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι.
Οὕτω που διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι,
Νωνύμους ἀπολέσθαι ἀπ' ἄργεος ἐνθάδ' ἀχαιούς.
Ἤδεα μὲν γὰρ ὅτε πρόφρων δαναοῖσιν ἄμυνεν.
Οἶδα δὲ νῦν, ὅτι τοὺς μὲν, ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσι
Κυδαίνει. ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης,
Ἕλκωμεν. πάσας δὲ ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν.
Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν εἰσόκεν ἔλθῃ
Νὺξ ἀβρότη, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας.
Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν, οὐδ' ἀνὰ νύκτα.
Βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακὸν, ἠὲ ἁλώῃ.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη πολύμητις ὀδυσσεύς.
Ἀτρείδη, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων
Οὐλόμεν'; αἴθ' ὤφελλες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου
Σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα ζεὺς
Ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν
Ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἕκαστος.

Ὅτι ἐν πολλαῖς ὁμηρικαῖς λέξεσιν ὡς, καὶ ἐν ἄλλοις ἐπεῤῥέθη, λείπει τὸ εὖ. καὶ ὅτι γοῦν εὔπηκτος τάφρος ὀρυκτή. καὶ πύλας ποιητάς. καὶ ἅρματα κολλητά. καὶ ἄροτρον καὶ μάχαιραν πηκτόν. καὶ ἔτι ἔργον τυκτὸν, ἐν τοῖς τοιούτοις κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὸ εὖ ἐξακούεται. διὸ καὶ νῦν ἐν τῷ, τεῖχος δ' οὐκ ἔχραισμε τετυγμένον, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, τεῖχος τετυγμένον περὶ οὗ προείρηται, προσυπακουστέον τὸ εὖ, ἵνα ᾖ, εὖ τετυγμένον καὶ ὡς εἰπεῖν εὔτυκτον. ὅτε δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ τεύχω γίνεται ἀπολαύσει τοῦ ε, ἵνα ᾖ τὸ ἀπαθὲς, εὔτυκτον, ἢ ἀπὸ τοῦ τύκου, ἐξ οὗ τὸ, τετυκοντό τι δοκεῖ τα. κατὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καὶ εἴρηται δὲ νῦν. τυκάνη, ἥ φασιν ἀλοῶσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ τύκου ἐργαλείου οἰκοδομικοῦ, ὃ καὶ τυκίον λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ τυκίζειν ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ. ὁ τοιοῦτος μὲν ὁ ῥηθεὶς τύκος. ὃ μὲν ἐστι παρὰ τῷ Παυσανίᾳ διὰ τοῦ χ τύχος, ὡς ἐκεῖνός φησι, λιθοξοϊκόν ἐστι σιδήρειον. ἀφ' οὗ ἀποτυχίζειν

Οὕτω δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν
Καλλείψειν, ἧς εἵνεκ' ὀϊζύομεν κακὰ πολλά;
Σίγα μή τις ἄλλος ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔκεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο,
Ος τις ἐπίσαιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν,
Σκηπτοῦχός τ' εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ
Τοσσοίδε, ὅσσοισιν σὺ μετ' ἀργείοισιν ἀνάσσεις.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἷον ἔειπες.
Ος κέλεαι πολέμοιο συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς,
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλαδ' ἑλκέμεν. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται ἐπικρατέουσί περ ἔμπης,
Ημῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιρρέπῃ. οὐ γὰρ ἀχαιοὶ
Σχήσουσιν πόλεμον, νηῶν ἅλα δ' ἑλκομενάων.
Αλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης.
Ενθάκε σὴ βουλὴ δηλήσεται ὄρχαμε λαῶν.

λίθον, τὸ ἀπειλῆσαι. Οἷα ἐπὶ τῇ τάφρῳ καὶ τῷ τείχει κατὰ τὸν λόγον τοῦ βασιλέως, πόλλ' ἔπαθον Δαναοί, ὅτι δηλαδὴ ἐποίησαν αὐτά, ἔλποντο δὲ θυμῷ ἄρρηκτον νηῶν τε καὶ αὐτῶν εἶλαρ ἔσεσθαι. ὃ δὴ καὶ πρὸ βραχέων ὁ Νέστωρ εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, ᾗ ἔπι πόλλ' ἔπαθον, ὁμοίως πέφρασται τῷ, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. ἔνθα ὅρα τὸ ἔπαθον, ἐλαττότερον ὂν τοῦ μογῆσαι. τὸ μὲν γὰρ μογεῖν, ἐπίπονον. τὸ δὲ παθεῖν, καὶ ἐπὶ ἡδέων καὶ ἐπὶ μέσων λέγεται. Ὅτι τό, ἤδεα, ὃ ἐνταῦθα κεῖται διαλελυμένον ἐκ τοῦ ᾔδειν, ἰωνικῶς. οὗ μνήμη καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ ἐστί. φησὶ γὰρ ὁ βασιλεύς. ἤδεα γὰρ ὅτε πρόφρων Δαναοῖσιν ἄμυνεν, ὁ Ζεὺς δηλαδή. οἶδα δὲ νῦν ὅτι Τρῶας μὲν ὁμῶς μακάρεσσι θεοῖσιν ὡς οἷα καὶ θεοὺς κυδαίνει, ἡμέτερον δὲ μένος καὶ χεῖρας ἔδησεν. ἃ δὴ παρῳδηθήσεταί ποτε καὶ εἰς ἑτέραν τινὰ δυσπραγίαν. Ὅρα δὲ τὸ ἔδησε. δι' οὗ βίαιον τὸ τοῦ Διὸς δηλοῖ, καὶ παντελῆ ἀπραξίαν τῶν ἀχαιῶν. Τὸ δὲ κυδαίνει, ὅμοιον τῷ, μελαίνει δέ τε πόντος, ὅ ἐστι μελαίνεται. καὶ τῷ, ἀλλά μοι κραδίη οἰδαίνει, ἤγουν οἰδαίνεται. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἢ μὴ ὁρῶν τὸ χρειῶδες διὰ τὴν ἐκ τοῦ λυπεῖσθαι σύγχυσιν, ἢ καὶ τῶν ἀρίστων ἔτι μόνων ἀποπειρώμενος ὡς ἀλλαχοῦ ὅλου ἀπεπειράσατο τοῦ πλήθους, πρῶτα μὲν λαλεῖ μετὰ τὴν τοῦ Νέστορος δημηγορίαν ὅπερ οἰκεῖον συμβούλῳ. ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες. εἶτα φησὶν ὅτι νῆας ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης, ἕλκωμεν. πάσας δ' ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν εἰσόκεν ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη. ἢν καὶ τῇ, ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες. ἔπειτα δέ κεν ἐρυσαίμεθα νῆας ἁπάσας. εἶτα αἰσθόμενος ὡς αἰσχρὰ συμβουλεύει ὁ εἰπὼν ἀλλαχοῦ, ἱδρώσει μέν τευ τελαμὼν ἀσπίδος καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ εἰδὼς ὡς λειποτακτεῖ οὕτως, αὐτὸς ὁ ἀπειλήσας τοῖς φυγομαχοῦσι, καὶ διὰ τοῦτο κρίνας ὡς αἰσχρόν ἐστι δραπετεύειν τὴν μάχην καὶ ταῦτα νυκτός, κατασκευάζει γνωμικῶς τὸ συμβουλευθέν, χρωματίζων αὐτὸ εἰς δῆθεν εὔλογον. καὶ φησίν. οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακὸν οὐδ' ἀνὰ νύκτα. βέλτερον ὃς φεύγων προφύγῃ κακόν, ἠὲ ἁλώῃ. ἢ καὶ ἄλλως, ἢ ἁλώῃ. ὃ δὴ παράφρασίς ἐστι τοῦ, οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν. διϊλογίζεται καὶ νῦν καιρίως τοῦ ποιητοῦ διὰ πιθανότητα καὶ σαφήνειαν. Ἔνθα ὅρα ὡς οὐκ εἶπεν, οὐ γάρ τις νέμεσις φυγεῖν πόλεμον, ἀγεννὲς ἄτοπον γὰρ τοῦτό γε καὶ νεμεσητόν. ἀλλ' ἐσχημάτισεν, εἰπών. φυγέειν κακόν. διὸ οὐδὲ φεύγωμεν ἀπολύτως εἶπε καὶ σαφῶς ὡς ἀλλαχοῦ, ἀλλ' ἐν γνωμικῷ λόγῳ τὴν ἔννοιαν ταύτην παρέρριψεν. ἅμα καὶ ἀνασκευάζων διὰ τῆς γνώμης, τὸ δοκοῦν τοῦ φεύγειν αἰσχρόν. ὡς καὶ τὸ κακόν, ἐπίτηδες δὶς εἶπεν ἐπὶ τοῦ φευκτοῦ πολέμου, ἵνα οὐ δεῖ χαίρεσθαι κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ κακοῦ. Καλῶς δέ φασι νῦν ὁ βασιλεὺς πειρᾶται τῶν ἀρίστων, οἶδε γὰρ ὡς ἐν ἡσυχίᾳ μὲν πραγμάτων, κολακικῶς εἶπε καὶ αἰδημόνως ὑποπίπτουσιν οἱ πολλοὶ τοῖς ὑπερέχουσι. κινδύνου δὲ προκειμένου, φόβος οὐ δικάζει, ἀλλὰ δηλοῖ τὴν προαίρεσιν ἕκαστος, πάντα τῆς ἰδίας ἀσφαλείας ἐν δευτέρῳ τιθέμενος. οἶδε δὲ ὁμοίως ὁ βασιλεὺς καὶ ὅτι πρὸς σώφρονας λέγει, οἳ οὐκ εὐθὺς εἰς φυγὴν προτραπήσονται. βούλεται δέ φασι καὶ τὸν στρατὸν ἑαυτοῦ σῶσαι διὰ τῶν ἡγεμόνων παρακλήτων, ὡς μὴ ἔχων αὐτὸς τοῦτο ποιῆσαι διὰ τὸ ἀπεχθῶς ἐκείνοις ἔχειν αὐτοῦ οἷα τὸν Ἀχιλλέα ὑβρίσαντος, καὶ τῶν παρόντων κακῶν ὄντα αἰτίου. καὶ ταῦτα μὲν ὁ βασιλεύς, τεχνάζων καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ πολλάκις προτρέπειν τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἰς φυγήν, ἤγουν τῷ αὐτῷ λόγῳ προσλιπαρῶν, εἴγε τεχνάζειν λέγεται κατὰ Αἴλιον Διονύσιον τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ὀδυσσεὺς δὲ καιροῦ εὐθέτου λαβόμενος, καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ οἰόμενος ὡς πειρᾶται καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς καθίησι, μεμνημένος δὲ καὶ ὡς ἐκεῖ ὁ βασιλεὺς ἐπέσκηψε τοῖς ἀριστεῦσι τό, ὑμεῖς δ' ἐρητύειν ἐπέεσσι, θαρρῶν, παρρησιάζεται ἄρτι κατὰ καιρόν. καὶ ὑπόδρα ἰδὼν ὁ εἰπών, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, σοβαρῶς ἐπιπλήττει τῷ βασιλεῖ. οὐ λέγων δαιμόνιε, οὐδὲ κύδιστε, οὐδὲ ἄναξ, ἀλλὰ οὐλόμενε. ὅ ἐστιν ὀλέθρου αἴτιε ἢ ὀλέσθαι ἄξιε. εἶτα καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῶν παρόντων ἡρώων ἐπιχειρῶν, ὡς μὴ δέον ὂν παρὰ τοιού-

τοῖς ἀνδράσι μήτε ἄρχειν μήτε τοιαῦτα λαλεῖν, φησίν. αἴθ' ὤφελες ἀεικελίου στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν, μηδ' ἄμμιν ἀνασσέμεν, οἷσιν ἄρα Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε, καὶ ἐς γῆρας τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, ὄφρα φθιόμεσθα ἤγουν ἕως θάνωμεν ἕκαστος. εἶτα καὶ τὸ πρᾶγμα αἰτιώμενος, ἦν γάρ τις δὴ λειποταξία, πρῶτα μὲν ἐρωτᾷ. οὕτω που δὴ μέμονας Τρώων πόλιν εὐρυάγυιαν καλλείψειν, ἧς εἵνεκα ὀϊζύομεν κακὰ πολλά; τὸ φυγεῖν, εὐφήμως Τροίαν καταλείψειν εἰπών. εἶτα, καὶ σίγα φησὶ μή τις ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ μῦθον, ὡς ἀρκοῦν εἰ καὶ πρὸς μόνους φίλους τοιαῦτα εἴποι. εἶτα θέλων μὲν εἰπεῖν ὅτι μῦθον, ὃν οὐκ ἄν, οὐδὲ ἰδιώτης ἢ ἄφρων εἴποι ἀνὴρ μὴ ὅτι γε βασιλεύς, ὁ δὲ, ἄλλως τροπωσάμενος οἷα πρὸς βασιλέα λαλῶν, φησίν. ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο. ὅς τις ἐπίσταιτο ᾗσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, σκηπτοῦχός τε εἴη, καί οἱ πειθοίατο λαοὶ τοσσοίδε, ὅσσοισιν αὐτὸς ἀνάσσεις. μονονουχὶ λέγων, ὡς εἴποι μὲν ἄν τις καὶ ἄλλος τοιοῦτον λόγον, ἀλλ' οὐκ εἰδὼς ἄρτια βάζειν. ἢ εἰδὼς μὲν ἄρτια βάζειν, οὐ σκηπτοῦχος δὲ ἀλλὰ ἰδιώτης. ἢ σκηπτοῦχος μὲν, οὐκ ἔχων δὲ λαὸν εὐπειθῆ. ἢ εὐπειθῆ μὲν, οὐ τοσοῦτον δέ. ἐφ' οἷς καὶ ἀπὸ καιροῦ ὁ Ὀδυσσεὺς ἐπιχειρῶν, φησίν. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας οἷον ἔειπες. ὃς κέλεαι πολέμου συνεσταότος καὶ ἀϋτῆς, νῆας ἅλαδ' ἑλκέμεν, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Τρωσὶ μὲν εὐκτὰ γένηται ἐπικρατέουσί περ ἔμπης, ἡμῖν δ' αἰπὺς ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ. οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσι πόλεμον, νηῶν ἅλαδ' ἑλκομενάων. ἀλλ' ἀποπαπτανέουσιν, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. ἔνθα κε σὴ βουλὴ δηλήσεται ὄρχαμε λαῶν. πάνυ ἠθικῶς εἰπὼν ἐν τῷ τέλει βαρέως τὸ, ὄρχαμε λαῶν. κερτομεῖ γὰρ αὐτὸν ὅτι σὺ ὁ βασιλεὺς πάντα συγχέεις. καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ Ὀδυσσέως. οὐ παῤῥησιαστικὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ γενναῖα, καὶ στρατηγικά. Ἰστέον δὲ ὅτι διαφορὰ πολλὴ τῶν, ἄγχι θαλάσσης ἐστί. καὶ τῶν, εἰς ἅλα δῖαν. ἄρτι γὰρ, αἱ μὲν τῶν νεῶν, πρὸς τῷ πεδίῳ πρῶται εἰσὶν ἐγγὺς τοῦ τείχους. αἱ δὲ, πρῶται ἄγχι θαλάσσης. εἰ δὲ κατὰ τὸν βασιλικὸν λόγον καὶ αὗται καὶ ἐκεῖναι καθελκυσθῶσι, τότε πᾶσαι εἰς θάλασσαν ἐρύονται. Ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῶν ἄγχι θαλάσσης νεῶν, πάσας δισυλλάβως ἔφη ἐρύσσομεν. ἐπὶ δὲ τῶν ὅλων τρισυλλάβως, ἐρυσσαίμεσθα νῆας ἁπάσας. ὡς εἶναι ὑπόνοιαν, ὅτι διαφέρει τοῦ πάσας τὸ ἁπάσας, καθὰ καὶ τὸ πᾶς τοῦ ἅπας, τῷ σημαινομένῳ τῆς ἀθροίσεως. διὸ δὴ καὶ δασύνεται τὸ ἅπας. δῆλον γὰρ, ὡς οὐ τοσαύτη ἄθροισις μόνων τῶν ἄγχι θαλάσσης, ὁπόση τῶν ὅλων ἑλληνικῶν νεῶν, ἐν αἷς πᾶς ὁ ναύσταθμος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐνεργητικῶς τε εἶπεν ἐρύσσομεν. καὶ παθητικῶς ἐρυσσαίμεσθα. τὸ δὲ ἕλκειν, κοινότερόν ἐστι τοῦ ἐρύειν, ὃ καὶ ἐρύεσθαι λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐρύεται. καὶ τὸ, πάσας ἐρύσσομεν. καὶ τὸ, ἐρυσσαίμεσθα νῆας ἁπάσας. ἔχει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς δὶς ἀμφοῖν. τρὶς μὲν εἰπὼν τὰ τοῦ ἕλκειν, τρὶς δὲ τὰ τοῦ ἐρύειν. ἀπεριέργως δὲ καλλωπίζει κατὰ τὸ παρατυχὸν ὁ βασιλεὺς τὴν φράσιν παρισώσει, τῷ, ἕλκωμεν ἐρύσσομεν ὁρμίσσομεν. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐχρῆν πρὸς κάλλος ἄρτι λαλεῖν. Τὸ δὲ ὕψι ἐπ' εὐνάων ὁρμίζομεν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ὕψου ἐν νοτίῳ φησὶν, ἐῤῥέθη διὰ τὸ ὑπερυψοῦσθαι τὸ παραιγίαλον ὕδωρ τῆς ὑπερκειμένης ψάμμου ἢ γῆς. ὅθεν καὶ ἀναγωγὴ ὁ ἀνάπλους. καὶ ἀνάγεσθαι μὲν, τὸ ἐξ ὅρμου ἀναπλεῦσαι. κατάγεσθαι δὲ, τὸ καταπλεῦσαι καὶ προσορμίζεσθαι. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως, τριχῆ λεγομένου τοῦ ὕψι καὶ ὕψου ἐπὶ νηῶν τοιούτων. ἑνὸς μὲν, τοῦ, ὕψου ἐν νοτίῳ ἐπεὶ κατ' δηλαδὴ ἔποχος ἡ ναῦς ὕδατι γίνεται. ἑτέρου δὲ, τοῦ, ὕψου ἐν χέρσῳ κατὰ τὰς ἐνταῦθα εἱλκυσμένας πρὸς τῷ τείχει. καὶ τρίτου τοῦ, ὕψου ἐν ψαμάθοις, ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ κεῖται, τοιοῦτόν τι ἐνταῦθα τὸ ὕψι ἐπ' εὐνάων, ὡς διὰ τὸ [illegible], τῶν μὲν ἄλλων νηῶν, ἐνδοτέρω μελλουσῶν εἱλκύσθαι. τῶν δὲ τελευταίων στίχου ὁρμισθησομένου ἐν ψαμάθοις ἐπ' εὐνάων, ὡς εἰκὸς μὴ μόνον ἀγκύρας νοεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποκείμενα ταῖς ναυσὶν ἕρματα. εὐναὶ δὲ, αἱ ἄγκυραι ὡς τὴν νῆα κατευνάζουσαι μετεωριζομένην ἀφ' ὕδατος. Ὁρμίζειν δὲ, τὸ ἐπὶ ὅρμου ἱστᾶν. οὗ διαφορὰ πρὸς τὸ ὁρμεῖν, ὡς τοῦ πλουτίζειν καὶ σωφρονίζειν πρὸς τὸ πλουτεῖν καὶ σωφρονεῖν. ὁρμεῖ μὲν γὰρ ναῦς, ὁρμίζει δὲ ἄλλος νῆα. δῆλον δὲ τὸ, ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, προκρόσσας ἐς πόντον ὁρμισθῆναι τὰς ναῦς δηλοῖ. ὁποῖόν τι Ἡρόδοτος ἔφη ὡς προδεδήλωται. Τὸ δὲ νὺξ ἀβρότη, ἐντελῶς ἐῤῥέθη. ὅτι γὰρ ἀβρότη μόνον ῥηθέν, λείπει τὸ νύξ. ἔστι δὲ ἀβρότη, κατὰ μὲν τὸν κοινόν, ἐν ᾗ βροτὸς οὐ πρόεισιν. ὅθεν καὶ ἄβροτός φασιν ἐρημία παρ' Αἰσχύλῳ. ἢ ὁ πολεμικὸς βρότος ἤγουν κατὰ πόλεμον μολυσμός, οὐ γίνεται ὡς λυομένων τότε τῶν παρατάξεων διὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι νυκτὶ πείθεσθαι. ὅθεν καὶ ὁ δόρπος σύγκειται, ὡς τότε δηλαδὴ παυομένου τοῦ δουρὸς ἤτοι τοῦ πολέμου. καὶ ἄλλως δὲ, ἀβρότη μεταληπτικῶς, ὥς που καὶ προεῤῥέθη σαφέστερον, ἡ ἄφως κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐν ᾗ φῶς οὐκ ἔστι. τὸ φῶς γάρ φασιν, ὁμόφωνόν ἐστι τῷ φὼς ἀρσενικῷ ὀνόματι, ὅπερ ἐστὶ βροτός. ὅθεν κατὰ μετάληψιν, ἀβρότη ἡ ἄφως, τουτέστιν ἀφώτιστος. Καὶ ὅρα παλαιὰν τόλμαν ἐτυμολογίας ταύτης ἀχρειούσης τὰ σπουδαῖα. διθυραμβώδης γάρ ἐστι καὶ ὁμοία ἐκείνοις, ἐν οἷς οὐδεὶς μὲν λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς Οὖτις ἐν Ὀδυσσείᾳ κληθείς. ἡ ποιμενικὴ δὲ σῦριγξ ἕλκος, διὰ τὴν ὁμώνυμον ἐν ἰατροῖς σύριγγα, ἥτις ἐστὶν εἶδος ἑλκώσεως. καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. Τὸ δὲ, ἢν καὶ τῇ ἀπόσχωνται πολέμοιο ἐπεμβλαβεῖν, ἔχεται λόγου διὰ τὸ ῥηθέν που ὑφ' Ἕκτορος, ὃς ἤθελε μὴ ἀσπουδεὶ νύκτωρ φυγῇ χρήσασθαι τοὺς Ἀχαιούς. Τὸ δὲ, οὐ γάρ τις νέμεσις, ἤρτηται κατὰ σχῆμα, τοῦ, οὐ νέμεσις τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ τοὺς δεῖνα πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. εἰ δὲ καὶ ὁμοίως ἄμφω ἐσχημάτισται, ὅμως ἐκεῖνο τὸ ἐν τῇ γ'

ῥαψῳδίᾳ κείμενον, πολὺ τὸ σεμνὸν ἔχει διὰ τὴν ἐπιτεταμένην ἀτιμάστην ἐπὶ τῇ Ἑλένῃ ἔννοιαν. τῆς γὰρ καλλίστης Ἑλένης παρούσης ἐν τῷ, τρωϊκῷ τείχει, καὶ νικώσης πρὸς ἀλήθειαν τοὺς τε δήμου δημογέροντας, καὶ τὸν βασιλέα Πρίαμον ἐχθρὸν φασὶν ὄντα, οὐδέν τι ἀπρεπὲς ἐλαλήθη, ἀλλὰ πάντα τοιαῦτα, οἷα θαυμάζεσθαι διὰ πολλὴν σεμνότητα. οὐ μὴν ὁποῖα Ἑρμῆς ἔπαιξεν ἐν Ὀδυσσείᾳ, αἱρούμενος ἀπείροσι σφιγχθῆναι στερροῖς δεσμοῖς, εἰ μόνον εὕδοι παρὰ τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖνο τό, οὐ νέμεσις, ὑψηλότερον τοῦ ἐνταῦθα. Τὸ δὲ φύγῃσιν προφύγῃ κακόν, δι' ἐνάργειαν διπλοῦται. ἵνα δηλώσῃ ὅτι τὸ ῥηθὲν, οὐκ ἔστιν ἁπλῶς φυγεῖν, ἀλλὰ προφυγεῖν κακόν, ἤτοι φυγεῖν αὐτὸ πρὸ τοῦ ἐπελθεῖν. Τὸ δὲ ἁλώῃ, ἐκ τοῦ ἁλοίη γέγονε κατ' ἔκτασιν. ὁμοίως τῷ, γνοίη, γνώῃ. δοίη, δώῃ. καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ, ποῖόν σε ἔπος φύγεν, ἔχει τι νῦν πλεῖον τοῦ συνήθους γλυκὺ καὶ ἀστεῖον ἐν τῷ, φύγεν. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὡς ἡμεῖς μὲν, οὐκ ἄν ποτε ὡς σὺ βουλὴν φύγοιμεν. σοῦ δὲ, ἐξέφυγε λόγος οὐ χρηστὸς, ὃν ἐχρῆν ἔνδον καθεῖρχθαι ἀπρόϊτον. ἕρκος δὲ ὀδόντων εἰπὼν τὰ χείλη, ἀσφαλῶς ἔχει, ἐπεὶ καὶ πύλαι στόματος λέγονται. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἴ τις ἐξ Ὁμήρου ἑρμηνεὺς στρατιώτην εἴπῃ λόγον τὸν ἀσκέπτως ἐκθορόντα τοῦ στόματος, εὐστοχήσοι ἄν, καὶ ὅτι κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, καὶ πλεκτά τινα ἐκ τειχῶν, ἕρκη παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐλέγοντο. καὶ ὅτι ἑρκάνη κατ' αὐτὸν, ὁ φραγμός, ἀπὸ τοῦ ἕρκους ἴσως. πρὸς διάστολὴν δὲ πάντως ἐῤῥέθη τὸ ἕρκος ὀδόντων, ἐπεὶ καὶ κῆπος ἐστὶν ἕρκος εἰπεῖν, καὶ οἴκου, καὶ ἱστίων. εἴγε καὶ ἀγκίστρου ἕρκος παρὰ Ὀππιανῷ, τὸ ἄνω αὐτοῦ χάλκωμα μεθ' ὃ ἡ ὁρμιά. ἕρκος δὲ ὀδόντων, ἢ περιφραστικῶς αὐτοὶ οἱ ὀδόντες μόνοι. ἢ τὰ χείλη. ἃ δὴ καθὰ τεῖχος ἐπὶ τείχει πόλεως ὃ καὶ ἐπιτείχος λέγεται, οὕτω καὶ αὐτὰ ἕρκος ἐπὶ ἕρκει ὀδόντων εἰσί, στεγανοῦντα τὸν εἴργοντα ἔσω τὴν γλῶσσαν φραγμόν. Τὸ δὲ αἴθε, μετεποιήθη ἐκ τοῦ εἴθε τροπῇ τοῦ ε εἰς α. δωριεῖς γὰρ ὥς φασιν οἱ τεχνικοί, τρέπειν εἰώθασιν οὕτως. τὸ τρέχω, τράχω λέγοντες. καὶ τὴν ἄρτεμιν, ἄρταμιν. καὶ τὸ κύπειρον, κύπαιρον. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ σημαίνειν, γενικῇ συνέταξεν, εἰπών. στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν. τὸ μέντοι ἀνάσσειν, κἀνταῦθα δὶς μετὰ δοτικῆς ἔφη. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οἷσιν, οἷς Ζεὺς ἐκ νεότητος ἔδωκε καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἀργαλέους πολέμους, ἐπὶ πολεμιστῶν λέγοιτο ἂν ἀνδρῶν. τὸ δὲ σίγα μή τις ἄλλος καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἄρτια βάζῃς, ἁρμόζει πρὸς τὸν λαλοῦντά τι, ἐφ' ᾧ δέον ἐστὶν αἰσχύνεσθαι. ὥσπερ καὶ τὸ, νῦν δέ σε ὠνοσάμην καὶ ἑξῆς. Ἔστι δὲ τὸ μὲν ἐς γῆρας, ἀντὶ τοῦ ἕως γήρως. ὁμοίως τῷ, εἰς τέλος, ἀντὶ τοῦ ἕως τέλους. Τολυπεύειν δὲ, τὸ ἐκπλεῖν καὶ κατεργάζεσθαι, παρὰ τὴν τολύπην, ἥτις ἐστὶ κατειργασμένον ἔριον. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, πόλεμον τολύπευσε. τὸ δὲ φθιόμεσθα, φανερῶς ἐνταῦθα διὰ δίχρονον ἔχει τὴν ἀρχουσαν. εἰ καί τινες τὸ φθίεσθαι καὶ τὸ φθισήνωρ καὶ τὰ τοιαῦτα, διαφορεῖν ἐθέλουσιν, ὡς τοῦ φθίω, ποτὲ μὲν ἐν διχρόνῳ μόνῳ, ποτὲ δὲ ἐν διφθόγγῳ γραφομένου. τὸ δὲ ἧς εἵνεκα ὀϊζύομεν πολλὰ κακὰ, ὅμοιόν ἐστι τῷ, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. καὶ τῷ, ἀτελευτήτῳ ἐπὶ ἔργῳ. τὸ γὰρ οὗ εἵνεκα, τέλος πάντως ἐστὶν, ὁποῖόν τι καὶ ἡ τοῦ Ἰλίου ἅλωσις, ἧς εἵνεκα ὀϊζύουσιν Ἕλληνες. τὸ δὲ κακὰ πολλὰ, κἂν ἐλλείπῃ, οὐ βλάπτει τὴν ἔννοιαν ὡς δηλοῖ τὸ, πολλὰ κεῖνον ὀΐζυε, ἠδὲ κακοπάθει. τοῦ δὲ σιγᾶν, προηγεῖται ἡ τοῦ σίζειν ὀνοματοποιΐα ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ κειμένη. ἧς μέσος παράκειται, σίσιγα. ὅθεν τὸ σιγᾶν, καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. τὸ δὲ διὰ στόμα ἤτοι κατὰ στόμα ἢ ἀντιπτωτικῶς διὰ στόματος ἄγοιτο, δηλοῖ μὲν τὸ προάγοιτο καὶ προφέροι, ὅθεν καὶ ὁ προφορικὸς λόγος. ὡς ἐπὶ ἐμψύχου δὲ τοῦ μύθου κείμενον ἔχει τὸ ἄγειν, ὅτι καὶ ζῶσα φωνὴ ὁ προφορικὸς λόγος πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν γράμμασιν. ἀττικὸν δὲ τὸ ἄγοιτο, ἀντὶ τοῦ ἄγοι. οὕτω καὶ παρὰ τῇ συνηθείᾳ, γυναῖκά τις ἄγεται. τὸ δὲ ἐπίσταται ἄρτια βάζειν, πέπαικε καὶ αὐτὸ τοὺς ἔνας παλαιῶν, ἐπιστήμας εἰπεῖν τὰς ἀρετὰς, καὶ ἐπιστήμην τὴν πολιτικήν. δηλοῖ δὲ φανερῶς καὶ τὸ τῆς ῥητορικῆς τέλος, ἧς ἔργον εἰδέναι ἄρτια βάζειν. ὅπερ ὁ μὴ κατορθῶν, ὀνοσὸς πάγχυ φρένας ἐστίν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ ἐπίσταται, τὸ δεύτερον, ἐπίστασαι κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς καὶ τοῦ δύναται τὸ δύνασαι, ἀττικῶς. διὸ, δύνασαι δὲ πάντοσ' ἀκούειν. καὶ τῆς παρίσταται τὸ παρίστασαι. διὸ, ἐν πάντεσσι πόνοισι παρίστασαι. ἴωνες δέ φασιν, ἐπίσται λέγουσι, καὶ δύναι καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ, ἧσι φρεσὶν ἄρτια βάζειν, πρὸς ἀσφάλειαν ἐγράφη. οὐ γὰρ πᾶς ἄρτια βάζων, καὶ ἰδίαις φρεσὶ ταῦτα βάζει. ἔστι γὰρ καὶ ἑτέρωθεν καθ' ὑποβολὴν λαβόντα, εἰπεῖν. τὸ δὲ, πολέμοιο καὶ αὐτῆς, ὁμήρῳ συνήθης φράσις ἐστίν. Ἔνθα ὅρα ὡς ἐξ ἐνίκησε συνήθως ἡ τοῦ ἀρσενικοῦ σύνταξις ἐν τῷ. πολέμοιο συνεσταότος καὶ αὐτῆς. τὸ γὰρ συνεσταότος τῷ πολέμῳ κολληθὲν, ἀφῆκε τὴν αὐτὴν συντακτέον καὶ ζητεῖν ἐξ ἀναλόγου τὸ ἑαυτῆς. τὸ δὲ ἐπικρατέωσί περ, διασαφητικόν ἐστι τοῦ μᾶλλον ἂν εὐκταῖα γενέσθαι τοῖς τρωσίν, οἳ χαίρουσι μὲν καὶ ἄλλως ὡς κρατοῦντες. εἰ δὲ καὶ φεύγοντας οὕτω τοὺς Ἀχαιοὺς ἴδωσιν, ὑπερχαρήσονται. ἀγαθὴ δὲ λέξις νικητικῆς, τὸ ἐπικρατεῖν. τὸ δὲ ὄλεθρος ἐπιῤῥέπῃ, ἀντὶ τοῦ κάτω βαρύνῃ. ἔχει δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ ἀσφαλὲς ἡ λέξις, ἐκ τῶν ἀλλαχοῦ κειμένων ταλάντων τοῦ Διός. τὸ δὲ ἀποπαπταίνουσιν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὄπισω ὀπταίνω, ἀντὶ τοῦ ἀποβλέψουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πτῶ πταίνω, τὸ φοβοῦμαι. ἵνα δηλοῖ τὸ πτήξουσιν. ἢ ἀπὸ τοῦ πέτω πτῶ πταίνω, τουτέστι διὸ πετασθήσονται φεύγοντες. καὶ ἔστιν ἐφερμηνευτικὸν αὐτοῦ, πρῶτον μὲν ἀποφατικῶς τὸ, οὐ γὰρ Ἀχαιοὶ σχήσουσι πόλεμον, ἤγουν οὐκ ἀνέξονται μάχεσθαι. εἶτα καταφατικῶς, ἐρωήσουσι δὲ χάρμης. ποιητικῆς δὲ ἡ λέξις ὠκείωται οὐ μὴν λόγῳ πεζῷ. τὸ δὲ, σὴ βουλὴ δηλήσεται, ἀποτίνοι ἄν, εὐγενῶς τοῦ τοιοῦτον. ὡς δηλητήριον μὲν ὥσπερ ἡ βουλὴ αὐτὴ τοῦ βασιλέως, ἀλεξιφάρμακον δὲ ἡ πρὸς αὐτὸ ἀντίῤῥησις τοῦ Ὀδυσσέως.

Ὅτι

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
Ὦ Ὀδυσσεῦ, μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ
Ἀργαλέῃ. ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα
Νῆας ἐϋσσέλμους ἅλα δ' ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.
Νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι,
Ἢ νέος, ἠὲ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη.

Ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰδὼς, ὡς ἐν κινδύνῳ ἐκ παντὸς ἀνθρώπου δεκτέον παραίνεσιν, ἐπιεικῶς φέρει λοιδορηθεὶς ὑπὸ Ὀδυσσέως ἐν καιρῷ, ἐπεὶ πάνυ συμφέροντα. καί φησιν. ὦ Ὀδυσσεῦ. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ ἀργαλέῃ. ἀτὰρ οὐ μὲν ἐγὼν ἀέκοντας ἄνωγα νῆας ἅλαδε ἑλκέμεν υἷας Ἀχαιῶν. νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσποι, ἢ νέος ἠὲ παλαιός. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη. καὶ ὅρα ὡς παρεσημειώσατο διὰ τοῦ βασιλέως ὁ ποιητὴς, ὅτι καταφορικὴ μάλα ὡς πρὸς βασιλέα ἡ τοῦ Ὀδυσσέως δημηγορία ἐστί. καὶ ὅτι διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀξιολογεῖ τὸν Ὀδυσσέα συνήθως. πολύμητιν εἰπὼν, ἢ πολύαινον, ἢ πολυμήχανον, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. ἀλλ' ἤρκεσθη μόνον εἰπὼν ὦ Ὀδυσσεῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, μάλα πώς με, οὐκ ἂν εὐλόγως παρασιωπήσειέ τις τὸν πώς παραπληρωματικὸν σύνδεσμον, ἀλλ' ἐξ ὀξείας κοιμηθείσης εἰς βαρεῖαν, ἐξεγερθείσης εἰς ὀξεῖαν αὖθις γενέσθαι ἐγκλιτικῶς. ὁποῖόν τι καὶ ἐν τῷ πώποτε γίνεται, καὶ ἐν τῷ πώμαλα.

Τὸ δὲ καθικέσθαι ὅ ἐστιν ἅψασθαι, οὕτω μὲν αἰτιατικῇ συνέταξεν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔνθα φησίν. ἐπεί με καθίκετο πένθος, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, γενικῇ συντάσσουσι. Τὸ δὲ ἐνιπῇ, δηλοῖ ὡς ἔστι καὶ ἄλλως καθικέσθαι, ῥάβδῳ τυχὸν, ἢ τοιῷδέ τινι. Τὸ δὲ ἀργαλέῃ, ἐπίτασιν δηλοῖ τῆς ἐνιπῆς. ἦν γὰρ ἀγαπητὸν ἡ ἐνιπὴ, μὴ καὶ τὸ ἀργαλέον ἔχουσα. Τὸ δὲ, τῆσδέ γ' ἀμείνονα, οὐ πρὸς ἀνάγκην οὐδὲ αὐτὸ τὸν γὲ σύνδεσμον ἔχει, ἀλλ' ἢ πρὸς φύσιν χασμῳδίας. ἢ διὰ τραχυφωνίαν φίλην τῇ ποιήσει. ὡς δὲ καὶ οὐκ ἀεὶ παραπλήρωσιν ἔχει ὁ γὲ σύνδεσμος, ἀλλὰ καί τινας ἐμφάσεις ἰδίων ἐννοιῶν, ἴσασιν οἱ τεχνικοί. οὕτω που κεῖται κατὰ τὸ, οὐ γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα, οὐ κατὰ ἀργίαν συνδέσμου, ἀλλ' εἰς ἔμφασιν τοῦ, εἰ μὴ δῆθεν ἄλλο, ἀλλὰ τὸ γοῦν γένος, ἀγαθὸν εἶναι τὸν λαλοῦντα καὶ ἄλκιμον. ὃ δὴ βούλεται ὁ αὐτὸς σύνδεσμος καὶ ἐν τῷ, τῆσδέ γ' ἀμείνονα βουλήν. ταυτὸν γάρ ἐστι τῷ, κἂν γοῦν ταύτης. οἶδε γὰρ ὁ βασιλεὺς, ὡς εἰ καὶ τ' ἄλλα εὖ δημηγορεῖ, καὶ πρὸς ἐκεῖνα οὐκ ἔχει τις ἀντιλέγειν, ἀλλ' ἡ παροῦσα μῆτις, εὐκατάστατός ἐστι. καί πως καθικνεῖται καὶ αὐτὸς τῶν ἀκροατῶν, οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ μὴ ἐν τοῖς κατὰ σπουδὴν λόγοις μου, ἀλλὰ νῦν γοῦν ὅτι πρὸς μόνην ἀπόπειραν οὐκ εὐγενῶς ἐλάλησα, ὁ βουλόμενος ἀνδρειζέσθω κατ' ἐμοῦ, εἴτε νέος εἴτε παλαιός. ἔχει γὰρ ἀφορμὰς ἀντιλογιῶν, ἐπείπερ οὐδὲ βούλομαι τοῖς ἀγαθὰ δημηγοροῦσιν ἀντικαθίστασθαι καὶ λέγειν κατὰ τὸν ἄφρονα πάριν, ὡς ἔστι καὶ ἄλλον ἀμείνονα τοῦδε μῦθον εἰπεῖν καὶ τὰ ἑξῆς, ὧν ἐκεῖνος ἐλήρησε. Τὸ δὲ, ἢ νέος ἠὲ παλαιὸς, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐν Ἀθήναις ἔθει. ἐκεῖ γὰρ κατ' ἀνάγκην ποτὲ διὰ ζήτησιν τοῦ συμφέροντος, ἐξελαλεῖτο ἐπ' ἀγορᾶς τὸ, ὁ βουλόμενος δημηγορείτω. τὸ δὲ, ἐμοὶ δὲ ἀσμένῳ εἴη, περιφραστικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ χαίρω καὶ ἀσμένως ἔχω. ἐξ Ὁμήρου μὲν ἀρξάμενον ἐλλειπτικῶς σχηματισθῆναι, διαβὰν δὲ καὶ εἰς τοὺς ὕστερον. τοιοῦτον καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ βουλομένῳ εἴη. καὶ τὸ, ἐμοὶ δὲ χαίροντί ἐστι τόδε τι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μὲν βασιλεὺς οὕτως ἐξαθετηθεὶς ἐφ' οἷς εἶπεν, ἐπιεικεύεται. Ἕκτωρ δὲ εἴπερ ἦν, ἐπρίσεν ἂν δεινά. ὅς που τυραννικώτερον ἔφη. ὧδ' ἔσω πως. κελεύων ἐκεῖνος οὐ μὴν ἐπιεικευόμενος.

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἐγγὺς ἀνὴρ, οὐ δηθὰ ματεύσομαι αἴ κ' ἐθέλητε
Πείθεσθαι, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος,
Οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν.
Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι,
Τυδέος, ὃν Θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτει.
Πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤικεον δ' ἐν Πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριος, ἠδὲ Μέλας, τρίτατος δ' ἦν ἱππότα Οἰνεὺς
Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν.
Ἀλλ' ὁ μὲν, αὐτόθι μεῖνε. πατὴρ δ' ἐμὸς, Ἄργεϊ νάσθη,
Πλαγχθείς. ὣς γάρ που Ζεὺς ἤθελε καὶ θεοὶ ἄλλοι.

Ὅτι Διομήδης οὐ προπετὴς νέος ἀλλ' ἐκ τοῦ βασιλέως λαβὼν ἐνδόσιμον ἐν τῷ, ἢ νέος ἢ παλαιὸς, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ὀψὲ μετέστη, ἀλλ' ἐνταῦθα προαρπάζει τὴν συμβουλήν. καί πως [illegible] ἀνταπόδοσιν ἐνταῦθα καιριώτατα ποιεῖται τῷ Νέστορι. μεμψαμένου γάρ που τὸν Διομήδην τοῦ Νέστορος ὡς εὖ μὲν εἰπόντα, οὐ τέλος δὲ τῷ μύθῳ ἐπιθέντα, νῦν ὁ Διομήδης λόγοις μὲν οὐκ ἐλέγχει, πραγματικῶς δὲ ἀποδεικνύει τὸ Νέστορα τοῖς αὐτοῖς ἁλόντα. Νέστωρ μὲν γὰρ

Ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν. ναῖε δὲ δῶμα
Ἀφνειὸν βιότοιο. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι
Πυροφόροι. πολλοὶ δὲ φυτῶν ἔσαν ὄρχατοι ἀμφίς.
Πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε. κέκαστο δὲ πάντας ἀχαιοὺς
Ἐγχείῃ. τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ.
Τῶ οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες,
Μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κεν εὖ εἴπω.
Δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ,
Ἔνθα δ' ἔπειτ' αὐτοὶ μὲν, ἐχώμεθα δηϊοτῆτος
Ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται.
Ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν, οἳ τὸ πάρος περ
Θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀφεστᾶσ', οὐδὲ μάχονται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Βὰν δ' ἴμεν. ἦρχε δ' ἄρα σφιν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Οὐδ' ἀλαοσκοπιὴν εἶχε κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Ἀλλὰ μετ' αὐτοὺς ἦλθε παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς.
Δεξιτερὴν δ' ἕλε χεῖρα Ἀγαμέμνονος ἀτρείδαο.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀτρείδη. νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ
Γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν ἀχαιῶν
Δερκομένου, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι φρένες, οὐδ' ἠβαιαί.
Ἀλλ' ὁ μὲν, ὣς ἀπόλοιτο. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.
Σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ μάκαρες κοτέουσιν,
Ἀλλ' ἔτι που τρώων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον. σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς
Φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

γὰρ εἰπὼν περὶ ὀλίγων, φραζώμεθα ὅπῃ νόος ῥέξει, οὐ προστίθησι τί ἄλλος ῥέξει. αὐτὸς μέντοι, ἀναπληροῖ ἐνταῦθα τὸ ἐλλεῖπον. Τὸ δ' αὐτὸ δράσει καὶ πρὸς τὴν ὀδυσσέως μὲν καθ' ὅμοιον λόγον, ὡς ἂν οὐδ' αὐτὸς ἔφθη ἀμείνονα μῆτιν ἐνισπεῖν ὡς οἷα τοῦ διομήδους προαρπάζοντος τὸ λαλῆσαι. διὸ καὶ ἔοικε δευτερολογικῶς διατεθεῖσθαι ἡ τοῦ διομήδους δημηγορία. Ὀδυσσεὺς μὲν γὰρ προλογίσας, ἠγωνίσατο κατὰ τῆς βασιλικῆς λαλιᾶς. καὶ ἀνατρέψας ἀπήλεγξε μόνον τὸ χρῆναι φυγεῖν. διομήδης δὲ δεύτερος ἐλθὼν, ἐκτίθεται ὡς δεῖ ἐν δευτερολογίᾳ τὸ ποιητέον, εἰπών. δεῦτε ἴομεν πόλεμόνδε καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν τέλος αὐτὸς ἐπιτίθησι τῷ τοῦ Νέστορος λόγῳ. ὅρα δέ γε ὡς ἀπλεῖ, ἄκρως ἐναντιοῦνται. ὁ μὲν γὰρ, φυγεῖν συμβουλεύει ἅπαντας, διομήδης δὲ, καὶ αὐτοὺς τραυματίας ἄγει πρὸς πόλεμον. ἐν οἷς πάλιν ὅρα ὡς ἔστιν οὗ, καὶ μεγάλοι κατὰ τὸν Σοφοκλῆν ὀρθοῖντο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, μικρὸν ὕστερον. πρὸ δὲ αὐτῆς καὶ τὴν τοῦ νοεῖν ὀξύτητα προδεικνὺς ὁ διομήδης, καὶ προμαλάσσων τῇ προκατασκευῇ τὴν πρὸς τοιαῦτα πρόσωπα ἀντιπαράστασιν, φησίν. ἐγγὺς ἀνὴρ, ὁ ζητούμενος δηλαδὴ, οὐ δηθὰ ματεύσομεν αἴ κ' ἐθέλητε πείθεσθαι, καὶ μή τι κότῳ ἀγάσησθε ἕκαστος, οὕνεκα δὴ γενεῆφι νεώτατός εἰμι μεθ' ὑμῖν, ἤγουν ἐν ὑμῖν, οὐ μὴν ἁπλῶς νέος. καὶ οὕτω τὴν νέμεσιν παραιτησάμενος, εἶτα διέξεισι τὴν εὐγένειαν συνιστῶν ἑαυτόν. ὡς δέον ὂν ἔνδοξον εἶναι τὸν βουλευτὴν, καὶ φησί. πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι τυδέος. ὃν θήβῃσι χυτὴ κατὰ γαῖα καλύψε. καὶ ἐφεξῆς ἱστορεῖ τὰ κατὰ τὸν πατέρα, εἰπών. πορθεῖ γὰρ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ᾤκεον δ' ἐν πλευρῶνι καὶ αἰπεινῇ καλυδῶνι, τοὺς προϊστορηθέντας. τίνες δέ οἱ ῥηθέντες τρεῖς; ἄγριος, ἠδὲ μέλας. τρίτατος δ' ἦν ἱππότα οἰνεὺς, πατρὸς ἐμοῖο πατήρ. ἀρετῇ δ' ἦν ἔξοχος αὐτῶν. οἱ καὶ αὐτοὶ, ἀμύμονες ἐρρέθησαν. ἀλλ' ὁ μὲν, αὐτόθι μεῖνε, τουτέστιν ὁ οἰνεύς. πατὴρ δ' ἐμὸς ἄργεϊ νάσθη, πλαγχθείς. ὡς γάρ που θεὸς ἤθελεν. ἀδρήστοιο δ' ἔγημε θυγατρῶν, μίαν δηλαδὴ τὴν δηϊπύλην. ναῖε δὲ δῶμα ἀφνειὸν βιότοιο. ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι πυροφόροι. πολλοὶ δὲ φυτῶν ἦσαν ὄρχατοι ἀμφίς. πολλὰ δέ οἱ πρόβατ' ἔσκε. κέκαστο δὲ πάντας ἀχαιοὺς ὅ ἐστι κατὰ πάντας ἦν τότε, ἐγχείῃ. τὰ δὲ, ἤγουν ταῦτα μέλλετ' ἀκουέμεν ὡς ἐτεόν περ. καὶ οὕτω συστήσας ἑαυτὸν καὶ τὸν λόγον συμπεράνας εἰς τὸ, τῷ, ἤγουν διὸ, οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες, μῦθον ἀτιμήσαιτε πεφασμένον, ὅν κεν εὖ εἴπω, ἐπιφέρει τὸ πρακτέον. δεῦτ' ἴομεν πόλεμόνδε καὶ οὐτάμενοί περ, ἀνάγκῃ. ἔνθα δ' ἔπειτα αὐτοὶ μὲν, ἐχώμεθα δηϊοτῆτος ἐκ βελέων, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται. ἄλλους δ' ὀτρύνοντες ἐνήσομεν ἤγουν ἐμβάλωμεν τῷ πολέμῳ, οἳ τὸ πάρος περ θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀφεστᾶσιν, οὐδὲ μάχονται. καὶ οὕτω μὲν ὁ διομήδης ἔφατο, οἱ δ' ἄρα τοῦ, μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο. Καὶ σημείωσαι ὅπως τι εὐμεθόδως καὶ νῦν ἀνέπαυσε τὸν ἀκροατὴν ὁ ποιητὴς παρενθήσει ἐπεισοδίου ἱστορικοῦ. καὶ ὅτι πολλὰ ἔχων εἰπεῖν ἀγαθὰ ἴδια ὁ διομήδης, αὐτὰ μὲν ἀφίησιν ὡς φανερά. παρὰ πόδας γὰρ τὰ τῆς ἀνδρίας δέδεικται. ἀνέρχεται δὲ εἰς τὰ τοῦ πατρός. καὶ

καινὸν

καιρὸν οὐδὲν εἰ τὰ ἑαυτοῦ σιγᾷ ὡς ἔκδηλα ἵνα μὴ ταυτολογῇ, ὅς γε καὶ τὰ τοῦ πατρὸς ἐπιτέμνει. λέγων ὅτι ταῦτα μέλλετε καὶ αὐτοὶ ἀκούειν. ὡς οὖν ταῦτά φησι σιωπῶ διὰ τὸ πυνθάνεσθαι ὑφ' ὑμῶν, οὕτω καὶ τὰ ἐμὰ οὐ λαλῶ διὰ τὸ εὖ γινώσκεσθαι ὑφ' ὑμῶν, ἀρκούμενος μόνῃ τῇ τῆς εὐγενείας ἀποδείξει καὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀλκῆς. ἃ ἐνέφηνεν ἐν τῷ, οὐ γένος κακὸς οὐδὲ ἀνάλκις εἶναι. δῆλον δὲ ὡς ὁμηρικῆς δεξιότητος ἦν τὸ σιγῆσαι μὲν τὰ τοῦ Διομήδους ἵνα μὴ ἀδολεσχῇ τὰ αὐτὰ πολλάκις λαλῶν, τὰ δὲ τοῦ Οἰνέως συντεμεῖν, ἵνα μὴ δ' ἐπ' αὐτοῖς μακρολογῇ ἔξω καιροῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν, πατρὸς ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι, ἐρεῖ ἄν τις ἐπ' εὐγενείᾳ οἰκείᾳ μεγαληγορῶν. Τὸ δὲ, ἀφνειὸς βιότοιο, καὶ τὰ ἑξῆς ἕως τοῦ, πρόβατα ἔσκον, ἔκφρασίς ἐστι πλούτου ἀρχαϊκοῦ, ὃς ἐν ἀρούραις ἦν καὶ φυτοῖς καὶ προβάτοις. εἰπεῖν δὲ πλατυκώτερον, θρέμμασιν. Ἡ δὲ κατὰ τὸν Τυδέα ἱστορία, τοιαύτη τίς ἐστιν. Οἰνέως καὶ Περιβοίας, ὁ Τυδεύς. οὗτος Λυκωπέα καὶ Ἀλκάθοον ἀνεψιοὺς ἐπιβουλεύοντας τῷ πατρὶ Οἰνεῖ, ἀπέκτεινεν ἐν ἀγρῷ. καὶ σὺν αὐτοῖς, [illegible] τὸν πατράδελφον Μέλανα. φεύγων δὲ τὸν φόνον, ἧκεν εἰς Ἄργος. καὶ καθαίρεται ὑπὸ Ἀδράστου. καὶ γίνεται γαμβρὸς ἐκείνῳ, ἐπὶ τῇ ῥηθείσῃ γυναικί. Καὶ ὅρα ὅτι κἀνταῦθα μερίσας ὡς αὐτῷ σύνηθες ὁ ποιητὴς ὃ ἤθελε τῆς κατὰ τὸν Τυδέα ἱστορίας, ἐπιτέμνει. Τὸ δὲ ἐγγὺς, οὐ μόνον τοπικὴν σημασίαν ἔχει, ἀλλὰ καὶ χρονικὴν ἐμφαίνει. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τὸ, οὐ δηθά. ἵνα λέγῃ ὅτι αὐτίκα νῦν εὕρηται ὁ λαλήσων ἀνὴρ, καὶ οὐ δηθὰ ζητηθήσεται. Τὸ δὲ ματεύσομεν, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ σ. μαστεύειν γάρ ἐστι τὸ ζητεῖν. εἰ μή τις ἐρεῖ τοῦτο μᾶλλον εἶναι πρωτότυπον, ἐξ αὐτοῦ δὲ κατὰ πλεονασμὸν γενέσθαι τὸ μαστεύειν, ὡς ἀπὸ τοῦ μαῶ μάτω. ἐξ οὗ καὶ τὸ αὐτόματος δι' οἱ ἦλθεν. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει καὶ ἔστι ματεύειν, ὅρα ὡς πάνυ ἑτεροιοῦται τὸ ματεύειν τοῦ ἐν ἄλλοις εἰρημένου ματᾶν. Τὸ δὲ, αἴ κ' ἐθέλητε πιθέσθαι καὶ τὰ ἑξῆς, προθεραπεία τῶν ῥηθησομένων εἰσὶ καὶ περιαιρετικὰ νεμέσεως. ἢ μᾶλλον, φθόνου. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, χόλῳ ἀγάσησθε ἕκαστος. ἀγῶ γὰρ, οὐ μόνον τὸ σέβομαι ἀφ' οὗ ἀγάσματα τὰ σεβάσματα, καὶ εἶδος ἀγητοί, ἀλλὰ καὶ τὸ φθονῶ καὶ μέμφομαι. οὗ παράγωγον τὸ ἀγαίω. τὸ δὲ ἀγάσησθε ἕκαστος, ἀττικόν ἐστι κοινὸν μετὰ τοῦ, τὸ, ἀγάσηται ἕκαστος. αἴτιον δὲ τῆς πληθυντικῆς συντάξεως, ὁ μερισμὸς τοῦ ἕκαστος, ἤγουν τὸ, αὐτὸς, καὶ ἕτερος, καὶ οὗτος, καὶ ἐκεῖνος, καὶ ἄλλος, καὶ ἰδοὺ πάντες. ὥστε ταυτὸν, ἕκαστος εἰπεῖν καὶ πάντες. διὸ δύναται καὶ μετὰ πληθυντικοῦ συντάσσεσθαι, καθὰ καὶ τὰ συλληπτικά. δι' ὧν τὸ, λαὸς, χορὸς, πλῆθος, καὶ τὰ ὅμοια. Χυτὴ δὲ καὶ νῦν γαῖα, ἡ ἐπιχεομένη νεκροῖς. οὐ γὰρ βῶλοι αὐτοῖς ἐπιτίθενται ἀλλὰ χοῦς, ὅς ἐστι γῆ χυτή. ἣν οὐδὲ συνέχειν ἂν ὁ γαιήοχος λέγοιτο οἷα παντελῶς ἐστερημένην ὑγροῦ. τὸ δὲ πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, περιπέφρασται διὰ σαφήνειαν, καὶ δηλοῖ τὸν πατρὸς πάππον, ὃς καὶ γεροντίας ἐλέγετο λακωνικῶς. οὗπερ ὁ ἐπάνω τῷ χρόνῳ, ἐπίπαππος οὐχὶ πρόπαππος λέγεται, ὥς φησί τις ἀποσημειωσάμενος ὀνόματα συγγενικά. ὃς λέγει καὶ ὅτι τήθη μὲν ἡ τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μήτηρ. ἐπιτήθη δὲ, ἡ ὑπὲρ αὐτὴν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ πάππου. καὶ ὅτι ἀνεψιοὶ καὶ αὐτανέψιοι, οἱ αὐτοὶ, δηλοῦντες τοὺς ἐξαδέλφους. καὶ ὅτι θεῖος, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὸς, ὁ καὶ νέννος. καὶ ὅτι ὁ πάτρως καὶ ὁ μήτρως, ἰακὰ μᾶλλον. οἵπερ εἰσὶ θεῖοι ἐκ πατρὸς ἢ μητρός. καὶ ὅτι κηδεσταὶ μὲν, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. συγκηδεσταὶ δὲ, οἱ ἀδελφάς φησι γεγαμηκότες. καὶ ὅτι τηθαλλαδοῦς, ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσι παρὰ τὴν τήθην ἀττικῶς τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν. ἣν ὡς δηλοῖ Αἴλιος Διονύσιος, ὀκνοῦσιν οἱ ἀττικοὶ μάμμην καλεῖν. ὡς τῶν πολλῶν, οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων. λέγει δὲ ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥηθέντα συγγενικὰ ἐκγραψάμενος, καὶ ὅτι ἄπφυς, παρά γε τοῖς ἀττικοῖς βάρβαρόν ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πατὴρ ὡς δηλοῖ Θεόκριτος, ἀφ' οὗ ἔφυ τις δηλαδή. καὶ ὤφειλε μὲν εἶναι ἀφφὺς διὰ τὴν τοῦ ψιλοῦ π' τῆς προθέσεως εἰς τὸ ἐπαγόμενον φ'. ἐτράπη δὲ εἰς τὸ ἀντίστοιχον τοῦ φ' ἔχον εἰς ἑαυτό. δι' ὃ δή τι γίνεται καὶ ἐν τῷ, κὰπ φάλαρα, καὶ κάτθανε, καὶ τοῖς τοιούτοις. λέγει δὲ ἐκεῖνος, καὶ ἄπφαν τὴν ἀδελφήν. καὶ ἀπφίον, ὑποκόρισμα ἐρωμένης. καὶ ἄλλα τινά, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις γέγραπται. ὅτι δὲ καὶ ἐξανέψιοι ἐλέγοντο οἱ πατέρες ἀλλήλων ἀνεψιοί, εὕρηται καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς παλαιοῖς. περὶ δέ γε τήθης καὶ μάμμης, καὶ οὕτω φασί τινες. τήθην οἱ Ἕλληνες, τὴν πατρὸς, ἢ μητρὸς μητέρα. οἱ δὲ παλαιοὶ ἀκύρως μάμμην καὶ μαῖαν. μάμμην γὰρ ἀττικοὶ καὶ μαμμαίαν, τὴν μητέρα καλοῦσιν. ἣν δὲ οἱ πολλοὶ τήθην, τηθίδα. μαῖαν δὲ ὡς ἡμεῖς, τὴν ὑπὸ Ἰώνων ὀμφαλητόμον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι δὲ ὁ πάτρως καὶ ὁ μήτρως, πατράδελφος καὶ μητράδελφος ἑρμηνεύονται, καὶ ὅτι πως οἱ τῆς μητρὸς γονεῖς μήτρωες εὕρηνται, πάτρωες δὲ οἱ κατὰ πατέρα πρόγονοι. καὶ ὡς ὁ τηθαλλαδοῦς, καὶ σκῶμμα εὐηθείας ἔχει, ὡς τῶν ὑπὸ τηθαῖς τεθραμμένων, εἰς εὐήθειαν ἐπιδιδόντων διὰ τὸ ἀνειμένον τῆς τροφῆς. διὸ καὶ ὁ εἰπὼν ἐρωτηματικῶς τό, ὀκνεῖς λαλεῖν; οὕτω σφόδρ' εἶ τηθαλλαδοῦς; ὀνειδίζων κέχρηται τῇ λέξει, παίζων εἰς ἀνδραποδώδη τινά φησι, καὶ διὰ γραοτρεφῆ. εἰ δέ τινές φασι πλανῶνται προσηγορίαν συγγενείας εἶναι καὶ τὸ ἀνεψιαδοῦς, ἀλλ' ἔστιν ἄλλως, ὡς εἴ τις ἔμπληκτόν τινα, παίζων ἐμπληκταδοῦν ὀνοματοποιήσει. ἢ τὸν μωρὸν, μωροδαλλοῦν. ἔτι δὲ καὶ ὅτι μαῖα, καὶ ἡ ἁπλῶς πρεσβυτέρα γυνὴ ἐλέγετο, ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τήθη καὶ τηθία καὶ τηθίδιον. δηλοῦσι καὶ αὐτὰ οἱ παλαιοί, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρασεσημείωται. ὅπου καὶ ὁ διπλοῦς τόνος τοῦ τήθη. τινὲς δὲ ὀξύνουσιν αὐτό. πλὴν καινοτέρα ἡ παροξυτόνησις. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ, ἀρετῇ ἦν ἔξοχος, δοκεῖ πρὸς τὸ ὁπλότατος ἀφορᾶν, ἵνα εἴπῃ ὡς εἰ καὶ τρίτος ἦν ἐν ἀδελφοῖς ὁ Οἰνεύς, ἀλλ' ἀρετῇ ὅ ἐστιν ἀνδρείᾳ καθ' ἣν ἐγχύν

νίκας οὗτος αὐτοῖς οἷα εἰκός, ἢ καὶ ἄλλως ἁπάσῃ ἀγαθῇ ἕξει ὑπερεῖχε. Τὸ δὲ ἄργει νάσθη, ὁ δὲ πλαγχθεὶς ἀθέμιστος ἐσχημάτισται. τὴν γὰρ τοῦ Τυδέως φυγὴν ἐκ τῆς πατρίδος διὰ φόνον, πλάνην καλεῖ καὶ μετοικίαν εἰς ἄργος, σιωπῶν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς φυγῆς. οὐ γὰρ ἐχρῆν φοινικὰ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐγκαταμίξαι διηγήματα. τὰ πρὸς ἀρετὴν δὲ μόνον ἄρχει καὶ πλεῦσον εἰπεῖν. Τὸ δὲ νάσθη, νάω τὸ οἰκῶ. ἐξ οὗ καὶ ναίτης. καὶ νάσσασθαι, τὸ οἰκῆσαι. ὡς γὰρ κλαίω κλάω, οὕτω καὶ ναίω νάω. Τὸ δὲ, ὡς γὰρ θεὸς ἤθελε, οὐ μόνον αἰτίας ἐπίκρυψιν, ἀλλά τι καὶ οἰκτρὸν ἔχει. Τὸ δὲ βιότοιο, εἴρηται μὲν ἀντιπτωτικῶς ἀντὶ τοῦ βιότου. δηλοῖ δὲ γενικῶς πάντα τὰ εἰς βίον χρήσιμα, οἷς οὐ πάνυ συμφρακτέος χρυσὸς, καὶ ἄργυρος. διὸ τὸν βίοτον σαφηνίζων, ἀρούρας πυροφόρους μετρεῖ καὶ τὰ ἑξῆς. Τὸ δὲ, πολλοὶ φυτῶν ὄρχατοι, ὅπερ κήπους παραλαλεῖ. καὶ τὸ, πολλὰ πρόβατα, ἐπιμονὴν ποιεῖ περὶ διπλασιασμῷ τῆς λέξεως. αἷς ἰσοδυναμεῖ τὸ, ἅλις δέ οἱ ἦσαν ἄρουραι. καὶ τὸ, ἶσαι δὲ ἢ ἦσαν καὶ ἶσαι, ἐπιμονῆς ἐστιν αἰτία. Ὄρχατοι δὲ, ἢ παρὰ τὸ ὀρύσσω δι' ὀρύχατοι, ἢ παρὰ τὸ ἔρκει ἀσφαλίζεσθαι. ἢ παρὰ τὸ ἔρχω, ἵνα ἢ ὄρχος, ἡ κατὰ τάξιν φυτεία. ὅθεν ὄρχατος προπαροξυτόνως, ὡς μέσος μέσατος. τὰ γὰρ ἀπὸ ὀνομάτων διὰ τοῦ τος παραγόμενα, προπαροξύνονται. τρίτος, τρίτατος. ἕβδομος, ἑβδόματος. μυχὸς, μύχατος. μέσατος, ὄρχατος. Πρόβατα δ' ἐνταῦθά φασί τινες, τὰ τετράποδα πάντα βοσκήματα, παρὰ τὸ πρὸ τῆς πρώτης, ἤγουν τῆς ἔμπροσθεν βάσεως ἑτέραν βάσιν ἔχειν. συμβάλλεται δ' ἐνταῦθά τι καὶ τὸ, κειμήλιά τε, πρόβασίν τε. Τὸ δὲ, ὡς ἐτεόν περ. σύστασις λόγου διαστελλομένου πρὸς τὰ ψευδῶς ἀκουόμενα. Τὸ δὲ, οὐκ ἄν με γένος γε κακὸν καὶ ἀνάλκιδα φάντες, μῦθον ἀτιμήσαιτε ὅν κ' εὖ εἴπω, ἀρίστην ἔχει συγκρότησιν, καὶ πάνυ συνιστᾷ τὸν ῥήτορα. οὐ γὰρ ἀρκετὸν εἰς πειθὼ ἡ παραγωγία. ἔστι δὲ αἰδέσιμον, καὶ εἴ τις εἴη οὐκ ἀνάλκις. εἰ δ' ἀμφοῖν τούτοιν προσείη ὁ τὸ εὖ εἰπεῖν, ὁ ταῦτ' ἔχων, εἰκότως ἀκούοιτο ἄν. τὸ δὲ πεφασμένον, οὐχ ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ εἰρημένου, παρεὶς ὂν γάρ τοῦτό γε, ἀλλὰ τὸ ἀποφαντικῶς καὶ μὴ ἐνδοιαστικῶς, ἀλλ' ἀξιωματικῶς ῥηθησόμενον, ὡς ἔστι πρέπον περὶ βουλευτῇ. καὶ ἄλλως δὲ, εἴπερ ἐστὶ τὸ πεφασμένον ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς εἰρημένου, χρὴ νοῆσαι εὐθὺς ἐπιτηδείως εἰς ἑρμηνείαν αὐτοῦ τὸ, ὅν κεν εὖ εἴπω. ἵνα λέγῃ ἀπὸ κοινοῦ, μῦθον πεφασμένον εὖ. τὸ δὲ ἀνάγκη, ἀναγκαίοιο πολεμισταὶ κατὰ τοὺς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, καὶ τοῦτο δηλοῖ. πῶς τ' οὐκ ἂν εἶεν ἀναγκαῖοι πολεμισταὶ, οἱ καὶ οὐτάμενοί περ μάχονται; Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι καὶ τὸ ἴομεν πόλεμόνδε καὶ οὐτάμενοι, ἔοικεν ἀντιπαλαλᾶσθαι ῥητορικῶς καὶ πρὸς τὸ, οὐ γάρ πως βεβλημένον ἐστὶ μάχεσθαι, ὃ δὴ φθάσας ὁ Νέστωρ ἐγνωματεύσατο. τὸ δὲ ἐχώμεθα δηιοτῆτος, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπισχώμεθα, ὃ πρὸς σαφήνειαν ἐπάγει τὸ ἐκβελέων. καὶ τὸ, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται. ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἀπτώμεθα μάχης ὡς ἐγχωρεῖ ἐκβελέων, τουτέστιν ἀπόμαχοι μὲν ὄντες, κηραινόντες δὲ ὡς ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. καὶ ἔτι δὲ, ὀτρύνοντες, παρακαλοῦντες, συμβουλεύοντες. τὸ δὲ ἐκβελέων, σαφέστερον ἔχει ἐν τῷ, ἔκτοσθε δ' ἐκβελέων ὑπαγε ζεύς. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὸ ἐκβελέων, ἔξω βελῶν φασι παροιμιακῶς. τὸ δὲ, μή πού τις ἐφ' ἕλκει ἕλκος ἄρηται, εἴη ἂν ὅμοιον παροιμίᾳ τῇ, κακὸν ἐπὶ κακῷ. ὅτι δηλαδὴ ἐπὶ προκηρυσσαμένῃ, καὶ ἑτέραν βλάβην πάθοι τινά. Ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὡς καὶ τὸ οὐτᾶσθαι καὶ τὸ βεβλῆσθαι, εἰς τὸ ἄρασθαι ἕλκος ἀνήγαγε. τὸ δὲ ἀνέσσιν, καὶ ἐπὶ πλεόντων λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ, ἀνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ. τὸ δὲ θυμῷ ἦρα φέροντες, ἀντὶ τοῦ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς. ὅτι δὲ ἦρα τὴν χάριν λέγει καὶ τὸ ἐρασὸν δεῖ. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ ἦρ ἡ χάρις ἡ τοιαύτη λέξις γίνεται, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἵνα ὥσπερ ἐκ τῶν κόπτω καὶ ξέω καὶ τρυπῶ, κόπανα καὶ ξόανα καὶ τρύπανα, οὕτως ἐρῶ, ἔρανα ἢ κατὰ ἀποκοπὴν ἦρα, προδεδήλωται. ἐκ δὲ τοῦ θυμὸς καὶ τοῦ ἦρα, ἔοικε συγκεῖσθαι τὸ θυμῆρες ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται. τοῦ δὲ ἀφεστᾶσιν, ἑρμηνεία καὶ νῦν τὸ, οὐδὲ μάχονται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῶν βασιλέων ἐξελθόντων καὶ φανέντων, γίνεταί τι ἀγαθόν. καὶ ἀνδρίζονται οἱ τοῦ δευτέρου στίχου τῶν νεῶν, καὶ ποιοῦσι τὰ δηλωθησόμενα μετὰ ταῦτα, θαῤῥήσαντες ἢ καὶ ὀτρυνθέντες τοῖς ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνελθοῦσι στρατηγοῖς. διὸ κἀνταῦθα ὁ θαλάσσιος Ποσειδῶν ἐπιφανῆναι λέγεται παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς. ἐπεὶ μὴ δὲ νεωτερίζονται πρὸς μάχην οἱ βασιλεῖς, ἀλλὰ πρὸς φρόνησιν μόνην, γεραιῷ πρέπουσαν ἀνδρί, εὔθετοί εἰσι. καὶ τοιοῦτος ἐπιφανείς. λέγει ἃ λέγει. ὁ ποιεῖ ἃ ποιεῖ. ἔτι πρὸς τοῖς εἰρημένοις, σημειωτέον καὶ ὡς πάνυ εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς τοὺς ῥηθέντας τέσσαρας βασιλεῖς εἰς μάχην ἐξήγαγε καὶ οὐ πλείονάς τινας, διὰ τὸ ἐξαρκεῖν μόνους αὐτοὺς εἰς ὃ θέλει. Νέστωρ μὲν γὰρ, προὐβάλλετο εὑρεῖν τι νόος ῥέξει. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεχείρησεν εὑρεῖν τὸ προβληθέν. ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ ἐξήλεγξεν αὐτὸν ὡς οὐ καλῶς εὑρηκότα. Διομήδης δὲ, πληροῖ τὴν εὕρεσιν, καὶ λέγει τὸ ποιητέον. καὶ οἱ λοιποὶ, μάλα κλύουσι καὶ πείθονται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, παλαιῷ φωτὶ ἐοικώς, ἀορίστως ἔφρασεν ὁ ποιητὴς, μὴ ὡς ἔθος αὐτῷ δηλώσας καὶ τίς ἦν ὁ παλαιὸς φώς. ποιῶν ὁ οὕτω καινότητι καὶ ἀνομοιότητι. νοοῦσι δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ φῶτα παλαιὸν, τὸν λίαν γέροντα. Οὗ ὁ μυθικὸς Ποσειδῶν δεξιτερὴν ἑλὼν χεῖρα τοῦ βασιλέως, φησί. Ἀτρείδη, νῦν δή που Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι, φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένου, ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι, τουτέστιν, ὡς καὶ προεδηλώθη, ἔνεισι φρένες οὐδ' ἠβαιαί. εἶτα οὐ μόνον πρὸς ἡδονὴν λέγων τῷ βασιλεῖ, ἀλλὰ ὁ δυσχεραίνων, ἐπεὶ καὶ ἀληθῶς φαυλότατος ἴδιον τὸ τοῖς τῶν πέλας ἐπιχαίρειν κακοῖς, ἐπάγει. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἀπόλοιτο. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειεν, ὅ ἐστι κακώσειεν. ἢ μωμητὸν ποιήσειε. σίφλον γάρ τινές φασι, τὸν ἐλεγχθῆ. παρὰ δὲ Λυκόφρονι, σίφλον κεῖται τὸ τοιοῦτον, συγκοπῇ ὁ ῥοπῇ τοῦ ψιλοῦ πῖ εἰς δασὺ τὸ φῖ. ἔοικε δὲ εἶναι διὰ τὸ κάλλιστον δι' τὸν Ἀχιλλέα

λέα, καὶ ὑπὲρ τὸν νικέα. ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐπισημαίνεται ὅπου ἐρεῖ, καλός τε μέγας τε εἶναι. εὔχεται δὲ, τὸν καλὸν, αἴσχιστον γενέσθαι, σωφρόνως λαλῶν, καὶ οὐ μέγα κακὸν αὐτῷ ἐπαρώμενος. ἢ σιφλώσειεν, ἀντὶ τοῦ ἐκλύσαι καὶ παύσαι τῆς ὁρμῆς. φλοῖν γὰρ τὸ ὁρμὴν ἔχω, ὅθεν κατά τινας καὶ οἰνοφλύξ. πιθανωτέρων δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς, ἣ ἅπαξ εἴρηται. Τὸ δὲ, ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἑξῆς, κατὰ παντὸς ἂν λεχθείη ἀξίου ἀρᾶς. Ἰστέον δὲ ὅτι ὁ εἰπὼν σιφλὸν εἶναι τὸ τῶν ἰχθύων γένος, ἐπὶ γαστριμαργίας καὶ σιτοκοπτόζοντος τὴν λέξιν ἔθετο, καὶ ὅτι σώζεται ἡ τοῦ σιφλοῦ λέξις παρά τισι τῶν Λυκίων ἕως καὶ νῦν. παρ' οἷς καὶ αὐτὴ λέγεται σιφλὸς, ὁ ῥᾴθυμος καὶ οὐκ ἐνεργής. οἱ καὶ ἀπαιτηθέντες ἑρμηνείαν τοῦ σιφλοῦ, φασὶ τοιοῦτον εἶναι τὸν ὡς ἐκεῖνοί φασι ζοφὸν, κατὰ δὲ δήμοιο χυδαίοιο ζοχόν. τὸ δ' ἐστὶ λογίως, σομφὸν, ὁποῖόν τι καὶ ὁ σπόγγος, καὶ τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα ζοχία. οἱ δ' αὐτοὶ Λύκιοι, σιφλὸν, τὰ ἐντός φασι, καὶ τὸν νάρθηκα. ἐπεὶ καὶ ἐκείνου τὰ ἔνδον, σομφά εἰσι, τουτέστιν ἀραιὰ καὶ ἀπύκνωτα, ὡς εἶναι σιφλὸν ἐξ ἀποτελέσματος, τὸν μὴ πυκνὸν καὶ στεγανὸν καὶ στεῤῥὸν τὰ εἰς δρᾶσιν, ἀλλ' ἀραιὸν καὶ ἀχρεῖον, ὡς μαλθακὸν καὶ ἀνενέργητον καὶ χαῦνον. τοιοῦτο δὲ σιφλώματος ἔγγυον λυκιακοῦ, καὶ ἡ ῥαφανὶς, καὶ ἡ γογγυλίς. σιφλαὶ γὰρ καὶ αὐταί. δεξιῶς δὲ καὶ τοῦτο ἔνθα μνήμη συνήθης τοῦ Ἀχιλλέως παρεμβέβληται. τὸ δὲ γηθεῖ, τὸ θέμα τοῦ γηθήσειν ἐστί. δῆλον δ' ὅτι καὶ βαρυτόνως τὸ τοιοῦτον ῥῆμα προφέρεται ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, γηθόμενος. τοῖς δὲ εἰρημένοις, ἐπάγει καθ' ὁμηρικὴν προαναφώνησιν ὁ Ποσειδῶν καὶ τὸ, σοὶ δ' οὔπω μάλα πάγχυ θεοὶ κοτέουσ'. ἀλλ' ἔτι που Τρώων ἡγήτορες εὐρὺ κονίσουσιν πεδίον ἐν ᾧ φεύγειν δηλαδή. ἐπεὶ δὲ προσαρμόζει καὶ τοῖς διώκουσιν οὗτος ὁ λόγος, κόνιν γὰρ καὶ αὐτοὶ διὰ τοῦ πεδίου ἐγείρουσι, διασαφεῖται τῇ ἐπαγωγῇ τοῦ, σὺ δ' ἐπόψεαι αὐτοὺς φεύγοντας προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων, αἷς ἄρτι ἐγγίζει. τὸ δὲ πάγχυ μάλα, ταυτολογεῖται ἀττικῶς κατὰ τὸ λίαν πάνυ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὔτω θεοὶ κοτέουσι κατὰ σοῦ, ἢ ποιητὴν ἔχει ὡς ἐν τῷ ἀναπληρώσει τὸν πὼ σύνδεσμον, ἢ καὶ κοινότερον ἐλλείπει ἀντὶ τοῦ, οὔπω χρόνου πάνυ σοὶ τὸ θεῖον ὠργίσθαι. ἀλλὰ νῦν μὲν, ὄψει τοὺς ἐχθροὺς φεύγοντας. ἔσται δὲ καιρὸς ὅτε καὶ κακοπραγήσεις πάγχυ μάλα, ποιῶν οἰκεῖα δὴ τοῖς ὑστάτοις κακοῖς. καὶ ὅτι τὸ, ἀλλ' ἔτι που, ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἴσως, διστάζων εἶπεν ὁ Ποσειδῶν, ἵνα μὴ ἀποφηνάμενος, γνωσθείη ὅς τις ἐστί.

Ὣς εἰπὼν, μέγ' ἄϋσεν ἐπεσσύμενος πεδίοιο.
Ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι
Ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος,
Τόσσην ἐκ στήθεσφιν ὄπα κρείων ἐνοσίχθων
Ἧκεν. Ἀχαιοῖσιν δὲ, μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ
Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἥρη δ' εἰσεῖδε χρυσόθρονος ὀφθαλμοῖσι,
Στᾶσ' ἐξ Οὐλύμποιο ἀπὸ ῥίου. αὐτίκα δ' ἔγνω
Τὸν μὲν ποιπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν
Αὐτοκασίγνητον καὶ ἀδελφεὸν, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἴδης,
Ἥμενον εἰσεῖδε. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ὅππως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον αἰγιόχοιο.
Ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή,
Ἐλθεῖν εἰς Ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἓ αὐτὴν,
Εἴ πως ἱμείραιτο παραδραθέειν φιλότητι
Ἧι χροιῇ. τῷ δ' ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε
Χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν, ἰδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσι.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς θάλαμον, τόν οἱ φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε
Κληῗδι κρυπτῇ. τὴν δ' οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν.
Ἔνθ' ἥ γ' εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς.
Ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος

Ὅτι ὁ Ποσειδῶν ὀτρύνων τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς μάχην, βοᾷ μέγα καθάπερ καὶ Ἄρης ἀλλαχοῦ, ὅσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον, ἢ δεκάχιλοι ἀνέρες ἐν πολέμῳ, ἔριδα ξυνάγοντες ἄρηος, καὶ προκαλαλάζοντες τῇ συμβολῇ. εἰ δὲ στρατὸν ἴδοι αὐτὸν τὴν μάχην κλέπτοντα καὶ μὴ κατὰ χιλιάδας βοᾶν, ἀλλὰ καὶ τοῦτον δίχα κατὰ τὴν ἀπειρίαν λύοντας, ἡ τῶν στρατοπέδων ἠχὴ πρὸ μικροῦ ἵκετο αἰθέρα καὶ Διὸς αὐγὰς, ὅ ἐστιν ἡλίου ὡς εἴρηται. Ἀρίσταρχος δὲ φησὶν ὅτι Ποσειδῶν μὲν οἷα θεὸς, βοᾷ ὅσον ἄνδρες ἐννέα ἢ δέκα, ὡς που καὶ προγέγραπται, ἐννέα ἢ δέκα χείλη ἔχοντες ὅ ἐστι στόματα. ἐκ μέρους τοῦ χείλους, τὸ ὅλον στόμα ἐκεῖνος νοῶν. ὁ Ὀδυσσεὺς δὲ ἀλλαχοῦ βοᾷ ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτός. ἄνθρωπος γάρ. οὐδὲν δὲ πάντως μέγα ὁ τοῦ Ἀριστάρχου λόγος τῷ Ποσειδῶνι προσμαρτυρεῖ, ἐχρῆν γὰρ ὡς Στέντορα γοῦν φωνῆσαι αὐτὸν, ὃς αὐδήσασκεν ὅσον ἄλλοι πεντήκοντα. κρεῖττον οὖν τὸ πρῶτον. διὸ καὶ ὁ ποιη-

τὰς λέγει θαυμαστικῶς. τοσαύτην ἐκστήσασα ὄπα ἧκεν. ἀχαιοῖσι δὲ μέγα σθένος ἔμβαλ' ἑκάστῳ κραδίῃ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ὃ δὴ τέλος τῆς ἐν μάχῃ ὀτρυντικῆς βοῆς. Τὸ δὲ ἀίρας, ἐκτεῖνει καὶ νῦν τὴν ἄρχουσαν, ἐν ἄλλοις πολλαχοῦ συστελλομένην. Τὸ δὲ ἑκάστῳ, καὶ ἐνταῦθα συλληπτικὴν ἅμα καὶ ἐπιμεριστικὴν ἔννοιαν ἔχον, ἴσον ἐστὶ τῷ ἀχαιοῖς. τὸ δὲ μέγα σθένος, ἑρμηνευτικὸν τό, ἄληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, ἐπαχθὲν μετὰ τό, σθένος ἔμβαλεν. Ὅτι φιλοπολέμου ἤθους τό, ἔγνω ἂν δεῖνα ποιήσοντα, ἔγνω ὡς πολλαχοῦ κεῖται περὶ μόθον μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν χαῖρε δὲ θυμῷ. καὶ ἔστιν ἂν καὶ τῷ τοιούτῳ προσώπῳ ἡ μάχη, χάρμη ἀληθῶς. ἐνταῦθα δέ, καὶ αὐτοκασίγνητον καὶ δαέρα ὁ μῦθος τῇ ἥρᾳ τὸν ποσειδῶνα φησίν. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ τῆς ἥρας ἦθος κἀνταῦθα μυθικῶς ἐκτιθεὶς ὁ ποιητής, πλάττει αὐτὴν δυσωπουμένην συνήθως ἐπὶ τῷ ὡς ἐρρέθη κασιγνήτῳ καὶ δαέρι ποσειδῶνι. διὸ χαίρει μὲν ὡς εἴρηται θυμῷ, ἐφ' οἷς ἔγνω τὸν ποσειδῶνα ἐπαμύνοντα τοῖς ἀχαιοῖς. τὸν δὲ δία ἰδοῦσα ἐν κορυφαῖς ἴδης ἥμενον, οὐ χαίρει. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. διὸ καὶ μερμηρίζει ὅππως ἐξαπάφοιτο διὸς νόον, ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἑλλήνων. καὶ εὐθὺς ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ἐν σχήματι προεκθέσεως, τὸν τρόπον τῆς ἀπάτης. εἰπών, ἥδε δέ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλὴ καὶ ἑξῆς. εἶτα λέγει, καὶ πῶς ἐντύνει ἑαυτὴν διά τε λεπτοῦ καλλωπισμοῦ καὶ διὰ περιθέσεως τοῦ κεστοῦ. μεθ' ὃ, ἐκθήσεται καὶ τὸν τρόπον τῆς ἀπάτης, καὶ τὰ λοιπά. ἐν οἷς ὅρα τὴν πιθανὴν τοῦ πλάσματος ἐπίνοιαν καὶ μεταχείρισιν καὶ ἐπαύξησιν. εἰ γὰρ μικρόν τι στρέψαντος διὸς τὸν ὀφθαλμὸν εἰς γῆν ἄλλην, ἡττῶνται τρῶες, πολλῷ πλέον εἰ καὶ κοιμηθήσεται ὡς ῥηθήσεται. Ἱστέον δὲ ὡς οὐ μάτην ὁ ποιητὴς οὐδὲ διὰ τὸ τῆς ἥρας ἐπεισόδιον ἐνταῦθα χρᾶται, καὶ διὰ τῷ τοῦ κεστοῦ πλάσματι, καὶ τῇ τοῦ διὸς ἀπάτῃ, ἀλλ' ἵνα κεστόν τινα πεπλεκὼς καὶ αὐτὸς τῇ τοιαύτῃ ἀφορμῇ ἐξ ἐννοιῶν διαφόρων συγκροτηθέντα, ἐνθήσει τῇ οἰκείᾳ ποιήσει ἐπάγεσθαι τὸν ἀκροατὴν ἰυγγίζοντα. σκοπὸς μὲν γὰρ αὐτῷ προηγούμενος, ἐρωτικὴν ἐνταυθοῖ ἐκθέσθαι διήγησιν ὡς ἐν ἰδέᾳ γλυκύτητος. τοῦτο δὲ ποιῶν, οὐκ ὀλίγα οὕτω σεμνὰ παραβοεῖ τοῖς ἀστείοις σπουδαῖα παραμιγνύς. φυσιολογεῖ, τί γὰρ ἐν οἷς περὶ τιτάνων καὶ κρόνου καὶ ὕπνου ἐρεῖ. ταῦτα μέν, καὶ ἐν οἷς περὶ ἀέρος φιλοσοφήσει. ἐμφαίνων τὸ αὐτοῦ δίοσμον δι' εὐώδους μύρου κινήσεως. ἔτι δὲ καὶ ἠθικούς τινας λόγους ὑποκινεῖ, ἐν οἷς περὶ χαρίτων διαλαμβάνει, καὶ ἐν οἷς διδάσκει ὡς παραφυλακτέον τῷ σώφρονι τὰς σφοδρὰς ἡδονάς, καὶ τοὺς τῶν γυναικῶν λόγους καὶ λόγους, αἳ τὰ πολλὰ δολοφρονοῦσαι φθέγγονται, εἴγε καὶ ὁ ζεὺς ὑπὸ τοιούτους ἀπάτην πάσχει. ὑπογράφει δὲ καὶ γυναικώδεις τρόπους, ὁποῖαι τοῖς ἀνδράσιν εἰσὶν εἰ μὴ συντρέχοιεν οἷς αὐταὶ βούλονται. παρεμπλέκει δὲ καὶ ἱστορίας, ἔνθα τοῖς περὶ ἡρακλέος, ὃν μετὰ τροίας ἅλωσιν εἰς τὴν κῶ ἐξωθῆναι ἀνέμοις φησί. καὶ ὅπου δὲ παῖδας ὁρμαθὸν πλάττει τῷ διΐ. τὸν πειρίθοον, τὸν περσέα, τὸν μίνω, τὸν ῥαδάμανθυν. ἱστορῶν καὶ ἐξ οἵων μητέρων ἐγένοντο. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ ποιεῖ, ἄξια λόγου. ὧν τὰ καιριώτατα εἰρήσεται. εἰ δέ τις τὴν τῆς ἥρας ἀπάτην ἐπὶ τῷ διΐ, αἰνίττεσθαι εἴποι καὶ τὴν ἐκ τῶν μαθημάτων καὶ μετεωρολογίας ἐγγινομένην ἡδονὴν τοῖς ἐπιστήμοσι λογισμοῖς

Λύματα πάντα κάθηρεν, ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. τό, ῥά οἱ τεθυωμένον ἦεν,
Τοῦ, καὶ κινυμένοιο διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ,
Ἔμπης ἐς γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή.
Τῷ ῥ' ἥ γε χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἠδὲ χαίτας
Πεξαμένη, χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς,
Καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ ἀθήνη
Ἔξυσ' ἀσκήσασα. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά.
Χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.
Ζώσατο δὲ ζώνῃ, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυίῃ.
Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι,
Τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή,
Κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο δῖα θεάων,
Καλῷ, νηγατέῳ. λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς.
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο. καλεσσαμένη δ' ἀφροδίτην
Τῶν ἄλλων ἀπάνευθε θεῶν, πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος, ὅττι κεν εἴπω;
Ἦέ κεν ἀρνήσαιο κοτεσσαμένη τό γε θυμῷ,
Οὕνεκ' ἐγὼ δαναοῖσι, σὺ δὲ τρώεσσιν ἀρήγεις;
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη.
Ἥρη πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο κρόνοιο,
Αὔδα ὅ, τι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.

ἐμοῖς, οὐκ αὖ οὐδ᾽ οὕτως ἁμάρτοι τοῦ δέοντος. Ζεὺς μὲν γὰρ, ὁ νοῦς ὁ θεωρητικὸς τῶν μαθημάτων. ἥρα δὲ, αὐτός τε ὁ ἀὴρ, καὶ ὅσα ἐν τοῖς ἀνωτάτω συμπτώματα, καὶ τὰ ἐν τοῖς μετεώροις παθήματα. εἰς ἅπερ καθάπαξ ὁ νοῦς ἀπιδὼν, καὶ τοιαύτας ἔχων ἀλυκτοπέδας ἐνδήσας θεαμάτων, ἁλίσκεται τῷ ἔρωτι. καὶ ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν φέρει ἀκμάζουσαν. καὶ κατὰ ἑκάστην θεωρίαν λέγει καὶ αὐτὸς, οὐ πώποτε οὕτως ἔρωτι δαμασθῆναι. καὶ θέλγεται. καὶ εἰς ὕπνον κατοχευθεὶς ἀπήμονα ὃν ἔμφρονά τις ἂν εἴποι ῥᾳστώνην, οὐκέτι δύναται ἀνανεγκεῖν, ἀλλὰ σύνεστιν ἀεὶ τῇ ἥρᾳ ταύτῃ ἐπ᾽ ἀκροτάτης κορυφῆς ὄρους, ὑπερῃρμένος τῶν κάτω δηλαδὴ, καὶ τῶν ἄνω μόνον γινόμενος. ὁ δέ γε καὶ τὸν θελκτήριον κεστὸν εἰς τοιαύτην ἀλληγορίαν ἐκλαμβάνων, οὐκ ἂν πόῤῥω πέσοι σκοποῦ, ἐν ᾧ ἦν φιλότης, καὶ ἵμερος, καὶ ὀαριστὺς, πάρφασις νοῦν κλέπτουσα ὡς καὶ αὐτὸ πυκινῶν φησὶν ὁ ποιητής. φιλότης μὲν, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ φιλοσοφία παρονομάζεται, φιλία οὖσα σοφίας. ἵμερος δὲ, ὁμοίως ἡ τῆς σοφίας ἔφεσις. ὀαριστὺς δὲ, τουτέστιν ὁμιλία δι᾽ ἣν οἱ τὴν μάθησιν μετιόντες, ὀαρισταὶ λέγονται. ὡς ὁ Μίνως ἐν Ὀδυσσείᾳ, ὀαριστὴς διός. ἔτι δὲ καὶ ὁμιληταὶ οἱ αὐτοί. καθὰ δὴ καὶ αἱ διδασκαλίαι, ὁμιλίαι, ἤ τις ὀαριστὺς, καὶ κλέπτει νόον διὰ τὸ ἐν τοῖς τοιούτοις οὐ μόνον ἀληθὲς ἀεὶ, ἀλλ᾽ ἔστιν ὅτε καὶ πιθανολογικὸν, καὶ παραλογιστικὸν, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς κατὰ διάλεξιν ἃ δηλοῖ ἡ πάρφασις. καὶ ποικίλος δὲ ὁ τοιοῦτος, διὰ τὸ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων πολυειδές. αὐτὸ δὲ τὸ ἱμὰς καὶ κεστὸς ὁ τοιοῦτος. τὸ μὲν, διὰ τὰς βίβλους αἷς τὰ τῶν μαθημάτων ἐντυποῦται θεωρήματα· βύβλινον (?) ἐχούσας ὡς ἐπὶ πολὺ, δέρματα ζώων, ἐξ ὧν καὶ τὸ πρασύρετη(?) καὶ ἱμάντες. κεστὸς δὲ, διὰ τὰς ἐν αὐταῖς ἀμυχὰς τῶν γραμμῶν, καὶ δι᾽ κεντήσεις τῶν γραμμάτων. ὁ δὲ κεστὸς οὗτος καὶ κατὰ στῆθος φορεῖται, ἀφ᾽ οὗ καὶ τὸ ἀποστηθίζειν παρονομάζεται. καθ᾽ ἣν ἔννοιαν, καὶ τῶν τις παλαιῶν γραμματικῶν, τὸν οἰκεῖον διδάσκαλον ἐζωγράφησε φέροντα ἐπὶ στήθους τὴν τραγῳδίαν. αἰνιττόμενος τὸ ἐπὶ στόματος ἐκεῖνον φέρειν ὡς εἰπεῖν ἐκστηθίζειν τὰ τραγικά. ὃ δὴ καὶ ἀπὸ στήθους λέγειν φαμέν. πρὸς διαστολὴν τοῦ, ἀπὸ μεμβράνας, ἢ ἀπὸ βιβλίου. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτω ἐκ τῶν ὁμηρικῶν ἐννοιῶν τε καὶ λέξεων συνηγμένα, εἰ μὴ ἴσως σπουδαῖα τοῖς γε σεμνοπροσωποῦσιν, οὐκοῦν οὐδὲ γελοῖα. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ τόπου τούτου, συνήθως ὑποπτεύεται. καὶ πρῶτον, ὅτι γυναικεῖον ἦθος ὁ ποιητὴς καθυπογράφει ἐν οἷς λέγει ὡς ὁ Ζεὺς τῇ ἥρᾳ συνεχὴς(?) ἀπολέσθαι θυμῷ. δηλοῖ γὰρ, ὡς αἱ γυναῖκες συνεχοῦσι τοὺς ἄνδρας ἀποτυγχάνουσαι τῶν προθέσεων. εἶτα ὅτι ἐν σχήματι προανθέλξεως ὑποχνεῖται ὁ ποιητὴς, ἅπερ εἰπεῖν μέλλει. τὰ δὲ εἰσὶν ὡς ἐν κεφαλαίῳ, τὸ τὴν ἥραν βουλευσαμένην ὅπως ἐξαπάφοιτο Διὸς νόον, ἐλθεῖν εἰς ἴδην εὖ ἐντύνασαν ἑαυτὴν, εἴπως ἱμείραιτο Ζεὺς παραδραθεῖν φιλότητι, ἧ χροιῇ. τῷ δ᾽ ὕπνον ἀπήμονά τε λιαρόν τε χεύῃ ἐπὶ βλεφάροισιν, ἠδὲ φρεσὶ πευκαλίμῃσιν, ὃ ἐστι συνετοῖς ὡς πλέον σαφοῦ κεῖται. εἶτα τὰ ἑξῆς καθὰ εὐτάκτως εἴρηνται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ῥηθὲν ἐξαπάφοιτο, παρὰ τὸ ἀπατῶ ἐστι τῆς παφίας ἀφροδίτης. παφία γὰρ ἀλληγορικῶς καὶ ἐκείνη, ὡς ἀπαφίσκουσα ὅ ἐστιν ἀπατῶσα τῷ ἔρωτι. διὸ καὶ ἡ ἥρα τῷ κεστῷ ἐκείνης τὸν Δία ἤπαφε. Τὸ δὲ ἐντύνασαν ἑαυτὴν, σημαίνει μὲν τὸ ὁπλίσασαν. δηλοῖ δὲ, ὅπλον δὲ κατὰ ἄνδρος τὸ κάλλος εἶναι τῇ γυναικί. Τὸ δὲ ἱμείρειν, ὅτι ἐκ τοῦ δηλωθέντος μυθικοῦ ἱμάντος παρῆκται, δῆλόν ἐστι. Τὸ δὲ ἧ χροιῇ, ὑπερβατῶς ῥητέον. εἴπως ἱμείραιτο ὁ Ζεὺς ἐν τῇ χροιᾷ, ἤγουν διὰ τῆς κατ᾽ αὐτὴν χροιᾶς καὶ τοῦ προφαινομένου εἴδους, παραδραθεῖν τῇ ἥρᾳ. ὃ δὴ καὶ χρωτίζεσθαι λέγεται, ληφθὲν ἐκ τῆς χροιᾶς, ἢ ταυτόν ἐστι τῷ χρωτί. καὶ ἄλλως δὲ, περίφρασίς ἐστι τὸ, ἧ χροιῇ, τοῦ, ἑαυτῇ. ὡς τῆς χροιᾶς αὐτῆς ἐφελκομένης τὸν Δία εἰς τὸ παραδραθεῖν αὐτῇ. χροιὰν δὲ λέγει τὴν ἐπιπολῆς ἐπιφάνειαν περὶ ἣν τὸ κάλλος. ἢ δελεαζόμενος ὁ ἐρῶν, ἐνέχεται. Ἀπήμων δὲ ὕπνος, ὁ καὶ λυσιμελὴς, καὶ λύων μελεδήματα θυμοῦ. ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν Σοφοκλῆς, ὀδύνης καὶ ἀλγέων ἀδαῆ τὸν ὕπνον προσφωνεῖ. ὅτι δὲ ὁ ὕπνος, καὶ σκῶμμα παράγει τὸ κατὰ τοῦ φιλύπνου, δηλοῖ ὁ γράψας φίλυπνον λέγεσθαι πρόσωπον τὸ προσποιούμενον καθυπνωκέναι καὶ πάσχον. Λιαρὸς δὲ, ἢ ὁ θερμὸς, θερμαίνει γὰρ τὸ σῶμα. ἢ ὁ ἡδὺς, παρὰ τὸ ἰαίνω πλεονασμῷ τοῦ λ΄. ἢ ὁ λαρὸς, πλεονάσαντος τοῦ ι κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ὁ λίαν προσηνής(?). τὸ δὲ χεύῃ, τὸ ὑγρὸν τοῦ ὕπνου δηλοῖ, καθὸ καὶ νήδυμος ἀμφιχυθεὶς λέγεται. Τὸ δὲ ἐπὶ βλεφάροισιν ἠδὲ φρεσὶ, βαθύτατον ὕπνον ἐμφαίνει, δι᾽ οὗ καὶ φρένες ἀμβλύνονται τοῦ ὀξὺ νοεῖν. τὸ δὲ φρεσὶ, πυκινῶν σαφέστερον λέγει ἐν τῷ, ἔλεξα Διὸς νόον, ὅ ἐστι κατεκήλησα τὰς φρένας τοῦ Διός. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν μῦθος, καὶ θάλαμον ἡφαιστότευκτον ἀποκληροῖ τῇ ἥρᾳ βιωτικώτερον ὡς καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς. οὗ πυκιναὶ ὡς εἰκὸς θύραι εἰσὶν ἡρμοσμέναι κληῖδι κρυπτῇ. ἣν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. ὃ δὴ ἀρετή μέν ἐστι κλειδός. αἰνίττεται δὲ καὶ τὸ δυσκατάληπτον τῆς τῶν ἄνω θεωρίας φυσικώτερον. καὶ ἠθικῶς δὲ τὸ κρυφιῶδες δεῖν εἶναι πᾶν, ὃ κατὰ τὴν ἐνταῦθα περιεργίαν τῆς ἥρας γίνεται. διὸ καὶ ἐπάγει. ἔνθα εἰσελθοῦσα, θύρας ἐπέθηκε φαεινάς. καὶ μὴ βλεπομένη, ὃ δὴ θέμις γίνεσθαι, ἐντύνει ἑαυτὴν καθὰ εἰρήσεται. Ἰστέον δὲ ὡς κληῖδα κρυπτὴν λέγει, ἢ τὴν ἔνδοθεν κλειούσας τὰς θύρας καὶ οὕτω κρυπτομένην τοῖς ἔξωθεν, ἢ τὴν δυσεπιχείρητον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν, ὁποῖα καὶ τὰ παρὰ τοῖς κωμικοῖς κατεσκευασμένα κλειδία. διὸ καὶ ἐπήγαγε τὸ, ἣν οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγεν. ἵνα λέγῃ κρυπτὴν κλεῖδα, ἣν οὐ δύναταί τις ἄλλος ἀνοίγειν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τὴν δ᾽ οὐ θεὸς ἄλλος ἀνῷγε, τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων, τὸν δ᾽ οὐ θεὸς ἄλλος γράφουσιν, ἵνα ᾖ ὁ λόγος περὶ τοῦ κατὰ τὴν ἥρας θαλάμου. ᾧ πυκινὰς θύρας

σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν ἥφαιστος, ἤγουν ἐφήρμοσε, παρὰ τὸ ἄρω ἄρσω αἰολικὸν βαρύτονον. ὅθεν καὶ τό, ἄρεσπες κατὰ θυμόν. τὸ δὲ ἀνῶγε, περισπᾶται κατὰ λόγον τῶν διοῦντων τροχαϊκῶν. ὡς καὶ τὸ ἀνῶγε, κατῶχε, καὶ τὰ ὅμοια σύνθετα. ὧν ὁ τόνος καὶ ἐν συνθέσει φυλάσσεται. τὸ μέντοι ἀνώγειν ἀντὶ τοῦ ἐκέλευσεν ἐκ τοῦ ἀνώγω ῥήματος ὄν, παροξύνεται. Ὅτι εἰς τὸν ῥηθέντα θάλαμον ἐλθοῦσα ἡ Ἥρα, καὶ θύρας ὡς ἔοικεν ἐπιθεῖσα ὅ ἐστι κλείσασα, οὐ τὸ ἀνάπαλιν, ἀνακλῖναι ὅ ἐστιν ἀνοῖξαι ἐπειδή φασι κλῖναι τὸ κλεῖσαι, καλλωπίζεται ἐν ἀπορρήτῳ, ἴσως λάθῃ ἐπιποιοῦσα γυναικικῶς τὸ κάλλος καὶ μὴ ὑποβολιμαῖον ἐκ τέχνης κομμωτικῆς δόξῃ αὐτῆς τὸ καλόν, ἀλλὰ γνήσιον. Καὶ ὅρα ὡς ἀπονηρεύτως, καθὰ καὶ ἀνωτέρω προσεχῶς κεῖται, ἄξιος ὁ ἐπίθετος καλλωπισμός. εἶτα, ἀμβροσίῃ μὲν πρῶτον ἀπὸ χροὸς ἱμερόεντος λύματα πάντα κάθηρεν, ὅ ἐστι πάντα τὸν ῥύπον καὶ τὴν περὶ σῶμα ἀκαθαρσίαν, ἣν χρὴ ἀπολυμαίνεσθαι ἤγουν ἀπολύεσθαι. τὸ γὰρ λῦμα, ἐντεῦθεν παράγεται, οἱονεὶ λοῦμά τι ὄν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον τροφή ἐστιν ἡ ἀμβροσία ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ ὡς σμῆγμά τι παραλαμβάνεται, καθάπερ τὸ κάλλος ἀλλαχοῦ. κατὰ δέ γε Πατρόκλῳ, ὡς ἄλλο τι ὑγρὸν ὑπὸ ῥῖνα ἡ ἀμβροσία ἐνστάζεται. καὶ οὕτω τέως ἡ Ἥρα καθηραμένη, οὐχ ὡς ξηρῷ τινι ἀλλὰ πάντως ὑγρῷ, ἀλείψατο λίπα ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ ἑδανῷ, ἤγουν εὐώδει, ἢ ἡδεῖ. ἐκ τοῦ ἥδω, ἐξ οὗ ἡδανὸς καὶ κατὰ μεταβολὴν ἑδανός, διὸ καὶ δασύνεται, ὡς καὶ τὸ ἕδνον. ὁμοίως καὶ αὐτὸ παραγόμενον. τὰ δὲ τοιαῦτα ῥηματικά, βραχεῖαν φασὶν ἔχει τὴν ἀρχουσαν, πιθανός, ἱκανός, τηγανός. Ἰστέον δὲ ὅτι τι παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ μύρον ἀττικὸν ἐπαινεῖται, ὡς δηλοῖ ὁ χαρίεις Ἀντιφάνης ἐν οἷς τὰ ἐξ ἑκάστης πόλεως ἰδιώματα καταλέγων, καὶ εἰπὼν τὸν ἐξ Ἤλιδος μάγειρον, τὸν ἐξ Ἄργους λέβητα, τὰς ἐξ Αἰγίνης αὐλητρίδας, καὶ ἄλλα, ἐπάγει. μύρον ἐξ Ἀθηνῶν, ἐγχέλεις Βοιωτίας. καὶ ὅτι φασὶν οἱ αὐτοὶ τὴν μὲν ὥραν σώφρονα εἶναι μὴ ἀλειφομένην τὰ κάλλια. τοὺς δὲ Ἀθήνῃσι τρυφητάς, φιλοπλούτους. οἵπερ τοὺς πόδας ἤλειφον μύρῳ ἰρίνῳ, ἢ ῥοδίνῳ, ἢ μεγαλλείῳ τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἑρμηνευομένῳ. καὶ ὅτι τὰ ὕστερον ἐπιτετηδευμένα μύρα, ἐκώλυον οἱ φρονοῦντες εὖ. Σόλων γοῦν, οὐκ ἐπέτρεψεν ἀνδρὶ μυρεψικῆς τέχνης προΐστασθαι. καὶ ὅτι οἱ ὕστερον μύρον ἐφεῦρον, ὃ ἐκάλουν παιδέρωτα, ᾧ καὶ γυναῖκες ἐχρῶντο. καὶ ὅτι καὶ τὰ στήθη ἐμύρουν οἱ τότε, διότι αὐτόθι ἦν ἡ καρδία. ὥστε καὶ τὴν κεφαλὴν διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τίμιον. καὶ ὅτι γυναικεῖον τὸ μυραλείφεσθαι. ἄνδρας δέ φασιν Ὅμηρος, οὔτε στεφανουμένους ἐν δείπνῳ ποιεῖ, οὐδὲ μυρουμένους, οὐδὲ θυμιῶντας. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι μυρίζω μέν, οὐκ ἔλεγον οἱ πάλαι. μυρῶ δὲ καὶ μυρώσω. καὶ ὅτι οἱ παλαιοὶ ἐλαιώδεσι μύροις ἐχρῶντο, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι σαφέστατα. ἐν αἷς καὶ παιδάριόν τι φέρεται τοιούτῳ μύρῳ περιχρισθέν, καὶ παιγνίου λόγῳ, μικροῦ ἂν κατακαυθὲν ἐν τῷ φλόγα προσψαῦσαι αὐτοῦ κατὰ καιρὸν λύματος. τοιοῦτον δή τι καὶ τὸ μυθικὸν τοῦτο τῆς Ἥρας ἄλειμμα, οὐχ ἁπλῶς ἔλαιον ὄν, ἀλλὰ κατὰ τὸν ποιητὴν τεθυωμένον. φησὶ γάρ. τὸ, ῥά οἱ, ἤγουν ὃ δὴ αὐτῇ τεθυωμένον ἦεν. ὡς αὖ τις εἴποι, μεμυρωμένον, ἢ μεμυρισμένον. ὡς ἀπὸ θύου τοῦ εὐώδους, οὗ μέμνηται καὶ ὁ ποιητής. ἢ παρὰ τὸ θύος, ὃ ἐν τῇ ἰῶτα ῥαψῳδίᾳ κεῖται. Ὅμηρος δέ, μύρου χρῆσιν μὲν οἶδε, κλῆσιν δὲ ἀγνοεῖ. ὁποῖον τὸ βρένθειον, καὶ ἡ ξίρις, καὶ τὸ ἴρινον, καὶ τὸ ἀμαράκινον, καὶ τὸ ῥόδινον, καὶ τὸ μεγαλεῖον περισπωμένως κατὰ τοὺς πολλούς, ἢ κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, μεγάλλιον προπαροξυτόνως, ἐκ τοῦ Μεγάλλου παραλήγοντος ἰ. ὅτι δὲ καὶ τὸ κάλλος, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν περὶ ἀμφοτέρων εἴρηται. ταῦτα μὲν καὶ τὸ αἰγύπτιον μύρον, τὸ καλούμενον μὲν μετώπιον, σκευαζόμενον δὲ κατὰ τὴν τοῦ Ἀθηναίου ἱστορίαν, ἐξ ἐλαίου καὶ πικρῶν καρύων. σὺν τούτοις δέ, καὶ τὸ κινναμώμινον, καὶ τὸ νάρδινον. καὶ τὸ τήλινον, καὶ τὸ σαμψύχινον, καὶ ἄλλα ὅσα τοιαῦτα προσᾴδονται. ἐν δὲ τῷ, τοῦ, φασὶν ἤγουν οὗ ἐλαίου καὶ κινυμένοιο διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, περὶ οὗ ἤδη γέγραπται ἀλλαχοῦ, ἔμπης ἐς γαῖαν τε καὶ οὐρανὸν ἵκετ' ἀϋτμή, φανερῶς τὸ τοῦ ἀέρος δηλοῦται δίοσμον. ὥσπερ ἄλλως ἐν ἄλλοις, τὸ διαφανές, καὶ τὸ διηχές. τοῦτο δέ, καὶ ἐπὶ ἀνδρὶ ἀγαθῷ παρῳδηθήσεταί ποτε, οὗ ἡ κατ' ἀρετὴν ποιὰ εὐοσμία πάντα κόσμον πληροῖ. ἄλλως δὲ κοινότερον, καὶ μύρου αὐτὸ εὐγενοῦς ἐστιν ἔπαινος διικνουμένου ἐπὶ πολὺ ἐν τῷ ῥιπίζεσθαι. εἰ δὲ καὶ ῥοδόεντι χρίει τινά που ὁ ποιητὴς ἐλαίῳ, ἑτέρου ἐκεῖνο λόγου. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ εἰρημένον ἀνωτέρω εἰς ἔπαινον μύρου ἤγουν τὸ, τοῦ, καὶ κινυμένοιο καὶ ἑξῆς, παρεκόλλησέ τις παρῳδήσας εἴτε καὶ αὐτολεξεὶ παραλέξας, ἐπὶ λοπάδι καλουμένῃ ῥοδωνίᾳ, ἢ ῥοδωνιᾷ ὡς γράφει Ἀθήναιος. ἥτις ἀναπτυχθεῖσά φασι, πάνυ πολλὴν εὐωδίαν παρέχει τῷ συμποσίῳ. ἐνταῦθα δὲ λέγει ὁ ποιητής, καὶ ὅτι τῷ ῥ' ἤγουν, ἤτοι τῷ τοιούτῳ δὴ αὐτῇ ἐλαίῳ χρόα καλὸν ἀλειψαμένη, ἠδὲ χαίτας πεξαμένη, ὅ ἐστιν εὐθετίσασα, κτενίσασα. (κάλλους δὲ σχῆμα τὸ ἀλειψαμένη καὶ πεξαμένη) χερσὶ πλοκάμους ἔπλεξε φαεινούς, καλούς, ἀμβροσίους, ἐκ κράατος ἀθανάτοιο. ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιον ἑανὸν ἕσαθ', ὅν οἱ Ἀθήνη ἔξυσ' ἀσκήσασα. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. χρυσείῃς δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο. ζώσατο δὲ ζώνην, ἑκατὸν θυσάνοις ἀραρυῖαν. ὁποῖά που καὶ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς ἔχει αἰγίς. ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, τρίγληνα, μορόεντα. χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. κρηδέμνῳ δ' ἐφύπερθε καλύψατο, καλῷ, νηγατέῳ. λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς. ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. οὕτω κατὰ Διὸς ἐπιμελῶς ὁπλίζεται, πανοπλίαν ταύτην περιθεμένη ἀσίδηρον, ἄμαχον. καὶ οὐδένα ὡς οἱ παλαιοί φασι γυναικεῖον κόσμον ἀφῆκεν ἀργόν. οὐ τὰ νίπτρα, οὐ τὸ περίεργον ἄλειμμα, οὐ τὴν ἐμπλοκήν, οὐ τὴν περιειργασμένην ἐσθῆτα, οὐ τὸν περὶ κεφαλὴν καὶ ὦτα καὶ πόδας καλλωπισμόν. ὕστερον δέ, προσάπτει τῷ τι φυσικῷ καὶ τῷ

τεχνίτου κάλλους, καὶ ἄλλην μαγγανείαν ἐπαφρόδιτον τὴν τοῦ κέστου. διδάσκων, ὡς αἱ τῶν γυναικῶν ἡδοναί, περιέργῳ τινὶ δυνάμει γίνονται τὰ πολλά. πρὸς ἣν δεῖ παρασκευάσασθαι τὸν ἔμφρονα. μία γάρ φασι τοῖς ἀσθενέσιν ὁδός, τὸ ἡδονῇ περιγίνεσθαι τῶν μειζόνων. ἅμα δὲ καὶ διδάσκει ὁ ποιητής, ὅτι δυσχερὲς περιγενέσθαι τοῦ σοφοῦ, μὴ πολλῇ καὶ τεχνικῇ τινι περιεργίᾳ. ἐπεὶ δέ φασι τρία εἰσὶν οἷς περιγινόμεθά τινων, ἡ βία, ἡ πειθώ, καὶ ἡ ἀπάτη. ὁ Ζεὺς δὲ ἄμαχος ἦν διὰ τὴν ἰσχύν, πειθὴν δὲ αὐτὸν οὐκ ἦν, οἷα καθάπαξ τὰ ὑπὲρ Ἀχιλλέως κατανεύσαντα, ἐπὶ τὴν ἀπάτην ἡ Ἥρα ἐξ ἀνάγκης ἀπεῖδε, καὶ ἡδονῇ θηρᾶται τὸν Δία. δι' ἧς ὡς τὰ πολλὰ καὶ αὐτοὶ, τῶν μειζόνων οἱ ἀσθενεῖς περιγίνονται. τοῦ δὲ χωρὶς τούτου, πολλὰ εἰς καλλωπισμὸν γυναικεῖον προσδυθήσεται καὶ παραπλακήσεται. ὅρα δὲ ὡς ἐν οὕτω περιέργῳ καλλωπισμῷ, οὐ κάτοπτρον ὁ ποιητὴς τῇ Ἥρᾳ δίδωσιν ὡς εὐελπίδας ταῖς γραάσιν. οὐ κομμωτρίας ὡς Ἡσίοδος τῇ Πανδώρᾳ. οὐ δὲ θεραπαίνας τινὰς εἰσάγει καθάπερ τῇ Κίρκῃ, ἀλλ' αὐτουργοῦσαν πλάττει αὐτήν. ἥτις καὶ τοὺς πλοκάμους αὐτὴ ἔπλεξεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι παρὰ τῶν ἄλλων γυμνὰς πλαττόντων φασὶ τὰς ὑπ' αὐτῶν ὡραϊζομένας πρὸς ἀπάτην, ὁ ποιητὴς ἄλλως ἐμφαίνει τὸν κόσμον καὶ τὸ κάλλος. καὶ λόγοις πλείοσι χρωμάτων αὐτὰ διαγράφει. ἵνα μὴ γυμνώσας αὐτήν, εἰς αἰσχρὰν φασὶν ἐνάργειαν τὴν τῶν ἀκροατῶν διάνοιαν προκαλέσηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητής. ἄλλως δέ, οὐκ ἐν μόναις πλάσμασι ποιητικοῖς ἐγύμνοντο γυναῖκες ὡς ἂν ἡ ποίησις οὕτως ἐναγλαΐζηται τῇ συνήθει φραστικῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς ἔθος τὸ τὰ δωριεῦσι τὸ πρᾶγμα παρείλκυσο. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος, δωριάζειν φησί, τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γοῦν κατὰ Πελοπόννησόν φησι κόραι, διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορπημέναι. καὶ ὅρα ἐνταῦθα διαφορὰν χιτῶνος καὶ ἱματίου. Παυσανίας δὲ καὶ αὐτός, δωριάζειν φησὶ τὸ παραγυμνοῦσθαι. δωρικὸν γάρ φησι τὸ παραφαίνειν τὸ σῶμα, δι' ὃ μὴ δὲ ζώνας ἔχειν. τὸ πολὺ δὲ χιτῶνας φορεῖν. ἐν δὲ Σπάρτῃ, καὶ τὰς κόρας γυμνὰς φαίνεσθαι. καὶ ὅρα ὡς ὁ Διονύσιος μέν, ἀπέφησε τῶν δωριάδων τὸ χιτωνοφορεῖν. Παυσανίας δέ, χιτῶνας φορεῖν αὐτὰς ἔφη, πλὴν οὐκ ἀεί, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολύ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὀρθῶς νῦν ὁ ποιητὴς ἐκτοπίζει τοῦ ἥρωος τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, εἰ καὶ ἄλλως ἐν τοῖς ὑπὲρ τῶν Ἀχαιῶν εἴωθεν αὐτὴν προσεταιρίζεσθαι. ὅθεν ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ γράψας Ἀπολλώνιος, οὐ καλῶς φασι τὴν Ἥραν περὶ τοῦ Μηδείας ἔρωτος συσκεπτομένην τῇ Ἀθηνᾷ. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ ἀλείψασθαι, κυριωτάτη λέξις ἐπὶ ἐλαίου, καὶ ἐλαιώδους, διὸ καὶ διδίασουται. λέγεται δὲ ἀλείφεσθαι, καὶ τοῖχος κονίᾳ ἢ ἑτέρᾳ ὕλῃ. ὅθεν καὶ ὁ ἀλλαχοῦ δηλωθεὶς ἀλοιμός. ἔστι δὲ καὶ γυμναστικὴ λέξις τὸ ἀλείφειν, ἐπεὶ καὶ οἱ γυμνικοὶ ἀγῶνες εἶχον ἔλαιον, ἐξ οὗ τινες ἠλαιοῦντο εἰπεῖν κατὰ Πίνδαρον. καὶ τὸ τοιοῦτον ἀλείφειν, παρήγαγε τὸν διδασκαλικὸν ἀλείπτην. καὶ οὐ μόνον τὸν πάλαι ποτὲ ἀλείφοντα ἐλαίῳ τοὺς γυμνικοὺς μαθητάς, ἀλλὰ μεταφορικῶς καὶ τοὺς ὕστερον. ἐκ τοῦ κατ' ἔλαιον δὲ ἀλείφειν, καὶ τό, ἄλειφαρ ἀλείφατος. ἐξ οὗ παρ' Ἀθηναίῳ ἄρτος ἀλειφατίτης. ὥσπερ ἴσως, καί τι μέλι ἐγκαταμέμικται. καθὰ καὶ εἰς τοὺς λεγομένους τυρώντας ἄρτους, ἢ τυροῦντας, τυρὸς ἐνέκειτο. χρῆσις δὲ τοιούτου ἄρτου παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν τῷ, ἄρτον κριβανίτην. σαιτίτην. ἐγκρίδα. ἀλειφατίτην. ἐν οἷς ὅρα ὅτι τι εἶδος ἄρτου καὶ ἡ ἐγκρίς. καὶ ὅτι οὐ μόνον κλίβανος διὰ τοῦ λ' ὡς καὶ παρ' Ἡροδότῳ, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ ρω' ἀττικῶς, ὅθεν ὁ κριβανίτης. δῆλον δὲ ὡς ἄλλο ἀμβροσία, καὶ ἄλλο ἀμβρόσιον ἔλαιον. ὁ δὲ καλὸς χρώς, ἱμερόεις ἀνωτέρω εἴρηται. ῥηθείη δ' ἂν ἴσως καὶ λειριόεις ὁ αὐτός. τὸ δὲ πέκειν, ὡς καὶ προσεχῶς ἐδηλώθη, ἕτερόν ἐστι τοῦ πλέκειν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς διαστέλλων, ἔφη. πεξαμένη ἔπλεξεν. ἐπὶ μέντοι προβάτων, πέκειν τὸ κείρειν λέγεται. ὅθεν καὶ ὁ πόκος, καὶ τὸ πέκος, ὃ δηλοῖ τὸ ἀποκομισθὲν δέρμα, καὶ τὸ τὸν κριὸν ἂν ἐπέχειν, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. τὸ δὲ πλοκάμους ἔπλεξε, παρονομασίαν ἐτυμολογικὴν καλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὡς τοῦ ὀνόματος συγκειμένου ῥήματος ἐτυμολογικῶς ἀφ' οὗ παρωνόμασαι. τοιοῦτον κατωτέρω καὶ τό, ἀμφιέσατο ἑανόν. ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ πλέκειν ὁ πλόκαμος, οὕτως ἀπὸ τοῦ ἕννυσθαι ὁ ἑανός, πέπλος ὢν καλὸς ἕννυσθαι, ὅ ἐστιν ἐνδύσασθαι. ὅμοιον δ' ἐφεξῆς καὶ τό, ζώσατο δὲ ζώνην, ἀφ' ἧς καὶ γυνὴ εὔζωνος. φαεινοὺς δὲ πλοκάμους ἔφη, τοὺς ὑπερξανθίζοντας. δῆλον δ' ὡς ἐπὶ γυναικῶν ὁ πλόκαμος λέγεται, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ἀπ' αὐτοῦ δὲ συγκοπέντος, γίνεται ὁ πλοχμός, κατὰ τὸ ἔοιγμεν, ὃ συγκοπὲν ἐκ τοῦ ἐοίκαμεν. οὐδὲ κατὰ τὸ δόγμα τὸ ἐκ τοῦ δοκῶ. ἀλλὰ πλοχμός, οἷα τραπέντος τοῦ γ' εἰς χῖ, κατὰ τό, ῥωγμὸς ῥωχμός. καὶ βρέγμα βρεχμός. οἱ δὲ φαεινοί, αὐτίκα καὶ καλοί, ὅ ἐστιν ὡραῖοι. λέξις αὕτη κυρία ἐπὶ κάλλους. διὸ καὶ χρόα καλὸν ἔφη. καὶ κεκασμένον καλόν. καὶ καλὰ πέδιλα. ἐπιμείνας ἀναγκαίως τῇ λέξει τοιοῦτον καὶ τὸ ἀμβροσίους ὡς πανταχοῦ φαίνεται, διὸ καὶ λίπα ἔλαιον, ἀμβρόσιον ἐνταῦθα φησί καὶ πλοκάμους ἀμβροσίους. καὶ ἑανὸν ἀμβρόσιον. εἴη δὲ ἄν, κάλλιστον ἐν τοῖς τοιούτοις, ἀμβρόσιον εἰπεῖν μὴ μόνον τὸ θεῖον συνήθως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀνθηρόν. ἀμβροσία δέ, καὶ ἄνθος τι κατὰ Παυσανίαν. ὅς λέγει καὶ ὅτι ἀμβροσία, γίνεταί τι σύνθεσις ἐξ ὕδατος ἀκραιφνοῦς, καὶ μέλιτος, καὶ ἐλαίου παγκαρπίας. τὸ δὲ κρατὸς, σημειῶδές ἐστιν, οὐ παρέτως ἡ γενικὴ τῶν πληθυντικῶν κρατῶν, καὶ κατὰ συναίρεσιν ἐξ ἀνάγκης, κρατῶν. ὥστε οὐκ ἀλόγως τὸ κρατῶν ὅ ἐστι κεφαλῶν βαρύνεται, ἀλλὰ εὐλογώτερον ἤπερ τό, πάντων, δμώων, Τρώων, καὶ τῶν λοιπῶν, ἃ σεσημείωται. τί δὲ τὸ τῆς τοιαύτης λέξεως γένος, οὐ πάντῃ εὔδηλον. τοσοῦτον δὲ μόνον δῆλον ὅτι οὐ πθύνεται. ὡς ἔστι συμβαλέσθαι

ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, ἐκ τοῦ, σῷ κράτι τίσεις. καὶ ἐν τραχινίαις, μέσου κρατὸς διασπαρέντος. ὁ ἑανὸς δὲ, παραγωγὴν ἔχει ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύομαι. ὁποίαν καὶ τὸ ἕδανον ὡς πρὸ βραχέων ἐρρέθη, ἀπὸ τοῦ ἕδω. ἐλλείπει δὲ ὁ πέπλος ἐν τῷ, ἑανὸν ἕσσατο, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ἔστι δὲ ἡ λέξις αὕτη, καὶ κασσιτέρῳ ἐπικειμένη, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς εὑρεθήσεται. λεχθήσεται γὰρ καὶ κασσίτερος ἑανός. φασὶ δέ τινες ὡς ἐνταῦθα, οὕτω. ἑανὸς κασσίτερος, ὁ εὐδιάχυτος. καὶ ἐπιβόλαιον λιτόν. ποτὲ δὲ λεπτὸν ὕφασμα. Παυσανίας δὲ, ὅτι ἑανὸς, γυναικεία ἐσθὴς ποδήρης. ἰστέον δὲ ὅτι καθάπερ ὁ ἑανὸς, οὕτω καὶ τὸ ἔκκυκλον ἢ ἔγκυκλον, οὗ καὶ ὁ κωμικὸς μέμνηται, γυναικεῖον ἦν ποτε φόρημα. φησὶ γοῦν Παυσανίας ὅτι ἔγκυκλον, περιπόρφυρον ἱμάτιον, καὶ χιτὼν γυναικεῖος, ὃν ἔνδοθεν ἐνδύονται γυναῖκες, εἶτα τὸ ἔνδυμα. λέγεται δέ φησιν ὑπ' ἐνίων, ἐπιγονατὶς, διότι μέχρι γονάτων διήκει. διαφέρει δὲ ἔγκυκλον ἐγκυκλήματος, ὅτι τὸ ἐγκύκλημα ὃ καὶ ἐγκύκληθρον λέγεται, μηχάνημα ἦν ὑπότροχον, ἐφ' οὗ ἐδείκνυτο τὰ ἐν τῇ σκηνῇ ἢ σκηνῇ. Τὸ δὲ ἔξυσε, κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀντὶ τοῦ ἐκέρκισε. ξύουσι γάρ φασι τὴν κρόκην πρὸς τὸ πυκνωθῆναι. ἢ ἐλέαινεν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξύλων. ἢ ἔγναμψε μετὰ τὸ ὑφῆναι. ἀκόλουθον δὲ καὶ τὸ ἀσκήσασα. ἧς δὴ λέξεως ἡ κίνησις ὁμήρῳ συνήθης οὖσα, σημαίνει μὲν ἐπιμέλειαν ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἤσκειν εἴρια. καὶ τὸ ἀσκητὸν ῥῆμα, καὶ ὁ ἀσκητής. λαμβάνεται δὲ, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκεῖσθαι ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη. ἢ ἀπὸ ἀσκοῦ. ὃς εἰ καὶ μὴ ξύεται πρὸς εὐχρηστίαν, ἀλλ' ἐν χρῷ κείρεται. δαίδαλα δὲ, ἀπὸ τοῦ δαιδάλεα συγκέκοπται. καὶ εἴρηται καὶ περὶ τούτου ἀλλαχοῦ. δῆλον δὲ ὅτι τὸ δαίδαλα πολλὰ ἔχειν, ποικίλον ἀσκητὸν πέπλον σημαίνει. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κρητὸς δαιδάλου ἢ γυναικὸς δαιδάλης, αἱ τοιαῦται λέξεις εἰσί. καὶ ὅτι πλεονάζει καὶ ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ δεύτερον δέλτα. ἐκ τοῦ δαίω γὰρ τὸ μανθάνω, καὶ ὁ δαίδαλος καὶ τὰ κατ' αὐτόν. ὅρα δὲ τὸ πολλὰ, δι' οὗ ἐνέφηνεν ὁ ποιητὴς δύνασθαι μὲν εἰς πλέον καὶ νῦν πολυγραφῆσαι, ἀφεῖναι δὲ τοῦτο ἵνα μὴ ῥητορείαν ἐπιστοιβάσῃ φιλοτίμως ἄκαιρον. ἐνεταὶ δὲ, περόνης εἶδος, χρησιμευούσης κατὰ τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον τσαντήριον, ἤγουν παρὰ τὸ ἐνίεσθαι ὅ ἐστιν ἐμβάλλεσθαι τῇ ἀντικειμένῃ ὀπῇ. ὥσπερ καὶ τὰ ἕρματα ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, ἐνίενται εὐτρήτοις λοβοῖς. καὶ ἔστι πως ἐτυμολογικὸν καὶ τὸ, ἐνεταῖς ἐπερονᾶτο. ὡς εἰ ἔλεγε, περόναις ἐπερονᾶτο, ἢ ἐνεταῖς ἐνίετο. ταυτὸν γὰρ κατὰ πολυωνυμίαν περόναι καὶ ἐνεταί. τοὺς δὲ θυσάνους γλῶσσα μέν τις, στοίβους καλεῖ. ἡ δὲ κοινὴ, κροσσούς. ἀφ' ὧν καὶ οἱ κροσσωτοί. κρωσσὸς μέντοι διὰ τοῦ ω μεγάλου παρὰ Παυσανίᾳ, κεράμιον, κρατὴρ ὕδατος, ὑδρία. δῆλον δὲ ὡς κύκλῳ περὶ τὴν ζώνην ἀπῃώρηντο οἱ τοιοῦτοι θύσανοι, ὅπερ δή τι καὶ μέχρι νῦν πολλαχοῦ γίνεται. ἕρματα δὲ, τὰ τοῖς ὠτίοις ἐνειρόμενα κόσμια, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι. δασύνεται δὲ ἡ λέξις, ὁμοίῳ κανόνι καὶ τὰ τῶν νεῶν ἕρματα. ὧν ἡ ἐστερημένη ναῦς, ἀνερμάτιστος λέγεται. διονύσιος δὲ λέγει καὶ ὅτι ἕρμα λέγεται, καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα. Λοβοὶ δὲ, τὰ τοῦ ὠτὸς ἄκρα, ἔνθα ἐνείρεται τὸ ἐνώτιον. διὸ καὶ ἐλλόβια λέγονται, ἀπὸ τοῦ λοβοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ ὠτὸς, ἐνώτια. γίνεται δὲ ὁ λοβὸς, παρὰ τὴν λαβὴν, εὐλαβῆ γάρ εἰσιν αὐτὰ δι' ἁπαλότητα. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον, καὶ μέρος ἥπατος ὁ λοβὸς, καὶ ἀγγεῖόν τι ὀσπριοδόχον. τρίγληνα δὲ, ἢ τὰ ἀξιοθέατα καὶ πολλῆς γλήνης ἄξια ἤγουν θέας. ὅθεν καὶ τὸ, γλήνεα πολλὰ κεχανδὸς ἤγουν ἐχώρει. ἢ τὰ ἐκ τριῶν τινων ζώων συνθετά. οἱ δὲ φασὶ τριόφθαλμα, ἃ οἱ ἀττικοὶ τριόπια καὶ τριοπίδας καλοῦσιν. οἱ δέ τινες, τριῶν ἔχοντα χαρίτων ἐκτυπώματα. τοῦτο δὲ, οὐ καλῶς. οὐ γὰρ οἶδε χαρίτων ἀριθμὸν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς ὕστερον. ἐπάγει δὲ τοὺς τοιούτους νοῆσαι οὕτως, ἐπαγαγεῖν τὸ, χάρις δ' ἀπελάμπετο. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ οἱ ἀξιοθέατα εἰπόντες τὰ τρίγληνα, καὶ οἱ τριόφθαλμα, διὰ τὴν γλήνην οὕτως ἐνόησαν, δι' ἧς ὀφθαλμοῦ κόρη δηλοῦται γινομένη κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ γαλήνη. Μορόεντα δὲ, ἤτοι τὸν μόρον τὴν κακοπάθειαν, τὰ ἐκπεπονημένα φασὶ τῇ κατασκευῇ καὶ μεμεριμνημένα τῇ τέχνῃ. τὰς δὲ τοιαύτας λέξεις, ἔστιν εὑρεῖν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. κεῖνται δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. Τὸ δὲ κρήδεμνον, κεφαλῆς ἦν φασι κάλυμμα, παρειμένον μέχρι τῶν ὤμων κατὰ τὸ λεγόμενον πέτασον, παρὰ τὸ κάρη καὶ τὸ δέμα πλεονασμῷ τοῦ ν. καὶ ὁ κεκρύφαλος δέ φασι, κεφαλῆς ἦν δέ τις κόσμος, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανεῖται. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ ἀναδέσμη. Τὸ δὲ νηγάτεον, τί δηλοῖ, καὶ ὅθεν γίνεται, ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. Τὸ δὲ λευκὸν ἦν ἠέλιος ὥς, κόμμα ἐστὶν ἐπιφωνηματικὸν, καθὰ καὶ τὸ, χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. ἐσχημάτισται δὲ τὸ, λευκὸν δ' ἦν ὡς ἥλιος, διὰ ποικιλίαν. τὸ γὰρ ὀρθὸν ἦν, εἰπεῖν, καλῷ νηγατέῳ λευκῷ. Λιπαροὺς δὲ πόδας εἰπεῖν, ἁβρωδέστερόν ἐστι. διὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐπὶ ἀθηνᾶς ὡς θηλείας, οὐχ οὕτω κεῖται, ἀλλὰ ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. τηλέμαχος δὲ ὑποδεῖται κατὰ τὴν ἐνταῦθα ἥραν, ποσὶν ὑπὸ λιπαροῖς, πέδιλα καλά. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ κοσμηθῆναι περιφράζων, φησί. πάντα περὶ χροῒ θήκατο κόσμον. ὃν δὴ χρόα, χροιὴν πρὸ ὀλίγου ἔφη. ἔνθα ὅρα τὸ, πάντα κόσμον, σωφρόνως καὶ μετρίως ῥηθὲν περὶ μόνου τοῦ προκειμένου. ἄλλως γὰρ, ἀμύθητος ταῖς περιέργοις γυναιξὶν ὁ κόσμος. οὗ μέρος, καὶ τὸ ἐκ ψιμυθίου περίπλασμα. καὶ ἡ νόθος τῶν παρειῶν ἐρυθρότης. καὶ ἡ μέλαινα στίμμις, ἢ ὡς ἑτέρως τὸ στίμμι. καὶ αἱ τρίχες, ἃς ὁ ἥλιος ἐπιπειῶν, οὐκέτι χρυσοκόμας ἀλλὰ ἡλιοκόμας ποιεῖ τινα λόγῳ λευκότητος. καὶ πολιὸν τρόπον ἄλλον. ἔνθα καὶ ἔστιν εἰπεῖν, ὡς πολιαὶ μὲν αἱ κατὰ φύσιν, ἐπαινοῦνται ἤτοι γε τοῖς συνετοῖς. εἰ καὶ οἱ κωμικοὶ ἀστειζόμενοι, ἀλφιτόχρωτας, καὶ τοιαῦτά τινα σκώπτουσι τοὺς πολιούς. καὶ θάλασσα δὲ πολιὰ, ἔχει τι χαρίεν διὰ τὸν ἐν

αὐτῇ

αὕτη γέροντα νηρέα, καὶ τὰς ἐκ γήρως μυθικὰς γραίας. εἰ καὶ ἄλλως, ἀφρὸς μυθικὸς τούτοις ἐπανθεῖ. αἱ δὲ νεοτήσιαι πολιαὶ ἅς φασι βάπτεσθαι παρὰ ταῖς ἐπανεζομέναις παρανομία φυσικοῦ κάλλους, πάνυ γελῶνται. ὡς δηλοῖ καὶ εὔβουλος γράψας οὕτω περί τινων γυναικῶν. οὐ περιπεπλασμέναι ψιμμυθίῳ. οὐδ' ὥσπερ ὑμεῖς, συκαμίνῳ τὰς γνάθους κεχρισμέναι. κἂν ἐξίητε τοῦ θέρους, ἀπὸ μὲν τῶν ὀφθαλμῶν, ὑδρορρόαι δύο ῥέουσι μέλανος. ἐκ δὲ τῶν γνάθων, ἱδρὼς ἐπὶ τὸν τράχηλον ἄλοκα μιλτώδη ποιεῖ. ἐπὶ τῷ προσώπῳ δὲ τρίχες φορούμεναι, εἴξασιν ἤγουν ὁμοιοῦνται πολιαῖς ἀνάπλεῳ ψιμμυθίου. Ὅτι γηραιοῦ προσώπου ἀπαιτοῦντός τι, λόγος πρὸς νεώτερον τὸ, ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο φίλον τέκος, ὅ, ττί κεν εἴπω, ἦ ἀρνήσαιο; τοῦτο δὴ τὸ τῆς ἥρας πρὸς ἀφροδίτην. τὸ μέντοι νέον ἐὰν ὑπακούῃ, ἐρεῖ τὸ τῆς ἀφροδίτης. αὔδα ὅ τι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν. ὅτι δὲ ὁ στίχος οὗτος ἔχει σχῆμα τὸ λεγόμενον ὑστερολογίαν, ἢ πρωθύστερον, προδεδήλωται σαφῶς. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ σχῆμα κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ, καινότερον. ὀρθὸν μὲν γὰρ καὶ σαφὲς ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα τὸ, οὔ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους. καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ γὰρ προλαληθὲν ῥῆμα, ὕστερον δεχόμεθα εὐκόλως ἐκ κοινοῦ. τὸ μέντοι, οὕνεκα ἐγὼ δαναοῖσι, σὺ δὲ τρώεσσιν ἀρήγεις, διάφορόν ἐστι τῇ ἐξαλλαγῇ. ὡς τοῦ ἀκροατοῦ καραδοκοῦντος πότε ἂν τὸ κοινὸν ῥῆμα ἀποδοθῇ. ὅτι τὸ, πρέσβα θεά, ἐκ τοῦ πρέσβειρα συγκέκοπται.

Τὴν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια ἥρη.
Δὸς νῦν μοι φιλότητα καὶ ἵμερον, ᾧ τε σὺ πάντας
Δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους.
Εἶμι γὰρ οἰχομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα τηθύν.
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον
Δεξάμενοι ῥείης, ὅτε τε κρόνον εὐρύοπα ζεὺς
Γαίης νέρθε καθεῖσε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
Τούς, εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Εἰ κείνω γ' ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ
Εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι,
Αἰεί κέ σφι φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φιλομμειδὴς ἀφροδίτη.
Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι,
Ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἐλύσατο κεστὸν ἱμάντα,
Ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο.
Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς,
Πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων.
Τόν ῥά οἱ ἔμβαλε χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τῆ νῦν τοῦτον ἱμάντα, τεῷ δ' ἐγκάτθεο κόλπῳ,
Ποικίλον, ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται. οὐδέ σε φημὶ
Ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ βοῶπις πότνια ἥρη.
Μειδήσασα δ' ἔπειτα, ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ.
Ἡ μὲν ἔβη πρὸς δῶμα διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη.
Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπεν ῥίον οὐλύμποιο.
Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ ἠμαθίην ἐρατεινὴν,
Σεύατ' ἐφ' ἱπποπόλων θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα,

Ὅτι ἀφροδίτη πάντας φιλότητι δαμάζει. φησὶ γοῦν ἡ ἥρα πρὸς αὐτήν. νῦν δός μοι φιλότητα. καὶ ἵμερον ᾧ τε σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους ἠδὲ θνητοὺς ἀνθρώπους. τοῦτο δὲ λεχθείη ἂν παρά τινος, ἢ πρὸς ἄνδρα δεινὸν εἰπεῖν. ἵνα δοκοίη λέγειν συμβολικῶς δός μοι τὴν σὴν λογιότητα, ἢ γλῶτταν, ἢ τὴν ἐν λόγοις δεινότητα. κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ, δός μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ πάντας ἱμέρῳ καὶ φιλότητι δαμάζουσα ἀφροδίτη, ἢ οὐ μόνον ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ ἀθανάτους ὅ ἐστι θεούς, οἳ καὶ εἰς στοιχεῖα καὶ εἰς ἀστέρας μεταλαμβάνονται, ἡ τοίνυν τοι αὕτη φιλοτήσιος καὶ ἐρωτικὴ ἀφροδίτη, εἰς ἔφεσιν ἀλληγορεῖται, καθ' ἣν πάντα τοῦ εἶναι ἐφίεται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, διαφορὰν φιλότητος καὶ ἱμέρου, ὅτι φιλότης μέν ἐστι, τῶν παρόντων. ἵμερος δὲ, τῶν ἀπόντων. οὐχ ὁμηρικῶς δὲ οὕτω λέγουσι. καὶ γὰρ ὁ ζεὺς ἐρεῖ προϊὼν, ὡς γλυκύς αὐτὸν ἵμερος αἱρεῖ ἥρας, τῆς παρούσης. ἔοικε δὲ μᾶλλον, ἡ μὲν, φιλότης, τὴν ἁπλῶς φιλίαν σημαίνειν, καὶ ποτὲ μὲν τὴν ἐπαφρόδιτον ὡς ἐνταῦθα. ποτὲ δὲ, τὴν ἄλλως ὁμονοητικήν. ὡς τὸ, φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, ἤτοι τοῖς τρωσὶ καὶ

τοῖς

Ἀκροτάτας κορυφάς. οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν.
Ἐξ ἄθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα.
Λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο Θόαντος.
Ἔνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο κασιγνήτῳ θανάτοιο.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.

τοῖς ἀχαιοῖς. ὅθεν καὶ νῦν, ἔστιν ὅτι ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ὦ φίλος, ὦ φιλότης φαμέν. καὶ φιλοτήσιον κρατῆρα, τὸν φιλικὸν λέγομεν. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ φιλότης. ἵμερος δὲ, κυρίως ἐπὶ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας. διὸ καὶ δοκεῖ ἐγκεῖσθαι τῇ λέξει, τὸ ἔρος αἰολικόν, ὡς ἂν εἴη ἵμερος, ἔρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἄλλως ἁπλῶς ἐπιθυμίας ὁ ἵμερος τάττεται, ἄλλοθέν τε δῆλον, καὶ ἐκ τοῦ, εἰδέ σε καὶ πέρσας ἰδέειν ἵμερος αἱρεῖ. ἔστι δὲ παρ' ἀθηναίοις καὶ κύριον ὄνομα ἵμερος, εἷς τῶν σιλβικίων τυράννων. ἴσως δὲ ἀνάλογον αὐτοῦ, καὶ ἡ ἡρωὶς ἱμέρα. ἡ ὁμώνυμος πόλις σικελική. φιλότητα δὲ καὶ ἵμερον ἡ ἥρα ζητεῖ, τὰ ἐν τῷ ῥηθησομένῳ κεστῷ. αὐτὸν οὖν τὸν περιέχοντα ἐθέλουσα εἰπεῖν, ἔφη τὰ ἐν ἐκείνῳ, ἵνα ἡ δῆλον εἰς τί δέεται τοῦ κεστοῦ. Σημείωσαι δὲ ὅπως ἡ ἥρα καὶ τὴν ἀφροδίτην ἤπαφε, καὶ ταῦτα μήπω τὸν κεστὸν λαβοῦσα. δοκεῖ γὰρ ὁ κεστὸς ἐπὶ ἔρωτι μόνῳ ἀπατᾶν. ἡ δὲ λοιπὴ πολυειδὴς ἀπάτη, καὶ δίχα κεστοῦ γίνεται. Ὅτι δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις, καὶ ἀπάτην ἀνθρωποπαθῶς οἱ ποιητικοὶ θεοὶ πάσχουσι, πολλαχόθεν δῆλον. αἰτία δὲ μυθικὴ πιθανολογεῖται τῇ ἥρᾳ πρὸς ἀφροδίτην ἐφ' οἷς τὸν κεστὸν ζητεῖ, τὸ ἐθέλειν δι' αὐτοῦ καταλλάξαι ὠκεανὸν καὶ τηθὺν ἀλλήλοις. οἳ ἐπὶ μακρὸν χολούμενοι, ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος. εἰς ὃ δῆθεν συντελέσει ὁ κεστὸς, ἵμερον ἐμβαλὼν καὶ φιλότητα διὰ τῆς παραφάσεως. περὶ ὧν μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. τὰ δὲ τοῦ πλάσματος ἐν μέτρῳ, τοιαῦτα. εἶμι γάρ φησιν ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα τηθὺν οἵ φησιν ἐμὲ ἐν σφοῖσι, τουτέστιν ἰδίοις δόμοισιν, εὖ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον, δεξάμενοι ῥείης, ὅτε τε κρόνον ζεὺς γαίης νέρθε καθεῖσε, καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. εἶτα κατὰ ἐπανάληψιν ἀναγκαίαν ὡς εὐοδοῦσαν εἰς τὰ ἑξῆς, ἐπάγει. τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφιν ἄκριτα νείκεα λύσω. ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ. λέγει δὲ καὶ ὡς ἐκείνοις ἐπέεσσι παραιπεπιθοῦσα φίλον κῆρ, εἰς εὐνὴν ἀνέσαιμι ὁμωθῆναι φιλότητι, αἰεὶ αὐτοῖς φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. ἐφ' οἷς καὶ πείθει τὴν φιλομμειδῆ ἀφροδίτην. καὶ ἀπὸ στήθεσφιν ἔλυσε κεστὸν ἱμάντα, ποικίλον. ἔνθα δέ οἱ θελκτήρια πάντα τέτυκτο. ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστὺς, πάρφασις, ἥ τ' ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων. τὸν δὲ τοιοῦτον ἱμάντα, ἔμβαλε χερσὶ ταῖς τῆς ἥρας. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε. τῆ, τουτέστι λάβε, δέξαι, νῦν τοῦτον ἱμάντα, θεῷ δὲ ἐγκάτθεο κόλπῳ, ποικίλον. ᾧ ἔνι πάντα τετεύχαται. οὐδέ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς. ὃ καὶ ἀκούσασα ἥρα, ἐγήθησε. μειδήσασα δ' ἔπειτα, μάσῳ ἑῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ τὸν κεστόν. γίνεται δὲ αὐτῇ τὸ γηθῆσαι καὶ μειδῆσαι, οἷα εἰς φήμην αἰσίαν, καὶ τινα ὄρνιν ἀγαθὸν δεξαμένῃ προσαναφωνητικῶς, τὸν τῆς ἀφροδίτης λόγον. οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι φημί σε καταλλάξαι τὸν ὠκεανὸν καὶ τὴν τηθὺν, ἀλλὰ πρᾶξαι πᾶν ὃ μενοινᾷς. δῆλον δὲ ὡς μενοινᾷ ἡ ἥρα, τὸ ἀπατῆσαι τὸν δία ἐπ' ἀγαθῷ τῶν ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ ὅτι τε τὸ δαμνῶμαι δαμνᾷ, δι', ὅτι σὺ πάντας δαμνᾷ ἀθανάτους ἤγουν δαμάζεις, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ δάμνημι ἀφ' οὗ τὸ δάμνηται καὶ τὸ δάμνασθαι καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὡς εἰ καὶ ἀπείρονα γῆν ἐν ἄλλοις ἡ ποίησις λέγει, ἀλλ' ἐνταῦθα κατὰ λόγον ἕτερον ὃς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, πείρατα γῆς οἶδε. τὸ δὲ εἶμι γὰρ ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης, καί τινα τῶν ἑξῆς, ἐπὶ μακρᾶς τινὸς ἀποδημίας ῥηθήσεταί ποτε. Τὸ δὲ πολυφόρβου, ἀκριβῶς ἐρρέθη. φορβῆς γὰρ ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ ἀλόγων κειμένης, ὀρθῶς πολύφορβος ἡ γῆ οὐ μὴν πάμφορβος. εἰ μὴ ἄρα καταχρηστικῶς, φορβὴ μὲν, ἡ ἁπλῶς τροφή. πολύφορβος δὲ γῆ ὡς ἐκ μέρους, ἡ παντροφος, ἤτοι παμβῶτις κατὰ τὸν Σοφοκλῆν. ὅτι δὲ τὸ φέρβω, ἐξ οὗ ἡ φορβὴ καὶ ἡ πολύφορβος, ἐκ τοῦ φέρειν βίον γίνεται, καὶ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ βόσκω, βοσκὰς βοσκάδος ὄρνεον ἤτοι φασὶ νήττης, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ φέρβω, φορβὰς φορβάδος ἐπί τε ζώων καὶ ἐπ' αὐτῆς δὲ γῆς, ὡς τὸ, φορβάδος ἔκ τε γᾶς ἑλεῖν, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. τοῦ δὲ πείρατα, χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται, ἤγουν ἐπιδέδεται. ἐξῆπται. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδεται ὥσπερ ὑπὸ ὀλέθρῳ καθά φασιν οἱ παλαιοί. εὐθεῖα δὲ ἑνικὴ τοῦ πείρατα, πεῖραρ ὡς φρέαρ. οὗ χρῆσις παρ' ὁμήρῳ. γένεσιν δὲ θεῶν καλεῖ τὸν ὠκεανὸν, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἀλληγορουμένου εἰς τὸ στοιχειακὸν ὕδωρ, δοκεῖν τὰ ἄλλα στοιχεῖα γίνεσθαι. τὸ γὰρ ὕδωρ, ἀρχήν τινες πάντων ἔθεντο. ἢ καὶ ἄλλως, διὰ τὸ τὴν ὑγρὰν οὐσίαν, τῆς φυσικῆς γενέσεως αἰτίαν εἶναι. ὅπου γε φασὶ καὶ τὸ σπέρμα, πνεῦμά ἐστιν ὑγρῷ συγκραθέν. διὸ καὶ τοὺς ποταμοὺς, ὡς κουροτρόφους ἐτίμων οἱ παλαιοί, καὶ ὡς συστατικοὺς γενέσεως. καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς περὶ ἀχιλλέως ἐρεῖ. τὸ δὲ θεῶν, ἢ ἀντὶ τῶν στοιχείων ὡς ἀπὸ τῆς θέσεως. ἢ καὶ ἀστέρων, ἀπὸ τοῦ θέειν. ἢ ἀντὶ τοῦ πάντων, ὡς ἀπὸ μέρους. ἐν τοῖς ἑξῆς οὖν λέγει σαφέστερον. ὠκεανοῦ, ὃς γένεσις πάντεσσι τέτυκται. οἷα δὲ τὰ τοῦ ὕδατος σεμνὰ, δηλοῦσι καὶ οἱ τοῦ Πινδάρου ὑπομνηματισταὶ ἐν τῷ, ἄριστον μὲν ὕδωρ. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν συνδυάζει ἀλλήλοις ὁ μῦθος. τὸν μὲν, ὡς γόνιμον. τὴν δὲ, ὡς ἐκεῖθεν τὰς τοῦ γεννᾶν αἰτίας ἔχουσαν διὰ τὴν ἐκ τῶν μετεώρων γόνιμον χορηγίαν. διὸ καὶ ὁ μὲν, ἀρσενικῶς προβάλλεται τοῖς ὀνοματοθέταις. ἡ δὲ γῆ, οἷα γυνὴ θηλυκῶς σχηματίζεται, ὃ δὴ νόημα καὶ εἰς

βαρβάροις ἱκνεῖται κατὰ Ἡρόδοτον. εἰπόντα ὅτι Σκύθαι ἱλάσκονται, Ἱστίαν μὲν μάλιστα, εἶτα Δία, καὶ γῆν, νομίζοντες τὴν γῆν τοῦ Διὸς εἶναι γυναῖκα. ὃς δὴ Ζεὺς κατά τινας ὡς καὶ προδεδήλωται, καὶ εἰς οὐρανὸν ἀλληγορεῖται. ὥσπερ οὖν καθὰ ἐρρέθη, τὸν Δία οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν συνδυάζει ὁ μῦθος, οὕτω καὶ τὸν Ὠκεανὸν τὴν ὑγρὰν δηλαδὴ φύσιν, καὶ τὴν Τηθὺν ὅ ἐστι τὴν κοινὴν τροφὸν γῆν, εἰς μίαν ἀλλήλοις ἄγει συζυγίαν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. δι' ὑγρότητος γὰρ ἡ γονιμότης ἐκκαλεῖται τῆς γῆς. ὅθεν καὶ αὐτοί, ὁ μὲν εἰς ἄῤῥεν, ἡ δὲ ὡς εἰς θῆλυ ἐσχημάτισαι. ἐνταῦθα δὲ, καίριον μαθεῖν καὶ ὡς Εὐριπίδης, ἀλληγορῶν τὸ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς συνοικέσιον, φησίν. ἐρᾷ δ' ὁ σεμνὸς οὐρανὸς πληρούμενος ὄμβρου, πεσεῖν εἰς γαῖαν Ἀφροδίτης ὕπο. ὅταν δὲ συμμιχθῆτον ἐς ταυτὸν οἱ δύο, φύουσιν ἡμῖν πάντα, δι' ὧν βρότειον ζῇ τε καὶ θάλλει γένος. καί τις Αἰσχύλος, οὐχ ὁ ἐξ Ἀθηνῶν, ἀλλ' Ἀλεξανδρεύς, ὡς ἡ κατὰ τὸν Ἀθήναιον ἱστορία δηλοῖ, φησίν. ἐρᾷ μὲν ἁγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα. ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν. ὄμβρος δ' ἀπ' εὐνάοντος οὐρανοῦ πεσὼν, ἔκυσε γαῖαν. ἡ δὲ, τίκτεται βροτοῖς, μήλων τε βοσκὰς, καὶ βίον δημήτριον. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι καθὰ τὸν οὐρανὸν τῇ γῇ, καὶ τὸν Ὠκεανὸν τῇ Τηθύϊ, οὕτω πως καὶ τὸν αἰθέρα Δία ὁ μῦθος, τῇ Ἥρᾳ ἤτοι τῷ ἀέρι ὡς γυναικὶ ἄνδρα, συζεύγνυσιν. ἵνα οὕτω ζωογόνος ὁ ἀὴρ μᾶλλον γίνοιτο. ἔτι δὲ πρὸς τούτοις, ὥσπερ οὐρανὸς κατὰ τὴν ἔνδοσιν τοῦ γονίμου τῇ γῇ συναπτόμενος, ὅμως κατὰ τὸ ἄνω καὶ κάτω διΐσταται εἰσαεί. καὶ αὖ πάλιν, καθάπερ Ἥρα καὶ Ζεὺς ἀὴρ δηλαδὴ καὶ αἰθὴρ, κατὰ τὴν ποιότητα τῆς θερμότητος συζυγούμενοι, καθ' ἑτέραν ποιότητα διασπῶσι τὸ φίλιον καὶ ἀλλήλων διΐστανται, κατὰ τὴν ὑγρότητα δηλαδὴ ἣν ὁ ἀὴρ ἔχει, καὶ κατὰ ξηρότητα ἣ συνουσιοῦται τῷ πυρί, οὕτω καὶ ἡ ἀλληγορουμένη Τηθὺς αὕτη καὶ ὁ Ὠκεανός, κατὰ μὲν ψυχρότητα, συνδυάζονται ὡς οἷα ἐν ἀνθρωπίνῃ τινὶ συζυγίᾳ. καθότι δὲ ξηρὰ μὲν ἡ γῆ, ὑγρὸν δὲ τὸ ὕδωρ, διΐστανται καὶ ἐχθρὰ νοοῦσιν ἀλλήλοις, μῖσος ὥσπερ αἰώνιον τοῦτο φυλάσσοντες. εἰ δὲ ὑπισχνεῖται νῦν ἡ Ἥρα καθὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἐρεῖ τὸ δὴ, συμβιβάζειν καὶ εἰς ἓν συνάψαι αὐτοὺς καὶ εἰς φιλίαν συναγαγεῖν, ὄμβροις τυχὸν ἄνωθεν ἐξ ἀέρος πεμπομένοις, ἢ τοιούτοις τισί, δι' ὧν ἡ ξηρότης τέγγεται. ὡς ἂν ὥσπερ τῷ ψυχρῷ, οὕτω δὴ καὶ τῷ ὑγρῷ τὴν εἰσαεὶ ἕνωσιν ἔχοιεν ἡ Τηθὺς καὶ ὁ Ὠκεανός, ἀλλ' ἐν τοῖς ὡς εἰκὸς λόγοις μόνοις, αὐτῇ τὰ τῆς ὑποσχέσεως κεῖται. τὸ γὰρ αἰώνιον ἐναντίωμα τῶν στοιχείων, οὐκ ἔστι λυθῆναι ὑγρότητι καιρικῇ. εἰ γὰρ καὶ ὑγραίνεται ἡ γῆ δρόσοις, ἢ πλημμύραις, ἢ ὄμβρων ἐπικλύσεσιν, εἴτε καὶ ὑπογείων ὑδάτων ἀναχύσεσιν, ἀλλὰ τοῦτο οὔτε ἀεὶ συμπίπτει, καὶ οὐδ' ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ταῦτα εἰδὼς, ἐνδιάζουσαν τὴν Ἥραν ποιεῖ καὶ μέγα οἰομένην ἐὰν ἐκείνους πείσασα, φιλότητι ὁμωθῆναι ποιήσῃ, τουτέστιν ὁμοῦ γενέσθαι, καὶ ὅμοια φρονῆσαι τήν τε Τηθὺν καὶ τὸν Ὠκεανόν. καὶ οὐδὲ ἐγχειρεῖσθαι αὐτὴν πλάττει διὰ ταῦτα τῷ πράγματι, ἀλλ' ἀποκωλυομένην τοῦ τοιούτου ἔργου ὑπὸ τοῦ Διός. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. τὸ δὲ τὴν Ἥραν ἐνδόμοις ὑπὸ Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐκτραφῆναι, τὰς ἐκεῖθεν αἰνίττεται ἀναθυμιάσεις, αἳ καὶ αὐταὶ συμβάλλονταί τι τῷ ἀέρι. γεννηθέντι μὲν καθάπαξ ὑπὸ τῆς Ῥέας, ἤγουν ὑπὸ τῆς ἀρχεγόνου ὕλης, τῆς φερωνύμως ῥευστῆς, συγκροτουμένῳ δὲ ὡς ἑκάστοτε, καὶ διατρεφομένῳ ταῖς τοιαύταις ἀναθυμιάσεσι. διὸ καὶ τροφεῖα ὥσπερ ἡ Ἥρα ὀφείλει τῷ Ὠκεανῷ καὶ τῇ Τηθύϊ. καὶ διὰ τοῦτο θέλει ἀνταποδοῦναι χάριτας, διὰ τοῦ πεῖσαι ὁμωθῆναι αὐτοὺς, τουτέστιν ὁμοῦ ὡς εἴρηται γενέσθαι καὶ ἑνωθῆναι, ἐκ τοῦ ὁμῶ ὁμώσω ῥήματος. ὅπερ οἱ παλαιοὶ ἀποδεχόμενοι, φασὶν ὡς οὐκ ἄν τις εἴποι τὴν ἕνωσιν κυριώτερον ἐν λέξει μιᾷ. ἐν ἄλλοις δὲ τοῦτο περιφράζων ὁ ποιητὴς, φησί. καὶ ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνει. ἐνταῦθα δ' ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἐπὶ ὅρκου λεγόμενον ὀμῶ ὀμόσω, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐνταῦθα ὡς εἴρηται κειμένου, τὸ ὀ μικρὸν παραλήγεται. τὸ δὲ Ὠκεανὸν λέγεσθαι ἀπὸ τοῦ ὠκέως νάειν, ὥσπερ καὶ Ῥέαν, τὴν δ' αὐτὴν καὶ Ῥείην, ἀπὸ τοῦ ῥέειν, καθωμίληται. Τηθὺς δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ τήθη, ὃ δηλοῖ τὴν τροφόν. ἡ δὲ τήθη, ἢ παρὰ τὸ στῆθος ἀφ' οὗ τὸ βρέφος τρέφεται, οἱονεὶ στήθητις οὖσα. ἢ παρὰ τὸ θῶ, ὃ δηλοῖ τὸ λάβε ὡς πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. καὶ τὸ θῶ τὸ θηλάζω κατὰ τοὺς παλαιούς. οἱονεὶ ἡ λέγουσα τῷ βρέφει, λάβε θήλασον. τὸ δὲ ἐύτρεφον ἠδ' ἀτίταλλον, δοκοῦσι τὸ αὐτὸ νοῦν ἔχειν ἵνα ᾖ εὐτρέφεσθαι, τὸ μὴ τάλανα εἶναι. οὐ δηλωτικὸν ὥσπερ τὸ ἀτάλλειν, οὕτω καὶ τὸ ἀτιτάλλειν ἐστὶν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὐτρέφειν διαφέρει τοῦ ἁπλῶς τρέφειν, καθότι τοῦτο καὶ δίδαξιν ἔχει ἐσθλοῦ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. θέμα δὲ ἐντελὲς τοῦ εὔτρεφον, τὸ εὐτρέφω ὅμοιον ὂν τῷ εὐλογῶ, καὶ τοῖς ὁμοίοις, βαρυτόνοις τε καὶ περισπωμένοις. ἡ δὲ Ῥείη, ἀναλογίαν ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ Θείαν. ὡς γὰρ Θεία Θείη ἐν Θεογονίᾳ, οὕτω καὶ Ῥέα Ῥείη. περὶ δὲ Κρόνου, καὶ ὡς ἐταρταρώθη. καὶ τί ταῦτα κατὰ ἀλληγορίαν δηλοῖ, ἐν τοῖς ἐφεξῆς ῥηθήσεται, ὅπου καὶ περὶ Τιτάνων. τὸ δὲ καθεῖσαν, ἀπὸ τοῦ ἕω ἕον τὸ κάθημαι τροχαΐζειν, φυλάσσει τὸν τόνον, ὡς καὶ τὸ ἄνωγε πρὸ βραχέων, καὶ τὰ ὅμοια. καὶ εἶχε μὲν εἰπεῖν, κάθισαν διὰ τοῦ ἰῶτα ὡς ἐκ τοῦ καθίζω καθῖσαι. ἔδοξε δὲ αὐτῷ, μὴ οὕτω γράψαι ἀλλ' ἑτέρως. ἄκριτα δὲ νείκεα, ἐφ' οἷς οὐχ εὕρηται κριτής. καὶ ἔτι ἄκριτοι μῦθοι καὶ ἀκριτόμυθος, ὁ μὴ δεόντως κρίνων ἃ μυθεῖται. τὸ δὲ λύσω, δηλοῖ μὲν τὸ διακρινῶ. ἐμφαίνει δὲ ὅτι ὡς οἷα πεπεδημένοι ὄντες οἱ νείκεα ἔχοντες, δέονται τοῦ λύεσθαι. Τὸ δὲ, ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται καὶ ἑξῆς, λεχθείη ταί ποτε καὶ ἁπλῶς ἐπὶ συνεύνων διχονοούντων. ἔνθα ὅρα τὸ, δηρὸν χρόνον, ἀκεραίως ἐκφωνηθέν. ὅτι δέ γε μόνον δηρὸν εἴπῃ, ἐλλείπει ὁ χρόνος ἐκεῖ. ἄλλως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τοῦ ἁπλῶς

χρόνου

χρόνου, ὃς καὶ ἐπὶ ὀλίγου λαμβάνεται. ὡς δηλοῖ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ τό, μείνατ' ἐπὶ χρόνον. φαίνεται δὲ ἐκεῖ, χρόνον, τὸν ὀλίγον λέγειν. ἐν δὲ τῷ, χόλος ἔμπεσε θυμῷ, κότον ὁ χόλος δηλοῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς χόλος ἐκείνοις ἦν ὁ ἐπὶ τοσοῦτον, ἀλλ' ὁ πολυετὴς χόλος καὶ τὴν μεῖζον ὑπερβαλών, ἤδη πάντως κότος ἐστίν. ὃν ὑπεμφαίνει καὶ τὸ ἔμπεσε. εἰ γὰρ τοσαύτη τὸ πεσεῖν τῷ κεῖσθαι, οὐκ ἂν καὶ ὁ ἐμπεσὼν χόλος, κότος, ὡς ἐγκείμενος. καὶ ἄλλως δέ, τὸ ἐμπεσεῖν, ὁ πολεμικὴ λέξις ἐστί, πολέμιον τὸν χόλον εἶναι δηλοῖ τοῖς πάσχουσιν. ὅθεν καὶ θυμομαχεῖν τινες λέγονται. τὸ δέ, ἐπέεσσι παραπεπιθοῦσα, ἑρμηνεία ἐστὶ τῆς ἐν τῷ κεστῷ πειστικῆς παραφάσεως. τὸ δὲ εἰς εὐνὴν ἀνέσαι, ἀντὶ τοῦ ἀναπεῖσαι. ἢ ἀναβιβάσαι. ἀναθεῖναι. κατὰ τό, ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον. τὸ δέ, ὁμωθῆναι φιλότητι, διαστέλλει τοῦ πρὸς ἔριν τινὰς καὶ μάχην ὁμοσε γενέσθαι. τὸ δὲ φίλη καὶ αἰδοίη, γνησιώτερον πάντως τοῦ, αἰδοῖός τε δεινός τε. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ καλεοίμην, ἐνταῦθα συστέλλει τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ, φίλη τε καὶ αἰδοίη καλεοίμην. ὡς καὶ ἐν τῷ, δειλός τε καὶ οὐτιδανὸς καλεοίμην. τὸ δὲ καλὸς ἀεὶ ἐκτείνεται παρ' ὁμήρῳ. οὐ μέντοι κακός, ἀεὶ συστέλλει τὴν παραλήγουσαν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ βιωτικὸν νόημα τὸ χρῆναι τὰς τῶν μεγάλων γυναῖκας τιμᾶσθαι. φησὶ γὰρ ἡ ἀφροδίτη πρὸς τὴν ἥραν, ὡς οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τὸν ἔπος ἀρνήσασθαι, ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, διὸς γυνὴ εἶ. ἔνθα τό, οὐδὲ ἔοικε, πάνυ ἀκριβῶς κεῖται. εἰ γὰρ καὶ ἔστιν ἀρνήσασθαι, ἀλλ' ὅμως οὐ πρέπει. τὸ δὲ ζηνὸς τοῦ ἀρίστου, ἄκραν ὑπεροχὴν δηλοῖ διὰ τοῦ ἄρθρου. καὶ πλέον ἢ περ τό, ἀνὴρ ἄριστος ἤγουν ὁ ἄριστος. οὐ γὰρ πρόσκειταί τις γενική, δηλονότι, τοῦ ἀρίστου τῶν δεῖνων, ἢ τοῦ ἀρίστου θεοῦ. ἀλλὰ ἁπλῶς οὕτω κατ' ἐξοχὴν ὑπερβάλλουσαν. τὸ δὲ ἐν ἀγκοίναις ἰαύειν, ἤγουν χρονίζειν, διατρίβειν, μυστικὴ δήλωσίς ἐστι σχέσεως ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκα. καθὰ καὶ τό, ἀγκὰς ἔμαρπτεν ἣν παράκοιτιν. ἐκ τοῦ ἀγκὼν δὲ ἀγκῶνος, γίνεται ἡ ἀγκοίνη. ὡς καὶ ἐκ τοῦ θῶ, ἡ θοίνη. Κεστὸς δέ, οὐ κλῆσις, ἀλλ' ἐπίθετόν ἐστι τοῦ ἱμάντος τῆς ἀφροδίτης. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὁμοῦ παραθείς, κεστὸν ἱμάντα φησί. μετ' ὀλίγα δὲ καταμόνας ἱμάντα ἐν τῷ, τῇ τοῦτον ἱμάντα. εἰ δὲ κρατεῖ τὸ ἐπίθετον καταμόνας ὡς ἐπὶ πολὺ ὥστε κεστοῦ λεγομένου μὴ ἐξ ἀνάγκης συνεκφωνεῖσθαι αὐτῷ τὸν ἱμάντα, τοῦτο καὶ ἐπὶ ἄλλων γίνεται. οὕτω γὰρ καὶ ἡ διπλῆ ἐπιτεθεῖσα τῇ χλαίνῃ, τὸ ἐκείνης ἀφήρπασε νόημα. καὶ τὸ ξυστὸν τῷ δόρατι ἐπικείμενον, ὅμως λαμβάνεταί ποτε αὐτὸ μόνον ἁπλῶς ἐπὶ δόρατος. ὁμοίως καὶ ὁ ἱκτὸς ἀντὶ πτερύγος. καὶ ὁ βροτὸς τὸ ἐπίθετον, ἀντὶ ἀνθρώπου οὖ ἐστιν ἐπίθετον. καὶ ὁ ἀήτης ἀνέμου ὢν ἀήτης ὡς δεδήλωται, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ἀνέμου λαμβάνεται. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ἐν οἷς ἐστὶ καὶ ἡ ἡμέρα δοκεῖ. φαίνεται γὰρ ἐκ τοῦ ἥμερος, θηλυκὸν ἐστὶν ἡ ἡμέρα, ὁμοίως τῷ, φοβερὸς φοβερά. καὶ μάκαρος μάκαιρα. πίερος πίειρα καὶ τοῖς τοιούτοις. ἵνα ᾖ τὸ τέλεον. ἡμέρα ὅ ἐστι πραεῖα φαῦσις. ἡ ἡμέρα κατάστασις ἀέρος. ὅπερ ἡ νὺξ μὴ ἔχουσα, διὰ δία λέγεται διὰ τὸ φοβερὸν καὶ μὴ ἥμερον. ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ κεστός, παρὰ τὸ κεντῆσαι ὅ ἐστι κοντῆσαι. ὅτι δὲ ὁ κεστὸς ἱμάντος ἐστὶν ἐπίθετον, δῆλον μὲν καὶ ἐκ τῶν προσεχῶς εἰρημένων. δηλοῦται δὲ καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ἔνθα ἡ τοῦ πάριδος τρυφαλεία, πολύκεστον ἱμάντα ἔχει. ὃς εἷλκεν ἐκεῖνον ἑλκόμενον. ἱμάντος δὲ κίνησις, πολλή. ἱμάσσειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, καὶ ἱμονιά, καὶ ἱμᾶσθαι καὶ ἀνιμᾶσθαι. καὶ σύνθετον ὁ ἱμαντελιγμός, ὃς ἦν παιδιᾶς τι εἶδος, ἤγουν διπλοῦ ἱμάντος σκολιάτις εἵλησις ὥς φασιν οἱ παλαιοί. τοῦ δὲ ποικίλου, ἑρμηνευτικὸν εὐθὺς τό, θελκτήρια πάντα. ὧν ἕνεκα ποικίλος ἦν ὁ κεστός, φιλότητα ἔχων καὶ ἵμερον καὶ πάρφασιν, καὶ διὰ ταῦτα πολύκεστος ὢν καὶ αὐτός. τὸ δὲ θελκτήρια, κατὰ ὁμηρικὸν ἔθος, ἀντὶ τοῦ ἐκστατικὰ λογισμοῦ κατὰ τὴν πολλὴν ἡδονήν, οὐ μὴν κατὰ φόβον, ἢ ἄλλο τι πάθος. τοιοῦτον γάρ τι τὸ ποιητικῶς θέλγεσθαι ὡς προδεδήλωται. περὶ δὲ φιλότητος καὶ ἱμέρου, ἱκανῶς πρὸ βραχέων δεδήλωται. τὸ δὲ ὀαριστὺς πάρφασις, οἱ μέν, ἐν ἀσυνδέτῳ σχήματι, δύο νοοῦσι πράγματα. ἰδίᾳ μέν, ὀαριστὺν ὅ ἐστιν ὁμιλίαν, ὀαρίζειν γάρ, τὸ ὁμιλεῖν ὥσπερ προγέγραπται. ἰδίᾳ δέ, πάρφασιν τουτέστι παράθεσιν τὴν ἐξ ὁμιλίας. ἕτεροι δέ, τὸ μὲν ἕν, ὡς κύριον. τὸ δὲ ἕτερον, λαμβάνουσιν ὡς ἐπίθετον. καὶ ἔστιν, ὅπως ἂν καὶ θέλοι τις. ἡ γὰρ ὀαριστὺς παραφατική, ἢ παράφασις ὀαριστική, τουτέστιν ὁμιλητική. τὸ δέ, ἔνθ' ἐνὶ μὲν φιλότης, ἐν δ' ἵμερος, σαφηνίζει τὸ κεστὸν εἶναι τὸ ἐνὶ καὶ τὸ ἐν, δίκην προθέσεως. δῆλον δὲ αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ, ᾧ ἔνι πάντα τετύχαται, ἤγουν ἐν ᾧ. τὸ δέ, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς, σχῆμα κάλλους ἐπαναφορικόν. καθάπερ καὶ τό, ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμός, ἐν δ' οὐλοὴ κήρ. καὶ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον δέ, ἐν μὲν γάρ, θαλίης ἔρα τὸν μέρος ἀγλαΐης τε. ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐνδ' ἱμερτῆς φιλότητος. ὁ δὲ οὕτω γράψας, οἰνῳ παρακολουθεῖν λέγει τὰ τοιαῦτα. ὃν ἐκεῖνος καὶ ὄναρ ἐσθλόν φασιν ἀλεξίκακον πάσι συνοπαδὸν ἀνίης. ὡς εἶναι τὸν οἶνον ἀλεξιφάρμακον πάσης ἀνίας. τὸ δέ, ἔκλεψε νόον πύκα περ φρονεόντων, ὑποδηλοῖ μὲν τὴν ῥηθεῖσαν πάρφασιν, τὴν αὐτὴν εἶναι, ὡς καὶ προελέχθη, παραλογισμῷ, δι' ἧς ἂν ἀπάφοιτο τὸν δία ἡ ἥρα. ἔστι δὲ παιδευτικὸν τοῦ, δεῖν φυλάττεσθαι τὰς τοιαύτας ὁμιλίας. προπαρασκευάσαι δὲ καὶ εἰς λύσιν ἀπορίαν ἄλλων τε, καὶ τούτων, πῶς ἄρτι ὁ τηλικοῦτος ζεὺς ἐξαπατᾶται. πῶς δὲ οὐκ εἰς δίον ὁρᾷ. πῶς δὲ οὐκ οἶδε τὸν ὕπνον ἐν τοῖς ἑξῆς, ὃς αὐτὸν ἀνακλίνει ἀμφιχυθεὶς νήδυμος. ἢ, δῆλον ὅτι τὸν νοῦν τῇ κατὰ τὸν κεστὸν ὀαριστύϊ παρφάσει κλαπείς, οὐδὲν τοιοῦτον συνείδεν. ὅρα δὲ ὡς ἥρα μὲν ἁπλῶς οὕτω φιλότητα καὶ ἵμερον ἐξ ἀφροδίτης ἐζήτησε τὰ κατὰ τὸν μῦθον ἰνδάλματα. ὅμηρος δέ, καὶ τὸ αὐτοῖς ὑποκείμενον ἑρμήνευσε, τὸν κεστὸν ἱμάντα. καὶ

πλεῖον δέ τι ἐδήλωσεν αὐτὸν ἔχειν, ὅπερ ἦν ἡ ἀόριστος παράφρασις. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τινὲς μὲν, τὰ κατὰ τὸν ἐνθέντα κεστὸν ἱμάντα γοργότατα συμβιβάζοντες, αἴνιγμά φασιν αὐτὸν εἶναι τῶν πληγῶν καὶ ἱμάντων ἄξια τοὺς φαύλως ἐρῶντας πάσχειν. οἱ δὲ, καὶ πραγματικῶς νοοῦσιν, ὡς τοιούτου πάλαι ποτὲ ὄντος μαγγανεύματος εἰς ἔρωτα, ὁποῖος ὁ διαγραφόμενος οὗτος κεστός. ὃν καὶ παράγγελμα φασὶν οἱ εἰδότες, μὴ ὁρᾶσθαι, ἀλλ' ὑπὸ κόλπῳ φέρεσθαι, καθάπερ ἀφροδίτη παραγγέλλει τῇ ἥρᾳ, ἵνα μή φασι τῇ ὄψει ἀλλοιῶνται τὰ μαγγανεύματα. ἔχει δέ τις καὶ οὕτω κατασῆσαι τὸν μῦθον ἐξ ὁμήρου λαβὼν ἀφορμάς. ἰστέον γὰρ ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς φθάσας εἰπεῖν, ὅπως ἱμείρετο ἡ χροιῇ παραδραθεῖν, οὐ πάνυ ἀσφαλῶς ὑπενίξατο τὰ κατὰ τὸν κεστόν. τίνος γὰρ ἄλλου ἵμερος, ἢ χροιᾶς καὶ τῆς ἐπιτερπῆς τοῦ χρόος φαντασίας καὶ τῆς προσπιπτούσης εὐχροίας, ἣν ἡ τῆς ὥρας ἄνθη προβέβληται τοῖς διακόνοις ὀφθαλμοῖς. οἷς ἑλκόμενός ποτε καὶ ὁ δεσπότης νοῦς, συγκαταστᾶται, καὶ φαύλοις ἐφεπόμενος ὁδηγοῖς, ῥέμβεται καὶ αὐτός. τὸ τοίνυν τοῦ ἱμάντος τούτου πολύκεστον, τὸ φύσει πολύτροπον τῆς τοῦ σώματος ἐπιφανείας παραλαλεῖ καὶ πολύτροπον. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ τῶν ἐρώτων πολύτροπον καὶ ποικίλον. φέρει δ' αὐτὸ ἐν στήθεσι μὲν ἀφροδίτη, ἥρα δὲ ὑπὸ κόλπῳ, διότι καλυπτέον τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος καὶ ἐγκαλυπτέον ἐπ' αὐτῷ. ἢ καὶ διότι τῶν ἐρώτων οἱ ἀγαθοί φασι, διὰ γονὴν γίνονται παίδων. οἱ παῖδες, ταῖς τικτούσαις ὑπὸ κόλπῳ τε φέρονται, καὶ μαζόθεν τρέφονται. ἀλληγορεῖται δὲ καὶ ἄλλως οὐ πρὸ πολλῶν ὁ τοιοῦτος κεστός. ἔνθα καὶ τὰ περὶ διὸς καὶ ἥρας, εἰς φιλόσοφον θεωρίαν ἀνήγοντο. κἀκεῖνα δὲ ῥητέον, ὅτι οὐ θαυμαστὸν εἰ τοιοῦτον ἔχουσα κεστὸν ἡ μυθικὴ ἀφροδίτη, περιεγένετο ἥρας καὶ ἀθηνᾶς ἐν τῇ τοῦ Πάριδος κρίσει. ἐπηγάγετο γὰρ ἂν πάντως τὸν κριτὴν, ὡς μὴ ὀρθῶς δικάσαι, ἀλλὰ δικάσαι τὰς ψήφους δι' ἔρωτα. καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς κεστὸς φορούμενος, οὐ μόνον τὸ φοροῦν πρόσωπον ἐποίει ἐράσμιον ὡς ἐνταῦθα τῷ διὶ τὴν ἥραν, ἀλλὰ καὶ ἑτέροις ἀπὸ τοῦ φοροῦντος ἐνεποίει ἔρωτας. οὕτω γὰρ καὶ ἡ ἥρα ὠκεανὸν καὶ τηθὺν εἰς φιλίαν συναγαγεῖν διὰ τοῦ κεστοῦ θαρρεῖ. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τῷ ἀλεξάνδρῳ καὶ τῇ ἑλένῃ ἐνέθετο ἂν ἀλλήλων φιλότητα. τὸ δὲ τῆ, ὅ ἐστι λαβὲ νῦν τοῦτον τὸν ἱμάντα, συμφωνεῖ τῷ τῆς ἥρας λόγῳ. κἀκείνη γὰρ ἀπὸ μέρους λαλοῦσα, νῦν δός μοι ἔφη φιλότητα καὶ ἵμερον, ὡς μὴ τῆς δόσεως διηνεκοῦς ἐσομένης κατὰ λόγον δωρεᾶς, ἀλλὰ πρός τινα βραχὺν καιρόν. προστακτικὸν δὲ εἶναι συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, σαφῶς ἀποφαίνονται οἱ παλαιοὶ τουτὶ τὸ τῆ. φάμενοι, ὡς ἔστι ῥῆμα τάω τῶ, ὡς ζάω ζῶ. καὶ καθὰ ἔζαον ἔζων οὗ τρίτον ἔζη καὶ προστακτικὸν ζῆ, οὕτω καὶ ἔταον ἔτων, οὗ ἔτι τὸ τρίτον. καὶ τῆ τὸ προστακτικόν. οἱ δ' αὐτοὶ, προφέρουσι καὶ χρήσεις πολλὰς τοῦ ζῆ ὅ ἐστι ζῆθι, καὶ μάλιστα ἐκ τῶν εὐριπίδου. τὸ δὲ τοιοῦτον τάω τῶ, καὶ τὴν αἰτίαν παράγει κατά τινας, ὡς ἀπὸ τοῦ α' ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ τῶ τὸ λαμβάνω. Κόλπον δέ φησι τὸ ἐν τῷ στήθει πτύγμα τοῦ πέπλου, ἐν ᾧ ἐνθεῖναι τὸν κεστόν. ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ τὸ, ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ὡς ἀναντιρρήτως οὐ δηλοῖ οὐδ' ἐνταῦθα τὸ ἐξ ὀνόματος ἐκάλει. οὐδ' ὅλως γὰρ τὴν ἥραν, ἔκ τινος τῶν αὐτῆς ἐπιθέτων ἡ ἀφροδίτη λαλεῖ, ἀλλ' ἔστι ταυτὸν τῷ εἶπε, διὸ καὶ παρέλκεται τὸ ἔφατο. φησὶ γάρ. ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ἅπερ, ὡς καὶ προδεδήλωται, ἐκ τοῦ ἀλλήλου δηλοῦσι τὸ διεξοδικῶς ἐλάλησεν. εἰ δὲ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἥρα ἔπος ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν, ὕπνε ἄναξ, δοκεῖ τὸ ἐξονομάζειν εἶναι ἀντὶ τοῦ ἐξ ὀνόματος ἐκάλεσεν εἰποῦσα ὀνομαστὶ τὸ, ὦ ὕπνε, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ οὐκ ἀπεοίκασι τὸ ἔφατο καὶ τὸ ἐξονόμαζεν. οὐ γὰρ ἁπλῶς ὠνόμασε κλητικῶς ἡ ἥρα τὸν ὕπνον. ἀλλὰ τὸ μὲν ὕπνε, διὰ τὴν τῆς προσλαλιᾶς φύσιν προέθετο. τὸ δὲ πᾶν αὐτῆς, φάσθαι καὶ ἐξονομάσαι ἐστὶν, ἤγουν εἰς πλάτος ὁμιλῆσαι ἃ θέλει. Ὅρα δὲ καὶ τὴν συντομίαν τοῦ, ᾧ ἔνι πάντα τετύχαται. ὅπερ ἐστὶν ἐπιτομὴ τοῦ, ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης καὶ τῶν ἑξῆς τῶν δύο στίχων. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, τὰ δ' ἀθρόα πάντα πιφαύσκω, ἐν ὀδυσσείᾳ. δῆλον δ' ὅτι τὸ, πάντα τετύχαται, ἐντελέστερον ἢ ἐν ἑτέρῳ τὸ, θελκτήρια πάντα τέτυκτο. καὶ ὅτι ταυτὸν σημαίνει τὸ τέτυκται, καὶ τὸ τετύχαται. τὸ τεύχω γάρ. τὸ δὲ, οὐδέ σε φημὶ ἄπρηκτόν γε νέεσθαι, ὅ, τι φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, ῥυθμίσει ποτέ τις πρὸς τὸν τευξόμενον οὗπερ αἱρεῖται. ὥσπερ πρὸς τὸν τοιαῦτα ζητοῦντα ἐφ' οἷς οὐκ ἔστι μὴ εἰσακουσθῆναι, καλὸν ῥυθμίσαι τὸ, οὐκ ἔστιν οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. ὅπερ δύο κεφαλαίων ἐστὶν ἐνδεικτικόν. τοῦ μὲν δυνατοῦ, ἐν τῷ οὐκ ἔστι. τοῦ δὲ πρέποντος, ἐν τῷ οὐδὲ ἔοικε, διὰ τὸ τοῦ προσώπου δηλαδὴ ἔνδοξον. ἐνταῦθα δὲ καὶ συλλογισμὸς κεῖται διὰ τοῦ ἐπαγαγεῖν, ζηνὸς γὰρ τοῦ ἀρίστου ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαύεις. μονονουχὶ γάρ φησιν, ὅτι σὺ γυνὴ τοῦ ἀρίστου, ταῖς δὲ τῶν ἀρίστων ὑπακουστέον, σοὶ ἄρα ὑπακουστέον. ὅτι δὲ ἡ ἥρα χαίρει ἀκούσασα ὡς οὐκ ἄπρακτος παλιννοστήσει ὡς οἷα κληδόνι τῷ λόγῳ πιστεύσασα, καθάπερ καὶ ὀδυσσεὺς ἐν ὀδυσσείᾳ καὶ τηλέμαχος χαίρουσι φήμης τινὸς ἀκούσαντες καὶ κληδονισάμενοι, προσεχῶς που καὶ αὐτὸ εἴρηται. Ὅτι ἐν τῷ, ἥρη δ' ἀΐξασα, λίπε ῥίον οὐλύμποιο, πιερίην δ' ἐπιβᾶσα καὶ ἠμαθίην ἐρατεινὴν, σεύατο ἤγουν ὥρμησεν ἐφ' ἱπποπόλων θρῃκῶν ὄρεα νιφόεντα, ἀκροτάτας κορυφάς. οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν. ἐξ ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον ἐβήσατο κυμαίνοντα. λῆμνον δ' εἰσαφίκανε πόλιν θείοιο θόαντος. ἐν τούτοις γοῦν καθεξῆς ὀνομάζει τὰς χώρας καὶ εὐτάκτως τῇ περιηγήσει χωρεῖ, καὶ οὐχ ὡς ἐν τῷ καταλόγῳ συγχεῖ τὰς τάξεις τῶν τόπων. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ, ὅπου φηρὰς εἶπε, καὶ ἤλιδα, καὶ ἐπειοὺς, καὶ νήσοισι θοῇσι, τοὺς τόπους ὡς ἔχουσι τάξεως ἐκτίθεται. πιερίαν δὲ, οἱ μὲν, ἀκρώρειάν τινα ὑπὲρ ὀλύμπου. οἱ δὲ, χώραν ἀπὸ νύμφης ὁμωνύμου, ἢ ἀπὸ πιέρου υἱοῦ ἐλλαθῦρος. οἱ δὲ, πόλιν. τὸ δὲ

Πιερίην ἐπιβᾶσα, ἢ ἀναστροφὴν ἔχει, ἵνα ᾖ, ἐπὶ πιερίαν βᾶσα, ἢ ἀρχαϊκῶς αἰτιατικῇ συντέτακται. ἠμαθία δὲ, ἡ μακεδονία, ἀπὸ ἀμάθου τινός. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι μακεδὼν ὁ τοῦ διὸς, ἀφ' οὗ μακεδονία ἡ χώρα, παῖδας ἔσχε δύο. ἄμαθον καὶ πίερα. ἀφ' ὧν ἠμαθία καὶ πιερία πόλεις ἐν μακεδονίᾳ. ἱπποπόλους δὲ καὶ ἐνταῦθα τοὺς θρᾶκας, ὡς ἱππικοὺς καὶ μαχίμους φησίν. καὶ ἡ τραγῳδία δὲ, φιλίππους λέγει αὐτούς. μαρτυρεῖται καὶ τὸ, νιφόεντα ὄρη ὄντα καὶ τὰ κατὰ τὸν αἷμον, ἐν τῷ χιονώδη τὴν θρᾴκην εἰπεῖν. τὸ δὲ ἀκροτάτας κορυφὰς, διὰ σαφήνειάν τι κεῖται, ἵνα δῆλον εἴη τοῦ μυθικῶς περιεπάτει τῶν ὀρέων. καὶ πρὸς πιθανότητα δὲ τάχους. οὕτω γὰρ ἂν, διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον ἡ ἥρα ταχὺ κινοῖτο, μὴ περὶ φάραγγας ὀρέων καὶ λαγόνας τρίβουσα χρόνον, μήτ' ἄλλως περιοδεύουσα. διὸ καὶ ἐπάγει ὡς οὐ χθόνα ἔμαρπτε ποσίν, ἤγουν οὐχ ἥπτετο γῆς. ἀλλ' ἀπὸ κορυφῆς, εἶχεν αὐτὴν ἑτέρα κορυφή. πρέπει δὲ τὸ τοιοῦτον ὕψος τῇ ἥρᾳ, διά τε τὸ χρῆναι οὕτω σεμνότερον αὐτὴν κινεῖσθαι θεὰν οὖσαν κατὰ τὸν μῦθον. καὶ ὅτι ἀὴρ οὖσα κατὰ ἀλληγορίαν, ὑπεραίρεσθαι τῶν ὀρέων καὶ οὐ κάτω διατρίβειν ἐθέλει κατὰ τὸν περὶ ἡμῖν λιμνάζοντα. μάρπτειν δὲ εἰ καὶ νῦν ἐπὶ ἁφῆς τῆς διὰ ποδῶν, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολὺ ἐπὶ χειρῶν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὅθεν καὶ εὐμάρεια κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ εὐχέρεια, ἡ ῥαστώνη. ἴωνες δὲ τὴν περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀκολουθίαν, οἱ ὕστεροί φασιν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέρειαν ἐκάλουν. ἄθως δὲ τὸ ὄρος, ἀπὸ ἄθω γίγαντος. ᾧ ποσειδῶν φασι τὸ ὄρος ἐπέθετο. τοῦτο δὲ ξέρξης διώρυξέ ποτε καταπλήττων τοὺς ἕλληνας. τετρακοσίους δέ φασι σταδίους λήμνου ἀπέχων ὁ ἄθως, ὅμως σκιάζει αὐτήν. ὅθεν καὶ παροιμία, ἄθως σκιάζει νῶτα λημνίας βοός. δόξει δ' ἂν τεθῆναι ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἰσχυόντων καὶ πόρρωθεν ἐφικνεῖσθαι ἢ καθικνεῖσθαι τῶν ταπεινοτέρων διὰ ὑπεροχήν τινα. ἐπεὶ καὶ ὁ ἄθως ὑψηλότατος ὢν, εἶχεν ἐν καιρῷ περὶ δείλην, σκιὰν ἀποτελεῖν ἐκτεταμένην ἕως καὶ εἰς ἄγαλμα λημνίας βοός. διοκλῆ δέ φασι τὸν ῥήγινον ἀρχιτέκτονα ἐπαγγείλασθαι ἀλεξάνδρῳ διαγλύψαι τὸν ἄθω τοῦτον, καὶ κατασκευάσαι ἀνδριάντα αὐτοῦ. θατέρᾳ μὲν χειρὶ μυρίανδρον πόλιν κατέχοντα. θατέρᾳ δὲ, ποταμὸν προϊέμενον, ὡς δοκεῖν τοῖς παραπλέουσιν ὅτι σπένδει. τὸ δὲ ἄθοω, προπαροξύνουσιν οἱ παλαιοὶ, τὸν φυσικὸν τόνον φυλάσσοντες. γέγονε γὰρ ἐκ τοῦ ἄθω, πλεονάσαντος τοῦ ἐν τῇ παραληγούσῃ ο μικροῦ. ὡς καὶ ἐν τῷ φῶς φόως. ὃ καὶ κῶς ἡ νῆσος, κόως. διὸ, κόων εὐναιομένην. καὶ ἔστι πως ἀττικὴ καὶ ἡ τοῦ ἄθοω προπαροξυτόνησις. ἀθηναῖοι γὰρ ἐν πολλοῖς ὀκνοῦσι μετατιθέναι ὑπερβιβαστικῶς τὰς τῶν εὐθειῶν ὀξείας. ἐν γοῦν τῷ, πόλεως ὄφεως συνήθως, οὐκ ἐταπείνωσεν ἡ μακροκαταληξία τῆς γενικῆς τὴν προπαροξυτόνησιν. ἐν δὲ τῷ, λῆμνον πόλιν θόαντος. ὅλον μὲν, ἡ λῆμνος. μέρος δὲ, ἡ μύρινα πόλις θόαντος. προσληφθέντος κἀνταῦθα τοῦ μέρους τῷ ὅλῳ, καθὰ εἴωθε γράφειν ὁ ποιητής. τῶν μερικῶν μὲν, πρὸς ἱστορίαν δεόμενος. τὰ ὅλα δὲ προστιθεὶς, διὰ σαφεστέραν γνωριμότητα. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἴδην ἵκοντο λεκτόν. ὅλον μὲν, ἡ ἴδη. μέρος δὲ, τὸ λεκτὸν, ὡς καὶ τὸ γάργαρον. ὅτι δὲ δύο πόλεις λήμνου ἡφαιστιὰς καὶ μύρινα, δῆλόν ἐστιν. Ὅτι ἐν λήμνῳ ἡ ἥρα τὸν ὕπνον εὗρεν. ὥς τινές φασι, τυχαίως. διὸ καὶ ἀνύσας τὸ τῆς ἥρας ἀξίωμα, οὐκ ἐπάνεισιν εἰς λῆμνον, ὅπερ ἐχρῆν εἴπερ ἦν ἐκεῖσε οἰκῶν. ἀλλ' ᾤχετο ἐπὶ κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, ὅπου δηλαδὴ καὶ πρὶν ἀπόντι συνήντησεν ἡ ἥρα. οἱ δέ τινες γλαφυρώτερον ἐπιβάλλοντες, φασὶν ἀστείως τοῦτο πλάττειν τὸν ποιητὴν, διὰ τὸ φιλοίνους εἶναι δοκεῖν τοὺς λημνίους, ὡς ἀπογόνους θόαντος υἱοῦ διονύσου. διὸ καὶ εὔνηος εἰς τροίαν οἶνον ἐκ λήμνου πέμπει. καὶ τὰ λήμνια δὲ κακὰ ἐπὶ τοῖς ἐκεῖ παροιμιάζεται, οἳ κοιμώμενοι ἀνῃρέθησαν ὑπὸ γυναικῶν, οἴνου ὡς εἰκὸς περιεμφορηθέντες. καὶ οἱ ἀχαιοὶ δὲ ἐν λήμνῳ πίνοντες κρατῆρας ἐπιστεφέας, κατηυχῶντο τρώων. συμπατριῶται γοῦν δι' οἶνος καὶ ὕπνος. ἄλλοι δέ φασι, διὰ φιλοκτήτην ἐκεῖ διατρίβειν τὸν ὕπνον, ὡς ἂν παύῃ τὰς ὀδύνας κατακλίνων τὸν ἥρωα. καλεῖ δ' αὐτὸν ὅμηρος καὶ κασίγνητον θανάτου, εἰπών. ἔνθ' ὕπνῳ ξύμβλητο ἤγουν συνήντησεν ἡ ἥρα δηλαδὴ, κασιγνήτῳ θανάτοιο, ἐπεὶ ἀμφότεροι ἀναπαύουσι καὶ ἀπρακτεῖν ποιοῦσιν, εἰ καὶ ὁ μὲν, χωρίζει ψυχήν. ὁ δὲ, συστέλλει. καὶ ὁ μὲν, παντελής ἐστι στέρησις αἰσθήσεως καὶ τανηλεγὴς κατὰ τὸν ποιητήν. ὁ δὲ, ἀφαίρεσις αὐτῆς καιρική. οὐδὲ γὰρ αἰσθάνεται κατ' ἐνέργειαν ὁ κοιμώμενος. φησὶ δὲ καὶ ὁ κωμικὸς μνησίμαχος, ὕπνος, τὰ μικρὰ τοῦ θανάτου μυστήρια. ἐξ ἀττικοῦ ἔθους λαβὼν ἐκεῖνος τὸν νοῦν. παρ' οἷς οὐ μεγάλα μόνον ἀλλὰ καὶ μικρὰ ἦσαν μυστήρια, εὑρημένα ἐπὶ τῷ ἡρακλεῖ.

Ὅτι ἐν τῷ, ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων (ἥρα δὲ τὸν ὕπνον οὕτω προσφωνεῖ) τρόπον τινὰ οὕτω πως ὅμηρος ὃ ἔφη συνάγει. ὁ ὕπνος, ἐν νυκτί. ἡ νὺξ, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, πάντων δμήτειρα. τὸ δὲ δαμάζειν, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ ἀνάσ-

Ὕπνε, ἄναξ πάντων τε θεῶν, πάντων τ' ἀνθρώπων
Εἰ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν
Πείθευ. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα.
Κοίμησόν μοι ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ,
Αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι.
Δῶρα δέ τοι δώσω καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ,

Χρύσεον. ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς ἀμφιγυήεις
Τεύξει ἀσκήσας, ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει.
Τῷ κεν ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε νήδυμος ὕπνος.
Ἥρη πρέσβα θεά, θύγατερ μεγάλοιο κρόνοιο,
Ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν αἰειγενετάων
Ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα
Ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.
Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην,
Οὐδὲ κατευνήσαιμ', ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι.
Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος διὸς υἱὸς
Ἔπλεεν ἰλιόθεν, τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας.
Ἤτοι ἐγὼ μὲν ἔλεξα διὸς νόον αἰγιόχοιο
Νήδυμος ἀμφιχυθείς. σὺ δέ οἱ κακὰ μήσαο θυμῷ,
Ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας.
Καί μιν ἔπειτα κόων δ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας,
Νόσφι φίλων πάντων. ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε,
Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ζήτει, καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ,
Εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.
Τὴν ἱκόμην φεύγων. ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ.
Ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι.
Νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶπις πότνια ἥρη.
Ὕπνε, τί ἦ δὲ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
Ἦ φῂς ὣς τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα ζῆν
Ὡς ἡρακλῆος περιχώσατο παιδὸς ἑοῖο,
Ἀλλ' ἴθ', ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων
Δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν,
Πασιθέην, ἧς αἰὲν ἱμείρεαι ἤματα πάντα.

σιν. ὁ τοίνυν ὕπνος, ἄναξ πάντων. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν αἴαντι, παγκρατὴς ὡς οἷα παμβασιλέα τὸν ὕπνον καλεῖ. ἱστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα νῦν προσωπικῶς ῥηθὲν τὸ, ὕπνε ἐξῆς, οὐκ ἔχει γλυκύτητα, ὅτι μὴ κατὰ μόνον τὸ μυθικόν. παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ πάνυ γλυκὺ τὸ, ὕπν' ὀδύνας ἀδαὴς, ὕπνε δ' ἀλγέων. ὡς λογικὸν γὰρ τὸν ὕπνον παρακαλεῖ τις ἐκεῖ ἐπὶ τὸν Φιλοκτήτην. Ὅτι πρὸς τὸν ἤδη ὅτι εὐεργετήσαντα, καὶ νῦν δὲ εἰς ὅμοια δυσωπούμενον, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, ἦ μὲν δή ποτε ἐμεῦ ἔπος ἔκλυες, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν πείθεο. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. ἔνθα ὅρα τὸ, εἰδέω ῥῆμα, ἴσον μὲν ὂν τῷ εἰδῶ, ὡς δοκεῖν ἔχειν πλεονασμὸν τοῦ ε' κατὰ τὸ ἐρῶ ἐρέω, μάλιστα δὲ θέμα ὂν ὡς τὸ ποιέω. οὗ κλάσμα τὸ εἰδῶ. ἀφ' οὗ τὸ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς. καὶ, ὄφρ' εὖ εἰδῇ. τοῦ τοιούτου δὲ εἰδῶ, μέλλων εἰδήσω, παρακείμενος εἴδηκα. ὅθεν εἰδηκὼς μετοχὴ, ἧς ἐν συγκοπῇ εἰδώς. ἐκ δὲ τοῦ ἐκεῖθεν παθητικοῦ παρακειμένου, εἰδήμενον καὶ εἴδησις. τὸ δὲ ἦ μὲν, γράφεται καὶ εἰ μὲν δή ποτε, ὃ καὶ κρεῖττον. Καὶ ὅρα ὡς πάντοτε δεῖ χαρίτων μεμνῆσθαι, καὶ μὴ δή ποτε αὐτῆς ἐκλανθάνεσθαι. ὡς ὅ γε λανθανόμενος, ἀκούσοι ἂν ὡς οὐκ εὐγενής ἐστιν εἴγε ἀπερρέει αὐτῷ μνῆσις εὖ πεπονθότος, διὸ καὶ ὁπλοτέρας προϊὼν ἐρεῖ τὰς χάριτας, ὡς ὀφειλούσας νεάζειν ἀεί. ἐν τούτοις δὲ, ἐπιδεξίως ἡ ἥρα ὑπομιμνήσκει μὲν τὸν ὕπνον ὡς ἤδη ποτὲ ἔκλυεν αὐτῆς, καὶ προκαλεῖται πάλιν εἰς ὑπακοήν. σιωπᾷ δὲ τὰ συμβάντα τότε τῷ ὕπνῳ, ἵνα μὴ αὐτὸς προσθεὶς, ἀπόσχηται τοῦ ἔργου. τί μέντοι ὁ ὕπνος ἐρεῖ, καὶ τί ποτε ἔπαθε, μετ' ὀλίγα εὑρίσκεται. ὅτι ἡ τῆς ἥρας πρὸς τὸν ὕπνον ἀξίωσις, αὕτη. κοίμησόν μοι ζηνὸς ὑπ' ὀφρύσιν ὄσσε φαεινὼ, αὐτίκ' ἐπεί κεν ἐγὼ παραλέξωμαι φιλότητι. ὃ δὴ σαφέστερον εἴρηται τοῦ, παραδραθέειν φιλότητι ᾗ χροιῇ, ὃ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ κοίμησον διὰ τοῦ η' γραφὴν, αἰολικῶς ἔτρεψε τὸ ι' εἰς η' κατὰ τοὺς παλαιούς. διὸ καὶ τὸ ψιμύθιον παρὰ τοῖς αἰολεῦσι διὰ τοῦ η' φασὶ γράφεσθαι. Σοφοκλῆς μέν τοι, κοινὴν δίδωσι νοεῖν τὴν γραφὴν, ἐν οἷς λέγει. κοιμῶ τόδ' ἕλκος. ὁ αἰσχύλος, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Ὅτι ἀστείως ἡ μὲν ἥρα τῷ ὕπνῳ δώσειν λέγει θρόνον, κατακλιτικὸς γὰρ ὁ ὕπνος καὶ ἀνακλιτικὸς, καὶ εἰς ἀνάπαυσιν δίδοται. φησὶ γάρ. δῶρα δέ τοι δώσω, καλὸν θρόνον, ἄφθιτον αἰεὶ, χρύσεον. ἥφαιστος δέ κ' ἐμὸς παῖς τεύξει ἀσκήσας. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει. τῷ κεν ἤγουν ᾧ ἂν, ἐπισχοίης λιπαροὺς πόδας εἰλαπινάζων. καὶ οὕτω μὲν ἡ ἥρα. ὁ δὲ ὕπνος ἐπεὶ οὐκ ἔστι μόνιμος, οὐδὲ τανυλεγὴς ὡς ὁ θάνατος, ἀλλὰ κατὰ τραγῳδίαν, λύειν πεδήσας οὐδ' ἀεὶ λαβὼν ἔχει, τὸν μὲν θρόνον ὡς μὴ πάνυ πρέποντα οὐ θέλει, αἱρεῖται δὲ δῶρον ἕτερον τὴν πασιθέην δι-

λαδὴ, πρὸς γάμον, χαρίτων μίαν. ἐρεῖ γὰρ μετ' ὀλίγα ἡ ἥρα δυσοίκειον τὸν μυθικὸν ὕπνον βλέπουσα, ἀλλ' ἴθι, ἐγὼ δέ κέ τοι χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων δώσω ὀπυιέμεναι, καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν. ἡ αὐτὴ μὲν οὕτως ἔφη. χήρατο δ' ὕπνος. καὶ ἀπαιτήσας ὅρκον καὶ λαβὼν, ὑπήκουσεν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἐν τοῖς ἑξῆς. πρὸ δέ γε τοῦ κατὰ τὴν πασιθέην, δυσπειθῶς ἔχων πρὸς πιθανότητα πλάσματος ὁ ὕπνος, λέγει. ἥρη πρέσβα θεὰ, ἄλλον μέν κεν ἔγωγε θεῶν, ῥεῖα κατευνήσαιμι, καὶ ἂν ποταμοῖο ῥέεθρα ὠκεανοῦ, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται, ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην, οὐδὲ κατευνήσαιμι, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύοι. ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο, τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμὴ, τουτέστιν ἡ σὴ ἐσωφρόνισε συμβουλὴ, ἤματι τῷ, ὅτ' ἐκεῖνος ὑπέρθυμος διὸς υἱὸς ἔπλεεν ἰλιόθεν, τρώων πόλιν ἐξαλαπάξας. ἤτοι ἐγὼ μὲν, ἔλεξα διὸς νόον αἰγιόχοιο νήδυμος ἀμφιχυθείς. σὺ δέ οἱ κακὰ ἐβουλεύσω ὄρσασ' ἀργαλέων ἀνέμων ἐπὶ πόντον ἀήτας. καί μιν ἔπειτα κόων δ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας, νόσφι φίλων πάντων, τῶν συμπλεόντων δηλαδή. ὁ δ' ἐπεγρόμενος ἢ ἀνεγρόμενος χαλέπαινε, ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ζήτει. καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ, εἰ μὴ νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν. τὴν, ἱκόμην φεύγων. ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ. ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἕρδοι. νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι. ὅρα ἐν τούτοις ὅτι ῥητορικῶς ἥρα μὲν, χάριτος ἀναμιμνήσκει παλαιᾶς τὸν ὕπνον, ὡς δευτέρας αὐτὸν προπαρασκευάζουσα, εἰ καὶ μὴ παραγυμνοῖ αὐτὴ τὴν ἐκ τοῦ ὕπνου χάριν διὰ τὰ ἐξ αὐτοῦ τότε γεγονότα τῷ ὕπνῳ κακά. ἀν ὅμως ὁ ὕπνος μνείαν ποιεῖται, ὡς οἷα μὴ λαθόμενος. αὐτὸς δὲ αὖ πάλιν ἀποτρεπόμενος νῦν κατευνάσαι τὸν δία, τήν τε δωρεὰν ἐπιτείνει, καὶ τὴν ἥραν εἰς μνήμην ἄγει ὧν τότε αὐτὴν εὐηργέτησε, καὶ οὕτω δῶρα προσέλκει. ἀναμιμνήσκει δὲ καὶ ὧν ἔπαθεν, ἵνα προθυμούμενος μὲν τὴν ἀξίωσιν, συγγνωσθείη. πειθῶν δὲ, δόξῃ μείζω χαρίζεσθαι. ἔτι δὲ ὅρα καὶ δι' ὧν διανάστῃ τὰ δῶρα. ὁ γὰρ οὕτω γενναίως ἐνστὰς μυθικὸς ὕπνος, ὅμως δευτέρᾳ προσβολῇ ὑποσχέσεως δώρου θελγόμενος τῆς νῦν κλαπεὶς, ὑποπεσεῖται. καὶ μάλιστα ὅτι καὶ ἡ ἥρα πιθανῷ ἐπιχειρήματι χρήσεται συγκριτικῷ ἀπὸ διαφορᾶς προσώπων καθ' ὧν τὴν τοῦ ὕπνου χάριν αἰτεῖ, εἰποῦσα. ὕπνε, τί ἢ σὺ ταῦτα μετὰ φρεσὶ μερμηρίζεις; ἦ φῂς ὡς τρώεσσιν ἀρηξέμεν εὐρύοπα ζῆν ὡς ἡρακλῆος περιχώσατο παιδὸς ἑοῖο. μονονουχὶ φαμένη, ὡς οὐχ οὕτω ζεὺς ἄρτι τρώων κήδεται, ὡς τότε ἡρακλέους. τῶν μὲν γὰρ, θέσει. τοῦ δὲ, φύσει ὡς παιδός. καὶ τοῖς μὲν, ἁπλῶς ἀρήγει. ὑπὲρ δὲ ἐκείνου, περιπαθῶς ἐχώσατο. καὶ οὕτως εἰποῦσα, καὶ ἅμα ἐπαγαγοῦσα τὴν, ὡς ἐρρέθη, τῆς πασιθέας ὑπόσχεσιν, πείθει τὸν ὕπνον. ὥστε οὐκ ἀμήχανόν τι ἄνωγεν ἡ ἥρα τῷ ὕπνῳ πλέον κατὰ τὸν ἐκείνου λόγον, εὕπορ μηχανὴ ἐπενοήθη, δι' ἧς τὸ ἀξιωθὲν τελεσθήσεται. Σημείωσαι δὲ καὶ ἐν τούτοις, ὅτι θεραπεία τοῦ ἐν τοῖς μύθοις ψεύδους οὐ μόνον πιθανότης πλάσματος εἰκονίζουσά τι ἀληθὲς, ἀλλὰ καὶ ὁμοιοτήτων παράθεσις. ἣν ἀλλαχοῦ μεθοδεύει ὁ ποιητὴς, καὶ ἐν οἷς δὲ κεῖται τὸ, πολλοὶ γὰρ δὴ ἔτλημεν ἐξ ἀνδρῶν χαλεπὰ ἄλγεα. ἔτλη μὲν ἄρης. ἔτλη δὲ ἡ ἥρη. ἔτλη δὲ ἀΐδης. καὶ ὅπου δὲ ἡ καλυψὼ ζηλήμονας ὡς καὶ ἐφ' ἑαυτῆς, οὕτω καὶ ἐφ' ἑτέροις λέγει τοὺς θεούς. οὕτως οὖν κἀνταῦθα τὸν ὕπνον πλάττων ἐπιβουλεύειν μέλλοντα τῷ διί, θεραπεύει τὸ τοῦ λόγου ἀπίθανον, ἀναφέρων τοῦτον εἰς ὁμοιότητα μύθου παλαιοῦ, ὡς ἂν μὴ εἴη τὸ ἐνταῦθα πλάσμα, μονῆρες. ἦν δὲ ὁ παλαιὸς μῦθος, ὅτι καὶ ἄλλοτε τὸν δία ἐκοίμισεν ἐπὶ τῷ ἡρακλεῖ. ἔτι σημείωσαι καὶ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ κεστὸς πρὸς ἐρωτικὰ καὶ μόνα ἦν δυνατώτατος ὡς καὶ προδεδήλωται. ἥρα γὰρ χρῆμα μὲν ὑπισχομένη ὃ ἦν θρόνος ὡς προερρέθη, οὐκ ἔπεισε τὸν ὕπνον. ἐπὶ δὲ γάμῳ χάριτος, ὑπηγάγετο. καὶ μιᾷ τῇ τοῦ κεστοῦ μηχανῇ, περιεγίνετο καὶ αὐτοῦ καὶ τοῦ διὸς, φιλότητι καὶ ἱμέρῳ καὶ παρφάσει ὁμιλητικῇ. ὅρα δὲ καὶ ὡς δεξιῶς ἐνταῦθα πολυμαθίας καὶ ποικιλίας χάριν τὰ κατὰ τὸν ἡρακλέα παρενέβαλεν. ὧν τὴν μὲν ὑπ' αὐτοῦ ἅλωσιν τῆς τροίας, καὶ φθάσας ἱστόρησε. τὰ δὲ λοιπὰ, νῦν πρώτως ἔφη. καὶ ὅτι κινδυνεύω ἔοικε περιπεσεῖν ἡρακλῆς δεινοτάτῳ μετὰ τὴν τροίας ἅλωσιν, καὶ ἀνέμοις ἐξωσθῆναι περὶ τὴν κῶ. ὁ δὲ μῦθος τοὺς ἀνέμους πεῖσαι τοῦτό φησιν ὡς οἷα λογικούς τινας, ἀναπεισθέντας ὑπὸ τῆς ἥρας. εἰ δ' ἄλλως ὁ ἄνεμος ἀέρος ῥύσις εἶναι δοκεῖ, λέγοι ἂν κατὰ τοιοῦτον νοῦν ὁ ποιητὴς τὴν ἥραν ὄρσαι ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας. ὃ θηλυκῶς ἡσίοδος προφέρει, ἐν τῷ, νότοιο δεινὰς ἀήτας. ἵνα ἡ εὐθεῖα ἡ ἀήτη ᾖ, ὅ ἐστι πνοή. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν οἷς ὁ ὕπνος πάντας μὲν κατευνάσαι πιστεύεται καὶ αὐτοῦ ὠκεανοῦ ῥέεθρα, διὸς δὲ ἐγγὺς οὐκ ἂν ἐλθεῖν λέγει οὐδὲ κατευνῆσαι, φιλοσοφία τις ἔγκειται. ἠρεμία γάρ τις ὁ ὕπνος. ἠρεμεῖ δέ ποτε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὠκεανὸς τὸ ὕδωρ, καὶ οὐκ ἀεὶ ἀνέμοις δουλεύων κινεῖται, εἴγε κοιμίζεται καὶ στένων πόντος κατὰ Σοφοκλῆν, γαλήνης κατευναζούσης αὐτόν. ἔχει δέ ποτε ὁμοίως ἠρεμίαν καὶ ὁ λιμνάζων ἀὴρ, ἀνέμοις ὢν ἀτίνακτος. διὸ καὶ φίλος ὁ ὕπνος, τῷ τοιούτῳ δηλαδὴ ἀέρι ὡς ἠρεμιζομένῳ ἐν καιρῷ, διὰ τὸ ἐν αὐτῷ νήνεμόν τι καὶ εὔδιον. ὁ μέντοι ζεὺς αἰθὴρ, ἀεὶ ἐγρήγορε τῇ κυκλοφορίᾳ. ὃς καὶ παρὰ τὸ ἀεὶ θέειν, αἰθὴρ καλεῖται. οὐκ ἂν οὖν ὑπνωτική τις ἠρεμία τοῦτον τῆς ἀεικινησίας στήσει. διὸ καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος, οὐχ ἁπλῶς ἔφη ζητεῖσθαί ποτε πρὸς βλάβην ὑπὸ διὸς, ἀλλ' ἵνα ἐξ αἰθέρος ἄϊστος γένηται, ὡς μὴ ἐξὸν ὂν τοῖς οὐρανίοις ἐπιχωριάζειν αὐτόν. καὶ οὕτω μὲν, ἐὰν ὁ ζεὺς εἰς αἰθέρα νοοῖτο. εἰ δὲ καὶ ὁ τοῦ κόσμου νοῦς κατὰ ἕλληνας λέγεται ζεὺς, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτοῦ μάλιστα ὕπνος περιγένοιτο καὶ ἠρεμία τοῦ ἀεὶ κινεῖσθαι, εἰ καὶ ἄλλον τρόπον ὁ εἴτε νοῦς εἴτε αἰθὴρ ζεὺς, ἠρεμίαν τινὰ ἔχειν φιλοσοφεῖται κατ' αὐτοὺς διὰ τοῦτο, τὸ ἀεὶ ἐν ὁμοιότητι εἶναι καὶ ταυτότητι καὶ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἐνεργήμασι κατὰ διηνεκῆ καὶ βε-

βαίαν

βαίας καὶ ἔμπεδον καὶ σταθερὰν μονιμότητα. διὸ καὶ ὁ μῦθος τὸν ὕπνον ζητεῖσθαι μέν φησιν ἐφ' ᾧ ἀπ' αἰθέρος ἀϊστωθῆναι, μὴ παθεῖν δὲ τοῦτο. καὶ ὁ ὕπνος δὲ εἴποι, ὡς οὐκ ἂν αὐτὸν κατευνάσαιμι ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύῃ. ὡς ὑπνοῦντος δηλαδὴ καὶ τοῦ Διός, καὶ κατά τινα ῥᾳστώνην περιπνέοντος αὐτὸν τοῦ ἠρεμοῦντος. ἔτι κἀκεῖνα ἰστέον ὅτι Χάριτος ἐρᾶν ὁ ὕπνος λέγεται, διότι ἐπίχαρι καὶ τὸ τοῦ ὕπνου πάθος. καὶ ὡς ἂν Εὐριπίδης εἴποι, φίλον θέλγητρον καὶ ἡδὺ ἐνδέοντι προσιόν. ἕτεροι δὲ τὸ Χάριτος τὸν ὕπνον ἐρᾶν, αἴνιγμά φασιν εἶναι, ὡς οὐδὲ κοιμωμένῳ ἐπιλησέον χάριτος. ἄλλοι δὲ αἰνίττεσθαί φασι τὸ συμβαῖνον ὡς ἐπὶ πολὺ περὶ τοὺς τυχόντας χαρίτων. κατὰ γοῦν τὸν κωμικόν, πράττειν ἅμα τετέλεσται καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. ἢ καὶ οὕτως. ἅμ' ἐλάνται ἢ τέθνηκεν ἡ χάρις. καὶ Πίνδαρος, παλαιὰ μὲν εὕδει χάρις. ὅθεν καὶ λήθης παῖδας ἔνιοι γενεαλογοῦσι τὰς Χάριτας. Χαρίτων δὲ ἁπλῶς μίαν Πασιθέην φασὶ λέγεσθαι, εἰς αἴνιγμα τοῦ δεῖν εἶναι πανταχοῦ θέειν καὶ μὴ κατακρύπτεσθαι τὴν χάριν, ἀλλὰ περιλάμπειν ἅματα πάντα, καὶ μὴ δὲ γηρᾶν ἀλλ' ἀκμάζειν ἀεί, καὶ ὁπλοτέραν εἶναι κατὰ τὸν ποιητήν. ἄλλως μέντοι τῷ ὕπνῳ οἰκεία ἡ Πασιθέα, διὰ τὸ πάντη θέειν τὸν ὕπνον περιιόντα κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων. ἢ καὶ ὅτι τῇ πάντων θέᾳ τῶν δὲ διοικουμένων ἐπιτίθεται. καὶ ἄλλως δὲ ἐρᾷ Πασιθέης ὁ ὕπνος, ἐπειδὴ ὀφθαλμοῖς κεκαλυμμένοις ὁμιλεῖ καὶ οὐκ ἀναπεπταμένοις, διὸ οὐδὲ ἀπολαύειν ἔχων τῆς κατὰ τὴν θέαν χάριτος, ἀεὶ ἐρωτικῶς δι' ἐφίεται. μή τι δὲ ἄρα καὶ διότι παύει τοῦ βλέπειν, ἵνα ᾖ Παυσιθέη ἡ τῷ ὕπνῳ φίλη χάρις. Ὁμήρου δὲ πάντως ἀξιότης καὶ τὰ περὶ τῆς Πασιθέης καὶ τοῦ θρόνου. λογισάμενος γὰρ ὡς τυχὸν μέν, θρόνον ἐρεῖ τις οἰκεῖον εἶναι τῷ ὕπνῳ οἷα καταθετικῷ καὶ ἠρεμιστικῷ καὶ ὡς ἄν τις τολμήσας εἴποι καθεστικῷ, τυχὸν δέ, τὴν Πασιθέην, προεβάλετο μὲν ἄμφω, ἀνεπαύσατο δὲ μᾶλλον εἰς τοῦτο, διὰ τὰ εἰρημένα. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δέ, δῶρα δέ τοι δώσω, ἔστι μὲν τρόπος ἐτυμολογικός, ἐκ τοῦ δίδωμι γὰρ τὸ δῶρον, ἀπῄτει δὲ παροιμίαν τὴν λέγουσαν, δῶρα καὶ θεοὺς πείθει. καὶ ὁ ὕπνος γὰρ δώροις ὑπαχθείς, κατατολμᾷ ὡς ἐῤῥέθη. οὐ δῶρον δὲ εἶπεν, ἀλλὰ δῶρα, πληθύνας διὰ τὸ τίμιον. ἡφαιστότευκτός τε γὰρ ὁ θρόνος, καὶ χρύσεος, διὸ καὶ καλὸς ὡς εἰκός. ἔτι δὲ καὶ ἄφθιτος, ὡς μὴ δεκτικὸς φθαρτικοῦ τοῦ. εἰ δὲ ἴσως δόξει δῶρα πληθυντικῶς εἰπεῖν οἷα συναριθμουμένου τῷ θρόνῳ καὶ τοῦ θρήνυος, ἀλλ' οὔπω πεπλήθυνε οὐδὲ ὁ δυασμός. πλῆθος γάρ, ὁ τρία κατάρχει. τὸ δὲ ἀσκήσας, φίλη λέξις ἐστὶ τῷ ποιητῇ δέδεικται. τὸν δὲ θρῆνυν ἐξηγούμενός τις ἄν, οὐκ ἀργοτέρως δὲ φανερῶς ἐνταῦθα γνοίη ὁ θρῆνυς, ἔφη. ᾧ ἐπισχοίης πόδας. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ θρῆνυς ὑπόκειται τοῖς ποσίν, ἤγουν ὑφίεται κατὰ τὸν ποιητήν, φασὶ γάρ. ὑπὸ δὲ θρῆνυν ποσὶν ἥσει, τουτέστιν ὑφήσει, ὑποθήσει, ὑποβαλεῖ. ὅθεν καὶ τό, μόχλοις βουσὶν ὑφέντες. ἀδιάφορον δὲ εἰς νόησιν εἴτε κεκόλληται ὁ θρῆνυς τῷ θρόνῳ, εἴτε καὶ ἰδίᾳ ὑφίσταται. ὅτι δὲ θρῆνυς ἀπὸ τοῦ θρῆσαι γίνεται ὅ ἐστι καθίσαι, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ θορεῖν ἐπ' αὐτοῦ, τοῖς ποσὶ δηλαδή. τὸ δὲ ἐπισχοίης, ἀντὶ τοῦ ἐπαίρων αὐτοῦ ἔχοις. Φοῖνιξ δὲ κατ' ἄλλην ἔννοιαν, οἶνον ἐπισχεῖν ἔφη νηπίῳ ὄντι τῷ Ἀχιλλεῖ. ἐκ τοῦ σχῶ μὲν δὲ τὸ σχοίην εὐκτικῶς, ὁμοίως τῷ περιπατοίην περιπατοίην καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ μέντοι δαιμόνιε τίμοι ἐπέχεις, ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἄλλο τι δηλοῖ. καὶ ταῦτα μὲν καινότερα. κοινότερον δέ, ἐπισχεῖν λέγεται τὸ κρατῆσαι. ὅθεν μεταφορικῶς καὶ τὸ σιγῆσαι οἷον, ἐπίσχες ὦ οὗτος, ἀντὶ τοῦ σίγησον. ᾧ σύστοιχον, καὶ τὸ ἐπίσχω, καὶ διασιώπησομαι. ἀντίκειται δὲ ᾧ, ὡς ἐῤῥέθη, ὁμηρικῷ ἐπισχεῖν τὸ ὑπερσχεῖν. οἷον, ὑπέσχε κεφαλῇ ἣ χεῖρα, ἀντὶ τοῦ ὑπέθετο. κεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ ὕπνος νήδυμος, αὐτὸς δὴ ὁ κατὰ μῦθον σωματικός, ὡς ἡδὺς δηλαδὴ οὐ μὴν ὡς βαθύς. βαθὺς γὰρ ὕπνος, ὁ τῶν ἤδη νεκρουμένων, οὐ μὴν ὁ σωματοειδής, ὅς λέγει λέξαι Διὸς νόον νήδυμος ἀμφιχυθείς. ὥστε διττὸς ὁ ὕπνος. ὁ μέν, ὡς κύριον ὄνομα καὶ ὡς ποιῶν. ὁ δέ, ὡς ἐνέργημα ὑπ' αὐτοῦ ποιούμενον. τὸ δὲ κατευνήσαιμι, λεχθείη ἂν καὶ κοιμήσαιμι, κατὰ τό, κοίμησόν μοι Ζηνὸς ὄσσε. ἔτι δὲ καὶ λέξαιμι, κατὰ τό, ἔλεξα Διὸς νόον. ἐπίχυσις δὲ καὶ ἐνταῦθα λέξεων ταυτοδυνάμων τούτων περιλογίμεται. τὸ δὲ ποταμοῖο ῥέεθρα ὠκεανοῦ, ποιητικῆς ἀδείας λόγος. ἡ γὰρ ἀλήθεια, ὠκεανὸν οἶδε, τὴν ἔξω θάλασσαν, διὸ καὶ ὁ ποιητὴς λίμνην ποτὲ ἔφη αὐτήν. οὐ γὰρ ἠγνόει τὸ ἀληθές, εἰ καὶ ἄλλως ποιητικῶς τὰ πλείω λαλεῖ. ὅτι δὲ καὶ ἰδίως ἐκεῖνον ἐμβάλλων ποταμὸς ὡς τὸν κυκλοῦντα τὴν γῆν θαλάσσιον ὠκεανὸν ὁμώνυμος ἐκείνῳ, παρασημειοῦνταί ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ τινές. ὅπως δὲ γένεσις πάντεσσιν ὁ ὠκεανός, πρὸ ὀλίγων ἠλληγόρηται. μνηστέον δὲ μόνον, ὡς πρὸ βραχέων μέν, θεῶν εἶπε γένεσιν τὸν ὠκεανόν, ἐνταῦθα δὲ ἐκεῖνο σαφέστερον ἔφρασεν. ἐν δὲ τῷ, Κρονίονος ἆσσον, ὑπερπιπτόντος τοῦ χρόνου καὶ τῆς μακρᾶς ἀναπεμφθείσης εἰς τὸ δίχρονον, συστέλλεται καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἡ παραλήγουσα τοῦ Κρονίονος. τὸ δέ, ὅτε μὴ αὐτός γε κελεύῃ, κεφάλαιον αἰνίττεται δεῖν εἶναι τὸν ἄρχοντα, ὡς κελεύειν τῷ ὕπνῳ ἐλθεῖν, οὐ μὴν τυραννεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ. ἐν δὲ τῷ, ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο, οἱ ἀκριβέστεροι, ἐπίῤῥημα νοοῦσι τὸ ἄλλο ἐξ ἀποκοπῆς αἰολικῆς τοῦ ἄλλοτε. ἔστι δὲ καὶ ἀντωνυμίαν αὐτὸ νοηθῆναι. ἵνα λέγῃ, ὡς ἤδη γάρ με καὶ κατὰ ἄλλο ἔργον ἡ σὴ ἐντολὴ ἐπίνυσσεν ἤγουν ἐπαίδευσεν, ἀφ' οὗ καὶ πινυτός, ὁ συνετός. καὶ πινυτή, ἡ φρόνησις. καὶ πινύσσειν, τὸ φρονεῖν. καὶ ἀπινύσσειν, τὸ ἀφραίνειν. ποιητικὰ ταῦτα πάντα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ὕπνος, κατ' ἐξοχὴν ἔφη τό, ἐκεῖνος ὑπέρθυμος Διὸς υἱός, τοιοῦτον γάρ τι συνήθως ἐμφαίνει τὸ ἐκεῖνος. ἥρα δέ, ὠνόμασεν Ἡρακλῆν. ἐχρῆν γὰρ οὕτω ποιῆσαι τὸν Ὅμηρον διὰ σαφήνειαν. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ὁ ὕπνος ἐξονομάζειν τὸν Ἡρακλέα οὐ βούλεται, ὡς βαρυνόμενος ἐφ' οἷς δι' ἐκεῖνον ἔπα-

θη. τὸ δὲ ἔλεξα, ἤτοι ἐκοίμησα, εὔνασα Διὸς νόον, ἢ περιφραστικῶς τὸν Δία δηλοῖ, ἢ καὶ μάλιστα τὴν κατὰ νοῦν ἀργίαν τοῦ ὑπνοῦντος. οὕτω καὶ πρὸ βραχέων ἐρρέθη χεῦεν ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισι καὶ φρεσίν. ὅρα δὲ καὶ τὸ νήδυμος ἐνταῦθα φανερῶς κείμενον μετὰ τοῦ ν, ἅτε μὴ ἠφμένης ὄπισθε λέξεως ἐφελκυστικῆς τοῦ ν, ὡς ἐκεῖ ἐν τῷ, ἔχε νήδυμος ὕπνος. καὶ, προσέφωνε νήδυμος ὕπνος. εἰπὼν γὰρ αἰγιόχοιο, ἐπήγαγε τὸ, νήδυμος ἀμφιχυθείς. ὥστε οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν ἐνταῦθα, εἴτε ἤδυμος γραπτέον, εἴτε νήδυμος. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον τοῦ κατὰ ζῶα ὕπνου ἐπίθετον τὸ νήδυμος, ἀλλὰ καὶ τοῦ μυθικοῦ καὶ σωματοειδοῦς ὡς δηλοῖ τὸ, προσέφωνε νήδυμος, ὡς εἴρηται, ὕπνος. καὶ τὸ, ἐγὼ νήδυμος ἀμφιχυθείς. τὸ δὲ ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας, ἁπλῶς ἐρρέθη ὡς καὶ προεγράφη. τὴν δὲ Κόων νῆσον, οἱ μὲν ἄλλοι, γράφουσι καὶ μετὰ τοῦ ν Κῶν. Ὅμηρος δὲ Κόων πλεονασμῷ συνήθει τοῦ ο, ἣν καὶ εὖ ναιομένην καλεῖ, διὰ τὸ τῆς νήσου εὐδαιμον. οὐ χαίρειν ἐπιπλάζει παροιμία οὐ παλαιά, τὸ, ὃν οὐ θρέψει Κῶς, ἐκεῖνον, οὐδὲ Αἴγυπτος. ἕτεροι δέ, Κόον ἔγραψαν ἐν συστολῇ παντελεῖ, διὰ δύο μικρῶν ο. καὶ ἐξ αὐτοῦ συναιροῦσι τὴν Κῶν. ὁμοίως τῷ, σόον σῶν. φασὶ δὲ τοὺς Κᾶρας οὕτω καλεῖν τὰ πρόβατα. ὅθεν καὶ ἡ νῆσος, Κῶς ὡς πληθρέμμων διὰ εὐβοσίαν. Μεροπὶς δ' αὐτὴν ὤνησεν τόπος, ἔθνος οὕτω καλούμενον. ἀφ' ὧν καὶ Μεροπηΐς Κῶς καλεῖται. οἳ καὶ λῃστὴν φασὶ τὸν Ἡρακλέα νομίσαντες, ἐπηρέαζον ὁπηνίκα ὑπ' ἀνέμων ἐξώσθη ἐκεῖ χόλῳ Ἥρας, ἀέρος δηλαδή. ὁ δέ, πολέμῳ περιεγένετο αὐτῶν. τοῦ δὲ ἀπενείκας, θέμα μὲν τὸ ἀπενείκω. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀπενεῖκαι ἀπαρέμφατον. καὶ τὸ, ἀνενείκατο φωνῇ ἐν τῇ. συνωνυμίαν δέ τινα τοιαύτην ἔχει τὸ ῥῆμα. ἔστι θέμα πρωτότυπον χῶ τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ τὸ ἔχω, ὡς θέλω ἐθέλω, καὶ ἰωνικῶς, ἔκω. καὶ πλεονασμῷ, εἴκω. ὡς δίχω, δίκω, δείκω. καὶ μετὰ προσθέσεως, ἐνείκω τὸ κομίζω, ἤδη δὲ καὶ ἔχω· ὃ γάρ τις κομίζει, πολὺ πρότερον ἐκεῖνο καὶ ἐπικτητὸν ἔχει. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ἐνέγκω, τροπῇ τοῦ ι εἰς γ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ αἰεὶ αἰέν. τὸ δὲ ῥηθὲν ἔχω σιωπηθὲν καὶ γεγονὸς ἐνέχω. γίνεται μέσον παρακείμενον ἤνοχα καὶ ἐνήνοχα. εἰ γάρ τις ἐρεῖ ἀπ' αὐτοῦ ἐνέγκω ταῦτα γενέσθαι, ζητητέον οὐ μόνον ποῦ ἀπῆλθε τὸ ν, ἀλλὰ καὶ ποῦ εὑρέθη τὸ χ, δέον ὂν ἤνογκα λέγειν, ἵνα ἡ πρὸ τοῦ α τὸ τοῦ ἐνεστῶτος σύμφωνον. εἶτα ῥητέον καὶ ὅτι τὸ ἐνέγκω, οὐκ ἔστιν ἐνεστώς, ἀλλ' αὐθυπότακτον ῥῆμα. τὰ δὲ αὐθυπότακτα, χρόνου ἀορίστου εἰσὶν ἢ πρώτου ἢ δευτέρου. ὥσπερ καὶ τὸ ἐνέγκω δεύτερος ἀόριστός ἐστι καθὰ καὶ τὸ ἤνεγκεν, καὶ τὸ ἐνεγκεῖν, καὶ ἡ ὀξύτονος μετοχὴ τὸ ἐνεγκών. ὅθεν καὶ τὸ ἔνεγκε διὰ τοῦ ε ψιλοῦ ὡς ἐπὶ πολὺ ἔχει τὴν λήγουσαν. εἰ δὲ καὶ διὰ διφθόγγου διὰ τὸ ἤνεγκα ἠξίωσται, διαφορεῖται γάρ, ἀλλὰ τοῦτο οὐ δικαιοῖ τὸ ἐνέγκω εἰς πρωτοτύπου ἐνεστῶτος ἀξίωμα. οἱ γὰρ ἀόριστοι, οὐκ ἐνεστῶτες. ἔτι δὲ καὶ ἡ σημασία τοῦ ἐνέγκω, μέλλοντός ἐστιν. οἴδαμεν δὲ καὶ ὅτι σημειῶδές ἐστιν, ὡς δύο τούτων ὁμοιοδυνάμων ῥημάτων, τὸ μὲν φέρω, μέλλοντα οὐκ ἔχει. τὸ δὲ ἐνέγκω, οὐκ ἔστιν ἐνεστώς, εἰ μὴ ἐκ τοῦ ἔχω περιεργασθείη ὡς εἴρηται ἡ τούτου παραγωγή. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐνείκω δοκεῖ γίνεσθαι καὶ ὁ παρὰ Αἰλίῳ Διονυσίῳ κείμενος προὔνεικος, ἤγουν ὁ κομίζων μισθοῦ τινα ἐξ ἀγορᾶς. τὸ δὲ νόσφι φίλων πάντων, μόνην τὴν ναῦν τοῦ Ἡρακλέους ἐξωσθῆναι ἀνέμοις δηλοῖ. ἄλλως δέ, τὸ ἀπενείκας νόσφι φίλων πάντων, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀφώρισας, ἐξώρισας. κάλλιον δέ ἐστι τὸ, νόσφι φίλων, ὁποῖον καὶ τὸ ἦλθε θεῶν, καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἐπεγρόμενος, ἀντὶ τοῦ ὕστερον ἐγερθείς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπαινε ῥιπτάζων κατὰ δῶμα, ἐμφαίνει ἐπί τινος ἐν τῷ δοκεῖν ὀκνεῖν τὰ πρῶτα, ὕστερον ἀναλαβόντος θυμόν. τὸ δὲ ῥιπτάζω, ἐκ τοῦ ῥίπτω γίνεται. ὃ πολλαχῶς πίπτει παρὰ τῷ ποιητῇ. ῥίπτειν γὰρ λέγεται ὡς τὸ, ἑλὼν ῥίψω εἰς τάρταρον. καὶ παραγωγῶς δὲ ῥιπτάζειν, ὡς ἐνταῦθα, ὁμοίως τῷ μιμνάζειν. καὶ ῥιπτάσκειν, ὡς τὸ, ὃν δὲ λάβοιμι, ῥιπτάσκον. νὺξ δὲ δμήτειρα θεῶν καὶ ἀνδρῶν, ᾧ λόγῳ καὶ ὁ ὕπνος πρὸ μικροῦ ἄναξ τῷ αὐτῷ ἐρρέθη. τὸ δὲ δμήτειρα, γράφουσί τινες μήτειρα, ὅ ἐστι μήτηρ. ἀρέσκονται δὲ οἱ πλείους τῇ προτέρᾳ γραφῇ. σώζειν δὲ λέγεται τὸν ὕπνον ἡ νύξ, ἐπειδὴ φυσικώτερος ὁ νυκτερινὸς ὕπνος τοῦ μεθ' ἡμέραν. καὶ ὡς τὰ πολλά, ἐν νυκτὶ γίνεται. διὸ καὶ φησὶν ὁ ὕπνος, ὡς εἰς αὐτὴν φεύγων ἱκόμην ὅ ἐστιν ἱκέτευσα. ὅθεν καὶ ὁ ἱκέτης γίνεται. ἐν δὲ τῷ, ἅζετο Ζεὺς μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ἔρδοι, διδάσκει ὁ ποιητὴς ὡς κρατητέον ὀργῆς ποτὲ τὸν σπουδαῖον, διὰ αἰδέσιμον πρόσωπον. ὁποῖον καὶ ἡ νὺξ τῷ Διΐ, ἀναπλαττομένη ὡς ἀρχηγός τις καὶ αὐτὴ καὶ τιμία διὰ τὸ ἀρχικόν. νύκτα γὰρ καὶ χάος προϋποκεῖσθαι τῶν ὅλων ἡ ἑλληνικὴ θεογονία βούλεται. ὅθεν καὶ ὅσιον ἦν πείθεσθαι νυκτὶ ἐν ταῖς τοῦ πολέμου συναλλαγαῖς. τὸ δὲ ἅζετο, δείκνυται ὃν λόγον ἐν ἄλλοις τὸ, ἁζόμενοι Διὸς υἱόν, καὶ τὰ κατ' αὐτό. ψιλοῦται δέ ποτε ἄλλως ἡ λέξις, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ ἄζειν τὸ ξηραίνειν, ὃ καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἆσθμά τι δηλοῖ κατὰ τὸ, εἰπόντα ὅτι ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. ἐξ οὗ ἴσως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται, ὅπερ οὐκ ἀεὶ τὸ θρηνεῖν δηλοῖ ὡς ἀλλαχοῦ γέγραπται. ἀποθύμιον δέ, τὸ ἀκαταθύμιον. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἀπὸ θυμοῦ φησι. τὸ δὲ ἔρδω, μετάθεσιν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ῥέδω Βοιωτίου φασὶ ῥήματος. ὅπερ ἐκ τοῦ ῥῶ ῥέζω γέγονεν. ἐν δὲ τῷ, εὐρύοπα Ζῆν ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο, καταλήγει μὲν ὁ προηγούμενος στίχος, εἰς τὴν ζῆν συλλαβὴν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. ὁ δὲ συνεχής, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ ν συναφθέντος εἰς τὸ ὡς. καὶ δοκεῖ μέν, καινή τις ἡ τοιαύτη σύνταξις ἤγουν ἀκολουθία τῆς γραφῆς. ἔστι δὲ ἄλλως οὐ ξενίζουσα, ὡς ἔστι νοῆσαι ἀπὸ τῶν ἐφεξῆς. Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιούς, πᾶν μέτρον εἰς τελείαν περαιοῦται λέξιν.

τὰ

τὰ δὲ μὴ ἔχοντα οὕτω, ἀλλὰ μέρος μέντοι τῆς τελευταίας λέξεως, τῷ πρώτῳ στίχῳ ἀφιέντα, τὸ δὲ λοιπὸν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ μερίζοντα, ἐπιλήψιμά εἰσιν. ὁποῖόν φασι ποιῆσαι τὸν Σιμωνίδην ἐν ἐπιγράμματι ἔχοντι οὕτω. ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ' ἡνίκ' Ἀριστογείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος. ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν πρῶτος στίχος δάκτυλος ὢν, ἤτοι ἡρωϊκὸς, καταλήγει εἰς τὸ, ἀριστο. ὁ δὲ δεύτερος ἐλεγεῖος ὢν, ἀπὸ τοῦ γείτων ἄρχεται. παραλῆσι δὲ καὶ ἄλλο ἡρωελεγεῖον ἔπος ὅμοιον. οὗτος δίσσοι ὁ κλεινὸς ἀν' Ἑλλάδα πᾶσαν Ἀπολλόδωρος. γινώσκεις τοὔνομα τοῦτο κλύων. καὶ ἐνταῦθα γὰρ ὁ μὲν προηγούμενος στίχος, εἰς τὴν λο' συλλαβὴν καταλήγει. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ δω ἄρχεται. τοιοῦτόν τι καὶ τὴν ποιητικὴν φασὶν ἐνταῦθα παθεῖν, ἐν τῷ, ἦ φὴς ὡς Τρώεσσιν ἀρηγέμεν εὐρύοπα Ζῆν ὡς Ἡρακλῆος περιχώσατο. τῆς γὰρ αἰτιατικῆς τοῦ εὐρύοπα Ζῆνα ἐκθλιψάσης τὸ α, τὸ ν πάντως τῷ φωνήεντι τῆς ἀρχῆς τοῦ δευτέρου στίχου προσνέμεται. ὥστε αὐτὸν μὲν, ἀπὸ τοῦ ν κατάρχεσθαι. τὸν δὲ πρῶτον στίχον, καταλήγειν εἰς μόνην τὴν ζη συλλαβὴν, καὶ διὰ τοῦτο μὴ περαιοῦσθαι εἰς τελείαν λέξιν τὸ τοῦ πρώτου στίχου μέτρον. ὅτι δ' ἐν ταῖς ἐκθλίψεσι τὸ ἐναπομεῖναν σύμφωνον τῷ ἐπαγομένῳ φωνήεντι ἕπεται, δῆλον τοῖς ἀκολουθοῦσι κανόνι γραμματικῷ. καθόλου γὰρ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἐν μιᾷ λέξει, ἢ καὶ ἐν συναλοιφῇ σύμφωνον εὑρεθὲν, τῷ δευτέρῳ προσνέμεται. εἰ μέντοι τις τὸν πρῶτον στίχον, οὐκ εἰς τὸ ζη μόνον ἀλλ' εἰς τὸ ν ἀπαρτίζει, Ζῆν λέγων, εἶτα γράφων ὡς Ἡρακλῆος καὶ ἑξῆς, θεραπεύει μὲν τὴν καινότητα τῆς τοῦ πρώτου στίχου καταλήξεως καὶ τὴν ὁμοίαν τοῦ δευτέρου ἀρχήν. καινοτομεῖ δὲ ὅμως τὴν ἔκθλιψιν, μὴ ἀφεὶς τὸ ν τῷ ἐπαγομένῳ στίχῳ ἐπακολουθεῖν. τὸ δ' ἔγε ἀποκοπὴν παραδέχεσθαι ἐνταῦθα, παράδοξον μέν ἐστιν, οὐκ ἀσυνήθες δέ. ἀποκόπτεται γὰρ τὸ Ζῆνα, Ζῆν εἴποι τις ἄν. ὡς καὶ τὸν ἰχῶρα ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ἰχῶρ γὰρ ἐγράφομεν. ὅθεν, ἀπ' ἰχῶρ χειρὸς ὀμόργνυ. ἤδη δέ τις καὶ τὸ μῆλον ἀποκόψας, μῆλ εἶπεν. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας. ὅθεν, δαιμόνιος μῆλ. εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅλως οὖν, ὁ ῥηθεὶς Ὁμηρικὸς στίχος, τὸ, ἦ φὴς καὶ ἑξῆς, οὐκ ἀγαθὴν ἔχει κατάληξιν ὅπως ἄν τις αὐτὸν καὶ μεταχειρίσηται. Ὁπλότεραι δὲ ὡς καὶ προερρέθη χάριτες, διὰ τὸ χρῆναι ἀεὶ νεάζειν αὐτὰς ὡς μὴ ἐπιλανθάνεσθαί τινα χαρίτων, ἀλλὰ τῇ μνήμῃ καὶ τοῖς ἔργοις ὑπονοοῦς κατὰ ἀντίδοσιν ἀμοιβαῖς, ἀνανεοῦσθαι αὐτὰς καὶ ὥσπερ ἀνακάμπτειν. διὸ καὶ οἱ ζωγράφοι, πρὸς ἀλλήλας ἐπεστραμμένας αὐτὰς ἔγραφον. μυθικῶς μέντοι ὁπλότεραι αἱ χάριτες, πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ μύθου γραιῶν, αἳ πολιαὶ προήχθησαν ἐκ γενετῆς. ὧν διαφέροιεν ἂν αἱ χάριτες, διὰ τὸ ἀεὶ κάλλει νεοπαγεῖ λάμπεσθαι. Τὸ δὲ καὶ σὴν κεκλῆσθαι ἄκοιτιν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ὀπυιέμεναι. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. Περὶ δὲ Πασιθέης καὶ τοῦτο ἔστιν εἰπεῖν, ὡς οὕτω καλεῖται μία τῶν χαρίτων, οἷα τῶν χαριζομένων ἐφιεμένων τὰ πολλὰ, μὴ λανθάνειν εἰ χαρίζοιντο ἀλλὰ περιβλέπεσθαι. ἧς καὶ ἐρᾷ ὁ ὕπνος, ὡς δηλαδὴ μὴ ῥᾳδίως κατατυχὼν αὐτῆς. ἡ γὰρ τοιαύτη, οὐ κρύπτεται, οὐδὲ λάθης ὕπνος αὐτῆς περιγίνεται. εἰ δὲ τρεῖς αἱ χάριτες. εἰ δὲ γυμναί. καὶ διατί ταῦτα. καὶ τίνα ταύταις ὀνόματα, οἱ τῆς θεογονίας δηλοῦσιν ἐξεταστέοι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ῥηθέντος κατὰ τὴν Ἥραν καὶ τὸν ὕπνον χωρίου, ἐπὶ μὲν ἐρεθισμῷ τοῦ κατὰ μείζονος καὶ ἐνδόξου ἀνδρὸς, παρῳδήσει ἄν τις τὸ, ἄλλον μέν κεν ἔγωγε ἀνδρῶν εὐγενείας, ῥεῖα κατευνήσαιμι. ἢ ἄλλο τι ῥῆμα προσῆκον. τοῦ δεῖνος δὲ, οὐκ ἂν ἔγωγε ἆσσον ἱκοίμην ὅτι μὴ αὐτός γε κελεύοι. ὁ δὲ μιμνησκόμενος φυγὴν ὀργήν τινος ἐν μαστείᾳ φιλουμένης γυναικός, εἴποι ἂν τὸ, ταύτην ἱκόμην φεύγων. ὁ δ' ἐπαύσατο χωόμενός περ. ἅζετο γὰρ μὴ νυκτὶ θοῇ ἀποθύμια ῥέζοι, ὡς οἷα δηλαδὴ τῶν ἐν νυκτὶ φιλτάτων ἀσπασμάτων λαθόμενος. εἰς δὲ δεύτερον ἔργον ἐπιβλαβές τις καλούμενος ἐρεῖ τὸ, νῦν αὖ τοῦτό μ' ἄνωγας ἀμήχανον ἄλλο τελέσσαι. Ὅρα δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις καὶ ὅτι οὐ τεχνικῶς ἀναμνήσασα τὸν ὕπνον ἡ Ἥρα παλαιᾶς ἐξ αὐτοῦ χάριτος, μικροῦ ἂν ἔβλαψε πρὸς ὃ ἤθελεν. ἀναμνησθεὶς γὰρ ὁ ὕπνος οἷα ἔπαθε τότε, ἀνένευσε. διὸ ἀναγκαίως ἐδέησε τῇ Ἥρᾳ, δώρῳ ἀγαπητῷ πεῖσαι αὐτόν.

Ὣς φάτο. χήρατο δ' ὕπνος, ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα.
Ἄγρει νῦν μοι ὄμοσσον ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ.
Χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν, ἕλε χθόνα πουλυβότειραν.
Τῇ δ' ἑτέρῃ, ἅλα μαρμαρέην. ἵνα νῶιν ἅπαντες
Μάρτυροι ὦσ' οἱ ἔνερθε θεοὶ Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἦ μὲν ἐμοὶ δώσειν χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων,
Πασιθέην. ἧς τ' αὐτὸς ἐέλδομαι ἤματα πάντα.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Ὤμνυε δ' ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας
Τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ τιτῆνες καλέονται.

Ὅτι ἐχήρατο μὲν, λέγει ὁ ποιητὴς παθητικῶς ἐν τῷ, ὡς φάτο, ἡ Ἥρα δηλαδὴ, χήρατο δ' ὕπνος. ἔφη δέ που καὶ τὸ ἐχάρη. οὐ μετοχὴ ὁ χαρεὶς τοῦ χαρέντος. χαίρομαι δὲ οὐ λέγει ἀλλὰ χαίρω. ὅθεν, χαίρω δὲ καὶ αὐτὸς θυμῷ. ἐντεῦθεν τοῖς ἀττικοῖς βαρβαρισμὸς ἦν τὸ εἰπεῖν χαίρομαι. Οἱ βιωτικῶς ἀπατηθεῖσα ὄμνυσιν ἡ μυθικὴ Ἥρα τῷ ὕπνῳ. ἔδει γὰρ ἐκεῖνον πιστῶς πως ἀσφαλῶς, ἐθέλοντι

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσέν τε, τελεύτησέν τε τὸν ὅρκον,
Τὼ, βήτην λήμνου τε καὶ ἴμβρου ἄστυ λιπόντε,
Ἠέρα ἑσσαμένω, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν,
Λεκτὸν, ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. τὼ δ' ἐπὶ χέρσου
Βήτην. ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπὸ σείετο ὕλη.
Ἔνθ' ὕπνος μὲν ἔμεινε πάρος διὸς ὄσσε ἰδέσθαι
Εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν ἴδῃ
Μακροτάτη πεφυυῖα, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν.
Ἔνθ' ἧσ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν,
Ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι
Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν.
Ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο γάργαρον, ἄκρον
Ἴδης ὑψηλῆς. ἴδε δὲ νεφεληγερέτα ζεύς.
Ὡς δ' ἴδεν ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν,
Οἷον ὅτε πρώτιστον ἐμισγέσθην φιλότητι,
Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας.
Στῆ δ' αὐτῆς προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Ἥρη, πῆ μεμαυῖα κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνεις;
Ἵπποι δ' οὐ παρέασι καὶ ἅρματα, τῶν κ' ἐπιβαίης.

μὲν ὑπακοῦσαι διὰ τὸν τῆς πασιθέης ἔρωτα ἧς αὐτὸς ἐέλδεται ἤματα πάντα, ὀκνοῦντι δὲ διὰ τὸν τοῦ Διὸς φόβον. ὁ δὲ ἀπαιτούμενος ὅρκος, τοιοῦτος. ἄγρει νῦν μοι φησὶν ἤγουν ἄγε, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ὄμοσσαν ἀάατον στυγὸς ὕδωρ. χειρὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν, ἕλε χθόνα πουλυβότειραν. τῇ δ' ἑτέρῃ, ἅλα μαρμαρέην. ἵνα νῶιν ἅπαντες μάρτυροι ὦσιν οἱ ἔνερθε θεοί, οὗ ὅσοι ἔνερθε θεοὶ κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, ἦ μὲν ἥρων ὄντως δὴ, ἐμοὶ δώσειν χαρίτων μίαν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ ὕπνος ὀμόσαι τὴν ἥραν ἀπαιτεῖ. αὐτὴ δὲ, ὤμνυε φησὶν ὡς ἐκέλευε. θεοὺς δ' ὀνόμηνεν ἅπαντας τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ τιτῆνες καλέονται. καὶ ὅρα ὅτι τὸ καλέονται συνεῖλε καὶ νῦν τὴν ἀρχαίαν. καὶ ὅτι ἃ μὲν ὁ ὕπνος ἐπάλαιτινε, σιγᾷ ἐπὶ τῆς ἥρας ὁ ποιητὴς τὸν ὅρκον τῆς στυγός, καὶ τὸ ἅψασθαι χθονὸς καὶ ἁλός. εἰπὼν ἐν κόμματι γοργῶς τὸ, ὄμνυε δ' ὡς ἐκέλευεν. ὃ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν ἐν ὀλιγίστῳ καὶ ἀορίστως τὸ, οἱ ἀμφὶ κρόνον θεοί, πλατύτερον ἐπὶ τῆς ἥρας ἔφη καὶ ὡρισμένως ἐν τῷ, τοὺς ὑποταρταρίους, οἳ τιτῆνες καλεῦνται. ὄμνυσι δὲ ἡ ἥρα συνήθως τῷ μύθῳ κατὰ τοῦ ὕδατος τῆς στυγός, ἢ ὅτι πολέμιον θεοῖς καὶ φρικτὸν τὸ ὑγρὸν πυρώδεσιν οὖσιν. ἢ διὰ τίμιον τὸ τοῦ ὕδατος στοιχεῖον ὡς ἀρχὴ τῶν ὅλων κατά τινας, καθὰ καὶ προερρέθη. ἢ ὅτι συζῶσι τὰ ἐν ᾅδου ὡς ἀεὶ ζῶντες αὐτοί. πηγὴ γὰρ κατὰ τὸν μῦθον περὶ τὸν ᾅδην ἡ στύξ. διὰ δὲ τὸ τῶν ἀρχῶν τίμιον, καὶ γῆς καὶ θαλάττης ἑκατέρας δράττεται χειρί, ἐπεὶ πάντα ἐκ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ ὡς ἐξ ὕλης σύγκειται. Ἡρόδοτος δέ γε τὴν ἀληθῶς στύγα, πρὸς φενεῷ τῆς ἀρκαδίας ῥεῖν φησίν. εἴρηται δὲ περὶ ταύτης καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἔτι τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δέ. Τὸ δὲ ἄγρει, παρακέλευσιν δηλοῖ κατὰ τὸ δεῦρο καὶ ἄγε καὶ φέρε, λεγόμενον δὲ καὶ πληθυντικῶς ἀγρεῖτε κατὰ τὸ, ἄγετε, φέρετε, παρῆκται ἀπὸ τῶν ἀγρευτῶν. αὐτοί τε γὰρ σπεύδοντες αἱροῦσιν ὃ προτίθενται. καὶ τὸ ἄγρει, ταυτόν ἐστι τῷ σπεῦδε, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀγρέω ἐξ οὗ τὸ ἀγρεύω. Τὸ δὲ ἀάατον ὕδωρ, διὰ τριῶν α προφέρεται, ὧν τὰ δύο στερητικά. διὸ καὶ ὑπερστερητικόν φασι τοῦτο οἱ παλαιοί, ὡς διπλάζον τὴν στέρησιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν δεύτερον α στερητικὸν ἄτης, τὸ δὲ πρῶτον, ἀναιρετικὸν τῆς τοιαύτης στερήσεως. ὅθεν ἀάατον, τὸ μὴ στεροῦν ἄτης τοὺς ἐπιόρκους, ἀλλὰ μάλιστα αἴτιον ἄτης. τοιοῦτον καὶ τὸ ἀνάπηρος. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ἀνάπυστα. ἐν οἷς δηλοῦται ὁ πεπηρωμένος, καὶ τὸ πυστὸν ἤτοι ἀκουστόν, πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ καλλιφωνίαν. ἄπηρος μὲν γὰρ ὁ μὴ ἔχων πήρωσιν. ἀνάπηρος δέ, ὁ ἐστερημένος τῆς τοιαύτης στερήσεως. οὕτω δὲ καὶ ἄπυστος μέν, ὁ στερηθεὶς τοῦ ἀκουσθῆναι. ἀνάπυστος δέ, ὁ ἀκουσθεὶς διὰ τὸ ἐστερῆσθαι τῆς τοῦ ἀπύστου στερήσεως. τοιοῦτον δέ που εἶναι προεδηλώθη καὶ τὸ ἀνάγνωστος ὁ ἐγνωσμένος. γνωστὸς γάρ, καὶ ἐν στερήσει, ἄγνωστος. καὶ ἐν δευτέρᾳ στερήσει ἀναιρετικῇ τοῦ ἀγνώστου καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἀνάγνωστος, ὁ μὴ ἄγνωστος ἀλλὰ δηλονότι γνωστός. τινὲς δὲ διὰ τὸ ἀάτην τὴν βλάβην λέγεσθαι, ἄατον μέν φασι τὸ ἀτηρόν, ἀάατον δὲ τὸ πολυβλαβές. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀάατος, δι' εὐφωνίαν οὐκ ἔχει τὸ ν, κατὰ τὸ ἀνάπηρος, καὶ ἀνάπυστος. προκρίνει γὰρ ἐν πολλοῖς ἡ ποίησις, τῆς λείας φωνῆς, τὸ χασμῶδες διὰ τὸ σεμνὸν καὶ ὀγκηρόν, οὗ μάλιστα ποιητικὸν τὸ α καὶ τὸ μέγα ω καθά φασιν οἱ τεχνικοί. ὅτι δὲ τὸ ἀνάπηρος καὶ ἀνάπυστος καὶ τὰ ὅμοια καὶ ἄλλως διαφόρως ἐτυμολογοῦνται, ζητητέον ἑτέρωθι. Μαρμαρέη δὲ θάλασσα κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ ἡ διαφανής, τοιοῦτον γὰρ τὸ ὕδωρ. ἢ ἡ θρεπτικὴ τοῦ μαρμαίροντος ἤγουν λαμπροῦ ἡλίου. ἄναμμα γὰρ ἡλίου θάλασσά φασιν οἱ παλαιοί, προστιθέντες καὶ τὸ νοερόν, ἐν τῷ εἰπεῖν, ἄναμμα νοερὸν τὸ ἐκ θαλάσσης ἀναπεμπόμενον. κτητικὴ δὲ ἡ λέξις τὸ μαρμαρέη ἀπὸ τοῦ μάρμαρος λίθος, ὅθεν μαρμάρεος κτητικόν, ἐξ οὗ μαρμάριος ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα. οὗ θηλυκόν, μαρμαρέη. Περὶ δὲ

χαρίτων

χαρίτων καὶ πῶς ὁπλότεραι, καὶ περὶ πασιθέης καὶ ὡς αὐτῆς ἀεὶ ὁ ὕπνος ἐπεθύμει, προσεχῶς εἴρηται. εἰ δὲ τὸν περὶ πασιθέης ὅρκον τῷ ὕπνῳ ἡ ἥρα ἐτέλεσε, ἀφῆκεν εἰπεῖν τινι ὁ Ὅμηρος ὡς μὴ ἀναγκαῖον ὄν. ἐν δὲ τῷ, οἳ τιτῆνες καλέονται, προσγράφουσί τινες καὶ ἕτερον στίχον τοῦτον. ἄμονι δ' ἐκ πέτρης κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὡς δέον ὂν ἐπιμνησθῆναι καὶ στυγὰ καθὰ ὁ ὕπνος ἀπῄτησε. Τιτᾶνας δὲ ἡ ἀλληγορία νοεῖ, τὰ ἐν ἀέρι συμπτώματα πανταχοῦ γῆς τιταινόμενα. διὸ καὶ τῷ κρόνῳ φιλίως οἱ τοιοῦτοι τιτᾶνες ἔχειν λέγονται ψυχρῷ καὶ αὐτῷ ὄντι κατὰ τὸν ἀποτελεσματικόν. τὰ τοιαῦτα δὲ πάθη, πρὶν μὲν εὐτάκτως ἔχειν τὸν κόσμον, ὁπηνίκα ὁμοῦ ἦν ἅπαντα χρήματα, ἀτάκτως ἐπεπόλαζον ὡς εἰκὸς ἄνω, καὶ συχνὰς ἐποίουν φθοράς. καὶ τῷ κρόνῳ ἀμφ' αὐτὸν ὄντες, συνεβάλλοντο φθείρειν τὰ ἐξ αὐτοῦ, ὃν ὁ μῦθός φησι τεκνοφαγεῖν. ἐπεὶ δὲ κόσμος ὁ κόσμος ἐγένετο, καὶ διεκρίθη τὰ πάντα, καὶ ἐτάχθησαν ὧραι, καὶ εὐκόσμως εἶχε τὰ ὑπὲρ γῆν, τότε δὴ καὶ οἱ ῥηθέντες τιτᾶνες, ἐξηλάθησαν ὑπὸ διός, ἤγουν ὑπὸ ἡλίου τε καὶ αἰθέρος. καὶ ἑκάτι διωκτικῶς ἄνω ἐπιόντι, στενοχωροῦνται δέ που κάτω. καὶ ὑπόγειον ἔχουσι χώραν ὅπου καὶ ὁ τάρταρος. ἀὴρ ἐκεῖνος ἀφώτιστος ἡλίῳ καὶ διὰ τοῦτο ψυχρότατος. διὸ καὶ ὑποταρτάρειοι ἐπὶ κολάσει γενέσθαι σὺν αὐτῷ κρόνῳ λέγονται. ὡς ἐκεῖ μὲν ἐν τῷ ταρτάρῳ, οὔσης ἀδιαδόχου ψυχρότητος. ἀφ' ἧς καὶ τὸ ταρταρίζειν δήλως ἡ ἰδιωτικὴ παραφθείρει γλῶσσα, ἐπὶ τῶν ἄγαν ῥιγούντων. ἐνταῦθα δὲ εὐκόσμως ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ γινομένης τῆς αὐτῆς, καὶ μάλιστα ἐν χειμερίῳ καιρῷ. καὶ οὕτω μὲν κρόνος καὶ τιτᾶνες ὑπερβολαῖς ψυχρότητος ἄκρατοι καὶ ἄτακτοι, τῶν ἄνω γεγόνασιν ὑπερόριοι. εἰ δέ τις εἴποι ὡς ἐχρῆν τὸν μῦθον καὶ τὸ ἀντίθετον μυθεῦσαι ἄκρας θερμότητος, καὶ κολάσαι τὴν αὐτὴν καθὰ καὶ τὸν ψυχρὸν κρόνον, ἴσως ὅτι ποιεῖ καὶ τοῦτο ὁ μῦθος ἐν ἄλλοις ὅτε τὰ κατὰ τὸν πυρόεντα τυφῶνα λαλεῖ, περὶ οὗ καὶ ἡ βοιωτία περιέχει τινά. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ ὁ κρόνος τὴν ἀνωτάτω ζώνην κατέχων ἢ σφαῖραν μετὰ τὴν ἀπλανῆ, δοκεῖ ὑψηλότατος εἶναι ὅτε ὑπὲρ γῆς κινεῖται· ἀλλ' ὁ μῦθος τὰ ἑαυτοῦ λαλεῖν ἐθέλων, οὐ τὴν ἄνω περιπόλησιν τοῦ κρόνου παρεργάζεται, ἀλλὰ τὴν ὑπὸ γῆν ὅτε τῷ ἡμισφαιρίῳ συμπεριενεχθείς, βάθιστός ἐστι καὶ ὡς ὁ μῦθός φησιν ὑποταρτάρειος. Ὅτι δὲ ἰωνικὸν μέν ἐστιν ὁ τιτὴν τοῦ τιτῆνος, δωρικὸν δὲ ὁ τιτὰν ὡς καὶ ὁ σπλὰν ἤγουν ὁ σπλήν, ἢ καὶ ἄλλως κανονίζεται ὁ τιτάν, καὶ ὅτι ὁ κίναιδος καὶ πειώλης, τιτὰν σκωπτικῶς λέγεται, οὗ δεύτερον τὸ κένταυρος, παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ὅτι ὁ ποιητὴς ὕπνον καὶ ἥραν εἰπών, ἐπ' αὐτοῖς δυϊκὸν ἀρσενικῶς προάγει, λέγων. τὼ βήτην λήμνου τε καὶ ἴμβρου ἄστυ λιπόντε, καὶ ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον. ἐνίκησε γὰρ ἡ τοῦ ἀρσενικοῦ ἀξία εἰς σύνταξιν. ὅμοιον δὲ τό, μοῦσαι καλαὶ καὶ ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ ἀείδω. εἰ μὴ ἄρα τις καὶ τοῦτο, καὶ τὰ ῥηθέντα δὲ δυϊκά, οὐδετέρου γένους ἐρεῖ. καὶ γὰρ γίνεταί ποτε καὶ τοιαύτη σύνταξις, ὅμοιον καὶ τό, σελήνην καὶ ἀστέρας, ἃ σὺ ἐθεμελίωσας. ἀπέχειν δέ φασι τὴν λῆμνον καὶ τὴν ἴμβρον ἀλλήλων, σταδίους ἑκατὸν εἴκοσι. περὶ δὲ ἴμβρου ὅτι νῆσος θρᾳκική, ἔχουσα καὶ πόλιν ὁμώνυμον ὁμοίως τῇ λήμνῳ, καὶ ὅτι καβείρων ἱερὰ ἦν καὶ ἑρμοῦ, ὃν ἴμβρασον οἱ κᾶρες ἐκάλουν, ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. Ὅτι λεκτὸν μέλλων εἰπεῖν, προσλαμβάνει καὶ τὴν ἴδην συνήθως. ἔστι δὲ ὅλον μέν, ἡ ἴδη ὡς καὶ προδεδήλωται. μέρος δὲ αὐτῆς, τὸ λεκτόν. ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ γάργαρον. φησὶ γάρ. ἴδην δ' ἱκέσθην πολυπίδακα μητέρα θηρῶν, λεκτόν. ὅθι πρῶτον λιπέτην ἅλα. φασὶ δὲ τοῖς ἐκ λήμνου καὶ ἴμβρου ἐπὶ τὰ ἐκεῖσε ἰοῦσι, τὴν ἀποβάθραν εἶναι ἀναγκαίως περὶ τὸ λεκτόν. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, καὶ πόλιν ἐν τοῖς ἐκεῖσε οἶδε καλουμένην λεκτόν. λέγει δὲ τερατευόμενος ὁ μῦθος καὶ ὧδε τὰ συνήθη, ὅτι περὶ τὰ ἐκεῖ τῆς ἥρας κινουμένης, ἀκροτάτη ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, ὃ δὴ ἐπὶ θείων προσώπων εἴωθε ποιεῖν. ὧν κινουμένων συγκινεῖται τὰ ὑποκείμενα. Τὸ δὲ πολυπίδακα, καὶ τὸ μητέρα θηρῶν, περὶ ὧν προείρηται, ὄρους ἐστὶν ἔπαινος. τὸ δὲ λιπέτην ἅλα διασαφῶν, ἐπάγει. τὼ δ' ἐπὶ χέρσου βήτην. Ὅτι σεμνολογῶν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν τοῦ ὕπνου καὶ τῆς ἥρας ἐπὶ χέρσου τὴν κατὰ τὸ λεκτὸν πρόσβασιν, λέγει ὅτι ἀκροτάτη δὲ ποδῶν ὑπεσείετο ὕλη, ἡ κατὰ τὸ ὄρος δηλαδὴ τὸ λεκτόν, ὡς δῆθεν αἰσθανομένη θείων κινημάτων, καὶ τρέμουσα καὶ αὐτή. Τὸ δὲ ἀκροτάτη, τὸ κοῦφος δηλοῖ καὶ ταχυτῆτα τῆς θείας κινήσεως, ἵνα μὴ σείηται ὑπὸ τῶν ποδῶν ἡ ὕλη διὰ σωματικὸν βάρος, ἀλλὰ διὰ τὸ δέος καὶ τρόμον. Ὅτι ὁ ὕπνος περί που τὸ ῥηθὲν λεκτὸν ἔμεινε πάρος διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, ἣ τότ' ἐν ἴδῃ μακροτάτη πεφυυῖα, δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν. ἔνθ' ἧστ' ὄζοισιν πεπυκασμένος εἰλατίνοισιν, ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος, ἥν τ' ἐν ὄρεσσι χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. καὶ ὁ μὲν ὕπνος, οὕτως αὐτοῦ ἔμεινεν. ἥρη δὲ κραιπνῶς προσεβήσατο γάργαρον, ἄκρον ἴδης ὑψηλῆς, ὅ ἐστιν ἀκρωτήριον. τὸ δὲ ὅρα τό, πάρος διὸς ὄσσε ἰδέσθαι, ἀστείως λεχθέν, ἀντὶ τοῦ πρὶν τὸν δία κοιμῆσαι. ἰδέσθαι γὰρ ὀφθαλμοὺς ὕπνον, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ κοιμηθῆναι. ἀμφίβολον δὲ εἴτε βλέπων μὲν ὁ ὕπνος νοηθήσεται, βλεπόμενοι δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ διός. εἴτε ἀνάπαλιν διὰ τὸ πιθανῶς ἐμποδίζεσθαι τὴν τοῦ μυθικοῦ ὕπνου ὄψιν οἷα ὄζοις πεπυκασμένου εἰλατίνοις. καὶ οὕτω μὲν ἀσαφῶς πέφρασται. ῥέπει δὲ ὅμως ἐκ τῆς ῥηθείσης ἀμφιβολίας ὀρθόν, εἰς τὸ μήπω τὸν ὕπνον ὄψιν ἐπαφεῖναι τῷ διΐ. τοῦτο μὲν γάρ, μικρὸν ὕστερον γενήσεται. ὁ ζεὺς δέ, οὐκ ἂν ἴδοι αὐτόν. εἰ δὲ ἴδοι, συνέχεεν ἂν τὸ πᾶν. Ἐλάτη δέ, νῦν μέν, δένδρον. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ κώπην. καὶ κύριον δὲ ὄνομα γυναικὸς ἡρωΐδος ἀδελφῆς ὤτου καὶ ἐφιάλτου. ὅρα δὲ ὡς τὴν μὲν ἐλάτην, διὰ μόνου τοῦ ε ἐν τῇ καταρχῇ ἐξέφερεν, ὃ καὶ ἐπὶ τῆς μελίας ἀλλαχοῦ γίνεται, τὸν δὲ αὐτῆς ὄζον, εἰλάτινον ἔφη διὰ διφθόγγου. δῆ τὸ

μὴ δύ-

μὴ δύνασθαι ὅμως αὐτὸν, ὥσπερ οὐδὲ τὸ ἐκ μελίας μείλινον, οὐδὲ τὸ ἐξ ἐλάτης ἐλάτινον ἔγχος, εὐχρηστηθῆναι εἰς μάχην. Τὸ δὲ περιμήκετον, ἐφερμηνευτικὸν διὰ τὸ μακροτάτη. ὥσπερ καὶ τὸ ἔμφυ διὰ τὸ ἦσο. Τὸ δὲ, ἣ τότ' ἐν Ἴδῃ, οὐ μάτην φασὶ πρόσκειται, ἀλλ' ὅτι νῦν ἐκεῖ ἐλάται οὐ φύονται. καὶ σημείωσαι ἐκ τούτου, ὅτι μετὰ τὰ Τρωϊκὰ ἦν ὁ ποιητής. καὶ ὅμως δὲ λέγοι ἄν τις τοῦτο, ὡς οὐκ ἂν τοῖς μετ' Ὅμηρον τοῦ τοιούτου εὑρεθησομένου δένδρου μετὰ συχνὰ ἔτη. τὸ δὲ δι' ἠέρος αἰθέρ' ἵκανεν, δίδωσι νοεῖν ὡς ἐγχωρεῖ καὶ τὴν ῥηθεῖσαν ἐλάτην βλωθρὴν κληθῆναι, οἷα βλωθρότατον ἐλέχθη πίτυς, παρὰ τὸ εἰς αἰθέρα μολεῖν. δηλοῖ δὲ ἡ ῥηθεῖσα φράσις, καὶ ὑπερκεῖσθαι τοῦ λιμνάζοντος ἀέρος, εὐθὺς αἰθέρα. Τὸ δὲ λιγυρῇ, ἀντὶ τοῦ λιγυφθόγγῳ. ἐκ τούτου δὲ σαφῶς ἑρμηνεύεται καὶ τὸ, μάστιγι λιγυρῇ. καὶ λιγὺς ἀγορητής. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ἣν δὲ θεοὶ, ἣν χαλκίδα καλοῦσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν, ὑπεμφαίνει ὁ ποιητὴς καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις πρὸ τούτων, καὶ τὴν θείαν εἰδέναι διάλεκτον, ὡς μουσοτραφής. ἀλλὰ τοῦτο γὰρ τῶν διωνύμων τινὰ μεταχειριζόμενος, τὸ μὲν τῶν ὀνομάτων, θεοῖς. τὸ δὲ, ἀνθρώποις ἀνατίθησιν. ὡς καὶ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ φαίνεται. Ἱστέον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα, τὸ χαλκὶς μὲν, ὡς εὐφωνότερον, θεῖον ὄνομα λέγει. ἀνθρώποις δὲ ὡς μὴ τοιοῦτον, ἀποκληροῖ τὸ κύμινδις. ἴσως δὲ καὶ ὡς οἰκειότερον αὐτοῖς, ὧν ὕπνος κρατεῖ. ἔοικε γὰρ ὁ κύμινδις, κρύμινδίς τις εἶναι, οἱονεὶ κρύψις τοῦ ἰδεῖν, ὅπερ ὕπνῳ οἰκεῖόν ἐστι. διὸ καὶ τοιούτῳ ζώῳ τὸν ὕπνον ἐμόρφωσεν, ὃ τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τῶν κλάδων φασὶ κρύπτειν. τυχὸν δὲ καὶ ψευδοπαρηχούμενον τῷ κοιμήματι, τὸν κύμινδιν ἐνταῦθα παρείληφεν. ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτον παρηχήσεως εἶδος ὡς ἐν ἄλλοις τε δῆλον, καὶ μάλιστα ἐν τῷ, κοίμησε δὲ κύματα δαίμων. ἔτι δὲ ὁ κύμινδις, ἢ ἡ κύμινδις, ἑκατέρως γὰρ λέγεται, οἰκεῖος ὕπνῳ ἐστὶ, καὶ ὡς εἰς ὕπνον φασὶν εὐεπίφορος, καὶ ὡς τὰ πλείω νυκτὸς φαινόμενος. καθὰ καὶ ὁ ὕπνος νυκτὶ συνειλεῖται μυθικῶς τε, ὡς ἐρρέθη, καὶ ἀλληγορικῶς. καὶ δηλοῖ τοῦτο, ἡ περὶ αὐτοῦ ἱστορία. λέγουσα ὅτι ὁ κύμινδις, ὀλιγάκις φαίνεται, οἰκεῖ τε ὄρη. μέγεθος, ὅσον φασσοφόνος ἱέραξ. τὴν ἰδέαν, λεπτὸς καὶ μακρός. κύμινδιν δὲ καλοῦσιν Ἴωνες αὐτόν. οὗτος ἡμέρας μὲν, οὐ φαίνεται διὰ τὸ μὴ βλέπειν ὀξύ. τὰς δὲ νύκτας, θηρεύει ὡς οἱ ἀετοί. καὶ μάχεται πρὸς τὸν ἀετὸν οὕτω σφοδρῶς, ὥστε πολλάκις ἄμφω λαμβάνεσθαι ζῶντας ὑπὸ τῶν νομέων. νοσσεύει δ' ἐν πέτραις καὶ σπηλαίοις. λέγει δὲ ἡ ἱστορία καὶ ὡς μέλας ἐστὶ, χαλκίζων τὴν χροιὰν, ὅθεν καὶ χαλκὶς λέγεται. ὁ δὲ μῦθος, λέγει Ἁρπαλύκην ταύτην εἶναι, ἣ μιγεῖσα Κλυμένῳ τῷ πατρὶ κατὰ βίαν, καὶ ἑψήσασα τὸν υἱὸν Πρέσβωνα, παρέθηκεν αὐτῷ. εἶτα εἰς χαλκίδα μετεβλήθη. ἕτεροι δὲ μυθεύονται ὡς ἐν Χαλκίδι διάγουσαν ὅτι ἄνθρωπος ἦν, καὶ συνελθοῦσαν τῷ Διὶ, ἀπωρνίθωσεν ἡ Ἥρα. ὅτι δὲ ὁμώνυμος λέξις ἡ χαλκὶς, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. καὶ νῦν μὲν, ὀρνέου ἐστὶν ὄνομα. εὕρηνται δὲ καὶ πόλεις οὕτω καλούμεναι, ἡ Συριακὴ, ἡ Θρᾳκία, ἡ κατ' Εὔβοιαν, περὶ ἧς ἴσως καὶ αὐτὴ ὡς ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν ὑπεκρούσθη. περὶ ἣν λαός ἐστι δείκνυσθαι τόπον μυρρίναις θάλλοντα, ὃς ἁρπάγιον ἐκαλεῖτο παρὰ τὸ ἐκεῖθεν ἁρπαγῆναι πρὸς Διὸς τὸ Τρωϊκὸν μειράκιον τὸν Γανυμήδην. δόξοι δ' ἂν ἴσως καὶ ὁ χαλκισμὸς (παιδιὰ δέ τις αὕτη καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι κυβείας εἶδος) ἐκ τῆς χαλκίδος παρωνυμεῖσθαι, οὐκ ἔχει δ' οὕτως, ἀλλ' ἦν ὁ χαλκισμὸς, ὀρθοῦ νομίσματος ἤτοι χαλκοῦ, στροφὴ καὶ σύντονος περιδίνησις. μεθ' ἣν ἔδει τὸν παίζοντα ἐπέχειν ὀρθῷ τῷ δακτύλῳ τὸ νόμισμα εἰς ὅσον τάχος περιϊὸν καταπεσεῖν, καὶ ὁ τοῦτο ἀνύσας, ἐκράτει τὸν χαλκισμὸν, καὶ ἦν νικητής. Γάργαρον δὲ τὸ καὶ ἐν ἄλλοις προδηλωθὲν, οὐ μόνον ἄκρον Ἴδης ὡς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ πόλις Τρῳάδος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἣν αἰολικὴν τινές φασιν εἶναι λέγοντες, καὶ τὴν μὲν πόλιν, θηλυκῶς, ἧς οἱ πολῖται Γαργαρεῖς. οὐδετέρως δὲ τὸ ἀκρωτήριον. ὅτι δὲ Γαργαρεῖς, ἔθνους ὄνομα μιγνυμένου ταῖς Ἀμαζόσιν, ἡ αὐτὴ ἱστορία φησί. περὶ δὲ τὴν ῥηθεῖσαν αἰολικὴν Γάργαρον, τὴν ἐπὶ τῇ ἄκρᾳ τῆς Ἴδης, φασὶ Διότιμον τὸν Ἀδραμυττηνὸν διδάσκειν γράμματα. εἰς ὅν φασιν Ἄρατος εἶπεν, αἰάζω Διότιμον, ὃς ἐν πέτρῃσι κάθηται, παισὶ Γαργαρέων βῆτα καὶ ἄλφα λέγων, καὶ γάργαρα ἄκρα. οἱ δὲ τοιοῦτοι στίχοι, καὶ χρῆσις ἐστὶ τοῦ οὐδετέρως τὸ ἀκρωτήριον λέγεσθαι. καὶ τοῦ Γαργαρεῖς τοὺς τοῦ Γαργάρου πολίτας ὀνομάζεσθαι. Ὅτι δὲ Γάργαρον, ἢ Γάργαρα πληθυντικῶς λέγεται διὰ τὴν ἐκεῖ τῶν ὑδάτων ἀνάδοσιν κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ὡς πολλῶν ἐκεῖ ἀναβρασσομένων καὶ ὡς εἰπεῖν ἀναγαργαριζόντων. καὶ ὅτι γάργαρα διὰ τοῦτο ἁπλῶς ἐπωνόμαζον τὰ πολλά, ὅθεν καὶ ψαμμακοσιογάργαρα ὁ κωμικὸς τὰ πάνυ πολλὰ ἔφη, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὁ δὲ γεωγράφος λέγει καὶ ὅτι Γάργαρον, ἐπ' ἄκρας κεῖται πρὸς τῷ ἰδίως Ἀδραμυττηνὸν λεγόμενον κόλπον, τὸν κλειόμενον ὑπό τε τοῦ δεῖνος τόπου, καὶ τῆς ἄκρας ἐφ' ἧς τὰ Γάργαρα. καὶ προσαγορευομένης Πυρρᾶς ἄκρας. οὗ πλάτος ἀπὸ ἄκρας φησὶν ἐπὶ ἄκραν, διάστημα ἑκατὸν εἴκοσι σταδίων. ἐντὸς δὲ αὐτοῦ, πόλις. ἧς ὑπέρκειται ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν. ὅπου τὰς θεὰς κριθῆναί φασιν ὑπὸ τοῦ Πάριδος. καὶ ὅρα τὴν τοιαύτην Ἀλεξάνδρειαν, οὐκ αὐτῷ μεγάλῳ Ἀλεξάνδρῳ παρωνυμουμένην. ἀλλὰ τῷ ἅρπαγι Πάριδι. ὅτι δὲ ἐν τῷ ῥηθέντι Ἀτραμυττηνῷ κόλπῳ πολλοὶ τῶν Λελέγων ᾤκουν, προδεδήλωται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, Γάργαρον ἄκρον Ἴδης, σαφέστερον πέφρασται τοῦ, Ἴδην λευκόν. ὅτι ὡς εἶδε τὴν Ἥραν ὁ Ζεὺς, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. οἷ' αὐτίκα τοῦ ὥσπερ ὅτε πρῶτόν περ ἐμισγέσθην φιλότητι, εἰς εὐνὴν φοιτῶντε, φίλους λήθοντε τοκῆας. ὅτι δὲ ἡ τῶν στοιχείων θέσις ἀέρος τε καὶ τοῦ ἀνωτέρω αἰθέρος τοῖς τοιούτοις λόγοις ἐμφαίνεται, καὶ ὡς λελαθότως ἐξ ἀναλόγου τινὸς, γάμος τῇ τοιαύτῃ αὐτῶν συναφείᾳ ἐμφαντάζεται, πολλαχοῦ δεδήλωται. ὅμως δ' οὖν τὸ μὴ ἀναφανδὸν τούτους εἰς εὐνὴν φοιτᾶν τὴν ἀρχὴν ἀλλὰ φί-

λοις

λοις λύθοντι τὸ νεῖκος, αἴνιγμά ἐστι τοῦ, καὶ πείνῃ εὐκόσμως διακεκρίσθαι τὰ στοιχεῖα καὶ τὴν οἰκείαν τάξιν λαχεῖν, οὕτω μὲν προσῳκειῶσθαι τὸν δία τῇ ἥρᾳ. δυνάμει μέντοι ὡς τὰ πολλὰ, ὅπερ ὁ μῦθος λάθρην καλεῖ. ὡς εἰ ἐπίκρυψίν τινα καὶ κλοπὴν, ὡς ὕστερον ἔχομεν κατὰ φύσιν ταχθέντα. ἤγουν τοῦ, τὴν μὲν, ὑποκεῖσθαι, τὸν δὲ, ὑπερκεῖσθαι. μετὰ γάρ τοι τὴν εὐκοσμίαν καὶ τὴν ταρτάρωσιν τῶν ἀλληλοσπαρημένων ἑστάτων, φανερὰ ἡ ὁμιλία καὶ ἐμφανῶς ἐναργὴς ἡ τοῦ διὸς καὶ τῆς ἥρας. ἣν ὁ παλαιὸς λόγος οὐκέτι εἰς κρυφαῖον, ἀλλὰ πασίδηλον γάμον θεωρεῖ. καλῶς δὲ τὴν δύναμιν ὁ μῦθος εἰς τὸ λανθάνειν μετείληφε. κοινὸν γάρ πως ἐν ἀμφοῖν τὸ μὴ εἶναι. οὔτε γὰρ ἡ κατὰ τὸ εἶναί τι δύναμις, ἀεὶ ἐνέργειά ἐστιν. οὔτε τὸ λανθάνειν, ἀφίησι γνωστὸν εἶναι τὸ ὄν. καὶ ἄλλως δὲ, ὥσπερ τὸ δυνάμει, οὕτω καὶ τὸ ἐν τῷ λανθάνειν, ἐκφανθείη ἄν ποτε. καὶ τοιοῦτον μέντοι τοῦτο. ὁ δὲ φλύαρος μῦθος, προστίθησι τοῖς κατὰ τὸν δία καὶ τὴν ἥραν, καὶ τοιαῦτά τινα. ὅτε ὅτι κρόνος ἐταρταρώθη, ἐξεδόθη τῷ διῒ παρὰ τηθύος καὶ ὠκεανοῦ ἡ ἥρα, ἐγκύμων μὲν οὖσα, ὡς παρθένος δὲ ὑπονοουμένη. τεκοῦσα δὲ τὸν ἥφαιστον, προσεποιήσατο δίχα μίξεως τεκεῖν, καὶ κηδαλίωνι τῷ ναξίῳ ἐκεῖνον παρέδωκε διδάξαι χαλκευτικήν. ἕτεροι δὲ, ἐν σάμῳ λάθρα διαπαρθενευθῆναι αὐτὴν φασίν. ὅθεν σάμιοι, κατὰ ζῆλον ἥρας λάθρα ταῖς παρθένοις συγκοιμίζουσιν, εἶτα φανερῶς τοὺς γάμους θύουσι. καὶ τοῦτο μὲν καινοτοπίαν ἔθους ἐπισύρεται μόνην. λαγνείας δὲ, οὐκ ἔχει σαφοῦς. ἡ δὲ παρὰ τῷ γεωγράφῳ ταναΐτις δαίμων, λίαν ἀπεναντίας πέπηγε τῇ ἥρᾳ. ἥτις ἄλλοις τε ἐτιμᾶτο, καὶ ἀνιερώσει παρθένων φησὶν ἐπιφανεστάτων. ἔνθα καταπορνευθεῖσαι, εἶτα πρὸς γάμον ἐδίδοντο, οὐδενὸς ἀπαξιοῦντος τῇ τοιαύτῃ συνοικεῖν. ἔστι δὲ ἀσεβῶς εἰπεῖν, ὡς τοιούτοις ἐοίκασιν, οὐ μόνον οἱ τὰς ἐξ ὁμηρικῶν θεῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ τὰς ἄλλως ἐκ μεγιστάνων φθαρείσας λαμβάνοντες. ἄλλοι δὲ μυθεύονται ὅτι ἐξ εὐρυμέδοντος ἑνὸς τῶν τιτάνων, ἔτεκεν ἡ ἥρα τὸν προμηθέα παρθένιον. γνοὺς δὲ ὁ ζεὺς, τὸν μὲν εὐρυμέδοντα ἐταρτάρωσε. τὸν προμηθέα δὲ ὕστερον προφάσει τοῦ πυρὸς ἐν καυκάσῳ ἀνασκολοπίσας, προσεπασσάλευσε. Τὸ δὲ πυκινὰς φρένας, ἔστι μὲν σεμνότερον τοῦ ἁπλῶς νόον εἰπεῖν, ἔχει δέ τι οἰκτροῦ. ὡς οἷα τοῦ ποικιλτοῦ δ' ἔνδον ἠρτημένου εἰ τὰς τοιαύτας φρένας δολοφρονέουσα ἡ ἥρα ἠπάτησε. διὸ καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, χρῆναι δεδιέναι τὸ τῶν παθῶν κρατεῖν, εἰ καὶ ζεὺς ὁ παγκρατὴς πάθει νικηθεὶς, ζημιοῦται τὴν ὄνησιν, ἣν ἀγρυπνῶν, προσεποιήσατο ἄν. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ ἐν οἷς ἀνακοινοῦται δῆθεν ἡ ἥρα τῷ διῒ τὴν εἰς ὠκεανὸν ἄφιξιν, νομοθετεῖν φασὶν Ὅμηρον ταῖς γυναιξὶ, ποιεῖσθαι τὰς ἐξόδους συγχωρούντων ἀνδρῶν. εἰ δὲ τοιοῦτον ὁ λογοποιούμενος ἔρως, καὶ οὕτως ἀνατετάρακται τὰ ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν προσώποις, καὶ δεινὰ ποιεῖ, καλῶς ἄρα ὑπομνηματογραφῶν ὁ μῦθος ἀπεψηφίσθη ὑπὸ θεῶν ἔφη τὸν ἔρωτα. καὶ ἀποκοπῆναι μὲν τὰ πτερὰ ἵνα μὴ πέτηται εἰς οὐρανὸν πάλιν. τὰς δὲ κατ' αὐτοῦ πτέρυγας, δοθῆναι τῇ νίκῃ φορεῖν ὡς οἷα σκῦλον περιφανὲς ἀπὸ τοῦ πολεμίου. διὸ καὶ εὔβουλος, οὐ κατὰ τὸν μῦθον μὲν, ἄλλως δὲ σεμνότερον, ἀποστερεῖ πτερῶν τὸν ἔρωτα, ὡς οὔτε κοῦφον, οὔτε ῥᾴδιον ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον, βαρὺν δὲ κομιδῇ. καὶ ἄλεξις δέ φασι κωμικὸς ποιητὴς καὶ αὐτὸς, οὐ τὸν ἔρωτα πέτεσθαι λέγει, ἀλλὰ τοὺς ἐρῶντας. πολλὴν ἐκεῖνος ἐνταῦθα κρύπτων ἔννοιαν. ἧς κεφάλαια, τὸ καὶ ἄλλως πέτεσθαι τοὺς ἐραστὰς ἀπὸ ἄλλων εἰς ἄλλα νοήματα. καὶ ταχὺ ἐκ τούτων εἰς ἕτερα μεταπηδᾶν. καὶ τὸ ἀφραίνειν δὲ καὶ οὕτως ἀστατεῖν. ὧν ἐκ τοῦ μὲν, ἀστάθμητοι λέγονται οἱ μὴ σταθεροί. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου, οἱ πετόμενοι. Τὸ δὲ ἀμφεκάλυψεν, ἐκ μεταφορᾶς ἐῤῥέθη δικτυωδῶν ἀρκύων, αἳ ὀρνίθων καταπετασθεῖσαι, συλλαμβάνουσιν αὐτοὺς ἔσω καὶ καλύπτουσι. τοιοῦτον καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, μαλακὸν περὶ κῶμα ἐκάλυψε. καὶ τὸ, νέφος ἀμφικαλύψω, καὶ μάλιστα τοῦτο. ἀφ' οὗ καὶ εἶδος δικτύου, νεφέλη. ὡς οἱ τοῦ κωμικοῦ ὄρνιθες δηλοῦσιν ἐν τῷ, μὰ νεφέλας, μὰ παγίδας, αἳ δὴ νεφέλαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, νέφος ἀμφικαλύψω ὅ ἐστιν ἐπιθήσω, σκεπάσω, καταπετάσω, καλύπτειν ἂν ὄρνις λεχθεῖεν. ἔστι δ' εἰπεῖν, καὶ ὅτι καθὰ νέφος ἥλιον, οὕτω καὶ ἔρως τὸν ἐν τῷ διῒ ἥλιον νοῦν ἀμφεκάλυψεν. Ὅτι πολλαχοῦ κεῖται καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ, τόδ' ἱκάνειν. ὅμοιον ὂν τῷ, τῇδε ἱκάνειν. καὶ ἔστι τοῦτο μὲν, ἀττικὸν κοινότερον. τὸ δὲ ἕτερον, ποιητικώτερον. ἔλλειψιν δὲ ἔχει καὶ ἄμφω. τὸ μὲν γὰρ ποιητικὸν βούλεται εἰπεῖν, ἐς τόδε τὸ δῶμα, ἢ τὸ χωρίον ἱκάνειν. τὸ δὲ κοινόν. ἐν τῇδε τῇ ὁδῷ ἱκάνειν, ἢ τῇ γῇ, ἢ τοιοῦτόν τι. χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος ἐνταῦθα τὸ, ἥρη, ποῖ μεμαυῖα ἢ τίπτε μεμαυῖα τόδ' ἱκάνεις; Οἷς ὁ δοκῶν συμπορεύειν, εἴπερ ἂν τὸ, ἵκανε δ' ἐν παρεάσει τῶν κ' ἐπιβαίνεις.

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια ἥρη.
Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης,
Ὠκεανόν τε θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα τηθύν.
Οἵ μ' ἐν σφοῖσι δόμοισιν ἐΰ τρέφον ἠδ' ἀτίταλλον.
Τοὺς εἶμ' ὀψομένη, καί σφ' ἄκριτα νείκεα λύσω.
Ἤδη γὰρ δηρὸν χρόνον ἀλλήλων ἀπέχονται,
Εὐνῆς καὶ φιλότητος, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.

Ὅτι στίχοι ἐξ ἐνταῦθα κεῖνται ταυτολογικῶς, ὡς Ὁμήρῳ σύνηθες, ἐκ τῶν ἤδη ῥηθέντων πρὸς τὸν ὕπνον περὶ ὠκεανοῦ καὶ τηθύος ὀκτὼ στίχων. ὧν ἡ ἀρχὴ μὲν, τὸ, εἶμι γὰρ ὀψομένη. τέλος δὲ, τὸ, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ. παρεάθησαν δὲ δύο στίχοι ἐκεῖθεν ὡς μὴ ἀναγκαῖοι ἐνταῦθα πάλιν

Ἵπποι δ' ἐν πρυμνωρείῃ πολυπίδακος Ἴδης
Ἑστᾶσ', οἵ μ' οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν.
Νῦν δὲ σεῦ εἵνεκα δεῦρο κατ' οὐλύμπου τόδ' ἱκάνω,
Μήπως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ
Οἴχωμαι πρὸς δῶμα βαθυῤῥόου ὠκεανοῖο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Ἥρη, κεῖσε μὲν ἔστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι.
Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε.
Οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε.
Οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην ἰξιονίης ἀλόχοιο,
Ἡ τέκε Πειρίθοον, θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον.
Οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου ἀκρισιώνης,
Ἡ τέκε Περσῆα, πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν.
Οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο,
Ἡ τέκε μοι Μίνωτε καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν.
Οὐδ' ὅτε περ Σεμέλης, οὐδ' Ἀλκμήνης ἐνὶ θήβῃ,
Ἡ ῥ' Ἡρακλῆα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
Ἡ δὲ Διώνυσον Σεμέλη τέκε, χάρμα βροτοῖσιν.
Οὐδ' ὅτε Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.
Οὐδ' ὁπότε Λητοῦς ἐρικυδέος. οὐδὲ σεῦ αὐτῆς.
Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

παλιλλογηθῆναι, ἀντὶ δὲ τοῦ, εἶμι γάρ, κεῖται ὧδε τὸ ἔρχομαι, ἐπεὶ οὐκ ἦν ἐνταῦθα τὸ ποθεν· εἶ γὰρ συνδέσμου. Ὅτι ὥσπερ ἀκρώρεια ἡ ἀνωτάτω τοῦ ὄρους ὑπεροχή, οὕτω πρυμνώρεια πολυπιδάκου Ἴδης, τὸ πρυμνὸν ἤτοι τὸ κατωτάτω αὐτῆς ἄκρον. οἵπερ εἰσὶν ἀκριβῶς πόδες ὄρους. ὅρα δὲ ὡς πρὸ ὀλίγου μὲν, πολυπίδαξ πολυπίδακος ἐκλίνετο, ἐνταῦθα δὲ τῆς τοιαύτης κλινικῆς ἀναχωρήσας εἰς εὐθεῖαν, τὸ πολυπιδάκου Ἴδης προσανέκειται. Ὅτι δίδοται ὕλις τῷ μυθου ἵπποις, ὡς διὰ θαλάσσης θεῖν. ἤδη γὰρ καὶ νῦν σπουδομένη καὶ νῦν ἀκολούθως οἷς προείρηκε, φησὶν, ὡς οἱ αὐτῆς ἵπποι ἐν πρυμνωρείᾳ Ἴδης ἑστᾶσιν, οἵ με φησὶν οἴσουσιν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. εἴη δ' ἂν ἥρας ὅ ἐστιν ἀέρος ὄχημα, τὰ ἐκ πρυμνωρειῶν καὶ τοιούτων τινῶν ἀναθυμιώμενα δηλαδὴ τὴν περὶ αὐτὰ ὑγρότητα. τραφερὴ δέ, ἡ κατὰ τὸ κοινὸν ἡ τρέφουσα τὰ κατ' αὐτὴν δηλαδὴ ὡς καὶ ἡ θάλασσα τὰ περὶ αὐτήν, ἢ καὶ ἄλλως παρὰ τὸ τρέφω τὸ πήγνυμι, ἡ εὐπαγὴς καὶ στερρὰ καὶ διαστελλομένη οὕτω τῆς ὑγρᾶς. Ὅτι ὁ δεδιώς τινα, καὶ μὴ ἔχων ἀσυντάκτως ὑποχωρῆσαι, προσφυῶς ἂν εἴποι πρὸς ἐκεῖνον τὸ, νῦν δέ σευ εἵνεκα δεῦρο τόδ' ἱκάνω, μή πως μοι μετέπειτα χολώσεαι, αἴκε σιωπῇ οἴχωμαι. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ, τόδ' ἱκάνω, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, κατὰ τὸ τόδε δηλαδὴ τὸ χωρίον. τὸ δὲ ἐφεξῆς τὸ, κεῖσε μέν ἐστι καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι, νῦν δ' ἄγε, κώλυμά ἐστι μελετωμένης ὁδοῦ. Ὅτι τὸ ἔρος αἰολικὸν διὰ συνεσταλμένου τοῦ ο, ἐνταῦθα κεῖται παρά γε τῷ ποιητῇ, ἀφ' οὗ καὶ ἂν ἔρον κλίνομεν. εἰπὼν δὲ τῇ ἥρᾳ ὁ ζεὺς, ὡς ἄγ' ἐν φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντες, ἐπάγει. οὐ γάρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος, οὐδὲ γυναικὸς, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. Καὶ ὅρα ὅπως ἔφρασε βίαν ἔρωτος. καὶ ὡς οὐ μόνον ἐπὶ βρώσεως ὁ ἔρος παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλης ὁμιλίας. οἱ μέντοι ἀττικοὶ τὸ ἔρως ἐκτείνουσιν. οἱ δὲ μῦθοι, καὶ θεὸν αὐτὸν ἀναπλάττονται, πτεροῖς αἰρόμενον, καὶ τόξῳ βάλλοντα, καὶ λαμπάδι φλέγοντα. ὁ δὲ κωμικός φασιν Ἄλεξις, εὐθυβολώτερον ἐπιβαλὼν, λέγει, καί μοι δοκοῦσιν ἀγνοεῖν οἱ ζωγράφοι τὸν ἔρωτα. συντομώτερον δ' εἰπεῖν, ὅσοι τοῦ δαίμονος τούτου ποιοῦσιν εἰκόνας. ἔστι γὰρ οὔτε θῆλυς, οὔτ' ἄρσην. πάλιν, οὔτε θεὸς, οὔτ' ἄνθρωπος, οὔτ' ἀβέλτερος, οὔτ' αὖθις ἔμφρων, ἀλλὰ συνηνεγμένος πανταχόθεν, ἐν τύπῳ πόλλ' εἴδη φέρων. ἡ τόλμα μὲν γὰρ, ἀνδρός. ἡ δειλία δὲ, γυναικός. ἡ δ' ἄνοια, μανίας. ὁ δὲ λόγος, φρονοῦντος, καὶ τὰ ἑξῆς. ἃ δὴ καὶ τῇ ἥρᾳ ἐμφαντάζονται. τολμᾷ μὲν γὰρ, ἀνδρικῶς. ὕστερον δὲ, δειλιᾷ. καὶ λαλεῖ μὲν πιθανὰ τῷ διῒ ἀνδρὶ, ὁμιλῶν πρὸς τὸν ὀρθὸν, εἰ καὶ μὴ μαίνεται αὐτὴ κατ' ἐπιθυμίαν ἐπίσης τῷ διΐ. ἔχουσα καὶ αὐτὴ εἰπεῖν, ὡς ἐρωτικὴ μέν εἰμι, ὁμολογῶ. ἐρωτομανὴς δὲ, οὔ. ὅτι δὲ ἡ ῥηθεῖσα κατὰ μανίαν ἄνοια πολλαχοῦ τῷ ἔρωτι ἐπακολουθεῖ, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, δῖα ἐπεμήνατο ἄντεια. Τὸ δὲ θεᾶς οὐδὲ γυναικὸς, οὐ κατὰ γένος θηλυκὸν ἀντιδιαιρεῖ. δῆλον γὰρ ὡς καὶ τῷ διῒ τὰς ὑπ' αὐτοῦ γενομένας ἐξ ἔρωτος, γυναικῶς συγκατακλίνει ὁ μῦθος. οὐκοῦν κατὰ τὸ θῆλυ γένος ἡ ἀντιδιαίρεσις αὕτη, ἀλλὰ κατὰ τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον εἶδος. ὡς ἐπὶ ῥοδῶν ὄντων τῶν τε μυθευομένων ἐν θεοῖς θεᾶς, καὶ τῶν ἐν ἀνθρώποις γυναικός. Τὸ δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι περιπροχυθεὶς ἐδάμασσε. περίφρασίς ἐστι καὶ παράφρασις τοῦ, πυκινὰς φρένας ἀμφικάλυψεν. ὥσπερ καὶ τὸ περιπροχυθεὶς, καθ' ὁμοιότητα ἐῤῥέθη τοῦ ἀμφιχυθείς. ἐνταῦθα δὲ διήγησιν ἐρωτικὴν ἐκθεὶς ὅμηρος, ἱστορίας ἐγκαταμίγνυσι τῷ ἀκράτῳ μύθῳ, μυθικὰ ἐπὶ τὸ πλεῖστον συνώσμα διηγήματα. ἐν οἷς ὁ ζεὺς δεικνὺς ἑαυτὸν ἀξιέραστον, παρατίθεται πολλοὺς ἔρωτας ἑαυτοῦ. τὸν

μὲν, ὁμογενεῖς. τοῦτο δὲ, καὶ ἐπὶ θνηταῖς γυναιξί. ταῦτα δὲ λέγει, ὡς οἷα κλαπεὶς ἤδη τὸν νοῦν ὑπὸ τοῦ κεστοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐφ' οἷς οὐκ ἔδει σεμνυνόμενος ἀφιλῶς καὶ ἁπλῶς ἐρῶν. διὸ καὶ τὸ τῶν ὀδόντων ἕρκος ἀνοίξας, ἀφίησι φεύγειν ἐκεῖθεν λόγους οὐκ εὐγενεῖς, ἐρωτικὰ παθὼν ἄλλως. ἀνὴρ γὰρ, φιλεῖν μὲν τὴν ἰδίαν ἄκοιτιν καὶ ἀγαπᾶν καὶ ὁμονοητικῶς ἔχειν πρὸς αὐτὴν ἢ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον, λέγοιτο ἄν. ἐρᾶν δὲ, οὔ. ἔρως γὰρ, τῶν μὴ ἐν ἐξουσίᾳ μὴ δὲ ἐφ' ἡμῖν, ἐπιθυμίας ἂν ὑπερβολὴ ἐστὶ τῶν μὴ πάνυ παρ' ἡμῖν ὄντων. εἰ δὲ παρ' Ἡροδότῳ ἐρᾶν ὁ Κανδαύλης τῆς οἰκείας λέγεται γυναικὸς, ἀλλὰ κακὸν ἐκεῖνος ἔπαθεν ὃ ἐντεῦθεν ἱστορεῖται. ὅπερ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἔνδοξον ἂν πείσεται τῆς Ἥρας ἄρτι ἐρῶν ὡς ἐξ ὑπαρχῆς ποτε, ἀλλ' ἀποσφαλεῖται τοῦ οἰκείου σκοποῦ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι καλλωπίζων τὸ ἐρωτικὸν τοῦτο χωρίον ὁ ποιητὴς εὐειδεῖ σχήματι τῷ τῆς ἄρσεως, ἤγουν τῷ τῆς ἀρνήσεως ἀποφαντικῶς, ἐννεάκις χρᾶται αὐτῷ. ποτὲ μὲν, στρογγυλώτερον φράζων. ποτὲ δὲ, καὶ ἄλλως. οὐ γὰρ πώποτέ με φησὶν, ἔρος περιπλασθεὶς τοιοῦτος. οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο. οὐδ' ὅτε περ Δανάης, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐπίτηδες ἐπιμείνας τοιούτῳ λαμπρῷ σχήματι, ὥσπερ καὶ τῇ λέξει τοῦ ἔτικτε, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸ πολλάκις ὁμοιοσχημόνως φησὶν. δὶς, ἣ τέκε Πειρίθοον, ἣ τέκε Περσῆα, ἣ τέκε Μίνω. καὶ τούτοις μὲν οὕτως ἐπέμεινε. Τὸ δὲ ἠρασάμην ἅπαξ ὡς δι' ἐπιτροχικῶς εἰπὼν, ἀφῆκεν ἑκάστοις ἐν τοῖς ἑξῆς νοηθῆναι αὐτὸ ἀπὸ κοινοῦ, ἐντραπεὶς τὸ τοῦ ἐρᾶν ὄνομα, καὶ μὴ θελήσας ἐπιμεῖναι καὶ αὐτῷ. ὑπομνήσας δὲ μόνον αὐτοῦ πρὸς τὸ τέλος ἐν τῷ, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. οὕτω καὶ ἐπιμένειν καιρίως οἶδεν ὁ ποιητὴς, καὶ αὖθις ἐλλιπῶς τοὺς λόγους προάγειν ἐν δέοντι. Πάνυ δὲ καὶ ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τῇ συνήθει ποικιλίᾳ ὁ ποιητὴς ἐπλεόνασεν, ἐπικαλύπτων τὸ αἰσχρὸν τεχνικοῖς θεωρήμασιν. ἡ δὲ ποικιλία, τοιαύτη τις, ὡς ἐκ πολλῶν ὀλίγα εἰπεῖν. θεὰς μὲν, ὀλίγας ὁ Ζεὺς μετρεῖ, Δήμητραν γὰρ καὶ Λητώ. θνητὰς δὲ, πλείονας. καὶ οὓς μὲν ἐγέννησαν αἱ θεαὶ, οὐ λέγει. οὓς δὲ ἐγέννησαν αἱ θνηταὶ, ἀπαριθμεῖται σαφῶς. καὶ τὰς μὲν θνητὰς ἐρωμένας, ἄνευ ἐπιθέτων προάγει, δίχα τῆς Δανάης, αὐτὴν γὰρ μόνην καλλίσφυρον ὀνομάζει. τὰς δὲ μὴ θνητὰς, ἐπιθέτοις κοσμεῖ. καλλιπλόκαμον μὲν ἄνασσαν εἰπὼν τὴν Δήμητραν. ἐρικυδέα δὲ τὴν Λητώ. οὕτω δὲ καὶ τοὺς ἐκ τῶν θνητῶν παῖδας, σὺν ἐπιθέτοις προάγει δίχα τοῦ Μίνωος, ὡς τῷ ἀδελφῷ συλληφθέντος Ῥαδαμάνθυϊ. φησὶ γάρ. Πειρίθοον θεόφιν μήστωρ' ἀτάλαντον, περὶ οὗ καὶ ἡ ἄλφα ῥαψῳδία δηλοῖ. Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν. Μίνω καὶ ἀντίθεον Ῥαδάμανθυν. Ἡρακλῆα καρτερόφρονα. Διόνυσον χάρμα βροτοῖσι, διὰ τὸ δοτῆρα τοῦ οἴνου γενέσθαι. ἔτι κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν τοιούτων διηγημάτων, μίαν ἐκτίθεται μητέρα καὶ ἕνα παῖδα. οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχοιο, ἣ τέκε Πειρίθοον. οὐδ' ὅτε περ Δανάης καλλισφύρου Ἀκρισιώνης, ἣ τέκε Περσῆα. εἶτα, μίαν ἱστορεῖ δύο γεννήσασαν. οὐδ' ὅτε Φοίνικος κούρης τηλεκλειτοῖο, ἣ τέκε μοι τὸν Μίνωα καὶ ἀντὶ τοῦ Μίνω, καὶ τὸν Ῥαδάμανθυν. εἶτα μητέρας ὁμοῦ δύο ἐν ἑνὶ στίχῳ τίθησι, Σεμέλην τε καὶ Ἀλκμήνην, ὧν δύο παῖδες. Ἀλκμήνης μὲν, Ἡρακλῆς. Διόνυσος δὲ, Σεμέλης. εἶτα δύο ἄλλας, Δήμητραν καὶ Λητώ, ἐν στίχοις δυσίν. ἐξ ὧν, ὡς καὶ προερρέθη, οὐ λέγει τίνες ἐγένοντο, ἵνα μὴ λυπήσῃ φασὶ τὴν Ἥραν ἐν καιρῷ τοιούτῳ, Ἀπόλλωνος τοῦ Λητοΐδου μνησθεὶς ὃς Ἀχαιοῖς ἀντιφέρεται οὓς ἡ Ἥρα φιλεῖ. ἔτι, πασῶν ἂν εἴποι. δύο μέν τινας οὐ λέγει πρὸς ὄνομα. οὔτε γοῦν τὴν τοῦ Πειρίθου ὀνομάζει μητέρα, οὔτε τὴν τοῦ Μίνωος καὶ Ῥαδαμάνθυος. τὰς δὲ λοιπὰς, ἐξ ὀνόματος καταλέγει. προτίθησι δὲ τῶν ἀθανάτων τὰς θνητὰς γυναῖκας, ἵν' εὐτάκτως προερχόμενος εἰς τὴν Ἥραν ἐν τέλει, ὡς σέο νῦν ἔραμαι, ταῖς μὴ θνηταῖς συνάψῃ αὐτήν. καὶ μὴ ὑποτάξῃ θνηταῖς γυναιξὶ τὴν ἀθάνατον. ἢ καὶ ἄλλως, ἀπὸ τῶν μικροτέρων ἐρωμένων ἐπὶ τὰς μείζους προϊών. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγουσιν, ὡς τοῦτο ποιεῖ, ἀπὸ τοῦ δριμυτέρου καὶ μείζονος ἀρξάμενος ἔρωτος, τοῦ τῶν θνητῶν δηλαδὴ, καὶ κατασκευάζουσι πιθανῶς ἐκεῖνοι τὸν λόγον ὡς αὐτοῖς βουλητόν. οἷς εἰς κατασκευὴν, συμβάλλεται καὶ ἡ ἐνάργεια, πολλοὶ γὰρ ὑπαχθέντες ἔρωτι, δουλίδας προτιμῶνται τῶν εὐγενῶν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κατάλογόν τινα ἡρωΐδων ἐνταῦθα, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, ποιεῖ Ὅμηρος. καὶ ταῖς περὶ αὐτῶν ἱστορίαις συντομώτατα ἐπιτρέχει. ὃ δὴ ὁ Λυκόφρων ἐκ τούτου ἐκέρδανε. ποιεῖ δὲ τὸ τοιοῦτον ἐπίτροχον Ὅμηρος, τόν τε ἀκροατὴν πολυμαθῆ ποιῶν, καὶ οὐδὲ πέρα τοῦ μετρίου τοῖς περιέργοις ἐμφιλοχωρῶν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῶν παλαιῶν εἰπόντων ὡς ἡ ποιητικὴ ἕξις. ἢ καὶ οὐσία, συνέστηκεν ἐξ ἱστορίας καὶ διαθέσεως καὶ μύθου. καὶ ὡς τῆς ἱστορίας μέν ἐστιν, ἡ ἀλήθεια, ὡς ἐν νεῶν καταλόγῳ ποιεῖ Ὅμηρος. τῆς δὲ διαθέσεως, ἐνέργεια ὡς ὅταν μαχομένους εἰσάγει. μύθου δὲ, ἡδονὴ καὶ ἔκπληξις. τὰ μὲν προσεχῶς πρὸ τοῦ χωρίου τούτου ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἀκράτως ἦσαν μῦθοι. τὰ δὲ ἐφεξῆς μετὰ τὸν τοῦ Διὸς ὕπνον, διάθεσιν δραστηρίου μάχης ἔχουσι. τὰ δὲ μεταξὺ ταῦτα, ἱστορίαις καὶ μύθοις κέκραται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ῥαπιόμενον συνθέντες, δύναται μὴ μόνον δηλοῦν τὸ περιφθαρμένον κοινότερον, ἀλλὰ καὶ ἄλλως φιλοσοφώτερον αὐτὸ δὴ τὸ ῥαπώμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ ῥέπω. οἷα τῶν κατ' ἔρωτα παθῶν, τρέπειν δυναμένων καὶ ἐξιστᾶν τῶν σπουδαιοτέρων ἐνεργειῶν. Τὸ δὲ ἠρασάμην, ἀνάλογον μὲν, ἀκριβὲς δὲ τοῖς λογογράφοις γράφειν ἐθέλουσι. Τὸ δὲ Ἰξιονίης, κτητικὸν ὂν, μὴ γράφειν δὲ διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημειῶδές ἐστι καὶ αὐτὸ διὰ τὴν τοῦ διχρόνου παράληξιν, καθὰ καὶ ὁ Αἰπύτιος τύμβος καὶ τὰ ἄλλα τὰ προσεσημειωμένα. ὧν τῆς γραφῆς αἴτιος, ὁ ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ ἀναγκαῖος δακτυλισμός. τῷ τοιούτῳ δὲ χαρακτῆρι, τουτέστι τῇ ἐκ τῆς ει διφθόγγου ἀπελεύσει τοῦ ι, συντακτέον πρὸς ἄλλοις οὐκ ὀλίγοις, καὶ τὸ σείω, σῖτος. εἰλῶ, ἴλιγγος. εἴρω, ἶρις. καὶ ἶρος τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ κύριον. ἔτι δὲ καὶ τὸ σίλουρος, καὶ τὰ συνκάμινα, ὑπὲρ ἀλ-

νὺς ὁ εἰπών. σίλουρον μὲν, ἰχθὺν αὐτὸν αἰγύπτιον, γίνεσθαι παρὰ τὸ σείειν τὴν οὐρὰν συχνά. συνάμιννα δὲ, διὰ τὸ σύνων ἅμα μένειν εἶναι. τοῦ πιστοῦ δὲ λόγου καὶ τὸ ἀλγινοεῖς, ἐκ τοῦ ἀλγεινός. καὶ τὸ ἰκόνιον, ἐκ τοῦ εἰκόνος. Ὅρα δὲ ὅτι τὸν τοῦ ἰξίονος πειρίθοον οὐδὲν ἐκώλυσεν ἡ πρόσθεν κακία, γενέσθαι μήστωρα θεοῖς ἀτάλαντον. διό περ ὁ μῦθος, διὸς αὐτὸν υἱὸν, ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, ἰξίονος. ὃν πρῶτον φόνον τοῦ μεγάλου κακοῦ κατάρξαι φασί. καὶ ἥρας δὲ πλάττουσιν αὐτὸν ἐρασθῆναι, καὶ νεφέλῃ συνελθεῖν, ἀφ' ἧς ὁ τῶν κενταύρων ἀπέριττ(?) ἄθεσμος κένταυρος. καὶ ἐν ᾅδου δὲ τροχῷ φασι προσδεθέντα κολάζεσθαι. περὶ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. Ὅτι δὲ πολλαχοῦ χαίρει Ὅμηρος ἐκ καλλισφύροιο λέγειν γυναῖκας περιεργαζόμενος τοὺς καλοὺς πόδας ὡς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀργυρόπεζα. καὶ οἱ μετ', ταινόσφυρος ὅ ἐστι λεπτόσφυρος, ὀρθόσφυρος, δῆλόν ἐστι. Τοῦ δὲ ἀκρισιώνη, τοιοῦτος ὁ κανών. ἀπὸ τῶν εἰς ος καθαρῶν κυρίων ὀνομάτων, γίνονται θηλυκὰ πατρωνυμικὰ διὰ τοῦ ωνη. δῖον, ἐκ τοῦ ἀκρίσιος, ἀκρισιώνη, ἡ τοῦ ἀκρισίου. ἀπὸ δὲ τῶν μὴ καθαρῶν, διὰ τοῦ ινη, ὡς ἀδραστίνη, ἡ τοῦ ἀδράστου. Περὶ δὲ τοῦ περσέως, πλατεῖα ἱστορία κεῖται παρὰ πινδάρῳ. νῦν δὲ τοσοῦτον ῥητέον, ὅτι σεμνότερον ἡρακλέους τὸν περσέα ἐς ὁδὸν(?) δεικνύων, φησὶν ὡς οὐκ ἔστιν ἐπωνυμία τοῦ περσέως δημία πατρὸς θνητοῦ, ὥσπερ τοῦ ἡρακλέους, ἀμφιτρύων. καὶ ἔτι τὸν τοιοῦτον περσέα πλείω ἡρακλέους ἀγαθὰ κατεργασάμενον, οὐ τυχεῖν δόξης φασί, διότι διόνυσον ἀιελὰν(?) εἴς τινα λίμνην ἐνέβαλεν. οὗτος δὲ ὁ μῦθος, οὐδὲν ἀπέοικε τοῦ κατὰ τὸν λυκοῦργον. ὃς διώκων τὸν διόνυσον, ἠνάγκασε κατὰ θαλάσσης ἅλλεσθαι, ὡς προδεδήλωται πρὸ τούτων. ἔνθα καὶ εἰς οἶνον ἀλληγορεῖσθαι τὸν διόνυσον ἐρρέθη. ἀφ' οὗ καὶ τὸ διονυσιάζειν, συμποσιακὴ λέξις παρὰ πλάτωνι. δῖον, πάντα τὸν βίον ἐδιονυσίαζεν, ἤγουν περὶ οἶνον ἐσχολεῖτο. ἡ μνεία δέ τις γέγονε τῶν περὶ ἐκεῖνον. αἱ βασσάραι μὲν ἐλέγοντο, καὶ λυδαὶ, καὶ μανίται, καὶ μιμαλλόνες. δαιμόνιά τινα τεθεῖναι αὐτοῦ. εἰς ἀμπέλους δὲ ἀλληγορικῶς μεταλαμβάνονται. τάς τε τρίχας καταχεχυμέναι, καὶ ἄλλα τινα ποιοῦσαι φίλα τῷ οἴνῳ διονύσῳ, κιττῷ φασι στεφανούμεναι καὶ ἀμπέλῳ. καὶ κατέχουσαι χερσὶν αἱ μὲν ἐγχειρίδια. αἱ δ', ὄφεις. ἔστι δὲ πρὸς αἴνιγμα τοῦ καὶ θηριώδεις καὶ φονικοὺς εἶναι τοὺς μεθύοντας. τοῦ δὲ κατ' οἶνον, ὡς εἴρηται, διονύσου, μίμηται φασὶ καὶ τίμιοι οἱ μετ', βαρὺν βουπλῆγα τομώτερον ἢ λυκόοργος, ὃς ῥα διονύσου ἀελθμοπότας(?) ἐπίκοπτεν. εἰ δὲ βασσάραι μὲν αἱ εἰρημέναι τοῦ διονύσου τροφοὶ, διὰ τὸ βάσιν ἐπ' ἄρα ποιεῖσθαι διὰ τὸ μανιῶδες, λυδαὶ δὲ, ἢ τοπικῶς καθὰ καὶ μανίται ὡς μακεδονικαί. ἢ καὶ ἄλλως οἷα ἀπὸ μέθης ἔκλυτοι. μιμαλλόνες δὲ κατὰ τὴν παρὰ λυκόφρονι ἔννοιαν, ἄλλου ταῦτα λόγου. Τὸ δὲ ἀριδείκετον ἀνδρῶν, ὅτι διὰ τὴν ἀρι ἐπίτασιν ἔχει τὴν κατὰ γενικὴν σύνταξιν, καὶ ἑτέρωθι δεδήλωται. φοίνικος δὲ κούρη καὶ κασσιεπείας, εὐρώπη. ἧς καὶ διὸς, μίνως καὶ ῥαδάμανθυς. οὕτω κληθεὶς αὐτὸς, ἐπεί φασιν ἡ μήτηρ ἐμάνθανε τότε(?) πάνυ ἐρωτικῶς διετέθη περὶ ῥόδα, ἅπερ ὁ αὐτὴν ἁρπάσας ταῦρος προΐσχετο. καὶ μὴν ἕτεροι κρόκον ἐκεῖνον ἔφασαν τὸν μνηστῆρα(?) προβάλλεσθαι. Περὶ δὲ τούτων, καὶ ὅτι λῃστρικός τις ὁ μίνως, εἰ καὶ ἕτεροι δίκαιον καὶ νομοθέτην αὐτὸν ἱστοροῦσιν ὡς καὶ ὁ ποιητὴς, ὃς καὶ διὸς ὀαριστὴν αὐτὸν λέγει, πολλοί τινες καὶ πολλαχοῦ καθιστοροῦσιν. ὥσπερ καὶ περὶ ἀλκμήνης. καὶ περὶ σεμέλης δὲ ἤδη καὶ εἰς ἄμπελόν τινες, ἧς ὁ οἶνος κατασείει μέλη, ἐν τοῖς κατὰ τὴν θεογονίαν ἀλληγοροῦσιν. ὡς καὶ τὸν διόνυσον, εἰς οἶνον τὸν ἡδύν. οὗ εἵνεκεν καὶ χαριδότης διόνυσος. ἐξ ὁμήρου λαβομένης καὶ τοῦ τοιούτου ἐπιθέτου ἀρχῆς, ὃς χάρμα βροτοῖσιν ἐνταῦθα ἔφη τὸν διόνυσον. τούτοις δὲ συλλαλεῖ καὶ τὸ γάνος ἀμπέλου ῥυῆναι τὸν οἶνον. διαφορεῖται δὲ κἀνταῦθα τοῖς ἀντιγράφοις, ὁ τοῦ διονύσου προπαραλήγουσα. ὁ δὲ ἡρακλῆς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀλκαῖος πρὶν ἐκαλεῖτο, ἡρακλῆς δ' ὑπὸ τοῦ πυθίου μετωνομάσθη. κατὰ τὸ, ἡρακλέην δέ σε φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. ἥρα γὰρ ἀνθρώποισι φέρων, κλέος ἄφθιτον ἕξεις. ἡ τοιαύτη δὲ ἐτυμολογία, ψιλοῖ τὴν τοῦ ἡρακλέους ἀρχὴν συνάγουσα(?), ὡς δοκεῖν ἀττικῶς αὐτὴν δασύνεσθαι. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι πορφυρίωνος βιαζομένου τὴν ἥραν, ὁ ἀλκαῖος αὐτῆς προσκαλεσαμένης, ἐβοήθησε. καὶ ἡ διαυτῆς τῆς ἥρας κλῆσις, ἐπέθετο τὴν τοῦ ἡρακλέους φερωνυμίαν αὐτῷ. κρατερόφρονι ἀληθῶς ὄντι ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὅτι δὲ ὁ δηλωθεὶς ἡρακλῆς, καὶ ἡρακλείδης ἐκαλεῖτο ὡς ἀριστείδης. ἔτι δὲ καὶ ἥρυλλος ἐν τοῖς σατυρικοῖς, δηλοῦσιν οἱ κατὰ στοιχεῖον τὰ ῥητορικὰ ἐκθέμενοι, παρ' οἷς δῆλον καὶ ὑποκορίζεσθαι ὁ ἥρυλλος, ἐκ τοῦ ἡρακλῆς. ὡς ἐκ τοῦ ἀριστοκλῆς, ὁ ἀρίστυλλος παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ ἐκ τοῦ βαθυκλῆς, ὁ βάθυλλος. ἡ δὲ δημήτηρ ὅτι εἰς γῆν ἀλληγορεῖται, ὡς οἱονεὶ γημήτηρ οὖσά τις, ὅθεν καὶ πιθανῶς ὁ ζεὺς καὶ αἰθὴρ ἐρᾷ, ὃν τρόπον καὶ οὐρανὸς γῆς καθ' ἕτερον μῦθον. καὶ ὅτι καλλιπλόκαμος λέγεται, διὰ τὰς τῶν φυτῶν τροπικῶς λεγομένας κόμας. καὶ ὡς ἡ λητὼ, οὐ μόνον εἰς λήθην ἀλληγορεῖται, ἀλλὰ καὶ εἰς νύκτα τὴν μετ' ἀέρα δὴ προσήκουσαν ὅτι μὴ φωτὶ καταλάμπεται, οὐκ ἂν εἴη τις τῶν περὶ λόγους ἀγνοῶν. διὸ καὶ ἐρικυδὴς αὕτη, ὡς καὶ τοῦ δὴ τιμία καθ' Ὅμηρον ἀζομένου μὴ λητοῖ νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδοι. Τοῦ δὲ ἔραμαι, κοινὸς ὁ θεσμός. ἐρῶ γὰρ ἐράσω. ἵνα ὁ παθητικὸς παρακείμενος ἀναύξητος. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἄγαμαι. εἰπεῖν γὰρ ὡς προϋπάρχει αὐτῶν τὸ ἔραμι καὶ τὸ ἄγαμι, ὁμοίως τῷ ἵσημι, ἀμάρτυρόν ἐστι. τὸ δὲ, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, περιφραστικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἔραμαι. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ. δῖον, ἔραμαι κ[illegible]. ὁ δὲ γλυκὺς ἵμερος ὁποῖος ὁ τῶν συμβιούντων, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων ἱμέρων εἴρηται.

Οἱ πολλάκις τοῖς ἀγαθὰ συμβουλεύειν δοκοῦντες ὑπούλως, ὥστε λυπῆσαι ἂν τῶν τελείαν λαθεῖν ἐκφεύσασαν. ἡ Ἥρα γοῦν δολοφρονέουσα, δοκεῖ μὲν αἰδημόνως λέγειν τῷ Διΐ, νεμεσητὸν εἶναι εἰ νῦν φησιν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι Ἴδης ἐν κορυφῇσι. τὰ δὲ, προπέφανται ἅπαντα, ἤγουν προφανῆ εἰσι, καὶ πῶς ἂν ἔοι φησίν, ἤγουν τί ἂν γένοιτο καὶ ὁποῖον ἔσται τὸ τέλος, εἴ τις νῶϊ θεῶν εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν πεφράδοι. οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα. νεμεσητὸν δέ κεν εἴη. ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, τὸ ἐν φιλότητι δηλαδὴ εὐνηθῆναι, ὃ νῦν ἡ Ἥρα σιωπᾷ φειδομένη πλεονάκις λέγειν τὰ μὴ σεμνά. ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν Ἥφαιστος. πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν, ὃ καὶ πρὸ ὀλίγου ἐγράφη. ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ὅ ἐστι κοιμηθησόμενοι, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, εἰ δὴ ἐθέλεις. καὶ τοῦ, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἐπιπλεῖστον προσποιεῖται ἡ κακομήχανος, αἰνότατον εἰποῦσα τὸν Δία. καὶ ὡς ἀπηρυθριακότα μέμφεται ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; καὶ ἀκκίζεται. καὶ λαλεῖ μὲν ἀγαθά, πλὴν ὁμιλητικῇ μεθόδῳ μετὰ τέχνης λαλεῖ. θέλει γὰρ ἐν θαλάμῳ κατακλεῖσαι τὸν μυθικὸν Δία, ὥστε δῆθεν κρύψειν τὰ προφαινόμενα, ὡς ἂν ἔχοι πάντῃ λανθάνειν αὐτὸν τὰ ἑλληνικά. ὃ δὴ, οὐ πείθεται. συννοούμενος φασὶν ὡς ἅπας τόπος τῇ κατὰ νόμους συνόδῳ θάλαμός ἐστιν. ἐν ἀθέσμῳ δὲ ὁμιλίᾳ τὴν Ἄρεως οὐδ' Ἡφαιστότευκτος ὢν ὁ θάλαμος ἔκρυψεν, ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ μεμύθευται. ἀλλὰ τοῦτο μέν, Διὸς νοῦς ὡς εἰκός. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπίτηδες πολὺ τὴν Ἴδην αὐτὸν κοιμᾷ, ἵνα ἐγγύτερος ὢν τοῖς κάτω, τάχιον ἀφυπνισθῇ τῇ ἐκ πολέμου βοῇ, καὶ καταστήσῃ τὰ πρακτέα ὅπη χρή. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ, εἰ λιλαίεαι εὐνηθῆναι παραφράζων ὁ ποιητής, τὸ μὲν εὐνηθῆναι, σιγᾷ ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη. τὸ δὲ λοιπὸν ἑρμηνεύων, περιφραστικῶς ἔφη, ὥστε φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πρῶτα μὲν εἰπὼν τὸ, εἰ λιλαίεαι εὐνηθῆναι, εἶτα παραφράσας αὐτὸ ἐν τῷ, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή, μεταξὺ ἐλλειπτικῶς ἔθετο τό, ἀλλ' εἰ δὴ ἐθέλεις, τὸ εὐνηθῆναι δηλαδή, ἢ τὴν εὐνήν. καὶ πάλιν ὁμοίως. καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ, τὸ εὐνηθῆναι δηλονότι, ἢ ἡ εὐνή. οὕτω πολυδύναμος πανταχοῦ φράζειν ποικίλως ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἔοι, ὅ ἐστιν ὑπάρχοι, τοῦ ἴον ἤρτηται δευτέρου ἀορίστου, ἐξ οὗ ἐὼν ὁ ὑπάρχων. ὁ δὲ φόβος τοῦ, θεοῖς μετελθὼν πεφράδοι, ἀσφαλῶς ἔχει ἐκ τῶν κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, ἔνθα γέλως ἄσβεστος ἐνώρτο θεοῖς ἀθροισμένοις πολὺ τὸν Ἄρεα καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁμοῦ κειμένους. Ἐν δὲ τῷ, εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, οὐκ ἦν ἀνάγκη παραπίπτειν τὸν ῥά σύνδεσμον, εἰ μὴ φίλος ἦν αὐτὸς Ὁμήρῳ καθὰ μυριαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ εὔαδεν, ὅ ἐστιν ἤρεσεν, ἡδὺ ἔδοξε, παράγεται τὸ ἥδω, ὅθεν, ἧδε, καὶ διαλύσει ἔαδε, καὶ αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ, εὔαδε. διὸ καὶ ψιλοῦται κατ' ἔθος αἰολικόν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν εἰρημένων τὸ, τὰ δὲ, προπέφανται ἅπαντα, καὶ παροιμιακῶς ἐπὶ τῶν

Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη.
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Εἰ νῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι
Ἴδης ἐν κορυφῇσι, τὰ δὲ προπέφανται ἅπαντα,
Πῶς κ' ἔοι εἴ τις νῶϊ θεῶν αἰειγενετάων
Εὕδοντ' ἀθρήσειε, θεοῖσι δὲ πᾶσι μετελθὼν
Πεφράδοι, οὐκ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην
Ἐξ εὐνῆς ἀνστᾶσα, νεμεσητὸν δέ κεν εἴη.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστιν τοι θάλαμος, τόν τοι φίλος υἱὸς ἔτευξεν
Ἥφαιστος, πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσεν.
Ἔνθ' ἴομεν κείοντες, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἥρη, μήτε θεῶν τό γε δείδιθι, μήτε τιν' ἀνδρῶν
Ὄψεσθαι. τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος ἀμφικαλύψω
Χρύσεον. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ,
Οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν.
Τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην,
Λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον
Πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε.
Τῷ ἔνι λεξάσθην. ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο,
Καλὴν χρυσείην. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι.
Ὣς ὁ μὲν ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ,
Ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς. ἔχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν.
Βῆ δὲ θέειν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν νήδυμος Ὕπνος,
Ἀγγελίην ἐρέων γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ἅπασι δῆλον δύναται λέγεσθαι, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν προφανῶν. ἂν ἡ πρᾶξις γένηται προφαίνεσθαι. Τὸ δὲ οὐκ ἂν ἔγωγε πρὸς δῶμα νεοίμην, νεμεσητὸν δέ κεν εἴη, ἐρεῖ αὕτης αἰδουμένη οἴκοι ἐπαναστρέψαι διὰ τὸ ἐπιμεμπτόν. ὁ δὲ ὑπεραναλύων τὸ λῆμμα, ἄρξεται αὖ ἐκ τοῦ, ἀλλ' εἰ δὴ ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ. Ὅτι δεξιῶς ἀπορήσασα ὡς ἐῤῥέθη διὰ τῆς Ἥρας ὁ ποιητὴς εὐπλασίας χάριν καὶ πιθανότητος, πῶς ἂν ἴοι τὰ δὲ γελοῖα ὄντα καὶ οὐδὲ σεμνά, λύει τὸ ἄπορον διὰ τοῦ Διός, εἰπόντος. Ἥρη, μήτε θεῶν τόγε δείδιθι μήτε τιν' ἀνδρῶν ὄψεσθαι. τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος καὶ ἑξῆς, ὡς αὐτίκα εὑρήσεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ θεῶν, ἐχρῆν μὲν καὶ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφῆναι ὡς οἰκεία αἰτιατική, συντάσσει δὲ ἄλλως κατὰ τὸ, ἀνδρῶν, ἵνα λέγῃ κατὰ κοινοῦ, μήτε τινὰ θεῶν μήτε τινὰ ἀνδρῶν. Οὐ σὲ θεῶν, τοῖόν τοι ἐγὼ νέφος, ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐγράφη, ἀμφικαλύψω χρύσεον, οὐδ' ἂν νῶϊ τουτέστιν ἡμᾶς διαδράκοι ἠέλιός περ, οὗ τε καὶ ὀξύτατον πέλεται φάος εἰσοράασθαι, πυκνότητα πολλὴν ὁ Ζεὺς δηλοῖ νέφους, εἴπερ οὐδὲ ἥλιος διίδοι. εἰ δέ τις ἐρεῖ τὸν μυθικὸν ὕπνον καὶ διὰ τοῦ οὕτω πυκνοτάτου νέφους ἰδεῖν, οὐ δοκοῦντα λέγει. τὸ γὰρ πάθος μόνον τοῦ ὕπνου ἐγγίνεται τῷ Διΐ, τοῦ σωματοειδοῦς ὕπνου ἰδόντος αὐτίκα πρῶτα τὸν Δία πρὶν ἢ τὸ νέφος ἀμφικαλυφθῆναι. Χρύσεα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ νέφη, τὰ ἐν ὑψηλῷ ἀεί, ἃ πυροειδὴς ὢν ὁ αἰθὴρ χρυσίζειν ποιεῖ. τοιαῦτα δὲ μάλιστα, τὰ ἐαρινά. φάος δὲ ἡλίου νῦν ἔφη, τὴν ὡς ἐπὶ ὀξυδερκοῦς ὀφθαλμοῦ ὀπτικὴν ἀκτῖνα. Ὅτι ἐν τῷ, ἦ ῥα τουτέστιν ἔφη δὲ καὶ ἀγκὰς ἔμαρπτε Κρόνου παῖς ἣν παράκοιτιν, ἐπίτηδες καὶ ἐτράχυνε τὴν φράσιν λέξεσιν, ἵνα μὴ ὅλον τὸ ἡδὺ ὁ λόγος ἔχῃ καὶ λεῖον καὶ συνεστάλαι, ἵνα μὴ ἐμβραδύνῃ καὶ ἐπαμείνῃ σαφῶς ἡ ἀκρόασις. Τὸ δὲ ἀγκάς, οἱ μὲν, ἐπίῤῥημα νοοῦσιν ὡς τὸ ἑκὰς καὶ ἀνδρακάς, διὸ καὶ συστέλλειν φασὶ τὴν λήγουσαν. οἱ δὲ, αἰτιατικὴν νοοῦσι πληθυντικὴν τὰς ἀγκάς. ἧς τὸ ὀρθὸν, αἱ ἀγκαί, ὅθεν πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς, αἱ ἀγκάλαι, καὶ συστέλλεσθαί φασι τὸ α, διαιρῶν ἔθει. ἐκεῖνοι γὰρ τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αι εὐθειῶν πληθυντικὰς αἰτιατικὰς συστέλλουσιν, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ἰστέον δὲ ὡς ἐπεὶ εὑρίσκεται τὸ ἀγκάζεται ἀντὶ τοῦ περιλαμβάνει κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀγκαλίζεται, ταῖς ἀγκάλαις ἄγει, καλὸν ἂν εἴη, ἀπὸ τοῦ ἀγκάζω ἀγκάσω παράγειν τὸ ἀγκάς. Ὅτι εἰπὼν Ὅμηρος, τοῖσι δ' ὑπὸ χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. ἐπάγει ὡς ἐν ἐκφράσει, τὰ κατὰ μέρος τῆς πόας. λωτόν θ' ἑρσήεντα, ἠδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃς ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργε. καὶ ὅρα τὴν ἔκφρασιν χρήσιμον οὖσαν ποτὲ εἴς τινα παραπλοκήν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τερασίως λεχεποίης νῦν ἄφνω ἐξ αὐτομάτου πέπλασται καὶ ὁ τῆς ῥηθείσης ὀρεινῆς κορυφῆς τόπος, εἶγε νεοθηλέα ποίην φύει ἔνθα λεξάσθην Ἥρα καὶ Ζεύς. οἴδαμεν γὰρ ὅτι καὶ ποταμὸς λεχεποίης λέγεται, οὗ χρήσιμος ἡ ποία, ὅπερ ἐστὶν ἡ βοτάνη λέγεσθαι τουτέστιν ἐγκοιμᾶσθαι. ὃ καὶ νῦν ἡ γῆ ποιεῖ κοιταζομένοις τῇ Ἥρα καὶ τῷ Διΐ. ἐπάγει δὲ καὶ ὡς ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο καλὴν χρυσείην. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἔερσαι χρυσίῳ νέφει πρέπουσαι. ἃ δὴ καθὰ καὶ τὸ, νέφος ἀμφικαλύψω χρύσεον, οὐ μόνον ἔπαινοι εὐαερίας εἰσίν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ χρυσέου ὀρόφου λεχθήσεταί ποτε, καὶ ἐπὶ εὐεργεσίας δὲ πλουτοποιοῦ. ὅθεν ὁ μῦθος ἑρμηνεύει, χρυσῆν πλάττει νεφέλην ἐκ Διὸς τοῖς Ῥοδίοις πλοῦτον ἐμβρέξασαν ἐν ταῖς γοναῖς τῆς Ἀθηνᾶς. Γίνεται δὲ ὁ στιλπνός, ἀπὸ τοῦ στίλπω, ὡς θάλπω θαλπνός, καὶ τέρπω τερπνός. ἐκ δὲ τοῦ στίλπω, καὶ ὄνομα κύριον ὁ Στίλπων. ἄῤῥητον δὲ τὸ στίλπω. ῥητὸν δὲ ἀντ' αὐτοῦ, τὸ στίλβω, ἐξ οὗ καὶ ἡ στιλβηδών. οὕτω διαφορεῖται καὶ τὸ καλύπτω. φαίνεται γὰρ καὶ καλύβω εἶναι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ καλύβη. πλὴν ὅσον τὸ μὲν στίλπω, κοινότερον τὸ στίλβω. τὸ μέντοι καλύβω, σπανιώτερον τοῦ καλύπτω. αὐτὸ δὲ, ὑπονοεῖται καὶ καλύσσω καλύξω λέγεσθαι, ἀφ' οὗ τὸ, κάλυξ κάλυκος. ἔχει δὲ διαφόρησιν ὁμοίαν καὶ τὸ βλάπτω καθὰ προσεσημάνθη καὶ ἀλλαχοῦ. λέγεται γὰρ αὐτὸ καὶ βλάβω. ὡς τὸ, βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. πολλὴ δὲ καὶ ἄλλη χρῆσις τοῦ βλάβεσθαι ποιητικὴ μᾶλλον, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ κοινή. ἐβλάβη γάρ φαμεν, καὶ βλαβεὶς βλαβείσης. οἷς συμφωνεῖ καὶ ἡ βλάβη. οὕτω δὲ ἀνθηρογραφήσας φασὶ τὴν τοῦ Διὸς εὐνὴν Ὅμηρος ἵνα πρὸς τούτοις τὸν νοῦν ἔχων ὁ ἀκροατής, μηδέποτε τὴν περιεργίαν φαντάζηται, ῥόδον οὐκ εἶπεν, ἐπεὶ διὰ τὸ ἀκανθῶδες οὐκ εὔθετόν ἐστιν ὑποστρῶσαι εἰς εὐνὴν κατὰ τὰς εἰρημένας πόας. Ἴσως δὲ οὐδὲ καιρὸς ἦν βλάστης ῥόδου. καὶ γὰρ οὐδὲ σύγχρονος ἡ τοῦ ῥόδου ἄνθη τῇ τοῦ κρόκου καὶ τοῦ ὑακίνθου ἐστί. Τὸ δὲ ὑπὸ χθὼν φύε ποίην, δηλοῖ καθ' ὑπέρβασιν τὸ, ὑπέφυε πόας ὡς ὑποστρῶσθαι. τῇ δὲ πόᾳ, συνοικειοῦται καὶ τὰ κατ' αὐτὴν ἄνθη. ὡς ἂν καθὰ ἡ νεφέλη στίλβει πρὸς κάλλος, οὕτω καὶ αὐτὴ ἔχει κολακείαν τῇ εὐοδμίᾳ ἐπέκεινα τοῦ εἶναι στρωμνή. καί πως ἀντιποιεῖ τὴν κοινὴν ἡδονὴν, πρὸς τὰ κατ' ἰδίαν τῆς Ἥρας εὐώδη χρίσματα. Ἑρσήεντα δὲ λωτὸν λέγει, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ λωτοῦ. ἐκεῖνος γὰρ οὐ τοιοῦτος, δενδρώδης ὤν. Τὸ δὲ πυκνὸν καὶ μαλακόν, ὃ καὶ τῷ λωτῷ καὶ τῷ κρόκῳ καὶ τῷ ὑακίνθῳ προσαρμόττει, ἀρετὴν δηλοῖ τοιαύτης αὐτοσχεδίου στιβάδος, ἣν οὐ μόνον τὸ πυκνὸν, οὐδὲ μόνον τὸ μαλακὸν, ἀλλ' ἄμφω, ἀγαθὴν λέξασθαι ποιεῖ. Τὸ δὲ ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἔεργεν, ἤγουν διεῖργεν εἰς ὕψος ἐκ γῆς τοὺς ἀνακειμένους, καὶ ἱκανῶς ὑψηλὴν εἶναι τὴν στιβάδα δηλοῖ. Τὸ δὲ νεφέλην ἕσσαντο, περιχυθῆναι αὐτοῖς ἱματίου δίκην τὸ νέφος δηλοῖ. οὕτω γὰρ οὐκ ἄν τις διαδράκοι αὐτούς. ἐν τούτοις δὲ προσφυῶς νεφεληγερέτην τὸν Δία Ὅμηρος προειπὼν ἐν τῷ, τὴν δὲ προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς, ἐπήγαγεν εὐθὺς τὸ, νέφος ἀμφικαλύψω. εἶτα τὸ, ἐπὶ δὲ νεφέλην ἕσσαντο. Τὸ στιλπναὶ, προσφυέστερον ἢ τὸ καλὰς καὶ χρυσᾶς δρόσους εἰπεῖν. ὡς καὶ τὸ ἀπέπιπτον, τοῦ κατέῤῥεον. εἰ δὲ τὸ καλὴν ἐν συζυγίᾳ τῷ χρυσῷ, καλῶς ἄρα καὶ τοὺς ἐξ Ἑλληνικῆς χρυσοφανείας χρυσέαις νεφέλαις διὰ τὸ κατ' αὐ-

τὰς διαυγὰς καὶ διαφανεῖς αὐτίκα προσφυῆ καὶ τὸ φιλικὸν ἐπίθετον. ἅμα γὰρ χρυσέα νεφέλη, καὶ αὐτίκα καὶ καλή. οὐκ ἂν δὲ τοιαῦτα λεχθεῖεν καὶ αἱ σμικροφυεῖς δρόσοι. Ἕερσαι δὲ ἰωνικῶς ἀπὸ εὐθείας τῆς ἐέρση, πλεονάζει δὲ τὸ ε ἐξ ἀρχῆς, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐρσήεντα. Ἀπίων δὲ καὶ Ἡρόδωρος, προπαροξύνουσι τὴν λέξιν ὡς ἀπὸ τοῦ ἔερσα προπαροξυτόνου εὐθείας. διὸ καὶ τὴν ἀσκαλωνίτην ἠλιθίως πάνυ φασὶ γράφειν προπαροξυτόνως ἔερσαι ὡς ἔλιναι. εἰ γὰρ καὶ εὕρηταί φασιν οἰκεῖον ἔερσα, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔερσα γέγονεν ὡς ἄελλα ἀέλλη. Ἱστέον δὲ ὅτι παρ' ὀξέως ἡ ἕρση δασύνεται ἀπὸ τοῦ ἄρδω ἄρσω γινομένη κατὰ τοὺς παλαιούς. δῆλον δὲ τὸ δασὺ τοῦ πνεύματος, ἐκ τοῦ, λωτόν θ' ἑρσήεντα. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ ἕερσαι δασύνεται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ ἀνὰ πρόθεσις κεῖται μὴ δοτικῶς, φησὶ γάρ. ὡς ὁ μὲν, ἀτρέμας εὗδε πατὴρ ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ. εἶτα ἐπάγει. ὕπνῳ καὶ φιλότητι δαμείς. εἶχε δ' ἀγκὰς ἄκοιτιν. ὃ λεπτότερόν ἐστι τοῦ, ἀγκὰς ἔμαρπτε, δηλοῦν, ἢ ὡς που τὸν εὑδοῦν μάρπτειν, ἢ ἔχειν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν μὲν τῇ νῦν ῥαψῳδίᾳ τὸ τρέψαι τὸν δία πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τῆς εἰμαρμένης δῆλον ἀποστροφήν τινα, ὡς μηκέτι πάνυ τι ἐφοράσης τὴν μάχην, ἀλλ' ἀνειμένης. διὸ καὶ εἰκότως σφῇ ἀρετῇ τουτέστιν ἰδίᾳ ἀνδρίᾳ ἕλληνες, βοηθοῦντος καὶ ποσειδῶνος, ἤγουν τῆς τῶν ἀχαιῶν φυγῆς ἕως καὶ εἰς θάλασσαν. ἐνταῦθα δὲ ὁ τοῦ αὐτοῦ διὸς ὕπνος, παντελῆ ἄνεσιν τῆς ὑπὲρ τῶν τρώων μοιρίδιον δηλοῖ, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιπλέον νικῶσιν ἕλληνες διὰ τὸν αὐτὸν ποσειδῶνα. οἷα περὶ τὴν ἐσχάτην ἐν ταῖς πρὸς τῇ θαλάσσῃ ναυσὶ κινδυνεύοντες. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται. ὅτι ὁ τοῦ διὸς ὕπνος ἤγουν ἡ τῆς κατ' αὐτὸν εἱμαρμένης ἄνεσις καὶ οἷον ἀνάπαυσις, μᾶλλον ἀνῆκε τὸν ποσειδῶνα ἀμύνειν ἀχαιοῖς. Ὅρα δὲ τὸ, ὕπνῳ δαμείς. ὡς γὰρ νὺξ ἐδηλώθη δμήτειρα, οὕτω καὶ ὕπνος οἶδε δαμάζειν, ὁμοίως δὲ καὶ φιλότης ἡ ὁ τοιοῦτος ἔπεται. ἐὰν δὲ οὐ πάνυ σεμνὸν ἐνταῦθα τὸ φιλότητι, ὡς οὐδὲ τὸ ἀγκὰς ἔμαρπτεν. ἀλλ' ὅμως οὐκ εἶχεν ἄλλως ὁ ποιητὴς φράσαι τὸν τόπον τοῦτον σεμνότερον, εἰ καὶ μυρία ἔσχε μὲν εὐχερῶς.

Πρόφρων νῦν Δαναοῖσι Ποσειδάων ἐπάμυνε.
Καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει
Ζεύς. ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα.
Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων.
Τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσιν.
Αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν.
Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν Ἕκτορι νίκην
Πριαμίδῃ, ἵνα νῆας ἕλῃ καὶ κῦδος ἄρηται;
Ἀλλ' ὁ μὲν οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι μένει κεχολωμένος ἦτορ.
Κείνου δ' οὔ τι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι
Ἡμεῖς ὀτρυνώμεσθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισιν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Ἀσπίδας ὅσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ, ἠδὲ μέγισται,
Ἑσσάμενοι, κεφαλὰς δὲ παναίθῃσιν κορύθεσσι
Κρύψαντες, χερσίν τε τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες,
Ἴομεν. αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι. οὐδ' ἔτι φημὶ
Ἕκτορα Πριαμίδην μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ,
Χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον, οὐτάμενοί περ.
Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀτρείδης Ἀγαμέμνων.
Οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον.
Ἐσθλὰ μὲν, ἐσθλὸς ἔδυνε. χέρεια δὲ, χείρονι δόσκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο περὶ χροΐ νώροπα χαλκόν,

Ὅτι ἐρεθιστικὸν εἰς ἐπικουρίαν τὸ τοῦ ὕπνου πρὸς ποσειδῶνα, ἤγουν τὸ, πρόφρων νῦν τοῖς δαναοῖς ἐπάμυνε, καί σφιν κῦδος ὄπαζε μίνυνθά περ, ὄφρ' ἔτι εὕδει ὁ Ζεύς, ὅπερ ἐστὶν ἐμφαντικὸν τοῦ μίνυνθα. δῆλον γὰρ ὡς ἐπ' ὀλίγον ὁ ζεὺς κοιμήσεται. ἔχει δὲ ὁ λόγος παραφάνσιν ὡς τοῦ ποσειδῶνος ἄρτι ἐπ' ὀλίγον ἀμυνοῦντος τοῖς ἀχαιοῖς. ὅτι δὲ τὸ πρόφρων, ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν ἔχει, δηλοῦται ἐν ἄλλοις εἰς πλάτος. Ὅτι πάνυ γοργῶς ὡς ἐν ἀνακεφαλαιώσει ἐπιτεμὼν διὰ τοῦ μυθικοῦ ὕπνου ὁ ποιητὴς τὰ εἰς πλάτος περὶ ὕπνου καὶ διὸς καὶ ἥρας διεσκευασμένα, φησίν. εὕδει ζεύς, ἐπεὶ αὐτῷ ἐγὼ μαλακὸν περὶ κῶμα κάλυψα. ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι. λέγει δὲ κῶμα μὲν, τὸ, ἢ κοίμημα καὶ ἐν συγκοπῇ κοῖμα καὶ κῶμα, ὡς ἀγνοίνη ἀγνώνη, ἢ τὸν ἐκ τοῦ ὕπνου κάρον, ἵνα ἦ ἐκ τοῦ κωμαίνω, κῶμα. ὡς καὶ ἐκ τοῦ δειμαίνω δεῖμα. ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ χῶ, χῶμα. βρῶ, βρῶμα. τρῶ, τρῶμα. ζῶ, ζῶμα. οὕτω καὶ κῶ τὸ κοιμῶ, κῶμα. ἐκ δὲ τοῦ κῶ καὶ τὸ ἐστορέσω παράγωγον, καὶ κώμη γίνε-

Βαιν' ἴμεν. ἦρχε δ' ἄρα σφι Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ,
Ἴκελον ἀστεροπῇ. τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι
Ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας.
Τρῶας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος Ἕκτωρ.
Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν
Κυανοχαῖτα Ποσειδάων, καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἤτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων.
Ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε
Ἀργείων. οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.

ται. ὡς γνῶ, γνώμη. τρῶ, τρῶμα ἡ τρῶσις. βρῶ, βρῶμα ἡ βρῶσις. Μαλακὸν δέ, τὸ μαλακιστικόν. αἰνίττεται γὰρ τοῖς κοιμωμένοις τὸ σιωπωμένοις καὶ στερέμνιον. Ὅτι δημογέροντι ἀνδρὶ ἐπιλεχθέντα τό, ὁ μέν, ᾤχετ' ἐπὶ κλυτὰ φῦλ' ἀνθρώπων. θερμῷ δὲ βοηθῷ, τό, τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνώγει ἀμυνέμεναι. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ σκωπτικοῦ ἀνθρώπου ἁρμόσει ἂν τὸ πρῶτον, ὁ γε μῶμος τῶν ἐνδόξων ἅπτεται. ὡς καὶ ὁ φθόνος, ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἕρπει. λέγει δ' αὖ ἴσως κλυτὰ φῦλα ἀνθρώπων, ὡς πρὸς διαστολὴν τῶν τοῦ ἀλόγου ζώου εἰδῶν. Προμάχου δὲ ἴδιον, τό, αὐτίκα δ' ἐν πρώτοισι μέγα προθορὼν ἐκέλευσεν. ἐρεθιστικὸν δὲ κατὰ ἐχθροῦ θρασυνομένου κατά τινων διὰ ὀργὴν τοῦ αὐτοῖς ἀμύνοντος, τό, καὶ δ' αὖτε μεθίεμεν ἔγχει ἐμελλήσαμεν καὶ ἀφίεμεν τοῦ δεῖν νίκην, ἵνα κῦδος ἄρηται. ἀλλ' ὁ μέν, οὕτω φησὶ καὶ εὔχεται, ὅ ἐστιν αὐχεῖ καὶ καυχᾶται, οὕνεκα ὁ δ' ἄρα μένει κεχολωμένος ἦτορ, κείνου δ' οὔτι λίην ποθὴ ἔσσεται, εἴ κεν οἱ ἄλλοι ἡμεῖς ὀτρυνώμεσθ' ἀμυνέμεν ἀλλήλοισι. Ποσειδῶν δὲ ταῦτα φησὶ καθ' Ἕκτορος θρασυνομένου διὰ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως μῆνιν. τὸ δὲ νίκην, ἔχον ἐπαγόμενον τό, κῦδος ἄρηται, διδάσκει δὴ καὶ νίκης τέλος, ἡ τιμή ἐστιν. Ὅτι δὲ νίκη καὶ πόλεώς ἐστιν ὄνομα, ἧς παράγωγον ἡ Νίκαια κατὰ τὸ Φώκη Φώκαια, ἔγνωσται τοῖς περὶ λόγους. καὶ ὅτι πολλῶν παρωνυμουμένων τῇ νίκῃ, παρώνυμος αὐτῇ ἐστὶ καί τις ἑταίρα διώνυμος, Νίκιον ἢ μετὰ ἄρθρου, ἡ Νίκιον ἐλέγετο σχήματι ἀρχαίῳ κατὰ τό, ἡ χελιδόνιον. καὶ ἡ ἀηδόνιον, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ὁ χόλος ἀντὶ μήνιδος κεῖται ἐν τῷ, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς μένει κεχολωμένος ἦτορ, ὃ καὶ τὴν μῆνιν ὑπεμφαίνει ἐκ τοῦ, μένει κεχολωμένος. ἀρχὴ τοῦ μένειν γὰρ ἡ μῆνις. αὐτὴ δὲ οὐδέν, ἀλλ' ἡ μένων χόλος ἐστί. καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν μεμνημένος ὡς εἶπέ ποτ' Ἀχιλλεύς, ὡς ποθὴ αὐτοῦ ἔσται τοῖς Ἀχαιοῖς, φησὶ τό, οὐ λίην ποθὴ ἐκείνου ἔσται καὶ ἑξῆς. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο τοῖς Ἀχαιοῖς ἐρεθιστικὸν εἰς τὴν ὑπὲρ ἀλλήλων ἄμυναν. Καὶ σημείωσαι ὡς καὶ πάλιν εἰς νοῦν ἀνασκάλλει ξυνιέναι τὸν Ἀχιλλέα, οὐκ ἀπεχόμενος αὐτοῦ ὁ ποιητής. Ὅτι ὀτρύνας ὁ Ποσειδῶν ὡς ἐρρέθη τοὺς Ἀχαιούς, εἶτα καὶ στρατηγικῶς ὑποτίθεται ταῦτα. ἀσπίδας φησὶν ὅσαι ἄρισται ἐνὶ στρατῷ ἠδὲ μέγισται, ἑσσάμενοι. κεφαλὰς δὲ παναίθῃσι κορύθεσσι κρύψαντες. χερσὶν δὲ τὰ μακρότατ' ἔγχε' ἑλόντες, ἴομεν. αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, οὐδ' ἔτι φημὶ Ἕκτορα μενέειν, μάλα περ μεμαῶτα. ὃς δέ κ' ἀνὴρ μενέχαρμος, ἔχει δ' ὀλίγον σάκος ὤμῳ, χείρονι φωτὶ δότω, ὁ δ' ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. ἵνα δηλαδὴ ἀσφαλέστερον ἔχοντες οἱ ἄριστοι, προθύμως κινδυνεύοιεν. καὶ οὕτω λαμπρὰν ὁ Ποσειδῶν ἀρτύει πρὸς ταῖς ναυσὶ μάχην, ἣν καὶ ἐπ' ὀλίγον, ὡς καὶ προανεφώνησεν Ὅμηρος ἐν τῷ, ὄφρ' ἔτι εὕδει Ζεύς. εἰ δ' ἐπισφαλὲς δοκεῖ τὸ ἐν ἀκμῇ τοιαύτης μάχης ὅπλα μεταδιδύσκεσθαι, ἀλλὰ νοητέον φασίν, ὡς εἰς ὀλίγους ἡ συμβουλὴ ἐνεργήθη, τοὺς παντελῶς δηλαδὴ ἀνακεχωρηκότας καὶ ἱσταμένους ἀργούς. ἄλλως γάρ, οὐκ ἂν ὡμολόγησέ τις μαχόμενος, χεῖρον ἑτέρου εἶναι, ὅπως μὴ ἀφαιρεθείη καὶ ἣν εἶχε τὴν τῶν ὅπλων ἀσφάλειαν. οἱ δέ γε ἀφιστῶντες τῆς μάχης, ῥᾷον ἂν ἀπεγυμνοῦντο διὰ τὸ πολὺ τοῦ κινδύνου, ἐπεὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ τῶν συμπλεόντων ἐν κινδύνῳ οἱ εὐψυχότεροι τοὺς ναύτας προωσάμενοι, αὐτόχειρες γίνονται τῶν τοῦ πλοίου σκευῶν, ὧν οἱ ναῦται ἀνέχονται. διὸ καὶ οἱ λοιποὶ Ἕλληνες οἱ ἔτι μαχόμενοι, τὸ γινόμενον βλέποντες, γενναιότερον ἂν ἐμάχοντο, φιλοτιμούμενοι ἐπὶ πλέον. εἰδότες, ὡς ἐὰν καὶ αὐτοὶ ἀπόμαχοι γένωνται, ζῶντες ὑπὸ τῶν φυλετῶν σκυλευθήσονται. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ νῦν διὰ τοῦ δῆθεν Ποσειδῶνος, οἱ ἐκ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνελθόντες βασιλεῖς, τὰ τοιαῦτα καὶ πείθονται καὶ ποιοῦσι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ εὐθὺς ἐπισημαινόμενος, φησί. τοὺς δ' αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον οἷα καὶ κοσμήτορες, οὐτάμενοί περ. Τυδείδης, Ὀδυσσεύς τε, καὶ Ἀγαμέμνων. οἰχόμενοι δ' ἐπὶ πάντας, ἀρήϊα τεύχε' ἄμειβον. ἐσθλὰ μέν, ἐσθλὸς ἔδυνε. χέρεια δέ, χείρονι δόσκε. Καὶ ὅρα τὸ τῆς φράσεως ταύτης καὶ σύντομον καὶ τέλειον. τὸ δὲ χείρονι δόσκε, δόσκον γράφουσιν οἱ ἀκριβέστεροι, τουτέστιν ἐδίδοσαν οἱ βασιλεῖς. ἄλλως γάρ, οὐκ ἦν τοῦτο γενέσθαι ὑπὸ τῶν τυχόντων ἐσθλῶν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἀναλογίαν εἶναι τοῦτο γεωμετρικήν, τουτέστι τὴν κατὰ ποιότητα καὶ κατὰ ἀξίαν, τὸ τοῖς ἀρίστοις δηλαδὴ διδόναι τὰ πρέποντα. ὁ δὲ στίχος οὗτος, παρῳδηθήσεταί ποτε καὶ ἐπί τινων τοὺς μὲν ἀξίους εὐεργετούντων, τοῖς δὲ μικροῖς διδόντων τὰ πρέποντα. ἐσθλὰ δὲ ὅπλα φησί, τὰ τῇ κατασκευῇ βελτίονα, καὶ οὐχ ἁπλῶς τὰ διὰ ὕλης τυχὸν τιμίας, ἢ ἄλλως πολυτίμητα ἢ ἀξιοθέατα. Ὅρα δὲ τὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐν ἀρχῇ συμβουλὴν συχνοῖς τοῖς ἴσοις κοινουμένην ἐπιτηδὲς τῷ, ἀσπίδας καὶ κεφαλὰς

τῷ,

τὰς ἀρίστας καὶ μεγίστας. τὰς παναίθησι κορύθεσσι. τὰς κρύψαντες καὶ ἑλόντες. ἐκ φανείσατον δὲ ἐν αὐτοῖς τό, χέρηϊ φωτὶ δότω, καὶ ἐν ἀσπίδι μείζονι δύτω. καί πως τὰ τοιαῦτα καλὰ σχήματα, συνεκλάμπει τοῖς ἐνταῦθα ὅπλοις καὶ φαεινοῖς τεύχεσιν. ἅπερ ἀρμόδια ἔφη πρὸς διαστολὴν ἑτέρων τευχέων ὁ ποιητής. οὐχ ἁπλῶς δὲ ἀσπίδων ἀρίστων χρεία νῦν, ἀλλὰ καὶ μεγίστων. χρὴ δὲ καὶ ἔγχη ἑλεῖν ἀκολούθως, οὐ μακρὰ οὕτως ἁπλῶς ἀλλὰ μακρότατα. ὁποῖα τὰ μὲν βλητρῶν δύο καὶ εἰκοσιπήχεα. χρήσιμα δὲ ταῦτα μάλιστα τῇ τειχομαχίᾳ καὶ ναυμαχίᾳ, καὶ ὅλως τῇ σταδαίᾳ μάχῃ ἣ μὴ πλανᾶται. τὸ δὲ ἑσσάμενοι, ἐπὶ ἀσπίδων φανερῶς ἐστὶ νῦν ἀντὶ τοῦ περιθέμενοι. ὁμοίως τῷ, νεφέλην ἕσσατο. τὸ δὲ παναίθῃσι κόρυσι, βαρύνεται ἢ ὡς σύνθετον. ὡς γὰρ καλὸς, πάγκαλος. κακὸς, πάγκακος. οὕτως αἰθὸς, πάναιθος. οὗ θηλυκὸν ἡ παναίθη, ὡς ἡ παγκάλη. ἢ καὶ ἄλλως κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ δισύλλαβα ὀξυνόμενα, μὴ γινόμενα ἐν τῇ συνθέσει κύρια, μετὰ προθέσεως μὲν, φυλάσσει τὸν τόνον. οἷον, ἐπιτομὴ, ἀνατομὴ, ἐπιστολὴ, ἀνατολὴ, ἐπιρροή. τὸ ἀναρρόη σημειωτέον βαρυνόμενον. μετὰ δὲ ἄλλης τινὸς, ἀνάγει τὴν τάσιν. ἰσοδόκη, κατανοδόκη, ὑδρορρόη, καλλιρρόη, οἰνοχόη. παναίθη κόρυς ἡ λαμπρὰ, οὕτως ὁ εὐφραίνων. οἱ πλείους δὲ, ὀξύνουσι τὴν τοιαύτην λέξιν ὡς ἐν τοῖς ἀπίωνος ἢ ἡροδώρου δηλοῦται, φυλάσσοντες τὸν τοῦ ἁπλοῦ τόνον. οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἐν τῷ, αἰθὸς γίγνομαι. τὸ δὲ αὐτὰρ ἐγὼν ἡγήσομαι, στρατηγοῦ ἀνδρείου ἐστίν. ἄλλως γοῦν λόγοις μόνοις ἐρεθίζειν μὴ ἐν ἔργῳ ὡς τὰ πολλὰ κατάρχοντα, εὐχερές τι καὶ οὐδὲ μέγα. τὸ δὲ μενέχαρμος, ὅμοιον μέν ἐστι μενεπτόλεμος ἢ μενεδήϊος. ἐναντίον δὲ πρὸς τὸ φύξηλις, καὶ πρὸς τὸ δειλός. τὸ δὲ ὀλίζον σάκος, ἀντὶ τοῦ μικρὸν, καὶ ἔμπαλιν ἔχον πρὸς τὴν μεγίστην ἀσπίδα. οὕτω καὶ ὁ κύκλωψ, ὀλίγον τὸν ὀδυσσέα ἔφη, κατασμικρύνων ἐκεῖνον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ πρὸ ὀλίγου τὸ βεβλήατο, γενικὴ λέξις ἦν ἐπὶ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὀδυσσέως καὶ τοῦ διομήδους, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ οὐτάμενοι. συμπεριελήφθη γὰρ τοῖς δυσὶν οὐταμένοις, ὁ βεβλημένος τυδείδης, οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐκεῖ γέγονεν. ὅτι ἦρχε τοῖς ἀχαιοῖς ὁ Ποσειδῶν, δεινὸν ἄορ τανύηκες ἔχων ἐν χειρὶ παχείῃ ἴκελον ἀστεροπῇ. τῷ δ' οὐ θέμις ἐστὶ μιγῆναι ἐν δαῒ λευγαλέῃ, ἀλλὰ δέος ἰσχάνει ἄνδρας. οἰκεῖος δὲ ὁ λόγος ἐπὶ παντὸς ξιφηφόρου ἀνδρείου. λέγει δὲ καὶ ὅτι τρῶας δ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος ἕκτωρ, πάνυ ἀθυμνίων αὐτὸν ὑπὲρ ἀντίπαλος τῷ ποσειδῶνι τάττεται. αὐτὸς μὲν τρώεσσιν, ἐκεῖνος δὲ ἀργείοις ἀρήγων. δὴ δὴ τότε αἰνοτάτην φασὶν ἔριδα πολέμοιο τάνυσσαν, ἤγουν διὰ παντὸς τοῦ ναυστάθμου ἤγαγον. τὸ δὲ ῥῆμα τοῦτο, καὶ προείρηται ἄλλως ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κάλλιον. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἄρχειν εἰς ταυτὸν δοκεῖ ἄγεσθαι τῷ κοσμεῖν, ἐν οἷς φησιν ὅτι ἐν ἀχαιοῖς μὲν, ἦρχε ποσειδῶν. τρῶας δ' ἑτέρωθεν ἐκόσμει φαίδιμος ἕκτωρ. οὐ μὴν ἄρα κοσμεῖν μόνον ἐστὶ τὸ τάττειν, ἄρχειν δὲ τὸ ἁπλῶς προηγεῖσθαι τῆς προτάξεως. διὸ οἱ βασιλεῖς μὲν ἐκόσμεον. καὶ ὁ ἕκτωρ ἐκόσμει. ποσειδῶν δὲ ἡγεῖται, ὡς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. ἔτι δὲ καὶ ἄρχει ὁ αὐτὸς τοῖς ἀχαιοῖς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἔγχος πρὸ τούτων, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄορ ἀστεροπῇ διὰ τὸ λαμπρὸν εἰκάζεται. ἔτι ἢ τανύηκες τὸ τοιοῦτον ἄορ, κατὰ τὸ πρὸ τούτων μακρὸν τὸ θρηίκιον. πρέπει δὲ προσώπῳ μεγάλῳ μακρὸν ξίφος. τὸ δὲ οὐ θέμις ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατόν. ὅθεν καὶ τὸ ἐθέμωσεν ἐν ὀδυσσείᾳ, ἀντὶ τοῦ δυνατὸν ἐποίησεν. ὅτι δὲ καὶ θεμίσσειν ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ μάλιστα ἡ θέμις. καὶ ὅτι σύστοιχος ἡ θέμις καὶ ὁ θεσμός, ἔτι δὲ καὶ τὸ τέθμιον, ὅ ἐστι μόνιμον, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. τὸ δὲ μιγῆναι ἐν δαῒ, ὅ ἐστι ψαῦσαι ἢ πελάσαι κατὰ τὴν μάχην, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ καθ' ἕτερον καιρὸν ποιῆσαι τοῦτο, δι' ἐν γυμνασίᾳ ἢ πείρᾳ τινί. τὸ δὲ ἰσχάνει, ἀντὶ τοῦ ἴσχει. ἔχει, καὶ δηλοῦται περὶ αὐτοῦ πολλαχοῦ. παράγωγον δὲ τούτου ἐν ἄλλοις τὸ ἰσχανᾶν, ὅ ἐστιν ἐπιθυμητικῶς ἀντέχεσθαι. τὸ δὲ ἔριδα πολέμοιο, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων ἐρίδων διώρισται. ὅτι τερατῶδες τό, ἐκλύσθη δὲ θάλασσα ποτὶ κλισίας τε νέας τε ἀργείων, δι' ἐκλυδωνίσθη, ὡς δ' ἀγανακτοῦσα τῷ τῆς ὑγρᾶς οὐσίας ἐπιστάτῃ ποσειδῶνι καὶ συναγωνιῶσα. καὶ ὅρα ὡς διὰ αὐτοῦ μὲν ἰόντος τοῦ ποσειδῶνος, ἄταλλε κήτεα, καὶ ἡ θάλασσα διΐστατο, ὄντος δὲ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ, μόνον κλύζεται. οὕτω καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κύκλωπος ἀφέντος λίθον, ἐκλύσθη θάλασσα κατερχομένης ὑπὸ πέτρης, ἤγουν κλυδώνια ἐπέπαισε διὰ τὸ τῆς πέτρας μέγεθος.

Ὅτι ξυνελθεῖν εἰπὼν τρῶας καὶ ἀργείους μεγάλῳ ἀλαλητῷ τουτέστι φωνῇ ὡς κατωτέρω φησὶ, θέλει μὲν παραβολῇ πρὸς τὸν τοιοῦτον μέγαν ἀλαλητὸν χρήσασθαι. ἀφεὶς δὲ τοῦτο, κοινοτάταις τὸ ἐπὶ ἐνταῦθα χρᾶται οὐ παραβολικαῖς ὁμοιότησιν ὁμοῦ κειμέναις, ἀλλ' ὑπερβολικαῖς ὁμοιοτήτων αὐξήσεσι, τῇ ἀπὸ θαλάσσης. τῇ ἀπὸ πυρός. καὶ

Οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον
Ποντόθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ.
Οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην.
Οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν
Ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων,
Ὅσση ἄρα τρώων καὶ ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ,
Δεινὸν ἀϋσάντων ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
Αἴαντος δὲ πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος ἕκτωρ

τῇ ἐξ ἀνέμου. τειῶν τούτων ἐν ἀνθρώποις ἰσχυροτάτων. καί φασιν, ἑκάστην ὑπερβολὴν διὰ τῆς ἐν στίχοις ἐμπεριγράφων, οὕτως. οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσον βοάᾳ ποτὶ χέρσον πάντοθεν ὀρνύμενον πνοιῇ βορέω ἀλεγεινῇ, οὔτε πυρὸς τόσσος γε ποτὶ βρόμος αἰθομένοιο οὔρεος ἐν βήσσῃς ὅτε τ' ὤρετο καιέμεν ὕλην. οὔτ' ἄνεμος τόσσον γε ποτὶ δρυσὶν ὑψικόμοισιν ἠπύει, ὅστε μάλιστα μέγα βρέμεται χαλεπαίνων, ὅσση ἄρα τρώων καὶ ἀχαιῶν ἔπλετο φωνὴ, δεινὸν ἀϋσάντων ὅτ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐπαινοῦντες τὰ ῥηθέντα, ὅτι κῦμά τι πελάγιον περιερχόμενον ἀπηνῶς ὄντως τόπον πάνυ μέγα βοᾷ πρὸς χέρσον ἀντιτυπέν. ὁ βρόμος δὲ πυρὸς οὐ καθ' ἡμᾶς δοκεῖ, οὐδ' ἐν ἀκρωρείᾳ ὕλης ψιλῆς, ἀλλ' ἐν βήσσαις ὄρους ὅλου ἐμπιπραμένου, μέγιστόν τι καὶ αὐτὸς βρέμει. καὶ ἄνεμος δὲ, βαρύτατόν τι ἠχεῖ ὅτι οὐ διὰ μαλακοῦ θέει ἀέρος ἀνεμποδίστως, οὐδὲ τῶν ταπεινῶν ὑπερφέρεται ἀφ' ὧν οὐδὲ πολὺς ὁ ἦχος γίνεται, ἐν τῷ πνεῖν δὲ δρυσὶν ὑψικόμοις ἀντιπεπτωκυίαις δι' αὐτῶν ὅτε καὶ μάλιστα μέγα βρέμεται. οὐχ ἁπλῶς πνέων ἀλλὰ χαλεπαίνων. ἐχρήσατο μὲν οὖν ὁ ὅμηρος ἀλλαχοῦ ἀπαράλλακτον κατὰ ὁμοιότητα, καταφατικῶς ταῖς ἀπὸ τούτων συνήθως τῶν τειῶν παραβολαῖς. δι' ὅτι εἶπεν, ὡς βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον. καὶ, ὡς δ' ἀναμαιμάει θεσπιδαὲς πῦρ. καὶ, ὡς δ' εὐρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον. ἐνταῦθα δὲ, οὐκ αὐτόχρημα ὡς ἐρρέθη παραβολαῖς χρᾶται, ἀλλ' ὑπερβολαῖς κατὰ τοὺς παλαιούς. οἷα μὴ ἔχων πρὸς θάλασσαν, ἢ πρὸς πῦρ, ἢ πρὸς ἄνεμον εἰκάσαι τὸ τοῦ πολεμικοῦ ἤχου μέγεθος. καὶ οὐκέτι κατὰ θέσιν παραβολικὴν, ἀλλὰ κατὰ ἄρσιν λαλεῖ ἐξ ἀφαιρέσεως, καινότερον ὡς ἔφαμεν τὸν λόγον μεταχειριζόμενος. καὶ ἐξ ἀνομοίων καὶ ἀσυγκρίτων λαμβάνων τὴν τοῦ πράγματος ὁμοιότητα. μᾶλλον μὲν οὖν, καὶ ἐμφαίνων τὴν ὁμοιότητα καὶ ὑπεραναβαίνων αὐτὴν διὰ τῆς ἀποφάσεως ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς οὔτε θάλασσα τόσον βοᾷ, οὔτε πυρὸς τόσος βρόμος, οὔτ' ἄνεμος τόσον ἠπύει, ὅσον ἐφώνουν ἑκάτερος ὁ στρατός. καὶ ἐρωτήσοι μὲν ἄν τις τὸ κριτικὸν, πόση τις ἦν τότε βοή; ὁ δὲ, φαίη ἂν ὅσην οὐκ ἔχω

Ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην,
Ἤτοι ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου.
Τώ οἱ ῥυσάσθην τέρενα χρόα. χώσατο δ' ἕκτωρ,
Ὅττι δή οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
Ἂψ δ' ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἀπιόντα μέγας τελαμώνιος αἴας,
Χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν
Πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας,
Στῆθος βεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρῆς.
Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών. περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς πατρὸς διὸς ἐξερίπῃ δρῦς
Πρόρριζος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ
Ἐξ αὐτῆς, τὸν δ' οὔπερ ἔχει θράσος ὅς κεν ἴδηται
Ἐγγὺς ἐὼν, χαλεπὸς δὲ διὸς μεγάλοιο κεραυνός,
Ὣς ἔπεσ' ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι.
Χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη
Καὶ κόρυς. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
Οἱ δὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον υἷες ἀχαιῶν,
Ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς
Αἰχμὰς, ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο ποιμένα λαῶν
Οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν, πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι,
Πουλυδάμας τε, καὶ αἰνείας, καὶ δῖος ἀγήνωρ.
Σαρπηδών τ' ἀρχὸς λυκίων, καὶ γλαῦκος ἀμύμων.
Τῶν δ' ἄλλων, οὔτις εὖ ἀκήδησεν, ἀλλὰ πάροιθεν
Ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. τὸν δ' ἄρ' ἑταῖροι
Χερσὶν ἀείραντες φέρον ἐκ πόνου, ὄφρ' ἵκεθ' ἵππους
Ὠκέας. οἵ οἱ ὄπισθε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο
Ἕστασαν, ἡνίοχόν τε καὶ ἅρματα ποικίλ' ἔχοντες.
Οἳ τόνγε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο,
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο ζεύς,
Ἔνθα μιν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονὶ, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ
Χεῦαν. ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσεν.
Αὖτις δ' ἐξοπίσω πλῆτο χθονί. κὰδ δέ οἱ ὄσσε
Νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα, βέλος δ' ἔτι θυμὸν ἐδάμνα.

εἰπεῖν

ὑπαρ. τοῦτο μόνον λέγων ὡς οἷα οὐδ' αὖ τὰ περὶ ἡμῖν ἰσχυρότατα δύναιντο ἀποτελεῖν. καὶ οὕτω μεγαλύνει τὸ πρᾶγμα τῇ ἀορίστῳ καὶ δυσευρέτῳ τῶν ἀρρήτων παραβολῶν ὁμοιότητι. εἰ δέ τις βούλοιτο ῥηθῆναι καὶ ποσότητα βοῆς ἐν τινι καταφάσει, μετασχηματίσας τὴν οὔτε παραβολικὴν οὔτε ὑπερβολικὴν ἀπόφασιν, ἐρεῖ ὅτι φωνὴ τρώων ἦν καὶ ἀχαιῶν, ὑπὲρ κύματος βοὴν, ὑπὲρ ἦχον ἀνέμου, ὑπὲρ βρόμον πυρός. ἱστέον δὲ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι αὐξητικαὶ παραβολαὶ αἱ τὴν μὲν ἰσότητα ἢ ὁμοιότητα ὑπερβαίνουσαι, δηλοῦσαι δὲ πραγμάτων ὑπερβολὴν, ἐκ τοιαύτης μεθόδου γίνονται. ὅτε μὲν ὁμοιότης ἐστὶ τοῦ προκειμένου πράγματος μετὰ τῆς παραβολῆς, τότε καταφατικῶς ἡ παραβολὴ σχηματίζεται, λεγόντων ἡμῶν. ὅτι ὥσπερ ἐκεῖνό τι γίνεσθαι εἴωθεν, οὕτω καὶ τοῦτο γίνεται. δι', ὥσπερ σῦς θυμωθεὶς πῦρ δέδορκεν, οὕτως ἀπαραλλάκτως καὶ ὁ δεῖνα ὅτε θυμοῦται. ἡνίκα δὲ τὸ ὑποκείμενον, μεῖζον δείκνυται τοῦ παραβολικοῦ πράγματος, τότε ἀποφατικῶς τὴν παραβολὴν σχηματίζομεν. λέγοντες ὡς οὐχ οὕτως ἐκεῖνό τι πέφυκε γίνεσθαι, ὥσπερ τοῦτο γίνεται. δι', οὐχ οὕτως ὕπνος ἐκλύει τὰ μέλη, ὡς ὁ οἶνος σὺν τᾷ περίκοι. τοιαῦτα καὶ τὰ ῥηθέντα ὁμηρικά. οὐχ οὕτω θάλασσα, ἢ πῦρ, ἢ ἄνεμος ἠχεῖ, ὡς ὁ νῦν μέγας πόλεμος. εἰ καὶ ἐν ἄλλῳ καιρῷ κατὰ τὸ κῦμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀνέμους ἐξειδαίνοντας, εἶχεν ἡ μάχη τὰ εἰς ἦχον. εἰσὶ δὲ τοιαῦται παραβολαὶ καὶ παρὰ τῷ γλυκυτάτῳ ὀππιανῷ. ἔχει δέ τι πῃ ὁμοιότητος ἡ ὀδύσσεια. σχηματίζει δὲ καὶ ὁ περιηγητὴς διονύσιος οὕτω σύγκρισιν ἑορταστικὴν, ἔνθα λέγει ὡς οὐχ οὕτως οἱ δεῖνα πανηγυρίζουσιν ὡς τὸ δεῖνα ἔθνος. σημείωσαι δὲ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ὡς οὔτε θάλασσα, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄνεμος, μόνον τὸν ἄνεμον κατ' εὐθεῖαν ἔφρασε, τὰ δὲ λοιπὰ δύο κατὰ πλαγίας περιέφρασε. πλὴν ἐστὶ καὶ ἐν αὐτοῖς ποικιλία τις. ἐν μὲν γὰρ τῷ, οὔτε θαλάσσης κῦμα, μέρος τοῦ ὅλου τὸ κῦμα. ἐν δὲ τῷ, οὔτε πυρὸς βρόμος, συμβεβηκὸς τῷ πυρὶ ὁ βρόμος. εὐφυὴς δὲ ἐπιμονὴ διὰ τὸ ἀποφατικὸν, τὸ, οὔτε θάλασσα, οὔτε πῦρ, οὔτε ἄνεμος. ὅρα δὲ καὶ ἐπίχυσιν ἰσοδυνάμων λέξεων ἐν τῷ βοάᾳ, καὶ ἠπύει, καὶ ἀΰσάντων. ταὐτὸν γὰρ βοᾶν καὶ ἠπύειν καὶ αὔειν. ὡσαύτως, καὶ τὸ φωνεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ὅσση ἔπλετο φωνή. ἤδη δὲ καὶ τὸ λαλεῖν, ὡς ὑπεμφαίνει ὁ μέγας ἀλαλητός. ἴσως δὲ καὶ τὸ βρέμειν, καὶ βρέμεσθαι λέγεται. ὡς δῆλον ἐστὶν ἐκ τοῦ, μέγα βρέμεται. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀνέμου τὸ βρέμειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πυρὸς αἰθομένου, διὸ καὶ ὁ βρόμος ἁρμόττει αὐτῷ. ἔνθα καὶ ἀκριβῶς πρόσκειται τὸ, αἰθομένοιο. οὐ γὰρ ἁπλῶς πᾶν πῦρ βρέμει, οὐδὲ τὸ ἁπλῶς αἰθόμενον, ἀλλὰ τὸ καὶ πολλῇ ὕλῃ ἐμπεσόν. ἄνθρακες γὰρ καὶ φῶτα μικρὰ καὶ σπινθῆρες καὶ ὅσα τοιαῦτα, ποῖον ἂν βρόμον ἀπηχήσωσιν; ἐν τούτοις δὲ, θαλάσσης μὲν κῦμα ἐρρέθη πρὸς διαστολήν, κυμαίνονται γὰρ καὶ λίμναι καὶ ποταμοὶ, ἀλλ' οὐχ οὕτω. τὸ δὲ ποτὶ χέρσον, ἀκριβῶς πρόσκειται, ὡς ἐκεῖ μάλιστα τῶν κυμάτων ἀντιπαιομένων, καὶ οὕτω πάνυ βοώντων. τὸ δὲ ποντόθεν, ἀκρίβειαν ἔχει καὶ αὐτό. χρὴ γὰρ πόρρωθεν καταπνεῖσθαι τὴν θάλασσαν, καὶ οὐδὲ ἁπλῶς ἀνέμου ἠρεμαίου, ἀλλὰ ἀλεγεινοῦ εἰ μέλλει βυσσόθεν ὀρνυμένης αὐτῆς, δεινὰ βοᾶν πρὸς τῇ χέρσῳ τὸ κῦμα. Τὸ δὲ βοάᾳ, διὰ πλείονα καὶ νῦν ἤχου ἔμφασιν, ἐν δυσὶν ἄλφα κεῖται. τὸν δὲ βορέαν, κατὰ τὸ παρατυχὸν παρείλαβε, καὶ ἄλλοις γὰρ ἀνέμοις κυμαινομένη θάλασσα, πάνυ βοᾷ. Τὸ δὲ βορέω, ἰωνικόν ἐστι συγκοπὲν ἐκ τοῦ βορέαο, καθὰ καὶ τὸ ἑρμείω ἐκ τοῦ ἑρμείαο, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἐν δὲ τῷ, πυρὸς ποτὶ βρόμος, οὐ δοκεῖ πρὸς σύνταξιν οἰκειοῦσθαι ἡ πρόθεσις ἀλλὰ περιττῶς κεῖσθαι πρὸς μέτρου πλήρωσιν. τὸ δὲ ὦρτο καίειν ὕλην, συγγενές ἐστι τῷ ὀρνυμένῳ κύματι, ἐπεὶ καὶ ἐκ τοῦ ὄρω γίνεται τὸ ὄρνυμι. τὸ δὲ δρυσὶν ὑψικόμοισιν, ἀγαθοκλῆς, ὡς οἱ παλαιοί φασι, δρυσὶν ἰσοφόροισι γράφει. αἱ μὲν γὰρ ἄκαρποί φασι καὶ πλατύφυλλοι, ἐρίφλοιοι καλοῦνται παρὰ τοῖς περγαμηνοῖς. αἱ δὲ λεπτόφλοιοι καὶ καρποφόροι, ἡμερίδες. ἃς καὶ ὁ ποιητὴς ἐν ὀδυσσείᾳ. ἡμερὶς ἡβώωσα. καὶ τοὺς ἐπὶ τούτων ἐναυθέντας βότρυς, σταφυλὰς καλοῦσιν, ἐξ ὧν καὶ ὁ ἰξὸς γίνεται. ἡ δὲ ἄκαρπος δρῦς φασι, κηκιδοφόρος ἐστίν. ὅτι δὲ δρύες τινὲς, ἡμερίδες εἰσέτι καὶ νῦν λέγονται, οἱ περὶ θρᾴκην οἴδασιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, περὶ χερσαίων δρυῶν. τὰς δὲ θαλασσίας, ὁ μεγαλοπολίτης ἱστορεῖ πολύβιος. λέγων, ὡς καὶ ἀθήναιος παρασημειοῦται, περὶ τὴν δυτικὴν ἰβηρίαν δρῦς εἶναι κατὰ βάθους, ὧν τὸν καρπὸν σιτουμένους τοὺς θύννους πιαίνεσθαι. διὸ οὐκ ἂν φησὶν ἁμάρτοι τις λέγων ὗς θαλαττίους εἶναι τοὺς θύννους αὐξομένους ἀπὸ τῶν ῥηθέντων βαλάνων. ὁ δὲ ῥηθεὶς ἀθήναιος θυννολογῶν, ἀπὸ τοῦ θύειν τὸ ὁρμᾶν ἐτυμολογεῖ τὸν αἰολικῶς τὸ νῦ διπλάζοντα θύννον, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ κυνὸς ὁρμητικός ἐστι διὰ τὸ οἰστρηλατεῖσθαι. καὶ τὴν πηλαμύδα, θυννίδα καλεῖ, λέγων καὶ ὅτι μείζων γινομένη, λέγεται θύννος. ἔτι δὲ μείζων ἀναβᾶσα, ὄρκυνος. εἰς ὑπερβολὴν δ' αὐξηθεῖσα, κῆτος γίνεται. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὸ, θύννος ἁλισκόμενος σπουδῇ μέγας. ὃν καλέουσιν ὄρκυνον. ἄλλοι δ' αὖ κῆτος. τούτου δὲ θεοῖς χρὴ ὀψωνεῖν. λέγεται δέ φασι, καὶ ὡς ὁ θύννος τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέπει. διὸ αἰσχύλος φησίν. ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην, ὃ σημειωτέον εἰς τὰς παραβλῶπας λιτάς, δηλοῖ γὰρ στραβὰς, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐρρέθη, καὶ τὰς εὐν. οἷα ὡς νῦν ἐγράφη ὄμματα παραβαλλούσας. ἀλλ' οἱ μὲν θύννοι οὗτοι, ἐρρέτωσαν ἐς δρύας. ἠπύειν δὲ οὐ μόνον ἐπ' ἀνθρώπων ὅθεν καὶ ἠπύτα κῆρυξ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ἀνέμου. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἐπὶ πολέμου, ὥς ἐστι νοεῖν ἐκ τοῦ, βελίηπυος ἄρης. βρέμεσθαι δέ φασι λέγει τὸν ἄνεμον ὁ ποιητὴς καὶ ταῦτα τῆς λέξεως κυρίως ἐπὶ πυρὸς λεγομένης, ἐπεί φασι καὶ αὐτὸς συγγενές τι ἔχει τῷ πυρὶ ἐκ παρατρίψεως καίων τὰ δένδρα. γλυκύτερον δὲ τὸ, χαλεπαίνων ἄνεμος, ὑπὲρ τὸ, πάνυ ἀλεγεινοῦ. Τῷ δὲ

ἀλα-

ἀλαλητῷ ὅν ὡς εἴρηται, φωνὴν ἠρεμιώδησιν ὅμηρος, καὶ ἡ ἀλαλὴ παρακεῖσθαι δοκεῖ, ὅπερ ἐστὶ, στρατιωτικὸς ἀλαλαγμός, ὃν ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ δωριεῖς, βοὴν οὖσαν πρὸ μάχης. χρῆσις δὲ αὐτοῦ, ἐν τῷ, κλῦθ' ἀλαλά, πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. Ὅτι εἰπόντος ὁμήρου, ὡς αἴαντος πρῶτος ἀκόντισε φαίδιμος ἕκτωρ ἔγχει, ἐπεὶ τέτραπτο πρὸς ἰθύ οἱ, οὐδ' ἀφάμαρτε, τῇ ῥα δύω τελαμῶνε περὶ στήθεσσι τετάσθην, ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φασγάνου ἀργυροήλου. τώ οἱ, ἤγουν οἳ αὐτῷ τῷ αἴαντι ῥυσάσθην ὅ ἐστιν ἐφύλαξαν καὶ περιεσώσαντο τέρενα χρόα, ὑπονοοῦσί τινες ἄνευ θώρακος μάχεσθαι τὸν ἥρωα. οὐ γὰρ ἄν φασι τοὺς τελαμῶνας μόνους εἰπεῖν ῥύσασθαι τὸν αἴαντα εἰ καὶ θωρακοφόρος ἦν, ἀλλ' ἐμνήσθη ἂν καὶ τοῦ θώρακος. γέγονε δέ φασιν ἡ βολὴ, κατὰ τὴν ἀριστερὰν κλεῖν ὅπου οἱ τελαμῶνες συμπίπτοντες ἐπεπτύσσοντο. εἰ δὲ οἱ τελαμῶνες ἐρύσαντο καθὰ ἐρρέθη, σημείωσαι καὶ ἐκ τούτου ὅτι τρωτὸς ὅλον ἦν ὁ αἴας τὸ σῶμα, καὶ οὐ μόνα τὰ περὶ μασχάλην κατὰ αἰσχύλον καὶ ἄλλους. δῆλον γὰρ ὡς εἰ μὴ αὐτοὶ ἐρύσαντο, κατεκεντήθη ἄν. διὸ καὶ μονομαχοῦντι αὐτῷ πρὸς διομήδην ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, περιέδεισαν οἱ ἀχαιοί, ὡς πολλαχοῦ δυναμένῳ πληγῆναι. ἡ δὲ ὑπόνοια τοῦ μὴ δι' ὅλου τρωτὸν αὐτὸν εἶναι, ἦλθεν ἐκ τοῦ μηδέποτε παρ' ὁμήρῳ τετρῶσθαι αὐτόν. πολὺς δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ αἴας εἰ μόνος ἄρτι τῶν ἑλληνικῶν ἀριστέων ποιήσει ἅπερ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ περὶ ὧν, μεγάλα ἔργα. καὶ ταῦτα, οὐδὲ ῥοπῇ δαιμονίᾳ τινὶ ἀλλ' ἐξ οἰκείας ἀρετῆς. ἱστόρηται δὲ καὶ πηλῷ βάλλεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τρώων ὡς οἷα περιπλακιζόμενον(?) καθά τις ἂν εἴποι τολμήσας, εἴπως οὕτω γοῦν, βαρυνθεὶς πέσῃ. ἀποσεισάμενον δὲ τὸν πηλὸν, δύο ποιῆσαι κολωνούς. φασὶ δὲ καὶ ὡς οὐκ ἐβοηθεῖτο ὑπ' ἀθηνᾶς ὅλως ὁ αἴας, διότι τὸ ἀλαζονεύσασθαι κατ' αὐτῆς ὡς δηλοῖ ὁ Σοφοκλῆς. καὶ διότι δὲ γλαῦκα τῆς οἰκείας ἀσπίδος ἐξέκοψεν, ἱερὰν οὖσαν τῇ ἀθηνᾷ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον γλαῦξ ἱερᾶται ἀθηνᾷ ὡς καὶ ἐν τῇ α' ῥαψωδίᾳ ἐτέθη, ἀλλὰ καί τι εἶδος ἐρωδιοῦ καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, τοῖσι δὲ δεξιὸν ἧκεν ἐρωδιὸν ἐγγὺς ὁδοῖο παλλὰς ἀθήνη. εἰ καὶ ἄλλως ἀφροδίσιον ὄρνεον ὁ ἐρωδιὸς εἶναι δοκεῖ κατ' ἄλλο εἶδος ἐρωδιοῦ. διὸ οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἕλος γίνεται ἐλωδιὸς, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω μέγα καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ κατὰ τὸ θλάω θλαύω(?) καὶ θραύω, ἐρωδιὸς μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι ὡς ἐν ἕλεσι διάγων, εἰ καὶ κλαυδιανός φασιν ὁ φιλόσοφος ἀντιλέγει ἐν οἷς καταλέγει τῆς ὀρθογραφίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρως ἔρωτος ἐρωτίδιος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ ἐρωΐδιος, καὶ συναιρέσει ἐρωδιός. καὶ κατὰ ἀκολούθησιν τὴν ἐπὶ ὀρνέων τῶν, αἰγυπιὸς, χαραδριὸς, οὕτω καὶ ἐρωδιὸς κατὰ τόνον ὀξύν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄλλος μέν τις, τελαμώνων ἐπιμνησθεὶς οἳ τὸν αἴαντα ἔσωσαν, ἴσως ἂν εὐθὺς καὶ τελαμωνιάδην προσεῖπε τὸν αἴαντα, ὡραϊσμόν τινα τῷ λόγῳ τεχνώμενος. ὃ καὶ ἄλλως ἀπὸ τοῦ ἥρωος τελαμῶνος ἐκεῖνος προσεχῶς αὐτίκα παρέρριψε, γοητεύων τῇ ἐξ ὁμωνυμίας παραχύσει τὸν ἀκροατήν. ὁμήρῳ δὲ γελοιασμὸς δοκεῖ ὁ τοιοῦτος οὐκ ἀγαθὸς γάργαλος. διὸ καὶ τέως σιγήσας τὴν λέξιν, μετὰ τέσσαρας αὐτὴν στίχους τίθησιν, εἰπών. τὸν μὲν, ἀπιόντα μέγας τελαμώνιος αἴας βεβλήκει. ὅρα δὲ ὡς οὐδὲ τὸ τοῦ αἴαντος σάκος πόρπακα εἶχεν, ἀλλὰ τελαμῶνος ἤρτητο. ἴσως δὲ καὶ κανόνι μετήγετο. κάρες δὲ ὡς καὶ προερρέθη, τοὺς πόρπακας εὗρον. οἱ πρὸ ὄντων(?) ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, προσθήματα αὐτοὺς(?) τῆς ἀσπίδος δι' ὧν ἡ χεὶρ διείρετο. ἰδοὺ δὲ φανερῶς ἐν τῷ τόπῳ ἐνὶ, καὶ σάκεος καὶ φασγάνου τελαμῶνα εἶπεν, ἱμάντα τινὰ καὶ αὐτὸν ὄντα. ἐξ οὗ καὶ τελαμωνίζειν τὸ ἐλίσσειν τελαμῶνι, ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας ὅτι ὁ μακεδὼν(?) φίλιππος τὸν ὀφθαλμὸν ἐξεκόπη διστῷ βληθεὶς ἐν πολέμῳ ὑπὸ ἀστέρος, συμπροῆλθεν αὐτῷ καὶ Κλείσοφος ὁ ἐκείνου παράσιτος τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμόν. ἐτυμολογία δὲ τελαμῶνος, τὸ ταλάσσειν(?), τροπῇ τοῦ α εἰς ε. τάλας γὰρ καὶ αὐτὸς καὶ τλήμων διὰ τὸ βαστάζειν. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ, ἴσως μὲν, καὶ τὸ ἀορτήρ. μάλιστα δὲ, ἀναφορεύς. εἴη δ' ἂν καὶ ἀναγωγέα εἰπεῖν τὸν αὐτὸν τὸν πολιτικὸν τελαμῶνα, καὶ οὐκ ἂν ἴσως διαφέροι οὕτως ἢ οὕτως εἰπεῖν, εἴ τις σκέψεται τὴν περὶ τοῦ ἐφεσίου Παρρασίου ἱστορίαν δηλοῦσαν ὡς σκίπωνι ἐπεστηρίζετο χρυσᾶς ἕλικας ἐμπεπλεγμένῳ(?), χρυσοῖς τε ἀνασπάστοις ἐπέσφιγγε τῶν βλαυτῶν τὰς ἀναγωγάς. ὡς γὰρ ἀνάγειν καὶ ἀναφέρειν ταυτά εἰσιν, ἐξ οὗ ἀνάγειν καὶ ἡ ἀναγωγή, οὕτως ἂν καὶ ἀναφορεὺς καὶ ἀναγωγεύς. λέγει δὲ ἡ ἱστορία βλαυτῶν ἀναγωγάς, τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα καλάμια(?) τῶν ὑποδήσεων. βλαύτης γὰρ καὶ βλαυτίον ὑποκοριστικῶς, τὸ ὑπόδημα. ἐν δὲ τῷ, ἀκόντισεν ἔγχει, περιττὸν δοκεῖ τὸ ἔγχει, ὡς ἀρκοῦν συνυπακουσθῆναι τῷ ἠκόντισεν. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα, ἀκόντισε φησὶ δουρὶ φαεινῷ. λέγει δὲ καὶ περὶ ὧν. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς αἰχμάς. εἰ δέ που διὰ τὸ, αἷμα δ' ἀνηκόντιζε, δοκεῖ καὶ φλὲψ ἢ ἀρτηρία αἵματι ἀκοντίζειν, οὐκ ἂν εἴη οὐδὲ τὸ ἀκόντισεν ἔγχει περιττῶς ῥηθέν. τοῦ δὲ ἀκοντίζειν ἡ μετὰ γενικῆς τάξις, ἐλλείψει προθέσεως, μυριαχοῦ φαίνεται. ὡς γὰρ τὸ ἀκόντισεν αἴαντος ἤγουν κατὰ αἴαντος, οὕτω καὶ ἄλλα πολλά. ὅρα δὲ τὸ διπλοῦν τῆς συντάξεως. ὧδε μὲν γὰρ, ἕκτωρ ἀκόντισεν ἔγχει. ἐκεῖ δὲ, ἀχαιοὶ ἀκοντίζουσιν αἰχμάς. τὸ δὲ τέτραπτο πρὸς ἰθὺ, ἀντὶ τοῦ ἀντικρὺ ἵστατο, ἀντιπρόσωπος. κατ' εὐθύ. οὐ μὴν εὐρὰξ ὅ ἐστιν ἐκ πλαγίων, ἢ δὴ ὅλως ὁπωσοῦν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸ ἠκόντισεν οὐδ' ἀφάμαρτε, πρὸς ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, βάλεν οὐδ' ἀφάμαρτε. πλατύνει δὲ ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὰ πρόσωπα τῷ μεγάλῳ αἴαντι, οὕτω καὶ ὧδε τὰ στήθη διὰ τὴν πλατύτητα. τὸ μέντοι τοῦ ἕκτορος, οὐχ οὕτως ἀλλὰ στῆθος μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. τὸ δὲ τέρενα χρόα, κοινὸν ἐπίθετον χρόος. οὐ γὰρ δήπου ἐπὶ σκώμματι καὶ τοῦτο ἐρρέθη, ὡς καὶ τὸ, λειριόεντα χρόα, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἕκτορος φθάσας ὁ αἴας ἤκουσεν.

Ὅτι

Ὅτι ἐπὶ τοῦ βαλόντος οὐκ εὔσκοπα, οἰκεῖον τὸ, χάσσατο δεῖναι ὡς νῦν ὁ Ἕκτωρ, ὅτι δή οἱ βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. καὶ ὅρα ἐτώσιον βέλος τὸ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν ἅλιον. καὶ τὸ ἔκφυγεν, ἀστείως καὶ νῦν λεχθὲν διὰ τὸ μὴ θελητῶς τῷ βαλόντι ἀφεθῆναι τὸ βέλος. ἔχει δὲ ὅμοιόν τι πρὸς τοῦτο καὶ τὸ, οἷόν σε ἔπος φύγεν. ὅρα δὲ καὶ ὡς βέλος ὠκὺ, οὐ μόνον ὀϊστὸς, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ δόρυ σφοδρῶς ἀφεθέν. Ὅτι τὸν Ἕκτορα ἑτάρων εἰς ἔθνος χαζόμενον μέγας Τελαμώνιος Αἴας, χερμαδίῳ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν πὰρ ποσὶ μαρναμένων ἐκυλίνδετο, τῶν ἓν ἀείρας, στῆθος ἐβεβλήκει ὑπὲρ ἄντυγος ἀγχόθι δειρῆς. στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλών. περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ. καὶ ὅρα ὡς ἐσχεδίασε τὴν βολὴν ὁ Αἴας βαλὼν τῷ παρατυχόντι ὀργάνῳ. Σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι σχῆμά ἐστιν ἐνταῦθα καινὸν ἐξ ἐπαναλήψεως. εἰπὼν γὰρ χερμαδίῳ κατὰ πτῶσιν δοτικὴν, καὶ ἐπεμβαλὼν τὸ, ἃ δὴ πολλὰ τυχαίως δηλονότι ἐν μέσῳ ἐκυλίετο, οὐκ ἐπαναλαμβάνει ὡς εἰκὸς ὁμοιοπτώτως, τῷ, ἑνὶ, βεβλήκει, ἢ τοιῷ βεβλήκει. ἀλλὰ τὴν ἐνικὴν δοτικὴν ἐκείνην πάντῃ ἀφεὶς, ποιεῖται τὴν ἐπανάληψιν πληθυντικῶς καὶ περιφραστικῶς πρὸς τὰ χερμάδια διὰ τὸ σαφέστερον. εἰπὼν τῶν, ἓν ἀείρας, στῆθος βεβλήκει τῷ τοιούτῳ δηλαδὴ χερμαδίῳ. καὶ ἔστιν οὐκ ἀσύντακτος ἡ φράσις ἀλλὰ καινοπρεπεστέρα, δυσχερῶς ὡς ἂν εἴποι τις φράζουσα τὸ δυσχερές. οὐδέτερον δὲ γένοιτ' ἂν τὸ χερμάδιον, ὡς δηλοῖ τὸ, τά ῥα πολλὰ θοάων ἔχματα νηῶν. διὸ καὶ τὸ ἀείρας γραπτέον, οὐχὶ κατά τινας ἓνα ἐν συναλοιφῇ. ἔχματα δὲ καὶ νῦν, κρατήματα, στηρίγματα, ὑπερείσματα, ὥσπερ καὶ τὰ τοῦ προρρηθέντος ὀλοοιτρόχου ἔχματα ἐν ὄμβρῳ ἀπορραγέντα μετὰ παπάθη ἐκεῖνος τῆς τοῦ ὄρους στεφάνης, τοιαῦτά τινα νοητέον λιθίδια. τὸ δὲ κυλίνδετο, στρογγυλότητα καὶ τοῦ ῥηθέντος χερμαδίου δοκεῖ κατηγορεῖν. τῶν τοιούτων γάρ ἐστι τὸ κυλίνδεσθαι. τὸ δὲ στῆθος βεβλήκει, οὐ προτροπάδην φεύγειν τὸν Ἕκτορα παρίστησι στρέψαντα νῶτον, ἀλλ' ἀναποδίζειν καὶ πρὸς ἰθὺ καὶ αὐτὸν τετράφθαι τῷ Αἴαντι. τὸ δὲ ὑπὲρ ἄντυγος, ἐλλειπτικῶς ἔχει διὰ καίριον συντομίαν, λείπει γὰρ τὸ, ἀσπίδος. ὡς γὰρ καινῶς ἔχει ἡ τῆς βολῆς φράσις, οὕτω καὶ τοῦτο διὰ τὴν τῶν συμβάντων καινοτροπίαν καὶ τὸ ἐν αὐτοῖς θορυβῶδες οἷς καὶ ὁ λόγος συντετάρακται. τὸ δὲ ἀγχόθι δειρῆς, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ὑπὲρ ἄντυγος. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν δῆλον ποῖ τῶν κατὰ στῆθος ὑπὲρ ἄντυγος ὁ Ἕκτωρ βέβληται. Στρόμβου δὲ δίκην ἐκίνησεν ὁ Αἴας, ἢ τὸν βληθέντα Ἕκτορα, ὅπερ ἐμφαίνει ῥώμης ὑπεροχὴν εἰ ἂν τηλικοῦτον ἄνδρα ἔνοπλον ὁ Αἴας βαλὼν οὕτως ἐκίνησεν, ἢ μᾶλλον τὸν λίθον ὡς στρόμβον ἐκίνησε. πῶς γάρ φασιν ὑπὸ χερμαδίου ὁ τοσοῦτος Ἕκτωρ περιστραφείη ἄν. στρόμβον δὲ, τινὲς μὲν, ἄτρακτον νοοῦσιν ἀπὸ τοῦ στρεβοῦσθαι καὶ δινεύμενον περιφέρεσθαι. ἕτεροι δὲ, τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ στρόβιλον βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες. ἄλλοι, τὸν ῥόμβον. τινὲς δὲ, λίθον στρογγύλον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς θέλων δηλῶσαι καὶ τὸ ἐκ τῆς βολῆς τοῦ χερμαδίου πτῶμα τοῦ Ἕκτορος, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς ἢ ἐπεὶ ῥιπῆς πατρὸς Διὸς ἐξερίπῃ δρῦς πρόρριζος ὃ ταυτόν ἐστι τῷ προθέλυμνος, δεινὴ δὲ θεείου γίνεται ὀδμὴ ἐξ αὐτῆς. τὸν δ' οὐκ ἔχει θράσος, ὅς κεν ἴδηται ἐγγὺς ἐὼν, χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸς, ὣς πέσεν Ἕκτορος ὦκα χαμαὶ μένος ἐν κονίῃσι. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ, κατὰ τὸ πλεῖον ἁρμόττουσα τῷ πράγματι. κεραυνὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ λίθος, ὃν Αἴας ὑψόθεν ὡς μέγας ἐνέβαλε τῷ Ἕκτορι. πίπτει δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ κατὰ δρῦν, πρόρριζός τε καὶ ὦκα καὶ χαμαί. καὶ οἱ ἐγγὺς ὄντες Τρῶες, ἀθαρσεῖς μένουσι. τὸ μέντοι δεινὴ θεείου γίνεται ὀδμὴ, πρὸς μὲν τὸ προκείμενον καθ' Ἕκτορα πρᾶγμα, εἰκῆ λαλεῖται. ἔχει δὲ ἄλλως ἱστορίαν. συμβαίνει γὰρ τοῖς διοβλήτοις τῶν δένδρων ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, τὸ, ὡς θείου ὄζειν αὐτὰ, ὃ θέειον πλεονασμῷ τοῦ ε λέγεται ὡς δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα θεειῶσαι ἢ θειῶσαι τὸ θυμιάσαι. τὸ δὲ Διὸς πατρὸς, ἐλλέλειπται καὶ νῦν δεξιῶς πρὸς ἔμφασιν ἀλληγορίας. τὸ δέ γε πλῆρες, πατρὸς ἀνδρῶν τε θεῶν τε. χαλεπὸς δὲ κεραυνὸς, ὡς καὶ πρὸ βραχέων χαλεπαίνων ἄνεμος. τὸ δὲ Διὸς κεραυνὸς, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ὑπὸ ῥιπῆς Διός. ῥιπὴ γὰρ ἀέρος, ὁ κεραυνός. τὸ δὲ πέσεν ὦκα, δηλοῖ ὡς πρὸς τὸ τάχος τοῦ ἡρωϊκοῦ πτώματος παρείληπται ἡ εἰρημένη παραβολή. εἰπὼν δὲ οὕτω πεσεῖν Ὅμηρος τὸν Ἕκτορα, ἐπάγει καὶ τὸ ὡς εἰκὸς ἐπακολουθοῦν στρατιώτῃ πεσόντι, εἰπών. χειρὸς δ' ἔκβαλεν ἔγχος, ἐπ' αὐτῷ δ' ἀσπὶς ἑάφθη καὶ κόρυς. ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ. τί δὲ σημαίνει τὸ ἑάφθη καὶ ὅπως γίνεται, προδεδήλωται. Ὅρα δὲ ἐν τούτοις ὡς ὁ μεθ' ἡμέρας ἐμπαθὴς ὕπνος τοῦ Διὸς, τὸν ἄλλως ἀγρυπνητικὸν ἐν νυκτὶ Δία, ἤλεγξεν ἀπολωλεκότα ὅσα βουλευσάμενος εἶχεν. οὕτω καὶ ὁ τοῦ μύθου Ἄρης ὑφ' ἡδονῆς φασι κρατηθεὶς, ὑπὸ τῷ ἀσθενεστάτῳ Ἡφαίστῳ συνεπεδήθη. καλῶς ἄρα ἐρρέθη, ὡς τὸ ἡδονὰς διώκειν προπετῶς, λύπας ἐστὶ θηρεύειν. Ὅτι φανερὰ διαστολὴ τοῦ οὐτάσαι καὶ τοῦ βαλεῖν κἀνταῦθα ἐν τῷ, οἱ δὲ, μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον Ἀχαιοί. ἀκόντιζον δὲ θαμειὰς αἰχμάς. ἀλλ' οὔτις ἐδυνήσατο τὸν Ἕκτορα ποιμένα λαῶν οὐτάσαι οὐδὲ βαλεῖν. καὶ ἡ αἰτία, τὸ πρὶν γὰρ περίβησαν ἄριστοι, ἤγουν ὑπερίβησαν ἢ προεμάχησαν αὐτοῦ. Πολυδάμας, Αἰνείας, Ἀγήνωρ, Σαρπηδὼν, καὶ Γλαῦκος. οὓς τὰ θέλων εἰπεῖν ὡς καὶ ἕτεροι, φησὶ περιφράζων. τῶν δ' ἄλλων, οὔτις εὖ τουτέστιν αὐτοῦ ἀκινδύνως ἤγουν ἠμέλησεν, ἀλλὰ πάροιθεν ἀσπίδας εὐκύκλους σχέθον αὐτοῦ. ἔνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὡς οὐ πᾶσαι περιφερεῖς αἱ ἀσπίδες, ὅ ἐστι κατὰ τὸν ποιητὴν, εὔκυκλοι. ἀλλ' εἰσί τινες καὶ σπιδεῖς ἤγουν ἐπιμήκεις. σπιδῶ γὰρ τὸ ἐκτείνω. ἀφ' οὗ σπιδὴς μὲν, ὁ ἐπιμήκης. ἀσπὶς δὲ, ἡ μὴ πρὸς μῆκος ἐκτεταμένη ἀλλ' εἰς κύκλον

συνηγμένη

ξυνηγμένη φασὶ δὲ οἱ αὐτοί, καὶ ὡς παρὰ τῷ ποιητῇ ἀντιφράζεται τῇ ἀσπίδι τὸ σάκος ὡς διαφέρον δηλαδὴ πρὸς αὐτήν. Ὅτι δ' ἐκ τοῦ ῥηθέντος σπίζω καὶ ἡ σπιθαμὴ γίνεται καὶ ὅτι σπίζειν λέγεται ἄλλως μέν τοι κατὰ ὀνοματοποιΐαν καὶ ὁ σπίνος σπίζων ἤδη παρὰ τῷ ἀράτῳ, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, οὔτις εὖ ἀκήδεσεν, γίνεται τὸ εὖ ὡς καὶ προδεδήλωται, ἀπὸ τοῦ ἕο κατὰ κρᾶσιν, ὡς τὸ σέο, σεῦ. ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ ποτὲ καὶ ἐγκλίνεται δίχα τόνου προφερόμενον. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὡς ὁ τοῦ σοφωτάτου Πουλυδάμαντος λόγος, ἀπεπλήσθη καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ ἕκτορι. ἔφθη γὰρ εἰπὼν ὡς οὐ κόσμῳ παρὰ νεῶν ἐλευσόμεθα, πολλοὺς γὰρ τρώων καταλείψομεν. καὶ τοίνυν καὶ ὁ ἕκτωρ οὐκ εὐκόσμως ἐκ τῶν νεῶν ἔρχεται, ἀλλὰ βληθεὶς ὑπὸ αἴαντος, καὶ ὡς ἐῤῥέθη πεσών, φέρεται ἐφ' ἅρματος ποτὶ ἄστυ, βαρέα στενάχων. πρὸ τούτου δέ, ἑταῖροι χερσὶν ἀείραντες, ἔφερον ἐκ πόνου αὐτόν. καὶ ἔστιν ἀστεῖον τὸ ἐκ πόνου, μέσως λεχθὲν ἐπί τε μάχης καὶ ἐπὶ ἄλγους. ἴσως δὲ καὶ ἐκ τοῦ τῶν φερόντων πόνου διὰ τὸ ἐναγώνιον. ἐφ' οἷς ὁ ποιητὴς λέγει καὶ ὅτι περὶ τὸν τοῦ ξάνθου πόρον ἐλθόντες οἱ περὶ ἕκτορα, περὶ οὗ ξάνθου πολλαχοῦ δηλοῦται, ἐκεῖ αὐτὸν ἐξ ἵππων πέλασαν χθονί, ἤγουν εἰς γῆν ἔθεντο ἀνακλίναντες, κὰδ δέ οἱ ὕδωρ χεῦαν, ὁ δ' ἀμπνύνθη ἤγουν ἀνέπνευσε. καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσι συλλέξας ἑαυτόν, καὶ ἀναῤῥώσας φυσικῶς τῇ καταχύσει τοῦ ὕδατος. ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα φησί, κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσε. κἀν τῇδε παθὼν, αὖτις ἐξοπίσω πλῆτο χθονί τουτέστιν ἐπέλασε. τὼ δέ οἱ ὄσσε ἡ κὰδ δέ οἱ ὄσσε, νὺξ ἐκάλυψε μέλαινα. βέλος δὲ ὅ ἐστι βολὴ καὶ ἡ ἐντεῦθεν ὀδύνη, ἔτι θυμὸν ἐδάμνα. τοιοῦτον ἡ τοῦ αἴαντος χείρ. μᾶλλον δὲ τοιοῦτον ἡ ἀλαζονεία, ἣν δίκας ὁ θρασὺς ἕκτωρ τῷ ὀνειδισθέντι βουλαίῳ δίδωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τι ἐκ τοῦ ἐμεῖν ὅθεν ὁ ἔμετος, οὐ μόνον ἔμφα πόλις πλεονεξία ὡς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, ἀλλὰ καὶ ἐμίας ὡς κοχλίας, ὁ ἐμετικὸς ἡ εὐεμής. καὶ ὡς τὸν ῥηθέντα ξάνθον, εὐῤῥείτην κἀνταῦθα λέγει καὶ δινήεντα καὶ διὸς παῖδα ἤγουν ἐξ ἀέρος ὄμβροις πληθύοντα ὡς δηλοῦται, ὥσπερ ὅμοιον περιφραστικῶς τῷ, ὃν ἀθάνατος τέκετο ζεύς. τὸ δὲ εὐῤῥέεος, ὅπερ ἐστὶν εὐρείτου, δοκεῖ ἀπὸ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ῥύω τὸ ῥέω οὕτω ῥυίσκω, γίνεσθαι. ἵνα ἡ εὐῤῥέος, ὡς ἡδὺς ἡδέος, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ε εὐῤῥέεος. εἰ δ' ἴσως ἀπὸ τοῦ εὖ, καὶ τοῦ ῥέος γίνεται ὃ δηλοῖ τὸ ῥεῦμα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἡρακλῆς ἡρακλέος, ἔχει ἀπορίαν διατί μὴ τῷ ε παραλήγεται τὸ εὐῤῥέεος, κατὰ τὸ ἡρακλέος. εἰ δέ τις ἐκ τοῦ ῥέω αὐτὸ παράγει, ἐκπέφευγε πολυλογίαν. ὅρα δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις καὶ τὸ ἀμπνύνθη, ὥσπερ καὶ τὸ ἀνέδρακεν. ἐν οἷς δηλοῦται ὡς εἰς τὴν προτέραν πνοὴν ἀνέκαμψε, καὶ εἰς τὸ πρῶτον βλέμμα. περὶ δὲ τοῦ, κελαινεφὲς αἷμα, προείρηται. τὸ δὲ πλῆτο, σύστοιχόν ἐστι τῷ πέλασεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ πέλω γίνεται πλῶ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πλῆτο. οὗ τρίτον πληθυντικὸν μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, οὐδ' ἐπλῶντο. νύκτα δέ, τὴν ἁπλῶς ἀορασίαν καὶ νῦν λέγει, δι' ἣν ἡ ὄψις ὡς ἐν νυκτὶ καθίσταται.

Ὅτι τὴν τοῦ ἕκτορος ἀρετὴν δηλοῖ καὶ τό, ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον ἕκτορα νόσφι κιόντα, μᾶλλον ἐπὶ τρώεσσι θόρον μνήσαντο δὲ χάρμης. δῆλον γὰρ κἀνταῦθα, ὡς μεγάλως ἀεὶ σείως παρόντος, πολλὴ μεταβολὴ πολέμου γίνεται. σημαντικῶς δὲ εἴρηται τό, νόσφι κιόντα, οὐ μὴν ἀληθῶς. ἀρθεὶς γὰρ ὑφ' ἑταίρων, οὐκ αὐτὸς κιὼν ὁ ἕκτωρ ἀπῆλθε τῆς μάχης. ὅτι ὥσπερ Σιμοείσιός τις πρὸ τούτων ἦν παρώνυμος τῷ ποταμῷ τῷ σιμόεντι. καί τις ἕτερος τῷ σκαμάνδρῳ Σκαμάνδριος, οὕτω καὶ ἐνταῦθα Σάτνιός τις ἱστορεῖται, ὃν φησὶ νύμφη τέκε νηῒς ἀμύμων παρ' ὄχθας σατνιόεντος ποταμοῦ. Ὅτι τε τὸ ἀμύμων, θνητῶν προσώπων ἐπίθετον εἶναι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί, καθ' ἣν ἔννοιαν καὶ νύμφαις ἀμύμων, ὡς μακρά-

Ἀργεῖοι δ' ὡς οὖν ἴδον ἕκτορα νόσφι κιόντα,
Μᾶλλον ἐπὶ τρώεσσι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης.
Ἔνθα πολὺ πρώτιστος ὀϊλῆος ταχὺς αἴας,
Σάτνιον οὔτασε δουρὶ μετάλμενος ὀξυόεντι
Ἠνοπίδην, ὃν ἄρα νύμφη τέκε Νηῒς ἀμύμων
Ἤνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας σατνιόεντος.
Τὸν μὲν ὀϊλιάδης δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Οὖτα κατὰ λαπάρην, ὁ δ' ἀνετράπετ'. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ
Τρῶες καὶ δαναοὶ ξυνάγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ δ' ἔπι Πουλυδάμας ἐγχέσπαλος ἦλθεν ἀμύντωρ
Πανθοΐδης. βάλε δὲ Προθοήνορα δεξιὸν ὦμον
Υἱὸν Ἀρηϊλύκοιο. δι' ὤμου δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἔσχεν. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Πουλυδάμας δ' ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Οὐ μὰν αὖτ' ὀΐω μεγαθύμου πανθοΐδαο
Χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα,
Ἀλλά τις ἀργείων κόμισε χροΐ. καί μιν ὀΐω
Αὐτῷ σκηπτόμενον, κατίμεν δόμον ἄϊδος εἴσω.
Ὣς ἔφατ'. ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε,

Τῷ Τελαμωνιάδῃ. τοῦ γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα.
Καρπαλίμως δ' ἀπιόντος, ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Πουλυδάμας δ' αὐτὸς μὲν ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν
Λικριφὶς ἀΐξας, κόμισεν δ' Ἀντήνορος υἱὸς
Ἀρχίλοχος. τῷ γάρ ῥα θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον.
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ,
Νείατον ἀστράγαλον. ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε.
Τοῦ δὲ πολὺ προτέρη κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε,
Οὔδει πλῆντ', ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα πεσόντος.
Αἴας δ' αὖτ' ἐγέγωνεν ἀμύμονι Πουλυδάμαντι.
 Φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε.
Ἦ ῥ' οὐχ οὗτος ἀνὴρ Προθοήνορος ἀντὶ πεφάσθαι
Ἄξιος, οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ.
Ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἢ πάϊς, αὐτῷ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει.
Ἦ ῥ' εὖ γιγνώσκων. Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ.
Ἔνθ' Ἀκάμας Πρόμαχον Βοιώτιον οὔτασε δουρὶ,
Ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαὼς, ὃ δ' ὕφελκε ποδοῖιν.
Τῷ δ' Ἀκάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας.
Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι,
Οὔ θην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσεται καὶ ὀϊζὺς
Ἡμῖν, ἀλλὰ ποθ' ὧδε κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες.
Φράζεσθ' ὡς ὑμῖν Πρόμαχος δεδμημένος εὕδει
Ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ
Δηρὸν ἄτιτος ἔῃ. τῷ καί κέ τις εὔχεται ἀνὴρ,
Γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἀρέως ἀλκτῆρα γενέσθαι.
 Ὣς ἔφατ'. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο.
Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν,
Ὁρμήθη δ' Ἀκάμαντος. ὃ δ' οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν
Πηνελέοιο ἄνακτος. ὃ δ' οὔτασεν Ἰλιονῆα,
Υἱὸν Φόρβαντος πολυμήλου. τόν ῥα μάλιστα
Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν.
Τῷ δ' ἄρ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τέκεν Ἰλιονῆα,
Τὸν τόθ' ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα,
Ἐκ δ' ὦσε γλήνην. δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ
Καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. ὃ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἄμφω. Πηνέλεως δ' ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Αὐχένα μέσσον ἔλασσεν. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε
Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. ἔτι δ' ὄβριμον ἔγχος
Ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. ὃ δὲ φῆ κώδειαν ἀνασχὼν,
Πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος
Πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν.
Οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ Ἀλεγηνορίδαο,

βίοτος μὲν οὐ μὴν καὶ ἀθάνατοι. καὶ ὅτι ὁ μῦθος πολλοὺς ὑπὸ νύμφαις γεννᾷ, καὶ τίνες αἱ νύμφαι, οὐκ ἄδηλον ἐκ τῶν ἀλλαχοῦ εἰρημένων. κεῖται δὲ ἐνταῦθα καὶ ἥνοψ κύριον ὄνομα πατὴρ τοῦ ῥηθέντος Σατνίου, ὁμώνυμος ἥνοπι χαλκῷ. φησὶ γάρ. τίκε Νηῒς ἥνοπι βουκολέοντι παρ' ὄχθας. Ὅτι ἐν τῷ, οὔτασε κατὰ λαπάρην, ὁ δ' ἀνετράπετο, ἀνατραπῆναι λέγει τὸ ἀναστραφῆναι. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ ἀγγείων καὶ τραπεζῶν ἄνω κάτω γινομένων. λέγεται δὲ καὶ πόλις ἀνατετράφθαι ὑποχαλασθεῖσα. Ὅτι τὸ, ξυνάγομεν κρατερὴν ὑσμίνην, ἀντὶ τοῦ συνεβάλλομεν εἰς πόλεμον. τοιοῦτον καὶ τὸ ξυνάγομεν ἄρηα. Ὅτι καὶ ἐν τῷ, Πουλυδάμας ἔκπαγλον ἐπεύξατο μακρὸν ἀΰσας, δηλοῦται δεῖν εἶναι μεγαλοφώνους τοὺς ἡγεμόνας, καὶ ὡς εἴπομεν, βοὴν ἀγαθούς. Ὅτι καὶ ἐν τοῖς ὕστερον ὁ ποιητὴς χρῆται σαρκασμοῖς τουτέστι δακνηραῖς εἰρωνείαις καὶ βαρύτησιν ὡς καὶ ἐν τῇδε ῥαψῳδίᾳ, ἡρωϊκῶς καὶ σεμνῶς. Πολυδάμας γὰρ βαλὼν ἔγχει τινὰ, χλευάζει, λέγων. οὐ μὰν αὖτ' οἴω μεγαθύμου Πανθοΐδαο χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, ἀλλά τις Ἀργείων κόμισε χροΐ. καί μιν οἴω αὐτῷ σκηπτόμενον, κατίμεν ἤγουν κατιέναι εἰς ᾅδου. καὶ ὅρα τὸ σκηπτόμενον ἀστείως λεχθὲν ἀντὶ τοῦ στηριζόμενον, καὶ ὡς βακτηρίᾳ ἐπερειδόμενον. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου σκήπτειν, τὸ σκῆπτρον γίνεται. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι τὸ οἴομαι, οὐ μόνον τρισυλλάβως οἴω, ἀλλὰ καὶ δισυλλάβως οἴω λέγει κατ' ἐνέργειαν. τὸ δὲ χειρὸς ἄπο στιβαρῆς ἅλιον πηδῆσαι ἄκοντα, παράφρασίς ἐστι τοῦ, βέλος ὠκὺ ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. γλυκύτερον δὲ

τοῦ ἀποπηδῆσαι τὸ ἔκφυγε· τὸ δὲ ἐκόμισεν, ἀστείως ἐπὶ δόρατος εἰρῆσθαι δοκεῖ ἀντὶ τοῦ ἐπιμελείας ἠξίωσεν· ὅ ἐστι κομιδῆς οἷα δεξάμενος ἔσω αὐτοῦ φιλοφρόνως· ἢ μὴ ἀφεὶς ἔξω ἑαυτοῦ.

Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Ἐκ Τροίης σὺν νηυσὶ νεώμεθα κοῦροι Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο. τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

φιλεῖ δὲ ἡ τοιαύτη λέξις τῷ ποιητῇ, διὸ καὶ ὑποκαταβὰς, φησὶν ὡς ἐκόμισέ τις ἔγχος, ἑλκυσθεὶς δηλαδή. τοιοῦτον καὶ τὸ, ὡς δὴ παῖ ἐν χροῒ κομίσσαιο. ἔνθα δηλοῦται ὡς διχῶς φράζεται κομίσαι τι καὶ κομίσασθαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ Πουλυδάμας. Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο. δάκνει γὰρ ὡς ἔφαμεν ὁ σαρκασμός. ὅθεν καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει, ὡς οἷά τι θηρίον σαρκὶ ἐμφυέν. καὶ οὐχ οὕτω τῇ ἀναιρέσει τοῦ κειμένου ἄχθονται, ὅσον τῇ χλεύῃ τοῦ βάλλοντος. ὅθεν καὶ μάλιστα, Αἴας λυπηθεὶς ἀμύνεται. φησὶ γάρ. Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε τοῦ Τελαμωνιάδῃ. τοῦ, γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα. καὶ δὴ Πουλυδάμαντος ἀπιόντος, ἀκόντισε δουρί. καὶ Πουλυδάμας μὲν, ἐξέκλινε τὸν θάνατον, λικριφὶς ἀΐξας. κόμισε δ' Ἀντήνορος υἱὸς Ἀρχίλοχος ὃν ἔβαλε κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ, νείατον ἀστράγαλον. ἀπὸ δ' ἄμφω κέρσε τένοντε. τοῦ δὲ πολὺ πρότερον κεφαλὴ, στόμα τε, ῥῖνές τε οὔδει πλῆντο, ἤγουν τῇ γῇ ἐπέλασαν, ἤπερ κνῆμαι καὶ γοῦνα, οἷα κατακύψαντος καὶ οὕτω πεσόντος ἐπὶ κεφαλὴν ἅμα τῇ πληγῇ. ἐφ' οἷς οὐκ ἔξω τοῦ καιροῦ ἀντικομπάζει καὶ ὁ δεξιὸς Αἴας καὶ εἰρωνευόμενος ὡς οἷα δῆθεν ἀμφιβάλλων ἐφ' οἷς ἀκριβῶς οἶδε. τὸν θάνατον θανάτῳ ἀντιμετρῶν, καὶ ὡς ἐν ἀντιλόγῳ σταθμώμενος, καὶ οὕτω προσειπὼν τοὺς Τρῶας, φησί. φράζεο Πουλυδάμα, καί μοι νημερτὲς ἐνίσπε. ἦ δὴ οὐχ οὗτος ἀνὴρ τοῦ δεῖνος ἀντιπεφάσθαι ἄξιος. οὐ μέν μοι κακὸς εἴδεται, οὐδὲ κακῶν ἐξ, ὃ δὴ ἔπαινός ἐστιν ἀνδρὸς εὐγενοῦς καὶ ἀνδρείου. ἀλλὰ κασίγνητος Ἀντήνορος ἢ παῖς, αὐτοῦ γὰρ γενεὴν ἄγχιστα ἐῴκει. εἶτα ἐπισημαινόμενος ὁ ποιητὴς ὅτι ἐν εἰρωνείᾳ καὶ βαρέως ὁ Αἴας ἐνδιάζει ἐφ' οἷς ἀκριβῶς οἶδε, φησίν. ἦ ῥ' εὖ γινώσκων, ἤγουν ἔφη δὴ εὖ εἰδώς. ὡς καὶ ἄλλοι ἐγίνωσκον ἀλλήλους, διὰ τὰς ὡς εἰκὸς γινομένας πολλὰς ἀνοχὰς τοῦ πολέμου, ἐν αἷς ἀλλήλοις ἐνετύγχανον. ὁποία τις ἀνοχὴ δηλοῦται καὶ ἐν τῇ τῶν νεκρῶν συλλογῇ, καὶ ἐν τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ. εἶτα ἐπάγει, ὅτι Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ τοὺς Ἀργείους. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, τοὺς μὲν Ἀργείους ἐφ' ὁμοίῳ σαρκασμῷ ἄχος λήψεται. τοὺς δὲ Τρῶας ἐν δὲ τοῖς ἐφεξῆς, ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα, οὐχ οὕτω διὰ χλεύην, ὅσον διὰ θέαν δεινήν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀργείων, δὶς κεῖται τὸ, Ἀργείοισι δ' ἄχος γένετ' εὐξαμένοιο, νῦν μὲν, τοῦ Πουλυδάμαντος. μετ' ὀλίγα δὲ, τοῦ Ἀκάμαντος. ἐπὶ δὲ Τρώων, τὸ μὲν ἔλλαβε, δισσολογεῖται. τὰ δὲ λοιπὰ, ἑτεροιοῦνται. φησὶ γάρ. Τρῶας δ' ἄχος ἔλλαβε θυμῷ. καὶ, τοὺς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. ὅρα δὲ καὶ τὸ μάλιστα, δὶς ῥηθὲν κατὰ συνέχειαν ἐν τῷ, μάλιστα θυμὸν ὄρινε τῷ Τελαμωνιάδῃ. τοῦ, γὰρ πέσεν ἄγχι μάλιστα. διὰ σαφήνειαν δὲ πρόσκειται τὸ, τῷ Τελαμωνιάδῃ, ὡς ἂν διαστελλῇ τοῦ Οἰλιάδου ὡς πρὸ βραχέων ἀριστεύοντος. τὸ δὲ λικριφὶς. ἅπαξ μέν φασιν ὧδε, καὶ ἅπαξ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται, δηλοῖ δὲ τὸ πλαγίως καὶ ὡς ἄν τις εἴποι, λέχριος. ἢ λίαν κάμψας καὶ πλησιάσας τῇ γῇ. τὸ δὲ κόμισε χροῒ, ἐντελῶς ἀνωτέρω ῥηθὲν καὶ σαφῶς, δῆλως ἐνταῦθα ἐρρέθη ψιλῶς, κόμισεν. οἷα ἐκεῖ διασαφηθέν. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ θανάτου αἰτία σεμνὴ, θεῖον βούλημα. φησὶ γὰρ περὶ τινὸς Ἀρχιλόχου. ὅτι αὐτῷ γὰρ θεοὶ βούλευσαν ὄλεθρον. ἔνθα ὅρα τὸ ἐβούλευσαν, ἐνεργητικῶς προενεχθέν. συνεοχμὸν δὲ κεφαλῆς εἰπεῖν καὶ συνοχὴν, ταυτόν ἐστιν, ἤγουν συγκόλλησιν. συγκράτησιν. προϋπάρχει δ' αὐτῶν, τὸ ἔχειν. ὅθεν καὶ τὸ ἔχμα περὶ οὗ προείρηται. προϋπόκειται δὲ τοῦ συνεοχμοῦ, ὁ ὀχμὸς, ἐξ οὗ καὶ ὀχμάζειν τὸ συνέχειν, ὡς τὸ, μίστυλλ' ὀχμάζεις. καὶ, πατρὸς ὀχμάσαις δίμας. ἀστράγαλον δὲ, οὐ τὸν ἐν ποσὶ λέγει, τοὺς γὰρ τοιούτους ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησίν, οὔτε ἄνθρωπος ἔχει οὔτε τι τῶν μωνύχων καὶ ἀκεράτων, ἀλλὰ τὸν σπόνδυλον, ὅς ἐστι κεφαλῆς καὶ αὐχένος συνεοχμὸς ἤγουν συνοχμός, πλεονάζει γὰρ τὸ ε, καὶ συνοχὴ τραχήλου καὶ κεφαλῆς, τῶν ἰνίων συνάπτων, καὶ καλούμενος βάσις ἐγκεφάλου. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ μὴ ἐνταῦθα, ἐν γοῦν τοῖς ἑξῆς μεμνήσεταί που ὁ ποιητὴς ἀστραγάλων τῶν κατὰ πόδας, καὶ ῥηθήσεται μὲν καὶ ἐκεῖ τὸ ἀρκοῦν. οὐκ ἂν δὲ εἴη περιττὸν, καὶ ἐνταῦθα δηλῶσαι, ὅτι καθάπερ ὁ σπονδύλου δηλωτικὸς ἀστράγαλος παρὰ τὸ ἀστραβὲς ἐτυμολογεῖται, οὕτω καὶ ὁ κατὰ πόδας. καὶ ὅτι ἐκ τούτων ἀστραγάλων, καὶ τὸ ἀστραγαλίζειν, καὶ μάστιγες ἀστραγαλωταί. καὶ ὅτι ἀπ' αὐτῶν τῇ ἱστορίᾳ συμβολὴ γίνεταί τις εἰς δεῖγμα τῆς Ἀντιόχου τοῦ Ἐπιφανοῦς φασὶν ἢ Ἐπιμανοῦς ἀφελείας, εἴτε μανίας. λέγεται γὰρ ὡς ἀδιακρίτως δωρούμενος, ἐδίδου τοῖς μὲν, ἀστραγάλους δορκαδείους. τοῖς δὲ, φοινικοβαλανίους. ἄλλοις δὲ, χρυσόν. εἰ δέ καὶ ἀνάχαρσις πυθομένου τινὸς εἰς τί Ἕλληνες χρῶνται τῷ ἀργυρίῳ, ἔφη ὅτι πρὸς τὸ ἀριθμεῖν, σκώπτων ἐκείνους εἰς φειδωλίαν, ἀλλ' ὁ ῥηθεὶς Ἀντίοχος, τοῦτο μὲν οὐκ ἂν ἤκουσεν ἐφ' οἷς ἐσκόρπιζε τὸ χρυσίον, ἐσκώφθη δὲ ἂν, ἐς μεγακήτεα πόντον σπείρειν αὐτὸ, ἢ κατὰ πετρῶν ἠλιβάτων, τῶν ἐπιτριπτῶν δηλαδὴ κολάκων. ἐπὶ δὲ τοῖς ζωϊκοῖς ἀστραγάλοις, ἀστεῖον καὶ τὸ τοῦ Διογένους, ὃς τῶν νομισμάτων κατιγνὺς, ἐν τῇ αὐτοῦ φασὶ πολιτείᾳ ἐνομοθέτησε, νόμισμα εἶναι ἀστραγάλους. ἀπεκείροντο δὲ, τείνοντας αἰολικῶς, τὸ

ἀπ-

ἀπέκερσε δέ ἐστι παντελῶς διακόψαι. τὸ δὲ ῥῖνες, πληθυντικῶς λέγει, διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους. αἱ τοιαῦται δὲ ἐπισημαντέον ὡς ἀπὸ τῶν τοιούτων ῥινῶν δοκεῖ λέγεσθαι ἐπὶ ἀπάτης τὸ ῥινᾶν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν δι' ὀσφρήσεως ἀπατωμένων, ἢ καὶ ἀπατώντων. ἡ δὲ χρῆσις τῆς λέξεως, καὶ παρὰ Παυσανίᾳ, ὅς φησιν ὅτι ῥινᾶν, τὸ ἐξαπατᾶν. Μένανδρος. ἔγωγ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν. ἡ δὲ ἐκ πρόθεσις, λόγῳ κάλλους καὶ αὐτὴ ἐν τέλει στίχου ἐτέθη κρουσικώτερον τῷ τόνῳ. καθάπερ καὶ ἡ πρὸ καὶ ἡ ξὺν ἐν τῷ, Ἰλιόθι πρό. καὶ, ἀρτέμεσι ξύν. τὸ δὲ ἄγχιστα ἐῴκει, ἰσοδυναμεῖ μὲν τῷ, ἄγχι μάλιστα, ὃ πρὸ ὀλίγων κεῖται. παρῆκται δέ ἐστι νῦν, ᾧ σχεδόν. σύστοιχα γὰρ τὸ σχεδόν, καὶ ἐγγύς, καὶ ἀγχοῦ, καὶ ἄγχι, καὶ ἄγχι μάλιστα. καὶ ἄγχιστα. ἀλλ' οὕτω μὲν καὶ ὁ Αἴας μετὰ τὸν Πολυδάμαντα κατὰ εἰρωνείαν ἐπὶ τῷ υἱῷ σαρκάζει τοῦ Ἀντήνορος. αὐτίκα δὲ καὶ Ἀκάμας ὁ καὶ αὐτὸς Ἀντηνορίδης ἀμφὶ κασιγνήτῳ βεβαώς, ἤγουν βοηθῶν τῷ ἀδελφῷ Ἀρχελόχῳ, ὅμοιόν τι ποιεῖ. Ὁμήρου τεχνικῶς τὰ σκυθρωπὰ ἱλαρύνοντος τοῖς ἀκροαταῖς, οἷς ἐν ἀστειότητι σαρκάζει. καὶ οὕτω κεραννύντος ἡδέα καὶ λυπηρά. οὐτάσας γάρ τινα πρόμαχον Βοιώτιον, ὃς τὸν νεκρὸν ὑφεῖλκε ποδοῖιν ἤγουν λάθρα ὑπέσυρε, φησίν. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. οὔθην οἴοισίν γε πόνος τ' ἔσσεται καὶ ὀϊζὺς ἡμῖν, ἤγουν οὐ δὴ μόνοι πενήσομεν ἡμεῖς. ἀλλά ποθ' ὧδε ἤγουν ἀλλά που οὕτω κατακτανέεσθε καὶ ὔμμες. καὶ ἐπάγει τὸ δριμύτερον, φησί. φράζεσθε ὡς ὑμῖν πρόμαχος δεδμημένος εὕδει ἔγχει ἐμῷ, ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἄτιτος ᾖ. καὶ ἐπιφέρει ὡς γνωμικὸν, τῷ, ἤγουν διό, καί τις εὔχεται ἀνὴρ, γνωτὸν ἐνὶ μεγάροις ἄρεος ἀλκτῆρα γενέσθαι. ὃ δὴ παραπεποίηται ἀπὸ τοῦ, ὡς ἀγαθὸν καὶ παῖδα καταφθιμένοιο λιπέσθαι ἀνδρός. ἰόμωροι δὲ οὗτοι τοξόται βαρβαρικῶς ὀνειδίζονται οἱ Ἀχαιοὶ τῷ Ἀκάμαντι, ὥσπερ οὐκ ἦσαν τοιοῦτοι καὶ παρὰ Τρωσίν. εἰσὶ δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἰόμωροι, οἱ μόρον ἐμπεσόντες ἐν ἰοῖς, ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω μέγα. ἢ περὶ ἰοὺς μεμορημένοι καὶ κακοπαθῶς ἔχοντες. ἢ ὀξεῖς ἰοὺς κεκτημένοι. μόρον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ ὀξύ. ἢ πλεονασμῷ τοῦ μῦ, ἵνα ὦσιν ἰώροι οἱ τὴν ἰῶν ὤραν ἤτοι φροντίδα ἔχοντες. ἀπειλάων δὲ καὶ νῦν ἀκόρητοι, οὐ μόνον οἱ ἀλαζόνες ἐν τῷ ἀπειλεῖσθαι δεινά, ἀλλὰ καὶ οἱ καυχηταί. τὸ δὲ εὕδει, ἁπλῶς μὲν ῥηθὲν δηλοῦν δὲ θάνατον, ἔχει τι δριμύτητος καὶ αὐτό, ἔτι δὲ καὶ ἀστειότητος μετὰ καὶ βαρύτητος. ὥσπερ καὶ τὸ δεδμημένος ἔγχει. ὡς εἴπερ ἔφη, δεδμημένος ὕπνῳ, ὅθεν καὶ δμήτειρα πάντων ἐρρέθη ἡ νύξ. ἄτιτος δὲ, ὁ ἀνεκδίκητος, ἢ μᾶλλον ὁ ἀναπόδοτος, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐν πόλεσιν ἢ κώμαις ἀποτινόντων ποινὴν ὑπέρ τινος πεφονευμένου. ἄρεος δὲ ἀλκτὴρ, ὁ τοῦ φόνου ἐκδικητὴς, ὁ καὶ ἀμύντωρ πρὸ ὀλίγων ῥηθείς. τὸ δὲ ἄρεος, εἰ μὲν διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἔστι γὰρ καὶ ἄρειος εὐθεῖα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀπαθῶς οὕτως ἔχει τὸ μέτρον. εἰ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρης ἄρεος, ἐκτείνεται ἡ λήγουσα κατὰ τροπὴν κοινῆς συλλαβῆς διὰ τὴν καταπεραίωσιν, καὶ τὸ ἐφεξῆς κατάρχον φωνῆεν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ὁ Ἀκάμας. ἦν δέ τις ἐν Τρωσὶν Ἰλιονεὺς υἱὸς Φόρβαντος πολυμήλου ὅ ἐστιν ἐκ μέρους τῶν μήλων, πολυθρέμμονος. ὅν ῥα μάλιστά φησιν Ἑρμείας Τρώων ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὄπασσεν. τῷ δ' ὑπὸ μήτηρ μοῦνον τίκεν Ἰλιονῆα. τὸν τότε Πηνέλεως ὑπ' ὀφρύος οὖτα κατ' ὀφθαλμοῖο θέμεθλα, ἐκ δ' ὦσε γλήνην. δόρυ δ' ὀφθαλμοῖο διαπρὸ, καὶ διὰ ἰνίου ἦλθεν. ὁ δ' ἕζετο. καθὰ καί τις ἄλλος ἑτέρωθι, χεῖρε πετάσσας ἄμφω. Πηνέλεως δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ, αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε αὐτῇ σὺν πήληκι, κάρη. ἔτι δὲ ὄβριμον ἔγχος ἦεν ἐν ὀφθαλμῷ. ὁ δὲ, φῆ κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε Τρώεσσι, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. εἰπέμεναί μοι Τρῶες ἤγουν εἴπατε ὅ ἐστι θελήσατε εἰπεῖν ἀγαυοῦ Ἰλιονῆος πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ, γοήμεναι ἐν μεγάροισιν, οὐδὲ γὰρ ἡ Προμάχοιο δάμαρ, ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι τουτέστιν ἐπανελθόντι ἐκ Τροίας, γανύσσεται ὅ ἐστι χαρεῖται. ὡς ἀπὸ τοῦ γανύω ἐξ οὗ καὶ τὸ γανύσκω παράγεται, οὐ μὴν ἐκ τοῦ γάνυμι, αὐτοῦ γὰρ οὐκ ἔστι μέλλων. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πηνέλεως. τοὺς δ' ἄρα πάντας ἤγουν τοὺς Τρῶας, ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὃ δὴ τροπὴν φράζει στρατοῦ. καὶ ὅρα ὡς οὐ λόγῳ μόνῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργου βαρύτητι καταπαίζει τῶν Τρώων ὁ Πηνέλεως. καὶ ὅτι Αἴας μὲν, ἄχος ἔσχε πρὸ ὀλίγου ἐπὶ Προθοήνορι πεσόντι αὐτοῦ ἔγγιστα, καὶ διὰ τοῦτο ἐλεῶν, ἐβοήθησε. Πηνέλεως δὲ, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς τὸ φανερὸν οὐκ ἐξεῖπεν, ὡς ὁμοεθνεῖ τῷ Προμάχῳ βοηθεῖ. ὁ μὲν γὰρ, Βοιώτιος. Πηνέλεως δὲ, Βοιωτῶν ἦν ἡγεμών. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι προθέμενος ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα σαρκασμοῖς μεστῶσαι τὴν ποίησιν ἵνα ἐξ ἀκράτου γλυκύτητος τῆς κατὰ Δία καὶ Ἥραν εἰς ἐμβριθεῖς ἀστεϊσμοὺς καταπαύσῃ τὸν λόγον, τέσσαρσι τοιαύταις ἐννοίαις καταπυκνώσας τὴν ἱστορίαν, παύει τοῦ λοιποῦ τὴν τοιαύτην ἰδέαν. καὶ τοῦ λοιποῦ ἀναστήσας τὸν Δία τοῦ ὕπνου, ἀγριαίνει τὸ τῆς γραφῆς ἱλαρὸν, καὶ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα ποιεῖ. σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν ῥηθεισῶν εἰρωνειῶν, ἀστεία μὲν ἡ τοῦ Πολυδάμαντος. δεινοτέρα δὲ καὶ ἡρωϊκωτέρα ἡ τοῦ Αἴαντος. ἀφελεστέρα δὲ, ἡ τοῦ Ἀκάμαντος. ἡ δὲ τοῦ Πηνελέου, τοιαύτη μὲν καὶ αὐτή. ἔχει δέ τι καὶ πάθος ἐν οἷς λέγει ὡς εἴπατε τοῖς γονεῦσι τοῦ δεῖνος, κλαίειν διὰ τάδε. ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις τὸν Πηνέλεων, ἀπὸ ἀνεσταλμένης εὐθείας κλινόμενον ὁμηρικῶς τῆς ὁ Πηνέλεως ὡς ὁ ἔλεος, οὗ γενικὴ Πηνελέου. ἐξ οὗ τό, οὐχ ὑπέμεινεν ἐρωὴν Πηνελέοιο ἄνακτος. οὗ καὶ ἡ δοτικὴ παροξύτονος ἐν τῷ, Πηνελέῳ δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν. ὃ ἀνωτέρω κείμενον, παρῴδηται ἀπὸ τοῦ, Αἴαντι δὲ μάλιστα δαΐφρονι θυμὸν ὄρινεν. Ἑρμῆς δὲ φιλεῖν τὸν ῥηθέντα Φόρβαντα λέγεται, ὡς πολύμηλον, αὐτὸς νόμιος ὤν. εἰς ὃν ὡς τὰ πολλὰ οἱ παλαιοὶ τὰς εὐποτμίας ἀνάγουσι, διὸ καὶ κατὰ τύχην εὑρεθὲν ἀγαθὸν, ἕρμαιον λέ-

γετο. ἀφ' οὗ οὐ χεῖρόν τι καὶ τοιοῦτον παρασῦραι τοῦ λόγου, μαχλάς ποτε μήτηρ καλὸν ἐραστὴν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ καταλαβοῦσα, κοινὸν ὦ θύγατερ ἔφη τὸ ἕρμαιον. τὸν δ' αὐτὸν ἄλλως ἑρμῆν ἢ ὡς στερητικὸν, κλέπτην πλάττουσιν. οὐ γὰρ μόνον εὐερμίας ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ δυσερμίας ἔχει κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς τὰ ἐναντία ἐνθεωρεῖσθαι καὶ αὐτοῦ. καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν, σεισίχθων τε λέγεται καὶ ἀσφάλειος. ὁ μὲν, ὡς ἐνοσίχθων διὰ τοὺς σεισμούς. ὁ δὲ, ὡς συνεκτικὸς τῆς γῆς ἤτοι γαιήοχος. οὕτω καὶ ὁ Φοῖβος, Ἀπόλλων τε καὶ κουροτρόφος. ὅτι δὲ ἐπιμελῶς ἐκτηνοτρόφουν οἱ παλαιοί, καὶ ὡς ἐνταῦθα ἤρκετο αὐτοῖς τὸ πολυουσιάζεσθαι, καὶ ὅτι παρώνυμον τῇ κτήσει τὸ κτῆνος, καὶ ὡς μέχρι τοῦ νῦν παρὰ πολλοῖς ἡ ἐν ζώοις πολυουσία, κτήματα λέγεται, δῆλόν ἐστιν. ὅρα δὲ καὶ τὸ θέμεθλα ὀφθαλμοῦ, ὃ δηλοῖ τὸ ἐν βαθυτάτῳ, τροπικῶς ὡς ἐπὶ οἰκοδομῆς ἐπιμεμελημένως λεχθέν. ᾧ προσφυῶς ἐπάγεται καὶ τὸ, ἐκ δ' ὦσε γλήνην, ἐξωθεῖται γὰρ τὰ οὕτω πρυμνόθεν ἐξιόντα. καὶ ὅτι ἰνίον ἔφη, τὸ ἔσωθεν ἀντικρὺ τοῦ ὀφθαλμοῦ. καὶ ὅτι χεῖρε πετάσσας, ἀντὶ τοῦ τοῖς φίλοις ἀναπτύξας ὡς εἰς βοήθειαν. ἐκπληροῦσι δὲ ἀναπεπταμένων ἔλλειψιν τὸ, χεῖρε πετάσσας. ὁ δὲ ἀπήραξε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ῥᾷον καὶ ἀπόνως ἀπέκοψεν ἄορ, ὅ ἐστι ξίφος σιδήρεον. Περὶ δὲ τοῦ χαμᾶζε λέγει καὶ Αἴλιος Διονύσιος ὡς ἀεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν, ὡς ἐπὶ πλεῖστον. τὸ δὲ αὐτῇ σὺν πήληκι, ἁπλῶς πέφρασαι. ἦν δὲ ἂν ἄλλως ἀττικὸν, εἴπερ ἔφη ὅτι ἀπήραξε χαμᾶζε αὐτῇ πήληκι τὴν κεφαλήν. τὸ δὲ ἔτι ἔγχος ἦν ἐν ὀφθαλμῷ, ἀναγκαίως κεῖται. ἵνα οὕτω χώραν σχοίη ὁ κατὰ κώδειαν παραδειγματισμὸς τῆς κεφαλῆς. ἐν δὲ τῷ, φῆ κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε, ἀρίσταρχος μὲν, ῥῆμα ἐκδέχεται τὸ φῆ, οἷα τοῦ ὡς ἔξωθεν προσνοουμένου. ἵνα λέγῃ, ὅτι ὁ δὲ, ἔφη, ὡς κώδειαν ἀνασχὼν, πέφραδέ τε, καὶ ἔπος ηὔδα. καὶ εἴη κατὰ παραλληλίαν ταυτολογία ἐν τῷ, φῆ καὶ πέφραδε καὶ ηὔδα. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐν τοῖς ῥήμασι τοῦ πηνελέου σῶφρον καὶ οὐδὲ ἔξω πάθους. ἠρκέσθη γὰρ ὁ ἥρως τῷ ἔργῳ εἰς λύπην τῶν τρώων. ὃ παρὸν προξενητικὸν ἐστιν εἰς θυμὸν, εἰ οὕτως ἀνατείνας παραδειγματίζει τοῦ πεσόντος τὴν κεφαλήν. καὶ οὕτω μὲν ἀρίσταρχος περὶ τοῦ, φῆ κώδειαν ἀνασχών. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ Ζηνόδοτος, τὸ φῆ, ἐπίρρημά φασι παραβολικὸν, οὐδέποτε ὑφ' ὁμήρου ῥηθέν. σημείωσαι δὲ ὅτι παρὸν ἀστείως ἡ τοῦ ἰλιονέως κεφαλὴ, σφαιροειδὴς, ἐν ἄκρῳ μακροῦ καὶ λεπτοῦ δόρατος ἐμπεπαρμένη ὡς ἐρρέθη, κώδειαν φαντάζει ὅ ἐστι τὴν τῆς μήκωνος κεφαλήν. καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν, διὰ μιᾶς λέξεως παραβολὴν ἐνέφηνεν ἀπὸ τῆς κωδείας. ἐπὶ ἑτέρου δέ που, πλατεῖαν διεσκεύασε παραβολὴν, μήκωνα παραλαβὼν βριθομένην νοτίαις εἰαριναῖς ὡς ἐκεῖ δηλοῦται. ἰστέον δὲ ὅτι ἄλλο τι παρὰ τὴν ὁμηρικὴν κώδειαν τὴν διὰ τῆς ει διφθόγγου, ἡ παρὰ τοῖς ἀθηναίοις διὰ τοῦ υ ψιλοῦ. ἐκεῖνος γὰρ κωδύαν φησὶ τὴν τοῦ κιβωρίου ὅ ἐστι κολοκασίου, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἧς φησι τὸ ἄνθος διπλάσιον ἢ μήκωνος, ταυτὸν δ' εἰπεῖν τῆς ἐνταῦθα κωδείας. ἐν δὲ τῷ, εἰπέμεναί μοι τρῶες ἀντὶ τοῦ εἴπατε, περιττὸν δοκεῖ τὸ μοί κεῖσθαι. ἴσως δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περὶ ἐμοῦ, ἢ δι' ἐμὲ νοηθήσεται. τὸ δὲ γοήμεναι, ἀπὸ τοῦ γοῶ γοαίνω γίνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ φορῶ τὸ φοραίνω, καθὰ πολλαχοῦ φαίνεται. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γοῶ γόημι, ὡς ἱστάω ἱστῶ ἵστημι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ εἰρημένῳ χωρίῳ, κεῖται καὶ προθέσεως ἔλλειψις ὁμοία τῇ, ἀκόντισας ὁ δεῖνα τοῦ δεῖνα ὃ προδεδήλωται. φασὶ γὰρ ὅτι πηνέλεος ὡρμήθη ἀκάμαντος, ἤγουν ὥρμησε κατὰ τοῦ ἀκάμαντος.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα μουσῶν ἐπίκλησις ἐν τῷ, ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι. ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἄνδραγρ' ἀχαιῶν ἤρετο, ἢ ἤρατο, ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην ὁ ποσειδῶν. προοιμιάζεται δὲ ὡς ἀπό τινος ἀρχῆς τοῦ τοιούτου, διὰ τὴν τῆς μάχης καινότητα, ἢ τις γέγονε τῶν ἀρίστων ἀμφοτέρων τὰ ὅπλα. καὶ σημείωσαι ὅτι μέλλων εἰπεῖν, ἔσπετέ μοι μοῦσαι τίς πρῶτος ἀχαιῶν ἀνεῖλε τρωϊκὸν ἄνδρα, ὁ δὲ, τοῦτο μὲν σιγᾷ, ἐρωτᾷ δὲ ὡς παρακολουθοῦν τὸ, τίς πρῶτος ἐσκύλευσεν, ἵνα οὕτω μέγα δείξῃ τὸ τρόπαιον, εἰ καὶ ὡς ἐν ἀδείᾳ πολλῇ ἐσκυλεύοντο οἱ πίπτοντες.

Ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἄνδραγρ' ἀχαιῶν
Ἤρατ', ἐπεί ῥ' ἔκλινε μάχην κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Αἴας ῥα πρῶτος τελαμώνιος ὕρτιον οὖτα,
Γυρτιάδην, μυσῶν ἡγήτορα καρτεροθύμων.
Φάλκην δ' ἀντίλοχος καὶ μέρμερον ἐξενάριξε.
Μηριόνης δὲ, μόρυν τε καὶ ἱπποτίωνα κατέκτα.
Τεῦκρος δὲ, Προθόωνά τ' ἐνήρατο καὶ Περιφήτην.
Ἀτρείδης δ' ἄρ' ἔπειθ' ὑπερήνορα ποιμένα λαῶν
Οὔτασε κὰλ λαπάρην. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἄφυσσε
Δῃώσας. ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν
Ἔσσυτ' ἐπειγομένη. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Πλείστους δ' αἴας εἷλεν ὀϊλῆος ταχὺς υἱός.
Οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν
Ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε ζεὺς ἐν φόβον ὦρσε.

λέγει δὲ βροτόεντα μὲν, τὰ ἐκ βροτοῦ λαμβανόμενα, ἢ τὰ ἔχοντα βρότον.

ἔγχμ

ἤγουν μολυσμὸν τὸν ἐξ αἵματος. ἀνδράγρια δὲ, σκῦλα τὰ περὶ ἀνδρῶν ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀγειρόμενα. ξένη δέ φασιν ἡ λέξις ἅπαξ ῥηθεῖσα. πέπηκται δὲ καθ' ὁμοιότητα τοῦ βοάγρια, ζωάγρια, μοιχάγρια. τὸ δὲ ἤρατο ἢ ἤρετο, τοῦ μὲν, τὸ πρῶτον, ἦρχεν. ὅθεν καὶ τὸ, ἠράμεθα μέγα κῦδος. τὸ δὲ ἤρετο, οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, πῶ, ἄρετ' ἐκ τοιόσδε γέρων, πρῶτον πρόσωπον, ἠρόμην. ὡς καὶ τοῦ εὕρετο, τὸ εὑρόμην, δι', ἀλλὰ ταῦθ' ἅπαντα σὺ θανόντος εὑρόμην. τὸ δὲ ἔκλινε μάχην, ἀρχὴ τοῖς μὲν ὕμνεον τοῦ ἑτεροκλινῆ φάναι νίκην, ἣν ὁ ποιητὴς ἑτεραλκέα λέγει, ὡς ἐκ διαδοχῆς φασιν ἑτέροις ἄλλην περιτιθεῖσαν, ἤγουν ἑνὶ τῶν δύο μερῶν. τοιοῦτον γὰρ τὸ ἕτερον. ἀφ' οὗ καὶ ἑτερομόλιος δίκη, ἐν ᾗ μὴ ἄμφω ἦλθον οἱ ἀντίδικοι, ἀλλ' ἕτερος, ὅ ἐστιν ἐκ τῶν δύο ὁ εἷς. ὅρα δὲ καὶ ποικιλίαν ἐφεξῆς ἐνταῦθα ῥημάτων ἰσοδυνάμων, καὶ κατὰ ῥήτορας εἰπεῖν, ἐπίχυσιν. καὶ τούτων, πρεπόντων ποιήσει. αἴας μὲν γάρ φησιν, οὕτα τὸν δεῖνα. ἀντίλοχος δὲ, τὸν δεῖνα ἐξενάριξε. μηριόνης δὲ, τοὺς δὲ τινὰς κατέκτα. τεῦκρος δ' ἑτέρους τινὰς ἐνήρατο. ἀτρείδης δὲ, τὸν δεῖνα οὔτασε κατὰ λαπάρην ἤγουν κατὰ λαπάρας. ὃ διαφέρει τοῦ οὕτα, κατὰ μόνον τὸ ἐντελὲς, ἐκεῖνο γὰρ ἀποκέκοπται. πλείστους δ' αἴας εἷλεν ὁ τοῦ Οἰλέως. ἐν τούτοις δὲ, καὶ ὕρτιόν τινα ἱστορεῖ μυσῶν ἡγεμόνα, υἱὸν γυρτίου, παρὰ ἓν γράμμα ὁμωνυμοῦντα τῷ πατρὶ, ἐξ οὗ γυρτιάδης εἴρηται. φιλοτιμεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ ἄλλως τὸ ποικίλον. ἀντίλοχον μὲν γὰρ καὶ τὸ αὐτοῦ ἔργον, ἐν ἑνὶ περιέγραψε στίχῳ. οὕτω δὲ καὶ μηριόνην καὶ τεῦκρον. εἰς τὸν πλαμώνιον δὲ, δύο στίχους ἔγραψεν. εἰς δὲ τὸν ἀτρείδην, ὃν οὐκ ἐδήλωσεν ὁπότερος ἂν εἴη τῶν δύο, ἔοικε δὲ ὁ βασιλεὺς εἶναι, τέσσαρα ἐποίησεν ἔπη ἐμπλατυνάμενος. εἰς δὲ τὸν λοκρὸν αἴαντα, στίχους τρεῖς, ὃν καὶ ἐσέμνυνεν, οὐ μέτρῳ τινὶ ὁρίσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεσόντας, ἀλλὰ πλείστους ἐκείνους εἰπών. προσθεὶς καὶ αἰτίαν, ταύτην. οὐ γάρ οἵ τις ὁμοῖος ἐπισπέσθαι ποσὶν ἦεν, ἀνδρῶν τρεσσάντων, ὅτε τε Ζεὺς ἐν φόβον ὦρσε. καὶ ἔστι τὸ τρεσσάντων, ἀντὶ τοῦ εἰς φυγὴν τραπέντων, ὡς δηλοῖ τὸ, ἐν φόβον ὦρσεν ὅ ἐστι φυγήν. ὅθεν καί τις ἐν Ἀθηναίοις ἐπὶ δειλίᾳ κωμῳδούμενος, τρέσας ἐκαλεῖτο. καθὰ καί τις ἕτερος διὰ φορὰν πάχους γαστρὸς, γάστρων ἐλέγετο. μή ποτε δὲ οὐ μέγας ὁ τοῦ λοκροῦ αἴαντος ἔπαινος ἐνταῦθα, οὐ γὰρ αὖθις ἀμείνους ἀλλὰ τρέσαντας ἐξέπλησεν ἐπικαταλαμβάνων αὐτοὺς, εἰ καὶ τὸ ποδὶ ψυχῆς ἄξιον, διὰ τὸ ταχὺς εἶναι. διὸ καὶ πλευταῖον αὐτὸν ὁ ποιητὴς ἔθηκε. προτάξας μὲν, τὸν μέγαν αἴαντα. ὑποτάξας δὲ, τὸν μικρόν. ἴσως δὲ, οὐ δὲ τὸ τοῦ σαλαμινίου ἔργον μέγα νῦν ἐστιν, οὐ γὰρ αὐτὸς τρέψας ἀναιρεῖ, ἀλλὰ τοῦ ποσειδῶνος κλίναντος τὴν μάχην. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν λοκρὸς οἷα ποδώκης, πλείστους φεύγοντας εἷλεν. ὁ δὲ μέγας αἴας ὡς βαρὺς κινεῖσθαι, ἕνα μόνον οὔτασεν. οἱ δὲ λοιποὶ, ἀνὰ δύο. εἰ δὲ καὶ ὁ βασιλεὺς ἕνα ῥίπτει αὐθορῶς ἔχων ἐκ τῆς πληγῆς, ἀλλ' ὁ ποιητὴς μεγαλύνει τῇ φράσει καὶ τὴν ἑνὸς πτῶσιν, πλατύτερον αὐτὴν ἐξαγγείλας ὡς εἴρηται. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἐν μὲν τοῖς προτέροις φθάσασιν, ἐπλάτυνε τὰς καθ' ἕκαστα τῶν ἡρώων ἀνδραγαθίας. ἐνταῦθα δὲ τὴν μέθοδον ἐξαλλάξας, ἐν ὀλιγίστῳ τοσαῦτα ἔφρασεν. ὡς οἷα τοῦ μυθικοῦ ποσειδῶνος ἐπάξαντος τὴν μάχην ὑπὲρ τῶν ἀχαιῶν, διὰ τὸ μικρὸν ὅσον ἀφυπνωθέντα τὸν δία, μέλλειν ἄναλλα τὰ παύτα ποιεῖν. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, καὶ ψυχὴν τινὸς ὃν ἀτρείδης ἀνεῖλε, λέγει κατὰ οὐταμένην ὠτειλὴν ἐπειγομένην ἀπελθεῖν, διὰ τὸ ἅμα τῷ ἀπορρέοντι αἵματι χωρισθῆναι αὐτήν. τὸ δὲ οὐταμένην ὠτειλὴν, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστὶ, παρὰ τὸ οὐτάζω γὰρ ἡ ὠτειλή. τὸ μὲν ω ἔχουσα, δωρικῶς. τὸ δὲ δίφθογγον, κατὰ Βοιωτούς.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ο. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΖΕΥΣ ἐγερθεὶς καὶ θεασάμενος τοὺς τρῶας νικωμένους, ἥραν ἐπιπλήσσει, καὶ ἶριν μεταπέμπει πρὸς ποσειδῶνα κελεύων ἀφίστασθαι τοῦ πολέμου. ἀπόλλωνα δὲ, ὅπως ἀνδρώσῃ τὸν ἕκτορα. ὃς ἀναλαβὼν αἰγίδα, τοὺς ἕλληνας εἰς φυγὴν τρέπει. καὶ μέχρι τῶν νεῶν συνδιωχθέντων, αἴας ὁ τελαμώνιος πολλοὺς ἀναιρεῖ τῶν πολεμίων, τοὺς ταῖς ναυσὶ πῦρ ἐπιφέροντας.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ο ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι οὐ μὲν φίλη τῷ ποιητῇ φράσις ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς ὑποκειμένης ῥαψῳδίας, αὕτη· ὁ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. ἡ δὲ ἱστορία, μία ἐμπεριγράφεται λέξει. παλίωξις γὰρ ἐπιγράφεται, διὰ τὴν τῶν Τρώων ἐπὶ τὰ ἔμπαλιν δίωξιν, ὡς φευγόντων. ὅτι δὲ τὸ ο' στοιχεῖον, οὐκ ἐγράφετο, καθὰ καὶ τὸ ε', ς', δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. καὶ ἡ αἰτία, ἵνα στοιχειακῶς περιλαμβάνηται καὶ αὐτὰ ὡς μακρά. βραχέα γὰρ ὄντα, οὐκ εἶχον περιλαμβάνεσθαι. ὅτι τό, αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, οἱ μὲν γραμματικοί, σχῆμα λέγουσιν ὑπερβατόν. οἱ δὲ ῥήτορες, οὐκ ἀξιοῦσιν οὕτω καλεῖν αὐτό. διακεκόφθαι δέ φασι τὴν σύνταξιν ἐπίτηδες, ἵνα ἡ διακοπὴ τῆς λέξεως, τὸ ταλαίπωρον καὶ δυσδιόδευτον ἐμφήνῃ τῶν τὴν τάφρον διαβαινόντων. τοιοῦτόν φασι καὶ τό, κατὰ πυρὸν ἔλασαν. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ὅπου ἐρεῖ, ὡς δ' ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν ἀνὴρ βοὸς ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ἀντὶ τοῦ διατάμῃ τὴν ἶνα, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι τῇ τῆς λέξεως διακοπῇ μιμεῖται τὸ γινόμενον. οὕτω δὲ καὶ τό, ὥς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, αἰπολογοῦσι. τῇ γὰρ ἐγκοπῇ φασὶ τῆς λέξεως, τὸν εἰς πολλὰ διεσπασμένον ταῦρον παρίστησιν. οὐ γὰρ τὸ μέτρον φασὶν ἠνάγκασεν οὕτως εἰπεῖν, ἐπεὶ παρῆν καὶ οὕτω γράψαι. λέων ταῦρον κατεδηδώς. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τό, οἳ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠελίοιο ἤσθιον, εἰς τοιοῦτον λόγον ἄγουσι. φέρουσι δὲ εἰς ὁμοιότητα, καὶ ἀνακρέοντος τό, κὰδ δὲ λοπὸς ἐσχίσθη, ἀντὶ τοῦ κατεσχίσθη τὸ ἱμάτιον. ὁμοίως καὶ τό, διὰ δὲ ὀφρὺν ἔκοψε μέσην. καὶ τό, σὺν δὲ γέροντι χύτο νόος, ἤγουν συνεχύθη ὁ νοῦς τοῦ Πριάμου. τὴν ταραχὴν φασὶ τῆς διανοίας μιμεῖσθαι τῇ τῆς συντάξεως διακοπῇ. Ὅτι ἐν τῷ, ἐμένοντες χλωροὶ ὑπαὶ δείους

Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν
Φεύγοντες, πολλοὶ δὲ δάμεν Δαναῶν ὑπὸ χερσίν,
Οἱ μὲν δὴ παρ' ὄχεσφιν ἐρητύοντο μένοντες
Χλωροὶ ὑπαὶ δείους, πεφοβημένοι. ἔγρετο δὲ Ζεὺς
Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας. ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς.
Τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας ὄπισθεν
Ἀργείους. μετὰ δέ σφι, Ποσειδάωνα ἄνακτα.
Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Εἵαθ'. ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων,
Αἷμ' ἐμέων, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν.
Τὸν δὲ ἰδὼν ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδών, Ἥρην πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη
Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαούς.
Οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς
Πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν
Ἄκμονας ἧκα δύω. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα
Χρύσεον ἄρρηκτον. σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν
Ἐκρέμω. ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι
Ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται
Γῆν ὀλιγηπελέων. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει
Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο.
Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας
Πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον κακὰ μητιόωσα.
Καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας.

ἔγρο

Τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα.
Τῶν σ' αὖτις μνήσω ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων.
Ὄφρ' ἴδῃς ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή,
Ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα θεῶν ἄπο, καί μ' ἀπάτησας.

ἤγουν ὑπὸ δέους, τὸ χλωροὶ ταυτόν ἐστι τῷ ὠχροί. διὸ τὸ ὠχρὸν παράγεσθαί τινές φασιν ἐκ τοῦ χλωροῦ, μεταθέσει τοῦ ω καὶ ἀπολεύσει τοῦ λ'. ἀποτέλεσμα δὲ τοιαύτης ἐν πολέμῳ χλωρότητος, φυγή. διὸ ἐπάγει, πεφοβημένοι, ἤγουν φεύγοντες. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ὠχρότητος ἡ χλωρότης μεταφορικῶς τίθεται διὰ τὸ χρῶμα, ἀλλὰ καὶ τὸ πρόσφατον ἐστὶν ὅτε καὶ τὸ νεαρὸν δηλοῖ διὰ τὸ ἐν τῇ χλόῃ νεοθαλές. οὕτω γὰρ χλωρὸς τυρὸς ὁ νεοπαγής. ὥσπερ αὖ πάλιν ὁ μὴ τοιοῦτος, γάλα εἴρηται ξηρόν. λέγεται δὲ καὶ γόνυ χλωρόν, τὸ νεαρὸν καὶ διὰ τοῦτο σθεναρὸν καὶ οὐχ οἷα ἔχουσιν οἱ ξηροὶ καὶ ἀλίβαντες. Ὅτι ἐν τῷ, ἔγρετο Ζεὺς Ἴδης ἐν κορυφῇσι παρὰ χρυσοθρόνου Ἥρης. στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας. ἴδε δὲ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. τοὺς μέν, ὀρινομένους. τοὺς δέ, κλονέοντας ὄπισθεν Ἀργείους, τὴν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ παλίωξιν δηλοῖ ὁ ποιητής. τὸν γὰρ τελευταῖον στίχον, ἀπαραλλάκτως καὶ ἐν τῇ ξ ῥαψῳδίᾳ εἰπών, ἐκεῖ μέν, ὀρινομένους τοὺς Ἀχαιοὺς ἔφη, κλονέοντας δὲ ὄπισθεν, τοὺς Τρῶας. ἐνταῦθα δέ, ἔμπαλιν, διὰ τὴν παλίωξιν. τὸ δὲ σχῆμα, ὅμοιον τῷ, οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. δύο γὰρ προθεὶς ὀνόματα ὧδε, Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. καὶ δύο αὖθις ἐκεῖ, οἰμωγὴν καὶ εὐχωλήν, ὕστερον ἀπαντᾷ ἰδίᾳ πρὸς ἑκάτερα. πλὴν ὅσον ἐκεῖ μέν, ἁπλῶς κεῖνται τὰ τέσσαρα, τὸ οἰμωγὴ καὶ εὐχωλή, καὶ τὸ ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. ἐνταῦθα δέ, τεσσάρων τούτων τοῦ, ὀρινομένους, καὶ κλονέοντας, καὶ Τρῶας, καὶ Ἀχαιούς, σεσίγηται τὸ Τρῶας. ὥσπερ αὖθις ἐν τῇ ξ ῥαψῳδίᾳ ἔλλιπεν ἐν ὁμοίῳ στίχῳ τὸ Ἀχαιούς. ἔνθα ἔφη τὸν Νέστορα, ἰδεῖν ἔργον ἀεικές. τοὺς μέν, ὀρινομένους. τοὺς δέ, κλονέοντας ὄπισθεν Τρῶας ὑπερθύμους. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ καλῶς φασιν οἱ εἰπόντες, ἐν τοῖς τοιούτοις σχήμασιν ἀεὶ τὸ τρίτον πρὸς τὸ δεύτερον ἀπαντᾶν. ἐν μὲν γὰρ τῷ, οἰμωγὴ καὶ εὐχωλὴ πέλε, πρὸς τὸ δεύτερον ἤγουν πρὸς τὴν εὐχωλὴν ἀπήντησεν. εὐχωλὴ γὰρ ἤτοι καύχημα ἦν τῶν ὀλλύντων. τὸ δὲ ὀλλυμένων τέταρτον κείμενον, πρὸς τὸ πρῶτον ἀποδίδοται τό, οἰμωγή. ὁμοίως καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ξ ῥαψῳδίας, πρὸς τὸ δεύτερον ἡ ἀπάντησις, ἤγουν πρὸς τοὺς κλονέοντας Τρῶας ὡς ἀνωτέρω κεῖται. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, ἄρνε δύω, ἕτερον λευκόν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν, γῇ τε καὶ ἠελίῳ. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἄλλων διαφόρων. ἐν δὲ τῷ, ἀρχοὺς αὖ νηῶν ἐρέω, νῆάς τε προπάσας, κατὰ φύσιν ἐν τοῖς ἑξῆς μεμέρισται τὰ πράγματα. εὐθὺς γὰρ ἀρχόντων μνησθείς, ἐπάγει. Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχε. καὶ οὕτω ποιήσας, καὶ πρὸς τὸ πρότερον ἀπαντήσας, εἶτα ἐπισυνείρει ἐφεξῆς καὶ τὰς νῆας. τὸ αὐτὸ ποιεῖ καὶ ἐν τῷ, Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος υἱοί. Ἀμφίμαχος μὲν Κτεάτου, Θάλπιος δέ, τοῦ δεῖνος. τὸ δ' ὅμοιον καὶ ἐν τῷ, Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη, ἤτοι Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. τοιοῦτον κἀνταῦθα ἐστὶ τὸ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς. τοὺς μὲν ὀρινομένους, τοὺς δὲ κλονέοντας. οὐ γὰρ πρὸς τὸ δεύτερον ἡ ἀπάντησις, ἀλλὰ πρὸς τὸ πρῶτον. Τρῶες μὲν γὰρ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ὀρίνονται, Ἀχαιοὶ δὲ κλονοῦσι. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα τοῦτο, ἐν ᾧ ἄλλως μὲν ἐνταῦθα ἄλλως δὲ ἐν τῇ ξ θεωρεῖται περὶ ἕνα στίχον τὸν εἰρημένον. κοινωνεῖ ἀμφοτέροις ἤγουν τῷ ἔνθα ἀπαντᾷ τις πρὸς τὸ δεύτερον. καὶ τῷ, ἔνθα εἰς τὸ πρῶτον ἀνέρχεται. ὅλως γάρ, ὁ ποιητὴς δυσὶν ὀνόμασι προηγησαμένοις, ἕτερα δύο κατὰ μερισμὸν συντάξεως μέλλων ἐπαγαγεῖν, ποτὲ μὲν τῷ πρώτῳ τῆς προηγησαμένης συζυγίας τὸ τῆς δευτέρας πρῶτον συντάττει, καὶ τῷ δευτέρῳ ἀκολούθως τὸ δεύτερον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη. καὶ κεῖνται καὶ ἀνωτέρω παραδείγματα τούτου τό, Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος. Ἀμφίμαχος μέν, τοῦ δεῖνος. Θάλπιος δέ, τοῦ δεῖνος. καὶ τὰ κατ' αὐτό. καὶ ἔστιν ἡ τοιαύτη διάθεσις τῆς συντάξεως, σαφεστέρα καὶ φυσικωτέρα, πρώτῳ πρῶτον συνθεῖσα, καὶ δευτέρῳ ἐπισυνάπτουσα δεύτερον. ποτὲ μέντοι τὸ τῆς δευτέρας συζυγίας πρῶτον, τῷ δευτέρῳ τῆς πρώτης συζυγίας ἐπάγει συναπτῶς. καὶ τὸ δεύτερον τῆς αὐτῆς δευτέρας, τῷ πρώτῳ τῆς πρώτης, ὡς ἔχει τό, οἰμωγὴ καὶ εὐχωλή, ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ἔστι τοῦτο σαφὲς μὲν οὐ πάνυ, ἐμπερίβολον δὲ καὶ πρέπον μεγέθει ποιήσεως. εἴρηται δέ τι κρεῖττον περὶ τούτου, ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ. Ὅτι τὸ κεῖσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπί τε τοῦ πεπτωκέναι λέγεται, ὡς ὁ Ἕκτωρ νῦν ἐν πεδίῳ κείμενος, ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι κῆρ ἀπινύσσων, ἤτοι ἀλλοφρονέων καὶ μὴ ὢν πινυτός. αἷμ' ἐμέων. οὕτω καὶ Τιτυὸς ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα. λαμβάνεται δέ ποτε τὸ κεῖσθαι, καὶ ἐπὶ τοῦ τεθάφθαι, δι' ὅ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. νοεῖται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ τεθνηκέναι, δι' ὅ, κεῖται Πάτροκλος. Σημαίνει δὲ καὶ τό, νεκρὸν ἐρρῖφθαι, δι' ὅ, κεῖται παρὰ νήεσσι νέκυς. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπρακτεῖν, δι' ὅ, κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ, εὕρηται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἐστίν, δι' ὅ, θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀργαλέον ἆσθμα, διαστέλλεται τοῦ ἠρεμαίου. ὅλον δὲ τό, ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἤσθμαινε. τὸ δὲ κῆρ ἀπινύσσων, αἷμ' ἐμέων, πάνυ ἐναργεστάτη περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἑζόμενος δ' ἐπὶ γοῦνα κελαινεφὲς αἷμ' ἀπέμεσσε, καὶ ἑξῆς ὡς οὐ πρὸ πολλοῦ ἐγράφη. Ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ἐμεῖν καὶ πόλις Ἔμεσα, περὶ ἣν ὁ Θυέστης ἤμεσε φαγὼν ἐξ ἐπιβουλῆς Ἀτρέως τὰ οἰκεῖα τέκνα, ἡ ἱστορία φησίν. Ὅτι ἐκ τοῦ, τὰ καὶ τὰ ἔπαθεν ὁ Ἕκτωρ ὡς προερρέθη, ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλεν Ἀχαιῶν ὁ Αἴας δηλαδή, νοη-

τίον ἐξ ἐναντίου τὸ, ἀλλ' ὁ αἰδοιέστατος. εἴωθε γὰρ ὁ ποιητὴς ἐν πολλοῖς τῇ ἀποφάσει ἀντεισάγειν τὸ ἐναντίον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅμοιον δὲ τὸ, οὐδ' ἄρα τώγε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐλυπήθη, διὸ καὶ ἐδάκρυσε. τοιοῦτον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸ, οὐκ ἐχολώσατο θυμῷ Ζεὺς, ἀλλὰ δηλονότι ἐχάρη. Ὅτι τὸ, ἦ μάλα δὴ κακότεχνος ἀμήχανε σὸς δόλος Ἥρη Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης, ἐφόβησε δὲ λαοὺς, ῥηθὲν ἐστί πη παρῳδηθὲν, κατά τινος τοιούτου κακομηχάνου. ὁμοίως καὶ τὸ, οὐ μὰν οἶδ' εἰ αὖτε κακορραφίης ἀλεγεινῆς πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω, τουτέστι πλήξω. Ζεὺς δὲ ταῦτα ἔφη πρὸς Ἥραν, δεινὰ ὑπόδρα ἰδών. ἐν οἷς τὸ κακορραφίης ἐπαύρηαι, συντελεῖ πρὸς τὸ, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. ὡς γὰρ τῆς κακορραφίας οἷα φαύλης ἐπαυρίσκεταί τις εἰς τὸ ἴσως πληγῆναι, οὕτω καὶ βασιλέως κακοῦ ἐκείνου, εἰς τὸ δὴ αὐτὸν βλαβῆναι. Ὅρα δὲ τὸ κακότεχνος δόλος, ὡς ὄντος δόλου πάντως καὶ ἐπὶ καλῷ. Τὸ δὲ ἀμήχανε, ὡς καὶ ἑτέρωθι ἐφάνη, δύο σημαίνει, τόν τε μὴ ἔχοντα μηχανὴν ἀλλὰ ἄπορον καὶ οὐ βαθὺν τὰς φρένας, καὶ τὸν δεινὸν ὡς ἐνταῦθα καὶ δυσκατέργαστον, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι πολλοὶ αὐτοὶ ἁμαρτόντες, ἐπὶ τὸν πλησίον ἄγουσι τὰς αἰτίας. καθὰ καὶ Ζεὺς ἔρωτι ἐκδοὺς ἑαυτὸν, αἰτιᾶται τὴν Ἥραν ὡς κακομηχάνως ἀπατήσασαν, καὶ ὃ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, δολοφρονοῦσαν. διὸ καὶ ἀπειλεῖται, πληγαῖς αὐτὴν ἱμάσσειν, ταῖς ἐκ τοῦ κεραυνοῦ ἴσως. καθὰ καὶ ὁ Ἄρης δηλώσει ἐν τοῖς, εἴπερ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ καὶ ἑξῆς. καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, καὶ ἡ τροπὴ, τὸ σωφρονίζειν, κεραυνῷ ἱμάσσειν φησὶν ὡς ἀπὸ ἱμάντος, εἴποι τις ἂν ὡς καὶ ὁ τῆς Ἀφροδίτης κεστὸς ἱμὰς, οὐκ ἀπεικότως τοιοῦτόν τι αἰνίσσεται. οἰστεῖ γὰρ καὶ ὁ ἔρως ἱμάντος δίκην πλήττων, ἐρεθίζει πρὸς ἡδονάς. Κακορραφία δὲ, ἡ δυστροπία καὶ κακοβουλία καὶ πανουργία, παρὰ τὸ κακὰ ῥάπτειν ἤγουν συντιθέναι, κατὰ τὸ, κακὰ ῥάπτομεν ἀλλήλοισιν. οὗ παρόμοιον τὸ ὑφαίνειν. ἀφ' οὗ τὸ, μῆτιν ὕφαινον. ἢ καὶ ἄλλως κακορραφία, ἡ τοῦ νοὸς κακοσυνθεσία, οὗ ἀνάπαλιν, φρενήρης ὁ τὰς φρένας ἀραρυίας ἔχων. ἀλεγεινὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα κακορραφία, διὰ τὰ κατ' αὐτὴν ἄλγη, ὧν καὶ τὸ, πληγαῖς ἱμάσσεσθαι. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐπ' αὐτοῖς δὲ, ἀναμιμνήσκει ὁ Ζεὺς μὲν τὴν Ἥραν, ὁ δὲ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν διὰ πιθανότητα τῆς ῥηθείσης μυθικῆς ἀπειλῆς, ὡς καὶ ἄλλοτε ὅμοια ἔπαθεν ἡ Ἥρα, καὶ λέγει. ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω ὑψόθεν, ἐκ δὲ ποδοῖιν ἄκμονας ἧκα δύω. περὶ χερσὶ δὲ δεσμὸν ἴηλα χρύσεον ἄρρηκτον. σὺ δ' ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἐκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον, λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι, ῥίπτασκον τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ, ὄφρ' ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων. ἃ καὶ λέγει πρᾶξαι κατὰ τῆς Ἥρας ὁ Ζεὺς, διὰ τὸν φίλον υἱὸν Ἡρακλῆν. φησὶ γάρ. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο, τὸν, ἤγουν ὃν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας, πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον κακὰ μητιόωσα, καί μιν ἔπειτα Κόωνδ' εὖ ναιομένην ἀπένεικας. εἶτα προσιστορήσας ὁ Ζεὺς ὡς τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην, καὶ ἀνήγαγον αὖτις Ἄργος ἐς ἱππόβοτον, καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ἐπιφέρει. τῶν σ' αὖτις μνήσω, ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων. ὄφρα ἴδῃς ἤν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνὴ, ἣν ἐμίγης ἐλθοῦσα, καί μ' ἀπάτησας. τοῦτο δὲ παρῳδηθείη ἄν ποτε καὶ πρὸς ἀπατῶνα πάλιν τι κακωθέντα ἐφ' οἷς καὶ φθάσας ἠπάτησεν. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὅτι τι πάλιν ἐπιτομώτερον τῆς κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἱστορίας ἐμνήσθη, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων. καὶ ὡς οὐδεὶς ἐνταῦθα χόλος, ἢ λόγος ὅλως περὶ τοῦ προδηλωθέντος ὕπνου διὰ τὸ μὴ καίριον τῆς μνήμης. καὶ ὡς τὸν μέχρι τῆς Κῶ κινδυνώδη πλοῦν τοῦ Ἡρακλέος εἰπὼν καθὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἐπιφέρει ὅπερ οὐκ ἐρρέθη ἐκεῖ. τὸν μὲν ἐγὼν ἔνθεν ῥυσάμην ὡς εἴρηται καὶ πολλά περ ἀθλήσαντα, ὅ ἐστι κρατερὰν μάχην νικήσαντα. ἣν γάρ φασιν ἡ νῆσος, ξένοις δυσεπίβατος φόβῳ ἐπιβουλῆς, ἵνα μὴ φθονηθῇ ὡς εὖ ναιομένη. διὸ οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, ἐδέξαντο οἱ Κῷοι ἐκεῖ ἐξωσθέντα. ἀλλὰ καὶ ἀντέστησαν καὶ κατεπολεμήθησαν, ὡς ἤδη προγέγραπται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπεσόντες διήγησιν ὅ τε ἐν τῇ ξῖ ῥαψῳδίᾳ ὕπνος καὶ νῦν ὁ Ζεὺς, οὐ συνέπεσον εἰς ταυτολογίαν. γέγονε δὲ τοῦτο κατὰ τέχνην εὐμέθοδον. ὅτε μὲν ὁ Ζεὺς ὕπνου ἐμνήσθη ὃν πάλαι περὶ τὰ ἃ σώσειν ἔμελλεν, ὅτι ἁλώσεως Ἰλίου, ἅπερ ὁ ὕπνος φθάσας ἀφηγήσατο. ἀλλ' οὐδὲ αὖ πάλιν ὁ ὕπνος τῆς ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐνταῦθα λεγομένης εἰς τὸν Βορέαν πειθοῦς ἐμνήσθη, καὶ τῆς Ἡρακλέους εἰς Ἄργος ἀναγωγῆς. καὶ οὕτως ἐξέφυγον τὴν ἐν λόγῳ συνέμπτωσιν. καὶ οὕτω μὲν πολλαχοῦ πολυειδὴς ὁ ποιητής ἐστι καὶ ἀσυνέμπτωτος. ὅτι δὲ καὶ ταυτολογεῖ καὶ ἀδολεσχεῖν οὕτω δοκεῖ, οὐκ ἀσθενείας τῆς εἰς τὸ γράφειν ἐγκλητέος, ἀλλ' ἐπαινετέος τῆς μεθόδου καθ' ἣν καὶ τοῦτο ποιεῖ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ δεσμὸς τῆς Ἥρας ὁ ἀλληγορηθεὶς ὡς πλεῖστος τοῖς παλαιοῖς, τὴν ἄλυτον δηλοῖ τῶν στοιχείων συνάφειαν, ἧς τῶν ὡσανεὶ ποδῶν, ἄκμονες δύο ἀπηώρηνται τὰ ὑπὸ τὸν ἀέρα βαρέα δύο στοιχεῖα, ὕδωρ φασὶ καὶ γῆ. περὶ δὲ τὰς χεῖρας πολυπλοκὴς δεσμὸς, ἡ πρὸς τὸν αἰθέρα συνάφεια, καθαρὸν ὄντα καὶ ἀμιγῆ παθῶν ἃ δὴ τὸν περὶ γῆν ἀέρα ἐπιθολοῖ τὸν λιμνάζοντα, καὶ ἀμαυροῖ ὡς τὸ ἴωμα τὸν σίδηρον, ὃς ὕλη ἐστὶ τοῖς ἄκμοσι. καὶ διὰ ἀφίκοιν τὴν ἀνέφελον καὶ στιλπνὸν οἷα χρύσεον. εἰς δὲ τὸν τόπον τοῦτον, προσγράφουσί τινες καὶ τούτους τοὺς στίχους. πρίν γ' ὅτι δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν. μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. καὶ δείκνυνταί φασιν ὑπὸ τῶν περιηγητῶν οἱ τοιοῦτοι μύδροι, οὓς ἀνωτέρω ἄκμονας εἶπεν. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ὁ κεστὸς οὐκ ἔχει νῦν πλανῆσαι τὸν Δία, οὐ γὰρ θαμᾶ φασιν εὐναστικὸς ὁ κεστὸς, ἀλλὰ ἐρώτων κινητικός. ἴσως δὲ δόξοι ἄν τι καὶ νῦν ἐνεργεῖν ὁ κεστὸς ἱμὰς, ὑπὲρ

οὐ μέγα

οὐ μέγα κακὸν διατίθεται τὴν Ἥραν ὁ Ζεὺς οὕτω χαλεπὸς ἐπὶ μεγάλοις. τῆς τε γὰρ ὑπεροχῆς τὸν οὕτω μέγαν ἡ γυνὴ ἐλάττω ἀπατῶσα καὶ ταῦτα μετὰ τοσαύτας προηγησαμένας ἀπειλάς. καὶ ψεύδεσθαι δὲ ποιεῖ αὐτὸν πρός τε τὴν Θέτιδα, ᾗ τιμῆσαι τὸν υἱὸν κατένευσε. καὶ πρὸς τὸν Ἕκτορα δέ, ᾧ εὐδοκιμεῖν ὑπέσχετο ἕως δύῃ ἥλιος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Ἰστέον δὲ ὡς ἡ μυθικὴ τῶν ἀκμόνων ἀπειλή, ἔοικε πάλαι ποτὲ πραγματικῶς ἐν ἀνθρώποις γίνεσθαι, ἵνα τοῖς κρεμαμένοις μὴ μόνον αἱ χεῖρες ἕλκωνται, ἀλλὰ καὶ οἱ πόδες, τῇ τῶν ἀκμόνων ὑφέσει. τὸ δὲ μέμνῃ, πρωτόθετον τὸ μέμνησαι, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ μέμνηαι. τὸ δὲ ἐκρέμω, καὶ ἀόριστόν ἐστι τῆς ἀπαιωρήσεως, καὶ τοῦ κορέσθαι. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα εἶπεν αὐτό, οὐκ ἀξιώσας ἄλλως φάσαι. πρόσεστι δὲ καὶ αὐτοῦ τὸ ἐκρέμασο ἐκρέμαο. οὐκ ἔστι δὲ ταυτόν, κρέμασθαι εἰπεῖν καὶ κρήμνασθαι. αὐτὸ γὰρ δηλωτικόν ἐστι τοῦ κρημνίζεσθαι, οὗ χρῆσις, ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν τῷ, νεφέλαι κρημνάμεναι. ἐξ οὗ κρημνὸς ἐναντίως. ἔνθα τὸ κρήμνη, κανονίζεται κατὰ τὸ ἴσῃ. τὸ δὲ ποσσίν, πλεονασμὸν συνήθη ἔχει τοῦ δευτέρου ἰῶτα, ὡς καὶ τὸ ἵπποιιν, καὶ ὤμοιιν. τὸ δὲ ἀλάστον, ἤγουν ἀδιοσπάστως ὡς ἐπὶ ἀλάστοις κακοῖς, προσυπόκειται ὡς καὶ ἑτέρωθι φαίνεται, τοῦ τε ἀλάστορος, καὶ τοῦ ἐπαλαστήσασα, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τὸ δέ γε μετὰ τοῦ ρ ἠλάστριον, ἀροτρίων ἴδιον ἐν τοῖς ἑξῆς που φανεῖται, γινόμενον μὲν ἀπὸ τοῦ ἐλῶ τὸ ἐλαύνω. προσλαβὸν δὲ τὸ ρ πρὸς διαστολὴν ἴσως τοῦ ἐνταῦθα τεθειμένου ἀλάστου. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν ἄλλοις εἰωθὼς λέγειν δεσμὸν ἄρρηκτον καὶ ἄλυτον, ἐνταῦθα περιφράζει τεχνικῶς τὸ ἄλυτον ἐν τῷ, λῦσαι δ' οὐδεὶς ἐδύνατο. ἄλυτον γὰρ πάντως, ὃ οὐδεὶς λῦσαι δύναται. τοῦτο δὲ ποιεῖ, ἐκκλίνειν εἰωθὼς τὸ ὁμοειδὲς τῆς γραφῆς. τὸ δὲ παρασταδόν, διαστέλλει τῶν ἄλλως δυναμένων λύειν, δι' παρακλήσει, εὐχῇ, προθυμίᾳ. τοῦ δὲ ῥίπτασκον, πρωτότυπον τὸ ῥίπτω ἐξ οὗ παρεῤῥέθη καὶ τὸ ῥιπτάζω εἶναι καθ' ἑτέρας παραγωγήν. τὸ δὲ τεταγών, ὅπερ καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ κεῖται, οἱ τεχνικοὶ καὶ ἐκ τοῦ ταῶ τὸ λαμβάνω παράγουσιν, ὅθεν καὶ τὸ τῆ, ὅ ἐστι δέξαι, λάβε. ταῶ, γάρ φασιν. ὅθεν παράγωγον ταγῶ. ἐξ οὗ κατὰ τὴν προδεδηλωμένην κίνησιν, τὸ τεταγών. τὴν δὲ ῥηθεῖσαν οὐρανόθεν ῥίψιν εἰς γῆν, καὶ Ἥφαιστος ἔπαθεν. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα τὸν μῦθον σιγᾷ, ἵνα μὴ ταυτολογήσῃ. ἔχει γὰρ αὐτὸν ἡ α ῥαψῳδία. ἔνθα εἰπὼν ὀλίγον θυμὸν ἐνεῖναι τῷ Ἡφαίστῳ ῥιφέντι, ἐνταῦθα μιᾷ λέξει ἔφρασε τὸ ὀλίγον ἔχειν θυμόν, εἰπὼν ἀντ' αὐτοῦ, τὸ ὀλιγηπελέων. Ἔνθα σημείωσαι καὶ ὅτι τὸ ἀπὸ βηλοῦ ῥιφῆναι τοῦ ἀλλαχοῦ θεσπεσίου ῥηθέντος, ὄφρ' ἂν ἵκηται γῆν ὀλιγηπελέων, χρήσιμόν ἐστιν ἐπί τινος ὑψόθεν κατενεχθέντος καὶ μεγάλης δόξης ἐστερημένου. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ Κράτης ὥς φασιν οἱ παλαιοί, τὸ βηλοῦ, ὅ ἐστι βαθμοῦ, περὶ οὗ καὶ προδεδήλωται, βαρυτόνως ἀναγινώσκει, βῆλου ὡς ἥλου. καινὸν δέ φασιν οὐδὲν ἐν οὐρανῷ βηλὸν εἶναι, ὅπου καὶ πύλαι. δῆλον δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ βῶ βάσω πέπηκται ὁ βηλός. ἐξ οὗ καὶ βέβηλος κυρίως, τόπος ὁ καὶ τῷ τυχόντι βάσιμος. καὶ ἀνάπαλιν ἀβέβηλος ὁ μὴ τοιοῦτος. προσυπακουστέον δ' ἐνταῦθα εἰς τὸ βηλοῦ ὡς ἀπὸ κοινοῦ, τὸ ὀλυμπίου. ἐπεὶ πρόκειται ἀνωτέρω τό, κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον. ἐπίθετον δὲ τοῦδε τοῦ βηλοῦ, τὸ θεσπέσιον, ῥηθὲν ἀλλαχοῦ. ἔνθα ἔφη τό, ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. τὸ δὲ θυμὸς ἀνίει, ἀντὶ τοῦ ἀφίει κατά τινα λόγον ἀνέσεως, ᾗ ἀντίκειται ἡ ἐπίτασις. ἔστι γὰρ καὶ θυμοῦ ἐπίτασις καὶ ἄνεσις. Ὅτι δὲ ἀνιέναι καὶ τὸ ἀναπαύειν καὶ διεγείρειν λέγεται, πολλαχοῦ φαίνεται. δῆλον δὲ ὡς ὁ θυμὸς ὁ μὴ ἀνιείς τινα, καλῶς ἂν ἀζηχὴς λέγοιτο ὡς ἀδιεχής, ὅ ἐστι συνεχὴς καθὰ δηλοῦται ἐν ἄλλοις. τινὲς μέντοι, ἀζηχὴς φασὶ θυμός, ὁ σκληρός, ἀπὸ τοῦ ἄζειν ἔχειν ὅ ἐστι ξηρασίαν, ἵνα ᾖ ἄτεγκτος καὶ δυσμάλακτος. ὀδύνη δὲ οὐκ ἀεὶ ἐπὶ πόνου σωματικοῦ. ἐνταῦθα γὰρ ἐπὶ λύπης κεῖται, μεγάλης μέντοι, ὁποίαν Ζεὺς λέγει παθεῖν ἐπὶ τῷ μεγάλῳ Ἡρακλεῖ, οὗ τά τε περιεχώσατο καθὰ προεδηλώθη, ὃν αὐτὸς ὁ Ζεὺς ἐνταῦθα θεῖον ὀνομάζει. ἐλλειπτικῶς δὲ πέφρασαι διὰ χόλου κατεπείξειν τό, ὀδύνη Ἡρακλῆος. τὸ γὰρ ἐντελές, ἐν ὀδύνῃ τῇ ὑπὲρ Ἡρακλῆος. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸς ἀνίει καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. φέρεται καὶ ἄλλως ἔν τισιν ἀντιγράφοις. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς θυμὸν ἀνίει καὶ ἑξῆς. καὶ εἰ τοῦθ' οὕτω παραδεκτέον, ἀλλοιοῦται κατά τι τὸ προειρημένον νόημα. οὔτε γὰρ θυμόν ἐστι νοῆσαι τὸν χόλον, ἀλλὰ δηλαδὴ τὴν ψυχήν, καὶ τὸ ἀζηχὴς δέ, τῷ ὀδύνη κολλᾶται. καὶ τὸ ὀδύνη, οὐ δοτική ἐστιν ὡς πρίν ἀλλὰ εὐθεῖα. ἵνα λέγῃ, ὅτι οὐκ ἀνίει τὴν ψυχήν μου, ὀδύνη ἀζηχὴς ἡ ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλῆος. καὶ ἔχει οὐδ' αὕτη φαύλως ἡ ἔννοια. ἐν ᾗ τὸ ἐμὲ θυμόν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἵνα ᾖ καὶ τοῦτο, τεχνικῶς νοούμενον οἷον, ἐμέ, ἤγουν τὴν ἐμὴν ψυχήν. ἢ ἐμὲ κατὰ τὴν ψυχήν. ἢ ἀντιπτωτικῶς, ἐμοῦ τὴν ψυχήν. τὸ δὲ σὺν Βορέῃ πεπιθοῦσα θυέλλας, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα. ἄδηλον γὰρ εἴτε αὐτὴ καὶ ὁ Βορέας ἀνέπεισαν τὰς θυέλλας, εἴτε αὐτὴ ἔπεισε καὶ τὸν Βορέαν καὶ τὰς θυέλλας. οὗ δὴ Βορέου οὐκ ἐμνήσθη πρὸ τούτων, ὡς ἀορίστως εἰπὼν ἐκεῖ, ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας. φασὶ δέ τινες καὶ τὸν Βορέαν ἐμπαθῶς ἔχειν πρὸς τὸν Ἡρακλέα, ἐπεὶ ἀνεῖλε τοὺς Βορεάδας, τὸν Ζήτην καὶ τὸν Κάλαϊν. Πόντος δὲ καὶ νῦν ἀτρύγετος, ὁμοίως δὲ καὶ θάλασσα, ὅθεν οὐδὲν τρυγῶμεν. ἢ ἄκαρπος παρὰ τὴν τρύγην. ἢ παρὰ τὴν τρύγα, ὃ δηλοῖ τὸν δημητριακὸν καρπόν, ὡς δηλοῖ τό, ἀδηφάγος κύλωψ ὁ τρυγηφάγος. διὸ καὶ Εὐριπίδης, ἀκάρπιστά που λέγει πεδία, τὴν θάλασσαν. ἔτι δὲ ἀτρύγετος, καὶ ἡ βαθυτάτη καὶ ἄβυσσος, ἧς τρύγα οὐκ ἔστιν εὑρεῖν. εἰ δέ τις εἴπῃ ὡς κατὰ τὴν πρώτην ἐτυμολογίαν, προσαρμόζει τὸ ἐπίθετον καὶ ἀέρι καὶ αἰθέρι, καλῶς ἐρεῖ, καὶ εὑρήσει τούτων χρήσεις πολλαχοῦ. τὸ γὰρ τρυγᾶν, τῇ γῇ

ἀφώει

ἀφώρισαι. τὰ δὲ λοιπὰ στοιχεῖα ἀπήγηται. Ὅτι δὲ ὠνομασμένη ἡ κόνις, καὶ ὡς ἀργὸς ἱππόβοτον ἡ πλὴν πόντιος, καὶ ὅτι ὥσπερ φῶς φόως, οὕτω καὶ κῶς κόως, προδεδήλωται. Τὸ δὲ μνήσω, ἤγουν εἰς μνήμην ἀγάγω σε ἐγώ, τήν σ' αὖτις μνήσω, γενικὴν ἔχει σύνταξιν. οὐ πρὸς ὁμοιότητα καὶ τὸ ἀναμνήσω. Τὸ δὲ ὄφρα ἴδῃς, οὐκ ἀπίστως κατ' ἔννοιαν τοῦ, ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. καὶ τὸ ἰδεῖν γάρ, εἰς τὸ εἰδέναι συντελεῖ. Τὸ δὲ ἣν ἐμίγης, προθετικῶς τι καὶ ἀντωνυμίας ἔλλειψιν ἔχει. λέγει γὰρ τό, καθ' ἣν ἐμίγης μοι. Τὸ δὲ λέχος ἀπατῶν, καὶ τό, καί μ' ἀπάτησας, ὃ ἀποτέλεσμά ἐστι τῆς διὰ τοῦ κεστοῦ κακομηχανίας τῆς ἥρας, ἐφ' ᾧ μάλιστα ὁ ζεὺς χολοῦται.

Ὅτι ἐρρίγησεν ὡς εἰκὸς ἡ ἥρα ἐφ' οἷς ὡς ἐρρέθη ὁ ζεὺς ἠπειλήσατο. διὸ καὶ ὑπαύλως μεταχειριζομένη τὸν λόγον ὡς ἂν ἐκμειλίξηται τὸν δία, φησίν. ἴστω τόδε γαῖα καὶ ἑξῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι εἰπούσης αὐτῆς, ἴστω τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος ὅρκος δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς διὰ τελῶν ἦν ἔθος ὀμνύειν. ἐπεὶ δὲ ὅρκον Ὁμήρου προϋποθεμένου, οὕτως ἔταξε. δία, ποσειδῶνα, ἀθηνᾶν. οἱ δέ, δία, ποσειδῶνα, δήμητραν. ὡς δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ τιμοκράτους. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὅμηρος. ζεῦ πάτερ καὶ ἀθηναίη καὶ ἄπολλον. καὶ, ἴστω ζεὺς ξενίη τε τράπεζα ἐστὶν τ' Ὀδυσσῆος. ἐγίνετο δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ κατὰ τὰς θυσίας ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν γέγραπται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Ἥρα δὲ κολακεύουσα τὸν ἄνδρα, ἐπάγει. σή θ' ἱερὴ κεφαλή, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν κουρίδιον. τὸ μέν, ἤγουν ὃ δή, οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι.

Καὶ ὅρα ὅπως τὸ νόμιμον σεμνοῖ λέχος, ὅρκους καὶ αὐτὸ ποιῶν, οὕτω τὰς συζυγίας εἰς ὁμόνοιαν προκαλούμενος. καὶ ὡς ὁ Ζεὺς μέν, ἀπλούστερον φιλότητα καὶ εὐνὴν ὠνόμασε τὰς ἐκεῖ, ᾗ σοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή. ἡ δὲ Ἥρα σεμνοτέροις χρῆται προσρήμασι, λέχος κουρίδιον εἰποῦσα. ἔτι δὲ καὶ εἰς ὅρκους αὐτὸ ἀναγαγοῦσα, καὶ τὸ σεμνὸν σεμνοτέρως ἐν σχήματι τῷ ὅρκου φράσασα. ἐφ' οἷς

Ὣς φάτο. ῥίγησεν δὲ βοῶπις πότνια ἥρη.
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν,
Καὶ τὸ κατειβόμενον στυγὸς ὕδωρ. ὅς τε μέγιστος
Ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι,
Σή θ' ἱερὴ κεφαλή, καὶ νωΐτερον λέχος αὐτῶν
Κουρίδιον, τὸ μέν, οὐκ ἂν ἐγώ ποτε μὰψ ὀμόσαιμι.
Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
Πημαίνει τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει.
Ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν ἀχαιούς.
Αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην,
Τῇ ἴμεν, ᾗ κεν δὴ σὺ κελαινεφὲς ἡγεμονεύῃς.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καί μιν ἀμειβόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη,
Ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις,
Τῷ κε Ποσειδάων γε καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ,
Αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν, καὶ ἐμὸν κῆρ.
Ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις,
Ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, καὶ δεῦρο κάλεσσον
Ἶριν τ' ἐλθέμεναι καὶ Ἀπόλλωνα κλυτότοξον,
Ὄφρ' ἡ μὲν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Παυσάμενον πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι.
Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς, φοῖβος Ἀπόλλων.
Αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων,
Αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας.
Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι
Πηλείδεω Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον
Πάτροκλον. τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος ἕκτωρ
Ἰλίου προπάροιθε, πολέας ὀλέσαντ' αἰζηοὺς
Τοὺς ἄλλους. μετὰ δ' υἱὸν ἐμὸν Σαρπηδόνα δῖον.
Τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ Ἕκτορα δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν
Αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἀχαιοὶ

Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν Ἀθηναίης διὰ βουλάς.
Τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον
Ἀθανάτων Δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω,
Πρίν γε τὸ Πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ.
Ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ Θέτις ἥψατο γούνων,
Λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον.

ὁ Ζεὺς κολακευθεὶς, χαλινοῦται. καὶ εἰς μειδίαμα τρέψας τὸν θυμὸν, λέγει ἃ λέγει. Ὅρα δὲ καὶ ὅρκου δεξιότητα. δέον γὰρ ὀμόσαι τὴν Ἥραν, ὅτι οὐκ ἐπίνευσε πρὸς ἀπάτην ὡς ἐπιάσθη πρὸς τοῦ Διὸς, ἡ δὲ, τοῦτο μὲν οὐ ποιεῖ, ἔγνωσται γὰρ ἤδη γὰρ τῷ Διΐ. καὶ οὐδὲ ὁ ποιητὴς ἤθελε γυμνάζειν εἰς ἐπιορκίαν τὴν ἀκρατάς. ὀμνύει δὲ ἄλλως ἀληθευτικῶς. καὶ ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ τοῖς φθάσασιν ὀμόσαι, ἐπιλέγεται ὅρκους ἀπὸ τοῦ τέλους. καὶ λέγει ὡς οὐ διὰ συμβουλὴν τὴν ἀπ' αὐτῆς ὁ Ποσειδῶν ποιεῖ ἃ ποιεῖ. ἀλλ' οἴκοθεν ὁρμηθείς. φησὶ γάρ. μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων πημαίνει Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα, τοῖσι δ' ἀρήγει. ἀλλά που αὐτὸν θυμὸς ἐποτρύνει. τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν, ἐλέησεν Ἀχαιούς. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὗτος ἀληθής. ἤθελε μὲν γὰρ ἡ Ἥρα βοηθηθῆναι τοὺς Ἀχαιοὺς, οὐκ ἐπώτρυνε δὲ ὅμως αὐτὴ τὸν Ποσειδῶνα, ἀλλ' ὁ θεὸς οἴκοθεν τοῦτο ἐποίησεν. οὐδὲ τοῦτο τῆς Ἥρας ὑποθεμένης. αὐτὴ γὰρ ἤρκει μόνον κοιμῆσαι τὸν Δία, ὡς τὸ ἐντεῦθεν, ἀρετῇ οἰκείᾳ τῶν Ἑλλήνων προκινδυνευσομένων. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, γῆ μὲν ὁρκωμοτεῖται διὰ τὸ κατ' αὐτὴν τίμιον ὡς κοινὴ ἑστία καὶ πάντων μήτηρ, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. οὐρανὸς δὲ, ὡς πάντα περιειληφὼς καὶ τὰ τιμιώτατα δὲ φέρων. Στὺξ δὲ, διὰ τὴν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δηλουμένην αἰτίαν. ταύτης δὲ τὸ ὕδωρ, κατείβεσθαι λέγεται, ἤγουν καταρρεῖν ἐκ πέτρας ὡς καὶ ὁ Ὀδυσσειακὸς μῦθος δηλοῖ.

Ἰστέον δὲ, ὡς ἡ ῥοπὴ μὲν τὸν μέγιστον οὐρανὸν ταπεινοῦσα, παραβύει στόματι αὐτὸν, ἐν τῷ τὴν ὑπερῷαν οὐρανὸν καλεῖν. ὁ δὲ ὑποκορισμὸς, καὶ ἀμφότερα ῥοπήν τινα σμικρύνει. τό τε γὰρ κατὰ στόμα οὐρανὸν, οὐρανίσκον λέγει. καὶ τῶν ἑτέρων δὲ ὅμοιόν τι καταβαλεῖν δοκεῖ ἐν τῷ, παρ' Ἀλεξάνδρῳ οἳ θεῖα ἰσχύων, ὥστ' εἶναι τῆς οὐρανίσκοι διάχρυσοι ἦσαν. Τὸ δὲ ὅς τε μέγιστος ὅρκος, διαιτᾶται μὲν καὶ δίχα τοῦ σ γράφεσθαι, ἵνα εἴπῃ, Στυγὸς ὕδωρ, ὅπερ μέγιστός ἐστιν ὅρκος. ἔστι δὲ ἀττικώτερον καὶ καινοπρεπέστερον μετὰ τοῦ σ προσηχθὲν ἀκολούθως τῷ, μέγιστος ὅρκος. ὅμοιον ὡς καὶ εἴ τις εἴποι τάδε καὶ τάδε γέγονεν, ὥσπερ νόμος θεῶν, ἤγουν οἷος ὁ τῶν θεῶν νόμος. καὶ πάλιν. τόδε καὶ τόδε συνέβη, ἥτις δίκη προνοίας ἐστὶν ἀντὶ τοῦ οἷα. ὁ δ' ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ὅρκος, οὐ μόνον σεμνὸν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἐπαγωγότερον. καὶ μᾶλλον ὅτε καὶ ἀγαθὸν αὐτῇ ἐπίκειται ὄνομα, δι', ἱερὰ κεφαλὴ, ἢ τιμία, ἢ θεία, ἢ τοῦ παντὸς ἀξία, ἢ φίλη, ἢ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ λέχος δὲ, καλὸν εἰς ὅρκον, οὐ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ τὸ ἔνθεσμον καὶ κουρίδιον, ᾧ συνυπακούεται τὸ τῆς παρθενείας σεμνόν. τὸ γὰρ τοιόνδε, οὐ μάτην ὀμνύει. ὡς ὅ γε μὴ ἐπὶ τοιούτῳ λέχει [illegible], δοκεῖ μὴ τοῦ πρόντος ἀνδρὸς ἔχεσθαι. ἀλλά τινος ἑτέρου φθάσαντος. ὅθεν καὶ μάτην ὀμνύουσι [illegible] ἀρετῇ ζῶντα. Ἐν δὲ τῷ, νωΐτερον λέχος ἤγουν ἡμέτερον αὐτῶν, δι' ἀκρίβειαν πρόσκειται τὸ αὐτῶν, ἵνα μὴ συγγενικὸν ἢ φιλικὸν ἢ ἄλλως οἰκεῖον λέχος νοηθῇ, ἀλλ' αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ τῆς Ἥρας. οὐ συγκριτικὸς δὲ ὁ σχηματισμὸς τοῦ νωΐτερον, ἀλλ' ἁπλῶς παραγωγῆς ἐστι πλεονασμός. ὁποῖον δὴ καὶ τὸ σφωΐτερος καὶ σφέτερος καὶ ἡμέτερος. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ χειρότερος ὁ χείρων, καὶ ῥηΐτερον τὸ ῥᾷον. καὶ ὅσα ἄλλα εἰκῇ φαντάζει τύπον συγκριτικόν. Τὸ δὲ μὴ ψ' ὀμόσαι, ταυτὸν τῷ ἐπιορκῆσαί ἐστι. Τὸ δὲ μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων πημαίνει, ἐσχημάτισται. ἦν γὰρ κοινότερον εἰπεῖν, ἴστω γαῖα καὶ οὐρανὸς καὶ ἑξῆς, μὴ δι' ἐμὲ τὸν Ποσειδῶνα πημαίνειν τοὺς Τρῶας, ἐσχημάτισε δὲ οὕτως ὁ ποιητὴς, διὰ τὸ σαφέστερον. τὸ γὰρ εἰπεῖν μὴ τὸν Ποσειδῶνα πημαίνειν τοὺς Τρῶας, ἀμφιβολίας σχῆμα ἦν, ἀσαφὲς ἐν τῇ τοιαύτῃ φράσει, εἴτε ὁ Ποσειδῶν τοὺς Τρῶας πημαίνει, εἴτε αὐτοὶ ἐκεῖνον. ἄλλως μέντοι ἁπλοϊκώτερον εἰπεῖν, τὸ μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων πημαίνει, ταυτὸν τῷ, οὐ δι' ἐμὴν βουλὴν βλάπτει. καὶ ἔστιν οὕτως ἡ φράσις πάγκοινος. Τὸ δὲ, τοῖσι δ' ἀρήγει, οὐκ ἀναφορικῶς εἴρηται διὰ τοὺς Ἀχαιούς, οὐδαμοῦ τῶν πρὸ τούτου Ἀχαιῶν Ζεὺς ἢ Ἥρα ἐμνήσθη, ἀλλὰ μᾶλλον δεικτικῶς. ἴσως δὲ καὶ ἀγωνιῶσα, οὐκ οἶδεν ὡς οὐ γέγονε μνήμη Ἀχαιῶν. διὸ καὶ ὡς μνησθεῖσα, ἔφη κατὰ λόγον ἀναφορᾶς τὸ, τοῖσι δ' ἀρήγει. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἀλλά που, ἀντὶ τοῦ ἀλλ' ἴσως, ῥηθὲν ἀσφαλῶς ὑπὸ τῆς Ἥρας, οὐ μόνον ἵνα μὴ ψεύσηται ὡς τυχὸν μὲν τοῦ Ποσειδῶνος ἀφ' ἑαυτοῦ ὀρινθέντος, τυχὸν δὲ καὶ ὑπό τινος προτραπέντος, ὅπερ καὶ ἦν, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ ἀποφαντικῶς εἰποῦσα, συνειδέναι δόξῃ. Τὸ δὲ τειρομένους ἰδὼν ἠλέησεν, ὅπερ ἡ Μασσαλιωτική φασι γραφὴ κτεινομένους ἔχει, ἀπολογία ὑπὲρ Ποσειδῶνός ἐστιν, ὡς οὐδ' ἐκεῖνος θρασυνόμενος ἐποίησέ τι, ἀλλ' ἐλεήσας. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τῆς Ἥρας, φιλαλήθως ὑποφαίνει ὡς δι' ἔλεον Ἀχαιῶν καὶ αὐτὴ τὸν Δία ἠπάφησεν, ὡς καὶ ἱλαρεύοιτο ἂν ἀκούων οὕτω. διὸ καὶ μειδήσει μετ' ὀλίγα, τοῦ χόλου μεθιέμενος. ἐπεὶ καὶ φύσει κατὰ τὸν εἰπόντα, ψυχῆς νοσούσης, εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, ἐρεῖ ἄν τις καὶ ὅτε βιαζόμενός τι ποιεῖ, καὶ ὅτε ἐναντία προσαφωνῶν τι οὐκ ἔχει τὸν ὑπακούοντα, καὶ ὅτε δὲ θέλει πᾶσι δῆλα εἶναι ἃ ποιεῖ, ἢ καὶ λέγει. μέγιστος δὲ ὅρκος καὶ δεινότατος ῥηθείη ἄν, καὶ ὃν οὐκ ἄν τις μάτην ὀμόσειε, διὰ τὸ δοκεῖν αὐτῷ τίμιον, ἢ ψυχὴν, ἢ κεφαλὴν, ἢ εὐτυχίαν τῶν δι' ἅ τινος. Ὅτι τὴν παραμυθίαν δὲ καὶ ἐνταῦθα

τὸ πα

τὸ περιφράσεως καὶ τὸ αὐτῶν, ταῦτα δὴ τὰ ἀλλήλοις συνώνυμα κατὰ πολυωνυμίαν. φασὶ γοῦν περὶ ποσειδῶνος ἡ ἥρα, ὡς αὐτάρ τοι κἀκείνῳ ἐγὼ παραμυθησαίμην, τῇ ἴμεν, ἤγουν ἐνταῦθα ἐλθεῖν, ᾗ κεν δὴ, ὃ ἔστιν ὅπη ἂν σὺ ἡγεμονεύῃς. τοῦτο δὲ καὶ πᾶς ἂν εἴποι ὁ ὑποχειρούμενος ἀγαγεῖν ἕνα εἰς ἑτέρου θέλημα. ὡς δὲ τὸ ἐφεξῆς τὸ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ, αἶψα μεταστρέψειε νόον ἐπὶ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ. εἰς ὁμόνοιαν δὲ παρασκευάσῃ τὸ ἦ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα ἴσον ἐμοὶ φρονέουσα καθίζοις, οὕτως ἂν ὁ δεῖνα καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἀνωτέρω κεῖται. ἔστι δὲ τὸ ἄλλῃ, ἐπίρρημα δηλοῦν τὸ ἄλλως. ὑπόλειπται δὲ κατ' ἔλλειψιν ἀπὸ τῆς ἄλλῃ δοτικῆς ἀντωνυμίας. ἵνα λέγῃ ὅτι ταχὺ μεταστραφήσεται εἰ καὶ βούλεται πρὸς ἄλλην ὁδῷ ἢ βουλῇ ἢ τέχνῃ γενέσθαι. τοιούτου δὲ σχηματισμοῦ καὶ τὸ ταύτῃ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. Ὅτι οὐ μὴν, ἀλλ' εἰ δή ῥ' ἐτεόν γε καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύεις, τὸ μὲν ῥῶ, χάριν σεμνοῦ ῥοίζου ἔγκειται. τὸ δὲ ἐτεὸν καὶ τὸ ἀτρεκέως, τῇ ἐκ παραλλήλου θέσει, ἔτι δηλοῦσιν ἐπὶ ἀπαρτίσει ἀληθείας ἄκρας. Ὅτι τοιαῦτα ὁ ζεὺς ἤτοι ὁ ὁμηρικὸς ἐνταῦθα προεκτίθεται νοῦς λέγων διὰ τοῦ μυθικοῦ διὸς πρὸς τὴν ἥραν, ὡς ἔρχεο νῦν μετὰ φῦλα θεῶν, ἤγουν ἀπέρχου ἐς θεούς, καὶ δεῦρο κάλεσσον ἶριν τ' ἐλθέμεναι, καὶ ἀπόλλωνα κλυτότοξον. ὄφρα ἡ μὲν μετὰ λαὸν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ἔλθῃ, καὶ εἴπῃσι ποσειδάωνι ἄνακτι, παυσαμένῳ πολέμοιο, τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἱκέσθαι. Ἕκτορα δ' ὀτρύνῃσι μάχην ἐς, φοῖβος ἀπόλλων. αὖτις δ' ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ' ὀδυνάων, αἳ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας. αὐτὰρ ἀχαιοὺς αὖτις ἀποστρέψῃσιν, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνόρσας. φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι πηλεΐδεω ἀχιλῆος. ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον πάτροκλον. τὸν δὲ κτενεῖ ἔγχεϊ φαίδιμος ἕκτωρ ἰλίου προπάροιθε, πολλοὺς ὀλέσαντα αἰζηοὺς σὺν ἄλλοις. μετὰ δὲ, ἤγουν ἐν αὐτοῖς δὲ, ἢ σὺν αὐτοῖς, υἱὸν ἐμὸν σαρπηδόνα δῖον. τοῦ δὲ χολωσάμενος κτενεῖ ἕκτορα δῖος ἀχιλλεύς. ἐκ τοῦ δ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰσόκεν ἀχαιοὶ ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν ἀθηναίης διὰ βουλάς. τοπρὶν δ' οὔτ' ἄρ ἐγὼ παύσω χόλον, οὔτε τιν' ἄλλον ἀθανάτων δαναοῖσιν ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω, πρίν γε τὸ πηλεΐδαο τελευτηθῆναι ἐέλδωρ. ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι, ἤματι τῷ, ὅτ' ἐμεῖο θεὰ θέτις ἥψατο γούνων, λισσομένη τιμῆσαι ἀχιλλῆα πτολίπορθον. Καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς τὰ δύο ἄκρα τῆς ἰλιάδος ἐνταῦθα δραξάμενος, ἑνοῖ αὐτὰ κατὰ τὸ ὑπόντα ξυνώσας ἀρεστῶς. τὰ μὲν ἀνακεφαλαιούμενος, ὁποῖα τὰ κατὰ θέτιν, τὰ δὲ προεκτιθέμενος, τὰ κατὰ τὴν παλίωξιν δηλαδὴ, ἧς πέρας ἡ πτῶσις τοῦ ἕκτορος, οὗ ἡ ταφὴ, τὴν ἰλιάδα περατοῖ. ὑπερεκβαίνων δὲ τὰ ἄκρα, προαναφωνεῖ καὶ τὴν τροίας ἅλωσιν. Ἐν τούτοις δὲ τέως μὲν σημείωσαι ὡς ὁ ζεὺς καὶ ἡ ἥρα καὶ ἡ ἶρις καὶ ὁ ἀπόλλων ἥλιος καὶ ὁ ποσειδῶν, τὸ ὁμηρικὸν τοῦτο κινοῦνται χωρίον, διὰ τὸ ἀλλήλοις οἰκειοῦσθαί πως κατὰ λόγον ἀλληγορίας. ἶρις γοῦν οὐκ ἂν εἰμὴ περὶ τὸν ἀνωτάτω τόπον γένοιτο ἂν, ὃς λάχος ἐστὶ διὶ μετ' ὀλίγα λεχθήσεται. διὰ δὲ τοῦτο, καὶ περὶ τὴν ἥραν ἡ ἶρις ἀήρ. οὐδ' ἂν δίχα ποσειδῶνος τοῦ καθ' ὕδωρ, οὐδὲ μὴν ἀπόλλωνος ἡλίου, ἐμφανισθήσεται. ἀνακλωμένη γὰρ πρὸς ἥλιον ὄψις, ὑγραῖς νοτίσιν ἐμφαντάζει τὴν ἶριν ταῖς περὶ νέφος ἀέριον. Εἶτα ἱστέον καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τόπου ἀθετοῦνται ὡς περισσοὶ στίχοι κβ', λήγοντες εἰς τὸ, λισσομένη τιμῆσαι τὸν ἀχιλλέα. παλιλλογεῖται γάρ φασι περὶ τῶν ἐφεξῆς, οὐκ ἀναγκαίως. καὶ οἱ στίχοι δέ φασιν, εὐτελῶς ἔχουσι κατὰ σύνθεσιν. ἔτι δέ φασιν, ὡς εἰπὼν ἐν ταῖς συνημμέναις συντάξεσι πρὸς τὸ δεύτερον ὁ ποιητὴς ἀπαντᾷ, νῦν τὴν ἶριν πρώτην εἰπὼν, εἶτα τὸν ἀπόλλωνα, πρὸς τὸ πρῶτον ἀπαντᾷ. εἰπὼν, ὄφρ' ἡ μὲν, ποιήσῃ τόδε, ὁ δὲ τόδε. ψεῦδος δέ φασι καὶ τὸ, φεύγοντες ἐν νηυσὶν ἀχιλλῆος πέσωσιν, οὐ γὰρ παραγεγόνασιν οἱ ἀχαιοὶ ἕως ἐκεῖ. ἔτι φασὶν, οὐδὲ τὸν πάτροκλον ἀνίστησιν ἀχιλλεὺς ἐπὶ πόλεμον, ἀλλ' ἐκεῖνος παρεκλήτευσε. καὶ σαρπηδόνα δέ φασι κρίνας νῦν ὁ ζεὺς ἀπολέσαι, διατί ἐκεῖ οἰκτίζεται; ἀσυνήθης δέ φασι καὶ τὸ οὐδετέρως εἰπεῖν ἴλιον αἰπὺ, θηλυκῶς γὰρ ἀεὶ λέγει. καὶ ἀθηνᾶς δὲ διὰ βουλὰς ἁλῶναι τὴν ἴλιον, λέγει φασὶν οὐκ ἀπροσκόπως. διατί γὰρ μὴ ἥρας βουλαῖς ἔφη ὁ ζεύς, καὶ μᾶλλον ὅτι καὶ παρῆν τοῖς λόγοις; καὶ ἀχιλλέα δὲ, οὐδαμοῦ φασι πτολίπορθον εἶπεν, ἀλλὰ ποδάρκη καὶ ποδώκη καὶ πόδας ὠκὺν, ὡς τὸν ὀδυσσέα εἰωθὼς οὕτω καλεῖν, διὰ τὴν τροίας ἅλωσιν. καὶ ταῦτα μὲν οἱ ὀβελίζοντες. οἱ δὲ ἐξηγηταὶ πρὸς ταῦτα, ὧν τὰ πλείω ἐξείληπται τοῦ ἀπίωνος καὶ ἡροδώρου, ἐκτίθενται λύσεις ἀξιολόγους, ἅσπερ ὁ θέλων ζητείτω. ἐν αἷς κεῖται καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα προεκτίθεται συνήθως εἰς παραμυθίαν τοῦ ἀκροατοῦ, τὰ καίρια τῶν ἑξῆς ἐπεισαχθησομένων. διὸ καὶ τὴν τοῦ ἰλίου ἐν τούτοις σκιαγραφεῖ ἅλωσιν. τίς γάρ φασι φιλέλλην ἀνὴρ, ἠνέσχετο ἂν νεῶν ἑλληνικῶν ἐμπιπραμένων καὶ ἀχαιῶν οὕτω φευγόντων, εἰ μὴ ἀπὸ τῶν ἄρτι λεχθέντων ἐν σχήματι προεκθέσεως ἀπέκειτο ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐντυγχανόντων, ὡς οἱ ταῦτα κατὰ τῶν ἀχαιῶν ποιοῦντες ἀντιπείσονται κακὰ μεγάλα μετὰ μικρόν; φασὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ μαλλώτης ζηνόδοτος, τὰ ἐκ τοῦ, πάτροκλον κτενεῖ φαίδιμος ἕκτωρ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, λισσομένη τιμῆσαι ἀχιλλέα, εὐριπιδείῳ λέγει ἐοικέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. ὅτι δὲ οὐδὲ εὐτελεῖς οἱ τοῦ χωρίου τούτου στίχοι ὡς οἱ ὀβελίσαντες ψηφίζονται. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὄφρα ἡ μὲν ἶρις ποιήσῃ τόδε ὁ δὲ ἀπόλλων τόδε, οὐκ ἀηθὴς ἡ πρὸς τὸ πρῶτον ἀπάντησις, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων σαφῶς δεδήλωται. καὶ ὅτι μὴ κωλυθέντες οἱ τρῶες ἐνέρριψαν ἂν τοὺς ἀχαιοὺς ταῖς τοῦ ἀχιλλέως ναυσί, διὸ καὶ δοκοῦσιν ἕως καὶ εἰς αὐτὰς φυγεῖν οἱ ἀχαιοί. καὶ ὡς εἰ ὁ πάτροκλος παρεκλήτευσεν, ἀλλ' εἰ μὴ ἀχιλλεὺς ὥπλισεν οὐκ ἂν ἐκεῖνος τοῖς ἀχαιοῖς ἐβοήθησε.

διὸ

διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀνασώσειν ἐκεῖνον λέγεται. καὶ ὅτι βουλαῖς Ἀθηνᾶς ἡ Τροία λέγεται ἁλῶναι τουτέστι συνέσεως, διὰ τὸν δούρειον ἵππον, ὃν Ἐπειὸς ποιήσει σὺν Ἀθήνῃ, ὥς που φησὶν Ὅμηρος. καὶ ὅτι πολλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ κεῖται ἅπαξ εἰρημένα, οἷς συνοιστέον καὶ τὸ Ἴλιον αἰπύ. καὶ τὸ πτολίπορθος Ἀχιλλεύς, οὐ διὰ τὴν Ἴλιον, ἀλλὰ διὰ τὰς ῥηθείσας πρὸς ταῖς εἴκοσιν ἃς πολεμαρχῶν εἷλε, δῆλόν ἐστι. διὸ καὶ ἀπλανῶς αἱ τοιαῦται τοῦ ὀβελισμοῦ λύσεις συντέτμηνται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπιπληκτικὸν ἀνδρὸς φιλέριδος τὸ, παυσαμένω πολέμοιο τὰ ἃ πρὸς δώμαθ᾽ ἱκέσθαι. θείας δὲ δηλωτικὸν θεραπείας τὸ, ἐμπνεύσῃσι μένος, λελάθῃ δ᾽ ὀδυνάων, αἳ νῦν τείρουσι κατὰ φρένας. ἔχει δὲ τὸ ῥηθὲν χωρίον, καὶ παρισώσεις τῶν ὁμοιοτελεύτων οὐ μόνον ἐν τῷ, νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσιν, ἀλλὰ καὶ τριλεκτικάς, τὸ εἴπῃσιν, ὀτρύνῃσιν, ἐμπνεύσῃσιν, ἀποστρέψῃσιν. οἷς ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ι προσγέγραπται. εὐαρεστεῖ δ᾽ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τῷ ποιητῇ, καὶ ἡ μετ᾽ ἐπιθέτων προφορὰ τῶν κυρίων ὀνομάτων. Ἀπόλλωνα γοῦν κλυτότοξον καὶ Φοῖβον φησί. καὶ Ποσειδάωνα ἄνακτα. καὶ φαίδιμον Ἕκτορα. καὶ Σαρπηδόνα δῖον. καὶ δῖον Ἀχιλλέα. τὴν μέν τοι Ἀθηνᾶν οὕτω δόξαι ἂν τῷ, δίχα ἐπιθέτου προήγαγεν, ἑρμηνεύσας τὸ αὐτῆς ἐπαίνῳ ἐν τῷ, Ἀθηναίης διὰ βουλάς, ἵνα οὕτως ἐκφύγῃ τὸ διόλου ὁμοειδές. οὗ χάριν καὶ μόνον τὸν Ἀπόλλωνα δισὶ τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιθέτοις ἐκόσμησε. Τοῦ δὲ μάχην ἐς, ἡ ἀναστροφὴ ὁμοία τῷ, Ἀρτέμιδι ξὺν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ αὖτις δὶς ἐν τοῖς εἰρημένοις κείμενον, ἀνωτέρω μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐξ ὑπαρχῆς κεῖται. κατωτέρω δὲ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω, τοπικῶς. τὸ δὲ ἐμπνεύσῃσι μένος, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας ἐμπνοίας εἴρηται, ὁποία καὶ ἡ κατὰ μόνον θάρσος, καὶ ἡ κατὰ φρόνησιν, καὶ ἡ κατὰ δύναμιν δὲ ζωτικήν. καθ᾽ ἣν ὁ Ἕκτωρ πρὸ ὀλίγου ἀμπνύνθη κακῶς παθὼν ἐκ βολῆς χερμαδίου. τὸ δὲ λελάθῃ μέσου παρακειμένου ὄν, παρὰ Πινδάρῳ μὲν ἄλλως ἐρρέθη ἐν τῷ, γλυκὺ μέλος ὀφείλων ἐπιλέλαθα, ἤγουν ἐπελαθόμην. ἐνταῦθα δὲ, κατ᾽ ἐνέργειαν ἐλέχθη ἐν τῷ, λελάθῃ ὀδυνάων, ἤγουν ἐπιλαθέσθαι ποιήσει. τὸ δὲ τείρουσι κατὰ φρένας, φιλοσόφως ἐρρέθη, ὡς τοῦ σώματος μὴ ἂν αἰσθανομένου ὀδυνῶν εἰ μὴ διὰ ψυχῆς. Ἀνάλκιδα δὲ φύζαν φησὶν, ἐπεὶ φευγόντων οὐκ ἔρνυται ὥσπερ οὐδὲ κλέος, οὕτως οὐδὲ ἀλκή. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι διχῶς λαμβανομένου τοῦ ἐν νηυσὶ πεσεῖν, δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ νικητικῶς προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἀγεννῶς πεσεῖν ὡς καὶ προδεδήλωται, ἐνταῦθα τὸ ἐν νηυσὶ πέσωσιν, ἑρμήνευσεν, εἰπὼν φεύγοντες, ἵνα μὴ διὰ τὴν τῶν ἐννοιῶν ὁμωνυμίαν ἀσαφῶς ἔχῃ. τινὲς δὲ τὸ ἐν νηυσὶ πέσωσιν Ἀχιλλῆος, ἀντὶ τοῦ δυσωπήσωσι τὸν Ἀχιλλέα φασὶ, καὶ προσπέσωσιν ἐκείνου, εἰς παράκλησιν. ἐν δὲ τῷ, ὀλέσαντα αἰζηοὺς τοὺς ἄλλους, ἐκ περιττοῦ κεῖται τὸ ἄρθρον, ἤρκει γὰρ καὶ μόνον ἄλλους εἰπεῖν. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, υἱὸν ἐμὸν δῖον, σαφῶς ὑποδηλοῖ δῖον κυρίως λέγεσθαι τὸν τοῦ Διὸς υἱόν. Ζεὺς γὰρ ἐνταῦθα ὁ τοῦτο εἰπών. Παλίωξις δὲ καὶ νῦν σαφῶς, ἡ ἐκ μεταβολῆς φυγὴ μὲν τῶν διωκόντων, καταδρομὴ δὲ τῶν νικωμένων. οἱ γὰρ πρότερον φεύγοντες Ἕλληνες, ὅτε παλίωξιν τῶν Τρώων ποιήσωσι. Τὸ δὲ διαμπερὲς, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ αἰέν. ἀμφοῖν δὲ αὖθις διασάφησις τὸ, ἕως Ἀχαιοὶ Ἴλιον ἕλοιεν. τὸ δὲ κάρηνα, οἱ μὲν συγκοπῆναί φασιν ἀπὸ τοῦ κάρηαρ καρήατος καρήατα. οἱ δὲ ἀρσενικῶς κλίνουσιν, ἐκ τοῦ κάρης κάρητος, ὡς δάρης δάρητος, ἐν τούτοις δὲ, ἀριδήλως διασαφεῖται καὶ τὸ, Διὸς δ᾽ ἐτελείετο βουλὴ, ὃ ἐν καταρχαῖς κεῖται τῆς Ἰλιάδος.

Ὣς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Βῆ δὲ κατ᾽ Ἰδαίων ὀρέων ἐς μακρὸν Ὄλυμπον.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ᾽ ἐπὶ πολλὴν
Γαῖαν ἐληλουθὼς φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ
Ἔνθ᾽ εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά,
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.
Ἵκετο δ᾽ αἰπὺν Ὄλυμπον. ὁμηγερέεσσι δ᾽ ἐπῆλθεν
Ἀθανάτοισι θεοῖσι Διὸς δόμῳ. οἱ δὲ ἰδόντες
Πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.
Ἡ δ᾽ ἄλλους μὲν ἔασε, Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα.
Καί μιν φωνήσασ᾽, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἥρη, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας;
Ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης;

Ὅτι τάχος Ἥρας ἀμύθητον ἐπεξεργαζόμενος ὁ ποιητὴς παραβολικῶς εἰκάζει αὐτὸ ἀνδρὸς πλάνητος νόῳ ἀναπολεῦντι τόπους οὓς ἐκεῖνος παρῆλθε, καὶ ἐν ἀκαρεῖ καὶ ἀχρόνως διὰ τῆς φαντασίας παριόντι αὐτούς, λέγων, ὡς δ᾽ αὖ ἀΐξῃ. ἤγουν ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅς τ᾽ ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ ἔνθ᾽ εἴην, ἢ ἔνθα. τουτέστι τοὺς τόπους ἀναπολήσειεν οὓς παρώδευσεν, ἢ ἔνθα πρότερον ἦν, μενοινήσειέ τε πολλά, ὡς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα. ἐν ἄλλοις δὲ τάχος πολὺ ἐνδείξασθαι θέλων, ἁπλούστερον καὶ συντομώτερον φράζει, εἰπών. κινεῖσθαί τι ὡσεὶ πτερὸν, ἢ νόημα. τὴν τοῦ νοῦ ἐνταῦθα πλατεῖαν παραβολὴν, ἐκεῖ συναλείψας εἰς ἓν ὄνομα τὸ νόημα. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐνέφηνε

τοῦ τῆς Ἥρας, ἐν ᾧ, διέπτατο Ἥρη. ὡς οἷα διϊσάζων τὸ πέτασμα καὶ τὸ νόημα. Τὸ δὲ ἀΐξῃ, ἐξύπτιαί τι δηλοῖ, ἀπ' αὐτοῦ γὰρ καὶ ἡ αἰγίς, καὶ ἡ καταιγίς. καὶ εἰς ἐτυμολογίαν δὲ συμβάλλεται τοῦ νόθου, ἐκ τοῦ νέω γὰρ ὁ νόος. ὃ δὴ οὐ μακρὰν ἐστι τοῦ ἀΐσσειν. Τὸ δὲ αἰεί, ἐκτείνει ἐνταῦθα τὴν ἀρχουσαν, οὐκ ἀεὶ οὕτω γράφων.

Οἷα δὲ τὴν πολλὴν γῆν ἐπεληλυθέναι, νοῦ συνάγει καὶ φρόνησιν, δηλοῖ μὲν καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητής, πευκαλίμαις φρεσὶν ὑπὸ τὰς τοῦ τοιούτου ἀνδρός. δηλοῖ δὲ καὶ ἐν τῷ, πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. ἐξ οὗ προσεπεύξατο Ὀδυσσεὺς τὴν σύνεσιν. Τὸ δὲ φρεσὶ πευκαλίμῃ, οὐκ εὐχερὲς ἔσται μὲν οὐδ' αὐτὸ παρεγγραφομένῳ ῥήτορι. γίνεται δὲ παρὰ τὴν πεύκην τὸ φυτὸν πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοί, ὅτι πευκάλιμαι φρένες, αἱ πικραὶ καὶ συνετοί, διὰ τὸ πικρίας, τὸ δυσπρόσιτον δηλοῦντες τῆς φρονήσεως, καὶ μὴ πάντῃ πάντως δόλον μελιχρὸν καὶ μειλίχιον. ἵνα οὕτως εἴπως καὶ ἡ φρόνησις ἔχῃ πευκής, ὅνπερ τρόπον ὥσπερ τὸ βέλος. τὸ καὶ αὐτὸ ἐχεπευκές, ἤτοι ἐχέπικρον κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐχρίετο γάρ φασι τὰ βέλη πεύκῃ. ἴσως δὲ ἀπὸ τῆς τοιαύτης πεύκης, καὶ τὸ πύκα ὅ ἐστι συνετῶς γίνεται. καὶ τὸ πυκινόν, ἀποβολῇ συνήθως τοῦ ε. Τὸ δὲ εἴλω, εἰ μὲν τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεται καὶ εἰς ω λήγει ἢ διὰ δύο ν γράφεται δηλοῦν τὸ ἕλω, πλεονασμὸν τῆς ει διφθόγγου ἢ τοῦ ν δοκεῖ παθεῖν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνταῦθα ἦλθε ἢ ἐνταῦθα, ὡς τῆς ει διφθόγγου πλεοναζούσης πλειοναχοῦ, εἰ καὶ τὰ μάλιστα ἐν μέσῳ λέξεων, καὶ τοῦ ν δὲ πλεονάζοντος. εἰ δὲ ἀνάπαλιν τὸ μὲν ν παραλήγεται, λήγει δὲ εἰς δίφθογγον, ἵνα δηλοῖ τὸ ἤρχετο, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ νῦ καθ' ὁμοιότητά τινα τοῦ, ὥσπερ εἴλεα καὶ λάε. εἰ δὲ γράφεται εἴη χωρὶς τοῦ νῦ, διὰ διφθόγγου καὶ ἡ, σημαίνοι ἂν ἢ τὸ ὑπάρχοι, ἢ τὸ πορεύοιτο, ἀπὸ τοῦ εἶμι τὸ πορεύομαι. περὶ οὗ προγραφή. ἵνα ὁ λόγος ᾖ, περὶ ἀνδρὸς μενοινῶντος ἀποδημῆσαί ποτε τῶν τόπων, οὓς πολλοὺς οἶδεν. ὁ δὲ θέλων, πολυπραγμονείτω ταῦτα εἰς πλεῖον. τοῖς γὰρ τὰ εἰς ῥητορείαν εὔχρηστα ἐπιλεγομένοις, οὐκ ἀξία ἡ τοιαύτη λέξις πλείονος διατριβῆς. Τὸ δὲ μενοινήσειε, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ κινηθείη. δοκεῖ δὲ καὶ ἐτυμολογίαν ἐκ τῆς παραβολῆς ἔχειν, ἵνα ἡ μενοινὴ ἢ μενοινᾶν, μένος νόου δι' οὗ ἀΐσσει νόος εἰς ἔργον. Ὅτι τὸ, ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθε θεοῖς Ἥρα, ἀντὶ τοῦ ἐπεδήμησεν. ἰστέον, οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἐχθρωδῶς οἴδασι ῥῆμα τὸ ἐπελθεῖν, ταυτὸν ὂν τῷ κατά τινος ἐλθεῖν. δηλοῖ δέ ποτε καὶ ἀρέσκειαν τινα, δι', ἐπῆλθέ μοι τόδε εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ ἔδοξέ μοι. Ὅτι ὅπερ ἐν ἄλλοις εἶπεν, οἵδ' ἐπανίσταντο, ἤγουν τῆς καθέδρας ἀνίσταντο, ἐνταῦθα οὕτω φράζει. οἱ δέ, ἰδόντες πάντες ἀνήϊξαν. περὶ Ἥρας δὲ ὁ λόγος. ἡ πίνοντας τοὺς ὀλυμπίους εὑροῦσα, οἷς ὁ βίος ἀεὶ ἐν ῥαστώνῃ, καὶ δεξιουμένους αὐτὴν δεπάεσσιν, ἄλλους μὲν ἔασε. Θέμιστι δὲ καλλιπαρήῳ δέκτο δέπας. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα. ὅπερ αἴνιγμα ἐστι τοῦ πρὸ τῶν ἄλλων θείων ἀρετῶν, τὴν θέμιν προσήκειν τοῖς ἄρχουσι. καὶ μάλιστα οἷς ἡ ἱερὰ τουτέστιν ἡ βασιλικὴ προσήκει ζωή. καλλιπάρῃον δὲ τὴν θέμιν λέγει, παιδευτικῶς, ὡς τῶν δικαίων τοιούτων ὄντων, κατὰ τό, τοῖσι δὲ τέθηλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ. αἴθος γὰρ δι' προσώπου, τὸ καλλιπάρῃον. Τὸ δὲ θέουσα, σπουδὴν δηλοῖ δεξιώσεως. οὕτω δὲ καὶ ἀνωτέρω τὸ ἀνήϊξαν, σπουδαίαν δηλοῖ ἀνάστασιν. Ὅτι πρὸς πρόσωπον ἐπτοημένον, ῥηθείη ἂν τό, τίπτε βέβηκας, ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας. ἦ μάλα δή σ' ἐφόβησεν ὁ δεῖνα. ἔστι δὲ ἀτύζεσθαι, τὸ ἐκπλήττεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς. τελευτᾷ γὰρ φασὶν εἰς τὸ φοβεῖσθαι, παράγεται δὲ ἐκ τοῦ ἄτω, κατὰ τὸ κλῶ κλύζω καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὅτι ἡ τύχη τὰ ἤθη ὡς τὰ πολλὰ ἐξαλλάσσουσα, ποιεῖ τὴν Ἥραν, ἡ πρὸ βραχέος ἐκλαλοῦσα τοῖς δία, τοιαῦτα νῦν λέγουσαν πρὸς τὴν ὡς ἐρρέθη καλλιπάρῃον θέμιν. μή με ταῦτα διείρεο ἤγουν ἐρώτα. οἶσθα καὶ αὐτὴ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. ὃ δὴ κατὰ παντὸς τοιούτου προσώπου οἰκεῖον λέγεσθαι. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ λόγου, ὅμοιον πρὸς τό, οἶσθα καὶ αὐτὸς οἷος ἐκεῖνος δεινὸς ἀνήρ. ὅπερ ἔφη περὶ Ἀχιλλέως Πάτροκλος. τὸ δὲ ἢ ἀναίτιον αἰτιόωτο περὶ Ἀχιλλέως ἐκεῖ ῥηθὲν ἢ αὐτοῦ, ἢ ἀθηνᾶ ἐν τοῖς ἑξῆς περὶ διὸς ἐρεῖ ἐν ᾧ, μάργαλος τ' αὐτὸς, ὅς τι

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Μή με θεὰ θέμι ταῦτα διείρεο. οἶσθα καὶ αὐτὴ
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Ἀλλὰ σύ γ' ἄρχε θεοῖσι δόμοις ἔνι δαιτὸς ἐΐσης.
Ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσεαι ἀθανάτοισιν,
Οἷα ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, οὐδέ τι φημὶ
Πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, οὔτε βροτοῖσιν,
Οὔτε θεοῖς, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων.
Ἡ μὲν ἄρ ὣς εἰποῦσα καθέζετο πότνια Ἥρη.
Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα διὸς, θεοί. ἡ δ' ἐγέλασσε
Χείλεσιν, οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν
Ἰάνθη. πᾶσιν δὲ νεμεσσηθεῖσα μετηύδα.
Νήπιοι, οἳ ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες.
Ἦ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες
Ἢ ἔπει, ἠὲ βίῃ. ὃ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει

καὶ

Οὐδ' ὄθεται. φησὶν γὰρ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος.
Τῷ ἔχεθ' ὅττί κεν ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ.
Ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' Ἄρηΐ γε πῆμα τετύχθαι,
Υἱὸς γάρ οἱ ὄλωλε μάχῃ ἔνι φίλτατος ἀνδρῶν
Ἀσκάλαφος. τόν φησιν ὃν ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης.
Ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ Ἄρης θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ'. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Μὴ νῦν μοι νεμεσήσετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Τίσασθαι φόνον υἷος ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
Εἴ πέρ μοι καὶ μοῖρα Διὸς πληγέντι κεραυνῷ
Κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν.
Ὣς φάτο. καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε
Ζευγνύμεν. αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
Ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος
Πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη,
Εἰ μὴ Ἀθήνη πᾶσι περιδείσασα θεοῖσιν,
Ὦρτο διὲκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο, καὶ σάκος ὤμων.
Ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἐκ χειρὸς ἑλοῦσα
Χάλκεον. ἣ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα.
Μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας. ἦ νύ τοι αὔτως
Οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶν, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς.
Οὐκ ἀΐεις ἅ τε φησὶ θεὰ λευκώλενος Ἥρη;
Ἣ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου εἰλήλουθεν.
Ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ,
Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ;
Αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι;
Αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς
Λείψει, ὃ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων ἐς Ὄλυμπον.
Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί.
Τῷ σ' αὖ νῦν κέλομαι, μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος.
Ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων,
Ἢ πέφατ', ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται. ἀργαλέον δὲ
Πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε.

καὶ οὐκί. Ὅρα δὲ καὶ ἦθος γυναικεῖον, ὃ καὶ πρὸ τούτου ἐφάνη ἐν τῷ, κατὰ δ' ἔστυγεν αὐτὴν, τὸν ἄνδρα δηλαδὴ Δία. μισοῦσι γὰρ ἄνδρας γυναῖκες εἰ μὴ πάντα πείθονται αὐταῖς. τὸ δὲ ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται, ὅ ἐστι φαίνει. ἢ φαίνει ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι τὴν θέμιν ἄρχειν θεοῖς δαιτὸς ἐΐσης ἡ Ἥρα θέλει, διδάσκουσα ὡς καὶ ἐν τοῖς πότοις σώζεσθαι χρὴ τὸ δίκαιον εἰς ὃ ἡ θέμις ἀλληγορεῖται, διὸ καὶ ἰσομοιρίας ἐν ταῖς θαλίαις στοχάζονται ἵνα μὴ ἀτασθαλίαι γίνωνται. Ὅτι κοινὴν λύπην δηλοῖ τὸ, οὐδέ τι φημὶ πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν, εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων. καὶ ὅρα τὸ κεχαρησέμεν, ἀντὶ τοῦ χαρῆναι, ἀπὸ τοῦ χαρῶ χαρήσω. ἐξ οὗ καὶ τὸ κεχαρηότα νίκη. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ὤχθησαν θεοὶ, ἀντὶ τοῦ ἠχθέσθησαν ὡς καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, παρὰ τὸ ἄχθος. ἢ ἐμετεωρίσθησαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄχθου, ὃς μετέωρος ὑπεραίρεται τοῦ ὑπερρέοντος ὕδατος. ἢ ἐβαρύνθησαν, ὡς οἷα ὄχθων αὐτοῖς ἐπικειμένων. ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν Σοφοκλῆς, ἔφη τὸ, οἶδε πρὸς ὑψοῦ αἴρει θυμόν. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ποικιλίαν θαυμασίαν καὶ ἐξαλλαγὴν σχήματος. εἰπὼν γὰρ, ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ, ἐφ' οἷς ὁ Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται ἤγουν φαίνει, ἧς δὴ λέξεως χρῆσις καὶ ἐν τῷ, Ζεὺς πιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα, ἐπάγει περὶ Ἥρας. ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν. ἄλλον τρόπον φράσας τὸ, ὤχθησαν. τὸ γὰρ γελάσαι χείλεσι μόνοις καὶ μὴ χαρὸν ἢ παντὶ προσώπῳ ἀλλὰ μὴ δὲ ὥστε μειδιάσαι παρασύρειν δὲ μόνον αὐτὰ κατὰ τοὺς σεσηρότας, τὸν Σαρδόνιον τρόπον δηλοῖ γέλων, τὸν μετὰ δηγμοῦ καρδίας βαρυνομένης οἷς ἄχθεταί τις ἤτοι ὀχθεῖ. ὃς δὴ γέλως, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ἑρμηνεύων δὲ ὁ ποιητὴς τί ἐστι τὸ, ἡ δ' ἐγέλασσε χείλεσιν, ἐπάγει. οὐδὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι κυανέῃσιν ἰάνθη, ἤγουν διεχύθη, ἐθερμάνθη καθὰ καὶ ὕδωρ ἐν χαλκῷ ἰαίνεται πυρὶ θερμαινόμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι ἰαίνεσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐστὶ, τὸ τήκεσθαι, ὑδαρεσθαι, διαχεῖσθαι, μαλάσσεσθαι. ὅρα δὲ ὅτι κἀνταῦθα ἔπαινος ὀφρύων τὸ κυανέας αὐτὰς εἶναι. Ὅτι σημασίας μιᾶς πολλαχοῦ τὸ νεμεσῶ καὶ τὸ νεμεσῶμαι, δηλοῖ γὰρ τὸ μέμφομαί τινα. τοιοῦτον τὸ, νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ, ἤγουν ἐμέμψατο. καὶ ἐνταῦθα τὸ, πᾶσι νεμεσσηθεῖσα, ἤγουν πάντας μεμψαμένη. ὅτι οἰκεῖον ῥηθῆναι ὑπὸ ἴσων τεταπεινοτέρων πρὸς ἴσον ὑπερίσχοντος μὲν σκληροψύχου δὲ καὶ ἀμεταπείστου, τὸ, νήπιοι, διὰ τῶν

δ' ἔνι μενεαίνομεν ἀφρονέοντες. ἢ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες, ἢ ἔπει, ἢ βίῃ. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, οὐδ' ὄθεται. φησὶ γὰρ κάρτεΐ τε σθένεΐ τε διακριδὸν εἶναι ἄριστος. τῶ, ἔχετε, τουτέστι διὸ ἐπέχετε ἤγουν ἀνέχεσθε, ὅττι κεν ἄμμι ἢ ὔμμι κακὸν πέμπῃσιν ἑκάστῳ. περὶ Διὸς δὲ καὶ ταῦτα ἡ Ἥρα φησὶ βαρυνομένη. ὁποῖον δή τι πέπλασται μυθικῶς τὸ ἐκείνου ἦθος. Τὸ δὲ φησὶν, ἢ σκωπτικῶς ἐῤῥέθη, ἴσον ὂν τῷ, οὐκ ἔστι σθεναρὸς, ἀλλὰ λέγει. ἢ σεμνῶς ἀντὶ τοῦ θαῤῥούντως ἀποφαίνεται. Τὸ δὲ διακριδὸν ἤγουν ἐκκρίτως, ἀναλογίας ἐστὶ τοῦ παρακλιδὸν ὃ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται, καὶ τοῦ νοσφιδόν. Τὸ δὲ ὔμμιν ἑκάστῳ, καινότερον μὲν, ἴσον δὲ ὅμως ἐστὶν ἀντιπτωτικῶς καὶ ἀσφαλῶς, τῷ, ὑμῶν ἑκάστῳ. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται, τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐφίεται. οὕτω δὲ καὶ τὸ κάρτεΐ τε σθένεΐ τε, ὡς ταυτόσημα παραλληλίζονται.

Ὅτι θέλουσα ἡ τοῦ μύθου Ἥρα συγκροῦσαι τῷ Διὶ τὸν Ἄρην διὰ τὰ ἐκείνης, ἀγγέλλει ὀλωλέναι τὸν αὐτοῦ φίλτατον υἱὸν τὸν Ἀσκάλαφον, ἐν μάχῃ. ὅν φησιν ὃν, τουτέστιν ἴδιον ἔμμεναι ὄβριμος Ἄρης. ὁ δὲ, ἀκούσας, θαλερὼ πεπλήγετο μηρὼ χερσὶ καταπρηνέσσιν, ὅ ἐστιν οὐχ ὑπτίαις. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα. ταῦτα δὴ ἅπερ ἴδιά ἐστι παντὸς ὑπερεκπλαγέντος ἐπὶ λυπηρῷ ἀκούσματι. τὸ δὲ ἔπος, ἦν τοιοῦτον. μὴ νῦν μοι νεμεσήσετε, τίσασθαι τὸν τοῦ υἱοῦ φόνον, εἴπερ μοι φησὶ καὶ μοῖρα, Διὸς πληγέντι κεραυνῷ, κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι. καὶ αὐτίκα, ἵπποις κέκλετο δεῖμόν τε φόβον τε ζευγνύμεν. αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσατο παμφανόωντα. οἷα ἐρεθισθεὶς ἀφρόνως. ἔνθα κέ τις μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος πὰρ Διὸς ἀθανάτοισι χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, κατά γε τὸ εἰκὸς τῆς ὁμηρικῆς πλάσεως, εἰ μὴ Ἀθηνᾶ πᾶσι περιδείσασα θεοῖσιν, ὦρτο μὲν ἐκ προθύρου. ἢ ὦρτο δ' ἐκ προθύρου, λίπε δὲ θρόνον ἔνθα θάασσε, καὶ ἐσωφρόνισε τὸν Ἄρην, πείσασα καὶ εἰποῦσα τὰ ῥηθησόμενα. ἐν οἷς πάλιν φανήσεται, διὰ μὲν ὁ ἀλόγιστος Ἄρης, διὰ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ καὶ πρόνοια. ἥτις οὐ μόνον ἄλλως τὸ δέον φρονεῖ, ἀλλὰ καὶ προνοεῖ ὁποῖα ἔσται κακὰ εἰς κοινὸν, εἰ μὴ ὁ Ἄρης ἡσυχάσει. ἐν τούτοις δὲ καὶ διαφορὰ πάλιν φαίνεται ἤθους τοῦ κατὰ Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν. τῇ Ἥρᾳ μὲν γὰρ, οὐδὲ νῦν εὐλόγιστον τὸ χολούμενον. καὶ δῆλον ἔκ τε ἄλλων ὧν ἔφη, καὶ ἔνθα δὲ οὐ διακριδὸν ἄριστον εἶναι τὸν Δία εἶπεν, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος φησὶ τοιοῦτος εἶναι. ἡ Ἀθηνᾶ μέντοι χρυσολογοῦσα, οὐδέν τι κατὰ τοῦ πατρὸς Διὸς φησίν. ἔτι ἡ μὲν Ἥρα, ὑποκινεῖ τὸν Ἄρην εἰς ἔριν τῇ ἀναμνήσει τοῦ Ἀσκαλάφου. καὶ ἐρεθίζουσα, λέγει ἠθικῶς ὅτι φησὶν ἴδιον οὐ μὴν θετὸν αὐτοῦ υἱὸν εἶναι ὄβριμος Ἄρης τὸν Ἀσκάλαφον. ἐπίτηδες εἰποῦσα καὶ τὸ φησὶ καὶ τὸ ὄβριμος. τοῦτο μὲν, ἵνα δηλώσῃ πρὸς ἰσχὺος ἔχειν τὸν Ἄρην βοηθῆσαι τῷ υἱῷ. ἐκεῖνο δὲ, ἵνα λέγῃ ὡς νῦν δείξει ἐὰν υἱὸς ὥς φησιν αὐτοῦ ὁ πεσὼν Ἀσκάλαφος, εἰ ἐπαμυνεῖ αὐτῷ. ἄλλως γὰρ, ἀγνοεῖται. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο κακότεχνος δόλος τῇ Ἥρᾳ, δι' οὗ τὸν Ἄρην ἐρεθίσασα, μικροῦ ἂν κοινὸν κακὸν ἐφύτευσεν. Ἰστέον δὲ ὅτι πᾶς ὁ παρακινδυνεύων ἐν μάχῃ, εἴποι ἂν τὸ, ἐγχειρήσω εἰ καὶ χρεὼν κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι, ὃ ἑτέρωθι νεκάδεσσιν ἐῤῥέθη, μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσιν. ἄλλως δὲ, ἁπλῶς τὸ κεῖσθαι ὁμοῦ νεκύεσσι καὶ τὸ ἑξῆς, ἐπὶ πτώματι ἁρμόζει μαχίμου νεκροῦ. ἐπὶ δὲ καταπαύσει ὀργῆς, οἰκεῖον τὸ, ἔνθα μείζων τε καὶ ἀργαλεώτερος ἄλλος χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη, εἰ μὴ τόδε γένοιτο. καὶ ὅρα τὸ χόλος καὶ μῆνις, ἢ διεσταλμένα κατὰ σημασίαν, ὃ καὶ κρεῖττον εἰπεῖν, ἢ καὶ ἄλλως ληφθέντα ὡς ἰσοδύναμα, ὁμοίως τῷ, πόλεμόν τε μάχην τε. καὶ, θάνατόν τε μόρον τε. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἵπποις κέκλετο δεῖμόν τε φόβον τε ζευγνύμεναι, δοκεῖ παρανοεῖν, ὑπάγεσθαι τινὰς εἰς τὸ, ἵππους Ἄρεος τὸν δεῖμον καὶ τὸν φόβον εἰπεῖν ὡς καὶ προδεδήλωται. τὸ δ' ἐστὶν οὐχ οὕτως ἔχον. ἀλλ' οἱ μὲν ἵπποι, ἐνταῦθα σιγῶνται τίνες ἦσαν, ὁ δὲ δεῖμος καὶ ὁ φόβος υἱοὶ Ἄρεος καὶ ὀπαδοὶ, κελεύονται ζεῦξαι αὐτούς. Τὸ δὲ θάασσεν, ἀντὶ τοῦ ἐτίθετο, ἐκάθητο. ὅθεν καὶ θᾶκος ὁ θρόνος ὁ καὶ θῶκος. καὶ θακεῖν, τὸ καθῆσθαι. Τὸ δὲ ἔνθα θάασσε, κάλλους τι ἔχει, ὁποῖον καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ, ἦλθε θέουσα. Τὸ δὲ περιδείσασα θεοῖς, ἀττικόν ἐστι καὶ αὐτό. Ἀθηναῖοι γὰρ, τὸ δεδιέναι καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, δοτικῇ συντάσσουσιν ὅτ' ἂν ἡ περὶ πρόθεσις προηγῆται αὐτῆς. τοιοῦτον γὰρ τὸ, ἔδδεισε δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι μεθ' αἵματι καὶ κονίῃσι πρόθεσιν ἔχει ἀντὶ προθέσεως, λέγει γὰρ ἐν αἵματι καὶ κονίαις. Ὅτι τὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ Ἄρει, τοιαῦτα. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κεφαλῆς κόρυθ' εἵλετο καὶ σάκος ὤμων. ἔγχος δ' ἔστησε στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς, ἢ ἐκ χειρὸς, ἑλοῦσα, χάλκεον. καὶ οὕτως ἀφοπλίσασα τὸν στιβαρόχειρα, ἢ καὶ αὐτὴ δηλαδὴ τοιαύτη, εἶτα ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα. εἰποῦσα, μαινόμενε φρένας ἠλὲ διέφθορας. ἦ νύ τοι αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστὶ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. οὐκ ἀΐεις ὅτι φησὶν ἡ Ἥρα. ὅτι δηλαδὴ νήπιοι οἱ τῷ Διὶ μενεαίνοντες. ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἀναπλήσας κακὰ πολλὰ, ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε καὶ ἀχνύμενός περ ἀνάγκῃ. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι; αὐτίκα γὰρ Τρῶας μὲν ὑπερθύμους καὶ Ἀχαιοὺς λείψει, ὁ δ' ἡμέας εἶσι κυδοιμήσων, ἐς Ὄλυμπον, μάρψει δ' ἑξείης ὅστ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί, καὶ οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ τὸν Ἄρην σωφρονίσασα, ἱδρύει αὖθις ἐν θρόνῳ. λόγοις περιγενομένη τοῦ ἀλόγου μὲν ἐπιπειθοῦς δὲ τῷ λόγῳ. παραμυθεῖσα μέντοι δὲ σεμνῶς καὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ Ἀσκαλάφῳ, διὰ τῶν μετ' ὀλίγα ῥηθησομένων. καὶ ὅρα ὅτι πραγματικῶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἡρμήνευσε τὸ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν τοῦ Ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον. πῶς γὰρ οὐκ ἂν ἀλλοπρόσαλλος φανείη, ὃς ἀκούσας τὸν Ἕλληνα υἱὸν Ἀσκάλαφον ὑπὸ τοῦ Πριαμίδου Δηιφόβου ἀναιρεθέντα, ὁρμᾷ προπετῶς τὸν φόνον τίσασθαι τοῦ υἱοῦ, καὶ τῆς συμμαχίας οὕτω τῶν Τρώων ἀποστῆναι; καὶ ἐποίησεν ἂν ὁ ποιη-

τὴς οὕτω, εἰ μὴ ἄγνωστοι καὶ φανερῶς παραδειγματίζει τὸ τοῦ ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον. ἢ οὐδὲ τοῖς ἀχαιοῖς δεῖν ἔκρινε τοιοῦτον εἶναι σύμμαχον. ἀρκεῖ γὰρ ἡ ἀθηνᾶ συνεπάξεως προϊσταμένη. ἄρης δὲ ἀποκληρωτέος μόνοις τοῖς βαρβάροις φασί. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, οὐ θέλει Ὅμηρος ἐπὶ πλέον μύθοις μεστῶσαι μαχίμοις τὸν τόπον τοῦτον, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδὲ εὔπλαστον ἂν ἦν τὸ κατὰ τὸν ἄρην τοῦτο ἐπεισόδιον. καὶ ὅτι πολὺ θορυβῶδες ἦν ἐν θεοῖς καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ἀθηνᾶς ἐπισημαίνεται, τὸ ἐν τοιαύτῃ σπουδῇ τοῦ διὸς προσεξευρίσκεσθαι κατ' αὐτοῦ πολλοὺς ἐρεθισμούς. εἰπεῖν δὲ ἄλλως ἐν ὀλίγῳ τὸ πᾶν, ἐνέφηνε μὲν Ὅμηρος, ὡς καὶ ἐνταῦθα δύναται μυθικῇ τερατολογίᾳ μεστῶσαι τὴν ποίησιν, ἐθεώρησε δὲ δὴ τὸ ἐν αὐτῷ μεθοδικῆς ἀθηνᾶς ἔξω καιροῦ τοῦτο εἶναι, οἷα ἐν τοῖς ἑξῆς μέλλων τοιαῦτά τινα διασκευάσασθαι κατὰ τὸ ἀρκοῦν. Ὅρα δὲ καὶ ἐν τοῖς προκειμένοις τὸ καθέζεσθαι μὴ αἰτιατικῇ κείμενον. καθέζετο γάρ φησι λόγοις θοῦρον ἄρηα. Τὸ δὲ μαινόμενοι καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι, τῷ ὡδινθέντι ποτέ πη ἢ πρὸς παραινέσει πρὸς ἄνδρα ὃς ἐξ ἰδίας ἀνοίας κοινὰ μελετᾷ τεύχειν κακά. ἀστείως δὲ εἴρηται τὸ μαινόμενοι πρὸς ἐπίτασιν τοῦ νήποι. δοκεῖ δὲ ἡ ἀθηνᾶ λέγειν ὡς ἥρα μὲν, νίκην ἀμείρει τὸν ἄρην μηνιαίνοντα νῦν κατὰ διός. ἐγὼ δὲ, μαινόμενόν φημι αὐτὸν, εἰ καὶ μετὰ τοιαύτην τῆς ἥρας παραίνεσιν, οὕτως αὐτὸς ἀφραίνει. Τὸ δὲ αὐτίκα γὰρ τοὺς δεῖνα μὲν λείψει, ἡμᾶς δὲ ἥξει κυδοιμήσων, μάρψει δὲ καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπιξελεύσεως πιθανῆς δεῖγμα εἰσὶν ἔνδειξις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἠλὲ ὅ ἐστι πεπλανημένε, τὰς φρένας δηλαδὴ, καλῶς ἐξηγεῖται ὡς τὸ ἠλεὲ, εἴτε ἀποκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἠλεεὶ, εἴτε συγκοπήν. γίνεται δὲ παρὰ τὴν ἄλην ὅ ἐστι πλάνην. ἢ καὶ ἄλλως ἠλὲ, ἀντὶ τοῦ φυκτέε, ὅθεν πάντες ἀλεόμεθα, ὅ ἐστιν ἐκφεύγομεν. ἢ παρὰ τὴν ἀλέαν, ἵνα δηλοῖ τὸν θερμὸν καὶ θρασύν. Τὸ δὲ διέφθορας, νῦν μὲν παθητικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ διεφθάρης. ἀττικοὶ δὲ καὶ ἐνεργητικῶς φασιν ἀντὶ τοῦ διέφθειρας. Τὸ δὲ νόος ἀπόλωλε, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἢ δ' αὔτως οὔατ' ἀκουέμεν ἐστίν. ὁ γὰρ μὴ νοῶν, μάτην ἔχει ὦτα εἰς ἀκοήν, καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἔνθα νοῦς ἀπόλωλεν, ἐκεῖ μάτην ἐστὶν ἀκούειν. καὶ σημειῶσαι ὅτι Ὅμηρος ἐνδέδωκεν ἀρχὴν τῷ εἰπόντι, νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Τὸ δὲ ἀναπλήσας, οὐχ ἁπλῶς δηλοῖ τὸ ἀναπληρώσας ἀλλὰ τὸ πολλάκις, καὶ ὡς εἰπεῖν, πάλιν καὶ πάλιν. ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτον σημαινόμενον τῆς ἀνὰ προθέσεως, ὡς ἡ ἀνάκρισις δηλοῖ, καὶ ὁ ἀναβαπτισμός. καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ γοῦν ἐκπλήσας ἓν κακὸν, εἶτα πάλιν ἕτερον, καὶ αὖθις ἄλλο, κυρίως ἂν λέγοιτο ἀναπλῆσαι κακὰ πολλὰ κατὰ τὸν ποιητήν. Τὸ δὲ κακὸν φυτεῦσαι, οὐκ ἀπίθανον κακόζηλον. οὐ γὰρ κεῖται πρὸς τροπικὴν παραμυθίαν καὶ ἑτέρας λέξεις γεωργικάς. δοτέον δὲ τοῦτο τῷ πολλῷ τῆς συνήθους χύματι. ὁ γοῦν ἐν σχεδιασμῷ πλαγιάζων, φάσοι ἂν ποτε καὶ τοιαῦτα. Τὸ δὲ κυδοιμῆσαι, εἴ τις ὡς ποιητικὴν λέξιν ἐκτρέπεται, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐνθυμείσθω τὸ κυδοιδοπᾶν, ὃ παρ' ἑτέροις κεῖται, τραχύτερον τούτου ὂν καὶ δυσχρηστότερον. Τὸ δὲ μάρψειν, οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ κυριολεκτεῖσθαί φασιν ἐπὶ τοῦ χερσὶ συλλαμβάνειν, μάρη γάρ φασιν αἱ χεῖρες. ὅθεν καὶ εὐμαρὲς, τὸ εὐχερές. καὶ μάρνασθαι, τὸ διὰ χειρὸς μάχεσθαι. οἱ τοιοῦτοι δὲ, ἐν τῷ, οὐδὲ χθόνα μάρπτε ποδοῖιν, εἴποιεν ἂν ἴσως παραχρηστικῶς ῥηθῆναι τὸ μάρπτειν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀχιλλεὺς μάρπτων, δεινὸς ἐρρέθη καὶ ἀναίτιον αἰτιάασθαι. Τὸ δὲ καὶ μάρψειν τὸν ἀναίτιον, πάνυ σφοδρόν. τὸν δὲ ῥηθέντα τοῦ ἄρεος υἱὸν ἀσκάλαφον, φασὶν εἰς ἑβραίαν μετακομισθέντα, τεθάφθαι, ἀφ' οὗ καὶ σαμάρειαν κληθῆναι, διὰ τὸ ἐκεῖ σῆμα τὸν ἄρην τουτέστι σῆμα ποιῆσαι τῷ υἱῷ. δοκεῖ δὲ κατὰ τὴν ἀκαλήφην γεγράφθαι καὶ ὁ ἀσκάλαφος πλεονασμῷ τοῦ σ, ἵνα ᾖ παρὰ τὸ ἁπαλὸν καὶ τὴν ἀφὴν, ἀκάλαφος ὁ τέρην τὴν χρόα καὶ εὐαφής. ἀκαλὸν δέ φασι, πρᾶον, μαλθακόν, ἄψοφον, ἥσυχον. ὅθεν καὶ ἀκαλαρρείτης ποταμός. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν, ἀορίστως περὶ ἀσκαλάφου διὰ τῆς ἀθηνᾶς φησιν ὁ ποιητὴς, ἤδη γάρ τις τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων ἢ πέφαται, ἢ καὶ ἔπειτα πεφήσεται, τουτέστιν ἢ τέθνηκεν ἢ τεθνήξεται. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ὡρισμένως ἐπὶ πατρόκλῳ ἐρεῖ ἀχιλλεὺς πρὸς ἕκτορα, κάτθανε καὶ πάτροκλος, ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. τοῦτο δέ ποτε καὶ εἰς παραμυθίαν χρήσιμον ἐπὶ ἀρειφάτῳ νεκρῷ. τὸ δὲ ἀργαλέον πάντων ἀνθρώπων ῥῦσθαι γενεήν τε τόκον τε ὃ ἐν τῷ τέλει κεῖται τοῦ λόγου τῆς ἀθηνᾶς, εὔχρηστον ῥηθῆναί ποτε πρὸς τὸν ἐθέλοντα πᾶσι βοηθεῖν ὅπως ἂν καὶ τύχῃ. συνῄρηται δὲ τὸ ῥῦσθαι ἀπὸ τοῦ ῥύεσθαι, οὗ θέμα τὸ ῥύω. ὃ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἐρύω γίνεται. ἐπενθέσει δὲ τοῦ ι, εἰρύω.

Ὣς εἰποῦσ', ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον ἄρηα.
Ἥρη δ' Ἀπόλλωνα καλέσσατο δώματος ἐκτὸς,
Ἶρίν θ', ἥ τε θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.
Καί σφεας φωνήσασ', ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ζεὺς σφὼ εἰς ἴδην κέλετ' ἐλθέμεν ὅττι τάχιστα.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε, διός τ' εἰς ὦπα ἴδησθε,
Ἕρδειν ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσα πάλιν κίε πότνια ἥρη,

Ὅτι παῦσιν ἵνα πλέμου δηλοῖ τὸ, ἵδρυσε θρόνῳ ἔνι θοῦρον ἄρηα. Ὅτι ἶριν ἐνταῦθα εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ἐπάγει, ἣ θεοῖσι μετάγγελος. οὐ μόνον ἐτυμολογῶν αὐτὴν κἀνταῦθα ὡς ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ ἀγγέλλω γινομένην, ἀλλὰ καὶ πρὸς σαφήνειαν ἢ γραμματικὴν διαστολήν. εἰπὼν δὲ ὅτι καλέσα-

τὸ ἥρη ἀπόλλωνα, ἶρίν τε, ἐπί-
γαγε τὸ, ἥ τε θεοῖς ἄγγελος, ἵνα
μὴ ἡ λεκτικὴ προφορὰ πλα-
νήσῃ τινὰ, τὸ ἶριν, αἰτιατικὴν εἶ-
ναι τῆς ἥρη. καὶ τηνικαῦτα φαίνοιτο
καλοῦσα ἥρη ἥρην, ἤγουν ἡ ἥρα
ἑαυτήν. τὸ δὲ μετάγγελος,
περιττὴν καὶ αὐτὸ ἔχει πρόθε-
σιν. καθὰ καὶ τὸ ἐπίουρος.
καὶ τὸ, χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἐπιμή-
νις. καὶ, ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Ἕζετο δ' ἐνὶ θρόνῳ. τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην.
Ἴδην δ' ἵκανον πολυπίδακα μητέρα θηρῶν.
Εὗρον δ' εὐρύοπα κρονίδην ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ
Ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο.
Τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε διὸς νεφεληγερέταο,
Στήτην. οὐδέ σφωιν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ,
Ὅττι οἱ ὦκ' ἐπέεσσι φίλης ἀλόχοιο πιθέσθην.
Ἶριν δὲ προτέρην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

καὶ, τίς ἂν κατὰ θνητῶν ἀνθρώπων. καὶ, ἀνδρῶν καταπεθνηώτων. εἰ δὲ γράφεται καὶ θεοῖσι μετάγγελος. οὐκ ἂν εἴη ἀπῳδὸν, ἵνα λέγῃ ὅτι ἐν θεοῖς ἄγγελος ἡ ἶρις. Ὅτι ἐν ταῖς ἀγγελίαις παλιλλογεῖν εἰωθὼς ὁ ποιητὴς, ὅμως ἐνταῦθα τὴν ἥραν πάνυ βραχυλογοῦσαν ποιεῖ ἐν οἷς τὰ ἐκ διὸς ἀγγέλλει πρὸς ἀπόλλωνα καὶ ἶριν. εἰποῦσα γὰρ ὅτι ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἴδην κέλεται ἐλθεῖν ὅττι τάχιστα, οὐδέν τι πλέον προστίθησιν ἐκ τῶν πρὸς αὐτὴν παρὰ διὸς εἰρημένων. ἀλλὰ μόνον ἀφ' ἑαυτῆς λέγει τὸ, αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθητε διός τε εἰς ὦπα ἴδησθε, ἔρδειν ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. αἴτιον δὲ τῆς τοιαύτης στωμυλίας, οὐ μόνον ὅτι μεμψιμοιρεῖ τῷ διῒ καὶ οὐδὲ μεμνῆσθαι τῶν ἐξ ἐκείνου θέλει διὰ τὸ λυπηρὸν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδὲ ἐνδέδωκεν αὐτῇ ὁ ζεὺς ἀπαγγεῖλαι τὰ λαληθέντα, ἀλλὰ μόνον ἔφη, καλέσον δεῦρο ἐλθεῖν ἶριν καὶ ἀπόλλωνα. τὰ δὲ λοιπὰ ὡς ἐν κοινολογίᾳ ἐλάλησε, διὸ καὶ εὐλαβεῖται τὸ μυστήρια θεῖν εἰπεῖν. ὅπου γε οὐδ' αὐτὸς ὁ ζεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς, εἶπε τὰ προβεβουλευμένα. τὸ θέλητον δὲ μόνον εἰπὼν τῷ ἀπόλλωνι ἤγουν τὴν τῶν ἑλλήνων φυγὴν, τὰ ὕστερον ἐπ' αὐτοῖς ἀγαθὰ, ὡς ἐπαχθέστερα τῶν τρώων ἐπέκρυψεν. εἰπών. ἐκεῖθεν δ' ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε ὡς ἀχαιοὶ αὖτ' ἀναπνεύσωσι πόνοιο. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν καὶ ἐνταῦθα ποικιλίαν καὶ σύνεσιν. τὴν περὶ τὰ πρακτικὰ καὶ μὴ, ἐξ ὧν ὁ ἀκροατὴς τὰ εἰς βίον ῥυθμίζεται. Τὸ δὲ διὸς εἰς ὦπα ἴδησθε, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἔλθητε, οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης τὸ πρός τινα ἐλθεῖν, ταυτόν ἐστι τῷ θεάσασθαι ἐκεῖνον. Ὅτι ὠκύτητα ὑπερβολικὴν δηλοῖ τὸ, τὼ δ' ἀΐξαντε πετέσθην. περὶ ἀπόλλωνος λεχθὲν καὶ ἴριδος. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἡ αὐτὰ πρόθεσις δυϊκῷ συντάσσεται ἐν τῷ, εὗρον κρονίδην ἀνὰ γαργάρῳ ἄκρῳ ἥμενον, ἤγουν ἄνω τοῦ γαργάρου ἀκρωτηρίου. περὶ δὲ τὸ γάργαρον, καὶ διατί οὕτω καλεῖται, πρὸ δεδήλωται. Ὅτι ἐν τῷ, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο ἤγουν κύκλῳ περιεῖχε τὸν δία, θυόεν λέγει, τὸ εὐῶδες ἀπό τε τῶν ἐκ γῆς ἀνθέων ὁποῖα τὰ ἐαρινὰ, καὶ τὸ ὅμοιον κατὰ τὴν ἥρας μύρον. ἵνα νέφος εὐοδμον περιιστῇ τὸν ἀέρα δία τὸν κατωτέρω δηλαδὴ καὶ περὶ ἡμᾶς. ἄλλως γὰρ κατὰ τοὺς φυσικοὺς, τὰ ὀκτὼ σταδίοις ὑπερέχοντα τῆς γῆς ὕψη, οὐ νεφελίζονται. τὸ δὲ ὁμηρικὸν τοῦτο ἐστεφανῶσθαι, καὶ τῷ διονυσίῳ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν περιηγητικῷ προοιμίῳ ἐχρησίμευσεν. Ἱστέον δὲ ὅτι συμφωνοῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ὅμηρος ἐκ μεταφορᾶς ὁμοιώματι σημαινόμενος εἰδέναι τὸν στέφανον δι' ἐν τῷ, νῆσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται. καὶ, πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν, ὅμως οὐδέ τινας εἰσήγαγεν ἐστεφανωμένους. ὅτι δὲ θύος ἐξ οὗ τὸ θυόεις, οὐ μόνον θυμίαμα δηλοῖ εἰς ὃ ὑπουργοῦσι τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς θυμιατήρια, ἀλλὰ καὶ θῦμα ὅθεν καὶ ὁ θυοσκόος, δῆλον καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν παλαιῶν. Ὅτι ἀποδοχὴ ἐπ' ἀγγέλοις τὸ, πάροιθεν ἐλθόντε τοῦ διὸς, στήτην. οὐδέ σφωιν ἰδὼν οὐδ' αὐτοῖς ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ, ὅττι οἱ ὦκα ἐπέεσσι πιθέσθην. καὶ ὅρα τὸ οὐκ ἐχολώσατο θυμῷ, ταυτὸν ὂν κατὰ φαλικῶς ὡς ἐν προσημειώθη, τῷ, ἡδύνθη. ἀπεδέξατο.

Ὅτι παραίνεσις ἀγγέλῳ πρέπουσα, τὸ, πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελον εἶναι, εἰ μὴ ἄρα δηλαδὴ ὁ λαλῶν τῷ ἀγγέλῳ μεταστρέψῃ ἐκ μετανοίας, ὡς ὁ ποσειδῶν ποιήσει ἐν τοῖς ἑξῆς. ὃ καὶ ἐννοῆσαι ὕστερον κρεῖττον. τότε γὰρ, τῶν μὲν προτέρων ἐπιλανθάνεται ὁ ἄγγελος, ἐρεῖ δὲ ὕστερον ἤκουσεν. ἐσθλὰ τῇ ἰωνικῇ ταῦτα ποιῶν, κατὰ τό. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴ-

Βάσκ' ἴθι ἶρι ταχεῖα, Ποσειδάωνι ἄνακτι
Πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι, μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.
Παυσάμενόν μιν ἄνωχθι μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται ἀλλ' ἀλογήσει,
Φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσσῃ
Μεῖναι, ἐπεί εὑ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

σημα

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων εἰς Ἴλιον ἱρήν.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς, ἠὲ χάλαζα
Ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο,
Ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, προσέφη κλυτὸν ἐννοσίγαιον.
Ἀγγελίην τινά τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Ἦλθον δεῦρο φέρουσα, παραὶ Διὸς αἰγιόχοιο.
Παυσάμενόν σ' ἐκέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο,
Ἔρχεσθ' ἢ μετὰ φῦλα θεῶν, ἢ εἰς ἅλα δῖαν.
Εἰ δέ οἱ οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεαι ἀλλ' ἀλογήσεις,
Ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιον πολεμίζων
Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἄνωγε
Χεῖρας, ἐπεὶ σέο φησὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι,
Καὶ γενεῇ πρότερος. σὸν δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ
Ἶσον οἷ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

σημαίνει ἀεί. τὸ δὲ ἀγγεῖλαι καὶ εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἀπαγγέλλειν εἴρηται, καὶ ἀντὶ τοῦ ἴσο. τὸ δὲ ἀγγεῖλαι καὶ τὸ ψευδάγγελος, ὃν τῶν ἐτυμολογικοῦ εἶναι τρόπον, ἔχει τι καὶ ἀστεῖον. ἄγγελος μὲν γὰρ ἁπλῶς παρὰ τὸ ἀγγεῖλαι, καθὸ πρὸ βραχέων εἴρηται τό, ὅτι θεοῖσι μετάγγελος. οὐ χρὴ δὲ τὸν ἀπολύτως ἄγγελον, συντίθεται εἰς ψευδάγγελον ἑαυτόν.

Ὅτι ἅλα δῖαν, ἢ τὴν μεγάλην λέγει κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ὑγρὰν παρὰ τὸ διαίνειν. ἢ φοβερὰν παρὰ τὸ δέος ἢ παρὰ τὸ δίω τὸ φοβοῦμαι ὡς καὶ δῖα φασὶ χάρυβδις ἡ δεινή. Ὅτι τὰ ἐνταῦθα λεχθέντα ὑπὸ τοῦ Διὸς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ῥηθείη ἄν ποτε σφοδρῶς ὑπό τινος ἀνδρειοτέρου καὶ πρεσβυτέρου, πρὸς τὸν μὴ τοιοῦτον ἐθέλοντα δὲ καταφρονεῖν τοῦ κρείττονος. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσιν ἐπιπείσεται ἀλλ' ἀλογήσει, φραζέσθω δὴ ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν, μή μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ, ὅ ἐστι τλήσεται μεῖναι. ἐπεὶ ἕο τουτέστιν αὐτοῦ, φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι, καὶ γενεῇ πρότερος. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ, ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ἤγουν ἰσηγορεῖσθαι, ἢ ἀντιτάσσειν. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. ἐν τούτοις δὲ τὸ μὲν βίῃ πολὺ φέρτερος, δέους ἐστὶ ποιητικόν. τὸ δὲ γενεῇ πρότερος, ἤγουν τῷ τῆς ἡλικίας χρόνῳ, αἰδοῦς. καὶ ὅρα ὅτι ἀρχικῶς ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀρξάμενος καὶ πικρῶς εἰπών, ὅμως ὑπογλυκαίνει τὴν φράσιν ἠρέμα παρίσοις τῷ, φέρτερος καὶ πρότερος. Τὸ δὲ ἀλογήσει προϋπάρξαν αὐτοῦ ἔχον τὸ λογίζω καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸ λόγος, ἐλέγχει τοὺς παρασημειουμένους ὡς ὁ ποιητὴς τὸ λέγειν μὲν οἶδε, τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ ὄνομα τὸν λόγον, οὐκ οἶδε. τὸ δὲ ταλάσσῃ, ῥηθὲν καὶ πρὸ τούτων, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ κατὰ συγκοπὴν τλῶ τλήσω. τὸ δὲ ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐλάττονος μὲν ἐπιχειρεῖ, μέγα δέ τι δηλοῖ. εἰ μὴ γὰρ τολμητέον ἶσον εἰπεῖν φάσθαι, πολλῷ πλέον μὴ δὲ πρᾶξαι. Τὸ δὲ στυγέουσιν, ἀντὶ τοῦ φρίσσουσιν. οὐ μὴν μισοῦσιν. ὀκνεῖ γὰρ ἂν ἄρχων ὁμολογεῖν μισητὸς ἅπασιν εἶναι. Ἐν δὲ τῷ, καὶ ἄλλοι, δοκεῖ μὲν ἐκ περιττοῦ κεῖσθαι ὁ καί σύνδεσμος. ἔστι δ' ἄλλως εὐπρεπής, ὅτι αἰνίττεται ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ποσειδῶν καθὰ καὶ ἄλλοι δέδιε τὸν Δία εἰ καὶ θρασύνεταί ποτε κατ' αὐτοῦ. Ὅτι τὴν Ἶριν καθιοῦσαν ἐκ τοῦ ὄρους τῆς Ἴδης εἰς τὸ ναύσταθμον, νιφάδι ἢ χαλάζῃ εἰκάζει, εἰπών. ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο, ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο ὠκέα Ἶρις. καὶ ὅρα τὸ πέτεσθαι, καὶ ἐπὶ νιφάδος λεχθὲν ἣν σφοδρὸς ἐλαύνει ἄνεμος. ἄλλως γάρ, οὐ πάνυ προσφυὴς ἡ λέξις νιφάδι ἠρέμα καταπιπτούσῃ. Αἰθρηγενὴς δὲ καὶ αἰθρηγενέτης βορρᾶς, ἢ διότι αἴθρας γίνεσθαι ποιεῖ. αἶθρος δὲ τὸ ψῦχος. ὡς τό, αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένος. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος, ὁ αἰθρίας ποιῶν ἐν τῷ διασκεδαννύναι τὰ καθ' ἡμᾶς ἐκ νότου νέφη. ἢ καὶ ἄλλως ἐκ νεφέων κατάγων ποτὲ νιφάδας καὶ χαλάζας, τὸν ῥηθέντα αἶθρον ποιεῖ. Τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἑπόμενος ὅθεν τὸ πτέσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἀμφοῖν δὲ δοκεῖ ἐκγενέσθαι τὸ ἐὰν πτῶμαι ὅ ἐστι πετάσω, οὗ τρίτον τό, πτῆται νιφάς. Ὅτι καὶ τό, ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον δεῦρο φέρουσα, συγχεῖ τὴν παρασημείωσιν τοῦ, ἐπὶ ἀψύχων φορτίων τὸ φέρειν λέγεσθαι. ἐκ δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ τούτου τόπου, τὴν ἀγγελιαφόρον οἱ ὕστερον συνέθεντο. περιφράσαι δὲ τό, ἀγγελίην τινά τοι ἦλθον φέρουσα, ἀντὶ τοῦ ἀγγελῶ τί σοι, τουτέστι λόγῳ προφορικῷ ἐρῶ. ἐξ οὗ καὶ εἶρος καὶ Ἶρις ὡς δεδήλωται. ὅτι εἰρωνικὸν τό, παυσάμενόν σε κέλευσε μάχης ἠδὲ πτολέμοιο, ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν δεῖνα. ἀνάπαλιν δὲ τό, ἠπείλει καὶ κεῖνος ἐναντίβιος πολεμίζων ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη κλυτὸς ἐννοσίγαιος.
Ὢ πόποι. ἦ ῥ' ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν,

Ὅτι ὁ Ποσειδῶν μὴ ἔχων ἀρνεῖσθαι τὸ βίῃ φέρτερον καὶ γενεῇ πρότερον αὐτοῦ εἶναι

Εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα, βίῃ ἀέκοντα καθέξει.
Τρεῖς γάρ τ' ἐκ κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε ῥέη.
Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων.
Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς.
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί,
Παλλομένων, ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα.
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος.
Τῷ ῥα καὶ οὔτι διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ἕκηλος
Καὶ κρατερός περ ἐὼν, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ.
Χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὥς, δειδισσέσθω.
Θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη
Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός.
Οἵ, ἕθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδήνεμος ὠκέα ἶρις.
Οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε κυανοχαῖτα
Τόνδε φέρω διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε;
Ἦ τι μεταστρέψεις, στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν.
Οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν ἐριννύες αἰὲν ἕπονται.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ἶρι θεά, μάλα τοῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότ' ἂν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ,
Νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν.
Ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ.
Αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν, καὶ ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥρης, ἑρμείω τε, καὶ ἡφαίστοιο ἄνακτος
Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει
Ἐκπέρσαι, δοῦναι δὲ μέγα κράτος ἀργείοισιν.
Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται.

τὸν δία δὲ διὰ τῆς ἴριδος αὐτοῦ ἠγγέλθη, προβάλλεται κατὰ τῆς βίας οὐ τῆς φύσεως τὸ τοῦ γένους ὁμότιμον. εἶτα καὶ αὐτὸ τὸ δίκαιον προϊσχόμενος, ἐκτίθεται τὸν ἀδελφικὸν λαχμὸν καθ' ὃν κλῆρον τὰ κατὰ κόσμον ἔλαχον οὗτός τε καὶ ὁ ζεὺς καὶ ὁ ἅδης. ἐξ οὗ διδάσκει, δέον εἶναι διὰ ἀταραξίαν καὶ ὁμονοητικὴν εὔνοιαν, κλήρῳ γίνεσθαι τὰς διανομάς. καὶ μηδένα τῆς εὐκληρίας ἤτοι τῆς περὶ τὴν κληρονομίαν τυχίας, καταφρονεῖν. εἰσὶ δὲ ἃ λέγει ὁ ποσειδῶν, τοιαῦτα. ὦ πόποι. ἦ ῥα ἤγουν ὄντως δὴ ἀγαθός περ ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπεν. εἴ μ' ὁμότιμον ἐόντα, βίῃ ἀέκοντα καθέξει. ὃ δὴ παντὶ συγγενεῖ οἰκεῖον εἰπεῖν κατὰ ἑτέρου βιαίου συγγενοῦς. εἶτα ἐπάγει διαιολογικῶς τό, τρεῖς γάρ τ' ἐκ κρόνου εἰμὲν ἤγουν ἐσμὲν ἀδελφεοὶ οὓς τέκε ῥέα. ζεὺς καὶ ἐγώ. τρίτατος δ' ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται. ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί, παλλομένων. ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα. ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος. τῷ ῥα ἤγουν διό, καὶ οὔτι διὸς βέομαι φρεσίν, ἀλλὰ ἕκηλος, καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω τριτάτῃ ἐνὶ μοίρῃ. χερσὶ δὲ μήτι με πάγχυ κακὸν ὥς, δειδισσέσθω. θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον ἢ βέλτιον εἴη ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν, οὓς τέκεν αὐτός. οἳ ἕθεν ὀτρύνοντος ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ. καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ ποσειδῶν. ἔστι δὲ ὁ λόγος δριμὺς ἐν τῷ, ὑπέροπλον ἔειπε καὶ ἐν τοῖς μετὰ τὸ λάχος. ἐρωτᾷ ἡ μυθικὴ ἶρις. οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε τόνδε φέρω διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε; ἦ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν. οἱονεὶ λέγουσα, ὡς εἰ μὲν ἀγγέλλω τὰ ἀληθῆ, τραχεῖς οἱ λόγοι. εἰ δ' αὐτὴ ἐγὼ μεταστρέψω πρὸς τὸ ἱλαρώτερον, ψευδαγγέλου τοῦτό γε. οὐ χρὴ δὲ ὡς καὶ ὁ ζεὺς προήκατό μοι, ψευδάγγελον εἶναι. εἶτα καὶ ἐκφοβοῦσα γοργῶς καὶ σεμνῶς, ἐπάγει. οἶσθα ὡς πρεσβυτέροισιν ἐριννύες αἰὲν ἕπονται. καὶ ὁ ποσειδῶν ἑαυτοῦ γενόμενος καὶ τὴν ἶριν ἀποδεξάμενος ὡς μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς ἢ κατὰ μοῖραν εἰποῦσαν, καὶ εἰπὼν γνωμικῶς ὅτι ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ἤγουν ἀγαθὸν καὶ τοῦτό ἐστιν, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, μεταστρέφεται, καὶ φησίν. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, ὁππότ' ἂν ἰσόμορον, καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, νεικείειν ἐθέλῃσι χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. ἀλλὰ νῦν μέν, νεμεσηθεὶς ὑποείξω. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ. αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ ἀθηναίης ἀγελείης, ἥρης, ἑρμείω τε, καὶ ἡφαίστοιο ἄνακτος, ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται, οὐδ' ἐθελήσει ἐκπέρσαι,

δοῦναι

δοκεῖ δὲ μέγα κρατὺς ἀργείοισιν, ἴστω τοῦθ᾽ ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποσειδῶν ἐπὶ τοσοῦτον τρέπει τὸν λόγον εἰς τὸ μαλακώτερον, οὐχ οὕτω διὰ δειλίαν ὅσον κατὰ σύνεσιν, ὥστε καὶ ἀθετεῖσθαι διὰ αὐτὸ στίχους ἓξ ἀπὸ τοῦ, ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω, ἕως τοῦ, ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ἥτε γὰρ ἀπειλή φασι τοῦ ποσειδῶνος ἀπίθανος. ἥτε ἀπαιτοῦσα τὸν δία τὸ ἐξ ἀνάγκης ἐσόμενον, τὴν τῆς ἰλίου δηλαδὴ ἅλωσιν. ἐφ᾽ ᾗ, οὐδεὶς πάντως ἀνήκεστος ἔσται χόλος. καὶ ἄλλως δέ φασι πρὸς τί τὰ τῆς ἀπειλῆς τῶν ἤδη καταπειθέντι καὶ εἰπόντι ὅτι νεμεσηθεὶς ὑπείξω; καὶ οἱ μὲν ἀθετοῦντες τοὺς τοιούτους στίχους, ποιέτωσαν τὸ ἑαυτῶν. ὁ δὲ ποιητὴς, ἦθος ἀληθῶς μιμεῖται ἐνδόξου ἀνδρὸς συνετοῦ, θυμουμένου μὲν καὶ σεμνῶς θέλοντος ἀπειλεῖσθαι, μὴ ἔχοντος δέ τι φοβερὸν ἀσφαλῶς εἰπεῖν, ἀλλ᾽ ἐν σχήματι ἀπειλῆς μόνα τὰ πρὸς ἀσφάλειαν λέγοντος. περὶ δὲ τῆς ὁμήρου δοκούσης ἐνταῦθα τοῦ παντὸς διανομῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ τοιαῦτα. ζεὺς μέν ἐστιν ὁ διοικῶν τὰ πάντα λόγος, ἢ τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ κόσμου, παρὰ τὸ ζῆν. τοῦ ζῆν γὰρ αὐτὸς αἴτιος. ἔλαχε δὲ τὰ ἄνω, διὰ τὸ ὡσαύτως ἀεὶ ἔχειν τῆς τῶν οὐρανίων διατάξεως. ἔνθα καὶ τὸν τῆς προνοίας εἱρμὸν ὑπογράφουσί τινες. ἢ ζεὺς καὶ ἄλλως, πᾶς ὁ ὑπὲρ γῆς ἀήρ. ὃ, τε φωτιζόμενος ἀπὸ γῆς ἕως νεφῶν, καὶ ὁ ὑπὲρ τὰ νέφη ὃν καὶ οὐρανὸν ὀνομάζει, ὃ ἄχει τῆς ζώνης τῶν πλανήτων. οὗ καὶ πύλας τὰ νέφη ἐν ἄλλοις εἶπεν ὁ ποιητής. πᾶς δὴ ὁ τοιοῦτος ἀὴρ, δὴ ἔλαχε, διὰ τὸ αἰθέριον ἔξαρμα. καὶ τοιοῦτος μὲν ὡς ἐν ὀλίγῳ εἰπεῖν ὁ ζεύς. Ποσειδῶν δὲ, τὸ συνέχον αἴτιον τὴν θάλασσαν, ἐπεὶ πόσεως αἴτιος διὰ τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ λοιπὰ ὕδατα, ἃ ἐκ θαλάσσης διηθούμενα ἐκρέουσιν. ἀφ᾽ ὧν καὶ οἱ ἐκτοὶ πότιμοι καὶ αὐτοὶ ὄντες, αἷμα ἔχουσι. διὸ καὶ οἱ ἀττικοὶ τὸν περὶ χειμερίους τροπὰς μῆνα, ποσειδεῶνα καλοῦσιν, ὡς ἀναυδρέων. μεὶς μὲν δὴ ποσειδήϊον ἔσκεν. νεφέλαι δ᾽ ὕδατι βαρύνονται. ἄγριοι δὲ χειμῶνες καταγοῦσι. καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ ποσειδῶν. ἀϊδωνεὺς δὲ καὶ ἀΐδης, ὁ ὑπὸ γῆν λέγεται ἀὴρ, παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ αὐτὸς, καθὰ καὶ ὁ ἁπλῶς ἀήρ. οὐ γὰρ μόνον ψυχάς φασι συνέχει αἵ εἰσι πνεύματα, ἀλλὰ καὶ καρποῖς αἴτιός ἐστιν αὐξήσεως, ἀφ᾽ ὧν τὸ ζῆν καὶ τὸ ἀναπνεῖν. οὗ ἐμφαντικὴ καὶ ἡ δημητρος... διὸ καὶ ζεὺς λέγεται καταχθόνιος. ἢ καὶ ἄλλως ἀΐδης ὀνομάζεται, παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. ἢ καὶ διὰ τὸ ἀφανὲς ποιεῖν τοὺς ὑπὸ γῆς γενομένους. καὶ τοιοῦτοι μὲν οἱ κατ᾽ ἰδίαν κλῆροι τοῖς τρισὶ κρονίδαις. ἡ δὲ γῆ κοινὴ πάντων καὶ ὁ περὶ αὐτὴν ὀρθιὸς ὄλυμπος, διὰ τὸ μὴ ἄκρατον αὐτὰ καθ᾽ αὐτὰ ἔχειν τὸ εἶναι, μὴ δὲ τοῖς λοιποῖς στοιχείοις ἀνεπίμικτον. ἔστι γὰρ ἐν αὐτῇ κλῆρος καὶ τῷ ποσειδῶνι, διὰ τὸ ἔχειν ὕδωρ ἐν κοιλίαις ἀχανέσιν. ἐξ ὧν καὶ σείεσθαί φασιν αὐτήν. διὸ καὶ τὸν ποσειδῶνα γαιήοχον καὶ ἐννοσίγαιον καὶ ἐνοσίχθονα λέγεσθαι. μᾶλλον μὲν οὖν, διότι τὸ ὕδωρ αὐτῇ ἐμπεριέχεται, ἢ καὶ συνσφαιροῦται. καὶ διότι δὲ ὑγρῷ συνέχεται. ὅθεν καὶ ποσειδῶν γαιήοχος, ὡς ἄν τις εἴποι, συνεκτικὸς γῆς. γῆν συνέχων. ἀλλὰ δὴ καὶ τῷ διῒ ἀέρι μέτεστι τῆς γῆς, ἅτε γὰρ ἐξ ἀέρος βολαὶ ἐπὶ γῆν ἀφίενται, καὶ ἀὴρ δέ ἐστιν ὑπ᾽ αὐτῇ, ὡς δηλοῖ τά τε ἄλλα ἠρεμαῖα ὑπόγεια πνεύματα, καὶ μὴν καὶ τὰ βίαια, ἐν οἷς καὶ τὰ τυφωνικά. καὶ αἰθὴρ δὲ ζεύς, οὐκ ἀπόκληρός ἐστι τῆς γῆς, ἔχει γάρ τι καὶ πυρὸς ἡ γῆ. ὃ πολὺ πολλαχοῦ ὑποσμύχεται κατ᾽ αὐτήν. καὶ δηλοῦσι τὰ θερμὰ ἐκφαινόμενα ὕδατα. καὶ οὕτω μὲν κοινὴ πάντων ἡ γῆ. δι᾽ αὐτὴν δὲ, κοινὸς καὶ τὸ ὄρος ὁ ὄλυμπος ὡς ἐρρέθη, συναφὴς γάρ ἐστι καὶ αὐτὸς τῇ γῇ, καὶ οἰκητήριον πάντων θεῶν κατὰ τὸν μῦθον. εἰ δὲ γῆν εἰπὼν ἥς μέρος ὁ ὄλυμπος, ἰδίᾳ ἐξεφώνησεν αὐτὸν, πολλαχοῦ μὲν οὕτω ποιεῖ ὅμηρος, τοῖς ὅλοις τὰ λόγου ἄξια μέρη διὰ σαφήνειαν συνεκφωνῶν. ἔστι δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τοιοῦτον σχῆμα, ἔνθα χωρίζων τῆς ἰθάκης τὸ κατ᾽ αὐτὴν ὄρος, φησίν. ἰθάκην εὐδείελον, ἐν δ᾽ ὄρος αὐτῇ νήριτον. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, ἀλλὰ ἕκηλος καὶ κρατερός περ ἐὼν μενέτω ἐν τοῖς αὐτοῦ καὶ ἑξῆς, ἕως τέλους τοῦ προαχθέντος ῥηθέντος ὁμηρικοῦ χωρίου, πολλὰ κεῖνται παρῳδηθῆναι δυνάμενα ἐπὶ προσώπων ἃ δοκοῦσιν ὑπὸ μειζόνων πάσχειν τι παρὰ τὸ δίκαιον. ὥσπερ τὰ τοῦ λαχμοῦ, χρησιμεύσειεν ἂν ἐπὶ συγγενῶν ποτε ἀνομοίως ἐχόντων ἐν διανομαῖς. ὑπέροπλον δὲ, οὐ μόνον τὸ θρασὺ, ἀλλ᾽ ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ ὑπὲρ ἑαυτόν. ἐκ μεταφορᾶς τῶν μεγάλων ὅπλων καὶ μὴ ἀναλογούντων τοῖς σώμασιν. ὅπως δ᾽ ἂν ἔχοι σημασίας ἡ λέξις, οὐ πρέπει ἀγαθὸν ἄνδρα ὑπέροπλα λέγειν. Ορα δὲ ὡς οὐ μόνον, ἔργον ὑπέροπλον, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἔπος ὑπέροπλον. τὸ δὲ ἀέκοντα καθέξει, δοκεῖ βίας εἶναι ὁρισμός. βία γάρ, ἡ ἀκούσιος κατοχή. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ ἀέκοντα, διασαφητικόν ἐστι τοῦ βίη. τὸ δὲ τρεῖς γάρ τ᾽ ἐκ κρόνου, γράφεται καὶ δίχα προθέσεως. τρεῖς γάρ τε κρόνου. καὶ ἐξακούεται τὸ, υἱοί. κρόνος δὲ καὶ ῥέα ὅτι εἰς χρόνον καὶ ὕλην τὴν ἀρχέγονον ἀλληγοροῦνται, δῆλον. ἀφ᾽ ὧν τὰ κατὰ κόσμον ὡς ἑλληνικὸς λόγος ληρεῖ. ὥσπερ καὶ τὸ, πρὸς τὸ ἄπτεσθαι κρόνον, τὸν κόρον ἤτοι νέον καὶ καθαρὸν νοῦν λέγεσθαι κατὰ ἀλληγορίαν ἠθικήν. τὸ δὲ οὓς τέκετο ῥέα, δι᾽ εὐσυνταξίαν πρόσκειται, ἵνα μή τις παίξῃ ἐν τῷ, τρεῖς γάρ τε κρόνου ἐσμὲν ἀδελφοί, τὸ διερμηνευόμενον συνθεὶς καὶ εἰπὼν ὅτι τρεῖς ἀδελφοὶ κρόνου ὁ ζεὺς καὶ οἱ λοιποί. προστεθὲν γοῦν τὸ οὓς τέκετο ῥέα, διεῖλεν. ἵνα λέγῃ ὅτι τρεῖς ἐσμὲν ἀδελφοί, οὓς ἔτικτε ῥέα. ὥστε εἶναι αὐτοὺς, κρόνου υἱοὺς, οὗ γυνὴ ῥέα. εἰ δὲ δοτική ἐστι τὸ ῥέα, ἔτι καλλίων ἐστὶν ἡ προσθήκη, ἵνα λέγῃ ὅτι τρεῖς ἐσμὲν ἀδελφοί, οὓς τέκεν ὑπὸ τῇ ῥέᾳ ὁ ἀνδρωθεὶς κρόνος. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ στίχος οὗ ἐν τῷ τέλει κεῖται τὸ οὓς τέκετο ῥέα, εἰ καὶ εἰς τρίβραχυν πόδα δοκεῖ καταλήγειν, ἀλλ᾽ οὖν εἰς δάκτυλον λογί-

λογίζεται, οἷα τοῦ ρω ἐκτείνοντος τὴν πρὸ αὐτοῦ συλλαβήν. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὖ τοῖσι βόεσσι. καὶ γίνεται οὕτως ὁ στίχος μακροσκελής, κατὰ τό, καὶ πὺξ ἀγαθὸν πολυδεύκεα. εἰ δὲ γράφεται οὓς τέκε ῥέα κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, μυουρίζεται τὸ ἔπος κατὰ τό, ὡς ἴδον αἰόλον ὄφιν. εἰ δ' ἴσως εὕρηταί που οὓς τέκε ῥεῖα, ἀπαθῶς ἔχει ὁ στίχος. χρῆσις δὲ τῆς τοιαύτης ῥέας, ἐν τοῖς πρὸ τούτων. δῆλον δὲ ὅτι ἐν διφορήσει πολλαχοῦ φαμέν, καὶ τέκε καὶ τίκτε. τὸ δὲ ἐνέροισιν ἀνάσσων, ἐτυμολογίαν ὑπολαλεῖ τοῦ ἀΐδου, ὡς ἀέρ ἐστιν ἀΐδης ὅ ἐστιν ἀφανής. οὗ ἐνδεικτικὸν τό, ἐνέροις ἀνάσσων, ὃ δηλοῖ τοὺς ὑπὸ ἔραν ὅ ἐστι γῆν, ἐξ οὗ τὸ νέρτερον κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ε. καθὰ δὴ ἄλλοις καὶ ἐκ τοῦ ἐς κόρακας τὸ σκορακίζειν γίνεται. καὶ ἐκ τοῦ ἐς κέαρ βάλλειν τὸ σκερβόλλειν, κωμικὴ αὕτη λέξις. τὸ δ' αὐτὸ ἐνδείκνυται σαφέστερον καὶ ἐν τῷ, ἀΐδης ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα. ταυτὸν γὰρ ἀΐδης καὶ ζόφος ἠερόεις. ἐν δὲ τῷ, πάντα δέδασται, οὐ συνήθως παρέλκει τὸ πάντα ὥσπερ δὴ ἄλλοις καὶ ἐν τῷ, ἐννέα πάντα τάλαντα, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰ πλεῖστα λέγεται. οὐ γὰρ ἀληθῶς πάντα δέδασται ὅπερ οὐ γαῖα ἔτι κοινή. ἔμμορε δέ, τὸ ἐμμοίρου ἔτυχεν. ὡς ἐκ τοῦ μείρω μερῶ μέμορα κατὰ μέσον παρακείμενον, καὶ ὑπερθέσει ἔμμορα. προσκλητικὸν δὲ τὸ ἔμμορε τοῦ τοῦ λαχεῖν ὡς καὶ τὸ δέδασται. δασμοῦ γὰρ καὶ μοίρας ἔφεσις, τὸ λαγχάνειν ἐξεῦρε. τὸ δὲ λαχεῖν, τρὶς εἶπεν, ἐπιμείνας κἀνταῦθα διὰ τὸ τῆς λέξεως κύριον, ἐγὼ ἔλαχον. ἀΐδης ἔλαχεν. ζεὺς ἔλαχεν. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁ πάλος σύστοιχός ἐστι τῷ λαγχάνειν, ἐνέφηνεν αὐτὸν διὰ τοῦ παλλομένων. τὸ δὲ ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι, διασαφητικόν ἐστι τοῦ οὐρανοῦ. ἐν δὲ τῷ, γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων, ὑπαινίττεται μυθικῶς ὁ ποσειδῶν ὡς οὐ δικαίως τοῦ κοινοῦ πράγματος ἀπείργεται. τὸ δὲ βέομαι φρεσίν, ᾧ δὴ οὐκ ἂν χρήσαιτό τις πεζογραφῶν, τὸ βέομαι ἐστὶν ἐξ οὗ ἡ βία παράγεται. δηλοῖ γὰρ τὸ βιάζομαι ἢ βιασθήσομαι. δύναται δὲ δηλοῦν καὶ τὸ βαίνω. ἵνα λέγῃ ὁ ποσειδῶν ὅτι οὐκ ὀφείλω βαίνειν ὅποι ποτὲ βουλαῖς τοῦ διὸς φρεσί. τὸ δὲ καὶ κρατερός περ ἐών, μενέτω ἐν τῇ κατ' αὐτὸν μοίρᾳ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, ἀρκεῖσθαι παραινεῖ τοὺς οἰκοδεσποτοῦντας τοῖς ἑαυτῶν. ἔνθα καὶ τὸ ἐνίσσειν, δοτικῇ συνέταξεν, εἰπών. θυγατέρεσσι καὶ υἱοῖς ἐνισσέμεν, ὅ ἐστι κακολογίαν ἐπάγειν. διὸ προσέκειτο τὸ ἐκπάγλοις ἐπέεσσι. Τὸ δὲ οὓς τέκεν αὐτός, ἐν ᾧ καὶ τὸ θῆλυ γένος αἱ θυγατέρες ἐξακούονται, ἀκριβείας λόγου ἐστίν. οὐ γὰρ πάσῃ ἁπλῶς θυγατρὶ καὶ υἱῷ παντὶ ἐπιπλήττομεν, ἀλλὰ τοῖς ἡμῶν αὐτῶν ὅτι χρή. ἴσως δέ, δριμέως καὶ λαγνείαν διὸς παραλαλεῖ ὡς οἷα τέκνων ἀγέλας ἔχοντος. τὸ δὲ ἀκούσονται καὶ ἀνάγκῃ, ἐντρέπει τὸν δία διὰ τοῦ πολιτικοῦ ἔθους, ὡς υἱῶν οὐ μὴν ἀδελφῶν ἀνάγκῃ πειθομένων. σημείωσαι δὲ εἰς παίδευσιν, καὶ ὡς εἰπὼν ὁ ποσειδῶν τό, χερσὶ δὲ μή τι πάγχυ κακὸν ὣς δειδισσέσθω, τουτέστι μή με ὡς δειλὸν ἐκφοβείτω. καὶ ὀφείλων ἐπαγαγεῖν, ὡς οὐδὲ γὰρ ἐγὼ ἀγεννῶς ἔχω πρὸς ἔνστασιν, ἤ τι τοιοῦτον, ὅμως αὐτὸ μὲν ἐσίγησεν ἐντέχνως, ἔτρεψε δὲ τὸν λόγον ἀσφαλέστερον εἰς τὸ χρῆναι τὸν δία τοῖς αὐτοῦ τέκνοις ἀπειλεῖσθαι χειρῶν ἐμβολήν. ἐν δὲ τῷ, οὕτω γὰρ δή τοι γαιήοχε, σκοπητέον, εἰ μὴ παρέλκει ὁ γὰρ σύνδεσμος, οὐδὲν γὰρ αἰτιολογεῖ. τὸ δὲ φέρω δὴ μῦθον, οὐδὲ νῦν ἐπὶ ἀψύχου φορτίου τίθεται, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ ἄγειν ἐξ οὗ καὶ ὁ ἄγγελος. τὸ δὲ ἀπηνέα τε κρατερόν τε, τεχνικὸς χαρακτήρ ἐστι τοῦ κατὰ τὸν ποσειδῶνα λόγου. τὸ δὲ μεταστρέψεις, ἀντὶ τοῦ μεταθήσεις, μεταποιήσεις. ἡ δὲ μεταφορά, ἐκ σωμάτων ἃ στρεφόμενα χροιὰν ἑτέραν προφαίνουσι. τὸ δὲ στρεπταὶ φρένες ἐσθλῶν, ἔστι μὲν γνωμικόν. νοεῖ δὲ ἀπὸ κοινοῦ, τὰ ἐσθλά. ἵνα ᾖ λέγειν, ὅτι οἱ ἐσθλοὶ μεταστρέφονται ἐπὶ τὰ ἐσθλά, ἐκ τῶν φαύλων δηλαδή. ὡς αἱ τῶν φαύλων, πρὸς τὰ φαῦλα. ἃ δὴ σιγᾷ ἡ ἶρις διὰ τὸ ἀσεμνόν, ἵνα μὴ δόξῃ ἀφροσύνην ὀνειδίζειν τῷ ποσειδῶνι διὰ τὸ αὐτοῦ ἔνδοξον. ὅθεν οὐδὲ εἶπεν ὅτι οἶσθα κρείττονά σου τὸν δία, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφθονήτου γέρως ἐπιχειροῦσα, ἔφη γνωμικῶς, ὅτι τοῖς πρεσβυτέροις ἐριννύες ἕπονται. ὡς εἴπερ ἔφη ὅτι ὑπὲρ τῶν γεραιοτέρων ἡ θεόθεν δίκη ἐστίν. ἢ ὅτι νεμεσῶσιν αἱ ἐριννύες, εἴπερ τοῖς πρεσβυτέροις οἱ νεώτεροι ἐπίκεινται. τίνες δὲ αἱ ἐριννύες, καὶ ὡς τιμωρητικοὶ δαίμονες. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐρευνᾶν τὴν κλῆσιν ἔχουσιν, ἢ ἀπὸ τῆς ἔρας ἤγουν ἐκ τοῦ ὑπὸ γῆν ναίεσθαι. καὶ εἴ τι ἄλλο, ζητητέον ἐν ἄλλοις. ὅρα δὲ καὶ τὸ διττὸν τοῦ ἐριννύες ἕπονται, ὀρέστῃ μὲν γὰρ ἐπὶ κακῷ ἕπονται διώκουσαι ὡς μητροφόντην. πρεσβυτέροις δὲ βλαπτομένοις, ἐπ' ἀγαθῷ ἕπονται, δορυφοροῦσαι γὰρ δι' ἀμύνουσαι. ἔσται δέ ποτε σκωπτικὸς ὁ λόγος ἀστείως καὶ ἐπὶ πρεσβύτου τινὸς κακοτρόπου, ὡς τῆς κακοτροπίας ἐφεπομένης δῆθεν τοῖς τοιούτοις. ἄλλως μέντοι, τὸ καθ' ὅμηρον τὰς ἐριννύας ὑπὲρ τῶν πρεσβυτέρων εἶναι, δριμέως εἶπεν ἡ ἶρις, ἐμφαίνει γοῦν τραχυνθέντα νῦν πλέον ἤπερ ἐχρῆν τὸν ποσειδῶνα. εἰ γοῦν μὴ ὡς ἀρχόμενον ὑπεικτέον ἄρχοντι, ἀλλὰ κἂν γοῦν ὡς ἀδελφῷ πρεσβυτέρῳ, ὃ δὴ γὰρ ἐντρέπει τὸν ποσειδῶνα. ἐπαινεῖ τοῦ ὅμως γὰρ οὕτως ὄντα, εἴγε καθ' ἡσίοδον, ἐσθλὸς κἀκεῖνος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται. τὸ δέ, ἐσθλὸν γὰρ τὸ τέτυκται ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ, ἀντὶ τοῦ ἀγαθόν ἐστι γὰρ τὸ συνετὸν εἶναι τὸν ἄγγελον, πολλὰ γὰρ δι' αὐτοῦ κατορθοῖ, διὸ γὰρ εὐριπίδης φησίν. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. καὶ πίνδαρος δὲ ἔφη, ἄγγελον ἐσθλόν, τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. τὸ δὲ εἰδῇ, φανερῶς δηλοῖ ὑποτακτικὸν εἶναι ῥῆμα τὸ εἴδω, ἐξ οὗ καὶ ὁ εἰδήμων καὶ ἡ εἴδησις. τὸ δὲ ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, χολωτοῖσιν ἐνίσσειν, εἴποι ἄν τις κακόν τι ἀκούων ἐκ τοῦ δοκοῦντος εἶναι ὁμοίου. ὁ δ' αὐτὸς εἰ θέλει ἐπικεύσασθαι πρὸς τὸ ἀκουσθέν, ἐρεῖ ἂν καὶ τό, ἀλλ' ἤτοι νῦν μέν, νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. καὶ ἑξῆς δὲ τό, εἰ δὲ τόδε γίνεται ἴσω τοῦθ'

ὅτι

ὅτι ἡμῖν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. ἐν τούτοις δὲ τὸ, ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ, παράφρασίς ἐστι τοῦ ἰσόμορον, ἤγουν ἰσόμοιρον, ὃν ὁμότιμον φθάσας εἶπεν. οὐδ' ἴσως τὸ ἰσόμορον οὐκ ἐκ μοίρας ἀλλ' ἐκ μόρου σύγκειται, σημαίνον τὸν μόρον τοῦτον, οὐκ ἐπὶ κακῷ κείμενον. τὸ δὲ πεπρωμένον αἴσῃ, ὅ ἐστι πεπερατωμένον, συντετελεσμένον, δηλοῖ ὡς πεπρωμένον ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐλλιπές ἐστι. τὸ δὲ λέγε ἀπελὲς, πεπρωμένον αἴσῃ τοιᾷδε ἢ τοιᾷδε. τὸ δὲ νεμεσσᾷ χολωθεὶς ἐπὶ εἰκοσίν, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ ἄλλως νεμεσᾶν, δι', μαχίμως. δῆλον γὰρ, ὡς νεῖκος καὶ ὁ πόλεμος λέγεται. χολωτὸν δὲ ἔπος, τὸ ὀργίλον, ἀστείως οὕτως ὀνομασθέν. ἵνα ὥσπερ ὁρατὸν τὸ ὑποκείμενον τῇ ὁράσει, καὶ ὀσφραντὸν τὸ τῇ ὀσφρήσει, οὕτως εἴη καὶ χολωτὸν ἔπος, ὃ ὑπόκειται τῷ χόλῳ, οἷα μὴ νόος γεννῶντος αὐτὸ ἀλλὰ χόλου. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ὡς ἐν κεφαλαίῳ ἐκτίθεται τοὺς συμμαχοῦντας τοῖς ἀχαιοῖς, οἵπερ εἰσὶ ποσειδῶν. ἀθηνᾶ. ἥρα. ἑρμῆς. ἥφαιστος. καὶ οὐ μόνον κατάλογον αὐτῶν ποιησάμενος, ὕστερον ἀντιτάξει αὐτοὺς τοῖς τῶν τρώων ἐπικούροις, καὶ ποιήσει ἐκεῖ ἃ βούλεται. τὸ δὲ ἑρμείω, δῆλον ἤδη ἐν ἄλλοις γέγονεν, ὡς ἀπὸ τετρασυλλάβου ἰωνικοῦ συγκόπτει τῷ ἑρμείῳ, καθὰ καὶ τὸ βορέω ἐκ τοῦ βορέαο δι' εὐφωνίαν. τὸ δὲ πευθοίατο, ἢ μέσος μέλλων ἐστὶν ἐκ τοῦ πεύθω κατὰ διπλασιασμὸν ἰωνικὸν, ἢ μετ' ὀλίγον μέλλοντα δηλοῖ. τὸ δὲ ἀνήκεστος χόλος ἔσται, ἁπλῶς μὲν ἔχει τάχα εἰς ἀπειλήν. ἄλλως δὲ, ἀληθῶς. λυπήσεται γοῦν κατὰ ἀδελφοῦ ἰδιοπραγοῦντος ἀδικούμενος ὁ ποσειδῶν, καὶ χόλον ἀνήκεστον πείσεται. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἀνήκεστος, ὡς ἐπὶ νόσου γὰρ δεινῆς τοῦ χόλου ἐρρέθη αὐτό.

Ὣς εἰπὼν, λίπε λαὸν ἀχαιϊκὸν ἐννοσίγαιος.
Δῦνε δὲ πόντον ἰὼν. πόθεσαν δ' ἥρωες ἀχαιοί.
Καὶ τότ' ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα ζεύς.
Ἔρχεο νῦν φίλε φοῖβε μεθ' ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἤδη μὲν γάρ τοι γαιήοχος ἐννοσίγαιος
Οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν, ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν
Ἡμέτερον. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι,
Οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοὶ, κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
Ἀλλὰ τόδε ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον ἠδέ οἱ αὐτῷ
Ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε
Χεῖρας ἐμὰς, ἐπεὶ οὔκεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη.
Ἀλλὰ σύγ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσανόεσσαν,
Τὴν μάλ' ἐπισσείων φοβέειν ἥρωας ἀχαιούς.
Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω ἑκατηβόλε φαίδιμος ἕκτωρ.
Τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ' ἂν ἀχαιοὶ
Φεύγοντες νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκωνται.
Κεῖθεν δ' αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε, ἔπος τε,
Ὥστε καὶ αὖτις ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ὅτι τὸ, ὡς εἰπὼν λίπε λαὸν ἀχαιϊκὸν, δῦνε δὲ πόντον. πόθεσαν δ' ἥρωες ἀχαιοὶ, ἐν στερήσει ἀγαθοῦ βοηθοῦ παραδυθήσεται ποτε. ἥρωας δὲ καὶ ἐνταῦθα, πάντας λέγει τοὺς ἐπὶ ἴλιον στρατεύσαντας, οὐ μόνον σεμνύνων ἐκείνους ἀλλ' ἅμα καὶ οἰκτιζόμενος εἰ τοιοῦτοι ὄντες δεινὰ πείσονται παρ' ἀξίαν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ἐνθεῖς ἐφεξῆς, οὐκ ἄλλως τὸν ἀπόλλωνα ζεὺς ἔπεμψε τρωσὶ βοηθὸν, εἰ μὴ ὁ ποσειδῶν ἀναχωρήσας εἰς τὸ ἑαυτοῦ λάχος, ἵνα μὴ τὸν νεώτερον ἀπόλλωνα πρεσβυτέρῳ ἀντιτάξῃ γάγε, ὑφ' οὗ αὐτὸς ὡς πρεσβύτερος τιμᾶσθαι ἀξιοῖ. ὅρα δὲ τὸ πόθεσαν. ἐξ οὗ ἐν ὀδυσσείᾳ κύων ἀπόθεστος, ὅ ἐστι μὴ ποθούμενος. πολλαχοῦ δὲ φαίνεται ὡς οὐ μόνον πεθῶ ποθέσω, ἀλλὰ καὶ ποθέσω. ὅτι διὰ τὸ ἀκίνδυνον ἀποδεξάμενος τοῦ ἐχθροῦ ἀναχώρησιν, δύναται εἰπεῖν τὸ, ἤδη μὲν ὁ δεῖνα οἴχεται ἀλευάμενος χόλον αἰπὺν ἡμέτερον. μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι. ἀλλὰ τόδε ἡμὲν ἐμοὶ πολὺ κέρδιον, ἠδέ οἱ αὐτῷ ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς. ἐπεὶ οὔκεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη. τί δὲ ἂν ἐτελέσθη, οὐ λέγει ὁ ταῦτα περὶ ποσειδῶνος εἰπὼν ζεὺς, ἢ διὰ θυμόν. ἢ ὅτι καὶ ἄλλως δῆλόν ἐστιν. ἐτελέσθη γὰρ ἂν ἡ πρὸς ἀλλήλους ξυμβολὴ οὐκ ἀνιδρωτὶ, φορτικὴ ἐσομένη καὶ ἀμφοτέροις. ἀξιομνημόνευτον δέ πως τοῦτο τὸν ποσειδῶνα, ὡς ἰσοπαλῆ ἀδελφῷ διΐ. οὐ γὰρ κρατερῶς ἀπεφήνατο κατ' ἐκείνου ὡς μέγα τι καὶ νικὸν πεφεσμένου εὐχερῶς οὕτω καὶ ἀπόνως, ἀλλ' ὡς τὸ ἱδρὼς ἀμφοῖν ἱδρῶτα ἐκθλιψούσης ἔργου ἐν ἐκατέροις γενναῖον. ὅρα δὲ τὸ ἐπύθοντο γενικῇ καὶ νῦν συνταχθέν, ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ καὶ ἐν ἄλλοις. δῆλον δὲ ὅτι σφοδρὸν παριστᾷ πόλεμον τὸ, μάλα γάρ κε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι. καὶ δοκεῖ ὁ ποιητὴς ὑπολαλεῖν, ὡς εἴπερ ἐπλάσθη μάχη διὸς ἐριβρεμέτου καὶ ἐριγδούπου, καὶ ποσειδῶνος τοῦ κατὰ τὴν πολύφλοισβον ἠχήεσσαν θάλασσαν, πάντως ἂν ὁ διασκευάζων ῥήτωρ τὸ πλάσμα, μεγαλοφώνως ἔμελλε διαχειρίσασθαι τὴν ὑπόθεσιν. καὶ ὡς ἔχειν ἐπὶ διῒ καὶ ποσειδῶνι τοῖς στοιχειακοῖς. οἷς ἡ κατ' ἀλλήλων στάσις, οὐδὲν ἠρεμαῖον ἔχει ὡς καὶ λανθάνειν, ἀλλ' ἐξάκουστος λίαν γίνεται ὡς καὶ αἱ παραβολαὶ δηλοῦσιν αἱ λαμβανόμεναι ἀπ' αὐτῶν. Τὸ δὲ νεμεσσηθεὶς, ἀντὶ τοῦ εὐλαβηθεὶς τὴν νέμεσιν. τὸ δὲ χεῖρας ἐμὰς, μετὰ τοῦ

νεμεσηθεὶς συντακτικὸν μᾶλλον, ἤπερ μετὰ τῆς ὑποδέξεως. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ ἐνέρτεροι ἁπλῶς, ἤγουν οὐ κατὰ ἀφαίρεσιν τὸ νέρτεροι. ὡς καὶ ἐκ τοῦ ἔνερθεν τὸ νέρθεν. φησὶ γάρ. ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, οἵπερ ἐνέρτεροι εἰσὶ θεοί. οὓς καὶ ἑρμηνεύων φησί. κρόνον ἀμφὶς ἐόντες, τὸν ταρταρωθέντα ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι ἐγκελεύεται ζεὺς ἀπόλλωνι, λαβεῖν αἰγίδα καὶ κατασείειν ἐπὶ φόβῳ τῶν ἀχαιῶν, φησὶ γάρ. ἀλλὰ σύγ᾽ ἐν χείρεσσι λάβ᾽ αἰγίδα θυσανόεσσαν. τὴν ἤγουν ᾗτινι μάλ᾽ ἐπισσείων φοβέειν ἤγουν ἐκφόβει ἥρωας ἀχαιούς. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἀπόλλων αἰγίδα χειρίζεται. ἔστι δὲ αὕτη, ἡ τοῦ διὸς μόνου, δοθεῖσα νῦν σιωπηρῶς παρὰ ἀπόλλωνι, ἢ χαρισθεῖσα καθάπαξ αὐτῷ παρ᾽ ἐκείνου μυθικῶς ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φαίνεται. ἐπεὶ κατὰ ἀλληγορίαν, οὐκ αὐτοῦ ἀπόλλωνος ἡ τοῦ διὸς αἰγὶς ἀπολείπεται. τὰ γὰρ κατὰ τὸν ἀέρα ἐπαιγίσματα καὶ φόβητρα, ἤγουν ἀναθυμιάσεων εἰσὶν, ἃς ἀπόλλων ἥλιος ἀνάγων, δοκεῖ τὴν αἰγίδα κινεῖσθαι παρὰ διί. ὅτι δὲ ἡ αἰγὶς οὐχ ὅπλον ἦν πληκτικὸν, ἀλλά τι ἑτεροῖον ἔναμμα ὁ μῦθος αὐτὴν ἐσκεύασε πρὸς ἐκφόβησίν τινων, δῆλον καὶ ἐξ ὧν ἐνταῦθα ἐπισείων αὐτὴν ὁ ἀπόλλων οὐ μὴν βάλλων ἢ ἄλλως πλήττων, φοβήσει ἥρωας ἀχαιούς. ὅπερ ἔχει τι οἰκτοῦ, εἴπερ οἱ ἥρωες ἀγεννῶς εἴξουσι τοῖς πολεμίοις. ἰστέον δ᾽ ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα σχῆμα γοργὸν προεκθετικὸν τῶν ἐφεξῆς ἐν ἐπιτομῇ τῶν πρὸ μικροῦ εἰρημένων πρὸς διὸς κατὰ προέκθεσιν. φησὶ δὲ ὁ ζεὺς πρὸς φοῖβον. σοὶ δ᾽ αὐτῷ μελέτω φαίδιμος ἕκτωρ. τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα, ὄφρ᾽ ἂν ἀχαιοὶ φεύγοντες, νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκωνται. ἃ δὲ μετὰ ταῦτα γενήσεται, οὐ λέγει, ὡς ἤδη μυστικευθέντα πρὸς τὴν ἥραν. διὸ οὐδὲ ἐθέλει νῦν παλιλλογεῖν ὁ ποιητής. ἐπάγει δὲ ὁ ζεὺς καὶ νόημα μυστηριακὸν λόγῳ προεκθέσεως, τὸ, κεῖθεν δ᾽ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε. ὥστε καὶ αὖτις ἀχαιοὶ ἀναπνεύσωσι πόνοιο.

Ὣς ἔφατ᾽. οὐδ᾽ ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν ἀπόλλων.
Βῆ δὲ κατ᾽ ἰδαίων ὀρέων ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅστ᾽ ὤκιστος πετεηνῶν.
Εὗρ᾽ υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἕκτορα δῖον,
Ἥμενον, οὐδ᾽ ἔτι κεῖτο, νέον δ᾽ ἐσαγείρατο θυμόν,
Ἀμφὶ ἓ γινώσκων ἑτάρους. ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς
Παύετ᾽, ἐπεί μιν ἔγειρε διὸς νόος αἰγιόχοιο.
Ἀγχοῦ δ᾽ ἱστάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ υἱὲ Πριάμοιο, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ᾽ ἄλλων
Ἧσ᾽ ὀλιγηπελέων, ἦ πού τί σε κῆδος ἱκάνει,
Τὸν δ᾽ ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος ἕκτωρ.
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε θεῶν ὅς μ᾽ εἴρεαι ἄντην,
Οὐκ ἀΐεις ὅ με νηυσὶν ἔπι πρυμνῇσιν ἀχαιῶν
Οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν αἴας
Χερμαδίῳ πρὸς στῆθος, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Καὶ δὴ ἔγωγ᾽ ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ᾽ ἀΐδαο
Ἤματι τῷδ᾽ ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄιον ἦτορ.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος ἀπόλλων.
Θάρσει νῦν. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα κρονίων
Ἐξ ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν,
Φοῖβον ἀπόλλωνα χρυσάορον. ὅς σε πάρος περ
Ῥύομ᾽, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον.
Ἀλλ᾽ ἄγε νῦν ἱππεῦσιν ἐπότρυνον πολέεσσι,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους.
Αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, ἵπποισι κέλευθον
Πᾶσαν λειανέω, τρέψω δ᾽ ἥρωας ἀχαιούς.

Ὅτι ἀπόλλων σταλεὶς πρὸς διὸς εἰς ἕκτορα, ἔβη κατ᾽ ἰδαίων ὀρέων ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ φασσοφόνῳ, ὅστ᾽ ὤκιστος πετεηνῶν. περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ ὅρα τὰς διαφόρους ὁμοιότητας. ἥραν μὲν γὰρ, νοήματι ἀνδρὸς εἴκασε κατὰ τὸ τάχος. ἶριν δὲ νιφάδι ἢ χαλάζῃ ἤγουν ὄρους ὑπὸ βορρᾶ ἐλαύνοντι καταπεσούσῃ. τὸν δὲ ἀπόλλωνα, ἱέρακι ὠκυτάτῳ. καὶ ἔστι σεμνότατον μὲν, τὸ τῆς ἥρας. φοβερὸν δὲ καὶ ταχὺ, τὸ τῆς ἴριδος. λεῖον δὲ καὶ γλυκὺ, τὸ τοῦ ἀπόλλωνος. δῆλον δὲ ὅτι ἀπόλλωνος ἱερὸς ὁ ῥηθεὶς ἱέραξ ὡς καὶ ἐν τῇ α´ ῥαψῳδίᾳ ἐδηλώθη. καὶ ὅτι πετεινῶν μὲν, ὤκιστον μόνον ὅμηρος φησί. τὸν δὲ ἀετὸν, ἅμα κράτιστον καὶ ὤκιστόν που ἐρεῖ. ἰδαῖα δὲ ὄρη, τὴν ἴδην φησίν. ἣν καὶ αὐτὴν, πληθύνει τῷ ἐν αὐτοῖς μεγέθει. καθὰ καὶ τὰ ἠμωδὰ, ἰνδίας ὄρη. καὶ τὰ ἀρμένια. καὶ τὰς ἄλπεις. καὶ ἄλλα. ὅτι δὲ ὁ ἱέραξ ψιλοῖ τὴν ἀρχαίαν ἰωνικῶς, καὶ ὡς δέκα ἱεράκων εἶναι γένη φασὶν οἱ παλαιοὶ ὧν ἐστι καὶ ὁ φασσοφόνος, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ὅτι ἀπόλλων καταβὰς εἰς ἕκτορα, εὗρεν ἥμενον, οὐδ᾽ ἔτι κεῖτο. νέον δ᾽ ἐσαγείρατο θυμόν. ἀμφὶ ἓ γινώσκων ἑτάρους. ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς παύετο, ἐπεί μιν ἔγειρε διὸς νόος αἰγιόχοιο. καὶ ὅρα τὸ σεμνὸν τοῦ λόγου. οὐ γὰρ εἶπεν ὅτι ὁ ζεὺς

αὐτὸν

αὐτὸν ἤγειρεν, ἀλλ' ὁ νοῦς τοῦ Διός. ὅτι γὰρ ἐκεῖνος πρὸς τὸν Φοῖβον ἐλάλει, τότε ὁ Ἕκτωρ ἀνέφερε, διὸ εὗρεν αὐτὸν ὁ Φοῖβος ἥμενον. ὑψηλολογεῖ γάρ πως καὶ ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ ὅτι εἶπε. οὐ δὲ ἐξ ὕπνου κινούμενος. οὐ λανθάνει γάρ τις αὐτὸν οὐδὲ διαλογιζόμενος. τὸ δὲ οὐδ' ἔτι κεῖτο, ἔχει τι σχηματισμοῦ. ἦν γὰρ τὸ κοινότερον, οὔπω εὗρεν ἥμενον, οὐδ' ἔτι κείμενον, ὡς πρὶν δηλαδὴ ἔκειτο ὅτε ὁ Ζεὺς αὐτὸν εἶδεν. τὸ δὲ νέον ἐσαγείρατο θυμὸν, ἀλλαχοῦ συνθεὶς, θυμηγερέειν φησίν. ἀγείρει δὲ θυμὸν, ὁ ὀλιγοθυμήσας. ὅπερ ὁ ποιητὴς ὀλιγηπελέειν φησὶ, καὶ ὀλιγοδρανέειν, καὶ ὀλίγον ἔτι θυμὸν ἐνεῖναι. τὸ δὲ γινώσκων ἑτάρους, καὶ ἀλλοφρονέειν τὰ πρὸ τούτου δηλοῖ τὸν Ἕκτορα, ὅτι κῆρ ἀμπνύσας ἦν. τὸ δὲ νῦν ἆσθμα, φθάσας ἀργαλέον ἆσθμα εἶπε. ὁ δὲ ἱδρὼς, νῦν προσετέθη, τὰ πρὸ τούτων σιωπηθείς. ὅτι ἐρώτησις πρὸς ἰδιάζοντα καὶ ἀσθενοῦντα, τὸ, τίη δὲ σὺ νόσφιν ἀπ' ἄλλων ἧσαι ἤγουν κάθησαι ὀλιγηπελέων; ἤπου τί σε κῆδος ἤγουν βλάβη ἱκάνει; ὁ δὲ οὕτως ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος μὴ πάνυ γνωρίμου, ἐρεῖ ἂν, τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε ὅς μ' εἴρεαι ἄντην; ὢν ἀΐδης ὅτι τόδε τι; Ἀπόλλων ἐνταῦθα ὁ ἐρωτῶν, Ἕκτωρ δὲ ὁ ἀποκρινόμενος. ὅτι τὴν Αἴαντος ἀριστείαν κατὰ τοῦ Ἕκτορος, πάνυ θαυμασίως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς δυσὶν ἐμπεριγράφει στίχοις διὰ προσώπου μὴ ἐθέλοντος πολυλογεῖν. φησὶ γὰρ ὁ ἔτι ἀσθενῶν Ἕκτωρ, ὡς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα, βοὴν ἀγαθὸς βάλεν Αἴας χερμαδίῳ πρὸς στῆθος. ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς. τὸ δέ γε ἐφεξῆς τοῦ λόγου, εἴπερ ἁρμόσει ἂν τῷ εἰς ἔσχατον κινδύνου ἐλθόντι. καὶ δὴ ἔγωγ' ἐφάμην νέκυας καὶ δῶμ' Ἀΐδαο ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. ὅπερ ἐτυμολογίας ἐστὶ τρόπος. ἄϊον γὰρ νῦν, τὸ ἀπέπνεον, ἐκ τοῦ ἄω. ἐξ οὗ τὸ ἦτορ γίνεται. πρὸ βραχέων μέν τοι τὸ οὐκ ἀΐεις, ἐπὶ τῆς συνήθους σημασίας ἔλαβε. ὥστε ὁμώνυμον καὶ τὸ ἀΐω. τινὲς δὲ νῦν τὸ ἄϊον, ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ᾐσθανόμην φασίν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀΐω, καὶ τὸ ἀΐσθω γίνεται. ἀφ' οὗ κατὰ συναίρεσιν τὸ αἴσθω καὶ ἡ αἴσθησις. ὅρα δὲ ὡς ἐκ τοῦ ἄω, καὶ τὸ ἆσθμα γίνεται. καὶ τὸ ἀΐειν ἐπὶ ἀκοῆς. καὶ τὸ ἄϊον ἦτορ. καὶ ὅτι τὸ ἀΐειν ἦτορ, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ ἀσθμαίνειν. τῷ γοῦν εἰπόντι ὅτι φίλον ἄϊον ἦτορ, ἀνωτέρω ἐῤῥέθη τὸ ἐκπνευθὲν ἆσθμα παύεσθαι. ἱστέον δὲ ὅτι Ζηνόδοτος ἀκούσας ὡς Ἀπόλλων Φοῖβος χρυσάορος ῥύεται καὶ νῦν ἔχοντα τὸν Ἕκτορα, εἰς ταυτὸν αὐτὸν ἄγει τῷ Παιῶνι. λέγων ὅτι ὁ ἀλλαχοῦ ῥηθεὶς Παιήων, ὁ Ἀπόλλων ἐστίν. ὃς καὶ χρυσάορος ἐνταῦθα ὠνόμασται. Ἡσίοδος μέν τοι, δαιμόνιον οἶδέ τι ἕτερον τὸν χρυσάορον, ὃν ἡ ἀλληγορία καθὰ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, εἰς ἥλιον ἀλληγορεῖ. ᾧ ἀνάκειται τὸ τοῦ χρυσοῦ μέταλλον. ὅτι ὁ συνιστῶν ἑαυτὸν ὡς ἀγαθὸν ἐπίκουρον, καλῶς ἂν εἴποι τὸ, θάρσει νῦν. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα, ὅ ἐστιν σπουδαῖον βοηθὸν, θεὸς προΐηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, ὅς σε πάρος περ ῥύομαι ὁμῶς αὐτόν τι καὶ τὸ δεῖνα. ὡς ἐνταῦθα τὸ αἰπεινὸν πτολίεθρον ῥύεσθαι ὁ Ἀπόλλων φησὶ τῷ Ἕκτορι. ὁ δὲ ὑπεχόμενος συμπαρίστασθαί τινι δυσκολίᾳ, ἐρεῖ ἂν τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ προπάροιθε κιὼν, κέλευθον πᾶσαν λειανῶ, εἴπερ δηλαδὴ τραχύ τι ἔχει. τρέψω δὲ τὸν δεῖνα. ἐπὶ δὲ προθυμοποιήσεως, ἐστὶν εἰπεῖν τὸ, ὡς εἰπὼν ἐνέπνευσε μένος μέγα τῷ δεῖνι. ὅρα δὲ τὸ τρέψω, κοινῶς μὲν λεχθὲν ἐλλιπῶς δὲ, λείπει γὰρ τὸ εἰς φυγήν. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ῥήματος ὁ Ζεὺς τροπαῖος, ὁ οὕτω δηλαδὴ τρέπων. ὡς δὲ ἀοσσητὴρ κυρίως ὁ δίχα ὄσσης ἤτοι μαντείας τρέχων εἰς βοήθειαν, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί.

Ὣς εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ,
Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείει πεδίοιο κροαίνων,
Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο,
Κυδιόων, ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
Ὤμοις ἀΐσσονται, ὃ δ' ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει μετά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων,
Ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα,
Ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδήν.
Οἱ δ' ὥστ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα
Ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται,
Τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη
Εἰρύσατ' οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν,
Τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος
Εἰς ὁδὸν, αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας,
Ὣς Δαναοὶ εἷως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,

Ὅτι τῇ τοῦ στατοῦ ἵππου παραβολῇ ἤ ἔφθασε χρήσασθαι ἐπὶ Ἀλεξάνδρου ἐν τῷ τέλει τῆς ζῆτα ῥαψῳδίας βραχύ τι παυσαμένου τῆς μάχης, χρᾶται καὶ νῦν ἀπαραποιήτως ἐπὶ Ἕκτορος. ἔχει δ' ἐκεῖ τὰ τῆς παραβολῆς, προσφυέστερον ἤπερ ὧδε. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ὁ Πάρις ἐξ ἀναπαύσεως εἰς τὴν τοῦ πολέμου παράταξιν κάτεισιν, ἐνταῦθα δὲ ὁ Ἕκτωρ οὐκ ἐξ ἀναπαύσεως ἥκει, ἀλλ' ἐκ θανατηφόρου πληγῆς καὶ πτώματος ἀνασφήλας, τὴν μάχην τολμᾷ. ὅτι πῶς τὸ κυδιόων οὔτι τὸ ὑψοῦ κάρη ἔχων ἁρμόζει τῷ ἄρτι ἐκ λειποθυμίας ἑαυτὸν ἀναλαβόντι. καὶ ἡ τοῦ ἵππου δὲ στάσις, οὐχὶ τῷ πεσόντι Ἕκτορι ἀλλ' Ἀλεξάνδρῳ

Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
Τάρβησαν. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

οἰκεία τοῦ ἐν θαλάμῳ διατρεφόντι, καὶ δι' ἀκεστῆναι τὸ ἐστι κρεμασθῆναι. ἀκεσταὶ δὲ ὡς ἐρρέθη κατὰ κυπρίους, αἱ κριθαί. διὰ τοῦτο οἱ παλαιοί, δύο στίχους ἐνταῦθα μόνους ἐκ τῆς παραβολῆς δέχονται, τοὺς ἐν τῇ ἀρχῇ. τοὺς δὲ τέσσαρας, ὀβελίζουσι. παρατιθέντες τὸν ὀβελὸν καὶ ἀστερίσκον, ὡς ἀλλαχοῦ κάλλιστα κειμένων τῶν τοιούτων ἐπῶν καὶ μὴ ἐνταῦθα. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἡ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς ἀπόδοσις, λαμπρότητα δηλοῖ τοῦ πάριδος, λέγουσα. ὣς Πριάμοιο πάϊς Πάρις τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ. ἐβεβήκει. ἐνταῦθα δὲ, τάχος ὑπεμφαίνει τοῦ ἕκτορος, φησὶ γάρ. ὣς Ἕκτωρ λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα. δι' οὗ δηλοῦται, ὡς πρὸς μόνον τάχος περιλαβεῖν τὴν παραβολήν. εἴποι τις συναπτῶς, καὶ λέοντι δὲ Ἕκτορα εἰκάζει διὰ τὴν ἀνδρείαν. Ὅρα δὲ τὴν ὡς ἐρρέθη ἐν τῇ προκειμένῃ παραβολῇ ταυτολογίαν, ἣν οὐδ' αὐτὴν ὤκνησεν Ὅμηρος. πολύεργον καὶ νῦν ἡγησάμενος, εἰς οὐδὲν δέον τὸ καλῶς ἐκεῖ φρασθὲν ἐνταῦθα μεταποιῆσαι. ὅσα δὲ εἰς τὴν παραβολὴν κατασκευάζεσθαι ταύτην ἐχρῆν, ἐν ἐκείνῃ προγέγραπται. ὅτι σεμνύνων ὁ ποιητὴς παραβολικῶς τὸν Ἕκτορα ἐφ' οἷς αὐτοῦ μὲν κειμένου, κατεπατοῦντο οἱ τῶν τρώων. ἀναῤῥωσθέντος δὲ, ἀνάπαλιν τὰ τοῦ πολέμου συμπίπτει, φησίν. οἱ δ' ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραὸν ἢ ἄγριον αἶγα ἐσσεύοντο, ἤγουν ἐδίωξαν κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. τὸν μέν τ' ἠλίβατος πέτρη καὶ δάσκιος ὕλη εἰρύσατο. οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν. τοῖσι δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς, ἐφάνη λὶς ἠϋγένειος εἰς ὁδόν. αἶψα δὲ πάντας ἀπέτραπε μεμαῶτας, ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν, ἤγουν τέως καὶ μέχρι τινὸς, ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο, νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. περὶ ὧν προδεδήλωται. αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἕκτορ' ἐποιχόμενον στίχας ἀνδρῶν, τάρβησαν. πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. ὃ δηλοῖ συμβολικῶς, ὡς ὥρμησε πᾶς τις εἰς τὸ φεύγειν ἀπ' ἐκείνων[?], τοῖς ποσὶ τὴν σωτηρίαν πιστεύσαντες καὶ δι' αὐτῶν προσρίψαντες. καὶ ἴσως ἡ τοιαύτη τοῦ θυμοῦ συμβολικὴ παρὰ τοῖς ποσὶ πτῶσις, ἐδίδαξε τὸν Δημοσθένην, εἰπεῖν μιμητικῶς καταπεπατημένον φέρειν ἐν πτέρναις Ἀθηναίους τὸν ἐγκέφαλον. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ παρὰ ποσὶ κατέπεσε θυμὸς, νοηθῆναι εἰς αἴνιγμα τοῦ, ἐκπεπλάγησαν[?] καὶ τοῦ πρὶν ὕψους ὑποκατέβησαν ὡς εἰ καὶ τὰ ἄνω κάτω αὐτοῖς γεγόνασιν. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὁμήρου μὲν παραὶ ποσὶ ῥίψαντος θυμὸν Ἀχαιοῖς, Δημοσθένους δὲ πρὸς πτέρναις Ἀθηναίοις τὸν ἐγκέφαλον, ἡ κωμῳδία σκώπτουσα τοὺς σχηματιζομένους φιλοσοφίας λόγῳ σεμνοπροσωπεῖν, εἰς τὸ μέτωπον αὐτοῖς ἐπιγράφει τὸν νοῦν. λέγεται οὖν ἄμφις ὁ κωμικὸς εἰπεῖν, ὅτι ἐπαινῶ τὸν βίον τῶν φιλοσόφων ἧττον ὑμῶν, τῶν μόνον ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων. Ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παρέξεσται μὲν ἡ παραβολὴ αὕτη ἐκ τῆς κειμένης ἐν τῇ λ' ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα θῶες ἔλαφον δαρδάπτοντες, ἐπελθόντος λέοντος φεύγουσι. διαφέρει δὲ, ὅτι ἐκεῖ μὲν, θῶες οἱ φεύγοντες τὸν λέοντα. ἐνταῦθα δὲ, ἄνδρες καὶ κύνες. καὶ ἐκεῖ μὲν, οὐ τοὺς ἐπικειμένους τῇ ἐλάφῳ θῶας δάπτει ὁ λέων, ἀλλὰ τὸ σῶμα ὅπερ οὐκ ἐκεῖνοι ἔφυγον[?]. ἐνταῦθα δὲ ὁ λέων, τοὺς διώκοντας κυνηγοὺς ἐκδειματοῖ. ἔτι ὅτι ὅλη νῦν ἡ παραβολὴ ὅλῳ συνᾴδει τῷ πράγματι. ἔλαφος μὲν γὰρ ἤγουν ἢ αἶξ, οἱ φεύγοντες τρῶες ὥς που καὶ ὁ πάρις ἐλέγετο. κύνες δὲ ὥσπερ καὶ κυνηγοὶ, οἱ ἀχαιοί. οἱ παραίτιοι τῆς διώξεως, ἐπιφανέντος οἷα λέοντος τοῦ ἕκτορος. ἐκείνη μέντοι ἡ παραβολή, εἶχέ τι ἀπροσάρμοστον τοῖς ὑποκειμένοις ὡς δεδήλωται. ὅτι δὲ κεραὸς ἔλαφος, ὁ τέλειος. καὶ ὅτι ἀρσενικῶς ὁ αἶξ παρ' ἀττικοῖς. καὶ ὅτι σεύεσθαι, οὐ μόνον τὸ ὁρμᾶν καὶ παρορμᾶν ἀλλὰ καὶ τὸ διώκειν. καὶ ὅτι τὸ ἀγροιῶται, δύο ἔχει πλεονασμούς. καὶ ἡ ἠλίβατος πέτρη. καὶ ὅτι δάσκιος ὕλη, ἡ πλησίσκιος, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἡ δασύσκιος. καὶ ὅτι γένειον λέοντος, τρίχες περὶ τὴν γένυν, ἔξω προέχουσαι δι' ὧν φόβος προφαίνεται καὶ σεμνότης τῷ λέοντι, δηλοῦντι ἐτράφθαι[?]. ὅτι δὲ γένειον καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου λέγεται, οὐκ ἂν ἀμφιβάλῃ τις. οἱ δὲ παλαιοὶ καὶ ἐπὶ τρίγλην αὐτὸ τιθέασιν, ἣν καὶ γενειάτιδα καλοῦσιν. ἐκβαλόντες τοῦ γενείου τὸ ἰῶτα λέγοντες, ὅτι ἣν καί τις τρίγλη γενειάς, ἡδύ τι χρῆμα. ἐπεί φασιν αἱ τὸ γένειον ἔχουσαι, ἡδίονές εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων. ὅτι δὲ οὐ τρίγλας ἀλλὰ τρίγλην ἀθηναῖοι δηλαδὴ τὸν ἦττα προφέρουσιν, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. διὸ καὶ ὁ παρῳδήσας νεῖος τὸ, κίλλαν τε ζαθέην εἰς τὸ, τρίγλαν τε ζαθέην, ἔπαιξε μὲν ἀστείως εἰς ἔπαινον τρίγλης. οὐ μὴν ἐλάλησεν ἀττικιστί. εἰ δὲ ἐν διφθόγγῳ μὲν τὸ γένειον, διὰ τοῦ ἰῶτα δὲ μόνου ὁ παρὰ πολυβίῳ γένιος βασιλεὺς ἰλλυριῶν πολλὰ γέλωτος ἄξια ποιῶν, τῇ ἀναλογίᾳ ταῦτα δοτέον. ὡς καὶ τὸ, εὐγένιος κίειον. τοῦ δὲ κιχήμεναι, ἢ κίχημι ὁ ἐνεστώς, ἢ κιχάνω. ἀφ' οὗ τὸ κιχαίνω. ὡς οἰδαίνω οἰδάνω. τὸ δὲ οὐκ ἦν αἴσιμον, ὑποκεῖσθαι δηλοῖ αἶσαν καὶ τὰ κατὰ τὴν ἄγραν.

Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀγόρευε Θόας Ἀνδραίμονος υἱός,
Αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος, ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι.
Ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἀχαιῶν
Νίκων, ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύθων.

Οὐ τὸν θόαντα ἐπαινῶν ὁ ποιητής, φησίν. αἰτωλῶν ὄχ' ἄριστος. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. ἐσθλὸς δ' ἐν σταδίῃ. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι ἀχαιῶν νίκων ὁππότε κοῦροι ἐρίσσειαν περὶ μύ-

Ὁσσῶν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας
Ἕκτωρ. ἦ θην μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου,
Χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο.
Ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν
Ἕκτορ', ὃ δὴ πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὡς καὶ νῦν ἔσσεσθαι ὀΐομαι. οὐ γὰρ ἄτερ γε
Ζηνὸς ἐριγδούπου πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Πληθὺν μὲν ποτὶ νῆας ἀνώξομεν ἀπονέεσθαι.
Αὐτοὶ δ' ὅσσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι,
Στείομεν. αἴκε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες,
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα
Θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.

θων. καὶ ὅσα τοιαῦτα, χρηστὰ εἰς ἐγκώμιον νέου συνετοῦ καὶ ἀνδρείου. ἔστι δὲ ἐπιστάμενος, ὁ ἐπιστήμων. εἰ μὴ ἄρα λείπει τὸ πολεμίζειν, ἤτοι τοιοῦτον. ἵνα εἴπῃ ὅτι, ἐπιστάμενος ἄκοντι πολεμίζειν. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ σταδίῃ, λείπει τὸ, ὑσμίνῃ ἢ μάχῃ. μάλιστα δὲ ῥητέον, ὅτι κἀνταῦθα πιστοῦται ἡ τῶν ἀπαρεμφάτων ὁμοιότης πρὸς ὀνόματα, ταυτὸν γὰρ νῦν τὸ ἐπιστάμενος ἄκοντι καὶ ἐπιστάμενος ἀκοντίσαι. τὸ δὲ ἑξῆς τοῦ, ἐσθλὸς ἐν σταδίῃ, ἐπιτηδὲς διήλλαξε γλῶσσα περιφράσαι σχήματος. εἶχε μὲν γὰρ εἰπεῖν χερσὶ γὰρ, ὅτι ἀγορῇ δὲ ἄριστος. ὁ δὲ ἔφρασε πλατύτερον. Τὸ δὲ κοῦροι, τεχνικῶς καὶ νῦν πρὸς ὁμογενεῖς τε καὶ πρὸς ὁμήλικας δηλοῖ γενέσθαι τὴν σύγκρισιν. τὸ δὲ ἐρίζεσκον περὶ μύθων, δηλοῖ τὸ λοιπὸν πολυειδῶν ἐριδῶν. αὐτὸ δὲ τὸ ἐρίζειν, ἔχει τι ἀκριβολογίας. ἐριζόντων γάρ τινων καὶ συντεινομένων εἰς ἔργον, αἱ λαμπραὶ νῖκαι γίνονται. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀγαθὰ δημηγορήσειν μέλλοντα τὸν Θόαντα, συνιστᾷ φθάσας ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὁ ποιητής. φησὶ γοῦν εὐθύς, ὡς τοιαῦτα ὁ Θόας εἶπεν. ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. οἷον δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἀνέστη κῆρας ἀλύξας Ἕκτωρ. ἦ θην μιν, ἤγουν ὄντως δή, αὐτὸν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου, χερσὶν ὑπ' Αἴαντος θανέειν Τελαμωνιάδαο, ἀλλὰ θεὸς ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν Ἕκτορα, ὃς πολλῶν Δαναῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι οἴομαι. οὐ γὰρ ἄτερ γε θεοῦ πρόμος ἵσταται, ὧδε μενοινῶν, καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα τὸ, ὢ πόποι, οὐκ ἐπὶ θρήνῳ ὅδε νῦν ῥηθέν. ὅλως γὰρ, ἐπὶ κοινοτέροις ποσὶν ἐπιφωνεῖται, εἴτε θρῆνος τὰ τοιαῦτα, εἴτε ἔκπληξις ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἕτερα πάθη ψυχῆς τοῦ λέγοντος. ἔχει γὰρ τινὰς ἐπιφωνήσεις ὁ ποιητὴς ἀναλόγους τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. ἐν οἷς καὶ τὸ σχέτλιος, ἐπιλεγόμενον τοῖς ἐπί τι σφοδροῖς καὶ ἀνυποτάκτοις. καὶ τὸ νήπιος, ὅπερ ἀναφώνησίς ἐστιν, ὡς τὰ πολλὰ σημαντικὴ τῶν ἀσυνετούντων τοῦ δέοντος. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ὁ δὲ Θόας καὶ συμβουλεύει, τὴν πληθὺν μὲν, ποτὶ νῆας ἀπονέεσθαι. αὐτοὶ δέ φησιν ὅσοι ἄριστοι ἐνὶ στρατῷ εὐχόμεθ' εἶναι, στείομεν. εἴκεν πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, δούρατ' ἀνασχόμενοι. τὸν δ' οἴω καὶ μεμαῶτα θυμῷ δείσεσθαι Δαναῶν καταδῦναι ὅμιλον. καὶ Θόας μὲν οὕτως εἶπεν. οἱ δ' Ἀχαιοί, μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο. ἦν δὲ ὁ Θόας Ἀνδραίμονος καὶ Γόργης υἱὸς τῆς Οἰνέως. ὃν φασὶν ὁ Διομήδης ἀπέδειξεν Αἰτωλίας βασιλέα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, μάλα ἔλπετο θυμὸς, ἕως τοῦ, καὶ ἐσάωσε, παρῳδηθὲν, προσαρμόσει ἀπεγνωσμένῳ ἀρρώστῳ. κἀνταῦθα καὶ τὸ, ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα ἕως τοῦ, ἀλύξας. Τὸ δέ, οὐ γὰρ ἄτερ θεοῦ πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν, οἰκεῖον πρὸς τὸν θεόθεν ἐν κινδύνῳ μεγάλῳ βοηθούμενον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀνέστη κῆρας ἀλύξας, ταυτόν ἐστι τῷ ἀνεζωώθη καὶ ὡς ἀλλαχοῦ φησιν ἀμπνύνθη. καὶ ἔχει κἀνταῦθα δύναμιν ἡ ἀνὰ πρόθεσις, ὁποίαν καὶ ἐν τῷ ἀναφρονεῖν καὶ ἀναπνεῖν καὶ ἀνακρίνειν, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Τὸ δὲ ἐρρύσατο καὶ ἐσάωσεν, οὐκ ἂν εἶεν ἀλλήλων διάφορα. οὐ γὰρ ἐρύω δὲ καὶ νῦν θέμα τοῦ ἐρρύσατο, ἀλλὰ τὸ ῥύω καθὰ δηλοῖ ὁ τοῦ ρ ἐν τῇ ἀρχούσῃ διπλασιασμός. τὸ δὲ γούνατ' ἔλυσε, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐθανάτωσεν. ὅλον δὲ τὸ, πολλῶν Δαναῶν ὑπέλυσε γούνατα ὡς καὶ νῦν ἔσεσθαι οἴομαι, ἴσον ἐστὶ τῷ, ἠδ' ἔτι λύσει. ὅπερ ἔφη ἐν τῷ, πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα, ἠδ' ἔτι λύσει. ἐκεῖθεν γὰρ τοῦτο παρεποιήθη. Τὸ δὲ οἴομαι, οἴω κατωτέρω δισυλλάβως φησί. διφορεῖται οὖν καὶ ταῦτα. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ἀνασχόμενοι, ἐν ἄλλοις γὰρ, ἀνασχόντες εὕρηται. ὁμοίως καὶ τὸ δείσεσθαι, ἔστι γὰρ κοινότερον δείσειν. Τὸ δὲ εὐχόμεθα εἶναι ἄριστοι, αὔχημά ἐστιν ἡρωϊκὸν ἀνεμέσητον διὰ τὴν κατ' αὐτὸ ἀλήθειαν. Τοῦ δὲ στείομεν, πρωτότυπον τὸ στίομεν. χρῆσις δὲ τούτων, πολλαχοῦ. Τὸ δὲ εἴκεν ἐρύξομεν, ταυτόν ἐστι τῷ εἴπως. αὐτὸ δέ, ἀντὶ τοῦ ὅπως. λέγει οὖν, ὅπως κωλύσωμεν. Τὸ δὲ πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες, ἢ καθ' ὑπερβατὸν δηλοῖ τὸ πρῶτον ἀντιάσαντες ἤγουν προμαχίσαντες ἐρύξομεν. ἢ καὶ ἄλλως κατ' εὐθύ, πρῶτον ἐρύξομεν τὸν Ἕκτορα ὡς πρόμαχον, ὑπαντιάσαντες αὐτῷ. διὸ εὐθὺς ἐρεῖ ὡς ὑσμίνην ἤρτυνον οὐ μόνον Τρώεσσιν, ἀλλὰ καὶ Ἕκτορι ἐναντίον. Τὸ δὲ θυμῷ, δύναται καὶ

πρὸς τὸ μεμαότες κολληθῆναι, καὶ πρὸς τὸ δέξασθαι. ἀσφαλὲς γὰρ καὶ ἄμφω. Τὸ δὲ ἐπίθοντο, σημειωτικόν ἐστι τοῦ εἶκον. ἢ μᾶλλον διορθωτικόν.

Οἱ μὲν ἄρ' ἀμφ' Αἴαντε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα,
Τεῦκρον Μηριόνην τε Μέγην τ' ἀτάλαντον ἄρηϊ,
Ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. αὐτὰρ ὀπίσσω
Ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἀπονέοντο.
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ
Μακρὰ βιβάς. πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ φοῖβος ἀπόλλων,
Εἱμένος ὤμοιιν νεφέλην. ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν,
Δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέ', ἣν ἄρα χαλκεὺς
Ἥφαιστος διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν.
Τὴν ἄρ' ὅγ' ἐν χείρεσσιν ἔχων, ἡγήσατο λαῶν.
Ἀργεῖοι δ' ὑπέμειναν ἀολλέες. ὦρτο δ' ἀϋτὴ
Ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν. ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ
Θρῷσκον. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυντ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν,
Πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν
Ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι.
Ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα φοῖβος ἀπόλλων,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κατένωπα ἰδὼν δαναῶν ταχυπώλων
Σεῖσ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν
Ἐν στήθεσσιν ἔθελξε. λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ὅτι παρῳδηθήσεταί ποτε εἰς οὐ τάξιν στρατιωτικὴν τό, οἱ μὲν ἀμφ' αἴαντα καὶ τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα, ὑσμίνην ἤρτυνον ἀριστῆας καλέσαντες, ἕκτορι καὶ τρώεσσιν ἐναντίον. αὐτὰρ ὀπίσσω ἡ πληθὺς ποτὶ νῆας ἀχαιῶν ἀπονέοντο. τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ μακρὰ βιβὰς ἢ βιβῶν. πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ ὁ δεῖνα. ἢ τὸ θεῖον. ὁ δὲ μῦθος, λέγει ὅτι πρόσθε τοῦ ἕκτορος κίε φοῖβος ἀπόλλων εἱμένος ὤμοισι νεφέλην, καὶ ἑξῆς.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ μέγης τοῦ, τεῦκρον μηριόνην τε μέγην τε. ἀριστάρχος μὲν βαρύνει τὸ μέγην. ὧ καὶ πείθεται ἡ παράδοσις. οἱ δὲ περὶ πτολεμαῖον τὸν ἀσκαλωνίτην, περισπῶσιν ὡς ἑρμῆν. φασὶ γὰρ ὡς τὰ εἰς ης βαρύτονα δισύλλαβα ἀπὸ βραχέος ἀρχόμενα, περιττοσυλλάβως κλίνονται, λέβητος, λάχητος. οὕτω γοῦν καὶ μέγητος ἐδει κλίνεσθαι, καὶ μέγα τι εἶναι τὴν αἰτίαν. ἐπεὶ δὲ μὴ οὕτως ἀλλ' ἰσοσυλλάβως ἔχει, παραλόγως κινεῖσθαι τὰ τοιαῦτα ἰαμβικά, ὡς θαλῆς θαλῆ, φαλῆς φαλῆ. ἕτεροι δὲ διφορεῖσθαι φασὶ, μέγης καὶ μεγῆς, ὡς θάλης καὶ θαλῆς. καὶ οὗτοι μὲν οὕτως. οἱ δὲ περὶ ἀρίσταρχον φασίν, ὡς πολλὰ τοιαῦτα διχῶς κλιθέντα, οὐ μετέβαλον τὸν τόνον. τὸ γοῦν μύκης. ὅμηρος μὲν μύκητος κλινεῖ, σοφοκλῆς δὲ ἰσοσυλλάβως. ἔστι δὲ καὶ μύκης μύκητος καὶ μύκου, ὁ πῖλος αὖ καὶ εἴη αὐτὸς ὑπὸ τοῦ λύχνου, ὃς καὶ μύξα λέγεται, εἴτε ὁ τῆς σπάθης. ἀφ' οὗ καὶ ἡ μυκήνη, ὡς περσεὺς λέγεται, ἐκλήθη κατά τινας. εἴτε ὁ ἐκ γῆς ὁ καὶ ἀμανίτης. οὗ τῆς μὲν ἰσοσυλλαβίας χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ ἀρίστῳ, εἰπόντι. μύκησι δ' ὀρίγανον τὸ λάϊνον δάπεδον. τοῦ γὰρ μύκησι, μύκης μύκου ἡ κλίσις, ὡς μύης μύου. τῆς δὲ περιττοσυλλάβου κλίσεως, παρὰ τοῖς πλείοσιν, ὡς καὶ παρὰ τῷ ἱστοροῦντι ὅτι μυκήτων οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἴχνος τῆς σπερματικῆς γενέσεως οὐδὲ σπερματώσεως, ὥσπερ οὐδὲ ἄλλων τινῶν. ἔστι γὰρ κατὰ τὸν μύκητα, καὶ τὸ ὕδνον, ὃ καὶ γεράνειον κατά τινας. καὶ ἡ ἕλιξ, καὶ ἡ πέζις δέ, ἣν ἔνιοι βλήχρον καλοῦσιν, ὡς καὶ ἀρριανὸς δηλοῖ ἐν βιθυνιακοῖς. ἔτι χρῆσις μυκήτων καὶ παρὰ Νικάνδρῳ ἐν τῷ, καί τε μύκητας ἀμανίτας τότ' ἐφεύσαις ἢ ἀφεύσαις, ἀντὶ τοῦ φώξαις. φλογίσαις, ὀπτήσαις. περὶ ὧν φασί τις, καὶ ὅτι φύονται οἱ μύκητες γηγενεῖς. καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι. ὡς δὲ καὶ διγενής ἐστιν ὁ μύκης, παρασημειοῦνται καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ ὑσμίνην ἤρτυνον, ταυτόν ἐστι τῷ, ἀραρότως ἐμάχοντο. Τὸ δὲ ἡ πληθὺς ποτὶ νῆας ἀπονέοντο ἀττικῶς ῥηθέν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὡς φάσαν ἡ πληθύς. Τὸ δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, κεῖται καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ μακρὰ βιβάς, δέικνυσιν οὐκ ἀπᾴδουσαν, οὐδὲ ἐνταῦθα ἕκτορι τὴν τοῦ στατοῦ ἵππου παραβολήν. Τὸ δὲ ἐνδεδύσθαι ὤμοις νεφέλην τὸν ἀπόλλωνα προθέοντα τοῦ ἕκτορος, ὡς διὰ τὸ μὴ ὁρᾶσθαι, ἀστείως ἔχει. ὡς καὶ τοῦ ἡλίου ἔστιν ὅτε πάσχοντος, εἰς ὃν ὁ ἀπόλλων μεταλαμβάνεται. Σημειωτέον δὲ ὅτι δοκεῖ ἡ νεφέλη αὕτη τοῦ ἀπόλλωνος, τὴν φυσικῶς ἀλληγορουμένην αἰγίδα ὑπαινίττεσθαι, ἣν βουλῇ Διὸς πρὸ βραχέως ὁ ἀπόλλων ἔλαβε. διὸ ἐπάγει εὐθὺς ἐνταῦθα τό, ἔχε δ' αἰγίδα θούριν, ἣν ἀσπίδα τινὲς γράφουσι δεινήν, ἀμφιδάσειαν, ἀριπρεπέα. ἣν ἄρα χαλκεὺς ἥφαιστος, ὡς ἐξ ὕλης οὔσαν τιμίας, διὶ δῶκε φορήμεναι ἐς φόβον ἀνδρῶν, εἰς ἐκφόβησιν ἄρα ἡ τοιαύτη χάρις. ταυτὸν δ' εἰπεῖν αἰγὶς φορεῖται καὶ εἰς

ἔκπληξιν. ὅτι δὲ ἀδιάφορον τὴν κατὰ τάπας ἀσπίδα ταύτην καὶ αἰγίδα εἰπεῖν, δηλοῖ ὅμηρος καὶ ὑποκαταβὰς ἐν τῷ, αἰγίδα χερσὶν ἔχεν ἀπόλλων. στοχάζονται δέ τινες, ὧν ἐστι καὶ Σιδώνιος, δύο αἰγίδας εἶναι. τὴν μὲν διός, τὴν δὲ ἀθηνᾶς. καὶ οὐ χρᾶσθαι τὴν ἀθηνᾶν τῇ τοῦ διός. καὶ εἰς κατασκευὴν τούτου, ἄλλα τέ τινα λέγουσι, καὶ ὅτι οὐκ ἂν τὰ ἄλλα ὅπλα ἴδια ἔχουσα, τὴν ὡς ἀσπίδα αἰγίδα οὐκ εἶχε. καὶ ὅτι ὁ ἄρης μεμφόμενός που διὰ αὐτὴν τῷ διΐ, εἶπεν ἂν ὡς καὶ τοῖς σοῖς ὅπλοις ὁπλίζεις αὐτὴν καθ' ἡμῶν, οὐκ ἔσχε δὲ τοιοῦτόν τι εἰπεῖν. δεινὴ δὲ ἡ τοιαύτη αἰγίς, διὰ τὸ φύσει ἐκ φοβερῶν σύγκειται. ἀμφιδάσεια δὲ μυθικῶς μὲν ὡς ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν δασεῖα οἷά τις σαγοειδὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, διὸ καὶ θυσανόεσσα ἡ αὐτή. ἀλληγορικῶς δέ, διὰ τὴν ἐν τοῖς ἄνω τόποις πυκνότητα τῆς τῶν κατὰ δία ἤτοι τῶν ἀερίων αἰγίδων συστάσεως ὅτε τοῦτο γίνοιτο. ὁ δὲ τόνος, ὡς τὸ ἱπποδάσεια. χαλκοβάρεια. παροξύνεται γάρ φασιν ὡς παρασύνθετον. ἥφαιστος δὲ αὐτὴν τεύχει, κατὰ μὲν τὸν μῦθον ὡς χρυσῆν ἢ διὰ πυρὸς ἀρτιουμένην πρὸς ὁμοίωσιν δορᾶς μαλλωτῆς. ἀλληγορικῶς δέ, διὰ τὴν ἀνάγουσαν τὰς ἀναθυμιάσεις θερμότητα, ἐξ ὧν τὰ τοιαῦτα πάθη συνίσταται ὡς καὶ προδεδήλωται. διὸ καὶ θοῦρις ἡ αὐτὴ διὰ τὴν τῶν τοιούτων κίνησιν. ὅτι δὲ νεφελῶδές τι καὶ καταιγιδῶδες ἡ τοῦ διὸς αἰγίς, καὶ ἀλλαχοῦ μὲν φαίνεται. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ νῦν ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, αὐτὸ ὑπεσήμηνεν. Ὅτι σφοδρᾶς μάχης δηλωτικὸν τό, οἱ δ' ὑπέμειναν ἀολλέες. ὦρτο δ' ἀϋτὴ ὀξεῖ' ἀμφοτέρωθεν. ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῷσκον. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυντ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν, πολλὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ πάρος χρόα λευκὸν ἐπαυρεῖν, ἐν γαίῃ ἵσταντο, λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. τουτέστιν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, ἐπιθυμοῦντα σώματος κορεσθῆναι. ὡς ἐπὶ ἐμψύχων δὲ καὶ νῦν τῶν βελῶν, συνήθως κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἔφη ὥσπερ τὸ θρῷσκον ὀϊστοί, οὕτω καὶ τὸ χρόα ἐπαυρεῖν, καὶ τὸ ἐπιθυμεῖν κορεσθῆναι χροός. καὶ ἔστιν ἰσοδύναμα τὸ ἐπαυρεῖν χρόα, καὶ τὸ ἆσαι χροός. Τὸ δὲ μεσσηγὺ ἐν γαίῃ δοῦρα ἵστασθαι, τὸ ἐμπήγνυσθαι αὐτὰ τῇ γῇ δηλοῖ πρὶν ψαῦσαι σώματος, ἢ διὰ τὸ μὴ εὐστοχεῖσθαι οἷα εἰκός, ἢ διὰ τὸ πόρρωθεν ἀφιέμενα μὴ ἐξικνεῖσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ σχολιασταί, τὰ μεσσηγὺ ἐν γαίῃ ἱστάμενα δοῦρα, μεσοπαγῆ καλοῦσιν, ἤγουν εἰς ἥμισυ καὶ μέχρι μέσου ἐμπεπηγότα τῇ γῇ διὰ τὸ σφοδρὸν τῆς βολῆς. ὁποῖον μεσοπαγές που ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ τοῦ ἀχιλλέως δόρυ φανεῖται κατὰ τὰς ὄχθας τοῦ ξάνθου. ἡ δὲ ὀξεῖα ἀϋτή, διΐσταται τῆς βαρείας, ἣ μὴ κατ' ἐπίτασιν τέμνει τὸν ἀέρα. τὸ δὲ ὑπέμειναν ἀολλέες, ταυτόν ἐστι τῷ στερρῶς καὶ μονίμως ἀντέστησαν. Ὅτι ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχεν ἀτρέμα φοῖβος ἀπόλλων, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο κατὰ ἰσότητα μάχης τὴν πρὸ τούτων ἐν ἄλλοις φανεῖσαν, πῖπτε δὲ λαός. αὐτὰρ ἐπεὶ κατενῶπα ἰδὼν δαναῶν ταχυπώλων, σεῖσεν. ἐπὶ δ' αὐτὸς ἄϋσε μάλα μέγα, τοῖσι δὲ θυμὸν ἐν στήθεσσιν ἔθελξε. τουτέστιν ἐξέστησε. μετέτρεψεν ἐκ τοῦ εὖ ἐνεργεῖν. ὃ καὶ ἑρμηνεύων, φησί. λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. ἐπὶ κακῷ ἄρα καὶ ὧδε τὸ θέλγειν. καὶ ἔστι πάντως δι' δύναμίς τις ἐστὶν ἡ αἰγὶς κατὰ φιλόσοφον θεωρίαν, οἷα τῶν ἐναντίων ἐργαστική, κατὰ τὴν ῥητορικὴν καὶ τὴν διαλεκτικήν, καὶ τὴν στρατηγικὴν καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅτι σείσας ὁ ἀπόλλων οὐ μὴν βαλὼν ἢ τρώσας τῇ αἰγίδι, ἔβλαψε τοὺς ἀχαιούς. καὶ ἔοικεν ὁ τοιοῦτος σεισμός, πνευμόν τινα ποιεῖν ὁποῖα τὰ πανικὰ ἱστορεῖται δείματα. ἢ καὶ φοβεράν τινα κίνησιν ἀέρος καί τινα ἐντεῦθεν βοήν. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ἄϋσε μάλα μέγα. Τὸ δὲ ἀτρέμα, ἰδοὺ ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ κεῖται διὰ μέτρον. Τὸ δὲ κατενῶπα, ἀλεξίων καὶ οἱ πλείους παροξύνουσιν, οἷς καὶ δεῖν πείθεσθαί φασιν ἀπίων καὶ ἡρόδωρος. ἡ δὲ σύνθεσις τούτου, ἀπὸ τοῦ ἐνῶπα. ὡς μυρία μυριαντία οἷον. εἰ δὲ ταῦτα παροξύνονται διὰ τὴν ἁπλοῦν, ἀλλ' ἐκεῖνο παροξύνει ἡ σύνθεσις. ἀναδιδομένου τοῦ τόνου ὡς ἐν τῷ κατενῶπα, οὕτω καὶ ἐν τῷ κατένωπα. ἀρίσταρχος δὲ ἐνῶπα φησὶν ὡς κατὰ δῶμα. καὶ ἔστι βοηθεῖσθαι καὶ αὐτὸ κατὰ τοὺς παλαιούς, οὕτως. ἔστιν ἐνωπὴ ἡ πρόσοψις, ὡς τό, κακὸν ῥέξουσαν ἐνωπῇ. οὗ αἰτιατική, ἐνωπήν. καὶ ὥσπερ ἰωκὴν ἰῶκα, οὕτω μεταπλασμῷ, ἐνωπὴν ἐνῶπα. ὁ δὲ ἀπόλλων καὶ ταχυπώλων, ἔχει τι κάλλος καὶ διὰ τὴν ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων παρίσωσιν.

Οἱ δ' ὥς τ' ἠὲ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν
Θῆρε δύω κλονέουσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος,
Ὣς ἐφόβηθεν ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες. ἐν γὰρ Ἀπόλλων
Ἧκε φόβον, Τρωσὶ δὲ καὶ ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης.
Ἕκτωρ μὲν, Στιχίον τε, καὶ ἀρκεσίλαον ἔπεφνε,
Τὸν μὲν, βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.
Τὸν δὲ, μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸν ἑταῖρον.
Αἰνείας δὲ, μέδοντα καὶ ἴασον ἐξενάριξεν.

Ὅτι τὸν ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τοῦ ἕκτορος ἐν τοῖς ἀχαιοῖς φόβον παραβολικῶς εἰκονίζων, φησὶν ὅτι ὥστε ἢ βοῶν ἀγέλην, ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν θῆρε δύω κλονέουσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ ἐλθόντ' ἐξαπίνης, σημάντορος οὐ παρεόντος, ἤγουν τοῦ σημαίνοντος ὅ ἐστιν ἐπιστατοῦντος τοῖς θρέμμασιν, ὡς ἐφόβηθεν ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες. λέγει δὲ καὶ ἐνταῦθα νυκτὸς ἀμολ-

γόν, ὅπου ὁ μογεῦων πλεονασμῷ τοῦ λ΄. ἢ καθ' ὃν ὁ μολ μὲν, ἐπενθέσει τοῦ γ΄. ἢ δὴ τοῦ ἀμέλγειν κατορῶν. δῆλος δ' αὐτὸς, ἢ ἰῶν, ἢ ἰασίειλος. καὶ ἄλλως δὲ, ἀμολγὸς νυκτὸς, τὸ σκοτεινόν. καὶ ἔστι λαβεῖν σημασίας τοιαύτης, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ ἐν ἔργοις, μάζα τ' ἀμολγαίη, ὅπερ ἐστὶ ποιμενικὴ καὶ ἀκμαία κατὰ τὸν Ἀθήναιον. ὃς εἰς μάζας ἀναγραφόμενος τὴν μελιτοῦτταν τὴν οἰνοῦτταν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κρίνον. οὕτω δὲ ὁμωνυμίας πλατείας ἄλλων, λέγει ὅτι ἐστὶ σχῆμά τι χορικῆς ὀρχήσεως, ἐλέγετο κρίνον. περὶ δὲ τοῦ διασυλλάβου μολγοῦ, ζητεῖ εἰς τὸν κωμικόν. Ἀχαιοὶ δὲ κατὰ τοὺς γλωσσογράφους, ἀμολγὸν τὴν ἀκμὴν φασίν. ὡς εἶεν νυκτὸς ἀμολγὸν, τὴν ἀκμὴν ἤτοι τὸ μέσον, κατὰ τὸ, θέρεος τὴν ἀκμήν.

Ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο
Ἔσκε Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός. αὐτὰρ ἔναιεν
Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἄπο πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Γνωτὸν μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ἣν ἔχ' Οἰλεύς.
Ἴασος αὖτ', ἀρχὸς μὲν Ἀθηναίων ἐτέτυκτο.
Υἱὸς δὲ Σφήλοιο καλέσκετο Βουκολίδαο.
Μηκιστῆ δ' ἕλε Πουλυδάμας. ἐχίον δὲ πολίτης
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. Κλόνιον δ' ἕλε δῖος Ἀγήνωρ.
Δηΐοχον δὲ Πάρις βάλε νείατον ὦμον ὄπισθε,
Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν.
Ὄφρ' οἱ ἐνάριζον ἀπ' ἔντεα, τόφρα δ' ἀχαιοὶ
Τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ,
Ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ.
Ἕκτωρ δὲ τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα.
Ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε, νεῶν ἑτέρωθι νοήσω,
Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, οὐδέ νυ τόν γε
Γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα.
Ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο.

ὁ μέν τοι παρὰ Θεοκρίτῳ ἀμολγεὺς, ποιμενικὸν ἀγγεῖόν ἐστιν ἐν ᾧ ἀμέλγουσιν. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἀποδίδωσί τι ποιητὴς οὐκέτι τρώων ἀλλ' ἀχαιῶν. καὶ σχήματα φράσεων διάφορα καὶ ῥήματα ποικίλα. ἐπιφέρει ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἐξενάριξε. βάλεν. ἕλεν. ὃ καὶ πλεονάζει τρὶς λεχθέν. κεῖνται δ' ἐν τούτοις, καὶ τρία κύρια τριβράχεα παροξύτονα. Στιχίος, Κλονίος, ἐχίος. ὁ καὶ πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ πεσὼν, ἤγουν ἐν προμάχοις, κατὰ τὸν βληθέντα κατωτέρω ἐν προμάχοισι. τῶν δὲ πεπτωκότων, οἱ μὲν, πρὸς μόνην κλῆσιν μνημονεύονται· οἱ δὲ, καὶ μετά τινος ἐπισημασίας. καὶ ταύτης, ἢ ἐν στίχῳ περικεκλεισμένης, ἢ πλείοσιν. ἑνὶ μὲν, ἐπὶ τῶν πεσόντων ὑπὸ τοῦ ἕκτορος. στιχίου δηλαδὴ, ὃς βοιωτῶν ἡγήτωρ ἦν χαλκοχιτώνων. καὶ ἀρκεσιλάου, ὃς Μενεσθῆος μεγαθύμου πιστὸς ἦν ἑταῖρος. πλείοσι δὲ, ἐφ' ὧν ὁ αἰνείας ἀνεῖλεν, ἤγουν ἐπὶ μέδοντος καὶ ἰάσου. ὧν μέδων μὲν, νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο ἔσκεν, αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν ἐν φυλάκῃ τῇ θετταλικῇ γαίης ἄπο πατρίδος. ἄνδρα κατακτὰς γνωτὸν μητρυιῆς ἐριώπιδος, ἣν εἶχ' Οἰλεύς. ἴασος αὖτ' ἀρχὸς μὲν ἀθηναίων ἐτέτυκτο, υἱὸς δὲ σφήλοιο καλέσκετο βουκολίδαο. ἐν τούτοις δὲ τὸ μὲν ἄνδρα κατακτὰς, οὐκ ἂν ἀνδροφόνον λέγοι τὸν μέδοντα. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, λοιποῦ κλῆσις. τὸ δὲ ἄνδρα κατακτεῖναι, τὸν ἄλλως φονέα δηλοῖ. ἡ δὲ ἐριῶπις, εἰς τὴν μὲν ἐκ τοῦ βοῶπις, ἐστὶ δ' ἐνταῦθα κύριον ὄνομα. τὸ δὲ ἣν εἶχεν Οἰλεύς, οὐ περιττὸν ἐκ περιουσίας κεῖται, ἀλλὰ πρὸς δήλωσιν ἐναργῆ τοῦ, τίνος ἦν μητρυιὰ ἡ ἐριῶπις. ὅτι δηλαδὴ τοῦ Οἰλεΐδου μέδοντος. τὸ δὲ ἐτέτυκτο, τευκτὸν ἤτοι χειροτονηθὲν, καὶ ὡς εἰπεῖν ποιητὸν, ἀθηναίων βασιλέα βούλεται φάναι τὸν ἴασον. ὅτι δὲ ὥσπερ τιμὴν κύριον ὄνομα, οὕτω καὶ βουκόλος ἐκ προσηγορικοῦ, δηλοῖ ὁ βουκολίδης σφῆλος. ἔτι τῶν ὡς εἴρηται πεπτωκότων, οἱ μὲν, ὁμοιοπτώτως φράζονται. δι' ἕκτωρ μὲν, τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα ἔπεφνε. τὸν μὲν, βοιωτῶν ἡγήτορα. τὸν δὲ, Μενεσθῆος ἑταῖρον. οἱ δὲ, ἀνομοιοπτώτως προφέρονται. δι' αἰνείας δὲ, τὸν δεῖνα καὶ δεῖνα ἐξενάριξεν. ἤτοι ὁ μὲν, νόθος υἱὸς Οἰλῆος, καὶ ἑξῆς. ὁ δὲ, ἀρχὸς ἀθηναίων. υἱὸς δὲ, σφήλου. σημειοῦ δέ τις ἐνταῦθα καὶ ὑπὸ τοῦ πάριδος δηΐοχον βληθέντα νείατον ὦμον ὄπισθεν, φεύγων ἐν προμάχοισι· καὶ φασὶ μόνον τοῦτον ἑλλήνων, ὄπισθε βεβλῆσθαι. καὶ ἴσως, ἐνταῦθα τοῦτο. ἄλλως γὰρ, καὶ ὠτεύς πως ὑφ' ἕκτορος οὕτως ἀναιρεῖται. ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὅμηρος ἀορίστως τὸ, ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης, ὅπερ ἐπὶ τροπῆς πολέμου λέγοιτ' ἄν, ἐπήγαγεν εὐθὺς καὶ τὰ ὡρισμένα. ἤγουν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. καὶ ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα. ἔστι δὲ κεδασθῆναι τὸ διαλυθῆναι. φυσικῶς μὲν ἐκ τοῦ κ' ἔχον τὴν ἀρχὴν, ἐκ τοῦ κεάζω γὰρ τὸ κλῶ γίνεται. ἀφ' οὗ καὶ ἡ κέδρος, καὶ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ξύλα κεάζειν. κατὰ χρείαν δέ τινα μέτρου, καὶ μετὰ τοῦ σ' προφερόμενον. κεκοίνωται γοῦν μάλιστα τὸ σκεδάζειν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ὑπὸ τοῦ αἰνείου ὡς ἐῤῥέθη πεπτῶσι δυοῖ, πρῶτον ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς τὰ περὶ τοῦ πρώτου, ἤγουν τοῦ μέδοντος. εἶτα εἶπε τὰ κατὰ τὸν δεύτερον ἴασον, πρὸς τὸ πρῶτον κατὰ φύσιν ἀπαντήσας, ὁποῖά τινα καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς ῥαψῳ-

δίας ταύτης ἐσημειώθη. ὅτι δὲ ὁ Οἰλεὺς, δίχα τοῦ ἐν ἀρχῇ ο΄ προφέρουσί τινες, ἤδη δεδήλωται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι στησίχορος καὶ ἡσίοδος τὴν τοιαύτην οἴδασι προφοράν. οἷς ἀκολουθῶν καὶ ζηνόδοτος, βιάζεται πανταχοῦ τὴν ὁμηρικὴν γραφήν. διὸ καὶ ἐν τῷ, οὐδ᾽ ἄρ ὀϊλιάδη μεγαλήτορι λοκροὶ ἕποντο, καὶ τοῖς τοιούτοις, κακουργεῖ μεταγράφων. καὶ δίχα τοῦ ο΄ ἐκφέρει τὰ κατὰ τὸν Οἰλέα. ὁ δὲ σφῆλος βαρύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς λος δισύλλαβα κύρια τῷ η΄ παραληγόμενα βαρύνονται. τῆλος, μῆλος, βῆλος, σφῆλος, ἐπιθετικὰ δὲ, ποτὲ μὲν ὀξύνονται. δι᾽ ὧν πηλὸς, χηλὸς, κηλὸς, βηλὸς οἶνου. ποτὲ δὲ καὶ βαρύνονται. δῆλος, ζῆλος, ἐν οἷς καὶ ἧλος. κεῖται δ᾽ ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ αἰτιατικὴ τοῦ, μηκιστεὺς μηκιστῆος ἀποκεκομμένη. φησὶ γάρ, μηκιστῆ δ᾽ ἕλε πουλυδάμας. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἀγγελίην ἔπι τυδῆ στεῖλαν ἀχαιοί. Ὅτι τὴν ἑλληνικὴν ἧτταν οὕτω γοργῶς φράζει. τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ, ἔνθα καὶ ἔνθα φέβοντο. δύοντο δὲ τεῖχος ἀνάγκῃ. κυρίως δ᾽ ἐπὶ ὀρνέων τὸ ἐμπλῆξαι ὅτε δικτύοις, ἢ παγίσιν ἐγκρατεῖς. Ὅτι ὅπερ ἀλλαχοῦ νέστωρ εἶπεν ἄνδρας κτείνωμεν, ἔπειτα δὲ καὶ ταῦτα ἕκηλοι νεκροὺς ἂν πεδίον συλήσετε, συντομώτατα ἐνταῦθα ἕκτωρ λέγει, κελεύων νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ᾽ ἔναρα βροτόεντα. οἷς ἐπιπολλὴν ἀπειλὴν στρατηγικῶς καθάπερ καὶ πρὸ τούτου ἄλλοι τοῖς λειποτάκταις ἠπείλησαν, ἐπάγει. ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω, αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι. οὐκ ἐνδεὲς δηλαδὴ οὐδὲ βραχύ τι ἐπιζημιοῦται. οὐδέ νυ τόν γε γνωτοί τε γνωταί τε, πυρὸς λελάχωσι θανόντα. ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο. καὶ ἔστι τὸ, πυρὸς λελάχωσιν, αἴτιον τοῦ λάχος δώσωσιν. ὡς ἂν δὲ ἀνθ᾽ ἑνὸς εἰπεῖν, καταξιώσωσι πυρός. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν αὐτόν τινα λαχεῖν, αἰτιατικῇ συντάσσεται. ἔλαχεν οὐρανόν. ἔλαχε ζόφον. τὸ δὲ ἄλλῳ δοῦναι λάχος, γενικῇ. ὁποῖον καὶ τὸ, πυρὸς λελαχεῖν. ἐν δὲ τῷ ἀπάνευθε, ἀναγκαίως θετέον ὑποδιαστολὴν, ἵνα δηλοῖ, ἀπάνευθε τῶν νεῶν, καὶ μὴ συνεμπίπτῃ τῷ ἀπάνευθεν ἐὰν, ἤγουν ὑπάρχων ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ γνωτοὶ καὶ γνωταὶ, οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἔλλειψιν ἔχουσι τοῦ σ΄ ἐκ τοῦ γνωστοὶ καὶ γνωσταὶ, ἀλλὰ δύνανται εἶναι καὶ ἀπὸ γ΄ συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὁμοίως τῷ ἑδνωταὶ καὶ τοῖς τοιούτοις. ἴσως δὲ καὶ ὥσπερ ἀπὸ τοῦ γεννῶ γεννήσω συγκέκοπται ὁ κασίγνητος, οὕτως ἐκεῖθεν καὶ ὁ γνητὸς καὶ ἡ γνητή. ἐξ ὧν τροπῇ τοῦ η΄ εἰς ω΄ μέγα, οἱ γνωτοὶ καὶ αἱ γνωταί. τὸ δὲ πρὸ ἄστεος ἡμετέροιο, ἐξ οὗ σύνθετον τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον προάστειον, ἐντρέπει τὸν λειποτάκτην εἰ μὴ ἐν τῷ ναυστάθμῳ παρὰ τοῖς ἀγνοοῦσι πεσεῖται, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῆς πατρίδος κυνῶν μέλπηθρα γένηται. πάλαι δὲ τοῖς λειποτάκταις ἐπιτίμια ταῦτ᾽ ἔκειτο. καὶ δικαίως. οἱ τὴν τάξιν λείψαντες, οὐ μόνον ἑαυτοὺς προὔδωκαν εὐκατεργάστους τοῖς πολεμίοις, ἀλλὰ καὶ τὸ λοιπόν τό γε εἰς αὐτοὺς ἧκον, ἔβλαψαν στράτευμα. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν ἄλλοις μὲν, ὁ ποιητὴς τὴν κατὰ τῶν λειποτακτούντων ἀπειλὴν, συντομώτατά πως ἔφρασεν, εἰπών. ὄφρα πρόσθ᾽ ἄλλων θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ. ἑτέρωθι δὲ, σαφέστερον, ἐν τῷ, οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας ἠδ᾽ οἰωνούς. ἐνταῦθα δὲ, πλατύτερον ἔγραψεν, οἷα πολυειδῶς παραφράζειν εἰδώς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ πάνυ ἀγχίνους νῦν ὁ ἕκτωρ ἐν τῇ κατ᾽ αὐτὸν παραινέσει φαίνεται, οὐ γὰρ ἁπλῶς ἐλάλησε πρὶν ἢ φορτικόν τι κατιδεῖν. ἀλλ᾽ ἐπεὶ ἐν ὅσῳ οἱ ὡς εἴρηται πεσόντες ἀχαιοὶ ἐσκυλεύοντο, τόφρα δ᾽ ἀχαιοὶ τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐμπλήξαντες ἔσω τείχους ἐγένοντο, τηνικαῦτα ἐπιμηθεύεται.

Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους,
Κεκλόμενος τρώεσσι κατὰ στίχας. οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ
Πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους
Ἠχῇ θεσπεσίῃ. προπάροιθε δὲ φοῖβος Ἀπόλλων,
Ῥεῖ᾽ ὄχθας καπέτοιο βαθείης ποσὶν ἐρείπων,
Ἐς μέσσον κατέβαλλε. γεφύρωσεν δὲ κέλευθον
Μακρὴν ἠδ᾽ εὐρεῖαν ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ
Γίνεται, ὁππότ᾽ ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος, ἧσι.
Τῇ ῥ᾽ οἵγε προχέοντο φαλαγγηδόν. πρὸ δ᾽ Ἀπόλλων,
Αἰγίδ᾽ ἔχων ἐρίτιμον. ἔρειπε δὲ τεῖχος ἀχαιῶν
Ῥεῖα μάλ᾽. ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης,
Ὅς τ᾽ ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν,
Ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων,
Ὣς ῥα σὺ ἤϊε φοῖβε πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν
Σύγχεας ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας.

Ὅτι τὸ, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, ἀντὶ τοῦ ἀνατείνας ἕως ὤμων τὴν μάστιγα. ὤμων δὲ, ἢ τῶν ἑαυτοῦ, ἢ τῶν ἵππων. Ὅτι πολεμικὴν εὔτακτον ὁρμὴν φράζει τὸ, ἤλασεν ἵππους, κεκλόμενος ἤγουν ἐγκελευόμενος τοῖς δεῖνα ἐπὶ στίχας. οἱ δὲ, σὺν αὐτῷ πάντες ὁμοκλήσαντες, ἔχον ἤγουν ἤλαυνον ἐρυσάρματας ἵππους ἠχῇ θεσπεσίῃ. εὐθεῖα δὲ πληθυντικὴ τοῦ, ἐρυσάρματος, οἱ ἐρυσάρματες. ὅπερ ὅτι μεταπέπλασται ἀπὸ τοῦ ἐρυσάρμασι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. Ὅτι ἀπόλλων αἰγίδα ἔχων ἐρίτιμον ἣν ἀριπρεπέα φθάσας εἶπεν ὅμηρος ὡς καὶ χρυσῆν καὶ βασιλικὴν, ῥεῖα ὀχῆας

κα πέτοιο βαθείης ποσσὶν ἐρεί πων, ἐς μέσσον κατέβαλλε. γεφύρωσεν δὲ κέλευθον μακρὴν ἠδ' εὐρεῖαν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται,

Ως οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν ἐρητύοντο μένοντες,
Αλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ πᾶσι θεοῖσι
Χεῖρας ἀνίσχοντες, μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος.

οὐκ ἐν πολέμῳ ἀλλ' ἐν γυμνασίῳ ἀδείᾳ. ὁππότ' ἀνὴρ φησὶ σθένεος πειρώμενος, ἧκε, τουτέστι πέμψῃ. ὅθεν καὶ ἠ λίμων ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἥματα τὰ ἀκοντίσματα. Τῇ ῥ' οἵγε τουτέστιν ἐνταῦθα διὰ τοῦ τοιούτου γεφυρώματος, οἱ τρῶες προχέοντο φαλαγγηδὸν, ἵππους πάντως ὡς μετ' ὀλίγα φανήσεται. πρὸ δ' ἀπόλλων, ἤγουν πρὸ δὲ τῶν ἄλλων, ἀπόλλων ἐκέχυτο δηλαδὴ, αἰγίδ' ἔχων ὡς ἐρρέθη ἐρίτιμον. ἔρειπε δὲ τεῖχος, οὐχ' ἁπλῶς δίχα πόνου ἀλλὰ καὶ λίαν ἀπονητί. φησὶ γάρ. ἔρειπε δὲ τεῖχος ἀχαιῶν, ῥεῖα μάλα. ὃ παραβολικῶς ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς ἄγχι θαλάσσης, ἔνθα δηλαδὴ ἐστὶ ψάμμος δαψιλής. εἶτα ἐπεξεργαζόμενος τὴν σύντομον ταύτην παραβολὴν, ἐπάγει διὰ τὸ σαφέστερον, ὅς τε τουτέστιν ὁ παῖς. ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν, ἂψ αὖτις συνέχευε ποσὶν καὶ χερσὶν ἀθύρων. εἶτα ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς, ἀποστροφῆς σχήματι χρησάμενος πάνυ παθῶς ἢ καὶ ἄλλως ἐν θαύματι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ πράγματος, φησίν. ὥς ῥα σὺ ἤϊε φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν σύγχεας ἀργείων, αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας. καὶ ὅρα καιρίαν λέξιν τὸ συνέχεας. διὸ καὶ ἐπιμένας, δὶς ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴν ὡς καὶ τὴν τοῦ ἀθύρειν κίνησιν. καὶ σημείωσαι τὴν παραβολὴν ταύτην τῆς ἄμμου ἀμίμητον οὖσαν, οὐκ αὖ γε εὑρίσκεις καιριωτέραν εἰς ἔμφασιν τῆς ἐν ἀκαρεῖ γενομένης καταῤῥίψεως τοῦ τείχους καὶ συγχύσεως. εἰδέ τις ἐρεῖ, ἐξεῖναι καὶ ἀπὸ χοὸς ποιῆσαι παραβολὴν ὁμοίαν, ἀκούσει αὖ ὁ τοιοῦτος, ὅτι οὐκ αὐτὸς εἰς τὸ παρὸν οὕτως ἠπόρησεν, ἀλλ' ὁ ὅμηρος τὴν ἀρχὴν τοῦ οὕτως ἀπορῆσαι εἴληφε διὰ τὸ συγχέειν ὡς ὁ χοῦς πράγματι. ἀπὸ γε τοῦ χέω χόος καὶ χοῦς. καὶ ὅτι δὲ κρείττων πάλιν ἡ τῆς ἄμμου παραβολὴ, τάχα δῆλα καὶ ὡς ἐκ τῶν παρὰ πόδας ληφθεῖσα. καὶ γε τὸ χαλασθὲν τεῖχος ὡς παραιγιαλὸν, ἐγγὺς ψάμμος ἐστί, διὸ αὐτόθεν ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἴληπται ἡ παραβολή. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως καθ' ὅμηρον οἶδε καταῤῥίπτειν καὶ συγχέειν τεῖχος ὁ μυθικὸς ἀπόλλων ἐν βραχυτάτῃ χρόνου ῥοπῇ. ὥστε, ἀπόλλων καὶ ποσειδῶν οἱ ἐν ὕστερον τὸ ἑλληνικὸν ὕστερον ἀφανίσοντες τεῖχος, οἱ ἀλληγορούμενοι εἰσὶν ὡς ἐρρέθη, οὐ μὴν οἱ τοῦ μύθου. αὐτοί τε, ὑπόκεινται μεγάλα δυνάσθαι. Ὄχθας δὲ, οὐ μόνον ποταμοὶ ἔχουσιν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τάφρος. αἳ δὲ, εἰσὶ χείλη καὶ ἀνασκαφαὶ κοίλης τάφρου. διὸ οὐδὲ τάφρον ἐνταῦθα εἶπεν ἀλλὰ κάπετον, ἵνα ἐμφήνῃ τὰς ἐκ τοῦ σκάπτειν ὄχθας ταύτας. ἀπὸ τοῦ σκάπτειν δὲ ἡ κάπετος γλώσσης ἀργείων οὖσα κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς ἡ χρῆσις καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ, κοίλην εἰπόντι κάπετον. Τὸ δὲ ποσσὶν ἐρείπων, περιληπτικόν ἐστι τῆς εἰρημένης παραβολῆς, ἐν ᾗ ὁ παῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀθύρει τὰ συνήθη. καιρία δὲ λέξις πανταχοῦ τὸ ἐρείπειν ὅ ἐστι καταβάλλειν, διὸ καὶ αὐτὸ δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται. Τὸ δὲ ἐς μέσον κατέβαλλε, τὴν ἐπαγομένην γεφύρωσιν συνιστᾷ, ἣν ἀποτελεῖ ὁ καταβληθεὶς μέσον τῆς τάφρου χοῦς. Τὸ δὲ ἐγεφύρωσεν, ἀστείως εἴρηται πρός τινα παραβολικὴν ὁμοιότητα γεφύρας. αἱ γὰρ ἐκ τοῦ ὀρύγματος ἐπανιστάμεναι ὄχθαι τῷ χάσματι τῆς τάφρου, μέσον καταῤῥιφεῖσαι ὡς οὕτω κέλευθον λεανθῆναι εἰ καὶ μὴ πᾶσαν καθάπερ ἀπόλλων ὑπέσχετο, καὶ τὸ χάσμα πληρώσασαι εἰς εὖρος ὅσον δουρηνεκὲς, γεφύρας ἔργον ἐποίησαν. ὡς γὰρ ἐπὶ γεφύρας ἄβατα τὰ ἑκατέρωθεν ἐκ πλαγίων τοῦ ὕδατος, οὕτω κἀνταῦθα ἐπὶ τῆς ἀναπληρωθείσης τάφρου, τὰ ἑκατέρωθεν ἀδιάβατα μένουσι, τοσοῦτον διαφέροντα τῶν ἑκατέρωθεν τῆς γεφύρας τόπων, ὅσον ἐκεῖνα μὲν, ὕδατος γέμει. τὰ δὲ τῆς τάφρου, κενὸν διαχάσκουσι. Τὸ δὲ προχέοντο, δηλοῖ μὲν τὴν ῥύμην καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀκώλυτον τρωϊκὴν πρόοδον. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον, εἰ διὰ τῆς γεφύρας ταύτης προχέονταί τινες ἀλλὰ ἀπεναντίας ταῖς κυρίως γεφύραις ὧν ὑποκάτω προχεῖται τὸ τρέχον ὑγρόν. Τὸ δὲ φαλαγγηδὸν, ἔχει τὸ ἀσφαλὲς ἐκ τοῦ, μακρὰν καὶ εὐρεῖαν. διὰ γε τοιαύτης κελεύθου, φαλαγγηδὸν ἄν τινες ἔρχοιντο. ὅτι δὲ παίδων ἔργον αἱ περὶ ψάμμον οἰκοδομαὶ, ἡ πεῖρα διδάσκει. Τὸ δὲ ποιεῖν ἀθύρματα καὶ τὸ ἀθύρειν, καίριαι λέξεις ἐπὶ παίδων. ἔστι δὲ ἀθύρειν, τὸ ἄττα βαίνειν, ἐκτρέχοντα τοῦ καθήκοντος, ὡς οἷα παρὰ θύρας ὅ φασιν ἥκοντα. ἢ μὴ εἰδότα θύρας. ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα, ἐκθυρίζειν φασίν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ἴσω κιγκλίδων μένειν, καὶ θύρας ἐπεχοῦς εἰδέναι. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Τὸ δὲ νηπιέαις, ὡς ἐν μὲν πρὸς ἓν εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ νηπιότησιν. ἀφροσύναις. ἀσυνεσίαις. ἄλλως δὲ, κατ' ἔλλειψιν λέγεται. ἵνα ᾖ τὸ τέλειον, νηπιέαις φρεσί. τοῦ δὲ ἄθυρμα καὶ τοῦ ἀθύρειν οὐκ ἔχει καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. τὸ δὲ συγχέειν, ἐναντίον τῷ τάττειν καὶ ἁρμόττειν. ἡ μὲν οὖν οἰκοδομὴ, ἁρμονίας τάξιν ἔχει. ἡ δὲ ταύτης καταβολὴ, σύγχυσιν. τὸ δὲ ἤϊε, ἀρίσταρχος μὲν δασύνει, ἀπὸ τοῦ ἵημι ἵσω, διὰ τὴν ἔσιν τῶν βελῶν. Ηρωδιανὸς δὲ, καὶ οἱ πολλοὶ κρατοῦντα, ψιλοῦσιν ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ἰατρὸς γάρ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἰέναι ἤγουν ἔρχεσθαι, ὑπολείπων γάρ. καὶ μὴν, ἀριστάρχῳ μάχεται καὶ ὁ κανὼν ὁ τὸ ἢ πρὸ φωνήεντος ὂν, ψιλοῦσθαι ἀπαιτῶν. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ χαρακτήρ. ἀεὶ γὰρ τὸ ἢ πρὸ φωνήεντος ψιλοῦται. δι', ἠΰτε. ἠΰστε μέγας τε. ἠὼς ἢ ἡμέρα. καίτοι τῆς ἕω δασυνομένης. ἥλιος, καὶ ταῦτα τοῦ ἥλιος δασὺ πνεῦμα ἔχοντος. ὅτι δὲ ἀφαίρεσιν ἔπαθεν ὁ ἤϊος τοῦ ἰῶτα εἴη ἀπὸ τοῦ ἰῶ γίνεται εἴη ἀπὸ τοῦ ἵημι, κατὰ τὸ πλῆρες γὰρ τετρασυλλαβεῖ ὁ ἰήϊος.

καὶ

καὶ ὅτι Διονύσου ἐστὶν ἐπίθετον. καὶ ὅτι καὶ τὰ πάθη λοιμώδη ἐπιτίθεται ὅθεν καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἤτοι τρισυλλάβως, ἢ τετρασυλλάβως ἰήϊοι κάματοι λέγονται οἱ λοιμικοί. καὶ ὅτι δοκεῖ τὸ ἰήϊος καὶ ἀπὸ τοῦ ἰὴ γίνεσθαι, ὅπερ ἐστὶν ἐπιφώνημα λαλούμενον ἐν τόποις ὅπου ὁ θεὸς τιμᾶται, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἰὴ παιάν, ὅθεν καὶ τὸ ἱερὸν παρῆκται, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. Ὅτι τὸ ἀλλήλοισί τε κεκλόμενοι, καὶ θεῷ χεῖρας ἀνίσχοντες μεγάλ' εὐχετόωντο ἕκαστος, δυσπραγίας ἐσχατίας τε καὶ τῆς ἐν μάχῃ ἐπιτάσεως δηλοῖ καὶ σωτηρίας ἀπόγνωσιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἀνίσχοντες, ἤγουν ἄνω ἔχοντες. πολλαὶ δὲ λέξεις τοιαύτης ἐννοίας εἰσίν, ἐκ τοῦ ἀνέχειν καὶ ἀνίσχειν ὡρμημέναι. ἀνίσχει γοῦν ἥλιος δι' ἀναβολῆς. καὶ ὑπερανίσχει καὶ ὑπερανίσχει ὄρος, τῶν αὐτοῦ ταπεινοτέρων. καὶ ἄλλαις δὲ προθέσεσι τὰ τοιαῦτα ἐπὶ σημασίας ὁμοίας οἰκειοῦνται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ὑπερίσχειν καὶ ὑπερέχειν καὶ ἐξέχειν, καὶ τῶν ὁμοίων. Ὅτι δὲ τὸ χεῖρας ἀνίσχειν θεῷ, καὶ χεῖρας ὀρέγειν εἰς οὐρανὸν λέγεται περιφραστικῶς, μετ' ὀλίγα φανεῖται.

Νέστωρ αὖτε μάλιστα γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν,
Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα.
Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τίς τοι ἐν ἄργεϊ πέρ πολυπύρῳ,
Ἢ βοὸς, ἢ οἰὸς κατὰ πίονα μηρία καίων,
Εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
Τῶν μνῆσαι, καὶ ἄμυνον ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ.
Μηδ' οὕτω τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι ἀχαιούς.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα ζεύς,
Ἀράων ἀΐων νηληϊάδαο γέροντος.
Τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο διὸς νόον αἰγιόχοιο,
Μᾶλλον ἐπ' ἀργείοισι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης.
Οἳ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο
Νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται ὁππότ' ἐπείγῃ
Ἲς ἀνέμου, ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει,
Ὣς τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον.
Ἵππους δ' εἰσελάσαντες ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο,
Ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχεδὸν, οἱ μὲν ἀφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων ἐπιβάντες,
Μακροῖσι ξυστοῖσι. τά ῥά σφ' ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο
Ναύμαχα κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ.

Ὅτι ποικιλίας χάριν καὶ πολυμαθείας, διοσημίας κἀνταῦθα Ὅμηρος ἐκτίθεται. ἣν πρὸς τῶν ἀχαιῶν οὖσαν, οἱ τρῶες ὡς εἰκὸς γνῶναι οὐκ ἔσχον. ἐμφαίνοντος τοῦ ποιητοῦ, λοξοτερά τινα εἶναι καὶ τὰ ἐκ θεῶν σημεῖα, εἰ μὴ σοφόν τινα ἔχοιεν ἐξηγητήν. φησὶ γοῦν ἐμμεθόδως πλατύτερον, ὅτι Νέστωρ μάλιστα γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Ζεῦ πάτερ, εἴποτέ τις σοι ἐν ἄργει πέρ πολυπύρῳ ἢ βοὸς ἢ οἰὸς κατὰ πίονα μηρία καίων, εὔχετο νοστῆσαι, σὺ δ' ὑπέσχεο καὶ κατένευσας, τῶν μνῆσαι καὶ ἄμυνον ὀλύμπιε νηλεὲς ἦμαρ. μηδ' οὕτω τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι ἀχαιούς. ὡς ἔφατ' εὐχόμενος, μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα ζεύς, ἀράων ἀΐων γέροντος. τρῶες δ' ὡς ἐπύθοντο Διὸς κτύπον αἰγιόχοιο, μᾶλλον ἐπ' ἀργείοισι θόρον. μνήσαντο δὲ χάρμης. παρανοήσαντες δηλαδὴ τὸ τέρας διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὸ αἴτιον τῆς βροντῆς. καὶ ἔστιν ὁ ῥηθεὶς κτύπος, φωνὴ διὸς καὶ συνήθης κατάνευσις, δίχα κεφαλῆς ἐκ τοῦ ἄνωθεν. τὸ δὲ σχῆμα τῆς εὐχῆς ταύτης τοῦ νέστορος, ὅμοιον τῷ τοῦ χρύσου ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ. καὶ σημείωσαι ὡς δυσωπητικὸν οἶδεν ὁ ποιητὴς πανταχοῦ τὴν τῶν εὐεργεσιῶν ἀνάμνησιν, ὡς καὶ ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς πρὸς τὴν μητέρα ἐμφαίνει. καὶ αὐτὴ ἡ θέτις ἐν τοῖς πρὸς τὸν δία. καὶ ὁ φοῖνιξ ἐν τοῖς πρὸς ἀχιλλέα. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐδ' ἐνταῦθα ἡ δικαία εὐχὴ διαπίπτει. παιδευτικῶς τὰ τοιαῦτα ὁμήρου πλάττοντος. τὸ δὲ μάλιστα, δηλοῖ καὶ ἑτέρους μὲν ἀχαιοὺς, εἰς πλέον δὲ τὸν γέροντα, εὔχεσθαι. Τὸ δὲ ἐν ἄργει, ἀπὸ μέρους καὶ τοῦ ἀξιολόγου, τὰς ὅλας τῶν ἑλλήνων χώρας δηλοῖ. ὅθεν καὶ ἀργεῖοι πάντες οἱ ἕλληνες. ὁμοίως καὶ τὸ πολύπυρον, ὅ ἐστι πολύσιτον, ἀπὸ μέρους τοῦ κατὰ τὸν πυρὸν, τὸ ἁπλῶς εὔφορον δηλοῖ. οὕτω δὲ μερικῶς καὶ βοὸς καὶ οἰὸς ἐνταῦθα μνησθεὶς, συνεμφαίνει καὶ εἴ τι ἄλλο θῦμα. ὥσπερ καὶ ἐν τῷ, ταύρων ἠδ' αἰγῶν, οὐδὲ τὰ λοιπὰ τῆς θυσίας ἀπάγει. ὁμοίως καὶ ὁ βόας περιλαλῶν ἐν τῇ λέξει τῆς ἑκατόμβης, ἀπεδίωξεν ἐκείνης τὰ λοιπὰ ἱερεῖα. ἀλλ' ὡς ἐξ ἀρχῆς καὶ τιμίου μέρους τοῦ τῶν βοῶν, κἀκεῖνα ἐμφαίνει. δίχα γε μόνου τοῦ ἀστείου ἰφίτου, ὃς εὐτραπέλως οἶδεν ἑκατόμβην εἰπὼν ὡς πρὸς τὸν βοῶν, μονάζει τῷ νοήματι. ὑπισχνεῖται δὲ καὶ κατανεύει ζεὺς, ὡς ἐρρέθη, τοῖς εἰωθόσι σημείοις. Ὁ ὀλύμπιος δηλαδὴ, οὐ μὴν ἁπλῶς ὁ κρονίδης ἢ ὁ ἁπλῶς μητίετα. διὸ καὶ τὸ ὀλύμπιε εἶπε, προσκλητικὸν ὂν τοῦ, ἐν ὀλύμπῳ μητίετα μέγα κτυπῆσαι, ὅπερ ἐστὶ βροντῆσαι. τὸ δὲ ἐπύθοντο γενικῇ συντάξας πρὸ βραχέων ἐν τῷ, μάχης ἐπύθοντο, νῦν κατ' αἰτιατικὴν ἔφη, ὡς ἐπύθοντο διὸς κτύπον. λέγει δὲ κτύπον διὸς, τὴν βροντήν. καὶ ἔστιν ἡ λέξις λοξοτέρα, καὶ δηλοῖ ἐφημερίαν βροντὴν καὶ ἀράχνην. ὥσπερ δὲ οὐ τὸ ἔκτυπε μόνον δηλοῖ τὸ ἐβρόντησεν, ἀλλ' ὁμοῦ τὸ

ἔκτυπε Ζεύς, οὕτως οὐδ' ἁπλῶς κτύπος ἡ βροντή, ἀλλὰ Διὸς κτύπος. Ὅτι ἀεὶ τῶν εὐδοκιμούντων κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ὅ ἐστι νικῶν ἑαυτὸν ὁ ποιητὴς ἐν ταῖς ὁμοιώσεσι, πάσχει αὐτὸ καὶ ἐνταῦθα, τὴν παραβολὴν ἐκθεὶς θαυμασιωτάτην διὰ τὸ πάνυ ἐναργὲς τῆς εἰκόνος ἐμφαντικόν τι καὶ σύμφωνον. ἀνέμῳ μὲν γὰρ ἐπάγοντι καὶ αὔξοντι κύματα, εἰκάζει τὴν μάχην. τοίχοις δὲ σκάφους, τὸ τεῖχος· ὃ καὶ αὐτὸ κατὰ τὸ τοῖχον ἐκ τοῦ τεύχω γίνεται. τοὺς δὲ ἐπιόντας Τρῶας, κύμασι μεγάλοις. λέγων οὕτως. οἱ δ' ὥστε μέγα κῦμα θαλάσσης εὐρυπόροιο, νηὸς ὑπὲρ τοίχων καταβήσεται, ὁππότ' ἐπείγει ἲς ἀνέμου, ἡ γάρ τε μάλιστά γε κύματ' ὀφέλλει, ὣς Τρῶες μεγάλῃ ἰαχῇ κατὰ τεῖχος ἔβαινον. ὃ κάλλιον πέφρασται ἐν τῷ, ὑπερκατέβησαν ὁμίλῳ. νοεῖται μὲν γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὑπὲρ καὶ τὸ κατὰ ἐκ τοῦ, νηὸς ὑπὲρ τοίχων. καὶ ἐκ τοῦ, κατὰ τεῖχος ἔβαινον. ὃ ἀναβαίνοντες οὗτοι καὶ καταβήσονται. ἀλλ' ὅμως κρείττων ἡ φράσις τοῦ ὑπερκατέβησαν, διὰ τὸ καὶ γοργότερον, καὶ σαφέστερον. ὅτι δὲ ὁ τοῖχος κυκλολεκτεῖται καὶ ἐπὶ νηός, δῆλον. ἐξ οὗ καὶ τοιχίζειν λέγεται ναῦς. καὶ παροιμία τό, ἐπὶ τὸν εὖ ἔχοντα τοῖχον ῥέπειν. ἐπὶ δὲ τῶν μεγάλων νηῶν, καὶ ἄρχοντες ἦσάν τινες τῶν τοίχων. καὶ ἦν ἐνδοξότερος, ὁ τοῦ δεξιοῦ τοίχου τεταγμένος ἄρχειν. οὐκ ἀπεικὸς δὲ τεῖχος λέγεσθαι καὶ ἐπὶ νηός, ὥσπερ καὶ ἐπὶ οἰκίας, ἐπεὶ καὶ ἡ ναῦς, τρόπον τινὰ οἰκία ἐστὶ μεταφορητή. ἲς δὲ ἀνέμου, τὸ σθένος καταχρηστικῶς ἐρρέθη, κυρίως γὰρ ἐπὶ σωμάτων ἡ ἲς καὶ αἱ ἶνες, νεύροις διοικουμένων. τὸ δὲ μάλιστα κύματα ὀφέλλει, οὐκ ἀργὸν οὕτω κεῖται, ἀλλὰ πρὸς διαστολήν. ἐγείρεται μὲν γὰρ κύματα καὶ ἀνέμου δίχα, ὁποῖα τὰ λεγόμενα κωφά. καὶ ὅτι δὲ τυχὸν ὑπὸ κήτους θάλασσα ταράσσεται. μάλιστα μέντοι ὑπ' ἀνέμου αὔξεται. Ἐν δὲ τῷ, κατὰ τεῖχος ἔβαινον, τεῖχος νοητέον, τὸν τόπον ἔνθα πρὸ βραχέων ἀκέραιον τεῖχος ἀνίστατο. νῦν γὰρ κεῖται χαμαί. καὶ ἔστι δι' αὐτοῦ ὁδὸς ἱππήλατος. κατὰ τεῖχος δὲ βαίνοντες καὶ ἵππους εἰσελάσαντες οἱ Τρῶες, ἐπὶ πρύμνῃσι μάχονται. ὑψούμενοι τοῖς ἅρμασι, καθὰ ταῖς πρύμναις οἱ Ἀχαιοί. καὶ οὕτως ἀπὸ ἴσου ὕψους μαχόμενοι. Ὅτι χρήσιμον ἔσται ποτὲ εἰς μάχην τὰ θαλασσίας σταδαίας προωδευθὲν ἢ προτεθὲν τό, ἵππους εἰσελάσαντες οἱ Τρῶες δηλονότι διὰ τοῦ ῥηθέντος γεφυρώματος τῆς τάφρου καὶ τοῦ καταρριφθέντος τείχους, ἐν πρύμνῃσι μάχοντο ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὑψιμελαινάων ἐπιβάντες μακροῖσι ξυστοῖσιν. ἐνταῦθα δέ φασί τινες τῶν παλαιῶν πιθανολογοῦντες, ἰδίωμά τι καὶ σχῆμα γενέσθαι μάχης καινόν. λέγοντες ὅτι οὐ μόνον ἄλλως δεξιῶς ἀντιτάσσονται οἱ Τρῶες ἐφ' ἁρμάτων τοῖς ἀπὸ νηῶν μαχομένοις ὡς ἀπὸ ἴσου καθὰ εἴρηται ὕψους τὴν μάχην γίνεσθαι ἀλλὰ καὶ ἐπέτρεψαν τοὺς ἵππους ὡς ἐπὶ τὴν Ἴλιον. καὶ ἦσαν οἱ μὲν ἡνίοχοι, τετραμμένοι ὡς ἐπὶ τὴν πόλιν, δεικνύντες τὰ νῶτα τοῖς Ἀχαιοῖς. οἱ δὲ παραβάται, ἀντιπρόσωποι τῶν νηῶν ὁρῶντες, καὶ τοὺς ἡνιόχους σκέποντες, ἐμάχοντο. διό φασι καὶ ἡνίοχος Πολυδάμαντος Κλεῖτος, κατὰ τὸν αὐχένα βάλλεται καὶ οὕτω μέν τινες. ἀντιλέγοιτο δ' ἂν τοῦτο ἄλλως τε πολλαχῶς, καὶ ὡς εἴπερ κατ' αὐτοὺς ἀντεστραμμένοι μὲν ἦσαν οἱ δίφροι, οἱ δὲ παραβάται ἀντεστραμμένοι τοῖς ἵπποις, ἐπελάνθανον ἂν οἱ παραβάται πρὸς τῇ πρύμνῃ τοῦ δίφρου ἑστῶτες. ἢ καὶ ἄλλως ἐν τῷ δίφρῳ ὄντες, ἐὰν οἱ ἵπποι τρανῶς κινοῖντο. οὐκ ἂν δέ, οὐδὲ ὁ ποιητὴς τὸ οὕτω καινόσχημον τῆς παρατάξεως, ἀφῆκεν ἀνεπισήμαντον καὶ παντελῶς ἀσαφές. ὁ δ' ἔγνω ὡς εἴρηται βληθεὶς Κλεῖτος ἡνίοχος, ἀνοήτως ἢ ἀπρονοήτως οἷα εἰκὸς ὧδε κἀκεῖ φερόμενος, καὶ κατὰ τὸν ποιητήν, ἵπποις καὶ Τρωσὶ χαριζόμενος, καὶ θέλων μόνος αὐτὸς καὶ τὰ τοῦ παραβάτου ἐνεργεῖν, κατὰ τύχην οὕτω ἐκ τῶν ὄπισθεν ἐν τοῖς πολυειδέσιν ἑλιγμοῖς βέβληται. τὰ δὲ μακρὰ ξυστὰ ἑρμηνεύων ὁ ποιητής, ἃ δὴ καὶ δόλιχα λέγοιτο ἄν, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τό, ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, φησί. τά, ῥά σφιν ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο ναύμαχα κολλήεντα, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ. ἤγουν ἐνδεδυμένα. κατειλημμένα. δηλοῖ δὲ οὕτω τὰ οὐκ ἀμφίγυα, ὁποῖα εἶχον ἀμφοτέρωθεν προσεχῶς οἱ ἱππόται Τρῶες σιδηρούμενα ἑκατέρωθεν, ἀλλ' ἐξ ἑνὸς μέρους ἔχοντα σίδηρον. τὰ γὰρ ἀμφίγυα, προδεδήλωται ἀμφοτέρωθεν ἔχειν, διὸ καὶ ῥαδίως εἰς γῆν ἐπήγνυντο. Τὸ δὲ ἐπὶ νηυσὶν ἔκειτο, μεμελετῆσθαι τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ τοιαῦτα τοῖς πολεμικοῖς, κατὰ τό, οἴκοι βέλτερον εἶναι. τὰ δὲ ναύμαχα, ὡς τὸ θαύματα προπαροξυτόνως. ἐξαιρέτως γὰρ τὰ παρὰ ῥῆμα οὐδέτερα σύνθετα μονογενῆ εἰς ον λήγοντα, προπαροξύνονται. διό χειρόγραφον, ἀκρατόφορον, χαρτότομον, οὕτω φασὶ καὶ ναύμαχον. καὶ ναυμάχος μὲν ἀνήρ, παροξυτόνως ὡς παμφάγος. καθ' ὁμοιότητα τοῦ μονομάχος, ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις. μονομάχον ἐπὶ φρένα ἐλάτην. ναύμαχον δὲ δόρυ, τὸ παρὰ τὴν μάχην. ὡς ἱππόκομος κόρυς, τὸ παρὰ τὴν κόμην. Τὸ δὲ κολλήεντα καὶ τὸ μακροῖς ξυστοῖς, αὐτὸς Ὅμηρος ἑρμηνεύων ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ. κολλητὸν βλήτροισι, ὅ ἐστι συμβολαῖς, δύο καὶ εἰκοσίπηχυ, καὶ διὰ τοῦτο μακρόν. ὅπερ δηλαδὴ ὁ Αἴας ἔχειν ἱστορηθήσεται ἀνασείων καὶ ἀνείργων τοὺς Τρῶας, διπλάσιον ὂν ὑπὲρ τὸ ἁπλῶς πολεμικὸν ἔγχος. ἐκεῖνο γὰρ ἑνδεκάπηχυ, ὡς που καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται. πλείονα δὲ στικτέον εἰς τὸ βλήτροις, ἵνα μὴ εὐθὺς ἐπαγόμενον τὸ δύο, συγχέῃ τὴν ἀκρόασιν ὡς δύο τῶν βλήτρων ὄντων. ὅρα δὲ ὅτι κολλητὸν εἶπε τὸ ἁπλῶς συμβεβλημένον. ἔτι ὅρα καὶ τὸ ναύμαχα, δι' οὗ ναυμαχίας διάθεσις ἐμφαίνεται ἄρτι κατὰ χέρσον συνίστασθαι. ἣν εἰκός φασιν ἀπὸ Μίνωος ἐπιτηδευθῆναι τοῖς Ἕλλησι. μᾶλλον μὲν οὖν, πεζομαχίαν ναυμαχίᾳ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα συγκιρνᾷ. διὸ χώραν ἔχει καὶ τὰ ἀμφίγυα καὶ τὰ ναύμαχα. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν τοιούτων ὀνομάτων ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, ὅσα μὲν ἐκ τῆς μάχης παρήχθη, προπαροξύνειν τὸ τέλος. διό φιλόμαχον γένος, σύμμαχος, πρωτόμαχος, ἀντίμαχος, ἐπίμαχος. οὕτω γοῦν καὶ ναύμαχος αἰχμή. καὶ ἀκολούθως

δόρυ

δορυσσούμαχον. ὅσα δ' ἐκ τοῦ μάχεσθαι σύγκειται, παροξύνεται, πεζομάχος, ναυμάχος, ὁπλομάχος, τειχομάχος, πυργομάχος, μονομάχος. Ἐν δὲ τῷ, κατὰ στόμα εἱμένα χαλκῷ, ἐνθυμητέον τό, ἀναιδείην ἐπιειμένε, ἤγουν ἐνδεδυμένε δίκην χαλκίου στομώματος τὴν ἀναίδειαν. στόμα γὰρ ἐνταῦθα, καὶ στόμωμα, εἰς ταυτόν ποτε ἄγεται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον ῥήτορσι. δεξιώτερον δὲ τὸ ἐνταῦθα δόρατα κεκορυθμένα χαλκῷ, ἤπερ τὸ εἱμένα χαλκῷ.

Πάτροκλος δ' εἷος μὲν Ἀχαιοί τε Τρῶές τε
Τείχεος ἀμφεμάχοντο θοάων ἔκτοθι νηῶν,
Τόφρ' ὅ γ' ἐνὶ κλισίῃ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο
Ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ
Φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησε
Τρῶας, ἀτὰρ Δαναῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε,
Ὤμωξέν τ' ἄρ ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσ', ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα.
Εὐρύπυλ', οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης
Ἐνθάδε παρμενέμεν, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν,
Ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὰρ ἔγωγε
Σπεύσομαι ἐς Ἀχιλῆα, ἵν' ὀτρύνω πολεμίζειν.
Τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω
Παρειπών. ἀγαθὴ δὲ παραίφασίς ἐστιν ἑταίρου.
Τὸν μὲν ἄρ ὣς εἰπόντα, πόδες φέρον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Τρῶας ἐπερχομένους μένον ἔμπεδον, οὐδὲ δύναντο
Παυροτέρους περ ἐόντας ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν.
Οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας
Ῥηξάμενοι κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν.
Ἀλλ' ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει
Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης
Εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ὣς μὲν τῶν ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο, πτόλεμός τε.
Ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο νέεσσιν.
Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντος ἐείσατο κυδαλίμοιο.
Τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς ἔχον πόνον. οὐδὲ δύναντο,
Οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας,
Οὔθ' ὃ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἔνθ' υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα φαίδιμος Αἴας
Πῦρ ἐς νῆα φέροντα κατὰ στῆθος βάλε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών, δαλὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησεν ἀνεψιὸν ὀφθαλμοῖσιν
Ἐν κονίῃσι πεσόντα, νεὸς προπάροιθε μελαίνης,
Τρωσί τε καὶ Λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.

Ὅτι ἕως μὲν ὁ στρατὸς ἐκτὸς ἦν τείχους καὶ νηῶν ἐμάχοντο, τόφρα Πάτροκλος ἐν κλισίᾳ ἀγαπήνορος Εὐρυπύλοιο ἧστό τε, καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. ἐπὶ δ' ἕλκει λυγρῷ φάρμακα, ὡς καὶ πρὸ τούτου ἀκήματα ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἤγουν ἐπελθόντας τῷ τείχει ἐνόησε Τρῶας. ἀτὰρ Δαναῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε. ᾤμωξέν τ' ἄρ ἔπειτα, καὶ ὣ πεπλήγετο μηρώ, ὡς καὶ ὁ Ἄρης πρὸ ὀλίγου, χερσὶ καταπρηνέσσι. καὶ ὀλοφύρατο. καὶ οὐκέτι παραμένειν θέλει. ἀλλὰ τοῦ κοινοῦ κινδύνου ἐν δευτέρῳ θέμενος τὸ καθ' ἕνα λυπηρόν, καὶ εἰπὼν πρὸς Εὐρύπυλον, ὃ δὴ ἀνὴρ εἴποι ἄν, μὴ ἔχων παρακαθῆσθαί τινι ἀλλὰ σπεύδων ἀμεῖψαί ποσίν, ἤγουν τό. οὐκέτι τοι δύναμαι χατέοντί περ ἔμπης ἐνθάδε παρμενέμεν, δὴ γὰρ μέγα νεῖκος ὄρωρεν, ἐπάγει. ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ποτιτερπέτω, αὐτὸς δὲ εἰς Ἀχιλλέα φησὶ σπεύσομαι, ἵνα ὀτρύνω πολεμίζειν. ἐφ' οἷς, τὸ τοῦ διδασκάλου νέστορος ἔφη λόγον, εἰπών. τίς δ' οἶδεν εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω καὶ τὸ ἑξῆς. ὃ δὴ ἀφορμὴν δέδωκε, παροιμίαν ὕστερον λεχθῆναι τό. σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ Πάτροκλος σὺν δαίμονι καὶ πόδας κινεῖ. ἐπάγει γάρ. τὸν μὲν, ὡς εἰπόντα, πόδες φέρον. ὡς εἶναι παρῳδίαν τοῦτο τὴν ῥηθεῖσαν παροιμίαν. καθότι Πάτροκλον μὲν, πόδες φέρουσι σὺν δαίμονι κινούμενον, ἐκείνη δὲ, χεῖρας κινεῖσθαι θέλει σὺν θεῷ. ὁ δὲ ἀγαπήνωρ Εὐρύπυλος, ῥηθείη ἂν καὶ ἀγήνωρ. τὸ μὲν, ὡς ἀγαπῶν. τὸ δὲ, ὡς ἀγάμενος, ἤτοι θαυμάζων τὴν ἠνορέην. ὡς εἶναί πη οὕτω ταυτὰ τὸν ἀγαπήνορα καὶ τὸν ἀγήνορα. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ τὸν ῥηθέντα στίχον τό, τίς δὲ οἶδε καὶ ἑξῆς. καὶ τό, ᾤμωξέν τ' ἄρ ἔπειτα καὶ ἑξῆς, ταυτολογικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὡς μυριαχοῦ εἴωθε ποιεῖν. καὶ ὅτι ἔτερπε λόγοις εἰπὼν, οὐ προσέθετο καὶ οἵοις, οὐ

γὰρ

γὰρ ἦν καιρός. καὶ ὅτι χρῆσις ἐνταῦθα τοῦ πολυθρυλλήτου λόγου. ὥστε οὐ κατὰ τοὺς πάλαι τεχνίτας, μόνον δὲ τὸ λέγειν οἶδεν ὁ ποιητὴς ἀλλ' ἰδοὺ καὶ τὸν λόγον. Τὸ δὲ ἀκήματα, συμπλεῖ μὲν καὶ εἰς τὸ νοῆσαι φάρμακα ἐτυμολογικῶς τὰ φέροντα ἄκος, ἤγουν ἄχος. συμβάλλεται δὲ μὴν τῶν ὀδυνάων, καὶ εἰς τὸ ἀποσώζεσθαι τὸν μὴ Ὅμηρον τὰ τοιαῦτα καλεῖν. ἐν δὲ τῷ, δαίμονι, τὴν ἀγαθὴν τύχην ὡς καὶ προερρέθη δαίμονα λέγει. οὐ πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη ἀλλαχοῦ τό, πάρος τοι κακὸν δαίμονα δώσω. Τὸ δὲ πόδες φέρον, οὐ μὴν αὐτοὺς τοὺς πόδας, σύνηθες Ὁμήρῳ, φράζοντι οὕτως ἐπὶ τῶν πάνυ σπουδαίως τρεχόντων. Ἱστέον δὲ ὅτι ἐπὶ ἀναγκαίας βοηθητικῆς ὑποχωρήσεως, οἰκεῖον ῥηθῆναί ποτε καὶ τό, ἀλλὰ σὲ μὲν θεράπων ἀγορευέτω, αὐτὰρ ἐγώ γε σπεύσομαι ἵνα πείσω τό. Καὶ ὅρα τὸ σπεύσομαι παθητικῶς λεχθέν. δῆλον δ' ὅτι σπεύσω ἐστὶ τὸ κοινόν. Ὅτι τὸ πελάσαι, μιγῆναι καὶ ἐνταῦθα λέγει, ἐν οἷς φησὶν ὡς ὅτι Ἀχαιοὶ Τρῶας ἐπερχομένους δύναντο παυροτέρους περ ἐόντας, ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν ἤγουν ἀπὸ νηῶν. οὐδέ ποτε Τρῶες Δαναῶν ἐδύναντο φάλαγγας ῥηξάμενοι, κλισίῃσι μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσσιν, ἢ ἠδὲ νέεσσι. τὸ δὲ σχῆμα τοῦτο, ἐναργέστερον ἐν τοῖς περὶ Ἕκτορος καὶ Αἴαντος κεῖται μετ' ὀλίγα, ἐν τῷ. οὐθ' ὁ καὶ ἐξελάσαι δύνατο καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὡς οὐ παντελῶς περιεγίνεσθαι τῶν Ἀχαιῶν ἔφη τοὺς Τρῶας οἷα τὴν μάχην ἀχρείων, ἀλλὰ δηλαδὴ βουλῇ Διὸς ὡς προδεδήλωται. παυρότεροι γὰρ καὶ νῦν Ἑλλήνων οἱ Τρῶες, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ὑποθετικῶς ἠρίθμησεν. Ἐν δὲ τῷ ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν καὶ μιγῆναι νέεσι, τὸ μὲν παρὰ νηῶν, ἐπὶ τῶν πρωτοστοίχων νοητέον τῶν πρὸς τῷ τείχει. τὸ δὲ μιγῆναι ναυσίν, ἐπὶ τῶν ἐνδοτέρω πρὸς τῇ θαλάσσῃ. ὧν τῷ μὲν χερσαίῳ στοίχῳ, ἐπέλασαν. τῷ δὲ ἐσωτέρῳ ἔνθα καὶ αἱ κλισίαι, οὐκ ἴσχυσαν. Ὅτι ἐπὶ τῷ δεῖξαι ἰσότητα μάχης ταύτην ἐν Ἀχαιοῖς καὶ Τρωσίν, ἐπάγει εὐθὺς εἰς τοῦτο παραβολήν, ἐκ τῆς ἀποφατικῆς ἄρσεως μεταβὰς εἰς θέσιν καταφατικήν, καὶ φησίν. ἀλλ' ὥς τε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, ὅς ῥά τε πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης, ὣς μὲν τῶν, ἤγουν οὕτω δὴ τούτων Ἀχαιῶν δηλονότι καὶ Τρώων, ἐπὶ ἶσα μάχη τέτατο πτόλεμός τε. ἃ δὴ ταὐτὸν καὶ νῦν δηλοῦσι. Καὶ σημείωσαι καὶ ἐν τούτοις, ὡς πολυδύναμος ὁ ποιητὴς καὶ οἷος ἔχειν δυνατῶς τε πάντα φράζειν καὶ πολυειδῶς. εἰς ἄλλοθι ἤδη ὡς τὴν πολεμικὴν ἑρμηνεύσας ἰσότητα ἐν οἷς καὶ τὸ περὶ τῆς ταλασιουργοῦ γυναικός, ἐνταῦθα τῇ τῆς στάθμης παραβολῇ καὶ τὴν κατὰ στοῖχον τάξιν παραδηλοῖ τῶν Τρώων καὶ τῶν Ἀχαιῶν, τῶν μὲν ἐκ νηῶν, τῶν δὲ ἐκ τῶν ἁρμάτων μαχομένων σταδίην μάχην ἐν ἰσότητι καὶ ἀντιστάσεως. ἣν μὴν καὶ στάσεως. καὶ γὰρ καὶ ἡ στάθμη, τέλος ἔχει τὴν τῶν ὑποκειμένων ἐξίσωσιν. σημειωτέον δὲ ὡς ἡ ταλάντων ἀλλαχοῦ παραβολή, τὴν ἀνυπέροχον ἐδήλου τῶν στρατευμάτων ἰσότητα. καὶ ἦν ἐκείνη μέν, σημαντικὴ ποιότητος. αὕτη δέ, καὶ τοπικὴν ἐξίσωσιν δηλοῖ καὶ στάσιν ἀνεπιπρόσθετον. ἵνα νοῇ τις, μή τέ τινα Τρώων μήτε μὴν Ἑλλήνων δύνασθαι προεξορμᾶν, ἀλλ' οὕτως ἵστασθαι κατὰ στοῖχον ἴσον, ὡς εἰ καὶ στάθμη τέτατο φιλοτιμουμένη τὴν ἐν ἰσότητι στάσιν ἑκατέρῳ στρατῷ. ἧς αἰτία, στάσις ἡ τῶν Τρώων μέν, ἐφ' ἁρμάτων. τῶν Ἀχαιῶν δέ, ἐν ταῖς πρύμναις. ἐφ' ἃς ἱστάμενοι καὶ στερρῶς μαχόμενοι, προπηδᾶν οὐκ εἶχον. ναυπηγικὴν δὲ ὑποτίθεται στάθμην, ἐπιτηδές. ὡς τοῦ ναυπηγοῦ μάλιστα χρῄζοντος ἀνάγκην ἀπευθύνειν τὰ ξύλα δι' αὐτῆς ἀκριβέστατα, ἐνθυμουμένου ὡς ὀλίγον δὴ ξύλον Ἄϊδ' ἐρύκει. διὸ οὐχ ἁπλῶς εἶπεν ἰθύνει, ἀλλὰ ἐξιθύνει, τουτέστι λίαν ἐξορθοῖ. ἐπιτατικὴ γὰρ πολλαχοῦ δέδεικται καὶ ἡ ἐξ πρόθεσις. ἔστι δὲ σπαρτίον ἡ στάθμη λεπτόν, ὃ μίλτῳ κεχρισμένον, ἢ ἑτέρῳ χρώματί τινι, γραμμὰς ἄγει τῇ ἑκατέρωθεν τάσει, δι' ὧν τὰ ξύλα εὐθύνονται. ἐξ αὐτῆς παροιμία τό, στάθμης ἀκριβέστερος. ὡς εἴ τις εἴποι ὀρθότερος τῆς ὀρθότητος, ἢ κανόνος εὐθύτερος. ὁ δὲ τόνος τῆς στάθμης, συμπλεῖ τε εἰς τὴν κολώνην. ὡς γὰρ σταθμὸς στάθμη, οὕτω καὶ κολωνὸς κολώνη. ὁμοίως καὶ ὀρθὸς ὄρθη, ὥς τό, ὄρθην τ' ἐλάτην τε. ὡσαύτως δὲ καὶ κακὸς κάκη. οὐ μόνον δὲ ἡ ῥηθεῖσα παροιμία ἐκ τῆς τεχνικῆς εἴληπται στάθμης, ἀλλὰ καὶ ἕτεραι. δι' ὃ καὶ τό. λευκὴ στάθμη, ἀντὶ τοῦ ἄδηλος στάθμη κατὰ Παυσανίαν. οὐ γὰρ ἀκριβῶς διαφαίνει ὀρθότητα ἡ λευκὴ στάθμη. διὸ κεῖσθαι ἡ παροιμία λέγεται ἐπὶ τῶν ἄδηλα ἀδήλοις σημειουμένων. ἢ ἐπὶ τῶν μηδὲν συνιέντων. δι' τοῖς λόγοις τοῖς σοῖσιν οὐ τεκμαίρομαι οὐ μᾶλλον ἢ λευκῷ λίθῳ λευκὴν στάθμην. Καὶ ὅρα ὡς οὐ πάντῃ ἀσφαλῶς ἡ τοιαύτη γραφὴ ἔχει. ὡς γὰρ ἐν λευκῷ λίθῳ οὐκ ἄν τις τεκμήραιτο στάθμην λευκήν, οὕτως οὐδ' ἐν μέλανι μέλαιναν, ἢ ἐν ἐρυθρῷ ἐρυθράν. καὶ ἐπὶ λοιπῶν δὲ χρωμάτων ὁμοίως. ἑρμηνεύεται δὲ ἡ στάθμη παρὰ τῶν παλαιῶν, κανών, γνώμων. ἦν δὲ ἱστασικὴ στάθμη καὶ ἐν θεάτροις ἐπὶ τῶν δρομέων ὡς παρά τε ἄλλοις καὶ τοῖς ὀπίσω δηλοῦται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πρὸς ταῖς κλισίαις αὐτὰς τὰς κλισίας ναυσὶ καὶ ἐγγὺς ἁλὸς τὴν μάχην στήσας ὁ ποιητής, νῦν μέν, ἀπὸ στάθμης δόρυ οὐχ ἑτεροῖον ἀλλὰ νήϊον ἰθυνούσης, ἔλαβε παραβολήν. προϊὼν δὲ ἐρεῖ, ἠύτε πέτρη ἠλίβατος ἐγγὺς ἁλός. καὶ πάλιν, ἐνέπεσεν ὡς ὅτε κῦμα. ἐκ τῶν ὑποκειμένων καὶ τῶν ὡς εἰπεῖν ἐν ποσί, ποριζόμενος τὰς παραβολάς. Τέκτονα δέ, τὸν ναυπηγὸν γενικῷ λέγει ὀνόματι. Τὸ δὲ ὃς πάσης εὖ εἰδῇ σοφίης, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ δαήμονος παραφραστική. σοφίαν δέ, οὐ τὴν λογικὴν φησὶν ἀλλ' ἁπλῶς τὴν τέχνην, ἔθει ἀρχαίῳ. καὶ μάλιστα τὴν χειρωναξικήν. ἣν οἶδέ τις ὑποθημοσύναις Ἀθήνης κατὰ τὸν ποιητήν, τῆς, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, τοιαύταις τέχναις ἐπιστατούσης. οἱ γοῦν παλαιοί, σοφοὺς ἐκάλουν ἅπαντας τοὺς τεχνίτας. ὡς τό, σοφὸς ἤραρε τέκτων. καὶ Σοφοκλῆς δέ φασι τὸν κιθαρῳδόν, σοφιστὴν λέγει. καὶ τὸν ῥαψῳδόν, Εὔπολις. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις ὧδε παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δὲ ὅτι οἱ ἕτε-

ὅπερ φιλόσοφοι, σοφίαν δῆλα ὅτι εἶναί φασιν, ἐπιστήμην θείων καὶ ἀνθρωπίνων καὶ τῆς περὶ ἑκάτερον αἰτίας. τῆς δὲ πάσης σοφίας, τῆς τεκτονικῆς δηλαδή. ἔστι δὲ νοῆσαι αὐτὸ καὶ ἀντὶ τῆς ὅλης, ἵνα μὴ ἐκ μέρους ᾖ τὸ κτῆμα. ἡ δὲ ὑποθημοσύνη, ταυτὸν τῇ ὑποθήκῃ ἐστί. καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄμφω παράγονται ῥήματος. Ὅτι παρῳδήσας ἀλλαχοῦ ῥηθὲν τὸ, ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν, ἀντὶ τοῦ πύλαισι, νήεσσιν ἐνταῦθα φησίν. ἐμφαίνει δὲ μέγεθος πολέμου. καὶ δίδωσιν ὑπονοεῖν μείζω τοῦ λόγου τὰ γινόμενα. ὡς διὰ πλῆθος φασὶν ἢ μέγεθος, μὴ πάντα λέγειν αὐτὸς ἀλλὰ καὶ ὑπερβαίνων τινά. τὸ δὲ μάχην ἐμάχοντο, ἀττικόν. ὡς καὶ τὸ, βουλὴν βουλεύονται, καὶ ὅσα προδεδήλωται. Ὅτι ἕκτωρ καὶ αἴας μιᾶς περὶ νηὸς ἔχον πόνον. οὐδὲ δύναντο, οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι καὶ ἐνιπρῆσαι πυρὶ νῆας. οὔθ' ὃ τὸν ἂψ ὤσασθαι, ἐπεί ῥ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. ἰσότης οὖν καὶ αὕτη μάχης ἡρωϊκῆς. καὶ ὅρα τὸ σύντομον τοῦ σχήματος καὶ κατεπειγόμενον, ἐν τῷ, οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι, οὔθ' ὃ τὸν ὤσασθαι. μονοσύλλαβοι γὰρ ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων κεῖνται ἀντωνυμίαι διὰ γοργότητα. τοιοῦτόν τι ἦν καὶ τὸ, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησε. κεῖται δὲ σχήματος τοιούτου ὁμοιότης, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔνθα διώκει ἀχιλλεὺς τὸν ἕκτορα. εἰ δὲ δοκεῖ ἀσάφειαν ἔχειν τὸ, ὃ τὸν, καὶ πάλιν, ὃ τὸν, διὰ τὴν τῶν προσώπων ἀδηλίαν, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπηγμένων διασαφοῦνται τὰ κύρια πρόσωπα. κἂν πεῦθον, καὶ αἱ ἀντωνυμίαι. δι', οὔθ' ὃ τὸν ἐξελάσαι ἔχε καὶ ἐμπρῆσαι νῆας. δῆλον δ' ὅτι ὁ ἐμπρησεὺς ἕκτωρ, οὐκ ἐδύνατο ἐξελάσαι τὸν κωλύοντα αἴαντα. καὶ πάλιν οὔθ', ὅτι ὃ, ἤγουν ὁ αἴας τὸν, ἤγουν τὸν ἕκτορα ὤσασθαι τῆς νεῶν. πόνον δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἔφη ὁ ποιητὴς, ἴσως μὲν καὶ τὸν κόπον, μάλιστα δὲ τὴν ἐνέργειαν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, ὁ μὲν, πεπόνητο καθ' ἵππους ὡς ἡνίοχος δηλαδὴ, ἀντὶ τοῦ ἐνήργει νοεῖται μᾶλλον, ἤπερ ἀντὶ τοῦ ἐμόχθει. τὸ δὲ ἐπέλασσε δαίμων, καταβάλλει τὴν τοῦ ἕκτορος ἀρετὴν, ὡς μὴ ἂν ἄλλως τοιούτου ὄντος, εἰ μὴ κατὰ δαίμονα. πελάσαι δὲ νῦν, οὐ τὸ ἐγγὺς γενέσθαι ἀλλὰ τὸ ἐγγὺς ποιῆσαι. ὅτι ὁ αἴας καλήτορα υἱὸν κλυτίοιο ἀνεψιὸν ἕκτορος πῦρ ἐς νῆα φέροντα, κατὰ τὸ στῆθος βάλε δουρί. δούπησεν δὲ πεσών. δαλὸς δὲ οἱ ἔκπεσε χειρός. ποιεῖ δὲ καὶ εἰσέτι παραινέσει τοιαῦτα ἡ τοῦ πυρὸς μνημοσύνη ἣν φθάσας ὁ ἕκτωρ ὑπέθετο τοῖς τρωσί. τοῦ δὲ καλήτωρ, παρῆκται τὸ καλεῖν καλήτωρ, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὀρνιθείς τις καλήτωρ. τὸ δὲ πῦρ φέροντα, τὸ πυρφορεῖν, καὶ τὸν πυρφόρον συντίθησιν. Ὅτι νόου ὁρῶντος ὡς καὶ προερρέθη, φασὶν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, ὡς ἐνόησεν ὀφθαλμοῖσιν ἕκτωρ ἀνεψιὸν πεσόντα. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ, ἐνόησε τάχιστα, ἰδὼν δηλαδὴ αὐτόματα. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ἀκοῆς κατωτέρω, αἴας μὲν πρὸς τεῦκρον λαλεῖ. ὁ δὲ, ξυνίησεν. οὐ μόνον δὲ γοργῶς, ἀλλὰ καὶ σοφῶς φράζεται τὰ τοιαῦτα, ἐπειδὴ περ ὑπουργοῦσι τῷ νῷ αἱ αἰσθήσεις δι' ὧν οἷα θυρίδων εἰσέρχονται τὰ ἐξ αἰσθήσεως νοητά.

Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Μὴ δήπω χάζεσθε μάχης ἐν στείνει τῷδε,
Ἀλλ' υἷα κλυτίοιο σαώσατε, μή μιν ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ὣς εἰπὼν, αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Τοῦ μὲν ἅμαρθ'. ὁ δ' ἔπειτα λυκόφρονα Μάστορος υἱὸν
Αἴαντος θεράποντα κυθήριον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ
Ναῖ' ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα κυθήροισι ζαθέοισιν,
Τόν ῥ' ἔβαλεν κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἑσταότ' ἄγχ' αἴαντος. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Νηὸς ἄπο πρύμνης χαμάδις πέσε. λῦντο δὲ γυῖα.
Αἴας δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα.
Τεῦκρε πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκταται πιστὸς ἑταῖρος
Μαστορίδης, ὃν νῶϊ κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα,
Ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισιν.
Τὸν δ' ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ
Ὠκύμοροι καὶ τόξον, ὅ τοι πόρε φοῖβος ἀπόλλων.
Ὣς φάθ'. ὁ δὲ ξυνέηκε. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη
Τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον. μάλα δ' ὦκα βέλη τρώεσσιν ἐφίει.
Καί ῥ' ἔβαλε Κλεῖτον Πεισήνορος ἀγλαὸν υἱὸν.

Ὅτι ἐν τῷ, μὴ δήπω χάζεσθαι μάχης ἐν στείνει τῷδε, στεῖνος λέγει τὸ ἔσω μεταξὺ τοῦ τείχους καὶ τοῦ πρώτου στίχου τῶν νεῶν, ὡς καὶ πρὸ τούτου τὸ ἔξω μέσον τάφρου καὶ τείχους. ὥστε στεῖνος ἦν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ τείχους. ὅτι ἐν τῷ, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, ἔστι μὲν νοῆσαι ἀγῶνα καὶ τὸ τῆς μάχης ἐναγώνιον. κρεῖττον δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, νεῶν ἀγῶνα εἰπεῖν, τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ὡς εἰπεῖν, ἄγυριν καὶ ἄθροισιν, καὶ σύνταξιν δὲ, τὴν ὁμοίως τῷ ἀγῶνι ἐκ τοῦ ἄγειν παρηγμένην. Ὅτι λυκόφρονά τινα λέγει ὁ μέγας αἴας τιμᾶν ἴσα τοκεῦσι, διὸ καὶ πεσόντι ἐπαμύνει. ἕκτωρ μὲν γὰρ, αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. τοῦ μὲν, ἅμαρτεν. ὁ δ' ἔπειτα λυκόφρονα μάστορος υἱὸν αἴαντος θεράποντα κυθήρειον, ὅς ῥα παρ' αὐτῷ ναῖ', ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα κυθήροι-

Πουλυδάμαντος ἑταῖρον ἀγαυοῦ Πανθοΐδαο,
Ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους.
Τῇ γὰρ ἔχ' ᾗ ῥα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες.
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακόν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθεν πολύστονος ἔμπεσεν ἰός.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, ὑπερώησαν δέ οἱ ἵπποι
Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα
Πουλυδάμας, καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων.
Τοὺς μὲν ὅ γ' Ἀστυνόῳ Προτιάονος υἱέϊ δῶκε.
Πολλὰ δ' ἐπώτρυνε σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα
Ἵππους. αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν, προμάχοισιν ἐμίχθη.
Τεῦκρος δ' ἄλλον ὀϊστὸν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Αἴνυτο. καί κεν ἔπαυσε μάχης ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιῶν,
Εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν.
Ἀλλ' οὐ λῆθε Διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥ' ἐφύλασσεν
Ἕκτορ'. ἀτὰρ Τεῦκρον Τελαμώνιον εὖχος ἀπηύρα.
Ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ
Ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ
Ἰὸς χαλκοβαρής. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τεῦκρος δ' ἐρρίγησε, κασίγνητον δὲ προσηύδα.
Ὢ πόποι. ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει
Δαίμων ἡμετέρης, ὅ, τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός.
Νευρὴν δ' ἐξέρρηξε νεόστροφον, ἣν ἐνέδησα
Πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς.
  Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Αἴας.
Ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς
Κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας.
Αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ,
Μάρναό τε Τρώεσσι καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν
Νῆας ἐϋσσέλμους, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης.
  Ὣς φάθ', ὁ δὲ τόξον μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔθηκεν.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν.
Ἱππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Βῆ δ' ἰέναι. μάλα δ' ὦκα θέων Αἴαντι παρέστη.

σι ξανθοῖσιν, ἔβαλε κεφαλὴν ὑπὲρ οὔατος, ἰσαότ' ἀγχ' Αἴαντος. καὶ αὐτὸς μὲν, ὕπτιος ἐκ δίφρου πρηνὴς χαμάδις πέσε. λῦντο δὲ γυῖα. Αἴας δ' ἐρρίγησε. καὶ τὸν ἀδελφὸν προσφωνήσας, τέτακε φησὶ πέπον, δὴ νῶϊν ἀπέκταθ' πιστὸς ἑταῖρος Μαστορίδης. ὃν νῶϊ Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα, ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν ἐν μεγάροισι. τὸν δ' Ἕκτωρ μεγάθυμος ἀπέκτανε. ποῦ νύ τοι ἰοὶ ὠκύμοροι καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι οὐχ ὡς φίλον ἁπλῶς, ἀλλ' οὐδὲ ἶσα κασιγνήτοις τιμᾷ ὁ μέγας Αἴας λέγει τὸν Λυκόφρονα τίσειν, ἀλλ' ὡς τοκεῦσι, διὰ τὸ ὁμωρόφιον δηλαδὴ καὶ τὸν ξένιον καὶ ἐφέστιον Δία. ἱκέτης γὰρ τῷ Αἴαντι γέγονε καὶ ὡς εἴρηται, παρ' αὐτῷ ᾤκησεν. ἰστέον ὅτι φίλοις μὲν τοκεῦσι νοοῦντες τοὺς τοῦ Αἴαντος, καλῶς νοεῖ. ὁ δέ γε ἴσως εἰπὼν ὡς φιλεῖν ὁ Αἴας λέγει τὸν Λυκόφρονα ἶσα τοῖς αὐτοῦ δὴ τοῦ Λυκόφρονος τοκεῦσι, πῇ μὲν, εὖ λέγοι ἄν. πῇ δὲ, οὐχ οὕτως. φιλεῖσθαι μὲν γὰρ ὑπὸ Αἴαντος τὸν Λυκόφρονα ὡς καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν ἐφίλουν γονεῖς, οὐκ ἔχει ἀπαλογίαν. φιλεῖσθαι δὲ αὐτὸν τῷ Αἴαντι ὡς καὶ σὺν ἐκείνῳ ἦσαν σὺν τοῦ Λυκόφρονος γονεῖς ἐντίμως ὁ Αἴας, οὐκ ἔχει αὖ λόγον στερρόν. ἄδηλον γὰρ ὅπως ὁ Αἴας τοῖς γονεῦσι προσεφέρετο τοῦ Λυκόφρονος. τριῶν οὖν τούτων ἐννοιῶν αἱ ἀμφιβολίαι πεσοῦσιν, ἡ μὲν τρίτη, ἐγγὺς ἀδιανοήτου ἐστίν. ἡ δὲ δευτέρα, εὔλογός ἐστιν. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ πρώτη. δι' ἧς ἀκρότητα φιλίας διδασκόμεθα εἴγε ἶσα καὶ φίλοις τοκεῦσι φιλητέον τὸν ἀληθῆ φίλον. Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ ποικιλόφωνον τοῦ ποιητοῦ ἐν ταῖς περιφράσεσι, Μάστορος γοῦν υἱὸν εἰπὼν τὸν Λυκόφρονα, εἶτα Μαστορίδην αὐτὸν ἔφη. καὶ Κυθήριον δὲ φάμενος καὶ παρὰ τῷ Αἴαντι ναίοντα, ὕστερον ταῦτα, Κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα λέγει καθ' ὁμοιότητα τοῦ, καὶ Βυσόθεν ἔνδον ἐόντα. καὶ τιμᾶν αὐτὸν ἐν μεγάροισι. καὶ ὁ πιστὸς δὲ ἑταῖρος, ὁ αὐτός ἐστι τῷ Αἴαντος θεράποντι. καὶ τοῦ ἀπέκτανε δὲ, ἀλλοιότερόν τι τὸ κατέκτα, δι' ἣν ἔπαθεν ἀποκοπήν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ οὐκ ἂν ὁ ἥρως Μηριόνης, θεράπων Ἰδομενέως λέγοιτ' ἂν ὀνόματι δουλικῷ, οὕτως οὐδ' ὁ Κυθήριος Λυκόφρων, θεράπων ῥηθεὶς αὖ Αἴαν-

θεράπων ὡς δοῦλος. ἀλλ' ἔχει καὶ ἡ λέξις αὕτη μέσως καθὰ καὶ ὁ οἰκεὺς καὶ ὁ οἰκέτης, οἵπερ οὐ δ' αὐτοὶ ἐξ ἀνάγκης δούλους δηλοῦσιν. ἀχαιὸς γοῦν φασὶν ὁ ποιητὴς διαστέλλων, λέγει περί τινος ὅτι χρυσὸς εἰς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. εἰσὶ δέ φασιν οἰκέται, οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβοντες κἂν ὦσιν ἐλεύθεροι. ἦσαν δὲ ἄλλως δουλικαὶ λέξεις ἐν κρήτῃ μὲν, οἱ κλαρῶται διὰ τὸ κληρωθῆναι. ἔτι δὲ οἰκέται μὲν, οἱ κατὰ πόλιν χρυσώνητοι. ἀμφαμιῶται δὲ, οἱ κατὰ ἀγρὸν ἰδίᾳ δοῦλοι. ἐκάλουν δέ φασι κρῆτες, καὶ μνοίαν τὴν κοινὴν δουλείαν. καὶ μνώτας τοὺς ἐγγενεῖς οἰκέτας. παρὰ δὲ τοῖς γλωσσογράφοις, παρ' οἷς καὶ ὁ θεράπων δεδήλωται, δουλικὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἄζοι, καὶ οἱ πάλμονες, καὶ οἱ λάτρεις, καὶ οἱ ἐρκῖται, οἵπερ εἰσὶν κατ' ἀγρὸν οἰκέται. καὶ οἱ σίνδρωνες, οἱ κοινῶς δουλέκδουλοι. ἤδη δὲ καὶ οἱ ἀκόλουθοι. καὶ οἱ ὑπηρέται. σικελιῶται δέ φασιν, ἄζους, οὐ δούλους μόνους ἀλλὰ καὶ τὰς θεραπαίνας οὕτω καλεῖ. παρὰ δὲ λάκωσιν, οἱ παρὰ τὸ ἕλος εἵλωτες, ἐλευθερωθέντες, ἐκαλοῦντο ἀφέται. οἱ δὲ, ἀδέσποτοι. τινὲς δὲ, ἐρυκτῆρες. ἄλλοι, δεσποσιοναῦται οὓς εἰς τοὺς στόλους κατέτασσον. ἦσαν δὲ καὶ οἱ νεοδαμώδεις ἕτεροι τῶν εἱλώτων. ὡς δὲ καὶ ἄλλαι δουλικαί εἰσι κλήσεις, καὶ προερρέθη, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ που δηλωθήσεται. Κύθηρα δὲ ἐν οὐδετέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τῇ κρήτῃ ὡς φησὶν ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. ἡ ποτὲ καὶ πορφυροῦσα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας. ἐκ ταύτης ἡ κλῆσις εἰ καὶ κατὰ παραφθορὰν, ὅμως μέντοι ἕως καὶ ἄρτι φυλάττεται. καὶ ἡ ἀφροδίτη κυθέρεια κατὰ τὸν ἡσιόδου μῦθον λέγεται. διὸ καὶ ζάθεα κύθηρα ἔφη ὁ ποιητὴς διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθολογουμένην τῆς κυθερείας ἔμφασιν. ἐρρίγησε δὲ ὁ αἴας καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τεῦκρος δυστυχήσας παρὰ δόξαν ἐπὶ τῷ τόξῳ, ἀνάπαλιν τῷ εὐτυχοῦντι ὃς χαρᾷ θάλπεται. τὸ δὲ κυθηρόθεν ἔνδον ἐόντα, ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῆς τῆς ἐκεῖ πόλεως, οὐ μὴν ἐκ τῆς περιχώρου τῆς νήσου κυθήρων. τὸ δὲ ποῦ δή τοι ἰοὶ ὅ ἐστιν οἰστοὶ ὠκύμοροι καὶ τόξον, ἐρεθισμὸς εἰς διαμάχην ἐστί. καὶ διαβολεὺς δέ ἐστι ἀπρακτῶν, ἀκούσει ἂν καιρίως πρός τινος τοῦ τό τε καὶ τὸ ἐφεξῆς. ὅ, τοι πόρε φοῖβος ἀπόλλων. τοῦτο δὲ προσφυῶς, ἐπεὶ δαιμονίως ἐφίετο ἀπόλλων τοὺς διαβαλλομένους. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ τόξον ὁ ποιητὴς νῦν, οὐ τὸ σκεῦος λέγει ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην τοῦ τεύκρου. ὅτι δὲ τόξα, καὶ πᾶσα ἡ τεχνικὴ σκευὴ λέγεται. καὶ ὅτι ἐπιστάτης τοξείας ὁ τοῦ μύθου ἀπόλλων, πολλαχοῦ φαίνεται. ὅρα δὲ τὸ ὠκύμοροι ἀσυνήθως ληφθέν. κοινῶς μὲν γὰρ, ὠκύμορος ἐν παθητικῇ σημασίᾳ, ὁ θνήσκων ὠκύ. νῦν δὲ οἰστοὶ ὠκύμοροι, οἱ θανατοῦντες ὠκύ. τοιούτῳ τινὶ λόγῳ καὶ μετ' ὀλίγα πολύστονος ἰὸς, ὁ ποιῶν οὐ μὴν πάσχων στόνους. ἐν τούτοις δὲ καὶ φαρέτρας ἐτυμολογίαν ἐκλαλῶν, φησὶ τόξον ἔχειν ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην ἰοδόκον. φαρέτρα τε γὰρ ἡ φέρουσα τὰ τρώοντα ὅ ἐστι βλάπτοντα. καὶ ἰοδόκος ἰωνικῶς, ἡ δεχομένη τοὺς βλάπτειν δυναμένους ἰούς. προξενεῖται δὲ τὸ ἰοδόκος καθὰ καὶ τὸ ξενοδόκος, ἐνεργητικὸν γάρ ἐστι καὶ οὐ πάθος δηλοῖ. ὁμήρου δὲ ἰοδόκην εἰπόντος, οἱ μεθ' ὅμηρον καὶ οἰστοθήκην φαρέτραν συνέθεντο, πρὸς ἀναλογίαν ἴσως τοῦ πολιοῦχος καὶ ἐστιοῦχος καὶ τῶν ὁμοίων. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, ἠδὲ φαρέτρην, μετοχὴν συνοντέον οἰκείαν τῇ κατοχῇ αὐτῆς. οὐ γὰρ ὥσπερ τόξον ἔχειν τις ἐν χειρὶ, οὕτω καὶ φαρέτραν. καὶ ἀνάγεται καὶ τοῦτο εἰς τὸ σχῆμα τοῦ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. καὶ τῶν ὁμοίων. ἐπιστέον καὶ ὅτι τὸ, θέων ἄγχι παρίστη τόξον ἔχων ἐν χειρὶ παλίντονον ἠδὲ φαρέτρην ἰοδόκον τὴν προσεχῶς ῥηθεῖσαν, μάλα δ' ὦκα βέλεα τοῖς δηΐοις ἐφίει, τοξότου ἀγαθοῦ δηλοῖ ἐνέργειαν, ὁποῖος καὶ ὁ τεῦκρος. περὶ οὗ κατὰ τρώων ἐνεργοῦντος, ταῦτα εἴρηται. ἱππότου δὲ ἀσχολίαν δηλοῖ, τὸ, πεπόνητο καθ' ἵππους. τῇ γὰρ ἔχε τουτέστιν ἐνταῦθα ἤλαυνεν, ἐπεῖχεν, ἠσχολεῖτο, ἔνθα πολὺ πλεῖσται κλονέοντο φάλαγγες τῷ δηΐῳ χαριζόμενος, δι' στρατηγῷ ἢ ἑτέρῳ τινί. κλεῖτος δὲ ἦν ὁ τοιοῦτος, ἀντιβολούμενος τῷ κλεῖ τῷ ἤτοι ἐν δόξῃ. ὃς δὴ κλεῖτος, πολυδάμαντι μὲν ἡνίοχος ὢν, ἕκτορι δὲ χαριζόμενος, ἔπεσεν ἀφρόνως μαχόμενος. τί γὰρ ἔδει αὐτὸν ἡνίοχον ὄντα, καὶ τὰ τοῦ παραιβάτου ὡς καὶ προείρηται ποιεῖν. πεσόντος δέ φησιν αὐτοῦ, ὑπερώησαν ὅ ἐστιν ἀνεχώρησαν οἱ ἵπποι κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, ταυτὸν δ' εἰπεῖν κροταλίζοντες ὡς δηλοῖ ἐν ἄλλοις ῥηθὲν τὸ, κεῖν' ὄχεα ἦγον κενὰ ἅρματα κροτάλιζον. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. κακοῦ δὲ αἰφνιδίου ἐπέλευσιν φράζει τὸ, τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ. ἢ κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἱεμένῳ περ. εἰ δὲ καὶ τυχὸν ἐκ διαβολῆς, κρύφα καὶ οὐ κατὰ πρόσωπον βέβλαπταί τις, οἰκεῖον ἐπαγαγεῖν καὶ τὸ, αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἐβλήθη ἐρρέθη τὸ, πολύστονος ἔμπεσεν ἰός. ὃν καὶ ἐτυμολογῶν ἔφη ἀνωτέρω, μάλα δ' ὦκα βέλεα ἐφίει, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἔπεμπεν, ἐξ οὗ γίνεται ἰός. φιλούμενος αὐτὸς κανονικῶς, διὰ τὸ κεῖσθαι τὸ ι πρὸ φωνήεντος. ἔστι δὲ τὸ βέλεα ἐφίει, ἀντὶ τοῦ ἔβαλλε περιφραστικὸν, καθὰ καὶ τὸ, ἔμπεσεν ἰὸς ἀντὶ τοῦ ἔβαλεν. ὅτι τὸ, καί κεν ἔπαυσε μάχης τεῦκρος ἕκτορα ἐν τῇ δευτέρᾳ βολῇ δηλαδὴ εἴπερ ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμὸν, ἄλλως μὲν, οὐκ εὐλόγιστον δοκεῖ. πᾶς γὰρ μαχόμενος εἰ βάλοι καιρίως ἀριστέα, καταβαλεῖ ἄν. εἰ δὲ ὁ εἰ σύνδεσμος ληφθῇ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ, ὀρθῶς ἔχει. εὖ γὰρ εἰδὼς τοξεύειν ὁ τεῦκρος, ἔπαυσεν ἂν μάχης τὸν ἕκτορα ἐπειδὴ ἔβαλεν ἂν κατευστοχήσας, εἰ μὴ ζεὺς ἐκώλυσε, διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλ' οὐ λῆθε διὸς πυκινὸν νόον, ὅς ῥα ἐφύλασσεν ἕκτορα. τεῦκρον δὲ εὖχος ἀπηύρα. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων διὸς νόος ἤγειρε τὸν ἕκτορα, οὕτω καὶ νῦν ὁ αὐτὸς ῥύεται. τὸ δὲ, ἀλλ' οὐ λῆθεν, ἑτέρου χωρίου ὁμηρικοῦ ἤρτηται τοῦ, οὐδέ σε λήθω κινύμενος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, διὸς πυκινὸν νόον, ἔμφασιν ἔχει τοῦ, καὶ εἰς νοῦν ἀλληγορεῖσθαι τὸν δία. ἐπὶ δὲ τούτοις φράζων καὶ τὴν

τοῦ τεύκρου δυσπραγίας, ἣν οὐκ ἀπὸ τοῦ κατὰ νοῦν διὸς ἀλλὰ τοῦ κατὰ τὴν μοῖραν νομοῦς ἔπαθε, φησίν. ὅς οἱ εὔστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ ῥῆξεν ἐπὶ τῷ, ἐρύοντι, ἤτοι ἕλκοντι κατ' ἕκτορος. παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ ἰὸς χαλκοβαρής. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. ἐφ' οἷς ὁ τεῦκρος ῥιγήσας ὡς προδεδήλωται, λέγει ὅ, καὶ πᾶς ἄνθρωπος εἴποι ἂν δυστυχῶν ἐν μάχῃ. ὢ πόποι, ἦ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει δαίμων ἡμετέρης. ὃ ἑξῆς. ὁ παραφραστικῶς ὁ αἴας οὕτως ἐρεῖ. ἐπεὶ συνέχεε θεὸς μεγήρας, ἤγουν δέ φθονήσας, τὸ μὲν ἔρρηξε νευρὰν, περίφρασις διὰ τοῦ αἰτίου ὁ ποιητὴς, εἰπών. ἐπεὶ συνέχευε θεός. τὸ δὲ, τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς. διὰ τοῦ τεύκρου ἐν τῷ, δαίμων βιὸν ἔκβαλε χειρός. καὶ ὅρα τὸ συνέχεεν, ἀντὶ τοῦ τὴν πρὶν εὐκοσμίαν ἐστέρησεν. ἐναντίον γὰρ ὡς καὶ προερρέθη τὸ συγχέειν, πρὸς τὸ εὐκόσμως καὶ οὕτως οἰκείως τάττειν. ἰστέον δὲ ὅτι οὐχ οὕτως ἐνταῦθα προσφυὲς τὸ συγχέειν ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου ἐπὶ τῆς ψάμμου. ὅρα δὲ καὶ οἷα τὰ παρ' ἐλπίδα προσπίπτοντα. ποῦ γὰρ ὁ τεῦκρος ᾤετο ἂν οὕτω πείσεσθαι. τὴν δὲ εὐστρεφέα, νεόστροφον κατωτέρω λέγει τεῦκρος προσφυέστερον. ὃ ἑρμηνεύων, φησὶν ἣν ἐνέδησα πρώϊον, ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς. ὥστε οὐ κραταιωθεῖσα ἐρράγη, οὐ γὰρ ἂν ἦν δυστύχημα ἐκεῖνο, ἀλλὰ νεόστροφος οὖσα, τὸ παράδοξον. ὅπερ εἰς φθόνον ἀνάγει δαιμόνιον. ἔστι δὲ νευρὰ μὲν κατὰ χρηστικῶς ἐκ παλαιᾶς χρήσεως ὀνόματι μόνῳ, ἡ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ νεύρου, ἣν περιονομάζουσί τινες τῇ χορδῇ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐκ δέρματος ζωικοῦ. εὐστρεφὴς δὲ καὶ εὔστροφος, ἡ εὔκλωστος. ἐπεὶ καὶ τὸ κλώθειν, στρέφειν λέγεται. τὸ δὲ παρεπλάγχθη ὅτι ἀστοχίαν δηλοῖ σκοποῦ, πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ ἔστιν ἡ λέξις χρήσιμος καὶ εἰς τὸ παλιμπλαγχθέντας. τὸ δὲ ἰὸς χαλκοβαρὴς, ἀντίκειται μὲν πρὸς τὸν πτερόεντα. οὐκ ὑξανειβεῖται δὲ νῦν ὡς τὰ ἄλλα κοῦφος ὤν, ἀλλὰ τῷ κατ' ἄκρον σιδήρῳ βαρύνεσθαι λέγεται. Τὸ δὲ πρώϊον, εἰς μνήμην ἄγει καὶ ἑτέρας δυστυχίας τοῦ τεύκρου. δῆλον γὰρ ὅτι πρώϊον ἐνέδησε τὴν νευρὰν, διὰ τὸ προρραγῆναι τὴν ἑτέραν λίθου βολῇ. γίνεται δὲ τὸ πρώϊον, ἐκ τοῦ πρωΐ. ὡς καὶ τὸ πρώϊμος. καὶ τὸ πρωΐζα. προϋπάρχει δὲ αὐτῶν, μονοσύλλαβον τὸ πρῶ, ὃ δηλοῖ κατὰ παυσανίαν, τὸ πρωΐ ἢ πρὸ καιροῦ. τὸ δὲ ἀνέχοιτο, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ἔφη τῆς νευρᾶς. ἥτις νεόστροφος οὖσα, ὑπομένοι ἄν. καὶ δι' ὅ βαστάζοι καὶ μὴ διαρρηγνύοιτο τῇ τάσει. οὕτω καὶ ἐν τῷ, ἐμὲ δ' οὔπως ἔστι πάντας ἀνέχεσθαι, τὸ ἀνέχεσθαι, ἀντὶ τοῦ ὑπομένειν. φέρειν. βαστάζειν. Τὸ δὲ θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστοὺς, ταρφέας ἰοὺς αὐτίκα φησί. Σημειοῦνται δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις, ὅτι τὴν τοῦ τεύκρου δυστυχίαν ὅμηρος φράσας, εἶτα καὶ τῷ τεύκρῳ αὖθις εἰπεῖν αὐτὴν, εἰς ὀλίγα μὲν συνέτεμε, ἐποικίλατο δὲ διαφοράν τινα καὶ ἐν αὐτοῖς. τὴν μὲν εὐστρεφέα νευρὴν, νεόστροφον εἰπὼν ὡς εἴρηται, καὶ ἑρμηνεύσας αὐτὴν καὶ ἀπολογήσας. τὸ δὲ ῥῆξεν, ἐξέρρηξεν εἰπὼν διὰ τοῦ τεύκρου. Τὸ δὲ, τόξον οἱ ἔκπεσε χειρὸς, δαίμων βιὸν ἔκβαλε χειρός. ὡς ἔστι καὶ ἐκ τῶν ῥηθέντων ἀναλέξασθαι. δοκεῖ δὲ ἡ ῥηθεῖσα τῆς νευρᾶς ῥῆξις καὶ ἡ ἐκ χειρὸς πτῶσις τοῦ τόξου, τῆς προδηλωθείσης αἰγίδος ἔργον εἶναι, ἧς ἐπισειομένης, γίνονται κλόνοι. φόβοι. ῥήξεις. φυγαί. καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι παραδιδοὺς ὅμηρος μὴ χρῆναι ἀπογινώσκειν τὸν δυσπραγοῦντα, φησὶ διὰ τοῦ ἀδελφοῦ πρὸς τὸν τεῦκρον. ὦ πέπον, ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα καὶ ταρφέας ἰοὺς κεῖσθαι, ἐπεὶ συνέχευε θεὸς ὡς εἴρηται. αὐτὰρ χερσὶν ἑλὼν δολιχὸν δόρυ, καὶ σάκος ὤμῳ, μάρναο. καὶ ἄλλοισιν ὄρνυθι λαούς. τοῦτο δὲ, καὶ ἐρεθισμός ἐστιν εἰς τὸ ὁμόσε τῇ μάχῃ χωρεῖν. ἐνταῦθα δὲ, κεῖται καὶ τὸ ἀσπουδὶ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἀντὶ τοῦ ῥᾷον καὶ ἀπονητί. ἐπάγει γάρ. μὴ μὰν ἀσπουδί γε δαμασσάμενοί περ, ἕλοιεν νῆας, ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης. τοῦτο δὲ ἁρμόττει λέγεσθαι ἐπὶ τῶν σπευδόντων μὴ ἡττηθῆναι, εἴ τις παρῳδήσει τὸ, νῆας ἐϋσσέλμους. λέγει δὲ καὶ σάκος ἐν τούτοις τετραθέλυμνον ὁ ποιητὴς, ὅ ἐστι τετράπτυχον. τετράθετον. ὃ τεῦκρος φορεῖ μετὰ τὴν βλάβην τοῦ τόξου. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς ὁ αἴας οὐ πολλὰ μὲν τῷ ἀδελφῷ λαλεῖ, ἀλλ' ἐπιτροχάδην παραινεῖ. δρᾷ δὲ ὅμως εἰς ἐκεῖνον, οὐδὲν ἧττον τῶν διὰ πολυλογίας πειθόντων. ἅμα γὰρ εἶπε, καὶ ὁ τεῦκρος εἰς ἀγχέμαχον ὁπλίζεται πρόμαχον σάκος μὲν δι' ἐρρίφθη ἀμφ' ὤμοισι θέμενος. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον θείς. καὶ ἑξῆς. εἰς δὲ τὸ, νῆας ἐϋσσέλμους, ἐνθυμητέον ὡς εἰ καὶ σέλμα κοινῶς λέγεται καθέδρα ἤτοι σελλὶς νηὸς ἐξ ἧς ναῦς εὔσελμος ἡ διάζυγος καὶ εὔζυγος κατάπινας, ἀλλ' ὅμως ὡς ἐκ μέρους σέλμα ἐρρέθη καὶ ὅλη ναῦς. καὶ δηλοῖ τοῦτο, ἐπίγραμμα ἐνδοξότατον μεγίστης νηὸς, τό, τίς τόδε σέλμα πελώριον ἐπὶ χθονὸς εἵσατο; ἤγουν ἵδρυσεν. ἔκτισεν. ἐκάθισεν.

Ὅτι συμφοσκοπῶν οἷα εἰκὸς καὶ ὁ ἕκτωρ, ὡς εἶδε τεύκρου βλαφθέντα βελέμνα, νοεῖ ἐκ διὸς αὐτὸ γενέσθαι. ὃ ἀναθαρρύνων οὕτω τοὺς ἀμφ' αὐτὸν εἰς μάχην, παρασημαίνεται τὸ πρᾶγμα. καὶ ἐρεθίσας εἰς μνήμην ἀλκῆς, ἐπάγει. δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, ἀνδρὸς ἀριστῆος διόθεν

Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν τεύκρου βλαφθέντα βέλεμνα,
Τρωσί τε καὶ λυκίοισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.
Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ δάρδανοι ἀγχιμαχηταί.
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς, δὴ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἀνδρὸς ἀριστῆος διόθεν βλαφθέντα βέλεμνα.
Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκή,

ἠμὲν

Ἢ μὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ,
Ἠδ' ὅ τινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν.
Ὡς νῦν ἀργείων μινύθει μένος, ἄμμι δ' ἀρήγει.
Ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. ὃς δέ κεν ὑμέων
Βλήμενος ἠὲ τυπεὶς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Τεθνάτω. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης
Τεθνάμεν. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω,
Καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν ἀχαιοὶ
Οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.

ἔγνω ἐκ ποιειδοῦς βλαφθέντα βέλεμνα. εἶτα δεικνὺς ὡς οὐκ ἀπὸ τέχνης ἀρξ νοεῖ. πῶς γὰρ, ὁ φθάσας ἀντιποιεῖν ἀ τέχνως περὶ σφῶ πολυδάμαντι ἐν τοῖς κατὰ τὸν οἰωνόν; φησί. ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος διὸς ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ, ἠμὲν ὁτέοισι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ ὃ ἐστι δώσει, ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν, ὡς νῦν ἀργείων μινύθει μένος ἄμμι δ' ἀρήγει. μονονοὺ λέγων, ὡς οὐ κατὰ λεπτότητα νόου ἀλλὰ διὰ τὸ ἀρίγνωτον ἐπέστησα περὶ σημείῳ τούτῳ τοῦ διός. εἶτα στρατηγικῶς καὶ ῥητορικῶς ὀτρύνων εἰς μάχην, φησίν. ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. ὃς δέ κεν ὑμέων βλήμενος ἠὲ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, τεθνάτω. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀμυνομένῳ περὶ πάτρης τεθνάμεν. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ παῖδες ὀπίσσω, καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, εἴ κεν ἀχαιοὶ οἴχωνται σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὡς διὰ συντομίας οὐ κεκράτηκας ὁ ἕκτωρ τοῦ ἐν τῇ συντάξει φράζεσθαι ἀλλ᾽ ἐλλειπτικῶς ἔφρασεν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι εἰ γὰρ αὐτὸς θάνοιτις, ἀλλ' ἄλοχός τε σόη καὶ τὰ ἑξῆς. ὁποῖον ἀλλαχοῦ τὸ, εἴπερ γάρ κε βλεῖο τυπείη μενος, ἀλλὰ οὐ κατὰ νῶτον δέξει τὴν πληγήν. ὁ δὲ, τὸ καλλιπὼν τὸ, εἰ γὰρ καὶ θάνοι, ἤρξατο ἀπὸ τοῦ, ἀλλ' ἄλοχος. μιμούμενος τῇ ἐλλειπτικῇ ἐπείξει, τὴν σπουδὴν τοῦ καιροῦ. πάνυ δὲ τεχνικῶς παρατίθησι περὶ τοῦ θανάτου δυσχερεῖ, τὰ μετὰ ταῦτα λυσιτελῆ. καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοὺς μαχίμους νέους ἀναγινώσκειν ἐν βραχεῖ δυνατῶς καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ τυρταῖος πολυλογῶν λακεδαιμονίοις ἔγραψε. δαιμονίως δ' ἐνταῦθα καταμερίζει δι' ὀλίγων ὅμηρος, πόλεως σωτηρίαν, μεταποιήσας ἐκ τοῦ ἐναντίου τὸ ἐν ταῖς λιταῖς νόημα. ὅρα γὰρ ὡς ἐκεῖ μὲν, ἔλεγε διὰ τῆς κλεοπάτρας τὰ ἐπισυμβαίνοντα τῇ πορθήσει τρία μεγάλα κακά. φόνον ἀνδρῶν. πόλεως ἐμπίμπρασιν διὰ πυρός. καὶ αἰχμαλωσίαν τέκνων καὶ γυναικῶν. ὧδε δὲ ἀντιφράζων τὰ αὐτοῖς ἐναντία, φησὶν ὡς περισώσας τῆς πατρίδος, ἄλοχός τε καὶ παῖδες σώζονται μὴ αἰχμαλωτιζόμενοι δηλαδὴ ὡς ἐν πορθήσει πόλεως. καὶ οἶκος καὶ κλῆρος ἀκήρατος, μὴ γενόμενα δηλαδὴ πυρὸς ἔργον. τὸ δὲ τρίτον κακὸν ἤγουν οἱ κτεινόμενοι ἐκεῖ ἄνδρες, οὐκ ἀντιφράζονται νῦν διὰ τῶν σωζομένων. ἢ διότι συνεπινοεῖται τοῦτο καὶ ὁ ἕκτωρ οὐκ εἶπεν ὡς ἐπειγόμενος περὶ καιρῷ. εἰ γὰρ αὐτοὶ ἀριστεύσαντες, τὰ φίλτατα καὶ τὰ κατ' οἶκον περισώζονται, περίεισιν ἄρα καὶ οὐ κτείνονται. ἢ καὶ ἄλλως· διότι οὐκ ἐξ ἀνάγκης τῇ πατρίδι σωζομένῃ συμπεριττάζονται καὶ οἱ ἄνδρες ἅπαντες καὶ οὐδεὶς κτείνεται. ἀλλὰ τινὲς μὲν, πίπτουσιν ἀμυνόμενοι περὶ πάτρης, ὧν τά τε φίλτατα σώζεται, καὶ ὁ οἶκος ἀκήρατος μένει. οἱ πλείους δὲ, περίεισιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν ταῖς λιταῖς μὲν, περὶ μόνης πόλεως ἦν ὁ λόγος ἀμαθυνομένης πυρί, ἐνταῦθα δὲ ὁ κλῆρος, καὶ πλεῖόν τι σημαίνει τῆς πόλεως. κλῆρος γάρ, οὐ μόνον ὁ ἔνδον ἄστεος ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκτὸς ὧν κυριεύουσιν οἱ πολῖται κλήρῳ διανεμόμενοι. ὅτι δὲ φιλόπατρις ὁ ἕκτωρ, δηλοῖ καὶ τὸ, εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. ἐκείνου λόγος ὤν. καιρία δὲ λέξις τὸ βλαφθέντα, ὅθεν ἐδίδαξεν αὐτὴν ὁ ποιητής. ὡς καὶ τὰ βέλεμνα καὶ τὸ μινύθει. εἰ δὲ κακόφθογγον δοκεῖ τὸ βλαφθέντα διὰ τὸ ἐπάλληλον τῶν δασέων, ὥρα αἰτιᾶσθαι καὶ τὸν δίωνα, ἐν λόγῳ πεζῷ ἐμβρέξαι λέγοντα. καὶ περὶ ὧν δὲ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ στρεφθεὶς ἀντὶ ἀφωνοτέρου τοῦ, στραφείς. πολλὰ δὲ τοιαῦτα καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται. τὰ δὲ βέλεμνα, ἐκ μέρους καὶ τὸ τόξον δηλοῖ. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐν ἄλλοις, περὶ τόξῳ συνεπινοεῖται καὶ βέλεμνα. τὸ δὲ ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος θεοῦ ἀνδράσι γίνεται ἀλκὴ οἷστε κῦδος ὑπέρτερον δώσει, καὶ οὓς μινύθει μὴ θέλων ἀμύνειν, γνωμικῶς ἔχει. ὡς τῆς ὁποιασοῦν θείας ῥοπῆς, ἐπιφανεστάτης οὔσης. ἐν δὲ περὶ ὁτέοισι, καὶ ὅτινας, ἅπερ οὐκ ἄντις λογογραφῶν ἐπιλέξηται, πλεονάζει τὸ κατ' ἀρχὴν ο· ὡς καὶ ἐν περὶ, ὅτου καὶ ὅθεν καὶ ὅτων ἀντὶ τοῦ ὧντινων. καὶ ὅτοισιν ἀντὶ τοῦ οἷς. ὃ πλεονασμῷ τοῦ ε γίνεται ὁτέοισιν ὡς τοτέοισι. καὶ ὡς τὸ, ὅτεω ζώοισιν, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. κῦδος δὲ ὑπέρτερον, ἢ τὸ ὑπερκείμενον τῶν ἄλλων, ἢ τὸ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ. Τὸ δὲ οὐκ ἐθέλει ἀμύνειν, αἴτιόν ἐστι τοῦ μινύθειν, ὃ δὶς ἐνταῦθα κεῖται ὡς φιλοῦν τῇ ποιήσει· οὐ δίχα γὰρ ἄλλως. ἀρήγειν δὲ, τὸ εἰς ἄρην ἄγειν ὅ ἐστι πορεύεσθαι. καθὰ καὶ βοηθεῖν, τὸ εἰς βοὴν ἥκειν εἰς μάχην θεῖν. τὸ δὲ, ὃς δ' ἂν ὑμῶν βλήμενος, ἢ τυπεὶς, θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, θαρρύνει πρὸς κινδύνους τοὺς ἐν ἀγαθοῖς τοὺς πολίτας, δι' αὐτὸ τὸ καλόν. ὅτι δηλαδὴ μὴ ἀεικὲς ἀμυνομένους περὶ πατρίδος θνήσκειν. οὐ γὰρ ἐπὶ δώροις καὶ μισθοφορᾷ ποιοῦνται ὃ πρὸς ἀνάγκης ἔχουσιν οἱ ἐπίκουροι, πίπτειν ἀνθούμενοι ἀνθ' ὧν τὴν πόλιν δώροις τρύχουσι καὶ ἐδωδῇ ὡς προδεδήλωται. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ ὑπο-

δόσπου δὲ, μεγάλα πράγματα μεγάλοις κινδύνοις θέλει καθαιρεῖσθαι. διαφορὰ δὲ καὶ νῦν δηλοῖ τοῦ βάλλειν καὶ τύπτειν, τὸ, βλήμενος, ἢ τυπείς. θάνατος δὲ καὶ πότμος ὥσπερ καὶ πόλεμος καὶ μάχη, πολλαχοῦ συγκείμενα, εὕρηνται διατί [illegible]. τὸ δὲ ἄλοχος σόη, πάνυ βιωτικῶς φασιν εἰπεῖν. οὐ γὰρ ἄν τις ἀνὴρ ὤν, ἐρεῖ ὡς ἐγὼ φιλοψυχήσας ζήσομαι πρὸ τῆς γυναικός, εἰς αἰχμαλωσίαν ἐκείνην προδούς. πολλοὶ πολλοῦ γὰρ τὰς τῶν γυναικῶν ὕβρεις ποιούμενοι. καὶ αὐτὰς ψυχὰς ὑπὲρ τῶν οἰκείων προϊέμενοι. καὶ ὑπὲρ ἐκείνων οἴχεσθαι θέλοντες ἤπερ αἰχμαλωτισθείσας ἰδεῖν, καὶ ἄλλως δὲ, ζῆν δοκεῖ ἐν οὐ τῷ παντὶ τέθνηκεν ὁ φίλανδρος καὶ φιλότεκνος, γυναῖκα ζῶσαν λιπὼν καὶ παῖδας. ὅρα δὲ τὸ σόη θηλυκὸν ἐκ τοῦ σόος. διὰ δὲ τῶν παίδων ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, σεμνότερον τὴν πᾶσαν δηλοῖ γενεάν. ἐπεί τοι γε, ἄλλως ἐχρῆν εἰπεῖν. ἄλοχός τε σόη καὶ νήπια τέκνα. κλῆρος δὲ, ἢ ὡς πολλῶν ἀειστίων ἐρρέθη οἷς ὁ βίος ἀπὸ μερίδων ἐφ' αἷς κλῆροι βάλλονται ὅτι καιρὸς δάσασθαι. ἢ δηλοῖ ἄλλως, ὡς καὶ τὰ ἐκ προικὸς καὶ διαδοχῆς γένους, κλήρῳ ἐλάγχανον. ὅθεν καὶ ἡ κληρονομία σύγκειται ὡς κλήρῳ διανεμομένη. μέμνηται δὲ οἴκου καὶ κλήρου, οὐχ ὡς τῷ πεσόντι χρησίμων, ἀλλὰ τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς παισὶν ὧν ἐκεῖνος ὑπερεκινδύνευσε. κλῆρος δὲ νῦν, οὐ τὸ σημεῖον ᾧ λαγχάνουσιν ἀλλὰ τὸ δι' αὐτοῦ λάχος. ἀκήρατος δὲ ὁ ἀκέραιος καὶ σῶος κατὰ στέρησιν τοῦ κείρεσθαι ἢ τοῦ κηρός. τὸ δὲ σὺν νηυσὶν, ἐκ πλήρους κεῖται πρὸς συντέλειαν στίχου. ἄλλως γὰρ, τίς οὐκ οἶδεν ὡς ἐκ Τροίας εἰς Ἑλλάδα σὺν νηυσὶν ὁ νόστος γίνεται. τὸ δὲ ἐς πατρίδα γαῖαν, γενικώτερον πέφρασται. δῆλον γὰρ ὡς οὐ πάντων Ἀχαιῶν μία τῷ ἀριθμῷ πατρὶς γαῖα, ἑκάστων δὲ ἄλλη καὶ ἄλλη. διὸ εὐθὺς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος.

Αἴας δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισιν.
Αἰδὼς Ἀργεῖοι, νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι
Ἠὲ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν.
Ἦ ἔλπεσθ' ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ,
Ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος;
Ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα
Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει;
Οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι.
Ἡμῖν δ' οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων,
Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε, μένος τε.
Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι,
Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱὸν,
Ἀρχὸν Φωκήων. Αἴας δ' ἕλε Λαοδάμαντα
Ἡγεμόνα πρυλέων, Ἀντήνορος ἀγλαὸν υἱόν.
Πουλυδάμας δ' Ὦτον Κυλλήνιον ἐξενάριξε,
Φυλεΐδεω ἕταρον, μεγαθύμων ἀρχὸν Ἐπειῶν.
Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσεν ἰδὼν, ὃ δ' ὕπαιθα λιάσθη
Πουλυδάμας. καὶ τοῦ μὲν ἀπήμβροτεν. οὐ γὰρ Ἀπόλλων
Εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι.
Αὐτὰρ ὅγε, Κροίσμου στῆθος μέσον οὔτασε δουρί.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα.
Τόφρα δὲ τῷ ἐπόρουσε Δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδὼς
Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο φέρτατος ἀνδρῶν
Λαομεδοντιάδης, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς.
Ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ,
Ἐγγύθεν ὁρμηθείς. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ,

Ὅτι ὁ Αἴας ἀντιδημηγορῶν τῷ Ἕκτορι καὶ ὀτρύνων τοὺς Ἀχαιοὺς, φησίν. αἰδὼς Ἀργεῖοι, νῦν ἄρκιον ἤγουν ἐπαρκοῦν ὑμῖν, ἢ ἀπολέσθαι ἢ σαωθῆναι, καὶ ἀπώσασθαι κακὰ νηῶν. ἦ ἔλπεσθε ἢν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ, ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. εἶτα εἰπὼν ἐπ' ὀνειδισμῷ τῶν Ἀχαιῶν τὸ, ἦ οὐκ ὀτρύνοντος ἀκούετε λαὸν ἅπαντα Ἕκτορος, ὃς δὴ νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει; οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθέμεν ἀλλὰ μάχεσθαι, ἐπάγει. ἡμῖν δὲ οὔτις τοῦδε νόος καὶ μῆτις ἀμείνων ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. ὃ παραφράζων Ἕκτωρ μετ' ὀλίγα, ἐρεῖ. οὐ γάρ τ' ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν Ἀργείοισι μάρνασθαι. τούτοις δὲ, ὁ Αἴας ἐπιφέρει γνωμικόν. βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ὀλίγον τινὰ δηλαδὴ ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν, ἐν ἀνδράσιν οὐχ ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισιν. καὶ ὅρα τὸ μεγαλόφρον τοῦ ἥρωος εἰ ἐν νικῶντας τοὺς ἐχθροὺς ἐξουθενοῖ χειροτέρους λέγων. ἧς δὴ λέξεως μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ ῥηίτερον. ἀρκεῖ γὰρ ἀντ' αὐτῶν εἰς σύγκρισιν, τὸ χεῖρον καὶ τὸ ῥᾷον τὰ κοινά. εἰ δὲ

γράφεται

Τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. τόν ποτε φυλεὺς
Ἤγαγεν ἐξ ἐφύρης ποταμοῦ ἄπο σελλήεντος.
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκεν ἄναξ ἀνδρῶν εὐφήτης,
Ἐς πόλεμον φορέειν δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν.
Ὅς οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον.
Τοῦ δὲ, μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης
Κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχει ὀξυόεντι.
Ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον αὐτοῦ. πᾶς δὲ χαμᾶζε
Κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός.
Εἷος ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην,
Τόφρα δέ οἱ μενέλαος ἀρήϊος ἦλθεν ἀμύντωρ.
Στῆ δ' εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθὼν, βάλε δ' ὦμον ὄπισθεν,
Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα,
Πρόσσω ἱεμένη. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη.
Τὼ μὲν ἐεισάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων
Συλήσειν. ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσε
Πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' ἱκεταονίδην ἐνένιπεν,
Ἴφθιμον μελάνιππον. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς
Βόσκ' ἐν περκώτῃ δηΐων ἀπονόσφιν ἐόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι,
Ἂψ εἰς ἴλιον ἦλθε. μετέπρεπε δὲ τρώεσσιν.
Ναῖε δὲ πὰρ Πριάμῳ. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι.
Τόν ῥ' ἕκτωρ ἐνένιπεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
Οὕτω δὴ μελάνιππε μεθήσομεν; οὐδέ νυ σοί περ
Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο;
Οὐχ ὁράας οἷον δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν;
Ἀλλ' ἕπευ. οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν ἀργείοισι
Μάρνασθαι, πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν, ἠὲ κατ' ἄκρης
Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαί τε πολίτας.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Ἀργείοις δ' ὤτρυνε μέγας τελαμώνιος αἴας.
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.
Αἰδομένων δ' ἀνδρῶν, πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται.
Φευγόντων δ', οὔτ' ἂρ κλέος ὄρνυται, οὔτε τις ἀλκή.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος, φράξαντο δὲ νῆας
Ἕρκει χαλκείῳ, ἐπὶ δὲ ζεὺς τρῶας ἔγειρεν.
Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος:

γράφεται ἀνδράσι παυροτέροισι, παύονται οἱ πολλοὶ λόγοι. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ὁ αἴας καθὰ καὶ ὁ ἕκτωρ, ἐλλειπτικῶς ἔφη διὰ τὸ κατεπεῖγον τῆς ὥρας, ἐν τῷ, αἰδὼς ἀργεῖοι. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ὅτι αἰδώς ἐστιν ἐπὶ τοῖς γινομένοις ὅτι τοιοῦτον. καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἐς χορὸν κέλεται ἐλθεῖν, ἀλλὰ μάχεσθαι. λείπει γὰρ τὸ, οἱ δὲ, πείθονται. ἵνα λέγῃ ὅτι αὐτὸς μὲν, κελεύει κινδυνεύειν. οἱ δὲ, ὑπακούουσιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι λαμπροτέρα μὲν ἡ τοῦ ἕκτορος δημηγορία ἔτι δὲ καὶ σεμνοτέρα διὰ τὴν περὶ διὸς ἔννοιαν καὶ τοὺς περὶ πατρίδος λόγους. πολιτικωτέρα δὲ ἡ τοῦ αἴαντος, καὶ ἐπιχειρηματικωτέρα, καὶ οἷα μᾶλλον πείθειν. ἐπεὶ καὶ γοῦν συγκεκρότηται γενναίοις νοήμασι προτρεπτικοῖς. ἔστι δὲ καὶ ἐμβριθεστέρα ἡ τοῦ αἴαντος. ἕκτωρ γὰρ προτρεπόμενος, παρεντίθησί τι καὶ κολακικὸν ἐν τῷ, ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. προτρέπει δὲ ὁ αἴας τοὺς ἀχαιοὺς βιαιότερον ἕκτορος εἰς θάνατον, διὰ τὸν ἐπὶ ταῖς ναυσὶ κίνδυνον ὧν στερηθέντες οὐκ ἂν ἀποπλεύσουσί ποτε. καὶ πρὸς θανατῶντας δὲ τοὺς τρῶας, ἀντιθανατᾶν βούλεται τοὺς ἀχαιούς. καὶ τοῦτο, ἀναγκαίως. τρῶες μὲν γὰρ, δύνανται καὶ ἀνεῖναι ἄρτι τὴν μάχην. ἀχαιοῖς δὲ, οὐδεὶς τόπος ἕτερος ἀμείνων τοῦ ἀποκινδυνεῦσαι. ἵνα εἰ μὲν δὴ τυχὸν ἀνύσουσι, τάχιον γοῦν ὀλοῦνται καὶ μὴ ἐπὶ μακρὸν ὑποστρευγόμενοι. ὃ δὴ γνωμικῶς ῥηθὲν, περιείργεταί τι σεμνὸν τῷ λόγῳ τοῦ αἴαντος. ὃς καὶ πείθει τοὺς ἀχαιοὺς καθὰ καὶ ὁ ἕκτωρ τοὺς ὑπ' αὐτόν. διὸ καὶ ἐπ' ἀμφοῖν ὁ ποιητὴς ἐπιφέρει τῇ δημηγορίᾳ τὸ, ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. καὶ τοιάδε μὲν ταῦτα. τὸ δὲ, ἣν νῆας ἕλῃ, ἀττικόν ἐστι θέλημα. ἣν γοῦν δήλως κοινότερον δὲ, εἰ νῆας ἕλῃ. Τὸ δὲ ἐμβαδὸν, ἀντὶ τοῦ βάδην καὶ πεζῇ. ὅθεν ἄβατος ἡ μὴ πορευομένη. κατὰ δὲ, καί πως γένοιτ' ἂν ὁδὸς ἄβατος βάτοις πολυκνημένης. ὅπερ ἀγαθαρχίδης φησὶ λογοπλάγων. ἕτεροι δὲ νοοῦσι ἐμβαδὸν, τὸν λεγόμενον ἐμβατήριον ῥυθμόν. καὶ ὡς εἰπεῖν, εἰσιτήριον. πρὸς ὃν λακεδαιμόνιοι τὴν πατρίδα εἰσέβαινον ὅτι πολέμου

νόμῳ ἐκράτησαν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἢ οἴκοθε μέλψειν ἐπινίκιον ἕκαστος, εἰς τὴν πατρίδα ἰών, ὅτι δὲ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον, ἔμβαδον λέγεται τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα, ἐκδηλότατόν ἐστι. τὸ δὲ οὐ μὴν ἐς χορὸν κέλεται ἐλθεῖν, ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰς πανήγυριν ἀλλ' εἰς κινδύνους καλεῖ, καὶ ὅμως εὑρίσκεται πειθομένοις μάχεσθαι, καθ' ἡμῶν δηλαδή. πολλῷ δὴ πλεῖον ἡμῖν μαχητέον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μάχεσθαι, ὀνοματικῶς καὶ νῦν κεῖται. ἵνα ᾖ, οὐ μὴν ἔς γε χορὸν κέλεται ἐλθεῖν ἀλλ' εἰς μάχην. τὸ δὲ νόος καὶ μῆτις, ἀσφαλῶς ἔχει ῥηθέν. πολλαχοῦ γάρ, νοῦς μέν ἐστι, μῆτις δὲ οὐκ ἔστιν. οὐ γὰρ πᾶν τὸ νοηθέν, καὶ ἐξαγγέλλεται. τὸ δὲ μῖξαι χεῖρας καὶ μένος, οὐκ ἔστι φράσαι κυριώτερον. δι' οὗ καὶ αὐτοῦ δηλοῦται σαφέστατα ἡ ὡς ἐπὶ πάλης συμπλοκὴ τῶν στρατευμάτων, καὶ τὸ ὁμόσε πάντας γενέσθαι. στρεύγεσθαι δέ, τὸ στραγγίζεσθαι, καὶ δι' ὃ κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὃ καὶ ἀπολιβάζειν φασὶν οἱ μεθ' ὅμηρον, οἱονεὶ κατὰ λιβάδα ὑπεξέρπειν. ὅτι πέπτωκεν ἐνταῦθα σχέδιος ἀρχὸς φωκέων, ὑπὸ τοῦ ἕκτορος. ὃν τινὲς μὲν προπαροξύνουσιν ὡς τό, στρόφιος. οἱ πλείους δέ, παροξύνουσιν ὡς τὸ δολίος. κλονίος. ὃ καὶ ἐνδέχεται μάλιστα, πρὸς διαστολὴν τοῦ, σχέδιος ὃ δηλοῖ τὸν ἐγγύς. κεῖνται δ' ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ πρυλέες οἱ πεζοί, ἐν τῷ, αἶψα δ' ἕλε λαοδάμαντα ἡγεμόνα πρυλέων. καὶ ὦτος δέ τις κυλλήνιος ἀρχὸς ἐπειῶν, ὁμώνυμος τῷ περιστορημένῳ ἥρωι. ὅρα δὲ τὸ πρυλέων, παροξυτόνως ῥηθέν. ἐξ οὗ δῆλον ὡς οὐκ ἐκ τοῦ πρύλις πρύλεως, ἀλλ' ἐκ τοῦ πρυλὴς πρυλέως κατὰ τοὺς παλαιοὺς κλίνεται. ὅτι ἐν τῷ, ὕπαιθα λίασθη πουλυδάμας ὅτε αὐτῷ μέγης ἐπόρουσεν, ὕπαιθα μέν, ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν. ἐκ πλαγίων γὰρ νοῆσαι τὸ ὕπαιθα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. λίασθη δέ, οὐ τὸ ἐξέφυγεν, ἀλλὰ κατεκλίθη, ὡς καὶ τό, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη. ὅτι εἰπὼν ὅμηρος πατρωνυμικόν, δόλοψ λαμπετίδης, ἵνα μήτις νοήσῃ λαμπέτου υἱός, μεταφράζει οὕτως. ὃν λάμπος ἐγείνατο. ὥστε κατὰ πλεονασμὸν τὸ λαμπετίδης πέπηκται. ὤφειλε γὰρ εἶναι λαμπίδης. εἰ μὴ ἄρα ἴσως κατὰ διωνυμίαν καὶ λάμπος ὁ αὐτὸς ἐκαλεῖτο καὶ λάμπετος. ὁμωνυμεῖ δὲ καὶ ὧδε κύριον ὁ δόλοψ, τῷ ἐθνικῷ καθὰ καὶ ἐν τῷ ἴμβριος καὶ αἰγύπτιος. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ εἰδὼς μετὰ γενικῆς ὡς ὁμήρῳ ἔθος. φησὶ γάρ. δόλοψ αἰχμῆς εὖ εἰδώς. καί, εὖ εἰδότα θούριδος ἀλκῆς. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ περὶ δόλοπος φησίν. ὅτι διασαφῶν ὅμηρος ὡς οὐτάζειν ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐγγὺς πλήττειν, φησὶ μέσον σάκος οὔτασε δουρὶ ἐγγύθεν ὁρμηθείς. Ὅτι ἐν τῷ, πυκινὸς θώρηξ ὃν ἐφόρει γυάλοις ἀρηρότα, γύαλα ἢ τὰ μέλη φησίν, ὅθεν καὶ ἐγγυαλίζειν τὸ εἰς χεῖρας διδόναι, ἢ τὰ ὡς καὶ προεῤῥέθη κοιλώματα τοῦ θώρακος. τὸ δὲ φορεῖν, ἀγαθὴ τοιούτῳ τόπῳ λέξις ἐστίν. διὸ καὶ δὶς νῦν αὐτῇ χρᾶται. πάντως δὲ ἀρετὴ θώρακος τὸ προσαρηρέναι τῷ φοροῦντι. ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ἐφύρης ὁ ποιητὴς μέμνηται καὶ ποταμοῦ περὶ αὐτὴν σελλήεντος. περὶ ὧν ἱκανῶς προεγράφη. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ τριῶν πύλων ἱστορουμένων, παρ' ἑκάστῃ ποταμὸς ἠμαθόεις ἱστόρηται, οὕτω καὶ πολλαὶ μὲν ἔφυραι, τοσοῦτοι δὲ ποταμοὶ καὶ περὶ αὐτάς. ποιεῖται δὲ καὶ μνείαν μονίμου πατρῴου δώρου ξενίας. τὸν γὰρ λεχθέντα θώρακα ὃν ἐφόρει ὁ φυλείδης μέγης, ξεῖνος τοῦ φυλεῖ δῶκεν ἄναξ ἀνδρῶν εὐφήτης ἐς πόλεμον φορέειν δηίων ἀνδρῶν ἀλεωρήν. ἐξ ἐφύρης δὲ ἦν ὁ τοιοῦτος εὐφήτης. ἣν ἔφυραν, οὐ διασαφεῖ ὅμηρος ἐνταῦθα οἵα ἐστί. ψόγου δὲ οὐδὲν ἔχει οὐδὲ νῦν τὸ ἀνδρῶν ταυτολογηθὲν συνεχῶς ἐν δυσὶ στίχοις. Ὅτι ἀλλαχοῦ μέν, κύμβαχόν τινα ἐξ ἅρματος καταπεσεῖν ἔφη, καὶ ἐρρέθη περὶ τούτου ἐκεῖ. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἄνω πλῆξαι εἰς τὴν περικεφαλαίαν, κύμβαχον νύξαι φησίν. εἰπών. τοῦ δέ, μέγης κόρυθος χαλκήρεος ἱπποδασείης κύμβαχον ἀκρότατον νύξεν. εἶτα ἐπάγει πρὸς σαφήνειαν, ῥῆξε δ' ἀφ' ἵππειον λόφον. πᾶς δὲ ὁ λόφος δηλαδή, χαμᾶζε κάππεσεν ἐν κονίῃσι, νέον φοίνικι φαεινός, ὅ ἐστι λάμπων φοινικῷ νεαρῷ χρώματι. ἐξ ὀστοῦ ἦν ἄρα οὗτος ὁ λόφος εἴγε βέβαπται. καὶ ὅρα τό, κόρυθος κύμβαχον, πρὸς διαστολὴν τοῦ τῆς κεφαλῆς. τινὲς δὲ οὕτω φασί. κύμβαχον, τὸ ἄνω τοῦ κρανίου. διὸ ἐπήγαγεν ἐξηγητικῶς τὸ ἀκρότατον. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως, κύμβαχον, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαίας εἰς ὃ καθίεται ὁ λόφος. εἴρηται δέ, παρὰ τὸν ἦχον τῆς κύμβης ὅ ἐστι τῆς κεφαλῆς. ὅθεν καὶ κυμβία ποτήριά τινα κεφαλοειδῆ ὡς εἰκός. καὶ κυβιστᾶν, τὸ ἐπὶ κεφαλὴν ἑαυτὸν βάλλειν. συμβάλλεται δὲ εἰς τὸν τοιοῦτον νοῦν, καὶ ἡ παρὰ τῷ ὀππιανῷ ὀστρακόδερμος κύμβη. Ὅτι θάρρος ἐν μάχῃ δηλοῖ τό, πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην. Ὅτι εὕρηται καὶ ἐνταῦθα, δόλος οὐ ψεκτὸς οἷα στρατιωτικός. μενέλαος γὰρ ἔστη εὐρὰξ σὺν δουρὶ λαθών. βάλε δέ τινος ὦμον ὄπισθεν. αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, πρόσω ἱεμένη. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη ὅ ἐστιν ἐκλίθη, ὡς πρὸ ὀλίγου εἴρηται. τὸ δὲ εὐρὰξ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, δηλοῖ μὲν τὸ ἐκ πλαγίου κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ὡς εἰπεῖν, πλευράξ. ὅθεν καὶ γίνεται. ἔχει δὲ ἀπορίαν πῶς ὁ ἐκ πλευροῦ στάς, ὦμον βάλλει ἐχθροῦ ὡς καὶ στέρνου διελάσαι τὴν αἰχμήν. λύσει δ' ἄν τις τὸ ἄπορον, εἰπὼν ὡς πλευρόθεν στὰς ὁ μενέλαος καὶ ἀφεὶς τὸν ἐχθρὸν προβῆναι καὶ νῶτα δεῖξαι, εἶθ' οὕτως ἔβαλε κατ' ἐκεῖνο. τοῦ δὲ μαιμώωσα διασαφητικόν τι ἐστὶ τό. πρόσω ἱεμένη. ἄμφω δέ, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τῆς αἰχμῆς γλυκέως εἴρηται κατὰ συνήθειαν ποιητικήν. Ὅτι οὐκ ἀναμφιλέκτως μὲν ὅμως δὲ σημειοῦνταί τινες, ὡς κασιγνήτους ἐνταῦθα ὁ ἕκτωρ εἶπε, τοὺς ἀνεψιοὺς ἢ ἁπλῶς συγγενεῖς. καὶ φασὶν ὅτι καὶ νῦν παρὰ ἴωσιν, οἱ συγγενεῖς κασίγνητοι λέγονται. ἔχει δὲ οὕτως ἡ ὁμηρικὴ φράσις. Ἕκτωρ δέ, κασιγνήτοισι κέλευσε πᾶσι μάλα. πρῶτον δ' ἱκετανονίδην ἐνένιπε μελάνιππον. ὃς καθὰ καὶ ὁ προῤῥηθεὶς λαμπετίδης δόλοψ ὁ ἐκ τοῦ λαο

μέδοντος

μένοντος, ἀνεψιὸς ἦν Ἕκτορι οὐ μὴν ἀδελφός. οὐ γὰρ πριαμίδης ὁ ἱκεταονίδης ὡς οὐδὲ ὁ λαμπετίδης. δημογέροντες δὲ καὶ ὁ Λάμπος καὶ ὁ ἱκετάων περὶ ἰσόρωται. ὧν οἱ παῖδες, οἱ ἐνταῦθα πίπτουσι. τὸν δὲ ῥηθέντα μελάνιππον ὑπογράφων ἱστορικῶς, ὃ δὴ πολλαχοῦ ἐπὶ πολλῶν ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ποιεῖ, λέγει ὅτι ὁ δὲ, ὄφρα μὲν βοῦς ὡς καὶ βασιλεῦσιν ἔθος, βόσκεν ἐν περκώτῃ περὶ ἧς πρὸ δεδήλωται. αὐτὰρ ἐπεὶ δαναῶν νέες ἤλυθον ἀμφιέλισσαι, ἂψ Ἴλιον ἦλθε, μετέπρεπε δὲ τρώεσσι, ναῖε δὲ παρ' πριάμῳ ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσιν. ὃν καὶ οἰκτίζεται μετ' ὀλίγα ἡ ποιητικὴ μοῦσα ὡς οἷα λόγου ἄξιον. καὶ στρέφουσα τὸν λόγον κατωτέρω, φησὶν ὅτι Ἀντίλοχος αὐτοῦ ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅστ' ἐπὶ νεβρῷ βλημένῳ ἀΐξῃ. τόν δ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα, θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. ὣς ἐπὶ σοὶ μελάνιππε θόρεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης τεύχεα συλήσων. μετὰ τὸ ἀπολέσαι αὐτὸν δηλαδή. ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι ἑρμηνεύων τὸ βλημένῳ, ἐπήγαγε τὸ, θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών. δηλῶν ὅτι οὐ τὸ ἁπλῶς ἀλλὰ ἐπιτυχῶς βάλλειν πλῆξαι, ἡ λέξις δηλοῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ ὄφρα μὲν βοῦς, ληφθὲν ἀνωτέρω ἀντὶ τοῦ ἕως, καὶ ἕως, ἃ δηλοῦσι τὸ τέως καὶ μέχρι τινός. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐν οἷς καὶ τὸ, βοῦς βόσκε, ψιλὸν τὴν χρείαν τινὰ ὑπηχεῖ. τῶν δὲ λαληθέντων παρὰ τοῦ Ἕκτορος πρὸς μελάνιππον πρὶν ἢ πεσεῖν, ἃ πρό εἰσιν, οὕτω δὴ μελάνιππε μεθήσομεν, οὐδέ νυ σοὶ περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ ἀνεψιοῦ κταμένοιο; οὐχ ὁράᾳς οἷ' ἀντὶ τοῦ ὅπως δόλοπος περὶ τεύχε' ἕπουσιν, ἀλλ' ἕπευ. οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν ἀποσταδὸν μάρνασθαι πρίν γ' ἠὲ κατακτάμεν ἠὲ κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας. τοῦ δὴ τοιούτου λόγου, ἐστὶ κατ' ἐπιλογὴν τῶν καιριωτέρων προσδηθῆναί τινα, εἰς ἐπικουρίαν ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἐν πολέμῳ πεσόντος. ἐνταῦθα δὲ, ὅρα διαφορὰν τοῦ ἕπειν, καὶ ἕπεσθαι. ὧν τὸ μὲν, ἐνέργειαν δηλοῖ καὶ βλάβην δέ τινα ἰωνικῶς. τὸ δὲ, ἀκολούθησιν. τὸ δὲ κατ' ἄκρης, κἀνταῦθα ἡ ἐπιρρηματικώτερον κεῖται ἀντὶ τοῦ ὁλοτελῶς, ἢ τὴν ἀκρόπολιν δηλοῖ ἐλλιπῶς ληφθέν. ἵν' ᾖ κατ' ἄκρης πόλεως, διαλελυμένως εἰπεῖν κατὰ Ἴωνας. τὸ δὲ κτάσθαι ὅ ἐστι φονευθῆναι, παρέξεται ὅτι μὴ φυσικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν κατὰ τὸ κτᾶσθαι ἀφ' οὗ τὰ κτήματα. τὸ δὲ πολίτας, ἐκτείνει κἀνταῦθα συνήθως τὸ παραλῆγον δίχρονον. ὅτι καὶ ἐνταῦθα ταυτολογικῶς κεῖται ὅσα ἐλέχθη ἀλλαχοῦ περὶ τῆς αἰδοῦς. φησὶ γὰρ ὁ Αἴας φιλοτιμούμενος ἀντιλαλεῖν Ἕκτορι. ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ. καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας. εἶτα τὸ γνωμικόν. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι καὶ ἑξῆς. Ὅτι τὸ ὑπήκουσαν πολυφράζων, φασίν. ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος, ἤγουν εἰς νοῦν ἔθεντο ὡς οἷα νουνεχεῖς. Ὅτι ἕτερόν τι τεῖχος ἐξ ὅπλων σχεδιάζει τοῖς ναυσὶν ὁ ποιητής. διὸ καὶ φησὶ κατὰ ῥητορικὴν ἀλληγορίαν, φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. καὶ ἴσως οὐκ ἔξω χάριτος ἐρεῖ τις, ἐντεῦθεν ὠφελῆσθαι τὸν Ἀπόλλωνα ὃν ἀνεῖλεν ἀθηναίοις περὶ τοῦ ξυλίνου τείχους χρησμόν. εἴρηται τοίνυν χάριτας Ὁμήρῳ καὶ ὁ Ἀπόλλων, τῆς μεθόδου ταύτης. οὗ τὴν ἐκ σιδήρου ἀσφάλειαν ἕρκος εἰπόντος χάλκεον ἤγουν τεῖχος σιδήρεον, ἐκεῖνος παραπεποιήσας, ξύλινον τεῖχος ἔφη τὰς νῆας καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν συγκρότησιν. εἴποι δ' ἄν τις καὶ τὸν παρ' Ἡροδότῳ χρησμὸν δς χαλκέους ἄνδρας ἔφη, τοὺς χαλκῷ καταφράκτους Ἴωνας καὶ Κᾶρας, ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ ἐφράξαντο, ἐξ οὗ οἱ μεθ' Ὅμηρον κατάφρακτοι στρατιῶται, καθὰ καὶ τεῖχος ἐνταῦθα χαλκῷ κατάφρακτον. ὅτι ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ Ζεὺς τρῶας ἔγειρε, πάντως μὲν νοεῖ τὸν Αἴαντα, εἰπὼν ἀργείους μέν, ὤτρυνε μέγας Τελαμώνιος Αἴας ἐπιτηδὲς νῦν καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ὡς μέγας προσφωνηθείς. τρῶας δὲ, ἔγειρε Ζεύς. εἰς ταὐτὸν γὰρ οἷον τούτους ἄγει. λέγει δὲ καὶ ὑπερκαταβὰς, ὅτι αὖθις ἔγειρε Ζεὺς μένος μέγα τοῖς τρωσί. Σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸ τούτων μὲν, ὁ ποιητὴς ἀποσείων τὸν Ἕκτορα, ἐπεξαγαγὼν αὐτοῦ τὸν Ποσειδῶνα, ἐν οἷς εἶπεν ὡς δῆριν ἔρισαν πολέμου Ποσειδάων τε καὶ Ἕκτωρ ἐτάνυσαν. ἐνταῦθα δὲ, τὸν Αἴαντα ἐπιπαλίον ὁμολογεῖ, ἀντιστράτηγον αὐτοῦ τάξας τὸν Δία.

Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος ἀχαιῶν,
Οὔτε ποσὶν θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι.
Εἴ τινά που τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο. τὸν δ' ὀρόθυνεν.
Ἐκ δ' ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Ἀμφὶ ἑ παπτήνας. ὑπὸ δὲ τρῶες κεκάδοντο
Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος. ὁ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἧκεν.
Ἀλλ' ἱκετάονος υἱὸν ὑπέρθυμον μελάνιππον
Νισσόμενον πόλεμόνδε βάλε στῆθος παρὰ μαζόν.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.

Ὅτι Μενέλαος ἐρεθίσαι μέλλων τὸν Ἀντίλοχον εἰς μάχην, πρῶτα μὲν ἐπαινεῖ, φάμενος. Ἀντίλοχε, οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος ἀχαιῶν, οὔτε ποσὶ θάσσων οὔτ' ἄλκιμος ὡς σὺ μάχεσθαι. πρὸς ἡλικιώτας δὲ πάντως ἡ τοῦ Ἀντιλόχου αὕτη σύγκρισις. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς οἱ ἔπαινοι χρήσιμοί εἰσιν ἐν καιρῷ. εἶτα ἐπιφέρει ἀξίωσιν, φησίν. εἴ τινά που τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλησθα. καὶ σημείωσαι καιριωτάτην ταύτην

ἔλαφ-

ἐλλείψειν. λείπει γὰρ τὸ ἀξιῶ, ἢ τὸ θέλησον ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι σπεῦσον ὅπως τινά γε τῶν Τρώων βάλῃς. ὅτι ἀνδρείας στρατιώτου δήλωσις τό, ἐκ δ᾽ ἔθορε προμάχων, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ ἀμφὶ ἑ παπτήνας. ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰ κατ᾽ αὐτὸν περιβλεψάμενος προμηθέστερον δι᾽ ἀσφάλειαν. οἱ δὲ δεῖνα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίζοντος. ὁ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἧκε. περὶ Ἀντιλόχου δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα τῷ ποιητῇ. ὅτι Ὅμηρος παραβολικῶς εἰπὼν ὡς ἐξ εὐνῆς θορόντα νεβρὸν θηρητὴρ ἔβαλε, περὶ οὗ πρὸ βραχέων ἐρρέθη, λαβὼν ἔχοντες οἱ ἰδιῶται, κοιταῖα καλοῦσι τὰς ὀρφνὰς εὐνὰς τῶν θηρῶν. καὶ μάλισθ᾽ ὅτι καὶ θῆρες ὑλοκοῖται παρὰ Ἡσιόδῳ λέγονται. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ἀνόπιν ἐκτεθείσῃ κατὰ τὸν νεβρὸν παραβολῇ, ἐν ᾗ κύων ἐπὶ νεβρῷ ἀΐσσει ὃν θηρητὴρ ἔβαλε, τὴν σπουδὴν μόνην τοῦ Ἀντιλόχου ὁ ποιητὴς δηλοῖ. ἄλλως γὰρ ἀνομοία πρὸς τὸ πρᾶγμα ἡ παραβολή. ὁ μὲν γὰρ κύων ὁρμᾷ εἰς νεβρὸν ὃν ἄλλος ἔβαλεν. ὁ δὲ Ἀντίλοχος εἰς νεκρὸν ὃν αὐτὸς ἔρριψεν. ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ ὅτι πεσόντος Μελανίππου, ὁ δυνάμενος Ὅμηρος παρηχῆσαι διὰ τοῦ ὑπεὶρ μέλαν θάνατος εἷλεν, ἤ τι τοιοῦτον, οὐκ ἠθέλησεν οὕτω ποιῆσαι, ἵνα μὴ παίζῃ ἐν οὐ παικτοῖς. ὅτι στρατιωτικὴν προθυμίαν δηλοῖ τό, ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα. οὗ Ἕκτορος ἐπελθόντος, Ἀντίλοχος οὐ μεῖνε θοός περ ἐὼν πολεμιστής. ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἄρ᾽ ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς, ὅ ἐστι λέοντι κατ᾽ ἐξοχήν. ἰδιότης δέ φασι λέοντος καὶ τῶν ὁμοίων ζώων ἐστὶν ὅτι ἢ ποίμνην ἐπιβουλεύσωσιν, ἢ βουκόλον κτείνωσιν, ἢ κύνα, ἢ ὅλως τοιοῦτόν τι κακουργήσωσι, συστέλλεσθαι διὰ ποινῆς,

Ἀντίλοχος δ᾽ ἐπόρουσε κύων ὥς, ὅς τ᾽ ἐπὶ νεβρῷ
Βλημένῳ ἀΐξῃ, τόν τ᾽ ἐξ εὐνῆφι θορόντα
Θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα,
Ὣς ἐπὶ σοὶ Μελάνιππε θόρ᾽ Ἀντίλοχος μενεχάρμης
Τεύχεα συλήσων. ἀλλ᾽ οὐ λάθεν Ἕκτορα δῖον.
Ὅς ῥά οἱ ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Ἀντίλοχος δ᾽ οὐ μεῖνε θοός περ ἐὼν πολεμιστής.
Ἀλλ᾽ ὅ γ᾽ ἄρ᾽ ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς.
Ὅς τε κύνα κτείνας ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι,
Φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν,
Ὣς τρέσε Νεστορίδης. ἐπὶ δὲ Τρῶές τε καὶ Ἕκτωρ
Ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο.
Στῆ δὲ μεταστρεφθείς, ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων.
Τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν,
Νηυσὶν ἐπεσσεύοντο. Διὸς δ᾽ ἐτέλειον ἐφετμάς.
Ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα, θέλγε δὲ θυμὸν
Ἀργείων, καὶ κῦδος ἀπαίνυτο. τοὺς δ᾽ ὀρόθυνεν.
Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι
Πριαμίδῃ, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι θεσπιδαὲς πῦρ
Ἐμβάλῃ ἀκάματον. Θέτιδος δ᾽ ἐξαίσιον ἀρὴν
Πᾶσαν ἐπικρήνειε. τὸ γὰρ μένε μητίετα Ζεύς,
Νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐκ γὰρ δὴ τοῦ, ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν
Θησέμεναι Τρώων, Δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι.
Τὰ φρονέων, νήεσσιν ἔπι γλαφυρῇσιν ἔγειρεν
Ἕκτορα Πριαμίδην, μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.
Μαίνετο δ᾽ ὡς ὅτ᾽ Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
Οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης.
Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ᾽ ὀφρύσι. ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο
Ἕκτορος. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ᾽ αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ
Ζεύς, ὅς μιν πλεόνεσσι μετ᾽ ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα
Τίμα καὶ κύδαινε. μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν
Ἔσσεσθ᾽. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ
Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλεΐδαο βίηφι.
Καί ῥ᾽ ἔθελεν ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν πειρητίζων,
Ἣ δὴ πλεῖστον ὅμιλον ὅρα, καὶ τεύχε᾽ ἄριστα.
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὧς δύνατο ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων.
Ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες. ἠΰτε πέτρη
Ἠλίβατος μεγάλη πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα,
Ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
Κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν,
Ὣς Δαναοὶ Τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδὲ φέβοντο,

καὶ

Αὐτὰρ ὁ, λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν ἔνθορ' ὁμίλῳ.
Ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι
Λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές, ἡ δέ τε πᾶσα
Ἄχνῃ ὑπεκρύφθη. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης
Ἱστίῳ ἐμβρέμεται, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται
Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπὲκ θανάτοιο φέρονται,
Ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀχαιῶν.

ἢ φεύγειν πρινὴ ὑπ' ἀνδρῶν καταλειφθῶσι, διὰ τὸ δεῖν ὡς κακόν τι ἔρξαι. ὅπερ κοινὸν ἑρμηνεύων ὁ ποιητής, ἐπάγει. ὅς τε κύνα κτείνας, ἢ βουκόλον ἀμφὶ βόεσσι, φεύγει πρίν περ ὅμιλον ἀολλισθήμεναι ἀνδρῶν. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἐκ ἔμφρον, ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ ἔρξαι. Ὅτι δὶς ἔφη τὸ ἔτρεσαν διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ ἔτρεσαν, ἀντὶ τοῦ μετὰ δέους ἔφυγε. καὶ ὅτι ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς καὶ νῦν, θοὸν πολεμιστὴν ἰσόρισε τὸν ἀντίλοχον, καὶ αἰωρεῖ δὲ εἶπεν ὡς οὔτις αὐτοῦ ποσὶ θάσσων. οἷα ἐντιθέμενος τῇ ψυχῇ τοῦ ἀκροατοῦ τὸ τάχος τοῦ ἀντιλόχου, ὡς δεησόμενος αὐτοῦ πάνυ ἀναγκαίως μετ' ὀλίγα εἰς τὸν ἀχιλλέα ὅτι πεσεῖται ὁ πάτροκλος. ὅτι ἐν τῷ, τρῶες ἠχῇ θεσπεσίῃ βέλεα στονόεντα χέοντο, πολὺ πλῆθος δηλοῦται βελῶν ἐν τῷ δίκην καταφερομένων. ἦν δ' αὖ οὐ καινὸν τὸν ὑπόντα νέφος πολέμου, ὕειν καὶ βέλη ἐν μάχῃ χέεσθαι. Ὅτι ἀνεπεξέργαστος καὶ ἐνταῦθα ἡ παραβολὴ τό, τρῶες δὲ λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι, νηυσὶν ἐπεσεύοντο, ἤγουν κατὰ τῶν νηῶν ὥρμων. εἶτα εὐθὺς ἐπαγαγὼν τό, Διὸς δ' ἐτέλειον ἐφετμάς, ὅ ἐστιν ἐντολάς, ὅ σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα. νῦν μὲν ἠρέμα ἑρμηνεύει τό, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. μετ' ὀλίγα δὲ σαφέστατα ἐν τῷ, ἕκτορι γὰρ βούλετο κῦδος ὀρέξαι, ἵνα νηυσὶ κορωνίσι πῦρ ἐμβάλῃ ἀκάματον. καὶ ἔτι ἐν τῷ, Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρὴν πᾶσαν ἐπικρήνειε, τὴν ἐπὶ τιμῇ τοῦ ἀχιλλέως. ἔνθα λέγει ἀρὴν μὲν σεμνότερον, τὴν ἱκετείαν. ἐξαίσιον δέ, οὐ κατὰ τὸν ὕστερον, τὴν ἄγαν αἰσίαν παρ' οἷς ἡ ἐξ πρόθεσις δηλοῖ ἐπίτασιν, ἀλλὰ κατ' ἄλλον λόγον, τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐναίσιμον, τὸ καθῆκον καὶ ἐντὸς τοῦ αἰσίου. οὕτω καὶ ἔκδικος καὶ ἐκδικεῖν, νῦν μέν, ἐπὶ τοῦ ἄγαν δικαίου, πάλαι δέ ποτε ἐπὶ ἀδίκου καὶ ἀθέσμου τὸ ἔκδικον ἐλέγετο, οἱονεὶ τὸ ἔξω δίκης. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ θέλγειν κατὰ οἰκεῖον ἔθος ἐπὶ κακοῦ θείς, φησὶν ὅτι Ζεὺς θέλγε θυμὸν ἀργείων. οὓς δηλαδὴ ἔβλαπτε, ἐγείρων μένος μέγα τοῖς τρωσί. διὸ καὶ πρὸς πλέω σαφήνειαν, ἐπάγει ὅτι κῦδος αὐτοὺς ἀπαίνυτο, ἤγουν ἀφῃρεῖτο. τοὺς δ' ὀρόθυνεν, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, σφίσιν ἔγειρε μένος. καὶ ὅτι ἕκτορί οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. ἃ δὴ θέλγε θυμὸν ἀχαιοῖς διεστῶντα δηλαδὴ τοῦ κατὰ φύσιν ἐνεργεῖν ἀνδρικῶς. ὅτι δὲ ὡς ἐρρέθη, βουλὴ Διὸς ἦν ἔρετι τὸ ὑπὲρ ἕκτορος καὶ ἀχιλλέως, δηλοῖ εὐθὺς εἰπών. τό, γὰρ μένε Ζεύς, νηὸς καιομένης σέλας ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ, ἤγουν ἔκτοτε, ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι τρώων, δαναοῖσι δὲ κῦδος ὀρέξαι, ὃ δὴ πρὸ τούτου εἶχεν ἕκτωρ. ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὅτι τὸν φιλέλληνα συγχέας ὁ ποιητὴς ἀκροατὴν ἐφ' οἷς ποιεῖ καθ' ἑλλήνων, παραμυθεῖται ὅμως ἄλλως αὐτὸν ἀναφωνῶν κατὰ πρόληψιν, ὅτι ἔμενε Ζεὺς νῆα καιομένην ἰδέσθαι. καὶ οὕτω παλίωξιν θέσθαι τρώων. ὃ ἑρμηνεύων, ἐπάγει τό, δαναοῖς δὲ κῦδος ὀρέξαι. οἳ δηλαδὴ ἐκ τοῦ φεύγειν στραφέντες καὶ ἔμπαλιν διώξαντες τρῶας, κῦδος ἕξουσι. καὶ μετ' ὀλίγα δέ, εἰπὼν ὅτι τὸν ἕκτορα Ζεὺς πλεόνεσσι μετ' ἀνδράσι μοῦνον ἐόντα τίμα καὶ κύδαινε, ὅπερ παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι, ἐπάγει πάλιν κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως, τό, μινυνθάδιος γὰρ ἔμελλεν ἔσσεσθαι. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρνυε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς ἀθηναίη ὑπὸ τῷ ἀχιλλεῖ. ταῦτα δὴ προαναφωνήσας τῷ φιλέλληνι τῷ μέχρι τῶνδε δυσχεραίνοντι τὴν τῶν ἑλλήνων ἧτταν, πείθει δ' ἄχρι τῶνδε, καὶ εὔχεσθαι αὖ τάχιον γενέσθαι τὴν εἰρημένην παλίωξιν, ὑπὲρ αὐτίκα καὶ ὁ ἕκτωρ πεσεῖται καὶ οἱ τρῶες οὕτω δεινὰ πείσονται. δῆλον δὲ ὅτι παλίωξίς ἐστι καθὰ καὶ προηρμήνευται, ὅτ' ἂν ἐξ ὑποστροφῆς διώκωσιν οἱ δεδιωγμένοι. Ὅτι ἐπεὶ δὴ Ζεὺς νίκην ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἔγειρεν ἕκτορα, μεμαῶτα καὶ αὐτόν, μαίνετο ὁ ἕκτωρ ὡς ὅτε ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης. καὶ οὕτως ἐν δυσὶ γοργαῖς παραβολαῖς ἐμφήνας τὴν ἐκείνου ἀφροσύνην, ἐκφράζει τὰ κατ' αὐτὸν εἰς δήλωσιν τοῦ πῶς ἐμαίνετο. καὶ φησίν. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετο. τὼ δέ οἱ ὄσσε, λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι. ταῦτα δὴ ἃ καὶ μαινόμενοί τινες ἢ ἄκρως θυμούμενοι πάσχουσιν. ἀμφὶ δὲ πήληξ σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο ἕκτορος. αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ Ζεύς. καὶ ὅρα ὅτι, πήληξ τινάσσετο. ἀλλαχοῦ μέν, δηλούμενον ἐν μιᾷ λέξει τῇ, κορυθάϊξ καὶ κορυθαιόλος, οἷς ὅμοιον τὸ τειχάϊξ. ἐνταῦθα δέ, διατυπωθὲν περιφραστικῶς τι ἅμα καὶ δεινῶς διὰ τοῦ σμερδαλέον καὶ τοῦ μαρναμένοιο. τὸ γὰρ κορυθάϊξ καὶ κορυθαιόλος, φοβερὸν οὐδὲν ὑπεμφαίνουσιν, ἁπλῶς οὕτω καθ' αὑτὰ λεγόμενα. Σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν ταῖς ῥηθείσαις δυσὶ παραβολαῖς ὃ καὶ ἀλλαχοῦ τετήρηται, ἡ μία τῶν παραβολῶν νοητή ἐστιν ἡ ἀπὸ τοῦ ἄρεος. διὸ καὶ πάντη ἀνεπεξέργαστος κεῖται, ὅτι μὴ δέ ἐστι διασκευάζειν ἄρην μαινόμενον. ἡ δὲ ἑτέρα, αἰσθητὴ ἡ τοῦ πυρός. καὶ ἣν μὲν ἐπεξεργάσασθαι καὶ νῦν ταύτην. καθὰ καὶ ἐν τῇ βῆτα, δία καὶ ἄρην καὶ Ποσειδῶνα

τὸν

τὸν ἐν παραβολῇ ἐπιδραμὼν, τὴν κατὰ βοῦν παραβολὴν ὡς αἰσθητὴν διεσκεύασεν. οὐκ ἔχειν δὲ ὁ δ' αὐτὸ δὲ ομ ἐστὶν, οἷα καὶ νῦν συνεπιτέμνων τὸν λόγον διὰ καιρῷ. διὸ καὶ συνεξέδραμεν ἡ τοῦ πυρὸς, τῇ πρὸ αὐτοῦ ἐπιτόμῳ παραβολῇ. Ορα δὲ καὶ ὅτι ἐκμείζονος τοῦ ἄρεος, εἰς ἔλαττον κατέβη τὸ πῦρ καθὰ καὶ ἐν τῷ ὥστε ἡλίου αἴγλη πέλει ἢ σελήνης, καὶ ὅτι τοῖς δεινοτάτοις κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς τὸν ἕκτορα εἴκασεν, ἄρει μαινομένῳ, καὶ πυρὶ ὕλην ἐπινεμομένῳ. ἐφ' οὗ καὶ αὐτοῦ ἡ τροπὴ, τοῦ μαίνεσθαι οἰκεῖοι, καθ' ἣν καὶ δόρυ τινὸν μαίνεται ἐν παλάμαις. ᾧ συγγενὴς ἀλληγορίας λόγῳ, καὶ ὁ ἐγχέσπαλος ἄρης, καθότι ἔγχος ἄρει παράκειται διὰ ἐκλαμβανομένῳ ἐστὶν ὅτι εἰς σίδηρον. ἰστέον δὲ ὅτι συχνὰς ἐφεξῆς ἐρεῖ παραβολάς. πεπύκνωται γὰρ καὶ τοῦτο τὸ χωρίον πολλαῖς καὶ δειναῖς παραβολαῖς πρὸς ἔμφασιν πραγμάτων μεγάλων καὶ δεομένων παραβολικῆς διαθέσεως. καὶ ἐν τούτοις μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἔγρει μεμαῶτα, παροιμιῶδες ἔχει. κατὰ τὸ, σπεύδοντα ὀτρύνειν. ὁ δὲ μάλα μεμαὼς, μάλα μενεαίνων μετ' ὀλίγα λέγεται. Τὸ δὲ ἐγχέσπαλος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ θεσπέσιος. θέσπελος θέσφατος. Τὸ δὲ τάρφεσι, προπαροξυτόνως ὡς δάσεσι. καὶ ἔστιν αὐτοῦ εὐθεῖα τὸ τάρφος, ὡς δάσος, δηλοῖ δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὕλης πύκνωμα. ἐξ οὗ ἐστι ταρφεῖαι, ὅ ἐστι τραφεῖαι ζῶα. ἐξ αὐτοῦ δὲ ταρφὺς ὀξυτόνως ὁ πυκνὸς, ὡς δασύς. οὗ περ οὐδέτερον τὸ ταρφύ. ἀφλοισμὸς δὲ, ὁ ἀφρὸς κατὰ αἰτωλούς. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀφρισμὸς μεταβολῇ τοῦ ἀμεταβόλου ρ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο. ἢ παρὰ τὸ φλέω φλοισμὸς καὶ ἀφλοισμός. ὀξύνεται δὲ, διότι τὰ εἰς μὸς ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τὸ σ, ὀξύνεται, μερισμός. ὁπλισμός. λάμπεσθαι δὲ ὀφθαλμοὺς εἰπὼν, ἐσίγησε τὸ, πυρὶ, οὐ μόνον ὡς πολλαχοῦ ῥηθὲν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐκ ἦν ἀνάγκη προσθεῖναι καὶ αὐτό. Ιστέον δὲ ὅτι διὰ τοῦ ἀφλοισμοῦ, καὶ τοῦ τῶν ὀφθαλμῶν βλοσυρᾶς λαμπομένου, ἔοικεν ὁ ποιητὴς ἐθέλειν καὶ συΐ τὸν ἕκτορα εἰκάζειν. ἢ καὶ ὤκνησεν ἐκτυπώσασθαι αὐτὸ ἵνα μὴ ἀχρειώσῃ τὰς ἀνωτέρω σεμνὰς παραβολὰς τὴν ἐκ τοῦ ἄρεος καὶ τὴν ἐκ τοῦ πυρός. ἄλλως δέ γε εἰπεῖν, μαινομένῳ οἰκεῖον καὶ ὁ ἀφλοισμὸς, καὶ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς λάμπεσθαι. ὃ δὴ πάσχειν ὁ ἕκτωρ ὑπὸ θυμοῦ δοκεῖ. σημειωτέον δὲ καὶ νῦν τὸ βλοσυρὸν δι' ἑνὸς σ γραφόμενον καὶ οὕτω συμβαλλόμενον εἰς δάκτυλον μετρικόν. ὅθεν δὲ ἡ τοιαύτη γίνεται λέξις, δηλοῦται ἑτέρωθι. τοῦ δὲ ἀμύντωρ, θέμα τὸ ἀμύνω, ἐξ οὗ καὶ κύρια ὁ ἀμύντωρ. καὶ ὁ ἀμυνίας. Ιστέον δὲ καὶ ὅτι θεόθεν ἐπικουρίας καὶ τιμῆς δηλωτικὸν παράδοξον τὸ, αὐτὸς γάρ οἱ ἀπ' αἰθέρος ἦεν ἀμύντωρ Ζεύς. ὅπερ πληρώσασι μετ' ἀνάπαυσιν ὡς προγράφει, τίμα καὶ κύδαινεν. ὅτι καὶ ἐνταῦθα μνήμη ἀχιλλέως ἐμμελὴς κεῖται καὶ προαναφώνησις ἀκροατὴν ψυχαγωγοῦσα φιλέλληνα. λέγουσα ὡς μινυνθάδιος, καθὰ καὶ αὐτὸ προείρηται, ἔμελλεν ἔσεσθαι ὁ ἕκτωρ οἷα ἤδη πεπρωμένος ὑπὸ τοῦ πηλείδου. διὸ καὶ ἐκύδαινεν αὐτὸν ὁ ζεὺς καθὰ καὶ τὸν ἀχιλλέα, διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον. ὅτι ὁ ἕκτωρ ἔθελε ῥῆξαι στίχας ἀνδρῶν, πειρητίζων ἤτοι ἀποπειρώμενος, ἢ δὴ τουτέστιν ὅπου πλεῖστον ὅμιλον ὁρᾷ καὶ τεύχεα ἄριστα. οἷα εἰδὼς ὡς εἰκὸς, ὅτι ἔμψαν οἱ ἀχαιοὶ τὰ ὅπλα. διὸ καὶ φιλοτιμεῖται τοῖς ἀρίστοις μάχεσθαι. ἀλλ' οὐδ' ὡς δύνατό φησι ῥῆξαι, μάλα περ μενεαίνων. ἴσχον γὰρ τουτέστιν ἀντεῖχον πυργηδὸν ἀρηρότες, οἱ ἕλληνες δηλαδή. τί δέ ἐστι τὸ πυργηδὸν, προδεδήλωται. καὶ ἰστέον ὅτι συνεπινοεῖται μὲν διὰ πυργηδὸν, καὶ λίθων στοιβὴ ἐξ ὧν οἱ πύργοι. ὁ δὲ ποιητὴς ἄλλως εἰς οὐ ἀποβλέψας μέγα καὶ οὐδὲ εὐδιάλυτον κατὰ τὸν πύργον, φησὶ παραβολικῶς, ἀρηρέναι αὐτοὺς, ἠύτε πέτρη ἠλίβατος μεγάλη πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἐοῦσα. ἥτε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα, κύματά τε τροφόεντα. τά, τε προσερεύγεται ἀκτὴν ἢ ἀκτῇ. ἢ μᾶλλον, τά, τε προσερεύγεται αὐτήν. ὡς δαναοὶ τρῶας μένον ἔμπεδον οὐδ' ἐφέβοντο. τουτέστιν οὐχ ἁπλῶς ἔμπεδον ἀντιτείνοντες ἵσταντο, ἀλλὰ καθότι μόνον οὐκ ἔφευγον. ἄλλως γὰρ, κατετροποῦντο. ὅρα δὲ τὸ ῥῆξαι διαστῆναι μὲν διὰ τὸ κρεῖσσον. ῥηθὲν δὲ, ὡς ἐπὶ δεσμοῦ. σύνδεσμος γάρ τις καὶ ὁ συνασπισμός. ὃς διαρρηγνύς. ῥήγνυσθαι καὶ λύεσθαι λέγεται. ἃ δὴ, πάθη δεσμοῦ. δῆλον δὲ ὅτι τὸ ῥῆξαι ἀνδρῶν στίχας, τὸν ῥηξήνορα συντίθησι. τοῦ δὲ πειρητίζειν, προϋπόκειται τὸ πειρῶ πειρήσω πειρητὸς, ὅθεν πειρητῶ, ὡς ἄτακτος ἀτακτῶ. καὶ κατὰ παραγωγὴν πειρητίζω. ὁμοίως τὸ πολεμῶ πολεμίζω καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἠύτε πέτρη, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ πυργηδόν. ἢ καὶ ἐπιδιόρθωσις. διαλυτὸς μὲν γὰρ ὡς ἐρρέθη, ὁ πύργος. ὁ δὲ σκόπελος, δυσδιαίρετος διὰ τὸ συνεχές. Τὸ δὲ ἠλίβατος, οὐ μόνον ὑψηλὸν οἱ παλαιοὶ καθὰ καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν ὅ ἐστιν ἀποτυχεῖν καὶ ἁμαρτεῖν τῆς ἐκεῖ βάσεως, ἀλλά πως καὶ ἰδιάζουσαν, ἀπὸ τοῦ εἰς τὰ ὑψηλὰ πρῶτα τὸν ἥλιον βαίνειν. τούτοις δὲ οὐ πείθεται ἡ παράδοσις. συγκέκοπται δὲ ἡ λέξις, ἠλιτόβατος γοῦν ὤφειλεν εἶναι ὡς ἠλιτόμηνος. τὸ δὲ μεγάλη, δίδωσι καὶ πλάτος πολὺ συνεπινοεῖσθαι διὰ ὕψει τῆς ῥηθείσης πέτρας. τὸ δὲ ἁλὸς ἐγγὺς, οὐχ ἁπλῶς τέθειται. ἀλλὰ διότι ἐχρῆν τοιαύτῃ πέτρᾳ εἰκάζειν τοὺς πρὸς τῇ θαλάσσῃ μένοντας ἕλληνας. λιγὺς δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ ῥήτορος ὡς τὸ λιγὺς ἀγορητής, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ φωνῆς ὀξείας. ὅθεν καὶ λιγεῖς ἄνεμοι. καὶ μάστιξ λιγυρά. καὶ λιγαίνειν, οὐ μόνον τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀξέως φωνεῖν. ὥσπερ καὶ πύλιοι κήρυκες ἐλίγαινον. τὸ δὲ λαιψηρὰ κέλευθα συγκροτεῖ τοὺς εἰπόντας ποδήνεμον καὶ ἀελλόπουν τὸ ποδώκης. Τροφόεντα δὲ κύματα, ἢ τροφόεντα, γράφεται γὰρ διχῶς, τὰ μεγάλα καὶ εὔτραφῆ. ἢ τὰ εὐπαγῆ καὶ στερεὰ, ἐκ τοῦ προδεδηλωμένου τρέφω. ἐξ οὗ καὶ τροφὴ ἡ τὸ σῶμα συμπηγνύουσα. μετ' ὀλίγα δὲ, ἀνεμοτρεφὲς ἐρεῖ κῦμα, προστιθεὶς δηλαδὴ

λαδὴ

λαιλαπι καὶ ὑφ' οὗ αἰτίου τὰ κύματα τρέφονται. ὑπ' ἀνέμου γάρ. Ὅτι ἄντικρυς λαμπόμενος πυρὶ πάντοθεν, ἔνθορεν ὁμίλῳ. καὶ ὅρα νῦν τὸ πυρὶ λαμπόμενος, τολμηρῶς ῥηθὲν καὶ ἐπιφωνηματικῶς. πυρὶ δὲ λάμπεται, ἢ διὰ τὴν τῶν ὅπλων λαμπρότητα, οἷόν τι καὶ ἐπὶ διομήδους προελέχθη καὶ ἐπὶ τοῦ ἀχιλλέως δὲ ῥηθήσεται. ἢ μᾶλλον αὐτόχρημα πυρὶ λέγει, τῷ κομιζομένῳ εἰς καῦσιν τῶν νεῶν. πολλοὶ γὰρ οἱ κομίζοντες. ἐξ ὧν, δώδεκα πυρφόρους ὁ αἴας ἀνελεῖ. ἴσως δὲ πυρὶ πάντοθεν λάμπεσθαι λέγεται διὰ τὸ καὶ αὐτὸν δέμας πυρὸς μάχεσθαι, καὶ διὰ τὸ πανταχόθεν περὶ αὐτὸν καυστικὰν μάχην εἶναι. κατὰ τὸ, πάντη γάρ οἱ περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηε. καὶ σημειωσαι ὅτι καιρίως δυνάμενος ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς παραβολῇ χρήσασθαι τῇ ἀπὸ πυρὸς ἢ πυρώδους τινὸς, οὐ διέκρινεν οὕτω ποιῆσαι. ὁρμηθεὶς δὲ ἄλλως ἐκ τοῦ, ὡς ἐρρέθη ἔνθορεν ὁμίλῳ, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ἐν δ' ἔπεσεν ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηὶ πέσῃσι λάβρον ὑπαὶ νεφέων ἀνεμοτρεφές. ἡ δέ τε πᾶσα ἄχνῃ ὑπεκρύφθη ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται. τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. κίνδυνον δὲ ναυτικὸν ἐξέφρασεν ἡ παραβολή. ἔνθα ὅρα ὅπως τῷ πράγματι συντραχύνει συνήθως τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς τραχείαις καὶ δυσεκφωνήτοις πολλαῖς χρησάμενος λέξεσιν. ἐν αἷς καὶ τὸ ὑπεκρύφθη, δύσφωνον ὂν καὶ αὐτό. καθὰ καὶ τὸ ἐβλάφθη. καὶ ὅσα τοιαῦτα. δοκεῖ δ' ἐν τῇ εἰρημένῃ παραβολῇ καιριώτατα παρειλῆφθαι καὶ ἡ ἄχνη, ὡς δηλοῖ ἐν τῇ ἀποδόσει τὸ, ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἀχαιῶν. οὐ γὰρ μόνον ἔμελλον οἱ ἀχαιοὶ κατὰ ἱστίον ἐν ᾧ βρέμει ἀήτης, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν λεπτομερείαν τῶν κατὰ τὴν ἄχνην ὑδατίων ἐδαΐζοντο εἰς μερίμνας μυρίας. τὸ δὲ ἐμπεσεῖν, βίαν καὶ νῦν δηλοῖ καὶ ἰσχὺν καὶ ἐνέργειαν ἐπί τε ἀνδρὸς ἐπί τε κύματος, ὃ καὶ ἐπεισπεσεῖν λέγεται. λάβρον δὲ καὶ νῦν συνήθως διὰ τοῦ β'. τὸ λίαν βαρύ. οὕτω δὲ καὶ λάβρος ἄνεμος διὰ τοῦ β', ὡς λίαν βαρύνων. εἰ καί τινες ἐπιθυμοῦσι γράφειν αὐτὸν διὰ τῆς αυ διφθόγγου παρὰ τὴν αὔραν. καὶ ὁ λαβραγόρας δὲ, διὰ τοῦ β'. οὐχ ἥττον δὲ τούτων, ὁ λάβραξ διὰ τὸ λίαν βορόν. ἡ μέν τοι δημοσία ὁδὸς λαῦρα λεγομένη ἐν ὀδυσσείᾳ, εἰρήσεται ἀναγκαίως τοῦ β', διὰ τὸ ἐπένθεσιν αἰολικὴν ἔχειν τοῦ υ'. σύγκειται γὰρ ἐκ τοῦ, λαὸν ῥέειν δι' αὐτῆς. τοιούτῳ δὲ λόγῳ καὶ γυνὴ σκωπτικῶς λέγεται ἀποδυσιλαῦρα, ἡ ἐν δημοσίαις λαύραις ἀναφανδὸν ἀποδυομένη ὡς χαμαιτύπη. τὸ δὲ ὑπαὶ νεφέων, διασαφητικὸν τὸ ἀνεμοτρεφές. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν εἴη κῦμα ἐκ νεφῶν, εἰ μὴ δι' ἀνέμου, κἂν αὐτὰ εἴπῃ τις τὰ κωφὰ κύματα. ἔχει δὲ ὁ λόγος, καὶ διαστολὴν πρὸς κύματα ὅσα τε μὴ ἄνωθεν, ἀλλὰ τυφωνικοῖς κάτωθεν ἀνεγείρονται πνεύμασι, καὶ ὅσα ποταμοῖς ἐμπίπτει. ἀνεμοτρεφὲς δὲ, ἀλλαχοῦ μὲν, ἔγχος. νῦν δὲ κῦμα ἀνεμοτρεφὲς, ὃ ἀνέμῳ τρέφεται, ὅ ἐστι πήγνυται, συνίσταται, αὔξεται. ἀλλαχοῦ δὲ τρόφι κῦμα φασὶ, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. οἱονεὶ τὸ ἀνέμου τρόφιμον. ἕτεροι δὲ ἀνεμοτρεφὲς, τὸ εὔτονον λέγουσι. σιμωνίδης γοῦν φασι κατὰ τὸ δεύτερον σημαινόμενον, ὕλας ἀνεμοτρεφέας λέγει, τὰς εὐτόνους δηλαδή. περὶ δὲ ἄχνης πολλαχοῦ εἴρηται. ἀήτης δὲ ἀνέμου, ἡ πνοή. ἔφη δὲ καὶ πρὸ τούτου ἀργαλέων ἀνέμων ἀήτας. ἡ δὲ χρῆσις πολλὴ καὶ παρὰ ἡσιόδῳ. ἰστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα μὲν τὸ, δεινὸς ἀήτης, γένος ἀρσενικὸν ὑποβάλλει νοεῖν. ἐν δὲ τῷ, ἀνέμοιό τε δεινὰς ἀήτας, θηλυκῶς ἡ φράσις ἔχει. τὸ δὲ ἐμβρέμεται, καὶ κατ' ἐνέργειαν ἀλλαχόθι προφέρεται. δῆλον δὲ ὡς ἐμπεσὼν ἄνεμος ἱστίῳ καθὰ καὶ κῦμα νηὶ, εἶτα καὶ ἐμβρέμεται. τὸ δὲ τρομέουσι φρένα, δείκνυσι ὅτι καὶ τὸ σῶμα τρόμου. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὅμηρος μὲν, ἀορίστως φησὶ τοὺς ναυτιλλομένους τυτθὸν ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρεσθαι. ἀνάχαρσις δὲ, τοῖς δακτύλοις μετρεῖ τὸ διάστημα. ὃς ἐρωτήσας ἐν τῷ πλεῖν, ὁπόσον ἐστὶ πάχος τῶν σανίδων τοῦ τῆς νηὸς ἐδάφους, καὶ μαθὼν ὡς τοσοίδε δάκτυλοι, ἔφη ὅτι τόσον καὶ τοῦ θανάτου ἀπέχομεν. ἄρατος δὲ τὸ ὁμηρικὸν παραφράζων, φησίν. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον ἄϊδ' ἐρύκει. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φέρονται, κυριολεκτικῶς εἴπεν ἐπὶ ναυτιλλομένων. φέρει γὰρ καὶ ἡ ναῦς τὰ ἔνδον αὐτῆς. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ῥήματος, καὶ φόρτος νηὸς, ὃ καὶ γόμος. οὗ καὶ αὐτοῦ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἡ τῆς παραβολῆς ἀπόδοσις, καινοτομία καὶ οὐ πάνυ συνήθης ἐστίν. ἤρξατο μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ ἐνεργοῦντος ἕκτορος, εἰπών. ἐνέπεσε τῷ ὁμίλῳ ὡς κῦμα νηί. ἀπέδωκε δὲ πρὸς τὸν πάσχοντα ὅμιλον, φησὶ γάρ. ὡς ἐδαΐζετο θυμὸς ἀχαιῶν. πῶς δὲ ἐδαΐζετο, εἴρηται.

Αὐτὰρ ὅγ', ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν,
Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται
Μυρίαι, ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς
Θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν.
Ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν
Αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας
Βοῦν ἔδει, αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν. ὣς τότ' ἀχαιοὶ
Θεσπεσίως ἐφόβηθεν ὑφ' ἕκτορι καὶ διὶ πατρὶ,

Ὅτι καὶ ἑτέραν παραβολὴν ὁ ποιητὴς ἐπιπλέκει ἐκ λέοντος, ἀπειρίαν ἐν αὐτῇ αἰτιᾶται νομέως νέμοντος πολλὰς βοῦς ἐν μεγάλῳ ἕλει. ὃς πρωτόπειρος ὢν τοῦ βουκολεῖν, ἀεὶ πρώταις καὶ ὑστάταις βουσὶν ἕπεται, καὶ οὐ περιέρχεται κύκλῳ τὸ βουκόλιον, οἷα οὔπω σάφα ἤγουν ἐμπείρως εἰδὼς θηρὶ μάχεσθαι

Παντὸς. ὃδ' οἷον ἔπεφνε μυκηναῖον περιφήτην
Κοπρῆος φίλον υἱόν, ὃς εὐρυσθῆος ἄνακτος
Ἀγγελίης οἴχνεσκε βίῃ ἡρακληείῃ.
Τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος υἱὸς ἀμείνων
Παντοίας ἀρετάς, ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχεσθαι.
Καὶ νόον ἐν πρώτοισι μυκηναίων ἐτέτυκτο.
Ὅς ῥα τόθ' ἕκτορι κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξε.
Στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο.
Τὴν αὐτὸς φορέεσκε ποδηνεκέ' ἕρκος ἀκόντων.
Τῇ ὅγ' ἐνιβλαφθεὶς, πέσεν ὕπτιος. ἀμφὶ δὲ πήληξ
Σμερδαλέον κονάβησε περὶ κροτάφοισι πεσόντος.
Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη.
Στήθει δ' ἐν δόρυ πῆξε. φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων
Κτεῖν'. οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου,
Χραισμεῖν. αὐτοὶ γὰρ μάλ' ἐδείδισαν ἕκτορα δῖον.
Εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
Νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο. τοὶ δ' ἐπέχυντο.
Ἀργεῖοι δὲ, νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ
Τῶν πρωτέων, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν
Ἀθρόοι, οὐδὲ κέδασθεν ἀνὰ στρατόν. ἴσχε γὰρ αἰδὼς
Καὶ δέος. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι.
Νέστωρ δ' αὖτε μάλιστα γερήνιος οὖρος ἀχαιῶν,
Λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον.
Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Ἄλλων ἀνθρώπων. ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος
Παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων,
Ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι καὶ ᾧ κατατεθνήκασι.
Τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων,
Ἑστάμεναι κρατερῶς, μὴ δὲ τρωπᾶσθε φόβονδε.

περὶ κοινὴν τύχην ἐπαφιέμενος. ἢ δ' ἄχθων πεποίηται, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅθεν ὁ λέων οὐ μείζους ὁρμήσεται, τουτέστι τὸ ἴδιον. ἡ δὲ ὁμηρικὴ τῆς παραβολῆς φράσις, τοιαύτη, ἐπισυναφθείσης εὐθὺς τῇ ἀρχῇ τοῦ κύματος. αὐτὰρ ὅ γ' ὥστε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν, αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται μυρίαι. ἐν δέ τε τῇσι νομεὺς οὔπω σάφα εἰδὼς θηρὶ μαχέσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. ἤτοι ὁ μὲν πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν αἰὲν ὁμοστιχάει, ὁ δέ τ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας βοῦν ἔδει. αἱ δέ τε πᾶσαι ὑπέτρεσαν. ὣς τότ' ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφόβηθεν καὶ οὐ κατ' ἀνθρωπίνην ἀκολουθίαν, ὑφ' ἕκτορι καὶ διὶ πατρὶ, πάντες. ὁ δὲ, οἷα τινὰ ἔπεφνε τὸν ἐφεξῆς ῥηθησόμενον κοπρῆος φίλον υἱὸν μυκηναῖον περιφήτην. πρὸς δὲ δὴ καὶ μόνον, ἕκτορ πρὸς τὸ ἐκ πολλῶν τρεπόντων οὐκ ἀντιφορυθῆναι, εἰλῆφθαι ἡ παραβολὴ καθὰ δηλοῖ ἡ ἀπόδοσις. τῶν γοῦν λοιπῶν αὐτῆς τὰ πλείω, ἀγλαΐαν δήπου ἔχει παραβολῆς περίττευσιν, καὶ πολυπειρίαν, καὶ ἐντείλασθαι συνήθη παραβολήν. οὐ γὰρ δή ποι διὰ νομέως ἀπειρίαν οἱ ἀχαιοὶ φεύγουσιν, ἀλλ' ἐπικειμένου διός. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ εὐσύντακτος ἡ τοιαύτη παραβολή, ἀλλὰ δυσαπόδοτος καὶ καινοπρεπής. ἀρξάμενος γὰρ ἀπ' εὐθείας, αὐτὰρ ὅ γε ἤγουν ὁ ἕκτωρ ὥς τε λέων ὀλοόφρων βουσὶν ἐπελθὼν καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προτέθη, οὐκ ἀπέδωκε συνήθως δι', ὡς ὁ ἕκτωρ ἐποίησε τάδε, ἀλλ' ἀνακολούθως πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς οὓς εἴκασε φευγούσαις βουσὶν, ἐποιήσατο τὴν ἀπόδοσιν, εἰπών. ὣς τότε ἀχαιοὶ θεσπεσίως ἐφόβηθεν. εἰδὼς δὲ ὡς οὐ πάνυ ὀρθῶς ἀπέδωκεν, ἐμηχανήσατο παραμυθίαν, ἐπαγαγὼν εὐθὺς τὸ, ὑφ' ἕκτορι καὶ διὶ πατρί. ὅθεν λαβὼν ἀφορμὴν, εἶτα καὶ τὴν κατὰ φύσιν ἀπόδοσιν, τὸ, ὁ δ' οἶον ἔπεφνε τὸν δεῖνα. ἵνα εἴη τὸ σχῆμα τῆς παραβολῆς, τοιοῦτον. καθὰ λέων βουσὶν ἐπελθὼν ἁρπάζει τινὰ μίαν, αἱ δὲ λοιπαὶ πᾶσαι ὑπέτρεσαν, οὕτως τότε ἀχαιοὶ μὲν πάντες ἐφοβήθησαν ὑφ' ἕκτορι καὶ διΐ. ὁ δὲ ἕκτωρ, οἷα τὸν δεῖνα ἔπεφνεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὴ εὐσύντακτον τῆς ῥηθείσης παραβολῆς, γέγονε, διὰ τὸ μιᾶς αὐτῆς, δύο ἀποδόσεις κεῖσθαι. μίαν περὶ ἀχαιῶν, καὶ μίαν περὶ ἕκτορος. ὧν φυσικωτέρα ἦν εὐτάκτως ἡ τοῦ ἕκτορος, διὸ καὶ ὕστερον αὐτὴν ἐταμιεύσατο. ἵνα δὴ αὐτῆς ὁ λόγος συνεχισθεὶς, ὕφος ἂν γένηται. σκοπὸν γὰρ ἔθετο, εἰπεῖν ἔπαινον τοῦ ῥηθέντος κοπρέως περιφήτου, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φυλάξαι τὴν εὔτακτον ἀκολουθίαν τῆς ἱστορίας. διὸ καὶ ἵνα μὴ περικόψῃ τὴν τοιαύτην τοῦ λόγου ἁρμονίαν ἡ τῶν φοβηθέντων ἀχαιῶν ἀπόδοσις, τίθησι πρότερον αὐτήν. εἶτα μεταβὰς εἰς τὴν κατὰ τὸν ἕκτορα, φυλάσσει τὴν ἱστορικὴν συνέχειαν. εἰ δέ τις εἴποι καὶ ἐπιτηδὲς τῇ τῶν πραγμάτων ἄρτι καινότητι τὴν ποιητικὴν συνεξομοιωθῆναι φράσιν, καὶ ἐκφοβηθῆναι πλέον τοῦ συνήθους ὡς ὅτ' ἐνθουσιῶντος ὁμήρου μεγαλοπρεπέστερον, εἴποι ἂν, οὐκ ἀπροσφυῶς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, σχῆμα κεῖται ὁμήρῳ συνῆθες. δύο πραγμάτων προϋποκειμένων, ἡ πρὸς τὸ δεύτερον ἀπάντησις. εἰ-

πὼν

πᾶν γὰρ ὡς δὲ λέων μίαν βοῦν ἐσθίει, αἱ δὲ λοιπαὶ φύγωσιν, οὐκ ἀπαιτεῖ τὸ πρῶτον πρὸς τὸ πρῶτον εἶναι πρὸς τὸ δεύτερον, ἵνα ᾖ ὡς ὁ μὲν Ἕκτωρ ὁ οἱονεὶ λέων ἕνα ἐφόνευσεν. οἱ δὲ λοιποὶ Ἀχαιοὶ οἱ ὡσανεὶ βόες, πάντες ἔφυγον. ἀλλ' ἀνάπαλιν εἶπεν ἐκ τῶν δευτέρων ἀρξάμενος, οὕτως. Ἀχαιοὶ μὲν οἱ βόες, ἔφυγον. ὁ δὲ λέων Ἕκτωρ, ἀνεῖλεν ἕνα τινά. σημείωσαι δ' ἐν τοῖς τόποις τούτοις, καὶ ὅτι μέλλων ἤδη τοὺς Ἀχαιοὺς ὁ ποιητὴς τρέψασθαι καὶ εἰς αὐτὸ τοῦ κακοῦ ἄκρον ἐλθεῖν, συχνὰ μέμνηται τοῦ Διὸς καταβάλλων οὕτω τὴν τοῦ Ἕκτορος ἀρετήν, ὡς οὐκ οἴκοθεν ἐνεργοῦντος ἀλλ' ἑτέρωθεν ἔχοντος τὸ ἐνδόσιμον. εἰ καὶ ἄλλως ἀποσεμνύνει αὐτὸν ὡς θεοφιλῆ. φησὶν οὖν, ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. καί, αὐτὸς ἀπ' αἰθέρος ἦν ἀμύντωρ Ζεύς. καί, Ζεὺς αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. καὶ τὸ μεῖζον, Ζεὺς μετ' ὀλίγα ὦρσεν ὀπίσω, ἢ ὦσε χειρὶ μάλα μεγάλῃ. ὡς μὴ μόνον τὸν τοῦ Διὸς νόον ὡς προερρέθη πρὸς τοῦ Ἕκτορος εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ σωματικόν. δι' οὗ ὄρνυται ἢ ὠθεῖται εἰς μάχην ὁ Ἕκτωρ. ὃν καὶ προστίθησι τοῦ Διὸς ἐνταῦθα ἢ ἁπλῶς οὕτω κατὰ τὸ παρατυχὸν ἢ καὶ κατ' ἐπιτήδευσιν, ἐν τῷ, ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διί. ὅρα δὲ τὸ ὀλοόφρων λέων, ἀντὶ ἁπλοῦ τοῦ, ὀλοὸς γλυκέως ῥηθὲν κατὰ ἀφέλειαν. ἄλλως γάρ, ἀνθρώπων τὸ φρονεῖν ὀλοά, οὐ μὴν κυρίως καὶ θηρίων ἅπερ οὐ φρονοῦσι. τὸ δὲ βουσὶν ἐπελθών, ἀντὶ τοῦ κατὰ βοῶν ἐλθών. μάχιμος ἄρα κἀνταῦθα λέξις τὸ ἐπελθεῖν. ἔστι δὲ οὐ κοινότερον, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐλθεῖν σημαίνει. Τίς δὲ ἡ εἱαμενή, προδεδήλωται καὶ αὐτὸ ἐνταῦθα ἐφαίνη ὡς ὁ ὑγρὸς τόπος καὶ φυτῶν ἀναδοτικός. ὡς μὲν ὑγρός, ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἐτυμολογεῖται οἱονεὶ ῥεαμενή τις οὖν. ὡς δὲ σύμφυτος, ἀπὸ τοῦ ἱῶ τὸ ἀναδίδωμι. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι εἱαμεναί, λειμῶνες, νομαὶ τεναγώδεις, ὅθεν ἂν ποταμὸς ὑποχωρήσῃ. ἕλος δὲ μέγα, διὰ τὰς μυρίας βοῦς ἔφη τὰς περὶ αὐτό. αὗται δὲ μυρίαι, ἀναλόγως τῷ ἀχαϊκῷ στρατεύματι περὶ οὗ ἡ παραβολή. Τὸ δὲ νέμονται καὶ τὸ νομεύς, τρόπον παιδεύσει ἐτυμολογικόν. νομεὺς δὲ νῦν, ὁ βουκόλος ὀνόματι γενικῷ. δῆλον γὰρ ὡς ἡ λέξις αὕτη ἐπί τε ποιμένος καὶ αἰπόλου καὶ συφορβοῦ καὶ βουκόλου λέγεται. τὸ δέ, ἤτοι ὁ μέν, ἤγουν ὁ μὲν δὴ νομεὺς πρώταις καὶ ὑστάταις βουσὶν ὁμοῦ στείχει, ἐμβλητική ἐστιν ἐπανάληψις τοῦ νομέως. μεθ' ἣν κατὰ ἀκολουθίαν μερισμοῦ τοῦ κατὰ τὸν μὲν σύνδεσμον ἐπαναλαβὼν τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ λέοντος παραβολῆς. καὶ εἰπών, ὁ δ' ἐν μέσσῃσιν ὀρούσας ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ, βουσὶν ἐπελθών, ἐπάγει τὸ ἀκόλουθον τῷ λέοντι ῥῆμα τό, βοῦν ἔδει. ἵνα καταστήσῃ τὸ πᾶν, οὕτως. ὡς λέων βουσὶν ἐπελθὼν μυρίαις, μίαν τινὰ βοῦν ἔδει. τὰς βόας δὲ εἰπεῖν, Ἰώνων διαλέκτου ἐστί. τὸ δὲ πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι καὶ βόεσσι καὶ μέσσῃσι, κάλλος ποιοῦσι ταῖς παρισώσεσιν. εἰ δὲ μὴ ἔχειν ἐν σκυθρωποῖς ἁβρῶς λαλεῖν, ἀλλὰ τεχνικόν ἐστιν ἄλλως, ἀκροατὴν ἀγωνιῶντα, τοῖς γοῦν τοιούτοις παραμυθεῖσθαι. μὴ καὶ κλάσῃ τὰς ἀκοάς, οὔτε πραγματικῶς διαχεόμενος, καὶ μὴ δὲ φραστικῇ χάριτι διεξιούμενος. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα τὴν βαρυτάτην μάχην, οὕτως ὡραΐζει. ἑπτὰ παρισώσεσιν ὁμοίαις χρώμενος ἐν στίχοις δυσί. καὶ ἑτέροις ἑπτὰ ἐφεξῆς ἐν δυσὶν ἔπεσι κατὰ πτῶσιν οὐδετέραν εὐθεῖαν πληθυντικήν. τὸ δὲ ὁμοστιχάει, τουτέστι συνοδεύει, παρῆκται ἀπὸ τοῦ στίχω, οὗ θέμα, τὸ στείχω. οἷς ὅμοιον καὶ τὸ στείβω στιβῶ, ἐξ οὗ εὐστίβητος καὶ ἀστίβητος. τὸ δὲ ὑπέτρεσαν καὶ τὸ ἐφόβηθεν, εἰς ταὐτὸν ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἄγεται. τὸ δὲ καὶ Διὶ πατρί, διὰ σαφήνειαν κεῖται τοῦ, θεσπεσίως φόβηθεν. εἰ γὰρ ὑπὸ Διὶ ἔφυγον, θεσπεσίως ἄρα ἔφυγον, ὡς θεόθεν ἐμπεσόντος τοῦ πάθους. οὕτω δὲ καὶ νέφος ἀχλύος θεσπέσιον ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. συνήθης δὲ φράσις Ὁμήρῳ τό, ὑφ' Ἕκτορι καὶ Διί. συντάσσειν εἰωθότος δοτικῇ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν. Ὅτι ὁ Κοπρεὺς τὰς ἀγγελίας τῶν ἄθλων ἐκ τοῦ Εὐρυσθέως ἐκόμιζε τῷ Ἡρακλεῖ. τούτου υἱός, ὁ προσχῶς εἰρημένος Περιφήτης, ἀνὴρ ἀγαθός. φησὶ γάρ. τοῦ, γένετ' ἐκ πατρὸς πολὺ χείρονος, υἱὸς ἀμείνων, οὐ κατά τι ἓν ἀλλὰ παντοίην ἀρετήν, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. ὅπερ ἐπὶ Ἀντιλόχου ἐν ἀκεραίῳ στίχῳ εἶπεν, ἔτι δέ φησι. καὶ νόον ἐν πρώτοισι Μυκηναίων ἐτέτυκτο. τοῦτον τὸν Περιφήτην ἀναιρεῖ Ἕκτωρ δυστυχήσαντα. στρεφθεὶς γὰρ μετόπισθεν, ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο, τὴν φορέεσκε ποδηνεκέ' ἕρκος ἀκόντων. τῇ ὅγε, ἤγουν ταύτῃ οὗτος ἐν βλαφθείς, πέσεν ὕπτιος. Ἕκτωρ δ' ὀξὺ νόησε. θέων δέ οἱ ἄγχι παρέστη. στήθεσι δ' ἐν δόρυ πῆξε. φίλων δέ μιν ἐγγὺς ἑταίρων κτεῖνεν. ὃ δὴ περιπαθέστατον εἰ πρὸ τῶν ἑαυτοῦ κτεινόμενος, οὐκ εἶχε πρὸς οὐδενὸς ἐπικουρίαν. φησὶ γάρ. οἱ δ' οὐκ ἐδύναντο καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου, χραισμεῖν. διατί; αὐτοὶ γὰρ μάλα δείδισαν Ἕκτορα δῖον. ὅρα δὲ ἐν τούτοις καλὸν ἐν ἀνθρώποις σπάνιον. παῦροι γὰρ παῖδες ἀρείονες πατέρων, ὧν παίδων, εἷς καὶ ὁ Περιφήτης οὗτος. οἱ μέντοι πλείονες, κακίους κατὰ τὸν εἰπόντα. διὸ εὐφυῶς καὶ ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης εἰπεῖν λέγεται ὅτι τὸν ταὼν ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγε σπάνιον ὂν χρῆμα, πλείους εἰσὶ νῦν τῶν ὀρτύγων. χρηστὸν δὲ ἄνθρωπον, ἐάν τις ἕνα μόνον ζητῇ ἴδῃ, ὄψιτ' ἐκ τούτου πονηροὺς πέντε παῖδας γεγονότας. ὁ δ' αὐτὸς ῥήτωρ τοὺς ταὼς ἐπαινῶν, φησίν. ἐν Ἀθήναις γλαῦκας. ἐν δὲ Κύπρῳ, πέλειαι διάφοροι. ἡ δ' ἐν Σάμῳ Ἥρα, τὸ χρυσοῦν ὀρνίθων γένος τοὺς καλλιμόρφους καὶ περιβλέπτους ταώς. ὅρα δὲ ἐν τῷ, ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ἀπαρεμφάτου ῥήματος συγκεῖσθαι πρὸς ὄνομα. ὡς εἰ ταὐτὸ ἠμὲν δραμεῖν ἠδὲ μάχεσθαι, οὕτω καὶ ἠμὲν πόδας, ἠδὲ μάχην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Εὐρυσθέα μὴ ἐθελήσας κακολογῆσαι ὁ ποιητής, ἄνακτα εἶπε. διττὴ γὰρ ἐνταῦθα γραφή. ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων ἄγγελος ἦν δηλαδὴ τῷ μεγάλῳ Ἡρακλεῖ. καί, ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ ἀγγελίας ἐκόμιζε, ποιητικώτερον ἔφρασεν, ἀγγελίης οἴχνεσκεν, ἤγουν χάριν ἀγγελίας, ἢ ἐν ἀγγελίαις ἤρχετο τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ ὅτι τό, παντοίην ἀρε-

τὴν, ἢ παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι, ἤγουν ποδῶν καὶ μάχης ὡς προείρηται, ἢ τὸ κατὰ πό μάχεσθαι, εἴδη πολλὰ αἰνίττεται εἶναι ποδῶν καὶ μάχης. τῶν μέν, τὸ ἅλλεσθαι. τὸ θεῖν. τὸ ἐξαρκεῖν πεζοπροοῦντα. καὶ εἴ τι ἄλλο. τῶν δέ, τὸ λοχᾶν. τὸ ἀμφαδὸν ἀντιβαίνειν. τὸ δορατίζειν. τὸ διστεύειν. καὶ τὰ ἄλλα. Ἔτι ὅτι ὁ κοπρεύς, ἱστορίαν ἴσως ἔχει τινά, αἰτίαν τῆς κλήσεως. ἄλλως γάρ, οὐκ ἂν ἦν εὐπρεπὲς ὄνομα. καὶ ὅτι δόξοι ἄν, γῆς ἐπιμελητὴς εἶναι ἣν καθ' ὅμηρον εἰπεῖν κοπρήσουσιν ἄνθρωποι. καὶ ὅτι κοπρεῦ φίλον υἱὸν ἐρεῖ αὐτὸς ἀστείως ὥστε καὶ μύκητα ἤγουν ἀμανίτην, ὃν χρυσὸν φαγεῖν φύει κόπρος. καὶ ὅτι κῦδος ὑπέρτερον ὡς δῆθεν οὐράνιον δοθῆναι λέγει τῷ ἕκτορι, αἰνιττόμενος τὴν περιφάνειαν. καὶ ὅτι τό, ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι πάλλετο ἀντὶ τοῦ προσέκρουσε, προσέπταισε, διὰ τὸ αὐτῆς ποδηνεκές. Τὸ δὲ φορέεσκε, δηλοῖ μὴ θώρακα μόνον ἁρμόττειν τῷ φορεῖν ὡς οὐ πρὸ πολλοῦ ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ ἀσπίδι ὡς βασταζομένῃ. τὸ δὲ ποδηνεκὴς ἕρκος, διὰ μετρικὸν δάκτυλον ἐτέθη. μᾶλλον μὲν οὖν, διὰ καινότητα φράσεως. ἄλλως γάρ, πρὸς τὴν ἀσπίδα ἣν αὐτὸς ἔφη, ἣν ἐφόρει ποδηνεκῆ. ἕρκος δὲ ἀκόντων, δεξιῶς λέγεται ἡ ἀνδρομήκης ἀσπίς. ὡς οἷα τεῖχος ἐκ ποδῶν ὅσα καὶ θεμελίων, ἕως ἄνω φυλάττουσα τὸν σκεπόμενον. τὸ δὲ βλαφθείς, ἐνταῦθα μᾶλλον κυριολεκτεῖται ἤπερ ἐν τῷ, βλαφθέντα βέλεμνα, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. τὸ δὲ ὀξὺ νόησε, πάνυ προσεκτικὸν εἶναι παραδηλοῖ τὸν ἕκτορα. ἐν δὲ τῷ, ἀχνύμενοί περ ἑταίρου, ἑλληνικῶς κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ πρόθεσιν, περ, εἰρῆσθαι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἀχνύμενοι περὶ ἑταίρου. τὸν δὲ ἕκτορα δῖον, νῦν μάλιστα προσφυῶς ἐπιτέθη, ὡς τοῦ ἕκτορος διόθεν νικῶντος εἰς τὸ πᾶν. Ὅτι τὸ εἰσωπεὶ δ' ἐγένοντο νεῶν οἱ ἀχαιοὶ δηλαδή, ἀντὶ τοῦ ὑπεσταλκότες ἑαυτοὺς ὑπὸ τὰς νῆας τὰς πλησίον τοῦ τείχους. ἢ ἐν ὄψει ἔχοντες διὰ τὴν ἧτταν, τὰς πρὸς τῷ τείχει νῆας, ἃς εἶχον κατὰ νώτου πρὸ τούτου, ἐγγὺς τοῦ τείχους μαχόμενοι. ἵνα δὲ νοοῖντο νῆες ἐνταῦθα αἱ ἔγγιστα τοῦ τείχους, ἐπάγει. περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο, ὅ ἐστι κατεῖχον αὐτοὺς τοῦ καὶ εἰς πλέον φυγεῖν, αἱ λοιπαὶ πρῶται νῆες ὅσαι πρὸς τῇ θαλάσσῃ ἦσαν. εἶτα καὶ ἄλλως φράζων, φησί. ἀργεῖοι δέ, νεῶν μὲν ἐχώρησαν καὶ ἀνάγκῃ τῶν προτέρων, ἤγουν τῶν ἐγγὺς τοῦ τείχους, αὐτοῦ δὲ παρὰ κλισίῃσιν ἔμιμνον ἀθρόοι μέσαι δηλονότι τῶν τε πρὸς τῇ θαλάσσῃ ἃς ἄκρας καὶ πρώτας καὶ παρὰ ταῖς κλισίαις φησί, καὶ τῶν πρὸς τῷ τείχει ὧν εἰσωπεὶ ἐγένοντο, ἃς προτέρας λέγει. ἵνα κατὰ νώτου μέν, ἔχωσι τὰς ἐν θαλάσσῃ πρώτας. πρὸ ὀφθαλμῶν δέ, τὰς ἐν τῷ τείχει προτέρας. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἀθρόοι, φησίν. οὐδὲ κέδασθεν ἀνὰ στρατόν. ἀθρόοι γάρ, οἱ ὁμοῦ συνηγμένοι καὶ μὴ ἐσκεδασμένοι. οὗ τὸ αἴτιον ἐπάγων, φησίν. ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. αἰδὼς μέν, εἰ φανοῦνται κακοί. δέος δέ, τὸ περὶ τῶν νεῶν. ἢ καὶ τὸ ἀπὸ τῶν στρατηγῶν. ἢ καὶ τὸ ἐξ ἑαυτῶν. διὸ ἐπάγει. ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισι καὶ ὅρα ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν ὁ σοφοκλῆς, ἔφη. δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, ὅπερ ἐστὶν αἰδώς, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται τὸ εἰσωπεί, οὕτως ἑρμηνευόμενον. εἰσωπεί, ἴσον ἰδέσθαι. εἰς ὦπα. ἐνώπιον. ἐν ὀφθαλμοῖς. καὶ ὅτι αἱ συχναὶ στρατηγικαὶ συμβουλαὶ τό, αἰδὼς ἀργεῖοι. τό, ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. τό, αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι. καὶ τὰ λοιπά, ἔπεισαν τοὺς ἀχαιοὺς αἰδοῖ ἄρτι ἴσχεσθαι. νέστωρ δὲ καὶ προσεπαιρίσει εὐθὺς αὐτούς, εἰπών. αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. ἀζηχὲς δὲ τί ἐστι καὶ πόθεν γίνεται, πολλαχοῦ ἐφάνη. μνηστέον δέ, ὡς φανερῶς καὶ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν εἰς δύο στίχους ὁ ποιητὴς τὰς νῆας διαιρεῖ, εἰπών. νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο. καὶ εἰσὶν αἱ πρὸς τῷ αἰγιαλῷ αὗται. καὶ πάλιν, νεῶν μὲν ἐχώρησαν τῶν προτέρων. καὶ εἰσὶν αὗται, αἱ τοῦ τείχους ἐγγύς. δύναται δὲ ταῦτα, καὶ τὸν ἕνα στίχον δηλοῦν. ἵνα λέγῃ ὅτι τὰ πρῶτα μέν, κατεῖχον τοὺς ἀχαιούς, αἱ τοῦ τείχους ἐγγὺς ἄκραι πρῶται νῆες. ὡς δὲ ἠναγκάσθησαν εἰς πλέον, ὑπεχώρησαν τῶν οὕτω προτέρων νεῶν, καὶ γεγόνασι πρὸς ταῖς κλισίαις. ὅτι εἰ καὶ ἄλλοι ὁμόκλεον ὡς προσεχῶς ἐρρέθη, ἀλλὰ νέστωρ μάλιστα λίσσετο ὑπὲρ τοκήων γουνούμενος ἄνδρα ἕκαστον. ὦ φίλοι ἀνέρες ἐστέ, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ ἄλλων ἀνθρώπων. ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος παίδων ἠδ' ἀλόχων καὶ κτήσιος ἠδὲ τοκήων, ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσιν ἤγουν ὅτῳ τε ζῶσι, καὶ ᾧ κατατεθνήκασι τῶν ὕπερ ἐνθάδ' ἐγὼ γουνάζομαι οὐ παρεόντων, ἑστάμεναι κρατερῶς, μὴ δὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε, ἤγουν εἰς φυγήν. καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ γέρων Ἔτι οὕτω λισσόμενος, ἤνυσέ τι πλέον τῶν ὁμοκλεόντων, ὡς προσεχῶς αὐτίκα φανήσεται. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ γουνάζεσθαι ῥηθὲν μεταφορικῶς. πραγματικῶς γάρ, οὐκ ἦν ἕκαστον ἐν τοσούτῳ πλήθει γουνάσασθαι ἦν, καὶ οὐδὲ εἰς ἕνα γοῦν τινα γονάσθαι ῥητῶς φησί. κεῖται δ' ἐνταῦθα ἐκ μὲν πρωτοτύπου, τὸ γουνούμενος, ἐκ παραγώγου δέ, τὸ γουνάζομαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἐν τῷ, ὑπὲρ τοκήων γουνούμενος, ὁ μὲν ποιητὴς οὐ τὸ πᾶν εἶπεν, οἷα ἐπιδραμὼν κατὰ σχῆμα καιρίου γοργότητος. νέστωρ δὲ ὑποκαταβάς, ὑπὲρ παίδων καὶ ἀλόχων καὶ κτήσεως καὶ τοκήων λίσσεται. καὶ ὅτι ὅμηρος μέν, τῷ αἰτίῳ συμπεριέλαβε καὶ τὰ μετ' αὐτό. νέστωρ δέ, οἴκτου τε καὶ πειθοῦς ἕνεκεν, ἐμνήσθη καὶ τῶν αἰτιατῶν. Ἔτι ὅτι ὅμηρος μέν, τῇ ἐννοίᾳ ἐκ τῶν τοκήων μόνων, διέβη καὶ εἰς τὰ ἑξῆς. νέστωρ δέ, ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς τοκέας ἀναβέβηκεν ὡς ἡ ὁμηρικὴ φράσις δηλοῖ. τὸ δὲ ἄλλων ἀνθρώπων, πάνυ ἐντρεπτικόν ἐστι. τὸ γὰρ ἀλλήλους αἰδεῖσθε ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, οὐ τοσοῦτον ἐντρέπει. τὸ δὲ ὅτεῳ, ἐκ τοῦ ὅτῳ γέγονεν ἰωνικῇ ἐπενθέσει τοῦ ε. ὁμοίως τῷ ὁτέοισιν ὡς προεδηλώθη καὶ τοῖς ὁτέοισι. τὸ δὲ οὐ παρεόντων, πολὺν ἔχει νοῦν. οἷς μὲν γὰρ οὐ πάρεισι γονεῖς καὶ ἄλοχοι καὶ παῖδες ὡς τεθνεῶτες,

γουνά-

γουνάζομαι ὑπὲρ ἐκείνων δῆλος. οἷς δὲ οὐ παρεῖσι μὲν ζῶσι δὲ, γουνάζομαι, ἵνα ζῶντες ὑμεῖς ἐν τῷ περισωθῆναι δι' ἀμύνης, γένησθέ ποτε τῶν οἰκείων. ὅλον δὲ τὸ, τῶν ὕπερ γουνάζομαι, ἐντελέστερον οὐ μὴν κατὰ τὸ, πρὸς τῶν λόγον καὶ πρὸς τῆς φιλίας καὶ τῶν τοιούτων. ἐκεῖ γὰρ, λείπει τὸ γουνάζομαι. ἵνα λέγῃ ὡς γουνάζομαι ὑπὲρ λόγων καὶ ὑπὲρ φιλίας. τὸ δὲ ἑστάμεναι κρατερῶς, ἀντὶ τοῦ γενναίως. οὐ γὰρ ἀεὶ κρατερὸν τὸ ἀπειλητικόν. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ εὐθὺς ἐπάγεται, τὸ μὴ τρέπεσθαι εἰς φυγήν. ἵνα ἢ στερρῶς ἱστάναι, τὸ μὴ ἐθέλειν φεύγειν. τὸ δὲ μὴ τρωπᾶσθαι, εἰ μὲν διὰ διφθόγγου ἔχει τὴν λήγουσαν, συστέλλει αὐτὴν καινότερον δίχα ἐπιφορᾶς φωνήεντος. εἰ δὲ διὰ τοῦ ἐ ψιλοῦ, δύναται μὲν καὶ οὕτω συντάσσεσθαι. ὅμως δὲ, καινότερον ἐναλλάσσει τὴν σύνταξιν. ὅλον δὲ τὸ μὴ δὲ τρωπᾶσθε φόβον δὲ, φρασθῆναι περίκειται ὡς καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, τὸ προτροπάδην φεύγειν. ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ ῥηθεῖσα τοῦ νέστορος δημηγορία. ἔχει γὰρ φασὶ τέκνων καὶ γυναικῶν ἀσφάλειαν. πλούτου φυλακὴν ἀναφαίρετον. γονέων ζώντων μὲν, αἰδῶ. τεθνεώτων δὲ, μνήμην. καὶ γοῦν ἐπέστρεψε τῆς φυγῆς τοὺς ἀχαιοὺς ἐν ἀκμῇ μεγίστου κινδύνου. καὶ ἀντιστῆναι τοῖς διώκουσιν ἔπεισεν, ὀτρύνας μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. ἔνθα ὅρα ὡς διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον, ὅτι ἐμβριθὴς αὐτῷ ἡ δημηγορία, ὅτι ἀφηγηματικὴ ὡς ἐν ἄλλοις, ὅτι ἄλλως πλατεῖα καὶ ἐπιχειρηματική, ἀλλὰ σύντομος καὶ εὐπερίληπτος. καὶ οἶκτον ἔχουσα κατὰ ἐλέου εἰσβολήν, οἷς ὑπὲρ τῶν φιλτάτων δυσωπεῖ. οἱονεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν αὐτὰ παριστῶν τοῖς ἀχαιοῖς εἰ καὶ μὴ παρεῖσι. καλὸν μὲν γὰρ εἰ παρῆσαν καὶ συνεπελαμβάνοντο τοῦ λόγου τοῦ ῥήτορος. ἐπεὶ δὲ μὴ παρίστανται σώματι, ἀλλά γε τῇ μνήμῃ καὶ τῷ πόθῳ δοξάτωσαν παρεῖναι καὶ συνδυσωπεῖν. μέμνηται δὲ τῶν μὲν ζώντων, οἱονεὶ λέγων τὸ, οὓς καὶ ποθεῖτε ἰδεῖν. τῶν δὲ τεθνεώτων, μονονουχὶ λέγων καὶ αὐτὸς ὅτι τούτοις καὶ τεθνεῶσι, εὐκλείας ἐπιβήσατε ἤγουν ἐπιβιβάσατε.

Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Τοῖσι δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν ἀθήνη
Θεσπέσιον. μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν,
Ἠμὲν πρὸς νηῶν, καὶ ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Ἕκτορα δ' ἐφράσσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑταίρους.
Ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν οὐδ' ἐμάχοντο,
Ἠδ' ὅσσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν.
Οὐδ' ἄρ' ἔτ' αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ,
Ἑστάμεν ἔνθά περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες ἀχαιῶν.
Ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο μακρὰ βιβάζων.
Νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι,
Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδὼς,
Ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους,
Σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ δίηται
Λαοφόρον καθ' ὁδὸν, πολέες τέ ἑ θηήσαντο
Ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται,
Ὣς αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν
Φοίτα μακρὰ βιβάς. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανεν.
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων, δαναοῖσι κέλευε
Νηυσί τε καὶ κλισίῃσιν ἀμυνέμεν. οὐδὲ μὲν ἕκτωρ
Μίμνεν ἐνὶ τρώων ὁμάδῳ πύκα θωρηκτάων.
Ἀλλ' ὥστ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων
Ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν πάρα βοσκομενάων,
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ὣς ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο,

Ὅτι ἀθηνᾶ ἡ κατὰ τὸν μῦθον φωσφόρος, ἀχαιοῖς ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσε θεσπέσιον. μάλα δέ σφι φόως γένετ' ἀμφοτέρωθεν. ἡ μὲν πρὸς νηῶν ἢ παρ νηῶν, καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο, τῶν δι' ἀφωτίστων πρὸ τούτου ὄντων. ἕκτορα δ' ἐφράσαντο βοὴν ἀγαθὸν καὶ ἑτάρους, ἠμὲν ὅσοι μετόπισθεν ἀφέστασαν, οὐδ' ἐμάχοντο. ἠδ' ὅσοι παρὰ νηυσὶ μάχην ἐμάχοντο θοῇσιν. ἔστι δὲ ἀθηνᾶ, ἡ φυσική τε φρόνησις, καθ' ἣν ἀνενεγκόντες ἐφρόνησαν ὅτι νηῶν εἴσω πεὶ ἐγίνοντο. καὶ εἰς τὸν πόλεμον παρίστησαν. καὶ οἷα ὁ ἕκτωρ ποιεῖ. ἔτι δὲ ἔμαθον τοὺς μαχομένους τε, καὶ ὅσοι μετόπισθεν ἀφίσταντο οὐδ' ἐμάχοντο ὡς εἴρηται. νοηθείη δ' ἂν καὶ ἄλλως ἀθηνᾶ, ἡ τοῦ νέστορος σύνεσις. ἢ προσεχῶς ὀτρύνασα μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. καὶ ὡς ἐκ σκότους εἰς φῶς τοὺς ἀχαιοὺς κατέστησεν. ἔστι δὲ νῦν φῶς ἰδεῖν, τὸ ζῆσαι ἀπαλλαγέντας ἀχλύος ἣν ἡ τροπὴ ἐπάγει, καὶ ἐλπίδος τοῦ μέλανος θανάτου καὶ ὡς εἰπεῖν τοῦ σκότους. διὸ καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη. αἴκέν τι φόως ἑτάροισι γένηαι, νικήσας δηλαδή. καὶ πάλιν. ἐν χερσὶν φόως, ἤγουν

Ἀντίος ἀΐξας. τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθε
Χειρὶ μάλα μεγάλῃ. ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ' αὐτῷ.
Αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη.
Φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν
Ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο.
Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν, ὅδ' ἦν νόος. ἤτοι ἀχαιοὶ
Οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπὲκ κακοῦ ἀλλ' ὀλέεσθαι.
Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσιν ἑκάστου,
Νῆας ἐνιπρήσειν κτενέειν θ' ἥρωας ἀχαιούς.

ἡ διὰ τῆς νίκης σωτηρία. τέως γάρ, ὡς δηλοῖ, ἐν σκότει εἰσὶν οἱ νικώμενοι. καὶ νῦν μέν, ἀλληγορικὸν οὕτω καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς. ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, ἀληθῶς ἐν σκότει γενήσονται οἱ ἀχαιοὶ τοῦ πατρόκλου πεσόντος. καὶ φῶς ἡλίου ἰδεῖν ἐξαιτήσονται. ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀπ' ὀφθαλμῶν νέφος ἀχλύος ὦσεν, ὑποβάλλει ὁ ποιητὴς θαρρούντως ἡλίῳ εἰκάζειν ἡμᾶς τὸ ἐν ἡμῖν ὀπτικόν, ᾧ δίκην νέφους ἡ ἐξ ἀθυμίας ἀχλὺς οἶδεν ἐπιπροσθεῖν. τοῦ δὲ ἀμφοτέρωθεν, διασαφητικὸν τό, πρὸς ἅτε νηῶν καὶ πολέμου. ἔνθα οὐκ εἶχον βλέπειν οἱ ἀχαιοὶ πρὸ τοῦ σκεδασθῆναι τὴν ῥηθεῖσαν ἀχλύν. διὸ οὔπω ἑκάτερα εἶχον φράζεσθαι, οὔτι τῶν συμφυλετῶν ὅσοι τε ἀπόμαχοι ἦσαν καὶ ὅσοι ἐνήργουν. τοῦ δὲ ἀφέστασαν ὃ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται, ἑρμηνευτικὸν τό, οὐδ' ἐμάχοντο. τὸ δὲ μάχην ἐμάχοντο, τέτευκται ὡς ἀττικόν ἐστι. Ὅτι οὐδ' ἄρ' ἔτι αἴαντι μεγαλήτορι ἥνδανε θυμῷ, ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν ἀχαιοί. ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρια ἐπῴχετο μακρὰ βιβάσθων. ὃ παρακατιών, λέγει ἐφοίτα μακρὰ βιβάς. νώμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι, κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ. διὰ δὲ τὴν τοιαύτην καρτερίαν, καὶ μεγαλήτορα ἐνταῦθα ἔφη τὸν αἴαντα. ἀντιθετικὸν δέ πως τό, οὐκ ἤθελεν ἑστάμεν ἤγουν ἵστασθαι ἔνθα ἄλλοι ἀφίστασαν. ἀντίκειται γὰρ τὸ ἱστάναι καὶ ἀφιστάναι. ἴκρια δὲ νηῶν προπαροξυτόνως ὡς δίμισα, τὰ καταστρώματα. οἱ δέ, τὰ κατὰ πρῴραν καὶ πρύμναν σανιδώματα, ὅπερ καὶ κρεῖττον. προϊὼν γὰρ ὁ αἴας, ἀναχωρεῖ ἐπὶ τὸν ἑπταπόδην θρῆνυν λιπὼν τὰ ἴκρια τῆς νηός, ἤγουν τὰς κατὰ πρῴραν σανίδας. ἄλλοι δὲ ἴκρια φασί, τὰ ὑπερέχοντα τῶν νηῶν ἄκρα. ὅτι δὲ ἴκριον λέγεται καὶ ἐπὶ ἱστοῦ, ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. ὅθεν καὶ ἐπίκριον, τὸ κέρας τοῦ ἱστοῦ. ὃ κοινότερον κερατάειον καλεῖται. ἀλλ' ἐκεῖνο μέν, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄκρῳ εἶναι. τὰ δὲ νῦν σανιδωτὰ ἴκρια, παρὰ τὸ ἱκνῶ. πρὸς ἃ ἱκνοῦνται οἱ ἐν ταῖς ναυσί. τὸ δὲ μακρὰ βιβάσθων, πάνυ καίριον ἐπὶ πλατέων διαβημάτων τοῦ ἥρωος. ὥσπερ δὲ αἴω αἴσω αἴσθω ἐξ οὗ τὸ αἴσθω, οὕτω καὶ βιβῶ βιβάσω βιβάσθω. περὶ δὲ κολλητοῦ ξυστοῦ, καὶ πρὸ ὀλίγων μὲν ἐδηλώθη. νῦν δέ, ῥητέον ὅτι τὸ βλῆτρον βαρύνεται κατὰ τοὺς παλαιούς, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς τρον λήγοντα μονογενῆ οὐδέτερα, βαρύνεται. σεσημείωται τὸ λουτρὸν πρὸς διάφορον σημασίαν. ἔστι γὰρ καὶ λοῦτρον ἀττικῶς παρὰ τῷ κωμικῷ, τὸ ἀπόλουμα. δι' ὃ κἀκ τοῦ βαλανείου πίνεται τὸ λοῦτρον. ἔστι δὲ βλῆτρον, ὁ σιδηροῦς κύκλος δι' οὗ τὰ δύο ξυστὰ εἰς ἓν συμβάλλονται δόρυ ναύμαχον. ὅπερ ὅτι προπαροξύνεται προδεδήλωται καὶ αὐτό. τὸ δὲ δυωκαιεικοσίπηχυ, ὑφ' ἓν ἀναγνωστέον. ὡς ἐν τοῖς ἀπίωνος καὶ ἡροδώρου κεῖται. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι προμάχου ἴδιον τό, οὐδ' ἄρ' ἔτι τῷ δεῖνι ἥνδανε θυμῷ ἑστάμεν ἔνθα περ ἄλλοι. ὅτι τὴν τοῦ αἴαντος μεταπήδησιν ἀπὸ νηὸς εἰς νῆα, παραβάλλει ἀνδρὸς ἐνεργείᾳ κελητίζοντος διὰ τεσσάρων, εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς, ὅστ' ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἢ συναείρεται ἵππους, σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει λαοφόρον καθ' ὁδόν. πολέες τέ ἑ θηήσαντο ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται, ὣς αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἴκρια νηῶν, φοίτα μακρὰ βιβάς. φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅτι εὐρυβίας ἦν. ὃ καὶ ἐπισημαινόμενος, ἐπάγει ὁ ποιητὴς εὐθύς. αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων δαναοῖσι κέλευε. τοῦτον μὲν δὲ τὸν στίχον καὶ προϊών, ἀπαραπείκτον οὕτως ἐκτίθεται. ὥσπερ καὶ τό, χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων φθάσας ἀλλαχοῦ γράψαι, τίθησιν αὐτὸ καὶ ἐνταῦθα μετ' ὀλίγα. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἦν γύμνασμα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁποῖον ἐκτίθεται νῦν ὁ ποιητής, τέθριππόν τι τῶν ἱστορῶν ἄνευ ἅρματος. τοὺς δὲ τοιούτους ἵππους νοητέον οὐ μόνον θεῖν ἀρίστους, ἀλλὰ καὶ εὐπειθεῖς. ἵνα μὴ δυσπειθούντων καὶ διασπωμένων, κινδυνεύῃ ἐκπίπτειν ὁ ἔποχος μεθαλλόμενος ἐκ τούτου συνεχῶς εἰς ἐκεῖνον. διὸ καὶ συναγείρεται τοιούτους ἵππους ἐκ πολλῶν, ἤγουν ἐπιλέγδην συνάγει. εἰ δὲ γράφεται συναείρεται, τὸ συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν ἡ λέξις δηλοῖ. ὡς καὶ τό, σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσιν. ἐξ οὗ καὶ παρήορος καὶ ἄορες ὡς προδεδήλωται, αἱ γυναῖκες. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὡς οἱ οὕτω συνεζευγμένοι ἵπποι, ἄμιπποι ἐκαλοῦντο. ὅθεν ἴσως καὶ ἡ παρὰ τῷ σοφοκλεῖ βορέας ἅμιππος, εἰ καὶ δυσκόλως, ὅμως οὕτω συμβιβασθήσεται. ἐν δὲ παλαιοῖς σχολίοις, γέγραπται ὅτι δημήτριος φησὶ τεθεωρηκέναι τινὰ μεταβαίνοντα ὡς ὁ ποιητὴς λέγει, κατέχοντα τοὺς χαλινούς, καὶ ἀνεμποδίστως τηροῦντα τὸν δρόμον τῶν ἵππων. καὶ ὅτι καὶ νῦν ἐν ῥώμῃ τοῦτο γίνεται. καὶ ἐφ' ἡμῶν δέ τις ἐθεάθη διὰ δύο ἵππων κελητίζων, ὡς δυσχερὲς ὂν τὸ διὰ τεσσάρων. οἱ δὲ παλαιοί, λέγουσι καὶ ὅτι ἀναχρονισμοῦ σχήματι ἐνταῦθα χρᾶται ὁ ποιητής. κέλητες γὰρ οὐκ ἦσαν

τότε

παρὰ τοῖς ἥρωσιν, ἀλλ᾽ ὑστερογενὲς τὸ εὕρημα. καὶ μὴν, ἴσως οὐκ ἐξ ἀνάγκης τὸ τοιοῦτον ἀναχρονισμός ἐστιν. οὐ γάρ φησιν ὁ ποιητὴς, ὡς ἐπὶ τῶν ἀχαιῶν ἦν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ᾽ αὐτὸς εἰδὼς τοῦτο ἐφ᾽ ἑαυτοῦ γινόμενον, ἐντεῦθεν ποιεῖται τὴν παραβολὴν ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν. οὕτω δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ μέμνηται κέλητος. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ παραβολὴ τοῦ τοιούτου κελητισμοῦ, πρός τε τὸ ἀσφαλῶς καὶ τεχνικῶς τὸν αἴαντα θρώσκειν παρείληπται. καὶ πρὸς τὸ ἄλλην ἐξ ἄλλης ἀμείβεσθαι νῆα. καὶ πρὸς τὸ τοῦ ἥρωος γενναῖον καὶ εὔτονον. τὰ γὰρ ἄλλα τῆς παραβολῆς, οὐκ εὐσύμβατα. οἱ μὲν γὰρ ἵπποι τῷ κελητίζοντι, θέονται. αἱ δὲ νῆες, ἀκίνητοι. καὶ οἱ μὲν, τέσσαρες. ὁ δὲ αἴας ἐπὶ πολλὰ ἴκρια νηῶν ἐφοίτα. εἰ δὲ καὶ χρῆσις ἦν ἐπὶ ὁμήρου κέλητος, δι᾽ οὗ λῃστρικὸν ἐσημαίνετο πλοῖον, οὗ σύνθετον ὁ ἐπακτροκέλης, ἀναλυόμενος αὐτὸς εἰς ἐπακτρίδα καὶ εἰς κέλητα περὶ ὧν διείληπται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν, εἰ δὴ κέλητα τοιοῦτον καὶ ὁ ποιητὴς ἐγίνωσκε, συμβιβάζετο ἂν καὶ αὐτόπως πρὸς τὴν παραβολήν. ἔστι δὲ ὅμως καὶ δίχα τούτου οἰκεῖον τῇ τοῦ κελητίζειν παραβολῇ, καὶ τὸ τῶν νηῶν χρῆμα. αἱ ἁλὸς ἵπποι λέγονται ὡς ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. ὅτι δὲ κέλης κυρίως, οὐχ ὁ ἐπιβάτης ἀλλὰ ἵππος, ὅθεν καὶ κέλητι νικαῖ τινες ἐν ἀέθλοις ἐλέγοντο. καὶ ὅτι ἐπίκοινα ἵππου καὶ πλοίου, καὶ ἄλλο τι ὁ κέλης δηλοῖ, ἐν τοῖς κατὰ τὴν ὀδύσσειαν γέγραπται. ὅπου κεῖταί τι καὶ περὶ ἁμίππων καὶ μονίππων. τὸ δὲ κελητίζειν, ἀπὸ τοῦ κέλητος πέπηκται, ὃ δηλοῖ τὸν ἄζευκτον ἵππον. καὶ κατά τινας, τὸν μονάμπυκα, ὃς νῦν φασι σελλάριος λέγεται. αὐτὸς δὲ κέλης, ἢ παρὰ τὸ κέλλειν ὅ ἐστι τρέχειν ἢ βαδίζειν ὅθεν φασὶ κέλευθος, ἢ παρὰ τὸ διεσκελισμένον τινά φασι καθῆσθαι εἰς αὐτόν. τὸ δὲ λέγειν κελητίζειν ὡς ἐν συνθέσει τὸ ἐν κέλητι ἵζειν, ἀδιανόητόν φασιν οἱ παλαιοί. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἵπποισι κελητίζειν. καὶ, πίσυρας συναγείρεται ἵππους, τὸ μὲν ἵπποισι, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ, ἐν κελητίζειν ἵππῳ. τὸ δὲ τέσσαρας συναγείρειν ἵππους, διαστέλλει τὸν τοῦτο ποιοῦντα, ἐκ τοῦ ἄλλως κελητίζοντος. τὸ δὲ ὅστ᾽ ἐπεὶ ἐκ πολέων καὶ ἑξῆς, ἐπαναληπτικῶς ἔχει, ληφθὲν ἀντὶ τοῦ οὗτος. ἵνα ᾖ, ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀνὴρ ἵπποις κελητίζειν εἰδὼς, αὐτὸς ἢ οὗτος ἐπεὶ συναγείρῃ ἐκ πολλῶν ἵππων τοὺς αὐτῷ δεξιοὺς, θέει διὰ τῆς λεωφόρου. ἄλλως γὰρ, οὐκ εὐσύντακτος ἡ παραβολή. τὸ δὲ μέγα προτὶ ἄστυ, διὰ πιθανότητα κεῖται. ἵνα πιστεύοιτο ῥᾷον τοὺς τέσσαρας καὶ διὰ τῆς ἐν αὐτῷ πλατείας λαοφόρου κινεῖσθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὴν λαοφόρον οἱ ἀττικοὶ, λεωφόρον φασί. διώκειν δὲ νῦν, τὸ σπουδαίως ἐλαύνειν δίκην διώκοντος. τὸ δὲ πολέες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες, τὸ πάνυ καὶ κοινῶς θαητὸν τοῦ ἔργου δηλοῖ. τὸ δὲ ἀσφαλὲς, καιριώτερον ὂν οἱ ταῦτα τοῦ ἔμπεδον, πρὸς ἑρμηνείαν κεῖται αὐτοῦ. ὅτι οὐδὲ ὁ ἕκτωρ ἔμιμνεν ἐν τρώων ὁμάδῳ, καθὰ δηλονότι οὐδὲ ὁ αἴας. ἀλλ᾽ ὥστ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται ποταμὸν παραβοσκομενάων, χηνῶν ἢ γεράνων ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται ἢ κύκνων δουλιχοδείρων, ὣς ἕκτωρ ἴθυσεν ὅ ἐστιν ὥρμησε νεὼς ἤγουν κατὰ νηὸς, ἀντίος ἀΐξας. καὶ ὅρα ὅτι ἐξ ἁλὸς λαβὼν πρὸ τούτου παραβολὰς, νῦν καὶ ποταμίαν ταύτην παρείληφεν, οὐδ᾽ αὐτὴν ἀπρόσφυλον διὰ τὸ ἐν ὑγρῷ εἶναι τοὺς ἀχαιοὺς καὶ ἐπὶ μακρῷ ἐκεῖ ζῆν. διὸ καὶ ὑγροβίοις αὐτοὺς ὀρνέοις εἴκασεν. οὓς τὸ μοιρίδιον ἐπιπέμψαν παραγαγὸν τὸν ἕκτορα εἰς ἀετοῦ εἴκασμα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, κύκνων δουλιχοδείρων μεταλαβών τις τῶν ὕστερον, ἐπίχαρμος δέ φασιν ἐκεῖνος ἦν, μακροκαμπυλαύχενας εἶπεν ἐρωδιούς. τὸ δὲ ἀντίος ἀΐξας, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἴθυσε νεὼς, ἤγουν κατ᾽ εὐθὺ ὥρμησε. τοῦτο δὲ, διχῶς. ἢ γὰρ ἴθυσεν ὡς ἐρρέθη κατὰ νηὸς, ἢ νηὸς ἀντίος ἀΐξας. ὅτι ὁ ζεὺς αὐτὸς καθὰ καὶ πρὸ βραχέων δηλοῦται, τὸν ἕκτορα ὦρσεν ἢ μᾶλλον ὦσεν, ὄπισθεν ἱστάμενος δηλαδὴ, χειρὶ μάλα μεγάλῃ. ὤτρυνε δὲ λαὸν ἅμ᾽ αὐτῷ. αὖτις δὲ δριμεῖα μάχη παρὰ νηυσὶν ἐτύχθη. φαίης κ᾽ ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας, ἀλλήλοισιν ἄντεσθ᾽ ἐν πολέμῳ. ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο. καὶ ταῦτα, οὐκ ἀπὸ ἴσου σκοποῦ. ἐπάγει γάρ. τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν, ὅδ᾽ ἦν νόος. ἤτοι ἀχαιοὶ οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ᾽ ἐκ κακοῦ, ἀλλ᾽ ὀλέεσθαι. τρωσὶ δ᾽ ἔλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου, νῆας ἐνιπρήσειν κτενέειν θ᾽ ἥρωας ἀχαιούς. ὅπερ ἦν κατακράτος νικήσειν. καὶ σημείωσαι τὸ χωρίον τοῦτο ἐμπερίβολον ὂν κατά τε ἄλλους τρόπους, καὶ κατὰ τοὺς λογισμούς. ἐκτίθεται γὰρ τί μὲν οἱ τρῶες ἐπὶ τοῖς παροῦσιν ἐλογίζοντο, τί δὲ οἱ ἀχαιοί. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐλθὼν ὁ ποιητὴς εἰς τὴν τοῦ κινδύνου ἀκμὴν, ἑαυτοῦ ἀκμαιότερος γίνεται τῇ τε φράσει καὶ τοῖς νοήμασι, συνεξομοιούμενος κἀνταῦθα τοῖς πράγμασι. πάνυ δὲ γενναῖοι οἱ ἕλληνες ὑπὲρ ἀπογνόντες τοῦ ζῆν, οὕτω μάχονται. καθὰ δὴ καὶ ὁ αἴας μόνος ἐφ᾽ ὁμοίοις ἔτι ἀνδρίζεται, καὶ ταῦτα οἰόμενος θανέεσθαι. τὸ δὲ φαίης ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας καὶ τὸ ἑξῆς, χρήσιμα εἰς τοὺς μετὰ πολὺν πόνον ἀνδριζομένους. προσφδήσοι δέ τις ἐρεῖ καὶ ἐπὶ τῶν ὅλως μετὰ κάματον μὴ ἀναπιπτόντων. τὸ δὲ ὣς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, ἐπιφώνημά τι κόντι ἐστί. δηλοῦν ἐν βραχεῖ κόμματι, πολλὴν ἔννοιαν ἐπὶ τῇ ἀκμαίᾳ προθυμίᾳ τῶν ἀχαιῶν. Τὸ δὲ τοῖσι δὲ μαρναμένοισι καὶ ἑξῆς, οἰκεῖον ἐπὶ τοῖς ἐν ἀπογνώσει ζωῆς μαχομένοις. εἰ δὲ παρῳδηθῇ, εὔχρηστον ἔσται καὶ πρὸς τοὺς κινδυνώδεσιν ἐγχειροῦντας πράγμασι. Τὸ δὲ δριμεῖα μάχη, ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν τοιούτων βρωμάτων ἢ φαρμάκων. εἰ δὲ καὶ ἐπί τινος γλυκύτατος οἱ μεθ᾽ ὅμηρον τιθέασι τὸ δριμὺ καθ᾽ ἡδονῆς λόγον, ἔχει καὶ τοῦτο ἡ ἄρτι μάχη, ὡς χαρτὴ δοκοῦσα, καὶ χάρμη οὖσα οὕτω διὰ τὸ ἀτειρὲς τῶν μαχομένων καὶ ἀκάματον καὶ οὕτω πρόθυμον καὶ μὴ ἀηδές. Τὸ δὲ ἀλλήλοισιν ἄντεσθαι, περίφρασίς ἐστι τοῦ συμμῖξαι. Τὸ δὲ ἀλλ᾽ ὀλέεσθαι ὅ ἐστιν ἀπολεῖσθαι, διασαφητικόν

ἐστι τοῦ, οὐκ ἔφασαν ὑποφυγεῖν ἐκ κακοῦ. τὸ δὲ ἔλπετο θυμὸς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὁ δ᾽ ὢν νόος.

Οἱ μὲν, τὰ φρονέοντες ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἕκτωρ δὲ, πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο,
Καλῆς, ὠκυάλου. ἣ πρωτεσίλαον ἔνεικεν
Ἐς τροίην, οὐδ᾽ αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν.
Τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς, ἀχαιοί τε τρῶές τε
Δήουν ἀλλήλους αὐτοσχεδόν. οὐδ᾽ ἄρα τοί γε
Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ᾽ ἀκόντων,
Ἀλλ᾽ οἵ γ᾽ ἐγγύθεν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο,
Καὶ ξίφεσιν μεγάλοισι, καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα,
Ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ᾽ ἀπ᾽ ὤμων
Ἀνδρῶν μαρναμένων. ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν οὐχὶ μεθίει,
Ἄφλαστον μετὰ χερσὶν, τρωσὶν δὲ κέλευεν.
Οἴσετε πῦρ. ἅμα δ᾽ αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ᾽ ἀϋτήν.
Νῦν ὑμῖν πάντων ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε
Νῆας ἑλεῖν. αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι,
Ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν κακότητι γερόντων.
Οἵ μ᾽ ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν,
Αὐτόν τ᾽ ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν.
Ἀλλ᾽ εἰ δή ῥα τότ᾽ ἔβλαπτεν φρένας εὐρύοπα ζεὺς
Ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.
Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα μᾶλλον ἐπ᾽ ἀργείοισιν ὄρουσαν.

Ὅτι ἐναντίον πρὸς τὸ ἀφεστάναι μάχης τὸ ἐφεστάναι, ἤγουν κατ᾽ ἐγγεδὸν ἑστάναι. ὡς δηλοῖ τὸ, οἱ μὲν, τὰ φρονέοντες, ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. ὅτι ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς ἐπιλεξάμενος ἀπελοσάτευον νῆα τὴν τοῦ πάλαι πρώτου αἰχμαλώτου πρωτεσιλάου ὡς ἡ βοιωτία δηλοῖ, ἄγει κατ᾽ αὐτῆς τὸν ἕκτορα. ἵνα μή τινα τῶν ζώντων ἀρχηγῶν, αἰσχύνῃ ἀνδραγαθίζεσθαι τοῦ ἕκτορος κατ᾽ αὐτοῦ, καί φασιν. ἕκτωρ δὲ πρύμνης νεὸς ἥψατο ποντοπόροιο καλῆς ὠκυάλου. ἣ πρωτεσίλαον ἔνεικεν εἰς τροίην, οὐδ᾽ αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν. τοῦτο δὲ εἰκαζόμενος λέγει. διὸ καὶ καλὴν τὴν τοῦ πρωτεσιλάου νῆα φησί. σεμνύνας αὐτὴν καὶ διὰ τοῦ ὠκύαλον, καὶ ἐμφήνας τοῖς τοιούτοις ἐπαίνοις εἰκότως τὸν ἕκτορα φιλοτιμήσασθαι οὕτω καλὴν ἀγρεῦσαι νῆα. εἶτα ἐπάγει. τοῦ περ δὴ περὶ νηὸς, ἤγουν τῆς τοῦ πρωτεσιλάου, ἀχαιοί τε τρῶές τε δήουν ἤγουν συνέκοπτον ἀλλήλους αὐτοσχεδόν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ αὐτοσχεδὸν, ἐπάγει. οὐδ᾽ ἄρα τοί γε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ᾽ ἀκόντων. ἀλλ᾽ οἵ γ᾽ ἐγγύθεν καὶ ὡς ἔφη αὐτοσχεδὸν ἱστάμενοι, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο, καινὴν ταύτην μάχην περινοήσας διὰ τὸν τῆς ναυμαχίας καιρόν. ἔτι δέ φησι, καὶ ξίφεσι μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. πολλὰ δὲ φάσγανα καλὰ μελάνδετα κωπήεντα, ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον, ἄλλα δ᾽ ἀπ᾽ ὤμων ἀνδρῶν μαρναμένων. ῥέε δ᾽ αἵματι γαῖα μέλαινα, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ λεχθὲν κεῖται. καὶ ὅρα τὴν φράσιν τῆς κινδυνώδους ἀκμαίας μάχης, ἣν οὐκ ἂν φράσειεν κάλλιον οὐδ᾽ εἰ πάντες ῥήτορες εἰς ἓν συνελθόντες, μελετήσειαν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, πρύμνης νεὼς, τινὰ τῶν παλαιῶν ἀντιγράφων, διὰ τοῦ ο μικροῦ γράφουσι τὸ νεός. τοῦτο δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ γίνεται. ἡ δὲ αἰτία, οὐ σαφής. εἰ μὴ ἄρα εἴποι τις πλεονάζεσθαι ἐκ τοῦ νέω τὸ κολυμβῶ, εὐθεῖαν ἄρρητον, τὸ νοῦς. ἐξ ἰωνικὴ γενικὴ, νοῦς νεός. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ διὰ τοῦ ω μεγάλου ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἐφέρετο, εἶχεν ἂν θεραπείαν τὸ μέτρον σπονδειακὸν, διὰ συνιζήσεως. τὸ δὲ ἀϊκὰς, ὀξύνεται λόγῳ τοιούτῳ. τὰ εἰς κα θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ ι παραληγόμενα, βαρύνεται, ἕλικα, μυρίκα, φοίνικα. τὸ δὲ ἀϊκὰ ὀξυτονεῖται, παρὰ τὸ ἀΐσσω. ὡς φυλάσσω φυλακή. ὅθεν τόξων ἀϊκὰς φησὶν ὅ ἐστι τοξευμάτων. ἔστι δὲ καὶ ἄλλη εὐθεῖα ἡ ἀΐξ, ὅθεν πολυάϊκος πολέμοιο, καὶ κορυθάϊξ. τὸ δὲ ἀμφὶς μένον, ἀντὶ τοῦ ἰδίᾳ καὶ χωριστός. δύναται δὲ εἶναι καὶ ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρωθεν. οἱ δὲ ἄκοντες ὡς ἐνταῦθα φαίνεται, διαφέρουσι τῶν ἐγχέων. διὸ καὶ ἄκοντας ἀφέντες ἀχαιοί, καταλαμβάνουσιν ἔγχεα. μείζω δηλαδὴ ὄντα καὶ ἰσχυρότερα. ἔστι δὲ καὶ πέλεκυς, πρὸς ἀξίνην διάφορος, ὡς δηλοῖ τὸ, πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσιν. ἀμφίγυα δὲ εἰ καὶ ἄλλως προερρέθη, καὶ τὰ τῆς ναυμαχίας ἔγχη ἵνα εἴπερ ἡ αἰχμὴ κολουθῇ ὅπερ ἔπαθεν ὁ τοῦ αἴαντος, βλάπτωσι τῷ σύρακι. συρακωτὰ γὰρ τὰ ἀμφίγυα ὡς ἤδη δεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ τὰ πολυμερῶς μονωθέντα συνεχῶς ἑπτὰ τέλεια. τὸ ὀξέσι, τὸ πελέκεσσι, τὸ ἀξίνῃσι, ὃ καὶ ἐκτείνει τὸ τῆς προπαραληγούσης δίχρονον. τὸ ξίφεσι, τὸ μεγάλοισι, τὸ ἔγχεσι καὶ τὸ ἀμφιγύοισιν. ὁμοίως καὶ τὰ ἐφεξῆς ἑτεροῖα ἑπτά. τὸ πολλὰ, τὸ φάσγανα, τὸ καλὰ, τὸ μελάνδετα, τὸ κωπήεντα, καὶ τὸ ἄλλα, δὶς αὐτὸ λεχθέν. μελάνδετα δὲ, ἢ τὰ σιδηρόδετα. μέλας γὰρ κατ᾽ ἐπικράτειαν ἐπιθετικῶς ὁ σίδηρος. ἢ τὰ ἐνδεδεμένα ἐπιμελῶς κατὰ τὴν λαβήν. ἢ τὰ

ἔχοντα

ἔχοντα μελάνδετα λαβάς, τουτέστι κώπας. ὧν ἐκ μὲν τῆς κώπης, κωπῆεν ξίφος. ἐκ δὲ τῆς λαβῆς, χρυσολαβὲς ξιφίδιον ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, τὸ ἔχον χρυσῆν λαβήν. ἐκ χειρῶν δὲ καὶ ἀπ' ὤμων πίπτουσι φάσγανα, κοπτομένων δηλαδή. ἀπὸ χειρῶν μέν, ὅσα προὔτεινον ξίφη. ἀπὸ δὲ ὤμων, ἐξ ὧν ἠώρητο ἔτι αὐτά. Τὸ δὲ γαῖα μέλαινα, ὑφείλετο δι' τῇ πρὸς τὸ αἷμα παραθέσει τὸ αὐτῆς ἐπίθετον. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ πολλαχοῦ μέλαν καλεῖται. Ὅτι Ἕκτωρ πρύμνηθεν ὡς ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει, ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων. Τρωσὶν δ' ἐκέλευεν. οἴσετε πῦρ. ἅμα δ' αὐτοὶ ἀολλέες ὄρνυτ' ἀϋτήν, ἤγουν φωνὴν ἢ μάχην. νῦν ἡμῖν πάντων Ζεὺς ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε νῆας ἑλεῖν. αἳ δεῦρο θεῶν ἀέκητι μολοῦσαι, ἡμῖν πήματα πολλὰ θέσαν. φρονηματισθεὶς δὲ τῇ εὐτυχίᾳ, λέγει καὶ ὅτι κακότητι γερόντων. ὡς αὐτῶν δῆθεν πταισάντων. οἵ μ' ἐθέλοντά φησι μάχεσθαι ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν, αὐτόν τε ἰσχανάασκον, ἐρητύοντό τε λαόν. ἤγουν ἐρήτυον. ἀλλ' εἰ δή τότε βλάπτε φρένας Ζεὺς ἡμετέρας, νῦν αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. αἰσθάνεται γὰρ τοῦ Διὸς ὤσαντος αὐτὸν ὄπισθεν ἢ ὤρσαντος χειρὶ οὐ τῇ τυχούσῃ οὐδ' ἁπλῶς μεγάλῃ, ἀλλὰ μάλα μεγάλῃ ὡς εἴρηται. τοῦτο δὲ εἴποι ἂν καὶ ἄλλος ἐκ δυστυχίας ἢ ἀργίας, εἰς εὐπραξίαν ἐλθὼν καὶ ἐνεργήσας. ἄφλαστον δέ φασιν, οὐχὶ τὸ ἀκροστόλιον, διαφέρουσι γὰρ αἱ λέξεις, ἀλλὰ κατὰ Δίδυμον ὥς φησι Παυσανίας, τὸ ἐπὶ πρύμνης ἀνατεταμένον εἰς ὕψος ἐκ κανονίων πλατέων ἐπικεκαμμένων, διήκοντος διὰ τῶν πλατέων κανονίου, ὑπερεισμένου τούτῳ στυλίσκου ὄπισθεν τοῦ κυβερνήτου. κρεμάννυνται δ' ἐκ τῶν κανονίων καὶ τοῦ θρανίου, ταινία, εἰς παράσημον δηλαδὴ τῆς νηός. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἄφλαστον, ἐτυμολογούμενον ἀπὸ τοῦ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, ἤγουν θλᾶσθαι κατὰ διάλεκτον ἀττικήν, ὡς δηλοῦται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀκροστόλιον δέ φασι, τὸ ἀπὸ τῆς πτυχῆς ἀνατεῖνον ξύλον ἐπὶ τὴν πρῷραν. περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ φησὶν ὁ Δίδυμος, ὅτι τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον, ἐστὶν ἄκρος στόλος. στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς λεγομένης πτυχῆς ξύλον πλατύ. πτυχὴ δέ ἐστιν, ὅπου οἵ τε ὀφθαλμοὶ ζωγραφοῦνται, καὶ τὸ τῆς νεὼς ὄνομα ἐπιγράφεται. ἕτεροι δέ, καὶ τὸ στενὸν καὶ εἰς ὀξὺ λῆγον, στόλον φασί. Τὸ δὲ οἴσετε πῦρ, ἐδύνατο μὲν καὶ ἀπαρεμφάτως ῥηθῆναι. ἵνα ᾖ, κέλευεν οἰσέμεν πῦρ. προεκρίθη δέ, αὐτὴ δὴ ἡ τοῦ Ἕκτορος φωνή. Τὸ δὲ πάντων ἄξιον, ἀντὶ τοῦ ἰσόρροπον τῶν προλαβόντων πόνων δηλαδὴ ἢ ἡμάτων. σαφέστερον δὲ αὐτοῦ, τὸ ἀντάξιον ἐν τῷ, οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον. ἀλλαχοῦ δέ, ἀπολύτως ἔφη. σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. ἰστέον δὲ ὅτι ἀγαθῆς ἡμέρας ἔπαινος τό, νῦν ἡμῖν πάντων ἄξιον ἦμαρ ἔδωκε Ζεύς. ὅτι δὲ οἱ μεθ' Ὅμηρον ἀττικοί, καὶ τὸ εὔωνον ἄξιον ἔλεγον, ἀναλεκτέον ἐκ τῶν τοῦ κωμικοῦ. τὸ δὲ νῆας ἑλεῖν, ἑρμηνεύει τί τὸ πάντων ἄξιον ἦμαρ. τὸ δὲ θεῶν ἀέκητι, μὴ θεοφιλῶς τοὺς Ἀχαιοὺς τὴν ἀρχὴν στρατεύσασθαι δηλοῖ, μηδὲ κατὰ οἰωνοὺς αἰσίους. κακότης δὲ γερόντων, ἡ δειλία. τὸ δὲ ἰσχανάασκον καὶ τὸ ἐρητύοντο, νοῦν μὲν ἔχουσι τὸν αὐτόν, φιλοῦνται δὲ ποιητικῶς. τὸ δὲ βλάπτε φρένας, τὸν τοῖς ὕστερον βλαψίφρονα συντίθησι καὶ φρενοβλαβῆ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. διαστολὴν δὲ ἔχει πρὸς ἄλλα βλαπτόμενα, οἷον βέλεμνα καὶ λοιπά.

Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν,
Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν ὀϊόμενος θανέεσθαι
Θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην. λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης.
Ἔνθ' ἄρ' ὅ γ' ἑστήκει δεδοκημένος. ἔγχεϊ δ' αἰεὶ
Τρῶας ἄμυνε νεῶν, ὅς τις φέροι ἀκάματον πῦρ.
Αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευεν.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Ἠέ τινας φαμὲν εἶν' ἀοσσητῆρας ὀπίσσω;
Ἠέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι;
Οὐ μέν τι σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα,
Ἧι κ' ἀπαμυναίμεσθ', ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες.
Ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ πύκα θωρηκτάων
Πόντῳ κεκλιμένοι ἑκὰς ἥμεθα πατρίδος αἴης.
Τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο.
Ἦ καὶ μαιμώων ἔφεπ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.
Ὅστις δὲ Τρώων κοίλης ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο
Σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος,

Ὅτι ἐπικειμένων τοῦ τε Ἕκτορος καὶ τοῦ Τρωϊκοῦ ὄχλου, δύσελπις ὁ Αἴας γίνεται, καὶ ἀναχωρεῖ ἐξ ἀνάγκης μικρόν τι, λιπὼν τὰ τῆς εἰρημένης νηὸς ἴκρια. φησὶ γοῦν ὁ ποιητής. αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσιν. ὃ ἐπιφωνηματικῶς μὲν κατὰ τοὺς παλαιοὺς λέγεται, διὰ τὴν ἐν νοήμασι πλουσίαν γοργότητα. οἰκεῖον δέ ἐστι ῥηθῆναι ἐπὶ ἀριστέως ἡττηθέντος. εἶτα Ὅμηρος ἐπάγει. ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν, ὀϊόμενος θανέεσθαι θρήνυν ἐφ' ἑπταπόδην. λίπε δὲ ἴκρια νηός. ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος. ἔγχεϊ δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνε νεῶν εἰ καὶ μὴ πάντας, ἀλλ' ὅστις φέροι ἀκάματον πῦρ. καὶ ὅρα ὅτι οὐδὲ προτροπάδην ἔφυγε, διὰ ἑαυτόν τε καὶ τὸν λόγον τοῦ Νέστορος εἰπόντος μὴ δὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε.

Τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα.

φόβονδε. τυτθὸν δὲ αἰσχανάμενος, ἠμύνετο. Τὸ δὲ ἀλόμενος θαμίζεσθαι, κόμμα ἐστὶ παραφράζον τό, οὐκ εἴα φασὶν φεύγεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ἀλίνεσθαι. θρῆνυν δὲ λέγει νῦν ἀρχαϊκῶς, ἢ τὴν καθέδραν τοῦ κυβερνήτου περὶ ἧς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἢ τὴν τῶν κωπηλατῶν, ἣν καὶ αὐτὴν ἁλιεῖς θρανίον καλοῦσιν. ὅθεν καὶ θρανίτης κωπηλάτης. Τὸ δὲ ἑπταπόδην, ὡς ἐν παρέργῳ παρέρριψεν εἰ καὶ μὴ καθ' Ἡσίοδον ἠνάγκασαι οὕτω μετρεῖν ξύλα ποσὶν ἢ σπιθαμαῖς, ὡς τοῦ θρήνυος τοσούτων ὀφείλοντος εἶναι ποδῶν. καθὰ καὶ τοῦ παρὰ Ἡσιόδῳ ἑπταπόδου ἄξονος. περὶ δὲ τοῦ ἔλιπον ἴκρια νηός, κεῖταί τι σαφὲς πρὸ βραχέων. Τὸ δὲ δεδοκημένος, κυνηγετικὴ κυρίως λέξις ὅτι ζῷον ἐπιὸν δέχονταί τινες. ὅθεν καὶ προσδοκή, στενὸς τόπος τοιούτῳ ἔργῳ ἐπιτήδειος. ἀφ' οὗ κατωτέρω τὸ, δεδεγμένος ὀξέϊ δουρί. τὸ δὲ αἰεί, οὐδ' ἐνταῦθα ἔχει τὴν κυρίαν χρονικὴν σημασίαν τὴν πλατεῖαν ἐν τῷ, ἔγχει δ' αἰεὶ Τρῶας ἄμυνεν, ὅτις ἤγουν ὅστις φέροι πῦρ. ἀλλ' ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, κεῖται. καθὰ καὶ ἐφεξῆς ἐν τῷ, αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων. καὶ πρὸ τούτου ἐν τῷ, ἀσφαλὲς αἰὲν θρώσκων. ὅρα δὲ τό, Τρῶας ὅτις φέροι ἀκάματον πῦρ, μειοῦσιν συνήθως τὸ πολὺ πλῆθος εἰς ἕνα. οὐ γὰρ πάντας Τρῶας ὁ Αἴας ἤμυνεν ἀλλ' ἕνα τινὰ αἰεί. Ὅτι ἔννοιαι πυκναὶ κεῖνται καὶ ὧδε ἃς ἐπιδρομάδην ὁ Αἴας λέγει ἐπείγοντος τοῦ καιροῦ. φησὶ γάρ. ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. τοῦτο, προοίμιον ἀξιωτικόν. εἶτα δευτέρα ἔννοια τό, ἦέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω; τουτέστι σπουδαίους βοηθοὺς ὡς οἱ ἄλλοις δηλοῦνται. τρίτη δέ, τό. ἦέ τι τεῖχος ἄρειον, ὅ κεν ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι; τετάρτη δέ, τό. οὐ μέν τι σχεδόν ἐστι πόλις πύργοις ἀραρυῖα καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι συντομώτατα μὲν φράζει διὰ τὴν τῆς μάχης ἔπειξιν, καιριώτατα δέ. τὰ μὲν γάρ, οὐκ ἔχομεν ὅλως οἱ Ἀχαιοὶ κατὰ τοὺς Τρῶας, συμμάχους δηλαδὴ καὶ πόλιν ᾗ ἀπαμυναίμεθα ἄν, ἑτεραλκέα φησὶ δῆμον ἔχοντες. τὰ δέ, εἰ καὶ ἔχομεν, ἀλλὰ ἀχρεῖα, δι' ὃ καὶ τὸ χαμηλὸν τεῖχος. τὸ δὲ φίλοι, κολακευτικῶς ἐπιπολυσάμενος δὶς εἶπεν ὁ Αἴας ἐκ περισσοῦ. ἄλλως γάρ, ἀρκεῖ ἅπαξ ῥηθὲν ἐν τῇ προοιμιακῇ ἐννοίᾳ τό, ὦ φίλοι ἥρωες. ἑτεραλκέα δὲ δῆμον λέγει, ὡς καὶ νίκην ἑτεραλκέα. ὃς δηλαδὴ ἀκμὴν ἐπελθὼν καὶ ἐπικουρῶν, θατέρῳ μέρει ἀλκὴν δίδωσιν. ἢ γοργότερον εἰπεῖν, ὁ θατέρῳ μέρει ἀλαλκών. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ ἄρσιν εἰπών, ὡς οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἐνταῦθα πόλις καθὰ δηλαδὴ τοῖς Τρωσίν, ἐπάγει κατὰ θέσιν τό, ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ ἥμεθα. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ψευδές, οὐ γὰρ συναγοῦσιν ἐν τῷ πεδίῳ, ἐπιφέρει τὸ ἀληθές. πόντῳ κεκλιμένοι. οὗ οὐκ ἂν ὄφελος οὐδέν, ὑπὲρ αἱ νῆες καυθῶσι. τότε γὰρ ὡς καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐρεῖ, οὐκέτι φυκτὰ πέλονται. σκοπητέον δὲ εἰ καὶ ἐν τῷ, ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ, περιττός ἐστιν ὁ γὰρ σύνδεσμος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κεκλιμένοι καὶ τὸ ἥμεθα, ἔχουσί τι καὶ ὀνειδισμοῦ. ὡς ἀπρακτούντων τῶν Ἀχαιῶν ἐκεῖσε κατὰ τοὺς εἴτε κεκλιμένοις εἴτε καθημένοις. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς εἰρημένοις, τὸ μὲν προοίμιον, ἀποστροφῆς ἔχει σχῆμα. μετὰ καὶ προστάξεως. τὸ δὲ τρίτον καὶ τέταρτον ἔπος, ἐλεγκτικῶς ἐρωτᾷ. ὁ δὲ πέμπτος στίχος οἷα εὖ εἰδώς, προάγεται ἀποφαντικῶς. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, κεῖνται παρὰ ταῦτα καὶ ἄλλα σχήματα. Ὅτι τό, ἐν χερσὶ φόως οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο γνωμικῶς ῥηθέν, Ἀρίσταρχος μὲν οὕτως ἐκλαμβάνει ὡς ἐν τῷ δρᾶν ἐστιν ἡ νίκη καὶ οὐκ ἐν τῇ μειλιχίᾳ τοῦ πολέμου. ὁ δὲ Θρᾷξ Διονύσιος εὐθεῖαν νοεῖ τὸ μειλιχίη, λέγων ὅτι ἐν χερσὶν ἡμῶν ἡ σωτηρία. προσλείψαι δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Ὅτι πρῶτον μὲν ἀορίστως φράζων ὁ ποιητής, φησίν. ὅς τις δὲ Τρώων ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρὶ κηλέῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος, τὸν δ' Αἴας οὔτασκε δεδεγμένος ὡς προσεχῶς εἴρηται, ὀξέϊ δουρί. εἶτα καὶ τὸ ὡρισμένον προσιστορῶν, φησί. δώδεκα δὲ ἤδη προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα. καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ αὐτοσχεδὸν οὖτα. ὡς τοῦ βάλλειν, πόρρωθεν γινομένου. τὸ δὲ χάριν Ἕκτορος, ἀντὶ τοῦ πρὸς χάριν. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, χαριζομένοις τῷ Ἕκτορι. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὐκ ἀεὶ ταυτὸν τὸ χάριν, καὶ τὸ εἵνεκεν. ἀλλ' εἰ καὶ ἀμφότερα αἰτιολογικά εἰσιν, ὅμως τὸ μὲν χάριν, ἐπὶ τῶν χάριτος εἵνεκεν γινομένων τίθεται. οἷον, Ἀχιλλεὺς χάριν Μενελάου ἐστράτευσεν. αὐτὸ δὲ τὸ εἵνεκεν, ἐπὶ τῶν ἁπλῶς διά τι. οἷον, Ἕλληνες εἵνεκεν τῆς Ἀλεξάνδρου ὕβρεως ἔπλευσαν εἰς Τροίαν. τὸ δὲ κήλεον πῦρ, δῆλον ὡς καὶ κήλειον λέγεται, ὁμοίως τῷ, δαιδάλεον δαιδάλειον, καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο σὺν πυρί, παράφρασίς ἐστι κατωτέρω τοῦ, πῦρ φέρει ἐπὶ τὰς νῆας.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Πατρόκλῳ δεηθέντι, ἀχιλλεὺς τὴν ἑαυτοῦ πανοπλίαν ἐπιτρέπει ἀναλαβεῖν, καὶ τοὺς μυρμιδόνας ἐξάγειν ἐπὶ τὸν πόλεμον. οὗτοι δὲ ἐξελθόντες, ἔτρεψαν τοὺς τρῶας. πάτροκλος δὲ σαρπηδόνα τὸν διὸς ἀναιρεῖ, τὸν παρήορον ἵππον ἀχιλλέως ἀπελόντα πήδασον. ἔπειτα δὲ πάτροκλον ἕκτωρ ἀναιρεῖ, πληγέντα πρότερον ὑπὸ εὐφόρβου, ἀπόλλωνος ἀφελομένου τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ.

ΙΛΙΑΔΟΣ Π ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΙ ἡ μὲν διὰ τῶν τοῦ ποιητοῦ φίλης φράσεως ἐπιγραφὴ τῆς πῖ ῥαψῳδίας, αὕτη. πῖ πάτροκλον ἔπεφνεν ἀρήϊον ἕκτορος αἰχμή. ἡ δὲ ἑτέρα, μιᾷ λέξει στενοχωρεῖται. λέγεται γὰρ πατρόκλεια, διὰ τὸ τὰ κατὰ πάτροκλον ἱστορεῖν. διατί δὲ προπροξένητη, προδεδήλωται. ὅτι ἐν πολλοῖς ὁ ποιητὴς χρώμενος ἐννοίαις καταστατικαῖς καὶ ἀναπαύσεις τὰ προλαβόντα. ὥσπερ ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατόν. ὡς οἱ μέν, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. ὡς οἱ μὲν τρῶες φυλακὰς ἔχον. ὡς ὁ μέν, ἐν κλισίῃ μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. φησὶ καὶ ἐνταῦθα. ὡς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσσέλμοιο μάχοντο. ἔστι δέ φασι σέλμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τὸ μεταξὺ τῶν τοίχων τῆς νεώς, ὃ καὶ ζυγὸς καὶ σέλις καλεῖται καὶ θέδρα τῶν ἐρετῶν. ὅθεν εὔσελμος ναῦς. γίνεται δὲ τὸ ῥηθὲν σέλμα, παρὰ τὸ σέλλω τὸ ὁρμῶ, τὸ αἴτιον ὁρμῆς τῇ νηΐ. διὸ καὶ σοφοκλῆς θοὸν εἰρεσίας λέγει ζυγόν, οὐχ ὡς αὐτὸν ταχύν, ἀλλ' ὡς τοῦ θεῖν αἴτιον. ἀπὸ δὲ τοῦ σέλλω, καὶ σόλος ὁ δίσκος, ὁ μετὰ ὁρμῆς βαλλόμενος. ὡς στέλλω στόλος. ἔνιοι δὲ ἐδηλώθη ὡς εὔσελμος ναῦς, καὶ ἡ καλὰ σπάρτα ἔχουσα. σέλμις γάρ φασι τὸ σπαρτίον. ὅτι πάτροκλος ἀχιλλεῖ παρίστατο ποιμένι λαῶν, σιωπῶν διὰ πένθος πολύ, δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρήνη μελάνυδρος, ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν

Ὣς οἱ μὲν περὶ νηὸς ἐϋσέλμοιο μάχοντο.
Πάτροκλος δ' ἀχιλῆϊ παρίστατο ποιμένι λαῶν,
Δάκρυα θερμὰ χέων, ὥστε κρίνη μελάνυδρος,
Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ.
Τὸν δὲ ἰδὼν, ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος ἀχιλλεύς.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τίπτε δεδάκρυσαι πατρόκλεες ἠΰτε κούρη
Νηπίη, ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει,
Εἱανοῦ ἁπτομένη, καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει;
Δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται ὄφρ' ἀνέληται.
Τῇ ἴκελος πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις.
Ἠέ τι μυρμιδόνεσσι πιφαύσκεαι, ἢ ἐμοὶ αὐτῷ,
Ἠέ τιν' ἀγγελίην φθίης ἐξέκλυες οἶος;
Ζώειν μὰν ἔτι φασὶ μενοίτιον ἄκτορος υἱόν.
Ζώει δ' αἰακίδης πηλεὺς μετὰ μυρμιδόνεσσι.
Τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχήμεθα τεθνειώτων.
Ἠὲ σύ γ' ἀργείων ὀλοφύρεαι ὡς ὀλέκονται
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ὑπορβασίης ἕνεκα σφῆς;
Ἐξαύδα μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

δνοφερὸν χέει ὕδωρ, ἤτοι μέλαν. ἢ μᾶλλον, μὴ δονήσεως φερόμενον καί τινος ἦχου ὡς ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς, ὁποῖα τὰ καχλάζοντα. ὑπερβολικὸν δὲ κἀνταῦθα τὸ τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον δάκρυον, ὃ παραδηλοῖ ἡ παραβολή. δακρύων μὲν ἀθρόαν χύσιν ἐμφαίνουσα. λεχθεῖσα δέ που πρὸ τούτων καὶ ἐπὶ Ἀγαμέμνονος. καὶ οὕτω μὲν ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα μεγαλύνει τὰ τοῦ ἥρωος ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς δάκρυα. κλείσασα μὲν ἀφωνίας μοχλῷ τὰς τοῦ λέγειν θύρας, διαπετάσασα δὲ τὰς τοῦ δακρύειν, ὡς περιτρέχειν τοῦ λόγου οἰκείως τὰ δάκρυα. ὁ δέ γε Ἀχιλλεὺς ὡς ὑπὲρ αὐτὸς οὐκ ἐφάνη ποτὲ κλαίων, καὶ ταῦτα εἰκὸς πολλάκις μάχης, θαυμάζει. μᾶλλον μὲν οὖν κατασμικρύνει αὐτὰ διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φαινόμενον πολὺ τοῦ οἴκτου. λέγων. τίπτε δεδάκρυσαι Πατρόκλεες ἠΰτε κούρη νηπίη, τουτέστιν οὐχ ὡς ἁπλῶς κόρη, κόρη γάρ που ἐρρέθη καὶ ἡ Βρισηῒς καὶ ἡ Χρυσηῒς, ἀλλὰ ὡς κόρη νηπία. ἥ θ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει, εἱανοῦ ἁπτομένη. καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει; δακρυόεσσα δέ μιν ποτιδέρκεται ὄφρ' ἀνέληται. τῇ ἴκελος Πάτροκλε τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις, τὸ ἐκ τεθρυμμένης δηλαδὴ καρδίας. ἢ καὶ ἄλλως, τὸ τερενοποιόν, ἤγουν μαλακτικόν. καθὰ καὶ κῶμά που μαλακόν, τὸ μαλακοποιὸν δι' ἀνάπαυσιν. ἰστέον δὲ ὡς τῶν ῥηθεισῶν παραβολῶν ἡ μὲν τῆς κρήνης, πρὸς τὸ δάκρυα χέειν εἴρηται. ὅπερ ἀλλαχοῦ συνήθως λέγεται δακρυχέειν. ὡς γὰρ κρήνη χέει ὕδωρ, οὕτω καὶ ὁ Πάτροκλος δάκρυα. ὁ δὲ ἐκ τοῦ ἄστεος χαρακτὴρ τῆς νηπίας κόρης, πρὸς ἄλλο παντελῶς οὐδέν ἐστιν, ἀλλ' ἢ πρὸς μόνον τὸ λιπαρῶς καὶ δαψιλῶς καὶ φιλοίκτως δακρύειν τὸν Πάτροκλον. μητρὸς δὲ εἰκόνα ἢ ἄλλο τι τῶν τῆς παραβολῆς, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα συμβιβάζειν. ἀλλὰ δίχα τῆς πρὸς κόρην κλαίουσαν ὁμοιωθῆναι, τἆλλα διὰ τὸ τῆς παραβολῆς ἐντελὲς πέφρασται συνήθως τῷ ποιητῇ. ὅτι δὲ οἶκτον εἶχε τὸ τοῦ Πατρόκλου δάκρυον, ὁ ποιητὴς ἐπεσημήνατο. εἰπών. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης Ἀχιλλεύς. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. μελάνυδρος δὲ κρήνη καὶ ἐνταῦθα, ἡ βαθύυδρος καὶ διὰ τοῦτο δυσόρατος. ἢ ὅτι οὐ διαφανής, ἀλλὰ μέλαν ἄλλως τὸ ὕδωρ. ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει λύων τὴν σύνθεσιν τῆς μελανύδρου κρήνης ἐν τῷ, λάψοντες μέλαν ὕδωρ. δῆλον δέ φασι καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ, τὸ μέλαν τοῦ ὕδατος. ὃς ἐξ ὑγρότητος ξύλων μέλας ἀναδίδοται. ὅτι δὲ ἐλαφραὶ αἱ αἶγες καὶ νευρώδη τὰ σκέλη ἔχουσι, τοῖς ἀποκρήμνοις καὶ ὑψηλαῖς τῶν πετρῶν εὐμαρῶς περιβαίνουσι, δῆλον. διὸ καὶ αἱ πέτραι ἃς διὰ τὸ δυσεπίβατον αἱ αἶγες λείπουσιν, αἰγίλιπες λέγονται. ἕτεροι δέ, πέτρας αἰγίλιπας νοοῦσι τὰς μηδὲν φυούσας. λέγοντες ὡς οὐδὲν ἡ αἲξ ἀποτραγεῖν, ἄπορον αὐτὸ ποιεῖ. ὥστε κατ' αὐτούς, αἰγίλιψ, ἣν ἡ αἲξ βοσκησαμένη ἔλιπε. γράφεται δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς αἰγίλιψ διὰ τοῦ ι, ἐπεὶ μηδέποτε πρὸ τῶν διπλῶν εὑρίσκεται δίφθογγος. τὸ δ' εἰπεῖν αἰγίλιπα τὴν τὰς αἶγας λιπαίνουσαν πέτραν διὰ τὰς ὡς εἰκὸς ἐν αὐτῇ φυομένας βοτάνας, ἢ διὰ τὴν ἐκ τοῦ ἐκεῖσε ὕδατος πόσιν, εἰ καὶ ἐν ταῖς πλαγίαις πιθανολογεῖται, ἀλλὰ τὴν εὐθεῖαν ἀντιβαίνουσαν ἔχει. πῶς γὰρ αἰγίλιψ διὰ τοῦ ψι, ἡ τὰς αἶγας λιπαίνουσα. Ὅτι δὲ τῶν ὑδάτων τὰ ἐκ πετρῶν φερόμενα, δνοφερὰ καλεῖ Ὅμηρος ὡς ἀχρεῖα, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται. ὃς εἰς ἔπαινον ἀγαθοῦ ὕδατος, χορηγεῖ καὶ τὸ ἐν Θεσπιαῖς μέν, ὕδωρ εἶναι παιδογόνον. ἐν Πύρρᾳ δέ, ἄγονον. Ὁ δὲ Πάτροκλος ὅτι διπλᾶς ἔχει εὐθείας, δηλοῖ καὶ τό, τί δεδάκρυσαι Πατρόκλεες. καὶ τό, τῇ ἴκελος Πάτροκλε. τὸ μὲν γάρ, ἐκ τοῦ Πατροκλῆς ὡς Ἡρακλῆς. τὸ δέ, ἐκ τοῦ Πάτροκλος ὡς Ἐτέοκλος. Τὸ δὲ ἀνελέσθαι καὶ τὸ ἀνέληται, τῆς ἄγαν εἰσὶ νηπιότητος ἐνδεικτικά. τοιαύτης γὰρ ἡλικίας τὸ βαστάζεσθαι. ἄλλως μέντοι, νήπιός ἐστιν ὅτε, καὶ ὁ τὴν μὲν ἡλικίαν τέλειος, ἄφρων δέ. Τὸ δὲ ἀνώγει, καλῶς ἐπὶ νηπίας κόρης ἐρρέθη. κελεύσμασι γάρ πως αἱ τῶν βρεφῶν φασὶν ἀξιώσεις ἐοίκασιν, αἷς καὶ πείθονται οἱ γονεῖς. Τὸ δὲ εἱανοῦ, ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ ἰῶτα. ὡς γὰρ τέως τείως, καὶ ἕως εἵως, καὶ λέουσι λείουσιν, οὕτως ἑανοῦ εἱανοῦ. ὅμοιον δὲ τούτοις, καὶ τὸ κυκειῶ κυκεῶ. καὶ θύρας σπείους, ἤγουν σπεοῦς. γυναικεῖον δὲ κἀνταῦθα συνήθως ἔνδυμα ὁ ἑανός. Τὸ δὲ ἐσσυμένη κατερύκει, γράφεται κάλλιον, ἐσσυμένην κατὰ πτῶσιν αἰτιατικήν. ἵνα ᾖ, μητέρα ἐσσυμένην. ἐπεὶ γὰρ θέουσα μήτηρ ὑπόκειται, ἐρύκει πάντως αὐτὴν συντόνως θέειν, συνθέουσα ἡ νηπία παῖς. Ὅτι πολλαχοῦ ὡς καὶ ἐνταῦθα παρασημαίνεται, μέθοδος Ὁμήρῳ εἰς πλατυσμὸν φράσεως, καὶ αὕτη. ὅτ' αὐτὸ πρᾶγμα γίνεται ἢ γίνεται, πλάττει τινὰς ἀγνοοῦντας καὶ διαφόρως ἐρωτῶντας αἴτια διάφορα καθὰ γενέσθαι εἰκὸς ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα. ἐφ' οἷς μὴ εὐστοχήσαντος τοῦ ἐρωτῶντος, ἐπάγει λοιπὸν τὸ ἀληθὲς αἴτιον ὁ ἐρωτώμενος. λέγων, ὡς οὔτε τόδε, οὔτε τόδε ἀλλὰ τόδε ἐστίν. οἷον. ἆρά γε Ἀπόλλων εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται ἠδ' ἑκατόμβης; τὴν δὲ οὐ τοῦτο. ἀλλ' ἕνεκ' ἀρητῆρος ἐχώσατο. καὶ πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη. ἠὲ ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων ἢ ἐς Ἀθηναίης; οὐκ οὖν ὦ Ἕκτορ, ἀλλ' ἐπὶ πύργον διὰ σέ. τοιοῦτον καὶ μετ' ὀλίγα τό, εἰδυῖά τινα θεοπροπίην ἀλεείνεις καί τινά σοι ἐπέφραδε μήτηρ. πρὸς ὃ ἐπάγεται τό, οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι οὔτε τί μοι ἐπέφραδε μήτηρ, ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος καὶ ἑξῆς. οὕτως δὲ καὶ ἄλλα μυρία παρὰ τῷ ποιητῇ. πολυπειρίας δὲ καὶ τοῦτο ποιεῖ καὶ διδασκαλίας τοῦ χολοῦσθαι τὸ αὐτὸ καὶ ἕν, κατὰ διαφόρους αἰτίας γίνεσθαι. οἷον, τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος μῆνιν, διά τε εὐχωλὴν, καὶ διὰ ἑκατόμβην, καὶ διὰ ὕβριν ἱερέως. καὶ τὴν Ἀνδρομάχης ἔξοδον, οὐ διὰ τὸν Ἕκτορα μόνον ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλα τινά. καὶ τοιαύτη μὲν ἐν πολλοῖς ἡ ὁμηρικὴ αὕτη μέθοδος. ἐνταῦθα δὲ τὸ ὁμοειδὲς τῶν τοιούτων ἐρωτήσεων ἐκκλίνων ὁ ποιητής, ποιεῖ τὸν Ἀχιλλέα, τάς τε μὴ οὔσας αἰτίας ἐρωτήσαντα, καὶ τὸ ἀληθὲς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποσυνάψαντα. ἐρωτήσας γὰρ τὸν Πάτροκλον εἴτε

διά

τῶν Μυρμιδόνων λέξει· ἢ δι' αὐτὴν ἢ διὰ τὴν Πηλέα ἢ διὰ τὴν Μενοίτιον, τῶν, ἤγουν ὧν φησι μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων, ἐπάγει τὸ ἀληθές. ἢ σύγ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι ὡς ὀλέκονται. καὶ ἐπισωρεύει εὐθὺς καὶ τὴν κατ' αὐτῶν αἰτίασιν. δι' ὑπερβασίης οὕνεκα σφῆς ἤγουν ἰδίας. ἀμβλύνων δὲ Πατρόκλου τὸ ὡς ἱκετείας πρόθυμον, διὰ τὸ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐφαμάρτυς εἶναι κατ' αὐτόν. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ ἐπαναφορᾶς σχῆμα τό, ζώειν μὲν ἔτι φασὶ Μενοίτιον. ζώει δὲ Πηλεύς. οὐ καθαρῶς μέν τοι ἐπαναφέρει διὰ τὸ ἀνόμοιον τῶν ῥημάτων τοῦ ζώειν ἀπαρεμφάτου καὶ τοῦ ζώει τρίτου προσώπου ὁριστικοῦ. οὐ γὰρ ἤθελεν ὁ ποιητὴς ἐν πενθίμοις τόποις, ἐκφανῶς καλλωπίζειν τὸν λόγον. διὸ καὶ ὁ Πάτροκλος κατωτέρω μέλλων εἰπεῖν. βέβληται μὲν ὁ Διομήδης, βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος, οὐ λέγει οὕτως ἐπαναφορικῶς ἵνα μὴ δόξῃ παίζειν ἐν οὐ παικτοῖς. ἀλλὰ διακόψας, οὕτω φησί. βέβληται Διομήδης. οὔτασται δ' Ὀδυσσεύς, ἠδ' Ἀγαμέμνων. βέβληται δ' Εὐρύπυλος. καὶ οὕτω παρέκρυψε τὸ ἐκπρεπὲς κάλλος τῆς φράσεως. δῆλον δὲ ὅτι ὑψηλότητι καὶ καινότητος τὸ ῥηθὲν σχῆμα. ἐδύνατο γὰρ ἄλλως κοινότερον εἰπεῖν, ζώειν μὲν φασὶ Μενοίτιον ζώειν δὲ Πηλέα. ὁ δὲ, ἀλλάξας, ἄλλως ἐσχημάτισεν. ἐν τούτοις δὲ καὶ ἱστορίαν ἐργῶς παρέρριψε ποικιλίας χάριν καὶ γνώσεως, ὅτι ὁ Μενοίτιος καὶ ὁ Πηλεὺς ἄρτι καιροῦ ἔτι ζῶσι. καὶ τοὺς γονεῖς δὲ κηδίστους εἶναι ἰδίων, ὑπὲρ αὐτῶν τεθνειώτων, μάλα ἀκάχεσθαι χρή. ὅρα δὲ καὶ τό, Ἀργείων ὀλοφύρεαι, ἤγουν ὑπὲρ Ἀργείων. ἔχων γὰρ εἰπεῖν ἢ Ἀργείοις ὀλοφύρεαι, προέκρινε μεγέθους χάριν τὸ καινότερον. δύναται δὲ καὶ τό, τῶν, ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα, οὕτως ἀποδοθῆναι.

Τὸν δὲ βαρυστενάχων προσέφης Πατρόκλεες ἱππεῦ.
Ὦ Ἀχιλλεῦ Πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.
Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι,
Ἐν νηυσὶν κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε.
Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης κρατερὸς Διομήδης.
Οὔτασται δ' Ὀδυσεὺς δουρικλυτός, ἠδ' Ἀγαμέμνων.
Βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ.
Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται,
Ἕλκε' ἀκειόμενοι. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις.
Αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ,
Αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς,
Νηλεές. οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ. γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις,
Καί τινά τοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ,
Ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦχ', ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον
Μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι.
Δὸς δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι.
Αἴ κέ με σοὶ ἴσκοντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες. ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ
Ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.

Ὅτι Πάτροκλος ἐπὶ θηλύτητι ὀνειδισθεὶς διὰ τὸ δαψιλὲς δάκρυον, πρῶτον μὲν κολακεύων σεμνύνει τὸν Ἀχιλλέα, εἰπών. ὦ Ἀχιλλεῦ Πηλέως υἱέ, τοῦ ἐπικοῦ δηλαδὴ ὡς ἡ ἱστορία δηλοῖ, μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν. ὃ δὴ πλέον ἐπίτασιν ἔχει διὰ τὸ μέγα, ἢ τὸ φέρτατε. εἶτα συγγνώμην αἰτήσας καὶ εἰπών, μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς, ἢ τὰ ἑξῆς δι' ὧν ἡ πάντων τοῦ ἄχους βία διαδείκνυται, τότε δὴ τραχύνεται. καὶ ἀναλαβὼν θυμόν, ἀντονειδίζει τὸν Ἀχιλλέα οὐκέτι δάκρυα χέων ἀλλὰ βαρυστενάχων. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ. ἢ ἐπάγει μετ' εὐλαβείας εὐχῆς, μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος ὃν σὺ φυλάσσεις. οἱονεὶ λέγων, ὅτι στάζοιμι τέρεν δάκρυον, καὶ μὴ κατὰ σὲ ἀτεράμων εἴην. εἶτα δειμέως ἐπαινῶν τι ἅμα καὶ ψέγων τὸν Ἀχιλλέα, φησίν. αἰναρέτη, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ, αἴ κε μὴ Ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς; καὶ ἐπιτείνων τὴν τραχύτητα, λέγει. νηλεές. ὃ πλατύνων χάριν σαφηνείας, ἐπιφέρει. οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ ἦν ἱππότα Πηλεύς, οὐδὲ Θέτις μήτηρ. γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα, πέτραι τ' ἠλίβατοι, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. ἃ δὴ ῥηθήσεται αὖ, καὶ πρὸς ἕτερον ἀπηνῆ πρόσωπον. ἐξ ὧν διασκευάζεται τὸ νηλεές. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τὸ τραχὺς ἀπηνής. δηλοῖ δ' ὁ Πάτροκλος ἐν τούτοις, ὡς μυθικῆς ὁ Ἀχιλλεῦ ὑψηγορίας τὰ κατὰ σέ. καὶ πέτρων

μὲν ἀληθῶς προῆλθεν ἐκ τῆς ἐκεῖ περὶ τὸ ὄρος τὸ πήλιον ἐν ᾧ ἐτράφη ὑπὸ χείρωνος. καθὰ λέγεται πάλαι ποτὲ ἄνθρωποι γενέσθαι ἀπὸ πετρῶν. διὸ καὶ ταῖς προσαγορευούσαις ὀρφναῖς πέτραις ὅμοιος εἰ τὴν σκληρότητα, ὡς ἀτράπεμον καὶ ἄπηκτος καὶ ἀνύπεικτος. οἱ δὲ ἄνθρωποι σεμνότερον τὸν ἐπὶ σοὶ λόγον διατιθέντες, πηλέως υἱόν σε παῖδα τοῦ ἐκεῖ καὶ αὐτοῦ ἐκτραφέντος ἐν τῷ πηλίῳ. ἐξ οὗ καὶ ἐκλήθη ἐκεῖνος πηλεύς. καὶ θαλάσσης μὲν ἔκγονος σύ. ὡς που καὶ κύκλωψ ὁ ἀγριώτατος ἢ εἴπερ ἄλλος ὅμοιος ἐκείνῳ, τοῦ θαλασσίου προβάλλεται ποσειδῶνος υἱὸς εἶναι. διὸ καὶ ἀπαραίτητος εἶ κατ' ἐκεῖνον. καὶ ὡς πρὸς κῦμα λέγονται κωφὸν αἱ πρὸς σὲ ἱκετεῖαι. οἱ δὲ κολακεύειν προθέμενοι, νηρεΐδος καλοῦσι σε παῖδα. μητέρα σοι τὴν θαλασσίαν θέτιν ἀπολεξάμενοι. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν δεινότητα καθὰ παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοί. καὶ ὡς παράγει ἢ στρέφει δεξιῶς τὰ νοήματα. ἐκ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, ἐναντιότητας νοημάτων λαμβάνων. τὴν γὰρ ἁπαλότητα τοῦ πατρόκλου ἀνωτέρω ἐμφήνας ἐκ πέτρας καὶ ὕδατος, τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἐνταῦθα σκληρότητα ὁμοίως ὑπέφηνε. πλὴν ὅσον ἐκείνην μὲν, ἀπὸ μαλακωτέρων καὶ ταπεινοτέρων, ἀπὸ κρήνης δηλαδὴ καὶ πέτρης αἰγίλιπος. ταύτην δὲ, ὑψηλότερον ἀπό τε θαλάσσης ἢ ἠλιβάτων πετρῶν. ἐπίτηδες δὲ ἀχιλλεὺς μὲν, ταπεινοῖ τὸν ἑταῖρον διὰ τῆς παραβολῆς, ὡς ἂν μὴ ἀναπείσῃ. πάτροκλος δὲ, διὰ τὸ σφοδρὸν τῆς τοιαύτης παραβολῆς, ἐνδιαθέτως ἀντιπαραχύνεται ἵνα πείσῃ τὸν ἀχιλλέα διατεθῆναι μαλακώτερον. ἔθος δέ τι κοινόν φασιν οἱ σοφοί, ὅπως ἄν τις ἦθος ἔχῃ, ψέγειν ἀνομοίως ἔχοντα τὸν πέλας. διὸ, οἱ σκληροί, τοὺς ἐπιεικεῖς εἰς μαλακότητα σκώπτουσιν ὡς ἀχιλλεὺς τὸν πάτροκλον. καὶ αὖ πάλιν οἱ ἐπιεικεῖς, τοὺς στερροὺς ἀγρίους καλοῦσι. πάνυ δὲ ἐπιεικὴς ὁ πάτροκλος εἰ οὕτω κλαίει τὰ μὲν ἀκούσας τῶν κατὰ τοὺς ἀχαιοὺς δεινῶν, τὰ δὲ καὶ αὐτὸς ἰδών. οὐκ ἦν δὲ δυνάμει ἁπαλυνθῆναι τὸ ἄτεκτον τοῦ ἀχιλλέως εἰ μὴ τοιούτοις δάκρυσι. καὶ δοκεῖ, τὸν μὲν ἀγῶνα τῆς λιτῆς ὁ ποιητὴς δοῦναι ἐν τῇ ἰῶτα ῥαψῳδίᾳ, τοῖς ῥήτορσι. τὸν δὲ ἐπιλογικὸν διὰ δακρύων οἶκτον, ὅθεν εἰσβαλεῖν εἰς ἴλιον, ταμιεύσασθαι τῷ πατρόκλῳ. διὸ καὶ εἶπε. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρεν ἀχιλλεύς. οἶκτον δηλονότι λαβών, οἷα χαίρων τῷ ὁμοίῳ. φιλόδακρυς γὰρ καὶ αὐτὸς ὡς καὶ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ φαίνεται, καὶ ὕστερον ἐν τοῖς κατὰ τὸν πάτροκλον, διὸ καὶ ἀγαθός ἐστιν ὁ ἥρως. κατὰ γὰρ τὴν παροιμίαν, ἀγαθοὶ ἀριδάκρυες ἄνδρες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰς ἀρχὰς ὁ πάτροκλος σιωπῶν οἷα συγκεχυμένος τῇ λύπῃ καὶ σχήματι μόνῳ πρὸς οἶκτον ἐπαγόμενος τὸν δυσμείλικτον, ὕστερον βαρυστενάχων προσεῖπε τὰ δηλωθέντα. οὕτω καὶ ὁ φοῖνιξ ἐν ταῖς λιταῖς ὀψὲ μετέειπε δάκρυ' ἀναπρήσας. τὸ δὲ μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκε, λεχθείη ἂν ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ δέεσθαι μεμφομένου. ὅρα δὲ ἐν τῷ μὴ νεμέσα, καὶ ὅτι συντρέχων τῷ ἀχιλλεῖ ὁ ἑταῖρος, ὁμολογεῖ μὲν ὡς νεμεσητόν τι ποιεῖ θηλυπρεπῶς οὕτω κλαίων. καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἀχαιῶν ὧν ἡ εἰς τὸν ἀχιλλέα ὑπερβασία δήλη ἐστίν. ὅμως δ' οὖν, ζητεῖ συγγνωσθῆναι. τὸ γὰρ μὴ νεμέσα, ταυτόν ἐστι τῷ εἰ καὶ νεμεσᾷς δικαίως δηλαδὴ μεμφόμενος, ἀλλὰ μὴ οὕτω πρίε. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μὴ νεμέσα, δύναται καὶ αὐτὸ παροιμιωδῶς ποτε λέγεσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ, οὐ νέμεσις. τοῦ δὲ βεβίηκε, θέμα τὸ βιῶ, οὗ παράγωγον τὸ βιάζω. μέλλων δὲ τοῦ τοιούτου βιῶ, τὸ βιήσω πρὸς διαστολὴν τοῦ βιῶ βιώσω ἤγουν ζήσω. τὸ δὲ τοῖον ἄχος βεβίηκεν ἀχαιοὺς, ἐνάγει τὸν ἀχιλλέα πενθῆσαι. εἰ γὰρ αὐτὸς οὐ χάριν οἰκείαν ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀχαιοὺς οὕτως ἄχνυται, πρέπει καὶ τὸν ἀχιλλέα καμφθῆναι διά τι ὅσον, καὶ δι' ἐκείνους ὧν χάριν εἰς ἴλιον ἐστρατεύσατο. τὸ δὲ τοῖον, ἔστι μὲν θαυμαστικόν. ὑπέσταλται δὲ ἢ ὡς ὄνομα οὐδέτερον, ἢ ἐπιρρηματικῶς ἀντὶ τοῦ, οὕτω λίαν. διασαφῶν δὲ τὴν τοιαύτην βίαν, περιηγεῖται ἐν βραχεῖ, ὡς πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, ἐν νηυσὶ κέαται ὡς ῥηθήσεται. καὶ σημείωσαι ὡς μεγάλη βία τοῖς ἐχέφροσιν εἰς λύπην, ἡ τῶν ἀρίστων ἀνδρῶν ἀπώλεια. ἀμήχανος δὲ νῦν, ὁ δυσπειθὴς ἢ ἀνάλωτος ἱκετείαις ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μηχαναῖς δυσεκπολιορκήτων φρουρίων. ἐν ἄλλοις δὲ χωρίοις, καὶ ἐπὶ ἁπλότητος ἡ λέξις κεῖται. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν, ἐπὶ κακομηχανίας. χόλος δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἡ μῆνις καὶ ὁ κότος. οὐχ ἁπλῶς μὲν ὁ χόλος, ἀλλὰ τῇ προσθήκῃ τοῦ, ὃν σὺ φυλάσσεις. χόλος γὰρ φυλασσόμενος, κότος καὶ μῆνις ἐστί. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ φυλάσσεις, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ πέσσεις. διὸ καὶ ταυτόν ἐστι τὸ, χόλον καταπέψαι, καὶ χόλον φυλάσσειν, ὃ δὴ χρήσιμόν ἐστι καὶ εἰς τὸ, νόστον τε φυλάσσοις, ὅπερ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ εἶπεν ὀδυσσεὺς πρὸς θερσίτην. καὶ ἄλλως δὲ ἱστέον ὡς εἶχε μὲν εἰπεῖν μὴ ἐμέ γ' οὖν οὗτός γε λάβοι κότος. ἀντιμετείληπται δὲ ὁ κότος εἰς χόλον, ἢ διότι καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ ἡ μῆνις ἀπὸ χόλου ἄρχεται. ἢ καὶ διὰ τὸ εὐφημότερον. ἴσως δὲ καὶ ῥητορικώτερον διὰ τὴν ἐκ τοῦ μικροτέρου ἐπιχείρησιν. εἰ γὰρ ὁ χόλος ἀπευκτόν, πολλῷ πλέον ὁ κότος καὶ ἡ μῆνις τὰ μείζω κακά. καὶ οὕτω μὲν ἄρτι ὁ πάτροκλος. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς, πρώην κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσὶν ἐρεῖ καὶ μηνιθμὸν παθεῖν. ὁμολογῶν ἀμφότερα. ἀστεῖον δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ λάβοι. αἰνίττεται γὰρ, ἁλῶναι χόλῳ τὸν ἀχιλλέα ὡς δῆθεν ἀνδραποδισμένον ὑπ' αὐτοῦ. ἢ καὶ ἄλλως εἰ καὶ ἀμήχανος καθὰ ἐρρέθη ὁ ἀχιλλεύς, ἀλλὰ ὁ χόλος εἷλεν αὐτὸν ἐγκρατῶς. ἡ δὲ τοῦ αἰναρέτη ἀνάγνωσις, κατὰ ἡρόδωρον ἢ ἀπίωνα, ἀρισταρχειός ἐστιν. ἔχει δέ φασιν ἡ λέξις, ἔπαινον ὁμοῦ καὶ ψόγον ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐξ ἀμφοῖν κεκραμένη. ὅτι μὲν γὰρ ἔχει ἀρετὴν, ὁμολογεῖ. ὅτι δ' οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ τῶν φίλων, διαβάλλει. καὶ σημείωσαι ὅτι ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐν ἀπολύτοις λέξεσι ποιεῖ ἐπαινῶν δηλαδὴ καὶ ψέγων οἷον καὶ ἐν τῷ, δύσπαρι εἶδος ἄριστε, τοῦτο νῦν ἐν μιᾷ λέξει συνθεὶς ἐποίησε. σύνηθες δέ φασιν ὁμήρῳ τε καὶ ἄλλοις, τὸ αἰνὸν συντιθέναι, δι' αἰνόπαρις, αἰπλοῦν. οὕτω καὶ

αἰναρέτης ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων, ἤτοι τὴν ἀνδρίαν κατ' ἐξοχήν. ἕτεροι δὲ, τὸ αἰνὲ συναλείφουσι, καὶ γράφουσιν αἰν' ἀρετῆς, τίς σευ ἄλλος ὀνήσεται; ἵνα λέγῃ ὅτι ὦ αἰνὲ τίς ἄλλος τῆς σῆς ἀνδρίας ὀνήσεται. πιθανωτέρα δὲ φαίνεται ἡ ἀεισάρχαιος γραφή. ἄλλοι δὲ αἰναρέτης γράφουσι κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν. ἵνα ᾖ χόλος αἰναρέτης ὁ κακύνων τὰς ἀρετάς. σημειοῦνται δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ἅπαξ ὧδε γλαυκὴν εἶπε τὴν θάλασσαν ὁ ποιητὴς ἐπιθετικῶς. ἐν τούτοις δὲ καὶ μερίζων ὁ πάτροκλος τὴν τῶν ἑλλήνων τραυματίαν ἐν τῷ, βέβληται μὲν διομήδης. οὕτασαι δὲ ὀδυσσεὺς καὶ ἀγαμέμνων. βέβληται δὲ καὶ εὐρύπυλος κατὰ μηρὸν ὀϊστῷ. οὓς δὴ καὶ ἀρίστους λέγει ἐν τῷ, οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, ἐν νηυσὶ κέαται ἤγουν κεῖνται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε. ἃ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἐρρέθη. ἐν οἷς καὶ οὐ δύο μόνον ποδαλείριον καὶ μαχάονα, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἰατροὺς τοῖς ἀχαιοῖς ἱστορεῖ, εἰπὼν τοὺς μέν γ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται ἕλκε' ἀκειόμενοι. ὅρα τοίνυν μερίζων τὴν τραυματίαν, ἐπαινετῇ τῆς τάξεως. τὸν μὲν γὰρ βασιλέα οὔτε προτάττει τῶν ἄλλων, μήπῃ καὶ χαλεπήνας ὁ ἀχιλλεὺς ἅμα τῇ τοῦ ἐχθροῦ μνήμῃ προῆται τὴν ἔντευξιν. ἀλλ' οὐδὲ ἔσχατον τίθησι. δέον γὰρ καὶ οὕτω μὴ τῇ τοῦ ὀνόματος προφορᾷ τελευταίᾳ κειμένῃ καὶ ἐναύλῳ οὔσῃ, ἀνακινήσῃ πρὸς τὸ παρόν. ὅθεν μέσην αὐτῷ δίδωσι τάξιν, ἐκκρούων τὴν μνήμην καὶ ἀμβλύνων τὸ μῖσος, διὰ τῶν ἑκατέρωθεν. καὶ μάλιστα διὰ τῆς ἄγαν βραχυλογίας. οὐ γὰρ πολλὰς λέξεις ἐπὶ τῷ βασιλεῖ καθὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐδαπάνησεν. ἀλλὰ φειδωλῶς οὕτως ἐπέδραμεν. οὐδ' ἀγαμέμνων. παραβάσας αὐτὸν ἢ παραρρίψας οὐκ ἐντίμως ὡς οἷα βραχέος λόγου ἄξιον καὶ τῷ ἀχιλλεῖ καὶ αὐτῷ δὴ τῷ πατρόκλῳ. πρῶτον δὲ τάττει τὸν διομήδην, οἷα μὴ κατὰ τὸν βασιλέα ὄντα ἐχθρόν. ἐχθρὸν δ' ὅμως διὰ τὸ εἰπεῖν μὴ ὤφελες λίσσεσθαι πηλείωνα. εἶτα τίθησι τὸν ὀδυσσέα, φίλον ὄντα καὶ χθὲς ὁμωρόφιον. εὐρύπυλος δὲ ἔσχατος κεῖται. μέσως ἔχων, καὶ οὔτε μισούμενος οὔτε μὴν ὑπερφιλούμενος. τὸν δὲ μαχάονα παντελῶς σιγᾷ ἢ ἐκλαθόμενος, ἢ ἵνα καὶ ὁ νέστωρ σιωπηθῇ ὁ νοσοκομῶν ἐκεῖνον, καὶ μὴ ὑποπτεύσῃ τοὺς τοῦ πατρόκλου λόγους ὁ ἀχιλλεὺς ὡς ἐκεῖθεν ὑποβολιμαίους. καὶ ὑπιδόμενος τὸ τοῦ ῥήτορος πιθανόν, ὀκνήσῃ πεισθῆναι. ὅρα δὲ ὅτι καὶ σιωπᾷ τὸν νέστορα ὁ πάτροκλος, ἀλλ' αὐτὰ δὴ τὰ τοῦ νέστορος παραγγέλματα πρὸς τὸν ἀχιλλέα φησί. δός μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ, πάντες ἐν νηυσὶ κεῖνται, ψεύδεται διὰ τὸ συμφέρον. διομήδης γὰρ καὶ ὀδυσσεὺς καὶ ὁ βασιλεὺς περὶ τὴν μάχην πονοῦνται. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς διευκρίνησε τίνες μὲν οἱ βεβλημένοι, τίνες δὲ οἱ οὐτάμενοι. καὶ ὅτι δυνάμενος ὁ ποιητὴς ἐν στίχῳ ἐμπεριλαβεῖν ὥσπερ ὀδυσσέα καὶ τὸν βασιλέα τοὺς οὐταμένους, οὕτω καὶ διομήδην καὶ εὐρύπυλον τοὺς βεβλημένους. δι' ὃ βέβληκε διομήδης εὐρύπυλός τε ὀϊστῷ. ὁ δὲ, δηλῶν τούτους, ἄλλως ἔφρασεν, ὡς οἷα κάλλιστα τῷ λόγῳ ἐντεῦθεν τεχνώμενος καθὰ πρὸ βραχέων δεδήλωται. καὶ ὅτι τὸ μὲν ὦ δεῖνα μέγα φέρτατε μὴ νεμέσα, τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκε, λέξοι ἄν τις ἀναγκαίως δεόμενος. τὸ δὲ οἱ μὲν δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι, κεῖνται βεβλημένοι οὐτάμενοί τε, τραυματίας ἀριστείας μετρεῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, αἴνα μὴ ἀργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς νηλεὲς, τὸ μὲν ὦ ἀνηλεὲς, προκλητικόν ἐστι τοῦ ἐφεξῆς σκώμματος. τοῦ, θαλάσσης καὶ πετρῶν ἐκγονέσθαι τὸν ἀχιλλέα, οἷς οὐκ ἔστιν ἐλεεῖν. τὸ δὲ ἀργείοις, πολὺν ἔχει νοῦν μυστικῶς. ἵνα λέγῃ, τοῖς ὁμοεθνέσι. τοῖς εὐγενέσι. τοῖς παρακλητεύουσι. τοῖς φίλοις. διὸ καὶ ἀεικῆ λοιγὸν λέγει τὸν ἐπ' αὐτοῖς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, οὐ πατήρ σοι πηλεὺς οὐδὲ θέτις μήτηρ, ἡ ἐπαγομένη θέσις, πρὸς τὸ δεύτερον ἀπήντησεν. ἤγουν πρὸς πρώτην τὴν δευτέραν θέτιν. εἰπών. γλαυκὴ δέ σ' ἔτικτε θάλασσα ἡ ὡς εἰκὸς δηλαδὴ θέτις, πέτραι τ' ὄρθοι περὶ ἃς ἦν ὁ πηλεύς. ὅτι καὶ κλαύσας ὁ πάτροκλος καὶ ταχυνθείς, ἐκεῖνο μὲν, ὡς ἐνδεής, τοῦτο δὲ ὡς διὰ πολλὴν φιλίας παρρησίαν τινός. εἶτα ἐπάγει ἀξίωσιν, παρατρίψας ἐν ὀλίγαις ταῖς λέξεσιν, ἅπερ ἀπὸ τοῦ νέστορος ἤκουσεν. δι' ὃ, φρεσὶν ᾗσιν ἀλεείνεις, εἰπὼν φρεσὶ σῇσιν ἀλεείνεις. καὶ τό, ἀλλὰ σέ περ προΐτω, ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦκα. καὶ ἕτερα δέ τινα ὁμοίως. καὶ φησίν. εἰ δέ τινα φρεσὶ σῇσι θεοπροπίην ἀλεείνεις, καί τινά τοι πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ, ἀλλ' ἐμέ περ πρόες ὦκα, ἅμα δ' ἄλλον λαὸν ὄπασσον μυρμιδόνων, ἤν πού τι φόως δαναοῖσι γένωμαι. δός δέ μοι ὤμοιιν τὰ σὰ τεύχεα θωρηχθῆναι, αἴ κέ με σοὶ ἴσκοντες, τουτέστιν εἴπως με σοὶ ἀπεικάζοντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀχαιοὶ τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο. ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες κεκμηκότας ἄνδρας ἀϋτῇ, ὤσαιμεν προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. τουτέστι, καὶ τοὺς βοηθουμένους ὀλίγον ὠφελήσομεν ὡς μόνον ἀναπνεῦσαι αὐτούς, καὶ ἡμεῖς ὀλίγον πονήσομεν. ἰστέον δὲ ὅτι τό, πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδεν, ἑρμηνεία ἐστὶ τῆς θεοπροπίας. ὃ γὰρ θεὸς φράσει, θεοπροπία τὸ τοιοῦτον. καὶ ὅρα ὅτι οὐ μόνον θεοπρόπιον οὐδέτερως ἀλλὰ καὶ θηλυκὸν ἡ θεοπροπία, καὶ μετ' ὀλίγα δέ, οὐ θεοπροπίης ἐμπάζομαι, ἐν οἷς σημειοῦνται ὅτι ταυτὸν τὸ θεοπροπίην ἀλεείνειν καὶ τὸ θεοπροπίης ἐμπάζεσθαι. εἰ καὶ ἄλλως ἐναντία τὸ ἀλεείνειν καὶ τὸ ἐμπάζεσθαι, ἤτοι τὸ ἐκφεύγειν καὶ τὸ ἐπιστρέφεσθαι. καὶ ἔστιν αὐτοῖς ἡ ταυτότης, ἐπεὶ ὁ θεοπροπίαν ἀλεείνων ἤγουν ὁ τὸ ἐκ μαντείας κακὸν ἐκκλίνων, ἐμπάζεται τῆς μαντείας ὡς ἐπιστρεφόμενος τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείας. τὸ δὲ ἐπέφραδεν, οὐ παρακείμενός ἐστιν. οὐ γάρ εἰσι παρακειμένου δύο αὐξήσεις. ἀλλὰ παρατατικὸς ἐξ ἐνεστῶτος τοῦ πεφράδω. ἵνα ᾖ ὡς πέπληγα πεπλήγω ἐπέπληγον συρακουσίων ἔθει, καὶ πέφυκα πεφύκω ἐπέφυκον, οὕτω καὶ πέφραδα πεφράδω ἐπέφραδον, οὗ τὸ τρίτον, ἐπέφραδε. τὸ δὲ πρόες ὦκα, ἐπιταχύνει τὸ ἔργον ὡς μὴ χρεὼν ὂν ἐν μεγίστῳ κινδύνῳ ἀναβαλέσθαι, ὃ καὶ ποιήσει ἀχιλλεὺς μετ' ὀλίγα. ἐπιστεύ

σασ δύνασθαι τεύχεα θᾶσσον τὸν πάτροκλον. τὸ δὲ ὀπτασον, παλαιότατα ἐνταῦθα κεῖται, ἔστι καὶ κατόπιν ὁ λαὸς εἵπηται ἡγεμόνι. φῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν νίκην λέγει ὡς καὶ πρὸ τούτου. καὶ μετ' ὀλίγα δέ, ἐν ᾧ, ἐπεί κεν φλὸξ ἐν νήεσσι θείης. ἔνθα καὶ ἀστεῖος ὁ λόγος. ὡς ἕκτορος μέν, ἐνδιδόντος πῦρ ταῖς ναυσὶν ἐμβαλεῖν. πατρόκλου δὲ φῶς ἐνδιδόντος. οὐχ ἁπλῶς δὲ φῶς δαναοῖς γενέσθαι θαρρεῖ, ἀλλά τι φῶς. διὸ καὶ ἐπάγει τό, ὀλίγη δέ τ' ἀνάπαυσις πολέμοιο. δηλοῖ δ' ἐν τούτοις ὁ πάτροκλος, ἄκρως ἀδυναμίαν τῶν ἀργείων ὡς αὐτῶν μὲν μηδ' ὅτι βοηθησόντων, μόνων δὲ τῶν μυρμιδόνων ἀντιτασσομένων τοῖς τοσούτοις τρωσίν. ὅθεν καὶ ἀμυδρά τις ἔσται συμμαχία τοῖς ἀχαιοῖς ὡς ἐξ ὀλίγων βοηθῶν. τὸ δὲ δός μοι ὤμοιιν καὶ τὸ ἑξῆς, εἶπε μὲν αὐτὸς ζητῶν τὴν ταχεῖαν συγκρότησιν ἔργοις ἢ λόγοις. ὁ δὲ ὑπακούσας, εἶπεν αὖθις, τύνη δ' ὤμοισι μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι. δωρικὸν δὲ τὸ τύνη ἀντὶ τοῦ σύ, κείμενον καὶ ἀλλαχοῦ. ὃν δὲ καὶ παρ' ἡσιόδῳ. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι μέγιστος ἐκ πατρόκλου τοῦ ἀχιλλέως ἔπαινος, τὸ καὶ μόνον τὸν αὐτοῦ εἰκασμὸν ἐκφοβεῖν τοὺς τρῶας. ἐκεῖνο δὲ καὶ ἀστεῖον ὅπερ ἐνταῦθα μὲν ἀχιλλέως εἰκασμὸς ἐκφοβεῖ τοὺς τρῶας. ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, τοὺς αὐτοὺς ὁ αὐτὸς εἰκασμὸς τρέπει. ὅτι δηλαδὴ αὐτὰ ἕκτωρ φορῶν, ἰνδάλλεται τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ἔστι κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ἤγουν τοῦ πρὸς ἀχιλλέα εἰκασμοῦ, ἀποπλῶν ἐναντία νοήματα. ἀναπνέειν δὲ κἀνταῦθα τὸ ἐκ λειποψυχίας αὖθις πνέειν. ὁποῖόν τι καὶ ἡ ἀναψυχή. κυριωτάτη δὲ λέξις ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ ἀναπνέειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀνάπνευσις. ἐπὶ μᾶλλον δὲ κυριωτέρα τὸ ἀναψύχειν καὶ ἡ ἀναψυχή. τὸ δὲ ὀλίγην εἶναι ἀνάπνευσιν ἐν δεινῷ πολέμῳ, καὶ τὸ τοὺς ἀκμῆτας στρατιώτας ῥᾷον δύνασθαι τρέπειν τοὺς ἐν μάχῃ καμόντας, δύναται οὐ μόνον πρὸς τὰ παρόντα λελέχθαι, ἀλλὰ καὶ γνωμικῶς εἰρῆσθαι. τὸ δὲ ῥεῖα δέ κ' ἀκμῆτες, βραχεῖα ἡ φράσις καὶ οὐκ εὐκρινής. εὐτραπέλως γάρ τις μνηστηρίσας ἐρεῖ αὖ, δίκαια τινὰς ἀκμῆτας ἐνταῦθα εἰρῆσθαι. καὶ εἶχε μὲν ὁ ποιητὴς εἰπεῖν ῥεῖα δ' αὖ ἀκμῆτες καὶ ἑξῆς, προέκρινε δὲ τὸ τῇ ποιότητι μάλιστα ἐπιπρέπειν.

Ὅτι μέγα νήπιος ὁ πάτροκλος ἀναφωνητικῶς παρὰ τοῦ ποιητοῦ καλεῖται ἐφ' οἷς ἱκέτευε. διατί; ἦ γὰρ ἔμελλέ φησιν οἱ αὐτῷ, τουτέστιν ἑαυτῷ, θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι, ἤγουν λιτανεῦσαι. καὶ ὅρα ὡς ὑποβιβάζει ὁ ποιητὴς τὸν τοῦ ἀχιλλέως μυκτῆρα. ὁ μὲν γὰρ κόρῃ νηπίᾳ ἐκεῖνον διὰ τὰ δάκρυα εἴκασεν. ὅμηρος δέ, οὐχ ἁπλῶς νήπιόν φησιν ὡς ἐπὶ ἄλλων ποιεῖ, ἀλλὰ μέγα νήπιον, ὡς καὶ ὑπὲρ αὐτὴν θρασυνάμενον. ἴσως δὲ καὶ ὅτι οὐ τῇ κατ' αὐτὸν ἀνδρείᾳ ἐθάρρησεν, ἀλλ' εἰκασμῷ ἀχιλλέως. καί πως ἐν τούτοις πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μικρὸς καὶ μέγας, ἀντίκειται καὶ τὸ κούρη νηπίη, καὶ τὸ μέγα νήπιος. τὸ δὲ λιτέσθαι παροξυνόμενον ὁμοίως τῷ λαβέσθαι, ὁ ἀσκαλωνίτης ἀξιοῖ φασι προπαροξύνειν ὡς ἐπὶ ἐνεστῶτος ἀπὸ τοῦ λίτομαι. τῇ μέντοι παραδόσει, ἀρέσκει παροξύνειν, οὐκ ἀπιθάνως. ὃν τρόπον φασὶ τὸ ἔρεσθαι παρ' αὐτῶν ἀξιούντων ὁμοίως δεῖ πυθέσθαι ἀναγινώσκειν ἐπειδὴ μέσος δευτέρου ἀορίστου ἐστίν, ὅμως ἡ παράδοσις προπαροξύνει, χαρακτῆρι πεισθεῖσα φωνῆς. τὰ γὰρ τοιαῦτα ἐνεστῶτος ὄντα,

Ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος. ἦ γὰρ ἔμελλεν
Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ὤ μοι διογενὲς πατρόκλεες οἷον ἔειπες.
Οὔτε θεοπροπίης ἐμπάζομαι ἥντινα οἶδα,
Οὔτέ τί μοι πὰρ ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει,
Ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι,
Καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ, τε κράτεϊ προβεβήκῃ.
Αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ ἄλγεα θυμῷ.
Κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες ἀχαιῶν,
Δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας.
Τὴν, ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων ἀγαμέμνων
Ἀτρεΐδης, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἤτοι ἔφην γε
Οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ
Νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε, πτόλεμός τε.
Τύνη δ' ὤμοιιν μὲν ἐμὰ κλυτὰ τεύχεα δῦθι,
Ἄρχε δὲ μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι μάχεσθαι.
Εἰ δὴ κυάνεον τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε
Νηυσὶν ἐπικρατέως. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης
Κεκλίαται χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες
Ἀργεῖοι. τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε,
Θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον,
Ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες ἐναύλους
Πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι κρείων ἀγαμέμνων

πρόφρο

Ἤπια εἰδείη. νῦν δὲ, στρατὸν ἀμφιμάχονται.
Οὐ γὰρ Τυδεΐδεω Διομήδεος ἐν παλάμῃσι
Μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι.
Οὐδέπω Ἀτρεΐδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος
Ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται. οἳ δ' ἀλαλητῷ
Πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες Ἀχαιούς.
Ἀλλὰ καὶ ὣς Πάτροκλε, νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων
Ἔμπεσ' ἐπικρατέως, μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο
Νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται.
Πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω,
Ὡς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο
Πρὸς πάντων Δαναῶν. ἀτὰρ οἳ περικαλλέα κούρην
Ἂψ ἀπονάσσωσιν, ποτὶ δ' ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν.
Ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν. εἰ δέ κεν αὖ τοι
Δώῃ κῦδος ἀρέσθαι ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν, ἀτιμότερον δέ με θήσεις.
Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι,
Τρῶας ἐναιρόμενος προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν,
Μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν αἰειγενετάων
Ἐμβήῃ, μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι
Θήῃς, τοὺς δὲ δ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι.
Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι,
Μήτε τις Ἀργείων, νῶϊν δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον.
Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.

προπαροξύνεται. διό φέρεσθαι, δέρεσθαι. οὕτω καὶ τὸ λιτέσθαι. ὤφειλε μὲν προπαροξύνεσθαι ὡς ἀπὸ ἐνεστῶτος τοῦ λίσσομαι, καταβιβάζει δὲ πρὸ μιᾶς τὸν τόνον, ἐπειδὴ τὰ εἰς θαι τῶν ἀπαραλήγομενα οὐκ ὄντα ἀπὸ τῶν εἰς μι ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ ἀπὸ τέλους συλλαβῇ τὸ ι συνεσταλμένον, μὴ δὲ ἐπιφερομένων αὐτῷ μήτε δύο συμφώνων μήτε διπλοῦ, προπαροξύνεται, οἷον λιπέσθαι, πιθέσθαι, ἱκέσθαι. οὕτω καὶ λιτέσθαι. οὐ λόγῳ ἐνεστῶτος. χαρακτῆρι δὲ καὶ ὁμοιότητι φωνῆς. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπὶ παντὸς λισσομένου ἐπὶ κακῷ οἰκείῳ, λεχθῆναι δύναται τό, ὣς φάτο λισσόμενος μέγα νήπιος. ἦ γάρ, ἔμελλεν οἷ αὐτῷ καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς γέγραπται. καὶ Βελλεροφόντης μέν, γράμματα κομίσαι λέγεται καθ' ἑαυτοῦ. Πάτροκλος δὲ λιτέσθαι καθ' ἑαυτοῦ. ὅτι λυπούμενος ἔτι Ἀχιλλεὺς ἐφ' οἷς πρὸς τοῦ βασιλέως ἠδικήθη, λέγει γνωμικῶς ὅσα αὖ εἴπῃ ἀνὴρ ἔντιμος ὑπὸ δυνάστου ἀδικηθείς. φησὶ γάρ. οὔτε τι θεοπροπίης ἐμπάζομαι καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι, καὶ γέρας ἂψ ἀφελέσθαι, ὅ, τι κράτεϊ προβεβήκει. αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. ἐφ' οἷς φράζει ἐν στίχοις τρισὶ τὰ κατὰ τὴν Βρισηΐδα. δυνατῶς φράσας. λέγει γὰρ ἀσυνδέτως τῷ διηγήματι προσβαλών. κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα πόλιν εὐτείχεα πέρσας, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο, ἤγουν ἀφείλετο, κρείων Ἀγαμέμνων ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην. ὃ καὶ προεγράφη, πρὸς εἰδότα τὸν Πάτροκλον ταῦτα εἰπών, καὶ διὰ τοῦτο βραχυλογήσας. καὶ ὅρα τὸ ἐκ χειρῶν ἕλετο, ῥηθὲν εἰς βίας ἔνδειξιν. τὸ δὲ ἀμέρσαι, ἀντὶ τοῦ μερίδος στερῆσαι. ὃ καὶ ἑρμηνεύων ἐπάγει τό, γέρας ἔμπαλιν ἀφελέσθαι. ἵνα διαστείλῃ, πρὸς τὸ ἀμέρδειν ὃ ἐπί τε τυφλότητος λέγεται ὡς τό, ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. καὶ ἐπὶ σκοτώσεως ἤτοι ζοφώσεως. οἷον. ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. τὸ δὲ ὅ, τι κράτεϊ προβεβήκει, ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ τῷ πολλῷ κρατεῖ, ὑπερέχει. οὐ γὰρ χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα τὸ ὅ, τι. ἀλλὰ δύο μέρη λόγου. τὸ μὲν ὅ, ἀντὶ τοῦ διότι. τὸ δὲ ἐφεξῆς, παραπλήρωσις. δοκεῖ δὲ λέγειν ταῦτα Ἀχιλλεύς, πρὸς τὸν τοῦ Νέστορος λόγον προσφυόντα ὡς φέρτερός ἐστιν ὁ βασιλεύς, ἐπεὶ πλεόνεσσιν ἀνάσσει. καὶ μὴν κατὰ τὸν εἰπόντα, οὐ χρὴ τὸν ἄρχοντα τῇ βίᾳ νικᾶσθαι, καὶ τόσον μισεῖν ὥστε τὴν δίκην πατεῖν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἀφίησιν οὐδὲ εἰσέτι τὸ μεγαλόφρον εἶναι ὁ Ἀχιλλεύς, ὃς εἰ καὶ κράτει ὁ βασιλεὺς προβέβηκεν, ἀλλ' ὅμοιος αὐτῷ φησιν εἶναι. εἰ καὶ ἄλλον τρόπον, καταβιβάζει τὸ πολὺ τοῦ φρονήματος οὐκ ἔτι μείζονα ἑαυτὸν τοῦ βασιλέως δοξάζων, ἀλλὰ ὅμοιον. τὸ δὲ αἰνὸν ἄχος διπλωθὲν εἰς ἔνδειξιν πολλῆς λύπης, ἔχει πως καὶ κυκλικοῦ σχήματος ἔμφασιν, καθότι ἀρξάμενος ἐκ τοῦ, ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος, κατέληξεν ὁμοίως εἰς τό, αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν. τὸ δὲ κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. καὶ τό, δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, περίφρασιν ἐκ τοῦ, ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν τό, ἐν περιφράσει δουρὶ κτεατίσσαι, καὶ τὸ αἰχμαλωτίσαι. τὸ δὲ εὐτείχεα, προπαροξύνεται.

οὐκ ἐκ τοῦ εὐτείχης ὄν, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ τεῖχος εὔτειχος. οὐ γενική, εὐτείχεος. ὅτι δὲ ἀτιμότεροι τῶν αὐτοχθόνων ἐδόκουν οἱ μέτοικοι ὡς τὰ πολλὰ διὰ μοχθηρίαν τρόπου τὰς ἰδίας καταλείποντες, καὶ ὡς οἱ μετ' Ὅμηρον, ὅμως ἀτίμητον φασὶ τὸν πολυτίμητον, ἤγουν τὸν ὑπὲρ πᾶσαν τιμὴν, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ὅτι δὲ μετανάστης κυρίως ὁ μηδὲ τὸ γεννηθῆναί που ἀνασταθεὶς ἐκεῖθεν, οὐκ ἂν ῥηθείη ἀφυῶς. ὅτι ἀμνησικακίας ὑποθήκη τὸ, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. οὐδ' ἄρα πως ἦν, ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσί. καὶ ὅρα ὅπως χαρίζεται ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ ἑταίρῳ, εἴγε τοῖς πρέσβεσι μὲν, ἄλλον καιρὸν ἔθετο ἀμύνης. διὰ δὲ τὸν Πάτροκλον, νῦν αὐτίκα τὸ πολὺ παύει τοῦ κότου. διὸ καὶ ἐπισημαίνεται τοῦτο, ἵνα μὴ δόξῃ ψευδὴς εἶναι. ὁμολογήσας ὡς ἔφην γε, οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ νῆας ἐμὰς ἀφίκηται ἀϋτή τε πόλεμός τε. καὶ σημείωσαι τὸ μεγαλόφρον τοῦ ἥρωος, οὐ γὰρ διὰ Πάτροκλον ῥητῶς ἔφη πεισθῆναι, ἀλλὰ μεταβληθῆναι κατὰ φύσιν, ἐπεὶ οὐκ ἦν φησὶν ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι. διὸ καὶ κατεπείγει μετ' ὀλίγα τὸν Πάτροκλον αὖθις ὠκὺ προϊέναι ὡς ἐκεῖνος ἱκέτευσε, μὴ καὶ ἄφυκτα τοῖς Ἀχαιοῖς γένωνται, εἰ τὰς νῆας οἱ Τρῶες ἕλωσιν. ἐρεῖ γοῦν, μὴ δὲ πυρὸς αἰθομένοιο νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται. ἔνθα διὰ τὸ ἐναγώνιον τοῦ λέγοντος, ἐκ περιουσίας παρέρριφε τὸ, πυρὸς αἰθομένοιο. δῆλον γοῦν ὡς οὐκ ἔστιν ἄλλως ἐνιπρῆσαι. ὅτι ὁ θαρρύνων τινὰ εἰς ἐπιθυμίαν, εἴποι ἂν, σὺ δὲ ὤμοιιν μὲν κλυτὰ τεύχεα δῦθι, ἄρχε δὲ τοῖς δεῖνα μάχεσθαι. ὅτι ἐν τῷ, εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσὶν ἐπικρατέως, νέφος τὴν στρατιωτικὴν πύκνωσιν εἶπε τροπικῶς, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ ἐπὶ τάξεως πεζικῆς. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ λελεγμένη ῥοία, συμπληροῖ τῇ τροπῇ. οἱ γοῦν ἐκ τῆς αἰπεινῆς Ἰλίου ἐπικείμενοι τοῖς Ἀχαιοῖς, εἰκότως ἂν κυανέῳ νέφει εἰκάζοιντο. εἰ δὲ τοιοῦδε κυανέου νέφους ἐπ' αὐτοῖς ὄντος, φάος αὐτοῖς φέρειν λέγεται ὁ πρὸς νίκην συμμαχῶν, οὐκ ἂν ἄρειον τὸ οὕτως εἰπεῖν. τῷ γὰρ τοιούτῳ φάει, τὸ ῥηθὲν κυάνεον νέφος ἀντιδιαστέλλεται. ὅτι πολλαχοῦ ἡ κλίσις περιοχήν τινα δηλοῖ. οἷον. κεῖτο δὲ ἔγχος ἐκέκλιτο. καὶ, λίμνῃ Κηφισίδι κεκλιμένος. οὕτω καὶ νῦν ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται ἤγουν κέκλινται Ἀργεῖοι, χώρης ὀλίγην ἔτι μοῖραν ἔχοντες. ἡ δὲ πρόφασις τοῦ στενοῦ ἐστιν. ὅτι πάνυ μεγαλόφρον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐν οἷς φησὶν ὅτι κατὰ τὸν ναύσταθμον Τρώων πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, θάρσυνος, οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον ἐγγύθι λαμπομένης. τάχα κεν φεύγοντες, ἐναύλους πλήσειαν νεκύων, εἴ μοι ὁ βασιλεὺς ἤπια εἰδείη. νῦν δὲ, στρατὸν ἀμφιμάχονται. ἐφ' οἷς καθαπτόμενος Διομήδους εἰπόντος που μὴ ὤφελες λίσσεσθαι Πηλείωνα, φησίν. οὐ γὰρ Διομήδεος ἐν παλάμῃσι μαίνεται ἐγχείη, Δαναῶν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. τοῦτο δὲ ἔφη, πρὸς τὸ, εἰ καὶ ἐμὸν δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. ὅπερ ἔφησεν ὁ Διομήδης. εἶτα λέγει καὶ περὶ τοῦ βασιλέως ὅτι οὐδέπω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον, αὐδήσαντος ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. ἀλλ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο Τρωσὶ κελεύοντος, περιάγνυται. ἡ αὐδὴ δηλαδή. ληφθεῖσα κατὰ κοινοῦ ἐκ τῆς αὐδήσαντος μετοχῆς, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὡς ἐνέφηνεν Ἀχιλλεὺς τὴν πρὸς τὸν βασιλέα ἔχθραν πλέον τῶν ἄλλων, ἐν τῷ, ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς. ἔνθα καὶ σημείωσαι ὅπως πεπαιδευμένως ὑβρίζει ἄρτι τὸν βασιλέα. οὐκέτι ἀναιδῆ λέγων, οὐδὲ δημοβόρον, οὐδὲ εἴ τι τοιοῦτον, ἀλλὰ τὸ ἀληθὲς αὐτόν. εὐρύφωνος δὲ καὶ ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς ἐμφαίνεται. καὶ ἔτι μᾶλλον, ὁ Ἕκτωρ. ὡς τῷ βασιλεῖ, τῆς φωνῆς θραυομένης καὶ ἐγκοπτομένης τῷ φόβῳ. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, πλήσειαν νεκύων, πρέπει ῥηθῆναι ὑπὸ στρατηγοῦ, οὗ μὴ παρόντος, ἐβλάβησαν οἱ πρίν ποτε ὑπ' αὐτοῦ βοηθούμενοι, καὶ ὅτι ταῦτα προοικονομία τίς ἐστιν ἀναφωνητικὴ τοῦ χρῆναι καραδοκεῖν ὡς πολλοὺς φεύγειν ποιήσει Πάτροκλος μετ' ὀλίγα φαντάζων τὸν Ἀχιλλέα τοῖς ὅπλοις. καὶ ἔτι μᾶλλον, αὖθις ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς μάχην ἐξελθών. ὁ δὲ φιλίστωρ, εὕροι ἂν καὶ πρός τινος τῶν παλαιῶν στρατηγῶν εἰς χρῆσιν ληφθὲν τὸ, θάρσυνος, οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος, καὶ τὸ ἑξῆς. ὅρα δὲ τὸ Τρώων πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε, φανερῶς ὅμοιον ὂν τῷ, κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε. καὶ ἔστι τολμηρότερον τοῦτο ἐκείνου. οὐ γὰρ ὁμοίως ἀσφαλὲς, νέφος Τρώων ἀμφιβαίνειν τὸ κατὰ τὴν τροπὴν κοῦφον, καὶ Τρώων πόλιν πᾶσαν ἐπιβεβηκέναι. σαφέστερον δὲ ἀμφοτέρων τὸ, στρατὸν ἀμφιμάχονται. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ταὐτὸν Τρῶας εἰπεῖν, καὶ πόλιν Τρώων. ἐπειδὴ καὶ ταὐτὸν πόλις καὶ πολῖται. οὐδὲν γάρ ἐστι πόλις ἔρημος ἀνδρῶν κατὰ τὸν Σοφοκλῆ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀμφιβαίνειν μὲν οὐ τὸ σύνηθες, ἀλλὰ δι' οὗ δηλοῦται τὸ, κύκλῳ βαίνει καὶ περιέχει, νέφει οἰκεῖον. οὕτω γὰρ καὶ ἥλιος ἀμφιβαίνει. τῇ δὲ πόλει, τὸ ἐπιβαίνειν ἤγουν ἐπικεῖσθαι, οἰκειότερον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μέτωπον ἔφη κόρυθος, τὸ πρὸς τῷ μετώπῳ τοῦ Ἀχιλλέως κείμενον. ὃν καὶ περιφανῶς εὐμεγέθη εἶναι ἐνταῦθα ἐμφαίνει Ὅμηρος. καὶ διὰ τοῦτο προφαινόμενον, καὶ τῇ λαμπηδόνι τῆς κόρυθος διάδηλον ὄντα κατὰ τὸν Διομήδην. οὗ ἐκ κόρυθος καὶ ἀσπίδος ἐδαίετό που ἀκάματον πῦρ. ἐν δὲ τῷ, τάχα κεν φεύγοντες καὶ ἑξῆς, ἔλλειψίς ἐστιν. ὡς λείποντος τοῦ, εἰ γὰρ ἔλευσσον. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ βλέπουσί με οἱ Τρῶες. εἰ γὰρ ἔβλεπον, ἔπλησαν ἂν τοὺς ἐναύλους νεκρῶν. ἔναυλοι δὲ, τὰ ἐν τοῖς πεδίοις κοιλώματα, καὶ αἱ στεναὶ διώρυχες. ἢ οἱ περὶ τὴν τάφρον τόποι. παρὰ τὸν στενὸν καὶ ἐπιμήκη αὐλόν. ἐξ οὗ καὶ ὁ κατὰ ἀγῶνα δίαυλος. καὶ ἡ αὖλαξ. καὶ ἡ αὐλῶπις τρυφάλεια. ῥηθήσεται δὲ περὶ τῶν τοιούτων καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ μὴ ἤπια εἰδέναι, ἀπηνῆ τὸν βασιλέα ὑποδηλοῖ, κατὰ τὸ, καὶ πρὸς τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος ἃ πρὸς τοὺς κήρυκας φθάσας εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς. τὸ δὲ εἰδείη, συν-

ανδρα-

ἐκδρομὴν ἔπαθε πρὸς τὸ τυφθὲν καὶ τὰ τοιαῦτα. ἄλλως γοῦν, ἐκ τοῦ εἴδους μετοχῆς, οὐχ οὕτως ἂν ἔφθει ἔχειν. στρατὸν δὲ, τὸ ἑλληνικόν φασι στρατόπεδον. ὥσπερ αὖ πάλιν καὶ στρατόπεδον ἱστοροῦσί φασί τινες, τὸν στρατὸν ἐπαλλασσόντων ἀλλήλοις τῶν ὀνομάτων. τὸ δὲ ἐχθροὺς ἐκ κεφαλῆς βοηθεῖταί τι καὶ ἐκ τοῦ, ἐβόησεν ὅσον κεφαλὴ χάδε φωτὸς, ἤγουν ὅσον ἐχώρει κεφαλὴ ἀνθρώπου. τὸ δὲ περιάγνυται, ἀντὶ τοῦ κλᾶται. ὡς μὴ μόνον τοὺς κατ' εὐθὺ ὄντας ἀκούειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς κατ' Ἀχιλλέα ἐκ πλαγίων διὰ τὸ περιάγνυσθαι τὴν ἠχώ. ἀφ' ἧς ἐννοίας ἡ ἀλλαχοῦ ἰωγὴ σύγκειται, ὅπερ ἐστὶν, ἰωῆς ἤγουν φωνῆς κλάσις καὶ ἀντανάκλασις. ὅτι δὲ ἐκ πλαγίων ἦν ἐν ἄκρῳ τῶν νηῶν ὁ Ἀχιλλεὺς καθάπερ ἑτέρωθεν ὁ Αἴας, προϊστόρηται. ὅτι νίκην φράζει τὸ, οἳ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι, μάχῃ νικῶντες. καὶ εἶεν ἂν οἱ Τρῶες ἄρτι ῥηξήνορες ὡς οὕτω διελόντες τὸν ἑλληνικὸν συνασπισμόν. οἳ καὶ ἄλλως πᾶν πεδίον ἀλαλητῷ κατέχουσιν, ὡς πληροῦντες τὰ ἐκεῖ πάντα βοῆς. οἷα τῶν ἡττωμένων μὴ βοὴν ἀγαθῶν ὄντων, ἀλλὰ σιγώντων τῇ ἐγκοπῇ τοῦ πνεύματος ἣν ἐκ τοῦ φεύγειν ἔπασχον. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ ἔμπεσε προστακτικὸν κοινὸν ἐξ ἀναλογίας. εἰ καὶ ἄλλως ἔθει Συρακουσίων, κρατεῖ τὸ ἔμπεσον καὶ τὸ πεσόν. ἐξ ὧν τὸ, ἐμπεσὼν καὶ πεσών. φησὶ γάρ. ἔμπεσ' ἐπικρατέως, τουτέστι γενναίως πρόσβαλε τοῖς ἐχθροῖς. συνήθης δὲ καὶ ἡ τοιαύτη τοῦ ἐμπεσεῖν σημασία τῷ ποιητῇ. ὅτι τὸ ἐν φρεσὶ θεῖναι, ὑπέβαλε τῇ ὕστερον λεκτικῇ τέχνῃ, τὴν τοῦ νουθετεῖν σύνθεσιν. νουθετεῖσθαι γοῦν καὶ ἐν φρεσὶ τίθεσθαι, ταυτὰ δηλοῦσι. φησὶ γοῦν Ἀχιλλεὺς πρὸς Πάτροκλον. πείθεο δ' ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω τουτέστι νουθετήσω. ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν. καὶ τὴν τε περικαλλέα κούρην ἂψ ἀπονάσσωσιν. πρὸς δὲ, καὶ ἀγλαὰ δῶρα πόρωσι. καὶ ὅρα ὅπως τι φιλότιμος ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ οἷον τὸ κατ' ἄνθρωπον εὐμετάβολον καὶ παλίμβολον. ὁ γοῦν ἐν τῇ πρεσβείᾳ τὰ μυρία δῶρα ἐξουθενίζων, νῦν ἐφίεται ἁπλῶς ἀγλαὰ δῶρα σχεῖν. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, αἰτία ἐστὶ καὶ κατασκευὴ τῆς τοῦ πείθεο καὶ τῆς ἑξῆς ἀξιώσεως, ὁ σκοπὸς, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, τέλος. ἡ δὲ ὅλη ἀξίωσις, τοιαύτη. ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν. εἰ δέ κεν αὖ τοι ἔγωγε σοὶ δώῃ κῦδος ἀρέσθαι θεὸς, μὴ σύγε ἄνευθεν ἐμεῖο λιλαίεσθαι πολεμίζειν Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν. ἀτιμότερον δέ με θήσεις. μὴ δ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι, Τρῶας ἐναιρόμενος, ποτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν. μή τις ἀπ' Οὐλύμποιο θεῶν ἐμβήῃ. μάλα τούς γε φιλεῖ ἑκάεργος Ἀπόλλων. ἀλλὰ πάλιν τρωπᾶσθαι ἢ παλιντροπάασθαι, ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θήῃς. τοὺς δὲ δ' ἐᾶν πεδίον κάτα δηριάασθαι. καὶ ὅρα ὅπως κατὰ ἰδίαν περιβολῆς ὁ ποιητὴς ὡς ἐρρέθη, προέταξε μὲν κἀνταῦθα τὴν τῆς ἀξιώσεως αἰτίαν. ἐπήγαγε δὲ τὸ αἰτιατόν. καὶ ἐχρῆν ποιῆσαι οὕτως. ἔνθα γοῦν βαρὺ δόξοι ἂν τὸ ἀξιούμενον, δεῖ προκατασχεῖν τῇ τῆς αἰτίας ἐκθέσει ὡς ἂν ἡ ἀξίωσις εὐπαράδεκτος ᾖ καθὰ καὶ ἐνταῦθα τοῦ Πατρόκλου ὡς εἰκὸς ὀκνοῦντος τὸ, ἐν οἷς νικᾷ πάλιν τρέπεσθαι, προλαβὼν λέγει Ἀχιλλεὺς ὡς οὕτω πείσαιο, καὶ κυδανεῖς ἄν με, καὶ ἀγλαὰ δῶρα περιποιήσεις. ὥσπερ αὖ ἐκ τοῦ ἐναντίου μὴ πείσαιο οὕτως, ἀτιμότερον τέ με θήσεις, ὡς μόνος αὐτὸς ἀνύσας τὸ πᾶν δίχα ἐμοῦ, καὶ ζημιώσεις δὲ δηλαδή. τί δὲ πείσεις; μὴ ἀπάνευθεν ἐμοῦ πολέμιζε καὶ τὰ ἑξῆς. ὅτι δὲ ὀκνηρῶς ὑπακούσει ἂν ὁ Πάτροκλος, ὃ καὶ Ἀχιλλεὺς ὑποπτεῦσαι δοκεῖ, δηλώσει τὰ ἐφεξῆς. ἐν οἷς σημείωσαι καὶ ὅτι ἐπὶ ἀγαθοῦ ἑταίρου πρόφασις καὶ αὕτη, ὁ δὲ Πάτροκλος οὐ πείσεται, πείσεται τρόπον ἄλλον ἅπερ ἱστορήσει Ὅμηρος. καθάπερ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀγαθῷ ἑταίρῳ τῷ διδασκάλῳ Φοίνικι μὴ πεισθεὶς, ἔπαθε μέγα κακὸν τὴν τοῦ Πατρόκλου στέρησιν. ἣν οὐκ ἂν πέπονθεν, εἴπερ ταῖς λιταῖς πεισθεὶς, [illegible]τα ἐμάχετο. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τιμὴν ἄροιο, ἔοικέ πως τῷ, τιμὴν ἀρνύμενοι. τὸ δὲ πρὸς πάντων Δαναῶν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, τιμὴν μεγάλην. τιμὴ μὲν γὰρ ἁπλῶς, ἡ πρὸς Δαναῶν, μεγάλη δὲ, ἡ πρὸς πάντων. ταυτὸν δὲ καὶ ἐνταῦθα τιμὴ καὶ κῦδος. διὸ κατωτέρω ἀρκεῖται εἰπὼν, κῦδος ἀρέσθαι. οὕτω δὲ ταυτίζοντι τῇ σημασίᾳ, καὶ τὸ, πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. τὸ δὲ ἀπονάσσωσι κούρην, ἀντὶ τοῦ ἀποστρέψωσιν, ὡς ἐκ τοῦ νῶ, οὗ ἐντελὲς καὶ τὸ νέω, ἐξ οὗ ὁ νόστος. ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις. ὅθεν καὶ ἐπὶ μετοικίας τὸ νάσσασθαι καὶ ἀπονάσσασθαι καὶ ὁ μετανάστης. ἐν δὲ τῷ, ἀγλαὰ δῶρα πόρωσιν, ὑπέρχεται τὸν Ἀχιλλέα ἤδη εὐλαβεῖσθαι, μή ποτε ὡς ἐν ταῖς λιταῖς ὁ Μελέαγρος, οὕτω καὶ αὐτὸς βοηθήσει τῶν αὐτομάτως τῶν πρεσβευσάντων, μείνῃ ἀδώρητος. ἐν δὲ τῷ, ἐκ νηῶν ἐλάσας, ὅ ἐστι τῶν νηῶν ἐξελάσας, σιγᾷ τὸ τίνας ἐξελάσας διὰ κατέπειξιν. προϊὼν δὲ λέγει αὐτὸ ἐν τῷ, Τρῶας ἐναιρόμενος. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ἐναιρόμενος παθητικῶς λεχθέν. εἰ μέντοι τὸ ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἀντὶ τοῦ ἐκ δραμὼν, καὶ διιππεύσας νοήσει τις, τό τι ἀνελλιπὴς ἡ φράσις ἔσται. τὸ δὲ δώῃ, ἔκτασιν ἔπαθεν ἐκ τοῦ δῷ. καθὰ καὶ τὸ ἁλώῃ ἐκ τοῦ ἁλῷ. οἷον. τῇ, ἄστυ ἁλώῃ. τὸ δὲ Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι, πρὸς ἐκφόβησιν εἶπεν. ὡς ἂν συστείλῃ εὐλαβηθέντα τὸν Πάτροκλον. ἔχει δέ τι καὶ προαναφωνητικὸν, ὡς τοῦ Πατρόκλου τοιούτοις ἐγκύρσοντος, ὧν οὐκ ἂν ἀπαλλαγείη ἀπόνως. τὸ δὲ ἀτιμότερον δέ με θήσεις, ἢ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ κεῖται τοῦ, ἄτιμον. ἢ βαρυνομένου ἤθους ἐστίν. ὡς καὶ νῦν μὲν, ἀτίμου τοῦ Ἀχιλλέως ὄντος ὁποῖα καί τινος ἀτιμήτου μετανάστου. τότε δὲ, ἀτιμοτέρου ἐσομένου. ἔχει δὲ ὁ λόγος οὕτως, καὶ ἀνάμνησιν τῆς ἀξιώσεως. τὸ γὰρ μὴ ἀτιμότερόν με θήσεις, ὅμοιον τῷ, ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην ἄροιο. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ θήσεις, κοινῶς ῥηθὲν διὰ σαφήνειαν. ἄλλως γὰρ, θήσειν ὤφειλε γράφειν ἀκολούθως τῷ λιλαίεσθαι ἤγουν λιλαίου. τὸ δὲ ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ, τὴν ἡδονὴν ἐμφαίνει τῶν ἀριστέων, ἣν πάσχουσι νικῶντες τὴν ὡς αὐτοὶ ἂν τότε ὕπνον

χάρμην. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, οἶδα δ' ἐγὼν ἐνὶ σταδίῃ μέλπεσθαι ἄρηϊ. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ τὸν Ἰδομενέα ὀρχηστὴν πον ἀκοῦσαι ποιεῖ. ἔοικε γὰρ καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ νικᾶν ἐπορχεῖσθαι συνεχῶς. ἢ τὰ φθάσαντα δὲ δηλωθῆναι ἢ ρωικὰ σκώμματα, ἡ νίκη κατὰ τῶν πιπτόντων ἰδίως ὑπηγόρευε λέγεσθαι. τὸ δὲ ἐμβαίη, ἡ μακρὰ μοί ἐστι τοῦ ἐμπέσοι, ὃ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη. δηλοῖ δὲ μάλιστα, τὸ ἐνάλλεσθαι. ὡς δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, καὶ πρὸς σε πηδήσαιμι χθονί. ἐσχημάτισται δὲ τὸ ἐμβαίη, κατὰ τὸ, στῇ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ. καὶ, φαίη ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ. οὕτω δὲ κατωτέρω ἐν παλαιοῖς ἀντιγράφοις καὶ τὸ, φάος ἐν νήεσσι θείης. ἐν τούτοις δὲ προσεκθετέον ἐστὶν ἀναφωνοῦσα ὅπερ ὁ Πάτροκλος πείσεται, ὃν ὁ Ἀπόλλων μάλιστα βλάψει. ταῦτα δὲ, ἐξαίρων τὸν Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφη. ὡς ἀνδρὸς μὲν, οὐκ ἐμβησομένου αὐτῷ. Ἀπόλλωνος δὲ ἴσως, ἐπεὶ μάλα ὡς ἐρρέθη τοὺς Τρῶας φιλεῖ. τὸ δὲ πάλιν τρωπᾶσθαι, ἡ ἀρχή ἐστι τοῦ παλίντροπος. ἀφ' οὗ τοῦ ο μικροῦ παραληγομένου, γίνεται τὸ παλιντροπάασθαι. γραφὴν ὁμοίαν ἔχον καὶ αὐτό. καὶ οὐ μεγαλυνόμενον κατὰ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ τρωπᾶσθαι. ὅπερ διὰ τοῦ ω μεγάλου γράφεται, ἀναλόγως τῷ στρωφῶ, νωμῶ, τρωχῶ, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅτι δὲ καὶ ἐν τούτοις φῶς τὴν νίκην ὁ ποιητὴς ἔφη. καὶ ὅτι ἀστείως ἐρρέθη τὸ, φάος ἐν νήεσσι θείης, πρὸ ὀλίγων δεδήλωται. ὅτι τὸ, αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον, μή τέ τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι ὅσσοι ἔασι, μή τέ τις Ἀργείων. νῶϊ δὲ, ἤγουν ἡμεῖς, ἐγὼ δηλαδὴ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ σὺ ὁ Πάτροκλος, ἐκδῦμεν ὄλεθρον, ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν, ἢ δι' ὑπερβολὴν ἀγανακτήσεως ὁ Ἀχιλλεὺς ἀρᾶται, μισεῖ γὰρ τοὺς μὲν Τρῶας ὡς πολεμίους, τοὺς δὲ Ἀχαιοὺς, ὡς προδόντας αὐτὸν ὑβριζόμενον. καὶ δοκεῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ Ἀχιλλεὺς, μᾶλλον ἥδεσθαι μὴ αἱ νῆες πυρὸς αἰθομένοιο ἐμπρησθῶσιν ὡς αὐτὸς ἔφη, ἤπερ μὴ πάθωσί τι Ἀχαιοί. ἔνθα καὶ ὅρα μεγίστην φιλικῆς χάριτος αὔξησιν, εἴγε διὰ Πάτροκλον σώσει τοὺς Ἀχαιοὺς. οὓς νῦν εὔχεται ἀπολέσθαι. ἢ γοῦν ὡς ἐρρέθη ἀγανακτῶν ὑπερβαλλόντως τοιαῦτά φησιν Ἀχιλλεύς. ἢ καὶ ἄλλως, ἀφελῶς λαλῶν, οἷα τὰ τῶν φίλων. ἐν γὰρ ὁμιλίαις φιλικαῖς, πολλὰ πρὸς ἀφέλειαν λαλοῦνται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημειώσατο, εἰπών. ὡς οἱ μὲν, τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ὡς ἐν ὁμίλῳ δηλαδὴ καὶ ἀγορᾷ μὴ αὖ κοινῶν λαλησόντων ἃ πρὸς ἀλλήλους φασίν. τινὲς μέντοι καὶ παλαιῶν ταῦτα μὴ συνιδόντες, ἐκβάλλουσι τοὺς στίχους τῶν ἀρῶν τούτων παντελῶς, δι' ἅπερ ἄλλα, καὶ διὰ τὸ ὑπερβολικόν φασι καὶ παιδαριῶδες τῆς ψυχῆς καὶ τὸ ἀδύνατον καὶ τὸ τοῦ ἤθους φθονερόν. τὰ δὲ ῥηθέντα, πᾶς τις αὖ μικροψυχῶν ἀράσαιτο προοιμιωδῶς κατὰ ἐχθρῶν, παραφράσας ἢ καὶ παρῳδήσας τὰ ὁμηρικά. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὁ Διομήδης ἀλλαχοῦ, ἐκ τοῦ καὶ τοῦ Σθενέλῳ θαρρήσας ἑλεῖν τὴν Τροίαν, οὐ μόνον σεμνῶς, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικώτερον. ὅρα δὲ ὡς καὶ τὸν Ἀπόλλωνα οἰκειοῦνται οἱ Ἕλληνες καθὰ καὶ τὸν Δία ἐν εὐχαῖς καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, διὰ τὸ εἰς τινα μοῖραν ἀλληγορεῖσθαι. εἰ καὶ ἄλλως, ὁ μῦθος αὐτὸν εἰς ἀμύντορα τοῖς Τρωσὶν ἀπεκληροῖ. τὸ δὲ ὅσσοι ἔασιν ἤτοι ζῶσι, πρὸς ἀσφάλειαν ἐρρέθη διὰ τοὺς μωμοσκόπους. ζώντων γὰρ, τὸ καὶ θνήσκειν ἐν καιρῷ. θανόντων δὲ, οὐ καθικνεῖται τοιαύτη ἀρά. τὸ δὲ ἐκδῦμεν ὄλεθρον, ἢ ὡς ἀπαρέμφατον ἐλλειπτικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ δοίητε ἐκδῦναι ἡμᾶς τὸν ὄλεθρον. ἢ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἐκδυοίμεν εὐκτικοῦ. ἄλλως γὰρ, οὐ δύναται τὸ εὐκτικὸν ἀπαθὲς εἶναι τοῦτο. ἵνα μὴ πρὸ συμφώνου εὑρεθείη ἡ υι δίφθογγος. κρήδεμνα δὲ Τροίας, τὰ ἄνω τοῦ τείχους. ὡς καὶ πίθου κρήδεμνον ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἐπικείμενον πῶμα. τοιαύτης δέ τινος σημασίας καὶ τὸ κάρηνα ἐν τῷ, πολίων κατέλυσε κάρηνα. προσφυέστερον μέντοι κρηδέμνοις, τὸ τροπικῶς λύεσθαι. καθότι καὶ ἀντίκειται τὸ λύειν, ὥσπερ τὸ δεσμεῖν. οὕτω καὶ τῷ δέματι ἐξ οὗ σύγκειται τὸ κρήδεμνον ὡς προδεδήλωται. λύεται δὲ τεῖχος, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν οἰκοδομίαν δηλαδὴ δεσμοῦ εἰπεῖν δὲ καὶ δέματος. ἐξ οὗ καὶ τὸ δέμειν ὅθεν ὁ δόμος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ.

Ὅτι καθὰ πρὸ μικροῦ τὸν Ἕκτορα πλάζει μᾶλλον ἀριστεύοντα εἰς ἄκρον ὡς καὶ νηὸς ὀρέξασθαι, προσδέησας τὴν μάχην εἰς τοσοῦτον ὡς μηκέτι μὴ δὲ αὐτὸν Αἴαντα μεῖναι βιαζόμενον βελέεσσιν, ἀλλ' ἀναχάζεσθαι θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, οὕτω καὶ ἐνταῦθα πρὸς αὐτῷ γενόμενος τῷ δεινῷ τὸ δὲ ἑξῆς, καὶ ἐξαφθῆναι τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου νῆα ἐκείνην. πρῶτα μὲν ἐκφοβεῖ τὸν Αἴαντα ἐπὶ πλέον διά τε τοῦ Διὸς καὶ τοῦ κατὰ μάχην κινδύνου καὶ καμάτου, συνεκτραχύνων καὶ τὴν

> Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
> Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γὰρ βελέεσσι.
> Δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοί,
> Βάλλοντες. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ
> Πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. βάλλετο δ' αἰεὶ
> Κὰπ φάλαρ' εὐποίηθ'. ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν,
> Ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. οὐδ' ἐδύναντο
> Ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι, ἐρείδοντες βελέεσσιν.
> Αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι. κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς
> Πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. οὐδέ πῃ εἶχεν
> Ἀμπνεῦσαι. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο.

φράσιν αὐτοῦ τοῦ πολέμου φυλάττει αὐτοῦ. εἶτα καὶ οἱονεὶ ἀφοπλίσας τὸν ἥρωα τῇ κολοβώσει τοῦ δόρατος, αὐτίκα τῇ θαυμασίᾳ θέλει, τὸν κράτιστον μετ' Ἀχιλλέα καὶ κορυφαῖον ἥρωα μεταστήσας τῆς ναυμαχίας. καὶ ὅρα ἐνταῦθα μάλιστα τὸ χρήσιμον τοῦ πλασθέντος τείχους, καὶ τῶν σκολόπων καὶ τῆς τάφρου. εἰ γὰρ μὴ πολλὰ μογήσαντες οἱ Τρῶες ὡς ἐν ἐκείνοις κεκμηκότες, ἄρτι πρὸς ταῖς ναυσὶν ἀκμῆτες ἐμάχοντο, ἐκώλυεν ἂν οὐδὲν ἀπολέσθαι τὰ πάντα τοῖς Ἀχαιοῖς. ὥστε διὰ ταῦτα προμελετᾷ ὁ ποιητὴς τὴν σκευωρίαν τοῦ τείχους ἐμμεθοδεύσας. ἀλλὰ τοῦτο μὲν προαπαιτεῖ, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. ἃ δὲ ὁ Αἴας πάσχει ἐνταῦθα, οὕτω φράζει Ὅμηρος. Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε· βιάζετο γὰρ βελέεσσιν· ὃ δὴ καὶ πρὸ ὀλίγου μὲν ἐρρέθη. καὶ μετ' οὐ πολλὰ δὲ, ἐν ὀλιγίστῳ εἰρήσεται ἐν τῷ, χάζετο δ' ἐκ βελέων. εἶτα ἑρμηνεύων κατὰ διασκευὴν ἐκφραστικῶς τὴν βίαν, φησί· δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ Τρῶες ἀγαυοὶ, βάλλοντες. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· βάλλετο δ' αἰεὶ κὰπ φάλαρ' εὐποίητα. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ πολέμου κακά. ὁ δὲ, καὶ οὕτως, ὡς δηλαδὴ πάσχων, ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνεν, ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. τοῦτο δὲ γίνεται, ἐπεὶ οὐκ ἦν ὁ διαδεχόμενος αὐτὸ πρὸς ἀνάπαυσιν τοῦ ἥρωος. αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι. κὰδ δέ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔρρεεν. οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι. πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. ὃ δὴ ἐπιφωνηματικὴ ἔστι κλεὶς τοῦ ὅλου νοήματος. δηλοῦσα, ὅτι ὡς εἴπερ κῦμα ἐπὶ κύματι, οὕτω καὶ κακὸν ἐπὶ κακῷ οὐκ ἔνθα ὁ Αἴας ἦν ἀλλὰ πανταχοῦ τῶν νεῶν, μονίμως εἶχε καὶ σταθερῶς, οὐ συμβαῖνον ἁπλῶς ἀλλ' ἐρειδόμενον. διὸ καὶ κεῖται ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, οὐδὲ δύναντο Τρῶες ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσι. ταὐτὸν γὰρ ἐρείδειν καὶ στηρίζειν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων ἐνήργει ὁ τοῦ Διὸς νόος, οὕτω καὶ νῦν ὁ αὐτὸς δαμνᾷ τὸν Αἴαντα. ὅρα δὲ καὶ τὰ τοῦ ἔχειν ῥήματα πλεονάκις ἐνταῦθα ῥηθέντα, δι' ὧν πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε· ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ καναχίζε. καὶ, ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος. καὶ, ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι. καὶ, οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι. τὸ δὲ κὰπ φάλαρα, εἰ καὶ ἐχρῆν ἀντὶ τοῦ π τὸ τ᾽ ἔχειν ἵνα ᾖ κὰτ φάλαρα, ἀλλ' ἐπεὶ ἡ κατὰ πρόθεσις ἀποσυγκοπῇ, συνεξομοιοῖ τό τ' αὐτοῦ συγκειμένῳ συμφώνῳ, ὤφειλεν ἄλλως εἶναι κὰφ φάλαρα διὰ τὸ ἐπαγόμενον φ. ἐπεὶ δὲ αὖθις ὡς καὶ τοῦτο ἐκαινοτομήθη ἐν τοῖς προλαβόντων, οὐδέποτε λέξις ἑλληνικὴ διπλάζει τὰ δασέα, δίχα τῶν κατὰ ῥωμαίους ὀφφικίων, μετεβλήθη τὸ ἀπὸ πάθους τῆς προθέσεως φ, εἰς τὸ ἀντίστοιχον π. οὕτω καὶ τὸ ἀπφὺς παρὰ Θεοκρίτῳ δι' οὗ σημαίνεται πατὴρ, ὀφείλει μὲν διὰ τῶν δύο γράφεσθαι φ. ἀφφὺς γὰρ ἀφ' οὗ φύεταί τις. τὸ δὲ ἑλληνικὸν ἔθος τροπὴν ὁμοίαν ἐποίησε καὶ ἐκεῖ. φάλαρα δὲ καὶ νῦν οἱ λεγόμενοι φάλοι, παρὰ τὸ φάλιον τὸ λευκὸν, ἢ παρὰ τὸ φάειν ἅλις. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, φάλαρα, καὶ κόσμος ἵππου προμετωπίδιος, οὗ χρῆσις πολλαχοῦ καὶ διὰ τοῦ ἦτα. φάληρα γάρ. οὕτω δὲ καὶ τὰ ἐνταῦθα φάλαρα, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, παρὰ φάληρος. οὗ ἐτυμολογία τὸ, φάλοις ἀρηρέναι. ἔμπεδον δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν, οὐ τὸ ἐν πέδῳ τετάσιν ἐν γῇ ὡς ἡ κυριολεξία ἐθέλει, ἀλλ' ἁπλῶς κατὰ τροπὴν, ἀντὶ τοῦ στερρῶς κατὰ ἔννοιαν ἐπιρρηματικήν. τὸ δὲ αἰόλον σάκος, συμβάλλεταί τι καὶ αὐτὸ εἰς βάρος καὶ εἰς τὸ δι' αὐτοῦ κάμνειν τὸν ἥρωα, εἴπερ ἀπὸ στερεῶν ὅλων τὴν ποικιλίαν εἶχε. τὸ δὲ ἀμφ' αὐτῷ, μετὰ τοῦ ἐρείδοντες συντακτέον, ἵνα δηλοῖ τὸ, πέριξ αὐτοῦ ἐρείδοντας βέλη, ὃ βελέεσσιν ἔφη διὰ τὸ καινότερον. δύναται δὲ καὶ ἄλλως νοηθῆναι. οὕτως οὐδὲ δύναντο πελεμίξαι βέλεσι τὸν Αἴαντα, ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ βέλη, δηλαδὴ τὰ εἰρημένα. καὶ ἄλλως δὲ, οὐκ ἠδύναντο μετακινῆσαι βέλεσιν, ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ ἤγουν κύκλῳ αὐτοῦ αὖθις ἀμφίοι. ἐρείδειν γὰρ πολλαχοῦ ἀπολύτως τὸ πρὸς ἔριν ἀντιβαίνειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρῶ ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐρέθω καὶ τὸ ἐρίζω καὶ τὸ ἐρείδω. τὸ δὲ πελεμίζειν ὅτι τὸ μετακινεῖν δηλοῖ καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ παρῆκται κατά τινας καὶ ὁ πόλεμος, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ὅρα δ' ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ ὅτι οὐκ εἶπε ῥητῶς ὡς ἔφυγεν ὁ Αἴας, ἀλλὰ σεμνῶς ἔφη Αἴας δ' οὐκ ἔτ' ἔμιμνεν. εἶτα καὶ ἐπὶ πλέον σεμνύνων τὸν ἥρωα τὴν αἰτίαν τοῦ μὴ μένειν, ἐπήγαγε· δάμνα μιν Ζηνός τε νόος καὶ ἑξῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, δάμνα μιν Θεοῦ τε νόος καὶ οἱ δεῖνα ἀγαυοὶ, προσαρμόσει παντὶ ὑπὸ πολλῶν κακῶς κινδυνεύοντι. τὸ δὲ αἰεὶ δ' ἀργαλέῳ ἔχετο ἄσθματι καὶ ἑξῆς, ἁρμόζει τῷ λίαν κοπιῶντι. ἔστι δὲ ἀργαλέον ἄσθμα, τὸ ἀλγεινὸν καὶ δύσεργον καὶ μὴ κατὰ φύσιν εἰσοδεῦον καὶ ἐξοδεῦον. ἐνταῦθα δὲ τὸ, ἔχετ' ἄσθματι, ἔχει τι ἀστεῖον διὰ τὴν πρὸς τὸ ἔχειν ἀντίθεσιν. ἔχει μὲν γὰρ σάκος ὁ Αἴας, ἔχεται δὲ ὑπὸ ἄσθματος. τὸ δὲ ἱδρὼς πολὺς ἔρρει, βοηθεῖται μὲν καὶ ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν Αἴαντα πολλοῦ μεγέθους. συγκροτεῖται δὲ καὶ διὰ τοῦ πάντοθεν ἐκ μελέων. τὸ δὲ οὐδέ πῃ εἶχεν ἀμπνεῦσαι, τὴν ἀργαλεότητα ἑρμηνεύει τοῦ ἄσθματος. τὸ δὲ ἐστήρικτο πάντῃ κακὸν κακῷ, καιρίως πάνυ πέφρασται καὶ ὡς οὐκ ἄν τις ἐρεῖ κάλλιον, δηλοῦν τὸ πανταχοῦ στερρῶς ἐφεστάναι κακὰ πυκνὰ τοῖς Ἀχαιοῖς ὡς δι' ἀσφαλῶς πεπηγότα.

Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι,
Ὅππως δὴ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν Ἀχαιῶν.
Ἕκτωρ δ' Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστὰς,
Πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν,
Ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν Τελαμώνιος Αἴας

Ὅτι ὡς καινισθησομένου μεγάλου τινὸς πράγματος, τοῦ νῆα δηλαδὴ ἑλληνικὴν ὑπὸ Ἕκτορος ἐμπρησθῆναι, ἐπικαλεῖται Ὅμηρος οὐ μοῦσαν ἀλλὰ πάσας, ἔσπετε νῦν μοι μοῦσαι εἰπὼν πληθυντικῶς ἤδη, ὅπως

δὴ

δὲ πρῶτον πῦρ ἔμπεσε νηυσὶν ἀχαιῶν. ἔνθα ἄρα τὸ ἐνέπεσε, σύστοιχον ὂν τῷ ἐπικρατείας ἐμπεσεῖν, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐλέχθη καὶ τῷ, ἐν δ' ἔπεσον ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐνὶ νηὶ πέσῃσι, καὶ τοῖς ὁμοίοις. εἶτα ὡς καὶ νῦν φανερῶς ἐκ μέσων ὑποχωρούσης, ἀκούομεν ἀτρεπτικῶς ταῦτα.

Πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα.
Γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέ τε
Ἔργα θεῶν. ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην.
Χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ
Νηὶ θοῇ. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ.

Ἕκτωρ Αἴαντος δόρυ μείλινον ἄγχι παραστάς, πλῆξ' ἄορι μεγάλῳ, αἰχμῆς παρὰ καυλὸν ὄπισθεν. ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν ἤγουν τὸ δόρυ, ὁ δὲ Αἴας πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ αἰχμὴ χαλκείη χαμάδις βόμβησε πεσοῦσα. γνῶ δ' Αἴας κατὰ θυμὸν ἀμύμονα, ῥίγησέ τε ἔργα θεῶν. ὃ, ῥα, ἤγουν ὅτι δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε Ζεύς, Τρώεσσι δὲ βούλετο νίκην. χάζετο δ' ἐκ βελέων. τοὶ δ' ἔμβαλον ἀκάματον πῦρ νηὶ θοῇ. τῆς δ' αἶψα κατ' ἀσβέστη κέχυτο φλόξ. ὅπερ σαφέστερον ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπε. καὶ σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ ἐπὶ τὸ κινδυνωδέστατον ἐνταῦθα προήχθη τῆς ὑποθέσεως ὁ ποιητής, τοῦτον γοῦν τὸ ἐγγὺς Αἴαντος τολμᾶσθαι στῆναι τὸν Ἕκτορα, καὶ οὐκ ἔτι ἐλπὶς ἐν ἀκμῇ διακριθῆναι τοὺς ἥρωας, ὅμως ὁ ποιητὴς οὐδέτερον ἐξ ἀμφοῖν τούτοιν τρώσει περιτίθησι. τὸν μέν, διὰ τὴν φύσει ὑπεροχήν, εἰ καὶ ὑπὸ Διὸς φασὶ κατασειάζεται. τὸν δὲ Ἕκτορα, διὰ τὴν Διόθεν βοήθειαν. ἀλλὰ μέσος χωρεῖ. καὶ μαθὼν ἄμφω Αἴαντα οὐχ ἁρμόνως διὰ τὴν τοῦ ναυμάχου δόρατος κολόβωσιν. καὶ οὕτω πιθανῶς ὁ τῶν ἡρώων τε κωλύεται τραυματισμός, ἐπεὶ οὔτε ὁ Αἴας ἔχει ἔτι δρᾶν ἐκκοπέντος τοῦ δόρατος, οὔτε ὁ Ἕκτωρ, ἀναχωρίσαντος Αἴαντος. καὶ ὃ δὲ θέλει ὁ Ἕκτωρ γίνεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, δόρυ μέν, τὸ ξύλον φησὶν ὁ ποιητὴς τὸ καὶ πληγὲν καὶ ἀπαραχθέν. αἰχμὴν δέ, τὸ τοῦ δόρατος σίδηρον, ὃς χαμαὶ πεσὼν, ἐβόμβησε, καὶ κόλον ἀφῆκε δόρυ τὸ καταλειφθέν. τὸ δὲ ἔπληξεν ἄορι, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ ἔτυψε. δοκεῖ δὲ βραχυφωνότερον εἶναι τοῦτο ἐκείνου. μέγα δὲ ἄορ, ὅπερ ἴσως τὸ ἀλλαχοῦ θρῄκιον. τὸ δὲ παρὰ καυλόν, οὐ συντακτέον μετὰ τοῦ αἰχμῆς. οὐ γὰρ λέγει αὖ, αἰχμῆς καυλόν, ἀλλ' ὑπερβατῶς ῥητέον ὡς ἔπληξε τὸ δόρυ παρὰ καυλόν, ὄπισθεν τοῦ αἰχμῆς, ἵνα εἴη κατὰ κυριολεξίαν καυλὸς δόρατος, ὁ τῷ σιδήρῳ τοῦ ἐπιδορατίδος ἐνιέμενος. τοῦ δὲ ἀπάραξεν, οὐκ ἔχει κυριωτέραν λέξιν εἰπεῖν ἐπὶ τῶν τοιούτων πληγῶν. δηλοῖ γοῦν ὡς καὶ προεδηλώθη, τὸ ἰσχυρῶς καὶ ἀθρόον ἀποκόψαι καὶ κρατερῶς ὡς πρίονι ἄρει, ὅ ἐστι σιδήρῳ. εἰς δὲ πληγῆς πρὸς ἔνδειξιν, ἔφη καὶ τό, τῆλε αἰχμὴ χαλκείη βόμβησε πεσοῦσα. κόλον δὲ δόρυ, τὸ κολοβόν. ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς ἴωσι, κόλοι, οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ κολοβὸς ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐπὶ κόλου βοὸς κυριολεκτεῖται. ἐξ οὗ καὶ σύγκειται, κεκολουσμένος ὢν καὶ αὐτὸς τὰ κέρατα. ὁ δὲ τοιοῦτον δόρυ χειριζόμενος, ἐκεῖνος μάτην πάλλει αὐτὸ ἐν χειρὶ κατὰ τὸν ποιητήν, οὐ μὴν ὡς ὅπλον πολεμικόν. ἐνταῦθα δὲ τὸ πῆλε καὶ τὸ τῆλε παρακείμενα ἐν στίχῳ ἑνί, κάλλος τι ποιοῦσι τῇ τε παρομοιώσει καὶ τῇ ψόφου περιηχήσει, ἀμυδρόν. τὸ δὲ ἔργα θεῶν, διασαφεῖται μὲν εὐθὺς ἐν τῷ, κείρειν Διόθεν πάγχυ μάχης μήδεα. ἐξαιρεῖται δὲ δειλίας τὸν Αἴαντα. οὐ γοῦν τὸν Ἕκτορα ἐρρίγησεν ἀλλὰ τὰ θεῖα ἔργα. εἰ δὲ αὐτὸ καθ' ὑπερβατὸν συνταχθῇ μετὰ τοῦ γνῶ δ' Αἴας, ἵνα ᾖ, γνῶ δ' Αἴας ἔργα θεῶν, σώζεται πάλιν ὁ αὐτὸς νοῦς μετὰ τοῦ ἐφεξῆς. ἵνα λέγῃ ὅτι ῥίγησεν Αἴας, ἐπεὶ μάχης μήδεα κεῖρε Ζεύς. καὶ ὅρα ὅπως τὸ ἔργα θεῶν εἰ καὶ πληθυντικῶς ἐρρέθη, ὅμως εἰς ἕνα μόνον τὸν Δία κατ' ἐξοχὴν αὐτὰ συνείληφε. καὶ τὸ κεῖρε ἀστείως λεχθέν. τὸ γάρ τι ἀποκοπῆναι τὸ δόρυ, οὐδὲν ἄλλο ἐστίν, ἢ τὸν κατὰ μοῖραν Δία κεῖραι τὰ τῆς μάχης μήδεα, ὧν ἕν ἐστι καὶ τὸ ναύμαχον δόρυ. ἔστι δ' ἐνταῦθα καίτοι λεληθότως ἀντιθετικὸν νόημα. κείρει γοῦν μάχης μήδεα τουτέστι βουλεύματα, ἵνα ὁ Ζεὺς οἰκεῖον σχοίη ἄνυσιν βουλήματος. Τρώεσσι φησὶ βούλετο νίκην. τὸ δὲ μάχης μήδεα κείρειν, δύναταί ποτε ἀστείως ἁρμόσαι καί τινι ἐπιβούλως ἐντυγχανομένῳ διὰ κινδύνου φόβον. ἐπεὶ μήδεα, οὐ τὰ βουλεύματα μόνον ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν ἀρρένων αἰδοῖα, τὰ καὶ μέζεα καθ' Ἡσίοδον. οὐκ ἂν δ' αὖ προσφυὲς τῷ παραλοίᾳ δεῖ προσειρῆσθαι ὡς ἐν γελοιασμῷ αὐτομάτως, τὸ κείρειν μήδεα μάχης, ὡς οἷα τεχνίτῃ τοῦ κείρειν μήδεα. ἐπεὶ καὶ τὰ τοῦ πατρὸς Κρόνος δρεπάνῳ ἀπήραξε. τὸ δὲ χάζετο ἐκ βελέων, ὃ μετὰ τό, οἱ δ' ἔμβαλον πῦρ, παρέχεσθαί τινα ποιεῖ, ἐμφαντικῶς μὲν δηλοῖ φυγὴν Αἴαντος, μᾶλλον ὑπὲρ τό, Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνεν. ἔχει δέ τι ὅμως καὶ αὐτὸ σεμνότητος ἐν τῷ, ἐκ βελέων. οὐ γὰρ ἄνδρας ἔφυγεν, ἀλλὰ βελῶν ἐπίχυσιν ᾗς ἐβιάζετο. ἔστι δὲ αὐτὸ γοργὴ συναίρεσις τοῦ, οὐκέτ' ἔμιμνε, βιάζετο γοῦν βελέεσσιν. ἐκεῖνο γὰρ περιέφρασε. τὸ δὲ ἀσβέστη, ἀπὸ τοῦ ἄσβεστος παρῆκται καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀρίγνωτος ἀριγνώτη, καὶ εὔκριτος εὐκρίτη. ταὐτὸν δὲ πάντως ἀκάματον πῦρ εἰπεῖν καὶ ἀσβέστην φλόγα. δῆλον δὲ ὅτι πῦρ καθόλου ἀκάματον, τὸ ἀναπτόμενον διὰ ὑποκειμένης ὕλης. ἧς ἐπιλειπούσης, κάμνει. ὅ ἐστι τρόπον τινὰ θνήσκει. τὸ δ' ὅμοιον νοητέον καὶ ἐπὶ ἀσβέστης φλογός. τὸ δὲ κέχυτο φλόξ, κυριώτατα λεχθέν, τὴν ῥᾳδίαν δηλοῖ ἐκφλόγωσιν τῆς νεώς. ἰστέον δὲ ὅτι φλὸξ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, καί τι ἄνθους εἶδος. Ἀθήναιος γοῦν ἐκ τῶν Θεοφράστου παράγει ἄνθη στεφανωτικά, καὶ τάδε. ἴον. Διὸς ἄνθος. ἴφυον. φλόγα. ἡμεροκαλλές. λεγόμενόν φασιν οὕτω, ἐπεὶ ἐννυκτὸς φυέν, ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι θάλλει.

Ὡς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Μηρὼ πληξάμενος πατροκλῆα προσέειπεν.
Ὄρσεο διογενὲς πατρόκλεις ἱπποκέλευθε.
Λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν.
Μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται.
Δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω.
Ὣς φάτο. πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ, θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
Ποικίλον ἀστερόεντα ποδώκεος αἰακίδαο.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε.
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
Ἵππουριν. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει.
Ἔγχος δ' οὐχ ἕλετ' οἶον ἀμύμονος αἰακίδαο.
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. τὸ μὲν, οὐ δύνατ' ἄλλος ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι ἀχιλλεύς,
Πηλιάδα μελίην. τὴν, πατρὶ φίλῳ πόρε χείρων,
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Ὅτι πάνυ θαυμασίως ὁ ποιητὴς τὸν τοῖς ἀχαιοῖς παντολεθρίαν ἐπαρασάμενον ἀχιλλέα, πλάττει ὅτι πῦρ ἰδὼν ἀμφέπον ὡς ἐῤῥέθη νῆα, μηρὼ ἐπληξάμενον, ταυτὸν δ' εἰπεῖν πλήξαντα, καὶ ἐποτρύνοντα τὸν πάτροκλον εἰς μάχην, ὃ πρὸ τοῦ εἰπεῖν οὕτω γοργῶς διὰ καιροῦ κατέπειξιν. ὄρσεο διογενὲς πατρόκλεις ἱπποκέλευθε. λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν. μὴ δὴ νῆας ἕλωσι, καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται. δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. ἐν τούτοις δὲ τὸ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται, καὶ παροιμιῶδές ἐστι, λεγόμενον ἐπὶ μεγάλῳ κακῷ. δηλοῖ δὲ τὸ ὁμηρικὸν τοῦτο κόμμα, ἔννοιαν προβάλλεται. ἦ γὰρ προμηθούμενος τῶν ἀχαιῶν ὁ φιλοίκτιστος ἥρως εἰ καὶ πρώην αὐτοὺς ἐμίσει, λέγει ὡς εἴγε καυθῶσιν αἱ νῆες, οὐκέτι αὐτοῖς ἔσται φυγεῖν. πῶς γὰρ πεζοὶ διὰ θαλάσσης φευξοῦνται; ὃ καὶ περὶ ἑαυτοῦ καὶ τοῖς μυρμιδόσι δέδοικεν ἴσως. οὐδὲ γὰρ αὐτοὶ ἐμπλησθησομένου τοῦ πυρὸς καὶ καταναλωσαμένου τὰς ἐπ' αὐτοῖς νῆας, τόπον φυγῆς ἕξουσιν. ἀλλὰ δηλαδὴ μενοῦσι καὶ μαχοῦνται, τυφλαῖς ἐλπίσι φερόμενοι, ὧν τὸ πέρας ἄδηλον. ὅρα δὲ ὅπως ὅπερ λόγοι πάνυ πολλοὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνύσαι παρὰ τῷ ἀχιλλεῖ, θέα οἰκτρὰ ἐξετέλεσε, κινήσασα ἐκεῖνον εἰς ἔλεον. καθὰ καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν ἑταῖρον πάτροκλον. καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὺς ἐπιλογικοὺς πραγματικοὺς οἰκτίους ἐποίησεν, ἐν οἷς οἱ ἀκροαταὶ θεωροῦντες τοὺς αἰκιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἤπερ ὅτι τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον. καιρίως δὲ ἔχει παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ τό, τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα, ἤγουν οὐ πάρεστιν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἱπποκέλευθε, ὡς σεμνότερον τοῦ ἱππικὲ καὶ τοῦ ἡνιοχικὲ ὁ ἀχιλλεὺς ἐπελέξατο εἰς ἔπαινον τοῦ ἑταίρου. οἷα καὶ δηλοῦν ἀμφότερα. εἴη δ' ἂν ἱπποκέλευθος κυριολεκτικῶς ὁ πεζῇ βαδίζειν ὀκνῶν, τὰ πλείω δὲ ἀναβάλλων ἑαυτὸν εἰς τὸ ἐφίππιος περιϊέναι. ὃ δὴ νόμος ἦν πέρσαις ἐπεὶ ἔμαθον λυσιτελέστερον αὐτοῖς εἶναι τὸ μεθ' ἵππων πολεμεῖν ἤπερ πεζομαχεῖν. τοῦ δὲ δύσεο, ἐντελὲς ὡς, δύσω. ἀναδραμὸν ἐκ μέλλοντος εἰς θέμα τὸ, δύσω δύσομαι ἐδυσόμην ἐδύσου. τοιοῦτον δὲ σὺν ἄλλοις καὶ τὸ, ἐβησόμην ἐβήσετο, ἐξ ἐνεστῶτος τοῦ βήσω. οἷς ἐν ἀπεκεκλήρωται σίγμα, πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ μέλλοντος. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι ἅμα ἤκουσε πάτροκλος δύσεο τεύχεα θᾶσσον, καὶ εὐθὺς ὁπλίζεται. καὶ ὅτι ἡ διασκευὴ τῆς τοῦ πατρόκλου ὁπλίσεως, οὐδέν τι παρηλλαγμένον ἔχει, ὧν περὶ ἑτέροις ἔγνωμεν. ἀλλ' ἀναπαύεται τοῦ κατὰ τὴν φράσιν καμάτου ὁ ποιητὴς, ταυτολογήσας κἀνταῦθα τὰ ἑτέρωθι φρασθέντα καλῶς. καὶ ὅτι οὐδὲ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα οἷς ὁ πάτροκλος ἄρτι ἐλλάμπεται, ὡς ἐχρῆν σεμνολογεῖ ἀλλ' ἠρέμα, καλὰς εἰπὼν κνημῖδας. θώρακα ποικίλον, ἀστερόεντα. ξίφος ἀργυρόηλον. σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. καὶ κυνέην εὔτυκτον ἵππουριν. ἧς δεινὸν λόφος καθύπερθεν ἔνευε. τὸ μέντοι ἔγχος τοῦ ἀχιλλέως ὅπερ οὐχ εἵλετο πάτροκλος, εἰς πλείονα σεμνολογήσει ἐν τοῖς ἑξῆς. οὐκ ἐνδιατρίβει δὲ ἄρτι τοῖς τοῦ ἀχιλλέως ὅπλοις ὁ ποιητὴς, οἷα τὴν τοιαύτην ἑρμηνείαν, τοῖς εἰσέπειτα ἡφαιστοτεύκτοις ταμιευόμενος. ὅτι καὶ μάχης ἄδεια, τοῖς τε ἀχαιοῖς καὶ τῇ κατ' αὐτὸν μούσῃ. ὅρα δὲ τὸ ἀστερόεντα, ἐπὶ θώρακος. οὐρανὸς μὲν γὰρ, ἄλλως ἀστερόεις, ὡς ἄστρα ἔχων. θώραξ δὲ, ἑτέρως, ὡς ἄστρῳ ἐοικώς. ἐν τούτοις δὲ, ἔστι σαφῶς γνῶναι καὶ τί νοεῖ τὸ, δούρατα παλάμαις ἀρηρότα. πάτροκλος γὰρ εἵλετο ἄλκιμα δοῦρα, τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ἀντὶ τοῦ ὃ πρέπει τῷ ἀχιλλεῖ. αὐτὸ γὰρ παχὺ ὂν καὶ τῷ τηλικούτῳ ἀχιλλεῖ ἁρμόττον, οὐκ ἦν προσαρμοσθῆναι τῇ χειρὶ τοῦ πατρόκλου, οἷα μὴ χωρούμενον ἐν αὐτῇ. θώραξ μέντοι, ἄλλως προσαρμόσαι τινὶ λέγεται φοροῦντι οὐ μὴν κρατοῦντι. Ὅτι πάτροκλος ἔγχος οὐχ εἵλετο μόνον ὡς ἐῤῥέθη, τὸ τοῦ ἀχιλλέως. ὃ βριθὺ μέγα στιβαρὸν ἱστορήσας ὁ ποιητὴς καθάπερ καὶ τὸ τῆς ἀθηνᾶς διεγράψατο,

ἐπάγει

ἐπάγει. τὸ, μὲν οὐ δύνατο ἄλλος ἀχαιῶν πάλλειν. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι ἀχιλλεὺς πηλιάδα μελίην. τὴν, πατρὶ φίλῳ δηλαδὴ τῷ πηλεῖ, πόρε χείρων πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ὡς πηλεὺς μὲν, παρὰ χείρωνος ἔμαθε πάλλειν τὸ ῥηθὲν δόρυ. ἀχιλλεὺς δὲ αὖθις, παρὰ τοῦ πατρός. αὐτὸς δὲ, οὐδένα ἐδίδαξε. διὸ αὐτὸς μόνος οἶδε πάλλειν αὐτό. καὶ οὐδεὶς ὕστερος ἀπώνατο οὐδὲ τῆς τοιαύτης τοῦ ἀχιλλέως ἀρετῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ εἶχεν ὅμηρος ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ δόρυ πλάσασθαι ἡφαιστόπηκτον, ἔδωκεν ἂν κατά τινα μέθοδον καὶ τὴν πηλιάδα μελίην τῷ πατρόκλῳ. νῦν δὲ ἐξέκλινε τὸ ἀπίθανον. οὐ γὰρ δορυξόος ἀλλὰ χαλκεὺς ὁ ἥφαιστος. διὸ τὸ μὲν δόρυ, ἀπόθετον ὁ ποιητὴς φυλάσσει τῷ ἀχιλλεῖ παρὰ ταῖς ναυσί. τὰ δὲ λοιπὰ ὅπλα περιβέσθαι τῷ πατρόκλῳ δίδωσιν, ἵνα σκυλευθέντος αὐτοῦ, ἡ μετὰ ταῦτα ὁπλοποιΐα ἔχῃ πιθανὴν ἀφορμήν. σκοπητέον δὲ εἰ μὴ πρὸς βλάβης γέγονε τῷ πατρόκλῳ μὴ ἔχειν τὴν οὕτως ἐπίσημον μελίαν. εἰκὸς γὰρ, ἐντεῦθεν μάλιστα ὑποπτευθῆναι αὐτὸν ὡς οὐκ ἦν ἀχιλλεύς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῶν ἐνταῦθα περιηχήσεων δίδωσιν ὁ ποιητὴς ἀφορμὰς τρεῖς πρὸς ἐτυμολογίαν τῆς πηλιάδος μελίας, ἤγουν τὸ πῆλαι. μόνος γὰρ ἐπίστατο πῆλαι, ὅ ἐστι κραδᾶναι ἀχιλλεύς. καὶ τὸ πήλιον ὄρος ὅθεν ἐτμήθη τὸ ξύλον. ἤδη δὲ καὶ τὸν πατέρα πηλέα, οὗ δῶρον ἦν ἡ μελία. εἰ δὲ καὶ σιωπᾷ τὸ ὄνομα τοῦ πηλέως ὅμηρος πατέρα μόνον εἰπὼν, σημαντικῶς τοῦτο ποιεῖ. ἵνα μὴ κατακόρως εἰς πλέον ἐγχρονίσῃ περιηχήσει. δῆλον δὲ, ὅτι ἐξαίρετόν τι τὸ τοιοῦτον δῶρον ἦν ἐκ χείρωνος μὲν, τῷ πηλεῖ. ἐξ αὐτοῦ δὲ, τῷ υἱῷ. καθὰ καὶ τὸ σάκος τῷ αἴαντι. διόπερ οὐδὲ ἦν εὐμεταχείριστον τῷ πατρόκλῳ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἔγχος προειπὼν ἀχιλλέως, εἶτα εἰς τὴν ἰδιαιτάτην μετέβη αὐτοῦ κλῆσιν τὸ, πηλιάδα μελίην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσι, σεμνύνει μὲν καὶ τὸν ἀχιλλέα ὡς μὴ ἀναιροῦντα τυχόντας ἄνδρας ἀλλ᾽ ἥρωας. ἔστι δὲ παράφρασις καὶ ἐπιτομὴ τοῦ, τῷ, δάμνησι στίχας ἀνδρῶν ἡρώων, ὅ ἔφη που περὶ ἀθηνᾶς. ἐνταῦθα σεμνότερον τοῦ φονεύειν τὸ δάμνησιν.

Ἵππους δ᾽ αὐτομέδοντα θοῶς ζευγνύμεν ἄνωγε.
Τὸν, μετ᾽ ἀχιλλῆα ῥηξήνορα τίε μάλιστα.
Πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν.
Τῷ δὲ καὶ αὐτομέδων ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους,
Ξάνθον καὶ βαλίον, τὼ ἅμα πνοιῇσι πετέσθην.
Τοὺς, ἔτεκε ζεφύρῳ ἀνέμῳ ἅρπυια ποδάργη
Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο.
Ἐν δὲ παρηορίῃσιν, ἀμύμονα πήδασον ἵει.
Τόν, ῥά ποτ᾽ ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ᾽ ἀχιλλεύς.
Ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἕπεθ᾽ ἵπποις ἀθανάτοισι.

Ὅτι πάτροκλος μετὰ τὸν ἀχιλλέα, τὸν αὐτομέδοντα τίε μάλιστα, ὅ ἐστιν ἐτίμα. πιστότατος δέ οἱ ἔσκε μάχῃ ἔνι μεῖναι ὁμοκλήν, ἤγουν πεποιθόμενος ἦν ἐπ᾽ αὐτῷ πάτροκλος, ὃ καὶ ἄλλως πίστιν ἐκεῖνος ἐδίδου τῷ πατρόκλῳ, ὡς ἔστιν ὑπομενετικὸς ἐν μάχῃ, οἷα μενεχάρμης καὶ μενεπτόλεμος. οὕτω καὶ ἀχιλλεὺς μετ᾽ ὀλίγα ἡγεμόνας ποιήσεται οἷς ἐπεποίθει σημαίνειν, ἤγουν οἳ πιστοὶ αὐτῷ ἦσαν ἄρχειν. ἐκ τοῦ πείθω δὲ ἐστὶν ὁ πιστὸς, ὥσπερ καὶ ὁ πιθανός. ὁ μέντοι πιστὸς ἤγουν ποτὸς τουτέστι πινόμενος κατὰ τὸ, χυτὰ καὶ πιστὰ φάρμακα, ἐκ τοῦ πίω πίσω γίνεται. καθὰ καὶ τὰ πίσεα περὶ ὧν ἀλλαχοῦ δηλοῦται. διὰ δὲ τὴν ῥηθεῖσαν τιμὴν πάντως δὲ καὶ ἐπὶ ἀνδρείᾳ, ἡνίοχος τῷ πατρόκλῳ γίνεται ὁ ῥηθεὶς αὐτομέδων, ὃς καὶ ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους. κελευσθεὶς μὲν καὶ ὑπ᾽ ἀχιλλέως, καὶ ἄλλως δὲ ὡς εἰκὸς ἐπὶ πλέον ἀφ᾽ ἑαυτοῦ ὁρμηθεὶς ὡς ἀντιτιμῶν τὸν τιμῶντα. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ᾽ ὅμηρον, ὑπάγειν ζυγῷ φασιν ἐν δοτικῇ συντάξει, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα τὸ ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους, ταυτόν ἐστι τῷ, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν. τὸ δὲ ὠκέας, προκλητικόν ἐστι τοῦ ἐφεξῆς αὐτίκα μύθου περὶ τῶν ἵππων τοῦ ἀχιλλέως. Ὅτι ξάνθος καὶ βαλίος προξυτόνως καθὰ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται, ἵπποι ἀχιλλέως. οἵ φησιν ἅμα πνοιῇσι πετέσθην, ὅ ἐστιν ὁμοίως πνοαῖς ἀνέμων ἐπέτοντο. ὅπερ ἐν ἄλλοις φησὶ, θέειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. λέγει δὲ καὶ ὅτι αὐτοὺς τέκε τῷ ζεφύρῳ ἀνέμῳ, ἅρπυια ποδάργη, βοσκομένη ἐν λειμῶνι παρὰ ῥόον ὠκεανοῖο. ὥστε ἱπποφυές τι δαιμόνιον ἡ ποδάργη, εἰ κατὰ τὸν μῦθον καὶ βόσκεται καὶ ἵππους γεννᾷ. παλαλεῖ δὲ ὁ τοιοῦτος μῦθος, καὶ ἔκτοπόν τι χρῆμα καὶ θεῖον τὴν παρωκεάνιον ταύτην ποδάργην εἶναι καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς ἵππους. καὶ μὴ δὲ ἐξ ἀνθρώπων αὐτοὺς ἁπλῶς ἐλθεῖν τῷ ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ θεόθεν ποθέν. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως αὐτῷ ἐξ ὠκεανοῦ κτῆμα ἦλθον ἵπποι τοιοῦτοι. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ γράφοντες ἐνταῦθα οὐ παρὰ ῥόον ἠριδανοῖο καθὰ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ἔχει, ἀλλὰ ῥόον ὠκεανοῖο, ἐξωκεανίζεσθαι ῥηθεῖεν ἂν, τῇ κατὰ τὴν τοιαύτην γραφὴν ἀποπλανήσει. τίς μέντοι ὁ ἠριδανὸς, δηλοῖ ὁ περιηγητής. ὄνομα δὲ κύριον ἅρπυιας ἡ ποδάργη, ἧς παρώνυμος ὁ τοῦ ἕκτορος πόδαργος. ἰστέον δὲ ὅτι ταῦτα μυθικῶς μὲν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τάχος τῶν τοιούτων ἵππων λέγει. ἢ ἐξῆς ποδηνέμων, ἢ ἀελλοπόδων ὄντων. τὸ δὲ φυσικὸν ὅθεν ὁ μῦθος ἐλήφθη, τοιοῦτόν ἐστιν. ὡς αἱ ἵπποι κατὰ τὴν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν ζωϊκὴν ἱστορίαν, ἐξανεμοῦνται πρὸς βορέαν ᾧ συγγενές τι καὶ ὁ ζέφυ-

Ζέφυρος, συγγενέστερον κύουσιν. ὅθεν οἱ ὡς εἰκὸς καὶ οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἵπποι τετυχήκασιν εἶναι. ἡ δὲ ἅρπυια, εἶδός μοί τι ἄλλως ἀνέμου ἐστί. πέπλασται δὲ τῷ μύθῳ εἰς δαιμόνιον πρόσωπον ἱπποφυὲς ὡς εἴρηται, ὁποῖα ὁ μῦθος παραφύσιν τολμᾷ. οὗ καὶ ὁ πήγασος ἐπίνοια. ἐπεὶ γὰρ ἄνεμοί τινες βίαιοι κουφίζουσι κάτωθεν καὶ βαρέα σώματα, ἐμυθεύθησαν ἐντεῦθεν ἅρπυιαι σωματοειδῆ τινα πνεύματα τερατώδεις πλάσεις, ὑφ' ὧν καὶ λέγονται ἁρπάζεσθαι ὅσα γίνονται ἀφανῆ. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο. ὧν μιᾶς τινος ἐξέφυ καὶ ἡ ποδάργη. περίεργα κατὰ τὸν μῦθον, εἰς γένεσιν πόδας ἀργοῦ ἵππου, ἤτοι ποδώκους. δῆλον δὲ ὡς εἰ καὶ ταῖς λοιπαῖς ἁρπυίαις ὁ μῦθος χεῖρας προσπλάττει ὡς καὶ ἁρπάζειν, ἀλλ' ἡ ὁμηρικὴ αὕτη, οὐκ ἂν εἶναι πιθανολογηθείη τοιαύτη, διὰ τὸ ἱπποφυές. ὅτι δὲ πολλοὶ παρωκεάνιοι λειμῶνες εἰς νομὴν ζώοις ἀνεῖνται, εἰκός ἐστιν ὑπονοεῖσθαι πιθανῶς. ἰστέον δὲ ὅτι φαίνει μὲν τὸν ξάνθον καὶ τὸν βαλίον ἅμα ἤγουν ὁμοίως πνοαῖς οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἀνέμου διὰ ζεφύρου ἢ ἁρπυιῶν τῶν κατ' ἀλληγορίαν πέτεσθαι ὡς ἀνεμώκεας καὶ ἀελλόποδας, καὶ ὁ πλαῖς ἴσως ἁρπυίαις κατὰ τὴν παρὰ τῷ λυκόφρονι ἅρπυιαι, παραβολικόν ἐστι καὶ διὰ τοῦτο ἀσφαλές. πολλὰ γὰρ τῶν θνητῶν ἐν οἷς καί τινες ἥρωες, θείοις εἰκάζονται προσώποις καὶ πράγμασιν. εἰπεῖν δὲ αὐτόχρημα τόκους ἅρπυιας καὶ ζεφύρου τοὺς εἰρημένους ἵππους, ἀμύθητον τόλμαν ἔχει. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὥσπερ ὁ ξάνθος ὁποῖον ἄν εἴποι τις, βαρύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ χρῶμα ξανθοῦ. οὕτω καὶ ὁ βαλίος ἵππος παροξύνεται ὡς οἷα κύριον ὄνομα ἵππου, κατὰ τὰ τετράχρωμα ἐπὶ ἀνθρώπων κύρια, ἵνα διαστέλλοιτο τοῦ, βαλιὸς, ὅπερ ὀξυτόνως τὸν ταχὺν, ἢ στικτὸν δηλοῖ. ὅθεν καὶ βαλιὰ ἔλαφος. οἷς θέμα τὸ βάλλειν. εἰ δὲ καὶ τὸ βαλλίζειν ἤγουν κωμάζειν ἢ χορεύειν, καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ βαλλισμὸς, οὐ παραφθοράτις τὸ βαλλίζειν, ἐκ τοῦ βάλλειν παρῆκται καὶ αὐτὸ, οὐκ ἄν τις ἀποφήναιτο στερρῶς. ὅτι ὁ ῥηθεὶς αὐτομέδων, ἐν παρηορίῃσιν ἀμύμονα πήδασον ἵει, τόν, ῥά ποτ' ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν, ἤγαγ' ἀχιλλεύς, ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν, ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν. ἵνα φασὶ κολάζῃ καὶ εἰς συμμετρίαν ἄγῃ τὸ ὑπερβάλλον τοῦ τάχους ἐκείνων καὶ ἐγκόπτῃ τὸ πολὺ τοῦ δρόμου. ἐπαινετὸς οὖν ἡνίοχος, ὃς δύναται ἀναχαιτίζειν τοσαύτης ῥύμης ὁρμὴν καὶ ποιεῖν ἰσοδρομεῖν καὶ τὸν πήδασον, ταχύτερον οἷα εἰκὸς καὶ αὐτὸν ὄντα. εἰ δὲ ἦν ἀκουστέος τῷ ποιητῇ ὁ περὶ τοῦ πηγάσου μῦθος, ἐκεῖθεν ἂν δόξει παραποιῆσαι τὸν τοῦ ἀχιλλέως πήδασον διὰ τάχους ὁμοιότητα. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα μνήμην ὁ ποιητὴς παρέρριψεν ἠετίωνος πρὸς ἐγκοπὴν τοῦ κατὰ τὴν φράσιν ὁμοειδοῦς, ἤγουν πρὸς ποικιλίαν γραφῆς. παρηορίαι δὲ, αἱ παρηρτημέναι τῷ ζυγῷ σειραὶ εἰς δεσμὸν παρέασι ἵππου. ὅς ἐστι παρήορος καθὰ προδεδήλωται, οὗ παρώνυμοι αἱ παρηορίαι. χρεία δὲ ὅθεν παρηόρου ἐστὶ καὶ νῦν, ἡ γνωσθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ ἐπὶ νέστορος. ὡς ἂν δηλαδὴ εἴπερ πέσοι τῆς ξυνωρίδος ὁ ἕτερος, αὐτὸς ἀναπληροῖ τὸ λεῖπον, καὶ φυλάττοι τὴν ξυνωρίδα ὡς πρότερον. ἔστι δὲ τοῦτο ἐνταῦθα, δεινότης μάλιστα ἤγουν οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ, ἵνα ὥσπερ ἡνιόχῳ καὶ ὅπλοις, οὕτω καὶ ἵππῳ ζημιώσῃ τὸν ἀχιλλέα, ὃς δή ἐστιν ὁ θνητὸς πήδασος. ξάνθος γὰρ καὶ βαλίος, οὐ τοιοῦτοι κατὰ τὸ αἴτημα τοῦ μύθου, ἀλλ' ἀθάνατοι. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀθάνατον, ἄρρενας εἶναι οὐ μὴν ἐντομίας καὶ τοὺς τοῦ ἀχιλλέως ἵππους δηλοῖ, δυναμένους σπείρειν, καὶ τῇ διαδοχῇ ὥσπερ ἀθανατίζεσθαι. ὁ μέντοι πήδασος, ἔοικεν ἐκτετμῆσθαι τῶν γονίμων μορίων, καὶ διὰ τοῦτο θνητὸς λέγεται ὡς μὴ ἔχων διαδοχὴν, διὸ καὶ ἀμύμονα ἔφη αὐτόν. ὅπερ κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν, ἐπὶ θνητῶν εἴωθε λέγεσθαι. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ὥσπερ τὸ θνητὸν, οὕτω καὶ τὸ ἀμύμονα ἐνταῦθα τοῖς ἀθανάτοις ἀντιδιαιρεῖ. τὸ δὲ πήδασον ἵει, μετὰ προθέσεως χρὴ λέγειν ἐνίει, ὅ ἐστιν ἐνέβαλλεν, ἐνετίθει. ἐνεδέσμει. τὸ δὲ ἤγαγεν ἀχιλλεὺς, ἀντὶ τοῦ ἀπήγαγεν, ἐληίσατο.

Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν ἀχιλλεὺς
Πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. οἱ δὲ λύκοι ὣς
Ὠμοφάγοι, τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ,
Οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες,
Δάπτουσιν· πᾶσιν δὲ παρήϊον αἵματι φοινόν.
Καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ
Ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. ἐν δέ τε θυμὸς
Στήθεσιν ἄτρομός ἐστι, περιστένεται δέ τε γαστήρ.
Τοῖοι μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος αἰακίδαο
Ῥώοντ'. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν, ἀρήϊος ἵστατ' ἀχιλλεὺς,
Ὀτρύνων ἵππους τε, καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας.

Ὅτι τοὺς μυρμιδόνας αὐτὸς ὡς ὑπέσχετο ἀγείρας ὁ ἀχιλλεὺς, ἐποιχόμενος θώρηξε πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. ὃ δοκεῖ ἐκπεπλεονάσθαι [?], δέον τὸ ἀρκεῖν εἰς ἔννοιαν πλείαν καὶ τὸ θώρηξε, δίχα τοῦ σὺν τεύχεσι. καὶ ὅτι τοὺς τῶν μυρμιδόνων ἄρχοντας, λύκοις εἰκάζει κορεσθεῖσιν ἀπὸ ἐλάφου καὶ εἰς ὕδωρ ἀπιοῦσι. φασὶ γάρ. οἱ δὲ, λύκοι ὣς ὠμοφάγοι τοῖσίν τε περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή. οἵτ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες, δάπτουσι. πᾶσι δὲ παρήϊον αἵματι φοινὸν, καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρή-

τες μελανύδρου λάπτοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. ἐν δέ τε θυμὸς στήθεσιν ἄτρομός ἐστι. περιστένεται δέ τε γαστήρ. τοῖοι μυρμιδόνων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος αἰακίδαο ῥώοντο. διψῶντες δηλαδὴ πολέμου, ὡς καὶ λύκοι τῷ μετὰ κόρον πιεῖν ἐκ πηγῆς. καὶ ἔστι πρὸς τοῦτο καὶ μόνον τείνουσα ἡ οὕτω πλατεῖα παραβολή. καὶ σημείωσαι ὅτι διὰ τὸ ἄγειν εἰς τὴν μάχην πρόθυμον, οὐ λύκοις εἴκασε τοὺς μυρμιδόνας ὁρμωμένοις εἰς θήραν. ἀλλ' ἤδη καὶ κεκορεσμένοις τῆς ἄγρας. εἰ γὰρ καὶ ἴσον ἀπραξίᾳ τὸ μέλλον κατ' ἐνελπιδίαν, ἀλλὰ τὸ ἐξ ἀνάγκης ἐσόμενον, ἔχει τι πλέον τοῦ ἁπλῶς ἐλπιζομένου. ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐπεὶ ἐξάπαντος οἱ μυρμιδόνες αἵματος κορέσονται, ὡς ἤδη κεκορεσμένους αὐτοὺς θεωρεῖ. ἱστέον δὲ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, λύκοι ὣς ὠμοφάγοι, φθάσας ἔφη πρώην λέουσιν ἐοικέναι ὠμοφάγοισι. αὐτίκα ἐξειργάσατο ἀφεὶς ἐκεῖ τὴν τοιαύτην παραβολήν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ περὶ φρεσὶν ἄσπετος ἀλκὴ, οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λύκων κεῖται. τὸ δὲ κεραὸν μέγαν, πρὸς πιθανότητα κεῖται τοῦ, πολλοὺς ἐξ αὐτοῦ κορεσθῆναι λύκους. οὐ γὰρ μόνον κεραὸς ἦν ὡς τέλειος, ἀλλὰ καὶ μέγας. ὃ διαστέλλει αὐτὸν τῶν κεραῶν μὲν οὐ μεγάλων δέ. περὶ δὲ τοῦ δάπτειν, ἀφ' οὗ τὸ δαρδάπτειν γίνεται, προδεδήλωται. παρήιον δὲ, νῦν μὲν ἡ παρειά. ἐν δὲ τῷ, παρήιον ἔμμεναι ἵππου, κόσμος ἵππου παραγναθίδιος τὸ παρήιον ὡς δεδήλωται. τὸ δὲ φοινὸν, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ δαφοινόν. καὶ δηλοῖ τὸ πεφοινιγμένον. ὁμοίως τῷ, αἵματι φοινικόεις, ὅ ἐστιν ἐρυθρός. ὅθεν καὶ χλαῖνα φοινικόεσσα. καὶ φοίνικας, ἔθνος οἰκῆσαν περὶ ποταμὸν ἐρυθρὸν ἢ περὶ ἐρυθρὰν θάλασσαν. καὶ τὸ φυτὸν δὲ φοῖνιξ, ὅτι τοιοῦτον καρπὸν τελεσφορεῖ. τὸ δὲ ἀγεληδὸν, ἰδιότητα λύκων ἱστορεῖ. συναγελαστικὸν γὰρ καὶ αὐτοὶ ζῶον. καὶ οὐ κατὰ λέοντας καὶ παρδάλεις ἐρημάζει μονάζοντα. τὸ δὲ ἴασιν ὅ ἐστιν ἔρχονται, προπαροξύνεται πρὸς διαστολὴν τοῦ ἰᾶσιν. ὅθεν τὸ ἐφιᾶσι. τὸ δὲ λάπτειν, ὠνοματοπεποίηται καθὰ καὶ τὸ ἐρεύγεσθαι. ἃ καὶ ἔχει τινὰ νῦν ἀστειότητα οἱονεὶ λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι οἱ λύκοι λάπτοντες ὕδωρ, ἀντερεύγονται αἷμα ἐκεῖσε ὑφ' οὗ τὸ ὕδωρ φοινίσσεται. δῆλον δὲ ὅτι ῥοφήσεως μὲν εἶδος καὶ τὸ λάπτειν. τραχυφωνότερον δὲ τούτου, τὸ ῥοφεῖν. καὶ οὐδὲ κυριολεκτεῖται ἐπὶ κυνῶν. τὰς δὲ γλώσσας ἀραιὰς τοῖς λύκοις φησὶν, ἢ μετὰ δασείας ἀντὶ τοῦ στερεὰς ἢ ἐπιμήκεις, ἢ μετὰ ψιλῆς ἀντὶ τοῦ βλαπτικάς. ἄκρον δὲ λάπτουσιν ὕδωρ, διότι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οὐ καθιᾶσι τὴν γλῶσσαν εἰς τὸ ὕδωρ ὡς οἱ βόες, οὐδὲ κατὰ τοὺς λυκοσπάδας ἵππους τὸ ἥμισυ τῆς ὄψεως, ἀλλὰ τοῦ ἐπιπολῆς ὕδατος πίνουσιν ὡς ὑπὲρ καὶ ἔλεγχον. τὸ δὲ φόνον αἵματος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ αἷμα. ἐκ δὲ τούτου γίνεται τὸ, φοινὸς αἵματι. τὸ δὲ περιστένεται, εἰ καὶ φαίνεται στεναγμόν τινα σημαίνειν τοῖς λύκοις διὰ τὸ ἐκ τοῦ κόρου πολὺ βάρος, ἀλλ' ὁ ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ περιτείνεται νοεῖ διὰ πλεονασμὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ τείνω ὡς κτείνω πλεονασμῷ τοῦ σ' καθὰ καὶ ἐν τῷ φερέσβιος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἀναλογώτερον δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐν τῷ πάσω τὸ κτῶμαι καὶ μετὰ τοῦ σ' πάσω πάσμαι καὶ ἐπιπάσωμαι τὸ εἰς ἐμαυτὸν ἕλκον οἷά τι κτῆμα. πολλοὺς δὲ λέγει μυρμιδόνων ἡγήτορας, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς στρατηγούς. κυρίως γὰρ, ἕνα εἶχον ἡγήτορα, ὃς αὐτοῖς εἰς τροίην ἡγεῖτο ἀνάσσων μέγα ἢ κρατέων μέγα, καθὰ μετ' ὀλίγα εὐθὺς ἐρεῖ ὁ ποιητής. τὸ δὲ ῥώοντο τουτέστιν ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, σύστοιχόν ἐστι τῷ, ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο. ὅτι χρήσιμον εἰς ἔπαινον στρατηγοῦ, τὸ, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν ἀρήϊος ἵστατο δεῖνα, ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. μυρμιδόνων δὲ νῦν ἐπίθετον τὸ ἀσπιδιώτας. ὥσπερ ἀχιλλέως τὸ ἀρήϊος. πατρόκλου δὲ, τὸ ἀγαθὸς θεράπων.

Ὅτι ἀναμιμνήσκων ὁ ποιητὴς ὅσας εἶχεν ὁ ἀχιλλεὺς νῆας, φησί. πεντήκοντα ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν ἤγουν αἷς ὁ ἀχιλλεὺς ἐς τροίην ἡγεῖτο διῒ φίλος. εἶτα ἱστορῶν καὶ οἵας ἦσαν εἰς χώρησιν, ἐπάγει. ἐν δ' ἄρ ἑκάστῃ, ἢ ἐν δὲ ἑκάστῃ, πεντήκοντ' ἦσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι. ὡς εἶναι αὐτὰς μὲν, οὕτω πεντηκοντόρους. τούτους δὲ, πεντακοσίους πρὸς τοῖς δισχιλίοις. οἷς ἄρα φησὶ τοὺς μετ' ὀλίγα ῥηθησομένους ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει, τουτέστιν οὓς εἶχε πιστοὺς ἢ οἷς ἐπίστευε σημαίνειν. αὐτὸς δὲ, μέγα κρατέων

Πεντήκοντ' ἦσαν νῆες θοαὶ, ᾗσιν ἀχιλλεὺς
Ἐς τροίην ἡγεῖτο διῒ φίλος. ἐν δ' ἑκάστῃ
Πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι.
Πέντε δ' ἄρ ἡγεμόνας ποιήσατο, τοῖς ἐπεποίθει
Σημαίνειν. αὐτὸς δὲ μέγα κρατέων ἤνασσε.
Τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς, ἦρχε μενέσθιος αἰολοθώρηξ,
Υἱὸς σπερχειοῖο διιπετέος ποταμοῖο.
Τὸν τέκε πηλῆος θυγάτηρ καλὴ πολυδώρη,
Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα.
Αὐτὰρ ἐπίκλησιν βώρῳ περιήρεος υἷι,
Ὅς ῥ' ἀναφανδὸν ὄπυιε πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Τῆς δ' ἑτέρης εὔδωρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε,
Παρθένιος. τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ πολυμήλη
Φύλαντος θυγάτηρ. τῆς δὲ, κρατὺς ἀργειφόντης

ἠράσατ'

Ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, μετὰ μελπομένῃσιν
Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς.
Αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρῃ
Ἑρμείας ἀκάκητα. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν
Εὔδωρον. πέρι μὲν θείειν ταχὺν, ἠδὲ μαχητήν.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια
Ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγὰς,
Τὴν μὲν Ἐχεκλῆος κρατερὸν μένος Ἀκτορίδαο
Ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν,
Ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεὶ ἑὸν υἱὸν ἐόντα.
Τῆς δὲ τρίτης, Πείσανδρος ἀρήϊος ἡγεμόνευε
Μαιμαλίδης, ὃς πᾶσι μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσιν
Ἔγχει μάρνασθαι, μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον.
Τῆς δὲ τετάρτης, ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ.
Πέμπτης δ' Ἀλκιμέδων, Λαέρκεος υἱὸς ἀμύμων.

ἤνασσεν, ὡς οἷά τις εὐρυκρείων ἐν αὐτοῖς. οὓς διὰ τοῦτο ὑποστρατήγους τις καὶ ὑφηγεμόνας ἐρεῖ. ὅρα δὲ ὅτι ἐφυλάξατο εἰπεῖν εὐρὺ κρατέων, τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἦν. ὅθεν καὶ κυρίως εὐρυκρείων ἐκεῖνος. εἰ δὲ εὐρὺ κλέος ἐπὶ Ὀδυσσέως λέγεται, καὶ ἄλλων τινῶν, ὃ δὴ καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ πρέποι ἄν, ἀλλ' οὐ ταὐτὸν κλέος καὶ κράτος. ὅθεν οὐδὲ πᾶς ὁ εὐρὺ κλέος ἔχων, ὁ αὐτός ἐστι τῷ εὐρυκρείοντι. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐς Τροίην ἡγεῖτο, ἄλλως ῥηθὲν ἤπερ ἐπὶ Κάλχαντος ἐρρέθη τὸ, νήεσσιν Ἀχαιῶν ἡγήσατο εἰς Ἴλιον. ἐκεῖνος μὲν γὰρ, ὡδήγησεν ὑποδείξας τὴν κέλευθον. Ἀχιλλεὺς δὲ ἡγεμών ἐστι ταῖς ναυσὶν αἷς ἡγεῖται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐποιήσατο, παθητικῶς τε προενεχθέν. καὶ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ προεβάλετο, οὐ φύσει ἄρχοντας Μυρμιδόνων ὄντας ἀλλὰ θετῶς οἷα νῦν ποιηθέντας. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς ὡς τῶν ῥηθέντων πέντε ἡγεμόνων ἰῆς μὲν στιχὸς ἦρχεν ὁ δεῖνα. τῆς δ' ἑτέρης ὁ δεῖνα. τῆς δὲ τρίτης ὅδε τις, τῆς δὲ τετάρτης ἄλλος, καὶ τῆς πέμπτης ὁ δεῖνα, στίχα τὴν πεντακοσιοστὺν λέγει. ἐκ πεντακοσίων γὰρ ἀνδρῶν ἐνταῦθα ἑκάστη τῶν στιχῶν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι τὸ μὲν ἰῆς στιχὸς ἀντὶ τῆς μιᾶς, τὴν πρώτην δηλοῖ. τὸ δὲ τῆς ἑτέρας, ἀντὶ τοῦ δευτέρας. ὡς μὴ ἐγχωροῦν εἰπεῖν ἐν ἡρωϊκῷ μέτρῳ τὸ δευτέρας διὰ τὸ ἀθεράπευτον ἀμφίμακρον. μετρεῖ γοῦν οὕτω. στιχὸς ἰῆς, ἑτέρης, τρίτης, τετάρτης, πέμπτης. ἔστι δὲ καὶ ἐν τούτοις ποικίλος ὁ ποιητής. τοὺς μὲν τῶν τριῶν στιχῶν ἡγεμόνας, πλατύτερον ἱστορῶν. καὶ μᾶλλον τὸν τῆς μιᾶς καὶ τὸν τῆς ἑτέρας ἤτοι δευτέρας. τὸν δὲ τέταρτον Φοίνικα, ἐν βραχεῖ στίχῳ. ὑπάγει γοῦν καὶ αὐτὸν εἰς μάχην ὡς ἂν εἴη μνήμων τις τῷ Πατρόκλῳ. εἰ καὶ μηδὲν ὤνησεν. οὕτω δὲ καὶ τὸν τῆς πέμπτης στιχὸς Ἀλκιμέδοντα. τοῦτον μὲν, ἀμύμονα προσειπών. τὸν δὲ γέροντα, ἱππηλάτην. καὶ εἰς τοσοῦτον μόνον ἐπιδρομάδην σημειώσας αὐτούς. διατί; διότι Φοῖνιξ μὲν ἔγνωσται ἤδη. καὶ οὐ χρὴ ἀναδιδάσκειν τὰ κατ' αὐτόν. Φοίνικος δὲ ἀπειλαλήτου παραῤῥιφέντος, οὐκ ἐχρῆν τὸν πέμπτον σεμνολογεῖσθαι μακρά. ὅτι τῆς πρώτης τῶν Μυρμιδόνων στιχὸς, ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ, υἱὸς Σπερχειοῖο διϊπετέος ποταμοῖο. ὃν τίκε Πηλῆος θυγάτηρ καλὴ Πολυδώρη Σπερχειῷ ἀκάμαντι, γυνὴ θεῷ εὐνηθεῖσα. αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ Περιήρεος υἷι ἤγουν υἱῷ Περιήρεος, οὗ ἡ εὐθεῖα ὁ Περιήρης. ὅς ῥα, ἤγουν ὃς δὴ Βῶρος, ἀναφανδὸν ὄπυιε πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. ἐνταῦθα δὲ οἱ μέν φασιν ἑτέρου τινὸς εἶναι Πηλέως ἔγγονον τὸν ῥηθέντα Μενέσθιον, καὶ ἐπαγωνίζονται τῷ λόγῳ. οἱ δέ τινες ἀδελφιδοῦν αὐτὸν τοῦ Ἀχιλλέως εἶναι τίθενται καὶ νικῶσιν οὕτω. καὶ τοίνυν θεωρητέον ὡς Πηλεὺς μὲν, Θέτιδι μιγεὶς θαλασσίᾳ δαίμονι, γεννᾷ τὸν Ἀχιλλέα. ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ἀδελφὴ, ἀπὸ ποταμοῦ γεννᾷ τὸν Μενέσθιον. ἴσως γοῦν εἰ καὶ ὑγρὸς κατὰ τοὺς ἐκ ποταμῶν καὶ θυμῷ ζέειν πεφυκὼς καὶ ἄγριος ὁ Μενέσθιος, ἀλλ' οὐχ ὥστε καὶ θαλάσσης λέγεσθαι παῖς καθάπερ ὁ Ἀχιλλεὺς ὠνείδισται. ὑφειμένως δὲ καὶ ἧττον, ἢ μεγαλόθυμος. Σπερχειὸς μέντοι φερωνύμως ὢν πατρὶ Σπερχειῷ ποταμῷ Ἑλλαδικῷ ῥέοντι ὀξὺ καὶ ἐπισπέρχοντι τὸ ῥεῦμα. κἀντεῦθεν εὐκληρήσαντι λαχεῖν τὸ τοῦ Σπερχειοῦ ὄνομα. καθὰ καὶ ὁ Ἄκις ὀξυῤῥόας καὶ ἐκεῖνος ποταμὸς, τὴν ἐκ τῆς ὀϊστευτικῆς ἀκίδος κλῆσιν. καὶ ὁ Ἀράξης ὁμοίως καὶ αὐτὸς ῥέων, τὴν ἐκ τοῦ ἀράσσειν, ὅθεν καὶ οἱ καταῤῥάκται. εἰ δὲ καὶ ἰχθύες περὶ τὸν τοιοῦτον ποταμὸν, εἶεν ἂν ἀγαθοὶ κατὰ τὸν ἱστορήσαντα τοῦτο. εἰ γὰρ καὶ δυσπεπτοί φησι καὶ βαρύτατοι τῶν θαλασσίων οἱ μεταμβαίνοντες ἐκ θαλάσσης εἰς ποταμοὺς καὶ λίμνας, σῆψις γὰρ ὕδατος τὸ λιμναῖον, ὅμως ἀμείνους οἱ ποτάμιοι. καὶ τῶν ποταμίων βέλτιστοι, οἱ ἐν τοῖς ὀξυτάτοις τῶν ποταμῶν. διϊπετὴς δὲ, κυρίως μὲν ὁ χείμαῤῥος, ὁ αὐτόθεν ἐκ Διὸς ἀέρος πίπτων ἤτοι γεννώμενος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ ὁ ἀέναος. συνεισάγει δὲ βοήθειαν τῇ πρώτῃ ἐννοίᾳ, καὶ μάρτυρα ὁ περίπυστος ᾠδός, ἐν οἷς λέγει οὕτω, βολβίνας ἃς ἐν χέρσῳ θρέψε Διὸς παῖς ἄσπετος ὄμβρος, λευκοτέρας χιόνος ἰδεῖν, ἀμύλοισι δ' ὁμοίας. τάων φυομένων, ἠράσατο πότνια γαστήρ. ἐν τούτοις γὰρ Διὸς υἱὸν τὸν ὑετὸν εἰπὼν, συντελεῖ τι εἰς τὸ νοεῖν ποταμὸν διϊπετῆ, τὸν ἐξ ὑετοῦ. ὃν Ζεὺς ἀὴρ δοκεῖ γεννᾶν. τὸ δὲ εὐρημέ-

ναν, ὃ μὲν ἂν ἐν χέρσῳ θρέψῃ Διὸς παῖς, πεποίηται ἀπὸ τοῦ, οὓς θρέψε ζείδωρος ἄρουρα. τὸ δὲ λευκοτέραι χιόνος, ἐκ τοῦ, ἵπποι λευκότεροι χιόνος. τὸ δὲ τάων φυομένων καὶ ἑξῆς, ἐκ τοῦ, ὧν βοσκομενάων ἠράσσατο Βορρέας. βολβίνας δέ, λέγει αὖ ἴσως τοὺς παρ' Ἀττικοῖς βολβούς, ὧν χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀμύλοιο δέ, εἶδός τι πλακοῦντος εὐθρύπτου, καὶ οὗ μὴ ἀφιέναι μύλας ὀδόντων πονεῖσθαι περὶ αὐτόν. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ καθ' Ὅμηρον διιπετέος ποταμοῦ ἤγουν ἐκ τοῦ Διός, λαβών τις τῶν μεθ' Ὅμηρον, Ἀρχέστρατος δὲ ἦν ἐκεῖνος ὁ ὀψοφάγος, διόπαιδα ἔφη παίζων τὸν μιλήσιον λάβρακα, ὃν ἡ ἐν τῷ ἐσθίειν λαβρότης περιάγει, δι' ἣν καὶ ἀπόλλυται ὑπὸ καρίδων. καινὸν δὲ οὐδὲν θεογενῆ παιχθῆναι λάβρακα, εἴγε καὶ θεοὺς αὐτόχρημα τοὺς μεγάλους ἰχθῦς ἐκάλεσαν εὐτραπελευόμενοι. πυθόμενος γάρ τις ἰχθυοπώλου ὁποίους δείπνῳ ἰχθύας ἔχοι πωλεῖν, καὶ ἀκούσας ὅτι λάβρακα τυχὸν ἢ ἀνθίαν, ἢ τοιόνδε τι ἔχει, ἔφη· θεοὺς ὀνομάζεις, ἐμοὶ δὲ ἰχθύων χρεία οὐ θεῶν. τὸ δὲ Πολυδώρη, φερώνυμος κλῆσις. ἀπερείσια γὰρ ἔλαβεν ἕδνα. ὁ δ' ἐγγὺς Πελαμίδης Πολύδωρος, διὰ τὰ ἐκ φύσεως δῶρα οὕτως ὠνομάσθη. καθὰ καὶ ἡ παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ Πανδώρα. ἀκάμαντα δὲ Σπερχειόν, ἀντὶ τοῦ ἀέναον. καὶ ὡς ἄλλος εἶπεν ἀκάματον. καθὰ καὶ Διονύσιος ἀκαμάτοιο ῥόον φησὶν ὠκεανοῦ. καὶ ἄλλως δὲ ἀκάμαντα, δηλαδὴ ὡς ἐρρέθη, ὀξὺ καὶ περισπερχὲς τοῦ κατ' αὐτὸν ῥεύματος. μυθικῶς μέντοι, διὰ τὸ αὐτοῦ ἀνύποπτον, καὶ περὶ πρᾶξεις ἀκμαῖον καὶ ἀνδρικόν. ὅπερ ἔχειν ἐχρῆν καὶ τὸν υἱὸν Μενέσθιον. ἐπίκλησιν δέ, ἀντὶ τοῦ κατὰ μόνον λόγον καὶ δόκησιν καὶ μέχρις ὀνόματος, οὐ μὴν πρὸς ἀλήθειαν. ἔστι γὰρ ἡ ἐπίκλησις, κλῆσις ἐπὶ τῇ πρώτῃ προστεθεῖσα. Σπερχειοῦ γὰρ ἂν φύσει κατὰ μῦθον ἐνταῦθα ὁ Μενέσθιος, ἐπεκαλεῖτο Βώρου υἱός. κεῖται δὲ ἡ λέξις παρὰ τοῖς ὕστερον, καὶ ἐπὶ κατηγορίας καθὰ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ ἐπίκλημα. ἐκ δὲ τοῦ ἐπίκλησιν, τὸ ἐπίκλην ἐπιθετικὸν ἐπίρρημα συνέκοψαν οἱ μεθ' Ὅμηρον. τὸ δὲ ἀναφανδὸν ὀπυίειν, τὴν νόμιμον ὁμιλίαν δηλοῖ. οὗ ἐναντίον μετ' ὀλίγα, τὸ παρελέξατο λάθρῃ, ὅ ταὐτόν ἐστι τὸ κλεψιγαμεῖν. ἐφ' οὗ, τὸ ὀπυίειν χώραν οὐκ ἔχει, ἀλλὰ τὸ παραλέξασθαι καὶ τὸ εὐνηθῆναι ὡς ἀνωτέρω κεῖται. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι καλῶς οἱ μὴ γεννώμενοι παῖδες ἐκ γυναικῶν ἀναφανδὸν ὀπυιομένων, σκότιοι λέγονται. διότι καὶ πρὸς τὸ ἀναφαίνειν ἀντίκειται τὸ σκοτίζειν. ὥσπερ καὶ τῷ φωτὶ τὸ σκότος. τὸ δὲ πορὼν ἀπερείσια ἕδνα, ὑπερκαταβὰς, οὕτω φράζει. ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. ἐν οἷς ὅρα ὅτι ἕδνα τὰ ἐξ ἀνδρῶν πρὸς γυναῖκας εἶπεν. ὅτι τῆς ἑτέρας ἤτοι δευτέρας στιχὸς, Εὔδωρος ἄρειος ἡγεμόνευε παρθένιος. τὸν, τίκτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη Φύλαντος θυγάτηρ· τῆς δὲ κρατὺς ἀργειφόντης ἠράσατ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου κελαδεινῆς. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρῃ Ἑρμείας ἀκάκητα. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱὸν Εὔδωρον. πέρι μὲν θείειν ταχὺν ἠδὲ μαχητήν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠελίου ἴδεν αὐγάς, ἃ δὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ ἐγέννησε, τὴν μὲν, Ἐχεκλῆς ἠγάγετο πρὸς δώματα, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα, καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι τὸ, ἐπίκλησιν τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα υἱὸν εἶναι, καὶ τὸ, ὃς ἀναφανδὸν ὄπυιε καὶ ἑξῆς, ἄλλως ἐνταῦθα Ὅμηρος ἔφρασε, πολυμήχανος ὢν ῥητορεύειν. παρθένιος δὲ τίς ἐστιν, αὐτὸς ὁ ποιητὴς δηλοῖ. διδάξας, παρθένιον εἶναι τῇ μητρὶ παῖδα, οὗ γεννηθέντος λάθρῃ ἐν παρθενίας καιρῷ, εἶτα τὴν γεννησαμένην ἀνὴρ ἕτερος ἠγάγετο πρὸς δώματα. ὅπερ, ἀναφανδὸν ὀπυίειν πρὸ ὀλίγων ἔφη ὁ ποιητής. καὶ ἄλλως δὲ παρθένιος υἱός, ὃν κατὰ τὸν ποιητὴν ἔπορέ τις ὅ ἐστιν ἐπορίσατο γυναικὶ, μιγεὶς αὐτῇ πρὸ τοῦ γάμου. δῆλον δὲ, ὡς οὐ τοιοῦτος ἦν καὶ ὁ προρρηθεὶς ἄρχων τῆς πρώτης στίχος Μενέσθιος. οὐ γὰρ προεγεννήθη ἐκεῖνος τοῦ γάμου τῇ μητρί. ἀλλ' ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς Διὸς ἦν, ἐπίκλησιν δὲ Ἀμφιτρύωνος, οὕτω καὶ ὁ Μενέσθιος Βώρου μὲν ἦν ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Σπερχειοῦ τοῦ σπέρχοντος. ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ὅπως ὁ ποιητὴς τῷ ἀγλαῷ Εὐδώρῳ συναγλαΐζει τὴν γραφὴν, κοσμῶν αὐτὴν ὁμοτόνοις περισσοῖς. τῷ, Εὔδωρος, ἄρειος, παρθένιος. τὸ δὲ τίκτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη, ἀμφίβολον. ἢ γὰρ ἡ κατὰ τὴν προρρηθεῖσαν Πολυδώρην, καλὴ Πολυμήλη ἔτικτεν ἐν χορῷ, ἢ ἐν τῷ χορῷ καλὴ ἔτικτε, τουτέστιν ἢ ὡς εἰπεῖν καλλίχορος. ἀρετὴ γάρ τις καὶ αὕτη παρθένων καὶ ἔστι τοῦτο κάλλιον. Ἑρμῆς γὰρ ἠράσατο, αὐτὴν ἰδὼν ἐν χορῷ. αὐτὴ δὲ οὐκ ἂν τέκοι ἐν χορῷ. ἑρμηνεύων δὲ τὸ, χορῷ, ἐπήγαγε τὸ, ἐν μελπομένῃσιν. πρὸς διαστολὴν τι ἄλλοις χοροῦ καὶ τοῦ τῶν ἀνδρῶν δέ. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν μελπομένων, γυναικῶν εἰσὶ διαφοραὶ, ἐπήγαγε τὸ, ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος, ἤτοι ἐν χορείᾳ δημοτελεῖ. ἔνθα καὶ ἦν εἰκὸς ἐραστὰς παρεῖναι, οὓς οὐκ ἔχουσιν οἱ κατ' οἶκον, ἢ καὶ ἄλλως ἰδιάζοντες χοροί. τὸ δὲ Πολυμήλη, εὐμόρφῳ οἰκεῖον γυναικὶ ὄνομα, διὰ τὰ ἐκ τῶν θρεμμάτων πολλὰ ἕδνα, ὁποία τις καὶ ἡ Πολύβοια, καὶ ἡ Ἀλφεσίβοια. καθ' ὁμοιότητα δὲ ταύτης, καὶ ἡ Φιλομήλα ἐκλήθη. σὺν μέντοι ἀνδράσι τὸν Εὔμηλον καὶ τὸν Πόλυβον καὶ τοὺς τοιούτους, ἡ πολυκτημοσύνη οὕτως ἐκάλεσε. τῆς δὲ ἠράσατο τὸ πρῶτον ὅπερ ἐστὶν ἠρατάμην, ὁ Ζεὺς φθάσας ἔφη. οἰκείως δὲ Πολυμήλης ἐρᾷ Ἑρμῆς, ὁ τῶν μήλων ἤτοι τῶν θρεμμάτων ἐπιστάτης ὡς νόμιος. καλῶς δὲ, καὶ ὁ υἱὸς αὐτῷ Εὔδωρος ὀνομάζεται. ἀκάκητα γὰρ καὶ νῦν Ἑρμῆς εἴρηται. προσφυὲς δὲ τῷ μὴ κακοποιεῖν τι, τὸ εὔδωρον. ἔοικε δὲ καὶ πολυκτήμων ἢ λόγιος ἢ δόλιος ἢ καὶ πάντα ταῦτα εἶναι ὁ Εὔδωρος, διὸ καὶ ἐξ Ἑρμοῦ γενεαλογεῖται, ὃς τῶν τοιούτων προΐσταται. τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, δριμύτητα ἔρωτος δηλοῖ. ἐν τοῖς τοιούτοις γὰρ, οὐχ οὕτως ἡ προαγωγεία καὶ ἡ λοιπὴ ἀκοὴ καὶ φαντασία δρᾶν ἔχει, ὡς τὸ τῆς θέας αὐτάγγελον. περὶ δὲ Ἀρτέμιδος, καὶ διατί χρυσηλάκατος καὶ κελαδεινὴ,

καὶ

καὶ περὶ ἔρωτος δέ, καὶ ὅτι ὡς μὴ κακῶν ἀνάκειται λέγεται, ὃ καθ' ὁμοιότητα τῆς μαιευτικῆς μετῆκται, ἐκ τῆς ἀγκαλίτης μεταπέπλασται, πολλαχοῦ δηλοῦται. προείρηται δὲ καὶ περὶ μογοστόκου εἰλειθυίας. ὡς ὅτι ἱερὸν εἰλείθυιον λέγεται, ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἀναμνηστέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι τὰ ἠλάκατα οὐδετέρως καὶ τὰ τόξα, ὅθεν χρυσηλάκατος ἡ χρυσότοξος. καὶ ὅτι τοξευτὴς καὶ ἄρτεμις ὡς καὶ ἀπόλλων εἴτε μυθικῶς αὐτὴν νοεῖ τις εἴτε καὶ ἀλληγορικῶς σελήνην καὶ ἥλιον. καὶ ὅτι ἠλακάτη οὐ μόνον τὸ τοῦ ἐρίου ὄργανον, ἀλλὰ καὶ ὁ κάλαμος, ἢ τὸ ξύλον τοῦ βέλους, ὅθεν ἄρτεμις χρυσηλάκατος. ἐν δὲ τῷ, εἰς ὑπερῷ' ἀναβάς, γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ταῖς γυναιξὶν ἀνώγεοι θάλαμοι ἐγίνοντο πρὸς τὸ μὴ συντυγχάνειν ῥᾳδίως ἀνδράσι. διὸ καὶ ἡ πηνελόπη ἐν ὀδυσσείᾳ εἰς ὑπερῷον καταμόνη ποιεῖ ἃ ποιεῖ. καὶ πριάμῳ δέ, τέγεοι θάλαμοι ποιοῦνται ταῖς ἑαυτοῦ. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ὦα καλοῦσιν οἱ λακεδαιμόνιοι. ὅθεν ὑπερῷον τὸ διὰ τοῦ ει πεῖν, ὑπερύψηλον. περὶ οὗ καὶ ζητητέον διατί μὴ προπαροξύνεται διὰ τὴν σύνθεσιν. ὁ δὲ θεῖν ταχύς, ὁ αὐτὸς τῷ ποδώκης ἐστίν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν γεννῆσαι, ἐξαγαγεῖν εἶπε πρὸ φόωσδε. τὸ δὲ γεννηθῆναι, ἠελίου ἰδεῖν αὐγάς. καὶ ὅτι ἐν τῷ πρὸ φόωσδε, οὐ κατὰ τὸ παρέλκον ἡ πρόθεσις κεῖται, ἀλλὰ τὴν τοῦ βρέφους πρόοδον εἰς φῶς δηλοῖ. ἔνθα καὶ ἐφερμηνευτικὸν τῆς πρὸ προθέσεως τὸ φόωσδε. ἐν δὲ τούτοις κεῖται καὶ πάππος πάνυ φιλῶν παρθένιον ἔγγονον. φύλας γὰρ ὁ τῆς πολυμήλης πατήρ, τοιοῦτός ἐστι περὶ τὸν εὔδωρον. φησὶ γάρ. τὸν δ' ὁ γέρων φύλας εὖ ἔτρεφεν, ἠδ' ἀτίταλλεν, ἀμφαγαπαζόμενος ὡσεί θ' ἑὸν υἱὸν ἐόντα. τοῦτο δέ ποτε καὶ εἰς θρεπτὸν υἱὸν ἀγαπητόν, ἁρμόσειν δύναται. ἔστι δὲ ἀτιτάλλειν κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἀτάλλειν φησίν, ἤγουν ἀναπαύειν καὶ στερεῖν τοῦ ταλαίειν. ἐξ οὗ τάλανες μὲν καὶ ταλαοί, οἱ πολύπονοι. ἄταλοι δέ, οἱ μὴ πονοῦντες. Ὅρα δὲ καὶ τὸ εὖ ἔτρεφεν, ἔχον ἐνταῦθα κοινὴν ἐντέλειαν. ἀλλαχοῦ μέντοι τοῦ μέτρου ἀπαιτοῦντος, διαλύσας καὶ ἰωνίσας, ἐΰτρεφον ἔφη. ὥσπερ καὶ τὸ εὖ κρίνας, μετ' ὀλίγα ἐϋκρίνας φησί. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐϋπλήσασα, ἤγουν εὐπλήσασα. Ὅτι τῆς τρίτης τῶν μυρμιδόνων στιχός, μαιμαλίδης πείσανδρος ἄρχιος ἡγεμόνευεν, ὃ καὶ ἐπὶ εὐδώρου εἶπεν. ὃν καὶ ἐπὶ πλέον ἐπαινῶν, φησίν. ὃς πᾶσι μετέπρεπε μυρμιδόνεσσιν ἔγχει μάρνασθαι. οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ μετὰ πηλείωνος ἑταῖρον τὸν κατ' ἐξοχήν. ἵνα πάντων μὲν ἀργείων ὑπάρχῃ ἄριστος ἀχιλλεύς, μυρμιδόνων δὲ ἀνδρειότατος μὲν πάτροκλος. μετ' αὐτὸν δέ, πείσανδρος. ἐν τούτοις δὲ κεῖται σημείωσις τῶν παλαιῶν, ὡς ὁ τῆς ἀχιλλέως μήνιδος χρόνος μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας, ἑκκαιδεκάτη ἦν. εἰ δὲ ὀρθῶς ἐρρέθη, σκοπητέον ἀναλεξαμένοις τὰ εἰς τοῦτο προῤῥηθέντα. ὅτι δὲ κατάλογόν τινα μυρμιδόνων ἐν τοῖς ῥηθεῖσι ποιησάμενος ὅμηρος, τὰ μὲν περὶ τῶν τριῶν ἡγεμόνων πλατύτερον ἔφρασε, τοὺς δὲ δύο ἐσχατολογήσας ἐπελευστικῶς, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. νῦν δὲ ῥητέον, ὡς ἴσως δι' ἀνδρείαν οἱ τρεῖς εἰς πλεῖόν τι ἐγκωμιολογήθησαν καὶ προετάχθησαν, ἄλλως μέντοι κατά τι σοφίαν καὶ σύνεσιν, τὸν φοίνικα προτετάχθαι ἐχρῆν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι μαίμαλος ὁ τοῦ πεισάνδρου πατήρ, ἢ παρὰ τὸ μαιμαῖ ἁπλῶς εἴρηται πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς. ὃς πλεονασμὸς πρὸς μυρίοις ἄλλοις γίνεται καὶ ἐν τῷ, χῶ χαλῶ, συγχεῖται γὰρ τὸ χαλώμενον. ἢ παρὰ τὸ μαιμᾶν ἅλις, ἤγουν λίαν προθυμεῖσθαι, ὅπερ τι καὶ τοῦ ἀγαμέμνονος δηλοῦν φαίνεται.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἀχιλλεὺς
Στῆσεν ἐϋκρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
Μυρμιδόνες, μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω,
Ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε τρώεσσι
Πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος.
Σχέτλιε πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.
Νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους.
Οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν
Αὖτις, ἐπεί ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
Ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. νῦν δὲ πέφανται
Φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης τὸ πρίν γ' ἐράασθε.
Ἔνθα τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων τρώεσσι μαχέσθω.

Ὅτι ἐπεὶ πάντας ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἀχιλλεὺς στῆσεν ἐϋκρίνας ἤγουν εὖ κρίνας, τότε δὴ καὶ δημηγορεῖ ὡς εἰκός, ἐρεθίζων εἰς μάχην. ἔνθα καὶ ἀπειλεῖ τι αὐτοῖς, εἰ καὶ μὴ πάνυ βαρέως. διὸ καὶ φησὶ κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλεν, ὅ ἐστι γενναῖον καὶ δυσαπάντητον, οὐ μὴν ἀπειλητικὸν ὡς ἐν ἄλλοις ἡ λέξις κεῖται. ἔστι δὲ τῷ ἀχιλλεῖ ὁ κρατερὸς μῦθος, οὗτος. μυρμιδόνες μή τίς μοι ἀπειλάων λελαθέσθω, ἃς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἀπειλεῖτε τρώεσσι πάνθ' ὑπὸ μηνιθμόν, ἤγουν τὸν ὅλον καιρὸν μοι τῆς μήνιδος. καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος. σχέτλιε πηλέος υἱέ, χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. νηλεές, ὃς παρὰ νηυσὶν ἔχεις ἀέκοντας ἑταίρους. οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα ποντοπόροισιν αὖτις. ἐπεὶ ῥά τοι ὧδε κακὸς χόλος ἔμπεσε θυμῷ. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. νῦν δὲ πέφανται φυλόπιδος μέγα ἔργον ἧς ἤγουν ἧς τὸ πρὶν

γ' ἐράασθε. ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων, Τρώεσσι μαχέσθω. καὶ ὅρα ὅπως ἐντρέπει τοὺς μυρμιδόνας ὡς ἀχρείους ἐσομένους εἰ μὴ γενναίως πολεμήσουσιν. ὅτι γὰρ ἀέκοντες ἔτι ἔχονται πρὸς νηυσί, καὶ ὕβρεως δὲ τῆς εἰς τὸν ἀρχηγὸν ἁλίσκονται, οὐ μὴν θάρσους καὶ προθυμίας τῆς εἰς μάχην, ὑπὲρ ἀναδύσεως ῥέουσι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως καταμερίσας ὁ ποιητὴς οἰκονομικῶς τὰ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὀνειδιστικὰ ῥήματα, τὰ μὲν ἀνατίθησι φθάσας τῷ Πατρόκλῳ. τὰ δὲ αὐτὸν ποιεῖ νῦν τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα ἐν τῷ ἀφηγεῖσθαι, ὅπως ἕκαστος τῶν μυρμιδόνων ᾐτιῶντο αὐτόν. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι καλὸν μὲν καὶ τοῦ Πατρόκλου τό, οὐκ ἄρα σοί γε πατὴρ Πηλεύς, οὐδὲ Θέτις μήτηρ. καὶ ἑξῆς τὰ ἐν τρισὶ στίχοις διαπλωμένα. εἰ δὲ ὡς ἐν ταλάντῳ σταθμῷ κρίσεως, σταθμήσομεν ἐκεῖνα πρὸς τὰ ἐνταῦθα τοῦ λαοῦ, ἡμιστίχιον τό, χόλῳ σε ἄρα ἔτρεφε μήτηρ, πολλῷ τοῦτο καθέλκει. τουτέστι κάτω ῥέπει. πάνυ γοῦν θαυμασίως εἴρηται τοῦτο. ἴσον ὂν τῷ, χολὴν ἐθήλαζες ἀντὶ γάλακτος. ἐκ τοῦτό σοι ἐκ χόλου δι' ὃ τὸ σῶμα συμπέπηκται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ταῦτα λέγων ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπιφέρει λεληθότως ἑαυτὸν ὑποδείκνυσιν. εἰ γοῦν χόλῳ ἐτέτραπτο, πάντως ἂν ἐχαλέπαινε, τοιαῦτα βαρέως πρὸς τῶν ὑπηκόων ἀκούων. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ χόλου τραφῆναι τὸν δύσκολον καὶ ἀκρόχολον, εἴληπται πρὸς τῷ βασταλάζοντι τὸ μαζῶν λεαίνης θηλάσαι γάλα. ἐκ τούτων δὲ προσεχεῖς δῆλοι, ἔγραψαν ἐπὶ τοιούτων ἀνθρώπων, εὐπλέστερον, τὸ βλέπειν αὐτοὺς νάπυ, ἢ ὀρίγανον, ἤγουν δριμέως ἔτι. σεμνότερον δὲ τούτων τὴν δύο τὸ βλέπειν ἄρη, ἤγουν πολεμικὸν δι' οὗ ἐδήλου τὸ τοῦ βλέμματος ἄγριον. ἀσυγκρίτως δὲ ὑπερέχει τὴν τούτων τὰ εἰρημένα ὁμηρικά. ὅρα δὲ καὶ ὅτι λόγῳ ἐνθυμήματος φράζει ὁ ποιητὴς τό, σχέτλιε Πηλέος υἱὲ ἐξ ... ἴσως τό, χόλος ἔμπεσε θυμῷ ὅπερ ὡς ἐπὶ πολεμίου εἰρῆσθαι δοκεῖ, ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς δι' ἐπολεμώθης τῷ θυμῷ. οὕτω γοῦν καὶ προϊὼν ἐρεῖ ὅτι ἐνέπεσον Τρωσὶ μυρμιδόνες, ἤγουν πολεμικῶς ἐπῆλθον. σημείωσαι δὲ τὸ ἔστασαν εὖ κρίνας, ὅ ἐστι κατὰ στίχας διακρίνας, διαχωρίσας, ἐξ οὗ ληφθεῖσα σύγκειται παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ἡ εὐκρίνεια. ταυτὸν οὖσα τῇ εὐκοσμίᾳ ἔν τε λόγοις ἔν τε ἔργοις. τὸ δὲ εὖ κρίνειν, ἀλλαχοῦ καὶ κρίνειν λέγει ὁ ποιητής. ὅτι κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας. μὴ λαθέσθαι δὲ ἀπειλάων παραινεῖ, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἀπειλητῆρες εἶναι μόνον ἀκούσωσιν. ἐνταῦθα δὲ περιττεύειν δοκεῖ ἡ μοὶ ἀντωνυμία, ἐν τῷ, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω. λείπει δὲ αὖθις ἐν τῷ, πᾶσαν ὑπὸ μηνιθμόν, τουτέστι κατὰ τὴν ἐν ἐμοὶ πᾶσαν μῆνιν. σχεδιασμοῦ δὲ πάθη τὰ τοιαῦτα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν μηνιθμὸν ἔφη περὶ ἑαυτοῦ, ἀληθεύων. μυρμιδόνες δὲ καθὰ καὶ ὁ Πάτροκλος, σεμνότερον μὲν δοκοῦσιν εἰπεῖν χόλον. ἔστι δὲ ἀληθῶς αὐτὸ δριμύτερον, οὐ μόνον ὅτι κακὸν χόλον εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ μὲν μηνιθμὸς εἰ καὶ πολυχρόνιος, ἀρχήν τινα ἔχει καὶ τέλος παρὰ τῷ ζῶντι. ὁ δὲ χόλῳ μητρόθεν τραφεὶς, σύμφυτον ἔχει διὰ βίου τὸ κακόν. τὸ δὲ καί μ' ἠτιάασθε, ὠφελεῖται τῇ ἐγκλίσει τοῦ τόνου. εἰ γὰρ μὴ καὶ ὁ καὶ σύνδεσμος ὠξύνετο, ἦν πάντως ἀνάγκη νοεῖν, ὅτι καὶ μέν τινι ἠτιᾶσθε ἕκαστος, ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἐμὲ ἠτιάασθε. τὸ δὲ νηλεὴς, εἴποι καὶ ὁ Πάτροκλος, οἷα συνεθισθεὶς τῷ ἐκ τῶν μυρμιδόνων σκώμματι. θαμὰ γάρ φασιν ἀγρόμενοι ταῦτα ἐβάζετε. ὧν εἷς ὡς εἰκὸς ἦν ὁ διδάσκαλος Φοῖνιξ εἰς πόλεμον συστρατεύων καὶ αὐτός. ὃς καὶ ἀνέχεται τοῦ μαθητοῦ ἴσως δὲ καὶ χαίρει, ἀκούων ταῦτα λέγοντος. ἔοικε δὲ καὶ πρὸς αὐτὸν τούτοις ἀποτείνεσθαι ὁ Ἀχιλλεύς. πολλὰ γὰρ αὐτὸν ὁ Φοῖνιξ ἐν ταῖς λιταῖς ἐμέμψατο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νηλεὴς, πρὸς διασάφησιν ἐπάγεται τοῦ, χόλῳ σε ἄρα ἔτρεφε μήτηρ. χόλῳ γοῦν οἱονεὶ τρέφεται ὁ οὕτω νηλεής. τὸ δὲ νῦν πέφανται φυλόπιδος μέγ' ἔργον ἧς τὸ πρὶν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται, στρατηγοῦ λόγος ὀτρύνοντος τοὺς φιλομάχους. τὸ δὲ νῦν πέφανται, ὁμοφωνεῖ μὲν τρίτῳ πληθυντικῷ, ἔστι δὲ ἑνικὸν ἀπὸ τοῦ φαίνω, φυλάσσον τὸ νῦ ὡς καὶ τό, διέφανται χεὶρ, καὶ κατέσχυνται ὁ δεῖνα, ἢ μεμίανται, καὶ ὅσα τοιαῦτα. οἷς πᾶσι συμβέβηκεν ὁμοφωνεῖν τοῖς αὐτῶν πληθυντικοῖς τρίτοις προσώποις διὰ τὸ φυσικῶς ἔχειν ἐγκείμενον τὸ νῦ ἀμετάβολον. ὅτι δὲ μέγα ἔργον, τὴν μεγάλην λέγει μάχην, πολλαχοῦ προπέφανται. Τὸ δὲ ἧς ἐράασθε, ἧς ἔφη, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ὡς, ἕως, πλεονασμῷ τοῦ ε ἀττικῶς. καθὰ καὶ Ἡσίοδος ἐν Θεογονίᾳ τό, εἷς ὀφθαλμός. ἧς φησί. τὸ δὲ ἔνθά τις ἄλκιμον ἦτορ ἔχων, ταυτόν ἐστι τῷ, ἔνθα ἕκαστος ἀνδριζόμενος. οὐ δή που γὰρ τὸ τίς, περί τινος μόνου οἷός εἴρηται.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς εἰπὼν ἃ προσεχῶς εἶπεν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου, μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν. οὐ γάρ ἐστι λόγον ἄπρακτον εἶναι παρὰ τῷ ποιητῇ, καὶ ταῦτα στρατηγοῦ ὀτρύνοντος. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἄρθεν, σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἤρθησαν, ἤτοι λόγοις ἐπήρθησαν καὶ τὸ ἐκουφίσθησαν ὡς ὑπὸ πτερῶν. ὡς

Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου.
Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν ἐπεὶ βασιλῆος ἄκουσαν.
Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκνοῖσι λίθοισι
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων,
Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
Νευόντων. ὡς πυκινοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι.
Πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον.

Πάτροκλός τε καὶ Αὐτομέδων, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
Πρόσθεν Μυρμιδόνων πολεμιζέμεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς κλισίην. χηλοῦ δ' ἀπὸ πῶμ' ἀνέῳγε
Καλῆς, δαιδαλέης. τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα
Θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐῢ πλήσασα χιτώνων,
Χλαινάων τ' ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων.
Ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον. οὐδέ τις ἄλλος
Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον,
Οὔτε τεῳ σπένδεσκε θεῶν, ὅτε μὴ Διὶ πατρί.
Τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν ἐκάθηρε θεείῳ
Πρῶτον, ἔπειτα δ' ἔνιψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι.
Νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας, ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον.
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει. λεῖβε δὲ οἶνον,
Οὐρανὸν εἰσανιδών. Δία δ' οὐ λάθε τερπικέραυνον.
Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.
Ἠμὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο,
Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν,
Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι, τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι,
Ἀλλ' ἕταρον πέμπω πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι
Μάρνασθαι. τῷ κῦδος ἅμα πρόες εὐρύοπα Ζεῦ,
Θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ
Εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν
Ἡμέτερος θεράπων, ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι
Μαίνονθ' ὁππότ' ἐγώ περ ἴω μετὰ μῶλον Ἄρηος.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται,
Ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο
Τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι, καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
Νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε,
Δῶκε. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι.
Ἤτοι ὁ μὲν σπείσας τε καὶ εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
Ἂψ κλισίην εἰσῆλθε. δέπας δ' ἀπέθηκ' ἐνὶ χηλῷ.
Στῆ δὲ πάροιθ' ἐλθὼν κλισίης. ἔτι δ' ἤθελε θυμῷ
Εἰσιδέειν Τρώων καὶ Ἀχαιῶν φύλοπιν αἰνήν.
Οἳ δ' ἅμα Πατρόκλῳ μεγαλήτορι θωρηχθέντες,
Ἔστιχον, ὄφρ' ἐν Τρωσὶ μέγα φρονέοντες ὄρουσαν.

καὶ ὁ κωμικός φησι. νῦν τοι λέγων πτερῶ σε, ἀντὶ τοῦ μετέωρον διὰ παραινέσεως ποιῶ. καὶ ὅτι Ἀχιλλεῖ δὲ εἰς πόλεμον εὐψύχως ὁρμωμένῳ, τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα ὡς πτερὰ γενήσονται. οὕτω καὶ Πύῤῥος ὁ Ἠπειρώτης, ἀετὸς ὑπὸ τῶν ὑπηκόων ἐπονομαζόμενος, ἔλεγε. πῶς δὲ οὐκ ἂν εἴην ἀετὸς, τοῖς ὑμετέροις ὅπλοις ὡς ὠκυπτέροις αἰρόμενος; τάχα δ' ὁμήρου οἶμαι κἀκεῖνος ἀφελκυσθεὶς οὕτως εἶπεν. καὶ Σοφοκλῆς δέ που πτέρυγι τὰς τῶν Ἀργείων ἀσπίδας εἴκασε, δι' ὧν αἴρονται δῆθεν οἱ φέροντες. καὶ οὕτω μὲν τὸ ἄρθεν δύναταί τις νοῆσαι ὡς ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ μετεωρισθέντες οἷς ἤκουσαν, φρονήματος καὶ θάρσους ἐπλήσθησαν. κρεῖττον δὲ νοηθῆναι αὐτὸ, ἀντὶ τοῦ ἡρμόσθησαν, ἀπὸ τοῦ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει. ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ὡς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. πῶς δὲ αὗται ἄραρον, διασαφεῖ εὐθὺς ἐπαγαγών. ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν. καὶ ἑξῆς ὡς ἀλλαχοῦ καὶ γέγραπται καὶ ἑρμήνευται. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη τοῦ τοίχου, πρὸς τὴν ἄγαν πύκνωσιν τῆς στρατιᾶς, ὡς δηλοῖ ἐπιφωνηματικῶς ἐπενεχθὲν τὸ, ὡς πυκνοὶ ἐφίστασαν ἀλλήλοισιν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ πυργηδὸν φράξασθαι τοὺς μαχομένους εἰπών, ἐνταῦθα ἔλυσεν εἰς πλατυσμὸν τὴν λέξιν ἐκείνην, καὶ ἐδήλωσεν ἐνδεικνὺς διὰ τῆς κατὰ τὸν τοῖχον παραβολῆς, τί ἐστι τὸ πυργηδόν. μονονουχὶ λέγων ὅτι ὥσπερ τοῖχος καὶ πύργος εἰς πολλὴν ὁμοιότητα, πυκνοῦται λίθου λίθον ἐρείδοντος, οὕτω καὶ μάχη, καθ' ἣν ἀσπὶς ἀσπίδα ἐρείδει, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. ὥστε εἶναι αὖ καὶ τοῦτο, πυργηδὸν δι' φράττεσθαι. τὸ δὲ δώματος ὑψηλοῖο καὶ τὸ βίας ἀνέμων, τὴν τῶν λίθων ἐπιτείνει πύκνωσιν. τὸ γὰρ ὅλως ἐν τούτοις ἀραιὸν καὶ ὑπόκενον, εὐκατάβλητον. ἔστι δὲ τὸ, βίας ἀνέμων ἀλεείνων, καὶ τηλικὸν αἴτιον τοῦ τῶν λίθων ἐν οἰκοδομαῖς πυκνότητος, καὶ δηλωτικὸν

δὲ ἰσχὺς ἀνέμων, δι᾽ ἣν τὰ μὴ πυκνὰ καὶ εὐπαγῆ δώματα τε καὶ τὰ ἐρείπια διαλύονται βιαζόμενα. τοῦ δὲ ἀρέρω καὶ τὸ ἄραρον, ἐκ τοῦ ἀράρω, γεγονὼς ἀπὸ τοῦ ἄραρα παρακειμένου. ὡς ἐκ τοῦ πέπληγα τὸ πεπλήγω. καὶ πέφυκα πεφύκω. καὶ τὰ ὅμοια. ὅτι δύο ἄνδρες πάτροκλος καὶ αὐτομέδων πάντων προπάροιθε θωρήσσοντο, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, πρόσθεν μυρμιδόνων πολεμιζέμεν, ἤγουν προμάχεσθαι. συζυγία δὲ καὶ αὕτη ἀγαθὴ φίλων. ἔνθα σημείωσαι τὸ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, προκατασκευαστικὸν ὂν τῆς ὕστερον ἡνιοχείας τοῦ αὐτομέδοντος. εἰ γὰρ ἕνα θυμὸν εἶχον οὗτοι, καλῶς ἄρα μετὰ πάτροκλον ὁ αὐτομέδων ἡνιοχεῖ τοῦ ἀχιλλέως, ὃ καὶ φίλτατος τῷ πατρόκλῳ μετὰ τὸν ἀχιλλέα ὡς προείρηται. ἵνα τελῶν τούτων ἡρώων φιλτάτων, διαβαίνοι τὰ τῆς φιλίας ἐπὶ τοὺς τρεῖς. καὶ ὁ τοῦ ἑταίρου πατρόκλου φίλτατος, φιλοῖτο καὶ τοῦ ἀχιλλέως. μήποτε δὲ ἄρα ἐξ ὁμήρου λαβόντες οἱ μετ᾽ αὐτὸν, ἐκ τοῦ αὐτομέδων συνέθεντο τὸ αὐτοκράτορα. εἰ γὰρ μέδειν καὶ ἄρχειν, ταυτὸν ποτὲ δηλοῦσιν, οὐκ ἀπεικὸς εἰπεῖν καὶ ὡς ὁ αὐτομέδων καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, οὐ μακρὰν ἀλλήλων κεῖνται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν πάντων προπάροιθε θωρήσσεσθαι, προθυμίαν μόνην δηλοῖ. τὸ δὲ πρόσθεν τῶν ἄλλων πολεμίζειν, καὶ θάρσους ἐστὶ δηλωτικόν. καὶ ὅτι τὸ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ἀντιθετικὸν σχῆμά τι ποιεῖ. λέγει γὰρ ὡς δύο ἄνδρες ἐν ἑνὶ θυμῷ. καὶ ὅτι θυμὸν ἕνα εἰπεῖν, ταυτόν ἐστι τῷ, ἶσον θυμὸν, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται. καὶ ὅτι δηλοῖ ἐνταῦθα θυμὸς εἰς νοεῖται. ἡ γὰρ ψυχὴ μία ἐν δυσὶν ἀνδράσιν. ἢ μάλιστα προθυμία μία. καὶ ὅτι προμάχων δηλωτικὸν τὸ, πάντων δὲ προπάροιθε δύ᾽ ἀνέρε θωρήσσεσθον. ὅτι ἀχιλλεὺς πάντα ποιήσας ὅσα ἐχρῆν ἐπὶ ἀσφαλείᾳ τοῦ ἑταίρου, τρέπεται βιωτικῶς καὶ εἰς εὐχήν. παιδεύοντος τοῦ ποιητοῦ, χρῆναι μὴ δὲ τοῦ τοιούτου καλοῦ ἐν τοῖς καιρίοις ἀπέχεσθαι. καὶ ἅμα παραδεικνύντος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, εἶναί τι θεῖον, παρ᾽ ᾧ ἐνεργὴς ἡ εὔλογος εὐχή. εἰ δὲ καὶ ἱστορίαι τινὲς ἐνταῦθα καινότεραι παραπλακήσονται διὰ τὴν συνήθη τοῦ ποιητοῦ ποικιλίαν καὶ χρηστομάθειαν, αὐτίκα φανεῖται. φησὶ γοῦν ὅτι ἀχιλλεὺς μετὰ τὰ εἰρημένα ἐς κλισίην ἐλθὼν, χηλοῦ ἀπὸ πῶμ᾽ ἀνέῳγε καλῆς, δαιδαλέης. τήν οἱ θέτις θῆκ᾽ ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι, ἐμπλήσασα χιτώνων, χλαινάων τ᾽ ἀνεμοσκεπέων, οὔλων τε ταπήτων. ἔνθα δέ οἱ δέπας ἔσκε τετυγμένον, ὅ ἐστιν εὔτυκτον. οὐδέ τις ἄλλος οὔτ᾽ ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ᾽ αὐτοῦ αἴθοπα οἶνον, οὔτέ τεῳ σπένδεσκε θεῶν ὅτε μὴ διὶ πατρί. τό ῥα τότε ἐκ χηλοῖο λαβὼν, ἐκάθηρε θεείῳ πρῶτον, ἔπειτα δ᾽ ἔνιψ᾽ ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι. νίψατο δ᾽ αὐτὸς χεῖρας. ἀφύσσατο δ᾽ αἴθοπα οἶνον. εὔχετ᾽ ἔπειτα, στὰς μέσῳ ἕρκεϊ. λεῖβε δὲ οἶνον, οὐρανὸν εἰσανιδὼν, δία δ᾽ οὐ λάθε τερπικέραυνον. ζεῦ ἄνα δωδωναῖε, πελασγικὲ, τηλόθι ναίων. δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου. ἀμφὶ δὲ σελλοὶ σοὶ ναίουσιν ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι. εἰ μὲν δή ποτε. ἢ μᾶλλον. ἢ μὲν δή ποτ᾽ ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο. τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ᾽ ἴψαο λαὸν ἀχαιῶν. ἠδ᾽ ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ᾽ ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. ταῦτα δὴ τρία ἔπη, ἃ καὶ ὁ χρύσης παρά τινας ὀλίγας λέξεις ἐν ἀρχῇ τῆς ἰλιάδος ἔφη πρὸς τὸν ἀπόλλωνα, χρήσιμα παντὶ δεηθέντι μὲν καὶ εἰσακουσθέντι, ἀξιοῦντι δὲ πάλιν τῶν εἰσέπειτα. εἶτα ἐκτίθεται ὅπερ ἐθέλει. καί φησιν. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ, μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι, ἀλλ᾽ ἕτερον πέμψω μάρνασθαι. τῷ, κῦδος ἅμα πρόες. θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. ὄφρα καὶ ἕκτωρ εἴσεται ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίσταται πολεμίζειν ἡμέτερος θεράπων. ἦ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνονται ὁππότ᾽ ἐγώπερ ἴω μετὰ μῶλον ἄρηος. αὐτὰρ ἐπεὶ ἀπὸ ναῦφι μάχην ἐνοπήν τε δίηται, τουτέστι διώξει, ἀσκηθής μοι ἔπειτα θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκοιτο τεύχεσί τε ξὺν πᾶσι καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισι. καὶ αὐτὸς μὲν, οὕτως εὔξατο. τοῦ δ᾽ ἔκλυε μητίετα ζεύς, ὃν οὐ λάθεν ὡς αὐτοτέρῳ ἐπιγράφει. οὐ γὰρ ἀνεπίστροφόν ἐστι τὸ θεῖον ἀνθρωπίνων λιτῶν κατὰ τὸν ποιητήν. οὐδὲ λανθάνει τις ὥσπερ οὐδὲ κινούμενος ἄλλως, οὕτως οὐδὲ εὐχόμενος. τῷ δ᾽ ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε. νηῶν μέν οἱ ἀπώσασθαι πόλεμόν τε μάχην τε, δῶκε. σόον δ᾽ ἀνένευσε μάχης ἐξαπονέεσθαι. τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα, εἴωθε λέγεσθαι παροιμιωδῶς οὐ μόνον ἐπὶ τῶν νικώντων μὲν πιπτόντων δὲ, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ἐπὶ τῶν πρὸς τῷ καλῷ ἐχόντων τι καὶ κακόν. καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ἔνθα παρὰ καὶ καλῷ, κακὸν ἔδωκε θεός. ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τοῦ δημοδόκου τὸ ὅμοιον ἐρρέθη. μουσικοῦ μὲν ὄντος ἀρίστου, τυφλοῦ δέ. κἀκείνῳ γὰρ θεὸς τὸ μὲν ἔδωκε, τὸ δ᾽ ἀνένευσεν. ὀφθαλμῶν μὲν ἀμέρσας, δοὺς δὲ γλυκεῖαν ἀοιδήν. ὃ δὴ παραξέσας ὁ παρὰ τῷ ναυκρατίτῃ σοφιστῇ γλυκὺς μουσικὸς, ἐστείσατο ἐπὶ μουσουργοῦ ἀτέχνου. ποῦ οὐ ἐρωτηθεὶς ὁποῖος δή ποτ᾽ ἐστὶ καὶ εἰπὼν τὸ τοῦ ὁμήρου ὡς ἕτερον μὲν αὐτῷ δῶκε θεὸς, ἕτερον δ᾽ ἀνένευσε. καὶ προσεπερωτηθεὶς τί μὲν ἔδωκεν ὁ θεὸς, τί δὲ ἀνένευσεν, εἶπε. κακῶς μὲν ᾄδειν, ἔδωκε. καλῶς δὲ ᾄδειν, ἀνένευσε. καὶ οὕτως ἐλύπησε μὲν ἐκεῖνον τὸν μουσικὸν, ἦσε δὲ τοὺς ἀκροατάς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν παραπεπαίχθω οὕτω καλῶς. ἀχιλλεὺς δὲ σπείσας καὶ εὐξάμενος διὶ πατρὶ, ἐς κλισίην αὖθις εἰσῆλθε. δέπας δ᾽ ἀπέθηκεν ἐν χηλῷ. καὶ ὅρα τὸ ἀπέθηκεν, ἐξ οὗ δηλοῖ, κειμήλιον εἶναι τὸ δέπας, ὡς ἀποτιθέμενον, ἤτοι ἀπόθετον, ἀποκείμενον. καιρία δὲ ἡ λέξις καὶ σαφὴς, ἤδη δὲ καὶ ἀφελής. οἱ δὲ πεζογράφοι, ἀπέθετό φασιν ἀττικώτερον. χηλὸν δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν κιβωτόν φασιν οἱ λάκωνες. βοιωτοὶ δὲ, λάρνακα. μιτυληναῖοι δὲ, ἀντίπηγα. ἣν ἄρτι ὁ ποιητὴς καὶ καλὴν λέγει, ἐπεὶ τοῦ καλοῦ ἀχιλλέως, τάτε ἄλλα καλὰ, καὶ ἡ χηλός. ἦν δὲ τὸ καλὸν αὐτῇ διὰ τὸ πεποικίλθαι ἢ χρώμασιν ἢ γλύμμασι. διὸ καὶ ἐπήγαγε τὸ, δαιδαλέης. πῶμα δὲ, γίνεται παρὰ τὸ πῶ τὸ κτῶμαι. φυλάσσει γὰρ τὸ πῶμα, κτητά τινα. ἔχει δὲ ἀναλογίαν πρὸς τὸ κῶ κῶμα, κεῖται γὰρ ὁ ὕπνος. καὶ πρὸς τὸ βρῶ βρῶμα. Τὸ δὲ

αἰνίσσε

ἀνέῳγε. νῦν μὲν ἐνεργείᾳ δηλοῖ ληφθὲν ἀντὶ τοῦ ἤνοιξε. κεῖται δέ ποτε καὶ ἀντὶ τοῦ ἤνοιγε, μέσος γάρ ἐστι παρακείμενος δρᾶσίν τι καὶ πεῖσιν δηλῶν. δαιδαλέη δὲ χηλὸς ἡ ἁπλῶς τὰ δαίδαλα πάντα ἢ δαιδάλεια ἢ δαίδαλα, οὐ μόνον ἀπὸ Δαιδάλου τοῦ Κρητὸς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται μυθευομένης Δαιδάλης μητρὸς μήτιδος παρ' ᾗ φασιν ἐτράφη ἡ Ἀθηνᾶ. τὸ δὲ ἄγεσθαι ἐπὶ νηὸς τὴν χηλὸν, οὐκ ἄν τις ἀντείποι μὴ λέγεσθαι ἀντὶ τοῦ φέρεσθαι. τὸ δὲ εὖ πλήσασα χιτώνων, ἔχων Ὅμηρος εὖ πλήσασα, ἢ ἐμπλήσασα εἰπεῖν, ὅμως οὐκ ἠθέλετο οὕτω γράψαι, ἀλλὰ ποιητικώτερον ἔφρασε πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, ἐνιπλήσας ὃ πρὸ ὀλίγων γέγραπται. ἱστέον δὲ ὅτι τις καὶ ἐνταῦθα διαφορὰ χιτῶνος φαίνεται καὶ χλαίνης ἐν τῷ, χιτώνων χλαινάων τε. καὶ ὅτι αἱ χλαῖναι, χιτώνων παχύτεραι. διὸ καὶ ἀνεμοσκεπέες λέγονται, καὶ ἀπὸ τοῦ χλιαίνεσθαι ἐτυμολογοῦνται καθὰ ἴσως καὶ αἱ χλανίδες. οὐ μὴν δηλαδὴ καὶ αἱ χλαμύδες ἃς ἐφαπτίδας φασὶν εἰρῆσθαι παρὰ τῷ εἰπόντι ὅτι εἶχον πορφυρᾶς ἐφαπτίδας, πολλοὶ δὲ καὶ διὰ χρυσέας ζώνας. εἰσὶ δ' αὖ, αἱ αὐταὶ χλαῖναι ὡς ἀνεμοσκεπέες, καὶ ἀλεξάνεμοι, καὶ χειμάμυναι, ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ὅτι δὲ χιτὼν, οὐκ ἐξ ἀνάγκης μόνον ὁ τῆς σαρκὸς ἀμέσως ἐχόμενος, ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ἔνδυμα, πλὴν εὐαφὲς καὶ ἁπαλὸν καὶ ὡς εἰπεῖν χυτὸν ἐξ οὗ παρῆκται ὁ χιτὼν, δῆλον μὲν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἱστορεῖσθαι ὅτι τοῖς τὴν [illegible] οἰκοῦσιν, ἐπιχωριάσαι τὸ φορεῖν ἀνθινοὺς χιτῶνας, οὓς ἐζώννυντο οἱ ἐκεῖ μίτραις πολυτελέσι. διὸ καὶ ἐκαλοῦντο ὑπὸ τῶν περιοίκων, μιτροχίτωνες πρός τινα διαστολήν. ἐπεί φησιν Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. ἔτι ἱστέον καὶ ὅτι οὖλοι τάπητες, ἢ οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοὶ ὁποῖα τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα ἐπεύχια, ἢ εὐείλητοι καὶ εὔκλωστοι, ὅθεν ἡ οὔλη θρίξ. ἢ καὶ ἄλλως, εὐείλητοι, ὅ ἐστιν εὐδίπλωτοι διὰ μαλακότητα. δῆλον δ' ὅτι οὖλος λέγεται καὶ ὁ ὅλος, ὅ ἐστιν ἀκέραιος. δι' ὃ οὖλος ἄρτος. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου γίνεται καὶ οὔλω τὸ ὑγιαίνω. ὡς τὸ, οὖλέ τε καὶ μέγα χαῖρε. πολὺ χρησότερον δὲ τούτων ἐν ποιήσει, τὸ, οὖλος ὁ ὀλέθριος. οὗ χάριν τὸ, οὐλοβόρος ἔχις. δι' ὃ, εἰ ἔτυμον τὸ τὴν μύραιναν σὺν οὐλοβόροις ἐχίδναις θόρνυσθαι, ἤγουν συνερμαίνεσθαι, θορὸν δέχεσθαι, πολυκτύπου ἁλὸς νομόν. Νίκανδρος δὲ αὐτό φησιν, ἀμφιβάλλων τὴν μετὰ ἐχίδνης μῖξιν τῆς μυραίνης. τάπητες δὲ περὶ ὧν καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, σκοπητέον εἴπερ ὁμοιοῦνται τοῖς ἀμφιτάπησιν, ἢ ταῖς ψιλοτάπισιν, ὧν μνεία παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, εἰπόντι ὡς κλῖναι χρυσαῖ σφιγγόποδες ἵσταντο, ταύτας δ' ἀμφίταποι ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο τῆς πρώτης ἐρέας. ὅθεν δῆλον ὡς ὑπόστρωμα ἡ ὡς εἰπεῖν ὑπερβολὴ στρώματος ἢ μᾶλλον ἐπίστρωμα ἦν, ὥσπερ ἐστὶν ὅτε ὁ τάπης, οὕτω καὶ ὁ ἀμφίταπος. ἐναντίος ὢν τῇ ψιλοτάπιδι τῇ ἴσως καὶ ψιλοδάπιδι, καθότι δίμαλλος αὐτὸς ἔοικεν εἶναι κατὰ τοὺς ὡς ἂν εἴποι τις διπροσώπους σάγους. ὅτι δὲ ὑπέκειντο καθὰ οἱ ἀμφίταποι καὶ οἱ τάπητες, οὕτω καὶ αἱ ψιλοτάπιδες, ὧν ἐτυμολογία τὸ πατεῖσθαι, δῆλον ἐκ τοῦ, δίεισιν ὁ βασιλεὺς διὰ τῆς αὐλῆς πεζὸς ὑποτιθεμένων ψιλοταπίδων σαρδιανῶν, ἐφ' ὧν οὐδεὶς ἄλλος ἐπέβαινεν ἢ βασιλεύς. δοκοῦσι δὲ ἄμαλλοι μὲν αἱ ψιλοτάπιδες εἶναι ὡς καὶ αἱ ψιλοδάπιδες. ἀμφίμαλλοι δὲ, οἱ ἀμφίταποι. ἑτερόμαλλοι δὲ, οἱ τάπητες. τὸ δὲ τέῳ, ἤγουν τινὶ, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. ταὐτὸν γὰρ ὅτῳ εἰπεῖν καὶ ὅτέῳ. τοῦ δὲ τέῳ, καὶ γενικὴ πληθυντική ἐστι, τέων. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἡμεῖς ἰδιωτικώτερόν φαμεν οὐκ ἄλλῳ τινὶ εἰ μὴ τῷ δεῖνι, διὸ οὐκ ἔθυον ἄλλῳ τινὶ εἰ μὴ τῷ Διΐ, τοῦτο Ὅμηρος μὲν, οὕτω φησίν. οὔτε τῳ σπένδεσκεν ὅτε μὴ Διΐ. οἱ δὲ ὕστερον ῥήτορες, ὅτι μὴ Διΐ. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πτώσεων. διὸ οὐδεὶς ἕτερος ὅτι μὴ ὁ δεῖνα. καὶ οὐδένες ἄλλοι, ὅτι μὴ οἱ δεῖνα. οὕτω δὲ καὶ ἐπὶ ῥημάτων. διὸ οὐκ ἄλλο τι ἔδρα ὅτι μὴ ἐτρύφα. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ μετοχῶν καὶ ἐπὶ ἀντωνυμιῶν. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐξ Ὁμήρου λαβόντες οἱ μετ' αὐτὸν, εἶπον τὸ ὅτι μὴ τόδε. ἐν γὰρ τῷ, ὅτε μὴ Διΐ πατρὶ, τὸ μέν τε, παραπληρωματικῶς παρείληπται. τὸ δὲ ὅ, ἀντὶ τοῦ ὅτι νοεῖται. θέειον δὲ, ἢ τὴν θεῖαφον λέγει, ἢ λεπτὴν αἰθάλην πυρὸς, καθά ποι τῶν παλαιῶν δοκεῖ. ἢ καὶ εἶδός τι θυμιάματος ὃ ἐπὶ καθαρμῷ καὶ ἀποτροπιασμῷ μετεχείριζοντο, διὸ καὶ θεῖον εἶναι αὐτὸ ἐδόκει. καὶ ἐντεῦθεν ἐκλήθη πλεονασμῷ τοῦ ε. ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς μετὰ τὴν μνηστηροκτονίαν, οἶσε θέειον φησὶν ὡς ἂν θεειώσω μέγαρον. καὶ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως ἀκριβέστερον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ δέπας ἐκάθηρε μὲν θεείῳ, ἔνιψε δὲ καλαῖς ῥοαῖς ὕδατος καθὰ καὶ τὰς χεῖρας. ἔστι δ' ἡ καθαίρειν θεία λέξις παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἐξ οὗ καὶ οἱ θρυλλούμενοι καθαρμοί. τὸ μέντοι κάθαρμα, οὐ σεμνὴ λέξις ὡς οὐδὲ τὸ λῦμα ὅθεν καὶ ὁ λυμεών. τῆς δὲ ῥοῆς, παρονοματάρχει ὁ ῥόος, ὡς καὶ τῆς χολῆς ὁ χόλος. τὸ δὲ ἔπειτα χρονικὸν, τρὶς ἐνταῦθα κεῖται. ἔπειτα ἔνιψεν. ἔπειτα στὰς μέσῳ. ἔπειτα ἐπὶ νῆας ἵκοιτο. οὐ γὰρ αἰδεῖται τὴν καίριον ταυτολογίαν. οὕτω καὶ αἴθοπα οἶνον δὶς ἐνταῦθα λέγει. ὁμοίως καὶ τὸ, Διΐ πατρί. ὃν καὶ ἀπολύτως πατέρα ἐν τούτοις λέγει ὡς ἀρχέτυπον. τοὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποις πατέρας, ἀφιδρύματα τοῦ τοιούτου πατρὸς Διός φασιν οἱ παλαιοί. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ ὀλίγου ὕδατος ἔφη τὸ, καλαῖς ῥοαῖς, διὰ τὸ ἀπὸ καλῆς ὡς εἰκὸς ληφθῆναι πηγῆς. καὶ ὡς παρίσοις ἐκόσμησε τὴν διήγησιν τὸ καλῇσι ῥοῇσι. καὶ τῷ, νίψατο καὶ ἀφύσσατο. ἐνίψατο δὲ, ἵνα μὴ χερσὶν ἀνίπτοις, ὃ δὴ λέγεται, σπείσῃ τῷ Διΐ. πρίν γε δὲ σπένδειν θεοῖς, εἶτα καὶ πρὸ εὐχῆς ἐνίπτοντο καθὰ καὶ ἡ Ὀδυσσεία δηλοῖ. σκοπητέον δὲ εἰ καθ' ὃν λόγον ὕδατος ὀλίγου ῥοὴ, οὕτω καὶ δακρύων πηγῆς οὐ ῥεῦμα ἢ ῥοῦς ἀλλὰ ῥοή. Τὸ δὲ στὰς μέσῳ ἕρκει, ἐμφαίνει καὶ ἑρκείῳ Διῒ σπένδειν ἄρτι τὸν Ἀχιλλέα. οὕτω λεγομένου, διὰ τὸ συντηρεῖν πάντας

τοὺς περὶ τὸ αὐτοῦ ἱερός. λείβειν δὲ καὶ νῦν ταυτόν ἐστι τῷ σπένδειν. ἀνωτέρω γοῦν τὸ σπένδειν εἰπὼν, ὑποβὰς, ἔλειβεν οἶνον φησίν. ἐντελῶς δὲ πέφρασται καὶ ἅμα καὶ πρὸς σαφηνίσαι, τὸ ἔλειβεν οἶνον. εἰπεῖν γὰρ ἁπλῶς ἔλειβεν, ἐλλιπές τέ ἐστι καὶ οὐδὲ σαφὲς, ἐπεὶ λείβεται ποτὲ καὶ ὕδωρ ὡς οἱ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἐδήλωσεν. τὸ δὲ οὐρανὸν εἰσανιδὼν, βιωτικῶς τὸν τόπον δηλοῖ ἔνθα ἔσται τὰ τῆς εὐχῆς. οὐ γὰρ καταχθονίῳ Διὶ εὔχεται Ἀχιλλεὺς, ἀλλ' οὐρανίῳ. ἐφ' οὗ καὶ οἰκεῖον τὸ, Ζεῦ ἄνα. ὃς δοκεῖ ἐκ τῆς ἀναπροθέσεως προονομασθῆναι τοῦ τὸν ἄνω τόπον δηλοῦντος. οὕτω καὶ τὸ αὐέρυσαν τὰ θυόμενα, τόπον δηλοῖ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, πρὸς ὃν ἀπονεύει τὰ τῆς θυσίας, τὸν ἄνω δηλαδή. ὁμοίῳ δὲ λόγῳ καὶ Ὀδυσσεὺς φθάσας, Ἀθηνᾷ ληΐτιδι ἀνέσχεθε τὰ τοῦ Δόλωνος τόξα ὡς ἱκέτης ἀναθήσων αὐτά. Δωδωναῖος δὲ Ζεὺς, ὁ περὶ Δωδώνην ὑπερέχουσαν ἔχων τιμήν. καὶ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἑρμηνείαν Δωδώνης μεδέων, ἣ Ἑλλοπία κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκαλεῖτο πρότερον. τὴν δὲ Δωδώνην, καὶ δυσχείμερον λέγει Ἀχιλλεὺς, εἰδὼς τοιαύτην οὖσαν, περὶ ἣν Πελασγοὶ τὸ ᾀδόμενον ἵδρυσαν ἱερὸν κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅθεν καὶ Πελασγικὸς ὁ αὐτός. περὶ δὲ Πελασγῶν καὶ προδεδήλωται. καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δὲ γέγραπται καθάπερ καὶ περὶ Δωδώνης. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι δύο Δωδῶναι κατά τινας. ἡ μὲν, Θεσσαλίας. ἡ δὲ, Μολοσσίας. ἧς καὶ μεμνῆσθαί φασιν ἐνταῦθα τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ δυσχείμερον αὐτὴν ἱστορεῖσθαι. καὶ τὸ τοῦ Διὸς δὲ ἱερὸν ἐκεῖσε εἶναι τὸ κατὰ τὴν μαντικὴν φηγὸν, ἣν Σοφοκλῆς πολύγλωσσον ἐν Τραχινίαις φησὶν, ὡς πολύφωνον, οἷα καὶ πολλοῖς μαντευομένην. ὅτι δὲ περὶ τοὺς τοιούτους τόπους καὶ γῆ Παιόνων ἐστὶ, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. Παίοσιν ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελῴου. ἕτεροι δὲ, Δωδώνην ἀλληγοροῦντες ἐνταῦθα, τὴν γῆν φασί, παρὰ τὸ διδῶ δώσω. ὡς δότειραν καὶ ἀνησιδώραν καὶ ζείδωρον. οἱ δ' αὐτοὶ, φυσιολογικῶς ἅμα καὶ ἀσταθετικῶς καὶ τὰ ἑξῆς συμβιβάζοντες, φασί. Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, τουτέστιν αἰθέριε καὶ περίγειε. τοῦτο μὲν, διὰ τὸ Δωδωναῖε. ἐκεῖνο δὲ, διὰ τὸ ἄνα. περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. οὕτω δὲ συμβιβάζουσι καὶ τὸ, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων. Πελασγικὲ μὲν, διὰ τὸ πέλας ἡμῶν εἶναι τῶν περὶ γῆν, ὃ καὶ ὁ Δωδωναῖος ἐδήλου. τηλόθι δὲ ναίων, ὁμοίως τῷ ἄνα διὰ τὸν ἀνωτάτω αἰθέρα. ἢ καὶ διὰ τὴν ψυχήν φασι τοῦ κόσμου, δία καὶ αὐτὴν ὀνομαζομένην, καὶ ἀερώδη νομιζομένην, καὶ ἄνω μένειν δοκοῦσαν. οἱ δ' αὐτοὶ, καθ' ὁμοίαν ἐπιβολὴν ἀνατιθέασι καὶ τὸ, ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι ὡς εὐθὺς μετ' ὀλίγα φανεῖται. τὸ δὲ Πελασγικὲ, γράφεται καὶ Πελαργικὲ, διότι ἐν τῷ τεμένει φασὶ τοῦ Δωδωναίου Διὸς, λευκὸς λόφος ἦν οὕτω καλούμενος. ὅρα δὲ ὅτι τὸ τηλόθι ναίων ἐπὶ τῶν κατὰ γῆν διαστημάτων λέγειν εἰωθὼς, ἐνταῦθα τὸ νόημα εἰς αἰθέρα ὕψωσε. Σελλὸς δὲ τὸ ἐθνικὸν, ὀξύνεται, λόγῳ τοιούτῳ. τὰ εἰς λος φασὶν ἑτέρῳ λ παραληγόμενα οὗ τὸ α οὐ προηγεῖται, ὀξύνονται. κιλλὸς εἶδος χρώματος, πελλὸς, κυλλὸς, φελλὸς, οὕτω καὶ Σελλὸς ἐθνικόν, ἢ Ἑλλὸς κατὰ Πίνδαρον, ἀμφιβάλλεται γὰρ ἡ γραφή. διὸ καὶ ὁ γεωγράφος φησὶ περὶ τούτου, ὅτι οὐκ ἔστι διισχυρίσασθαι διὰ τὴν ἀμφιβολίαν. καὶ σημειοῦσιν ὅτι ὅσοι μὲν Ἑλλοὺς οἴδασι δίχα τοῦ σ. συναλείφοντες γράφουσιν. ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοὶ σοὶ ναίουσιν ὑποφῆται, ἤγουν περὶ σὲ ναίουσιν οἱ Ἑλλοὶ οἱ σοὶ ὑποφῆται. ὅσοι δὲ Σελλοὺς γράφουσι δίχα συναλοιφῆς, οὕτω νοοῦσιν. ἀμφὶ δὲ σοὶ Σελλοὶ ναίουσιν ὑποφῆται. καὶ οὗτοι μέν φασι Σελλοὺς λέγεσθαι, ὡς ἀπὸ ποταμοῦ Σελλήεντος. ἐκεῖνοι δὲ, ὅτι Ἑλλοὶ τὸ ἔθνος, ἀπὸ Ἑλλοῦ τοῦ Θεσσαλοῦ, ἀφ' ὧν καὶ Ἑλλοπίαν τὸν περὶ Δωδώνην τόπον καλεῖσθαι. πλείους δὲ, οἱ Σελλοὺς γράφοντες μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ σ. ὑποφῆται δὲ, ὡς ὑποφητεύοντες προφητεύοντι τῷ ἐκεῖσε Διΐ. χαμαὶ γάρ φασι δοραῖς ἐγκοιμώμενοι, δι' ὀνείρων τοῖς χρωμένοις χρηματίζουσιν ἐκ Διὸς καθὰ καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ. ὃς καὶ τόμουρον τὸν ἁπλῶς μάντιν λέγει ὁμωνύμως τοῖς ἐν Δωδώνῃ. τόμουροι γὰρ, οἱ ἐκεῖ τοῦ Διὸς ὑποφῆται. καὶ τόμουραι αἱ μαντεῖαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται. ἐν δὲ τῷ ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι, οἱ μὲν, νοοῦσι τοὺς Σελλοὺς, εὐτελεῖς ἀσκοῦντας. καὶ χαμαιεύνας μὲν, ὡς κάτω περὶ γῆν αὐτοὺς κειμένους καὶ μὴ ἐπὶ στιβάδων ἢ δεμνίων ὑπνοῦντας. ἀνιπτόποδας δὲ, ὡς μὴ προϊόντας τοῦ ἱεροῦ, καὶ διὰ τοῦτο μὴ δὲ θέλοντας ποδανιπτῆρα. ὃ καὶ ἐν τῷ τοῦ Εὐριπίδου Ἐρεχθεῖ δηλοῦται, εἰπόντος ὅτι πηγαῖς οὐχ ὑγραίνουσι πόδας. ἕτεροι δὲ, σεμνότερον τοιοῦτον συντιθέασι νόημα. χαμαιεῦναι μὲν ἀνιπτόποδες δὲ, τουτέστι χαμαὶ μὲν εὐναζόμενοι, ἀνιπτάμενοι δὲ τῶν κάτω ταῖς διανοίαις διὰ τὴν ἐν ταῖς μαντείαις φιλοσοφίαν. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα τὸ χαμαιεῦναι συστέλλει τὴν τῆς προπαραληγούσης δίφθογγον. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, χαμαιευνάδες σύες. ὥστε οὐ μόνον τὸ πάλαι συστέλλει τὴν λήγουσαν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ πρόπαλαι, ἀλλὰ καὶ τὸ χαμαί. τὸ μέντοι χαμαιτυπεῖον καὶ ἡ χαμαιτύπη, οὐκ εὔδηλον ἀπὸ μέτρου εἴπερ συστέλλουσι τὴν αι συλλαβήν. Ὅρα δὲ, ὅτι χαμαιεῦναι μὲν, ἄνθρωποι ἐπαινετοὶ τῆς χαμεύνης ὡς ἐνάρετοι. αἱ δὲ χαμαιευνάδες, οὐ τοιοῦτον. σύες γάρ. ἡ δὲ κωμῳδία τὰ συνήθη παίζουσα, τοὺς χαμαιεύνας χαμαιευνάδας καλεῖ, πρὸς ἀναλογίαν τῶν, ἀρκάδας καὶ φυγάδας καὶ τῶν ὁμοίων. φέρεται γοῦν Εὐβούλου περὶ φιλοσόφων τὸ, ἀνιπτόποδες, χαμαιευνάδες, ἀερίοικοι, ἀνόσιοι, λάρυγγες, ἀλλοτρίων κτεάνων παροψίδες. ὃ παρατετήρηκεν ἐκεῖνος ἐκ τοῦ, παράσιτοι. εἰ δὲ φιλοσόφους ἄνδρας οὕτως ἔσκωψέ τις, πῶς οὐκ ἂν ὁ τοιοῦτος ἀσφαλέστερον καὶ γυναῖκας χαμαιευνάδας ἐρεῖ τινας ὧν ὁ βίος οὐκ εὐπρεπής; τὸ δὲ νικῶν ἐν ἀγῶνι, οὐ διχῶς ἐνταῦθα νοεῖται ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτου. ἀλλὰ νικῶν ἀγῶνα, τὸ ἄθροισμα λέγει, ἀγυρίας γάρ τινα μάχης αἱ τῶν

μυρμι-

μυρμιδόνων νῆες οὐκ ἔχουσιν. οὕτω πού καὶ τὸ, θεῖον δύσονται ἀγῶνα, ἀντὶ τοῦ, εἰς τὰ τῶν θεῶν ἱερὰ εἰσέλθωσιν. ἀγὼν γὰρ θεῖος λεγομένου τοῦ ναοῦ, ἔνθα θεῶν ἄθροισις. κατὰ ὁμοιότητα τοῦ, νηῶν ἀγών. τὸ δὲ τούτῳ κῦδος ἅμα πρόες, θάρσυνον δέ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, εὔξεται πᾶς ὑπὲρ φίλου ἀγωνιῶντος καθὰ καὶ ἐπὶ πατρόκλῳ ἀχιλλεύς. ὅρα δὲ ὡς πάτροκλος μὲν τῷ ἀχιλλεῖ, ἔφη, ἀλλ' ἐμέθεν πρόες ὦκα. ἀχιλλεὺς δὲ ὧδε δὴ, ὅτι ὦ πατρόκλῳ κῦδος ἅμα πρόες. τὸ δὲ θάρσυνον, σεμνῶς εἴρηται, ὡς τοῦ πατρόκλου δεομένου θάρσους ἐπὶ πλέον ἤπερ ἀνδρίας. προστακτικὸν δὲ τὸ, θάρσυνον. εἰ καὶ ἄλλως δύναται καὶ ὡς ὄνομα νοηθῆναι οὐδέτερον. ἵνα δηλαδὴ λέγῃ, ὅτι πρόες τῷ πατρόκλῳ καὶ θάρσυνον ἦτορ, ἤγουν θαρραλέον. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἀχιλλεὺς μὲν, ἀρκεῖται εἰπὼν ἐπὶ πατρόκλῳ τὸ, ἡμέτερος θεράπων. ὅμηρος δὲ πρὸ βραχέων, ἀγαθὸν αὐτὸν ἀχιλλέως ἔφη θεράποντα. τὸ δὲ ἄαπτοι, συντελεῖ τι εἰς τὸ, χεῖρες μαίνονται. διὸ καὶ ἀσφαλέστερον οὕτω φράσαι, καὶ γοργότερον τοῦ, δόρυ μαίνεται ἐν παλάμῃσιν. ἐκεῖνο μέντοι γλυκύτερον, ὡς δὴ γὰρ ἔμψυχον τὸ δόρυ ἐκεῖ μαίνεσθαι λέγεται. τίς δὲ ὁ μῶλος τοῦ ἄρεος, καὶ ὡς οὐκ ἐξ ὀρθοῦ τὴν μάχην μῶλον ὅμηρος λέγει, ἀλλ' ἢ τὸν ἐν μάχῃ μολυσμὸν κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, ἢ τὴν πολεμικὴν κακοπάθειαν παρὰ τὸ μόλις, ἢ τὴν ἐν πολέμῳ φθορὰν παρὰ τὸ μὴ ὅλον, οἱονεὶ μήολος, ὁ μὴ ἐν ὁλότητι ἀφιεὶς τὸν στρατὸν, καὶ κατὰ κρᾶσιν συνήθη μῶλος, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἀσκηθὴς, λέξις μέν ἐστιν ἐκ τῶν παλαιῶν κατὰ τοὺς παλαιούς. δοκεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀσκεῖν γενέσθαι ὡς καὶ προελέχθη, καὶ σημαίνει τὸν ὑγιῆ. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀσκηταί. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ, καὶ τοῦ χέθειν ἐτυμολογεῖται ἵνα ᾖ ἀχεθὴς καὶ ἰωνικῶς ἀσκεθὴς καὶ κατὰ ἀναγκαίαν μετρικὴν ἔκτασιν, ἀσκηθὴς ὁ πολὺς τὴν ῥύμην καὶ ὃν οὐκ ἔστιν ἐπισχεῖν, οὐδ' αὐτὸ σιγᾶται. εὕρηται δέ που καὶ ἀσκεθὴς διὰ τοῦ ε παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ πόλεμόν τε μάχην τε, τὴν αὐτὴν καὶ νῦν δηλοῦσιν ἔννοιαν, ὡς καὶ ἀνωτέρω αὐτῶν δὲ, μάχην ἐνοπήν τε.

Αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο
Εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες,
Αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας,
Νηπίαχοι. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι.
Τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης
Κινήσῃ ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες,
Πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι.
Τῶν, τότε μυρμιδόνες κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες,
Ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.
Πάτροκλος δ' ἑτάροισιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.

Ὅτι θυμικὸν ζῶον ὁ σφὴξ καὶ μάλιστα ὁ ἐνόδιος. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐξ αὐτοῦ πορίζεται παραβολὴν, λέγων ὡς οἱ μυρμιδόνες μέγα φρονέοντες, σφηκῶν κραδίην καὶ θυμὸν ἔχοντες, ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. ὃ πολλαχοῦ κεῖται. φησὶ γάρ. αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο εἰνοδίοις, οὓς παῖδες ἐριδμαίνουσιν ἔθοντες αἰεὶ κερτομέοντες, ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας. νηπίαχοι. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι. τοὺς δ' εἴπερ παρά τίς τε κιὼν ἄνθρωπος ὁδίτης κινήσει ἀέκων, οἱ δ' ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται καὶ ἀμύνει οἷσι τέκεσσι. καὶ ὅρα τὴν ὁμήρου δεινότητα, ὅς γε καὶ ταῖς ἐκ τῶν σμικροτάτων παραβολαῖς κοσμεῖ σεμνῶς τοὺς ἥρωας. καὶ νῦν μὲν, τοὺς μυρμιδόνας εἰκάζει πρὸς σφῆκας, οὐκ ἀνδρίαν ἀλλὰ καρδίαν καὶ θυμὸν σφηκῶν αὐτοὺς ἔχειν εἰπών. ἀλλαχοῦ δέ τινι τῶν ἀριστέων μυίας θάρσος ἐγγενέσθαι φησί. καὶ ἐν ἄλλοις, μελισσῶν ἑσμῷ εἰκάζει τὴν τῶν ἀχαιῶν εἰς πόλεμον ἔξοδον. οὐ πρὸς τὴν τῶν ζωυφίων σμικρότητα παραβάλλων τοὺς ἥρωας, ἀλλ' ἀπὸ ἰδιοτήτων τινῶν ἀξίων λόγου, διασκευάζων τὰς παραβολάς. ἔνεστι γὰρ καὶ ἐν τοῖς εὐτελέσι τούτοις ἄξια λόγου ἰδιώματα, ὡς καὶ τοῖς σφηξὶ τὸ ἀμυντικόν. ὅθεν καὶ ὁ ἐρεθίζων κακόν τι ἐφ' ἑαυτὸν, σφηκιὰν ἐξεγείρειν καθ' ἑαυτοῦ λέγεται. σημείωσαι δὲ ὅτι πρὸς μόνην εἴληπται τὴν σύντονον καὶ ἀμυντικὴν τῶν μυρμιδόνων ἐκδρομὴν εἰς τὸν πόλεμον, ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. τὰ δὲ τῶν παίδων καὶ τῶν ὁδιτῶν, δυσχερῶς ἄν τις καὶ ψυχρότερον ἐνταῦθα συμβιβάσει. διὸ δοτέον αὐτὰ τῇ ζωϊκῇ ἱστορίᾳ καὶ τῇ ποιητικῇ ἀναπληρώσει τῆς παραβολῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κεῖται μὲν καὶ ἐν τῇ μυ ῥαψῳδίᾳ, παραβολὴ ἀπὸ σφηκῶν ἐνοδίων, συντομωτέρα μέντοι ταύτης καὶ οὐχ οὕτω πεπλατυσμένη. ἔχει δὲ καὶ ἑτέρας ἐκείνη διαφοράς. οὐ μόνον ὅτι συμπαραπλέκει καὶ μελίσσας τοῖς σφηξὶν, ἀλλὰ καὶ ὅτι σφηκῶν μέμνηται μὴ θελόντων ἀπολιπεῖν κοῖλον δόμον, ἀλλ' ἔνδοθεν ἀμυνομένων, οὐ μὴν κατὰ τοὺς ἐνταῦθα, πετομένων ἔξω δὲ ἀμύνειν. τὸ δὲ καὶ προῤῥηθὲν ἐξεχέοντο ὃ ἐν τῇ ἀποδόσει διαλύσας, ἐκ νηῶν ἐχέοντό φησιν, οἷς συγγενὲς τὸ, ἱππόθεν ἐκχύμενοι ἐν ὀδυσσείᾳ, τὸ εὐκίνητον δηλοῖ καὶ ἐπιπτικὸν καὶ ῥᾷον καὶ ἀνεμπόδιστον τῆς τῶν μυρμιδόνων στρατιᾶς, καὶ ὡς εἰπεῖν ῥυτὸν καὶ ὑγρόν. καὶ ἴσως οἱ τοιοῦτοι καθὰ καὶ προεσημάνθη, ἀπὸ ὑδάτων ἔχειν οἷα ὁρμητικὴν γένεσιν μυθεύονται, ὡς ὁ μενέσθιος ἀπὸ σπερχειοῦ, καὶ ἕτερός τις, ἀπὸ θαλάσσης. καὶ ἄλλος, ἀπὸ σκαμάνδρου ἢ σατνιόεντος διὰ τὸ ὡς εἴρηται ὑγρὸν, καὶ μετὰ θυμοῦ εὐκίνητον, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις εὔχυτον. καὶ προϊὼν δὲ, φησί. δαναοὶ δ' ἐπέχυντο νέας ἀνὰ γλαφυράς. ὅθεν καὶ τὸν

τὸν

τὴν αὐτοῦ ἔδραν πόδα, δηρὸν ἐν ἀδυνάτῳ φησίν. ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ οἱ ἐξεχέοντο, κατὰ τὸ πρόσω διαλύσας, φασὶ παντολογικῶς ἐκ νεῶν ἐχέοντο, οὕτω καὶ τὸ εἰνοδίοις μετ' ὀλίγα παραφράζων, φησίν. ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντες. ἔνθα ὅρα τὸ, οἰκία, ἐπὶ φωλεοῦ ἀφελῶς λεχθὲν, ὃν ἀλλαχοῦ κοῖλον δόμον εἶπεν, ὅπου καὶ ἐπὶ πλέον ἐξάγει τὴν τῶν εἰνοδίων παράφρασιν, εἰπών. οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ. εἰνοδίους δὲ παραλαμβάνει σφῆκας ἐπεί περ οἱ ἐν βαθεῖ ὄρει, οὐκ εἰσὶν εἰς τὴν εἰρημένην παραβολὴν χρήσιμοι. οὐ γὰρ βλάπτουσιν ἐκεῖνοι οὕτως, ὅτι μὴ δὲ παροδεύουσί τινες ἐκεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ τὸ εἰνοδίοις ἑρμηνεύει διὰ τοῦ ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντες. καὶ τὸ παῖδες, διὰ τοῦ νηπίαχοι, οὕτω καὶ τὸ ἐριδμαίνωσιν ἔθοντες, διὰ τοῦ αἰεὶ κερτομέοντες, ὅ ἐστιν ἀθύροντες. παίζοντες. ἔθος γὰρ παισὶ τοῦτο πλέον τῶν ἄλλων, καὶ μᾶλλον, νηπίοις. ἔτι δὲ μάλιστα, νηπιάχοις. ἔστι δὲ ἐριδμαίνειν μὲν, τὸ ἐρεθίζειν καὶ εἰς ἔριν κινεῖν, γινόμενον οὐ κατὰ σύνθεσιν ἀπὸ τοῦ ἔριδος καὶ τοῦ μαίνεσθαι, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἐριδαίνω πλεονασμῷ τοῦ μῦ. τοῦ δὲ ἐριδαίνειν ἡ χρῆσις, πολλαχοῦ. τὸ δὲ ἔθοντες, ἀντὶ τοῦ τὸ σύνηθες πράττοντες. ἐξ οὗ περ ὡς καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη, οὐ μόνον τὸ ἐθείρω, καὶ αἱ ἐθειράδες παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθω τὸ πάνυ ἔθιμον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐθίζω. ναὶ μὴν καὶ τὸ εἴωθα κατὰ τροπὴν ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται σαφῶς. τὸ δὲ αἰεὶ κερτομέοντες, ψεκτὸν μόνον τὸ αἰεί, ἄλλως γὰρ, καὶ σπουδαῖοι ἄνδρες κερτομήσουσιν ἐπικαίρια. καὶ γέμει τῶν εἰς τοῦτο παραδειγμάτων ὁ κόσμος. τὸ δὲ ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντας, ἔχει καί τι ἀστεῖον. ἀλλαχοῦ μὲν γὰρ ἐπὶ φιλοξενίας ποιεῖ ἔφη ὃς πάντας φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. σφῆκες δὲ οὗτοι ὁδῷ ἔπι οἰκία ἔχοντες, κοινὸν κακὸν παριόντι, ἄλλως δ' ἄν τις ἐρεῖ παράγοντι ὁδίτῃ γίνονται. τὸ δὲ ξυνὸν κακὸν, ἀπόσπασμά ἐστι γνώμης τῆς λεγούσης, πολλάκις κοινὸν κακὸν ἐξ ἰδίας ἀνοίας γίνεσθαι. καὶ ἐνταῦθα γὰρ οἱ νηπίαχοι καθ' ἑαυτοὺς παίζοντες, κοινὸν κακὸν τοῖς παροδεύουσιν ἔθεντο, τὴν τῆς σφηκιᾶς ἐξέγερσιν. οὐκ ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον πάνυ μακρὰν οὐδὲ τοῦ, πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς εἰς κακὸν ἀπηλαύσεν. τὸ δὲ πολέεσσιν, ἀσφαλῶς κεῖται. οὐ γὰρ ἁπλῶς κοινὸν κακὸν γίνονται, ἀλλὰ πολλοῖς εἴ τίς που τύχοι παροδεύων. τὸ δὲ ἀέκων, διαστολὴν ἔχει τοῦ ἀνδρὸς πρὸς νηπιάχους. οἱ μὲν γὰρ, ἑκόντες ἐριδμαίνουσι τοὺς σφῆκας. ὁ δ' ἄκων αὐτοὺς ἐκ παρόδου κινεῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ, οἱ δὲ, ἄλκιμον ἦτορ ἔχοντες, πρόσσω πᾶς πέτεται, σχῆμα ὂν σολοικοφανές. καινοπρεπὲς μὲν, οὐκ ἀσύνηθες δέ. τὸ γὰρ πᾶς συλληπτικὸν ὄνομα, ἐν φωνῇ ἑνικῇ, πλῆθος δηλοῖ, καθὰ καὶ τὸ ἕκαστος. καὶ ἔστι ταυτὸν, εἰπεῖν ἀπηνῶς πρὸς τὸ νοούμενον, οἱ δὲ πρόσσω πάντες πέτονται, καὶ κοινῶς δὲ, πρόσσω πᾶς πέτεται. οὐκ ἄλκιμοι δὲ οἱ σφῆκες λέγονται εἶναι, ἀλλὰ ἄλκιμον ἦτορ ἔχειν ὡς ἔμψυχοι, διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς θράσος. τὸ δὲ πρόσσω πέτεται, ἴδιον σφηκός. οὐ γὰρ κατὰ τόπον ἐμπίπτει ἀλλὰ βιάζεται προπετόμενος, μετὰ προσώπου κατέχων. τοῦ δ' αὐτοῦ ἰδιότης, καὶ τὸ, ἄλλως περιερεθιζόμενος, τοῖς παροδεύουσι καὶ ἀναιτίοις, εἰκῇ ἐπιτίθεσθαι.

Ὅτι καὶ πάτροκλος τοὺς ἑταίρους ἀναγκαίως δημηγορῶν, τοιαῦτα φησί. μυρμιδόνες ἕταροι πηληϊάδεω ἀχιλλῆος. ἀνέρες ἐστὲ φίλοι, ὅ ἐστι προσακτικῶς ἀνδρίζεσθε. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς ὡς ἂν πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες. γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων, ἣν ἄτην ὅτ' ἄριστον ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. ὃ ἀλλαχοῦ προερρέθη, ταυτολογεῖται νῦν. καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἠρκέσθη ἄριστον ἐνταῦθα τὸν ἀχιλλέα καλέσαι, ὃ καὶ ἐκεῖνος ἔφη ὅτε εἶπεν περὶ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὑπερθέσεως πλείονος, μέγα ἄριστον αὐτὸν ἔφη.

Μυρμιδόνες, ἕταροι πηληϊάδεω ἀχιλῆος,
Ανέρες ἐστὲ φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ως ἂν πηλεΐδην τιμήσομεν, ὃς μέγ' ἄριστος
Αργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Γνῷ δὲ καὶ ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων
Ην ἄτην, ὅτ' ἄριστον ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν.
Ως εἰπὼν, ὤτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου
Εν δ' ἔπεσον τρώεσσιν ἀολλέες. ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν, ἀϋσάντων ὑπ' ἀχαιῶν.
Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν,
Αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες,
Ελπόμενοι παρὰ ναῦφιν ποδώκεα πηλείωνα
Μηνιθμὸν μὲν ἀπορρῖψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι.
Πάπτηνεν δ' ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.

καὶ ὅτι τὸ μέγ' ἄριστος αὐτός τε καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες, ἔπαινός ἐστι στρατηγοῦ ἀρίστου ὑπασπιστὰς ὁμοίους ἔχοντος. καὶ ὅτι ὅμηρος μὲν, πάτροκλον ἑταίρους εἰπεῖν τοὺς μυρμιδόνας, αὐτὸς δὲ σεμνύνων αὐτοὺς, ἑταίρους τοῦ ἀχιλλέως καλεῖ. ἔτι δὲ καὶ ἀγχεμάχους. ὃ καὶ ἀχιλλεὺς ἔφη ὁμοῦ παραβαλὼν ἐν τῷ, καὶ ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν. ἀλλὰ καὶ θεράποντας λέγει ὁποῖος καὶ αὐτός ἐστιν, καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ λέγει, καὶ ἀχιλλεὺς δὲ περὶ ὀλίγου ἔφη. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἑαυτὸν ἀφανῶς ἐπαινεῖ πάτροκλος

ὡς

ὃ δὲ κοινῶς, εἰ οἱ ἀγχέμαχοι θεράποντες οἱ μυρμιδόνες, ἀγχέμαχος ἄρα καὶ αὐτὸς τούτοις συντεταγμένος. ἔοικε δὲ μὴ πλεονάζειν ἐν τοῖς μυρμιδόσιν ἡ τοξική, δῆλον γὰρ ὡς οἱ τοξόται, οὐκ ἀγχέμαχοι. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄγχι ἐπιρρήματος ἔπαθεν ὁ ἀγχέμαχος. ἀγχεμάχους δὲ καὶ ἀσπιδιώτας εἰπεῖν, ταυτόν ἐστι. τὸ δὲ μούνωθε θοεῖδος ἀληθῶς, παραπεποίηται ἐκ τοῦ μηνίσασθαι ἀπειλῶν ἃς ἠπείλησεν. ὁ φθάσας ἐνέφηνεν ἀχιλλεύς, ἐν τῷ, μή τις μοι ἀπειλάων λελαθέσθω. ὅρα δὲ καὶ ὅτι αὐτόθεν χρησάμενος ἰωνικῇ γενικῇ καὶ εἰπὼν πηληϊάδεω ἀχιλῆος, ὑποκαταβὰς ἐν τῷ, ὃς αὖ πηλείδην τιμήσομεν, κοινῶς καὶ ἀττικῶς ἔφη πηλείδην οὐ πηληϊάδην. ἔστι δὲ νῦν παρασημαίνεσθαι, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ δύνασθαι τὸν ποιητὴν καὶ τὴν ἐκ προθύρων οὗ φασιν τῆς ἰλιάδος χασμωδίαν τό, πηληϊάδεω, ἐκθεραπεῦσαι εἴπερ ἤθελε διὰ τοῦ κοινοῦ καὶ οὐ περιέργου πατρωνυμικοῦ. τὸ δὲ ὡς αὖ πηλείδην τιμήσομεν, λέγει πάτροκλος, μεμνημένος τοῦ, μή με ἀτιμότερον θήσεις. καὶ ὅρα ὡς ἄλλοις παραινέσας τιμῆσαι τὸν πηλείδην, αὐτὸς πλεῖον λανθάνεται τιμῆσαι αὐτόν, ἐκκρουσθείσης τῆς μνήμης τῇ εὐπραγίᾳ. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ὡς αὖ τιμήσομεν, φανερῶς μὴ δυνηθὲν ἐκτεῖναι τὴν παραλήγουσαν τοῦ ῥήματος κατὰ κοινὸν λόγον τῶν ὑποτακτικῶν. αἴτιον δέ, ἡ ἐν τοῖς τοιούτοις διαφορία τῶν ἰώνων. οἵ, ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, καὶ δέον ὂν μὴ ἐκτείνεσθαί τινα, ὅμως ἐκτείνουσι, ποτὲ δέ, ποιοῦσι καὶ ἀνάπαλιν. ὅτι πρὸ τούτων μέν, θάλασσα ἐκλύσθη τερατωδέστερον ἐπὶ τῷ ποσειδῶνι. ἐνταῦθα δὲ ὡς εἰκός, ἐπεὶ ἐνέπεσον τρωσὶν ἀολλέες οἱ μυρμιδόνες, κτύπος καινότης ἐξηχήθη, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ γράφει. φησὶ γάρ. ἀμφὶ δὲ νῆες σμερδαλέον κονάβιζον ἀϋσάντων ὑπ' ἀχαιῶν. καὶ ἔστιν ὁ κόναβος, οἷος ἐκ ξηρότητι ξύλων τῶν κατὰ νῆας. λέγει δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἐμπεσεῖν μέν, τὸ ἀνδρείως ἐπεισπεσεῖν καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐπιβρῖσαι. ἀχαιοὺς δέ, τοὺς μυρμιδόνας. κατὰ τό, μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ ἕλληνες καὶ ἀχαιοί. ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ὀρίνεσθαι, οὐ τὸ ἁπλῶς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ μετὰ θορύβου καὶ δειλίας. φησὶ γοῦν. τρωσὶ δ' ὡς ἴδον πάτροκλον αὐτὸν καὶ θεράποντα σὺν ἔντεσι μαρμαίροντας, πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς καὶ γίνεται ὃ φθάσας εἶπε πάτροκλος. καὶ ὕπειξιν ἤδη τῶν τρώων δόξα ψαύεις, ἣν ὁ πάτροκλος ἤλπισεν. ἰσχοντες γὰρ αὐτὸν τὸν ἀχιλλέα, ὅπου μὲν ἀπέχονται τοῦ πρὸς ταῖς ναυσὶ πολέμου, ἄρχονται δὲ ὅμως ὡς εἰς φυγὴν παρέσεσθαι. οὐ δειλωτικὸν τὸ ὀρίνεσθαι ὃ ταυτὸν ἐρρέθη τῷ μετὰ δειλίας κινεῖσθαι. διὸ ἐπάγει. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐλπόμενοι παρὰ νηῶν καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ καὶ θεράποντα, ἔοικεν ὁ αὐτομέδων φασὶ τὰ τοῦ πατρόκλου φορεῖν ὅπλα ὡς ἂν καὶ ἀκριβὴς ἡ τοῦ ἀχιλλέως εἰκασία οὕτω γένηται ὡς ἐξελθόντος εἰς μάχην, καὶ τέλειος ὁ τῶν τρώων ταραγμός. πατρόκλου μέν, εἰσκομένου τῷ ἀχιλλεῖ διὰ τὴν ἐκείνου πανοπλίαν. αὐτομέδοντος δὲ αὖθις, τῷ πατρόκλῳ διὰ τὸ φορεῖν τὴν αὐτοῦ παντευχίαν. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ σχῆμα κατὰ τὸ ἀττικὸν τό, ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες ἐλπόμενοι παρὰ νηῶν ἀχιλλέα μηνιθμὸν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἑλέσθαι. τὸ γὰρ ἐλπόμενοι δυνάμενον γεγράφθαι ἐλπόμεναι, ὅμως οὐ πρὸς τὸ ῥητὸν ἀποδίδοται ἤγουν πρὸς τὰς φάλαγγας, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητόν. λαοὶ γὰρ πάντως αἱ φάλαγγες, πρὸς οὓς ἐρρέθη τὸ ἐλπόμενοι. διασαφεῖται δ' ἐνταῦθα ἐπὶ πλέον τό, πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. οὐ γὰρ ὅπλων λαμπηδὼν αὐτοὺς δεινός, ἀλλὰ ἐλπὶς τοῦ ἀναστῆναι τὸν ἀχιλλέα. ὃ καὶ ἔτρεψεν αὐτοὺς εἰς φυγήν. ἐπάγει γάρ. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὅπερ ἐπὶ τῆς κατακράτος φυγῆς, οἰκεῖον λέγεσθαι. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ οἱ μεθ' ὅμηρον σημειοῦνται τὴν ἐλπίδα μὴ ἂν ἐπὶ κακῶν προσδοκίας λέγεσθαι, ἀλλ' ἰδοὺ τὸ ἐλπόμενοι, ἐνταῦθα ἐπὶ τρώων ἐρρέθη μὴ ἐχόντων καραδοκίαν ἀγαθοῦ τινος. τὸ δὲ μηνιθμὸν ἀπορρίψαι, πάνυ καιρίως τέθειται ὡς ἐπί τινος βάρους, τοιοῦτον γὰρ ὁ κότος, ἐπικείμενος τῷ μηνίοντι, βαρὺς καὶ οἷος βλάπτειν εἰ μὴ καταρρίπτοιτο. τὸ δὲ φιλότητα δ' ἑλέσθαι, ἀναγκαίως πρόσκειται. οὐ γὰρ πᾶς ὁ μῆνιν ἀπορρίψας, ἤδη καὶ φιλότητα ἔσχεν.

Πάτροκλος δὲ πρῶτος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ
Ἀντικρὺ κατὰ μέσσον, ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο,
Νηῒ πάρα πρύμνῃ μεγαθύμου Πρωτεσιλάου,
Καὶ βάλε Πυραίχμην. ὃς παίονας ἱπποκορυστὰς
Ἤγαγεν ἐξ ἀμυδῶνος, ἀπ' ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος.
Τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. ὁ δ' ὕπτιος ἐν κονίῃσι
Κάππεσεν οἰμώξας. ἕταροι δέ μιν ἀμφεφόβηθεν
Παίονες. ἐν γὰρ πάτροκλος φόβον ἧκεν ἅπασιν
Ἡγεμόνα κτείνας, ὃς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Ἐκ νηῶν δ' ἔλασεν, κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ.
Ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι. τοὶ δ' ἐφόβηθεν

Ὅτι ἀστείως πάτροκλος ἀμύνων ταῖς ναυσὶ πασχούσαις κακῶς ὑπὸ πυρὸς καὶ αἰχμῶν, πλάττεται βαλὼν πρῶτον παρωνυμούμενόν τινα ἐκ τῶν τοιούτων δύο κακῶν, τὸν πυραίχμην δηλαδή, ὃς παίονας ἱπποκορυστὰς ἤγαγεν ἐξ ἀμυδῶνος, ἀπ' ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος. πόλιν ἣν ἡ βοιωτία δηλοῖ. οὗ πεσόντος, ἀμφεφόβηθεν παίονες. καὶ ἡ αἰτία, ὅτι κεῖται ὁ ἐν αὐτοῖς ἄρχων. φησὶ γοῦν ὅτι πάτροκλος αὐτοῖς ἐνῆκε φόβον, ἡγε-

Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο
Νῆας ἀνὰ γλαφυράς. ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη.
Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς,
Ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι,
Καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ,
Ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ,
Τυτθὸν ἀνέπνευσαν. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
Οὐ γάρ πώ τι Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Προτροπάδην φοβέοντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ.

μόνα κτέανα ὃς ἀριστεύησι μάχεσθαι, ἤγουν ὀνομαστικῶς εἰπεῖν, ἐν μάχῃ. τοῦτο δὲ ποιήσας ὁ Πάτροκλος, ἐκ νηῶν ἐξήλασεν ἢ μόνους τοὺς Παίονας, ἢ καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς Τρῶας ὡς ἐφεξῆς δηλοῦται. κατὰ δ' ἔσβεσεν αἰθόμενον πῦρ. ἡμιδαὴς δ' ἄρα νηῦς λίπετ' αὐτόθι. τοὶ δ' ἐφόβηθεν Τρῶες θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. νῆα δὲ ἡμιδαῆ τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου ἐκείνην λέγει. ἐν δὲ τῇ πτώσει τοῦ Πυραίχμου, κεῖταί τι ἀστεῖον. ἑτέρων μὲν γὰρ τινῶν πιπτόντων, λέγει ὅτι οἱ ἑταῖροι ἀμφιβεβήκασιν αὐτόν. ἐνταῦθα δέ, ἕταροι δ' ἔμμεν ἀμφεφόβηθεν, ἀμφιβεβηκέναι γὰρ οὐκ εἶχον. δεινὸν δὲ τὸ τοῦ Πυραίχμου πτῶμα, ὃς δεξιὸν ὦμον βληθείς, ὕπτιος ἐν κονίῃσι κάππεσεν οἰμώξας. καθάπερ καὶ ἕτερός τις γνὺξ ἔριπεν οἰμώξας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πολεμικῆς τροπῆς τό, τοὶ δ' ἐφόβηθεν θεσπεσίῳ ὁμάδῳ. οἱ Δαναοὶ δ' ἐπέχυντο, ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη. ὅτι ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα διατί πολλαχοῦ τὴν ἐν πολέμῳ ἀνάπνευσιν φῶς λέγει, ἐκτίθεται παραβολὴν τοιαύτην. ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο, κινήσει πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς, ἔκ τ' ἔφανον πᾶσαι σκοπιαὶ, καὶ πρώονες ἄκροι, καὶ νάπαι, οὐρανόθεν δ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ, ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν ἀπωσάμενοι δήϊον πῦρ, τυτθὸν ἀνέπνευσαν. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. καὶ δοκεῖ λέγειν ὅτι ὥσπερ Ζεὺς ἀστραπηβολῶν κατέλαμψε τὰ πρὶν ἐν σκότῳ ὄντα, οὕτω καὶ Ἀχαιοῖς ἐξ ἀχλύος ἔφανη οἷόν τι φῶς, ἡ ἐν κινδύνῳ ἀνάπνευσις. κατὰ τό, αἴκε τι φάος Δαναοῖσι γένοιο. καὶ πρὸς τοῦτο μόνον ἀφορᾷ ἡ παραβολή. ὅλως γάρ, ἐναντιότητά τινα ἔχει πρὸς τὸ ὑποκείμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ πυρὸς ἀστραπηβόλου ἐκλάμψαντος, ἡ φαῦσις γίνεται. ἐνταῦθα δὲ πυρὸς σβεσθέντος τοῦ περὶ τὰς νῆας, φῶς τὸ γίνεται τὸ ἐκ τῆς ἀναπνεύσεως τοῦ πολέμου. ἰστέον δὲ ὅτι φιλοσόφως, κίνησιν οὐχ ἁπλῶς νεφέλης ἀλλὰ πυκινῆς προειπὼν ὃ δὴ ἀστραπῆς αἴτιον, εἶτα ἐπήγαγεν εὐθὺς τό, στεροπηγερέτης πρὸς ὁμοιότητα τοῦ νεφεληγερέτης. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ἐμφαίνεται διὰ τοῦ, κινήσει νεφέλην. νεφεληγερέτης γάρ πως ὁ οὕτω νεφέλην κινῶν. ἡ δὲ κατὰ σκοπιὰς καὶ πρώονας ἔκφανσις, κεῖται καὶ ἀλλαχοῦ προγεγραφεῖσα. ἐν δὲ τῷ, οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ, ὅ ἐστιν ἡ περὶ ἀέρα λαμπρότης, λέγει ὅτι αἰθρία γέγονεν ἤγουν αἰθερία φαῦσις περὶ τὰ κάτω. ὅπερ εἰ καὶ ἄλλοτέ ποτε γίνεται, ἀλλὰ καὶ νῦν ὅλως διὰ τὸ ἀστραπηβολεῖσθαι τὸν ἀέρα. ἵνα λέγῃ ὅτι ὅλως μὲν αἰθήρ ποτε γίνεται νυκτός, οὐ μόνον ἀπὸ σελήνης ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πολλῶν ἀστέρων συμφαινόντων. ὅτι δὲ στεροπηγερέτης Ζεὺς νεφέλας κινήσει, τότε δὴ ἡ μὲν ἐκ τῶν ἀστέρων εἰς ἀέρα φαῦσις, ἀργεῖ διὰ τὴν νεφεληγερέτιν καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ζόφωσιν. ἀπὸ δὲ οὐρανοῦ ἤτοι ἀέρος, ἄσπετος αἰθὴρ ἐκρήγνυται, οὐ διὰ τὴν νεφέλην. πῶς γὰρ ἄν; ἀλλὰ διὰ τὸν στεροπηγερέτην Δία. ὃς τὰ λοιπὰ φῶτα κρύψας, αὐτὸς αἰθέρα λαμπρὸν καταρρήγνυσιν, ἀστράπτων καὶ οὕτως αἰθρηγενέτης φαινόμενος. ἰστέον δὲ ὅτι σκοπιαὶ μὲν συνήθως, οἱ ὑψηλοὶ τόποι, ἀφ' ὧν ἔστι τὰ κύκλῳ σκοπεῖσθαι. πρώονες δέ, ὀρῶν ἐξοχαί. ὧν ἡ κλίσις, ἐκ τοῦ πρώων πρώονος. οὗ ἡ κίνησις, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ κόων κόωνος κύριον. ἐκεῖνο μὲν γάρ, βραχυπαράληκτον ὄν, φυλάσσει τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ. τοῦτο δὲ συστέλλεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ Μαχάονος, Ἰξίονος, καὶ τῶν ὁμοίων. δῆλον δ' ὅτι καὶ πρηὼν πρηῶνος, καὶ πρὼν πρωνὸς φαμέν. ὧν κοινότερον μὲν ὁ πρών, ποιητικώτερα δὲ ὁ πρώων καὶ ὁ πρηών. αἱ δὲ νάπαι, ὑπόκεινται τῇ σκοπιᾷ καὶ τοῖς πρώοσι, ὅθεν καὶ δυσφώτιστοί εἰσι. καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ τοῦ νὴ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ φωτὸς ἐτυμολογοῦνται, ὡς οἱονεὶ νάφαι, ἤγουν ἐστερημέναι φωτός. διὸ καὶ πολλὴν ἀστραπῆς λαμπρότητα ἐμφαίνει τὸ καὶ τὰς νάπας φωτίζεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐκ τοῦ νὴ στερητικοῦ κατὰ συστολήν, καὶ ἐκ τοῦ φῶ κατὰ ἐναλλαγὴν δασέος εἰς ψιλὸν γίνεται νάπη, ὡς ἀφώτιστος ἡλίῳ διὰ πολὺ δάσος αὐτῆς ἢ βάθος. οὕτω γίνεται καὶ νάπυ τὸ παρὰ Νικάνδρῳ σίνηπι, παρὰ τὴν νὴ στέρησιν καὶ τὸ φύω. ἵνα ᾖ νάφυ, τὸ ἀφυές, ἤγουν μακροφυές. ᾧ λόγῳ καὶ ἡ ἀφύη παράκειται, ἡ σμικροπρεπεστάτη ἐν ἰχθύσι. χρῆσις δὲ νάπυος παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, κἄβλεψε νᾶπυ. ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις. ἐμοὶ τοι σίναπυ, οὐδεὶς τῶν ἀττικῶν ἔφη ὡς ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ κεῖται. οὐ μὴν οὐδὲ τὸ σίνηπι, ὃ λέγεται οὕτως, ἐπειδὴ σίνεταί φασι τοὺς ὦπας ἐν τῇ ὀδμῇ. καθὰ καὶ κρόμμυον, δι' οὗ τὰς κόρας μύομεν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ σίναπι ῥῆμά ἐστι κωμικὸν σιναπίζω, διό, τὸ θυγάτριόν μου σιναπίσασα ἐκ τῆς ξένης, ἤγουν ἐδριμύξατο, ὁ αὐτὸς ῥήτωρ δηλοῖ. τὸ δὲ οὐρανόθεν ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ, ἤγουν ἐξ ἀέρος αἰθρία γέγονεν. ἐπιφώνημα δὲ ποιητικόν, ἔχει συνήθως καὶ τόλμαν καὶ ἀσφάλειαν. τολμηρὸν μὲν γάρ, τὸ ἐξ ἀέρος εἰπεῖν αἰθρίαν

ἐν τῷ

ἐν νυκτὶ γενέσθαι, μᾶλλον γὰρ ὁ ἀὴρ, ὅθεν οὐκ ἂν φῶς πέσοι. ἀσφαλὲς δὲ ὅμως τὸ αὐτὸ, διὰ τὰς ἀστραπάς. ἀὴρ γὰρ καταστραπτόμενος, φωσφορεῖ. τὸ δὲ ὑπερράγη, ἢ ἀντὶ τοῦ πανταχοῦ εἰς τὰ πέδι γῆν ἐσκεδάσθη, ἢ ἀντὶ τοῦ διὰ ῥήξεως νέφους ἐγένετο. τὸ δὲ, τυτθὸν ἀνέπνευσαν, ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς ἐπαγαγών. οὐ γάρ πω τι Τρῶες προτροπάδην φοβέοντο, ἀλλ' ἔτ' ἂρ ἀνθίσταντο, νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ. οὐ νῶτα δείξαντες, ἀλλ' ὡς εἰκὸς ὁρῶντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἐν τῷ ἀναποδίζειν. διὸ καί τις μετ' ὀλίγα κατὰ τὸ στέρνον βάλλεται. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸ, ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο, εἴρηται νῦν τὸ, τυτθὸν ἀνέπνευσαν. τὸ δὲ οὐ γάρ πω τι ἔφευγον προτροπάδην, ὀρθῶς φράζεται οὕτω. οὔπω γὰρ παντελῶς ἔφευγον. προτροπάδην δὲ φυγεῖν ἐστὶ, τὸ εἰς τὰ πρὸ τῆς φυγῆς ἑαυτὸν τρέψαι καὶ μηκέτι ἐπιστρέφεσθαι. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐπίρρημα, ὑποτροπάδην ἐστίν.

Ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης
Ἡγεμόνων. πρῶτος δὲ Μενοιτίου ἄλκιμος υἱὸς
Αὐτίκ' ἄρα στρεφθέντος Ἀρηϊλύκου βάλε μηρὸν
Ἔγχεϊ ὀξυόεντι, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Ῥῆξεν δ' ὀστέον ἔγχος. ὁ δὲ, πρηνὴς ἐπὶ γαίης
Κάππεσ'. ἀτὰρ Μενέλαος ἀρήϊος οὖτα Θόαντα
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Φυλεΐδης δ' Ἄμφικλον ἐφορμηθέντα δοκεύσας,
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος. ἔνθα πάχιστος
Μυὼν ἀνθρώπου πέλεται. περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ
Νεῦρα διεσχίσθη. τὸν δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψε.
Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν, οὔτασ' Ἀτύμνιον ὀξέϊ δουρὶ
Ἀντίλοχος, λαπάρης δὲ διήλασε χάλκεον ἔγχος,
Ἤριπε δὲ προπάροιθε. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ
Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθεὶς,
Στὰς πρόσθε νέκυος. τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης
Ἔφθη ὀρεξάμενος πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτεν
Ὦμον ἄφαρ. πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ
Δρύψ' ἀπὸ μυώνων, ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, κατὰ δὲ σκότος ὄσσ' ἐκάλυψεν.
Ὣς τὼ μὲν, δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε,
Βήτην εἰς ἔρεβος, Σαρπηδόνος ἐσθλοὶ ἑταῖροι,
Υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου, ὅς ῥα Χίμαιραν
Θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν.
Αἴας δὲ Κλεόβουλον Ὀϊλιάδης ἐπορούσας,
Ζωὸν ἕλε, βλαφθέντα κατὰ κλόνον. ἀλλά οἱ αὖθι
Λῦσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Πηνέλεως δὲ Λύκων τε συνέδραμον. ἔγχεσι μὲν γὰρ
Ἤμβροτον ἀλλήλων, μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω.
Τὼ δ' αὖτις ξιφέεσσι συνέδραμον. ἔνθα Λύκων μὲν
Ἱπποκόμου κόρυθος φάλον ἤλασεν. ἀμφὶ δὲ καυλὸν,
Φάσγανον ἐρραίσθη. ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε
Πηνέλεως, πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. ἔσχε δὲ οἶον

Ὅτι ὡς τὰ πολλὰ ἐπισήμους ἄνδρας ἱστορῶν Ὅμηρος ποιεῖ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, ἐν οἷς πολλοὺς ἱστορεῖ πίπτοντάς τε καὶ ῥίπτοντας. καὶ ἐπισημαίνεται τοῦτο, εἰπών. ἔνθα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα κεδασθείσης ὑσμίνης, ἡγεμόνων. ὃ καθ' ὑπέρβασιν νοεῖται, ὡς ἀνὴρ ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ἡγεμόνων, ἠρίστευσε κατὰ Τρωός. τοῦτο δὲ πρὸ ὧν μετὰ πολλοὺς φόνους, σαφέστερον λέγει ἐν σχήματι καταστατικῷ, καὶ δηλωτικῷ στρατηγικῆς ἀνδρείας. οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστον. ἐν οἷς καί τις Θόας βαλεὶς ὑπὸ Μενελάου πεσών. ἐνδόξων γὰρ ἐθέλει καὶ ἐν τούτοις μεμνῆσθαι, οὐ μὴν πλήθους, ἀκολούθως οἷς ἐν τῷ καταλόγῳ ὑπέσχετο. πρῶτον δὲ ποιεῖ ὡς εἰκὸς ἀριστεύοντα τὸν εἰς Ἀχιλλέα εἰκαζόμενον Πάτροκλον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ κεδασθείσης ὑσμίνης, ἴσον ἐστὶ τῷ, διαλυθείσης τῆς κατὰ πύργον ἢ τοῖχον παραβολικῆς ἁρμονίας, καὶ πλατυνθέντος τοῦ πολέμου ὧδε καὶ ἐκεῖ. ὃ καὶ ῥαγῆναι μάχην λέγεται ἢ συρρῆξαι πόλεμον. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα πολλὴν ποικιλίαν. τὸν μὲν γὰρ, στρεφθέντα ἔβαλέ τις κατὰ μηρὸν ἔγχεϊ ὀξυόεντι. καὶ ἐκεῖνος, πρηνὴς ἐπὶ γαίης καταπίπτει. καὶ ἄλλος γυμνωθεὶς τὸ στέρνον παρ' ἀσπίδα οὐτάζεται καὶ θνήσκει. τὸν δέ τις ἐφορμηθέντα δοκεύσας, ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, ἔνθα πάχιστος μυὼν ἀνθρώπου πέλει. καὶ ἡ αἰχμὴ τοῦ ἔγχους, νεῦρα

Δέρμα, παρηώρθη δὲ κάρη, ὑπέλυντο δὲ γυῖα.
Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι,
Νύξ' ἵππων ἐπιβησόμενον κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς.
Ἰδομενεὺς δ' Ἐρύμαντα κατὰ στόμα νηλέϊ χαλκῷ
Νύξε. τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε
Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. κέασσε δ' ἄρ ὀστέα λευκά.
Ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες. ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω
Αἵματος ὀφθαλμοί. τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας
Πρῆσε χανών. θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν.
Οὗτοι ἄρ ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος.

διέσχισε. καὶ ὁ τρωϊκὸς, ἔπεσεν. ἐνταῦθα ὅρα ὅτι μυὼν ἡ γαστροκνημία ἐστὶν, ἣν ἡ τῶν πολλῶν γλῶσσα, ἄζαν φησὶ, συγκειμένην ἐκ νεύρων πολλῶν καὶ συνεστραμμένων σαρκῶν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, περιεκτικὸν μέρος τί ἐστιν ὁ μυὼν, ὡς περιέχων μύας. μύες δὲ, σάρκες συνεστραμμέναι καὶ νευρώδεις, ἃς οἱ κοινολεκτοῦντες, ποντικοὺς φασὶ μεταληπτικῷ τινι τρόπῳ. μύας γὰρ ἰσορρωμένους ἀπεικάζοντες ποντικοῖς, ἐκεῖθεν τοὺς ἐπὶ σαρκῶν μύας οὕτως ὀνομάζειν διακρίνουσι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι ἡ ἀθρόα κατὰ μυώνων πληγὴ, θανατοῖ. συμπάσχειν γὰρ καὶ αὐτοὶ ἔχουσι πρὸς τὰ καίρια εἴπερ ἐκ νεύρων εἰσὶν ὡς δηλοῖ τὸ, περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη. τὰ δὲ νεῦρα ἐξ ἐγκεφάλου. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. τῶν δὲ ὡς εἴρηται πιπτόντων, οἱ μὲν ἤδη ὡς ἐρρέθη πεσόντες δύο, κείσθωσαν. ἄλλος δέ τις Λαπάρης διελαθείσης χαλκείῳ ἔγχει, ἤριπε προπάροιθε τοῦ ῥίψαντος. ἕτερος δέ τις ἐν τῷ ἐπαμύνειν κασιγνήτῳ πεσόντι, ἔπεσεν. ἐπειδὴ πρυμνὸν βραχίονα τὸν πρὸς τῷ ὤμῳ, δουρὸς ἀκωκὴ ἔδρυψεν ἀπὸ μυώνων. εἰσὶ γὰρ καὶ βραχιόνων μυῶνες. ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. εἷλε δέ τις καὶ ζώοντα βλαφθέντα κατὰ κλόνον. ἀλλὰ οἱ αὖθις ἔλυσε μένος, πλήξας ξίφει αὐχένα κωπήεντι. τινὲς δὲ, ἀμφοτέρωθεν συνέδραμον. καὶ ἔγχεσι μὲν, ἤμβροτον ἀλλήλων. μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. εἶτα, ξίφεσι συνέδραμον. καὶ ὁ τρωϊκὸς, ὑπ' οὔατος αὐχένα φασγάνῳ πληγεὶς πέπτωκε. νύσσεται δέ τις καὶ ἵππων ἐπιβησόμενος, κατὰ δεξιὸν ὦμον. καὶ πίπτει ἐξ ὀχέων. καὶ ἕτερος, κατὰ στόμα. ὃς καὶ πάσχει τὰ μετ' ὀλίγον ῥηθησόμενα. τοιαύτη τις καὶ ἐνταῦθα τοῦ ὁμηρικοῦ πολέμου ποικιλία ἐμπάσσεται. καὶ οὐ μόνον κατὰ τοὺς τρόπους τῶν πληγῶν τε καὶ πτωμάτων, ἀλλὰ καὶ κατὰ φράσιν τὴν αὐτοῦ τοῦ ἔθανον. ἀντὶ γὰρ τοῦ ῥήματος τούτου, ἐφ' ἑκάστων, ἄλλως καὶ ἄλλως φράζει καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐποίησεν. διό, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. δὶς τοῦτο εἰπών. καὶ, βῆ τὴν εἰς ἔρεβος. καὶ, τὸν δὲ κατ' ὄσσε ἔλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. καὶ, ὑπέλυντο δὲ γυῖα. καὶ, κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. καὶ, θανάτου δὲ μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. ἠρκέσθη δέ που εἰπὼν, ἤριπε προπάροιθεν. οὗ ἐντελέστερον τὸ, δούπησε δὲ πεσών. τὸ δὲ ὑπέλυντο γυῖα, παραφράσας ἀπὸ τοῦ πλήξαντος, ἔλυσε γυῖα φησί. καὶ λῦσε μένος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ἐν δ' ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ, πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. καὶ, τέλος θανάτοιο κάλυψε. καὶ, ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής. καὶ, λίπε ψυχή τε καὶ αἰών. καὶ, πολλοὺς ἐναντίους πέλασε χθονί. καὶ ἐπὶ ἵππου δὲ τὸ, ἀπέπτατο θυμός. καὶ ἕτερα, ὁ θέλων συναγειρέτω. οὕτως εὔπορος ὁ ποιητὴς φράζειν. οὕτως ἡ ὁμηρικὴ ἀηδὼν πολύφωνος. οὕτω θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. δὶς δὲ ἐνταῦθα ἔφη τὸ, ἔφθη ὀρεξάμενος. οὗ τὸ ἐντελὲς ἀλλαχοῦ, ἔγχει ὀρεξάμενος. οὕτω δὲ καὶ τὸ νύξε, διεδίασε δίχα τὸ καίριον. ὥσπερ καὶ τὸ πρυμνὸν, ἐν τῷ, πρυμνὸν σκέλος καὶ πρυμνὸν βραχίονα. τῶν δὲ μεταξὺ τοῦ ῥηθέντος ὅλου χωρὶς τὰ παρασημειώσεως ἄξια, τάδε εἰσί. τὸ μὲν ἔφθη ὀρεξάμενος, ἀντὶ τοῦ ὀρεκτῷ δόρατι πλήξας εἴληπται. ταυτὸν δ' εἰπεῖν ὀρεκτῇ μελίῃ. τί δὲ τὸ ὀρεκτὸν δόρυ, προδεδήλωται. οὕτω δὲ κυρίως ἔφρασεν, ὡς τι τὸ ἔφθη ὀρεξάμενος, ἀπαρατηρήτως καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐν τῷ ἔφθη ὀρεξάμενος, ὑπακούεται ἐξ ἀνάγκης οὐ μόνον τὸ ἔγχος ἀλλὰ καί τι μέρος σωματικόν. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐκτείνας δόρυ κατά τι μέρος τοῦ σώματος. διὸ εἰπὼν κατὰ πρυμνὸν σκέλος, ἐπήγαγε. περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ καὶ ἑξῆς. καὶ πάλιν, ἔφθη ὀρεξάμενος ὦμον. πρυμνὸν δὲ βραχίονα δουρὸς ἀκωκὴ δρύψεν. ἐνταῦθα δὲ λείπει τὸ ἔγχος διὰ τὸ ἤδη προδηλωθῆναι. ἐν δὲ τῷ, αἰχμὴ ἔγχεος ἤγουν ὁ τοῦ δόρατος σίδηρος, ἐντελὴς ἡ φράσις. αἰχμὴ γὰρ κυρίως, μέρος ἔγχεος τὸ πλῆττον. δῆλον δὲ ὅτι ταυτὸν ἔγχεος αἰχμὴ καὶ δουρὸς ἀκωκή. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ σύνηθες καινότητι σχῆμα τὸ, Νεστορίδαι, ὁ μὲν ἔρριψε τὸν δεῖνα. ὁ δὲ τὸν δεῖνα. οὐ γὰρ εἶχεν οὐδ' ἐνταῦθα καινότητι ἐνέργημα ἐν ἐπ' ἀμφοτέρων, ἵνα εἴπῃ ὡς οἱ δεῖνα τόδε τι ἐποίησαν. διὸ ἐξ ἀνάγκης διελὼν, ἔφη ὡς Ἀντίλοχος μὲν, οὔτησεν Ἀτύμνιον. Θρασυμήδης δὲ, Μάριν. συμπέπλεκται δὲ καὶ ἕτερον σχῆμα οὐ πάνυ σύνηθες. ἐξὸν γὰρ εἰπεῖν οὕτως ἁπλῶς ὡς Ἀτύμνιον μὲν, Ἀντίλοχος, Μάριν δὲ Θρασυμήδης ἀνεῖλον, εἵλετο ἄλλως φράσαι ὁ ποιητὴς καινότερον, ὅτι Νεστορίδαι ὁ μὲν, οὔτησεν Ἀτύμνιον Ἀντίλοχος. Μάρις δὲ, Ἀντιλόχῳ ἐπόρουσε κασιγνήτοιο χολωθείς. τοῦ δ' ἀντίθεος Θρασυμήδης ἔφθη ὀρεξάμενος καὶ ἑξῆς. ἵνα εἴη τὸ πᾶν ὀρθῶς, τουτέστιν. ὡς Ἀντιλόχου Ἀτύμνιον οὐτάσαντος, Θρασυμήδης τὸν Μάριν ἐπορούσαντα τῷ Ἀντιλόχῳ, κατέρριψε. καὶ οὕτω δύο οὗτοι ἀδελφοὶ ἐξ Ἀχαιῶν, δύο ἀνεῖλον τρωϊκούς. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ τὸ, αὐτοσχεδὰ ἐπόρε-

ἐπίδρομον, ἀντὶ τοῦ αὐτοσχεδόν. ὁποῖον καὶ τὸ ἀμφαδὸν, ἀμφαδά. μεταβληθέντος τοῦ ἐπιῤῥηματικοῦ ἑνικοῦ οὐδετέρου, εἰς πληθυντικὸν ὅμοιον. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σχεδὸν ὃ δηλοῖ τὸ ἐγγὺς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐχομένως, ὡς ἀπὸ τοῦ σχέω σχῶ, γίνεται σχέδιος προπαροξυτόνως ὁ ἐγγὺς, καὶ καθὰ καινότερον λέγεται, αὐθωρόν. ἔτι δὲ καὶ σχεδιὸς παροξυτόνως κατὰ κανόνι τῶν τριβραχέων, τὸ κύριον ὄνομα. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ αὐτοσχεδὸν, ὁ αὐτοσχέδιος. οὗ ῥῆμα τὸ αὐτοσχεδιάζειν παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον. οἳ ἴσμεν ὅτι τὸ τοιοῦτον ῥῆμα οὐκ ἐν ἐπαίνῳ τιθέασιν, ἀλλὰ ἀσήμως ὑπ' αὐτοῦ τὸ ψεύδεσθαι παραδηλοῦσιν. αὐτοσχεδιάζειν λέγοντες, τὸ ἀσκέπτως καὶ ἀμελετήτως λαλεῖν ἢ γράφειν παρὰ τὸ ἀληθὲς, ἢ ἄλλως ἀκριβές. οὕτω γοῦν τις ἔγραψεν, ὡς αὐτοσχεδιάζουσιν οἱ τὴν Λαΐδα Κορινθίαν εἶναι ἱστοροῦντες. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὅτι οὐ χρόνον τρίψαντες τῇ σκέψει, ἀλλ' ἐκ τοῦ σχεδὸν ἤγουν ἐγγὺς καὶ ἀχρόνως ὡς ἐν σχεδιασμῷ, ἱστοροῦσιν. ἐπισυμβαίνει γὰρ πολλαχοῦ ἀληθῶς τοῖς σχεδιάζουσι, τὸ ἀνακριβές. καθὰ καὶ τοῖς προγλώσσοις καὶ ὀξέσι φρονεῖν, τὸ ἀκροσφαλές. ὅγε κατὰ τὴν τραγῳδίαν, οὐκ ἀσφαλεῖς εἰσιν οἱ ταχεῖς φρονεῖν. ἡ δὲ παροιμία, καὶ τὴν κύνα τυφλὰ τίκτειν οἶδε, διὰ τὸ σπεύδειν ταχὺ γεννᾶν. εὕρηται δὲ καὶ αὐτὸ τὸ αὐτοσχέδιον ἐπὶ τοιαύτης κείμενον σημασίας ἤγουν ἠρέμα σκωπτικῆς, παρὰ τοῖς εἰποῦσιν ὅτι ἐκ τροφῆς ξηρᾶς, οὔτ' ἂν σκώμματα γένοιτο οὔτ' αὐτοσχέδια ποιήματα, οὐ μὴν οὐδὲ ἀλαζονεία ψυχῆς, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐκ μέθης, δι' ἣν καὶ οἱ Ἕλληνες ἐν Λήμνῳ ἐκαυχῶντο μεγάλα κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱστορίαν. λέγει δὲ καὶ στὰς πρόσθε νέκυος. Ὁ δυνάμεως τῶν προβιβὰς, καὶ ἀμφιβὰς, ἅπερ βοήθειαν ἐπί τινων κειμένων δηλοῦσι. δρύπτειν δὲ κυρίως μὲν ἐπὶ λεπτισμοῦ δρυῶν ἤτοι ξύλων, καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ἁπλῶς ξέειν. κυριολεκτεῖται δὲ μάλιστα ἐπὶ σαρκῶν, τὸ ἀμύσσειν. τὸ μέντοι δρύπτειν, βαθύτερόν τι τοῦ ἀμύσσειν ποιεῖ. διὸ καὶ ἐπιφέρει. ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. ἐλλειπτικῶς εἰπὼν, ἵνα ᾖ ὅτι ἀπάραξε τοὺς μῦς, εἰς ὀστοῦν ἄχρι. δῆλον ὡς γὰρ τὸ ἄχρι, αἰτιατικῇ οὐ συντάσσεται. οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ ἄχρις, ἀντὶ τοῦ διόλου φασί. βαρύνεται δὲ τὸ ἄχρις, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ις ἐπιῤῥήματα δισύλλαβα, βαρύνονται. ἄλις, μόγις, μέχρις, ἄχρις. τὸ χωρὶς καὶ ἀμφὶς, ὀξύνονται. διότι φασὶ μακρᾷ παραλήγεται. διὸ τὸ αὖθις, καινὸν φαίνεται βαρυνόμενον. δοκεῖ δέ φασιν ἀποφυγεῖν τὴν ὀξεῖαν, ἐπεὶ καὶ τριχῶς ἐλέγετο κατὰ τὸ τέλος, αὖθις καὶ αὖθι καὶ αὖθιν μετὰ τοῦ ν, καθὰ καὶ τὸ πέρισι, πέρισιν. γίνεται δέ φασι τὸ ἄχρις, ἀπὸ τοῦ μέχρις ἀποβολῇ τοῦ μ καὶ τροπῇ τοῦ φωνήεντος. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἱστορίαν παρεῤῥίπτει περὶ Χιμαίρας, χάριν ποικιλίας τῆς ἐν λόγῳ, καί τινος γοργότητος. ἑταῖροι γὰρ Σαρπηδόνος ἱστοροῦνται ὁ ἀνωτέρω ῥηθεὶς Ἀτύμνιος καὶ ὁ Μάρις, υἱοὶ Ἀμισωδάρου. ὅς ῥα Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην, πολέσιν κακὸν ἀνθρώποισιν. ὃ δὴ ἠρεμαιότερον ὁ ποιητὴς φράζει τοῦ ἐπὶ σφηκῶν, οὓς καὶ αὐτοὺς, ξυνὸν κακὸν πολλοῖς πρὸ ὀλίγου ἔφη. περὶ δὲ Χιμαίρας ἤδη λέλεκται ὅσα ἐχρῆν. Ὅμηρος δὲ παρεῤῥίψατο αὐτὴν ἐν βραχεῖ μνήμης μόνης χάριν ὡς ἂν καὶ οὕτω τὸ τῆς ἀφηγήσεως ὕπτιον τῇ ἐμβολῇ ἐξεγείρῃ, οὐ χρὴ ἄρτι πολυλογεῖν. ἀλλ' ἢ μόνον εἰπεῖν, ὅτι τῆς Καρίας ἦν δυνάστης ὁ Ἀμισώδαρος, οὗ καὶ αὐτοῦ θυγατέρα ἔγημε Βελλεροφόντης. καὶ ὅτι ἔστι στοχάσασθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, μὴ πάντη πεπλάσθαι τὰ κατὰ τὴν Χίμαιραν ἐκείνην, εἴγε καὶ χρόνον ὁ ποιητὴς λέγει ὅτι ἦν, καὶ τὸν θρέψαντα δὲ ἱστορεῖ. ἴσως οὖν φασι Χίμαρος ἐξ αἰπολίου ἀγριανθεὶς καὶ ὥσπερ τι τέρας ἀποβὰς καθάπερ καὶ ὁ Καλυδώνιος καὶ ὁ παρὰ τῷ Ἡροδότῳ σῦς, καὶ πολλοὺς βλάπτων, ἀφορμὴ τῆς ποιητικῆς τερατολογίας ἐγένετο. ἰστέον δὲ ὅτι καί τις τινῶν ἢ καὶ ἀναγαγὼν δυνάστου τινὰ γυναῖκα, ἔχοι ἂν ἀκοῦσαι ὡς Χίμαιραν θρέψεν ἀμαιμακέτην πολλοῖς κακὸν ἀνθρώποις.

Τὸ δὲ βλαφθέντα, κυριολεκτεῖται καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῷ, ὄζῳ ἐν μυρικίνῳ βλαφθέντε. ἐν τούτοις δὲ καὶ βαθεῖαν θέλων Ὅμηρος δηλῶσαι διὰ ξίφους πληγὴν, φησίν. ἔπληξε ξίφει αὐχένα. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. καὶ ὑπερκαπὼν, ἐπὶ ὁμοίας πληγῆς, λέγει. πᾶν δ' εἴσω ἔδυ ξίφος. ἔσχεθε δὲ μόνον δέρμα. παρηέρθη δὲ, ἤγουν παρεκρεμάσθη κάρη. διακοπεὶς δηλαδὴ τῆς συνεχείας. ἐξ οὗ ῥήματος, καὶ ὁ παρήορος γίνεται.

Ὅτι δὲ πορφύρεος θάνατος, ὁ ἐκ μιᾶς πληγῆς, προέγνωσται. μοῖρα δὲ κραταιὴ, οὐ πρὸς ἔπαινον εἴρηται, ἀλλὰ πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, κρατερός. ὃ οὐδ' αὐτὸ ἀεὶ ἔπαινον ἔχει. συνδραμεῖν δὲ, τὸ μετὰ δρόμου ἀλλήλοις πελάζειν. δὶς δὲ ἐνταῦθα ἐῤῥέθη, οὐ μόνον διὰ τὸ καίριον τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ κατὰ χρείαν ἐπαναλήψεως. τὸ δὲ μέλεον ἠκόντισαν ἄμφω, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, ἔγχεσιν ἤμβροτον ἀλλήλων. λέγει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς καὶ περί τινος, ὡς κόρυθος φάλον ἤλασεν, ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη ὥστε οὐκ αἰχμῆς μόνον καυλὸς, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ξίφεος. καὶ εἴη ἂν τοιοῦτος καυλὸς, τὸ κατὰ τὴν λαβὴν τοῦ ξίφεος ἐπίμηκες καὶ στενὸν, ἤγουν ἡ κώπη τοῦ ξίφεος. ἀφ' ἧς καὶ κωπῆεν αὐτὸ παρονομάζεται. τοῦ δὲ ὡς ἐῤῥέθη κατὰ στόμα τυχόντος τὸ πάθος, οὕτω φράζει διασκευάζων. ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά. ἐκ δὲ τίναχθεν ὀδόντες. ἐνέπλησθεν δέ οἱ ἄμφω αἵματος ὀφθαλμοί. τὸ δ' ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥῖνας πρῆσε χανὼν, ὅ ἐστι διεπέρασε καὶ ἐξήγαγε. φασὶ δὲ οἱ φυσικοὶ τὴν αἱμοῤῥαγίαν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν προφαίνεσθαι, διὰ τὴν τῶν ἐκεῖ ὑμένων λεπτότητα. ὅθεν καὶ τοὺς ἰκτεριῶντας ἀπὸ ὀφθαλμῶν τὰ πρῶτα δήλους εἶναι, τῆς χολῆς ὑποδραμούσης τοὺς ἐν αὐτοῖς ὑμένας ἤτοι χιτῶνας. ὅρα δ' ἐνταῦθα σκυθρωπῷ χωρίῳ κατὰ τῆς πληγῆς, κάλλος τι μιχθὲν τὸ τῶν παρίσων, τοῦ ἐξετίναχθεν καὶ ἐνέ-

πτ.κ.θ.κ. σμικρὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὡς ποιητικά. ἔστι δέ τι καὶ ἀντιθετικῶς ἀστειότητος ἐν τῷ τοιούτῳ νοήματι, ὡς δῆθεν ὑπόντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι τὸ μὲν στόμα ἐξεκενώθη ὀδόντων. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ, ἐπλήσθησαν αἵματος. ῥῖνας δὲ καὶ νῦν πληθυντικῶς εἶπε, διὰ τοὺς αὐτόθι δύο πόρους. τὸ δὲ κεχανε, καὶ ἐπὶ ξυλοκοπούντων ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. λέγει δὲ καὶ μετ' ὀλίγα ὅτι κεφαλὴν βληθεῖσα λίθῳ, αὐδίχα πᾶσα κεάσθη.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι
Σίνται, ὑπ' ἐκμήλων αἱρεύμενοι αἵτ' ἐν ὄρεσσι
Ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν. οἱ δὲ ἰδόντες,
Αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας,
Ὡς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον. οἱ δὲ, φόβοιο
Δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς.
Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ
Ἵετ' ἀκοντίσσαι. ὁ δὲ ἰδρείῃ πολέμοιο
Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους,
Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους.

Ὅτι παραβολικῶς ὑπογράφων ὁ ποιητὴς ὅπως ἔφυγον οἱ Τρῶες, φησί. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισι, σίνται, ὑπ' ἐκμήλων αἱρεύμενοι, αἵ τ' ἐν ὄρεσι ποιμένος ἀφραδίῃσι διέτμαγεν. οἱ δὲ, ἰδόντες, αἶψα διαρπάζουσιν ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας, ὣς Δαναοὶ Τρώεσσιν ἐπέχραον, ἤγουν ὡς καὶ προερρέθη ἐνέπεσον. ἢ ὡς ὑπὸ ... χρῶ ἐπῆλθον. ... χραῦσαι ἐνταῦθα οἱ Δαναοὶ ὡς ἀλλαχοῦ οἱ λύκοι διὰ τὸ χραύειν, ἐξ οὗ ὁ ζαχρηής. καὶ ῥᾳ ... ποιητοῖς ἡ τοιαύτη λέξις, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται κατ' ἐπιμονὴν ἔν τε τῇ ἀρχῇ τῆς παραβολῆς, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ χράω, γίνεται πλεονασμῷ αἰολικῷ τοῦ υ, χραύω. διό. χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. ἔτι καὶ τὸ ἔχραε καὶ τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐνέχραεν εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ τὸ ἐπέχραε. καὶ τὸ ἐγχραῦσαι. καὶ τὰ ἐκ τούτων, χρωτὸς καὶ χροὸς ποιὰν ἐπαφὴν δηλοῦσι. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ χράω χρῶ παράγωγον τὸ χραίνω, κατὰ τὸ ῥῶ ῥαίνω. χραίνειν δὲ, ῥεῖ ἐπὶ ψόγου. κατὰ τὸ, ἄστυ κάγ γεράσας χραίνων κύκλον. ἡ μὴν καὶ τὸ μολύνειν τοιοῦτον ὡς ὃ τὸ χραίνειν μεταλαμβάνεται. αὐτοῦ γὰρ τὸ μὲν μολύνειν τὴν ἐπ' ἐκείνῳ, ψογερόν ἐστι. τὸ δὲ, ἰχθύδιον ἀποκνίσας τὰ νεαρὰ ἐμόλυνε ἀλεύρῳ, τεχνικόν ἐστιν, ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἐρρέθη. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ χράω καὶ χραύω καὶ χρῶ καὶ χραίνω. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα ὁμοία συνδρομὴ παραγωγῆς, ἐν τῷ χναύειν, ὅ ἐστι λίχνως ἐσθίειν οὗ καὶ Ἀθήναιος μέμνηται. διό. παῖς τὰ ταῦτ' ἐχναύομεν. καὶ, ὁμοῦ τε χναύειν μαινίσι σηπίδια. ἔστι γὰρ χάω χῶ τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ τὸ χαίνω, κατὰ τὸ χρῶ χραίνω. τὸ δὲ χάω πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ γίνεται χναύω. ὡς δὲ ἐκ τοῦ εἰρημένου χῶ γίνεται καὶ ἡ χήμη τὸ ὄστρακον διὰ τὸ κεχηνέναι, δῆλον καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν τοῦ Ἀθηναίου. Ὅρα δὲ ὅτι θηλυκῶς ἔφη τὰς ἄρνας, καὶ τὰς ἐρίφους, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, αἵ τ' ἐν οὔρεσι. καὶ τοῦ, ἀνάλκιδα θυμὸν ἐχούσας. καὶ ὅτι γενικῶς τοῖς μήλοις ὑπάγει ταύτας. οἱ δὲ παλαιοί, πάντα μῆλα σημαίνουσι τὰ θρέμματα, εἰ καὶ διὰ τὸ μᾶλλον κυριολεκτεῖσθαι τὴν λέξιν φασὶν ἐπὶ προβάτων. ἐξ ὧν ὁ ποιητὴς καὶ πρόβασιν αὐτά που φησί. καὶ Σώπολις δὲ προβατικὸν φασὶ χορὸν λέγει τὸν ἐξ αἰγῶν. Τὸ δὲ σίνται, οὐκ ἂν εἴη μακρὰν τοῦ, σίντης, ὅ πολλαχοῦ κεῖται. Τὸ δὲ ὑπ' ἐκμήλων αἱρεύμενοι, ἀντὶ τοῦ ὑφαιρούμενοι ἐκ τῶν βοσκημάτων, τουτέστιν ὑπολείποντες, τοιοῦτον γὰρ τὸ ὑφαιρεῖσθαι. ἃ τὰ ἐξαίρετα ἐκφαύλως διαγνῶσαι διαρπάζοντες. ἀφραδίαι δὲ ποιμένος αἰτιᾶται νῦν Ὅμηρος, τοῦ μὴ ἐπισυνάγοντος τὰ βοσκόμενα ἐῶντος δὲ διατμαγῆναι. ἐμέμψατο δέ που καὶ βουκόλους ἀτέχνως βόσκοντας. πολὺν δὲ φόβον δηλοῖ τὸ ἄρνας καὶ ἐρίφους παραλαβεῖν ἐν τῇ παραβολῇ καὶ μὴ ζῶα τέλεια. Ὅτι εὐφυῶς δυσκέλαδον τὸν φόβον λέγει, διὰ τὸ τῶν φευγόντων θορυβητικόν. φησὶ γάρ. οἱ δὲ, φόβοιο δυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλκῆς. ἀστεῖον δὲ κατ' ἀντίθεσιν τὸ νόημα. ὑγιὲς δέον ὂν μνήσασθαι θούριδος ἀλκῆς, οἱ δὲ, ταύτης μὲν λάθοντο, φυγῆς δὲ μνήσαντο. δυσκέλαδον δὲ φόβον λέγει, ὡς ὄντος καὶ ἀγαθοῦ τινος κελάδου ὁποῖα καὶ ὁ τῶν μελπόντων καὶ ὁ τῶν νικώντων καὶ ὁ τῶν κυνηγετούντων δὲ, ὅθεν καὶ Ἄρτεμις κελαδεινή. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἡ φύλοπις καὶ ἡ ἐνοπὴ καὶ ἡ βοὴ ἐπὶ μάχης καὶ ἡ ἐνυώ, ἐκ δυσκελάδων ἤχων ἐτυμολογοῦνται. Ὅτι ὁ Αἴας ὁ μέγας, αἰὲν ἐφ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ ἵετο ἀκοντίσαι ἀντιφιλοτιμούμενος. ὥσπερ μετ' ὀλίγα, καὶ τῷ Πατρόκλῳ ἐπὶ Ἕκτορι κέλεται θυμὸς ἱμείρων βαλεῖν. Ἕκτωρ δὲ ὃς καὶ αὐτὸς Αἴαντι ἀντιφέρεσθαι ἤθελε τὰ πρὸ τούτων ὡς ἀρίστῳ μετ' Ἀχιλλέα, νῦν ἀρκεῖται φυλάσσων ἑαυτόν. λέγει γὰρ ὅτι ἰδρείῃ πολέμοιο ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος εὐρέας ὤμους, σκέπτετ' ὀϊστῶν ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. ὅ ἐστιν ἴδιον προσεκτικοῦ ἐν πολέμῳ στρατηγοῦ. καὶ ὅρα πῶς διέστειλε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀλλήλων. εἶτα λέγει καὶ ὅτι ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην, τὴν πολλαχοῦ ῥηθεῖσαν. ἀλλὰ καὶ ὣς ἀνέμιμνε, σάω δ' ἐρίηρας ἑταίρους. πάνυ δὲ ταῦτα σεμνύνει τὸν Ἕκτορα εἰ καὶ δυσαλγὴς ὢν ἀνδρίζεται.

καθά

καθάπερ περὶ τούτων καὶ οἱ ἀχαιοὶ τὸ αὐτὸ εἶχον σίνωμα. ἔνθα ὡς μὲν ζωσόμενοι ἐμάχοντο τοῖς Τρωσὶν ἐλπίδι κεχρημένοις ἐμπρῆσαι τὰς ναῦς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐφ' ἕκτορι ἀκοντίσαι, ταὐτὸν ἐστὶ καθ' ἕκτορος. ὁποῖα καὶ ἄλλα μυρία κεῖνται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἰδρείη δὲ, ἡ ἐπιστήμη, ἀπὸ τοῦ ἴδρις ἴδριος ὡς ὄφις ὄφιος. οὗ δ' ἀνάπαλιν ἄιδρις, ἀφ' οὗ ἀϊδρείη πολέμου, ἡ ἀτεχνία καὶ ἀνεπιστημοσύνη. τὸ δὲ ἀσπίδι ταυρείη, ἐκ τοῦ ἐπιπολάζοντος καὶ προφαινομένου μέρους καλεῖται, ὡς καὶ ἡ βοείη. τοιοῦτον δὲ καὶ ἡ κυνέη. καὶ ἡ ἰκτιδέη. καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁ δὲ ῥοῖζος ὅτι τραχυφωνότερός ἐστι τοῦ δούπου, δῆλόν ἐστι. τὸ δὲ ἦ μὲν δὴ γίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην καὶ ἑξῆς, φρονιμότητος καὶ θαρσαλέου ἀνδρὸς ἔνδειξις. τὸ δὲ γίνωσκε καὶ ἁπλῶς τὸ γινώσκειν, οἱ μὲν ὕστερον ἀττικοὶ, μετὰ καὶ δευτέρου γάμμα γιγνώσκειν φασὶν, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ. καθὰ καὶ τὸ γίνεσθαι, γίγνεσθαι. ὅμηρος μέντοι ἀρχαιότερος ὢν, ἀγνοεῖ καὶ ἐν ἀμφοῖν τὸ δεύτερον γάμμα. ἔστι δὲ ὅμως, ἀκριβέστερον τὸ τῶν ὕστερον, εἰ καὶ εὐφωνότερον τὸ τοῦ ὁμήρου. ὡς γάρ φησιν ἡρακλείδης, καθὰ πλῶ πλίσκω ἰακῶς, καὶ θορῶ θορίσκω καὶ μολῶ μολίσκω, ἐξ ὧν τὸ θρώσκω. ἔτι δὲ καὶ τὸ βλώσκω, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ νοῶ γίνεται νοίσκω, καὶ κατὰ συναίρεσιν νώσκω, καὶ προσθέσει τοῦ γ΄ αἰολικῶς, γνώσκω. ἐπεὶ καὶ τὸ νοῶ, γνοῶ φασὶν οἱ αἰολεῖς. ὅθεν ἡ στέρησις ἀγνοῶ. ἐκ δὲ τοῦ γνώσκω πάντως κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τὸ γιγνώσκω. λέγει δὲ ὁ αὐτὸς, καὶ ὡς οἱ ἠπειρῶται προστιθέασι καὶ αὐτοὶ τὸ γ΄ ταῖς λέξεσι, τὸν δοῦπον γδοῦπον λέγοντες. ὅθεν ἐρίγδουπος πόσις ἥρης. καὶ ἀπὸ τοῦ νέφος καὶ γνόφος. λέγει δὲ καὶ ἐν τῇ γνώμῃ πλεονάζειν τὸ γ΄, ὡς ἀπὸ τοῦ νοῶ νοήσω νώμη καὶ γνώμη. οὕτω δέ πως καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ γλάμων, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ γ΄. λήμη γὰρ, καὶ ἐκεῖθεν, λήμων ὁ λημῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ΄ καὶ συστολῇ, γλάμων. τὸ δὲ ἀνέμιμνον, οὐ πάντῃ λύει τὴν τοῦ ἕκτορος φυγὴν ἀλλὰ μᾶλλον βεβαιοῖ, οὐ γὰρ ἔμενεν ὁ ἕκτωρ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλ' ἀνέμενεν, ἤγουν ὑποχωρήσας μικρὸν, πάλιν ἔμενε. τοῦτο γὰρ ἡ ἀνὰ πρόθεσις ἐνταῦθα δηλοῖ. οὕτω καὶ ἀναμάχεσθαι, τὸ πάλιν μάχεσθαι. καὶ ἀναπαλαίειν, τὸ ἐκ δευτέρου παλαίειν. καὶ ἄλλα μυρία. τὸ δὲ σάω, ποιητικῶς ἀποκέκοπται ἐκ τοῦ σάωζεν, ὅ ἐστιν ἔσωζεν. ἵνα κατὰ μὲν τὸ ἀναύξητον, ἰωνίζηται ἡ λέξις. κατὰ δὲ τὴν ἀποκοπὴν, αἰολίζηται.

Ὡς δ' ὅτ' ἀπ' ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω
Αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε ζεὺς λαίλαπα τείνῃ,
Ὡς τῶν, ἐκ νηῶν γένετο ἰαχή τε φόβος τε.
Οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέραον πάλιν. ἕκτορα δ' ἵπποι
Ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι, λεῖπε δὲ λαὸν
Τρωϊκὸν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκε.
Πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι,
Ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.
Πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν δαναοῖσι κελεύων,
Τρωσὶ κακὰ φρονέων. οἱ δὲ, ἰαχῇ τε φόβῳ τε
Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν. ὕψι δ' ἀέλλη
Σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων, τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι
Ἄψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων.
Πάτροκλος δ' ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν,
Τῇ ῥ' ἔχ' ὁμοκλήσας, ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον
Πρηνέες ἐξ ὀχέων. δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.
Ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι,
Ἄμβροτοι, οὓς πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα,
Πρόσσω ἱέμενοι. ἐπὶ δ' ἕκτορι κέκλετο θυμός.
Ἵετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι.

Ὅτι κυανέῳ νέφει ἀμφιβαίνοντι ταῖς ναυσὶν ἐπικρατέως, φθάσας εἰκάσαι τοὺς τρῶας, ἐνταῦθα τὴν αὐτῶν αὖθις ἐκ νεῶν φυγὴν πρὸς νέφος εἰκάζει, εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, ὡς τῶν, ἐκ νεῶν γένετ' ἰαχή τε φόβος τε, ἤγουν κατὰ κίνησιν λαιλαπώδη νέφους ἐφθέγγοντο. καὶ ἦσαν οὕτω καὶ αὐτοὶ, ὡς οἱ ἀελλόποδες, φεύγοντες. καὶ ὅρα φανερὰν ἐνταῦθα διάκρισιν ὀλύμπου καὶ οὐρανοῦ καὶ αἰθέρος. φησὶ γὰρ, ὄλυμπον μὲν, τὸ ὄρος. οὐρανὸν δὲ, τὸν λιμνάζοντα ἀέρα καὶ παχύν. αἰθέρα δὲ, τὴν ἄνω κυκλοφορίαν, τὴν αἰτίαν τῆς πάξεως τῆς ἀνέμων κινήσεως. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐξ ὀλύμπου τοῦ ὄρους, λαῖλαψ τις φαύλη εἰς ἀέρα ἔρχεται αἴθεν λαβοῦσα τὸ ἐνδόσιμον. ἢ καὶ ἄλλως ἁπλούστερον, αἰθέρα ἐστὶ νοῆσαι, τὴν αἰθρίαν καὶ εὐδίαν. ἵνα ᾖ ὁ νοῦς, ὅτι νέφος ἐξ ὀλύμπου εἰς οὐρανὸν ἔρχεται μετὰ εὐδίαν τὴν ἀπὸ τῶν ἀνέμων, αἰθέρα δῖαν λέγει πρὸς διαστολὴν τῆς λαίλαπος. ἢ καὶ ἄλλως, ἐπεὶ ἐκ διὸς ἤγουν ἀέρος γίνεται, διὸ οἱ μεθ' ὅμηρον τὴν αἰθρίαν ἄλλως ὀνομάσαντες εὐδίαν λέγουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις εὐαερίαν. ἀστείως δὲ ἐκ τοῦ κατ' ἀλληγορίαν αἰθέρος ἤτοι διὸς, πεπόρισται νῦν τὸ ἐπίθετον. καὶ ἔστιν ὅμοιον, ὡς εἴ τις εἴ-

τοῦ διὰ δίου. Ὅτι δὲ ἡ ἐκ πρόθεσις καὶ ἀντὶ μετὰ λαμβάνεταί ποτε κατὰ τὸ ὑστερόχρονον, προδεδήλωται. θηλυκῶς δὲ καὶ νῦν ἡ αἰθὴρ καθ' ὁμοιότητα τῆς ἀέρος. τὸ δὲ ὅτε ζεὺς λαίλαπα τείνῃ, τουτέστι πανταχοῦ λαίλαπα ὁ ἀὴρ ἐξαπλοῖ, ὁρίζειν δοκεῖ τί ἐστι λαίλαψ, ὅτι δηλαδὴ κίνησις νεφῶν καὶ ταραχὴ μετὰ εὐδίαν τὴν ἀνωτέρω ῥηθεῖσαν. Ὅτι πέρας ἐνταῦθα τὸ τοῦ πολυδάμαντος ἔχει θεοπρόπιον, ἐν οἷς λέγει ὅμηρος ὅτι οὐ κατὰ μοῖραν πέρασαν πάλιν οἱ τρῶες, ἤγουν ἀτάκτως καὶ δυσδαιμόνως καὶ ἀκόσμως διεπέρων τὴν τάφρον ὡς φεύγοντες. ὅπερ ἐκεῖνος ἔφη, οὐ κατὰ κόσμον φεύξεσθαι. ταυτὸ γὰρ ὥσπερ μοῖρα καὶ κόσμος, οὕτω καὶ τὸ, οὐ κατὰ μοῖραν. καὶ τὸ, οὐ κατὰ κόσμον. εἶτα θέλων εἰπεῖν ὡς ἔφυγε καὶ ἕκτωρ, φησὶν εὐφημότερον, ἕκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσιν. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα, τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι. λείπει δὲ λαὸν τρωϊκὸν ὡς φυγὼν πρὸ αὐτῶν, οὓς ἀέκοντας ὀρυκτὴ τάφρος ἔρυκεν. εἶτα ἐκφράζων τὸ κακόν, ἐπάγει. πολλοὶ δ' ἐν τάφρῳ ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι ἄξαντες ὅ ἐστι κλάσαντες, θραύσαντες ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. πάτροκλος δ' ἕπετο σφεδανὸν δαναοῖσι κελεύων, τρωσὶ κακὰ φρονέων. οἱ δέ, ἰαχῇ τε φόβῳ τε πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἂρ τμάγεν, ἤγουν διεκόπησαν, ἐσκορπίσθησαν. ὕψι δ' ἀέλλη σκίδναθ' ὑπαὶ νεφέων. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι ἄψορρον προτὶ ἄστυ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. ὃ δὴ σαφεστάτη ἐστὶν ἑρμηνεία τῆς παλιώξεως. εἶτα ἀναμνήσων τὸν πάτροκλον, λέγει ὅτι ἔνθα πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαὸν τουτέστι ταραττόμενον, κατὰ τὸ, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἐκεῖ εἶχεν ὅ ἐστιν ἤλαυνεν, ὁμοκλήσας. καὶ τὴν αἰτίαν προστιθεὶς ἐπάγει τὸ ἐντεῦθεν τοῖς τρωσὶ κακόν. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων. δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. ἀντικρὺ δ' ἄρα τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι ἄμβροτοι, ὡς οἷα πτηνοὶ καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται, οὓς πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα, πρόσσω ἱέμενοι. καὶ ὅρα ὅση τις διαφορὰ τῶν ἀχιλλέως ἵππων πρὸς τοὺς τοῦ ἕκτορος, ὑπὲρ ἐκείνους μὲν ἀπεδειδίσσετο τάφρος εὐρεῖα, οὗτοι δὲ ὑπέρθορον αὐτήν. καὶ ὅτι ἕκτωρ μὲν πρὸ τούτων ἐφιλοτιμεῖτο, ἐκεῖ μάχεσθαι ὅπου ἀεὶ πλείστας ἔβλεπε. πάτροκλος δὲ νῦν, ἔνθα πλεῖστος ὡς ἐρρέθη λαὸς ὀρίνεται. τὸ δὲ λαὸν, οὓς ἀέκοντας, ἀττικῶς πέφρασται διὰ τὸ λαοὺς τρωϊκὸν τοὺς τρῶας νοεῖσθαι. τὸ δὲ ἐρυσάρματες ὥς που καὶ προδεδήλωται, μεταπλασμὸν ἔχει. ἅρμα γὰρ ἅρματος, ὅθεν ὁ ἐρυσάρματος, καὶ πληθυντικὸν οἱ ἐρυσάρματοι. ἀφ' οὗ μετεπλάσθη τὸ ἐρυσάρματες ἵπποι. ῥηθέντες οὕτω, πρὸς διαστολὴν τῶν ἔξω ἅρματος, ὁποῖοι καὶ οἱ κέλητες ἵπποι. πρῶτον δὲ ῥυμὸν κἀνταῦθα, τὸ αὐτοῦ ἄκρον λέγει τὸ πρὸς τῷ ζυγῷ. κλᾶται δὲ τοῦτο, ἐνισχομένου ὡς εἰκὸς ἅρματος ταῖς ὄχθαις τῆς τάφρου. δύναται δέ τις φιλονεικῶν, πρῶτον ῥυμὸν εἰπεῖν, καὶ τὸ πρὸς τῷ ἄξονι μέρος αὐτοῦ, ἵνα πολλὴν οὕτω βίαν ἐνδείξηται. Τὸ δὲ σφεδανόν, ποιητικὴ μὲν λέξις καὶ ἧς οὐ χρήζει πεζὸς λόγος, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὴν ἁπλοϊκὴν ἔννοιαν. δηλοῖ δὲ τὸ ἠπειγμένον ἀπὸ τοῦ σπεύδειν ἀφ' οὗ καὶ ἡ σπουδή, τραπέντος τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, ἵνα ἦ σπευδανόν. οὕτω δὲ καὶ τὸ σφόδρα ἐκ τοῦ αὐτοῦ παρῆκται ῥήματος, καὶ τὸ σφοδρόν. ὥσπερ δὲ ἐκ τοῦ σπεύδω σφεδανόν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ πέμπω δυσπέμφελος κατὰ παυσανίαν τροπῇ τοῦ π' εἰς φ', δυσάρεστος, χαλεπός, μεμψίμοιρος. οὗ χρῆσις περί τε ἡσιόδῳ, καὶ περὶ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἔστι μὲν ὅμοιον τῷ, ἐναύλους πλῆσαν νεκύων. ὡς εἶναί πως ἐνταῦθα, ταυτὰ ἐναύλους καὶ ὁδούς, στεναὶ γὰρ καὶ αἱ ὁδοί. ὅθεν καὶ ἀτραποὶ λέγονται ὡς μὴ ἐκτροπὰς ἔχουσαι. ἀστείως δὲ νοεῖται εἴπερ οἱ πρὸ μικροῦ ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχοντες ἐν τῷ νικᾶν, νῦν πάσας ἔπλησαν ὁδοὺς φεύγοντες. τὸ δὲ ἐπεὶ ἂρ τμάγεν, ἐκ τῆς παραβολῆς ὥρμηται, καθ' ἣν ἄρνες καὶ ἔριφοι ποιμένος ἀφραδίαις διέτμαγεν. ἐκεῖναί τε γὰρ διατμαγεῖσαι, τὰ ἐκεῖ ἔπλησαν εἰς ῥαδίαν τοῖς λύκοις διαρπαγήν. καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως οἱ τρῶες τμαγέντες, πάσας πλῆσαν ὁδοὺς ἐπὶ ὀλέθρῳ οἰκείῳ. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ φιλίᾳ ἐστὶ διατμαγῆναί ποτε, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἀρθμήσαντε διέτμαγεν, ἤγουν φιλιωθέντες διεχωρίσθησαν. ἡ δὲ σκιδναμένη ἄελλα, κόνεως ἂν εἴη, ἐλλειπτικῶς εἰπόντος τοῦ ποιητοῦ διὰ τὸ συγκατεπείγειν τὴν φράσιν τοῖς πράγμασι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ὁμίχλη τὴν αὐτὴν φθάσας εἴκασε. τὸ δὲ σκίδνατο ὑπαὶ νεφέων, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, οὐ γὰρ δή που καὶ ὑπερνεφὴς ἡ κόνις ἐγίνετο. τὸ δὲ τανύοντο ἵπποι, ἀντὶ τοῦ συντεταμένως ἔτρεχον, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἐβηματίζον, ὃ καὶ πλίσσεσθαι ἐν ὀδυσσείᾳ αἰολικῶς λέγεται. διό, εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσι. τὸ δὲ ὑπ' ἄξοσι φῶτας πίπτειν πρηνεῖς ἐξ ὀχέων, δηλοῖ τοὺς ἐξ ἁρμάτων πίπτοντας εἶτα πιεζομένους τοῖς τῶν φευγόντων ἱππείων ἄξοσι. τὸ δὲ ἀνεκυμβαλίαζον, ἀντὶ τοῦ ἀνεκρότουν, ἢ ἀνεπήδων. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν ἠχητικῶν κυμβάλων ἅπερ ἀναπηδᾷ ἐν τῷ προσκρούεσθαι ἀλλήλοις. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι τὸ ῥῆμα βομβῶδες ὄν, ἔμφασιν ἔχει τῆς μετὰ ἤχου τῶν ἁρμάτων ἀνατροπῆς. ἢ καὶ ἄλλως ἀνεκυμβαλίαζον, ἀντὶ τοῦ πῇ μὲν προσεκρούσαντο ἀλλήλοις, πῇ δὲ διΐσταντο μετὰ ἤχου, καθ' ὁμοιότητα καὶ τοῦτο κυμβάλου. ἢ ἀνεστρέφοντο ἄνω κάτω γινόμενοι κατὰ ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων. τί δὲ δηλοῖ τὸ κύμβαχος, προδεδήλωται. ἐν δὲ τῷ, ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι, σημαίνει οὐ μόνον τὸ ὑπερφέρον τῶν ἵππων, ὡς προσηχῶς ἐδηλώθη, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ τολμήσαντος ἡνιόχου θρασύτητα. ὁποίαν δηλοῖ καὶ ὅμηρος ἐν τῷ, θρασὺν ἡνίοχον φορέοντες. καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον πήδημα τῶν τοῦ ἀχιλλέως ἵππων, προεθεράπευσεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. προκατασκευάσας ἐκεῖ τὸ τολμηρόν. πάντως γὰρ οἱ πετόμενοι, ῥᾳδίως εἶχον τὴν τάφρον ὑπερθρῴσκειν

θρῴσκειν

θορεῖν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἡ ἐπὶ πρόθεσις συνήθως ἀντὶ τῆς κατά, ἐν τῷ, ἐπὶ δ' ἔκτορι κέκλετο θυμὸς ὁ τοῦ πατρόκλου, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἕκτορος. ἦτο γάρ φησι βαλέειν. καὶ ἔστι τὰ τοιαῦτα χρήσιμα εἰς τό, δαιμονίη τί μοι ἐπέχεις ἀντὶ τοῦ κατ' ἐμοῦ ἔχεις; εἰ δὲ καὶ ὡς ἐπὶ τοξότου ἐκεῖνο ἐν ὀδυσσείᾳ λέγεται, κείσθω τέως καὶ ἐνταῦθα εἰς μνήμην. ὑπενόμιζε γὰρ εἰς χρῆσιν τοῦ, ἐπέχει σκοπῷ τόξον, ὧν αὖ καὶ τό, τί μοι ἐπέχεις, ἀντὶ τοῦ τί μου κατασχέζει ὥσπερ καὶ κατὰ σκοποῦ ἐμοῦ τοξεύουσα.

Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν
Ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ
Ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ,
Οἳ βίῃ ἐν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας,
Ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες.
Τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες,
Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι,
Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ, μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων,
Ὣς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.

Ὅπως καὶ ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ δὲ πολλαχοῦ παρεσημειώθη, τὰς παραβολὰς ὁ ποιητὴς ἐπεισάγει, ἵνα τε διαναπαύσῃ τὸν ἀκροατήν, καὶ ἐπὶ σαφηνείᾳ τῶν λεγομένων, ἢ ποικιλίας δὲ πραγμάτων ἕνεκεν. καὶ εἰς πολυμαθείας μέθοδόν τι καὶ ἔνδειξιν. μυρία γὰρ εὐμεθόδως διὰ παραβολῶν τῇ ποιήσει παρεμπλέκει. ἐξ ὧν ἥ τε γραφὴ πλατύνεται, καὶ ἡ ποιητικὴ ἐμπειρία καὶ σοφία διαφαίνεται.

καὶ τοίνυν ἔθους ὄντος ἐν ταῖς παραβολαῖς ἐκτίθεσθαί τινα, τὰ μέν, φυσικῶς ὡς ὅτε ἢ στοιχείων λέγει καὶ ἀστρονομίας, ἢ ζώων ἰδιότητας. τὰ δέ, πραγματικῶς καὶ βιωτικῶς, ὡς ὅτε τὰ παρόντα παραβάλλει κοινοῖς πράγμασιν ἃ τέτυχε κατὰ βίον. οἷον τὸν πάτροκλον, κόρῃ δακρυούσῃ πρὸς τὴν μητέρα. ἢ τὸν αἴαντα, κυβιστῶντα διὰ ποταμῶν ὅτε μεταβαίνει ἐκ νηὸς εἰς νῆα. ἢ ὅτε ζῶα παράγει κυνηγετούμενα, ἢ ἄλλως ἁλισκόμενα. ὁμοίως δὲ εἰθισμένης τῆς ποιήσεως ἢ πρὸς ἦθος φιλοσοφεῖν ἐν παραβολαῖς καὶ παιδεύειν τὸν ἀκροώμενον, ἐνταῦθα κατακλυσμὸν παραβολικῶς φράζων σφοδρὸν ἀδίκοις ἐπιφερόμενον ἐπὶ κακῷ τῶν ἀνθρωπίνων ἔργων, φησίν. ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθὼν ἤματ' ὀπωρινῷ, ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ ζεύς, ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ, οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. τῶν δέ τε πάντες μὲν ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. ἐς δ' ἅλα πορφυρέην μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ, μινύθει δέ τ' ἔργ' ἀνθρώπων, ὡς ἵπποι τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι. καὶ σημείωσαι ὅτι πρὸς μόνον τὸ στενάχοντο ἡ παραβολή, τὸ ἀπὸ συντονίας δρόμου γινόμενον, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὃ καὶ ἐνεργητικῶς προφέρεται ὡς δηλοῖ τό, στενάχουσι ῥέουσαι. τὰ δὲ λοιπὰ τῆς παραβολῆς, ἐκφραστικώτερόν τι ἔχει μεγάλου κατακλυσμοῦ, καὶ αἰτίαν αὐτοῦ ἠθικήν, καὶ διδασκαλίαν εὐθυδικίας. ἧς ἐναντίον τό, σκολιὰς κρίνειν θέμιστας. δῆλον δὲ ὅτι τὸ σεμναὶ πάντως αἱ τῆς εἰρημένης παραβολῆς ἔννοιαι, τοιαῦται γὰρ αἱ τῶν μεγάλων καὶ θείων πραγμάτων ἐκφράσεις καὶ αἱ ἠθικαὶ παιδεύσεις. καὶ ὅτι σκοπὸς αὐτῇ, τοσοῦτον μόνον δηλῶσαι ὡς αἱ τρωϊκαὶ ἵπποι οὕτω ἔστενον ἀσθμαίνουσαι τῷ συντόνῳ δρόμῳ τῷ ἐκ τοῦ διώκεσθαι, καθὰ ἐν δεινῷ κατακλυσμῷ τῷ ἐκ θεομηνίας, χαράδραι μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι. ἦν δὲ πάντως χραίνειν εἰ καὶ σὺν δίφροισι ἀνακυμβαλιάζειν ἔφη ὁ ποιητής, εἰπεῖν τι καὶ περὶ ἵππων. καὶ τοίνυν ἐκεῖνο μέν, οὐκ ἐπεξειργάσατο ἀλλὰ τὸ ἀειφραδὲς τῆς ὀνοματοποιΐας καὶ ἐναργές. εἰς δὲ τὸ εἰπεῖν στενάχειν, ἰδίκησε τῆς ῥηθείσης πλατείας παραβολῆς. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τε τὸ στενάχειν ὠνοματοπεποίηται εἰ καὶ μὴ τραχυφώνως καθὰ καὶ τὸ ἀσθμαίνειν καὶ ὅσα τοιαῦτα. καὶ ὅτι τὸ μὲν ὑπὸ λαίλαπι, ἀντιπτωτικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ λαίλαπος. τὸ δὲ βέβριθε χθών, πολλὴν ἐπομβρίαν δηλοῖ ὡς βαρυτέρας τηνικαῦτα γινομένης τῆς γῆς, καὶ μάλιστα τῆς μελαίνης τῷ δι' αὐτῆς ῥέοντι πολλῷ ὕδατι, καὶ οὐκέτι κούφης οὔσης κατὰ τό, κουφίζουσαι ἄρουραι, ὃ παρ' ἡσιόδῳ κεῖται. ὀπώρα δέ, ὥρα ἡ συνεχής ἐστι τῷ φθινόπωρον εἰς παρώνυμον, ὁ ὀπωρινός. πάντως δὲ ὀπωρινὸν ὄμβρον ὅ ἐστι θερινὸν παρέλαβεν ἐνταῦθα, πρὸς ἔνδειξιν τῆς παρὰ τοῖς ἀδίκοις θεομηνίας, εἰ καὶ ἐν θέρει κατακλύζονται οἱ τοιοῦτοι ὅτε σπάνιος ὑετὸς καὶ μάλιστα ὁ λαυρότατος. ἡ γὰρ ἐν ἄλλαις ὥραις ἐπομβρία, οὐ πάνυ δοκεῖ παράδοξος. λαυρότατον δὲ διὰ τοῦ υ γραπτέον, ἴσως ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ῥέειν. ἵνα ἦ ὥσπερ ἄρρηκτον αὔρηκτον παρ' αἰολεῦσιν, οὕτω καὶ λάρον καὶ λαῦρον. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ λαῦρα πλεονασμῷ τοῦ υ, δημοσία ὁδός, δι' ἧς λαὸς ῥέει. λάβρος μέντοι διὰ τοῦ β, ὁ λίαν βορός, ἢ βαρύς. ὅτι δὲ καὶ διὰ τοῦ βῆτα γράφουσι τὸ λαβρότατον ὕδωρ ὀρθῶς ἔχει, προδεδήλωται. βαρύνει γὰρ τὴν γῆν ὡς δῆλον ἐκ τοῦ βέβριθε χθών. οὕτω καὶ λαβροστομεῖν διὰ τοῦ βῆτα. καὶ λαβρωνία δέ φασιν ἔκπωμα περσικὸν παρὰ τὴν ἐν τῷ πίνειν λαβρότητα. τὸ δὲ χέει ὕδωρ ζεύς, ὅ ἐστιν ἀήρ, περίφρασις μέν ἐστι τοῦ, ὕει ζεύς. δηλωτικὸν δ' ἐστὶ καὶ αὐτὸ τοῦ, καλῶς δικαστὰς λέγεσθαι

τοὺς ἐξ ὄμβρων ποταμούς. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ δὴ ἄλλην κακίαν καταπλήττεσθαί φασι γῆν, ἢ διὰ ἀδικίαν. ὡς ταύτην οὖσαν τῶν ἄλλων χειρίστην. ἧς καὶ ἡσίοδος πολλὰ καταλέγει, τοὺς ἰθυδίκας ἀπευχόμενος. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι καὶ ὅτι κακοσεβεῖ καὶ ἀνεπιστρεφῆ θεοῦ εἶναι δοξάζει τὸν ἄδικον, ὑπὲρ οἱ ἐξελαύνοντες τὴν δίκην, θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγουσιν. ὅρα δὲ τὸ θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγειν, ἐντελῶς ῥηθέν. ἄλλως γὰρ τὸ ἀλέγειν μόνον ῥηθέν, λείπεται φύσει αἰτιατικῆς. τοιοῦτον δὲ καὶ τό, κρίνωσι θέμιστας. ἐλλιπὲς γὰρ δίχα αἰτιατικῆς καὶ τὸ κρίνειν. ἡ δὲ τοῦ θεοῦ ὄπις, παιδεύει μὴ μόνον δεῖν ἡμᾶς ἐνορᾶν τὴν πρόσθεν ἤγουν τὴν ἐνεστώτων καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν ὄντων, ἀλλὰ καὶ τὴν ὄπισθεν ὅ ἐστι μελλόντων ἐφ' ὧν ἔχει χώραν καὶ ἡ ὄπις ὅ ἐστιν ἡ ἐπιστροφὴ καὶ τὰ τούτων ῥήματα. ὅ ἐστι θεῖόν τι ἡ ὄπις. τὸ δὲ ποταμοὶ πλήθουσι, σαφῶς ἑρμηνεύει τὸ πλήθοντας ποταμοὺς τοὺς ἐξ ὄμβρου πληρουμένους λέγεσθαι. ὃς δὴ ὄμβρος τὸ τοῦ διὸς ὡς ἐρρέθη ὕδωρ, τοὺς μὲν χειμάρρους, αὐτόχρημα γεννᾷ, ὅθεν καὶ διιπετεῖς ἐκεῖνοι κυρίως λέγονται. τοὺς δὲ ἀεννάους ὑπάρχοντας ὄντας, οὐ μόνον ἐπιχειλεῖς ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ὑπερχειλεῖς ὅ ἐστι πλήθοντας. κλιτῦς δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, τὰ ἀποκλίματα καὶ ἐξέχοντα τῶν ὀρέων, παρὰ τὸ κεκλίσθαι. ὥσπερ καὶ παρὰ τὸ ἀνακεῖσθαι, τὰ ἄγκεα. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, κλιτῦς, οἱ προκεκλιμένοι καὶ προνενευκότες ἐν ἄκρῳ τινὶ τόποι, οὓς αἱ χαράδραι περιτρώγουσαι, καταρρίπτουσιν. ὅτι δὲ καὶ ἐξοχήν τινα αἱ κλιτύες δηλοῦσι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἀποτμήγουσι χαράδραι. τὰ γὰρ ἐξέχοντα, καταρρίπτονται χαρασσομένων τῶν ὑπ' αὐτά, ἐξ οὗ ἡ χαράδρα παράγεται. ὡς δὲ καὶ διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφουσί τινες τὴν κλειτὺν ἀπὸ τοῦ κλεῖτος πλεονασμῷ τοῦ ι ὅ ἐστι, δηλοῦσιν οἱ τὸν ἡροδιανὸν ἀμφεπονόμενοι τεχνικοί. κλεῖτος δέ, οὗ χρῆσις πολλαχοῦ, ὀρεινὴ τραχεῖα ἐξοχή. ὅτι δὲ παρωνυμικὸν ἐκ τῆς χαράδρας ὁ χαραδριών, αἱ ῥητορικαὶ δηλοῦσι χρήσεις. ἐν αἷς καὶ ἐξ ἀκανθῆς, καὶ ὁ ἀκανθιών. ἔστι δὲ ζητῆσαι, διατί ἀποτμήγουσιν εἶπε καὶ οὐχὶ κατερείπουσιν, ὡς τό, κατήρειπον ἐπάλξεις. δοκεῖ γὰρ ἀποτμήγεσθαι, τὰ κείμενα κατὰ ἴσον ἐπίπεδον οὐ μὴν τὰ ὑπερκείμενα. καὶ σκοπητέον, εἴπερ τι περὶ κλιτύων ἀκριβέστερον. ἴσως γάρ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ κλίτος οὐδὲ τὸ κλίμα, οὕτως οὐδὲ ἡ κλιτὺς ἐπὶ ἐξοχῆς ἀεὶ κυριολεκτοῖτο. καὶ μᾶλλον εἰ σκέψεταί τις τὴν ἰσοδυναμίαν τοῦ κεκλίσθαι καὶ τοῦ ἀνακεῖσθαι. ὧν ἐκ τοῦ μέν, ἡ κλιτύς. ἐκ δὲ τοῦ ἑτέρου, τὸ ἄγκος ὡς εἴρηται. τὸ δὲ μεγάλα στενάχουσιν, ἀσφαλῶς ἐρρέθη. οὐ τὸ γὰρ τὸ στενάχειν καθ' αὑτὸ λείως ἔχον τῆς ἐκφωνήσεως, οὐδ' ὅτι βαρὺ ἐμφαίνει δίχα τοῦ μεγάλα. διὸ οὐδὲ μέγα στενάχουσιν ἔφη, ἀλλὰ πληθυντικῶς μεγάλα. τὸ δὲ ἐπὶ κάρ, ἐστὶ μὲν ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν κάτω καὶ δι' ἐπὶ κάρη κατὰ ἀποκοπήν. κυριολεκτεῖται δὲ ἐπὶ ζώων. εἰ δὲ τὸ μὲν τῆς παραβολῆς ὕδωρ ἐπὶ κὰρ αἱ δ' ἵπποι ἄνω ἵενται ὡς πρὸς τὴν ὑψηλὴν τροίαν, καὶ δοκεῖ ἀνομοίως ἔχειν ἡ παραβολὴ καὶ τὸ ὑποκείμενον πρᾶγμα, ἡ μὲν διὰ τὸν κατάρρουν, τὸ δὲ διὰ τὴν ἄνω φοράν, ἀλλ' ἤδη ἐρρέθη ὡς ἡ παραβολὴ πρὸς μόνον ἔχει τῆς συντονίας δρόμου εἴληπται. ὅρα δὲ καὶ τὸ μεγάλα στενάχουσι ῥέουσαι, καὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι, κάλλος ἐμποιοῦντα τῇ παραβολῇ διά τι τὴν ἐπαναφοράν, καὶ τὰ κῶλα ὁμοιοτέλευτα.

Ὅτι τὸ ῥῆξαι φάλαγγας, κέρσαι ἐνταῦθα φασὶν ὅμηρος. εἰπών. πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ οὖν, ἀντὶ τοῦ δή. ἵνα εἴη, ἐπεὶ δή, τουτέστιν ἐπειδή. δύναται δὲ καὶ αἰτιολογικῶς κεῖσθαι, ὡς ἂν ἐκ παραλλήλου ταυτίζηται τὸ ἐπεὶ καὶ τὸ οὖν. ὅτι παλιμπετὴς παρὰ μὲν τοῖς μεθ' ὅμηρον, ὁ ἑαυτῷ μαχόμενος, καὶ ἐναντιούμενος οἷς εἶπεν ἢ ἔπραξεν, ὃς καὶ παλιμπετὴς λέγεται. διό, οὐδένα παλιμπετῆς, ἤδη περιστατικῶς ἑαυτῷ ἐγένετο. ἀνάπαλιν ἑαυτῷ καὶ οἷς εἶπε, πίπτων. καὶ τὰ ἐπιρρήματα, παλιμπετὲς καὶ πολυπετές. ὅμηρος δὲ ἐνταῦθα, ἐπὶ νῆας ἔεργε πάτροκλος παλιμπετὲς τὰς τῶν ἀχαιῶν δηλαδὴ φάλαγγας, ἐπὶ τὸ ὀπίσω καὶ ἀνά

Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας ἐπέκερσε φάλαγγας,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετές. οὐδὲ πόληος
Εἴα ἱεμένους ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσηγὺ
Νηῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο
Κτεῖνε μεταΐσσων, πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.
Ἔνθ' ἤτοι πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ φαεινῷ,
Στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα, λῦσε δὲ γυῖα.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δὲ θέστορα ἤνοπος υἱὸν
Δεύτερον ὁρμηθείς. ὁ μὲν εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἧστο ἀλείς. ἐκ γὰρ πλήγη φρένας, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Ἡνία ἠΐχθησαν. ὁ δ' ἔγχει νύξε παραστὰς
Γναθμὸν δεξιτερόν, διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων.
Εἷλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος. ὡς ὅτε τις φὼς
Πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν
Ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Ὣς εἷλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε. πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ

Μέσσην κὰκ κεφαλήν. ἡ δ', ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη
Ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὃ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κάππεσεν. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.
Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύμαντα, καὶ Ἀμφοτερὸν, καὶ Ἐπάλτην,
Τληπόλεμόν τε Δαμαστορίδην, Ἐχίον τε, Πύριν τε,
Ἰφέα τ', Εὔιππόν τε, καὶ Ἀργεάδην Πολύμηλον.
Πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

πάλιν τὴν λέξιν τίθησι. διὸ καὶ ἑρμηνεύων ἐπάγει. οὐδὲ πόληος εἴα ἱμείροντ' ἐπιβαινέμεν, ἀλλὰ μεσσηγὺ νεῶν καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος ὑψηλοῖο, κτεῖνε μεταΐσσων. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν. ἤγουν εἰλήφει τὸ, αὔτιτα ἔργα, τὰ ἀντίποινα. καὶ τὸ ποινὴν ἀποτίνειν. οἶδε δὲ καὶ τὸ, ποινὴν ἄρνυσθαι. ὥστε ταυτὸν τὸ παλιμπετὲς ἐέργειν, καὶ τὸ μὴ ἐᾶν πόλεως ἐπιβαίνειν εὐθὺ χωροῦντας. ἕτεροι δὲ παλιμπετὲς ἀντὶ ἐπιρρηματικῶς, τὸ εἰς τοὐπίσω πίπτειν τῶν βελῶν. δύναται δὲ καὶ αἰτιατικὴ εἶναι θηλυκὴ πληθυντικὴ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι ἐκ τοῦ παλιμπετεῖς. ἢ συγκοπῇ τοῦ α ἀπὸ τοῦ παλιμπετέας, ὁμοίως τῷ, ἐρίτας ἐπιπηδεῖς. καὶ ἀκλεῖς αὐτοὺς, ἤγουν ἀκλεέας. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παλιμπετὲς ἀναχωρῆσαι, πάνυ διαφέρει τῆς παλιώξεως. ἐκεῖ μὲν γὰρ, οἱ πάλιν ὁρμῶντες ἤγουν ὀπίσω, ἄκοντες τοῦτο ποιοῦσιν, ἀποδιωκόμενοι παρὰ τῶν πρώην φευγόντων. ἐνταῦθα δὲ οἱ νικῶντες καὶ διώκοντες, ἑκόντες ἀναχωροῦσιν, οὐ διωκόμενοι ἀλλὰ φεύγειν ἀφέντες τοὺς ἐχθρούς. ὅρα δὲ ὅτι δοκεῖ μὲν ὁ Πάτροκλος τῇ τοῦ ἑταίρου παραφάσει πείθεσθαι ἐν τῷ κωλύειν Ἀχαιοὺς ἐπιβαίνειν τῆς πόλεως. μαχόμενος νεῶν μέσον καὶ ποταμοῦ καὶ τείχεος. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον. ἀλλ' ἔοικεν ὑπὸ σπουδῆς παρακηκοέναι. οὐ γὰρ οὕτως ἤκουσεν, ἀλλὰ ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν. ὁ δὲ, πλεῖόν τι πράξας ἐβλάβη. τὸ δὲ πόληος ἐπιβαίνειν, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ, [illegible] νέφος ἀμφιβέβηκε νηυσίν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα τεῖχος φησὶν ὑψηλὸν, τοῦτο δὲ παρεσημάνθη, διὰ τοὺς ἁπλῶς χθαμαλὸν εἰπόντας εἶναι τὸ ἑλληνικὸν τεῖχος. εἰ μὴ ἄρα τὸ τῆς Τροίας μάλιστα λέγει τεῖχος, ὅπερ οὐδὲ ῥᾷον ἑλεῖν διὰ τὸ πολὺ τοῦ ὕψους. τὸ δὲ πολέων ἀπετίνυτο ποινὴν, ἀντὶ τοῦ πολλοὺς Ἕλληνας ἐξεδίκει. καὶ οὕτως οἱ Τρῶες ἐτίνυον ἣν ἐχρεώστουν ποινὴν ὑπὲρ τῶν ἤδη ἀνῃρημένων Ἀχαιῶν. Ὅτι τὸ, Πρόνοον πρῶτον ἔβαλε δουρὶ Πάτροκλος, ἔχει τι ἀστεῖον τῇ ἐννοίᾳ. ὁ γὰρ ἐκ τῆς προθέσεως ὀνομαζόμενος, πρῶτος βάλλεται. ἀπρονοήτως δὲ εἴρηται. καὶ οὐκ αὖθις αὐτὸ εἴπη προσῳδίαν τὴν ἐν ἀρχῇ. ὅτι σχῆμα καὶ ὧδε τίθεται καινοπρεπὲς ἐλλειπὼν γάρ. ὁ δὲ, ἤγουν ὁ Πάτροκλος Θέστορα Ἤνοπος υἱὸν δεύτερος ὁρμηθεὶς, καὶ ὀφείλων εὐθὺς ἐπαγαγεῖν τὸ, ἔγχει ἔνυξεν, ἵνα ᾖ, ὁ δὲ, Θέστορα ἔνυξεν, οὐχ οὕτω ποιεῖ, ἀλλὰ ἐμβαλὼν περὶ Θέστορος τὸ, ὁ μὲν, εὐξέστῳ ἐνὶ δίφρῳ ἧστο ἀλεὶς ὅ ἐστι συστραφεὶς, συσταλείς. ἐκ γὰρ πλήγη φρένας. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν. τότε δὴ, ἐπάγει ἐπαναληπτικῶς κατὰ ἀκολουθίαν τὸ, ὁ δ' ἔγχει νύξε παραστὰς, γναθμὸν δεξιτερὸν καὶ ἑξῆς. ὥστε τὸ, ὁ δὲ, Θέστορα, παρ' αὐτῇ ἀσύντακτον ἔμφαινον αὐτὸ καθ' αὑτὸ, συγχυθείσης διὰ τῆς φράσεως τοῦ νοήματος, ἀκολούθως τῷ τὰς φρένας ἐκπλαγέντι. θεραπεύεται δὲ ἡ τῆς φράσεως καινοπρέπεια κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα. ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ δὲ, Θέστορα δεύτερον ὁρμηθεὶς, ἔνυξεν. εἶτα ἐπαγάγῃ τὰ ἐφεξῆς. γέγονε δὲ ἡ ῥηθεῖσα διακοπὴ ἐξ ἐμβολῆς, διὰ τὸ θελῆσαι παραστῆσαι ὅπως θέσθαι τὸν Θέστορα, ἐφ' οἷς ἀστείως ἐρεῖ περὶ αὐτοῦ. εἰπὼν γὰρ τὸ, ἔνυξε γναθμὸν δεξιτερὸν, ἐπάγει. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντας. ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλὼν ὑπὲρ ἄντυγος. ὡς ὅτε τις φὼς πέτρῃ ἔπι προβλῆτι καθήμενος, ἱερὸν ἰχθὺν ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ, ὣς ἕλκ' ἐκ δίφροιο κεχηνότα δουρὶ φαεινῷ. κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε. πεσόντα δέ μιν λίπε θυμός. καὶ εἶχε μὲν ἐνταῦθα κατατομῆσαι ὁ ποιητὴς τὸν οὕτω πεσόντα, ὁ δὲ εἰς ἄλλο χωρίον τοῦτο φυλάσσει κατὰ προσώπου ἐνδόξου, ἔνθα τις νόθος Πριαμίδης μέτωπον ὑπὸ Πατρόκλου λίθῳ βάλλεται. εἰ δὲ μὴ ἐχρῆν τὸν ἐννῆ Πάτροκλον ὀνειδίοις ὅλως ἔπεσι χρᾶσθαι, ἀλλ' ἐξενίκησεν ἐν τοῖς μηδὲ ταῦτα τοῦτον ἡ κατὰ ἀνδρείαν ἠθικὴ βαρύτης, ἀστεΐσασθαι σαρκαστικῶς, ἔνθα τὸν ῥιφέντα εἰκάζει κυβιστητῆρι ἀνδρί. ἐπαινοῦσι δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν, διὰ τὸ παντάπασιν ὅμοιον, καὶ ὅλην διόλου προσαρμόζον τῷ ὑποκειμένῳ πράγματι. κάθηνται γάρ φασιν ἐν δίφρῳ ἀλεὶς, ἤτοι συστραφεὶς ὁ Θέστωρ, ὡς ἰχθὺς ἐν ὕδατι. καὶ ἐνίσχονται, ὁ μὲν αἰχμῇ, ὁ δ' ἀγκίστρῳ. τοῦτο γάρ ἐστιν ὁ ἤνοψ χαλκός. κεχήνασί τε ἀμφότεροι. ἔτι δὲ παραβέβληνται ὁ μὲν ἕλκων, ἁλιεύοντι. ἰχθύι δὲ, ὁ ἑλκόμενος. τὸ δὲ δόρυ, καλάμῳ ἁλιευτικῷ. ταύτης δὲ ἀνάπαλιν ἡ γε ἀνωτέρω παραβολὴ ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ, δίχα τοῦ μεγάλα στενάχει, ἀσυνάρτητος ἦν τῷ πράγματι, τά τε ἄλλα, καὶ διὰ τὴν ῥοπὴν τῆς φορᾶς. ὕδωρ μὲν γὰρ ὡς καὶ προελέχθη κατάρρουν φέρεται, καὶ οὐ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνω ποταμῶν. αἱ δὲ Τρωϊκαὶ ἵπποι, ἐκ τῶν νεῶν ἄνω πρὸς τὴν ὑψηλὴν Ἴλιον ἔθεον. καὶ οἱ μὲν ποταμοί, δρῶσί τι ὡς βλάβην πᾶν οὕτω ῥέοντες, μινύθουσι γοῦν ἔργ' ἀνθρώπων. οἱ δὲ Τρῶες, δεινὰ ἔπασχον φεύγοντες. ὅρα δὲ ὅτι καὶ Τρωικὸς Θέστωρ ἦν ὁμώνυμος τῷ τοῦ Κάλχαντος πατρί. καὶ ἤνοψ πατὴρ αὐτοῦ ὁμωνυμῶν πρὸς τὸν τῆς παραβολῆς ἤνοπα χαλκόν. τὸ δὲ ἐξεπλάγη φρένας, οὐκ ἂν εἴη διαφέρον τοῦ ἐθέλχθη. σαφηνίζει δὲ αὐτοῦ τὸ τὰ ἡνία ἐκφυγεῖν τῶν αὐτοῦ χειρῶν. σκοπητέον δὲ εἰ καὶ ὁ ἐκπαγλότατος ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἐκπλήγνυ γίνεται.

ἵνα

ἵνα ᾖ ἐκπαγλότατος ὁ κατὰ χόλον ἢ ἕτερόν τι σφοδρὸν πάθος ἐκπλήγνυσι τὰς φρένας. τὸ δὲ, ἐκ γὰρ πλῆγε φρένας, καὶ τὸ, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν ἡνία ἠΐχθησαν, σχῆμα ἐστὶ καλὸν διὰ τὴν κατὰ πρόθεσιν ἐπαναφοράν. ὃ ταυτὸν δ' ἴσως ἐκπληγῆναι καὶ ἐκπλαγῆναι. ἀλλὰ δαιμονίαν τινὰ πληγὴν κατὰ τὰς σωματικὰς φρένας τὸ ἐκπληγῆναι δηλοῖ. τὸ δὲ γναθμὸν δεξιτερὸν, διὰ σαφήνειαν ἐγράφη καὶ πιθανότητα. τὸ δὲ πεῖρε, προκαλυπτικόν ἐστι τῆς τοῦ ἰχθύος παραβολῆς. καὶ ἐπὶ ἰχθύων γὰρ τὸ πείρειν κυριολεκτεῖται, ὡς ἡ Ὀδύσσεια ἐν τοῖς κατὰ τοὺς Λαιστρυγόνας δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ, ἱερὸν ἰχθὺν, στίζεται μὲν τὸ ἕλκε διὰ ἐνεργότητα ὡς ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον. λέγει δὲ ἱερὸν ἰχθὺν, κατά τινας ὧν καὶ Ἀριστοτέλης, τὸν ἀνθίαν, οἷα σημαντικὸν ὄντα τοῦ ἄθηρον εἶναι τὴν θάλασσαν. ἔνθα γὰρ ὅπου ἀνθίας, ἐκεῖ οὐκ ἔστι θηρίον θαλάσσιον. ᾧ σημείῳ χρώμενοι, κατακολυμβῶσιν ἀδεῶς οἱ σπογγεῖς. καὶ τὸν ἰχθὺν, διὰ τοῦτο καλοῦσιν ἱερόν. ἱστοροῦσι τις καὶ ἄριστον εἶναι αὐτὸν ἐν χειμῶνι, καὶ εἰς ταυτὸν ἄγουσι, ἀνθίαν, καὶ καλλίχθυν, καὶ καλλιώνυμον, καὶ ἔλλοπα. ὅπερ ἀπλῶς λέγεται. ἄλλος δέ τις φασὶ ποιητὴς, ἱεροὺς ἰχθύας τοὺς δελφῖνας λέγει. ὧν ἱκανὰ σημειώματα τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς πεζολόγοις τέ καὶ ποιηταῖς. Θεόκριτος δ' ἐν Βερενίκῃ, δηλοῖ ὅτι βούλεται εἰπεῖν ἱερὸν ἰχθὺν ὃν λευκὸν ἢ γλαῦκον καλοῦσιν. ὁ γὰρ τῶν ἱερώτατος ἄλλων. ἕτεροι δὲ τὸν χρύσοφρυν, ἱερόν φασιν ἰχθὺν, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ εἰπών. χρύσειον ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν. ἔνιοι δὲ, τὸν πομπίλον. ὡς Τιμαχίδας. φάμενος, πομπίλιοι ἱεροὶ ἰχθῦς, ὡς οἷα σωτῆρες τῶν ναυτιλλομένων. τινὲς δὲ, τὸν καλλίχθυν. ἄλλοι δὲ ἱερόν φασιν ἰχθὺν, μέγαν καὶ ἐξωνεῖσθαι τινὰ καὶ αὐτὸν, τοῖς κρατοῦσι κατὰ θάλασσαν ἱερωμένον, ὅ ἐστιν ἀνακείμενον. ὡς καὶ βοῦν ἱερὸν τὸν ἀγελαῖον καὶ μέγαν καὶ αὐτόν. καὶ ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, διὰ τὸ φιλόξενον δηλαδὴ καὶ βασιλικὸν καὶ πολυτρόπως μέγα. οἱ δέ τινες, ἱερὸν ζωήθως ἰχθὺν, τὸν ἱέμενον κατὰ ῥοῦν. εἰσὶ δὲ οἳ δ' ἱερὸν μεταγράφουσιν. ὅτι δὲ τὸ ἱερὸν οὐκ ἀεὶ ἐπ' ἀγαθοῦ καὶ εὐφήμως λαμβάνεται, δηλοῖ ὁ εἰπὼν ὡς ἔστιν ὀφίδιον μικρὸν ὃ καλοῦσί τινες ἱερόν, ὅπερ οἱ πάνυ μεγάλοι ὄφεις φεύγουσι. καλῶς δὲ εἴληφεν ἐν τούτοις εἰπεῖν οὐ μὴν ἀνείληφεν ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑψωτικὸν ῥῆμα. ὅτι γὰρ ὁ ἰχθὺν ἱερὸν θηρεύσας, ἀνελκύειν αὐτὸν δύναται κατὰ τοὺς ἁλισκομένους ὁρμιαῖς ταῖς ἐκ καλάμων. βαρὺς γὰρ ὁ ἱερὸς ἰχθῦς ὑπόκειται καὶ οὐχ οἷος ἀναρπάζεσθαι ὡς ἰχθύδιον. οὔτι μὴν ὁ Πάτροκλος ἀναρτᾶν εἶχεν ὡς ὁρμιᾷ τῷ δόρατι ἀνελκύσας ἐκ δίφρου ἡρωϊκὸν ὁπλίτην. εἷλκε δὲ ἀγκιστρεύσας διὰ τῆς αἰχμῆς ἕως περαγαγὼν τοῦ δίφρου, κάτω ἔρριψε. θύραζε δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἁπλῶς τὸ ἔξω τοῦ δεῖνος περιεχομένου τόπου. καὶ ἔστιν, εἰκότως. ὑπὲρ οἰκία καὶ δόμοι καὶ πόλεις καὶ πατρίδες λέγονται ζώων, οἱ τόποι περὶ οὓς νέμονται. λίνον δὲ νῦν ἔφη, τὴν ἐκ λίνου ὁρμιὰν μετὰ συστολῆς τῆς ἀρχούσης. ὡς ἐπὶ πολὺ δὲ, τὸ δίκτυον οὕτω λέγεται. τὸ δέ γε λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἐᾷ, φανεῖται τί δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἤνοπα δὲ χαλκὸν, ἢ αὐτὸ λέγει τὸ ἄγκιστρον ὡς εἴρηται, ἢ τὸν πρὸ τοῦ ἀγκίστρου χάλκεον αὐλόν. ὡς γὰρ οἱ παλαιοί φασιν, αἱ λιναῖ ὁρμιαὶ, συρίγγια εἶχον ἐπημμένα χαλκᾶ ἢ κεράτινα ἵνα μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸ λίνον. ἤνοπα δὲ λέγει, τὸν ἔνοπα ὅ ἐστιν ἔμφωνον. μόνος γὰρ τῶν ἀψύχων, δοκεῖ φωνὴν ἔχειν. καὶ οἱ Πυθαγορικοὶ φασὶ τὸν χαλκὸν, παντὶ συνηχεῖν θειοτέρῳ πνεύματι. διὸ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι τρίπους τοιοῦτος ἀνάκειται. καὶ ἐν ἐμπρησμίᾳ δὲ πολλάκις τῶν ἄλλων ἀτρεμούντων, σειομένοις ἔοικε τὰ κοῖλα χαλκώματα. οἱ δέ τινες, ἤνοπα νοοῦσι, τὸν διαυγῆ, παρὰ τὸ ἐνόπτω. δι' οὗ ἐστι δηλαδὴ ἐνοπτρίζεσθαι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ἠνοπίδην Θέστορα δορὸς ἑλκυσθῆναι εἰπὼν ὡς ἕλκεται ἰχθῦς ἤνοπι χαλκῷ καὶ ἀμυδρῶς ἐμφήνας π... ἀστεῖον διὰ τῆς τοιαύτης ὁμωνυμίας, ἀρκεῖται οὕτω παίσας ἐν στίχῳ. καὶ οὐδὲ παρεβιάσατο παραθεῖναι τὼ ὀνόματι ἄμφω ἐγγὺς, καὶ παρασύραι τοῖς ἀτέχνοις ἄκαιρον γέλωτα. ὅρα δὲ καὶ τὸ κατέωσεν ἐπὶ στόμα, ἤγουν πρηνῆ κατέρριψεν. ὅτι πειρῶν ἢ πείρει βάλλει τινὰ Πάτροκλος μέσην κατὰ κεφαλήν. ἡ δὲ, ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς καὶ αὐτὸς ἐπὶ γαίῃ κάππεσε. σημειωτέον ὅτι λίθοις εἶχε καὶ ὁ Πάτροκλος ἐπὶ δίφρου κατὰ τὸ σιωπώμενον. ἢ καὶ καταβὰς, ἀνείλετο. καὶ ἔστι δὲ, κατὰ σχῆμα σιωπῆς. ὅτι ἀμφοτερὸς κύριον ὀξυτόνως πρὸς διαστολὴν τῆς ἀντωνυμίας. ᾧ σύγκειται καὶ τὸ Τληπόλεμος ἕτερος παρὰ τὸν τοῦ Ἡρακλέους υἱὸν καὶ Ἴφιος κύριον διβράχυ, καὶ διασώζει τὸ παροξύτονον. καὶ Ἰφεὺς κύριον, ἀπὸ τοῦ ἶφι. ἐξ οὗ καὶ ἶφις εὔζωνος. φαίνεται δὲ καὶ Ἀργείας εἶναι τις καθ' ὁμοιότητα τοῦ Αὐγέας καὶ Αἰνίας. οὗ παρωνυμικὸν, Ἀργεάδης ὡς Αἰνειάδης κατὰ τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀναλογίαν. φησὶ γοῦν, Ἀργεάδην Πολύμηλον. ὧν ὁ Πολύμηλος μὲν, υἱὸς, πρὸς ὁμοιότητα τῆς Πολυμήλης. Ἀργείας δὲ πατὴρ, ὅθεν ὁ Ἀργεάδης. ὅτι ἀριστείως ἔπαινος, τὸ, τοὺς δὲ καὶ τούσδε πάντας ἐπασσυτέρους πέλασε χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ὅτι ἐν τῷ, Σαρπηδὼν ἴδεν ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους χερσὶν ὑπὸ Πατρόκλου δαμέντας, ἀμιτροχίτωνας τοὺς τοιούτους λέγει, οὐχ ὡς ἀζώστους κατὰ τοὺς πρὸ ὀλίγου εἰρημένους. οὐδέπω γὰρ μίτρα

Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους,
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμέντας,
Κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισιν.
Αἰδὼς ὦ Λύκιοι. πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἐστέ.
Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω

Ὅστις ὅδε κρατέει. καὶ δὴ κακὰ πολλὰ ἔοργε
Τρῶας, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν.
Ἦ ῥα, καὶ ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἐπεὶ ἴδεν ἔκθορε δίφρου.
Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται,
Ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.

πρὸ τοῦ ποιητοῦ ἁπλῶς ἐζώννυ, ἀλλὰ τοὺς μὴ ὑποζωννυμένους μίτρας τοῖς χιτῶσιν ὅ ἐστι τοῖς θώραξιν, ἀλλὰ ἅμα τῷ θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας καὶ τὴν μίτραν, ὃ οὐ συμβαίνει κατὰ τοὺς πολλούς. ὥστε τὸ ἀ ἐνταῦθα, καὶ στέρησιν δύναται δηλοῦν διὰ τὸ μὴ ὑποζώννυσθαι μίτρας, καὶ ἀντὶ τοῦ ἅμα δὲ λαμβάνεται διὰ τὸ ὁμοῦ τῷ θώρακι συνηρτῆσθαι αὐτάς. τὸ δὲ λέγειν μὴ ἔχειν τὸ ἔθνος τῶν λυκίων μίτρας καὶ χιτῶνας, ἀπίθανον. τινὲς δὲ ἀμιτροχίτωνας, μόνους τοὺς κεκμηκότας νοοῦσιν, ὡς ἤδη ἐσκυλευμένους τάς τε μίτρας τούς τε χιτῶνας. ὅτι δέ τις μίτρα καὶ περὶ κεφαλήν ἦν, δηλοῖ ὁ γράψας, μίτραις εἵλιχατο τὰς κεφαλὰς οὐ πολεμικαῖς δηλαδή, ἀλλά τισι ζωνοειδέσιν. ὧν ἐτυμολογία, ἐκ μίτου. ἵνα λέγοιντο οὕτως, ὡς μιτηραί. καὶ ἐν συγκοπῇ ὡς καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη, μίτραι βαρυτόνως πρὸς ἀναλογίαν τῶν εἰς τρα λεγόντων θηλυκῶν. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ τὸ κατὰ τὸν εἰπόντα ὅτι κατιὼν ἀλκιβιάδης εἰς τὴν πατρίδα, ἐστεφάνωσε τὰς ἀττικὰς τριήρεις θαλλῷ καὶ μίτραις καὶ ταινίαις. ἔνθα σημειωτέον ὡς εἰ καὶ μὴ αὐτόχρημα στέφανος ἡ ταινία ἐστί, φασκία γάρ τις εἶναι δοκεῖ, ὅμως ἐπεὶ στεφανοῖ πως καὶ αὐτή, οὐκ ἔξω λόγου τινὸς ἑρμηνεύεται εἰς στέφανον παρὰ τοῖς πολλοῖς. ὅτι ἐπαινετὸς τῆς συντομίας ὁ στίχος οὗτος, αἰδὼς ὦ λύκιοι. πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε. τρεῖς γὰρ ἔχει ἐννοίας συντεμνομένας τῷ κατεπείγοντι τοῦ καιροῦ. ὀνειδίζει γὰρ ὁ λόγος, τοὺς ἀνδρίζεσθαι μὲν βραδεῖς, ὀξυκινήτους δὲ φεύγειν. Ὅτι ὁ ἀτρεκῶς τίς αὖ ἐστὶν ὁ κακά τισι ποιῶν, ὕπερ αὖ, ὅστις ὅδε κρατέει, καὶ δὴ πολλὰ κακὰ ἔοργε τοὺς δεῖνα, ἐπεὶ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ' ἔλυσεν. εἰ δὲ καὶ ἀντιπαρατασσῶσι τῷ τοιούτῳ ἐθέλοι, καλόν ἐστιν αὐτῷ, εἰπεῖν καὶ τὸν προηγούμενον στίχον. τὸ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος, ὄφρα δαείω ὅς τις ὅδε κρατέει καὶ ἑξῆς. ἔνθα ὅρα τὸν γὰρ σύνδεσμον, ἀργὸν κείμενον, καὶ οὐ πρὸς αἰτίας ἀπόδοσιν εἰ μὴ τυχὸν προσληπτέον ἔξωθεν ἐλλειπτικῶς ἢ κατὰ κοινοῦ τὸ, μὴ φεύγετε. τότε γάρ, εὐσυντάκτως ἔχει τὸ, ἀντήσω γὰρ ἐγὼ καὶ ἑξῆς. ἔστι δὲ ἀντῆσαι κατὰ γενικὴν σύνταξιν, τὸ ἄντην γενέσθαι. ὥσπερ ὅμοιον καὶ τὸ, ἤντησας ὅπωπῆς ἐν ὀδυσσείᾳ. οὐ πάνυ δὲ συνήθης οὐδὲ κοινὴ ἡ τοῦ ἀντᾶν αὕτη σύνταξις ἡ μετὰ γενικῆς. τὸ δὲ ἔοργεν, ἢ ἐκ τοῦ ἔρδω οὗ μέσος παρακείμενος ἔοργα, ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέζω ῥέξω ἔρογα καὶ μεταθέσει ἔοργα, οὗ τὸ τρίτον τὸ ἔοργεν. ὅτι τὸ καταπηδῆσαι ἅρματος, ἐπὶ μὲν σαρπηδόνος οὕτω φράζει. ἐξ ὀχέων σὺν τεύχεσιν ἆλτο χαμᾶζε. ἐπὶ δὲ πατρόκλου, συντομώτατα λέγει, ἔκθορε δίφρου. ὅτι νῦν μὲν αἰγυπιοῖς εἰκάζει τὸν σαρπηδόνα καὶ τὸν πάτροκλον, διὰ τὸ δοῦθεν ἰσοδυναμοῦν ὅτι τῶν ἁρμάτων καταπηδήσαντες ἀλλήλοις ἐπόρουσαν. διόπερ οὐδὲ παρείληφεν ἑτερογενῆ ὄρνεα. ὥσπερ που ἐν τοῖς ἑξῆς ἰσοδυναμίαν ὁμοίαν παραδηλῶν, λέοντι τὸν πάτροκλον καὶ τὸν ἕκτορα εἰκάσει. μετὰ μέντοι ὀλίγα, ὑπερβιβάζων τὴν τοῦ σαρπηδόνος ἰσχύν, τὸν μὲν πάτροκλον, λέοντι παραβαλεῖ. σαρπηδόνα δὲ, ταύρῳ ἀγελαίῳ αἴθωνι μεγαθύμῳ. πέτρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὀρεινή δηλαδὴ τοὺς αἰγυπιοὺς ἐπικαθίζει, κατὰ ἰδιότητα. φησὶ γάρ. οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται, ὣς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν, ἤγουν κατ' ἀλλήλων ὥρμησαν. πρὸς μόνην δὲ κλαγγὴν ἡ παραβολή. ὅτι δὲ ἀετοί τινες καὶ οἱ αἰγυπιοί, καὶ περὶ τοῦ κεκλήγοντι, ἀλλαχοῦ γεγραφότα κεῖται. περὶ δὲ τοῦ ἀγκυλοχεῖλαι, ῥητέον καὶ ὅτι ὅπως αὖ καὶ παραχθεὶς ὁ ἀγκυλοχείλης, ἔχει ἀντιλογίαν. εἰ μὲν γὰρ ἀγκυλοχείλης λεχθείη ὁ ἔχων ἀγκύλας χηλὰς ἤτοι ὄνυχας ὡς τραπέντος τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον βοιωτῶν ἔθει, ἀνακριβὲς τὸ τῆς ἐτυμολογίας. ἐπειδὴ χηλή, ἐπὶ ζώων κυριολεκτεῖται πεζῶν, ἃ καὶ δίχηλα λέγεται. δηλονότι, καὶ περιττὸς ὁ νοῦς οὗτος ἐν τῷ γαμψώνυχες. καὶ ἦν περιττὸν, θέσθαι δὶς τὸ αὐτὸ ἐπίθετον. εἰ δὲ λέγει ἀγκυλοχείλης εἶναι ὁ ἔχων ἀγκύλα χείλη, ἔχει τι καὶ οὕτω πρόσαντες ἡ ἑρμηνεία. ἐπὶ γὰρ ἀετῶν, ῥάμφος οὐ χεῖλος λέγεται. καὶ ὅμως, κάλλιον τοῦτο ἤπερ τὸ πρότερον. ἡ γὰρ λέξις τοῦ ῥάμφους, τῶν ὑστέρων ἐστί. τὸ δὲ πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, οὐ μάτην εἴρηται, ἀλλ' ὅτι ἀετῶν μάλιστα ὡς εἴρηται ἰδιότης τοῦτο. κλῶνες μὲν γὰρ δένδρων, οὐχ οὕτως στέγουσι τούτους. εἰς γῆν δὲ, οὐκ ἐθέλουσι βαίνειν διὰ τὸ πάνυ γαμψώνυχον. ἐναέριοι δὲ, οὐχ οὕτω στερρῶς μαχήσονται. μάλιστα οὖν ἐπὶ πετρῶν γενναίως ἀλλήλοις μάχονται. τὸ δὲ κλάζοντες, θέμα ἐστὶ τοῦ κεκλήγοντες.

Τοὺς δὲ ἰδὼν, ἐλέησε κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω.
Ἥρην δὲ προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε.
Ὤμοι ἐγὼν ὅτε μοι σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν,

Ὅτι ἐλεεῖ μαχομένους ὁ ζεὺς τόν τε πάτροκλον καὶ τὸν σαρπηδόνα, ὡς ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας τεθνηξομένους. τοῦτο δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς περὶ-

Μοῖρ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι,
Ἤ μιν ζωὸν ἐόντα, μάχης ἄπο δακρυοέσσης
Θείω ἀναρπάξας Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ Μενοιτιάδαο δαμάσσω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη.
Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἔρδ'. ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Αἴ κε ζωὸν πέμψῃς Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε,
Φράζεο μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος,
Πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης.
Πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο μάχονται
Υἱέες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις.
Ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ,
Ἤτοι μέν μιν ἔασον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο δαμῆναι.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών,
Πέμπειν μιν θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον,
Εἰς ὅ κε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται.
Ἔνθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε, ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.

προέθετο, μετὰ βραχὺ δηλωθήσεται. ὅτι ὁμήρου εἰπόντος περὶ διὸς, ἥρην δὲ προσεῖπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε, τὴν ζεὺς ἐπιτρέπων (?) σωτάδης εἰπὼν τὸν αἰγύπτιον πτολεμαῖον προσγαμοῦντα εἰς ἀδελφὴν παρεμυθήσατο, τὸν τοιοῦτον στίχον εἰπὼν, ὡς οἷα συμβολικῶς παραλαλῶν, μὴ καινοπραγεῖν τὸν βασιλέα τῇ ἀδελφῇ συγχρωτιζόμενον, εἰ τοιοῦτος καὶ ὁ ζεύς. τίνος δὲ αὖ εἴη ὁ κόλαξ ἐκεῖνος ἀντάξιος, ὃς διὰ τοῦ κωμικοῦ παιγνίου εἰς σπουδὴν ἀπεχρήσατο. καὶ αὐτὸς γὰρ τὸν κατ' ἐκεῖνον, εἰς τὸν δία ἐπαναφέρει φαύλης πράξεως αἴτιον. ὡς ἐξόλοιτο ἡ κολακεία, συνιστῶσα πολλαχοῦ τὸ κακὸν καὶ ἀπὸ τῶν χρηστῶν λογίων αἰσθομένων. ἔστι δὲ ἐνταῦθα παρασημειώσασθαι, ὡς οὐ μόνον ἡ ἄκαιρος κολακεία ἐπιτρίβει τοὺς οὐκ ἔμφρονας, ἀλλ' οὐδὲν ἧττον καὶ ἡ ἀκαιροπαρρησία, ἥτις κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, καὶ τὸν μαρωνείτην σωτάδην κατέπνιξεν ἀκαίρως παρρησιασάμενον ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀθέσμῳ μίξει κατὰ τοῦ ῥηθέντος πτολεμαίου. καθ' οὗ ἄλλα τέ φασιν ὁ σωτάδης εἰπεῖν δεινὰ, αὐτὰρ καὶ τόδε, ὡς τὴν ἀδελφὴν ἀρσινόην γεγαμηκὼς, εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖ. διὸ καὶ ἀπήλλαξε κακῶς τὸ ζῆν. ἐν καύνῳ γὰρ τῇ νήσῳ στρατηγός τις τοῦ βασιλέως λαβὼν αὐτὸν καὶ εἰς μολυβδίνην κεραμίδα ἐμβαλὼν, καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. τρυμαλιὰ δὲ πάντως ἡ τρύπα, ἐκ τοῦ τρύω. ἐξ οὗπερ οὐ μόνον τρυτάνη καὶ ἀτρυτώνη, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ἡ τρυμαλιὰ καὶ τὸ τρυπᾶν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ ὧν καὶ ἡ τρύπα. σεμνῶς δὲ ἡ τῆς τρυμαλιᾶς τροπὴ καὶ τοῦ κέντρου, τὴν ἀνόσιον τοῦ πτολεμαίου μίξιν ἠνίξατο. ὅτι ζεὺς μεθόδως εἴρηται, ἐλέησε χωρίζεσθαι ὁμόσε ἰδὼν τόν τε υἱὸν σαρπηδόνα καὶ τὸν πάτροκλον. καὶ βουλεύεται, ἢ ζῶντα τῇ λυκίᾳ περινοστεῖ ἁρπάξας αὐτὸν, ἢ ὑπὸ τοῦ πατρόκλῳ ῥίψει. ἥρα δὲ, μητρυιὰ γάρ ἐστι τοῦ σαρπηδόνι, σχετλιάζει ἐὰν αὐτὸν θανάτου ἐξαναλύσῃ. προβαλλομένη πιθανῶς, ὡς εἰ τοῦτο γένηται, καὶ ἄλλοι ἀθανάτων τοὺς ἑαυτῶν ὁμοίως περισώσονται. τρόπον τινὰ λέγουσα, ὡς οὐδ' ἀχιλλεὺς λοιπὸν τεθνήξεται ἀθανάτης μητρὸς ὢν τῆς θέτιδος. καὶ ὅρα τὴν ὁμηρικὴν καὶ ἐνταῦθα δεξιότητα, ὅπως φυλάττεται ἀπίθανα πλάττεσθαι. οἶδε γὰρ ὡς ἐὰν πλάσῃ τὸν σαρπηδόνα τῆς τροίας ἀφαρπαγέντα καὶ τῇ πατρίδι ἐπανασωθέντα, οὐ πιθανὸς ἔσται ὁ λόγος, διὰ τὸ πολλοῖς καὶ ἄλλοις θεῶν παισὶ χρῆναι τοῦτο γενήσεσθαι. καὶ μάλιστα τῷ ἀχιλλεῖ. οὐ γενομένου μὲν, παρὰ τὴν ἱστορίαν γράψει. μὴ γενομένου δὲ, τυραννικὸς ἀπιθανῶς δόξει ὁ ζεύς. ὅθεν κυροῦται θανεῖν τὸν σαρπηδόνα διὰ τὴν μοῖραν καὶ διὸς εἰ παῖς, εἶτα τιμηθῆναι, ὡς μετ' ὀλίγα πλασθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς δυνάμενον γενέσθαι, πλάττει ὁ ποιητὴς τὸ ἁρπαγῆναι τὸν σαρπηδόνα. προκατεσκεύασαι γὰρ ἤδη τὸ τοιοῦτον μεθόδευμα ἀλλαχοῦ, διά τε τοῦ πάριδος καὶ τοῦ αἰνείου. οἳ ἐκ μέσου τοῦ στρατοπέδου πρὸ τούτων ἡρπάγησαν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁμηρικοὶ ταῦτά εἰσι λογισμοί. μαθὼν γοῦν ὡς εἰκὸς ἴσως ἐξ ἱστορίας, ταφῆναι τὸν σαρπηδόνα ἐν λυκίᾳ, σκοπεῖται πῶς ἂν τοῦτο εἴη. καὶ μή τι ζῶν ἁρπαγεὶς ἐκ τῆς τρωικῆς μάχης, θανὼν ἐν τῇ πατρίδι τέθαπται. καὶ διακρίνει μὴ τοῦτο γενέσθαι, παρ' ἱστορίαν γάρ. θανεῖν δὲ ἐνδόξως ἐν τῇ μάχῃ. εἶτα ὡς ἐρεῖ, νεκρὸν μετακομισθέντα ἐκεῖ ἀπαχθῆναι, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἐφεξῆς δηλώσει. καὶ σημείωσαι ὅτι ὁμηρικῶς προεκθετικῶς εἶδος καὶ τὰ τοιαῦτα, αἱ τῶν θεῶν βουλαὶ δηλαδὴ περὶ μέλλοντος, καὶ μάλιστα αἱ τοῦ διός. οὕτω τῇ θέτιδι κατανεύσαντα τὸν δία πεποίηκε, τιμῆσαι

σαι τὸν υἱόν. ὅπερ γενήσεται. οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς δ' ῥαψῳδίας προεκτίθεται τὰ ἑξῆς πλασθησόμενα, καὶ προοίμιον δὲ, καθίστησι δὲ μέγα συνέδριον, προοικονομούμενος τὰ ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ. καὶ ἐνταῦθα οὖν ὁμοίως προεκτίθεται τὰ κατὰ τὸν σαρπηδόνα. μυθικῶς μὲν, διὰ τοῦ διός. ἄλλως δὲ, διὰ τοῦ καθ' ἑαυτὸν νοῦ. ἐν οἷς γὰρ τὸν δία λέγει ὁρμαίνειν περὶ σαρπηδόνος εἰ τόδε, ἢ τόδε ποιήσει, τὸ ἑαυτοῦ λέγει. αὐτὸς γὰρ λογίζεται διχθὰ, εἰ τοιάδε ἢ τοιάδε πλάσεται. καὶ ὡς αὐτὸς νοεῖ ἐπικρίνει ὃ χρὴ ποιῆσαι. πεσόντος γὰρ τοῦ σαρπηδόνος, φρονηματίζεται πάτροκλος, καὶ κραίνει περαιτέρω, καὶ πίπτει. καὶ οὕτως, ἐναγωνιωτέρα τε γίνεται ἡ τοῦ λόγου διασκευὴ, καὶ ὁ τοῦ ἀντιλόχου ἐν τοῖς ἑξῆς δρόμος, καιρὸν ἔχει. καὶ τἄλλα. ἔστι δὲ ἡ ἐν τούτοις ὁμηρικὴ φράσις τοιαύτη. ὤμοι ἐγὼν ὅτε μοι σαρπηδόνα φίλτατον ἀνδρῶν, μοῖρα ὑπὸ πατρόκλοιο δαμῆναι. διχθὰ δέ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι ἤ μιν ζωὸν ἐόντα, μάχης ἄπο δακρυοέσσης θείω ἀναρπάξας λυκίης ἐν πίονι δήμῳ, ἢ ἤδη ὑπὸ χερσὶ μενοιτιάδαο δαμάσσω. καὶ ὅρα τὸ ἤδη δαμάσσω. συντίθεται γὰρ καὶ νῦν τὸ ἤδη, μέλλοντι, ἀνακολούθως τῇ χρήσει τῶν ὕστερον ἀττικιστῶν, ὧν ἐστι καὶ ὁ λουκιανός. φίλτατον δὲ ἀνδρῶν καὶ οὐχ ἁπλῶς φίλον ὁ ζεὺς τὸν σαρπηδόνα φησὶ, καὶ τὸ ὤμοι ἐγὼν ἐπ' αὐτῷ λέγει, ἐθέλων καὶ νῦν ἀχθομένῃ τῇ ἥρᾳ χάριν ἀπονεῖμαι, εἰ τοιούτου παιδὸς στερηθήσεται δι' αὐτήν. πίονα δὲ δῆμον λυκίας φησὶν, ἢ ἀντὶ τοῦ εὐδαίμονα, ὡς ἀπὸ τῆς κατὰ γῆν ποιότητος, ἢ τὸν φιλοθύτην, διὰ τὸ πίονα θύειν. κατὰ τὸ, πίονα μηρί' ἔκηε. ἰστέον δὲ ὅτι δοκεῖ πως τοῦ, πίων πίονος προϋποκεῖσθαι ὁ πῖος. διὸ καὶ τὸ συγκριτικὸν αὐτοῦ πιότερος καὶ πιότατος. εἰ μὴ ἄρα ἐκ τοῦ πίων πίονος πιονώτερος καὶ πιονώτατος, γέγονε συγκοπή. συμπλεῖ δὲ εἰς τὸν πρῶτον νοῦν, καὶ ὁ πῖος τὸ κύριον. ὅρα δὲ καὶ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν γενικῇ τε συντάξασθαι ἐν τῷ, μοῖρα ὑπὸ πατρόκλου δαμῆναι καὶ δοτικῇ ἐν τῷ, ὑπὸ χερσί. τὸ δὲ διχθὰ μοι κραδίη μέμονε φρεσὶν ὁρμαίνοντι, παράφρασίς ἐστι τοῦ, ἐν δέ οἱ ἦτορ στήθεσσι διάνδιχα μερμήριξε. καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ ζεύς. δυνάμενα παραδηλῶσαι ὅτι τις βουλεύεται ῥύσασθαί τινα φίλον ἀπὸ κινδύνου. ἡ δὲ ἥρα καὶ ἐνταῦθα βαρεῖα οὖσα, αἰνότατέ φησι κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας, ἢ ἔφησας ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ τουτέστι μεμοιραμένον ὡς ἀλλαχοῦ σαφέστερον δηλοῦται, ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι; ἔρδε. ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. αἴκεν ζῶντα πέμψῃς σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε, φράζεο μή τις ἔπειτα θεῶν ἐθέλῃσι καὶ ἄλλος, πέμπειν ὃν φίλον υἱὸν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης. πολλοὶ γὰρ περὶ ἄστυ μέγα πριάμοιο μάχονται υἷες ἀθανάτων, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐνήσεις. ταῦτα δὲ παραδηλωθήσεταί ποτε καὶ πρὸς ἄνδρα μέγαν, οὗ συνιστῶντος οἰκεῖον θέλημα, εἰκὸς καὶ ἑτέρους ἐγχειρῆσαι τοῖς ὁμοίοις. ἐπὶ δὲ τούτοις ἡ μυθικὴ ἥρα καὶ τὸ πειστικὸν προεκθετικῶς ὡς ὁμήρῳ ἔθος ἐπάγουσα, πείθει τὸν δία, εἰποῦσα. ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστὶ, τεὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ, ἤτοι μέν μιν, ἤγουν τὸν μὲν δὴ σαρπηδόνα, ἔασον ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ χερσὶν ὑπὸ πατρόκλου δαμῆναι. αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰὼν τουτέστι ζωή, πέμπειν ἤγουν πέμπε θάνατόν τε φέρειν καὶ νήδυμον ὕπνον, αὐτὸν ἐς λυκίαν. ἔνθά ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε, τύμβῳ τε στήλῃ τε. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ ὅτι πολλοὶ τῶν κατὰ τὴν ἥραν στίχων, ἀπαράλλακτοι ἐν ἄλλοις κεῖνται. ὃ πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως γίνεται. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες, οὐκ ἀναγκαίως κεῖται τὸ ἄρθρον. τὸ δὲ ἔρδε, ἀτὰρ οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν, πολλὴν παρίστησι δύναμιν. δηλοῖ γὰρ ὡς ἀντιπράττειν μὴ δυνάμενοι, μόνον γογγύζομεν. τὸ δὲ θανάτου ἐξαναλῦσαι, ἀφορμή ἐστι τοῦ τῶν μοιρῶν μύθου, ἐπὶ τοιούτων γὰρ τὸ ἀναλύειν κυριολεκτεῖται. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ τῆς πηνελόπης ἱστοῦ, ὃν ἐκείνη ἀνέλυεν. ἔχει δέ τι καὶ φιλοσοφίας ἡ λέξις. ἐκεῖνοί τε γὰρ ἀνάλυσιν φασὶ τὴν ἐκ τοῦ συνθέτου εἰς τὸ ἁπλοῦν ἀναδρομήν. καὶ ὁ ποιητὴς δὲ θάνατον ἀναλῦσαι λέγει, τὸ εἰς ἀρχὴν ἄλλην ἀποκαταστῆσαι ζωῆς. τὸ δὲ εἴ τοι φίλον ἐστὶ, καὶ τὸ, ἤτοι μέν μιν ἔασον, ψευδοπροσχήσιν καὶ αὐτὰ ποιοῦσι τὴν καὶ προεγνωσμένην ἐν τῷ, ἔδδεισαν, οὐδέ τ' ἔδησαν. τὸ δὲ ἐν κρατερῇ ὑσμίνῃ, δεξιῶς κεῖται εἰς παρηγόρημα τοῦ διός. οὐ γὰρ κακιζόμενος οὐδὲ ὁ σαρπηδὼν πεσεῖται, ὃ δὴ περὶ ἕκτορός που λεχθήσεται, ἀλλὰ κρατερὰν ὑσμίνην ὑποστάς. ὅρα δὴ καὶ τὸ φέρειν ἄρτι ἐπὶ νεκροῦ κυριολεκτηθέν. καὶ ὅτι ἀειδήλως νήδυμον ὕπνον φησὶ μετὰ τοῦ νῦ ἐν τῷ, καὶ νήδυμον ὕπνον. καὶ οὐκ ἔστι καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἀμφιβαλεῖν, εἰ τοῦ νῦ τοῖς ὀπίσω προστεθέντος, ἀναγνωσθήσεται ἥδυμος. ὅτι δὲ ἀδελφοὶ θάνατος καὶ ὕπνος, καὶ πῶς ἀδελφοί, καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὡς δὲ ταρχύσαι τὸ ἐνταφιάσαι διὰ τὸν τηνικαῦτα τάραχον, καὶ ὅτι διὰ τῶν κασιγνήτων τὸ συγγενὲς πᾶν δηλοῦται, οὐ γάρ φασιν ἱστορηκέ τις τῷ σαρπηδόνι ἀδελφοὺς, καὶ τίνες οἱ ἔται, προδιείληπται. σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ τοῦ σαρπηδόνος πομπὴ ὑπὸ ὕπνῳ καὶ θανάτῳ ἣν καὶ ἐνεργηθεῖσαν ἐν τοῖς ἑξῆς πλάττει ὁ ποιητὴς, φιλοτιμίαν αἰνίττεται πάνυ πολλὴν τρώων τε καὶ λυκίων, ὑφ' ἧς τὸν σαρπηδόνα τεθνεῶτα τῇ πατρίδι ἀπέδωκαν. ἄλλως δέ γε κάλλιον εἰπεῖν, ὡς θάνατος μὲν αὐτὸν πέμπει διὰ τὸ τεθνάναι. ὕπνος δὲ, διὰ τὸ εὐκλεῶς ταφῆναι, καὶ τῇ δόξῃ δι' ὃ ζῆν ὡς ὑπνοῦντα καὶ οὐ τεθνεῶτα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καιρία λέξις τὸ πέμπειν, διὸ καὶ ἐνταῦθα δὶς αὐτὸ ἔφη. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, ἐπιμένει, παρονομάσας αὐτῇ, καὶ πομποὺς τὸν ὕπνον καὶ τὸν θάνατον. καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον δὲ σεμνή ἐστιν ἡ τοιαύτη λέξις, ὡς δηλοῦσι καὶ τὰ παρ' ἀττικοῖς πομπεῖα. τοῦ δὲ ὡς ἐρρέθη πομπεῦ, παράγωγον ὁ πομπίλος, ζῷον θαλάσσιον ἐρωτικόν, ποικίλον,

πηλαμύδι παρωνικός. σῆμα δὲ χῶμα καὶ τὸ ὑπομιτεύειν. γέρας δὲ θανόντων λέγει τύμβον καὶ στήλην καὶ ὅλως τὰ κατὰ τὸν τάφον, πρὸς μόνην μνήμην ὀνόματος. διὸ καὶ μνῆμα καὶ σῆμα ὁ τάφος. ἄλλως γὰρ, γέρας θανόντων αἱ ἀρεταί.

Ὅτι αἱματοέσσας ψιάδας κατέχευεν ἔραζε παῖδα φίλον τιμῶν ὁ Ζεύς. καὶ ἔστιν ἡ τερατεία, τῇ ποιητικῇ τοῦ προσώπου ἁρμόζουσα καὶ κάλλιον ἐνταῦθα κεῖται ἤπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. Διὸς γὰρ υἱὸς ὁ πενθούμενος, φίλτατος ὡς προερρέθη ἀνδρῶν. διὸ καὶ συνάχεται τῷ δὲ πενθοῦντι, τὸ πᾶν. μόνος γὰρ ἐν ἑκατέροις στρατοῖς, Διὸς υἱὸς ὁ Σαρπηδών. καὶ ἔστιν ὅτι ἀέρος δάκρυον ἡ ψιάς. εἰ δέ τις ἐντεῦθεν ὁρμηθεὶς, καὶ τὰς βροντὰς εἰς στεναγμὸν ἐκλάβοι, ὁμηρικὸν μὲν οὐκ ἔστι τὸ τοιοῦτον. ποιητικὸν δ᾽ ἄλλως ἢ καὶ διθυραμβῶδες. ὁ δὲ Ὅμηρος καὶ αἰτίαν τῆς εἰρημένης αἱματοέσσης χύσεως λέγει, τὸ μέλλειν ὑπὸ Πατρόκλου τὸν Σαρπηδόνα ἐν Τροίᾳ πεσεῖν τηλόθι πάτρης. προαναφωνητικῶς καὶ τοῦτο εἰπών. τὰς δὲ αἱματοέσσας, οἱ μὲν ὡς ποιητικὴν τερατείαν ἐκδέχονται· οἱ δὲ, καὶ ἀληθῶς ἐγχωρεῖν φασι τοῦτο γενέσθαι. ὡς εἰκὸς ὂν καθὰ καὶ προδιελήφθη, ἀέρος ὑπερκειμένου αἵμασι πλήθοντος, τοιαύτας ψιάδας πίπτειν συστάσας ἐξ ὁμοίων ἀναθυμιάσεων. εἰ δέ τις τερατείας τὸν Ὅμηρον γράφοιτο ψιάδας αἱματοέσσας ἐγὼ μὲν φαίην ἂν αἱματηρὰς τοῦ ἀέρος ἐπὶ ἐσομένῳ μεγάλῳ κακῷ καταρρίπτοντα, τί οὐκ ἂν πάθοιεν οἱ ποταμοὺς ἱστορήσαντες αὐτόχρημα αἵματι ῥεῦσαι ἐπὶ γενησομένοις κακοῖς; καὶ ἄλλως δὲ πόθεν αὐτόματον ἀναβλύσαι πῇ μὲν ἀμυδρὸν πῇ δὲ δαψιλές; ἔφθη δέ τι περὶ τοιαύτης ἐρυθρότητος γράψαι καὶ ἐν τῇ λ΄ ῥαψῳδίᾳ, καὶ λεπτῶς δὲ χρώννυσι. τῶν τινες δὲ καὶ τῶν νῦν γελοίως ἀνθρώπων, ἐξιστόρησαν περί που τὰ κατὰ Πελοπόννησον, τέρας ὕδατος αἱματηροῦ. ἔφερε γὰρ ἡ ἐκεῖ γῆ, ἄνδρα ἱερέα οὐκ ἀγαθόν. φόνῳ τε γὰρ καταρρίψας ἄνθρωπον, καὶ τὴν ἐκείνου κοίτην ἀναβαίνων, ἀλιτήριος ἦν τοῦ ἱεροπλαστεῖν. ὡς δὲ καιρὸς ἦλθε καὶ ἐξετροπάζοντο ἐκεῖνον οἱ μὴ οὐχ ἱερὸν οἱ συνιερᾶσθαι λαχόντες. καὶ ἀντιβαίνειν μὲν ἐκεῖνος οὐκ εἶχεν, αἰσχύνεσθαι δὲ οὐκ ἤθελεν. αὐτὸν μὲν ἀφῆκε τοῦ θεοῦ εἶναι, αὐτὸς δὲ προσιερώσας, ἰδιάζον ἑτέρωθι πρὸς λειτούργημα. καὶ ὡς ἐνήρξατο, γίνεται αὐθωρὸν τέρας. καί τι παραρρέον ὕδωρ κρηναῖον ἐκεῖ ἀγανακτεῖ κατὰ τοῦ κακοῦ, καὶ ἐκ

διαυγοῦς

Ὣς ἔφατ᾽· οὐδ᾽ ἀπίθησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε,
Παῖδα φίλον τιμῶν, τόν οἱ Πάτροκλος ἔμελλε
Φθίσειν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Οἳ δ᾽ ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Ἔνθ᾽ ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτὸν Θρασυμήδην,
Ὅς ῥ᾽ ἠῢς θεράπων Σαρπηδόνος ἦεν ἄνακτος,
Τὸν βάλε νείαιραν κατὰ γαστέρα, λῦσε δὲ γυῖα.
Σαρπηδὼν δ᾽ αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ
Δεύτερον ὁρμηθεὶς, ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον
Ἔγχει δεξιὸν ὦμον· ὁ δ᾽ ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων.
Κὰδ δ᾽ ἔπεσ᾽ ἐν κονίῃσι μακών, ἀπὸ δ᾽ ἔπτατο θυμός.
Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν, ἡνία δέ σφι
Σύγχυτ᾽, ἐπεὶ δὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι.
Τοῖο μὲν Αὐτομέδων δουρικλυτὸς εὕρετο τέκμωρ,
Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ,
Ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ᾽ ἐμάτησε.
Τὼ δ᾽ ἰθυνθήτην, ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν.
Τὼ δ᾽ αὖτις συνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο.
Ἔνθ᾽ αὖ Σαρπηδὼν μὲν ἀπήμβροτε δουρὶ φαεινῷ,
Πατρόκλου δ᾽ ὑπὲρ ὦμον ἀριστερὸν ἤλυθ᾽ ἀκωκὴ
Ἔγχεος, οὐδ᾽ ἔβαλ᾽ αὐτόν· ὁ δ᾽ ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ
Πάτροκλος· τοῦ δ᾽ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός,
Ἀλλ᾽ ἔβαλ᾽ ἔνθ᾽ ἄρα τε φρένες ἔρχαται ἀμφ᾽ ἁδινὸν κῆρ.
Ἤριπε δ᾽ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
Ἠὲ πίτυς βλωθρή, τήν τ᾽ οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
Ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι νήϊον εἶναι,
Ὣς ὁ πρόσθ᾽ ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς
Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης.
Ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθὼν
Αἴθωνα, μεγάθυμον ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν,
Ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος,
Ὣς ὑπὸ Πατρόκλῳ Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων
Κτεινόμενος μενέαινε, φίλον δ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον.

διωγῆς, μεταβάλλεται εἰς ἄκρατον αἷμα. καὶ ἔῤῥει οὕτως ἕως ὁ ἀναιδὴς ἐπαύσατο τοῦ θράσους. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. ψιὰς δὲ ἡ καὶ ψεκὰς καὶ ἐέρση, ἀπὸ τοῦ ψίω ἀῤῥήτου γίνεται ῥήματος, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ψιλός. ὥσπερ ἀπὸ ἑτέρου ὁμοίου τοῦ ψίχω, ἡ ψίξ. καὶ ἀπὸ τοῦ ψίω, ἡ ψεκάς. ἴσως δὲ καὶ ἡ ψεδνὴ θρίξ. ὁμοίως καὶ ἀπὸ τοῦ ψῶ, ψωμός, ἄρτου κόμμα. τοῦ λεπτύνειν γάρ, τὰ τοιαῦτα ῥήματα σημαντικά. καὶ λεπτότητος ἔνδειξις ἡ τοιαύτη συστοιχία, καὶ σμικρότητός τινος, ὧν προηγεῖται τὸ ψῶ, δι' οὗ δηλοῦται τὸ λεπτύνω. τὸ μέντοι ψήχω διὰ τοῦ η· ὅθεν καὶ ἡ ψήκτρα, ἐξ ἑτέρου γίνεται ψῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ψαῦ καὶ καταψαῦ. ὃ καταῤῥέζειν φησὶν Ὅμηρος. ἐκ δὲ τοῦ ψάω ψῶ τὸ λεπτύνω, γίνεται καὶ τὸ ψαύω ἐνθέσει τοῦ υ. καὶ τὸ ψῆ κατ' ἄκρασιν παρὰ Σοφοκλεῖ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ψώχειν, ὅπερ ἐστὶ λεπτύνειν τὰ χεδροπά. ὅτι δὲ ἡ ψεκὰς ὥσπερ καὶ τὸ ψεκάζειν, καὶ διὰ τοῦ α γράφεται, δηλοῦσι καὶ τὰ ψακαστὰ μύρα τὰ παρὰ τοῖς ὕστερον σακτά. ὅτι βάλλεταί τις ἐνταῦθα θρασύμηλος νείαιραν γαστέρα, ἤτοι τὴν ἐσχάτην κατὰ βάθος· διὸ καὶ θνήσκει ὁ τοιοῦτος, ἢ δι' ἧς νέονται τὰ σιτία. ἵνα ἡ νείαιρα, καὶ ἐπενθέσει τοῦ ἰῶτα πρὸς διαστολὴν τοῦ κυρίου, νείαιρα. ὅτι ῥίπτει σαρπηδὼν τὸν παρήορον πήδασον ἀφαμαρτὼν τοῦ πατρόκλου. εἶτα καὶ ὑπογράφων ὁ ποιητὴς τὸ ἐντεῦθεν βλάβος, φησί. πήδασον οὔτασεν ἵππον ἔγχει δεξιὸν ὦμον. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων. κὰδ δ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών. ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός. τὼ δὲ διαστήτην, ὁ ξανθὸς δηλαδὴ καὶ ὁ βαλίος. κρίκε δὲ ζυγόν. ἡνία δέ σφι σύγχυτο, ἐπειδὴ κεῖτο παρήορος ἐν κονίῃσι. καὶ τούτου μέν φησιν αὐτομέδων εὕρετο τέκμωρ, ἤγουν τέλος θεραπευτικὸν ἐπενόησε τῆς συγχύσεως. σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ, ἀΐξας ἀπέκοψε παρήορον, οὐδ' ἐμάτησεν. ὅ ἐστιν, οὐκ ἐματαιοπράγησεν, εἰκῆ τῷ ἔργῳ ἐπιβαλὼν κατὰ τὸν νέστορα, ὥσπερ ἐκεῖ διὰ γῆρας, παρατυπικῶς ἀπέτεμνε παρηορίας. ἀλλ' ἀπέκοψε ταχὺ τὸν παρήορον, τὰς παρηορίας δηλαδὴ ἐκτεμών. καὶ οὐδὲ ἁπλῶς ἀπέκοψεν, ἀλλὰ ἀΐξας, ἵνα μὴ ὅλως παράτασιν σχοίη τὸ ἔργον, ἀλλ' ἀναγκαίως μιᾷ πληγῇ ἀνυσθείη. οὗ γενομένου, ἰθυνθήτην ἡ λοιπὴ ξυνωρίς. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν, ἤγουν ἐπιτεταμένως ἔδραμον. ὃ δὴ πολλαχοῦ ἐπὶ τρεχόντων ἵππων κεῖται, ὡς τότε μάλιστα συντεινομένων. ἢ καὶ ἄλλως ἐτάνυσθεν, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς κατὰ σύγχυσιν συστολῆς, ἧς αἰτία ἡ τοῦ παρηόρου πτῶσις βιαζομένου συγκατενεγκεῖν καὶ ἐκείνους, κατὰ φύσιν ἔσχον τὴν ἐπὶ στάσιν καὶ τὴν λοιπὴν τῶν μελῶν τάσιν. ὦμος δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἵππου λέγεται, ἤδη δὲ καὶ ἐπὶ λοιπῶν ζώων, ἐδηλώθη καὶ ἐν τῷ, κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. τὸ δὲ ἔβραχε, νῦν μὲν ἵππου πίπτοντος, μετ' ὀλίγα δὲ ἐπὶ ὅπλων, διό. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτός. ἔθετο δὲ αὐτό, καὶ ἐπὶ ἅρματος ἐν τῷ, μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων. καὶ ἐπὶ ὕδατος. διό, ἔβραχεν αἰπὰ ῥέεθρα. ἀΐσθων δέ, ἀντὶ τοῦ ἀποπνέων, ἐκ τοῦ ἄω. τινὲς δέ, ἀντὶ τοῦ αἰσθόμενος, ὡς τοῦ αἰσθεῖν συνῃρημένου εἰς ῥῆμα αἰσθήσεως, ἣν οἱ ἄοντες ἤτοι πνέοντες καὶ ζῶντες, ἔχουσι. κρεῖττον δὲ πρῶτον. ἔστι γοῦν ἀΐω ῥῆμα ἐξ οὗ τό, φίλον ἄϊον ἦτορ, τούτου μέλλων, ἀΐσω ἄχρηστον. ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ θ ἐνεστὼς ἀΐσθω. ὡς βιβῶ βιβάσω βιβάσθω, διό, μακρὰ βιβάσθων. ἴδω ἴσω ἴσθω. μακὼν δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀντὶ τοῦ εἰς μῆκος ἐκταθείς, ἢ ποιὸν ἦχον ἀποτελέσας. ἐξ οὗ ἦχος καὶ τὸ μηκᾶσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι χαριέντως ὁ ποιητὴς προαγωνάς τινας τούτους ἐπὶ πατρόκλῳ καὶ σαρπηδόνι παρείληφεν, ἐν οἷς πάτροκλος μέν, σαρπηδόνος βάλλει θεράποντα τὸν ῥηθέντα θρασύμηλον. σαρπηδὼν δέ, τὸν πήδασον ἵππον οὗ ἀπέπτατο θυμός. τὸ δὲ διαστήτην, καιριώτατα εἴρηται. πεσόντος γὰρ τοῦ παρηόρου, ἡ ξυνωρὶς διΐσταται, ἢ ταραγμῷ συγχυθεῖσα, ἢ ἄλλως πρὸς ἀντέρεισιν, ἵνα μὴ συγκατενεχθῶσι. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ τοιούτου διαστήτην, ἐῤῥέθη ἐν ἄλλοις τό, διαστήτην ἐρίσαντε μεταφορικῶς. τὸ δὲ κρίκε ζυγόν, ἀντὶ τοῦ ἔτριξε κατὰ ὀνοματοποιΐαν. διὸ καὶ τρίγε τινὲς αὐτὸ ἔγραψαν ὡς δεύτερον ἀόριστον. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα οὐδετέρως ἔφη τὸ ζυγὸν κατὰ συνήθη γένους μεταπλασμόν. ἡνία δέ, τὰ συνδέοντα καὶ ἑνοῦντα τοὺς ἵππους. ἃ ταραχθέντα, συγχεῖσθαι λέγεται. καιριωτάτη δὲ καὶ νῦν λέξις τὸ σύγχυτο, ἐπεὶ καὶ ἀντίκειται ἡ σύγχυσις τῇ ἑνώσει καθ' ἣν τὰ ἡνία λέγεται. διόρθωσις δὲ τοιαύτης συγχύσεως, τὸ ἰθύνεσθαι. ὅθεν διακοπέντος τοῦ παρηόρου, ἰθύνθη ἡ ξυνωρίς. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ἡνία. τὰ δ' αὐτά, καθ' ἕτερον λόγον καὶ ῥυτῆρες κατὰ τοὺς ὕστερον χαλινοί, δι' ὧν ἐρύονται ἵπποι ὧδε καὶ ἐκεῖ. ὅτι δὲ ὁ παρήορος καὶ παράσειρος λέγεται, δῆλον καὶ αὐτό. ἰστέον δὲ ὡς ἡ τῶν ἡνίων σύγχυσις, οὐκ ἤδη καὶ ἀφηνιασμὸν ποιεῖ. κυρίως γοῦν ἀφηνιάσαι, τὸ ζυγομαχῆσαι τοὺς ὑφ' ἅρματι ἵππους καὶ παραβῆναι τῶν ἡνίων γενέσθαι. κέλης μέντοι ἵππος ἀφηνιάζει, ὅτε τὸν χαλινὸν ἀποπτύσας, ἢ καὶ ἄλλως ἐνδακὼν ὡς μὴ πείθεσθαι τῷ ἐπιβάτῃ, ἄνετα φέρεται θέων. ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν τὸ ἤμβροτες ἑρμηνεύων, ἐπήγαγεν, οὐδ' ἔτυχες. ἐνταῦθα δὲ εἰπὼν ἐν πλεονασμῷ προθέσεως ὅτι σαρπηδὼν ἀπήμβροτεν, ἐπιφέρει. οὐδ' ἔβαλεν αὐτόν. καὶ ἔστι ταυτὸν τό, οὐκ ἔτυχε. καὶ τό, οὐκ ἔβαλεν. ἃ ἐξισοῦται πρὸς τό, ἅλιον βέλος ἔκφυγεν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός, ὅπερ αὖθις ἴσον ἐστὶν ἐπαγομένῳ εὐθὺς τῷ, ἀλλ' ἔβαλε. προϊὼν δέ, τὸ οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγεν, οὐδ' ἁλίωσε βέλος φησίν. ἔνθα καὶ ἐπάγει κατὰ σχῆμα θέσεως τό, βάλε δ' ἕκτορος ἡνιοχῆα. ἐν τούτοις δὲ καὶ ταυτόν ἐστι κατὰ ἔννοιαν τό, δουρὶ δεύτερος ὡρμήθη καὶ τό, ὕστερος ὤρνυτο χαλκῷ. ὅτι πάτροκλος ἔβαλε σαρπηδόνα ἔνθα φρένες ἔρχαται, ἤγουν καθείργνυνται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ, ὅ ἐστι περὶ τὴν καρδίαν. ὅπερ ἀδινὸν λέγει, διὰ τὴν τοῦ σπλάγχνου πυκνότητα. πυκνὴ γὰρ καὶ νευρώδης ἡ καρδία, καὶ προϊὼν δὲ βεβλημένον ἦτορ λέγει ἐπὶ σαρπηδόνος. κῆρ δὲ καὶ ἦτορ, ταυτά. δῆλον δ' ὅτι ψυχὴ οὐ βάλλεται, ἀλλὰ τὸ ῥηθὲν μόριον τὸ καιριώτατον

εἰς τὸ ζῆν, ὅπερ καὶ ἐκ τοῦ κῆρ παράγεται. καρδία δὲ κατά τινας, ἡ διὰ τὸ κῆρ τρόπῳ ἀναστροφῆς, οἱονεὶ κῆρδία. ὥσπερ φασὶ καὶ τὸ, θάρσει πέφευγας τὸ ἐμὸν ἱκέσιον δία, ἀντὶ τοῦ διαπέφευγας τὴν ἐμὴν ἱκεσίαν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, βάλλεται κῆρ καὶ ἦτορ, ἤγουν ὁ περὶ καρδίαν τόπος, ὃς οἷόν τις ἑστία τῆς ἐν ἡμῖν οἰκοδεσποτούσης ψυχῆς ἐστίν. ὅθεν ποιητικώτερον φράζων Ὅμηρος, ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ὅτι πάτροκλος ἐξελκύσας τὸ δόρυ, ἅμα καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ σαρπηδόνος ἐξείρυσεν. ὅτι δὲ σωματικὰς φρένας καὶ ἐνταῦθα ἔφη, δηλοῖ καὶ αὐτὸ περὶ ὧν ἐν τῷ, ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, ἕλκε δόρυ, περὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο. ἐνεχεθέντων τινός τῷ δόρατι τῶν τοῦ διαφράγματος ὑμένων. ἔνθα δηλῶν καὶ ὅτι καιρία ἡ πληγή, ἐπάγει. τοῦ δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξείρυσ' αἰχμήν. γέγονεν οὖν ἡ πληγὴ κατὰ τὸ διάφραγμα, ὃ καλεῖται φρένες καθὰ προϊστόρηται. ἤγουν κατὰ τὸ ὑπὸ τὸν πνεύμονα διάζωμα τοῦ θώρακος. εἰ δὲ πληγεὶς ἐνταῦθα ὁ σαρπηδὼν φθέγγεται, δοτέον μὲν αὐτὸ τῇ ποιητικῇ ἐξουσίᾳ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, καὶ μηδὲν εἶναι τοῦτο θαῦμα. θᾶττον γὰρ μέρος τοῦ πνεύμονος ὑπὸ τῶν ὑμένων σκεπόμενον, ἀπαθὲς μένει. φασὶ δὲ καὶ ὅτι τοῖς τὰς φρένας τρωθεῖσιν, ἕπεται μᾶλλον τι ἐρεύγεσθαι καὶ τὰς ἐκπνοὰς μεγάλας ποιεῖσθαι. διὸ βεβρυχέναι τε καὶ στενάχειν ἐν τῷ κεῖσθαι, λεχθήσεται ὁ σαρπηδών. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἔρχαται συμπλεῖν εἰς τὸ, φρένες ἀμφιμέλαιναι. τὸ γὰρ εἰργμένον, ὡς τὰ πολλὰ οὐκ ἐν καθαρῷ ἐστι φωτί, ἀλλ' ἐν σκότῳ μέλανι. ἀπὸ τοῦ εἴργεται δὲ παρῆκται ἰωνικῶς τὸ ἔρχαται, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ προσθήκῃ τοῦ α' μετὰ καὶ ἀναυξησίας ἰωνικῆς τῆς ἀπὸ τοῦ ἔργω. ὅτι καὶ τὸν σαρπηδόνα ὡς πρὸ αὐτοῦ ἕτερόν τινα ἥρωα, δρυΐ παραβάλλει πεσόντα, ἢ ἀχερωΐδι ἢ βλωθρῇ, λέγων καὶ τὸν πρὸ τοῦ δίφρου κεῖσθαι τανυσθέντα, καὶ ὡς βεβρυχὼς κόνιος ἐδράξατο. καὶ σημείωσαι καὶ τὴν τοιαύτην ταυτολογίαν. εἶτα σεμνότερον παραβάλλων, εὐθὺς καὶ πρὸς ταῦρον αὐτὸν εἰκάζει ὃν ἔπεφνε λέων. φησὶ γάρ. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων ἀγέληφι μετελθών, αἴθωνα μεγάθυμον ἐπ' εἰλιπόδεσσιν ἢ ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν. ὤλετό τε στενάχων ὑπὸ γαμφηλῇσι λέοντος, ὡς ὑπὸ πατρόκλῳ σαρπηδὼν κτεινόμενος, μενέαινεν. ὃ ταυτὸν εἶναι δοκεῖ τῷ στενάχειν, σεμνότερον λεχθέν. ὁ ταῦρος μὲν γάρ, ὤλετο στενάχων. οὗτος δὲ κτεινόμενος μενέαινεν. οὐχ ἀγέλης δὲ ταῦρον παρείληφε, διὰ τὸ ἀκμάζον τῆς ῥώμης. οἱ γὰρ κατὰ μητέρα, οὐ τοιοῦτοι. τίς δὲ ὁ αἴθων εἴτε ταῦρος ὡς νῦν, εἴτε λέων ὡς ἀλλαχοῦ, εἴτε αἰὴρ ὡς καὶ παρὰ σοφοκλεῖ, πολλαχοῦ δεδήλωται. ὥσπερ καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων ὁ μεγάθυμος ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώων ἀλόγων γενναίων. δῆλον δ' ὅτι λέοντι μάλιστα οἰκεῖον ἐπίθετον ὁ αἴθων. λέγονται δέ που καὶ ἵπποι αἴθωνες μεγάλοι. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τῶν ῥηθεισῶν δύο παραβολῶν, ἃς ὁμοῦ παρέθετο σεμνύνων τὸ πτῶμα τοῦ σαρπηδόνος. ἡ μὲν ἀπὸ τῶν δένδρων, πρὸς τὸ πεσόντα τετανυσμένον κεῖσθαι τὸν εὐμεγέθη ἄνδρα παρείληπται, ὡς δηλοῖ τὸ, ἔκειτο τανυσθείς. ἡ δὲ τοῦ ταύρου πρὸς τὴν ἡρωϊκὴν τοῦ πεσόντος γενναιότητα. τὸ δὲ ἐπ' εἰλιπόδεσσι, δάσει μὲν γραμματικῶν παισὶν ἐναθύρει τι πρὸς τὴν προφορὰν ὡς εἴ καί τινας λιπώδεις βόας ἠνίσσετο. δηλοῖ δὲ φανερῶς ὡς ψιλοῦται οἱ εἰλίποδες αἰολικῶς. ὅτι ἐξονομάζειν μὲν, ἄλλο τι δηλοῖ καθὰ πολλαχοῦ ἔγνωσται, ὀνομαίνειν δὲ τὸ καλεῖν ἐξ ὀνόματος. φησὶ γοῦν περὶ σαρπηδόνος, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον, γλαῦκε πέπον. ὥσπερ δὲ τὸ φραίνειν ἐξ οὗ τὸ φράζω, ἀσύνηθες ῥῆμα τοῖς καταλογάδην γράφουσιν, οὕτω καὶ τὸ ὀνομαίνειν, καὶ πολλῷ πλέον, τὸ ὀνυμαίνειν αἰολικῶς.

Ὅτι οὕτω στερρὸς ὁ σαρπηδὼν, ὥστε καὶ ἤδη ἀποψύχων, ἐπιτάσσει τῷ γλαύκῳ τὰ ποιητέα στρατηγικῶς, εἰπών. γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἄνδρασι, νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς εἰ θοός ἐσσι. πρῶτα μὲν, ὄτρυνον λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας πάντῃ ἐποιχόμενος, σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι. αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ. σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴ κέ μ' ἀχαιοὶ τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. εἶτα σωτίμ-

Γλαῦκε πέπον πολεμιστὰ μετ' ἄνδρασι, νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς εἰ θοός ἐσσι.
Πρῶτα μὲν ὄτρυνον λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
Πάντῃ ἐποιχόμενος, σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο χαλκῷ.
Σοὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ἔπειτα κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσομαι ἤματα πάντα διαμπερὲς, εἴ κέ μ' ἀχαιοὶ
Τεύχεα συλήσωσι, νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψεν
Ὀφθαλμοὺς, ῥῖνας θ'. ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων,
Ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ. προτὶ δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο.
Τοῖο δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν.
Μυρμιδόνες δ' αὐτοῦ σχέθον ἵππους φυσιόωντας,
Ἱεμένους φοβέεσθαι ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων.

νων τὰ προῤῥηθέντα, ἐπάγει γὰρ ὁ θάνατος, ἐπάγει ἐπιφωνηματικῶς. ἀλλ' ἔχει κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα. καὶ οὕτω στρατηγικῶς τὴν ἀγγελίαν, συγκαταλύει τῷ λόγῳ τὴν ζωήν. φησὶ γάρ. ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψεν ὀφθαλμοὺς ῥῖνας τε. ὧν τὸ μὲν, τὴν ἀργίαν δηλοῖ τοῦ ὁρᾶν. τὸ δὲ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν ῥινῶν τὸ ὅλον δηλοῖ πρόσωπον. ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥητῶς λέγει. εἰπὼν ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. τούτων δὲ γλαφυρώτερον, τὸ εἰπεῖν καθὰ ἐῤῥέθη, ὡς ὁμοῦ ὁ πάτροκλος ἐξείλκυσεν ἀπὸ τοῦ σαρπηδόνος, τήν τε οἰκείαν αἰχμὴν, καὶ τὴν ἐκείνου ψυχήν. ὅρα δὲ τὸ ἔμφρον τοῦ σαρπηδόνος, ὡς ἐκ προοιμίων καὶ αὐτὸς ἐπαίνοις τὸν γλαῦκον ὑπάγεται. τὸ δὲ πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀνδρείοις. ἐν γοῦν μὴ τοιούτοις, καὶ ὁ τυχὼν ἂν λογίζοιτο πολεμιστὴς, εἰ μόνον θράσος τι προβέβληται, καθὰ παροιμία ὡς ἐν ἀμούσοις καὶ κόρυδος φθέγγεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ἔοικε σοφοκλῆς λαβὼν εἰπεῖν ἀντιθετικῶς τὸ, ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος διὰ τὸ αἴγισθον σὺν γυναικὶ ἀνδρίσασθαι τῇ κλυταιμνήστρᾳ κατὰ τοῦ ἀγαμέμνονος. καὶ ἄλλως δὲ πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν, ὡς πρὸς διαστολὴν τῶν ἐν κυνηγεσίοις καὶ λοιποῖς γυμνάσμασι δοκούντων εἶναι πολεμιστῶν, ὁ πολέμῳ δηλαδὴ γλυκεῖ οὐ μὴν κακῷ, κατὰ τὸ, ἐελδέσθω πόλεμος κακός. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ ἐελδέσθω παθητικὸν ὂν καὶ τῇ φωνῇ καὶ τῷ σημαινομένῳ. καὶ νῦν μὲν οὕτως. ἄλλως δὲ συνήθως καὶ κοινότερον, ἐνέργειαν δηλοῖ τὸ ἐέλδεσθαι, δηλοῦν τὸ ἐπιθυμεῖν. τὸ δὲ πόλεμος κακὸς, καὶ εἰς κίνδυνον προκαλεῖται τὸν γλαῦκον, καὶ οὐχ ἁπλῶς εἰς πόλεμον ἀφοσιωσιν. οὐ γὰρ ἁπλῶς πόλεμος ἀρτι, ἀλλὰ κακὸς, ἤγουν κινδυνώδης. τὸ δὲ εἰ θοός ἐστι, ἀποτείνεσθαι δοκεῖ πρὸς τὸ, πόσε φεύγετε; νῦν θοοί ἐστε. ὃ φθάσας ἔλεγε καθάπτόμενος λυκίων ὡς θοῶν ὄντων φεύγειν. οἱονεὶ οὖν λέγει ὅτι ἄχρι κινδύνου μελέσθω σοι πόλεμος, εἰ θοός ἐστι πολεμιστὴς δηλαδὴ, καὶ μὴ θοὸς φεύγειν. ὅτι δὲ λείπει ἐνταῦθα τὸ πολεμιστὴς ὡς ἀπὸ κοινοῦ τῶν πολεμιστῶν νοηθὲν, δηλοῖ τὸ, ἀντίλοχος θοὸς περ ἐὼν πολεμιστής. καὶ ἄλλως δὲ εἰ θοός ἐστι ὡς κατωτέρω κεῖται, πάντη ἐπείγεσθαι ὑπὲρ ἐμοῦ. τὸ δὲ πρῶτα μὲν ἡγήτορας, οὐ μόνον ἀντιδιαιρεῖ τῷ λαῷ τούτους, ὡς τοῦ στρατοῦ εἰς δύο ταῦτα διαιρουμένου, ἀλλὰ καὶ ὑπεραίρει μάλιστα τῶν λοιπῶν τὸ ἡγεμονικὸν φῦλον. τὸ δὲ σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι, ἔχει τι οἶκτου κατὰ ἀναφορὰν, οἱονεὶ τοῦ αἰδοίου, τοῦ ἐνδόξου, τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ ἀνδρείου. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, ἐμεῦ πέρι μάρναο, πάθος κινεῖ ὅμοιον τὸ ἐμοῦ ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία. ἐμοῦ γὰρ τοῦ τοιοῦδε καὶ τοιοῦδε. ὥσπερ ἔμπαλιν ἐπὶ θερσίτου, ἐν τῷ, ὃν κεν ἐγὼ ἀγάγοιμι, γέλων ἐκίνησεν ἡ ἀντωνυμικὴ δεῖξις ὡς ἐκεῖ σεσημείωται. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐμέρισε τὴν παθητικὴν ἔννοιαν ὁ κείμενος. τὸ μὲν κύριον ὄνομα, ἐπὶ τῶν λυκίων εἰπών. τὴν δὲ δεικτικὴν ἀντωνυμίαν, ἐπὶ γλαύκου τοῦ καὶ προσεχοῦς ἐρῶντος, ὃν ἐχρῆν μάλιστα οἶκτον ἔχειν ἐπὶ τῷ λαλοῦντι. τὸ δὲ καὶ αὐτὸς μάρναο, κινδυνεύειν καὶ αὐτὸ προκαλεῖται τὸν γλαῦκον, ὡς μηδὲν ἄλλως μέγα ὂν ἑτέροις μόνον ὀτρύνειν. τοῦ δὲ κατηφείη καὶ ὄνειδος, τὸ μὲν, οἴκοθεν αὐτοῦ διὰ τοῦ γλαύκου πάθος ἔσται. τὸ δὲ, ἐξ ἄλλων. τὸ δὲ ἤματα πάντα καὶ τὸ διαμπερὲς, ἐκ τοῦ παραλλήλου μὲν καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ αὐτὸ νοεῖ. πλὴν κάλλιον ἦν ὅπου μετὰ τὸ διαμπερὲς ἀσαφῶς ἔχον, ἐκεῖτο σαφέστερον ὂν τὸ ἤματα πάντα. τὸ δὲ ἐμὲ τεύχεα συλήσωσιν, ἤ ἀντὶ τοῦ ἀφέλωνται, ἢ μᾶλλον, σχῆμά ἐστι καὶ αὐτὸ ὅμοιον τῷ, περὶ γὰρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα, καὶ τοῖς τοιούτοις ἅπερ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ προείρηνται. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ διχῶς λέγεται συλεύειν καὶ συλᾶν, οὕτω καὶ τὸ ἐκ τοῦ σκύλου. καὶ τὸ μὲν σκυλεύειν, κοινόν. φαίνεται δὲ εἶναι καὶ σκυλῶ σκυλήσω ἐξ οὗ καὶ ἡ σκυλήτρια. τὸ δὲ νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα, μιμητικῶς ἔψευσαι. ἔξω μὲν γὰρ καὶ τῆς τάφρου ἐν τῷ πεδίῳ πίπτει, καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀθροίσματι καὶ τῇ ἀγορᾷ τῶν νεῶν. ὁ δὲ, ἤδη παρηγμένος τὸ φρονεῖν, ἄλλως λέγει. ἤδη γὰρ πρὸς τῷ θνήσκειν ἐστί. διὸ καὶ βραχύ τι προσθεὶς, ἀπείχεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν εἶπερ πολεμιστὰ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, εἰ θοός ἐστι, προτρεπτικὸν εἰς μάχην ἐστίν. ἐπιτελευτίῳ δὲ λόγῳ πρόσφυές τὸ, ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψεν. ὃ καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης κεῖται. ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ, τέλος θανάτοιο, πρὸς διαστολὴν ῥηθέν. οὐ γὰρ ἅπαν τέλος, νεκρικόν ἐστι, ἀλλὰ τὸ τοῦ θανάτου ὥσπερ οὐδὲ πᾶσα τελευτὴ θάνατος, ἀλλὰ ἡ τοῦ βίου. ὅτι φυσιόωντας ἵππους λέγει, τοὺς πνευστιῶντας. ὅπερ εἰ προσλάβοι τὸ μέγα, ἢ τὸ μεγάλα, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ, μεγάλα στενάζοντας. εἰσὶ δὲ τοιοῦτοι κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ ἱέμενοι φοβέεσθαι, ἤγουν φεύγειν. φησὶ γάρ. σχέθον ἵππους φυσιόωντας ἱεμένους φοβέεσθαι. ὠνοματοπεποίηται δὲ καὶ τὸ φυσιόωντας, καθὰ καὶ αἱ φῦσαι, καὶ τὸ φυσᾶν. καὶ ἐκτείνει κατ' ἐκεῖνα τὴν ἀρχούσαν. ἰστέον δὲ ὡς δίφρων ἤδη πολλῶν ἀποβαλλόντων τοὺς ἐπ' αὐτῶν καθὰ ἐῤῥέθη, ἔνθα καὶ αὐτοὶ ἀνεκυμβαλίαζον καὶ αἱ ἵπποι μεγάλα στενάζουσαι μόναι καθ' ἑαυτὰς ἐβίουν, φησὶν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ὅτι μυρμιδόνες αὐτοῦ, ἤγουν αὐτόθι, ἐκεῖ, σχέθον ἵππους φυσιόωντας, ἱεμένους φοβέεσθαι ἤγουν σπεύδοντας εἰς φυγὴν ἐπεὶ λίπεν ἅρματ' ἀνάκτων. μετὰ τὴν ὅλην κατὰ τὸν σαρπηδόνα περιπέτειαν, ἐν δυσὶ τούτοις μόνοις ἔπεσι τῶν τοιούτων ἵππων μνησθεὶς ὡς αὐτῷ ἔδοξεν, εἶτα πάλιν εὐθὺς τὰ κατὰ τὸν γλαῦκον ἐκολούθησε γινόμενα. ἵνα καὶ οὕτως ἀμυδρὰν γοῦν τινὰ τὴν ἐξαλλαγὴν ἐνθῇ τῷ λόγῳ πρὸς γλυκύτητα τοῦ ἀκροατοῦ. θηλυκῶς δὲ τὰς ἵππους εἰπὼν ἐκεῖ, ἀῤῥενικῶς ἐνταῦθα ἵππους ἔφη φυσιόωντας, ὡς ἐξὸν ὂν, ἀμφοτέρως φράσαι. τὸ δὲ ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων καὶ προγέγραπται ὅπου ἐν

πρῶτο ῥυμῷ ἵπποι καταΐξαι τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀνάμνησιν τῶν φθασάντων τίθεται, καὶ τριῶν ζευγῶν ὄντων, ἁρμάτων, ἵππων, καὶ Λυκίων ἁρματηλάτην, μόνος ἵππειος πλημμυρῶσθαι ἱστορεῖ, τὸ οἰκτρόν.

Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι.
Ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ ὅτ' οὐ δύνατο προσαμῦναι.
Χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. τεῖρε γὰρ αὐτὸν
Ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ
Τείχεος ὑψηλοῖο, ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων.
Εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Κλῦθι ἄναξ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ
Εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ. δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν
Ἀνδρὶ κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει.
Ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ
Ὀξείῃς ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. οὐδέ μοι αἷμα
Τερσῆναι δύναται. βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ.
Ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον, οὐδὲ μάχεσθαι
Ἐλθὼν δυσμενέεσσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε
Σαρπηδὼν Διὸς υἱός. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει.
Ἀλλὰ σὺ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι.
Κοίμησον δ' ὀδύνας. δὸς δὲ κράτος, ὄφρ' ἑτάροισι
Κεκλόμενος Λυκίοισιν ἐποτρύνω πολεμίζειν.
Αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων,
Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο
Αἷμα μέλαν τέρσηνε. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ.
Γλαῦκος δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, γήθησέν τε
Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο.
Πρῶτα μὲν ὤτρυνεν Λυκίων ἡγήτορας ἄνδρας
Πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφιμάχεσθαι.
Αὐτὰρ ἔπειτα μετὰ Τρῶας κίε μακρὰ βιβάσθων,
Πουλυδάμαντ' ἐπὶ Πανθοΐδην καὶ ἀγήνορα Δῖον.
Βῆ δὲ μετ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ὅτι Γλαύκῳ αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι τοῦ Σαρπηδόνος προκαλουμένου μάχεσθαι περὶ αὐτοῦ, ὠρίνθη δέ οἱ ἦτορ ὅτ' οὐκ ἐδύνατο προσαμῦναι, χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. τεῖρε γὰρ αὐτὸν ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος φθάσας ἔβαλεν ἰῷ ὅτε δηλαδὴ κατὰ τοῦ τείχους ἔβαινε. εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν Ἀπόλλωνι ὅσα ἐν παραφράσει τις εἴποι ἂν, ἢ καὶ προφθάσας, πρὸς τὸ θεραπεῦσαι ἐνισχύσειν ὑπὲρ περὶ χεῖρα, ἢ ἄλλα χεῖρον πάθοι. κλῦθι ἄναξ. καὶ μετ' ὀλίγα, δύνασαι δὲ ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει. ἕλκος μὲν γὰρ ἔχω τόδε καρτερόν. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ ὀξείαις ὀδύναις ἐλήλαται. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ. ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν ἔμπεδον. οὐδὲ μάχεσθαι ἐλθὼν δυσμενέεσιν. ἀνὴρ δ' ὤριστος ὄλωλε Σαρπηδὼν Διὸς υἱός. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσαι. κοίμησον δ' ὀδύνας, δὸς δὲ κράτος, ὄφρα Λυκίοις ἐποτρύνω. αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι. καὶ οὕτω μὲν ὁ Γλαῦκος. Ἀπόλλων δὲ ἐπακούσας, αὐτίκα παῦσεν ὀδύνας. ἀπὸ δ' ἕλκεος ἀργαλέοιο αἷμα μέλαν τέρσηνε, μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ, ἤγουν τὴν ὑγείαν, ἢ καὶ ἄλλως μυθικώτερον. Γλαῦκος δὲ ἔγνω ἐν φρεσὶ, γήθησέ τε ὅτι οἱ ὦκα ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο, οἷα μαθὼν ἐντεῦθεν θεοφιλὴς εἶναι. καὶ ὅρα καὶ νῦν ὡς οὐ κατὰ τοὺς ἐν Ἕλλησιν ἀθέους, καὶ τοὺς περὶ Ἐπικούρου λόγους, ἀργὰ δοξάζει τὰ τῶν εὐχῶν Ὅμηρος, ἀλλὰ τὰς εὐλόγους εὐχὰς εἰσακουομένας ποιεῖ. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ αὐτίκα καὶ ὦκα. ἐν τούτοις δὲ εἰπὼν κλῦθι ἄναξ, καὶ ἐπαγαγὼν τὸ, ὅς που Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ εἶς, ἢ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπάγει φιλόσοφον ἔννοιαν περὶ θεοῦ τὸ, δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ, ἤγουν ἀνδρὸς κηδομένου. καὶ ἔστι μὲν ὑπαλλάξει ἀντιπτωτικῶς. τὸ δέ γε εἰπεῖν, ὅτι οἱ ἤκουσεν ὡς ἐρρέθη θεὸς εὐξαμένοιο, τῇ παραθέσει τῆς δοτικῆς καὶ τῆς γενικῆς, ἀλλοίαν ἔχει ἐναλλαγήν. σολοικοφανεῖ μὲν, θεραπευομένην δὲ τῇ συγγενείᾳ τῆς γενικῆς καὶ τῆς δοτικῆς, καὶ διὰ τὸ μηδαμοῦ σολοικίζεσθαι τὸν πλαγιασμόν. διὸ ταὐτὸν εἰπεῖν, ὅτι οἱ θεὸς ἤκουσεν εὐξαμένῳ, καὶ, θεὸς ἤκουσεν εὐξαμένοιο. τοιοῦτον καὶ τὸ, Ἀχιλλῆος ὀλοὸν κῆρ γηθεῖ φόνον Ἀχαιῶν δερκομένου. καὶ τὸ, τῆς δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα σήματ' ἀναγνούσῃ. καὶ, ὡς τὸ, ὕπνος ἀπὸ βλεφάροισιν ὄλωλε νύκτα φυλασσομένοισι. καὶ, ὑμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ δεισάντων φθόγγον βαρύν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ Λυκίης ἐν δήμῳ εἶς, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχεις. ἐκ τοῦ εἰμί. ἢ διατρίβεις, ἐκ τοῦ εἶμι. ἡ δὲ χρῆσις τούτου, πολλὴ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι. τὸ δὲ ἐν Λυκίᾳ νῦν τὸν Ἀπόλλωνα τυ-

χὸν

χὸν διατρίβειν, κατ' ἐξαίρετον ἔφη, ὡς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκεῖ μάλιστα διαφερόντως τιμωμένου, καὶ πῦθεν λαχόντος τὴν τοῦ Λυκηγενοῦς κλῆσιν. ὅθεν καὶ Πίων δῆμος ὁ ἐκεῖ ὡς ἐῤῥέθη, διὰ τὰς ὡς εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ θυσίας. δῆλον δὲ ὅτι Λυκηγενὴς Ἀπόλλων, καὶ διὰ τὴν μικρὰν Λυκίαν ἐλέγετο, τὴν καὶ μικρὰν λεγομένην Τροίαν, ὡς ἐν τοῖς περὶ Πινδάρου προδεδήλωται. τὸ δὲ πάντοσε ἀκούειν, ἡδέως ἂν ἄρτι ἀκούσει παίδων ἀναγωγεύς, ὁ τούτοις λίνοις νεαλεῖς ἀγρεύων ψυχάς. ἐκφωνεῖται μὲν γὰρ ὡς πάντως ἐπίῤῥημα μεσότητος. ἔστι δὲ ἀληθῶς, πάντοσε τοπικόν. εἰ καὶ τῇ ἐκθλίψει ἐκπέπτωκε κατὰ φωνήν, εἰς ἔμφασιν παντὸς ἐπιτατικοῦ νοήματος. δοτέον δὴ καὶ τοῦτο τῇ μακρᾷ χύσει καὶ αὐτοσχεδίῳ τῆς ποιήσεως καθ' ἣν ἀνάγκη καὶ τοιαῦτά τινα τῇ φράσει παρεῤῥυΐσκεσθαι. δῆλον δὲ ὡς εἶχεν εἰπεῖν, δύνασαι δὲ σὺ πάντη ἀκούειν. ἐπειδὴ καὶ ταυτὸν τὸ πάντοσε καὶ τὸ πάντη. ἐρεῖ γοῦν μετ' ὀλίγα, ὅτι Γλαῦκος ὤτρυνε Λυκίους πάντη ἐποιχόμενος, ἤγουν πάντοσε. τὸ δὲ ἀκούειν, ἐνταῦθα ἴσως καὶ ταυτόν ἐστι τῷ ὑπακούειν καὶ πείθεσθαι. ὅμως δὲ οὐκ ἂν Ἀπόλλωνα ὁ μῦθος λέγει, κηδομένῳ μόνῳ ἀκούειν, ἀλλὰ παντὶ λαλοῦντι πρὸς αὐτόν. τὸ δὲ ὡς νῦν ἐμὲ κῆδος ἱκάνει, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ἀνέρι κηδομένῳ. ἵνα νοηθῇ νῦν κηδόμενος, μὴ ὁ φροντίζων ἀλλ' ὁ ἔχων κῆδος, ὅ ἐστι βλάβην, συνήθης δὲ Ὁμήρῳ καὶ ὁ τοιοῦτος σχηματισμός, ἤγουν τὸ ἐκ τοῦ καθόλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνειν πραγματικῶς. τοιοῦτον γοῦν τὸ, δύνασαι ὑπακούειν ἀνδρὶ βλαπτομένῳ, ὁποῖός δή τις καὶ ἐγώ. τὸ δὲ καρτερὸν ἕλκος, δὶς ἐνταῦθα κεῖται διὰ τὸ καίριον τῆς φράσεως. βίαιον δὲ πάντως καὶ νῦν δηλοῖ τὸ κρατερόν, καὶ οὐ πρὸς ἔπαινον εἴληπται. τοῦ δὲ ὀξείαις ὀδύναις ἐλήλαται χείρ, οὐκ ἔστι φράσαι καινότερον. βούλεται δὲ εἰπεῖν ὅτι ὀξείαις ὀδύναις ἐλήλαται ὅσα καὶ ὀξεῖ ἰῷ. περὶ δὲ ὀξείας ὀδύνης, καὶ προείρηται. τὸ δὲ αἷμα τερσῆναι, ἀντὶ τοῦ ξηρανθῆναι, κατὰ σημασίαν παθητικήν. οὗ ἀνάπαλιν μετ' ὀλίγα ἔχει τό, αἷμα μέλαν τέρσηνεν, ἀντὶ τοῦ ἐξήρανε. δῆλον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ τέρσω γίνεται τὸ τερσαίνω, ὁμοίως τῷ, ῥῶ ῥαίνω. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἐκ τοῦ τείρω δὲ τέρσω αἰολικοῦ, ἀναστραμόντος εἰς θέμα, γίνεται τὸ τέρσω, ἀφ' οὗ τὸ τερσαίνω. τείρεται γάρ πως τὸ ξηραινόμενον, καὶ εἴκει πρὸς κτῆσιν. ὡς δὲ τοῦ τέρσω δευτέρου ἀορίστου ἔταρσον, καὶ ὡς ἐξ αὐτοῦ ὁ ταρσὸς καὶ ὁ ταῤῥὸς καὶ πόλις Ταρσός, δηλοῦται ἄλλοθι. τὸ δὲ ἔμπεδον, ἀπροσφυῶς ἔχειν πρὸς τό, ἔγχος δ' οὐ δύναμαι σχεῖν, παρείληφέ τινας εἰς τὸ συντάσσειν αὐτὸ μετὰ τοῦ μάχεσθαι. ἵνα λέγῃ ὡς οὐδὲ μάχεσθαι ἔμπεδον δύναμαι, ἤγουν βεβαίως καὶ στεῤῥῶς. τὸ δὲ οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. βλασφημεῖται διὰ λύπην. ὅμως γοῦν εἴπερ ὁ Φοῖβος ἀμυνεῖ, πολλῷ πλέον ὁ Ζεύς. τοῦ δὴ ἄκος ἀκέσω, δοκεῖ μέλλων εἶναι καὶ διὰ τοῦ η, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀκήματα τὰ θεραπεύματα, ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀκῶ ἀκήσω τὸ ἄκημα. τὸ δὲ κοίμησον ὀδύνας, ταυτὸν τῷ, παῦσον ὀδύνας ὡς ὁ ποιητὴς ὑπερκαταβὰς ἑρμηνεύει. ὅτι δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον κοιμῆσαι, τῷ η παραλήγεται, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ αὐτός τε μάχωμαι, ἀκόλουθόν ἐστι τῇ παραινέσει τοῦ Σαρπηδόνος, εἰπόντος, ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐμεῦ πέρι μάρναο. ἐν δὲ τῷ, νέκυι κατατεθνειῶτι, κατὰ τὸ παρέλκον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἁπλῶς οὕτω τέθειται τὸ τεθνειῶτι. οὐ γὰρ δή που πρός τινα διαστολήν. οὐκοῦν καὶ ἐν τῷ, οἶκος ποιητός, καὶ τάφρος ὀρυκτή, ῥηθείη ἂν τὸ ποιητός, καὶ τὸ ὀρυκτή, ἁπλῶς οὕτω προσκεῖσθαι ὡς ἀναγκαῖον παρακολούθημα. καθὰ γὰρ νεκρῷ παρακολουθεῖ τὸ τεθνάναι, οὕτω καὶ οἴκῳ, τὸ πεποιῆσθαι. καὶ χειροποιήτῳ τάφρῳ, τὸ ὀρωρύχθαι. καὶ μὴν τὰ τοιαῦτα μὲν, ἔχει καὶ ἄλλοιον λόγον. τὸ μέντοι τεθνειῶτι, ἁπλοϊκῶς ἐπὶ νεκροῦ προσέῤῥιπται. τὸ δὲ ὅττι σε ὦ ἄνα ἤκουσεν, ὅμοιόν ἐστι κατὰ σύνταξιν τῷ, δύνασαι ἀκούειν ἀνέρι. δοτικῆς γὰρ πτώσεως καὶ ταῦθα ἡ ἀντωνυμία. σημείωσαι δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ τῶν ἐννοιῶν πυκνὸν καὶ τὸ συχνὸν κομματικόν. ἀπὸ γὰρ τοῦ κλῦθι ἄναξ, ἕως τοῦ ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι, οὐκ ἐλάττους τῶν τεσσαρεσκαίδεκα ἐννοιῶν κεῖνται, εἴ τις ἐθέλει σκοπεῖσθαι πρὸς ἀκρίβειαν. ὡς οἷα τοῦ Γλαύκου, καὶ εὐποροῦντος λέγειν διὰ τὸ εἰς ἑαυτὸν ἐστράφθαι, καὶ πνευστιῶντος διὰ τὸ ἐναγώνιον ὅπερ αἴτιον τοῦ κομματικοῦ.

Ἕκτορ, νῦν δὴ πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων,
Οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Θυμὸν ἀποφθινύθουσι. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν.
Κεῖται Σαρπηδὼν Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων,
Ὃς Λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ.
Τὸν δ' ὑπὸ Πατρόκλῳ δάμασ' ἔγχει χάλκεος Ἄρης.
Ἀλλὰ φίλοι πάρστητε, νεμεσήθητε δὲ θυμῷ
Μὴ ἀπὸ τεύχε' ἕλωνται, ἀεικίσωσι δὲ νεκρὸν
Μυρμιδόνες, Δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο.
Τοὺς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνομεν ἐγχείῃσιν.

Ὅτι Γλαῦκος ἀμελεῖσθαι τοὺς ἐπικούρους, εἰς ὄνειδος προφέρει τῷ Ἕκτορι. καὶ ἀχαριστίας αὐτὸν ἐθέλει ἐλέγχειν εἰ τοὺς ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχοντας περιφρονεῖ. καὶ φησίν. Ἕκτορ, νῦν δὲ πάγχυ λελασμένος εἷς ἐπικούρων, οἳ σέθεν εἵνεκα τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης θυμὸν ἀποφθινύθουσι, σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν, ὃ προσαμύνειν πρὸ βραχέων εἴρηται. καὶ ὅρα τὸ ἐκτὸς μετὰ θυμοῦ λεχθὲν ἁπλῶς οὕτω καὶ δίχα σεμνοῦ τινος ἐπιθέτου. καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἀτέχνως καὶ βαρβαρικῶς. οὐ γὰρ ὥσπερ

αὐτὸν

αὐτὴν ὁ σαρπηδὼν ἐσήμηνεν ἐν τῷ, γλαῦκε πέπον πολεμιστά, οὕτω καὶ αὐτὸς ὑπεμίμνησκε τὸν ἕκτορα. ἁπαλῶς δὲ οὕτω φησὶν, ἕκτορ εἰ καὶ αὐτὸς εὐγενῶς προσενεχθεὶς, οὐ χαλεπαίνει, ἀλλ' ἄρχει ῥώων ἤγουν προηγεῖται χωόμενος σαρπηδόνος. τὸν μὲν γλαῦκον χολοῦν ἀφείς, αὐτὸς δὲ περὶ καιρίων γενόμενος. τὸ δὲ εἰς, ἐνταῦθα μᾶλλον μὲν δηλοῖ τὴν ὕπαρξιν, δύναται δὲ ληφθῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ πρώην. τὸ δὲ θυμὸν ἀποφθινύθειν, ἄλλο παθῶς ῥηθὲν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, φθινύθεσκε φίλον κῆρ. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ γλαῦκος ἀφηγούμενός τι πρᾶγμα δὲ γεγονὸς, καί τινα ἐπεσκευασμένον ἐπιτάφιον ἔπαινον τοῦ σαρπηδόνος ἐν ἀκμῇ πολέμου φράζων, φησὶν ἀγγελτικά τινα, καὶ ὅτι κεῖται σαρπηδὼν λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων, ὃς λυκίην εἴρυτο δίκῃσί τε καὶ σθένεϊ ᾧ, τουτέστιν ἰδίῳ. ἐξ ὧν δείκνυται, χρῆναι δίκαιόν τε καὶ σθεναρὸν εἶναι τὸν βασιλέα, κατὰ τὸ, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμητής. καὶ νῦν μὲν, εἴρυται λυκίην σαρπηδών. ἐντεῦθεν δὲ λαβὼν ὁ ποιητὴς, ἕρμα πόλεως αὐτὸν φησὶ προϊὼν, ὡς ἐρύοντα ὅ ἐστι φυλάσσοντα τὴν ῥοίαν. εἶτα τοῦ ἕκτορος ὁ γλαῦκος μεθέμενος, ῥέπει τὸν λόγον ἀξιωματικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ φησίν. ἀλλὰ φίλοι πάρστητε καὶ ἑξῆς ὡς κατωτέρω εὑρεθήσεται. ὅτι καὶ ἐν τῷ, ὑπὸ πατρόκλῳ δάμασσεν ἔγχεϊ χάλκεος ἄρης, τὸν σαρπηδόνα, ἢ τὸν πόλεμον ἄρην λέγει ἀλληγορικῷ τρόπῳ, ἢ τὸν σίδηρον. τὸν γὰρ μυθικὸν ἄρην οὐ δυνατὸν νοῆσαι. τρωσὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐβοήθει καὶ ἐπικούροις. εἰ δέ τις νοεῖν ἐθέλει τὸν τοῦ μύθου ἄρην, ἔστι κἀντεῦθεν συναγαγεῖν τὸ τοῦ ἄρεος ἀλλοπρόσαλλον. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως αἰνίττεται ὁ κατὰ μῦθον ἄρης τὸν σαρπηδόνα ὑπὸ τῷ πατρόκλῳ, διὰ τὸ μὴ ἐπαμῦναι αὐτῷ ἀνιαρουμένῳ. οὕτω καὶ κυβερνήτης αἴτιος κατὰ συμβεβηκός ποτε ναυαγίου τῇ νηΐ γίνεται διὰ τὸ ἀπεῖναι αὐτῆς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ σίδηρος ἄρης, καὶ αἴνιγμά τι περιέχει ἀστεῖον βραχυλογικὸν, τοιοῦτον. ὑπόκειταί τις δρυτόμος τέμνων δάφνινον ξύλον. ἐπεὶ δὲ ἡ δάφνη τὸ φυτὸν ὁμωνυμεῖ κόρῃ ἐρωμένῃ ἀπόλλωνος, ἐκδίδωσί τις αἰνιγματωδῶς τὸ, περὶ φοῖβον πεπόρευται ἄρης ὅτ' ἐμίγνυτο δάφνῃ. καὶ ἔστι τὸ παιγνίου ἀστεῖον ἐνταῦθα ἐν τῷ μίγνυτο. τὸ γὰρ ὁμοῦ εἶναι ἡ λέξις δηλοῖ. ὃ καὶ ὁ σίδηρος ἔχει κόπτων ξύλον, καὶ ὁ συνὼν σώματι. σημείωσαι δὲ τὸ ὑπὸ πατρόκλῳ δάμασσε, δεινότητος ὂν ὁμηρικῆς, δι' ἧς ἤδη ἄρχεται διοικονομεῖσθαι τήν τε τοῦ πατρόκλου πτῶσιν, καὶ τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἔξοδον εἰς μάχην. ἰδοὺ γὰρ ὁ γλαῦκος ἀκριβωσάμενος τὸν ἐξεικασμένον ἀχιλλέα, καὶ καταγνοὺς πάτροκλον εἶναι αὐτὸν, ἐξεβόησε τοῦτο. καὶ τοίνυν ἀναθαρσοῦντες οἱ τρωϊκοὶ, ἀντιστήσονται. καὶ πείσεται ὁ πάτροκλος τὰ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ῥηθησόμενα. ὅτι ὁ ἐν κινδύνῳ βοηθεῖν ἔκ τινος ἐθέλων, εἴποι ἂν κατὰ γλαῦκον τό, ἀλλὰ φίλοι πάρστητε. νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ μὴ τόδε γένηται. ὁμοίως δὲ κατὰ πάτροκλον καὶ τό, νῦν ὑμῖν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, οἷοίπερ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους. πρὸς τοὺς αἴαντας δὲ ὁ λόγος οὗτος τῷ ἥρωι. καὶ ἔστι τὸ νῦν ὑμῖν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω, περίφρασις τοῦ νῦν ἀμύνετε. ὅτι γλαῦκος, ὡς ἐρρέθη, ἀφεὶς τὸν ἕκτορα, κοινῶς ἀξιοῖ παραστῆναι ὅ ἐστιν ἀμφιβῆναι τοὺς τρῶας νεμεσσηθέντας θυμῷ, μὴ ἀπὸ τεύχεα ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν τὸν τοῦ σαρπηδόνος μυρμιδόνες, δαναῶν κεχολωμένοι ὅσσοι ὄλοντο οὓς ἐπὶ νηυσὶν ἐπέφνομεν. καὶ ὅρα δὲ ἐπέφνομεν, οὐ γὰρ εἶπεν οὓς ἐπέφνετε ὑμεῖς, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ λύκιοι. ὥσπερ δοτέον ἀντίσηκον χάριν. ἔτι δὲ οὐκ εἶπεν οὓς ἔπεφνεν ὁ σαρπηδὼν, ἀλλὰ συνεφέλκει καὶ ἑαυτὸν ὁ γλαῦκος, σεμνότερον ἵνα καὶ εὐσυνήθη ἦ. τὸ δὲ ἀφέλωνται τεύχεα, παράφρασίς ἐστι τοῦ, τεύχεα συλήσωσιν, ὃ φθάσας ἔφη ὁ σαρπηδών. αὐτὸ μέν τοι δὲ τεύχεα ἕλωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν, μεταταξάς ὁ ὁμηρικὸς πάτροκλος μετ' ὀλίγα, οὕτω φράζει. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθα ἑλόντες, τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα. ἔνθα ὅρα τό, ἀλλ' εἴ μιν αἰκισώμεθα καὶ ἀφελώμεθα. ὃ καὶ αὐτὸ, ἢ ἐλλειπτικῶς ἅμα καὶ ἀπολογικῶς ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ σκεπτέον εἴπως ἤγουν ὅπως τόδε ποιήσομεν. ὁποῖον καὶ πρὸ τούτων δὲ, εἴ τινά που τρώων λάβοιμεν. ἢ παρακελευσματικῶς ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' ἄγε πειράσωμεν τόδε. δύναται δὲ καὶ εὐκτικῶς νοηθῆναι ἀντὶ τοῦ, ἀλλ' εἴθε ἀεικισαίμεθα καὶ ἑξῆς. ὅτι δὲ ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀεὶ καὶ τοῦ ὢν ὁ αἰών, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἀεικίζειν τὸ αἰκίζειν, δῆλόν ἐστιν.

Ὅτι γλαύκου εἰπόντος ἃ εἶπε, πολυπληθὴς λύπη τοὺς τρῶας πολλή. φησὶ γοῦν. τρῶας δὲ κατάκρηθεν ἤγουν κατάκρης ὡς ἀλλαχοῦ κεῖται, ἢ κατακρῆθεν προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ κατὰ κάρηθεν καὶ ἐν συγκοπῇ κατακρῆθεν, ὅ ἐστι κατὰ κεφαλῆς, λάβε πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτόν. ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος ἔσκε καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών. εἶτα κατασκευάζων πῶς εἷς οὗτος ἐπίκουρος, ἕρμα πόλεως ἦν

Ὣς ἔφατο. τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος
Ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος
Ἔσκε καὶ ἀλλοδαπός περ ἐών. πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ
Λαοὶ ἕποντ'. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Βὰν δ' ἰθὺς δαναῶν λελιημένοι. ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἕκτωρ χωόμενος σαρπηδόνος. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Ὦρσε μενοιτιάδαο πατρόκλου λάσιον κῆρ.
Αἴαντε πρώτω προσέφη, μεμαῶτε καὶ αὐτώ.
Αἴαντε, νῦν σφῶιν ἀμυνέσθαι φίλον ἔστω.
Οἷοίπερ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους.
Κεῖται ἀνὴρ, ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν

πλι-

Σαρπηδών. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες,
Τεύχεά τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα, καί τιν' ἑταίρων
Αὐτοῦ ἀμυνομένων δαμασαίμεθα νηλέϊ χαλκῷ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας,
Τρῶες καὶ λύκιοι καὶ μυρμιδόνες καὶ ἀχαιοί,
Σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ κατατεθνηῶτι μάχεσθαι,
Δεινὸν ἀΰσαντες. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν.

τοιαύτης εἴη κατὰ τὴν προμίαν, εἷς ἀνήρ, οὐδεὶς ἀνήρ, ἐπιφέρει. πολέες γὰρ ἅμ' αὐτῷ λαοὶ ἕποντο. ἐν δ' αὐτὸς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι. καὶ ὅτι ἐστὶν αἴτιον τοῦ παύσασθαι τοὺς ἡρωϊκοὺς ἐπικούρους ὡς ἀπὸ μέρους ἀξιολόγου, λυκίους λέγεσθαι. τὸ δὲ πένθος ἄσχετον οὐκ ἐπιεικτόν, ὃ μεγάλην λύπην δηλοῖ, τῇ πρὸς ἀλλήλω θέσει. καὶ τὸ τῆς ἐννοίας ταυτὸν συνέχειν ἔχουσιν. ἄσχετον γάρ, οὗ οὐκ ἄν τις ἀνάσχοιτο. καὶ οὐκ ἐπιεικτόν, ᾧ οὐκ ἄν τις εἴξοι. ἕρμα δὲ πόλεως, ἤδη οὗ ὥσπερ ἡ πατρὶς λυκία, οὕτω καὶ ἡ ῥοία ἔρυτο καθὰ ἐρρέθη πρὸ βραχέων. ἢ τὸ ὑπέρεισμα κατὰ συγκοπήν. ὁ δὲ ζαχρηὴς βάρημα ὡς ἐπὶ νηὸς πρὸς τὸ μὴ ἀναρριπτεῖσθαι ἐν τῷ πλεῖν, ὅθεν ἡ ἀστεμφὴς δι' ἐλαφρότητα ναῦς, ἀνεμώτης καὶ ἔστι καὶ λέγεται. ὅτι ὃν λόγον λάσια στήθη ἀχιλλέως φθάσας ἔφη ὁ ποιητής, καὶ πυλαιμένεος λάσιον κῆρ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα περιφραστικῶς, πατρόκλου λάσιον κῆρ, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ὁ συνετὸς πάτροκλος. δι'. αὐτὰρ ἀχαιοὺς ὦρσε πατρόκλου λάσιον κῆρ. ὅτι ἐρεθιστικὸν εἰς ἄμυναν μάχιμον, τό, νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. οἷοί περ πάρος ἦτε μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους. πάτροκλος δὲ ταῦτα ἔφη πρὸς τοὺς αἴαντας οἰόμενος ἐπιτεῖναι ὡς οἷόν τε τὴν κατ' αὐτοὺς ἀνδρείαν. ὅτι ἐν τῷ, κεῖται ἀνὴρ ὃς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος ἀχαιῶν σαρπηδών, τὸ ἐσήλατο, ἀντὶ τοῦ ἐσάλευσε κεῖται κατὰ περίφρασιν ὡς ἀπὸ τοῦ σαλῶ ἐξ οὗ καὶ τὸ σαλεύω καὶ ὁ σάλος. ἐν δὲ τοῖς ἡροδώρου καὶ ἀπίωνος φέρεται ὡς οὐ δεῖ πείθεσθαι λυσανίᾳ τό, ὃς πρῶτος ἐσήλατο, λέγοντι σήλατο, καὶ διὰ τοῦτο ψιλοῦντι τὸ ε ὡς ἀπὸ τοῦ σήλασθαι ὃ δηλοῖ τὸ ἀποσπᾶν καὶ σαλεύειν. ἔτι δὲ λέγοντι καὶ ὅτι ὁ μὲν σαλεύσας τὸ τεῖχος, πρῶτος σαρπηδών ἐστιν. ὁ δὲ εἰσπηδήσας, ἕκτωρ. ὥστε οὐ μόνου πορφυρίου ἀλλὰ καὶ λυσανίου ἐστὶν ἡ ῥηθεῖσα ἐξήγησις, ἣ οὐδὲ πάνυ ἀπροσδεκτέα ἐστὶ τοῖς παλαιοῖς. οἱ δ' αὐτοὶ ὁ ἀπίων δηλαδὴ καὶ ὁ ἡρόδωρος ἐπικρίνουσι καὶ ὅτι δεῖ ἐπί τε σαρπηδόνος ἐπί τε ἕκτορος τὸ ἐσήλατο ἀπὸ τοῦ ἅλλεσθαι κανονίζειν, καὶ νοεῖν ἀντὶ τοῦ ἐφήλατο. οὕτω γάρ φασι δοκεῖ ἀριστάρχῳ. διὸ καὶ δασύνει ἐκεῖνος τὸ ε. ἕκτωρ μὲν γάρ, πρῶτος δῆλα δὴ εἰσῆλθε. σαρπηδὼν δέ, πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος. ἐν τούτοις δέ, καὶ παρισώσεις ἐπιφέρονται τό, ἀεικισσαίμεθα καὶ ἀφελοίμεθα καὶ δαμασαίμεθα. ἐπερχομένους δι' αὐτῷ ῥυθμῷ τοῦ ταῦτα λέγοντος, διὰ τὴν μάχην θαρρεῖν. ὅτι στρατιωτικῆς προθυμίας τό, οἱ δέ, καὶ αὐτοὶ ἀλέξασθαι μενέαινον. ὅτι γοργὸν καὶ εὔτακτον σχῆμα τό, ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας τρῶες καὶ λύκιοι καὶ μυρμιδόνες καὶ ἀχαιοί. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ οἱ λύκιοι τοῖς τρωσὶν ὑπείκοντες κατ' ἐπικουρίαν, οὕτως οἱ μυρμιδόνες τοῖς ἀχαιοῖς, τοῖς λοιποῖς δηλαδὴ ἀργείοις. ἄλλως γάρ, ἰδίως αὐτοὶ καθὰ μυρμιδόνες καὶ ἕλληνες, οὕτω καὶ ἀχαιοί, ὡς ἡ βοιωτία δηλοῖ. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ συμβάλλειν, ἐπὶ πολέμου, ἐξ οὗ ἡ μάχιμος συμβολή. φησὶ γάρ. σύμβαλον ἀμφὶ νέκυϊ μάχεσθαι δεινὸν ἀΰσαντες. μέγα δ' ἔβραχε τεύχεα φωτῶν. τὸ δὲ συμβάλλειν, καὶ συνιέναι λέγεται. δι'. ξυνίτην ἔριδος πέρι θυμοβόροιο. τὸ δὲ ῥηθὲν πρὸ βραχέων περὶ πατρόκλου καὶ σαρπηδόνος, ἔνθα τό, περὶ ἔριδος, εἰς διαφορὰν κεῖται ἀλλοίων συνελεύσεων.

Ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτ' ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη,
Ὦσαν δὲ πρότερον τρῶες ἑλίκωπας ἀχαιούς.
Βλῆτο γὰρ οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ μυρμιδόνεσσιν,
Υἱὸς ἀγακλῆος μεγαθύμου δῖος ἐπειγεύς.
Ὅς ῥ' ἐν βουδείῳ εὐναιομένῳ ἤνασσε
Τὸ πρίν. ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας,
Ἐς πηλῆ' ἱκέτευσε, καὶ ἐς θέτιν ἀργυρόπεζαν.
Οἳ δ' ἅμ' ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι πέμπον ἕπεσθαι
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα τρώεσσι μάχοιτο.
Τόν ῥα τόθ' ἁπτόμενον νέκυος, βάλε φαίδιμος ἕκτωρ
Χερμαδίῳ κεφαλήν, ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη

Ὅτι ἐν τῷ, ζεὺς δ' ἐπὶ νύκτα ὀλοὴν τάνυσε κρατερῇ ὑσμίνῃ, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη, νύκτα λέγει τὸ περὶ τὸν ἀέρα πολὺ πάχος ἐκ τῆς κονίης, ἣν καὶ ἀέλλην φθάσας εἴρηκε, καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁμίχλην. τὴν δὲ αὐτήν, ἐν τοῖς ἑξῆς σαφέστερον ἐπὶ πλέον μελαίνει πάτροκλον κείμενον, εἰκάζων ἐκλείψει ἡλίου ἢ σελήνης ὡς ἐκεῖ φαίνεται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὴν ἀμαυρὰν νύκτα ἔφη τὴν ἐξ ἀέρος ἐν ἡμέρᾳ ζόφωσιν. ἐντεῦθεν δὲ ὁρμηθείς, ἐρεῖ ἐν ἄλλοις τό, ὀρέρει

Ἐν κόρυθι βριαρῇ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ
Κάππεσεν. ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.

τὸ, ὀρώρει δ' οὐρανόθεν νύξ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ὅτε ῥηθεῖσαν νύκτα δηλοῖ ἔφη, καὶ τὸν περὶ αὐτὴν πόνον, ὀλοὸν, διὰ τοὺς τηνικαῦτα ὀλέθρους. σημείωσαι δὲ ἄλλως καὶ ὅτι φῶς καὶ αἰθρίαν τὴν νίκην πολλαχοῦ φθάσας εἰπεῖν, ἐνταῦθα τὴν τῆς μάχης πύκνωσιν νυκτὶ ἀπεικάζει, ὥσπερ καὶ νέφος αὐτὴν ἐρεῖ. ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτων ἔφη τὸν αἴαντα οὐκ ἀφαυρότατον ἀχαιῶν ἀντὶ τοῦ ἀνδρειότατον, οὕτω καὶ νῦν μυρμιδόνα τινὰ, λέγει οὔτι κάκιστον αὐτῶν, τουτέστιν ἀνδρεῖον καὶ ἄριστον, διὰ τῆς ἀρνήσεως τὴν ἐναντίαν θέσιν δηλῶν. φησὶ γάρ. βλῆτο οὔτι κάκιστος ἀνὴρ μετὰ μυρμιδόνεσσιν, υἱὸς ἀγακλῆος ἐπειγεύς. ὃς δὴ ἐν βουδείῳ ἤνασσε πρίν. ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας, ἐς πηλῆα ἱκέτευσε, καὶ ἐς θέτιν ἀργυρόπεζαν. οἱ δὲ ἅμα ἀχιλλεῖ ἔπεμπον ἕπεσθαι εἰς ἴλιον. τοῦτον ὁ ἕκτωρ βάλλει βολὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγων πάτροκλος εὐρύαλόν τινα. χερμαδίῳ γὰρ ἔβαλε κεφαλήν. ὡς ἐκεῖ πέτρῳ πάτροκλος. καὶ αὐτὴ ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη ἐν κόρυθι βριαρῇ ἤγουν ἔσω κόρυθος καθάπερ ἐκεῖ. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ κάππεσεν, ὡς ἐκεῖνος ἐπὶ γαίῃ. ἀμφίχυτο δὲ καὶ τοῦτον θάνατος θυμοραϊστής. ὃς ὁμοίως μὲν πρόκειται τῷ, κυνοραϊστής. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ῥαίω τὸ φθείρω κατὰ διάλυσιν καὶ παραγωγήν. ὡς γὰρ δαίω δαΐζω, οὕτω ῥαίω ῥαΐζω. τὸ μέντοι ῥαίω ἀπὸ τοῦ ῥῶ. καθὰ καὶ ναίω ἐκ τοῦ νῶ. ἀφ' οὗ τὸ νάσσατο καὶ τὰ κατ' αὐτό. κοινῶς δὲ, δι' ἑνὸς ῥῶ ἐκφέρεται ὁ θυμοραϊστὴς καθὰ καὶ ὁ κυνοραϊστής. ἀττικοὶ δὲ, διπλάζουσι καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀμετάβολον. τὸν δὲ ἐπειγέα, τὸ ἐπείγειν παράγει, περίδρομον ὡς εἰκὸς ὄντα. ὥσπερ καὶ τὸν σπερχειὸν ποταμὸν, τὸ σπέρχειν ὡς οἷα σπερχνὸν ἐν τῷ τρέχειν ὄντα. βούδειον δὲ πόλις φασὶ βοιωτικὴ ἀπὸ βουδείας βοιωτίας μητρὸς ἐργίνου τοῦ καὶ παρὰ πινδάρῳ περιᾳδομένου. ὁ δὲ τὰ ἐθνικὰ γράψας, ὁμηρικὸν οἶδε σχηματισμὸν τὸ βούδειον. ἄλλως δὲ βούδειαν ἱστορεῖ πόλιν ἐν μαγνησίᾳ τῇ κατὰ εὐρώπην, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος βουδείου. καὶ βούδειαν λέγει μὲν ἀθηνᾶν ἐν θεσσαλίᾳ. εἰς ἣν καὶ παραφέρει τὸν λυκόφρονα μάρτυρα. ὁ δ' αὐτὸς καὶ ἑτέραν ἱστορῶν βούδειαν πόλιν φρυγίας, λέγει ὡς καὶ ἔθνος ἐστὶ μηδικὸν οἱ βούδιοι, ὧν ἡ γραφὴ, ὡς οἱ ὁμηρικοὶ κήτειοι. τινὲς δὲ φασὶ βούδειον πόλιν φθίας ἀπὸ βουδείου τοῦ ἄρχοντος. ἀρέσκει δὲ τοῦτο οὐ πάνυ τοῖς παλαιοῖς. ὁ γὰρ βουδειεύς φασι μὲν οὗ ἐνταῦθα μέμνηται ὅμηρος, πόῤῥωθέν ποθεν εἰς τὸν πηλέα ἱκετεύσας φαίνεται, καὶ οὐκ ἀπὸ θεσσαλικοῦ τόπου. ἄλλως μέντοι, δοκεῖ καὶ πόλις εἶναι θετταλικὴ τὸ βούδειον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ οἶδε λέγειν ὁ ποιητὴς ὡς ἱκέτευσεν ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα, ἀλλὰ μετὰ προθέσεως φησὶν εἰς πηλῆα ἱκέτευσεν, ἤγουν ἱκέτης ἦλθε, καὶ ἐς θέτιν. ὅτι δὲ καθάπερ οἱ ξεῖνοι, οὕτω καὶ οἱ ἱκέται διὰ βίου αἰδοῖοι ἐκρίνοντο καὶ τίμιοι διὰ τὸν ξένιον καὶ ἱκέσιον μυριαχοῦ ἱστορεῖται. τὸ δὲ ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν καὶ ἑξῆς, δηλοῖ τῇ ἐπιθέσει τοῦ γε συνδέσμου, φορτικὴν καὶ ὁμήρῳ εἶναι τὴν σκληρὰν χασμῳδίαν, εἰ καὶ ἄλλως αὐτῇ χαίρει ὅτι χασμᾶται καίρια.

Πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο.
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς
Ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε, ψῆράς τε,
Ὣς ἰθὺς λυκίων πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Ἔσσυο καὶ τρώων. κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο.
Καί ῥ' ἔβαλε σθενέλαον ἰθαιμένεος φίλον υἱόν,
Αὐχένα χερμαδίῳ. ῥῆξεν δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος ἕκτωρ.
Ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται,
Ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ,
Ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων,
Τόσσον ἐχώρησαν τρῶες, ὤσαντο δ' ἀχαιοί.

Ὅτι φθάσας μὲν εἰπεῖν ἱέρακι ἴκελον φασσοφόνον, ἐνταῦθα δὲ ἄλλον ἱστορεῖ, ὃς ἐφόβησε κολοιούς τε, ψῆράς τε. τοιούτῳ δὲ τὸν πάτροκλον εἰκάζει, ὅτι κατὰ λυκίων ὥρμησε κεχολωμένος ὑπὲρ τοῦ προσφάτως πεσόντος ἱκέτου, φράζων οὕτω. πατρόκλῳ δ' ἄρ' ἄχος γένετο φθιμένου ἑτάροιο. ἴθυσε δὲ διὰ προμάχων, ἴρηκι ἐοικὼς ὠκέϊ, ὅστ' ἐφόβησε κολοιούς τε ψῆράς τε. ἐφ' οἷς εὖ μάλα φιλίως ὁ ποιητὴς διατεθεὶς πρὸς τὸν ἥρωα οὕτω λαμπρῶς διὰ φιλίαν ἀριστεύοντα, προσφθέγγεται αὐτὸν ἐνδιαθέτως κατὰ σχῆμα κλητικῆς ἀποστροφῆς, οὕτω. ὣς ἰθὺς λυκίων πατρόκλεις ἱπποκέλευθε ἔσσυο καὶ τρώων. κεχόλωσο δὲ κῆρ, ἑτάροιο. εἶτα πάλιν ἀλλοιῶν τὸ σχῆμα, φησί. καί ῥ' ἔβαλε σθενέλαον. δυνάμενος μὲν εἰπεῖν ἐν δευτέρῳ προσώπῳ, καί ῥ' ἔβαλες. οὐκ ἐθελήσας δὲ τοῦτο, ἵνα μὴ ἡ προτέρων συνήθως γένηται. ταπεινοῖ δὲ ὅμηρος τὸν λυκιακὸν συνασπισμὸν τῇ τῶν κολοιῶν καὶ ψηρῶν παραβολῇ. οὓς καὶ ἀγεληδὸν πετομένους, οὐκ ἂν ἱέραξ ὑποσταλείη. ὅτι δὲ φιλάλληλα καὶ συναγελαστικὰ τὰ ὀρνιθιά τε ζῶα, καὶ οὐδὲ δυνάμενα σφίσιν αὐτοῖς ῥᾳδίως ἀμύνειν, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. οἱ δὲ ψῆρες, καὶ ψάρες λέγονται, ἄμφω

δέ γε

δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ψαίρειν. διακινοῦσι γὰρ τὰ περιπίπτοντα αἱ ψᾶρες ἐν τῷ διαχάσκειν καὶ ζητεῖν τροφήν τινα κάτωθεν. τὸ δὲ ἰθὺς, ἐκ τοῦ ἴθυσε γίνεται ὃ ἀνωτέρω κεῖται. ἱπποκέλευθος δὲ καὶ νῦν κατ' ἐξοχὴν, ὁ ἡνιοχικώτατος. ἴσως δὲ κατά τι ἐξαίρετον, καὶ τὸν μάλιστα δὴ ἵππων εἰδότα μάχεσθαι δηλοῖ· οὐ μὴν οὕτω καὶ πεζομαχεῖν. ἢ καὶ τὸν ἄλλως ὡς καὶ προερρέθη χαίροντα μεθ' ἵππων βαδίζειν ὁποῖοι κατὰ Ξενοφῶντα ὕστερον οἱ πέρσαι. οἷς νόμος ἐτέθη, μικροῦ δεῖν καθ' ἱπποκενταύρους ἀεὶ ἐφίππιους εἶναι. τὸ δὲ κεχόλωσο κῆρ ἑτάροιο, ἡ αἰτία ἐστὶ τοῦ εἰς μάχην ἄρτι μάλιστα τοῦ Πατρόκλου ἐνθουσιασμοῦ. ὅτι πρὸς ἀναλογίαν τοῦ Ἰθαγενής, γίνεται Ἰθαμένης κύριον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, Ἰθαιμένης. οὗ ἔβαλε Πάτροκλος φίλον υἱὸν Σθενέλαον αὐχένα χερμαδίῳ. ῥῆξε δ' ἀπὸ τοῖο τένοντας. βολὴν δὲ ἰδόντες οὕτω ἀξιόλογον, χώρησαν ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ, ἤγουν ὑπεχώρησαν. εἶτα καὶ μετρῶν εἰς ὅσον ἐχώρησαν οἱ ῥηθέντες διάστημα, φησίν. ὅσση δ' αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται, ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ ἢ καὶ ἐν πολέμῳ, τόσσον ἐχώρησαν Τρῶες, ὤσαντο δ' Ἀχαιοί. δι' οὗ δηλοῖ ὡς ἐχώρησαν οἱ Τρῶες οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὠσθέντες κατὰ τοὺς ἡττημένους. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ὑπεχώρησαν, ἢ ἀνεχώρησαν. οὕτω καὶ πρὸ τούτου, ἀφέσει δουρὸς ἐμέτρησε τὸ τῆς τάφρου γεφύρωμα. πλατυτέρα δὲ ἡ ἐνταῦθα φράσις· ἔτι δὲ καὶ σαφεστέρα. τὸ γὰρ ἐκεῖ δόρυ, ἐνταῦθα αἰγανέαν φησίν. αὕτη γὰρ χρηστὴ ὅτε τις ἑαυτοῦ πειρᾶται. καὶ τὸ πειρώμενος δὲ, ἐκεῖ μὲν, ἀσαφῶς ἔχει διὰ τὸ ἀοριστεῖν. ἐνταῦθα δὲ, καὶ τόπον καὶ καιρὸν προσέθετο. εἰπών. ἐν ἀέθλῳ, ἢ πολέμῳ. ἴσως δὲ καὶ τεχνῇ διαιρετέον ἄρτι τὴν ῥηθεῖσαν ἄφεσιν. τὴν κατὰ πεῖραν ἁπλῶς. τὴν ἐν ἀέθλῳ. καὶ τὴν ἐν μάχῃ. ἔστι δὲ αἰγανέα, οὐχ ἁπλῶς δόρυ ἀλλὰ ἐλαφρὸν καὶ μακρὸν, λεγομένη οὕτω, διὰ τὸ κατ' αἰγῶν ἢ ἄγαν ἱέσθαι, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. τὸ δὲ εἰπεῖν αἰγανέη ταναός, ἀττικόν ἐστι καὶ ἰωνικόν. τὸ δὲ ἀφέῃ, συνήθη πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε. τὸ γοῦν κοινόν, ἀφῇ ἀντὶ τοῦ πέμψῃ, ὃ καὶ ἤδη πρὸ τούτου ἔφη. ὥσπερ δὲ ἐν τῷ ἀφέῃ, οὕτω καὶ ἐν τῷ ἀφίωνται πλεονάζει τὸ ε. τὸ δὲ πειρώμενος, ἐλλιπῶς ἔχει. καὶ ἴσως λείπει τὸ ἑαυτοῦ, ἢ τῆς οἰκείας ἰσχύος. ὡς εἴ τις εἴποι, ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος.

Γλαῦκος δὲ πρῶτος Λυκίων ἀγὸς ἀσπιστάων.
Ἐτράπετ', ἔκτεινεν δὲ Βαθυκλῆα μεγάθυμον
Χάλκωνος φίλον υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι.
Τὸν μὲν ἄρα, Γλαῦκος στῆθος μέσον οὔτασε δουρὶ
Στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων.
Δούπησεν δὲ πεσών. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιοὺς,
Ὡς ἔπεσ' ἐσθλὸς ἀνήρ. μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο.
Στὰν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες ἀολλέες. οὐδ' ἄρ Ἀχαιοὶ
Ἀλκῆς ἐξελάθοντο, μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν.
Ἔνθ' αὖ Μηριόνης Τρώων ἕλεν ἄνδρα κορυστὴν,
Λαόγονον θρασὺν, υἱὸν Ὀνήτορος. ὃς Διὸς ἱρεὺς
Ἰδαίου ἐτέτυκτο. θεὸς δ' ὣς, τίετο δήμῳ.
Τὸν, βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ὦκα δὲ θυμὸς
Ὤχετ' ἀπὸ μελέων, στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλεν.
Αἰνείας δ' ἐπὶ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον ἧκεν,
Ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε. τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης.
Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης
Ὤχετ', ἐπεί ῥ' ἅλιον στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ὄρουσεν.
Αἰνείας δ' ἄρα θυμὸν ἐχώσατο, φώνησέν τε.
Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ.

Ὅτι ὑποχωρήσεως τῶν Τρώων γενομένης, Γλαῦκος πρῶτος ἐτράπετο, καὶ ἔκτεινέ τινα Βαθυκλῆα μεγάθυμον Χάλκωνος υἱὸν, ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων, ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. τοῦτον Γλαῦκος διώκοντα, στῆθος μέσον οὔτασε δουρί, στρεφθεὶς ἐξαπίνης, ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. καὶ Ἀχαιοὺς μὲν ἐλύπησεν ὡς ἔπεσεν ἐσθλὸς ἀνήρ. μέγα δὲ Τρῶες κεχάροντο. καὶ ἔστι καινὸς ἀριστείας τρόπος, ὅτε ὁ φεύγων ἀναιρεῖ τὸν διώκοντα. Ἑλλάδα δὲ καὶ νῦν, τὴν κατὰ τοὺς Μυρμιδόνας ἔφη, ἣν ἡ Βοιωτία ἱστορεῖ. δῆλον δ' ὅτι πάλαι μέν ποτε, πόλις Φθίας ἡ Ἑλλάς. ὕστερον δὲ, καὶ χώρα ἡ πρὸ τῆς Πελοποννήσου καινότερον. ἱστορεῖται δὲ κληθῆναί ποτε Ἑλλάδα, καὶ πᾶσαν σχεδὸν τὴν κατὰ τὴν Ἰταλίαν μετοίκησιν. Ἡρόδικος δὲ ὁ Βαβυλώνιος εὐξάμενος τὸ, Ἡροδίκῳ τουτέστιν ἐμοί, Ἑλλὰς ἀεὶ μίμνοι καὶ θεόπαις Βαβυλών, ἄδηλον περὶ ποίας Ἑλλάδος ποιεῖται τὴν εὐχήν. ὁ δὲ Ἕλλην ὁ πρῶτα μὲν τῇ Ἑλλάδι πόλει ἐπώνυμος, εἶτα

καὶ τῇ χώρᾳ, ἀπορεῖται πῶς διὰ τοῦ ι ἔχει τὴν κλίσιν ἐν ταῖς πλαγίαις ὡς μονογενὲς κατὰ τὸ γέρην γέρενος, καὶ μὴ διὰ τοῦ ι κατὰ τὸ τέρην τέρενος, ἄρσην ἄρσενος. ἔστι γοῦν κοινὸν καὶ τὸ ἑλλήν. ὡς δηλοῖ τὸ, ἑλλὴν ἀληθῶς οὖσα. ὅπερ ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου κεῖται περὶ τῆς τύχης. ἔστι δ' αὐτὸ, ἀττικισμός. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλην αἰτίαν εἰπεῖν. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀτρεμὰς θαρσαλέως τὸ, οὐδ' ἄρ' οἱ δεῖνα ἀλκῆς ἐξελάθοντο. μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν καὶ ὅρα τὸ, ἰθὺς ἔφερον αὐτῶν. ἔστι δὲ οὐ δῆλον ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου

Τὸν δ' αὖ μηριόνης δουρικλυτὸς, ἀντίον ηὔδα·
Αἰνεία, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα
Πάντων ἀνθρώπων σβέσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα
Ἔλθῃ ἀμυνόμενος, θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι.
Εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἶψά κε καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς,
Εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ.
Ὣς φάτο. τὸν δ' ἐνένιπε μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Μηριόνη, τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις;
Ὦ πέπον. οὔ τοι τρῶες ὀνειδείοις ἐπέεσσι
Νεκροῦ χωρήσουσι, πάρος τινὰ γαῖα καθέξει.
Ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.
Τῷ, οὔ τι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι.

ἐν τῷ β. οἳ δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιμμένοι, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἔβαινον ἰθὺς λελιμμένοι τῶν Δαναῶν οἱ τρῶες δηλαδὴ, ἀλλ' ἔβαν ἰθὺς τῶν Δαναῶν, ὅ ἐστιν ἀντικρύ. λελιμμένοι τουτέστιν ἐπιθυμοῦντες μάχης, ἢ αὐτοῦ δὴ τοῦ βῆναι ἰθὺς Δαναῶν. τὸ δὲ ἰθὺς βῆναί τινων, καὶ μένος ἰθὺς φέρειν, ἐναντίον ἐστὶ πρὸς τὸ ὑποχωρεῖν καὶ ἀναχωρεῖν. ὅτι ὀνήτωρ τις Διὸς ἱερεὺς ἰδαίου, θεὸς ὡς τίετο δήμῳ καὶ καινὸν οὐδὲν εἰ τοῖς ἰδαίοις τίμιος ἦν. τὸ δὲ τοῦ χρύσου, μᾶλλον τοιοῦτον, ὃν καὶ οἱ πολέμιοι ἀχαιοὶ αἰδεῖσθαι ὡς ἱερέα ἤθελον. παιδεύοντος τοῦ ποιητοῦ, καὶ τοιαῦτα. ὃς καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ, ὀνήτορα καλεῖν τὸν προκείμενον ἱερέα, παίδευσιν ὑποβάλλει βιωτικὴν, ὡς τὸ ἱερατεύειν ὀνήσιμον· μάλιστα ἐν τοῖς καιριωτάτοις. διὸ καὶ μᾶλλον ἐδόκει ἱερᾶσθαι λαχόντας χρῆναι καλεῖσθαι τοῖς ἐκ τοῦ ὀνᾶν ὀνόμασιν, ὑπὲρ τὰ ὀνείατα, οἷς ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ὡς φασιν οἱ παλαιοὶ, ὀνίνησιν ἡμᾶς. ἔτι δὲ καὶ τὸν οἶνον, ὃν δοκεῖ ὅμηρος ἐκ τοῦ ὀνᾶν ἐτυμολογεῖν ἐν τῷ, καὶ αὐτὸς ὀνήσεαι αἴκε πίῃσθα. εἰ καὶ πλάτων οἰόνουν αὐτόν φησιν ὡς οἰήσεως τὸν νοῦν ἐμπιπλῶντα. ἀριστοφάνης δὲ, ἄλλως, ὡς νομίζοντα νοῦν. οὕτω γὰρ ἐμφαίνει ἐν τῷ, τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν. καὶ ἐν τῷ, οἴνου γὰρ ἄρτι [illegible]· καὶ ἑξῆς. ὅτι τὸ ἔθανε τοῦ ... φράζων, φησίν. ὦκα δὲ θυμὸς ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. στυγερὸς δ' ἄρα μιν σκότος εἷλε. καὶ νῦν μὲν ἀπὸ μελέων ᾤχετο θυμός. ἐν ἄλλοις δὲ, λίπεν ὀστέα θυμός. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι ἀρσενικῶς ὁ σκότος ἐρρέθη. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ ἐπὶ πρόθεσις ἰσοδύναμος τῇ κατὰ ἐν τῷ, αἰνείας δ' ἐπὶ μηριόνῃ, τουτέστι κατὰ μηριόνου δόρυ χάλκεον ἧκε. καὶ τὸ, ὑπασπίδια προβιβῶντος, ἀντὶ τοῦ ἔσω τῆς ἀσπίδος κρυπτομένου καὶ οὕτω προβαίνοντος. καὶ τὸ, οὐδ' ἐνισκίμψαι δόρυ, ἀντὶ τοῦ ἐπελάσαι. ὅπερ ἀπὸ ῥήματός ἐστι τοῦ σκίμπτω ὡς χρίμπτω. ἔστι δ' οὐκ εἰκὸς εἶναι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, τὸν παρ' ἀττικοῖς σκίμποδα, εὐτελῆ κλίνην καὶ χαμαιλῆ πλάζουσαν τῇ γῇ. χρῆσις δὲ τοῦ σκίμπτω καὶ παρὰ πινδάρῳ, ἔνθα φησὶν ἀγαθὸν εἶναι νυκτὶ δύο ἀγκύρας ἀποσκίμψαι. ὅτι καὶ ἐνταῦθα οὐρίαχον εἰπὼν ἔγχους καὶ ἐφιεμένων, ἐπάγει ἔνθα ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης. καὶ γέγραπται ἤδη περὶ τούτου ὅσα ἔδει. οὐ τοῦτο δὲ μόνον ἐκ τῶν προαποκειμένων ἐνταῦθα κεῖται ἀπαραποίητον, ἀλλὰ καὶ ἕτερα οὐκ ὀλίγα. ὅτι ἐλαφρὸς καὶ ὁ μηριόνης ἔοικεν εἶναι, καὶ διὰ γυμνασίαν πολεμικὴν κρατικὴν, εὐλύγιστος καὶ εὔστροφος. καὶ τοῦτο μὲν, εἰς ἀρετὴν αὐτῷ ἐγγράφεται. ὁ δὲ πολέμιος αἰνείας, εἰς ψόγον λόγῳ σκώμματος διαστρέφει αὐτό. ἠλεύατο μὲν γὰρ χάλκεον ἔγχος τὸ τοῦ αἰνείου, πρόσσω καταχύψας ὁ μηριόνης. αἰνείας δὲ χωσάμενος, εἶπε μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε διαμπερὲς, εἴ σ' ἔβαλόν περ. καὶ ὅρα τὸ, ἀνεῖλον ἄν σε ὑπὲρ ἔβαλον. καὶ ἦν μὲν καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὅμοιόν τι σχῆμα. ἐνοεῖτο δὲ ἐκεῖνο, καὶ ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ ἐποίησα ἂν τόδε τι. ἐνταῦθα δὲ, φανερῶς εἴρηται κατὰ διασταλμὸν τὸ, εἴ σ' ἔβαλον. διὸ καὶ ὡς τοῦ ἀφελοῦς τούτου λόγου, λαβὴν σκώμματος ἔχοντος, ἐπάγει ὁ μηριόνης μετά τινα ἑτέρωθι γεγραμμένα, εἰ καὶ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν μέσον ὀξέϊ χαλκῷ, αἶψά κε καὶ κρατερός περ ἐὼν καὶ χερσὶ πεποιθὼς, εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δ' ἄϊδι κλυτοπώλῳ. ὅπερ ἀκούουσι αὖ τι ἀπειλητὴρ στρατιώτης ἐξ ὁμοίου στρατιώτου. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅπως ὁ ποιητὴς ἡδονὰς ὡς ὄψον τοῖς σκυθρωποῖς διηγήμασιν ἐγκαταμίγνυσι. καὶ ἔστι μὲν ἀστεῖον τὸ τοῦ μηριόνου σκῶμμα ἐπιεικῶς λεχθὲν κατὰ νόημα τοῦ ἀπλουστέρου τοῦ κατὰ τὸν αἰνείαν. διὸ εὐήθης ὤν, ὑπὲρ ἐκεῖνον ὡς ἔπαυσα ἄν σε τοῦ ὀρχεῖσθαι ὑπὲρ ἔβαλον. ὅμοιον γὰρ, ὡς εἴπερ φήσει τις, ἔβλαψα ἄν σε ὑπὲρ ἔβλαψα. πάτροκλος δὲ βαρυνθεὶς, μέμφεται τὸν μηριόνην ὡς ῥηθέντος, οἷα σκωπτικόν. καὶ ὅμως ἐστὶ παραινεῖν μὲν εὐχερὲς, οὐ μὴν δὲ καὶ κατορθοῦν. αὐτὸς μετ' ὀλίγα ὡς δι' ἐκλαθόμενος, ἐρεῖ σκῶμμα οὐ βαρὺ ἀλλὰ προκαλούμενον

εἰς μέσον ἡμᾶς ἐκεῖνο μὲν ἐπὶ ἐχθρῷ πεσόντι. τόδε τὸ Μηριόνου τοῦ, ἐπὶ ζῶντι ᾧ κρίνει Πάτροκλος, δεῖν εἶναι αὐτὸν μὴ ὀνειδιστικῶς ἀλλ' ἐνεργῶς προσφέρεσθαι. ὅρα δὲ φιλομαθῶς τὸν Αἰνείαν εἰ πυῤῥιχιστὰς τοὺς ἐκ Κρήτης ἱστορήσας οἶδε. πάντως γὰρ, τὸν Μηριόνην τοιοῦτον λέγει ὀρχηστήν. ὅτι δὲ πυῤῥίχη ἡ ἐνόπλιος ὄρχησις, καὶ ὅτι κρητικὴ μάλιστα, καὶ ὅτι σιμμὴ, ἐν τοῖς περὶ Κουρήτων γέγραπται. ἣν δὲ καὶ σίκιννις κωμικωτέρα, ἣν πρῶτοί φασιν ὠρχήσαντο Φρύγες ἐπὶ Σαβαζίῳ Διονύσῳ. ὀνομασθῆναι κατὰ τὸν Ἀῤῥιανὸν, ἐπὶ μιᾷ τῶν ὀπαδῶν τῆς Κυβέλης νυμφῶν, ἧ ὄνομα ἦν Σίκιννις. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν ἔνθεον κουρητικὴν ἢ πυῤῥιχιακὴν ὄρχησιν, οἱ πλείους μὲν, εἰς Κρῆτας ἀνάγουσι. τινὲς δὲ, Νεοπτολέμῳ ἀνατιθέασι τὴν αὐτῆς εὕρεσιν. ἕτεροι δὲ, Κάστορι. καὶ ἄλλοι, Διονύσῳ. καὶ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ὡς ἐν τοῖς τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ κεῖται, ὄρχησιν καὶ οἱ ποιηταὶ συνέταττον, εὐσχημοσύνης καὶ κόσμου μετέχουσαν. καὶ ἐχρῶντο τοῖς σχήμασι, σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων, καὶ οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον δρῶντες οὐδὲν, ὥσπερ ἀπόπληκτοι στάδην ἐστῶτες ὠρχοῦντο. καὶ ἐν χοροῖς δὲ, τὸ τῆς ὀρχήσεως γένος, εὔσχημον ἦν καὶ μεγαλοπρεπὲς καὶ τὰς ἐν ὅπλοις κινήσεις ἀπομιμούμενον. καὶ κατὰ τὸν Σωκράτην εἰπεῖν, σχεδὸν ὥσπερ ἐξοπλισία τις ἡ χορεία ἦν, καὶ ἐπίδειξις λοιπὸν τῆς εὐταξίας καὶ σωμάτων ἐπιμελείας. ἃ δὴ καὶ ἡ πυῤῥίχη πολεμικὴ κατὰ Κρήτην ὀρχησις, εἶχεν. ἣν ἐνόπλιοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη παῖδες ὠρχοῦντο. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μεταλαβὼν Αἰνείας τὸ τοῦ Μηριόνου εὔστροφον εἰς ὄρχησιν, καὶ παραποιήσας τὴν λέξιν, ὃ αἰτεῖ κούφου στρατιώτου ὀρχηστὴν κερτομήσας, ἀπεσήμηνέ πως ἑαυτὸν, οὐ μόνον ὡς μαχητὴν σταδαῖον καὶ μόνιμον, ἀλλὰ καὶ ὅτι αὐτὸς εὐστόχως βαλὼν, ὅμως διὰ τὴν τοῦ Μηριόνου τεχνικὴν παρατροπὴν, ἥμαρτε τοῦ βαλεῖν. ἔτι ἱστέον ὅτι ἡ κατὰ μάχην ὀρχηστικὴ, πρὸς ἔνδειξιν ἐπετηδεύετο θάῤῥους. ἵνα δοκοῖεν οἱ οὕτω κινούμενοι, καταπαίζειν τῶν πολεμίων. καὶ ἴσως τοιοῦτόν τι καὶ τὸ, Ἄρηϊ μέλπεσθαι, ὡς καὶ τῆς μολπῆς θαῤῥαλεότητα ἐνδεικνυμένης καὶ ἀλυπίαν τινά. ἐπεὶ καὶ κατὰ Πλάτωνα, οὐδὲν ζῶον λυπούμενον ᾄδει. ᾄδειν δὲ πάντως καὶ μέλπειν, ταυτόν ἐστιν. ᾄδειν δέ φαμεν ἄρτι, τὸ πάλαι ποτὲ σπουδαζόμενον. ὅτε σπουδή φασιν ἦν, τὸ χρυσομουσεῖν. ὕστερον γὰρ γηρασάντων τῶν ἀρχαίων νόμων, τρόποι μουσικῆς φαῦλοι καθειλκύσθησαν. περιποιούμενοι ἀντὶ μὲν πρᾳότητος, μαλακίαν. ἀντὶ δὲ σωφροσύνης, ἀκολασίαν καὶ ἄνεσιν. πολλῶν δὲ ὄντων ἀξιομνημονεύτων τῆς ἐναρέτου ἀρχαίας μουσουργίας, φέρονται ὡς ἐν βραχεῖ καὶ ταῦτα. Κλεινίας ὁ Πυθαγόρειος ὅτε οὖν χαλεπαίνοι, ἀναλαβὼν λύραν ἐκιθάριζε. λέγων τοῖς ἐπιζητοῦσιν αἰτίαν, ὡς πραΰνομαι. ἀφ' οὗ δῆλον ὡς ἡ μουσικὴ κατεπράϋνε τοὺς κατὰ τὸν Κλεινίαν θυμοειδεῖς καὶ διαφόρους τὰς γνώμας. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ μόνος Ἑλλήνων τῶν ἐν Τροίᾳ, τῇ τοῦ Ἠετίωνος κιθάρᾳ κατεπραΰνετο. Θεόφραστος δὲ ἱστορεῖ ὡς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου κεῖται, ἰσχιακοὺς ἀνόσους διατελεῖν εἴ τις τοῦ τόπου καταυλήσει τῇ φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ, ἣν παρὰ Φρυξὶ πρῶτος εὗρεν Ὕαγνις. τὸ δὲ, εὖχος ἐμοὶ δοίης, ψυχὴν δὲ ἄϊδι, ἀστεῖον μοί ἐστι. παραφράζει δὲ τὸ, εὐτυχῶς ἐμοὶ πεσὼν ἔξει. ὅτι πρὸς τὸν ἀπειλούμενον κακὰ, ὑπὲρ ἄνευ τῶν μὴ πάνυ πολεμίων, τὸ τοῦ Μηριόνου πρὸς Αἰνείαν, χαλεπόν σε καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα πάντων ἀνθρώπων σβέσσαι μένος, ὅς κέ σευ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος, θνητὸς δ' ἐνὺ καὶ σὺ τέτυξαι. εἰ ὃ ἐγώ σε βάλοιμι τυχὼν καὶ ἑξῆς. ἔνθα οὐ διαφορὰ δηλοῦται τοῦ βαλεῖν καὶ τυχεῖν, ἀλλὰ ταυτότης μᾶλλον. ὁ γὰρ βαλὼν, ἐξ ἀνάγκης ὃ ἔτυχε. καὶ ὁ οὕτω δὲ τυχὼν, ἔβαλε. σημείωσαι δὲ ὅτι σχῆμα τοιοῦτον περιφραστικῶς ἢ ἐν τοῖς πρὸ τούτων κεῖται ὅπου φασὶν ἀργαλέον πάντων ἀνθρώπων ἔνθα γενέσθαι τόπον τι. πρὸς δὲ τὸν περὶ ἀκαίρεια ἐν καιρῷ κινδυνώδει ὀνειδίζοντα, καλὸν εἰπεῖν τὸ τοῦ Πατρόκλου πρὸς Μηριόνην. τί σὺ ταῦτα καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις; ὡς εἰπεῖν. οὔτι ὁ δεῖνα ἢ οἱ δεῖνα ὀνειδίοις ἐπέεσι χωρήσουσιν ἤγουν ἀναχωρήσουσι πάρος τό δέ τι παθεῖν. δι', πάρος τινὰ γαῖα καθέξει. διὸ, ἤγουν διὸ οὐ χρὴ μῦθον ὀφέλλειν ἀλλὰ μάχεσθαι. λέγει δὲ μῦθον ὀφέλλειν, τὸ πολυλογεῖν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, λογομυθεῖν. κοινότερον δὲ φάναι, ληρεῖν. ὅπερ οὐδέν ἐστιν ἕτερον, ἢ τὸ πολλὰ λέγειν. ὡς ἀπὸ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου ὃ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω. ἐνταῦθα δὲ κεῖται ὃ γνωμικὸν τὸ, ἐν χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δὲ ἐνὶ βουλῇ. ὅθεν χρῆναι λέγει ὁ Πάτροκλος, μὴ δὲ τὸν Μηριόνην θαῤῥεῖν ὡς οἱ Τρῶες ὀνειδίοις λόγοις νεκροῦ χωρήσουσι πάρος τινὰ γῆ καθέξει ὡς εἴρηται, ἤγουν πρίν τις πέσοι. τέλος δὲ πολέμου, τὴν νίκην φασὶν ἣν πρὸ τούτων, φάος εἶπεν. ὥστε ταυτὸν τὸ, ἐν χερσὶ φόως οὐ μειλιχίη πολέμοιο τὸ προγραφὲν, καὶ τὸ, ἐν χερσὶ τέλος πολέμου, τὸ ἐνταῦθα ῥηθέν. ἐν ᾧ δηλοῦται ὅτι καὶ ἐκεῖ τὸ πολέμοιο, ὑπερβατῶς πρὸς τὸ φῶς λέγεται. ἱστέον δὲ ὅτι τὲ τὸ τοιοῦτον τέλος, καὶ οὗ ἕνεκα λέγεται παρά τε τοῖς ὕστερον σοφοῖς καὶ τῷ ποιητῇ, καὶ ὅτι ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐνιαυτὸς πλουτοφόρος ὁ πᾶν ἀγαθὸν τὸ ἐκ γῆς εἰς τέλος ἄγων τῇ περιτροπῇ καὶ μηδέν τι ἐλλείπων. οὐ πρὸς αἴνιγμα ἔν τινι πομπῇ ὡς καὶ ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ, ἀνὴρ τετράπηχυς λαμπρῶς ἐσκευασμένος τραγικώτερον ἐν προσωπείῳ καὶ φέρων χρυσοῦν Ἀμαλθείας κέρας, προσηγορεύετο ἐνιαυτὸς, οἷα κατὰ τὸ ὑμνούμενον Ἀμαλθειανὸν κέρας, ἐκφαίνων καὶ αὐτὸς τοῖς περὶ γῆν τὰ κατὰ βίον καλὰ, ὧν χορηγὸς ὁ κατὰ γεωργίαν πόνος δι' ἔτους. ταυτὸν δὲ εἰπεῖν οἷον καὶ ἐνιαυτοῦ, ὅθεν ὁ ἄφθονος ἤτοι πλοῦτος. οὐ αἴνιγμα, τὸ ὡς ἐῤῥέθη χρύσεον κέρας. καὶ ὅτι τὸ σβέσσαι μένος ἡ μεταφορὰ, κοινοτάτη ἐστὶ καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἔμψυχος. σβέσις γὰρ πάντως τοῦ ἐνθέρμου μένους ὁ ψυχρὸς θάνατος. τὸ δὲ σοῦ ἄντα ἔλθῃ ἀμυνόμενος; διασολὴν ἔχει τοῦ φιλι-

κῶς ἢ ..., ὡς εἰκὸς ... οὕτω ἤκουσεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα ὄνειδος νοεῖται, προφορὰ ἐνεργεστέρων πρὸς τὸν ἐνεργητικώτερον. ἀλλ' οἱ μετὰ βαρύτητος εἰρωνικοὶ λόγοι, ὀνειδιστικοὶ ἐφράσθησαν. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, οὔτι χρὴ μῦθον ὀφέλλειν, τεχνικὴ ἀπολογία ἐστὶ τοῦ ποιητοῦ ὑπὲρ ὧν πολλαχοῦ βραχέα παρ' αὐτοῦ λαλοῦσιν ἐν ταῖς μάχαις οἱ στρατηγοί.

Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἅμ' ἕσπετο ἰσόθεος φώς.
Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή
Ὣς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν εὐποιητάων,
Νυσσομένων ξιφέεσσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ, σαρπηδόνα δῖον
Ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν
Ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο διαμπερὲς ἐς πόδας ἄκρους.
Οἳ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι
Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει,
Ὣς ἄρα τοὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. οὐδέ ποτε Ζεὺς
Τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινώ,
Ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, καὶ φράζετο θυμῷ
Πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων,
Ἢ ἤδη κἀκεῖνον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Αὐτοῦ ἐπ' ἀντιθέῳ σαρπηδόνι φαίδιμος ἕκτωρ
Χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται,
Ἦ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι
Ὄφρ' ἠῢς θεράπων Πηληϊάδεω ἀχιλῆος,
Ἐξαῦτις τρῶάς τε καὶ ἕκτορα χαλκοκορυστὴν
Ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο.
Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν.
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' ἔτραπε. κέκλετο δ' ἄλλους
Τρῶας φευγέμεναι. γνῶ γὰρ διὸς ἱρὰ τάλαντα.
Ἔνθ' οὐδ' ἴφθιμοι λύκιοι μένον, ἀλλ' ἐφόβηθεν
Πάντες, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλαμμένον ἦτορ,
Κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει. πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ
Κάππεσον, εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε κρονίων.

Ὅτι πάνυ ἐπιτυχῶς τὸν πολὺν ἐκ τῶν ὅπλων δοῦπον ἐν μάχῃ, δρυτόμων εἰκάζει ὀρυγμαδῷ τῷ ἐν ὄρεσιν. ἐν γὰρ ξύλα κυκλολειπτικῶς κόπτονται, κατακόπτεσθαι δὲ οἱ ῥήτορές φασι καὶ τοὺς ἐν πολέμῳ, ἀκολούθως καὶ τοὺς ἐν ἀμφοῖν κτύπους παραλληλίζεσθαι. φησὶ γοῦν, ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή, ὡς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, χαλκοῦ τε ῥινοῦ τε βοῶν εὐποιητάων ἢ εὐπηκτάων, νυσσομένων ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἐπίπεδον καὶ νῦν ἐπέχει τὴν φράσιν ὁ ποιητὴς ἀναλόγως τῷ πράγματι πλεονάσας τῷ ῥῶ στοιχείῳ ἐν τῷ δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν οὔρεος ἐν βήσσαις. καὶ ὅτι φθάσας μὲν πρὸ ὀλίγου, τοιοῦτον ἔφη τὸν σαρπηδόνα ὑπὸ πατρόκλῳ οἷα δρυῒ ἢ λεύκῃ ἢ πίτυϊ, ὡς ἐντεῦθεν δρυτόμον δεῖ νοεῖσθαι τὸν πάτροκλον. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὑπεφώνησε τὴν λέξιν ταύτην παραβολικῶς. τὸ δὲ εὐρυοδείης, ἐκ τοῦ ὁδοῦ ἔχει τὴν ἐν τῇ παραληγούσῃ δίφθογγον. τὸ δὲ εὐποιητάων ἢ εὐπηκτάων οὐ ..., ἢ ποιητὴ ἢ εὐπηκτὴ ὡς ἡ ἀσπίς, πρὸς σαφήνειαν τῆς ῥινοῦ βοῶν τέθειται. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀσπίδες οἱ ῥινοὶ τῶν βοῶν, ἀλλ' εἰ καὶ ποιηθῶσιν εὖ, ὅ ἐστι κατὰ τέχνην. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ γράφεται βοῶν τ' εὐποιητάων, παραπληροῖ ὁ τε σύνδεσμος ἐκ παραλλήλου τῶν ἑλικῶν. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλο νοεῖν ῥινὸν ἐνταῦθα καὶ ἄλλο βόας. ἀλλ' ἔστιν ἀμφοῖν ῥινὸς βοῶν, βύρσαι αἱ ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν. ἐν δὲ τῷ ὀρυμαγδὸς ὄρωρε, παρήχησίς ἐστιν ἢ καὶ παρίσωσις ἡ κατ' ἀρχάς. ἣν δὲ αὖ αὐτὸ κατακορῆς, εἰ καὶ τὸ οὔρεος, γινώσκειν ἐρρέθη ὄρεος. καὶ τὸ ὤρνυτο δὲ, ἣν αὖ αὔξητον. ἵνα παρήχηται τὸ ὀρυμαγδὸς. τὸ ὄρωρε. τὸ οὔρεος, καὶ τὸ ὄρνυτο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή, παρῳδεῖται ἀπὸ τοῦ ἕκαθεν δέ τε φαίνεται αὐγή. ἰωνικὸν δὲ καὶ ἡ ἀκουή. τὸ δέ γε κοινόν, ἀκοή, ἀναλόγως τῷ βοὴ καὶ ῥοὴ καὶ τοῖς τοιούτοις. καὶ ἄλλως δέ, ἀκουὴ μὲν ἐκ τοῦ ἀκούω. ἀκοὴ δέ, ὡς ἐκ τοῦ ἀκόω μέσου παρακειμένου. ὅτι οὐδὲ ὁ πάνυ πρὸ τούτου εὖ εἰδὼς τὸν σαρπηδόνα, ἐγνώρισεν ἂν ἐκεῖνον ἄρτι ἔχοντα ὡς εἶχε. φησὶ γάρ. οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ ὅ ἐστιν ἐπιστήμων, γνωστὸς, σαρπηδόνα δῖον ἔγνω, ἐπεὶ βελέεσσι καὶ αἵματι καὶ κονίῃσιν ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο

διαμ-

ἀμφιπερὶς ἐς πόδας ἄκρους. ὃ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ διαμπερές. τοῦτο δὲ παραθεὶς ὁ κωμικὸς, ἔφη τὸ, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς κεφαλήν σοι. τοῦ δὲ εἴλυτο ὅ ἐστιν ἐκεκάλυπτο, τὸ θέμα εἴλυμι ὡς ζεύγνυμι. ἢ καὶ ἄλλως, εἰλύω. ἀφ' οὗ εἰλύετο καὶ κατὰ κρᾶσιν εἴλυτο. τὸ δὲ φράδμων, κατὰ συνήθη τροπὴν γίνεται δασέος εἰς ἄφωνον. ἐκ τοῦ φράζω γὰρ γίνεται. ὅτι κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ βῆτα, παραβολῇ χρᾶται τῇ ἀπὸ μυιῶν, εἰπών. οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ὁμίλεον, ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. ὃς δὴ στίχος, καὶ ἀλλαχοῦ προστίθεται. ὡς ἄρα οὗτοι περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. καὶ ὅρα ὡς δὶς ἔφη τὸ, περὶ νεκρὸν ὁμίλεον. ἐπαναπαυσάμενος τῇ φράσει. καὶ ὅτι τὸν ἐνταῦθα σταθμὸν, ἀλλαχοῦ σαφέστερον, ποιμνήιον ἔφη σταθμόν. καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ μυιῶν ὁ βρόμος καὶ τὸ βρομεῖν τίθεται, κρεῖττον ὂν τοῦ βομβεῖν. καὶ ὅτι πρὸς θράσος καὶ τὴν ἐπιθυμίαν αἵματος τῶν πολεμούντων, ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. οὕτω, οὐδὲ τὸν Μενέλαον ἡ Ἀθηνᾶ κατασμικρυνεῖ ὅτε μυίης αὐτῷ θάρσος ἐνθήσει. ἔστι δὲ εἰπεῖν, καὶ ὅτι τὸν ἐκ τῶν ὅπλων δοῦπον εἰκάσας ἤδη Ὅμηρος ὀρυγμαδῷ δρυτόμων, τὸν ἀπὸ τῶν μαχομένων ἦχον βρόμῳ εἰκάζει μυιῶν πελλῶν ὁποῖαι κεῖνται ἐν τῇ παραβολῇ. τὸ δὲ περιγλαγέας, ἀντὶ τοῦ περιττῶς πληθούσας γλάγους ὅ ἐστι γάλακτος. πέλλαι δὲ, ἀγγεῖα ποιμενικὰ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀπελκεῖσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅτι ἐνταῦθα διασαφεῖν δοκεῖ Ὅμηρος τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν περὶ Διὸς, τὸ τὸν Δία πάλιν στρέψαι τοὺς ὀφθαλμούς. ἐμφαίνει γὰρ νῦν, δηλωτικὸν αὐτὸ εἶναι τοῦ πεπληρῶσθαι κυρωθὲν ἤδη τὸ εἱμαρμένον. τὸν Δία γοῦν μερμηρίζοντα πλέον περὶ Πατρόκλου εἰ νῦν τεθνήξεται ἢ καὶ μὴ, λέγει ὡς οὐδέ ποτε Ζεὺς τρέψεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης ὄσσε φαεινὼ, ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα καὶ φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ' ἀμφὶ φόνῳ Πατρόκλου μερμηρίζων, ἢ ἤδη καὶ κεῖνον αὐτοῦ ἐγγὺς ἐκεῖ ἐπ' ἀντιθέῳ Σαρπηδόνι φαίδιμος Ἕκτωρ χαλκῷ δῃώσῃ, ἀπό τ' ὤμων τεύχε' ἕληται, ἢ ἔτι καὶ πλεόνεσσιν ὀφέλλειεν πόνον αἰπύν. εἰ τοίνυν τὸ περὶ τοῦ ποιητέου ἔτι φράζεσθαι καὶ μερμηρίζειν τὸν Δία, κατ' αὐτοὺς ὁρᾶν ἐστι, λοιπὸν ἄρα τὸ κυρῶσαι τὸ μέλλον καὶ παύσασθαι τοῦ ἐνδοιάζειν, εἴη ἂν τὸ πάλιν στρέφειν τοὺς ὀφθαλμούς. ὧδε δέ οἱ φησὶ φρονέοντι, δοάσσατο εἶναι ἔδοξε κέρδιον, ἵνα Πάτροκλος ἐξαῦτις Τρῶάς τε καὶ Ἕκτορα ὤσαιτο προτὶ ἄστυ, πολέων δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοιτο. Ἕκτορι δὲ πρωτίστῳ, ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῆκεν, ἢ κατά τινας, ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν. ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς, φύγαδ' ἔτραπε. κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας φευγέμεναι. γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα οἷα συνετὸς, ὡς καὶ πρὸ τούτων, ἐγίνωσκε μάχης ἑτεραλκέα νίκην. καὶ ὅρα οἷος ἐγένετο φόβος εἰ καὶ ὁ μέγας στρατηγὸς φεύγει προτροπάδην, καὶ τοὺς λοιποὺς δὲ οὕτω ποιεῖν κέλεται, ἵνα μὴ θεομαχῶσι. σημείωσαι δὲ, ὡς καὶ νῦν ὁ τοῦ κατὰ νοῦν ἐκλαμβανομένου Διὸς ἐνδιασμὸς, προέκθεσίς ἐστι ποιητική. ὁ νοῦς γὰρ κἀνταῦθα τοῦ καθ' Ὅμηρον μύθου ἤτοι γνώσεως σκέπτεται κατὰ μέθοδον δὲ ὁ ποιητὴς τεχνικῶς, πῶς ἂν τὸν λόγον μεταχειρίσηται. καὶ κρίνας, προαναφωνεῖ κάλλιον εἶναι μὴ νῦν ἀναιρεῖν τὸν Πάτροκλον, ἀλλ' ἐᾶσαι καὶ ἔτι ἀριστεῦσαι ἵνα τῶν νεῶν αὐτὸν πολὺ ἀπωσάμενος ἀνέλῃ. καὶ οὕτω μηδὲν εἰδότος τοῦ Ἀχιλλέως, κρατερὰ περὶ τὸν τοῦ Πατρόκλου νεκρὸν ἀμφίβασις γίνεται. καὶ πλατεῖα τὰ τῆς περιπετείας ἐναγωνιώτερον. τοιαύτη προέκθεσις καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἔνθα ζητῶν Ἕκτωρ πότερον κάλλιον συγκλεῖσαι φεύγοντας τοὺς Τρῶας εἰς τὴν πόλιν, ἢ μάχεσθαι κατὰ κλόνον ἐλάσαντας, κρίνει δεῖν τὸ πολεμεῖν. καὶ ἐκφεύγει οὕτως ὁ ποιητὴς τὸ τῆς τειχομαχίας ἀπίθανον. τὸ δὲ τρέψεν, οὐκ ἂν εἴη ἀνόμοιον τῷ, στρέψεν. τὸ δὲ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, θέσις ἐστὶ διασαφητικὴ τοῦ, οὐδέ ποτε Ζεὺς τρέψεν ἀπὸ μάχης ὄσσε φαεινώ. οἳ οὕτω λέγονται, οὐ κατὰ φαεινὴν ἐσθῆτα ἢ μάστιγα φαεινὴν ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλ' ὡς φάους αἴτιοι, ἀποκλήρωσιν ἔχοντες αὐτοὶ, τὴν ἐκ τοῦ φάους κλῆσιν. ὥσπερ τὸ πυρόειν καὶ τὸ ὡς πῦρ λάμπειν, τοῖς εἰς ἄκρον θυμουμένοις δέδοται. τὸ δὲ ὀφέλλειεν, οὐκ ἐνεστῶτός ἐστιν, ἀλλ' ἀορίστου πρώτου ὡς ἐκ τῆς ἀναλογίας δῆλον. οὕτω δὲ προπαροξύνειν, ἠξιώθη λόγου τούτου. ἄλλως γὰρ, ἡ λέξις χρεώδης εἰς οὐδὲν, καὶ μάλιστα ἐν λόγῳ πεζῷ. τὸ δὲ φύγαδε, μεταπέπλασται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. ὡς γὰρ σκέπην σκέπας, καὶ κρόκην κρόκας παρὰ Ἡσιόδῳ, οὕτω καὶ φυγὴν φύγα, ἐξ οὗ τὸ φύγαδε. ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ἀπὸ εὐθείας κλίνει τῆς, φύξ. ὡς στὺξ στυγὸς, ἐξ ἧς πρὸ ὀλίγου στυγερὸς ἐλέχθη σκότος ὁ ᾅδης πρὸς διαστολὴν ἑτέρου σκότου. εἴη δ' ἂν ἡ ῥηθεῖσα φὺξ, ἐκ τοῦ φύγω φύξω. ἐξ οὗ καὶ ἡ φύξις. τὸ δὲ ἔτραπεν, ἢ ἐλλειπτικῶς ἔχει δηλοῦν ὡς εἰς φυγὴν ἔτρεπεν ἢ τοὺς ἵππους κατὰ τὸ, φύγα δ' ἔτραπε μώνυχας ἵππους ἐντελῶς ἀλλαχοῦ ῥηθὲν, ἢ καὶ τὸν λαὸν κατὰ τὸ, κέκλετο δ' ἄλλους φευγέμεναι. ἢ μᾶλλον, παθητικὴν ἑρμηνείαν ἔχει, ἵνα λέγῃ, ὡς εἰς φυγὴν ἐτράπετο. ἐν δὲ τῷ, Διὸς ἱρὰ τάλαντα, πολὺ τὸ σύντομον. ὃ γὰρ φθάσας ἐπλάτυνεν ἐν τῷ, δὴ τότε χρύσεια Ζεὺς ἐτίταινε τάλαντα καὶ ἑξῆς, τοῦτο νῦν συστείλας, ἐν δυσὶν ὀνόμασιν ἔφρασε, Διὸς εἰπὼν τάλαντα. καὶ τὸν ἀκροατὴν ἀναμνήσας ἠρέμα τῆς διασκευῆς ἐν ᾗ Ζεὺς μὲν ἐχειρίζετο τάλαντα καὶ κῆρας. ἔρρεπε δὲ ἡ κὴρ τῶν Ἀχαιῶν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν ἐνταῦθα γινόμενον, ὁ Ἕκτωρ νοεῖ. ῥέπουσι γὰρ αἱ κῆρες ἄρτι τῶν Τρώων. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τῇ τῶν πραγμάτων ἀγωνίᾳ καὶ συντομίᾳ, κἀνταῦθα τὴν τῶν παλαιῶν συνήθη φράσιν ἵνα μὴ καὶ αὖθις μῦθον ὀφέλλῃ ἐν οἷς οὐ χρή. καὶ ὅτι τὸ, γνῶ γὰρ ἱρὰ τάλαντα ῥέψαντα δηλαδὴ, πρέπει ῥηθῆναι καὶ ὅτε τις γνῷ μέλλειν πρὸς ἱεροῦ προσώπου καταδικάζεσθαι. ὅτι τὸ, Σαρπηδόνα κείμενον ἐν νεκύων ἀγύρει, καθ' ὁμοιότητα εἴρηται τοῦ, νηῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. ἵνα ᾖ ταυτὸν ἀγὼν καὶ ἄγυρις. ἔστι δὲ ταυτὸν, νεκύων ἀγύρει εἰπεῖν καὶ νεκάδι, ὃ ἀλλαχοῦ κεῖται ὡς περιεκτι-

κὸν ἱστορεῖ. ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς, καὶ ὡς οὐδὲ ἴφθιμοι Λύκιοι μένον οἱ ἀλλαχοῦ ζαχρηεῖς ἐν μάχῃ, ἀλλ' ἐφόβηθεν, ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον δεδαϊγμένον ἢ βεβλημένον ἦτορ, κείμενον καὶ ἑξῆς. ... σύμπαχ[illegible] καὶ τὰ ἐπ' αὐτήν. ἔνθα ὅρα συνήθως ἀντικείμενα τὸ μένειν καὶ τὸ φοβεῖσθαι ὅ ἐστι φεύγειν. περὶ δὲ τοῦ βεβλῆσθαι κῆρ, προγέγραπται. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ τοὺς νέκυας διασαφῶν ὧν ἐν ἀγυρῇ ὁ Σαρπηδὼν ἔκειτο, φησὶν ὡς πολλοὶ ἔτι ἐπ' αὐτῷ κάππεσον καὶ ἑξῆς. ὥστε καὶ τὸ ἄριστον τοιοῦται ὡς ἐκεῖνός ποτε ἔφη [illegible] ἔχομεν αὖ [illegible]. φράζει δ' ἐνταῦθα καὶ τὸν σκυλευμὸν τοῦ Σαρπηδόνος Ὅμηρος, οὕτω. οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο χάλκεα μαρμαίροντα.

Οἱ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμοιιν Σαρπηδόνος ἔντε' ἕλοντο,
Χάλκεα μαρμαίροντα. τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας
Δῶκε φέρειν ἑτάροισι Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Καὶ τότ' Ἀπόλλωνα προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον
Ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. καί μιν ἔπειτα
Πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι,
Χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.
Ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε,
Τύμβῳ τε, στήλῃ τε. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Ὣς ἔφατ', οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων.
Βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων ἐς φύλοπιν αἰνήν.
Αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας,
Πολλὸν ἄπο προφέρων λοῦσεν ποταμοῖο ῥοῇσι.
Χρῖσέν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε.
Πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι,
Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν, οἵ ῥά μιν ὦκα
Κάτθεσαν ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.

Ὅτι τὰ μὲν ὅπλα Σαρπηδόνος, Πάτροκλος ἔδωκε φέρειν ἐπὶ νῆας. Ἀπόλλων δὲ τὰ εἰς τιμὴν τοῦ κειμένου πρᾶξεν ὡς ὁ Ζεὺς ἐκέλευσεν, εἰπών. εἰ δ' ἄγε νῦν φίλε Φοῖβε κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων, Σαρπηδόνα. καί μιν ἔπειτα πολλὸν ἄπο προφέρων, ἢ ἀπὸ προφέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι, χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ. περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον. πέμπε δέ μιν πομποῖσιν ἅμα κραιπνοῖσι φέρεσθαι, ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν. οἵ ῥά μιν ὦκα θήσουσ' ἐν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ, καθὰ δὴ καὶ Ἥρα εἰσηγήσατο βουλήν. δῆλον δὲ ὡς καὶ προσωποποιοῦνται, ὅτι ἅπερ οἱ τοῦ Σαρπηδόνος ἑταῖροι πρᾶξαι ἂν εἰκότως ἐπιμελῶς ὡς εἰκὸς περὶ αὐτόν, Ἀπόλλωνι ἀνατίθησιν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ σεμνότερον, ἰασάμενος μὲν πρὸ τούτων μυθικώτερον καὶ πῶς ἔχοντα τὸν Ἕκτορα ὡς ἀλλαχοῦ πρὸς Διὸς παρηγγέλθη. αὖθις δὲ εἰς τὸν Δία ἐλθόντι ὁ συνήθως παρεσιώπησεν Ὅμηρος, καὶ νῦν πάλιν στέλλεται νεκροκομῆσαι τὸν υἱόν. ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις φυσικὴν ἱλαρότητα φράσεως κρινομένην συνθέσεως πρὸς πρᾶγμα. τοιαῦτα δὲ ἡ διὰ τῶν ἴσων τοῦ λοῦσον, χρῖσον, ἕσσον. καὶ τοῦ πομποῖσι, κραιπνοῖσι, διδυμάοσιν. ὅπερ εἰπόντος τοῦ Διὸς νῦν πρὸς Ἀπόλλωνα, μετ' ὀλίγα εὐθὺς ὁ Ἀπόλλων ἐνεργεῖν ἃ ἐκελεύσθη, ἐκφράζει διὰ τοῦ ποιητοῦ ἕτερα τοσαῦτα ῥηματικὰ πάλιν πρὸς τὸ αὐτὸ καλῶς. εἰπόντος οὐ προστακτικῶς, ἀλλ' ὁριστικῶς ἐν τρίτοις προσώποις, ὡς Ἀπόλλων μὴ πατρὸς ἀνηκουστήσας, κατέβη ἄνωθεν καὶ ἔλουσε, καὶ ἔχρισε, καὶ ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν. ἀπαρτίζεται γὰρ ὡς αὐτὸς συνήθως, καὶ τὰ προειρημένα λαλεῖ, οἷα καλῶς καὶ αὐτὰ πεφρασμένα, καὶ μὴ δεόμενα περιέργου ἐξαλλαγῆς δίχα γε τοῦ καιριωτάτων. ἐν οἷς καὶ τὸ, κάτθεσαν ἐν Λυκίης δήμῳ. ὅπερ ὁ Ζεύς, θήσουσιν ἔφη. ὅρα δὲ τὸ, εἰ δ' ἄγε νῦν, κελευσματικῶς ἀντὶ τοῦ εἶα δὴ ἄγε ῥηθὲν μᾶλλον, ἤπερ ἐνδειαστικῶς ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε. τὸ δὲ φίλε, πατρικῶς τῷ Φοίβῳ προσπεφώνηται, ὡς εἴπερ ἐρρέθη φίλε υἱέ. τὸ δὲ κελαινεφὲς αἷμα Σαρπηδόνα, συνηθέστατον Ὁμήρῳ σχῆμα ὁποῖον ἐν ἄλλοις μυρίοις. καὶ τὸ, περὶ δ' ἄρα ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα. καὶ τὸ, αὐτὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. τοῦ δὲ ἐκ βελέων, σαφήνεια τὸ, αὐτίκα δ' ἐκ βελέων ἀείρας ὁ Ἀπόλλων, μετ' ὀλίγα ἐπαχθέν, αὐτὸ δὲ ἐλλιπῶς πεφρασμένον. τὸ δὲ ποταμοῖο ῥοῇσιν, ὅμοιον τῷ ὕδατος ῥοαῖς εἰπεῖν, ὃ πρὸ τούτου ἔφη. τὸ δὲ χρῖσον ἀμβροσίῃ, ἐμφαίνει ὑγρότητα εἶναι τὴν ἀμβροσίαν, ὥσπερ δηλοῖ ἐν τῷ, ἄμβροτα εἵματα ἕσσεν. ὁ [illegible] ἐτυμολογικός ἐστιν. ἐκ τοῦ ἕσασθαι γὰρ τὸ εἷμα. τοιοῦτον δέ καὶ τὸ, πέμπε πομποῖς. τὸ δὲ φέρεσθαι, ἀντὶ τοῦ βαστάζεσθαι εἴρηται κυριολεκτικῶς. οὕτω δὲ καὶ τὸ φέρων ἀντὶ τοῦ βαστάζων. ἄγεται μὲν γάρ, ὡς πολλαχοῦ πέφηνε, τὰ ἔμψυχα. φέρεται δὲ τὰ μὴ τοιαῦτα. ὧν καὶ ὁ φόρος ὁ καὶ γόμος παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ἄλλοις. ἔτι δὲ καὶ ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ, καὶ τὸν φορτὸν ἐκφύγοιμεν αὖ, ἤγουν τὴν φορτικότητα. εἰς δὴ φόρτος, ἔχει τι συγγενὲς πρὸς τὸ, γῆς ἐτώσιον ἄχθος. ἐν μέντοι τῷ, φορτηγός, ταυτίζεταί πως τὸ φέρειν καὶ τὸ ἄγειν. ἐπεὶ καὶ ἀγώγιμα καθαρῶς τὰ φορτία λέγονται. διδυμάονες δὲ καὶ νῦν ἀδελφοὶ θάνατος καὶ ὕπνος, διὰ τὸ ὁμοῦ ῥοπήν τινα εἶναι τούτους ἀεί. ὅ, τι δὲ ὕπνος δι' θανάτου, καὶ τὸ, ὕπνῳ θανάτῳ ἄγχιστα

ἄγχιστα ἐοικώς. καὶ ὁ θάνατος δὲ, ὕπνον ἐπὶ μακρὸν ποιεῖ τοῖς κλαίουσιν ὤν. τὸ δὲ κάτθεσαν, οἰκειότατον μὲν τῷ νεκρῷ ἐν τῷ φέρεσθαι ζαμένου οὐκ ἀνοίκειον δὲ οὐδὲ ἐπὶ κειμηλίων καὶ μάλιστα ἐφ᾽ ὧν οἰκεῖον τὸ τῆς παρακαταθήκης ὄνομα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρὸ τούτων Λυκίας πίονα δῆμον εἰπὼν. καὶ αὖθις ἰδίᾳ, εὐρείας Λυκίας. ἐνταῦθα πάλιν αὖθις ὁμοῦ, Λυκίης εὐρείης πίονα δῆμον ἔφη. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ διὰ τὴν καὶ προρρηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ θανάτου ἐν Λυκίᾳ φασὶ τοῦ Σαρπηδόνος κατάθεσιν, αἰνίττεσθαι δοκεῖ, κενήριον μόνον τοῦ ἥρωος ἐν Λυκίᾳ εἶναι. οὐ γὰρ στερεμνίοις περὶ προσώποις ἤρθη, ἀλλ᾽ ἀνυποστάτοις πάθεσιν, ἃ φέρειν τινὰ οὐ δύναται. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀληθὲς ὑπὸ Λυκίων κατὰ σπουδὴν γενόμενον, ἀνέθετο τερατωδέστερον ὕπνῳ καὶ θανάτῳ τοῖς ἀψυχοτέροις. οὐ γὰρ εἶχεν ἑτέρῳ τινὶ θείῳ προσώπῳ πιθανῶς προσπλάσαι τοῦτο τὸ ἐνέργημα. μυσάττονται γὰρ οἱ τοιοῦτοι μὴ μόνον θανόντων ἅπτεσθαι, ἀλλὰ καὶ θνήσκοντας ὁρᾶν ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἱππολύτῳ δηλοῖ.

Πάτροκλος δ᾽ ἵπποισι καὶ αὐτομέδοντι κελεύσας,
Τρῶας καὶ λυκίους μετεκίαθε, καὶ μέγ᾽ ἀάσθη.
Νήπιος. εἰ δὲ ἔπος πηληϊάδαο φύλαξεν,
Ἦτ᾽ ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο.
Ἀλλ᾽ αἰεί τε διὸς κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν,
Ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ᾽ αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι,
Ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.
Ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστατον ἐξενάριξας
Πάτροκλε, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν;
Ἄδρηστον μὲν πρῶτα, καὶ αὐτόνοον, καὶ ἔχεκλον.
Καὶ πέριμον μεγάδην, καὶ ἐπίστορα, καὶ μελάνιππον.
Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ ἔλασον, καὶ μούλιον, ἠδὲ πυλάρτην.
Τοὺς ἕλεν, οἱ δ᾽ ἄλλοι φύγαδ᾽ ἐμνώοντο ἕκαστος.

Ὅτι μεμφόμενος εὐλογώτατα τὸν πάτροκλον ὁ ποιητὴς ἐφ᾽ οἷς ἐθελοὺς ἑταίρου παραφρόνως λαθόμενος τοὺς πολεμίους μετεκίαθε, φησὶν ὅτι τὸ διὰ τοῦτο μέγ᾽ ἀάσθη, καὶ τὴν αὐτόθι ἀναφάνησιν ἐπιφέρων, λέγει. νήπιος εἰ δὲ ἔπος ἀχιλλέως ἐφύλαξεν, ἦτ᾽ ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. ἣν ἑτέρωθι συμπτύσσων, μέλαιναν κῆρα φησὶν, ἐν οἷς καὶ τὸ ἤδη ἐγνωσμένον τῆς εἱμαρμένης παραδηλοῦται διὰ τὸ πόρον. οὕτω ἐπάγει γνωμικῶς. ἀλλ᾽ αἰεί τε διὸς κρείσσων νόος ἤπερ ἀνδρὸς ἢ ἀνδρῶν. ὅστε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηϊδίως. ὅτε δ᾽ αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. καὶ ἔχει μὲν παραίνεσιν τὰ ῥηθέντα, ὅτι πειστέον ἐξ ἀνάγκης ἀγαθῷ ἑταίρῳ. ἔχει δὲ καὶ φιλοσοφίαν περὶ θείας δυνάμεως. τὸ δὲ, ὅτε δ᾽ αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι, βαρυτόνως ἡ παλαιὰ ἔχει χρῆσις, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἰστέον δὲ ὅτι ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων, μετὰ τὸ, κρείσσων νόος ἠέπερ ἀνδρῶν. οὐ κεῖνται οἱ ἀναγεγραμμένοι ἐφεξῆς δύο γνωμικοὶ στίχοι, ἀλλὰ μόνος ὡς οὗτος. ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκε. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀφελὲς ἐνταῦθα κεῖται νόημα τὸ, πάτροκλος δ᾽ ἵπποισι καὶ αὐτομέδοντι κελεύσας, τρῶας καὶ λυκίους μετεκίαθεν, ὅθεν καὶ ἀάσθη ὡς εἴρηται. ἀπλοϊκὸν γὰρ πάντως τὸ ἐπίσης κελεῦσαι, τῷ ἥρωι καὶ τοῖς ἵπποις δὲ ὡς λογικοῖς. εἰ μὴ ἄρα ὁ μῦθος ὑπὲρ ὡς θεῖον γένος οἱ τοιοῦτοι ἵπποι, καὶ δυνάμενον ἐπαΐειν στρατιωτικοῦ ἐγκελεύσματος. διὸ καὶ ἐν τῇ φράσει προετέθειτο αὐτοὺς τοῦ αὐτομέδοντος. ὧν ὁ εἷς καὶ φωνὴν ἀνθρωπίνην ἐν τοῖς ἑξῆς ἀφίησι πρὸς ἀχιλλέα. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως μὲν ἐκέλευσε πάτροκλος τοῖς ἵπποις κατὰ φωνὴν ἐθάδα οἷα ἡνίοχος ἀεὶ ὢν αὐτοῖς, ἄλλως δὲ τῷ ἥρωι αὐτομέδοντι. ὅμηρος δὲ σιγᾷ τὰ ἐγκελεύσματα, ὡς ἐπειγόμενος εἰς τὰ ἐν ἔργῳ. ὅρα δὲ καὶ ὡς, εἰ καὶ τὸν ἐνταῦθα νήπιον, πρὸ μικροῦ μέγα νήπιον ἔφη, ἀλλ᾽ ἀναπληροῖ καὶ τοῦτο διὰ τοῦ εἰπεῖν μέγ᾽ ἀάσθη. ὁ γὰρ μέγα βλαβεὶς οὕτως, εἴη ἂν καὶ μέγα νήπιος. ὅτι καὶ νῦν ὁ ποιητὴς παθητικῶς ἅμα καὶ σεμνῶς ἀποστρέφει τὸν λόγον πρὸς πάτροκλον, εἰπών. ἔνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ᾽ ὕστατον ἐξενάριξας πάτροκλε, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν; οὐ γὰρ μέμφεται συνήθως ἀλλ᾽ αὐτὸν τὸν πάτροκλον ἐρωτᾷ τίνα πρῶτον ἀνεῖλε τίνα δ᾽ ὕστατον, σεμνύνων τε αὐτὸν ἅμα ὡς θεῖόν τι πρόσωπον, καὶ οἰκτιζόμενος. οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ κατ᾽ οἶκτον, ἔνθ᾽ ἄρα τοι πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή. ἐνδόξῳ δὲ ἀριστείᾳ ἐκεῖ τὸ προσδηθὲν ἐπιφέρει τὸ, ἔνθα τίνα πρῶτον καὶ τὰ ἑξῆς ἀπροσεχῶς ἐκτίθεται. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ἔνθα, ἀντὶ τοῦ τότε. πότε δὲ τότε; ὅτε τῷ πατρόκλῳ ζεὺς θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκε. τότε γὰρ, λίαν ἠνδρίσατο. τὸ δὲ, ὅτε δή σε θεοὶ θάνατόνδ᾽ ἐκάλεσαν. σεμνὴ περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὅτε ἦς πρὸς τὸ θανεῖν. καὶ ὁμηρικῶς εἰπεῖν ὅτε τοι φάνη βιότοιο τελευτή, ἤγουν ὅτε προφανῶς ἤγγιζέ σοι θάνατος. ἰστέον δὲ ὡς ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐννέα τινὰς ἀνεῖλεν ὁ πάτροκλος, ἐν οἷς καὶ πέριμον μεγάδην, οὗ γὰρ οὗ πατὴρ ἦν μέγας κύριον ὄνομα, ἐξ οὗ πατρωνυμικὸν μεγάδης, ὁμοίως τῷ, αἰνείας αἰνεάδης. ἀλεὸς ἀλευάδης. ὧν καθ᾽ ὁμοιότητα, καὶ ἀρχεάδης, κύριον ἦν παρὰ τῷ ποιητῇ πρὸ ὀλίγου. δοκεῖ δὲ ὁ πέριμος ἐκ τῆς περὶ προθέσεως παρῆχθαι, καθὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀμφὶ, ὁ ἄμφιος. καὶ τῆς ὑπὸ, ὕπιος ὁ παφλαγονικὸς ποταμός. ὁ δὲ ἄνιος τὸ κύριον, οὐκ ἐκ τῆς ἀνὰ προθέσεως ἐστὶν ἀναμφιλέκτως. εἰσὶ γὰρ οἳ ἀρέσκει καθ᾽ ἱστορίαν ἐκ τῆς ἀνίας κληθῆναι οὕτως αὐτόν. ὅτι περιφράζων ἐπὶ τρώων τὸ ἔφυγον, φησί. εἰ

οἱ δ' ἄλλοι, φύγαδε μνώοντο ἕκαστος, ἤγουν ἀλκῆς μὲν ἐλάθοντο, ἐμέμνηντο δὲ φυγῆς. καινὴ δὲ σύνταξις τοῦ φύγαδε ἐπιρρήματος μετὰ τοῦ μνώοντο ῥήματος. καὶ ἀναλυθέντος δὲ τοῦ φύγαδε εἰς τὴν οἰκείαν ἑρμηνείαν, οὐδ' οὕτω συνήθης ὁ τῆς συντάξεως, ἤγουν τὸ ἐμέμνηντο εἰς φυγήν. ὅμως δὲ, νοεῖται ὡς ἀσαφεστέρα ἡ ... ται. εἰ δὲ ἴσως λείπει τὸ, δρόμου, εὐοδοῦται κατὰ τὸ σύνηθες ὁ νοῦς. ἵνα ᾖ, μέμνηντο δρόμου τοῦ εἰς φυγήν. συγκεκοπτημένου τοῦ λόγου μιμητικῶς δι' ἐλλείψεως ἐπὶ τῇ τῶν φευγόντων σπουδῇ. ἐνταῦθα δὲ καινὸν καὶ τὸ, οἱ δ' ἄλλοι ἕκαστος. τὸ γὰρ νοητὸν, τῶν ἄλλων ἕκαστος. αἴτιον δὲ τῆς ῥηθείσης καινότητος, τὸ τῆς σημασίας ταυτόν. ὅμοιον γὰρ τὸ, οἱ ἄλλοι. καὶ τὸ, ἕκαστος.

Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν
Πατρόκλου ὑπὸ χερσί, πέρι πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου
Ἔστη, τῷ ὀλοὰ φρονέων, Τρώεσσι δ' ἀρήγων.
Τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος ὑψηλοῖο
Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων,
Χείρεσσιν ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Χάζεο διογενὲς Πατρόκλεες, οὔ νύ τοι αἶσα
Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων,
Οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅς περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Ὣς φάτο. Πάτροκλος δ' ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω,
Μῆνιν ἀλευάμενος ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος.

Ὅτι μικροῦ ἂν ὑψίπυλον Τροίαν εἷλον υἷες Ἀχαιῶν Πατρόκλου ὑπὸ χερσί, πέρι πρὸ γὰρ ἔγχει θῦεν, εἰ μὴ Ἀπόλλων αὐτῷ μὲν ὀλοὰ φρονέων, Τρωσὶ δ' ἀρήγων ἐκώλυσεν ὡς ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς διηγεῖται, ἤγουν εἰ μὴ τὸ πεπρωμένον ἀντέβη ὡς καὶ κάτω ῥηθήσεται. παίει δὲ συνεσπαρμένως ὅ ἐστι πυργοῦ, εἴρηται τὸ, περὶ πρὸ γὰρ ἔγχει θῦεν, ὅ ἐστι περισσῶς προέχων τῶν ἄλλων ἐν ἔγχει, προμαχόμενος καὶ ἀριστεύων καὶ οὕτω ῥέπων εἰς φυγήν. ἔχει δέ τινα ὡς ἀσαφέστερον ἐρρέθη γοργότητα κατ' ἔλλειψιν μέντοι καὶ τὸ, φύγαδε μνώοντο ἕκαστος. ἰστέον δὲ καὶ ὡς θερμοῦ βοηθοῦ δηλωτικὸν τὸ, ὁ δεῖνα ἔστη, τῷ δεῖνι ὀλοὰ φρονέων, τῷ δεῖνι δ' ἀρήγων. ὅτι τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος ἔβη ἐπ' ἀγκῶνος τοῦ τείχους ὑψηλοῖο Πάτροκλος, τρὶς δ' αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων, χείρεσσ' ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων. οὐ ἀνάπαλιν ὁ Ζεὺς ἐποίει ὠθῶν ἐν τοῖς πρὸ τούτων εἰς μάχην τὸν Ἕκτορα. ἀλλ' ὅτε δὴ φησὶ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος, τότε δὴ ὁ Ἀπόλλων δεινὰ ὁμοκλήσας, προσέφη κατὰ σχῆμα προσαναφωνήσεως. χάζεο διογενὲς, οὔ νύ τοι αἶσα σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων ἀγερώχων, οὐδ' ὑπ' Ἀχιλλῆος, ὅσπερ ἦγεν ὅσπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. τὸ δὲ ὅσπερ Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ πρὸς Λυκάονα ἐν τῷ, κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. ἐφ' οἷς ἐνταῦθα ὁ Πάτροκλος ἀπραγὴς, ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, μῆνιν ἀλευάμενος Ἀπόλλωνος. καὶ ὅρα εἰς ὅσον ὁ Πάτροκλος τῆς τοῦ ἑταίρου ἐξέπεσε συμβουλῆς. ὃς προαγγελθεὶς οἷα ἔγνωσαι, νῦν ἐπ' ἀγκῶνος τοῦ τείχους μάχεται. καὶ οὐδ' ἂν ἀνεχώρησεν εἰ μὴ ὡς εἴρηται ἀπεῖργεν τὴν ἅλωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ Ἀπόλλων οἷα Ζεὺς ἥλιος λαμβανόμενος καὶ νῦν εἰς τινα εἱμαρμένην, ἐμποδὼν ἵσταται καὶ αὐτὸς τῷ Πατρόκλῳ καθὰ καὶ ὁ Ζεὺς, εἰς ἅλωσιν Τροίας, ἣν περιφράσας, πόλιν ἔφη Τρώων. ὃ περιέχει τὸ, πόλιν Τροίαν. ἀγκὼν δὲ τείχους, γωνίαν δηλοῖ, ἤγουν ἐξοχὴν γωνιώδη καὶ διὰ τὸ ἀγκυλοειδὲς, ὅθεν ὡς εἰκὸς εἶχεν ἡ Τροία προσβολήν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἀγκῶνα, ἀλλαχοῦ σαφέστερον φράζει ἐν τῷ, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, τουτέστιν ἐξέχοντι κατὰ γωνίωμα ὁποῖον ὁ ἀγκὼν καμφθεὶς ἀποτελεῖ. οὐ δὴ τὸ ἴσον, παροιμίαν ποιεῖ τὴν, γλυκὺς ἀγκών. περὶ οὗ καὶ λόγος φέρεται, ὡς Ὀμφάλη τυραννήσασα Λυδῶν, ... τόπον ἐν ᾧ προσεβιάσθη αὐτή. καὶ εἰς αὐτὸν ἀθροίσασα βίᾳ, συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς δεσποίνας. καὶ οἱ Λυδοὶ τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τουτέστιν εὐφήμως ἀντιφράζοντες, ἐκάλουν τὸν τόπον, γυναικῶν ἀγκῶνα, ἢ ἀγῶνα. ἔτι δὲ καὶ γλυκὺν ἀγκῶνα. ὅπερ δοκεῖ καὶ παρωνομάσθαι παρὰ τὸ, ἀγκὰς ἔμαρπτε Ζεὺς δηλαδὴ τὴν Ἥραν. καὶ εἷς μὲν ὡς ἐρρέθη οὗτος λόγος. ἕτερος δὲ τοιοῦτος. Λυδοὶ πόρρω προάγοντες ὕβρεως, τὰς τῶν ἄλλων γυναῖκας καὶ παρθένους εἰς τόπον συνάγοντες ὃν αὐτοὶ ἀγκῶνα ἐκάλουν, ὕβριζον εἰς αὐτάς. καὶ ἦν ἡ μὲν φαυλότης τοῦ ἔργου, ἴση τοῖς ἐπὶ τῇ Ὀμφάλῃ. ἡ δὲ τοῦ τόπου κλῆσις, διάφορος. οὐ γὰρ ἀγὼν, ἢ ἀγκὼν, ἀλλὰ ἀγκὼν ἐκαλεῖτο, παικτικῶς καὶ αὐτὰς ἀντιφραζόμενος, ἀληθῶς δ' ἀνάγκη ἦν. αἱ δὲ ἱστορίαι αὗται, Ξάνθου εἰσὶ τοῦ Λυδοῦ, ὡς φησιν Ἀθήναιος. ἱστορῶν καὶ τὸν Σάμιον Πολυκράτην, ἄδικον ἐφ' ὁμοίοις. ὅς φησι τὴν παρὰ Σαμίοις λαύραν ἀντεσκεύασε τῷ τῶν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. ἦν δὲ ἡ τοιαύτη λαύρα, στενωπὸς καὶ γυναικῶν φησι δημιουργῶν πλήθουσα καὶ τῶν πρὸς ἀπόλαυσιν. λέγει δὲ λαύρας μὲν, στενωπὸν τὰ ... ἀκολούθως Ὁμήρῳ. δημιουργοὺς δὲ γυναῖκας, λόγῳ σεμνοτέρῳ, τὰς διὰ δημοτικὰς καὶ ἐργασίας προϊσταμένας δημίας ἤγουν δημοσίας. τοιαῦται δέ εἰσι γυναῖκες, καὶ αἱ παρ' ἑτέροις ... λαῦραι καὶ πανδοσίαι καὶ λεωφόροι. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ἰστέον δὲ ὡς εἰ πρὸς ἀλήθειαν ὑψηλὸν ἐνταῦθα τὸ Τρωικὸν τεῖχος λεκτέον, τὸ αὐτὸ ἂν καὶ ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ῥηθείη

ὅτι

ὅτι ὑψηλὸν ὁ ποιητὴς αὐτὸ λέγει. ὡς μὴ χθαμαλὸν μὲν δὲ ἐκεῖνο διόλου εἶναι κατάπινας. τὸ δὲ δαιμόνιε ἴσως, οἰκείως μὲν ἐρρέθη πρὸς τὸν καιρόν, καθ' ὃν δαίμων ὁ Ἀπόλλων ἀντικαθίσταται τῷ δαιμονίῳ Πατρόκλῳ. σχολαστικὸν δὲ τὴν παραβολήν, ἐπεὶ μὴ ἔστιν αἰσθητῶς διασκευάζειν νοητὴν οὖσαν αὐτήν. τὸ δὲ πέρθαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ δέχθαι καὶ τοῖς τοιούτοις. τὸ δὲ ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω, πάνυ προσπαθῆ δηλοῖ τὸν Πάτροκλον. ἀλλαχοῦ δέ τις γενναῖος, χάζεται τυτθὸν ὀπίσσω οὐ μὴν κατὰ πολύ.

Ἕκτωρ δ' ἐν σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους.
Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖθις ἐλάσσας,
Ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι.
Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι παρίστατο φοῖβος ἀπόλλων,
Ἀνδρὶ εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε
Ἀσίῳ. ὃς μήτρως ἦν ἕκτορος ἱπποδάμοιο,
Αὐτοκασίγνητος ἑκάβης, υἱὸς δὲ δύμαντος.
Ὃς φρυγίῃ ναίεσκε ῥοῇς ἔπι σαγγαρίοιο.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε φοῖβος ἀπόλλων.
Ἕκτορ τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην.
Τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας.
Ἀλλ' ἄγε πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους,
Αἴ κέν πως μιν ἕλῃς, δώῃ δέ τοι εὖχος ἀπόλλων.
Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν.
Κεβριόνῃ δ' ἐκέλευσε δαΐφρονι φαίδιμος ἕκτωρ,
Ἵππους ἐς πόλεμον πεπληγέμεν. αὐτὰρ ἀπόλλων
Δύσεθ' ὅμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον ἀργείοισιν
Ἧκε κακόν, τρωσὶν δὲ καὶ ἕκτορι κῦδος ὄπαζεν.
Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν.
Αὐτὰρ ὁ, πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους.

Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα τὸ ἔχειν, ἐπὶ ἐλάσεως ἵππων, φησὶ γάρ. ἕκτωρ δ' ἐν σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. εἶτα σαφῶς δηλῶν τὴν ἔλασιν, ἕως καὶ ἐκεῖ φυγὴν τῶν τρώων, ἐπάγει. δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας κατὰ παλίωξιν. ἢ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Ὅρα οἷα κακὰ τοὺς τρῶας ὁ ψευδαχιλλεὺς πάτροκλος διέθετο. εἶπεν δὲ καὶ ἄλλως ὁ ἀχιλλεὺς διὰ τοῦ βλεπομένου μετώπου τῆς αὐτοῦ κόρυθος. Ὅτι τὸ κατὰ πραγματικὴν ἀφήγησιν ὕπτιον, ἐξεγείρων καὶ νῦν εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς, παρέρριψέ τι καὶ ἱστορικὸν ἀναμεμιγμένον μύθῳ, παράγων ἄσιόν τινα αἰζηόντα κρατερόν, ᾧ εἰκάζει τὸν ἀπόλλωνα ὀτρύνοντα ὡς αὖ ἕκτωρ τῷ πατρόκλῳ ἀντικαταστῇ. περὶ οὗ ἀσίου, ἱστορεῖ ὅτι μήτρως ἦν ἕκτορος, αὐτοκασίγνητος ἑκάβης, υἱὸς δὲ δύμαντος. εἰ δὲ τοῦτο, δύμαντος ἄρα καὶ ἡ ἑκάβη θυγάτηρ κατὰ τὸν ποιητήν. εὐριπίδης δέ φασι καὶ ἀβλίων καὶ φερεκύδης, κισσέως οἴδασιν αὐτὴν ἐκγενέσθαι. εἰ δέ γε ἴσως ὁμομήτριος μόνον ὁ ἄσιος τῇ ἑκάβῃ οὐ μὴν καὶ ὁμοπάτριος, τότε οὐδὲν κωλύσει τὸν μὲν ἄσιον, δύμαντος εἶναι, κισσέως δὲ τὴν ἑκάβην. ὡς δὲ καὶ φρὺξ ἦν ὁ ῥηθεὶς δύμας, δηλοῖ ὁ ποιητὴς, εἰπών. ὃς φρυγίῃ ναίεσκε ῥοαῖς ἔπι σαγγαρίοιο. ἐξ οὗ δῆλον ὅτι ποταμὸς φρύγιος ὁ παρὰ διόμοιος σαγγάριος. περὶ οὗ δηλοῖ καὶ ὁ περιηγητής. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ μήτρωα οἱ νεώτεροι οὐ τὸν ἀπὸ μητρὸς θεῖον φασὶ καθ' ὅμηρον, ἀλλὰ τὸν πρὸς μητρὸς πάππον οὕτω καλοῦσι. Ὅτι ὁ προσεχῶς ῥηθεὶς εὐγενὴς ἄσιος ὁ τοῦ ἕκτορος μήτρως ὀτρύνων κατὰ πατρόκλου, φησί. τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; οὐδέ τί σε χρή. ὃ δὴ ὀκνοῦντος στρατιώτου ἐστὶ διεγερτικόν. εἶτα ἐπάγει ὅσα εἴποι τις ἂν, ἐνδεικνύμενος ἐλάττωσιν ἑαυτοῦ πρός τινα γενναῖον μὲν ὀκνηρὸν δὲ μάχεσθαι. αἴθ' ὅσον ἥσσων εἰμί, τόσον σέο φέρτερος εἴην. διατί; ἵνα στυγερῶς φησὶ πολέμου ἀπερωήσειας. ὁ δὲ νοῦς τοῦ εὐκτικοῦ λόγου, τοιοῦτος. τρία ταῦτα εἰσίν. ἐλάσσων, ἴσος, καὶ μείζων. ἐλάσσων μὲν οὔ ποτ' ἄν τινος, οὐκ ἂν ἔχοι ἐκεῖνον κολάζειν. οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ ἰσότητα ἔχων, κολάσει ἂν ῥαδίως τὸν ἴσον, ἀντιπειράζεται γὰρ καὶ αὐτός. εἰ δὲ μείζων γένηται, κολάσει ἂν τὸν μὴ τοιοῦτον. διὸ εὔχεται ὁ δῆθεν κατὰ πολὺ ἐλάττων ἄσιος, οὐκ ἴσος τῷ κολασίῳ ἕκτορι γενέσθαι, ἀλλὰ μείζων. καὶ οὐχ ἁπλῶς μείζων, ἀλλ' ὅσον ἄρτι ἐλάττων ἐστίν. ὁ δὲ ταῦτα εὐχόμενος, καὶ ἑαυτὸν σημαίνει ἐὰν οὕτως ἐλάσσων ὤν, θαρρεῖ κίνδυνον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ τῷ ὁμηρικῷ ζηλωτῇ σοφοκλεῖ, ἔστι σχῆμα εὐχῆς ὅμοιον ἐν τῷ, ζώης μοι καθυπέρτερος ἐχθρῶν χειρὶ καὶ πλούτῳ, ὅσον νῦν ὑπὸ χεῖρα ναίεις. τὸ δὲ στυγερῶς, εἴη ἂν τοῦτ' ἐν τῷ φρικτῶς, καὶ ὡς ἂν στυγέοι τις. Ὅτι ἔφεπεν, τὸ κατά τινας ἐλαύνειν λέγει, δὶς ἐνταῦθα εἰπών, πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ὅμοιον τῷ, δαιμόνιε, τί μοι ἐπέχεις; ὅτι θάρσους τὸ, ἔβη ἂμ πόνον ἀνδρῶν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, δύσετο ὅμιλον. οὗ ἐφεξῆς, ὅμοιον καὶ τὸ, ἐν δὲ κλόνον ἧκε κακόν, ὅλον δὲ τὸ, δύσεθ' ὅμιλον ἰών, ἐν δὲ κλόνον τοῖς δαναοῖς ἧκε κακόν, τῷ δὲ ἕκτορι κῦδος

ὄπαζε

ὀπάζει, ὡς οὐδ' εἰς γενναῖος σύμμαχος ἐστὶ δηλωτικόν. ὅτι οὕτω παῤῥησιάζεται ὁ ἐκ τοῦ πεπληγμένου ἴσως ὁ πο-πλήγῳ, ὥστε καὶ ἀντίμφατον αὐτοῦ ἐνταῦθα κεῖται τὸ πεπληγμένον ὡς ἀργυρόμενον, οὐ πρωϋπάρχει τὸ πε-πλήγειν ὡς ἀργυρεῖν. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, ἐκέλευσεν Ἕκτωρ ἵπποις ἐς πόλεμον πεπληγμένον. ὅτι δὲ κελεύειν οὐχ ἁπλῶς τὸ ἐπιτάσσειν κοινότερον ἀλλά τι καὶ λέξις ἐστὶ ναυτική, δηλοῖ μὲν καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, κατακέλευε δή. σὺν ἄλλοις δὲ καὶ ὁ γράψας τό, χρυσόχοος μὲν, αὐλεῖ τὸ τερετικόν, Καλλιππίδης δὲ ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευσεν. Ὅτι οὕτω δραστικὸς ὁ τοῦ μυθικοῦ Ἀπόλλωνος λόγος τῷ Ἕκτορι γέγονεν, ὥστε ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζεν. ὃ σχηματισμόν ἐστι τοῦ ἔα. αὐτὰρ ὃ, Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους ὡς προαδεχῶς εἴρηται.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ Πάτροκλος λίθον ἐπαφεὶς, τὸν βληθέντα μὲν κατέπεμψεν εἰς ᾅδου οἰκτρῶς. τοῖς δὲ ἀμφ' αὐτὸν, ἐνίσταξέ τι γλυκύτατος οἷς ἐσάργησε πρὸς ἀστεϊσμόν. φησὶ γὰρ ὅτι λάζετο χειρὶ πέτρον μάρμαρον ὀκριόεντα, τόν οἱ ἔγγυον αὐτῷ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε. ἧκε δ' ἐρεισάμενος. οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς, οὐδ' ἁλίωσε βέλος. βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα Κεβριόνην νόθον υἱὸν Πριάμοιο ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ. ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον. ὀφθαλμοὶ δὲ χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς, κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου, ταυτὸν δ' εἰπεῖν εὐτρεπίστου. λίπε δ' ὀστέα θυμός. ὃ πολλαχοῦ φησὶν ὁ ποιητής. ἐφ' οἷς καιρίως μελετήσας

Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε,
Σκαιῇ ἔγχος ἔχων. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον
Μάρμαρον ὀκριόεντα, τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε.
Ἧκε δ' ἐρεισάμενος, οὐδὲ δὴν χάζετο φωτὸς,
Οὐδ' ἁλίωσε βέλος. βάλε δ' Ἕκτορος ἡνιοχῆα
Κεβριόνην νόθον υἱὸν ἀγακλῆος Πριάμοιο
Ἵππων ἡνί' ἔχοντα μετώπιον ὀξέϊ λᾶϊ.
Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύνελεν λίθος. οὐδέ οἱ ἔσχεν
Ὀστέον. ὀφθαλμοὶ δὲ, χαμαὶ πέσον ἐν κονίῃσιν
Αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. ὃ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς,
Κάππεσ' ἀπ' εὐεργέος δίφρου. λίπε δ' ὀστέα θυμός.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Πατρόκλεες ἱππεῦ.
Ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ.
Εἰ δή που καὶ πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο,
Πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν,
Νηὸς ἀποθρῴσκων, εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη.
Ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ.
Ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν.

ὁ ποιητὴς σκῶψαί τι, ἐπάγει. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης Πατρόκλεες ἱππεῦ. ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. εἰ δή που ἐν πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι γένοιτο, πολλοὺς ἂν κορέσειεν ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν, νηὸς ἀποθρῴσκων. εἰ καὶ δυσπέμφελος εἴη. ὡς νῦν ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων ῥεῖα κυβιστᾷ. ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασιν, εἰ καὶ μὴ παραθαλάσσιοι αὐτοί εἰσι δηλαδὴ ὡς ἐνθένδε κυβιστᾶν. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ἀπῳκισμένην τῆς θαλάσσης εἶναι τὴν παλαιὰν Ἴλιον ὡς καὶ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν. εἰ γὰρ ὅσα φησὶν οἱ Τρῶες παράλιοι, τί καινὸν εἰ καὶ ἐκυβίστων; σημείωσαι δὲ ὡς εἰπὼν ὁ ποιητὴς ἐν συντόμῳ παραβολῇ τὸ, ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κατέπεσεν ἀπὸ δίφρου, εἶτα εὐθὺς ἑρμηνεύων, πλάττει τὸν Πάτροκλον διασκευάζοντα τὸν τοιοῦτον νοῦν, ἐν τῷ, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ, καὶ ἑξῆς τὰ περὶ τοῦ κυβιστητῆρος. ἐστὶ γοῦν ἀρνευτὴρ καὶ κυβιστητὴρ, ταὐτὰ, εἰ καὶ σαφέστερον ὁ κυβιστητήρ. ἀρνευτὴρ μέν τι γὰρ, ὁ ἐπὶ κεφαλὴν εἰς θάλασσαν δυόμενος καθ' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἀρνῶν πορείας, οἳ σκιρτῶντες, τοῖς μὲν ὀπισθίοις ποσὶν ἅλλονται, τὴν δὲ κεφαλὴν τῇ γῇ πελάζουσι. διὸ καὶ ἐπίπυρον ἰχθὺν τὸν καὶ ἐπιπυρέα, διὰ τὸ συνεχὲς ἐξάλλεσθαι, ἀρνευτήν πως ἐκάλουν κατὰ τὴν τοῦ δειπνοσοφιστοῦ ἱστορίαν. ὁ κυβιστητὴρ δὲ, ὁ ἐπὶ κύμβην ὅ ἐστι κεφαλὴν ὑπὸ τῷ ὕδατι γινόμενος, ἢ ὁ κατὰ κύβον ἄνωθεν κάτω βάλλων ἑαυτὸν, ὃς δὴ κύβος, ἀπὸ τοῦ κύπτειν δοκεῖ παρῆχθαι, ὡς δι' κάτω κάρα κατὰ τοὺς ἐπικύπτοντας γινόμενος ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, ἀνακύψαντος τοῦ βῆτα ἐν αὐτῷ καθὰ καὶ ἐν τῷ καλύπτω καλύβη, βλάπτω βλάβη, κρύπτω ἀποκρυβή. οὐκ αὖ δὲ οὐκ ἐνταῦθα καιρὸν, ἐπισημήνασθαι ὅτι τρισὶ τὸ παλαιὸν κύβοις ἐχρῶντο καὶ οὐ δύο κατὰ τοὺς ὕστερον. ὅθεν καὶ παροιμία φησὶν ἐπὶ τῶν μεγάλων διαμέσου κινδυνευόντων, τὸ, ἢ τρὶς ἓξ, ἢ τρεῖς κύβοι, ἀπὸ τοῦ μεγίστου ἐν πεσσοῖς ἀριθμοῦ, ὅς ἐστιν ἕξ, καὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἤγουν τοῦ κύβου ὅπερ ἐστὶ μονάδος. δηλοῖ δὲ ὁ κύβος, αὐτό τι τὸ ἀναῤῥιπτόμενον ὡς τό, ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι, ὃ παροιμιωδῶς ἡ τραγῳδία ἔφη. ὁ ἐν αὐτῷ μονὰς, ὡς τό, βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα, ἤγουν δύο μονάδας καὶ τέσσαρα. ὃν στίχον Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ θεὶς ὅπου κυβεύοντας ἥρωας εἰσήγαγε, καὶ παθὼν ἐπ' αὐτῷ χλευασθῆναι ὡς εὐτελῆ καθὰ σκώπτει καὶ ὁ κωμικός.

αἰσ-

ἀλλ᾽ ὥσθ᾽ εἷς, παράλληλον ὅλον τὸ ἐπιπόδιον. ὡς δὲ καὶ καθ᾽ ἕκαστον κύβον, ἤγουν καθ᾽ ἑκάστην μονάδα ἔπαιζον ἀγγεῖον ὁρίζοντες, καὶ ὡς οἱ τῆς παιδιᾶς ταύτης τεχνίται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς κύβοις σχημάτων ἐλέγοντο, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. ὅρα δὲ καὶ ὅτι αἰνείας μὲν, τὸν μηριόνην ὡς κοῦφα ποδῶντα ὀρχηστὴν πρὸ μικροῦ ἔφη, σκώψας εὐφυῶς καὶ ἐκεῖνος. πάτροκλος δὲ νῦν τὸν κεβριόνην ἐπὶ κεφαλὴν καταπεσόντα ἐκ δίφρου, κυβιστητῆρι προσφυῶς εἰκάζει, ἐξ ὕψους τινὸς ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν ῥίπτοντι. οὕτως εἰς καιρὸν καὶ σκώμμασιν ἀστείοις παραρτύει τὴν ποίησιν ὅμηρος. ἅπερ ὅτι κέρτομα, παρασημαίνεται αὐτὸς προθεωρήσας ῥητορικῶς ἐν τῷ, τὸν δ᾽ ἐπικερτομέων προσέφης πατρόκλεις. ὅτι δὲ ἡ συχνὴ ἀποστροφὴ αὕτη τάχυ δηλοῖ τὸν ποιητὴν πρὸς τὸν πατρόκλον εἶναι ὡς ὑπερυγιακότος τοῖς φίλοις ἀχαιοῖς, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὸν ἀχιλλέα, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ὅτι γοῦν καὶ βραχύ τι ὑποκαταβὰς, αὐτὸν προσφωνεῖ. ὡς δὲ καὶ ὁ κεβριόνης λόγου ἄξιος ἦν, ἐνέφηνε μὲν καὶ ὁ ποιητὴς δαΐφρονα καὶ ἥρωα προσειπὼν αὐτόν. δηλώσει δὲ καὶ ὁ ἕκτωρ ἐν οἷς αὐτοῦ ὑπερμάχεται. ἰστέον δὲ ὅτι κἀνταῦθα γενικὴ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶας, εἰδικὴ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεχθείς. ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα κατὰ γένος προφέρει οὐδέτερον. ὀκριόεις δὲ, ὁ ἔχων ἄκρας, ἤγουν ὀξύτητας. διὸ ἑρμηνεύων, ἐπάγει ὀξεῖ λᾶϊ. ὥσπερ καὶ ἡνιοχῆα εἰπὼν, ἐπιφέρει, ἵππων ἡνία ἔχοντα, τρόπῳ ἐτυμολογικῷ. οὕτω δὲ καὶ τὸ, ὃν περὶ χεὶρ ἐκάλυψε, τὸν ἐν ἄλλοις χερμάδιον λίθον διασαφεῖ, ὅ ἐστι τὸν χειροπληθῆ, καὶ οὗ ἐστι τὴν χεῖρα ἐπιμάσσεσθαι ἤγουν ἐφάψασθαι, ὥστε καὶ καλύψαι δακτύλοις ἐν τῷ κρατεῖσθαι αὐτοῦ ἔχεσθαι. διὸ ἔφη. τόν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψε. τὸ δὲ ἐρεισάμενος, γενναιότητα βολῆς δηλοῖ, οὐκ ἔστι γάρ τινι βαλεῖν στερεῶς μὴ ἐρεισαμένῳ. τὸ δὲ οὐδὲ δὴν χάζετο, τὸ τῆς βολῆς γενναῖον τεχνολογεῖ. ὁ γὰρ μὴ χαζόμενός τινος, ἀλλ᾽ ἐγγὺς δηλαδὴ γεγονὼς, δύναιτ᾽ ἂν καὶ γενναίαν ἐκείνῳ ἐντινάξαι πληγήν. τὸ δὲ οὐδ᾽ ἁλίωσε βέλος, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οὐχ ἅλιον ἧκε βέλος. καὶ τοῦτο μὲν, κατὰ ἄρσιν. θέσις δ᾽ αὐτοῦ τὸ, βάλε δ᾽ ἡνιοχῆα. τὸ δὲ ἡνιοχεὺς, ἐσχημάτισται παραγώγως καθὰ καὶ αἰθιοπεὺς καὶ ἡγεμονεύς. αὐτὰ δὲ, καὶ ἐκ τοῦ ἡνιοχεύω καὶ ἡγεμονεύω παράγονται. τὸ δὲ μετώπιον, ἢ καθ᾽ ὁμοιότητα συντέθειται τοῦ ἐνώπιον, ἢ παράγωγόν ἐστι τοῦ μέτωπον, ὡς τοῦ ἴχνος τὸ ἴχνιον. τὸ δὲ ὀφρῦς σύνελεν, ἀντὶ τοῦ συνήγαγεν. οὐ βιαίου ὄντος, παρακολούθημα ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἔκπτωσις καὶ τὰ ἐπ᾽ αὐτῷ. ἐκ δὲ τούτου τοῦ συνελεῖν, οἱ μεθ᾽ ὅμηρον ῥήτορες ἐφεῦρον τὸ, συνελόντα φάναι. οἱ δὲ γραμματικοὶ, τὸ συνῃρημένον. διασαφητικὸν δὲ τοῦ σύνελε τὸ, οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον, ἤγουν οὐκ ἀντέσχεν, οὐκ ἀντέβη, ἀλλὰ δηλονότι κλασθὲν, συνηρέθη. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν συνεῖλε προπερισπᾶται διὰ τὸν τροχαϊσμὸν ὡς τὸ συνεῖχε καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ τινὸς δὲ τῆς αὐξήσεως, προπαροξύνεται. τὸ δὲ ὢ πόποι, κέρτομον ἐνταῦθά ἐστι καὶ οὐκ ἐπὶ θρήνῳ συνήθως ἢ σχετλιασμῷ. τὸ δὲ ἐλαφρὸς ἀνὴρ, ἐνδείκνυται, μὴ τοὺς βαρυσάρκους ἀλλὰ τοὺς ἀβαρεστέρους ἀγαθοὺς εἶναι ῥεῖα κυβιστᾶν. ἐκ τῆς ἐλάφου δὲ παρῆκται καὶ συγκέκοπται ὁ ἐλαφρός. ξύλον δὲ εἰπεῖν ἐλαφρὸν, οὐκ ἀσφαλῶς ἔχει. τὸ μέντοι πλώειν ἐλαφρῶς ἐν ὀδυσσείᾳ, καλὸν καὶ αὐτὸ, πρὸς ὁμοιότητα γὰρ ἐλέχθη νήξεως ἐλάφου κοῦφα καὶ αὐτῆς πλεούσης, καὶ οὐ δυσχερῶς. δῆλον δὲ ὅτι καὶ σκῶμμα ἐστὶν ὅτι γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, καθὰ καὶ ὁ κοῦφος καὶ ὁ κενός. δριμύτερον δὲ τούτων, εἰ καὶ δειλός. ἔτι δὲ καὶ εἰ λαμπρῶς κερασφόρος. τήθεα δὲ ὧν ὥσπερ ἐλὺ ψηλαφηταί εἰσιν οἱ κυβιστῆρες. εἶδος ὀστρείου παρὰ τὴν τηθὴν ὅ ἐστι γραῦν. γραώδη γάρ εἰσι μᾶλλον τῶν ἄλλων θαλασσίων διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος σκληρότητα. ἴσως δὲ καὶ παρωνόμασαι τῇ τροφῷ τῶν βρεφῶν τήθῃ, διὰ τὸ τρυφερὸν καὶ δι᾽ γαλακτῶδες καὶ δροσερόν. οὐ χεῖρον, καὶ ἐρσήεντά πως τὰ τοιαῦτα φασὶ ποιητής. περὶ δὲ τηθέων ἤτοι ὀστρείων, φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ταῦτα. οὐ μόνον ἰχθύσιν ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις. καίτοι τῆς τούτων ἐδωδῆς, οὐ πολὺ ἐχούσης τὸ ὠφέλιμον καὶ ἡδύ. ἀλλὰ καὶ τῷ βυθῷ κατὰ βάθους κειμένων ὡς μὴ εἶναι εἰς ταῦτα τέχνῃ ἄλλῃ χρήσασθαι ἢ δύειν τινὰ κατὰ βυθοῦ. δυσπέμφελος δὲ πόντος, ὁ δυσχείμερος. δι᾽ οὗ δυσχερῶς ναῦς πέμπεται. ὅθεν καὶ ἡσίοδος δυσπέμφελον τὴν ναυτιλίαν φασί. ζηνόδοτος δέ φασι πληθυντικῶς γράφει. εἰ καὶ δυσπέμφελοι εἶεν οἱ πολλοὶ δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἷς τὰ τήθεα παρατίθενται, ὅ ἐστι δυσάρεστοι, ὡς καὶ ἡσίοδος. μὴ δὲ πολυξείνοιο δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι, ὅ ἐστι δύσκολος, δυσμετάπεμπτος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δυσπέμφελος ὀφεῖλον, ὥσπερ καὶ προεδηλώθη, διὰ τοῦ π᾽ γράφεσθαι, ὅμως δοκεῖ τρέψαι αὐτὸ εἰς φ᾽ πρὸς διαστολὴν τοῦ πέμπελος, ὃ γεροντικὴν ἡλικίαν δηλοῖ. τὸ δὲ ἐν πεδίῳ, ἀστεῖον καὶ αὐτό. καθ᾽ ὕδατος μὲν γὰρ κυβιστᾶν, οὐ δεινόν. ἐν πεδίῳ δὲ, κλασθήσεται ἂν ὁ κυβιστῶν προσαράξας τῇ γῇ τὴν κεφαλήν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, πεζεῦσαι μὲν καθ᾽ ὕδατος ἅρμα καὶ ἀναβάτην; ἡ ποίησις παραδίδωσιν. ἄνθρωπον δὲ ἐν πεδίῳ ἐξ ἵππων κυβιστᾶν θαλάσσης νόμῳ, οὐκ ἂν εἴη. ὅτι δὲ κυβιστητὴρ καὶ ὁ ὀρχηστὴς, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐφεξῆς που δύο κυβιστητῆρες. οἱ μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. τὸ δὲ ῥεῖα κυβιστᾷ, δὶς εἶπε διὰ τὸ καίριον τῆς φράσεως. καὶ δῆλον ὡς χαρισάμενος μάλιστα τούτῳ. διὸ ἅπαξ εἰπὼν ἀρνευτῆρα, οὐκέτι οὔτ᾽ αὐτὸ εἶπεν οὔτε τι τῶν ἐκείνου. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι τὰ συχνὰ ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἀσύνδετα, πρέπουσιν ἐπὶ κερτομήσει τὸ, ὢ πόποι. καὶ τὸ, ἦ μάλ᾽ ἐλαφρός. καὶ τὸ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. καὶ τὸ, εἰ δή που καὶ πόντῳ καὶ ἑξῆς. καὶ ὅτι ἡ τῆς παραβολῆς ἐργασία, ὡς οἷον ἐκ τοῦ ἐλάττονός ἐστι, λέγοντος τρόπον τινὰ τοῦ πατρόκλου, ὡς εἰ ἐν πεδίῳ ῥεῖα ἐξ ἵππων κυβιστᾷ, πολλῷ μᾶλλον ἐν

θαλάσσῃ

θαλάσσῃ ἀπό τινος προβλῆτος. καὶ ὅτι δυνάμενος Ὅμηρος παραβολικῶς τὸν λόγον σχηματίσαι, ἤγουν, ὡς δὲ κυβιστητὴρ ποιεῖ τάδε, οὕτως οὗτος ἐποίησε τάδε, ὅμως δ' ἐκεῖνον ὡς κέρτομον λόγον πλάσσει αὐτό. λογισάμενος, Πατρόκλῳ μὲν πρέπειν τὸ οὕτως εἰπεῖν, Ὁμηρικῆς δὲ ἐμβριθείας πόρρω εἶναι. οὐ γὰρ πρὸς αὐτοῦ τὴν Ὁμήρου, οἰκοπροσώπως τοιαῦτα παίζειν ἄρτι. ὃς οὐδὲ τῷ Ἕκτορι τοιοῦτόν τι ἐνδιδόναι ἠθέλησεν, ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται.

Ὅτι Πάτροκλος ἐπὶ Κεβριόνῃ βεβηκὼς οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων ἔβλητο πρὸς στῆθος. ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή. ὅρα δὲ νῦν ὅτι τὸ ἐπί τινι βεβηκέναι, ἀντὶ κεῖται τοῦ ἀμφιβεβηκέναι. ὡς γὰρ πολλαχοῦ δηλοῦται, ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀντὶ τῆς κατὰ λαμβάνεται ἐνίοτε. τὸ δὲ οἶμα, συγκοπὴν ἔχει ἐκ τοῦ οἴμημα, ὡς τὸ κῦμα ἐκ τοῦ κύημα ἢ κύνημα. τὸ δὲ κεραΐζειν, ἐπὶ λέοντος οὐ κυριολεκτεῖται, ἐπὶ κερασφόρων δὲ ζῴων. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ ἀκριβῶς ἀλλαχοῦ. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα κεραϊζέμεν πόλιν, τὸ ἁπλῶς ἀφανίζειν καὶ ὡς εἰπεῖν κείρειν. κατὰ τό, κείρετε, ἐγὼ δὲ θοῶς ἐπιβήσομαι. καί, μάχης μήδεα κείρει Ζεύς. τὸ δὲ πρὸς στῆθος, ἰδιότης λέοντος. ὃς οἷα φύσει λακωνίζων, ὀκνεῖ τὴν κατὰ νώτου βολήν. διὸ οὐδέποτε προτροπάδην φεύγει. εἰ δὲ καὶ φύγῃ, σὺν φρονήματι τοῦτο ποιεῖ, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι.

Ὣς εἰπὼν, ἐπὶ Κεβριόνῃ ἥρωϊ βεβήκει,
Οἶμα λέοντος ἔχων, ὅστε σταθμοὺς κεραΐζων
Ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή,
Ὣς ἐπὶ Κεβριόνῃ Πατρόκλεις ἆλσο μεμαώς.
Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀφ' ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Τὼ περὶ Κεβριόναο λέονθ' ὣς δηρινθήτην,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο
Ἄμφω πεινάοντε μέγα φρονέοντε μάχεσθον,
Ὣς περὶ Κεβριόναο δύω μήστωρες ἀϋτῆς,
Πάτροκλός τε Μενοιτιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἵεντ' ἀλλήλων ταμέειν χρόα νηλέϊ χαλκῷ.
Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει.
Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Τρῶες καὶ Δαναοὶ σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην.
Ὡς δ' εὖρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν
Οὔρεος ἐν βήσσῃς βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην,
Φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν,
Αἵτε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων,
Ὣς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες
Δῄουν, οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο.

τὸ δὲ ἑή τέ μιν ὤλεσεν ἀλκή, ὅμοιόν ἐστι πρὸς τό, φθίσει σε τὸ σὸν μένος. σημείωσαι δὲ ὅτι λέοντι νῦν παραβαλὼν ἁπλῶς οὕτω μόνον τὸν Πάτροκλον, καὶ προσφωνήσας πάλιν αὐτόν, εὐθὺς καὶ ἑτέραν παραβολὴν συνάπτει ἐπί τε αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἕκτορος, λέγων περὶ Κεβριόνῃ αὐτοὺς δηρινθῆναι κατάτασιν, μάλιστα δὲ δηριθῆναι δίχα τοῦ ν ὡς ἀπὸ τοῦ δῆρις δηρίσω τὸ μάχομαι, λέοντε ὥς, ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι περὶ κταμένης ἐλάφοιο ἄμφω πεινάοντε, μέγα φρονέοντε μάχεσθον. καὶ ὅρα ὡς μεγαλόφρον καὶ νῦν ζῷον ἱστορεῖ τὸν λέοντα ἐν τῷ, μέγα φρονέοντε. ὃ καὶ ἐπὶ συὸς καὶ λέοντος ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. καὶ οὐκ ἐν ὁμοίας ἐννοίας καὶ τό, μεγάθυμον ταῦρον εἰπεῖν, ὡς πρὸ βραχέων ἐποίησεν. ὅτι δὲ πεινῶν λέων ἀκάθεκτός ἐστι, καὶ ἡ κατὰ τὸν Πάριν καὶ τὸν Μενέλαον προεδήλωσε παραβολή. φασὶ δὲ καὶ ὡς οὐ διαμάχονται ἀλλήλοις λέοντες εἰ μὴ πεινῶσι. καὶ νῦν μὲν ἰσοπαλοῦς τῆς μάχης οὔσης, οὕτω παραβάλλει ὁ ποιητὴς αὐτούς, δηλῶν τὴν τῶν ἡρώων πρὸς ἀλλήλους ὁμοιότητα ἐκ τῆς τῶν ὁμοειδῶν ζῴων παραβολῆς. ὁποία τις καὶ πρὸ τούτων ἡ ἐπὶ Σαρπηδόνος καὶ Πατρόκλου, ὅτε αἰγυπιοῖς αὐτοὺς παρέβαλεν. ὅτι δὲ ὡσεὶ Ἕκτορι τε Πάτροκλος, ἑτεροειδέσι ζῴοις εἰκάσει αὐτούς. τὸν μέν, συΐ. λέοντι δὲ τὸν Ἕκτορα. ἰσχυροῖς μὲν ἀμφοτέροις, οὐχ ὁμοίοις δέ. ὡς καὶ πρὸ τούτων λέοντι μὲν τὸν Πάτροκλον εἴκασε, ταύρῳ δὲ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθέντα Σαρπηδόνα. ὅρα δὲ ὅτι κἀνταῦθα συχναῖς ὁ ποιητὴς χρᾶται παραβολαῖς. εἰωθὼς οὕτω ποιεῖν ἐναργείας χάριν ὅτε ἀφηγεῖται μεγάλα πράγματα. καὶ ὅτι ἐν τῇ προσεχεῖ παραβολῇ τό, λέοντι πεινάοντι μέγα φρονέοντι, κάλλος καίριον ποιεῖ κατὰ τὰ πάρισα. καὶ ὅτι ἀστείως νῦν μὲν πρὸς λέοντας πεινῶντας εἰκάζει τοὺς ἥρωας. ἐφεξῆς δὲ πρὸς λέοντα καὶ σῦν, διψῶντας. διὸ ἐνταῦθα μὲν περὶ βρώσεως τὰ ζῷα μάχονται. ἐκεῖ δέ, περὶ πόσεως. ἱστέον δὲ ὡς ἓν μὲν ἐνθεῖσθαι, μάχεσθαι καὶ ἐν ξυλόχῳ τοὺς εἰρημένους λέοντας. ἀλλ' ὅτι νῦν μὲν ἡ Τρωϊκὴ μάχη αἰπὺ ὑψοῦ περὶ τὴν ἠνεμόεσσαν Ἴλιον, ἐρίζουσι δέ πη καὶ λέοντες ἐν ὕψεσι διὰ τὸ ἴσως ἐκεῖ φεύγειν τὸ διωκόμενον, διατοῦτο κορυφὴ ὄρους ὑπόκειται καὶ τὸ τῆς ἐλάφου πτῶμα τι, καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτῇ μαχομένοις μεγάλοις θηρίοις. ὅτι τὸ ὁμοῦ γενέσθαι τὰ στρατεύματα, ἑτέρωθι μὲν ἄλλως

λαις ἤκασεν, διὸ καὶ ὅτι κόνιος αὐτὰ περιέβαλε συστροφῇ. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ ῥάστιμον ἅμα τῶν μαρναμένων παραδηλῶν καὶ τὸ δι' ἐφ' ἑνὸς ἐρριζομένον ἔτι οὐδ' ἕτεροι μνώοντ' ὀλοοῖο φόβοιο. ὑπεμφαίνων δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ εἶναι αὐτοὺς καὶ συγκεχύσθαι καὶ ἠχεῖν καὶ πλήττεσθαι, ὡς φηγὸν ἢ μελίην καὶ κρανείαν παραβάλλει αὐτοὺς ὡς ῥαθύονται. καὶ πρῶτα τέως εἰπὼν ὡς Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, ἤγουν τῆς τοῦ Κεβριόνου ἐλάβετο κεφαλῆς, οὐχὶ μεθίει. Πάτροκλος δ' ἑτέρωθεν ἔχεν ποδός. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι Τρῶες καὶ Δαναοὶ, σύναγον κρατερὴν ὑσμίνην. ἑρμηνεύων τὸ σύναγον, ἐπάγει τὴν ῥηθεῖσαν παραβολήν. τοιαύτην οὖσαν. ὡς δ' εὖρός τε νότος τ' ἐριδαίνετον ἀλλήλοιιν οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθεῖαν πελεμιζέμεν ὕλην, φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κρανείαν, αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους, ἠχῇ θεσπεσίῃ. πάταγος δέ τε ἀγνυμενάων, ὡς Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐπ' ἀλλήλοισι θορόντες, δῄουν. καὶ ἑξῆς τὰ δι' ὧν ὑσμίνη συνάγεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμηρικῶς ὑσμίνην ἢ ἄρην ἢ πόλεμον συνάγειν, εἰλῆφθαι δοκεῖ καὶ τὸ παρὰ τοῖς ὕστερον συναγώγιον, τό, τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀπὸ συμβολῶν. ἐκεῖθεν δὲ εἴληπται καὶ τὰ συναγώγιμα παρὰ τοῖς ἀθηναίοις δεῖπνα. καὶ συνάγειν, τὸ μετ' ἀλλήλων συμπίνειν. ᾧ λόγῳ, καὶ σύνδειπνον ἐλέγετο τὸ συμπόσιον. εἰ δ' οὕτω τοῦτ' ἔστι, καὶ τὸ συνάγειν προσφυῶς ἐπί τε μάχης ἐπί τε δαιτὸς κοινῆς λέγεται, καλῶς ἄρα οἱ μὴ ἀνθρωπίνως ἀλλὰ κατὰ θηρία δαινύμενοι ἐν τῷ στασιάζειν καὶ διὰ τοῦτο μηδέν τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἦθος ἔχοντες, δοκοῦσι λέγειν καὶ αὐτοὶ τὸ, δοῦπε ξυνάγομεν ἄρηα. καὶ ὁ τῶν τοιούτων οἶκος, κατὰ τὸν ἀστεῖον δειπνοσοφιστήν, ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει, ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων, τὸ σοφόκλειον. καλὸν δὲ φησὶν ἐνταῦθα προσθεῖναι καὶ Φιλιππίδου τὸ, τὰ ξίφη δειπνοῦμεν ἠκονημένα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ συμβολῆς δειπνεῖν, ἐκ κοινοῦ Ἡσίοδος ἔφη. ἔστι δὲ τοιοῦτον ὁ ἔρανος. ἐν ᾧ συνέβαλλον ἕκαστος τὸ πρὸς ἰσχύος εἰς χρείαν συνδείπνου συμβολιμαίου, ὡς ὅγε μὴ τοιοῦτος, ἀσύμβολος ἐλέγετο διὰ τὸ δωρεὰν δειπνεῖσθαι καὶ ἀδαπάνως. λέγει δὲ ὁ Ἀθηναῖος, καὶ ὡς τὴν μὲν ἐπὶ συμποσίῳ συμβολὴν, χῶν οἱ Ἀργεῖοι ἐκάλουν. τὴν δὲ μερίδα, αἶσαν. καὶ ἔστι τὸ χῶν, ἐκ τοῦ χοεὺς ὅπερ ἐστὶν ἀγγεῖον συμποτικὸν, ὃ καὶ χοεὺς ἀπλῶς λέγεται. οὗ κλίσις, χοέως χοῶς ὡς πειραιῶς. ἀναλογία δὲ αὐτοῦ, κατὰ τὸ βοῶν. ὡς γὰρ βοῦς βοὸς δωρικῶς, οὕτω καὶ χοῦς χῶς. ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ οὐχὶ μεθίει, τὸ οὐχὶ, ἐπίρρημα. ὃ ἐξ οὐ ὀρθῶς ἂν ἐν συναλοιφῇ ἐκθλιβείη τὸ δίχρονον. ὥς τε οἱ ἐν τῷ οὐχ οὕτως καὶ τοῖς ὁμοίοις μὴ τιθέντες ἀπόστροφον ὡς μόνου τοῦ χι στοιχείου μεσολαβοῦντος διὰ καλλιφωνίαν, καθὰ τοῦ κ' ἐν τῷ οὐκ ἔχω καὶ οὐκ ἄγω, καὶ τοῖς τοιούτοις, οὐκ ἀσφαλῶς ἐνίστανται. τὸ μὲν γὰρ οὐκ, εὕρηται χωρὶς τοῦ ἰῶτα. οὐχ δὲ, οὐχ εὕρηταί τις εἰπών. σημείωσαι δὲ ὅπως εὐμεθόδως Ὅμηρος τὸν Πάτροκλον τὸν πρὸ ὀλίγου χασσάμενον πολλὸν ὀπίσω, συνήγαγεν εἰς μάχην τῷ Ἕκτορι, πεσούμενον ὑπ' αὐτῷ. τὸ δὲ ἐριδαίνειν ἀλλήλοις ἀνέμους ὥστε κινεῖν ὕλην, ὡς ἐπὶ ἐμψύχων τῶν ἀνέμων γλυκέως εἴρηται κατὰ τὸ ἔθος ὁμηρικόν. τὸ δὲ βαθεῖαν, ἀξιόλογον ὕλην δηλοῖ οὐ μόνον δασεῖαν ὃ καὶ θάμνοι ποιῶσιν ἄν, ἀλλὰ καὶ μεγαλόδενδρον. καὶ οὕτω βαθεῖαν, διὰ τὸ ἔχειν φηγὸν καὶ μελίην καὶ τὰ τοιαῦτα. φυσικῶς δὲ ἔχει τὸ βαθεῖαν, καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ὠκεῖα ἶρις. καὶ τῶν τοιούτων. ὡς ἐκ τοῦ βαθὺς βαθέος. ὠκὺς ὠκέος. ὅθεν προσλήψει τοῦ ἰῶτα ἡ βαθεῖα καὶ ἡ ὠκεῖα γίνονται. τανύφλοιος δὲ κρανεία, πρὸς διαστολὴν φηγοῦ καὶ μελίας, ὧν ὁ φλοιὸς οὐ ταναὸς ἤγουν πεταλὸς καὶ διὰ ἱμαντώδης. ὁ γὰρ τῆς κρανείας, τοιοῦτος. τὸ δὲ πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον, τὸ συνέβαλον δηλοῖ, ὃ διὰ πυκνότητα γίνεται. τοῦτο δὲ, συγγενές ἐστι πρὸς τὸ συνάγειν ἐξ οὗ ὥρμηται ἡ ῥηθεῖσα παραβολή. τὸ δὲ τανυήκεας ὄζους, παράγωγόν φασι μόνην ἔχει ἀπὸ τοῦ τανύω, καὶ δηλοῖ τοὺς μακρούς. ἐν μέντοι τῷ, τανύηκες ἄορ, ἔγκειται τῇ λέξει φασὶ τὸ, ἀκὴ, ὅ ἐστιν ὀξύτης. γίνεται γὰρ παρὰ τὸ τανύω καὶ τὴν ἀκὴν τὴν ὀξύτητα. τὸ δὲ ἠχῇ θεσπεσίῃ, ἢ πρὸς τὸ πελεμιζέμεν εἴρηται, ἢ πρὸς τὸ ἀγνυμενάων. ἐν ἀμφοῖν γὰρ, ἠχὴ γίνεται. τὸ δὲ οὐδ' ἕτεροι μνώοντο, ἀντὶ τοῦ οὔτε οἱ Τρῶες, οὔτε οἱ Ἀχαιοί. ἐπὶ δύο γάρ που καὶ νῦν κυριολεκτεῖται ἡ λέξις τοῦ οὐδ' ἕτεροι.

Πολλὰ δὲ Κεβριόνην ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει,
Ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες.
Πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε
Μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός.
Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε,
Καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν.
Ἐκ μὲν Κεβριόνην βελέων ἥρωα ἔρυσσαν
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς, καὶ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.

Ὅτι πολλὴν οἱ πολέμοι βελῶν ἄφεσιν δηλοῖ περὶ Κεβριόνου ῥηθὲν τὸ, πολλὰ δὲ περὶ δεῖνα ἀμφ' ὀξέα δοῦρα πεπήγει ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. οἷς ἐπάγει ὁ ποιητὴς λόγον ἠρέμα παθητικὸν, τὸ, ὁ δὲ, στροφάλιγγι κονίης κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ λελασμένος ἱπποσυνάων. καὶ ὅρα τὸ τοῦ στίχου τούτου ὁλοδάκτυλον, μά

γεθος ἔχοντος μετέωρον καὶ συμπαρεκτεινομένου τοῦ μεγαλείου τοῦ κόμματος καὶ συνεξομοιουμένου εἰς οἷόν τι. ἔχει δέ τι ὄγκου σεμνοῦ ἐνταῦθα καὶ τὸ ἄ πλεονάζον. τούτῳ δὲ ὁμοίως ὁλοδάκτυλοι καὶ οἱ ἐφεξῆς δύο στίχοι, συνεπιμαρτυροῦντες εἰς πλέον τῇ φραστικῇ σεμνότητι ἐν τῇ μακροτέρᾳ διατριβῇ. φησὶ γάρ. ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πῖπτε δὲ λαός. οἱ δὴ στίχοι, ὡς ἀλλαχοῦ ἐπισημειοῦνται, εἰωθότος ὁμήρου μετρεῖν ὥρας ἡμέρας τε καὶ νυκτός. ὡς καὶ τὸ ἐφεξῆς, ἦμος δ' ἠέλιος, ἀλλαχοῦ μὲν ἀναπληροῖ διὰ τοῦ, μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει. ἐνταῦθα δὲ διὰ τοῦ, μετενίσσετο βουλυτόν δε, ὅτι καί φησιν ὡς ὑπὲρ αἶσαν ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. σημειῶν καὶ οὕτω τοὺς ἀχαιοὺς προσαναβῶν. ἄλλως γάρ, οὐκ ἔτι πρὸς τρώων ἡ αἶσα ἦν. ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς φράσας προεξέθετο. καὶ οὕτω μὲν ὡς ἐρρέθη ἀξιωμόν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι στίχοις τὸ ὁλοδάκτυλον. τὸ μέν τοι ἐν ὀδυσσείᾳ, τὼ δ' ἐν μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν, σεμνὸν μὲν διὰ τοὺς σπονδείους, ἐπίτροχον δὲ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. καὶ ἔστιν οἰκεῖον ἐπιφωνούμενον ἐκεῖ νέοις κατὰ σπουδὴν ὁδεύουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οἱ δ' ἰοὶ ἀπὸ νευρῆφι θορόντες, ὅμοιόν ἐστι πρὸς τὸ, ἔβαλεν ἰῷ ἀπὸ νευρῆς. καὶ ὅτι τὸ μεγαλωστί, ἀπὸ τοῦ μεγάλως γέγονε πλεονάζοντος τοῦ τι ἐπεκτατικῶς ὡς καὶ ἐν τῷ οὔτι καὶ οὔτοι καὶ τοῖς ὁμοίοις. καθ' ὅμοιον δὲ τρόπον γίνεται καὶ τὸ νωσί. τὸ δὲ νίσσεσθαι, πρωτότυπον δοκεῖ καθὰ καὶ τὸ λίσσεσθαι. εἰ γὰρ κατά τινας ἀπὸ τοῦ νίω ἐστίν, εἶχεν ἂν διὰ διφθόγγου τὴν ἄρχουσαν εἰ μὴ ἄρα ὁ ῥηματικὸς χαρακτὴρ εἰς τοῦτο ἐκώλυεν ὁ τοῦ λίσσω, πτίσσω, καὶ τῶν ὁμοίων. κεῖται δὲ περὶ τῆς λέξεως ταύτης, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν χρήσιμά τινα. βουλυτὸς δὲ ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, ὁ πρὸς ἑσπέραν καιρός, ὁ δείλινος, ὅτε τοῦ ἐργάζεσθαι τοὺς βόας λύομεν. ἐν τούτοις δὲ φαίνεται καὶ πολλάκις κεῖσθαι σύνδεσμος ὁ καί, διὰ ἀπαρτισμὸν ἀναγκαίου δακτύλου. εἰπὼν γάρ, ἦμος δ' ἠέλιος ἦν ποσὶ βουλυτόν, ἐπάγει. καὶ τότε δή ῥ' ὑπὲρ αἶσαν, ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. ἔνθα καὶ ὁ ῥά σύνδεσμος, οὐ πρὸς ἀνάγκην ἀλλ' ὄγκου χάριν καὶ μύαξος ἀχασμάτου ἐρροίζησεν.

Ὅτι πολυγνώμων ὁ ποιητὴς ὤν, ἤδη πρὸς τὸ θανεῖν γεγονότα τὸν πάτροκλον ἀξιωνεῖ ἀριστείᾳ λαμπρᾷ. εἰπών. τρὶς μὲν ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ, σμερδαλέα ἰάχων, τῷ μεγαλοφωνίαν πρέπουσαν στρατηγῷ. τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε. καὶ ἄρα ὡς καὶ νῦν συνήθως ὁ φιλόμουσος ὅμηρος, ἀριθμῷ τελείῳ ἐχρήσατο μετρῶν τὰς μούσας. τὸ δὲ ἀτάλαντος ἄρηϊ, διώρθωται εἰς σαφήνειαν, πλέον εἰπὼν τὸ, δαίμονι ἶσος, ὅπερ καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη, καὶ εὐθὺς δὲ ἐφεξῆς ἐρεῖ προοιμιασθεὶς ἐπισυνάπτων τὸ τοῦ πατρόκλου κακόν, ἐπάγει γάρ. ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος, ἔνθ' ἄρα τοι πάτροκλε ἐφάνη βιότοιο τελευτή. λάθρα γὰρ ἤντετο φοῖβος δεινός, καὶ ἐποίησε τὰ ῥηθησόμενα. καὶ ἰδοὺ ἀπροσδόκητος ἡ αὕτη ἀποστροφή. ὁμιλῶν γὰρ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς διηγηματικῶς τῷ ἀκροατῇ περὶ πατρόκλου, στρέφει τὸν λόγον αἴφνης ἐνδιαθέτως πρὸς αὐτὸν δὴ τὸν πάτροκλον, λυπηρῶς ἐπ' ἐκείνῳ διατιθέμενος. καὶ συναχθόμενος ὡς οἱ πα-

Πάτροκλος δὲ τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος ἄρηϊ,
Σμερδαλέα ἰάχων. τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος,
Ἔνθ' ἄρα τοι πάτροκλε φάνη βιότοιο τελευτή.
Ἤντετο γάρ τοι φοῖβος ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Δεινός. ὁ μὲν τὸν, ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησεν,
Ἠέρι γὰρ πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε.
Στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω
Χειρὶ καταπρηνεῖ, στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.
Τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλε φοῖβος ἀπόλλων.
Ἡ δὲ κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων
Αὐλῶπις τρυφάλεια. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι
Αἵματι καὶ κονίῃσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν
Ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν.
Ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη, χαρίεντε μέτωπον
Ῥύετ' ἀχιλλῆος. τότε δὲ ζεὺς ἕκτορι δῶκεν
Ἡ κεφαλῇ φορέειν. σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος.
Πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη δολιχόσκιον ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον. αὐτὰρ ἀπ' ὤμων
Ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα.
Λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ διὸς υἱὸς ἀπόλλων.
Τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα.
Στῆ δὲ ταφών. ὄπιθεν δὲ μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε δάρδανος ἀνὴρ,
Πανθοΐδης εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο

Ἔγχεϊ, ἱπποσύνῃ τε, πόδεσσί τε καρπαλίμοισι.
Καὶ γὰρ δή ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων
Πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο·
Ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος Πατρόκλεις ἱππεῦ.
Οὐδ' ἐδάμασσ'. ὁ μὲν, αὖθις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ;
Ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον. οὐδ' ὑπέμεινε
Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντ' ἐν δηϊοτῆτι.
Πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ, καὶ δουρὶ δαμασθεὶς,
Ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων.
Ἕκτωρ δ' ὡς εἶδεν Πατροκλῆα μεγάθυμον
Ἂψ ἀναχαζόμενον βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀγχίμολον ῥά οἱ ἦλθε κατὰ στίχας. οὖτα δὲ δουρὶ
Νείατον ἐς κενεῶνα. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν μέγα δ' ἤκαχε λαὸν ἀχαιῶν.

ἱκανοί φασι τοῦ ἀχιλλέως ἑταίρῳ. τοῦ τὸν ἀχαιοὺς πολυπεπονημένῳ. τοῦ φιλοίκτῳ. τοῦ συμπαθεῖ. τοῦ ἐπιεικεῖ. προσφωνήσει δὲ αὐτὸν ὁμοίως καὶ εἰσέτι δὶς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ εἶπεν ἐδὲ νῦν ἁπλῶς τελευτὴν τὸν θάνατον, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης, βιότοιο τελευτήν. ἁπλῶς μὲν γὰρ τελευτὴ, τέλος παντὸς πράγματος. καὶ τελευτᾶν, τὸ πληροῦν. ἐπὶ δὲ θανάτου, χρεία προσθήκης. διὸ τελευτὴ βίου, καὶ τελευτᾶν ζωήν. ὕστερον μέντοι, ταῦτα κατά τι ἰδιάζον, δίχα προσθήκης ἐπὶ θανάτου κεῖνται. ὡς καὶ συμφορὰ ἣν μὲν ὅτε, χρείαν ἰδίαν φορὰν ἤτοι ἀπόβασιν. ὡς τὸ, ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθώς μοι τέρπει δάκρυον ὀμμάτων ἄπο. ἡ δὲ νεωτέρα χρῆσις, οὐ μέσως ἔχειν ἀφῆκε τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ κακοῦ προσῳκείωσε, συμφορὰν λέγουσα, τὴν ἐπὶ οὐκ ἀγαθοῖς τύχην. ὅτι δὲ τοῦ βιότου τὸ θηλυκὸν ὀξύνεται, δῆλον. βιοτὴ γάρ. ὁμοίως τῷ, χόλος χολὴ, ὦνος ὠνὴ, καὶ τοῖς τοιούτοις. ὅρα δὲ τὸ ὄπιθεν δοτικῇ συνηθέστερον συνταχθὲν ἐν καὶ πρὸ τούτων ἄλλως ἔχειν ἐν τῷ, ἀντίον τοῦ δ' ἀνδρός. δῆλον δ' ὅτι διαφορουμένου θέματος προσῆκται τὸ ὄπιθεν, καὶ τὸ ἀντίον. τοῦ μὲν γὰρ, αὐτοῦ τὸ θέμα, οὗ μάλιστα οὐχ εὕρηται. τοῦ δὲ, αὐτῷ, ὡς βοᾷ. τὸ δὲ ὄπιθεν δεινὸς, ἔχει τι δριμύτητος. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὡς οὐχὶ πρᾶος τῷ πατρόκλῳ ἐπέλασεν ὁ ἀπόλλων, ἀλλ' ὡς αὐτὸ δὴ ἦν ἀπόλλων. καὶ ἄλλως δὲ φαίνεται, οὐχ ὡς οὔλιος φοῖβος ἤγουν ὑγιαστικὸς καὶ ὁλότητος ποιητικός, ἐξ οὗ καὶ οὔλειν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς ἕτερον τρόπον οὔλιος, ἤγουν ὀλέθριος. ὅτι ἀκόλουθον ἦν τῷ πρὸς πάτροκλον ποιητικῷ πολλῷ οἴκτῳ, σημειῶσαι καινότερον καὶ τὸν αὐτοῦ θάνατον. οὐκοῦν ἕκτωρ πρῶτος αὐτὸν βάλλει, ὁ πάνυ φιλοτιμούμενος ἦν, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ δεύτερος. φθάνει δὲ κακῶς αὐτὸν διαθέμενος πρῶτος ὁ φοῖβος οἷς ἔπληξέ τι καὶ ἀφώπλισε καὶ ἐξέπληξεν ὡς δεδήλωται. εἶτα δεύτερος ἐπελθὼν εὔφορβος, βάλλει μετάφρενον. ἐφ' οἷς ὁ ἕκτωρ οὐτάζει ἐς κενεῶνα καὶ ῥίπτει τὸν ἥρωα. μέγα ποιήσας οὐδὲν κατὰ τὴν ὁμηρικὴν διασκευήν. ὃ καὶ πάτροκλος ἐπισημαίνεται ὅτι σύ γε, σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. οἱονεὶ λέγων, ὅτι φοῖβος μὲν καὶ εὔφορβος ἔκτανόν με. σὺ δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πεφονευμένον εὑρὼν, ἀριστεῖον ἀποίσῃ τὰ ἔναρα. διὸ καὶ οὐ γενναῖον αὐτὸν θεωρήσας, ἐπάγει τὸ θρυλλούμενον. ὡς τοιοῦτοι εἴπερ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν ἔπασαν ἄν. ἐν τούτοις δὲ, σημείωσαι καὶ ὅτι θεραπεία ἐνταῦθα προκαταβέβληται τῆς ὕστερον ἐπὶ τῷ ἕκτορι πλασματικῆς διασκευῆς. εἰ γὰρ καὶ ἀθυμεῖ που ἀπατήσει τὸν ἕκτορα πρὸς ἄμυναν ἀπόλλωνος τοῦ νῦν τὸν πάτροκλον βλάψαντος, οὐκ ἀξιόνοον. ἔγε καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἀποβαλόντος τοῦ διομήδους τὴν μάστιγα χόλῳ ἀπόλλωνος, αὐτὸ τὸν ἄξονα κατακλᾷ τοῦ τῷ ἀπόλλωνι φίλου εὐμήλου. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὕστερον. τέως δὲ, σημειώσαι τι κατὰ τὸν πάτροκλον ὁ ποιητὴς καὶ ἔλεον δὲ κινῶν ἐπ' αὐτῷ, λέγει ὅτι ἤει πολλῇ κεκαλυμμένος ἀντεβόλησε φοῖβος τῷ πατρόκλῳ. τὸν μὲν ὁ δ' εἶπεν ἰόντα ἐν ὑσμίνῃ ὡς ἐῤῥέθη. διὸ αὐτὸν ἰόντα κατὰ κλόνον οὐκ ἐνόησε. στῆ δ' ὄπιθεν. πλῆξεν δὲ μετάφρενον εὐρέε τ' ὤμω, χειρὶ καταπρηνεῖ. στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κρατὸς κυνέην βάλεν, ἤγουν ἔρριψε φοῖβος ἀπόλλων. ἡ δὲ, κυλινδομένη καναχὴν ἔχε ποσσὶν ὑφ' ἵππων αὐλῶπις τρυφάλεια. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι αἵματι καὶ κονίῃσι. πάρος γε μὲν οὐ θέμις ἦεν ἱππόκομον πήληκα μιαίνεσθαι κονίῃσιν. ἀλλ' ἀνδρὸς θείοιο κάρη χαρίεν τε μέτωπον ῥύετ' ἀχιλλῆος. τότε δὲ ζεὺς ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν. ἐφ' οἷς ὡς εἰκὸς παθαινόμενον τὸν φιλέλληνα, τὸ πρᾶγμα τίθεται προσαναφωνητικῶς ὁ ποιητὴς, εἰπών. σχεδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος. ὥστε οὐδ' ἐπὶ πολὺ φορέσει αὐτήν. καὶ ἦν μὲν παράδοξον καὶ ἡ διὰ τοῦ φοίβου ἀποβολὴ τῆς κυνέης, οὐ τοσοῦτον δέ. εἰκὸς γὰρ ἦν δόξαι καὶ κατὰ τύχην αὐτὴν καταπεσεῖν. τὸ δὲ ἐπαγόμενον, πάνυ τερατῶδές ἐστι δι' μὴ τυχαῖον εἰπεῖν. φησὶ γάρ. πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη τουτέστιν ἐάγη αὐτόματον δηλαδὴ δολιχόσκιον ἔγχος, βριθὺ, μέγα, στιβαρὸν, κεκορυθμένον. αὐτὰρ ἀπ' ὤμων, ἀσπὶς σὺν τελαμῶνι χαμαὶ πέσε τερμιόεσσα. λῦσε δέ οἱ θώρηκα φοῖβος. τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε ὡς δι' ἀνοσίφρονα. λῦθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα ὡς μηκέτι μὲ δὲ κυρίως αὐτὰ λέγεσθαι ἄξια. στῆ δὲ ταφών. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἐκ τοῦ φοίβου. ἐξ ὧν πρόχειρος εἰς φόνον ὢν βουλομένῳ πάτροκλος

ἔστηκεν, ἐκτὸς μένων. καὶ ὡς πεπλῆχθαι, θελχθείς. οὐ γὰρ ἡ λέξις νῦν ἰσχύθη, ἀλλὰ πραγματικῶς θελχθῆναι φαίνεται ὁ ἥρως. τὸ γὰρ στροφεδινεῖσθαι ὅσα καὶ ἡ τῶν φρενῶν ἄτη καὶ ἡ τῶν μελῶν ὑπέκλυσις καὶ ἡ μετ' ἐκπλήξεως στάσις, ἔκστασίν τινα καὶ φύσεως ἀργίαν ἐν τῷ πατρόκλῳ δηλοῖ. δηΐόν τι καὶ τὸ θέλγειν ἐστίν. ὃ φράζει πρὸς ὄνομα μὴ θελήσας ὁ ποιητὴς, πραγματικῶς διεσάφησεν. εἰ δὲ μὴ καὶ πλήξῃ ξίφει ὁ φοῖβος ἢ δόρατι τὸν πάτροκλον, ὁμοιωτικὸν καὶ τοῦτο δεινότητος. οὐ γὰρ βροτολοιγὸς κατὰ τὸν ἄρην αὐτός. καὶ οὐδὲ εἰς ἀλληγορίαν εὔοδον ἦν τοῦτο. εἴτε γὰρ ἥλιος ὁ ἀπόλλων εἴτε τις εἱμαρμένη, οὐ πιθανῶς ἂν, προσθείη ξίφει πλήττοντά τινα. ἔκπληξιν δέ τινα ὡς ἐρρέθη ἐμποιῶν, ὁποῖα πολλὰ δαιμονίως γίνονται. καὶ ταῦτα μὲν ὡς εἴρηται τὰ κατὰ τὸν φοῖβον. καὶ οὕτω τὸν πάτροκλον αὐτὸς ἀναιρεθῆναι προεστήσατο. ὄπισθεν δέ φησι μετάφρενον ὀξεῖ, δουρὶ ὤμων μεσσηγὺς ἢ μεσσηγὺ, σχεδόθεν βάλε δάρδανος ἀνὴρ πανθοΐδης εὔφορβος. ὃν καὶ σεμνύνων ἵνα μὴ καί τις ἀχρεῖος ἀνὴρ ἐπιτολμῆσαι δόξῃ τῷ πατρόκλῳ, ἐπαινεῖ. εἰπών. ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο ἔγχεΐ θ' ἱπποσύνῃ τε πόδεσσί τε καρπαλίμοισιν. ὃ δὴ ἔπαινος ἀριστείας ἐστί. καὶ εἰς δεῖγμα τῆς τοῦ εὐφόρβου ἀνδρείας, προφέρει τὰ ἑξῆς. καὶ γὰρ δὴ ποτε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων, πρῶτ' ἐλθὼν σὺν ὄχεσφι διδασκόμενος πολέμοιο. ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος πατρόκλεις ἱππεῦ. οὐδ' ἐδάμασσ'. ὁ μὲν, αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ. ἐκ χροὸς ἁρπάξας δόρυ μείλινον. οὐδ' ὑπέμεινε πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντα ἐν δηϊοτῆτι. πάτροκλος δὲ θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθεὶς, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο κῆρ' ἀλεείνων. ἕκτωρ δὲ ἰδὼν καὶ ἀναχαζόμενον καὶ βεβλημένον, ἀγχίμολον ἦλθε κατὰ στίχας. οὖτα δὲ δουρὶ νείατον ἐς κενεῶνα. πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. δούπησε δὲ πεσὼν, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν ἀχαιῶν. καὶ ὅρα τὸ, γυμνόν περ ἐόντα. δι' οὗ καταβάλλει ἀχρειῶν σαφῶς τὴν τοῦ βαλόντος ὀφρύν. ὃς γυμνῷ τῷ πατρόκλῳ ἐπελθὼν, ἐνήργησεν. ὡς μὴ ἄλλως ἂν καταπτηθέντι εἰ μὴ οὕτως ἐγυμνώθη. ὅρα δὲ καὶ τὸ, θεοῦ πληγῇ, μέσως λεχθέν. οὐ γὰρ τὴν διὰ καταπρηνοῦς χειρὸς μόνον δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλως ὡς εἰπεῖν θεοπληξίαν καὶ θέλξιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οὐκ ἐνόησε, ταυτόν ἐστι τῷ οὐκ εἶδε, διὰ τὸ κεκαλύφθαι δηλαδὴ τὸν ἀπόλλωνα ἠέρι πολλῇ, τουτέστιν ἀορασίᾳ, σκοτώσει, τυφώσει. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τῆς λέξεως, φιλόσοφος. ὡς γὰρ νοῦς ἀκούει, οὕτω καὶ νοῦς ὁρᾷ. οὐκοῦν κυρίως ὁρᾶν, τὸ καὶ νοεῖν ἐστι. καὶ ὅτι τὸ στροφοδινεῖν, ἐκ τοῦ στρέφειν καὶ δινεῖν σύγκειται ταυτοσήμων λέξεων, ὁποῖαι καὶ ἄλλαι ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ κεῖνται. ὅθεν καὶ περὶ καπυροῦ ἐρρέθη, ὡς ἐκ τοῦ καίειν καὶ πυροῦν ταυτολογικῶς ἡ λέξις σύγκειται. ἀφ' ἧς καὶ καπυρίδια παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, τὰ καλούμενά φησι καὶ τρακτά. καὶ ὅρα τὴν ἐπὶ ἄρτου χρῆσιν παλαιὰν τοῦ τρακτοῦ. ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ τόπῳ, καὶ φοῦρνον ἐκεῖνος φησί, κοινότερον. οὗ παρώνυμον ἱστορεῖ φουρνίκιον ἄρτον, καθὰ τοῦ κλιβάνου, τὸν κλιβανίκιον. τὴν δὲ κυνῆν, πλέονος ἠξίωσε λόγου ὅμηρος, οὕτω δόξαι αὐτῷ, διὰ τὴν τοῦ θείου φίλου πελείδου κεφαλήν. διὸ καὶ φιλοτιμεῖται τὴν ἐπ' αὐτῇ φράσιν, αὐλῶπίν τε αὐτὴν εἰπὼν τρυφάλειαν. καὶ ἱππόκομον πήληκα. καὶ ἀμίαντόν ποτε τὰς περὶ τὸν λόφον ἐθείρας. καὶ δίει μὴ θεμιτὸν εἶναι γῇ πελάζειν. ἔνθα ὅρα ὅτι καὶ ἐπὶ ἵππου ἔθειρα καὶ κόμη λέγεται. καὶ ὅτι τὸ μιαίνεσθαι κονίῃσι, δὶς ἔφη ταυτολογήσας. καὶ ὅτι διαφόρως κονίην ἑνικῶς καὶ κονίας πληθυντικῶς πολλαχοῦ φησι. καὶ ὅτι τὸ οὐ θέμις, ἢ ἀντὶ τοῦ οὐ δυνατὸν καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἑρμηνεύεται, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀθέμιτον. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀνδρὸς ἀλλ' ἀνδρὸς θείου ἐπύκαζε κεφαλήν. τὸ δὲ χαρίεν, δῆλον ὡς ἐπὶ ὀνόματος προσκεῖται, καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, χαρίεν πρόσωπον. καὶ παρὰ ἀθηναίοις τὸ, ἡ νάρκη χαρίεν βρῶμα γίνεται. καὶ ἀπαιτεῖ τοῦτο ἡ ἀναλογία τοῦ, τιμῆεν, φωνῆεν, αἰγλῆεν. καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ προπαροξυνόμενον, ἀττικόν ἐστιν, ἐπιρρηματικῶς προενεχθὲν, καὶ ἀντὶ τοῦ χαριέντως νοηθὲν παρὰ τοῖς ὕστερον. ὁ δὲ λέγων χάριεν μέτωπον προπαροξυτόνως, αἰσχύνει τὸ χαρίεν τῆς ἀναλογίας τῷ βαρβαρισμῷ. ταυτὸν δὲ χαρίεν εἰπεῖν καὶ καλόν. διὸ καὶ ἔφη χαρίεν ἔχειν πρόσωπον. ἀντιπίπτει γὰρ τῷ καλῷ καθὰ τὸ αἰσχρὸν, οὕτω καὶ τὸ αἰσχύνειν. τὸ δὲ ἀνδρὸς θείου κάρη ῥύετ' ἀχιλλῆος, ἐκείνου ἔχεται τοῦ χωρίου ἔνθα κεῖται τὸ, ῥύεται δὲ κάρη θαλερῶν αἰζηῶν. τὸ δὲ βριθὺ μέγα στιβαρὸν, οὐ κατὰ τὴν πηλιάδα νοητέον μελίαν ἣν οὐδεὶς ἕτερος ἐδύνατο πῆλαι, ἀλλ' ὡς ἐγχωρεῖ τοιοῦτον εἶναι τὸ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἥρωας δόρυ. τὸ δὲ κεκορυθμένον, περὶ οὗ πολλαχοῦ δηλοῦται. νῦν μὲν, ἐλλιπές. τὸ δὲ πλῆρες, ἐν τῷ, κεκορυθμένον χαλκῷ, ἢ αἴθοπι χαλκῷ. τερμιόεσσα δὲ καὶ νῦν ἀσπὶς, ἢ ἐν ἄλλοις ποδηνεκής. λύεται δὲ θώραξ, τῆς ζώνης πάντως ἀφαιρεθείσης. ὅπερ ἐνταῦθα σεσίγηται ὡς μὴ ἀναγκαῖον ἐκφωνηθῆναι. ἀστεῖον δὲ τὸ εἰπεῖν, ὡς λυθέντος τοῦ θώρακος, λύθεν ὑπὸ φαίδιμα γυῖα τῷ πατρόκλῳ. τὸ δὲ ὄπισθεν, ἀπέλλειπον καὶ νῦν ἐπειδὴ τοῦ σ' δεῖ ἀνάγκην μέτρου. τὸ δὲ, στῆ δὲ ταφὼν, ἐνταῦθα μάλιστα καιρίως εἴρηται. σημείωσαι δὲ τὸ σχεδόθεν βάλεν εὔφορβος, οὐ γὰρ οὕτως κατὰ τὴν δύναμιν τοῦ σχεδόθεν. ἐφῆκε δέ φησι βέλος οἷα ὑποδεδιὼς, διὸ καὶ ἀναχωρεῖ. οὐ μὴν οὐδ' ἁπλῶς ἔβαλε πόρρωθεν, ἀλλὰ σχεδόθεν. οὐ γὰρ πάνυ λίαν ἐδεδίει τὸν γυμνόν. οὕτω δὲ καὶ ἕκτωρ ἀγχίμολον ἐλθὼν οὔτασε, καὶ σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα. τί γὰρ ἂν καὶ ἔδεισεν εἰς τὸ παῖσαι, τὸν καὶ ἀφωπλισμένον καὶ ἤδη φεύγοντα; διὸ καὶ ὠτειλὴν ἐρεῖ τὸ ἐκεῖθεν ἕλκος. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ταυτὸν τὸ σχεδόθεν καὶ τὸ ἀγχίμολον. ὁ δὲ δάρδανος ἀνὴρ, πρὸς διαστολὴν τρωϊκοῦ κεῖται, ὅτι περ οἱ ἰλιεῖς εἰς τρῶας καὶ δαρδάνους διαιροῦνται. τὸ δὲ πανθοΐδης, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, δάρδανος ἀνήρ. ἵνα μὴ ἄδηλος ᾖ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν

ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἐκεῖνον Δάρδανον ἄνδρα περὶ οὗ ἀμφιβολία ἐκεῖ πολλή. γίνεται δὲ ὁ Πανθοΐδης, ἐκ τοῦ Πάνθος. ὡς ἐκ τοῦ Βοηθόος, ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ Βοηθοΐδης ἐπωνυμικός. ἐν δὲ τῷ, ἡλικίην ἐκέκαστο, πρόθεσις λείπει. ἵνα ᾖ, ὅτι κατὰ τοὺς ὁμήλικας ἢ περὶ τοὺς ὁμήλικας, ἦν τοιόσδε ὁ Εὔφορβος. τὸ δὲ βῆσεν ἀφ' ἵππων, ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν κατέρριψεν, ἢ ἀντὶ ἐκ τῶν ὀχημάτων ἀνέτρεψε. σύνηθες γάρ φασι τοῖς Ἀχαιοῖς, ἁρματομαχεῖν ἐσφαιρωμένοις χρωμένοις δόρασιν. ὅτι δὲ ὁ τοῦ Εὐφόρβου ἔπαινος αὔξει τὴν τοῦ Πατρόκλου ἀρετὴν εἴ γε ὑπὸ τοιούτου βέβληται, καὶ πρὸ βραχέων ὑποδηλώθη. ὅρα δὲ καὶ ὅτι γενικῇ συνέταξε τὸ διδάσκεσθαι, εἰπὼν διδασκόμενος πτολέμοιο, ἀσυνήθως τοῖς πολλοῖς. ὁποῖόν τι καὶ τὸ, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. γίνεται δὲ ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἢ κατ' ἔλλειψιν ἵνα ᾖ διδασκόμενος περὶ πολέμου, ὥσπερ καὶ ἐπειγόμενος ἐπὶ ὁδοῦ, ἢ καὶ ἄλλως, καθ' ὁμοιότητα τοῦ εἰδώς. ὡς γὰρ ἐκεῖνο γενικὴν ἔχει σύνταξιν ὅτε ληφθῇ ἀντὶ τοῦ εἴδησιν ἔχων, οὕτω καὶ τὸ διδασκόμενος συντάσσοιτο ἂν γενικῇ, ἀναλυθὲν εἰς τὸ διδασκαλίαν ἔχων. ἰστέον δὲ ὅτι Εὔφορβος ἀναπτυσσόμενος ἐτυμολογικῶς, εἴη ἂν εὐτραφὴς, ἵνα δείξειε ἴσως τὸ ἰσχυρὸν καὶ ἀθλητικῶς εἰπεῖν λιπαρόν, δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ φέρβω, τουτέστι τρέφω. ἐξ οὗ καὶ φορβὰς γυνὴ παρὰ Σοφοκλεῖ φασιν ἐν Φοίνικι, ἡ πολλοῖς προσομιλοῦσα τροφῆς χάριν· ἢ καὶ ὡς διὰ φορβάδος ἦσαν γῆ, κατὰ τὸ, φορβάδος ἔκ τι γᾶς ἐλθεῖν. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ χαμαὶ κεῖσθαι καὶ οὕτω ἀποδέχεσθαι κατὰ τὴν κωμῳδουμένην ἀποδυσπλαῦραν, καθὸ καὶ χαμαιτύπη λέγεται. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἔννοια, καὶ ἐγγύτην τὴν τοιαύτην ἐθέλει καλεῖσθαι γυναῖκα. καὶ παχεῖαν δὲ διὰ τὸ πολύτροφον. ἤδη δὲ καὶ παιδοτρίας τινὰ ἀνακρίοντι. ἀκόλουθον δὲ τῇ παιδοτρίᾳ, καὶ τὸ, δῆμον αὐτὴν λέγεσθαι παρὰ Ἀρχιλόχῳ καθὰ καὶ λεωφόρον, ὡς Ἀνακρέων. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ ἐφῆκε βέλος, διαφοράν τινα ἔχειν δοκεῖ πρὸς τὸ, ἀφῆκε. καὶ συμπλέκει τι πρὸς τὸ, σχεδόθεν βάλε. οἱονεὶ γάρ φησιν ὡς οὐκ ἀφῆκε βέλος μακρόθεν, ἀλλ' ἐφῆκεν ἤτοι ἐπέβαλεν ἐγγύθεν. τὸ δὲ αὖτις ἀνέδραμε, μίκτο δ' ὁμίλῳ, ἴσον ἐστὶν εἰς νοῦν τῷ, ἂψ ἑτάρων εἰς ἔθνος ἐχάζετο, μετ' ὀλίγα δὲ, καὶ ἂψ ἀναχάζεσθαι λέγει τὸ αὖτις ἀναδραμεῖν. ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ σαφέστερον φράζων, ἀναχωρῆσαι τοῦτό φησι. τὸ δὲ ἁρπάξας, δειλίαν καὶ αὐτὸ τοῦ Εὐφόρβου κατηγορεῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἐξέσπασε δόρυ ἐκ τοῦ Πατρόκλου ἀλλ' ἁρπάξας, μὴ καὶ πάθοι τι κακὸν ὑπὸ τοῦ γυμνοῦ. τὸ δὲ οὐδ' ὑπέμεινεν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐκαρτέρησεν, ὅπερ ἀνέμεινε φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου ὑπομένειν καὶ ἡ ὑσμίνη κατά τινας, ἤδη προγέγραπται.

Ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ,
Ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον
Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης, ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω,
Πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι,
Ὣς πολέας πεφνόντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Ἕκτωρ Πριαμίδης σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα.
Καί οἱ ἐπευχόμενος, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Πάτροκλ', ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊξέμεν ἁμὴν,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἄξειν ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Νήπιε. τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι
Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. ἔγχεϊ δ' αὐτὸς
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω
Ἦμαρ ἀναγκαῖον. σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἆ δείλ'. οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς.
Ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι,
Μή μοι πρὶν ἰέναι Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε
Νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, πρὶν Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι.
Ὥς πού σε προσέφη. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε.

Ὅτι μὴ οἷός τε ὢν ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς μεγάλοις ἀπέχεσθαι τοῦ παραβολικοῦ ὡς ἐν ποιήσει ἀρτύματος, λέγει καὶ ἐνταῦθα οὕτως. ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα λέων ἐβιήσατο χάρμῃ. ὥτ' ὄρεος κορυφῇσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω. πολλὰ δέ τ' ἀσθμαίνοντα λέων ἐδάμασσε βίηφι, ὡς πολέας πεφνόντα Πάτροκλον Ἕκτωρ ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα, ἤγουν ἀνεῖλε. καὶ ὅρα τὸ πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. ἐν γὰρ ἀφθόνως ῥέοντι ὕδατι, οὐκ εἰκὸς αὐτοὺς εἰς μάχην ἐλθεῖν. ἡ δὲ βραχεῖα πίδαξ διὰ πολὺ δίψος, ἀποθρασυνθεῖεν ἂν καὶ λέοντος ὁ σῦς. ἐνταῦθα καὶ ὥσπερ ἆθλον πρόκειται τῷ νικήσαντι τὸ ποτόν. ὥσπερ δὲ λέοντα καὶ σῦν ἡ παραβολὴ αὕτη συνήγαγε μάχεσθαι διὰ πολὺ δίψος, οὕτω πρὸ ταύτης δύο λέοντας, τὸ πεινῆν, ὡς καὶ προσεσημείωται. νοητέον δὲ ὡς τῇ ὀλίγῃ παραβολικῇ πίδακι, περὶ ἧς τὰ ῥηθέντα θηρία μάχονται, ἀναλογεῖ ἐνταῦθα τὸ στενὸν καὶ οὕτως ὀλίγον τῶν στρατῶν μεταίχμιον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸν μὲν σῦν ὁ παρα-

προσβάλλει τὸν πάτροκλον, ἐπιθέτῳ ἐκόσμησεν, ἀκάμαντα εἰπών. τὸν δὲ λέοντα, δίχα ἐπιθέτου προήγαγεν. οὐ θέλων καὶ αὐτὸν σεμνῦναι, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ πάθος. τὸ δὲ μέγα φρονέων, ἀμφοῖν ἐκοινώσατο. τὸ δὲ ἐβιήσατο, καὶ ἐπὶ ὄντος τίθεται παρὰ τῷ ποιητῇ. δῆλον δ' ὅτι τὸ βιῶ οὐ μέλλων βιώσω καὶ μέσος ἀόριστος τὸ ἐβιήσατο, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ βιάζω. διό, βιάζετο γὰρ βελέεσσι. μυρία δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὅτι ὡς ἐν ἠθοποιίας λόγῳ παρέστησεν ὁ ποιητὴς τὸν ἕκτορα λέγοντά τινα ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ κειμένῳ, ἐμβριθῶς μέντοι. καὶ οὐδέν τι σαρκαστικὸν ὅλως ἢ ἀστεῖον ὁ ἥρως λαλεῖ καὶ διὰ γοργαλίσαι καὶ διὰ χεῖρας ἀνδρωθεὶς ὡς εἶχον ἄλλαι τινὲς πρὸ ταύτης ἠθοποιίαι ὁμηρικαί. εἰσὶ δὲ ἃ λέγει, τοιαῦτά τινα. πάτροκλε, ἦ που ἔφησθα πόλιν κεραϊζέμεν ἁμήν, ὅ ἐστιν ἡμετέραν. τρωϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ὅ ἐστι δουλώσας, ἄξειν οἴκαδε. νήπιε. τάων δὲ πρόσθεν ἕκτορος ὠκέες ἵπποι ποσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν, ὅπερ ἐστὶ παράφρασις τοῦ, αὐτῶν δὲ ὁ ἕκτωρ προμάχεται. ἔγχεϊ δ' αὐτὸς τρωσὶ φιλοπτολέμοισι μεταπρέπω, ὅ σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον. σὲ δέ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται. ἆ δειλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν ἀχιλλεύς. ὅς που τοι μένων ἐρχομένῳ μάλα πολλὰ ἐπέτελλε, μή μοι πρὶν ἰέναι πατρόκλεες ἱπποκέλευθε νῆας ἐπὶ γλαφυράς, πρὶν ἕκτορος ἀνδροφόνοιο αἱματόεντα χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι. ὥς πού σε προσέφη, σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν. ὃ καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσε. καὶ ὅρα τὸ ἀστεῖον ἀντίθετον τὸ περίχημα τοῦ φρένας ἄφρονι. καὶ ὅτι σαφῶς καὶ νῦν ἑρμηνεύει τὸ νήπιε. καὶ ὅτι λεληθότως ἐνδεῖ τὸν ἀχιλλέα ἔξω τοῦ τοιούτου σκώμματος τίθεται, εἰ τὸν φίλτατον ἀδυνάτοις ἐγχειρεῖν πείθει. καὶ θαρροῦντος ἐκείνου, καὶ ὅτι μένων αὐτός, ἐᾶναι τὸν πάτροκλον εἰς τοιοῦτον ἀργαλέον ἐπιστῆναι πόλεμον, καὶ θεραπεύει τὰ ἀμήχανα. τεχνικὸν δὲ τοῦ ἕκτορος καὶ τό, ἠθοποιίας ἐκ τοῦ πατρόκλου καὶ ἐκ τοῦ ἀχιλλέως ποιήσασθαι. διὸ καὶ τρὶς ἐνταῦθα κεῖται τὸ πού δισταστικὸν ἐπίρρημα. ἐν τῷ, ἦ που ἔφησθα. καὶ, ὅς που τοι ἐπετέλλετο. καὶ, ὥς πού σε προσέφη. οὐ γὰρ εἰδὼς λέγει, ἀλλὰ στοχαζόμενος ὡς ἐν ἠθοποιίαις. βραχεῖαι δὲ αὗται, διὰ τὸ τοῦ καιροῦ κατεπεῖγον. δίστιχος μὲν γὰρ ἡ ἐκ τοῦ πατρόκλου. εἶτα τεσσάρων ἐπῶν, ἡ τοῦ ἀχιλλέως. πολὺ δὲ καὶ τὸ μεγαλόφρον ὁ ἕκτωρ ἐμφαίνει τοῖς οἰκείοις ἐπαίνοις. ἐν οἷς περιαυτολογῶν ἀνεπαχθῶς καὶ ζηλωτῶς, τῷ τε οἰκείῳ ἐναβρύνεται ὀνόματι ὡς περικλυτῷ. ἕκτορος εἰπὼν ὠκέες ἵπποι, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. καὶ περιχαρῶς δηλοῖ καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπ' ἀνδρείᾳ. ὥστε καὶ τὸν ἀχιλλέα οὐ πειρωμένῳ ἔτι τοιοῦτον ἀλλ' ἀνδροφόνον ἐπονομάζειν αὐτόν. καὶ νῦν μὲν οὕτω μέγα φρονεῖ. ἔοικε δὲ οὐ μὴν ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτι ταπεινότερα φθέγγεται. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς πάνυ δεξιῶς κἀνταῦθα τῷ ἀκροατῇ μνήμην τοῦ φίλου ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς ἀνεκίνησε, μεμφομένῳ τὸν ἕκτορα εἰ πλαγίως ἐθέλει καταφέρεσθαι τοῦ κλεινοῦ ἀχιλλέως. ἐσθλὸν μὲν ἐκεῖνον εἶναι εἰπών, μένειν δὲ ὅμως οὐχ ὀκνοῦντα τὴν μάχην. κεραΐζειν δέ, ὅτι τὸ ἁπλῶς φθείρειν καὶ ἀφανίζειν, ἱκανῶς προδεδήλωται. τὸ δὲ ἄξειν γυναῖκας, ἐπὶ αἰχμαλωσίᾳ κεῖται. ὅθεν καὶ ἡ ἀπαγωγὴ παρὰ τοῖς ὕστερον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ναυτικὸν ἀγώγιμον. οὗ περ ἐνδεικτικόν ἐστι τὸ ἄξειν ἐν νήεσσι γυναῖκας. τὸ δὲ νήπιε, ὥσπερ καὶ τό, σοὶ δὲ ἄφρονι, στρυφνὸν καὶ αὐτὰ τὸ τοῦ ἕκτορος ἦθος χαρακτηρίζει, καὶ οὐκ εὐδιάχυτον. σκώπτει γὰρ ἐν τούτοις τὸν κείμενον, οὐ μόνον ὡς ἀδύνατα ἐλπίσαντα, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἔμαθεν ἐκεῖνον πρὸ μικροῦ ἐν μέσῃ τῇ μάχῃ περιπολοῦντα καὶ ἀστυζόμενον. τὸ δὲ ὀρωρέχαται ἰωνικῶς φρασθέν, οὐκ ἄλλως ἢ διὰ τοῦ ἐτανύσθησαν ἑρμηνεύεται. ὅπερ οὐ πρὸ πολλῶν ἐφάνη ἐπὶ ἵππων ζωντόνως τρεχόντων λεγόμενον. δῆλον δὲ ὅτι τό, ποσὶν ὀρέγεσθαι, πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ, χερσίν. ὅθεν καὶ μελία ὀρεκτή. τὸ δὲ πολεμίζειν, καὶ πολεμιστὰς ἵππους ὀνομάζει πρὸς διαστολὴν τῶν οὐ φευγόντων ἢ ἄλλως ἐναγωνίων. ἦμαρ δὲ ἀναγκαῖον, τὸ τῆς ἁλώσεως ἢ δουλώσεως, ἐν ᾧ τις ἀνάγκην πάσχει. ὅθεν καὶ παρὰ σοφοκλεῖ, ἀναγκαία τύχη, ἡ δουλική. καθ' ἣν οὐ ζῇ τις ὡς βούλεται, ἀλλὰ δουλικῶς. διὸ καὶ ἀντιτέθεται τό, ἐλεύθερον ἦμαρ. καὶ τό, ἦμαρ ἀναγκαῖον. τὸ δὲ ἆ δειλὲ καὶ ἐν ἄλλοις ῥηθέν, προδιασεσάφηται.

Ὅτι ἡρωικὸν καὶ ἀξιομίμητον τὸ τοῦ πατρόκλου ἦθος. καὶ πάσχων γὰρ τὸ λοίσθιον καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ὀλιγοδρανέων, ἀλλὰ καὶ οὕτως εἰ καὶ νήπιος ὑπὸ ἕκτορος προσερρέθη καὶ ἄφρων, μεστός ἐστιν ὅμως φρονήματος, καὶ λόγοις ἐρεθίζει τὸν ἕκτορα, καταβάλλων αὐτοῦ τὸ ἔργον ὡς οὐ κἂν μεγάλα εὐχόμενος. φασὶ γὰρ ἃ δὴ κατὰ τὰ ἀλαζόνος μαχητοῦ παρῳδηθήσεται. ἤδη νῦν ἕκτορ μεγάλ'.

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφης πατρόκλεες ἱππεῦ.
Ἤδη νῦν ἕκτορ μεγάλ' εὔχεο. σοὶ γὰρ ἔδωκε
Νίκην ζεὺς κρονίδης καὶ ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν
Ῥηιδίως. αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο.
Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν,
Πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.
Ἀλλά με μοῖρ' ὀλοή, καὶ λητοῦς ἔκτανεν υἱός.
Ἀνδρῶν δ' εὔφορβος. σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Οὔθην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη

ἄγχι

Ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή,
Χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος ἀμύμονος Αἰακίδαο.

ἔχεο. σοὶ γὰρ ἔδωκε νίκην Ζεὺς καὶ Ἀπόλλων, οἵ μ' ἐδάμασσαν ῥηϊδίως. αὐτοὶ γὰρ ἀπ' ὤμων τεύχε' ἕλοντο. εἶτα καὶ νίκας ἀντιπαραθεῖται, εἰπὼν ἐκεῖνο δὴ τὸ ὑπερβάλλον. τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι ἐείκοσιν ἀντεβόλησαν, πάντες αὐτόθι ὤλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες. προσερεθίζει δὲ καὶ εἰσέτι, πολλοστὸν αὐτὸν εἰπὼν ἐν τοῖς τὸν Πάτροκλον ῥίψασιν. ἐπάγει γάρ. ἀλλά με μοῖρ' ὀλοὴ, καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός. ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος. σὺ δέ με τρίτος ὡς καὶ προερρέθη, ἐξεναρίζεις. εἶτα προλέγει καὶ αὐτὸς ἐν ὁμηρικῷ προαναφωνήσεως σχήματι κατὰ τὸ, χαλδόθεν δέ οἱ ἦεν ὄλεθρος, ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. οὔθην οὐδ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ, τουτέστιν, οὐ δὴ οὐδὲ σὺ ἐπὶ πολὺ ζήσεις, βιώσῃ. ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, χερσὶ δαμέντα Ἀχιλλῆος. ὃν καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ ἐκπνεῖν γεγονὼς, σεμνύνει ἀμύμονα εἰπών. ἔστι δὲ δόγμα παλαιὸν, ὡς ὅτε ἀπαλλασσομένη σώματος ἡ ψυχὴ τῇ θείᾳ φύσει ἐγγίζουσα, ἔχει τι μαντικοῦ. Ἀρτέμωνα δέ φασι τὸν Μιλήσιον λέγειν ἐν τῷ περὶ ὀνείρων, ὡς ὅτε ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι, μαντικωτάτη γίνεται. ὁ Πλάτων δὲ ἐν ἀπολογίᾳ Σωκράτους, φησίν. ἐνταῦθα γέγονεν ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν ὅτ' ἂν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι μοίρας μὲν καὶ Φοίβου εἰς ἓν ὡς εἰκὸς ληφθέντων κατὰ πολυωνυμίαν τινὰ, τρίτος Ἕκτωρ ἐναρίζει τὸν Πάτροκλον. ἄλλως δέ γε ἰδίᾳ νοηθείσης μοίρας, ἰδίᾳ δὲ Φοίβου, τέταρτος ὡς ἐρρέθη καὶ οὐ κυρίως τρίτος ἐναρίζει τὸν κείμενον. πρόδηλον δὲ ὅτι μυριαχοῦ οἷά τις εἱμαρμένη καὶ ὁ Φοῖβος λαμβάνεται. καθὰ καὶ ὁ Ζεύς. διὸ καὶ Πάτροκλος φθάσας εἰπεῖν ὅτι Ζεύς με καὶ Φοῖβος ἐδάμασεν, εἶτα ὡς ταυτὸ λέγων, ἔφη, ἀλλά με μοῖρα καὶ Λητοῦς ἔκτανεν υἱός. περὶ δὲ τῆς ἐπὶ φόνῳ τῶν εἴκοσι ἀνδρῶν ἀγερωχίας τοῦ Πατρόκλου εἴπερ ἦλθον ἐκεῖνοι κατὰ τὸν Ἕκτορα, τὸ μὲν ἤδη ῥηθὲν κείσθω. ἔστι δὲ εἰπεῖν καὶ ὅτι ἄτης ἐλθούσης ὡς ἐρρέθη αὐτοῦ τὰς φρένας, οὕτως ἔφη. τυχὸν δὲ, καὶ βαρυνθεὶς ἐφ' οἷς ὁ Ἕκτωρ τὸν Ἀχιλλέα ὕβρισε. Τὸ δὲ βέῃ, ποιητικὴ λέξις ἀσυνήθης, ἐκ τοῦ βέω βέσω θέματος. ἐξ οὗ ἴσως κατὰ πλεονασμὸν, γίνεται τὸ βιῶ. ὡς μειδῶ μειδιῶ. ἔτι δὲ καὶ κατηφῶ κατηφιῶ. ὧν αἱ χρήσεις πρόδηλοι. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω οὗ δεύτερον λῇς καὶ λῇ ὡς τὸ, αἱ δὲ λῇς αὐγάζεσθαι, ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται λιῶ. ἀφ' οὗ λελιημένος, ὁ θέλων, ὅπερ ἐστὶν ἐπιθυμῶν. ἐκ δὲ τοῦ βέω, γίνεται καὶ τὸ βέομαι. δι'. τέκνον ἐμὸν τί νυ βέομαι αἰνὰ παθοῦσα; Τὸ δὲ ἄγχι παρέστηκεν, ἐπίτασίς ἐστι τῆς τοῦ θανάτου ἐγγύτητος. ἤρκει μὲν γὰρ καὶ τὸ παρέστηκεν, ἐπιτείνεται δὲ μᾶλλον διὰ τοῦ ἄγχι.

Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδος δὲ βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα φαίδιμος Ἕκτωρ.
Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον;
Τίς δ' οἶδ' εἴ κ' Ἀχιλεὺς Θέτιδος πάϊς ἠϋκόμοιο
Φθήῃ ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι;
Ὣς ἄρα φωνήσας δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς
Εἴρυσε λὰξ προβάς. τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός.
Αὐτίκα δὲ ξὺν δουρὶ μετ' Αὐτομέδοντα βεβήκει,
Ἀντίθεον θεράποντα ποδώκεος Αἰακίδαο.
Ἵετο γὰρ βαλέειν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι,
Ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Ὅτι τὸ, ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδος δὲ βεβήκει ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην, ἔστι μὲν ὅμοιον τῷ, ὤχετο δὲ θυμὸς ὤχετ' ἀπὸ μελέων. ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα δὲ, καὶ ἐπὶ Ἕκτορι θανόντι ἀπαραλλάκτως ῥηθήσεται. ἔτι δὲ ὡς ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ τὸν Πάτροκλον, οὕτω καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐκεῖ τὸν Ἕκτορα τεθνεῶτα προσαυδᾷ οἷα θέλει. λέγει δὲ νῦν ὁ Ἕκτωρ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα προβεβλημένος, ὅτι Πατρόκλεις, τί νύ μοι μαντεύεαι αἰπὺν ὄλεθρον; τίς δ' οἶδ' εἴκ' Ἀχιλλεὺς φθήῃ ἤγουν φθαίη ὁμοίως τῷ, σταίη στῇ, βαίη βῇ, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς, ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι; καὶ ὅρα ὡς οὐκ ἀποφαινόμενος λέγει ἀναφανδὸν, κρείττων εἶναι τοῦ Ἀχιλλέως. τὸ γάρ τις οἶδεν, ἐνδοιάζοντός ἐστι καὶ νῦν κατ' ἐρώτησιν. οὐ ταυτὸν δὲ ἐρωτῆσαι καὶ ἀποφήνασθαι. ἔτι δὲ καὶ τὸ, φθαίη δουρὶ τυπεὶς, οὐκ ἀνδρίας δήλωσις ἀλλὰ προβολῆς δόρατος. ἰστέον δὲ ὅτι ῥέθεα, οἱ μὲν ἄλλοι τὰ μέλη φασὶ, Αἰολεῖς δὲ μόνοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ πρόσωπον ῥέθος καλοῦσιν, ἐπεὶ δι' αὐτοῦ, ῥᾷα ἤγουν εὐκόλως ἦθος διαφαίνεται. ὅθεν καὶ παρ' Ὁμήρῳ τὸ, ψυχὴ δὲ ἐκ ῥεθέων πταμένη τινὲς μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκ μελῶν νοοῦσι. πνευματοποιὸς γάρ φασιν ἡ ψυχὴ οὖσα, κατὰ πᾶν οἰκεῖ τὸ σῶμα. ἕτεροι δὲ ῥέθος νοοῦντες τὸ πρόσωπον, ὕστατόν φασιν ἐντεῦθεν τὸ πνεῦμα ἀναχωρεῖν. εἰς δὲ τὸ ὃν πότμον γοόωσα καὶ ἑξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ λυπεῖσθαι αὐτὴν, ὡς ἀκμάζον ἀφεῖσαν σῶμα καὶ διαδεικνύουσα

μὴ μεταγγισθεῖσα ὡς καὶ πυθαγόρᾳ δοκεῖ, περὶ τὴν ἀναξίῳ σώματι. φασὶ δὲ καὶ τὴν ἀνδροτῆτα, φύσιν ἀνδρὸς καὶ ἀνθρωπότητα. τὴν γὰρ ἀνδρείαν φασὶ σύμφυτον καὶ ἰδίαν οὖσαν ἀρετήν, οὐκ αὐτὴν καταλεῖψαι. συγκαλεῖ δὲ φασὶν ὁ λόγος καὶ πρὸς ἀρετήν. δοξάζων ὡς τὰ γενναῖα τῶν σωμάτων καὶ ἡ ψυχὴ καταλείπουσα, θρηνεῖ. διὸ δὲ στίχον πάθος ἡ ἀνδροτὴς ἐνταῦθα ποιεῖ, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. νῦν δὲ τοσοῦτον ἱστέον ὡς ἡ ἀνδροτὴς ἀμφίμακρος οὖσα, οὐκ ἄνευ τε ἀπαθεῖ στίχον δακτυλικὸν ἐστὶν ἀφύσει ὅπου παρεμπίπτει. τὸ δὲ δουρὶ τυπείς, ἔχει τι καὶ ἀγέρωχον. οὐ γὰρ πόῤῥωθεν βαλεῖν τὸν ἀχιλλέα λέγει, ἀλλ' οὕτως ἐγγὺς θαῤῥῆσαι κατ' ἐκεῖνον, ὡς καὶ πλάσαι καὶ αὐτοσχεδὸν αὐτὸν τύψαι. πάντως δὲ ἀντιπτωτικῶς ἐῤῥέθη τό, ἐμῷ δουρὶ τυπείς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ δόρατος. ὅτι ἐπεὶ ἕκτωρ δόρυ χάλκεον ἐξ ὠτειλῆς τοῦ πατρόκλου εἴρυσε λὰξ προσβάς, τὸν δ' ὕπτιον ὦσ' ἀπὸ δουρός, αὐτίκα ξὺν δουρὶ ἐπ' αὐτομέδοντα ἤιε μετ' αὐτομέδοντα βεβήκει ἀντίθεον ἀχιλλέως θεράποντα ἵετο γὰρ βαλέειν. οὐ γὰρ ἤθελε ἀναβαλέσθαι τὸ ἔργον, στρατηγικῶς καὶ τοῦτο ποιῶν. τὸν δ' ἔκφερον ὠκέες ἵπποι, περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται, ἄμβροτοι. οὓς πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. ὥστε οὐκ ἀθάνατοι μόνον ὡς καὶ προεγράφησαν οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἵπποι, ἀλλὰ καὶ θεόσδοτοι. μῦθος γὰρ ἦν, ὡς ἐν τοῖς πηλέως καὶ θέτιδος γάμοις, ποσειδῶν μὲν ἵππους δίδωσι τῷ πηλεῖ. ἥφαιστος δέ, ὅπλα καὶ ξίφος. νηρεὺς δέ, τὸν προγεγραμμένον ἅλα. καὶ ἄλλος ἄλλο τι. ὅρα δὲ ὅτι κατὰ μέθοδον οἰκείαν ὁ ποιητής, καὶ τὰ περὶ τῶν ἵππων τοῦ ἀχιλλέως διαφόροις τόποις ἐπεμερίσατο. ἀλλαχοῦ μὲν γενεαλογήσας. ἐνταῦθα δέ, εἰπὼν καὶ πόθεν οἱ θεῖοι οὗτοι ἦλθον εἰς ἀνθρώπους. ἀντίθεον δὲ θεράποντα αἰακίδου τὸν αὐτομέδοντα καλεῖ, ὡς ἤδη αὐτὸν τοῦ ἀχιλλέως ἀντὶ τοῦ πατρόκλου συνέχοντα ἡνίοχον. οὐκοῦν ὥσπερ οὐδὲ ὁ πάτροκλος, οὕτως οὐδ' ὁ αὐτομέδων δουλικῷ νοήματι θεράπων ἀχιλλέως λέγοιτ' ἄν, εἰ καὶ κρῆτες οὕτω χρῶνται τῇ τοῦ θεράποντος λέξει κατὰ τοὺς γλωσσογράφους. διὸ πολλὰ περὶ τοιούτων εἰπόντες ὀνομάτων ὥσπερ καὶ προδεδήλωται μερικῶς, ἐν οἷς καὶ οἱ παρὰ λάκωσιν εἵλωτες παρὰ τὸ ἕλος. καὶ οἱ κλαρῶται. καὶ οἱ ἀμφαμιῶται. καὶ οἱ λάτρεις, οἱ καὶ μνοῖται, ὕστερον δὲ πενέσται, ὡς εὐριπίδης. λάτρεις πενέστας ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. λέγουσι καὶ ὅτι θετταλοὶ μὲν πενέστας φασὶ τοὺς μὴ γόνῳ δούλους πολέμῳ δ' ἡλωκότας. τοὺς δ' αὐτούς, καὶ θετταλοικέτας. κωμικὸς δέ τις, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς δούλου τοὺς πενέστας τίθησιν. ἔτι δέ φασι κατὰ τὴν τοῦ Ποσειδωνίου ἱστορίαν, ὅτι καὶ μαριανδυνοί, ἐκαλοῦντο δωροφόροι ὑπερφρίσαντες ἄνακτας, ἀφαιρούντων τῶν δεσποτῶν τὸ πικρὸν τῆς τῶν σπαρτιατικῶν εἱλώτων προσηγορίας. ἤγουν, εὐφημότερον ἀντὶ δούλων δωροφόρους καλούντων τοὺς τοιούτους μαριανδυνούς, ἐπὶ φάσει ὑποτελεῖς εἶναι ἡρακλεώταις διὰ τέλους ὑπεχόμενοι θητεύειν αὐτοῖς παρέχουσι τὰ δέοντα. ὡς δὲ καὶ ἄζους ἔλεγον τὰς θεραπαίνας καὶ τοὺς θεράποντας, ἔτι δὲ χαλκίδας λακωνικῶς τὰς θεραπαίνας καὶ ἀπρεφάτην καὶ βολίζην τὴν δούλην, καὶ ἀμφίπολον μὲν τὴν περὶ τὴν δέσποιναν θεράπαιναν, πρόπολον δὲ τὴν προπορευομένην ἧς καὶ ἄῤῥεν ἐστὶν ὁ πρόπολος, ἐκ τῶν παλαιῶν ἀνείλεκται καὶ αὐτά. ὥσπερ καὶ τὸ τοὺς ἀρκάδας ἔχειν τριάκοντα προσπελάτας μυριάδας ὥσπερ εἱλώτων. καὶ τὸ τοὺς κάρας, δούλοις χρήσασθαι τοῖς λέλεξι. καὶ τὸ τοὺς βυζαντίους οὕτω δεσπόσαι τῶν βιθυνῶν, ὡς οἱ λάκωνες εἱλώτων.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Π. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΠΕΡΙ τοῦ πατρόκλου σώματος, καρτερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ εὔφορβος ἀναιρεῖται ὑπὸ μενελάου. ἕκτωρ δὲ τὴν ἀχιλλέως ἐνδύεται πανοπλίαν, καὶ ἀνθίσταται τοῖς ἕλλησιν. οἱ δὲ περὶ μενέλαον, ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς ἀχιλλέα, τὸν πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. ὑποδύντες δὲ ἀράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ὤμοις, φέρουσιν. οἱ δὲ αἴαντες, προμαχοῦσι καὶ ἀπείργουσι τοὺς πολεμίους.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ρ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ἀριστεία Μενελάου λέγεται ἡ τοῦ ῥῶ ῥαψῳδία κατὰ τὸ πλεῖστον. ἡ δὲ ἡρωϊκὴ ἐπιγραφὴ, αὕτη. ῥῶ, Δαναοὶ Τρῶές τε νίκης πέρι χεῖρας ἔμισγον. ὁμοιοσχήμων δὲ τῇ ξῖ καὶ ἡ ἐνταῦθα ἀρχή. ἐκεῖ μὲν γὰρ, Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἐνταῦθα δέ, φησίν. οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι. ἐν οἷς ἐστιν ἰδεῖν ὡς οὐ μαθώμαμον ὁ Μενέλαος, οὐδὲ μαλθακὸς ἐν τοῖς καιρίοις. διὸ καὶ δεινοπαθήσας, ἀμφὶ αὐτῷ βαίνει ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. καὶ ἀναθερμανθεὶς εἰς ἀνδρίαν, ἀναιρεῖ τὸν Δάρδανον Εὔφορβον Πολυδάμαντος ἀδελφόν, ὃς πρῶτος τῷ Πατρόκλῳ βέλος ὡς προεγράφη ἐφῆκε. περὶ Πατρόκλῳ δὲ βαίνει πρὸ τῆς ὀργῆς, οὐ μόνον ὡς ἐπεὶ φίλων ἐκεῖνον τοιοῦτος ὢν καὶ αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ χάριν τοῦ αὐτοῦ κεῖται, τιμῶν ἐκεῖνος ὡς καὶ αὐτὸς ἐρεῖ ποιῶν. ἔτι δὲ καὶ διότι κατὰ τὸν τοῦ Μενελάου ἄθλων λόγον, ὁ Μενελάῳ καταφανὴς ὄνειδος ἔσεται, ἐὰν ὁ τοῦ Πατρόκλου συλαθείη νεκρός. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα περιβαίνειν καὶ ἀμφιβαίνειν, τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν κειμένῳ τινί. καὶ ὅτι τοῦ ἀμφιβαίνειν αἰτιατικῇ συνταττομένου, δι', ὃς χρύσην ἀμφιβέβηκας, δοκεῖ μὲν ἐνταῦθα ἡ διάλυσις ἀλλοιοῦν τὴν σύνταξιν. φησὶ γάρ.

Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱὸν ἀρηΐφιλον Μενέλαον
Πάτροκλος Τρώεσσι δαμεὶς ἐν δηϊοτῆτι.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ
Πρωτοτόκος κινυρὴ, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο,
Ὡς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος.
Πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ' ἔσχε, καὶ ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Τὸν κτάμεναι μεμαὼς, ὅς τις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι.
Οὐδ' ἄρα Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε
Πατρόκλοιο πεσόντος ἀμύμονος. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
Ἔστη, καὶ προσέειπεν ἀρηΐφιλον Μενέλαον.
Ἀτρείδη Μενέλαε διοτρεφὲς ὄρχαμε λαῶν,
Χάζεο. λεῖπε δὲ νεκρόν. ἔα δ' ἔναρα βροτόεντα.
Οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων, κλειτῶν τ' ἐπικούρων
Πάτροκλον βάλε δουρὶ κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην.
Τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν ἐνὶ Τρώεσσιν ἀρέσθαι,
Μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι.

ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε. καὶ περὶ πόρτακι καὶ περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε. πλὴν καὶ δίχα τῆς διαλύσεως, μετ' ὀλίγα φησί. Πατρόκλῳ περιβὰς, τὸν ἄριστον ἔπεφνεν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον μετὰ τοῦ βαίνειν ἡ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ δοτικῇ συντάσσεται, ἀλλὰ καὶ μετὰ τοῦ ἵστασθαι. δι', ἀμφὶ Μενεσθῆι ἱστάμεθα. καὶ ἵσταθεν ἀμφὶ Μενεσθῆ. καὶ, ἱστάμενος περὶ Πατρόκλῳ. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀρηΐφιλον Μενέλαον, ὃ καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται, καὶ ὅπου δὲ ἀλλαχοῦ ὁ ποιητὴς ἄνδρα Ἕλληνα καλεῖ ἀρηΐφιλον, τὸ τοῦ ἄρεος μυθικῶς δηλοῖ ἀλλοπρόσαλλον. πῶς γὰρ οὐκ ἀλλοπρόσαλλος ὁ μὴ μόνον Τρώων ἀλλὰ Ἑλλήνων φίλος; ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ βιαίῳ τινὶ ζώῳ τὸν Μενέλαον εἴκασεν, ἀλλὰ συμπαθεῖ, πρὸς τὸν ἐνεστῶτα τοῦτον ποιήσας καιρόν. ἐν ᾧ οἰκτίζεσθαι μόνον ἔδει, μήπω κρατερᾶς μάχης ἀρτιωθείσης. διὸ οὔτε ταύρῳ παραβάλλει αὐτόν, οὐδὲ μὴν ὑπὸ θηρὸς πολεμουμένῃ βοΐ. πρωτοτόκῳ δὲ καὶ διὰ τοῦτο κινυρῇ, ὅ ἐστιν οἰκτροφόνῳ διὰ τὸ πολὺ τῆς στοργῆς. αἱ γὰρ τοιαῦται, συμπαθέστερον τοῖς μοσχαρίοις ἀμφιβαίνουσι. τὸν μέντοι Αἴαντα ἐν τοῖς ἑξῆς, λέοντι παρεικάσει τῶν τέκνων ὑπερμαχομένῳ. καὶ αὐτὸν δὲ τοῦτον τὸν Μενέλαον μετ' ὀλίγα, λέοντι παραβαλεῖ ὅτε τὸν Εὔφορβον ἀναιρεῖ ἀμφὶ τῷ Πατρόκλῳ βαίνων. ὅτι δὲ πρᾶος ὁ Μενέλαος, δῆλον. ὅσγε καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἦν συμπαθής.

τὸν γὰρ ἄδραστον ἐν τοῖς πρὸ τούτων ζωγρήσας, ἀπεκτόνησεν ἄν, εἰ μὴ ὁ ἀδελφὸς βασιλεὺς ἐκώλυσεν. ὡς δὲ καὶ σπουδαῖός ἐστιν ἐν καιρῷ, ἐδήλωσε καὶ ἐν μονομαχίᾳ ἐκείνῃ ἐν ᾗ ὁ ἀδελφὸς αὐτὸν ἐπέσχε. καὶ πρὸς δὲ καὶ ἐν τῇ νυκτηγερσίᾳ. καὶ ὅπου δὲ καταπονουμένου ὀδυσσέως αὐτὸς αἰσθόμενος, ἐπὶ κουρον ἄγει τὸν αἴαντα. οὐκ ἄδηλον δὲ οὐδ᾽ ὅτι ἡ δάμαλις τὸ νεογνὸν τῆς βοὸς γέννημα, πόρις τε λέγεται, δι᾽, ἄγραυλοι πόριες, πρὸ τὴν πρεάιαν, συνεσταλμένη γὰρ ἡ δάμαλις. ἡ δ᾽ αὐτὴ, καὶ πόρτις πλεονασμῷ τοῦ τ΄, ἀφ᾽ ἧς καὶ ἡ παρ᾽ ἡσιόδῳ ὑπόπορτις εἰρηθεῖσα, δι΄. πόρτις ἡ βοὸς. ἔτι δὲ καὶ πόρταξ, ὑποκοριστικῶς καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ λεῖμαξ καὶ μεῖραξ, καὶ μύλαξ, καὶ λίθαξ, καὶ πίδαξ, καὶ σκύλαξ. εἰδέναι μὲν δοκεῖ τὴν πόρτακα καὶ τὸν μύλακα καὶ τὴν λίθακα καὶ τὴν πίδακα καὶ τὴν σκύλακα ὑποκοριζεσθαι διὰ τὸ μὴ χαίρειν ὑποκορισμοῖς τὸν ὅμηρον οὐ παρ᾽ ἡ πόρταξ καὶ τἄλλα, ὁ γοῦν μεῖραξ καὶ ἡ μεῖραξ καὶ ὁ λεῖμαξ ὑποκορίζεσθαι παρὰ τοῖς ὕστερον, μάλιστα δὲ ὁ πλεύταξ, ὁ δὴ πράσινός τις ὄφις παρὰ τοῦ δεσποτικοῦ ἐστι. οὐκ ἄδηλον δὲ καὶ ὅτι πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρῶτος τεχθεὶς, καὶ δηλοῖ πάθος ἡ λέξις. πρωτοτόκος δὲ κατ᾽ ὀξύτονον, ἡ πρώτως τεκοῦσα. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς δηλῶν τὸ τῆς λέξεως ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ δραστικὸν, ἐπάγει. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, ἀλλὰ δηλαδὴ νῦν πρώτως τεκοῦσα. ὃ ταυτόν ἐστι τοῦ πρωτοτόκος. κινυρὰ δὲ, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων. οἱ κινύραις χρώμενοι, ᾠδαῖς ἐπὶ τοῖς κειμένοις ἐμμελέσιν ὃ καὶ κινύρεσθαι λέγεται. ὅρα δὲ καὶ τὸ εἰδυῖα τόκοιο. λείπει τὸ γὰρ τὸ εὖ, συντάσσεται συνήθως τοῦ ποιητοῦ μετὰ γενικῆς. ὅτι περιμάχου νεκροῦ ἔνδειξις τὸ, πρόσθε δέ οἱ δόρυ τ᾽ ἔσχε καὶ ἀσπίδα. τὸν κτάμεναι μεμαὼς, ὅστις τοῦ γ᾽ ἀντίος ἔλθοι. τὸ περὶ μενελάου δὲ ὁ λόγος τοῦ ποιητοῦ. ἀφ᾽ οὗ καιρίως πάνυ ἔχει τὸ μεμαὼς, οὐ γὰρ ἐχέγγυος ἦν ἀπειλεῖν τῷ ἀντίον ἐλθόντα, μεμαὼς μέντοι ἦν οἷα θαρσαλέος. διὸ καὶ μικρὰ ἐν τοῖς ἑξῆς ὑποχωρεῖ διὰ τὸ ἄγαν ἐν μάχῃ πρόθυμον. ὅτι ἐν τῷ, οὐδ᾽ ἄρα πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης ἀμέλησε πατρόκλου, περίχυσις ἐστι σώφρων τὸ, ἐϋμμελίης ἀμέλησεν. ὅμως δὲ, καὶ ἀντιθετικόν τι ὁ λόγος ἔχει κατὰ τὴν ἐπίτασιν τοῦ, εὖ ἐπιῤῥήματος, καὶ τὴν κατὰ στέρησιν. ἀστεῖον δὲ τὸ οὐκ ἠμέλησε. μενέλαος μὲν γὰρ ὁ φίλος, ὅμως οὐκ ἀμελεῖ τοῦ κειμένου ὡς ἀμφιβαίνων. εὔφορβος δὲ ὁ ἐχθρὸς, οὐχ οὕτως, ἀλλ᾽ ἵνα σκυλεύσῃ. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὴ ἀμελεῖν τινος, οὐ μόνον φιλικοῦ ἤθους ὡς τὰ πολλά ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἐναντίου. ἐπεὶ καὶ ὁ φίλος ἐπιμελεῖται περὶ τοῦ φονευμένου, καὶ ὁ ἐχθρὸς δὲ ὁμοίως ἐπιμελεῖται ποιῆσαι τὰ κατὰ τὸν μὴ φίλον. ὅτι καὶ νῦν τρισὶν ἐν στίχῳ ἔνι κεῖνται τρεῖς ἔννοιαι. μενέλαε χάζεο. λεῖπε δὲ νεκρόν. ἔα δ᾽ ἔναρα βροτόεντα. εὔφορβος δὲ ταῦτα φησὶ λακωνίζων πρὸς λάκωνα. ὁ δ᾽ αὖθις κατ᾽ ἔννοιαν ἐκφοβεῖ τὸν στρατιώτην ἀντιμάχου, ἐπάγει τὸ, ἵνα με κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι, μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι. κλέος δὲ ἐσθλὸν καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, ἡ εὔκλεια. δῆλον δὲ ὡς ἡ δύσκλεια, κλέος αὖ ἐστιν οὐκ ἐσθλόν, καὶ ὅτι κλέος ἀπολύτως, ἡ φήμη, μέση λέξις οὖσα παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

Ἰστέον δὲ ὅτι εὐφόρβου ἐν τούτοις καυχησαμένου καὶ ἀπειλησαμένου ἐν οἷς, οἷος πρὸ τὸν ἀνδρῶν πάτροκλον βάλε. καὶ, ἵνα με κλέος ἐσθλὸν ἀρέσθαι, μή σε βάλω καὶ ἑξῆς, μενέλαος ἐνδιαθέτως λαλῶν μετὰ βαρύτητος, ἀποτείνει πρότερον ἠθικῶς τὸν λόγον πρὸς δία, λέγων οὕτω. ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. τοῦτο δὲ γνωμικῶς εἴρηται ὡς μὴ καλὸν ὂν αἰσχρὸν περὶ τὰ ὑπὲρ δύναμιν. καὶ νῦν μὲν τελείως γνωματεύουσα, ἐν λόγῳ τὸ καλὸν ὑποτίθησιν. ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ, τὸν λοιπὸν πραγματικῶς κολάζει μεγάλα αὐδήσαντα. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω. τὸ δὲ ἐφεξῆς,

Τὸν δὲ μέγ᾽ ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς μενέλαος.
Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι.
Οὔτ᾽ οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος.
Οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος οὔτε μέγιστος
Θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει,
Ὅσσον πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν.
Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο,
Ἧς ἥβης ἀπόνηθ᾽ ὅτε μ᾽ ὤνατο καί μ᾽ ὑπέμεινε.
Καί μ᾽ ἔφατ᾽ ἐν δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν
Ἔμμεναι. οὐδέ ἕ φημι πόδεσσί γε οἷσι κιόντα,
Εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας.
Ὣς θην καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος, εἴ κέ μου ἄντα
Στήῃς. ἀλλά σ᾽ ἔγωγ᾽ ἀναχωρήσαντα κελεύω
Ἐς πληθὺν ἰέναι μηδ᾽ ἀντίος ἵστασ᾽ ἐμεῖο
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

ἀποφαντικῶς παραβάλλει κατὰ σχῆμα ὁποῖον ἐν τῇ ξ΄ ῥαψῳδίᾳ ἐξέθετο. ἐκεῖ γὰρ εἰπὼν ἐν παραβολῇ ὡς οὔτε θαλάσσης κῦμα τόσσον βοᾷ, οὔτε πυρὸς τόσος βρόμος, οὔτ᾽ ἄνεμος τόσσον ἠπύει καὶ τὰ ἑξῆς, ἐνταῦθα φησίν. οὔτ᾽ οὖν πορδάλιος τόσσον μένος, οὔτε λέοντος, οὔτε συὸς κάπρου ὀλοόφρονος οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, ὅσσον πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν, ἢ φορέουσιν,

ἔχουσι

ἤγουν φέρουσιν, ἔχουσι. πολλὴν δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐνάργειαν ὁ λόγος ἔχει τοῦ, μέγα τὸ πρᾶγμα εἶναι. εἰ καὶ ἄλλως μικροπρεπέστερον τὸ λεχθὲν δῆθεν ἀπὸ ζώων παραβολὴν καὶ οὐκ ἀπὸ σωμάτων ὡς ὑπὲρ στοιχειακῶν ὡς ἐν τῷ ξ΄. διὸ καὶ ἐπίστρεμα νῦν ἐν ὀλίγῳ φράσας. ἐκεῖ μὲν γὰρ δυσὶ στίχοις ἑκάστην τῶν τοιῶνδε ὁμοιοτήτων περιγράψας, ἐν ἓξ ἔπεσι τὸ πᾶν ἐπέρανεν. ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ τῆς ὑποθέσεως οὐ μεγαλεῖον, ἐν οὐδὲ ὅλοις δυσὶ στίχοις ἐξέθετο τὴν ὁμοίωσιν. ἔνθα σημείωσαι ὅτι τὸ καλῶς ἐμνήσθη συὸς οὐ θηλείας ἀλλὰ κάπρου, οὗτος γὰρ μάλιστα ὁ ὀλοόφρων ὁ μεγάθυμος κατὰ τὸ πρὸ μικροῦ ταῦρον καὶ λέοντα. τοιοῦτος δὲ ὁ μέγιστον ἔχων θυμόν. καὶ ὅτι οὐ μάτην ἐπὶ συὸς ἔφη τὸ, οὗ θυμὸς μέγιστος, ἀλλ᾽ ὅτι ἀφυλάκτως ἔχει ὁ σῦς πρὸς τὸ παθεῖν, διὰ τὸ ἄγαν θράσος. θρασὺ μὲν γὰρ, καὶ ἡ πάρδαλις. ὁ λέων δὲ καὶ ἀνδρεῖον. ἄμφω δὲ φυλάξονταί τι παθεῖν, μᾶλλον ἤπερ ὁ σῦς θυμῷ πολλῷ ῥέων. ὅτι πόρδαλις μέν φασι καὶ λέων, ἡμεροῦνται. σῦς δὲ ἄγριος, αἰεὶ ἄγριος. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς πόρδαλις μὲν, ὁ ἄρρην παρὰ τὸ προάλλεσθαι, πλεονάζοντος τοῦ δ᾽ ὡς ἐν πολλοῖς. πάρδαλις δὲ διὰ τοῦ α΄ ἡ θήλεια παρὰ τὸ πάλλεσθαι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα, ἐφ᾽ οἷς ὅμηρος καὶ αὐχματισμὴν κεφαλαιώδη μεθοδεύων, ποιεῖ τὸν μενέλαον οὕτως ἐκφοβῆσαι τὸν εὔφορβον μεμνημένον ὅτι καὶ πρὸ τούτου τὸν ἀδελφὸν ὑπερήνορα ὑψαυχοῦντα κατ᾽ αὐτοῦ, ἔκτεινε. φησὶ γάρ. οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο, ἧς ἥβης ἀπόνηθ᾽ ὅτε μ᾽ ὤνατο καί μ᾽ ὑπέμεινε. καί μ᾽ ἔφατ᾽ ἐν δαναοῖσιν ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναι. οὐδέ ἕ φημι ποσσί γε οἷσι κιόντα, εὐφρῆναι ἄλοχόν τε φίλην κεδνούς τε τοκῆας. ὡς καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος καὶ ἑξῆς. ἀπὸ οἰκείου δὲ παραδείγματος ἐκφοβεῖ τὸν εὔφορβον. διὸ μνήμην αὐτὸς ἀναλαβὼν τοῦ ἀδελφοῦ, ἐρεῖ ὅσα ὑποβάλλει ὁ θυμός. ὅρα δὲ ὡς λυπεῖ τὸν μενέλαον, εἴπερ ἐλέγχιστον αὐτὸν πολεμιστὴν φθάσας εἶπεν ὁ πανθοΐδης ὑπερήνωρ. ὃν ἀνελὼν, ἔδειξεν ἔργοις αὐτοῖς οὐκ ἐλέγχιστος ὤν. ὅτι δὲ ὁ μενέλαος οὐχ ὑποστολεὺς ἦν τὰ εἰς ἦθος, δηλώσει ὁ ἀπόλλων ἐν τοῖς ἑξῆς, μαλθακὸν αὐτὸν σκώψας αἰχμητήν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ζεῦ πάτερ, βαρέως ἀναπεφώνηται. ἄχθεται γὰρ ὁ βασιλεὺς εἰ τὸν κατὰ τὸν δία πεπρωμένον βιάζεται οἷς αὐχεῖ ὁ εὔφορβος εἰπὼν μὴ ἄλλο βάλω καὶ ἑξῆς. ἴσως γὰρ οἶδεν ὡς οὐ τεθνήξεται κατὰ τροίαν, ἀπὸ χρησμοῦ τινος. ὥστε τὸ, ζεῦ πάτερ, ταυτὸν τῷ, ὦ μοῖρα καθ᾽ ἣν ὑπερφιαλίζεται εὔφορβος. καὶ ἑτέρως δὲ, ζεῦ πάτερ, κοινότερον, ἤπερ ζεὺς πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, ἀνὴρ δὲ καὶ ὁ μενέλαος. ἢ καὶ ἄλλως, κατὰ γένους οἰκείωσιν. ἐκ διὸς γὰρ καὶ οὗτος καὶ διογενὴς καὶ διοτρεφὴς καὶ διῒ φίλος ὡς βασιλεύς. διὸ καὶ προσφωνεῖ αὐτὸν, πεπεισμένος ὅτι ἀχθομένῳ τούτῳ συμβαρυνθήσεται. τὸ δὲ ὀλοόφρονος, οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένεϊ βλεμεαίνει, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων θυμωδῶν ῥηθήσεταί ποτε. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐπὶ μὲν ἀνθρώπων, μέγαν τὸν θυμὸν εἶπεν. ἐνταῦθα δὲ μέγιστον θυμὸν ἐπὶ ἀγρίου συός. τὸ δὲ οὗ τε μέγιστος θυμὸς, ἤγουν οὗ τινος κάπρου, τῇ προφορᾷ φαντάζον ἀντιφατικὸν εἶναι, ὑποκρίνεται τὸ ἠχητικῶς ὁμοιοῦσθαι τῷ, οὔτ᾽ οὖν πορδάλιος ὅτε λέοντος οὔτε συός. καὶ οὐ μᾶλλον τῷ ποιητῇ φαντασίας τοιαύτης, εἰ μόνον ὁ νοῦς τοῦ ῥητοῦ ὑγιῶς ἔχει. τέως μέντοι τὸ ἐνταῦθα ὑψηλὸς τῆς συχνῆς ἀρνήσεως, συγκροτεῖται καὶ διὰ τοῦ, οὐδὲ βίη ὑπερήνορος. περὶ δὲ τοῦ βλεμεαίνειν, πολλαχοῦ κεῖται ἐν δὲ τῷ, ταύτης ἧς, καὶ ὁ προτεθνηκὼς ὑπερήνωρ σημειοῦται, καὶ ὁ πολυδάμας δέ. οὐ δ᾽ ἄτερ γὰρ περὶ μόνου εὐφόρβου ὁ λόγος. διὰ δὲ τοῦ ὑμαλίου, σεμνύνει ἑαυτὸν ὁ μενέλαος εἰ κατὰ τοιούτων ἀνδραγαθεῖ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὑπερήνωρ, ταυτόν ἐστι τῷ ἀγήνωρ, ὃς καὶ αὐτὸς τρωϊκὸς ἦν ἀνήρ. ὥσπερ καὶ ἐπιθετικῶς, ταυτὸν οἱ ἀγήνορες καὶ οἱ ὑπερηνορέοντες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν στίχῳ ἑνὶ, ὤνητο εἰπὼν καὶ ὤνατο, οὐ μόνον παρισῶσαι καὶ παρηχῆσαι δοκεῖ, ἀλλὰ καὶ διαφορὰν τῶν τοιούτων δοῦναι λέξεων. ἀρέσκει γὰρ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τοῦ η΄ μὲν γράφειν ἐπ᾽ ὠφελείας, ὤνητο. καὶ ὀνήμενος ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ. διὰ δὲ τοῦ α΄, ἐπὶ μέμψεως. οἱ μέντοι μεθ᾽ ὅμηρον, ὤνατο διὰ α΄ γράφουσι καὶ ἀπώνατο ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. θέμα δὲ καὶ τοῦ ὤνητο, καὶ τοῦ ὤνατο, τὸ ὄνημι ἄρρητον. ἐπί τε ὠφελείας δὴ, ἐπί τε μέμψεως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν οὐκ ἀπόνητο ἥβης, τὸν πρὸ ὥρας θάνατον δηλοῖ. τὸ δὲ ὤνατο, παρέχει τὸν ὀνειδισμόν. διὸ ἑρμηνεύων τί ἐστιν ὤνατο, ἐπάγει. καί μ᾽ ἔφατο ἐλέγχιστον πολεμιστήν. ὅπερ ὀνείδιον ἔπος ἐστί. τὸ δὲ καί με ὑπέμεινε, καιρία λέξις δηλοῦσα θάρσος. ὅθεν καὶ τὸ ὑπομενετέον ἐπίρρημα. καὶ ἀνὴρ ὑπομενετικὸς τῶν δεινῶν. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ κιόνων ἢ τοιούτων τινῶν σωμάτων, ἃ δεξάμενα βάρος ἄνω, ὑπομένουσι. τὸ δὲ τοιοῦτον ὑπομεῖναι, καὶ ὑποστῆναι λέγεται. τὸ γὰρ ὡς εἴρηται ὑπομένον ἤγουν ὑπό τι μένον καρτερικῶς, πάντως καὶ ὑφίσταται ἤγουν ὑπό τι ἵσταται ἐγκρατῶς, ὑπ᾽ ἐκεῖνο ἵσταται, ὡς εἴγε μὴ στερρῶς ὑπ᾽ αὐτὸ ἵσταται, ἀνυπόστατον ἐκεῖνο τὸ ἐπάνω λέγεται διὰ τὸ πολὺ τοῦ βάρους. εἰ δέ ποτε ἀνυπόστατον λέγειν οἴδαμεν καὶ τὸ μὴ ἔχον ὑπόστασιν ἤγουν τὸ μὴ ὄν, ἡ ὁμωνυμία τὴν τοιαύτην σχίζαν διεῖλε. διόπερ ἐσκώπτετό ποτε πάλαι χρόνου ὁ τὴν τῶν ῥωμαίων βασιλείαν φάμενος ἀνυπόστατον, οἷα διχονοίας ὑποβαλλομένης, μή ποτε ψογερᾶς εἶπεν αὐτὴν ἀνυπόστατον ὡς τὸ μηδὲν οὖσαν. οὐ μὴν λόγῳ ἐπαίνου, ὡς ἀνυπόφορον τοῖς ἐχθροῖς. ἔστι δ᾽ ἴσως εἰπεῖν ποτε ἀνυπόστατον, τὸ μὴ ἔχον ἐπὶ στερροῦ ἑδρασθῆναι. ἤτοι στῆναι. ὃ δὴ πάσχει ὁ ἐμπαγεὶς εἰς ἰλὺν ἐν ᾗ οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐν δὲ τῷ, οὐδέ ἕ φημι ποσὶν οἰκείοις ἐλθόντα εὐφρᾶναι τοὺς ἑαυτοῦ, σημείωσαι ὡς ἠθικῶς μὲν ἐρρέθη τὸ φημὶ, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ δοκῶ καὶ οἶμαι καὶ τῶν τοιούτων. οὐ κεῖται δὲ ἐνδοιαστικῶς ἀλλ᾽ ἀξιωματικῶς ὡς ἐπὶ ὁμολογουμένῳ πράγματι. ἔχει δέ τι καὶ μυκτῆρος, εἴπερ ὁ μὲν ὑπερήνωρ ψευδῶς

ψευδῶς

ψευδῶς ἔφατο τὸ ὑπ' αὐτοῦ ῥεχθέν, Μενέλαος δὲ ὁ νῦν λέγει, ἀληθῶς λέγει. τὸ δὲ οὐ ποσὶν ἰδίοις κιόντα, ἀστείως ἐρρέθη, διὰ τὸ ὑπ' ἀλλοτρίοις ποσὶ ποιεῖν τοὺς νεκρούς. φασὶ γοῦν ὁ Γλαῦκος μετ' ὀλίγα ὡς ὑπὲρ ποτὶ ἄστυ μέγα ἔλθοι πεσὼν ὁ Πάτροκλος, γενήσεται τάχα. ἔλθοι δὲ αὖ πάντως εἰς Τροίαν ὁ Πάτροκλος, οὐ ποσὶν οἰκείοις ἀλλὰ τοῖς τῶν φερόντων. ὅτι ἀπειλητικὸν τό, καί σοι ἐγὼ λύσω μένος· οὐκέ μοι αὐτὰ στῆς ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἀντιστήσομαι. ὁ δὲ ἐκφοβεῖν ἐθέλων τὸν ἀνθιστάμενον, ἐρεῖ αὖ. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω εἰς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. τοῦτο δὲ παρὰ Μενελάου ῥηθέν, γνωμικόν ἐστι συντόμως φρασθέν, ὡς καὶ πρὸ αὐτοῦ τό, οὐ καλὸν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι. ὡς αὖ καὶ αὐτὸ συνήθως ἐμνημονεύθη ἐν τῷ ὑποδειγματικῷ τῆς ἀπαγγελίας. ὁποῖα καὶ τὰ τῶν ἑπτὰ σοφῶν ἀπομνημονεύματα. ὅτι δὲ οὐκ ἐπαινετέος ὁ μετὰ τὸ ῥεχθῆναί τι νοήσας, δηλοῖ ὁ Ἐπιμηθεύς, καὶ ὁ τῆς παροιμίας ἁλιεύς. ἰστέον δὲ ὡς εἰ μέν τις εἴποι ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸ ῥεχθὲν ὁ νήπιος ἔγνω, ἀσολοίκως ἐρρέθη. εἰ δὲ καθάπερ τὸ ἐξὸν καὶ τὸ δόξαν καὶ τὸ δέξαν, οὕτω δὴ καὶ τὸ ῥεχθὲν ἀντὶ πλαγιασμοῦ νοηθείη, ἵνα ᾖ, ῥεχθέντος δέ τε νήπιος ἔγνω, κρείττων ἡ φράσις. σολοικοφανὴς οὖσα καὶ ἀφελεστέρα καὶ οἰκεία προσώπῳ ἀγωνιῶντι καὶ σχεδιάζοντι. ἐκ δὲ τοῦ, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, ἔοικε ληφθῆναι καὶ τό, ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο. τὸ δὲ ἐς πληθὺν ἰέναι, οὐκ ἀνόμοιόν ἐστι πρὸς τό, εἰς ἔθνος ἑτέρων χάζεσθαι. λέγει δὲ πληθὺν τὸν κοινὸν λαόν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἀριστέων καὶ προμάχων. αὐτοὶ γὰρ λογάδες ὄντες, ἐν ὀλίγῳ μετροῦνται, οὐκ ὄντες ἀριθμὸς ἄλλως οἷα καὶ ὁ κωμικός, ἐν ἀριθμῷ μόνοι ὄντες. τὸ δὲ μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, καινότερον ἐσχημάτισται ὡς ἀπὸ ἄλλης ἀρχῆς. ἦν γὰρ τὸ ὀρθόν, μηδ' ἀντίον ἵστασθαι ἐμοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀντίον ἵστασθαι, ἄντα στῆναι ἀνωτέρω ἔφη, ἀλλαχοῦ δέ, ἀντίον ἐλθεῖν. οἷς ἐναντίον ἐστὶ τὸ ἀναχωρίζειν.

Ὅτι τό, νῦν μὲν δὴ Μενέλαε, ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμόν, ὃν ἔπεφνες, οὐ σαφῶς ἐφράσθη. ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν, οὐχ ὅτι νῦν τίσεις τὸν ἀδελφὸν ἀλλὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου ποινήν. αἴτιον δ' ὅτι ἀγωνιῶν ὁ Εὔφορβος, οὐ κρατεῖ τῆς φράσεως. ἴσως δὲ καὶ ἀστείως εἶπεν ὅτι σὺ αὐτὸς πεσών, ἀποτίσεις μοι οὕτω τὸν ἀδελφόν. ὅτι περιπαθὲς καὶ οἰκτρόν ἐστι τό, γνωτὸν ἐμὸν ἔπεφνες.

Ὣς φάτο· τὸν δ' οὐ πεῖθεν· ἀμειβόμενος δὲ προσηύδα.
Νῦν μὲν δὴ Μενέλαε διοτρεφές, ἦ μάλα τίσεις
Γνωτὸν ἐμὸν τὸν ἔπεφνες, ἐπευχόμενος δ' ἀγορεύεις.
Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας.
Ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην,
Εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τεὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας,
Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ.
Ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται.
Οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος ἤτ' ἀλκῆς ἤτε φόβοιο.

χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. Εὔφορβος δὲ λέγει ταῦτα. ὃς λέγει πρὸς Μενέλαον, καὶ ὅτι ἦ κέ σφιν ἤγουν ὄντως αὐτοῖς τοῖς δειλοῖσι, γόου κατάπαυμα γενοίμην, εἴ κεν ἐγὼ κεφαλήν τε τὴν καὶ τεύχε' ἐνείκας, ἐν χερσὶν αὐτοῖς βάλω, τουτέστι δώσω. πολλαχοῦ δὲ οὕτως ἡ λέξις αὕτη νοεῖται. βαρβαρικὸν δὲ καὶ θρασὺ τὸ τοῦ Εὐφόρβου ἦθος, οὕτω ῥᾳδίως θαρροῦντος παραμυθήσασθαι τοὺς αὐτοῦ ὡς αὐτὸς ἠξίωτο. ἄρα δὲ τὸ χήρωσας γυναῖκα, ἐνταῦθα κυριολεκτεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ χήρα ἡ τοιαύτη. ἐν γὰρ τῷ χήρωσεν ἀγυιάς, μεταφορικῶς ἡ λέξις κεῖται. ὅτι δὲ τοῦ, χήρα κοινῶς, καὶ χήρη ἰωνικῶς, πρωτότυπόν ἐστιν ἀρσενικὸν ὁ χῆρος, ἀπὸ τῶν παλαιῶν ἔγνωσαι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ ἐχήρωσας, λείπει κοινότερον τό, ἀνδρός. συγγνωστὸν διὰ τὸ πάνυ δῆλον. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῷ, χήρωσεν ἀγυιάς, λείπει τὸ ἀνδρῶν ἢ πολιτῶν ἢ τοιοῦτόν τι. πολλαὶ δὲ καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἐλλείψεις. Σοφοκλῆς γοῦν ἐν τῷ, πρὸς τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει, λείπει τὸ ἀγαθόν, ὡς φανερόν. πάντως γὰρ ὁ ἔχων ἀγαθόν τι φθονεῖται. τοιοῦτον καὶ τό, μεταβολὴ πάντων ἡδύ. δῆλον γὰρ ὡς γλυκύ ἐστιν ἡ μεταβολὴ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ἡ τῶν κακῶν. τὸ δὲ ἐν μυχῷ θαλάμοιο, νεόνυμφον γυναῖκα δηλοῖ, ἔτι δὲ καὶ σώφρονα. ἥτις διὰ σωφροσύνην, τοῦ θαλάμου ἐστὶν ἀπρόϊτος. ἐν δὲ τῷ θαλάμοιο νέοιο, δύναται τὸ νέοιο καὶ ὑπερβατῶς κεῖσθαι. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐχήρωσας γυναῖκα νέου ἀνδρός. ἐκ δὲ τούτου, καὶ οἱ χηρωσταὶ ὡς προδεδήλωται. καὶ ἔχει ἐντελῶς οὕτω τὸ νόημα. ἄλλως γάρ, ἐλλιπῶς ὡς ἐρρέθη πέφρασται. τὸ δὲ ἀρητός, ἐπίθετον μὲν ὄν, ὀξύνεται κατὰ ἀναλογίαν. κύριον δὲ τυγχάνον, προπαροξύνεται ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, Χρομίος καὶ Ἄρητος θεοειδής. ἐξ οὗ κατὰ παρωνυμίαν καὶ ἡ Ἀρήτη γίνεται. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον Ἄρατος, καὶ τὸ σύνθετον ὁ Δημάρατος καὶ ὅσα κατ' αὐτό. πολλῶν δὲ ὄντων ἅπερ διαφόρως τονοῦνται πρὸς διάφορον σημασίαν κατὰ τὸ ἀρητὸς καὶ Ἄρητος, μνηστέον ἐν αὐτοῖς καὶ τοῦ μαλακὸς ὀξυτόνου ἐπιθετικοῦ καὶ τοῦ Μάλακος προπαροξυτόνου κυρίου. ἱστορικὸς δὲ ἦν ἐκεῖνος ὡς ἱστορεῖ ὁ Δειπνοσοφιστής. ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄρρητον τινὲς γράφουσι, δῆλον, καὶ ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δέ, παῖς μὲν ἀρητός, ὁ εὐκταῖος

ὀνηταῖος. γόος δὲ ἀρητός, ὁ ἀπευκταῖος καὶ ὡς ὑπὲρ ἐπάρατος. μέση γὰρ λέξις ἡ ἀρὰ καὶ τὸ ἀρᾶσθαι ἀφ' ὧν τὰ τοιαῦτα γίνονται. τὸ δέ, ἦ κέ σφιν δειλοῖσιν ἐγγὺς δειλαίοις. καὶ τό, εἴ κεν ἐγὼ κεφαλὴν καὶ τεύχεα, ὁμοία ἡ γραφὴ πρὸς τό, εἰ δ' ἐθέλει θεοί, οὐ δ' ἔτ' ἐθέλει. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, βεβαιωτικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ ἤ. τὸ δὲ δεύτερον, διστακτικῶς ἀντὶ τοῦ ἐάν. ἔχοιεν δ' ἔτι καὶ κάλλος, κείμενα ἐπαναφορικῶς ἐν κατ' ἀρχαῖς στίχων. Ἰστέον δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι Φρόντις κύριον κεῖται μὲν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα. ἔστι δ' ἐκεῖ μέν, ἀρσενικὸν ὄνομα κυβερνήτου. ἐνταῦθα δέ, θηλυκόν. γυνὴ Πάνθου, μήτηρ Εὐφόρβου. φησὶ γάρ, Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω ὡς ἐρρέθη καὶ Φρόντιδι δίῃ. βαρύνεται δὲ Φρόντις, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς τις δισύλλαβα μὴ ὄντα ἐπιθετικά, παραληγόμενα τῷ ο, ἢ μόνῳ ἢ σὺν ἑτέρῳ, ὀξύνονται. πορτίς, κοιτίς, φροντίς. ἡ δὲ Φρόντις, ὡς κύριον, βαρύνεται πρὸς διαστολήν. τὸ πόρτις, οὐ μάχεται. εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ τ πόρις. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ καὶ ἀναδίστησιν ὥσπερ τό, Φρόντιδι δίῃ διὰ τὰ συχνὰ ἰ, ὅμως οὐ κατὰ τό, ἴριδι δίῃ. ὅτι ὁ ἐγχειρῶν ἤδη πολέμῳ, ἢ ὅλως ἔργῳ τινὶ ἀνταγωνίῳ, καλῶς ἐρεῖ τό, οὐκέτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος, οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ποιητικῶν δὲ λέξεων παρίσωσις τό, ἀπείρητος καὶ ἀδήριτος. καθ' ὑπερβατὸν δὲ ἡ σύνταξις. λέγει γὰρ ὡς οὐκ ἀπείρατος ἔσται ἀλκῆς καὶ φόβου. πολιτικὴ δὲ ἀπλῶς ὧδε ἡ ἄρνησις ἐν τῷ, οὔτ' ἀλκῆς. ἀρκεῖ γὰρ ἡ πρὸ αὐτῆς. ἐν δὲ τῷ ἀπείρητος καὶ ἀδήριτος, λείπει ἀντωνυμία τό, ἐμοί, ἢ ὑπ' ἐμοῦ.

Ὣς εἰπών, οὔτησε κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην.
Οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν· ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ
Ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. ὁ δὲ δεύτερος ὄρνυτο χαλκῷ
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί·
Ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο, κατὰ στομάχοιο θέμεθλα
Νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Δούπησεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ
Καλὸν τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ,
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ,
Βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ,
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμμελίην Εὔφορβον,
Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε τεύχε' ἐσύλα.

Ὅτι φαίνεται καὶ τῷ Μενελάῳ ἡ ἀσπὶς χάλκεον ἔχουσα ἐκπέταλον. ὁ γοῦν Εὔφορβος οὔτησε μὲν αὐτὸν κατ' ἀσπίδα, οὐδ' ἔρρηξε χαλκόν, τὸν ἐπιπολάζοντα δηλαδὴ ἐν τῇ ἀσπίδι. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. εἰ δὲ γράφεται, οὐδ' ἔρρηξε χαλκός, φέρεται γὰρ ἡ τοιαύτη γραφή, οὐκ αὖ χαλκὸς ἡ τοῦ Εὐφόρβου αἰχμή. ὅρα δὲ καὶ ὧδε τό, ἀνεγνάμφθη αἰχμή, ἀλλοῖον ὂν παρὰ τό, ἀναγνάμψαι δεσμόν. ἐκεῖνο μὲν γάρ, ἀνάλυσιν δηλοῖ ἐν Ὀδυσσείᾳ. τοῦτο δέ, σιδήρου ἀκμῆς ὀξύτητος ἀμβλύτητα κατ' ἀνάκαμψιν ἤγουν στροφὴν εἰς τοὔμπαλιν. ὅτι ἀνὴρ καλὸν τὸ ἐνταῦθα ὁ Μενέλαος ἐπευξάμενος Διὶ πατρί, ἀνυσιμώτατον γὰρ πανταχοῦ παρ' Ὁμήρῳ ἡ δικαία εὐχή. ὅτι στομάχου θέμεθλα, τὴν αὐτοῦ βάσιν λέγει, στόμαχον καὶ νῦν φράζων οὐ τὸ τῆς κοιλίας στόμα κατὰ τοὺς ὕστερον, ἀλλὰ τὸν λεγόμενον βρόχθον περὶ τὰ τοῦ λαιμοῦ ἔσχατα. φησὶν οὖν ὡς κατὰ στομάχοιο θέμεθλα ἔνυξεν ὁ Μενέλαος τὸν Εὔφορβον, ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. εἰ γοῦν μὴ ὁ βρόχθος, ἀλλ' ὡς αὐτῆς ἴσως οἰηθείη τὸ στόμα τῆς κοιλίας ἐπλήγη ὁ Εὔφορβος, πῶς ἀντικρὺ δι' αὐχένος τὸ δόρυ φέρεται; τέμνει δὲ καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ στομάχους ἀρνῶν ὁ βασιλεὺς νηλέϊ χαλκῷ. ὅρα δὲ τό, ἔρεισε βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, ἀντὶ τοῦ ὦσε. καὶ οὐκ ἔστι κυριωτέραν λέξιν εὑρεῖν. ὅθεν εἴληπται καὶ ἡ ἀντέρεισις πληγή. καὶ ἀντερείδειν τὸ ἀντιβαίνειν, καὶ ἔπος πρὸς ἔπος ἐρείδειν καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ βαρείῃ χειρὶ πιθήσας, σύστοιχόν ἐστι τῷ, ἀλκὶ πεποιθώς, καὶ τοῖς ὁμοίοις. περὶ δὲ τοῦ ἁπαλοῖο αὐχένος, προδεδήλωται. ὅτι οὐ μόνον εὖ γεγονότα τὸν Εὔφορβον ὁ ποιητὴς παραδοὺς ἀλλὰ καὶ ποδώκη καὶ ἀνδρεῖον ὡς ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ἐδηλώθη, ὃν καὶ κράτιστον Τρώων μετ' ὀλίγα φησίν. ἐνταῦθα καὶ κόμην αὐτῷ δίδωσι χαρίεσσαν, καὶ οἰκτείρει χαμαὶ κείμενον. λέγει γάρ· αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ἐφ' οἷς οἰκτιζόμενος εἰκάζει αὐτὸν εἰς ἔρνος ἐλαίας καλόν. ὑπώδι δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ, καλὸν τηλεθάον. τὸ δέ τε πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων, καί τε βρύει ἄνθεϊ λευκῷ. ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν

λαίλαπι πολλῇ, βόθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ, ἢ ἐπὶ γαίης, τοῖον Εὔφορβον Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχεα ἐσύλα. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ σεμνύνας ὁ Ὁμηρικὸς Ὀδυσσεὺς τὴν βασιλικὴν παῖδα, παρατίθησι τῷ ἐπαίνῳ ἐκείνης καὶ ἀπὸ εὐφυοῦς δένδρου παραβολήν. ὅρα δὲ ὡς τὰς μὲν τρίχας τὰς τοῦ Ἀχιλλέως πήληκος αἵματι καὶ κονίαις μιανθείσας, ἐσέμνυνεν εἰπὼν ὅτι πάρος οὐ θέμις ἦν οὕτω γίνεσθαι. τὴν δὲ τοῦ Εὐφόρβου κόμην, ἠρέμα ἐρραντίσατο οἷα χαρίτεσσι μὲν ὁμοίαν, δευομένην δὲ αἵματι. εἰ δὲ τοιοῦτον ὄντα εὔκομον μὴ καρηκομόωντα ἔφη ὁ ποιητής, οὐκ ἂν θαυμάσοι τις ἀναπολήσας εἰς νοῦν ὅτι τὸ καρηκομᾶν, καὶ ἐπὶ ἀψύχων λέγεται. Μάτρων γοῦν ὁ παρῳδὸς λέγει τι μυελόεν βλάστημα. καρηκομόων ταῖς ἀκάνθαις. εἰ δὲ σεμνὸν ἡ κατὰ φύσιν καλὴ κόμη, καλῶς ἄρα καὶ ἡ τοῦ Εὐφόρβου εὐλογεῖται, ἐπεὶ οὐδὲ τοῖς ἥρωσι ψόγον εἶχε τὸ καρηκομᾶν. οἱ δέ γε ὕστερον ἐντριβόμενοι καὶ προσκόμια πολλά τινα λαμβάνοντες, ἀλλ' αὐτοί, οὐκ ἔστιν εἰπεῖν εἰς ὅσον ἐψέγοντο. ἐπεὶ καὶ γυναικικά εἰσι τὰ τοιαῦτα οἷα πηνίκαις ἢ φενάκαις οἰκεῖα κατὰ τὸν δειπνοσοφιστὴν εἰπεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, ἀντὶ τοῦ τοιαῦται οἵας ἔχουσιν αἱ χάριτες. οὐ γάρ ἐστι κόμας αὐτοὺς ἐοικέναι ταῖς χάρισι, ταῖς σωματικαῖς δηλαδὴ καὶ μυθικαῖς. πλοχμοὶ δὲ ἰδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν. ὡς τῶν πλοκάμων ἐπὶ γυναιξὶ λεγομένων. ὅθεν καὶ εὐπλόκαμοι ἐκεῖναι. δῆλον δὲ ὅτι πλοχμὸς μέν, ἐκ τοῦ πέπλεχμαι πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ βέβρεγμαι βρεχμός. πλόκος δὲ ὁ παρὰ Λυκόφρονι, ἐκ τοῦ πλέκω. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὁ κοινῶς γραφόμενος πλόκαμος. καθὰ ἐκ τοῦ θάλλω, θάλος καὶ θάλαμος. ὡς καὶ ἄρχω ἀρχὸς καὶ ἄρχαμος. τὸ δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ τρίχας σφηκοῦσθαι, πλοῦτόν τι ὑπεμφαίνει τοῦ ἔχοντος, καὶ τριχῶν δὲ πολλὴν οὐλότητα. σφηκοῦσθαι δὲ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, τὸ σφίγγεσθαι οἷα τινι σφηκώματι, τῷ ἀπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου λεπτοτάτῳ ἑλκύσματι. φασὶ δὲ οἱ ῥητορικώτερον ἐπιβάλλοντες ὅτι λανθάνουσιν ἑαυτοὺς οἱ βάρβαροι, τὸν ἐν πολέμῳ καλλωπισμὸν λάφυρα τοῖς πολεμίοις φέροντες. λέγουσι δὲ καὶ ὅτι παραμυθεῖται τὸν Φιλέλληνα ὁ ποιητὴς ἀκροατὴν διὰ τῶν τοιούτων κομῶν τοῦ καλοῦ Εὐφόρβου, εἴπερ δυσχεραίνει ἐφ' οἷς αἱ τῆς τρυφαλείας τοῦ Ἀχιλλέως πρὸ μικροῦ ἐμιάνθησαν ἔθειραι αἵματι καὶ κονίῃσιν. ἐρρέθη δέ τις πρὸ τούτων καὶ ἕτερος χρυσοφορῶν. ὅλως μέντοι ἐκεῖνος ἠΰτε κούρη. ἐκ τῆς τῶν σφηκῶν δὲ κατὰ τὸ μέσον ἐντομῆς, εἴληπται τὸ σφηκοῦσθαι. τοῖς γὰρ λεπτῇ μηρίνθῳ σφιγγομένοις ἐοικότα πως καὶ αὐτοῖς διασφὰξ κοίλη ἢ καὶ ἐτυμολογοῦσα τοὺς σφῆκας. τὸ δὲ τρέφει ἀνήρ, ἐξαίρετόν τι ἔρνος δηλοῖ. ὃ μόνον ἀπολαβών τις, ἐπιμελεῖται αὐτοῦ. τὸ δὲ ἐριθηλές, οὐ μακρὰν ἐστὶ τοῦ τηλεθάον. εἴγε καὶ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ θάλλειν γίνεται ὡς οἷα θαλέθον. ἐκ τούτου γὰρ τὸ τηλεθάειν. εἰς ὃ συντελεῖ καὶ τὸ τοῦ χώρου οἰοπόλου εἴ τις ἔρημον αὐτὸν ἑρμηνεύσει. φασὶ γὰρ τὰ ἐν ἐρημίᾳ καὶ μονάζοντα φυτά, μάλιστα θάλλειν. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα, ἧττον εὔτροφα εἶναι, οἷα τὴν ἀλλήλων εὐφυΐαν τῇ ἐγγύτητι ἀφαιρούμενα. ἐλαίας δὲ ἔρνος παραλαμβάνει, ἁπλῶς οὕτως ἀρέσαν αὐτῷ πόθῳ τοῦ καλοῦ τοῦδε φυτοῦ. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὴν Ἀθηνᾶν, ἢ ἀνάκειται τὸ τοιοῦτον διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γλαυκῶπα καρπόν. ἰστέον δὲ ὅτι οἰοπόλα ὄρη, οὐ μόνον τὰ ἔρημα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὅπου δηλαδὴ παρατυχών τις, οἶος τουτέστι μόνος πολεῖ ὅ ἐστιν ἀναστρέφεται. οὐ καὶ ὅλως, τὰ μονονομίας τοῦ πολοῦντος διὰ τὸ ἐρημάζειν, ἀλλὰ καὶ τὰ εὔβοτα εἰς νομάς, καὶ ἀγαθὰ οἷς ἔχειν θρέμματα πολεῖν ἐν τοῖς ἐκεῖ. τὸ δὲ ἀναβέβρυχεν ὅπερ ὀνοματοπεποιηθὲν τὸ ἀναπηγάζειν δηλοῖ, γράφεται καὶ ἀναβέβροχεν, ὅ ἐστι πέπωται ὅθεν καὶ τὸ καταβρόξειεν. δι'. ὃς τὸ καταβρόξειε. δῆλον δὲ ὅτι τοῦ ἀναβεβρυχέναι λειότερον τὸ ἀναβλύζειν ἐστίν. αὐτὸ δὲ καὶ ἀναβλυσθονεῖν λέγεται ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. τὸ δὲ πνοιαὶ δονέουσιν ἀνέμων, τὸ εὔκρατον δηλοῖ τῆς τῶν ἀνέμων πνοῆς, ὑφ' ὧν τὸ φυτὸν εὔτονον καὶ φυλακτικὸν τοῦ καρποῦ γίνεται. ὁ δ' ἄνεμος ἐνταῦθα βόθρου αὐτὸ ἐκστρέφει, ἀλλ' οὐχ ἁπλῶς ἄνεμος οὗτος, ἀλλὰ ἐλθὼν σὺν λαίλαπι πολλῇ. οὓς καὶ ἐξαπίνης αἴδαμεν πνέοντας κατὰ τοὺς ἐκνεφίας καὶ τυφωνικοὺς καὶ ὅλως ἀελλώδεις, καὶ οὐ τρέφοντας ἀλλὰ ἐξολλύντας. ὅλως γὰρ ἀνεμοτραφῆ ἀκούομεν φυτὰ κούφοις αὐξόμενα πνεύμασι. ταῦτα δὲ οἱ ἰδιῶται τεχνῖται ἀνεμόδαρτα λέγουσιν, ἃ δηλαδὴ πνοιαὶ δονέουσι παντοίων ἀνέμων. οὗ ἕνεκα τὸ παντοίων, ἐν ὑψηλῷ ἢ ἀγχιάλῳ τόπῳ ἑστάναι δηλοῖ τὸ ἔρνος. ὅλως γάρ, ἐκεῖ αἰεὶ οἱ παντοῖοι προσβάλλουσιν ἄνεμοι. τὸ δὲ βρύειν, κυριολεκτεῖσθαι λέγεται ἐπὶ τοῦ τὴν ἐλαίαν ἀνθεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος, ἔοικε λέγεσθαι καὶ ἔμβρυον τὸ ἔνδον γαστρὸς βρύον ἤγουν ἀνθοῦν. ὅτι δὲ βρύειν παρὰ τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ ὑδάτων λέγεται πηγαίων καθὰ καὶ τὸ βλύζειν, ἐξ οὗ καὶ τό, οἴνου ἀποβλύζων, δηλοῖ καὶ ἡ βρύσις ὡς πρωτότυπον τὸ βρύω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἀναβέβρυχεν. ὃ καὶ ἀναπιδύειν λέγεται κοινότερον. ὅλως δέ γε κωμικῶς, τονθολυγεῖν καὶ κοχυδεῖν, ὡς αἱ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ χρήσεις δηλοῦσιν. δι'. ποταμοὶ ἀθάρης καὶ μέλανος ζωμοῦ πλέοι, διὰ τῶν στενωπῶν τονθολυγοῦντες ἔρρεον, ἤγουν ποιὸν ἦχον ἀποπλοῦντες. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ τονθορύζειν. καὶ πάλιν αὐτόματοι διὰ τῶν τριόδων ποταμοὶ λιπαροῖς ἐπιπάσταις ζωμοῦ μέλανος καὶ ἀχιλλείοις μάζαις κοχυδοῦντες ἐπιβλύξ. τούτων δὲ τὰ μὲν ἐπίπαστα, καὶ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ κεῖται. ὁ δὲ μέλας ζωμός, τοῖς Λάκωσι ποθητὸς ἦν. αἱ δὲ ἀχίλλειαι μάζαι, προδεδήλωνται. ἀπὸ δὲ τοῦ κοχυδεῖν, καὶ τὸ κοχύδιον εὕρηται. τὸ δὲ ἐπιβλύξ, ἐκ τοῦ βλύζω βλύξω δωρικοῦ παρῆκται. ταῖς δὲ ἀχιλλείοις μάζαις, καὶ αἱ κατὰ Αἴγιναν συναξιοῦνται λόγου. δι', μάζαι δ' ἐν ταῖσι παλαίστραις αἰγιναῖαι κατεβέβληντο. ἄλθος δὲ λευκόν, τὸν κονιορτὸν τῆς ἐλαίας φασὶ κατὰ τοὺς παλαιούς. οἱ

φασι

φασὶ καὶ καρποφόρους ὡς τὰ πολλὰ τοὺς ὑψηλοὺς εἶναι τόπους. ἀμέλει φασὶ καὶ ἐν ἀκροπόλει τῆς ἀθήνης πρῶτον ἐλαία ἐφάνη. Τὸ δὲ βόθρου ἐξέστρεψε, παρατετηρημένως ἐῤῥέθη, μετέωροι γάρ εἰσι καὶ ἐπιπολῆς κεῖνται τῆς ἐλαίας αἱ ῥίζαι, καὶ διὰ τοῦτο εὐκατάστροφοι, διὸ καὶ γύρους ἐπισκάπτουσιν αὐταῖς. οὐκ ἂν δὲ οὐκ ἀκριβεστέραν λέξιν εὑρεῖν οὔτε τοῦ βόθρου περὶ ὃν ἕστηκεν ἡ ἐλαία διέχουσα ταῖς ῥίζαις τὴν γῆν, οὔτε τοῦ ἐξέστρεψεν, εἰ καὶ δοκεῖ κάλλιον ὁμοίως εἶναι καὶ τὸ ἀνέτρεψεν ὥσπερ καὶ τὸ ἀνέστρεψεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεξιῶς ἀπέδωκε τὴν κατὰ τὸν εὔφορβον παραβολὴν ἀκολούθως τῇ ἀρχῇ. εἰπὼν γάρ, οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ, ἐπάγει. τοῖον πάνθου υἱὸν μενέλαος ἔκτανε. σημείωσαι δὲ ὅτι οὐδένα τρωϊκὸν ἄνδρα πεσόντα ᾠκτίσατο πλέον τοῦ εὐφόρβου ὁ ποιητής, σεμνύνων καὶ οὕτω τὸν τοῦ ἀχιλλέως ἑταῖρον ὡς ὑπὸ ἀξιολόγου ἀνδρὸς πεσόντα. καὶ ὅτι ἀρίστη καὶ ἡ πρὸς τὸ τῆς ἐλαίας ἔρνος παραβολὴ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεσόντος. ἔδει γὰρ τὸν καλὸν, φυτῷ παραβαλεῖν ἀεὶ τὸ κάλλος φυλάσσοντι. διὸ καὶ ἡ θέτις τοιαύτῃ χρῆται παραβολῇ ἐπὶ τοῦ φιλτάτου παιδός. τοὺς μέντοι λαπίθας ἀλλαχοῦ διὰ τὸ ἐν μάχῃ στάσιμον, δρυσὶν εἴκασεν αἳ ἄνεμον μένουσιν ἀεὶ καὶ ὑετόν. τοῦ δὲ τοῦ ἕκτορος μεγάλου πεσόντος πρὸ τούτου, κεραυνωθείσης δρυὸς εἰκόνα ἡρμόσατο.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς,
Βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη,
Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,
Πρῶτον. ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
Δῃῶν. ἀμφὶ δέ τόν γε, κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
Ἀντίον ἐλθέμεναι, μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ,
Ὣς τῶν, οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
Ἀντίον ἐλθέμεν μενελάου κυδαλίμοιο.
Ἔνθά κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα πανθοΐδαο
Ἀτρείδης, εἰ μή οἱ ἀγάσσατο φοῖβος Ἀπόλλων.
Ὅς ῥά οἱ ἕκτορ' ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον ἄρηϊ,
Ἀνέρι εἰσάμενος κικόνων ἡγήτορι μέντῃ.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτωρ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων
Ἵππους αἰακίδαο δαΐφρονος. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι
Ἄλλῳ γ' ἢ ἀχιλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ.
Τόφρα δέ τοι μενέλαος, ἀρήϊος ἀτρέος υἱὸς
Πατρόκλῳ περιβὰς, τρώων τὸν ἄριστον ἔπεφνε
Πανθοΐδην εὔφορβον, ἔπαυσε δὲ θούριδος ἀλκῆς.

Ὅτι γλυκείᾳ παραβολῇ τῇ περὶ τοῦ καλοῦ εὐφόρβου, ἐπιπλέκει συνεχῶς ὁ ποιητὴς ἑτέρας φοβεράς, τὴν ἀπὸ λέοντος ἀπροσμάχου, κεραννὺς κἀνταῦθα δεξιῶς ταῖς προσηκούσαις ἰδέαις τὴν ποίησιν. ἔνθα τὸν μενέλαον ἐφ' οἷς τοῦ εὐφόρβου περιγέγονε, λέοντι παραβάλλει. ὃς ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθὼς, βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἁρπάσῃ ἥτις ἀρίστη. τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβὼν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι, πρῶτον. ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει δῃῶν. ἀμφὶ δὲ τόν γε, κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες πολλὰ μάλα ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν ἀντίον ἐλθέμεναι. μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ τὸν λέοντα δηλαδή. ἢ, μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ τοὺς νομέας δηλονότι. ὣς τῶν, οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα ἀντίον ἐλθεῖν μενελάου. καὶ ὅρα ὡς ἡ παραβολὴ αὕτη, ὅλη ὅλῳ προσαρμόζεται τῷ πράγματι, καὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, πάντα πᾶσι παραβέβληται. τὸ πλῆθος τῶν τρώων, ἀγέλῃ βοῶν, ὁ ἄριστος εὔφορβος, τῇ ἀρίστῃ βοΐ. ὁ κτείνας μενέλαος, τῷ τὸν αὐχένα τῆς βοὸς καρτεροῖς ὀδοῦσι κατάξαντι λέοντι. ἡ ἀπραξία τῶν τρωϊκῶν ἀριστέων, κυσὶ καὶ βουκόλοις, οἳ θέλοντες ἀμῦναι, οὐ δύνανται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι καὶ νῦν, τὸ ἁρπάζειν ἐπὶ λέοντος εἶπεν, οἷα κυριολεκτούμενον ἐπ' αὐτοῦ, καθὰ καὶ ἐπὶ λύκου καὶ κυνὸς καὶ τῶν τοιούτων. ὅτι δὲ τὸ ἄριστον ἐν θρέμμασιν ὑπὸ τοιούτων θηρίων ἁρπάζεται, προεδηλώθη ἐν τοῖς, ὑπ' ἐκμήλων αἱρεύμενοι. καὶ ὅτι δὲ ἰδιότης λέοντός ἐστι καταγνύειν τὸν αὐχένα τῆς ἁρπαγείσης βοὸς πρὸς ἀσφάλειαν ἑαυτοῦ, προδεδήλωται καὶ αὐτό. λαφύσσειν δὲ κυρίως καὶ αὐτὸ ἐπὶ λέοντος καὶ λύκου καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἰύζειν, εἶδός ἐστι συριγμοῦ. ἐξ οὗ καὶ ὄνομα ὁ ἰυγμός. ὡς τὸ, μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἴυγξ ὄρνεον, ὡς ἀπὸ τοῦ σαλπίζω σάλπιγξ. ὅτι τὸ μεῖζον ὁ ποιητὴς δοὺς τῷ μενελάῳ ἤγουν τὸν τοῦ εὐφόρβου φόνον, ἀποστερεῖ αὐτὸν τοῦ ἐλάττονος. ἱστορεῖ γὰρ μὴ δυνηθῆναι αὐτὸν συλῆσαι τὰ τεύχεα ἐκείνου. ἐπεί φησιν ἀγάσσατο φοῖβος ἀπόλλων ὅ ἐστιν ἐφθόνησε, καὶ ἐπῶρσε τῷ μενελάῳ τὸν ἕκτορα. ἔστι δὲ ὁ τοῦ ἀπόλλωνος ἐνταῦθα φθόνος, κώλυμα ἐκ τοῦ μοιριδίου εἰς ὃ πολλαχοῦ ὁ ἀπόλλων ἐκλαμβάνεται. ὅτι

οὐ μόνον ἐν Ὀδυσσείᾳ Μέντης ἑλλήνικος, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα Μέντης ἡγήτωρ Κικόνων τῶν καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δυσ-λυμάνων ἔθνους θρακικοῦ πολὺ πρὶν μαρανθέντων ἐπικουροῦντος τοῖς Τρωσίν. ὅτι παροιμιῶδες τό, ἀκίχητα διώκων, λεχθὲν παρὰ Ἀπόλλωνος πρὸς Ἕκτορα ὅτι τοὺς Ἀχιλλέως ἵππους ἐδίωκεν. οὓς καὶ ἐπαινῶν, φησὶν ὅτι ἀλεγεινοί εἰσι τοί ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προερρέθη, ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἠδ᾽ ὀχέεσθαι ἄλλῳ γ᾽ ἢ Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτη τέκε μήτηρ. τὸ δὲ ὅλον τῆς φράσεως οὕτως. Ἕκτωρ, σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακίδαο. οἱ δ᾽ ἀλεγεινοί. καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. ἐντεῦθεν δὲ τὸν Ἀχιλλέα ἱππότην ἄριστον καὶ ὡς εἰπεῖν ἱππόδαμον συλλογιστέον, καὶ τοὺς ἵππους δὲ αὐτοῦ ἀγερώχους ἐπινοητέον. οὕτω καὶ ὁ Βουκέφαλος ἵππος Ἀλεξάνδρῳ μόνῳ εἴκειν ἠγάπα. τὸ δὲ πλῆρες τῆς ῥηθείσης παροιμιώδους συντάξεως, τοιοῦτον. σὺ μὲν ὧδε θέεις. ἤτοι ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς, ἀκίχητα διώκων ἵππους καὶ τὸ ἑξῆς. Ποσειδώνιος δέ φασιν ὁ Ἀριστάρχου ἀναγνώστης, οὕτω λέγει. σὺ μὲν ὧδε θέεις ἀκίχητα. εἶτα, διώκων ἵππους Αἰακίδαο, καὶ τὸν Ἀρίσταρχον ἀποδέχεσθαι τοῦτο. Τὸ δὲ ὀχέεσθαι, ἄλλοθι μὲν, ἐνεργητικῶς νοεῖται. οὕτω γὰρ φαμὲν ὡς θέλει τις ἐφ᾽ ἵππου ὀχεῖσθαι. ἐνταῦθα δὲ, ὀχέεσθαι λέγει τοὺς Ἀχιλλέως ἵππους παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἡνιόχῳ ἤγουν ἀναβάτῃ γίνεσθαι. Τὸ δὲ ἄλλῳ γ᾽ ἢ Ἀχιλλῆϊ, κοινῶς ἐσχημάτισται καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ, ἀνθρώπους, ὅς ἐπίορκον ὀμόσσῃ. οὕτω γὰρ κἀνταῦθα ἐκ τοῦ, ἀνδράσι θνητοῖς, κατεβιβάσθη εἰς ἑνικὸν τό, ἄλλῳ. ἄλλως δὲ ἦν τὸ πεπληρωμένον καὶ σύνηθες, ὥσπερ ἐκεῖ ἀνθρώπων, ὅς ἐπιορκήσῃ, οὕτω κἀνταῦθα ἀνδρῶν ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλῆϊ. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα δὴ γε σύνδεσμον ἐν τῷ, ἄλλῳ γ᾽ ἢ Ἀχιλλῆϊ, οὐκ ἀναγκαίως ἐπενεχθέντα. οὐδὲ γὰρ ἡ κακομωδία ἦν ἐνταῦθα σκληρὰ ἦν. ἡ δὲ ἀθανάτη, ἀναλόγως εἴρηται τῷ, ἡ εὐπαιπάλη, ἡ εὔξεστη, ἡ ἄσβεστη, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ὅτι τὸ διὰ λελυμένως ἤδη συνταχθὲν μετὰ δοτικῆς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε, συνάψας ἐνταῦθα συντάσσει ὁμοίως εἰπὼν Πατρόκλῳ περιβάς. Ὅτι τὸν Εὔφορβον Τρώων ἄριστον λέγει. τὸν δ᾽ αὖ δὴ, καὶ Δάρδανον φθάσας εἶπε. Τρῶες ἄρα καὶ οἱ Δάρδανοι. ὡς καὶ ὅτι λέγει Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι. μέσους τιθεὶς ἐκεῖ τοὺς ἐπικούρους, ὡς δῆθεν ἰσοτίμους τοῖς Ἰλιεῦσιν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἀφελὴς ἐκπολιτισμοῦ ἔννοια σχεδιαστικὴ ἀναπληροῦσα στίχον. εἰπὼν γὰρ Ἀπόλλωνα Ἕκτορι ὅτι Μενέλαος ἔπεφνεν Εὔφορβον, ἐπάγει. παῦσε δὲ θούριδος ἀλκῆς. ὅπερ οὐ δόλως ἐχρῆν λαληθῆναι. προδηλότατον γὰρ ὡς ὁ φονευθεὶς, πέπαυται τοῦ, τι θοῦρος εἶναι καὶ τοῦ ἀλκὴν ἔχειν.

Ὅτι θεῖον βοηθείας φραστικὸν τό, ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν. Ὅτι ἀμυντικοῦ ἀνδρὸς τό, τὸν δ᾽ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. πάπτηνε δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα κατὰ στίχας ὡς ἀμυνόμενος δηλαδή. τὸ δὲ ἀμφιμελαίνας, κατὰ τῶν ἀντιγράφων, οὐ μίαν σύνθετον οἴδασι λέξιν ἀλλὰ δύο. ἵνα λέγῃ, ἀμφὶ φρένας μελαίνας. ὅτι καὶ τὴν ὀξέα κεκληγέναι φησὶ τὸν Ἕκτορα, ἐξ αὐτοῦ ἴσως τινὸς ἀετώδους τὸ κεκληγέναι λαβών. καὶ φλογὶ δὲ αὐτὸν εἰκάζει, εἰπὼν ὀξέα κεκληγώς, φλογὶ ἴκελος Ἡφαίστοιο ἀσβέστῳ. καὶ εἰκὸς μὲν εἰπεῖν ταῦτα καὶ διὰ παραβολῶν πλατυτέρων. στενοῖ δὲ ὅμως τὸν λόγον, συγκατεπειγόμενος τῷ καιρῷ. τὴν δὲ ἄσβεστον φλόγα, φθάσας ἀσβέστην ἔφη ἐν τῷ, κατ᾽ ἀσβέστη ἐκέχυτο φλόξ. ἰστέον δὲ ὡς τὸ μὲν φλογὶ ἴκελος, ἐξ ὀρθοῦ ἐστι παραβολή. τὸ δὲ ὀξέα κεκληγώς, ἔμφασιν μόνον ἔχει

Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν αὖθις ἔβη θεὸς ἂμ πόνον ἀνδρῶν.
Ἕκτορα δ᾽ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
Πάπτηνεν δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα κατὰ στίχας. αὐτίκα δ᾽ ἔγνω
Τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ᾽ ἐπὶ γαίῃ
Κείμενον. ἔρρει δ᾽ αἷμα κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλήν.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
Ὀξέα κεκληγὼς, φλογὶ ἴκελος Ἡφαίστοιο
Ἀσβέστῳ. οὐδ᾽ υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας.
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγὼν. εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ,
Πάτροκλόν θ᾽, ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ᾽ ἐνθάδε τιμῆς,
Μήτις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται.
Εἰ δέ κεν Ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχωμαι
Αἰδεσθεὶς, μήπως με περιστείωσ᾽ ἕνα πολλοί.
Τρῶας δ᾽ ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Ὁππότ᾽ ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
Τῷ μ᾽ οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται
Ἕκτορι χωρήσαντ᾽, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
Εἰ δέ που Αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην,
Ἄμφω κ᾽ αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης

Καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσαίμεθα νεκρὸν
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ· κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη.

...χει παραβολῆς. ὅτι λογισμοῖς μενέλαος ἐνταῦθα ταλαιπωρεῖται, τοιοῖσδε. νέμεσιν μὲν ὑφορώμενος καὶ αἰδούμενος

εἰ τὸν πάτροκλον λίποι κείμενον δι' αὐτόν. εἰ δὲ ἐντύχοι δεδιὼς κίνδυνον. οὕτω, κρίνει οὐ νεμεσητὸν εἶναι χωρῆσαι τῷ ἕκτορι, ἵνα μὴ θεομαχῇ, ἐπεὶ ὁ ἕκτωρ ἐκ θεοῦ πολεμεῖ. καὶ ὅρα μεγαλοπρεπείας ἦθος, οὐ γὰρ θνητῷ ὑποχωρεῖν λέγει ἀλλὰ θεῷ. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ φράσις, τοιαύτη. ὤμοι ἐγὼν εἰ μέν κε λίπω κατὰ τεύχεα καλὰ πάτροκλόν θ' ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς, μή τίς μοι δαναῶν νεμεσήσεται ὅς κεν ἴδηται. εἰ δέ κεν ἕκτορι μοῦνος ἐὼν καὶ τρωσὶ μάχωμαι αἰδεσθείς, μή πώς με περιστήωσ' ἕνα πολλοί. τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος ἕκτωρ. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. τῷ μ' οὔτις δαναῶν νεμεσήσεται ἰδὼν ἕκτορι χωρήσαντα, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει. καὶ ὅρα ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, μνήμην αἰδοῦς βλαβερᾶς. εἰ γὰρ αἰδεσθεὶς ὁ μενέλαος πολεμήσει εἷς πρὸς περιστάντας πολλοὺς οἵ εἰσι πρὸς πάντας τρῶας ὡς δηλοῖ τό, τρῶας δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει ἕκτωρ, βλαβήσεται ἄν. καὶ τοίνυν, οὐ τὸ νεμεσητέον ἁπλῶς, ἀλλ' οὐδὲ ἐπιστρεπτέον τῶν νεμεσώντων αἰδουμένοις εἰκῇ. ἀλλ' ἑκατέρα, ὅτε δέον ἐστίν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὤμοι ἐγὼν, πολλαχοῦ προκατάρχει τοιούτων τε λόγων, καὶ ἐννοιῶν δὲ χειρῶν, ὡς οἷα προοιμιακόν τι νόημα. ὅρα δὲ καὶ σχῆμα συνήθως ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, μή τίς μοι νεμεσήσεται. καὶ, μή πώς με περιστήωσι. λείπει γὰρ συνήθως ἐν τούτοις, τὸ δέδοικα, ἢ τοιοῦτόν τι ῥῆμα. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδοικα μὴ νεμεσηθῶ. καὶ δέδοικα μὴ κινδυνεύσω. οἰκεῖον δὲ τὸ σχῆμα καὶ νῦν ἀνδρὶ ἐναγωνίῳ καὶ μὴ ἔχοντι φράζειν ἐντελῶς διὰ ἔπειξιν. τὸ δὲ ἕκτορι καὶ τρωσί, μεγαλοφροσύνην ἔχει, ὡς τοῦ μενελάου μὴ δεδιότος μόνον τὸν ἕκτορα, πάντας δέ, ὡς δεδήλωται. τοῦ δὲ περιστήωσιν ὅ ἐστι πέριξ κυκλώσωσι, πρῶτον ἀπαθὲς τὸ στέωμεν, οὗ χρῆσις ἐν τοῖς πρὸ τούτων. ὅλον δὲ τὸ περιστήωσιν ἕνα πολλοί, δύναται καὶ παροιμιῶδες εἶναι. τὸ δὲ πολλοί, δοκεῖ μὲν ἀντὶ τοῦ πάντες κεῖσθαι ὡς καὶ προερρέθη. μάλιστα δὲ ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ φύσιν ἀορίστως νοούμενον. εἰ γὰρ καὶ πάντες οὐ τινι ἐπέλθωσιν, ἀλλὰ ἐκ ἤδη καὶ πάντες αὐτὸν περιστήσονται τὸν ἕνα τὸν ὀλίγον, πολλοὶ δέ τινες ὡς εἰκός. τὸ δὲ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι, ταὐτόν μοί ἐστι τῷ, διὰ μέσου φωτὸς θεοφιλοῦς δαιμονομαχεῖν. στρυφνῶς δὲ καὶ συνεστραμμένως πέφρασται διὰ συντομίαν. βούλεται δὲ λέγειν ὅτι ὁ μαχόμενος ἀνδρὶ ὃν δαίμων τιμᾷ, εἰ καὶ δοκεῖ ἁπλῶς ἀνθρώπῳ μάχεσθαι, ἀλλ' ἀληθῶς διὰ μέσου τοῦ τοιούτου, δαίμονι μάχεται. τοῦτο δέ, ἀλλαγέντος τοῦ δαίμονος εἰς ἀγαθὸν ὄνομα, καλὸν ἔσται γνωμικόν. ἵνα εἴπῃ ὅτι ἐπιβλαβές ἐστιν ὅτε τις ἐθέλει πρὸς θεὸν φωτὶ μάχεσθαι ὃν ἐκεῖνος τιμᾷ. δι' οὗ δηλοῦται ὡς οὐ χρὴ θεοφιλεῖ ἀνδρὶ ἀνθίστασθαι. εἰ γὰρ θεῷ φίλος ὁ πολεμούμενος, κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων, κοινὸς ἄρα καὶ ὁ πόλεμος τῷ τε θεῷ καὶ τῷ θεοφιλεῖ, ὃν ἐνέφηνεν ὁ ὅμηρος ἐν τῷ, ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει. ὃ ταὐτὸν τῷ, ἐπεὶ θεοφιλής ἐστι. τὸ δὲ πῆμα ἐκυλίσθη, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν ἐκ θεοῦ ἐπῆλθε. τὸ δὲ ἕκτορι χωρήσαντα, ἀντὶ τοῦ ἀναχωρήσαντα, ὑποχωρήσαντα, ἐκχωρήσαντα. ὃ καὶ εἴκειν λέγεται. ὅτι πάνυ ὁ ποιητὴς ἐξαίρει τὸν αἴαντα οὐ μόνον ὅτε λέγει ὡς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα ἐτέτυκτο πάντων ἀχαιῶν μετ' ἀχιλλέα, ἀλλὰ καὶ μάλιστα νῦν ὅτι ὁ μενέλαος λέγει ὡς εἴ που αἴαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθοίμην, ἄμφω κ' αὖ ἰόντες, ἐπιμνησαίμεθα χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ. ἤγουν, αἴαντος συμμαχοῦντος, οὐ μόνον ἐμμέσως ὡς ἀνωτέρω ἐῤῥέθη μαχεσαίμεθα ἂν πρὸς δαίμονα, ὅ ἐστι διὰ μέσου θεοφιλοῦς ἀνδρός, ἀλλὰ καὶ ἀμέσως πρὸς αὐτὸν δαίμονα. ὃ καὶ διομήδης πλάττεται ποιῶν ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ. οὐ μόνον διὰ μέσου τοῦ αἰνείου πολεμήσας τῇ μητρὶ ἀφροδίτῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν ἐκείνην ἀντικαταστὰς καὶ τρώσας. τὸ δὲ ὁμηρικὸν τοῦτο, θεοσεβής τις ἀνὴρ μετακεντρίσας ὡς εἰ καὶ θάλλος εὐγενὲς εἰς θεῖον λειμῶνα, εἴποι ἄν ποτε περὶ ἐναρέτου ἀνδρός, ὡς εἴ που πυθοίμην τοῦ δεῖνος, ἄμφω κ' αὖ ἐλθόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης καὶ πρὸς δαίμονά περ, ἤγουν οὐ πρὸς μόνον ἄνδρα δαιμονοφιλῆ, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτὸν δαίμονα τὸν κάκιστον δηλαδή. ἡ δὲ προκειμένη ἔννοια, χρησιμεύει καὶ εἰς τό, σύν τε δύ' ἐρχομένω, καὶ ἁπλῶς εἰς τὸ περὶ συζυγίας φιλικῆς. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, προοιμιῶδες τό, κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη. ἀντὶ τοῦ ὡς ἐν κακοῖς κάλλιον. ἐντεῦθεν σοφοκλῆς παραξέσας, ποιεῖ τὸν οἰδίποδα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, ὅτι κάλλος κακῶν, ὕπουλον ἐξετράφη, ἀντὶ τοῦ ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. εἴη δ' ἂν ὅμοιόν τι καὶ τό, καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην. ἕτερος δέ τις τὸ φέρτατον κακῶν, ἄλλως ἔφρασε, τὸ κακοῦ τὸ μεῖον εἰπών. ἐξ ὁμήρου καὶ αὐτὸς κερδάνας τὸ νόημα. φέρτατον δὲ κακῶν ὅμηρος ἐνταῦθα ἔφη, τὸ νεκρὸν γοῦν κομίσαι τῷ ἀχιλλεῖ τὸν πάτροκλον. ἰστέον δὲ ὅτι ἐλλόγου διαστολῆς χρεία ἐν τῷ, αἴαντός γε. ἵνα μὴ νοοῖτο αἴαντός γε βοὴν πυθοίμην. ἀλλὰ αἴαντος πυθοίμην βοὴν ἀγαθοῦ. καὶ συντάσσεται καὶ νῦν τὸ πυθοίμην, μετὰ γενικῆς.

Ὅτι αἰδούμενος δὴ ὁ πάντως τοὺς ἐπὶ μενελάῳ φεύγοντι δὴ τὸ τρώων στίχας ἐπελθεῖν ἄρχοντος ἕκτορος, λέγοντι αὐ-

Εἷος ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα δ' ἐπὶ τρώων στίχες ἤλυθον, ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ.

Αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο. λεῖπε δὲ νεκρόν.
Ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λῒς ἠϋγένειος,
Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται
Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ
Παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο,
Ὣς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθὸς Μενέλαος.
Στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς ἐπεὶ ἵκετο ἔθνος ἑταίρων,
Παπταίνων Αἴαντα μέγαν Τελαμώνιον υἱόν.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
Βῆ δὲ θέειν. εἶθαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ηὔδα.
Αἶαν δεῦρο πέπον περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
Σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
Γυμνόν. ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Ὣς ἔφατ'. Αἴαντι δὲ δαΐφρονι θυμὸν ὄρινε.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων. ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
Ἕκτωρ μὲν Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα,
Ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ,
Τὸν δὲ νέκυν Τρῳῇσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη.
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον.
Ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων.
Ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε. δίδου δ' ὅ γε τεύχεα καλὰ
Τρωσὶ φέρειν προτὶ ἄστυ, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ.
Αἴας δ' ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας,
Ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν,
Ὧι ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
Ἄνδρες ἐπακτῆρες, ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει.
Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων,
Ὣς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Ἀτρεΐδης δ' ἑτέρωθεν ἀρηΐφιλος Μενέλαος
Ἑστήκει μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.

τὸν εἰκάζει τῷ πάσχοντι, ὡς αὖ ὧδε γοῦν σημαίνει τὸν ἥρωα. καὶ φησίν. αὐτὰρ ὅγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, ἤγουν ὡς μετ' ὀλίγα φησίν, ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε, λεῖπε δὲ νεκρόν. ἐντροπαλιζόμενος ὥστε λῒς ἠϋγένειος ὁ πολλαχοῦ κείμενος. ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται ἤγουν διώκουσιν, ἔγχεσι καὶ φωνῇ. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ παχνοῦται. ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο, ὅ ἐστι σταθμοῦ, ἀγροικικοῦ. περὶ δὲ ἀμφοῖν ταῦτα κεῖται. ἰστέον δὲ ὅτι ἰδιότης λέοντος καὶ τὸ, διωκόμενον μὴ φεύγειν προτροπάδην, ἀλλ' ἐντροπαλίζεσθαι ὅ ἐστι συχνὰ μεταστρέφεσθαι, ἐν ᾧ ὡς ἀλλαχοῦ φησίν, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβειν. ὃ μεταλαβόντες, ἐπὶ σκέλος χωρεῖν λέγει, οὐ φράσας κάλλιον τοῦ ποιητοῦ, ὃς τὸ, γόνυ γουνὸς ὀλίγον ἀμείβειν, πρὸς τὸ μακρὰ βιβάζων ἀντιθέτως ἔλεγε. τὸ δὲ δίω ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ δίωνται, οὕτω μὲν λεγόμενον, σκορακίζεται τοῖς λογογράφοις. σύνηθες δὲ μᾶλλον τοῦ ὠκέα, εὔχρηστον. ἀπ' αὐτοῦ γὰρ τὸ διώκειν. τὸ δὲ ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ, δηλοῖ ἀλλαχοῦ μὲν μηκέτι περιθεῖναι τὸν φεύγοντα λέοντα, φύσει δὲ ὅμως ἄλκιμον ἦτορ ἔχειν. φέρεται δὲ ἰδοὺ καὶ ἐπὶ λέοντος ὡς ὄνομα σπλάγχνου. ἴσως δὲ οὐκ ἂν καὶ πραπίδας ῥηθείη αὖ ἔχειν ὁ λέων εἰ μὴ πάντη ταυτὸν φρένες καὶ πραπίδες. τὸ δὲ παχνοῦται ἦτορ, κεῖται μὲν καὶ πρὸ ἱστόδε ἐν τῷ, ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. δηλοῖ δὲ τὸ πυκνοῦται καὶ διεγείρεται τῇ λύπῃ. ἐπεὶ ἡ πάχνη, δρόσος ἐστὶ πεπυκνωμένη καὶ πεπηγμένη. ἢ καὶ ἄλλως, παχνοῦται ἀντὶ τοῦ ψύχεται. εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ. ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, θερμὰ τὰ προσηνῆ. διὸ καὶ θαλπωρὴ ἡ ἐλπίς. τὸ δὲ ἀέκων, προξύνεται παραδόξως. οὐδεμία γὰρ μετοχὴ ἐν συνθέσει ἀναβιβάζει τὸν τόνον ὅτι μὴ μόνη ἡ ἀέκων. τὸ ἐθέλων, οὐκ ἀντίκειται πρὸς τὸν τοιοῦτον λόγον, οὐ γὰρ ἁπλῶς μετοχή, ἀλλὰ κύριον παρὰ ἡροδότῳ μετοχικόν ἐστιν ὄνομα. ὅτι στρατηγικὸν τὸ, θαρσύνοντα ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. εἴρηται δὲ περὶ Αἴαντος. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὸ θεσπέσιον ἐτυμολογῶν, φησί. θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος. οἱονεὶ λέγων ὅτι ὁ φόβος ἐκ Φοίβου ὡς ἐκ θεοῦ συνέπεσεν, ἢ ἐνέπεσεν, οὐ μὴν ἀπὸ δειλανδρίας. ἔχει δέ τι νῦν παρηχήσεως τὸ, φόβος καὶ Φοῖβος. Ὅτι προτρεπτικὸν εἰς κίνδυνον τὸ, δεῦρο πέπον περὶ τοῦ δεῖνος σπεύσομεν, ἵνα δηλαδὴ μὴ ἀσπουδεὶ ποιήσωσιν οἱ ἐχθροὶ ὃ βούλονται. Μενέλαος δὲ εἰπὼν τὸ δεῦρο πέπον καὶ ἑξῆς, προκαλούμενος τὸν Αἴαντα ὑπερμαχῆσαι κειμένου τοῦ Πατρόκλου. δῆλον δὲ ὡς οὐκ αὖ οὐ ψεκτικὴ λέξις ἐνταῦθα ὁ πέπων, εἰ καὶ ἐν ἄλλοις ψόγον ἐμφαίνει ὡς καὶ ἐν τῷ, ὦ πέπονες κάκ' ἐλέγχεα. ἔνθα ἐνθυμητέον καὶ τὸ τοῦ Ἡρακλείδου, εἰπόντος ἐν τοῖς περὶ τοῦ στεφάνου, ὅτι καὶ τὸ παρ'

ὁμήρῳ

ὁμώνυμος τῷ πέφνε. κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πεποίηται ὡς ἀπὸ τοῦ φόνος, μεταπεσόντος τοῦ φ εἰς τὸ π. οἱ γὰρ δωριεῖς φασι τοὺς ἐπιφθόνους, φόνους λέγουσιν, οἱονεὶ ἄξια φόνου δεδρακότας. καὶ μετὰ προθέσεως δὲ καταφόνας φασί. καὶ οὕτω μὲν ἡρακλείδης. ἔστι δ' ἐκ τούτου ἀκριβώσασθαι καὶ τὸ κατηφόνας τί δηλοῖ, ὅπερ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που λέγει ὁ ποιητής. ὅτι ἐθέλει σπεῦσαι μενέλαος καὶ γυμνὸν προφέρειν τῷ ἀχιλλεῖ τὸν φίλον πάτροκλον. οὐχ ἁπλῶς δὲ πάντως γυμνὸν ἀλλὰ τῶν ὅπλων. διὸ καὶ ἐπάγει τό, ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει ἕκτωρ, ὅπερ δὴ πάντως ταυτὸν τῷ εἰπεῖν ἀπενεγκεῖν αὐτὰ λαβὼν διὰ τὸ εὔπλαστον. εἰ γοῦν γυμνὸν ἁρπάσαι ἢ κολοβῶσαι τὸν πάτροκλον οὐκ ἐξεγένετο τοῖς τρωσί, πῶς ἂν πιθανῶς ἐπλάσθη πρὸς βίαν σκυλευόμενος; διό περ ἀναιμωτὶ φθάσας αἴρει ἕκτωρ τὰ τεύχεα, ἀπεκδύσαντος αὐτὰ τοῦ φοίβου ὡς προδεδήλωται. οἷς καὶ ἐμπρέψει μέν, ἐπ' ὀλίγον δέ. σημείωσαι δὲ ὅτι καθὰ καὶ ἑτέρωθι δηλοῦται, δίδωσιν ὁ ποιητὴς κατὰ τοὺς παλαιοὺς τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα τῷ ἕκτορι, ἵνα εἰς ἴσον αὐτὸν ἀγάγῃ τῷ ἀχιλλεῖ, ὡς φαίνεσθαι τοῖς ὅπλοις ἀμφοτέρους κοσμήσας. μὴ καὶ δόξῃ ὁ ἕκτωρ διὰ τὸ ἀχρεῖον τῶν αὐτοῦ ὅπλων, πεσεῖν ὑπὸ τοῦ ἀχιλλέως. προοικονομεῖ δὲ καὶ τὴν ὁπλοποιΐαν ὅμηρος ἐν τούτοις καὶ τὴν ἐν αὐτῇ ἀλληγορουμένην κοσμογένεσιν. καὶ τὴν αὐτόθι ποικιλίαν. στερηθεὶς γὰρ ὧν εἶχεν ὅπλων ἀχιλλεὺς ἤγουν τῶν ἐξ ἡφαίστου, πορίσεται ἕτερα διὰ τῆς μητρὸς θέτιδος. καὶ τὸ τοιοῦτον ἐπεισόδιον, πολλὰ τῇ ποιήσει περιβαλεῖ ἀκοῆς ἄξια. ὅτι ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς, ἕκτωρ δεθεὶς τῶν ποδῶν, ἕλκεται νεκρὸς κατόπιν τοῦ ἅρματος ὑπ' ἀχιλλέως. ἔνθα καὶ μέμφονται πολλοὶ τὸν ἥρωα τῆς ὠμότητος. καὶ οἱ τῶν ὁμηρικῶν ἀπορειῶν λυτικοί, λαλοῦσιν εἰς τοῦτο πολλά. ὅμηρος δέ, φθάσας λύων καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄπορον, οἷς ποιεῖ τὸν ἕκτορα ἐθέλοντα τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρόκλου ἐκτεμεῖν. ἕλκε γάρ φησιν ἵν' ἀπ' ὤμοιιν κεφαλὴν τάμοι ὀξέι χαλκῷ. καὶ οὐκ αὐτὸν μόνον, τοῦτο γάρ πως καὶ ἄλλως πρὸ τούτου πεποίηκεν εἰς ἄνδρα τρωϊκὸν ὅπου καὶ τῇ κεφαλῇ ἐκείνου ἐμπείρας τὸ δόρυ, ἐξανέτεινεν εἰς σχῆμα κωδείας. οὐκοῦν μόνην κεφαλῆς ἐκτομὴν ὁ ἕκτωρ ἐθέλει, ἀλλὰ καὶ τὸν νεκρὸν μελιστὶ δοῦναι κυσί. φησὶ γάρ. τὸ δὲ νέκυν τρώῃσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δώῃ. καὶ οὕτω μὲν ὠμὸς ὢν ἕκτωρ, εἰκότως τοιοῦτον εὑρήσει καὶ τὸν ἀχιλλέα. εἰ δὲ καὶ ἱππόθοος μετ' ὀλίγα δησάμενος τελαμῶνι περὶ σφυρὸν ἕλκει τὸν ὑφ' ἕκτορος πεσόντα πάτροκλον, γένοιτ' ἂν καὶ τοῦτο μάλιστα αἴτιον ἑλκυσμοῦ τοῦ τοῦ ἕκτορος νεκροῦ. ὅτι αἴας ὁ μέγας ἐκώλυσέ τι τὸν ἕκτορα αἰκίσασθαι τὸν τοῦ πατρόκλου νεκρόν, καὶ ἀναχωρῆσαι πεποίηκεν. φησὶ γάρ. αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε φέρων σάκος ἠΰτε πύργον. ἕκτωρ δ' ἂψ ἐς ὅμιλον ἰὼν, ἀνεχάζεθ' ἑταίρων. ἐς δίφρον δ' ἀνόρουσε. καὶ ὅρα τὸ ἐνεργὸν τῆς παραβολῆς ἐν τῷ, ἠΰτε πύργον. ἣν συνεξωμοίωσεν ὁ ποιητὴς τῇ τοῦ ἥρωος ἐπείξει. ὃς προκληθεὶς ὑπὸ μενελάου βοηθῆσαι τῷ τοῦ πατρόκλου νεκρῷ, οὐδέν τι ἀμελλήσας, εὐθὺς ὡς ἐπικουρίαν κατὰ σπουδὴν ἦλθεν. ἔχει δέ τι ἀστεῖον ἡ εἰρημένη πρὸς πύργον παραβολὴ τοῦ κατὰ τὸν αἴαντα σάκους. ἄλλως μὲν πύργοι φέρουσιν ἄνδρας, ἐνταῦθα δὲ πύργον δι' ἄλλου τρόπου ὁ αἴας φέρει. ὁ δὲ ποιητὴς παραβολὴν ἑτέραν ὡς ἔθος αὐτῷ διασκευάζων, φησί. αἴας δ' ἀμφὶ μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας, ἑστήκει ὥς τίς τε λέων περὶ οἷσι τέκεσσιν. ᾧ ῥά τε νήπι' ἄγοντι, συναντήσονται ἐν ὕλῃ ἄνδρες ἐπακτῆρες. ὁ δέ τε σθένεϊ βλεμεαίνει. πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται ὄσσε καλύπτων. καὶ ὅρα ὡς εἰ καὶ τὸν μενέλαον φθάσας εἴκασε λέοντι, ἀλλ' ἐκεῖνον μὲν ἐθεώρησεν ὡς λέοντα μίαν ἁρπάζοντα βοῦν. τοῦτον δέ, λέοντι ἄγοντι τέκνα, οὗ πλείων ὁ θυμός. καὶ ταῦτα, νήπια. ὧν μείζων φροντὶς τοῖς τεκοῦσιν. ἔτι δὲ τὴν μὲν πρὸς τὸν πάτροκλον τοῦ μενελάου εὔνοιαν τοιαύτην εἶναι φθάσας εἶπεν, ὁποία τις καὶ βοὸς πρώτως τεκούσης ἐστὶ περὶ τέκνον δάμαλιν. τὴν δὲ τοῦ ἀνδρειοτάτου σπουδὴν αἴαντος ἐπὶ πατρόκλῳ, εὔνοιαν εἰκάζει ὁποίαν ἔχοι ἂν λέαινα περὶ σκυμνία. ὅλως δὲ εἰπεῖν, τὰς δύο τοῦ μενελάου παραβολὰς, συνῆψεν ἐπὶ τοῦ αἴαντος. ζῶον παραλαβὼν τὴν λέαιναν φιλότεκνόν τι οὐδὲν ἧσσον τῆς βοός, καὶ ἄλκιμον. λέοντα γὰρ νῦν οἱ παλαιοί, τὴν θήλειαν λέγεσθαί φασιν, οἷα τοῦ ποιητοῦ μὴ εἰδότος εἰπεῖν λέαιναν. ὡς καὶ περὶ ἀρτέμιδος εἶπέ που τό, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶν ἔθηκε ζεύς, ὅ ἐστι λέαιναν. οἱ δὲ τοῦτο λέγοντες, ἱστοροῦσι καὶ ὅτι λέων ἄρρην οὐ σκυμναγωγεῖ. διὸ ζηνόδοτος οὐ παρεδέχετο τοὺς ἐνταῦθα στίχους. λέοντα μὲν αὐτὸς τὸν ἄρρενα νοῶν, λέγων δὲ μὴ σκυμναγωγεῖν τὸν ἄρρενα. καὶ μὴν ἀντίμαχος καὶ ἄλλοι, σκυμναγωγεῖν ἱστοροῦσι καὶ τὸν ἄρρενα λέοντα. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἀμφὶ μενοιτιάδῃ ἑστήκει, ταυτόν ἐστι τῷ ἀμφὶ αὐτῷ ἤγουν ἀμφὶ πατρόκλῳ ἔβαινεν ὃ πρὸ βραχέων ἐρρέθη. διὸ καὶ ἐπάγει, ὡς αἴας περὶ πατρόκλῳ βεβήκει. ἐπεὶ δὲ ἡ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ ἰσοδυναμοῦσιν, εἰπὼν ἀμφὶ μενοιτιάδῃ ἑστήκει, ἐπήγαγεν. ὡς λέων περὶ τέκνοις. ἔνθα ὅρα ὅτι τέκεα καὶ τέκνα, οὐκ ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀλόγων. διὸ καὶ πρωτοτόκος βοῦς πρὸ μικροῦ παρὰ τὸ τεκεῖν. τὸ δὲ σάκος καλύψας, ἀντὶ τοῦ σκεπάσας καὶ οἷον κάλυμμα προστησάμενος τὸ πυργοειδὲς αὐτοῦ σάκος. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἂν εἴη ἀχρεῖον τὸ ἐπισημήνασθαι, ὅτι ἄδηλον μὲν εἴτε περὶ τὸ πολεμικὸν σάκος εἴτε περὶ τοὺς σάκας τὸ ἐθνικὸν ἤγετο βαβυλώνιος ἑορτὴ σακαία καλουμένη, ἐφ' ἡμέρας πέντε. ἐν αἷς ἄρχονταί φασιν οἱ δεσπόται ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, ἀφηγουμένου τῆς οἰκίας ἑνὸς τῶν δούλων στολὴν ἐνδεδυκότος βασιλικήν. γενήσεται δὲ καὶ μετ' ὀλίγα μνήμη τοιαύτης ἑορτῆς θετταλικῆς, καλουμένης πελωρίας. τὸ δὲ νήπια, ἐλλειπτικῶς νεογνὰ τέκνα δηλοῖ. Ἐπακτῆρες δὲ οἱ θηρευταί, ὡς ἀεί τι ἐπαγόμενοι, δι' κύνας ἢ ὅπλα. ἢ ὡς ἐπαγόμενοι τοῖς θηρίοις, ἤγουν πολεμίων δίκην

ἐπιόντες. τὸ γὰρ ἐπάγειν, πολεμικὴ πολλάκις λέξις ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. εἴρηται δὲ περὶ τούτου καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ βλεμεαίνειν, ἔφη φθάσας καὶ ἐπὶ κάπρου. τί δὲ ἡ λέξις δηλοῖ, ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐστὶ γνῶναι. ἐπισκύνιον δέ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ἐπιδέρμιον, ὃ ἐπιχαλᾶται τοῖς τῶν λεόντων ὀφθαλμοῖς καὶ καλύπτει αὐτοὺς προνοίᾳ φύσεως, οὐ τοσοῦτον διὰ θυμὸν ὅτε σκύζεται τὸ θηρίον ὅ ἐστιν ὀργίζεται, ὅσον ἵνα μὴ βλάπτῃ τὰ ἐπερριπτόμενα βέλη, δηλαδή. τὸ δὲ καλύπτων, εἰ μὲν παθητικῶς νοηθείη τὸ ἕλκεται, οὐδέτερόν ἐστιν, ἵνα ἐπισκύνιον λέγηται καλύπτον τοὺς ὀφθαλμούς. εἰ δὲ τὸ ἕλκεται ἀντὶ τοῦ ἕλκει ἐστὶν ἐνεργητικῶς ὃ καὶ βέλτιον, ἀρσενικῶς λέγεται καλύπτων τὼ ὄσσε ὁ λέων. ὡς αὐτὸς οὕτω ποιῶν, οὐ μὴν πάσχων τὸν τοῦ ἐπισκυνίου ἑλκυσμόν. Ὅτι οἰκτρὸν τό, ἑστήκει ὁ βασιλεὺς δηλαδή, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσιν ἀέξων.

Γλαῦκος δ' Ἱππολόχοιο πάις Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
Ἕκτορ' ὑπόδρα ἰδὼν, χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο.
Ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα.
Φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς
Οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
Οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν
Εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
Μάρνασθαι δηΐοισιν μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί.
Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον
Σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν' ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον
Κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
Ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ,
Ζωὸς ἐών. νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης.
Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν,
Οἴκαδ' ἴμεν. Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη
Ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας ἐσέρχεται οἳ περὶ πάτρης
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο,
Αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
Ἔλθοι τεθνηὼς, καί μιν ἐρυσαίμεθά γε χάρμης,
Αἶψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ
Λύσειαν, καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω.
Τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες.
Ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας
Στήμεναι ἄντα κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ.
Οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι. ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστι.

Ὅτι ἐπίτηδες τὸν Ἕκτορα στρέφων εἰς χρῶ μάχης ὁ ποιητὴς ἵνα πιθανῶς καὶ ποιῇ καὶ πάθῃ τὰ ἱστορηθησόμενα, πλάττει τὸν Γλαῦκον ἐρεθίζοντα κατὰ Πατρόκλου τὸν Ἕκτορα ἐν τῷ εἰπεῖν τοιαῦτα. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει φύξηλιν ἐόντα. φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς οἶος σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν. οὐ γάρ τις Λυκίων γε μαχησόμενος Δαναοῖσιν εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν μάρνασθαι δηΐοισι μετ' ἀνδράσι νωλεμὲς αἰεί. ἅπερ ἐκ παραλλήλου καὶ νῦν δηλοῖ τὸ αὐτό. εἶτα πάλιν ἐντρέπων αὐτὸν ἐπὶ τῷ Σαρπηδόνι, ἐπάγει ἀσυνδέτως. πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον σχέτλιε, ἐπεὶ Σαρπηδόνα ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ ἤγουν σοὶ ζωὸς ἐών. νῦν δὲ οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης. τῷ ἤγουν διό, νῦν εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν οἴκαδε ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη ἄτρομον, οἷόν τ' ἄνδρας εἰσέρχεται οἳ περὶ πάτρης μάχονται, αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα Ἴλιον εἴσω. εἰ δ' οὗτος ἐκεῖ ἔλθοι τεθνηώς, ταχὺ ἂν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνος ἔντεα καλὰ λύσειαν. καὶ αὐτὸν ἂν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω. τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες. εἶτα τὸ δριμύτατον νόημα ἐπάγων, φησίν. ἀλλὰ σύ γ' Αἴαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασσας στήμεναι ἄντα κατ' ὄσσε ἰδὼν δηΐων ἐν ἀϋτῇ. οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρτερός ἐστιν. ὃ καὶ δάκνει τὸν Ἕκτορα ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. ὅρα δ' ἐν τούτοις ὅτι οὐ μόνον τό, Ἕκτορ εἶδος ἄριστε καὶ ἑξῆς, ἐκ τῆς γ' ῥαψῳδίας παρείληπται ὥσπερ ἐκ τοῦ, Δύσπαρι εἶδος ἄριστε καὶ ἑξῆς, ὀνειδίζοντος Γλαύκου τὸν Ἕκτορα ὡς εἶδος μὲν ἔχει καλὸν οὐκέτι δὲ καὶ ἀνδρείαν ψυχήν, ἀλλὰ καὶ

ἕτερα

ἕτερα νοήματα κεῖνται παρηλλαγμένα ἑτέρωθεν. δι᾿ τοῦ Σαρπηδόνος ὀνειδίζοντός που ὡς μὴ δὲ μετὰ τῶν ἐπικούρων ἀνέχει τι ὁ Ἕκτωρ γενναῖον, παραξέσας ὁ Γλαῦκος ἐνταῦθα φησί. φράζεο νῦν ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς καὶ ἑξῆς. πάλιν τοῦ Ἀχιλλέως εἰπόντος ἐν ταῖς Λιταῖς, ὅτι οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν μάρνασθαι δηΐοισι καὶ ἑξῆς, κεῖται τὰ αὐτὰ ἐνταῦθα καὶ παρὰ τῷ Γλαύκῳ. ἔτι τοῦ Θερσίτου εἰπόντος ἐν τοῖς προλαβοῦσι λόγον ἐρεθιστικὸν τοῦ δήμου εἰς ὑποχώρησιν ἐν τῷ, οἴκαδέ περ νεώμεθα, λέγει σωφρονέστερον ἐκείνου τοιοῦτόν τι νῦν καὶ ὁ Γλαῦκος ἐν τῷ, εἴ τις ἐμοὶ Λυκίων ἐπιπείσεται ἀνδρῶν, οἴκαδε ἴμεν. ἔτι τοῦ βασιλέως εἰπόντος ἐν ἄλλοις ὡς εἴπερ ποτὲ εἰς μίαν βουλεύσομεν ἀνυσθήσεταί τι γενναῖον, φησὶν ἐνταῦθα καὶ ὁ Γλαῦκος ὡς εἰ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνείη ἄτρομον, οἷον ἐσέρχεται τοὺς ὑπὲρ πάτρης μαχομένους, ταχὺ ἂν Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα. ὃ δὴ καὶ ὀνειδιστικόν ἐστιν Ἕκτορος, καὶ ἀνάμνησις λόγου ἐν ᾧ ἤρισεν Ἕκτωρ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος. εἰπών. εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης. ἔτι τοῦ Ἕκτορος ὀνειδίζοντός ποτε τὸν ἀδελφὸν Πάριν οἷα μὴ ἀντιστῆναι τῷ Μενελάῳ τολμήσαντα, ὁ Γλαῦκος ἐνταῦθα φησὶ πρὸς Ἕκτορα, ὅτι Αἴαντι μεγαλήτορι οὐκ ἔτλη ἀντιστῆναι. οὕτω δι᾿ ὅλου τὴν δημηγορίαν τοῦ Γλαύκου ὁ ποιητὴς κέντρων δίκην ἀπὸ ἐννοιῶν ἀλλαχοῦ ῥηθεισῶν συνέρραψε, κατὰ τὰ ὕστερον δηλαδὴ ὁμηρόκεντρα. σχεδὸν γοῦν μίαν ἔννοιαν ἔχει ἐκ νέου ῥηθεῖσαν τὴν λέγουσαν. πῶς ἂν σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας καὶ ἑξῆς. αἱ δὲ λοιπαὶ ἄλλοθεν μεθειλκύσθησαν. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο μέθοδος ἀρίστη τοῦ ποιητοῦ, διδάσκοντος ὡς χρὴ πολυτρόπως τὰς ἐννοίας προτείνειν. δι᾿ ἐν σχημάτων ἐξαλλαγαῖς, ἐν πλατυσμοῖς, ἐν στενότησιν, ἤδη δέ πως καὶ ἐν μεταθέσει. τὸ γοῦν οὐκ ἄρα τις χάρις ἦν, οὐ μεταπεποίηται, ἀλλὰ μόνον μετατέτακται. ῥηθὲν καὶ ἐνταῦθα ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ καθάπερ καὶ τό, μέγ᾿ ἄριστος Ἀργείων παρὰ νηυσί, καὶ ἀγχέμαχοι θεράποντες, ἤδη προρρηθὲν περὶ Ἀχιλλέως, λέγεται καὶ ἐνταῦθα ὡσαύτως ὑπὸ τοῦ Γλαύκου. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. ὅρα δὲ ὅτι εἰδὼς ἄριστον καὶ τὸν Ἕκτορα ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, καὶ οὐ κατὰ τοὺς ὕστερον ἐλεγχθῆ καὶ στραβὸν ὡς ἐκεῖνοι φασίν. ὡς δὲ καὶ εὐμεγέθης ἦν, ἐμφαίνεταί που ὅτι τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα προσήρμοσε καὶ αὐτῷ καθὰ καὶ τῷ Πατρόκλῳ οἷα ἰσομεγέθει. ἐρεῖ γοῦν ὅτι κυανέῃσιν ἐπ᾿ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων Ἕκτορι δ᾿ ἥρμοσε τεύχεα ἐπὶ χροΐ. τουτέστι προσηρμόσθησαν ποιητικῶς. ὃ μὴ ἀνεχόμενοί τινες οἷα ὀκνοῦντες ἴσον μέγεθος δοῦναι τῷ τηλικούτῳ Ἀχιλλεῖ καὶ τῷ Ἕκτορι, ἐπὶ Διὸς ἀκούουσι τὸ ἥρμοσε. λέγοντες ὡς ἐπ᾿ ὀφρύσι νεύσας Κρονίων, ἥρμοσεν αὐτὸς τὰ τεύχεα τῷ Ἕκτορι. κλέος δὲ ἦ νῦν ἐσθλὸν πρὸς διαστολὴν ἔφη τῆς οὐκ ἐσθλῆς φήμης. φύξηλις δέ, εἰ μὲν ὁ φεύγων ἅλις, ἔχεται λόγου τὸ διὰ τοῦ η γράφεσθαι τὴν παραλήγουσαν. εἰ δὲ ὁ φεύγων ἴλας, ἤγουν τὰς ἐν πολέμῳ τάξεις κατὰ τὸν παρὰ Πορφυρίῳ λόγον, ἔχει ἀκρίβειαν ἡ γραφή. ἐν δὲ τῷ πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις, ζητητέον εἰ πόλιν μὲν λέγει τὸ κατώτερον, ἄστυ δὲ τὴν ἀκρόπολιν. ἢ καὶ ἀνάπαλιν. ἴσως δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου ἔφη πόλιν καὶ ἄστυ ὡς ἰσοδύναμα, ταυτολογῶν νῦν διὰ τὸ ἀγωνιᾶν. οἱ δὲ παλαιοί φασι, πόλιν μέν, τὴν πολιτείαν. ἄστυ δέ, τὸ τεῖχος. τὸ δὲ σαώσεις οἶος ἄγων μονόθεν καὶ ἑξῆς, πάνυ σεμνύνει τοὺς Λυκίους, ὡς αὐτῶν μέν, τῶν παρόντων. Ἕκτορος δέ, μόνου ἀφειμένου εἰ μὴ αὐτοὶ τὸ ἀξιολογώτατον μέρος, μάχονται. οὕτω δὲ καὶ πρὸ μικροῦ μέγα φρονῶν ὁ Γλαῦκος, ἔφη ὅτι Μυρμιδόνες, Δαναῶν χολοῦνται οὓς ἐπὶ νηυσὶν ἡμεῖς ἐπέφνομεν. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὅτι Ἰλιεῖς μὴ εἰωθὼς λέγειν ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σεσημείωται, περιφράζει αὐτούς, εἰπών. οἳ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν, ἤγουν ἐγγεγείνηνται. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἐθνικὰ προάγονται κατὰ περίφρασιν ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τὰ ἐθνικά. τὸ δὲ ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις καὶ ἑξῆς, πρὸς ἀχάριστον οἰκεῖον εἰπεῖν βοηθέντα ἐν ἀνάγκῃ. στρατηγικὸν δὲ καὶ τὸ ὀνειδίζειν ἐφ᾿ οἷς μή τις τῶν ἐν πολέμῳ θανόντων σώζεται χάρις. ὀκνήσουσι γὰρ οἱ ζῶντες κινδυνεύειν, ὁρῶντες ἀνεκδικήτους τοὺς πεσόντας. τὸ δὲ πῶς ἂν σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ᾿ ὅμιλον σχέτλιε καὶ ἑξῆς, ἐπιχείρημά ἐστιν ἐκ τοῦ μείζονος. θέλει γὰρ εἰπεῖν ὡς ὁ τοῦ βασιλέως τῶν Λυκίων πεσόντος ἀμελήσας, οἷός τις φανεῖται περὶ τοὺς ἰδιώτας καὶ χείρονας; τὸ γὰρ φῶτα μεθ᾿ ὅμιλον, τὸν τοῦ δήμου ἄνδρα δηλοῖ. σχέτλιος δὲ νῦν, ὁ χαῦνος δοκεῖ λέγεσθαι. ὃν ἔδει σχέσθαι καὶ τλῆναι ἤτοι ὑπομεῖναι οὐ μὴν ἐνδοῦναι. ὡς δηλοῖ τό, οὐδ᾿ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης. καὶ τό, οὐκ ἐτάλασσας στῆναι ἄντα Αἴαντος. τὸ δὲ ξεῖνον καὶ ἑταῖρον, μέγα ὄνειδος τῷ Ἕκτορι, ὡς εἰς ξένιον καὶ ἑταιρεῖον Δία παρανομοῦντι ἐφ᾿ οἷς τὸν καὶ ξεῖνον καὶ ἑταῖρον Σαρπηδόνα περιορᾷ. ὃν καὶ πολυωφελῆ λέγει οὐ τῇ πόλει μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτῷ. ἐντρέπων εἰς πλέον τὸν Ἕκτορα ὡς εὐεργετημένον μὲν πολλὰ καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, οὐ μεμνημένον δέ. καὶ ταῦτα ἐφ᾿ οἷς οὐδὲν μέγα πείσεται, ἀλλὰ κύνας μόνον ἀλάλκῃ αὐτοῦ. οἴεται γὰρ ὁ Γλαῦκος, ἀτάφους ὡς εἰκὸς ἐᾶν τῷ πεδίῳ κεῖσθαι τὸν Σαρπηδόνα, μὴ εἰδὼς τὴν προμηθευθεῖσαν αὐτοῦ ἁρπαγήν. δῆλον δὲ ὅτι τὸ πολλὴ διαφορὰ ξένου καὶ ἑταίρου. καὶ ὅτι καθ᾿ ὁμοιότητα τούτου κεῖται ἐν Ὀδυσσείᾳ τό, ξεῖνε φίλε εἰ καί μοι νεμεσήσεαι; τὸ δὲ Ἀργείοισιν ἔλωρ, κατὰ τὸ ἑλώρια κύνεσσιν εἴρηται. τὸ δὲ εἴ τις ἐμοὶ ἐπιπείσεται, ἐμφαίνει μὴ οὕτω τοὺς Λυκίους τῷ Γλαύκῳ πείθεσθαι ὥσπερ ποτὲ τῷ Σαρπηδόνι. τὸ δὲ οἴκαδε ἴμεν. δύναται καὶ παραθετικὸν εἶναι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἐρχώμεθα, καὶ ἀπαρέμφατον δέ, κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως. δι᾿ ἵνα λέγῃ ὡς εἴ τις μοι πείθεται ἀπελθεῖν, εὖ ποιήσει. ὃ συγκόψας ὁ Γλαῦκος διὰ τὸ δύσφημον, ἐλλιπῶς ἔφρασε. καὶ ἄλλως δέ, ἀπαρεμφάτου ὄντος τοῦ ἴμεν, ὁ ἐπαγόμενος σύνδεσμος ἐν τῷ, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.

ἀργὸς

ἀργὸς κεῖται ἀντὶ τοῦ δὴ παραπληρωματικοῦ. ἵνα λέγῃ ὅτι εἴ τις Λυκίων ἐμοὶ πείσεται οἴκαδ' ἀπελθεῖν, τῇ Τροίᾳ δὴ πέφανται ὄλεθρος. δῆλον δὲ ὡς ἐν τῷ, εἴ τις Λυκίων ἐμοὶ πείσεται, τὸ τίς, ὁ κεφαλικῶς νοεῖται ἀντὶ τοῦ, οὗτος καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλος. καὶ ὅλως εἰπεῖν, ἕκαστος. ἄλλως γάρ, εἷς τις Λύκιος οἴκαδε νοστήσας οὐχ οὕτω βλάψει τὴν Τροίαν ὥσπερ οὐδὲ πᾶσαι. τοιοῦτος νοῦς τοῦ τίς, καὶ παρὰ τῷ φιλομήρῳ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ὥρα, τινὰ ἤγουν ἕκαστον τῶν Σαλαμινίων, ποδοῖν κλοπαῖς ἀρέσθαι, ἤγουν λάθρα φυγεῖν. ἔστι γὰρ ὡς νόῳ κλέπτειν καὶ χερσίν, οὕτω καὶ ποσί. τὸ δὲ πεφήσεται, παρεισῆκται μὲν κατὰ σχῆμα παράλληλον πρὸς τὸ πείσεται, δηλοῖ δὲ τὸ φανήσεται ὡς ἀπὸ τοῦ φῶ φήσω, οὗ παράγωγον τὸ φαίνω. σημειωτέα δὲ ἡ λέξις ἐστὶν ὅτι, καὶ τὸ φονευθήσεται ὡς παρὰ Λυκόφρονι. παράγεται δὲ ἐκεῖνο ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω. οὐ μέλλων δὲ μόνον φήσω, ἀλλὰ καὶ φάσω διὰ τοῦ α. ὅθεν ἐνταῦθα τό, τοῖος θεράπων πέφατ' ἀνέρος. τὸ δὲ ἐρυσαίμεθα καὶ τὸ Ἴλιον εἴσω, δὶς ἐνταῦθα κεῖνται, λέξεις αὗται φίλαι τῷ ποιητῇ. βίαιον δὲ δηλοῖ ἑλκυσμὸν τὸ ἐρυσσαίμεθα, δηλοῖ γὰρ τὸ βίᾳ ἑλκύσομεν. ἔστι δ' ἐνταῦθα, ἡ κατὰ ῥήτορας ἀξίωσις τῆς τοῦ Γλαύκου δημηγορίας. ἃ γὰρ λέγει, διὰ τοῦτο λέγει, ἀξιῶν ἑλκυσθῆναι τὸν τοῦ Πατρόκλου νεκρὸν ὡς ἂν αὖτ' ἐκείνου οἱ Ἀργεῖοι λύσειαν τὰ τοῦ Σαρπηδόνος τὰ ὅπλα καὶ αὐτὸν ἐκεῖνον. ὅρα δ' ἐν τούτοις ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ κεῖται τό, οἷόν τε εἶναι καὶ διὰ τῶν τεθνεώτων συναλλάττεσθαι τὰ διενεχθέντα τοῖς μέρεσιν, ὁποῖα πολλὰ γενέσθαι ἱστόρηνται. καὶ ὅτι τὸ λύσειαν ἐπὶ ὅπλων ἔφη, ὡς οἷά τινων αἰχμαλώτων καὶ αὐτῶν. οὕτω δὲ καὶ ἵπποι καὶ νῆες αἰχμάλωτοι λέγονται. εἰ δὲ ἐπανασωθῶσι, λύονται. καὶ ὅτι τὸ ἄγεσθαι, καὶ νῦν ἐπὶ νεκροῦ, ἴσον ὂν τῷ λαβεῖν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἄγειν, καὶ ἡ λαφυραγωγία. καὶ ὅτι ἀγχεμάχους καὶ οἱ ἐχθροὶ τοὺς Μυρμιδόνας οἴδασιν. ὅρα δὲ καὶ ἐν τῷ, ἀλλὰ σύγ' Αἴαντος, τὸν συνειλημμένον γε σύνδεσμον, κατὰ χασμωδίας μεταλαβάζοντα εἰ καὶ μὴ ἀναγκαίως. τὸ δὲ στῆναι ἄντα Αἴαντος, καὶ τὸ κατ' ὄσσε ἰδεῖν, καὶ τὸ ἰθὺ μαχέσασθαι, καὶ μετ' ὀλίγα τό, Αἴαντα ὑπομεῖναι, τῆς αὐτῆς σημασίας εἰσί, ῥητορευθέντα περιφραστικῶς. ἔστι δ' αὖ καὶ τὸ κατ' ἐνῶπα ἰδεῖν, ταυτὸν τῷ, κατ' ὄσσε ἰδεῖν. ὅτι δὲ τὸ οὐκ ἐτάλασσας Αἴαντος στῆναι ἄντα, καὶ τό, ἐπεὶ φέρτερός ἐστι σφοδρῶς πέφρασται, δηλοῖ Ἕκτωρ, πρὸς μὲν τὰ ἄλλα μὴ ἀντειπών, πρὸς ταῦτα δὲ καὶ μόνα ὡς εὐθὺς ἐρεθιζόμενος. τὸ δὲ οὐκ ἐτάλασσας, σκώπτει μὲν ὡς ἀταλαίπωρον καὶ οὐ τλήμονα τὸν Ἕκτορα. γίνεται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφάνη, ἀπὸ τοῦ ταλῶ. ἐξ οὗ τὸ τλῶ κατὰ συγκοπήν. ὅθεν καὶ τὸ τλῆναι καὶ ὁ τλήμων καὶ ὁ τλησίπονος καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ ταλῶ ταλάσω, ἀποβληθέντος τοῦ κατὰ τὸν μέλλοντα τελευταίου φωνήεντος, ὁ τάλας γίνεται. τὸ δὲ δηΐων οὐ ἀντὶ, ἁπλῶς ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἀντὶ ὁ πόλεμος ἀλλ' ἡ τῶν δηΐων ἀντί.

Ὅτι Ἕκτωρ ὑβρισπαθήσας ἐφ' οἷς ἐκ τοῦ Γλαύκου ἤκουσε, σφοδρότερον μὲν τοῖς ὀνειδισμοῖς οὐκ ἐπεξέρχεται, ὡς εἰδὼς αὐτὸν ἐπὶ δικαίοις ἀγανακτοῦντα. εὐγενῶς δὲ καὶ συμπαθῶς μέλλων εἰπεῖν ὡς οὐ δι' ἀδυναμίαν ἀναδύεται τὴν μάχην ἀλλὰ διὰ θεόν, ἵνα μὴ δόξῃ θεομαχεῖν, πρῶτα τέως καὶ αὐτὸς καθάπτεται, εἰπὼν πρὸς τὸν Γλαῦκον ἃ δὴ πρέπει ῥηθῆναι αὐτῷ, πρὸς τὸν δοκοῦντα μὲν φρονεῖν, ἀπεοικότα δὲ εἰπόντα, σκώπτων ὥσπερ ἐκεῖνος τοῦτον ἐπὶ ἀνανδρίᾳ, οὕτως αὖθις ἐκεῖνον ἐπὶ ἀφροσύνῃ, εἴγε θεομαχεῖν αὐτὸν βούλεται. φησὶ γάρ. Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐών, ὑπέροπλον ἔειπες; ὢ πόποι. ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων, τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. οἷον ἔειπες. καὶ ὅρα σκῶμμα λεληθός. οὐ γὰρ ἔφη δοξάζειν

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Γλαῦκε. τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες;
Ὢ πόποι. ἦ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
Τῶν ὅσοι Λυκίην ἐριβώλακα ναιετάουσι.
Νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες.
Ὅς τέ με φῂς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
Οὔτι ἐγὼν ἔρριγα μάχην οὐδὲ κτύπον ἵππων,
Ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο.
Ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην
Ῥηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
Ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι ὡς ἀγορεύεις,
Ἤ τινὰ καὶ Δαναῶν ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα,
Σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.
Ὣς εἰπὼν, Τρώεσσιν ἐκέκλετο μακρὸν ἀΰσας.
Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχηταὶ,
Ἀνέρες ἐστὲ φίλοι. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω
Καλὰ, τὰ, Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξα κατακτάς.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη κορυθαιόλος Ἕκτωρ
Δηΐου ἐκ πολέμοιο. θέων δ' ἐκίχανεν ἑταίρους

Ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστών.
Οἳ προτὶ ἄστυ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο.
Στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν. ὁ δ' ἄμβροτα τεύχε' ἔδυνε
Πηλείδεω Ἀχιλῆος, ἅ οἱ θεοὶ οὐρανίωνες
Πατρὶ φίλῳ ἔπορον, ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
Γήρας. ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

ὡς ὁ Γλαῦκος πάντων τῶν φρονεῖ τῶν κατὰ Τροίαν, ἀλλὰ μόνων Λυκίων, ὡς νῦν γε, οὐδ' αὐτῶν. εἶτα ἐκτιθεὶς καὶ τί ἐστιν ὅπερ ὁ Γλαῦκος ὀνειδίζει, ἐπάγει. ὅς τέ με φὴς Αἴαντα πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι. τοῦ δὲ τοιούτου ἔφη ὁ Γλαῦκος ἐν τῷ, οὐκ ἐτάλασσας ἄντην οὐχ ὑπομεῖναι στῆναι αὐτὰ Αἴαντος. ὡς τοίνυν οὕτως, ἢ ἐκείνως εἰπεῖν. ἔνθα καὶ ὅρα καὶ τὸ, Αἴαντα πελώριον, δοκοῦντος διὰ τὸ παραλαλεῖν τοῦ Ἕκτορος, μηδὲν προσεῖναι τῷ Αἴαντι σεμνὸν πλέον, ἢ τὸ πέλωρον. εἰ καὶ ὁ Γλαῦκος ὀνειδίζων τὸν Ἕκτορα, μεγαλήτορα πρὸ βραχέων ἔφη τὸν Αἴαντα. ὅτι δὲ πρωτότυπον τοῦ πελώριος ὁ πέλωρος. καὶ ὅτι ἐκ τῆς τοιαύτης λέξεως, καὶ Πελωρὶς οὐ μόνον Σικελικὸν ἀκρωτήριον ἀλλὰ καὶ κόγχης εἶδος μεγάλης, ἐκδηλότατον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ' οἷς καὶ Διὸς ἐπίθετον ὁ Πέλωρος. καὶ Πελώρια ἑορτὴ παρώνυμος αὐτοῦ. περὶ ἧς λόγος τοιοῦτος παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ. ἐν τῇ Αἱμονίᾳ φασὶ γενομένων σεισμῶν, ἐρράγη ὄρη τὰ ὀνομαζόμενα Τέμπη καὶ ὥρμησεν τὸ τῆς λίμνης ὕδωρ, ἐμβάλλει εἰς τὸ τοῦ Πηνειοῦ ῥεῖθρον. καὶ οὕτως ἡ πρότερον λιμνάζουσα χώρα, ἐγυμνώθη. καὶ ἀναξηραινομένων τῶν ὑδάτων, πεδία θαυμαστὰ μεγέθει καὶ κάλλει ἀνεφάνη. καὶ ὁ Πελασγὸς ἀκούσας, τράπεζαν ἀφθόνως κεκοσμημένην τῷ Πελώρῳ παρέθετο. περὶ οὗ Πελώρου, ζητητέον τίς ἐστιν. καὶ ὑπηρέτει μετὰ καὶ ἄλλων. ὡς δὲ τὴν χώραν κατέσχον, θύουσι Διὶ Πελώρῳ. καὶ εἰς μίμημα τῆς τότε ἑορτῆς, τραπέζας τε κοσμοῦντες παρατίθενται. καὶ οὕτω φιλάνθρωπον πανήγυριν συγκροτοῦσιν, ὡς καὶ τοὺς ξένους ἐπὶ τὴν θοίνην παραλαμβάνειν, καὶ τοὺς δεσμώτας λύειν. καὶ τοὺς οἰκέτας κατακλίνοντας, ἑστιᾶν μετὰ παρρησίας, διακονούντων τῶν δεσποτῶν. καὶ ἄγειν Θετταλοὶ μεγίστην ἐκείνην ἑορτὴν, προσαγορεύοντες Πελώρια. καὶ ἦν φασιν ἡ αὐτὴ τῇ τῶν Σατουρναλίων. ἐπὶ δὲ τοῖς εἰρημένοις μέγα φρονῶν ὁ Ἕκτωρ, ἐπάγει λόγον ἀνδρείου καὶ θεοφιλοῦς στρατηγοῦ ἀξιωματικῶς κατὰ ἀπόστασιν. οὔτι ἐγὼν ἔρριγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων, δι' οὗ δηλοῖ ἀντιμάχων ἱππέων ἐπέλευσιν. ἀλλ' αἰεί τε Διὸς κρείσσων νόος. ὅς τε καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ καὶ ἀφείλετο νίκην ῥηιδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι, ἢ ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προείρηται. τοῦτο δὲ εἰ ἀντὶ τοῦ Διὸς κρείσσων ἑτέρα λέξις τεθῇ, δι' ὃ, θεοῦ ἢ τὸ, θεοῦ, ἄριστον γίνεται γνωμικὸν, ῥηθὲν ὡς τέως πρὸς τὸ, ἐπεὶ σεῖο φέρτερος ὁ Αἴας ἐστὶν ὅπερ ὁ Γλαῦκος ἔφη, ὡς ἀνθυποφέροντος Ἕκτορος, ὅτι μὴ ὁ Αἴας φέρτερος αὐτοῦ ἀλλὰ κρείσσων ὁ νοῦς τοῦ θεοῦ. καὶ οὐ νῦν μόνον, ἀλλ' αἰεί. καὶ ὅρα ὅτι ὡς ὁ Μενέλαος πρὸ τούτων, οὕτω καὶ ὁ Ἕκτωρ νῦν τὸ ὀκνεῖν τὴν μάχην, θεὸν αἰτιᾶται. ἐφ' οἷς ὁ Ἕκτωρ λέγει καὶ ἅπερ εἶπεν αὖ ὁ ἐπὶ προηγησαμένῃ μεμψιμοιρίᾳ φιλανδρικῶν. ἀλλ' ἄγε δεῦρο πέπον παρ' ἔμ' ἵστασο καὶ ἴδε ἔργον, ἠὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι ὡς ἀγορεύεις, ἤ τινα ἀλκῆς μάλα περ μεμαῶτα, σχήσω ἀμυνέμεναι περὶ τοῦ δαΐου, ἤγουν ἐφέξω τοῦ εἰς ἄμυναν ἀλκῆς. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ, τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπας. οὐ γὰρ οὕτω πολὺν δηλοῖ ἔπαινον ἐνταῦθα τὸ τοῖος, καθὰ πρὸ ὀλίγου τὸ, τοῖος γὰρ θεράπων, ὃ Γλαῦκος περὶ Ἀχιλλέως εἶπεν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, πάνυ σεμνῶς ἔχει κατὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Γλαύκου. τοῦτο δὲ, οὐχ οὕτως. οἷα τοῦ Ἕκτορος μὴ φιλίως πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔχοντος. τὸ δὲ ἔρριγα, μέσος παρακείμενός ἐστι συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἐρρίγηκα. τὸ δὲ οὐδὲ κτύπον ἵππων, ἔχει τινὰ γλυκύτητα διὰ τὴν ἐν τῇ ... ὁμοιοφωνίαν. τὸ δὲ ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει, τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων ἐν νῷ παροξυτόνως ἔχει ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει. ἀρχαΐζουσα δὲ ἡ γραφὴ, τὴν αὐτὴν ἑρμηνείαν ἔχει. δηλοῖ γὰρ τὸ, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει. ἐν δὲ τῷ, ἴδε ἔργον, ἐπὶ πολέμου τὸ ἔργον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. εἰ καὶ κυρίως ἡ λέξις ἐπὶ γεωργίας τίθεται. τὸ δὲ κακὸς ἔσσομαι, ἀντὶ τοῦ δειλός. πολλαχοῦ δὲ οὕτω λαμβάνεται ὁ κακός, δηλοῖ δέ ποτε καὶ τὸν δυσγενῆ. τὸ δὲ ἀλκῆς σχήσω, εὐφήμως κεῖται. νοούμενον ἐπί τε κωλύμης ἑτέρας, καὶ ἐπὶ τοῦ διὰ φόβον. ὅτι ἔδωκε μὲν ἤδη Ἕκτωρ τεύχεα καλὰ τοῦ Ἀχιλλέως φέρειν εἰς Τροίαν, μέγα κλέος εἶναι αὐτῷ, ἢ χρησομένῳ αὐτοῖς ἐς νέωτα, ἢ συνήθως ἀναθήσοντι μὴ ἀντισχὼν δὲ πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, τοῖς Τρωσὶ μὲν ἐφίησι μάχεσθαι ὄφρ' ἂν ἐγώ φησιν Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω καλὰ, τὰ Πατρόκλου κλυτὰ, ἤγουν περιδύσωμαι. αὐτὸς δὲ θέων ἐκίχανεν ἑταίρους ὦκα μάλα, οὔπω τῆλε ποσὶ κραιπνοῖς μεταστὼν, οἳ πρὸς ἄστυ ἐκεῖνα ἔφερον. στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβε. καὶ τὰ μὲν οἰκεῖα, ἔδωκε φέρειν εἰς Ἴλιον. ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δῦνεν Ἀχιλλέως. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἄμβροτα, φησίν. ἃ θεοὶ οὐρανίωνες πατρὶ φίλῳ ἔπορον. ὁ δ' ἄρ' ᾧ ἤγουν ἰδίῳ παιδὶ τῷ Ἀχιλλεῖ ὤπασε γηράς. ἀλλὰ οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα. τοῦτο δὲ, περιπαθῶς ἐρρέθη καὶ συντόμως κατὰ οἶκτον. ὡς περιπαθὴς ὢν, υἱὸν εὑρεῖσθαι δυστυχέστερον πατρός. Σημείωσαι δὲ ὅτι δεινῶς οἰκονομεῖ ὁ ποιητὴς, μὴ ἀναπεισθῆναι

τὰ

τὰ ὅπλα οὐ δόλως ἀποχθῆναι εἰς τροίαν ἀλλὰ τοῦ ἕκτορι φορεθῆναι, ἵνα ἐπανασωθῶσιν αὖθις τοῦ ἀχιλλέως ὅτε ἀνεῖλεν τὸν ἕκτορα. ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἡ ψυχὴ τοῦ ὁμηρικοῦ πλάσματος, οὐχ ἡττῶντι καὶ τὸν ἀχιλλέα σημαίνοντος, εἰ τὸν ἕκτορα καταβαλεῖ μὴ ἁπλῶς ὄντα ὁπλίτην, ἀλλὰ θείοις πεφραγμένον τεύχεσι, δι' ὧν ἐκρατύνετο τὰ πρὸ τούτου ὁ ἀχιλλεύς. ἄλλως δὲ, τὴν τοῦ ἀχιλλέως πανοπλίαν ὁ ἕκτωρ δύνει, καλλωπιζόμενός τι ὡς εἰκὸς φιλοτίμως, καὶ δόξαν θηρώμενος οἷος αὐτός. καὶ τῷ σώματι φυλακὴν πολυπρέμνου καθὰ προεδηλώθη πλατύτερον. καὶ τοὺς τρῶας ἐπιῤῥωννύων. καὶ τοὺς ἀχαιοὺς ἐκφοβῶν. τὸ δὲ μεταστάς, δηλοῖ μὲν τὸ καταλαβών, γινόμενον ἐκ τοῦ μετίστημι. ἔστι δὲ μετοχὴ ἀορίστου δευτέρου. καθὰ καὶ τὸ ἐπίστην ἐπιστάς. ἐπιστῆμι. ἐπιστῆναι. ἐπιστάμενος. πολυδάκρυτος δὲ μάχη ἡ κατὰ πόλεμον, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας, ὁποία καὶ ἡ κατὰ λογομαχίαν, ἐκείνη γὰρ οὐ πολυδάκρυτος. ἀμείβει δὲ τεύχεα νῦν, οὐχ ὑπεραίρων τὰ τοῦ χείρονος ὥσπερ πρὸ τούτων γέγονεν, ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν. εἰ καὶ ἄλλως, χείρων ἦν ἕκτορος ὁ ταῦτα σκυλευθεὶς πάτροκλος. ὡς δὲ διδόσθαι τῷ πηλεῖ τὰ ὅπλα, νῦν μὲν ἐν ὀλίγοις ῥηθῆ, ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, ἱστορηθήσεται καὶ ὁ καιρὸς τῆς δόσεως. μνημονεύσας τῆς ἱστορίας ὡς πολλαχοῦ ὅμηρος εἴωθε ποιεῖν. λέγει δὲ καὶ ἡ παροιμία, πηλεὺς τὴν μάχαιραν. ὡς διὰ σωφροσύνην λαβόντος αὐτοῦ καὶ ξίφος θεόθεν καθὰ καὶ ὁ κωμικὸς δηλοῖ. τοῦ δὲ γηράς, ἡ χρῆσις καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ, γηραιοῖσι τοκεῦσι. γίνεται δὲ τὸ γηράς, ἐκ τοῦ γηράσας κατὰ ἀποκοπὴν ὁμοίως τῷ, ἐπιπλώσας ἐπιπλάς. ἡ ἀπὸ ἀῤῥήτου ἐνεστῶτος τοῦ γήρημι. ἴσως οὖν ἴσως καὶ τὸ, ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα. ὡς γὰρ ἵστημι ἵστην ἵστης ἵστη, οὕτω γήρημι ἐγήρην ἐγήρης ἐγήρη, καὶ τροπῇ, ἐγήρα. εἰ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ γηράω γηρῶ τὸ ἐγήρα, ὅρα ὡς ἐν στίχῳ ἑνὶ, κεῖται καὶ καινὸν τὸ γηράς καὶ κοινὸν τὸ ἐγήρα.

Ὅτι θυμοῦ καὶ ταῦτα ὡς ἐν ἀδυναμίᾳ ἐνδεικτικὸν τὸ, κινήσας κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. ὅτι προαναφώνησιν πάλιν συνήθως τῶν ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς ἐκτιθέμενος τῷ ὑπολέγειν τὴν ἀκολουθίαν ὑπὸ φιλέλληνι ἀνθρωπίνῳ παθαινομένῳ οἷα εἰκὸς ἐφ' οἷς ἕκτωρ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ἄμβροτα τεύχεα ἐνδύνει, πλάττει τὸν δία λέγοντα οὕτως. ἆ δεῖλ' οὐδέ τί τοι, ἤγουν ὦ δείλαιε οὔ τι δή σοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, ὃς δή τοι σχεδόν ἐστι. σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε κρατερόν τε. τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἵλευ. εἶτα καὶ ὑπισχνεῖται ὅτι νῦν αὐτῷ μέγα κράτος δώσει τῶν, ἤγουν τούτων ποινὴν, ὅτι οὐ ἤγουν διότι δὴ οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι δέξεται ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα πηλεΐωνος. ἦ. τουτέστιν ἔφη, καὶ κυανέαις ἐπ' ὀφρύσιν ἔνευσεν ὡς μὴ ἀλλ

Τὸν δ' ὡς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα ζεὺς,
Τεύχεσι πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο,
Κινήσας ῥα κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Ἆ δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
Ὃς δή τοι σχεδόν εἶσι. σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
Ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
Τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνηέα τε, κρατερόν τε.
Τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων
Εἵλευ. ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω,
Τῶν ποινὴν, ὅτι οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι
Δέξεται ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα πηλείωνος.
Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε κρονίων.
Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ. δῦ δέ μιν ἄρης
Δεινὸς ἐνυάλιος. πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντὸς
Ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
Βῆ ῥα μέγα ἰάχων. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι,
Τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου πηλείωνος.
Ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλην τε, γλαῦκόν τε. μέδοντά τε, θερσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, δεισήνορά θ', ἱππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, χρόμιόν τε, καὶ ἔννομον οἰωνιστήν.
Τοὺς ὅ γ' ἐποτρύνων, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ἄλλως ἐσομένων τῶν ῥηθέντων. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐποίησεν. αἰνιττόμενός τινα δυσπραξίαν καὶ ἐκεῖ, οὐ τὴν τυχοῦσαν μέντοι, ἀλλὰ τὴν ἕκτορος καταιγίδα. δι' ὧν ὁ αὐτὸς ζεὺς ἤγουν αἰθὴρ ἢ ἀὴρ συννεφόμενος καὶ οὕτω μελαινόμενος τῇ νεφώσει, κυανέαις ὀφρύσι κατανεύειν ἐπὶ ἀισίαις τύχαις δοκεῖ. οὐ γάρ ἐστιν ἄλλως τῷ λαμπροτάτῳ αἰθέρι κυανέας προσπλάσαι ὀφρῦς, εἰ μὴ κατὰ μόνον λόγον τῆς ἐστὶν ὅτι δυσφορίας αὐτόθι παράστασις. ἐς ταύτῃ πάντως τὰ χρύσεα νέφη διαφέρουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἆ δείλ' ἕως τοῦ σχεδόν ἐστιν, οἰκεῖον ῥηθῆναι πρὸς πάντα τὸν ἐπικινδύνως θρασυνόμενον, ὁποῖος καὶ ὁ ἕκτωρ τὰ πολλά, τῶν μελλόντων ἀπρόορατος ὢν καὶ τὰ μὴ καθ' ἑαυτὸν νοῶν, ἀλλὰ φρονῶν μείζω τῆς φύσεως διὰ ἀλαζονείαν. ὅτι δὲ τὸ δ

ἀλλπ-

ελληνικόν ἐστιν ἐπίῤῥημα καθὰ καὶ τὸ ὦ. καὶ ὅτι ἐνθυματίζεται ὡς ἐκεῖνο, καὶ τάσιν παρέχει ὁμοίαν. καὶ ὅτι ἐκεῖνο μὲν ἐκφωνεῖται ὅτι κατὰ φύσιν ἔχει τις τῆς ψυχικῆς καταστήματος. τὸ δὲ ἆ, ἐν θυμῷ ἐκλαλεῖται ὑπὸ σχετλιασμοῦ ἢ τοιούτῳ τινὶ πάθει, προσηγγνῶσαι. καταθύμιος δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ, ὁ κατὰ ψυχὴν λαμβανόμενος. ὁ ἐνθύμιος. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, ὁ ἐν ψυχῇ ὢν καὶ ὡς εἰπεῖν, θυμήρης. οὐ ὁ ἔμπαλιν, ἀκατάθυμος. τὰ δὲ ὅπλα τοῦ πατρόκλου τὰ ἐξ ἀχιλλέως, οὐκ ἄμβροτα μόνον ἀλλὰ καὶ κλυτὰ λέγει καὶ καλά. πολλάκις οὕτω φράζων καὶ χρείων διὰ τῶν τοιούτων λέξεων. τὸν δὲ ἀχιλλέα, φθάσας μὲν ὁ γλαῦκος, μέγα ἄριστον ἀργείων παρὰ νηυσὶν ἔφη, καὶ νῦν πρὸς ὁ παρὰ τοῦ ἐχθροῦ ἔπαινος. νῦν δὲ ἀρίστα ἐκεῖνον ὁ ζεὺς καλεῖ φερτατόν. τοῦτον γάρ τι δηλοῖ τὸ, ὃν τρομέουσι καὶ ἄλλοι. ἐν ᾧ δοκεῖ τοιοῦτος ὁ καὶ ζωὸς σοφιστὴς ἐνδεῖσθαι. εἰ μὴ ἄρα σκωπτικῶς ἐμφαίνει λέγειν ὅτι καὶ σὺ τρομέεις τὸν ἀχιλλέα καὶ ἄλλοι. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τὴν συντομίαν τοῦ ἐπαινετηρίου, καιριωτάτην οὖσαν. οὐ γὰρ ἴσος τὸν ὕπατον δία ποιεῖ ἐλαττόνων προσώπων μακρὰ κατατείνειν ἐγκώμια. ἐνηὴς δὲ, ὁ τῷ ἀπηνεῖ ἐναντίος. καὶ ἔστιν ὥσπερ προσηνὴς ὁ πρὸς τὴν ἀγαθότητι ὢν ὡς ἀπὸ τοῦ ἦυς ὁ ἀγαθός, οὕτω καὶ ἐνηὴς ὁ ἐντὸς ἀγαθότητος. ἀπηνὴς δὲ, ὁ ἄπο αὐτῆς. δῆλον δὲ ὅτι τὸ κρατερὸν ἐνταῦθα, οὐκ ἀπειλὴν ἀλλὰ ἀνδρίαν δηλοῖ, οὐ γὰρ ἄγριος ὁ ἐνηής. εἰ μή τι ὁ πόλεμος καὶ τοιοῦτον αὐτὸν διατίθεται. ἵνα φύσει μὲν, εἴη ἐνηής. διὰ δὲ τὴν μάχην, καὶ κρατερός. τὸ δὲ οὐ κατακόσμον ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων εἷλεν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐσκύλευσας ὡς ἐχρῆν, ἀλλὰ τοῦ φοίβου τὸν πάτροκλον ἀφοπλίζοντος, σὺ δῶρον εἷλες αὐτὰ ἢ καὶ ὡς εὕρημα. ταπεινοῖ δὲ ταῦτα τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀριστείας. καὶ κατασμικρύνει τὸν ἕκτορα, εἰ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ἔχει, μή τι ἐκεῖνον ἀνελὼν, καὶ αὐτὰ δὲ ἀκόσμως ἀνελόμενος. ὁ θώραξ τε γὰρ ἐκείνου ὑπὸ ἀπόλλωνος ἐλύθη. καὶ ἡ ἀσπὶς σὺν τῷ τελαμῶνι αὐτόματος ἔπεσε χαμαὶ ὡς προϊστόρηται. ἔστι δὲ τὸ μὲν ἀπὸ κρατὸς, διὰ τὴν κυνέην. τὸ δὲ καὶ ὤμων, διὰ τὸν θώρακα. τὸ δὲ εἷλεν, ἐν ἄλλοις ἐνεργητικῶς προφέρεται. διφορεῖται γάρ. καὶ νῦν μὲν, εἰπεῖν εἷλεν κοινότερον. εἵλετο δὲ ὅμηρος φάναι εἷλεν κοινότερον ὡς ποιητής. τὸ δὲ νῦν καὶ ἐνταῦθα λεξόν ὂν, διασαφεῖται ὅμως τοῖς ἑξῆς. εἰ γὰρ μὴ δέξεται αὐτὰ ἡ ἀνδρομάχη, δῆλον ὅτι πρὶν ἀπελθεῖν εἰς τὴν πόλιν ὁ ἕκτωρ ἀφοπλισθήσεται. ὃ δὴ πάλιν ἑτέρα ἐστὶν ἀναφωνητικὴ προέκθεσις, ὡς τοῦ ἕκτορος μηκέτι τὴν τροίαν ἐντὸς ὀψομένου. καὶ δὴ τοῦτο μὴ δὲ τῇ γυναικὶ ὀφθησομένου μετὰ τῶν ἀχιλλέως ὅπλων, ἵνα μὴ δὲ μαρτυρεῖν ἐκείνη ἔχῃ τῇ τοῦ ἀνδρὸς ἀρετῇ. ποινὴ δὲ ἀλλαχοῦ μὲν, τιμωρία καὶ πρόστιμον, ἐνταῦθα δὲ ὅμηρος, οὕτω τὴν ἀντιποίησιν λέγει. δὴ τοῦτο γάρ φησι μέγα σοι δώσω κράτος, ἀντιποιῶν τοῦτο πρὸς τὸ ἐπὶ σοὶ μέλλον κακόν. ὃ δ᾽ ἂν δηλαδὴ οὐ μέλλεις ἐκνοστήσας τῆς μάχης, ἀποκαταστῆναι τῇ φιλτάτῃ ἀνδρομάχῃ. ἡ δὲ χρῆσις τοῦ τοιούτου σημαινομένου τῆς ποινῆς, εὕρηται παρὰ πινδάρῳ μάλιστα. καὶ δοκεῖ, μὴ ἐκ τοῦ φένω ἐτυμολογεῖσθαι καὶ ἡ τοιαύτη ποινὴ, ἀλλ᾽ ἐκ τοῦ ποιῶ τὸ ἐνεργῶ. εἰ δὲ μηκέτι τὴν ἴλιον εἰσελεύσεται ὡς ἐῤῥέθη ὁ ἕκτωρ, εἰκότως καὶ τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ἐκ τοῦ ἄρτι φορεῖ, ὡς ἀποδώσων αὐτὰ τῷ ἀχιλλεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ἑνικῶς, τοῦ, ἤγουν τούτου ποινὴν, ὁ δὲ, πληθυντικῶς εἶπε, τούτων ποινήν. μεγεθύνων τὸ κακὸν τῷ πληθυσμῷ. ὅτι τερατῶδές τι πλάττων ἐπὶ τοῖς ἀχιλλέως ὅπλοις ὅμηρος, καὶ ὑπεμφαίνων τὸ τοιοῦτον τέρας καὶ τοῖς ἄλλοις ἐγγίνεσθαι οἳ τὰ τοιαῦτα ἐφόρουν, φησίν. ἕκτορι δ᾽ ἥρμοσε τεύχε᾽ ἐπὶ χροΐ, ὃ πρὸ ὀλίγων ἑρμηνεύθη. δῦ δέ μιν ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος. πλῆσθεν δ᾽ ἄρα οἱ μέλεα ἐντὸς ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους ἔβη, μέγα ἰάχων. ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου πηλείωνος. καὶ γὰρ εἰκασμὸν ἑαυτοῦ ἔπεμπε τοῖς βλέπουσιν καὶ οὐκ ἐμφανῶς ἐγνώσκετο ἕκτωρ εἶναι, οἷα μὴ τὰ ἑαυτοῦ φορῶν, ἀλλὰ τοῖς ἀχιλλέως ὅπλοις λαμπόμενος. ἕτεροι δέ φασιν ὅτι μεγαθύμῳ πηλείωνι ἰνδάλλεται ἀπὸ κοινοῦ τὴν τοιαύτην λαβόντες δοτικήν. καὶ ἔστιν ἀστεία μᾶλλον ἡ τοιαύτη ἔννοια οὕτως, εἴπερ ἀχιλλέως ὁ ἰνδαλμὸς ἕως μὲν ἄρτι ἐξεφόβει διὰ πατρόκλου τρῶας, νῦν δὲ κακὸν δι᾽ ἕκτορος τοῖς ἀχαιοῖς γίνεται. καὶ εἴποι ἄν τις, ὡς ἐν εἰδώλῳ ἀρεϊκῷ ἄλλο περισσόν τι καὶ ἐνταῦθα εἶναι ὑπὸ τοῦ εἰκασμοῦ τούτου, ὃ δὴ φόρος ἄρεος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι μυθικῶς μὲν, ἄρης ἔδυ τὸν ἕκτορα διὰ τῶν ὅπλων. καὶ ἀλκὴ καὶ σθένος, διά τε τοῦ ἡφαιστοτεύκτου, καὶ διὰ τὸν δία ὃς μέγα κράτος αὐτῷ ἐγγυαλίξειν κατένευσεν. ἄλλως δὲ, ἡ συμμαρτυρία τῶν ὅπλων δοκεῖ συνεισάγειν ἀλκήν τι, καὶ μάλιστα τὸ πολὺ τοῦ ἐπ᾽ αὐτοῖς χαίρειν καὶ τὸ εἰς μάχην ἐντεῦθεν πρόθυμον καὶ ἐνθουσιαστικόν. τὸν μέντοι ἀχιλλέα ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς καὶ αἴρει τὰ ὅπλα καὶ ὥσπερ πτερὰ ἐκείνῳ γίνονται, εἰρήσεται κατὰ καιρόν. πάνυ δὲ σεμνύνει τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ὁ ποιητὴς, εἰ οὕτω δυνάμεως ἐμπιπλῶσι τὸν ἕκτορα ὡς καὶ κάτοχον δι᾽ αὐτὰ γενέσθαι ἄρει. τοῦτο γὰρ δηλοῦται ἐν τῷ, δῦ δέ μιν ἄρης, ἤγουν ἔνθεος γέγονε πληρωθεὶς ἄρεος. ἔδυ γὰρ ὥσπερ τὰ τεύχεα πάτροκλος, οὕτως αὐτὸν ἄρης. ἔστι δὲ νοεῖν, ὡς τοιοῦτος ἦν καὶ πάτροκλος, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀχιλλεὺς τὰ τοιαῦτα ἔχων ὅπλα. τὸ δὲ μετ᾽ ἐπικούρους, ἢ ἐκ μέρους τὸν ὅλον δηλοῖ στρατόν, ἢ μόνους αὐτούς. ὡς τοῦ ἕκτορος φιλοτιμίαν ἔχοντος αὐτοῖς ἐμφανισθῆναι, καὶ μᾶλλον ὅτι βούλεται καὶ δημηγορῆσαι πρὸς αὐτούς. τὸ δὲ μέγα ἰάχων εἴποι τις ἂν διαφέρειν τοῦ ὀξέα κεκληγὼς, καὶ ὀξὺ βοήσας, ἃ πρὸ ὀλίγων ἐπὶ ἕκτορος ὁ ποιητὴς εἶπεν, οὐκ ἔξω λόγου ἐπιβαλεῖ. ὅτι ἰσοθέως εἰς ἔργον τὸ, ὤτρυνε δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσιν. ἐνταῦθα ὅρα τὸ τοῦ στίχου πάθος. ἡ γὰρ λήγουσα τοῦ ἐποιχόμενος, ἐκτείνεται τῇ στιγμῇ καὶ τῷ ἐπιφερομένῳ φωνήεντι. κατὰ τὸ, νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. ἐν αἷς ἰσχύων ὁ

ποιητὴς δὲ ἐπενθέσει τοῦ ῥά συνδέσμου ἢ τοῦ γέ καὶ συναλοιφῆς αὐτῶν, ἰᾶσθαι τὸ πάθος δακτυλικῶς, ὅμως οὐκ ἀπέκειτο τὸ σύνηθες τοῖς μέτροις ἐνδιόντι παθητικόν, οἷα μηδέ τι μὴ δ' οὕτω καινοπραγῶν. ἦν δὲ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ὅμοιον στιχηρᾶς λαγαρώσεως πάθος ἔνθα γλαῦκος ἔφη τό, οὐ γάρ τις λυκίων μαχησόμενος δαναοῖσιν εἶσι περὶ πτόλιος. ἢ γοῦν λέγουσι τοῦ πτόλιος, μακρύνεται ὁμοίως ἐν μέσῳ τοῦ ἐπεὶ συνδέσμου ἀπαρτίζει δάκτυλον.

Ὅτι ἕκτωρ ὀνειδισθεὶς ὡς ἀφεὶς ὑπὸ γλαύκου πρὸ ὀλίγου, αὐτὸς μὲν ἐκεῖ δι' ὀλίγων ἠμείψατο, ἐνταῦθα δὲ ἀφορίσας πρὸς πάντας τοὺς ἐπικούρους λαλῶν, καὶ ὡς δι' αὐτὴν καλῶν οἷς δοκεῖ ὁ γλαῦκος συνηγορεῖν, ἀνταποδίδωσι τὸν ὀνειδισμόν, καὶ ἀπαιτεῖ θυσίαν ἐν ἐγκαίρῳ ὑπὲρ τῆς τροίας. τοῦτο δέ, ὡς πρὸς τὸν λόγον τοῦ γλαύκου ποιεῖ, φαμένου ὅτι ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦν μάρνασθαι. δηλοῖ γὰρ λέγει ὁ ἕκτωρ, ὡς οὐ μόνον οὐδεμία χάρις ὑμῖν τοῖς ἐπικούροις μαχομένοις, ἀλλὰ καὶ ὀφείλεται μοι ἱκανῶς τί ἐστι. καὶ τίως οὐκ εἰπὼν κέκλυτε τρῶες καὶ λύκιοι ὡς ἀλλαχοῦ ἐξεφώνει διὰ τὸ τῶν λυκίων ἐξόχως. ἀλλὰ κοινῶς οὕτω προσφωνήσας,

Κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων.
Οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων,
Ενθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον,
Ἀλλ' ἵνα μοι τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
Προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' ἀχαιῶν.
Τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ
Λαούς, ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω.
Τῶ τις νῦν τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω,
Ἠὲ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς.
Ος δέ κε πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ. ἔμπης
Τρῶας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δέ οἱ αἴας,
Ημισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι, ἥμισυ δ' αὐτὸς
Εξω ἐγώ. τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἰθὺς δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν
Δούρατ' ἀνασχόμενοι. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
Νεκρὸν ὑπ' αἴαντος ἐρύειν τελαμωνιάδαο.
Νήπιοι. ἦ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα.

κέκλυτε μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων, ἐπιφέρει ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ γάρ συνδέσμου συνήθως. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατίζων, ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἤγειρα ἕκαστον, ἀλλ' ἵνα μοι τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα προφρονέως ῥύοισθε φιλοπτολέμων ὑπ' ἀχαιῶν. τὰ φρονέων, δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς. ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω. τῶ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος, ἢ ἀπολέσθω ἢ σαωθήτω. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστύς. καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ τοῦ ἕκτορος νῦν ἀξίωσις πρὸς τοὺς ἐπικούρους, τὸ ἀντὶ τροφῶν ὧν ἐκ τροίας εἶχον, ἀποδοῦναι τὰς ψυχάς. τοιοῦτον γὰρ οἱ μισθοφόροι, πωλοῦντες μισθοῦ τὸ ζῆν. οὕτω στρατηγικῶς ἐλπίσι γερῶν ἐρεθίζων εἰς κίνδυνον, ἐπάγει. ὃς δέ κε πάτροκλον καὶ τεθνειῶτά περ, ἔμπης εἰς τρῶας ἐρύσῃ. εἴξῃ δέ οἱ αἴας, ἥμισυ τῶν ἐνάρων ἀποδάσομαι, ἥμισυ δ' αὐτός; ἕξω ἐγώ, τὸ δέ οἱ κλέος ἔσσεται ὅσσον ἐμοί περ. ἵνα καὶ κατὰ τὸ γέρας καὶ κατὰ τὸ κλέος, ἴσος αὐτῷ εἴη ὁ τὸ μέγα ἔργον ποιήσας. σημείωσαι δὲ ὡς τῷ τοῦ νεκροῦ ἐλκυσμῷ τὸν αἴαντα, ὅτι μὴ ἄλλως ἦν αὐτὸν ἐρύσασθαι, εἰ μὴ ὁ ἀμφιβεβηκὼς αἴας εἴξει. ἔρα δὲ τὸ μυρία φῦλα ἐπικούρων πρὸς ἀντιστροφὴν τὸ γλαύκου λεχθέν. ὑπὸ ἕκτορος οἷα λελυπημένου κατὰ γλαύκου. ὃς τὸ πᾶν τῆς ἐπικουρίας, ἐν μόνοις λυκίοις ἐδόκει τιθέναι. τὸ δ' ἦν οὐ τοιοῦτον. αὐτοὶ μὲν γοῦν τηλόθεν ἐκλήθησαν. ἕκτωρ δὲ μυρία φῦλα περικτιόνων ἀνακαλεῖται ὅ ἐστι περιοίκων, καταπαύων μὲν τὴν τοῦ γλαύκου ὀφρὺν στρατηγικώτερον, οὐ μὴν καὶ ἀληθῆ λέγων. ὀλίγοι γοῦν τοιοῦτοι ἐπίκουροι. καὶ ὅμως τὸ τῶν λυκίων ὄνομα σιωπήσας ὁ ἕκτωρ μυρίους δέ τινας ἐπικαλεσάμενος ἐπικούρους, μονονουχὶ λέγει ὡς εἰ καὶ ὑποχωρήσουσιν οἱ λύκιοι, οὐ πάντως οἱ τρῶες μόνοι περιλείπονται κατὰ τὸν γλαύκου λόγον, ἀλλ' εἰσὶν ἡμῖν ἕτεροι ἐπίκουροι. οὕτω καὶ ὁ ἀγαμέμνων φθάσας ἔφη πρὸς τὸν ἀχιλλέα, ὅτι καὶ ἀποπλεύσῃς, εἰσὶ μοι ἄλλοι οἵ κέ με τιμήσουσιν. οἱ δ' οὐκ ἦσαν ὡς ἀληθῶς. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μυρία φῦλα, συνεπιμαρτυρεῖται ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν βασιλεῖ ἀληθεύειν. εἰπόντι ἐν τῇ βῆτα ῥαψῳδίᾳ, πολλῶν ἐκ πόλεων ἐπίκουροι εἶεν τοῖς τρωσί. τὸ δ' αὐτό, καὶ ὀνειδιστικῶς αὔξει τὴν δαπάνην ἣν οἱ ἐγχώριοι διὰ τοὺς ἐπικούρους ἔπαθον. ἐμφαίνεται δὲ καὶ ὁ τῶν τρώων ἐντεῦθεν πλοῦτος ὃν πάλαι ποτὲ εἶχον, ὁ πρὸ τούτων μνημονευθείς. πῶς γοῦν οὐ πλουσιωτάτη πόλις, ἡ τρυχομένη δαπάναις ταῖς εἰς μυρία φῦλα, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξήρκεσε; τὸ δὲ τῷ περικτιόνων ὀνόματι, πάντες δηλοῦνται οἱ καὶ πόρρωθεν ἐπίκουροι, ὡς ἐκμέρους, ἵνα ταπεινωθῇ ἐντεῦθεν τὸ τῶν λυκίων ὑπέροφρυ, δι' ὧν, λύκιοι πολλαχοῦ τὸ ἐπινεικὸν εἰμπαν ἐλέγετο. ἀληθῶς γὰρ καὶ δίχα τῶν λυκίων οὐ πάντες οἱ ἐπίκουροι, περίοικοι τῆς τροίας εἰσί. δοκεῖ δὲ καὶ κολακικὸς ὁ λόγος εἶναι, ὡς πάντων περιοίκων λογιζομένων καὶ μὴ ξένων ὄντων. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως, καταδημαγωγεῖ τοὺς περιοίκους μόνους, ὡς τῶν τηλεδαπῶν, οὐ

πάντη

τῶν ἀξιουμένων λόγου. εἶτα δ' αὖ περικτίονες, οἱ πέριξ οἰκητηρίας πόλεις ἔχοντες, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ἐϋκτίμενα πτολίεθρα. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἐγώ, ἢ περισσὸν ἔχει τὸν σύνδεσμον ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γέγονεν, ἢ ἀπὸ ἐλλείψεώς τινος αἰτιολογικῶς κεῖται. δηλ. ὦ μυρία φῦλα περικτιόνων, τίμιοι ὄφελος τοῦ πολλοὺς ὑμᾶς ἐνταῦθα εἰλέχθαι· οὐ γὰρ ἐγὼ καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ πληθύν, οὐ ταυτόν ἐστι τῷ μυρία φῦλα, ἀλλὰ τὴν ἁπλῶς πολυλαοίαν καὶ νῦν δηλοῖ τὴν ἀντιδιαστελλομένην τοῖς ἀριστεῦσιν. ὅπερ ὁ κωμικὸς ἀριθμὸν ἄλλως φησίν, ἤγουν πλῆθος ὅσον μάτην. καὶ ἄλλως δέ, ὁ εἰπών· τῷ τις νῦν ἀπολέσθω ἢ σαωθήτω, οὐ πληθὺν ζητεῖ ἁπλῶς ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ λαοῦ φυλακήν. εἰ καὶ ἀνάγκη αὖθις πίπτειν, ὑποστῆναι τὸν πληθυσμόν. τὸ δὲ ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ τέκνα ῥύοισθε, πρὸς τὸ τοῦ Γλαύκου ἀποτείνεται, εἰπόντος ὄφελος γενέσθαι τὸν Σαρπηδόνα ἐν αὐτῷ. οἱονεὶ γοῦν λέγει, ὡς οὐκ ἐμὲ ἤλθετε ῥύεσθαι, ἀλλὰ ὑπ' ἐμοὶ ἢ σὺν ἐμοὶ ἀρχηγῷ δηλαδή, τοὺς περὶ Τροίαν. τὸ δὲ προφρονέως, οὐκ ἀπέοικε τοῦ πρόφρονες, ὅτι καὶ ἐκεῖνο ἐπιρρηματικόν ἐστι. τὸ δὲ φιλοπολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν, ἐντρεπτικὸν καὶ αὐτό. οὐ γοῦν κατὰ τῶν τυχόντων ὑμᾶς φησὶν ἤθροισα ἵνα φιλοψυχῆτε, ἀλλὰ κατὰ ἀνδρῶν μαχίμων. τοιοῦτον δὲ καὶ τό, κατατρύχω δώροις καὶ ἐδωδῇ. οὐ γοῦν ζημιῶ ἁπλῶς, ἀλλὰ κατατρύχω. ἐκ τοῦ τρῶ ὀνοματοπεποιημένου ἐξ οὗ καὶ τὸ τρώγω, ἐν τῷ τρύω, καὶ τὸ τρυπῶ, παραγωγῆς γέγονε καὶ τὸ τρύχω, ἀναλόγως τῷ ψῶ ψύχω. καὶ ὅρα ἔθος τοῦτο ἀρχαῖον. οὐδὲ γὰρ ὑβριστικὸς πρὸς τοσαύτην δαπάνην μόνον τὸ τοῦ Πριάμου ἀρχεῖον. δῶρα δὲ λέγει, τὴν δίχα τῆς ἐδωδῆς μισθοφοράν. τὸ δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω, ἄλλο τι δηλοῖ νῦν παρὰ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ τό, ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ καὶ ἀέξεταί μοι ἔνδοθι θυμός. ἐκεῖνο μὲν γοῦν τί δηλοῖ, ἐν τοῖς ἐκεῖ ζητητέον. ἐνταῦθα δέ, θυμὸν ἑκάστου ὁ Ἕκτωρ ἀέξει, τῇ θεραπείᾳ. δώροις δηλαδὴ καὶ τιμαῖς καὶ τοιούτοις. ὑφ' ὧν ψυχὴ μετεωριζομένη, δοκεῖ πλείων ἑαυτῆς γίνεσθαι, διαχεομένη. ὅθεν πέπηκται τὸ χαίρειν. οὗ τὸ ἀνάπαλιν, ὀλιγηπελεῖν. καὶ ὀλιγηπελέων, ὁ μὴ θυμὸν ἀεξόμενος. τὸ δὲ ὑμέτερον ἑκάστου, τὴν ἐργασίαν δηλοῖ τῆς μεταχειρίσεως εἰ μὴ κοινῶς τι παρέρριπται ἀλλ' ἑκάστῳ συνδιατίθεται. ὃ δὴ καὶ αὐτό, ἀληθῶς ἀρχαῖόν ἐστι. τὸ δὲ ἢ ἀπολέσθω ἢ σαωθήτω, καὶ ἀλλαχοῦ ἐφράσθη. τὸ δὲ ἰθὺς τετράφθαι, ἴσον ἐστὶ τῷ, ἰθὺς μάχεσθαι καὶ στῆναι αὖ τε, περὶ ὧν πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. καὶ τῷ ἰθὺς βρίσαι, ὃ μετ' ὀλίγα κεῖται. τὸ δέ, ἡ γοῦν πολέμου ὀαριστύς, γνωμικῶς ἐρρέθη, ὡς τῶν μαχομένων, ἢ ἀπολλυμένων ἢ σωζομένων. ἐσχημάτισται δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ἀττικῶς. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν τοῦτο ἐστὶν ἴδιον τοῦ πολέμου, εἶπεν αὕτη γάρ. παρεσημειώθη δὲ πρὸ τούτων καὶ ἕτερα τοιαῦτα σχήματα. ὅτι δὲ ὀαριστὺς ἡ ἁπλῶς ὁμιλία καὶ πόθεν γίνεται, δηλοῦται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ καὶ τεθνεῶτά περ, ἔμπης καὶ ἑξῆς, δεικνύσθαι δοκεῖ τὴν ζωγρίαν ὡς κρείττονος. μεῖζον μὲν γοῦν εἰς ἀνδρείαν τὸ ζωγρῆσαι πολέμιον. ἔχει δ' ὅμως ἀνδρείαν καὶ τὸ τεθνεῶτα ἐρύσαι, ἤγουν ἑλκύσαι. τὸ δὲ ἥμισυ τῶν ἐνάρων, σαφηνιστικῶς κεῖται ἐν ἀορίστῳ, ἐπεὶ μὴ δὲ δῆλόν ἐστιν, οἷα καὶ ὅσα ἔναρα περιεσθήσονται ἀπὸ τῶν ὑπὲρ Πατρόκλου πεσουμένων. εἰ δὲ λέγει δεικτικῶς ἥμισυ τῶν ἤγουν τούτων ἐνάρων ὧν ἄρτι περίκειται σκυλεύσας ἐκ Πατρόκλου, εἴη ἂν ὁ λόγος τῷ Ἕκτορι καὶ σαφὴς καὶ οὐδὲ σοφισματώδης. ὅτι ἀναφωνῶν συνήθως ὁ ποιητὴς ἐφ' οἷς οἱ ἐπίκουροι ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν ἐλπόμενοι νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν, φησί· νήπιοι. ἦ τε πολέσιν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπηύρα ὁ Αἴας δηλαδή. προεκτεθείμενος κἀνταῦθα τὰ ἐφεξῆς ὡς ἔθος αὐτῷ. ἰστέον δὲ ὅτι ὁρμὴν εἰς μάχην φράζει τό, οἱ δ' ἰθὺς βρίσαντες. ἔβησαν δοῦρατ' ἀνασχόμενοι, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς τόδε ποιήσειν. οἱ δὲ ὡς ἐρρέθη βρίσαντες, οἷον αὖ ζαχρηεῖς ὅ ἐστιν ἐμβριθεῖς πολεμισταί, περὶ ὧν ἀλλαχοῦ κεῖται. δῆλον δὲ ὡς οἱ μὴ οὕτω βρίθοντες, ἐλαφροί εἰσι καὶ ἀβαρεῖς πολέμιοι, ἔτι δὲ καὶ μαλθακοί.

Καὶ τότ' ἄρ' Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον·
Ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφές, οὐκέτι νῶι
Ἔλπομαι αὐτώ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο.
Οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο,
Ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς,
Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια μή τι πάθῃσι
Καὶ σῇ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
Ἕκτωρ, ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Ἤϋσε δὲ διαπρύσιον Δαναοῖσι γεγωνώς.
Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἵτε παρ' Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ

Ὅτι πολὺν ἰδὼν Αἴας τὸν τρωϊκῶν ἐπικούρων συνασπισμὸν καὶ ὡς εἰκὸς ὑποδείσας καὶ διὰ τοῦτο δυσελπιστῶν, φησίν· ὦ πέπον ὦ Μενέλαε διοτρεφές, οὐκέτι ἔλπομαι αὐτώ περ, ἤγουν ἐμὲ καὶ σέ, νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο. οὔτι τόσον νέκυος περιδείδια Πατρόκλοιο, ὅς κε τάχα Τρώων κορέσει κύνας ἠδ' οἰωνούς, ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια μή τι πάθῃσι καὶ σῇ. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει Ἕκτωρ. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. καὶ ὅρα θαυμαστὴν τροπῆς ἀντίθεσιν, πρὸς

γὰρ τὸ νέφος ἀντεπήγαγεν· ἀναφαίνεται οἱονεὶ λέγων ὡς οὐκ ἔτι πάντα νέφος καλύπτει, ἀλλ' ἡμῖν οὐκ ἐν ἀορασίᾳ ἐστὶν, οὐδὲ κεκάλυπται ὁ ὄλεθρος, ἀλλὰ πάνυ λαμπρότατα φαίνεται. καὶ νῦν μὲν, τροπικῶς νέφος τὸν Ἕκτορα καλεῖ, ὃν ἀλλαχοῦ κυνὶ ταῖς ὀπώραις εἰκάζει. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν πόλεμον σκιώδους νέφος εἶπεν, ὃν ὁ Ἕκτωρ περὶ πάντα καλύπτει, ὡς οἷα πανταχοῦ καὶ ἐκτετάσθαι αὐτόν. πλείων δὲ, σκότος ἄλλως περιὸν βαθὺ περιέχεται. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι τὸ πρὸ ποδὸς κακὸν, ἐπιλαθάνεσθαι τῶν φθασάντων ποιεῖ,

Δήμια πίνουσιν καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
Λαοῖς. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
Ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον
Ἡγεμόνων. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν.
Ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω. νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Ὣς ἔφατ'. ὀξὺ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θέων ἀνὰ δηϊοτῆτα.
Τὸν δὲ μετ' Ἰδομενεὺς καὶ ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηριόνης, ἀτάλαντος ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ.
Τῶν δ' ἄλλων, τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι,
Ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν ἀχαιῶν,
Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ.

ὡς νῦν ὁ Αἴας δηλοῖ περὶ ἑαυτοῦ μάλιστα καὶ τοῦ Μενελάου δεδιώς, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ ὁ Τηλέμαχος. ὃς τὸ τῶν μνηστήρων ἐν ποσὶ κείμενον κακὸν ὑψώσας ἐκτραγικῶς, μεῖζον τοῦ τοῦ πατρὸς εἶναι ἀπωλείας ἐρεῖ. ὅρα δὲ ὅτι τὸ δίδια, διχῇ συντάσσει. ἤγουν μετὰ γενικῆς ἐν τῷ, νέκυος περιδείδια, καὶ μετὰ δοτικῆς ἐν τῷ, ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια καὶ ἑξῆς. γίνεται δὲ καὶ τοῦτο διὰ τὴν συγγένειαν τῆς γενικῆς καὶ δοτικῆς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, Τρώων κύνας ἠδ' οἰωνούς, ὑπὲρ τὸ Τρώων κοινόν ἐστι καὶ πρὸς τοὺς οἰωνούς, διασαφεῖται αὐτόθεν τὸ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ, κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι. ὅτι ὁ Αἴας ἐνταῦθα ἐπιτρέπει τῷ Μενελάῳ, ἀριστῆας Δαναῶν καλεῖν ἤν τις ἀκούσῃ, αὐτὸς δὲ οὐ βοᾷ, οὐχ ὅτι οὐ δύναται, βοὴν γὰρ καὶ αὐτὸς ἀγαθός ἐστιν, ἀλλ' ὅτι αἰδεῖται βοᾶν ἵνα μὴ ἐμφαίνῃ προσδεῖσθαι τῆς τῶν ἐπικούρων ἐπελεύσεως. ἴσως δὲ, καὶ διότι μᾶλλον ἐνάρετος ὢν Μενελάῳ πεισθήσονται ὑπὲρ αὐτοῦ. ἔτι δὲ καὶ διότι αὐτὸς τῶν ἡγεμόνων, λαλεῖν ἐπιτρέπει τῷ μὴ πάνυ ἐνεργασαμένῳ. καὶ ἄλλως δὲ, ἐχρῆν ὥσπερ ἐν τοῖς Τρωσίν, οὕτω καὶ ἐν τοῖς Ἀχαιοῖς δημηγορῆσαι ἔρτι τὸν δεύτερον βασιλέα. οἷος ἦν ἐν μὲν τοῖς Ἰλιεῦσιν, ὁ Ἕκτωρ. ἐν δὲ τοῖς Ἕλλησιν, ὁ Μενέλαος. ὅτι ἀνάγκης ἐπειγούσης λαλεῖ καὶ Μενέλαος πρὸς τοὺς Ἀχαιούς, προκαλούμενος ὑπὲρ Πατρόκλου ὡς προσχὼν ὁ Αἴας ὑπέθετο. καὶ φησὶ διαπρύσιον γεγωνώς. ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃς Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ δήμια πίνουσι, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ ὡς διογενέσι δηλαδή. ἀργαλέον δέ μοι ἐστὶ διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν ἤγουν ἐκκαίεται. ἀλλά τις αὐτὸς ἴτω νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ, Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. καὶ ὁ μὲν, οὕτως ἔφατο. ὀξὺ δὲ ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας. καὶ πρῶτος ἀντίος ἦλθε θέων, οἷα εἰδὼς τὸν αὐτοῦ φίλον μέγαν Αἴαντα ἐκεῖ περιβαίνειν. εἶτα Ἰδομενεὺς καὶ Μηριόνης. τῶν δ' ἄλλων, τίς ἂν ᾗσι φρεσὶν αὐτοῦ δηλονότι μνησθεὶς, οὐνόματ' εἴποι, ὅσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν; καὶ ὅρα ὡς τῇ ἀπροσωπήσει ταύτῃ καὶ τῷ ἀορίστῳ, τὸ πλῆθος ὁ ποιητὴς ηὔξησεν. ὡς μὴ δυνάμενος δῆθεν αὐτὸς ἰδίαις φρεσὶ δίχα Μουσῶν μηδὲ τούτους ἔρτι μνημονεῦσαι, οὐδ' ὀνομάσαι διὰ τὸ πολὺ τοῦ πλήθους ὅπερ ὀνομαίνειν ὀκνεῖ ὥσπερ προοιμιολογήσατο. καὶ ἄλλως δὲ, οὐκ ἔχειν ὀνόμασιν ἐπεξιέναι τινὰ ἄλλως τὸν ποιητὴν εἰς οὐδὲν δέον, ἐφ' οἷς τὰ μείζω προσκαλεῖται αὐτόν, ἐπάγει γάρ. Τρῶες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ. ποθοῦντι ὡς εἰκὸς ἀντιστῆναι τῷ Αἴαντι, καὶ ἵνα μὴ δὲ τὸ πρὸς Ἀχιλλέα ἴνδαλμα αἰσχύνῃ ἀχρεώσας εἰ μὴ προμάχοιτο. καὶ ἔοικεν ἦν αἴτιον τοῦ συγκληθῆναι τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ἀρίστους. οὐ γὰρ ἦν πιθανὸν ἀντιστῆναι τοσούτοις Αἴαντα καὶ Μενέλαον μόνους αὐτούς. ὅρα δὲ τὸ, οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃς βασιλεῦσι δήμια πίνουσιν, ἐκ τῶν τοῦ Ἕκτορος λόγων πραχθὲν ὡς ἐν εἴδει παραφράσεως. ἤγουν ἐκ τῶν, δώροις κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ λαούς. οὕτω γὰρ τῶν Τρώων ἐπίκουροι δήμια ἤσθιον τὰ τῶν λαῶν ἔδοντες, καὶ οἱ τῶν Ἀργείων ἡγήτορες δήμια ἔπινον. δηλοῦται γὰρ ἤδη ὅτι δασμοῦ γινομένου, μερὶς ἐδίδοτό τις τῷ βασιλεῖ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ εἰς τὰ τῶν ἀριστέων συμπόσια, ὡς ὁ παρ' Ἀχιλλεῖ, δημοβόρον τοὺς βασιλέα ποιεῖ, τουτέστι δ' εἰπεῖν δημοβόρους. φαίνεται γὰρ δημοβόρον τὸν δηλαδὴ ἀνθρωποφάγον αὐτὸν τὸν δῆμον ἐσθίοντα, δριμὺ μὲν τῇ ἐννοίᾳ, ταπεινὸν δὲ ἀντερὸν τῇ ῥοπῇ. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ παλαιοῦ μὲν, οὐ ψεκτὸν ἦν ὥσπερ οὐδὲ ὁ δῆμος οὕτως οὐδὲ ὁ δήμιος οὐδὲ τὸ δήμιον, ὡς δῆλον ἐκ τῶν δημιοπράτων, ὧν μέμνηται καὶ ὁ κωμικός, καὶ ἐκ τῶν δημιουργῶν δημιουργῶν. ἐπεὶ δὲ ὕστερον ὁ δήμιος εἰς ἀφνῆς ἀπεκρίθη πρᾶγμα, κολαστῇ γὰρ ἀνδρὶ ἀποκεκλήρωται τὸ ὄνομα. ἤργησε μὲν ἡ χρῆσις τοῦ παλαιοῦ δημίου, ἐκαινίσθη δὲ ἀντ' αὐτοῦ ὁ δημόσιος. ὅρα δὲ καὶ τὸ πίνουσιν, οὐ γὰρ ἔφη καὶ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ δηλοῖ ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. ὅθεν καὶ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, τὸ συμπόσιον καὶ ὁ πότος λέγεται.

ἀγαθ

στηριζομένης τῆς ἰδιώτιδος. καθὰ καὶ τὸ συνεστώς, σκοπουμένης τῆς πόσεως. οὕτω καὶ ἕκτωρ μιμεῖται ἰδιώτας, ἀφεὶς συνειδότας αὐτῷ τὴν πόσιν. χρὴ δ' ἐν τούτοις ὁρᾶν καὶ τὸ τοῦ λόγου σχῆμα. οὐ γὰρ εἶπεν ὦ φίλοι οἳ δήμια πίνετε καὶ σημαίνετε λαοῖς, ἀλλὰ οἳ πίνουσι καὶ σημαίνουσι. μεταβὰς ἐκ δευτέρου προσώπου εἰς τρίτον, οὐ μόνον διὰ μέτρου εὐχρηστίαν ἢ ποικιλίας φορτικῶς ἢ κακοζηλοτερίαν, ἀλλὰ καὶ ἵνα μὴ τραχέως τῷ διόλου ἀποστροφικῷ σχήματι ὀνειδίζῃ τοὺς ἀριστεῖς. ἅμα δὲ καὶ ἵνα δεξιώτατα κατὰ σχῆμα συντομίας ἀποτείνῃ τὸν λόγον δοκεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἐν τῷ πλήθει ἀριστεύοντας. ἐν γὰρ τῷ τοιούτῳ τρίτου προσώπου τοὺς τῶν λαῶν σημαίνοντας, δεύτερον ἐμφαίνει πρόσωπον ὁ λαός. καὶ δοκεῖ πρὸς αὐτοὺς δήμια γεγονότερον λοιπὸν εἰπεῖν τό, ὦ φίλοι. ἐξ αὐτῶν δέ, ἀποτείνουσι κατὰ λόγον τρίτου προσώπου, καὶ εἰς τοὺς σημαίνοντας τῶν λαῶν. πρὸς οὓς καί τινα δυσωπίαν ἔχει τό, καὶ μενελάῳ. μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὡς ἐγὼ ταῦτα λαλῶ, παρ' ᾧ δήμια πίνετε. εἰ μὲν δὲ ὁ αἴας ἐδημηγόρησεν, οὐκ εἶχε χώραν τοιοῦτόν τι ῥηθῆναι. αὐτὸ δὲ καὶ ἄλλως ἐρρέθη ὡς ἀπὸ βασιλικοῦ κήρυκος, οἷα εἰκὸς ὂν μὴ πάντας αἰσθέσθαι ὅτι βασιλεὺς ὁ βοῶν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, σημαίνουσιν ἕκαστος λαοῖς ἐκ δὲ θεοῦ τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ, ἐνδόξοις ἀνθρώποις προσρηθῆναι οἰκεῖον. ἐνταῦθα ὅρα τὸ τιμὴ καὶ κῦδος, ἐν οἷς παράλληλος ὁ αὐτὸς νοῦς. τοῦτο δὲ πάντως, εἰπεῖν σημαίνουσιν ἕκαστος καὶ σημαίνουσιν ἕκαστοι καὶ σημαίνει ἕκαστος. τὸ γὰρ ἕκαστος, καθότι μὲν συντάττεται παντὶ τῷ πλήθει τῷ κατὰ μερισμὸν ἔννοιαν, πληθύνεται τῇ σημασίᾳ. διὸ καὶ ὀρθῶς εἴρηται τό, σημαίνουσιν ἕκαστος, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἕκαστοι. καθότι δὲ αὖ πάλιν ἀτόμῳ τούτῳ καὶ ἐκείνῳ καὶ ἄλλῳ δεικτικῶς ἐπιμερίζεται, δύναται καὶ σύνταξιν ἑνικοῦ ῥήματος ἔχειν. διὸ ἀσφαλῶς ἂν ῥηθείη καὶ τὸ σημαίνει ἕκαστος. ἄρα δὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ δήμια πίνουσι παρὰ τοῖς βασιλεῦσι καὶ σημαίνουσι λαοῖς καὶ ἑξῆς, συνετέον οὕτως ἐξ ἀφελείας καὶ συντόμως. τοιοῦτον γὰρ δύναται τὸ εἰπεῖν, ὡς τοῖς βασιλεῦσι μὲν συμπίνουσιν ὑπὸ διὸς δὲ τιμῶνται. τὸ δὲ ἀργαλέον δέ μοί ἐστι διασκοπιάσθαι ἕκαστον, λεχθείη ἂν καὶ παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος καθ' ὅλα πάντων κῦδος εἶναι. τὸ δὲ τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηε, παρὰ δεξιαῖς κεῖται ἀντὶ τοῦ, τοσοῦτός ἐστι πόλεμος. ἡ δὲ ἔρις πολέμοιο, διαστολὴν ἔχει τῶν λοιπῶν ἐρίδων. ἐκ δὲ τοῦ δέδηε, ὁ δαΐς γίνεται. δῆλον γὰρ ὅτι δαΐς ἐστι, δαιομένη ἔρις πολέμου. τὸ δὲ αὐτὸς ἴτω, σημαίνει μὲν τό, μόνος ἐλθέτω. ὁ τοιοῦτος δὲ μόνος, οἷος ὁ ἀκλήμενος ἐν τῷ, αὐτός περ ἐὼν προμάχοις ἐμίχθη ἀντὶ τοῦ μεμονωμένος, ἀλλὰ μόνος ἐλθέτω, ἤτοι μὴ ἐμοῦ ἐλθόντος εἰς τὸ ἐπὶ πρὸς ὄνομα καλεσθῆναι. τότε γάρ, οὐκ αὐτὸς ἥξει, ἀλλ' ἐγὼ ἕλκω τῇ κλήσει αὐτόν. καίτοι σὺν ἐμοὶ ἥξει καὶ οὐ κυρίως μόνος. καὶ ἔστι τρόπον τινὰ τὸ τοιοῦτον αὐτός, ἴσον τῷ αὐτόματος οἱ ἦλθε μενέλαος εἰδὼς γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφόν. οὕτω τις κἀνταῦθα, αὐτὸς ἐλθέτω ἤγουν αὐτόματος, εἰδὼς τοὺς ἀριστεῖς ποιεῖσθαι ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ. πῶς δὲ μέλπηθρα ἐπὶ νεκύων λέγεται, προδεδήλωται. τὸ δὲ ὀξὺ ἄκουσεν, ὀξυήκοον εἶναι τὸν λοιπὸν τοῦ λέγει ὁ δέ γε ἕκτωρ, ὀξυβόας προσερρήθη ἐν τῷ, οὐδ' ἔλαθε τὸν μενέλαον ὀξὺ βοήσας. τὸ δὲ τίς αὖ τῶν ἄλλων ὀνόματα εἴποι, περίφρασίς ἐστι τοῦ, μυρία φῦλα ὅπερ εἶπεν ὁ ἕκτωρ. τὸ δὲ τρῶες δὲ προὔτυψαν, ἦρχε δ' ἄρ' ἕκτωρ ὃ καὶ ἑτέρωθι κεῖται, παρῳδηθήσεταί ποτε εἰς ἀνθρώπου πρόμαχον.

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο
Βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
Ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω,
Τόσση ἄρα τρώων ἰαχὴ γένετ'. αὐτὰρ ἀχαιοὶ
Ἕστασαν ἀμφὶ μενοιτιάδῃ ἕνα θυμὸν ἔχοντες.
Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν
Λαμπρῇσι κορύθεσσι κρονίων ἠέρα πολλὴν
Χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ μενοιτιάδην ἤχθηρε πάρος γε,
Ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν αἰακίδαο.
Μίσησε δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι
Τρῳῇσιν, τὼ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους.
Ὦσαν δὲ πρότεροι τρῶες ἑλίκωπας ἀχαιούς.
Νεκρὸν δὲ προλιπόντες, ὑπέτρεσαν. οὐδέ τιν' αὐτῶν
Τρῶες ὑπέρθυμοι ἕλον ἔγχεσιν ἱέμενοί περ,
Ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ ἀχαιοὶ
Μέλλον ἀπέσσεσθαι, μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
Αἴας. ὃς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο

Ὅτι τὴν μετὰ θορύβου ἐπέλευσιν τῶν τρώων παραβολικῶς ὁ ποιητὴς διασαφῶν, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπετέος ποταμοῖο βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον ἤγουν πρὸς τὸ ῥεῖν. ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. τόσση ἄρα τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. τὴν ἰαχὴν τῇ φράσει μιμούμενος, ὀνοματοπεποιημέναις τραχείαις χρῆται λέξεσι. τῷ βέβρυχε, καὶ βοόωσι, καὶ ἐρευγομένης. καὶ αὐτῇ τῇ ἰαχῇ. δῆλον δ' ὅτι τραχύτητός τι ἔχει καὶ ἡ τῆς προχοῆς περιφορά. ἐνδέχεται δὲ διὰ τούτων, κῦμα θαλάσσης ἀντιφερόμενον ποταμοῦ κατάρρῳ. ἐξ ὧν ἀνακόπτεσθαι, βρυχώμενον. ὁ δὲ παραβολικὸς ἦχος, οὐ τοῦ ποταμοῦ ἀλλὰ τοῦ κύματός ἐστι. ὁ δὲ πε-

Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα.
Ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων συῒ εἴκελος ἀλκὴν
Καπρίῳ. ὅς τ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς
Ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος διὰ βήσσας,
Ὣς υἱὸς Τελαμῶνος ἀγαυοῦ φαίδιμος Αἴας,
Ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
Οἳ περὶ Πατρόκλῳ βίβασαν. φρόνεον δὲ μάλιστα
Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἤτοι τὸν Λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς
Ἱππόθοος ποδὸς εἷλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
Δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ
Ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
Τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας δι' ὁμίλου,
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
Ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ,
Πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ.
Ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς,
Αἱματόεις. τοῦ δ' αὖθι λύθη μένος. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκε χαμᾶζε
Κεῖσθαι. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ,
Τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος. οὐδὲ τοκεῦσι
Θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν
Ἔπλεθ' ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.
Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος
Τυτθόν. ὁ δὲ Σχεδίον μεγάθυμον Ἰφίτου υἱὸν
Φωκήων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
Οἰκία ναιετάασκε πολέσσ' ἄνδρεσσιν ἀνάσσων.
Τὸν βάλ' ὑπὸ κληῗδα μέσην. διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκρη
Αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε.
Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Αἴας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα Φαίνοπος υἱὸν
Ἱπποθόῳ περιβάντα μέσην κατὰ γαστέρα τύψε.
Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς
Ἤφυσ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν, ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ.
Χώρησαν δ' ὑπό τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς.
Φόρκυνθ', Ἱππόθοόν τε. λύοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων.
Ἔνθά κεν αὖτε Τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
Ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες,
Ἀργεῖοι δέ κε κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν,
Κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
Αἰνείαν ὄτρυνε, δέμας περίφαντι ἐοικὼς

προχοῇ, δίδωσι νοεῖν ὕστερον ἐν τοῖς περὶ τῶν ἐκβολὰς λέγειν ποταμῶν τὰ ἐκείνων στόματα. τὸ γὰρ προχεόμενον, ἐκβάλλεται. δηλωτικὸς δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται, κυρίως ὁ χειμάῤῥους, ὁποῖος καὶ ὁ ἐνταῦθα. οἱ γὰρ ἀέναοι, ἠρεμαιότεροι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁμώνυμος λέξις τὸ βρύχειν, οὐ μόνον λεγόμενον ἐπὶ ὑδάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώων λογικῶν ὡς τὸ, βεβρυχὼς κόνιος δεδραγμένος, καὶ ἀλόγων ἐφ' ὧν καὶ κυριώτατα. λέων γοῦν βρυχᾶται. καὶ ὅτι ἐξ ὀνοματοποιΐας ὥσπερ τὸ βρύειν τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ, καὶ τὸ βρύειν οὐ λειότερον τὸ βλύζειν ὡς καὶ τοῦ κράζειν τὸ κλώζειν καὶ τοῦ κράζειν τὸ κλάζειν, οὕτω καὶ τὸ βρύχειν καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ τὸ βρύκειν ἐπὶ κολοιοῦ καὶ τῶν τοιούτων ὡς ὁ κωμικὸς δηλοῖ. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἀναβέβρυχεν ὕδωρ ὃ περιγράφει, οὐ τοιοῦτος ὁ ἐκεῖ βρυγμὸς οἷος ἐνταῦθα. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἐπὶ πηγῆς ἡ λέξις ἀναπιδυούσης, ἐνταῦθα δὲ τὸ βέβρυχεν, ἐπὶ μεγάλου κύματος. ἡ δὲ ποτὶ πρόθεσις ἐν τῷ, ποτὶ ῥόον, ἧς πρωτότυπος καὶ κοινοτέρα ἡ πρὸς, δῆλον ὅτι καὶ προτὶ λέγεται. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἀποθλίβει τὸ τῆς ἐκτάσεως ἰῶτα δωρικῶς, ὡς ἐν τῷ ποταίνιον τὸ πρόσφατον, περὶ οὗ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καὶ ἐν τῷ, πόταγε ὅπερ ἐστὶ πρόσαγε. καὶ ἐν τῷ, ποτῶπαι, ἤτοι πρόσωπον κατὰ Δωριεῖς. ἔτι δὲ καὶ μονοσυλλάβως ἐκφέρεται συμφώνου ἐπαγομένου ὡς ἐν τῷ, πὸτ τῶ Διὸς, ἤγουν πρὸς τοῦ Διός. ὃ καὶ αὐτὸ γλώσσης Δωρίδος ἐστί. τὸ δὲ ἠϊόνες βοόωσι, πάνυ φασὶν οἱ παλαιοὶ μιμητικὸν εἶναι τοῦ κατὰ θάλασσαν ἤχου πλέον τῶν ἄλλων. λέγοντες ὡς τῇ ἐπαναδιπλώσει τῶν φωνηέντων, ζωγραφίαν ἀποτελεῖ τοῦ

βοό-

Κήρυκι Ἠπυτίδῃ, ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
Κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων.

βοόωσιν, ὁμοίως κυμάτων ἐμβολῇ· διὸ οὐκ ἔφη βοῶσι κατὰ ἀναλογίαν δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἀλλὰ βοόωσι, πρὸς ἔμφασιν πλέω τοῦ τῆς θαλάσσης ἤχου. καὶ αὕτη φασὶν ἡ εἰκών, τὰ τοῦ σόλωνος ἢ καί τινας τὰ τοῦ πλάτωνος ὑφάνσει μιμήματα. λέγεται γὰρ ὡς ὀνοματοποιῶν ἐκεῖνος καὶ ἀντεξετάζων ἑαυτὸν τῇ ὁμηρικῇ πολυφωνίᾳ, ἐπεὶ εὗρε τὸ τοιοῦτον βοόωσι καὶ οὐκ εἶχε ταυτὸν ἠχῆσαι πρὸς τοιαύτην ὀνοματοποιΐαν, κατέκαυσε τὰ σκέμματα, μὴ καὶ πάνυ δεύτερος πέσοι τοῦ ποιητοῦ. ὅτι καὶ ᾄδεται εἰπεῖν ὁπότερος αὖ καὶ ἦν ἐκεῖνος, τό, ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. ἢ σόλων νύ τι σεῖο χατίζει. ὁμηρικὴ παρῳδία τὸ, πῦρ κατὰ τὸ πρὸς ὅμηρον ἀντιτεχνίας προκαλεσάμενος. ἐνταῦθα δὲ, τοῦ ἠϊόνος προκειμένης τῷ βοόωσι, χαρακτηρίζεται καὶ ἀπὸ τῆς ἐν ταύτῃ χασμῳδίας, συμβολή τις πρὸς τὴν τοῦ ῥυέντος ἤχου μίμησιν. ἰστέον γὰρ ὅτι οὐ μόνον πληθυντικῶς γράφεται ἠϊόνες βοόωσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν γενικῇ ἑνικῇ, ἄκραι ἠϊόνος ἤγουν τὰ τοῦ αἰγιαλοῦ ἄκρα. τὸ δὲ ἐρευγομένης, καὶ ὡς ἐπὶ στόματος θαλάσσης ἐρρέθη. ἔστι γὰρ εἰπεῖν καὶ θαλάσσης στόμα, ὥσπερ καὶ ποταμοῦ τροπικῶς. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ ἐρεύγω, καὶ ἡ ἐρυγή. καὶ τὸ παρ' ὁμήρῳ ἤρυγε. καὶ εὐκτικὸν τὸ ἐρυγοίμι. οὗ τρίτον τὸ, ἐπειδὰν τῶν εὐπόρων τις προσερύγοι ῥαφανίδας καὶ σαπρὸν σίλουρον φαγών. εἰ καὶ ῥόδα οἱ παράσιτοι ἔφασκον αὐτὸν ἐρεύγεσθαι. ὅτι παρατάξεως εὐψύχου δηλωτικὸν τὸ, αὐτὰρ οἱ δ' εἶνται δὴ ἀχαιοί, ἕστασαν ἕνα θυμὸν ἔχοντες φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσι. καὶ ὅρα ὡς ἐπλεόναζον τοῖς τότε τὰ χαλκήλατα σάκεα. τὸ δὲ ἕνα θυμὸν ἔχοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ μίαν προθυμίαν, ἢ τολμηρότερον ἀντὶ τοῦ μίαν ψυχήν. ὅθεν τὸ ὁμοψυχεῖν. τὸ δὲ φραχθέντες, ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες. πυκνωθέντες. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐφράξαντο νῆας τείχει χαλκείῳ ἀπὸ τοῦ φράσσω. ἐξ οὗ καὶ οἱ κατάφρακτοι ὁπλῖται.

Ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν τάσσων στρατὸν ὁ ποιητὴς, λαμπρότητα ὅπλων ἐκφράζει, ἐνταῦθα δὲ τῇ νῦν μάχῃ τῇ ὑπὲρ πατρόκλου, ἀορασίαν ταῖς λαμπραῖς περικεφαλαίαις πλάττει ἃς ἱστόρησε παραλιπεῖν διὰ τὴν πολλὴν λαμπρότητα ἔφη. ἀκολούθως δὲ καὶ τοῖς κατωτέρω ὅπλοις. ἴσως μὲν, καὶ διὰ τὴν ἐγερθεῖσαν κόνιν καὶ ἐπικαταπεσοῦσαν. ἴσως δὲ, καὶ ὡς οὐδὲ ἄλλα τοῖς τῶν ἀγωνιώντων ὀφθαλμοῖς ὄντα τρυφᾶς τοιαύτῃ θέᾳ. ὁμήρῳ δὲ ἀρέσκει, καὶ νύκτα τὸ τοιοῦτον εἰπεῖν ὡς τὰ ἑξῆς δηλώσει. ἵνα ὡς ἐπὶ σαρπηδόνι ποθεῖ ἀὴρ τῇ τῶν ἐξ ἀέρος ψεκάδων καταφορᾷ, οὕτω καὶ ἐπὶ πατρόκλῳ τῇ συννεφείᾳ. ποιητικὴ δέ τις καὶ αὕτη στρατεία. ὡς ἐπὶ μὲν τῇ τῶν ἀχαιῶν νίκῃ, καταπυρὸν ἔτι αἰθριάζοντος τοῦ ἀέρος. ἐνταῦθα δὲ, ἀμαυρουμένου τῇ σκυθρωπότητι, καὶ νυκτὶ ἐοικότος ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἠλληγόρηται. γίνεται δὲ καὶ ἄλλως ἡ ἀχλὺς, ἵνα κρύπτηται πιθανῶς ὁ κείμενος. καὶ ἡ συνεχότης δὲ διὰ τῶν μαχομένων, ἐνήγαγεν εἰς τοιοῦτον πλάσμα τὸν ποιητήν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως φράσαι, ὡς ὅτι μέν τις ἐλλάμπεται κατορθῶν ἐν μάχῃ διομήδης τυχὸν ἢ ἀχιλλεὺς, λαμπηδόνας ὅμηρος ἀποπαλλομένας ἐκείνου ποιεῖ ὡσεὶ καὶ πυρός, πατρόκλου δὲ ἀρπαζομένου δυστυχῶς τοῖς ἕλλησιν, οἱ ἀμφ' αὐτὸν μαχόμενοι σκοτοῦνται. φησὶ γάρ. ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν λαμπρῇσι κορύθεσσι, κρονίδης ἠέρα πολλὴν ἢ μᾶλλον ἠέρα πουλὺν χεῦεν, ἐπεὶ οὐδὲ μενοιτιάδην ἤχθηρε ζώοντα. μίσησεν δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι τρωῇσι. τὸν ἦγουν διό, καί οἱ ἄμυνέμεναι ὦρσεν ἑταίρους. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸν τοιοῦτον εἰς ἄμυναν ἐρεθισμὸν, αἴτιον μάλιστα ἐμφαίνει τοῦ πολλῆς ἠέρος, ἤτοι τῆς ἐξ ἀέρος σκοτώσεως, οἷα πολλῆς ἐγερθείσης κόνεως. εἰ δὲ ἐπ' αὐτὸ τὸ σφοδρὸν καὶ συντεταμένον καὶ ἐπικίνδυνον τῆς ἐν τῷ ἀμύνεσθαι μάχης, ἀὴρ πουλὺς ἤγουν πολὺ νοηθείη, διὰ τὸ πολλοὺς ἀΐδι προπέμπειν, οὐκ ἀσύμφωνον τοῖς ὁμήρου. ὃς τὸ τοῦτο ἔμπαλιν τὴν ἑτεραλκέα νίκην, φάος πολλαχοῦ ὠνόμασε. τέως μέντοι, τὸ προφαινόμενον τῆς πτώσεως, τὴν ῥηθεῖσαν ἀορασίαν πάχος ἀέρος εἶναι βούλεται, ὡς ἐνταῦθα τοῖς ἑξῆς εὐχὴ τοῦ αἴαντος δηλοῖ δι' ἣν ἥλιος ἐπιλάμψας, τὸ κακὸν διέλυσε. Τὸ δὲ οὐκ ἤχθηρε καὶ τὸ ἐμίσησε κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν λεχθέντα, τὴν αὐτὴν δηλοῦσιν ἔννοιαν. λέγει γάρ, ὡς οὐκ ἤχθηρε ζεὺς τὸν πάτροκλον ἀλλ' ἐμίσησε κυνοσπάρακτον γενέσθαι αὐτόν. ὅτι πρώτου τοῦ ἕκτορος ἐρεθίσαντος τοὺς ὑπ' αὐτὸν εἶτα τοῦ μενελάου τοὺς ἀχαιοὺς, ὤσαν πρότερον τρῶες ἀχαιούς. νεκρὸν δὲ προλιπόντες, ὑπέτρεσαν. καὶ οὕτως ὁ νέκυς τοῦ πατρόκλου εἵλκυσται. Ὅτι εἰπὼν ὡς μάλα ὦκα ἐλέλιξεν αἴας τοὺς ἀχαιοὺς πρὸς ἀντιπαράταξιν ὅτι οἱ τρῶες τὸν τοῦ πατρόκλου νέκυν ἐρύοντο, ἀμύνει εὐθὺς ἐπαίνῳ τὸν ἥρωα. παραῤῥίψας καὶ μνήμην συνήθως τοῦ ἀχιλλέως. φησὶ γάρ. ὃς περὶ μὲν εἶδος περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων δαναῶν μετ' ἀμύμονα πηλείωνα. Καὶ ὅρα ὅτι καθὰ τὸ περιεῖναι γενικῇ συντάσσεται πολλαχοῦ διὰ τὴν ἐπίτασιν ἣν δηλοῖ ἡ περὶ πρόθεσις, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ περιτετύχθαι, εἰπών. περιτέτυκτο τῶν ἄλλων, ἤγουν ἐπέκεινα καὶ περισσοτέρως τῶν ἄλλων ἐτέτυκτο. ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι ἐπὶ φυσικῆς κατασκευῆς ἐτέθη τὸ ἐτέτυκτο. κυρίως μέντοι, ἐπὶ τῶν κατὰ τέχνην ἡ λέξις κεῖται. αὐτίκα δὲ καὶ παραβολὴν ἐπάγει τοιαύτην. ἴθυσεν δὲ διὰ προμάχων, συὶ εἴκελος ἀλκὴν καπρίῳ. ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλερούς τ' αἰζηοὺς ῥηϊδίως ἐκέδασσεν ἑλιξάμενος, ὡς υἱὸς τελαμῶ-

ῥυτὸν ἀγαυοῦ φαίδιμος υἱός, ῥεῖα μεταστάμενος, ἤγουν μεταστὰς, Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας διὰ τὸ περὶ Πατρόκλῳ βίβασθαι. καὶ σημείωσαι τὸ περὶ Πατρόκλῳ βίβασθαι, ἐπὶ ἐχθρῶν ῥηθὲν καὶ οὐκ ἐπὶ συμμαχίᾳ, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ εὐθὺς ἐφεξῆς, διασαφητικῶς ῥηθέν. φρόνεον δὲ μάλιστα, ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐριούνιον ἀρέσθαι. ἵνα οὐκ ἁπλῶς περιβῆναι, τὸ περί τινα βῆναι. εἴτε ἐπὶ ἐκείνου ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, εἴτε καὶ κατ' ἐκείνου ὡς ἐνταῦθα δηλοῦται. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἡ τῆς παραβολῆς ἀπόδοσις, ἱκανὸν ἔπαινον ἔχει τοῦ Αἴαντος. ἐν δὲ τῷ, σὺν καπρίῳ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, γένος μὲν ὁ σῦς, εἶδος δὲ ὁ κάπριος καθὰ καὶ ὁ θῆλυς. οὕτω καὶ ἐν τῷ, ταύροιο βοὸς, γένος μὲν ὁ βοῦς, εἶδος δὲ ὁ ταῦρος. δῆλον δὲ ὡς γενναιότερος ὁ κάπριος τοῦ θήλεος. τὸ δὲ ἐκέδασσε, δὶς ἐρρέθη ὡς καίριον. εἰ γὰρ εἶχον ἰσοδύναμον ῥῆμα, μετέλαβον ἂν αὐτό. καθὰ καὶ τὸ ῥηιδίως, ῥεῖα κατωτέρω ἔφη. καὶ τὸ ἑλιξάμενος, μεταστάμενος. οὐ τὸ θέμα εἴκω. ποιητικῶς μεταλαβὼν τὰ ποιητικά. ὡς εἴπερ τινὰ καὶ τὸ ἀΐσσειν εἰς τὸ παιφάσσειν μεταληφθείη. ἢ τὸ καρπαλίμως, εἰς τὸ κραιπνῶς. ἡ ἡ χαλκοπάρηος κυνέη ὡς μετ' ὀλίγα, εἰς ἱπποδάσειαν κόρυθα. ἢ δ' ἄφαρ αἰολικὸν ἐπίρρημα εἰς τὸ αἶψα, ὧν μία παραγωγή. τοῦ μὲν, ἐκ τοῦ ἅπτω ἅψω. τοῦ δὲ, ἐκ τοῦ ἅψω ἧφα παρακειμένου. ἔστι γὰρ αἶψα καὶ ἄφαρ, τὸ ταχὺ καὶ ὡς εἰπεῖν συναπτῶς. ὅτι ἱππόθοός τις λήθοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱός, ποδὸς εἷλκε Πάτροκλον δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας, Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ. ὅπερ ἐπί τινος ῥηθήσεται κακὸν παθόντος ἀβοηθήτου. εἶτα ἐκτιθέμενος τὸ κακὸν ὁ ποιητὴς, φησί. τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἐπαΐξας διὰ ὁμίλου, πλῆξεν αὐτοσχεδίην κυνέης διὰ χαλκοπαρήου. ἤρικε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ, πληγεῖσ' ἔγχεΐ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ. ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠτειλῆς, αἱματόεις. τοῦ δ' αὐτοῦ λύθη μένος. ἐκ δ' ἄρα χειρῶν Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἧκεν, ἤγουν ἀφῆκε χαμᾶζε κεῖσθαι. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ, τῆλε ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος, δηλαδὴ ἐριβώλακος. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκεν, ἤγουν θρεπτήρια ὅ ἐστι τροφεῖα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. τοῦτο δὲ, ἠθικῶς ὁ ποιητὴς παρεσημήνατο. δηλῶν, ὀφειλέτας ἡμᾶς εἶναι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γεννησαμένους. τὸ γὰρ ἀποδιδόναι, χρεωστικὴν κυρίως δηλοῖ ἀπότισιν. ὅρα δὲ ὡς τολμηρὸν ἱστορήσας ἄνδρα τὸν Ἱππόθοον ὁ κριτὴς, πλείονος αὐτὸν λόγου ἠξίωσε. λιπὼν τι πατέρα εἰπὼν αὐτοῦ Πελασγὸν τῷ γένει, καὶ αὐτὸν φαίδιμον προσειπὼν. καὶ τὴν πατρίδα δηλώσας, καὶ ἐπαινέσας καὶ αὐτὴν ἐν τῷ εἰπεῖν ἐριβώλακα, καὶ οἰκτισάμενος δὲ ἐν τῷ ἐπαγαγεῖν ὡς μινυνθάδιος δὲ οἱ αἰὼν ἔπλετο ὑπὸ Αἴαντος δαμέντι. ὅτι δὲ Λάρισσαι διάφοροι ὧν μία καὶ ἡ ἐνταῦθα Πελασγικὴ, ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν δεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τελαμὼν ἐνταῦθα οὐχὶ ὁ ἀνέχων ἀσπίδα ἢ ξίφος, ἀλλ' ὁ ἁπλῶς καθ' ἑαυτὸν πλατὺς ἱμάς. ὃν ὡς εἰκὸς εἶχεν ὁ Ἱππόθοος εἴ που χρεία τις αὐτοῦ γίνεται, ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων τοιαῦτά τινα φαίνονται. καὶ ὅτι τελαμῶνος τούτου μνησθεὶς δήσαντος τὸ τοῦ νεκροῦ σφυρὸν, οὐκ εὐθὺς ἐπήγαγε τὸ τοῦ ἥρωος Τελαμῶνος ὄνομα. διίστησι δὲ ἱκανῶς, ἵνα μὴ ἐπιτηδεύσασθαι δόξῃ τοιαύτην εἰκαῖαν παρήχησιν. ἔφη γὰρ μεταξὺ δύο στίχους. τὸν δ' υἱὸς Τελαμῶνος ἔπληξε. σφυρὸν δὲ, φανερῶς τὸ ἄκρον τοῦ σκέλους, ἐξ οὗ καὶ ἐπισφύρια, τὰ περὶ τὸ σφυρόν. ἐκεῖ δὲ καὶ τένοντες κατὰ νεύρων σύνδεσιν, τὸ δὲ Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος, ἔχει τι σκωπτικὸν εἰ μὴ διὰ ἀνδρίαν ὁ Ἱππόθοος κινδυνεύει, ἀλλὰ πρὸς χάριν τινῶν. τὸ δὲ ἤρικεν ὅ ἐστιν ἐσχίσθη, ἐρράγη, δεύτερος ἀόριστός ἐστι τοῦ ἐρείκω, ἐξ οὗ φυτὸν ἡ ἐρείκη. διὸ καὶ τῷ ἐπαλλήλως παραλίγεται κατὰ τὸ λείβω ἔλιβον. αὐλὸν δὲ λέγει, ἢ τὸ ὀξὺ τοῦ δόρατος ἐπεὶ καὶ αἰγανέας δολιχαύλους τινὰ λέγει τὰς μακροξύλους. ἢ τὸ τρῆμα τῆς κυνέης, τὸ διὰ τοῦ ἔγχεος. καὶ ἄλλως δὲ, αὐλὸν, τὸν ἐξακοντισμόν φησι καὶ τὴν ἐπιμήκη φορὰν τοῦ αἵματος. αὐλὸς γὰρ ὡς καὶ προδεδήλωται, πᾶν τὸ ἐπίμηκες καὶ οὐδὲ πλατύ. ὅθεν καὶ οἱ αὐλῶνες. καὶ ὁ τῶν πνευμάτων ἀνακαμπτικὸς διαυλωνισμός. καὶ αὐλὸς καὶ δίαυλος τὸ στάδιον. καὶ ἐξ αὐτοῦ μεταφορικῶς, καὶ ἡ ἁπλῶς ὑποστροφὴ ἀνάκαμψις. ὡς τὸ, διαύλιος κυμάτων φορούμενος. καὶ, ἐν χορδαῖς χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστροφῶν τάχος, ἤγουν ταχὺ ἀναστρέφων ἐν πλήκτρῳ τὰς χορδάς. εἰς ὃ καλλίων φράσις ἡ τὸ νέον φιλοστράτου ἐν ᾧ, οἱ δάκτυλοι δὲ τοῖς μίτοις ἐπιπεπταμένοι. περὶ ὀρφέως δὲ αὐτοῦ ἐκεῖνος φησί. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ὁ δὲ νοῦς τοῦ ὁμηρικοῦ χωρίου, τοιοῦτος. ἐγκέφαλος δὲ συνεξηκοντίσθη τῇ προμήκει ῥύσει τοῦ αἵματος, κραθεὶς αὐτῷ καὶ ἄνω συνεκπηδήσας. τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν, περιεκτικοδυναμένως φασὶν ἐξενεγκεῖν τὸν ποιητὴν τὸ νόημα. θέλων γὰρ εἰπεῖν ὡς ἐκράθη ὁ ἐγκέφαλος αἵματι, ὁ δὲ, αἱματόεντα εἶπεν ἁπλῶς τὸν ἐγκέφαλον. αἴτιον δὲ τούτου, ἡ συντομία τῆς φράσεως. ὅρα δὲ καὶ τὸ μινυνθάδιος αἰών. ἐξ οὗ δῆλον, ὡς οὐ μόνον μινυνθάδιος ἀνὴρ, ἀλλὰ καὶ ζωὴ ἡ κατ' ἄνθρωπον. ὅτι ἐν τῷ, Φωκήων ὄχ' ἄριστος, φησὶν Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, καὶ διὰ διφθόγγου τὴν παραλήγουσαν τοῦ Φωκήων γράφεσθαι. τοῦτο δέ τι ἐσημειώθη καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς Ἰλιάδος περὶ τῶν ἰωνικῶν γενικῶν τῶν ἀπὸ τῶν εἰς εὺς ὀνομάτων. καὶ ἐν τοῖς περιηγητικοῖς δὲ ὅπου ἐκείνοις περὶ ὕλλέων ὁ λόγος. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὸ ἀναλκείῃ κατωτέρω κείμενον διφορεῖσθαι φασὶ κατὰ τὴν γραφὴν τῆς παραληγούσης. μέμνηται δ' ἐνταῦθα καὶ Πανοπέως ὁ ποιητὴς τοπικοῦ ὀνόματος. ὃν ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας, Πανόπην λέγει πόλιν Φωκίδος, κληθεῖσαν ἀπὸ Πανοπέως υἱοῦ Φώκου. ταύτης δέ φησιν ὁ πολίτης, Πανοπεύς. ὁμοφώνως δὴ πρωτοτύπῳ κυρίῳ. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος Πανοπέως, ἦν Σχεδίος ὁ Φωκεύς, ὃν ἀναιρεῖ ὁ Ἕκτωρ ἐνταῦθα. ἔνθα

ὅρα

ὅρα δὲ ὅτι τοῦ ὅλου, τὸ μέρος ἐπήγαγεν. ἤγουν τοῖς φωκεῦσι, τὸν πανοπέα, ὡς ἐν ἄλλοις γίνεται, καὶ ἐν τῷ ἐς κύπρον ἐς πάφον. φησὶ γοῦν. σχέδιον ἰφίτου υἱὸν φωκήων ὄχ' ἄριστον ὃς ἐν πανοπῆϊ οἰκία ναιετάασκεν. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, κεῖται καὶ τις φόρκυς. οὗ αἰτιατικὴν ὁ ποιητὴς λέγει, φόρκυνά τε ὡς μόσυνα μὴ ἐκτεταμένου τοῦ υ, καὶ φόρκυν δισυλλάβως ὡς βότρυν. ἔστι δὲ καὶ κόμματα, καὶ στίχους δὲ ὅλους εὑρεῖν ἐν τοῦ χωρίῳ τούτῳ, κειμένους ἐν ἄλλοις. λέγει δὲ καὶ τὸ ἀνέσχεν ἐπὶ δόρατος, ἀντὶ τοῦ ἐφάνη. διεπέρασε. ὡς εἰπεῖν, αἰτία τῆς διαμπερὲς πληγῆς. φησὶ γάρ. αἰχμὴ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν. ὅπερ ἴσως μὲν, ἄλλο ἐστὶ παρὰ τὸ διέσχεν. ἐκεῖνο γὰρ προηγεῖται τοῦ ἀνασχεῖν, διαχισμὸν δηλοῦν μόνον ὡς προδεδήλωται. ἴσως δὲ, καὶ ἴσον ἐκείνῳ ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν κατ' ἄνθρωπον κλεῖδα τοπογραφῶν ὁ ποιητὴς, φησί. τὸν βάλεν ὑπὸ κληῖδα μέσην. αἰχμὴ δὲ παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχεν ὡς εἴρηται. δῆλον δ' ἐκ τῶν παλαιῶν, ὅτι κλεὶς πολλὰ καὶ αὐτὰ δηλοῦσα ὥσπερ καὶ τὸ κλειδίον καὶ ἡ κλείς, λέγεται καὶ ἐπὶ μέρους θύννων ὡς ὁ ἀθηναῖος παρασημειοῦται. δι' ὅ. κλεῖδες μὲν ὅπου δύο παρεσκευασμέναι. πρὸς ὅπερ πυνθανομένου τινὸς τὸ, ἆρα αἷς τὰς θύρας κλείουσιν; ἐπάγεται ἀπόκρισις τὸ, θύννου μὲν οὖν σεμνὸν βρῶμα. οὕτω δὲ καὶ ὀρφῶν κλειδία. δι' ὅ. ἐν γαδείροις τὰ κλειδία τῶν ὀρφῶν, καθ' αὑτὰ ταριχεύονται. κλειδίων δὲ θύρας χρῆσις, παρὰ τοῦ κωμικοῦ, εἰπόντι [illegible] κλειδία τὰ κρυπτὰ καὶ δυσεπιβούλευτα. λέγει δὲ καὶ τὸ ἔλυσεν, λύοντος παθητικῶς, ἐπεὰν λύοιτο δὲ γυῖα ἀπ' ὤμων. πρὸ ὀλίγων δὲ ἐνεργητικῶς εἰπὼν λῦσε δέ οἱ θώρηκα. ἐκτείνας ἐκεῖ τὸ δίχρονον. ὅτι καὶ νῦν παρεμφαίνει ὁ ποιητὴς, μὴ ἐν ἧ κατ' ἰσχὺν ἐρρωμένην τὴν αἶσαν, λέγων. ἔνθα κεν αὖτε τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' ἀχαιῶν ἴλιον εἰσανέβησαν ἀναλκείῃσι δαμέντες, ἀργεῖοι δὲ κῦδος ἕλον καὶ ὑπὲρ διὸς αἶσαν κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, σφῇ ἀρετῇ ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται. καὶ ἀπόλλων δὲ μετ' ὀλίγα, ὁρᾷ ὡς εἶδον ἀνέρας οἳ κάρτεΐ τε πεποιθότες πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπὲρ θεὸν πόλιν εἰρύσαντο. τοῦτο δὲ ὃ καὶ αὐτὸς ἀξιώσει ἐκεῖ, ἤγουν τὸ καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσασθαι ἴλιον αἰπεινήν. καὶ ὅρα ἐν τούτοις καίρια πολεμικὰ τὰ κράτιστα, τὸ κάρτει, σθένει, πλήθει. καὶ ὅτι ταὐτὸν ὑπὲρ διὸς αἶσαν εἰπεῖν, καὶ ὑπὲρ θεόν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔνθα κεν αὖτε τρῶες ἀρηϊφίλων ὑπ' ἀχαιῶν καὶ ἑξῆς, μετ' ὀλίγα παρῳδεῖται βραχύ τι ἐν τῷ, αὐδᾷς μὲν νῦν αὖτ' ἀρηϊφίλων ὑπ' ἀχαιῶν ἴλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας. παραδείκνυται πάλιν τοῦ ποιητοῦ, ὅπως παρῳδητέον. ὅρα δὲ καὶ νῦν χασμῳδίας πρόσληψιν παραβυσθεῖσαν τῇ τοῦ γε συνδέσμου συναλοιφῇ ὡς πολλαχοῦ ἐν ἄλλοις ποιεῖν ὅμηρος. ὡς δὲ τὸ ἀναλκείῃσι διφορεῖται κατὰ τὴν παραλήγουσαν, πρὸ ὀλίγων ἐγράφη. ὅτι περίφας κῆρυξ καλεῖται ζωικός τις ἀνὴρ, διὰ τὸ περιττῶς φωνεῖν. διό, λόγῳ φερωνυμίας, καὶ ἤπυτος πατὴρ αὐτοῦ παρὰ τὸ ἠπύειν, ὅ ἐστι φωνεῖν. φασὶ γοῦν ὅτι αὐτὸς ἀπόλλων αἰνείαν ὤτρυνε περίφαντι ἐοικὼς κήρυκι ἠπυτίδῃ. ὅς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι κηρύσσων, γήρασκε. κῆρυξ οὖν καὶ ὁ ἤπυτος, οὗ τὴν τέχνην ὁ υἱὸς διεδέξατο κατὰ ἔθος ἀρχαῖον τὸ καὶ προδηλωθὲν ὃ παραδίδωσιν ἡρόδοτος. ἔργον δὲ τέχνης κηρύκων, θυσίαις τε καὶ σπονδαῖς παιδιαῖς ἐπιστατεῖν, καὶ ἀγορὰς ἀθροίζειν, καὶ τοὺς λαλήσοντας ἐξεγείρειν. καὶ προσοχὴν ἐμποιεῖν προβοῶντας τὸ, ἀκούετε λεῴ ἢ λαοί. διὸ στρατόνικος ὁ ἀστεῖος κιθαρῳδὸς ἰδὼν ἐν μυλάσῃ ναοὺς μὲν πολλοὺς ἀνθρώπους δ' ὀλίγους, στὰς ἐν μέσῃ ἀγορᾷ, ἔφη. ἀκούετε ναοί. παραφράσας οὕτω τὸ ἀκούετε λαοί. ὁ δ' αὐτὸς καὶ πρὸς τὴν ὁμωνυμίαν παίζων τοῦ κήρυκος, ἐπεὶ κῆρυξ, οὐ μόνον τὸ κύριον καὶ ὁ ἱερὸς βασιλικὸς θεράπων, ἀλλὰ καὶ θαλάσσιον ὄστρεον ἔχον ὀξύτητας κύκλῳ, ἐπεὶ ἐν ἀβδηριτικῷ ἀγῶνι εὕροι κήρυκας πλὴν πλείους κατὰ λόγον τοῦ δήμου, καὶ ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζοι ἀδεῶς ἀτενὲς εἰς γῆν, καὶ ἐρωτηθείη τί πάθοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐρρῶσθαι εἶπε τοὺς πόδας. ἀγωνιᾶν δὲ μή ποτέ φησιν ἐπιβὰς κήρυκι τὸν πόδα περῶ. παίξας ἀστείως ἐν τῷ μεταβάλλειν ἐκ τοῦ κατ' ἄνθρωπον κήρυκος, εἰς τὸν ὡς εἴρηται θαλάσσιον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ διδασκάλῳ παλαιῷ καὶ ἀγαθῷ πρέπει αὐτό τι τὸ, κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μήδεα εἰδώς. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθά τις τῶν μὴ καθ' ὅμηρον. οὐκ ἂν ὀκνήσοι ψυχρῶς παρηχῆσαι ἐν τῷ εἰπεῖν γηρύων γήρασκε. τὸ δὲ κήρυκι, συστέλλει νῦν τὴν παραλήγουσαν εἰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐν πολλοῖς ἐκτείνεται ἀττικῶς. οὕτω δὲ φασὶν ἐκτείνει τὴν μέσην, καὶ τὸ φοίνικος, ὄρτυγος. ἀριστοφάνης δὲ ἐν εἰρήνῃ, συστέλλει τὸ ὄρτυγος διὰ μέτρον. πολλὰ δὲ καὶ ἕτερα τῶν διχρόνων παρὰ τοῦ ποιητοῦ τὴν τῆς κλήσεως φερωνυμίαν σώζουσι τοῖς δυσὶν ὑποκείμενα χρόνοις, δι' ὧν ἀπόλλων, τὸ αἰνείας, τὸ κρονίων, τὸ ἄρης, τὸ ὕδωρ, τὸ πρίν, καὶ ἄλλα.

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορίῃ τε,
Πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας.
Ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
Νίκην, ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε.
Ὣς ἔφατ'. Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον Ἀπόλλωνα

Ὅτι δ', ὑπὲρ αἶσαν καὶ ὑπὲρ μόρον ἢ ὑπέρμορον παραφράζων ἐνταῦθα ὁ πολύφωνος ποιητής, φησί. πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε ἴλιον; περὶ οὗ καὶ πρὸ βραχέων εἴρηται. δι' ἔπαινος παλαιῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν τὸ ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους κάρτεΐ τε καὶ προσέχοντας σθένεΐ τε πεποιθότας ἠνορίῃ τε πλή-

πολὺ θεῖόν τι σφαλερὸν, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. ὅτι δὲ καὶ ἡ λώπη σαι καὶ τὸ χεῖρον τοῦ θεοῦ, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. δῆμον δὲ ὑπερδέα λέγει, τὸν ἐλάσσονα ἢ ὑπερκείμενον δέους, ἐκ τοῦ ὑπερδέεα κατὰ συγκοπήν. ἄλλως γὰρ, περισπᾶσθαι ὤφειλε κατὰ συναίρεσιν ὡς τὸ εὐφυέα εὐφυῆ. ὑγιέα ὑγιῆ. ὅτι ἀγαθοῖς μὲν στρατηγοῖς δειλοῖς δὲ προσφυέστατον τὸ, ὑμῖν θεὸς πολὺ βούλεται ἢ τοῖς δεῖνα νίκην. ἀλλ' αὐτοὶ τρεῖτε ἄσπετον οὐδὲ μάχεσθε. κεῖται δ' ἐν τούτοις καὶ σύνταξις ἀσυνήθης τοῖς ὕστερον, τὸ, αἰνείας μέγα ἕκτορα εἶπε βοήσας. ἕκτορι γὰρ εἶπε καὶ ἔκραξε βοήσας φασὶν οἱ μεθ' ὅμηρον. θεραπεύεται δὲ ἐν ὑπακοῇ προθέσεως. ἵνα ᾖ, πρὸς ἕκτορα εἶπε βοήσας. ὅτι ὀνειδισμὸς φευγόντων τὸ, αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γε εἰς τὴν δεῖνα τόπον ἀναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας. θάῤῥους δὲ θεόθεν ὑπεμφαντικὸν τῶν προθύμων τὸ, ἀλλ' ἔτι γάρ φησι θεὸς ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς, μάχης ἐπιτάῤῥοθος εἶναι. διὸ ἰθὺς ἴομεν μηδ' οἵγε ἕκηλοι πελάσαιεν τὸ δεῖνα. ἀνδρείου δὲ ἔργου δήλωσις, τὸ, καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔστη. ὑποστροφὴν δὲ ἐκ φυγῆς φράζει τὸ, οἱ δ' ἐλελίχθησαν καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν. ὅτι ἀπισάων τις ἐνταῦθα πίπτει ὑπὸ λυκομήδους τοῦ ἑλληνικοῦ βληθεὶς ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων τῶν πολλαχοῦ ῥηθεισῶν. ἦν δὲ ὁ βληθεὶς, ἐκ παιονίης ἐριβώλακος ἐπίκουρος τοῖς τρωσὶν, ἀριστεύων μετὰ ἀστεροπαῖον τὸν ἐν τοῖς ἑξῆς ὑπ' ἀχιλλέως ἐν τῷ ποταμῷ πεσόντα. ἰστέον δὲ ὅτι παίων μὲν παίονος τὸ ἐθνικὸν, ὡς μαίων μαίονος. παιὼν δὲ παιῶνος ὡς αἰὼν αἰῶνος, ὁ ἐπὶ ἰατροῦ. δι' ὃ ἀσκληπιοῦ παιῶνος εὐμενοῦς τυχών. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀπόλλωνος. ἐξ οὗ καὶ παιωνίζειν, τὸ ὡς εἰπεῖν

Εγνω ἐσάντα ἰδών. μέγα δ' ἕκτορα εἶπε βοήσας.
Εκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
Αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ' ἀρηϊφίλων ὑπ' ἀχαιῶν
Ιλιον εἰσαναβῆναι ἀναλκείῃσι δαμέντας.
Αλλ' ἔτι γάρ τίς φησι θεῶν ἐμοὶ ἄγχι παραστὰς,
Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι.
Τῷ ῥ' ἰθὺς δαναῶν ἴομεν, μηδ' οἵγ' ἕκηλοι
Πάτροκλον νηυσὶν πελασαίατο τεθνειῶτα.
Ως φάτο. καί ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος, ἔστη.
Οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν ἀχαιῶν.
Ενθ' αὖτ' αἰνείας λεόκριτον οὔτασε δουρὶ
Υἱὸν ἀρίσβαντος λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
Τὸν δὲ, πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηΐφιλος λυκομήδης.
Στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰὼν, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
Καὶ βάλεν ἱππασίδην ἀπισάονα ποιμένα λαῶν
Ηπαρ ὑπὸ πραπίδων. εἶθαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ος ῥ' ἐκ παιονίης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Καὶ δὲ μετ' ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
Τὸν δὲ πεσόντ', ἐλέησεν ἀρήϊος ἀστεροπαῖος.
Ιθυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων δαναοῖσι μάχεσθαι.
Αλλ' οὔπως ἔτι εἶχε. σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντῃ
Εσταότες περὶ πατρόκλῳ. πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο.
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων.
Οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
Οὔτε τινὰ προμάχεσθαι ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων.
Αλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
Ως αἴας ἐπέτελλε πελώριος. αἵματι δὲ χθὼν
Δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον
Νεκροὶ, ὁμοῦ τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
Καὶ δαναῶν. οὐδ' οἳ γὰρ ἀναιμωτί γ' ἐμάχοντο.
Παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον. μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
Αλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν.
Ως οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρός. οὐδέ κε φαίης
Οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην.
Ηέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι θ' ὅσσοι ἄριστοι
Εστασαν ἀμφὶ μενοιτιάδῃ κατατεθνειῶτι.
Οἱ δ' ἄλλοι τρῶες τε καὶ εὐκνήμιδες ἀχαιοὶ,
Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. πέπτατο δ' αὐγὴ
Ηελίου ὀξεῖα. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης
Γαίης, οὐδ' ὀρέων. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο
Αλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα,
Πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον
Ηέρι καὶ πολέμῳ. τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ
Οσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην

ἀνε

Ἀνδρὲ κυδαλίμω Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε
Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος. ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο
Ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
Τὼ δ' ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων
Νόσφιν ἐμαρνάσθην. ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
Ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Τοῖς δὲ, πανημερίοις, ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει
Ἀργαλέης. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ νωλεμὲς αἰεὶ
Γούνατά τε, κνήμαι τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου,
Χεῖρές τ', ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν
Ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδώκεος αἰακίδαο.

παιωνίζειν καὶ κράσει τοῦ ὦ καὶ ὁ εἷς ὦ μέγα παιωνίζειν. δεῖ πρὸ τοῦ θοινᾶσθαι, διδάσκει Ὅμηρος αὐτοὺς δεῖν καὶ παιωνίζειν. ταυτὸν δ' εἰπεῖν παιανίζειν, ἤγουν ᾄδειν παιᾶνι φαίζω, ὕμνον παιᾶνα. οἱ ἐπῳδὸς δὲ, ἰὴ παιάν. ὅ ἐστιν ἰὼ παιωνικὸν ἐπίρρημα. ὅτι δὲ φθίσασαν ὑπὸ φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν, ἄλλως ἐνταῦθα φράζων, φησί. σάκεσιν ἔρχατο πάντη ὅ ἐστιν εἰργμένοι ἦσαν οἱ ἀχαιοὶ ὡς ἐν τειχίῳ ἀσπίσι περὶ πατρόκλῳ. πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο, αἴαντος πολλὰ κελεύοντος. τὸ δὲ πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο, προέχοντο δόρατα φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον. ὅμοιον ὂν τῷ προεβάλλοντο. ὅτι δὲ προέχεσθαι καὶ τὸ προφασίζεσθαι λέγεται, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, προὔχου ἀντὶ τοῦ προφασίζου. ἐκ δὲ τούτου, καὶ προχαίας φασὶ τὰς προφάσεις λέγεσθαι. αἳ δὲ μέντοι ἴσως ἀπὸ τοῦ προχαίνειν, ἵνα καὶ ταυτὸν δοκεῖ προχαίνειν καὶ προφάσκειν εἰπεῖν. τὸ μὲν ἐκ τοῦ προηγουμένου, τὸ δ' ἐκ τοῦ ἀποτελέσματος. διὸ καὶ ὁ μὴ δυνάμενος φάσκειν, ἀχανὴς λέγεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἑστῶτες περὶ πατρόκλῳ, ταυτόν ἐστι τῷ περιβεβαῶτες, καὶ ἀμφιβεβαῶτες. ὁ δηλαδή, περὶ τὸ ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν μετ' ὀλίγα κείμενον. ὅτι κινδυνεύοντας ἰδὼν τοὺς ἀχαιοὺς ὁ αἴας, μάλα πάντας ἐπῴχετο πολλὰ κελεύων. οὔτε τινα ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει, οὔτε τινα προμάχεσθαι ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων. ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν ὡς προείρηται, σχεδόθεν τε μάχεσθαι. καὶ ὅρα ὡς μὴ δυνάμενος τι δρᾶσαι γενναῖον, ἀγαπητὸν κρίνει τὸ μὴ παθεῖν γοῦν τι μέγα κακόν. τὸ δὲ, κελεύειν ἄνωγεν εἰπών, καὶ ἐπιτέλλειν φησίν, ἐπάγει γάρ. ὣς αἴας ἐπέτελλε πελώριος. ὅτι σφοδροῦ πολέμου ὑπογραφὴ καὶ κοινὸς πάθος τῶν τε κρειττόνων καὶ τῶν μὴ τοιούτων, τὸ, αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον νεκροὶ ὁμοῦ τῶν δεῖνα καὶ τῶν δεῖνα. οὐδ' οἳ γὰρ ἀναιμωτί γε μάχοντο, οἱ δαναοὶ δηλαδή. παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον. διατί; μέμνηντο γὰρ αἰεὶ ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἢ καθ' ὅμιλον, ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. καὶ τοῦτ' ἦν, τὸ μεμνῆσθαι ἀλκῆς. καὶ ὅρα ὅτι τὸ πάνυ ὠφέλιμον τὸ ἀλλήλοις τινὰς βοηθεῖν καὶ μάλιστα ἐν μάχῃ, καὶ ὡς εἰ καὶ ἀλεξέμεναι ἁπλῶς λέγειν συνήθες ἐστιν, ἀλλὰ μετὰ προσθήκης μᾶλλον κρεῖττόν ἐστι. δι' ἀλεξέμεναι φόνον. ἢ ἁπλῶς τι κακόν. ἐξ οὗ σύγκειται ἀλεξίκακος. ὃ συγγενὲς οὐ μόνον τὸ, ἀλεξητὴρ καὶ κακῶν ἀλεξητῆρες καὶ ὑπὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ ἡ παρ' ἡσιόδῳ, ἀλεξιάρη τρόπος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τοιαύτην φράσας δεινὴν μάχην, ἐπάγει ὡς οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρός. ὃ πολλαχοῦ κεῖται δηλοῦν, ὡς τοιούτῳ πολέμῳ οἰκεῖος ὁ τοιοῦτος λόγος, οὐ τοσοῦτον διὰ τὸ δεινὸν τοῦ πυρὸς ἢ κίνησιν καὶ κοῦφον τῶν μαχομένων καὶ ὀξὺ καὶ ἰταμὸν καὶ διὰ τὴν θερμότητα τῶν μαχομένων, ὅθεν καὶ μάχη καυστειρή, ὅσον διὰ τὸ ταχέως ἐξολοθρεύεσθαι τοὺς οὕτω πολεμοῦντας ὡς εἰ καὶ πῦρ αὐτοὺς ἀνήλισκε. ὅτι δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ νοήματι ἐπὶ ἀψύχου κεῖται τὸ δέμας, προσσημειώθη. οὐ γὰρ δέμας ἔμψυχον τὸ πῦρ. εἰ μὴ ἄρα ὡς καὶ τοῦτο ἐρρέθη, ποιητικὴ αὐτονομία ψυχοῖ γλυκέως καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὰ βέλη καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων πολλά. ὅτι ἑρμηνεύων Ὅμηρος ποιητικώτερον καὶ σεμνότερον τό, ἀμφὶ δ' ἄρα σφισὶ λαμπραῖς κορύθεσσιν ἠέρα πουλὺν ἔχευε Ζεύς, ὃ δὴ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, φησὶν ἐνταῦθα ἐν σχήματι ἀποστροφῆς πρὸς τὸν τῆς κατ' αὐτὸν ποιήσεως ἀκροατήν, ὡς οὐκ ἂν φαίης οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι, οὔτε σελήνην. ἠέρι γὰρ ἀφωτίστῳ δηλαδή, κατεχέχυντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι ἕστασαν ἀμφὶ πατρόκλῳ. οἱ δ' ἄλλοι τρῶες καὶ ἀχαιοί, εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. πέπτατο δ' αὐγὴ ἠελίου ὀξεῖα, παρὰ τοῖς ἄλλοις δηλαδή. νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης οὐδ' ὀρέων. ὥστε δῆλον ἐκ τούτων, ὅτι τὴν προρρηθεῖσαν ἠέρα, μόνῳ τῷ τόπῳ ἐμπεριγράφει ἐν ᾧ ἡ περὶ πατρόκλου ἦν μάχη. καὶ ἔστι πιθανὸς ὁ λόγος, διά τε τὴν κόνιν τὴν ὡς εἰκὸς παχυνομένην ἐκεῖ καθὰ ἐρρέθη, καὶ διὰ τὴν ῥηθεῖσαν πυκνότητα τῶν μαχομένων. ἣν καὶ ἐν ἄλλοις, ὡς νέφος εἰκάσει. διὸ καὶ φησίν. ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, μεταπαυόμενοι ἐμάχοντο ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα, πολλὸν ἀφεσταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ, ἄλγε' ἔπασχον ἠέρι καὶ πολέμῳ. τείροντο δὲ νηλέϊ χαλκῷ ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. τούτοις γοῦν ὑπὲρ τοῦ πατρόκλου συνηγάλεσατο μενέλαος. ὅρα δὲ ὅτι ἐν τῷ οὔτε ποτε, ἀργὸν ἐνταῦθα κεῖται τὸ ποτὲ ἐπίρρημα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. καὶ ὅτι τὸ ἠέλιον σόον ἔμμεναι, παρῳδεῖται ἀπὸ τοῦ, λαὸν σόον ἔμμεναι, αὐτὸ δὲ τό, οὔτε ἠέλιον σόον εἶναι οὔτε σελήνην, παντελῆ πως δηλοῖ ἢ κολόβωσιν φωτός, ἢ ἀπώλειαν, οὔτε γὰρ ἀμφιφανὴς ἡμέρα ἦν, ἀλλ' οὐδὲ ὡς νὺξ φῶς ἔχουσα ἄστρων ἢ σελήνης, ἀλλὰ οἷόν τις νύξ. καὶ ἄλλως δὲ φράσαι, τὸ οὐκ ἂν φαίης οὔτε ἥλιον σόον εἶναι οὔτε σελήνην, αὔξησίν τινα

σκότους

σκότους δηλοῖ, ὡς τοῦ περὶ τὸν νεκρὸν μόνου ἀέρος, οὔτε ὡς ἐν ἡμέρᾳ ὀξείαις ἡλίου αὐγαῖς πεφωτισμένου, οὔτε ὡς ἐν πανσελήνῳ νυκτί. μᾶλλον δὲ ὡς τοιούτου ὄντος ἐκεῖ κατὰ σύστημα τοῦ ἀέρος, ὁποῖόν τι γίνεταί που ἐν ἐκλείψει ἡλίου ἢ σελήνης, ὅτε οὐδὲ σόοι αὐτοὶ δοκοῦσιν εἶναι. καὶ ἄλλως δὲ, σκότος ἐκεῖ βαθὺ ὁ λόγος ἐνδείκνυται ὡς μὴ ἂν ἥλιός που ἦν μηδὲ σελήνη. κεῖται γὰρ τὸ, ἠέλιος δ' οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε. διὸ καὶ ὁ Αἴας ἐν τοῖς ἑξῆς ὡς ἐν σκότει βαθεῖ ὢν, εὔξεται φῶς ἰδεῖν. τὸ δὲ ὑπ' αἰθέρι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ αἰθρίᾳ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ. διαστέλλει γὰρ ἐνταῦθα φανερῶς αἰθέρα καὶ ἀέρα. οὗτος μὲν γὰρ, σκοτεινός. διὸ καὶ ἠέρα, τὴν ἀορασίαν φαμέν. ἐκεῖνος δὲ λαμπρὸς, καὶ ὡς ἐρρέθη, ἀνέφελος. διὸ καὶ ἐπάγει ἑρμηνευτικῶς τὸ, πέπτατο δ' αὐγή. καὶ, νέφος δ' οὐ φαίνετο καὶ ἑξῆς. ταῦτα δὲ ἡ αἰθρία ποιεῖ καὶ ἡ σύστοιχος αὐτῇ αἰθήρ. ὀξεῖα δὲ ἡλίου αὐγὴ, ἡ τμητικὴ ἀέρος οὖσα, οὐκ ἀμβλυνομένη νέφει. διὸ ἐπάγει πρὸς σαφήνειαν τὸ, νέφος δ' οὐ φαίνετο πάσης γαίης. ἔνθα λείπει ἡ πρόθεσις, ἵνα ᾖ ὅτι νέφος οὐκ ἦν ὑπὲρ γῆς. ἢ τοπικὸν ἐπίρρημα τὸ, νέφος δ' οὔπη φαίνετο γῆς. τὸ δὲ ὀξεῖα, κυριολεκτούμενον ἐπὶ βέλους, συμβάλλεταί τι πρὸς ἀλληγορίαν τοῦ περὶ τὸν Φοῖβον. τὸ δὲ μεταπαυόμενοι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀμείβοντες ἀλλήλους ὡς παύεσθαι μὲν τούτους ἑτέρους δὲ μάχης ἄρχεσθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀναπαυόμενοι. δῆλον δ' ὡς οἶδεν ὁ ποιητὴς καὶ τὴν λέξιν τοῦ ἀναπαύεσθαι ἐν οἷς φησὶ τὸ, ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. ὅτι τοὺς Νεστορίδας, ἡ περὶ τῷ Πατρόκλῳ μάχη οὔπω ἔχει οἷα μαχομένους ἑτέρωθι καὶ οὔπω πεπυσμένους, ἔτι γὰρ τὸν Πάτροκλον ᾤοντο ζῆν. φησὶ γάρ. δύο δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην ἀνέρε κυδαλίμω Θρασυμήδης Ἀντίλοχός τε, Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος. ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο, ζωὸν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι. τὼ δ' ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὣς ἐπετέλλετο Νέστωρ. ᾧ καὶ ἐχρῆν πάντως πείθεσθαι ὀτρύνοντι πόλεμόνδε. παραρρίπτει δὲ τοὺς Νεστορίδας ἐνταῦθα Ὅμηρος, οὐχ ἁπλῶς καὶ εἰκῇ, ἀλλὰ μνήμης χάριν. μικρὸν γὰρ ὕστερον, θάτερος αὐτῶν τοῦ Ἀντιλόχου ἀναγκαίως δεήσεται ἀγγελιῶντος τῷ Ἀχιλλεῖ τὴν τοῦ Πατρόκλου πτῶσιν. σημείωσαι δὲ ὅτι δύο φῶτε εἰπὼν, εἶτα ἐπάγει ὡς ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς τὸ, ἀνέρε κυδαλίμω. καὶ οὕτω συμβιβάζεται ἡ ταυτολογία τοῦ φῶτε καὶ τοῦ ἀνέρε. δύναται δὲ καὶ ἄλλως, τὸ μὲν φῶτε, ἄνδρας δηλοῦν τοὺς φύσει. τὸ δὲ ἀνέρε, τοὺς καὶ ἀνδρείους. τὸ δὲ πεπύσθην, ἤγουν ἐπύθοντο, γενικῇ συνήθως καὶ ἐνταῦθα συντέτακται. τὸ δὲ ἐπιοσσόμενοι θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων, δηλοῖ στρυφνότατα καὶ πάνυ γοργῶς, ὡς περιεβλέποντο οἱ Νεστορίδαι, ἵνα εἰ μέν τινες ἔθανον, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων. εἰ δὲ εἰς φυγὴν ἐτράποντο, σκεπάζωσιν. ὃ δὴ στρατηγοῦ γέροντος ὡς εἰκὸς παράγγελμα. τὸ δὲ ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ, ἀγαθὴν ὑπόληψιν ὑπεῖναι τοῖς Νεστορίδαις περὶ τοῦ Πατρόκλου δηλοῖ, προμαχεῖν γὰρ ἐκεῖνον ἐνόμιζον. ἰστέον δὲ ὅτι πρόμαχον καὶ πρόμαχον εἰωθὼς λέγειν ὁ ποιητὴς, τὸν πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενον. καὶ τὸ ῥῆμα, προμάχεσθαι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων μάχεσθαι, στρέφει τὴν γλῶτταν καὶ ἄλλως περὶ τὰ συστοιχοῦντα τούτοις. ὁ γοῦν ἐν μάχῃ δυστυχήσας, πρῶτος θανεῖν ἢ ἁλῶναι λέγεται. καὶ ὁ ἐν τοιούτῳ τόπῳ ὅμιλος, πρῶτος ὅμιλος ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτά που κεῖται. καὶ ὁ ἐκεῖ ἦχος, πρῶτος ὅμαδος. ἐξ οὗ τὸ προμάχεσθαι, ἐν πρώτῳ ὁμάδῳ μάχεσθαι φησὶν ὁ ποιητής. ὅτι συντονίας πολέμου δηλωτικὸν καὶ τὸ, τοῖς δὲ, πανημερίοις, ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει ἀργαλέης. καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ, νωλεμὲς αἰεὶ γούνατά τε κνῆμαί τε πόδες θ' ὑπένερθεν ἑκάστου χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιιν ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα Αἰακίδαο. καὶ ὅρα ὅτι τὲ κατὰ ἰδέαν γλυκύτητος ἐπεξῆλθε τοῖς κατὰ σῶμα μέρεσι, καὶ ὡς ἐπήγαγε τοῖς τῶν διαφόρων γενῶν πληθυντικοῖς ὀνόμασι τὸ παλάσσετο ῥῆμα ἑνικόν. καὶ φασὶ, πινδαρικὸν τὸ σχῆμα οἱ παλαιοί. οὐχ ὅτι Πίνδαρος εὗρεν αὐτὸ, τῆς γὰρ Ὁμήρου μεταλλείας καὶ τοῦτο ἐκεῖνος ἐκέρδανεν, ἀλλ' ὅτι διαδεξάμενος καὶ ζηλώσας, κατεχρήσατο. ἔχει δ' ἀφορμὴν ἡ σύνταξις τὸ γούνατα οὐδέτερον ὡς πρὸς αὐτὸ μὲν ἀσφαλῶς ἀποδοθεῖσα, ἐκεῖθεν δὲ ἀναλόγως ἀπὸ κοινοῦ συμβιβαζομένη καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ δύο γένη. καὶ εἰσὶ μὲν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εὐαφόρμως ἑνικὸν ῥῆμα συντάσσοντα πληθυντικοῖς ὀνόμασιν. οὐκ ὀλίγα δὲ ὅμως καὶ ἀθεράπευτα, διαλέκτου νόμῳ. τοιοῦτον καὶ τὸ Ἡσιόδου τό, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, ἦν δ' ἐρῳδιοί μακροκαμπυλαύχενες. καὶ, ἦν δὲ νάρκαι. ἦν δὲ ζύγαιναι. τέτραχές τε σπερμολόγοι κἀγλααὶ συκαλίδες. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πᾶν μικροῦ δεῖν ἐπελθὼν κύκλῳ τὸ κατ' ἄνθρωπον σῶμα διὰ ἐνάργειαν πολλῆς ταλαιπωρίας, τὰ μέσα παρῆκεν, ἢ διὰ τὸ συννοεῖσθαι, ἢ ὡς ῥᾷον ἱδροῦντα κατὰ τοὺς παλαιούς. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πανῆμαρ μὲν λέγει καὶ ἠμάτιον, τὸ ἡμερινόν. πανημάτιον δὲ οὐ λέγει ἀλλὰ πανημέριον. δι' ὃ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι. καὶ τοῖς δὲ, πανημερίοις νεῖκος ἦν. ἱδρῶ δὲ, οὐ μόνον ἐπὶ αἰτιατικῆς κατὰ ἀποκοπὴν, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ δοτικῆς. καμάτῳ γάρ φησι καὶ ἱδρῷ. ὅτι δὲ πόδες κατωτάτω τὸ μετὰ γοῦνα καὶ τὰς κνήμας, δηλοῖ μὲν καὶ τὸ εὐτάκτως ὑποταγῆναι αὐτοῖς. μάλιστα δὲ, τὸ ὑπένερθεν ἐπαχθέν. φησὶ γάρ. πόδες θ' ὑπένερθεν. Τὸ δὲ μαρναμένοιιν, εὐθαρσῶς ἐν τοσούτῳ στρατῷ δυϊκὸν ὂν ἐπαρρησιάσατο. οἷα οὐχ ἁπλῶς ἐπὶ πλήθους ῥηθὲν, ἀλλὰ ἐπὶ δυάδος μερῶν τοῦ τε Τρωϊκοῦ τοῦ τε Ἀχαϊκοῦ. ὡς δηλοῖ κατωτέρω τὸ, εἷλκον ἀμφότεροι.

Ὅτι ἔοικεν ὁ ποιητὴς μὴ εἰδέναι παπαλευομένας τὰς

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην

βύρσας

Λαοῖσιν δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ,
Δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε, διαστάντες τανύουσι
Κυκλόσ', ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ
Πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρὸ,
Ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ
Εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμὸς·
Τρωσὶν μὲν, ἐρύειν προτὶ Ἴλιον. αὐτὰρ Ἀχαιοῖς,
Νῆας ἔπι γλαφυράς. περὶ δ' αὐτοῦ, μῶλος ὀρώρει
Ἄγριος. οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη
Τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι.
Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων
Ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πώ τι
Ἤδεε Πάτροκλον τεθνηότα δῖος Ἀχιλλεύς·
Πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάρναντο θοάων,
Τείχει ὑπὸ Τρώων. τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
Τεθνάμεν. ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
Ἂψ ἀπονοστήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ, ἔλπετο πάμπαν
Ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ.
Πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν ἀκούων,
Ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
Δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσσον ἐτύχθη,
Μήτηρ ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος.
Οἳ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες,
Νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
Ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
Πᾶσι χάνοι. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη,
Εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱπποδάμοισιν
Ἄστυ προτὶ σφέτερον ἐρύσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι.
Ὧδε δέ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκεν.
Ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνδρὶ τῷδε δαμῆναι
Πάντας ὁμῶς, μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἑταίρου.
Ὣς οἱ μὲν μάρναντο. σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
Χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.

βύρσας ἢ θεραπευομένας ὡς ἂν φαίη ἀττικὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ μέθοδον καινοτέραν ἄλλως φησὶ τῆς αἰτίας τάσεως, παραβολὴν τοιαύτην εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ, ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην λαοῖσι δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε, διαστάντες τανύουσι κυκλόσε, ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφὴ πολλῶν ἑλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρὸ, ὣς οἵ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγῃ ἐνὶ χώρῃ εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα ἐλπόμενοι Τρῶες μὲν, ἐρύειν πρὸς Ἴλιον. Ἀχαιοὶ δὲ, νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, ἢ ἐπὶ γλαφυράς. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ξενίζουσα ἐστὶν ἡ παραβολὴ διὰ τὸ ἀσυνήθες τῆς τέχνης καθάπερ καὶ ὁ διὰ τεσσάρων ἵππων κελητισμός. καὶ ὅτι τόν τε πολὺν αὐτῇ ἑλκυσμὸν τοῦ νεκροῦ ἐμφαίνει ὡς οὐκ ἂν εἴη κάλλιον, καὶ ἅμα πραγματικῶς ἔδειξε τί τὸ χρήσιμον τοῦ τὰς βύρσας τείνεσθαι. ἐλαίῳ γὰρ ἤ τινι τοιούτῳ διαινόμεναι καὶ οὕτω μαλαττόμεναι καὶ τῆς σκληρότητος ἀνιέμεναι ἐπιδιδόασιν, ὡς τοῦ πάχους λεπτυνομένου εἰς μέγεθος. εὐτελὴς δὲ οὖσα ἡ εἰκὼν, ὅμως τῇ ἐναργείᾳ λάμπει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, οἷα ἐναργῶς παριστῶσα τὸ ὑποκείμενον. ἐνταῦθα δὲ πρὸς ὁμοιοτάτῳ ἑλκυσμῷ, παραπηκτέον εἰ δοκεῖ καί τινα ἑτεροῖον μὲν, ἀρχῆθεν δὲ παραδεδομένον, ὡς ἦν, ἡ ἑλκυστίνδα λεγομένη παιδιά· ἧς μέρος, καὶ τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν. ὅπερ τοιοῦτόν φασιν ἦν. δοκὸς ἀνδρομήκης ἵστατο τρῆμα ἔχουσα κατὰ μέσον, διείρετο δὲ δι' αὐτοῦ, σχοινίον τι. οὗ ἑκατέρωθεν ἐξημμένοι δύο παιδίσκοι, ἀνθεῖλκον. ἐντρέψαντες ἀλλήλοις τὰ νῶτα. ὁ δὲ βιασάμενος καὶ προσαγαγὼν αὐτὸν τῇ δοκῷ, ἐνίκα τὸν ἕτερον. ἐκ τούτου δὲ καὶ τὰ δυσχερῆ πάντα σκαπέρδαν ἕλκειν παροιμιακῶς, διὰ τὸ ἐπίπονον τοῦ ὁλκοῦ καὶ ἀνθολκοῦ. οἱ δὲ παλαιοὶ, σημειοῦνται ὡς καὶ καινότερον προτέτακται ὁ ταῦρος τοῦ βοός. ἀνάπαλιν γὰρ ἐχρῆν τὸ καθόλου προτετάχθαι ὡς ἐν τῷ, ἤ τε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος. καὶ ἔστι φασὶν ἀττικὸν τὸ σχῆμα, καθὰ καὶ τὸ, βοὸς βοείην. ἔνθα ἦν ἀρκοῦν καὶ μόνον τὸ βοείην. ἵνα ἦ ταύροιο βοείην. ἔστι μὲν ἐνταῦθα εἰπεῖν ὅτι πρὸς διαστολὴν ἑτέρων ταύρων ἐν οἷς καὶ ὁ πράγμων τὸν φορτικὸν λάσαυρον, ἐπήγαγε τὸ, βοός. προσεκτέον δὲ καὶ ἐνταῦθα μάλιστα τοῦ λόγου τῶν παλαιῶν. τὸ δὲ μεγάλοιο, πρὸς μεγέθους ἔμφασιν κεῖται τοῦ κα

ται τὸ ἡρωϊκὸν σῶμα. τὸ δὲ μεθύουσαν ἀλοιφῇ, οὐκ ἂν εἴη παρὰ σκληρότερον τοῦ, μεθύει τοῦ μεγέθους τῶν ἐπιπεπεσμένων ὁ φίλιππος. δηλοῖ δὲ τροπικῶς ἡ λέξις, πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς, ἥ ἐστι λίπος. ὅπερ ἐξικμασθείσης τῆς βύρσης διὰ τοῦ τανυσμοῦ, ἀντεισδύεται εἰς τοὺς πόρους καὶ μαλάσσει τὴν βύρσαν. δὶς δὲ εἶπε τὴν ἀλοιφὴν, ὡς λέξιν κυρίαν, ὥσπερ καὶ τρὶς τὸ τανύειν. ὅρα δὲ καὶ τὸν διαστάτης, οὐ μαχίμως λεχθὲν ἀλλ' ἀντὶ τοῦ διαχωρισθέντες, καὶ ὧδε καὶ ἐκεῖ στάντες. διὸ ἐν τῇ ἄλφα ῥαψῳδίᾳ τὸ διαστήτην, οὐκ ἂν ἐδήλου φιλονεικίας, εἰ μὴ τὸ ἐρίσαντε προσέκειτο. ἐν δὲ τῷ, εἵλκεον ἀμφότεροι, τὸ μὲν εἵλκεον οὐ κοινότερον τὸ εἷλκον ὡς δηλοῖ αἰνικτικώτερον τὸ, πολλῶν ἑλκόντων, ἀπὸ τετρασυλλάβου ἐνεστῶτος παρῆκται τοῦ ἑλκέω. ἴσως καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, Λητὼ γὰρ ἕλκησε. ὡς ἀπὸ τοῦ ἑλκέω ἑλκῶ. τὸ δὲ ἀμφότεροι ὡς καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸς ἑρμηνεύουσι, διὰ τοὺς δύο στρατοὺς ἐρρέθη, τὸν τρωϊκὸν καὶ τὸν ἑλληνικόν. καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου ὡς εὕρηται, παλάμῃσι μεμαρναμένοιιν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγα ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ὁ Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον, ὡς ἤδη τὸ ἀσφαλὲς τοῦ τανύειν ἔχων ἐκ τῆς κατὰ τὴν βύρσαν παραβολῆς. ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν ἑαυτὸν ἐπαινεῖ ὁ ποιητὴς ὡς πιθανῶς πλασάμενον τὸν τοιοῦτον διασκευασθέντα πόλεμον, ἔφη μὲν ἂν μέμψασθαι τὴν μάχην ἐκείνην ἄνδρα τινὰ ὃς ἂν ἄβλητος καὶ ἄνουτος αὐτὴν περιέρχοιτο θεοῦ φυλάττοντος. ἐνταῦθα δὲ ἐπιτείνων τὸ θαῦμα, καὶ εἰπὼν ὡς περὶ Πατρόκλου μῶλος ὀρώρει ἄγριος, ἐπάγει. οὐδ' ἂν Ἄρης λαοσσόος οὐδ' ἂν Ἀθήνη τόν γε ἰδοῦσα ὀνόσαιτο οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι. εὖ γὰρ οἶδε καὶ νῦν ὁ ποιητὴς Ὅμηρος, ἀνδρικόν τι κατὰ Ἄρην καὶ συνετὸν κατὰ Ἀθηνᾶν ἐξαρτύσας πόλεμον ὡς μηδένα χολώσασθαι ἄν, τῆς πλάσεως ἐπιμεμφόμενον αὐτοῦ. ἄγριος δὲ μῶλος, καθάπερ καί τις πλημμελής, ἄγριος ἐρρέθη αἰχμητής. τὸν δὲ ἄγριον μῶλον ὑπερκαταβὰς, κακὸν πόνον λέγει. ὡς ταὐτὸν ὂν οὕτως ἢ οὕτως, εἰπεῖν. λαοσσόος δὲ Ἄρης, οὐχὶ ὁ λαοῦ σωστικὸς, πῶς γὰρ τοιοῦτος ὁ βροτολοιγὸς; ἀλλὰ καθ' ἑτέρας ἐννοίας λαοσσόον λέγει Ἄρην, τὸν λαοῦ παρορμητικὸν, ἢ τὸν διωκτικὸν λαοῦ, ἀπὸ τοῦ σεύω ἐξ οὗ τὸ σοῦσθαι. Ἀθηνᾶ μέντοι λαοσσόος λέγοιτο μὲν ἄν, οὕτω πως καὶ αὐτὴ, ὡς λαὸν σεύουσα εἰς πόλεμον, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀγελεία ἥ ἐστιν ἄγουσα λαόν. καὶ ἄλλως δὲ λαοσσόος ἡ αὐτὴ, ὡς λαὸν σόον τηροῦσα ἐπεὶ καὶ ἐρυσίπτολις ἡ αὐτή. τὸ δὲ οὐδ' εἰ μάλα χόλος ἵκοι, δηλοῖ ὅτι πολλοὶ καὶ διὰ χόλον μεμψίμοιροι γίνονται. οὐκ ἄδηλον δὲ ὅτι τοῦ σόω ῥήματος διφορουμένου, ἐκ μὲν τοῦ παραληγομένου τῷ ω μεγάλῳ, γίνεται ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον σῶος ὁ ἔχων τὸ μέγα ἐν τῇ ἀρχούσῃ. ἐκ δὲ τοῦ ἔχοντος τὸ ο μικρὸν ἐν τῇ παραληγούσῃ, ὁ καθ' Ὅμηρον σόος τέθειται ὁ συστέλλων τὴν παράληξιν, ἀφ' οὗ καὶ ἡ σωματικὴ Ἀθηνᾶ, λαοσσόος. ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα ἱστορεῖται τὸ τοῦ Πατρόκλου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα δυσήκοον. εἶπε γὰρ ἐκεῖνος μὲν, ἤδη φθάσας ἐκέλευσεν ἐκ νηῶν Τρῶας ἐλάσαντα ἰέναι πάλιν, τοὺς δὲ ἐᾶν κατὰ πεδίον μάχεσθαι. ὁ δὲ, πολλὸν ἀπάνευθε νηῶν κεῖται ὡς μέχρις ἐκεῖ διώξας. ἀναφωνεῖ δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, καὶ ὡς οὐ προεγνώσεται τῆς Τροίας ὁ Ἀχιλλεὺς, εἰπὼν ὡς οὔ ποτε ἔλπετο θυμῷ τεθνάμεν, ἀλλὰ ζωὸν ἐνιχριμφθέντα ἂψ ἐγχριμφθέντα ἄγειν ἐμπελάσαντα ταῖς τρωϊκαῖς πύλαις, ἂψ ἀπονοστήσειν. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ, ἤλπει ἐκπέρσειν πάμπαν, ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ. πολλάκι γάρ φησι τό γε ἤκουσε τοῦ μητρὸς ἐπευθετο νόσφιν ἀκούων ἤγουν χωρὶς καὶ ἰδίᾳ μυστηριωδῶς, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα, ὅ ταὐτόν ἐστι τῇ βουλῇ Διός. ἐπισημαίνεται δὲ καὶ ὅτι τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον ὅσσον ἐτύχθη, μήτηρ. ὅτι δηλαδὴ πολὺ φίλτατος ὤλετο ἑταῖρος. καὶ διδάσκει ὁ ποιητὴς, μὴ χρῆναι τοὺς συνετοὺς ἐξ ἅπαντος τῶν λυπηρῶν ἀγγελμάτων λυπεῖν τοὺς ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα τὰ μὲν φάσθαι, τὰ δ' ἐπικρύπτειν, ὡς καὶ ἡ Θέτις ἐποίησεν ἐπὶ τοῦ υἱοῦ. τοῖς δὲ ῥηθεῖσι, καὶ ἄλλο τι βιωτικὸν παράγγελμα ἐμφαίνεται, τὸ μὴ χρῆναι τοῖς θρασυνομένοις πᾶν ἐπιτρέπειν ὃ δύνανται, ἀλλὰ τὸ μὲν ἐνδιδόναι, τὸ δὲ καὶ κωλύειν. Ἀχιλλεὺς γοῦν ἐλπίζων δύνασθαι τὸν Πάτροκλον πελάσαι ὡς ἐρρέθη ταῖς πύλαις, ὅμως οὐ διεκελεύσατο ἕως ἐκεῖ ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἐξελάσαι μόνον τῶν νηῶν τοὺς Τρῶας. ἀξιῶς δὲ κἀνταῦθα παρελάλησεν Ὅμηρος Ἀχιλλέως θάνατον δι' ὃν οὐδὲ ἤλπιζεν ἐκεῖνος τὴν Τροίαν ἑλεῖν. φανερῶς μέντοι ὤκνησεν ἱστορῆσαι τὸν μὴ φίλον. τὸ δὲ ἀπαγγέλλειν ὅτι ταῦτ' ἐστὶν εἰπεῖν, δηλοῦται σαφῶς ἐν τῷ, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε, καὶ οὔ οἱ ἔειπε. τὸ δὲ πολὺ φίλτατος, αὐξητικῶς ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἑταῖρος φίλος, οὐδὲ ἁπλῶς φίλτατος, ἀλλὰ καὶ πολὺ φίλτατος. τὸ δὲ τόσον καὶ τὸ ὅσσον, ἐμφαίνει τῇ ἀοριστίᾳ, ὡς οὐ ῥᾳδίως ἐστὶ φράσαι τὸ μέγεθος τοῦ κακοῦ. ὅτι συντονίας μάχης δηλοῖ καὶ τὸ, οἱ δ' αἰεὶ ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες, νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο ἤγουν ἐπίλαζον καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. ὅτι δεικνὺς ὁ ποιητὴς τὸ πρόθυμον τῶν ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ μαχομένων, φησὶν ὡς οἱ μὲν Ἕλληνες, τοιαῦτα ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ ἔλεγον ἄν. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι νῆας ἐπὶ γλαφυράς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα πᾶσι χάνοι. τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἱππόδαμοισιν ἄστυ πρότι σφέτερον ἐρύσαι καὶ κῦδος ἀρέσθαι. οἱ Τρῶες δὲ εἰς πλέον στενολεσχοῦντες, τοιαῦται γὰρ αἱ καθ' ὅμιλον ὑποτυπώσεις παρὰ τῷ ποιητῇ, φασί. ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι πάντας ὁμῶς, μή πώ τις ἐρωείτω πολέμοιο. καὶ ὅρα ὡς καὶ νῦν τοῖς Ἀχαιοῖς καὶ τοῖς Τρωσὶν ἐπιτέτμηται ὁ κατὰ ὑποτύπωσιν λόγος συνήθως κατὰ τὸ εὔλογον. ἰδίᾳ μὲν γὰρ, πολλὰ ἂν εἴποι ἕκαστος. τὰ δὲ κοινὰ νοήματα εἰς ἓν πάντες ὁμοῦ συμπίπτουσιν, ὀλίγα ἂν εἴη. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν λογισμοὺς ἐξετάζων, ἔλεγε. τοῖσι δὲ μαχομένοις, ὅδ' ἦν νόος. τοῖς μὲν Τρωσὶ τοιόσδε, τοῖς δὲ Ἀχαιοῖς τοιόσδε. νῦν δὲ τὸ νόημα τοῦτο, ἄλλως ἐσχημάτισε. τοὺς γὰρ λογισμοὺς

μὰς τῶν στρατηγημάτων, ἐν ἡσυχίᾳ διήλασαν, εἰπὼν οὐχὶ τί ἐλογίζοντο, ἀλλὰ τί αὖ καθ' ὅμιλον ἔλεγον. σκοπητέον δὲ καὶ ὅτι περ ἴσως διὰ τὸ ὑπὸ βάρβαρον, εἰς πλέον τῶν ἀχαιῶν βραχυλογοῦσιν οἱ τρῶες. τὸ δὲ γοργῶς τό, γαῖα μέλαινα πᾶσι χάνοι, συνετμήθη ἐν τῷ δαμείημεν πάντας. χάνοι γὰρ αὖ γῆ ἅπασιν, ὅτι πάντες δαμῶσι. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ χάνειν οὕτω γίνεται, ὀρθῶς αὖ καὶ στόμα θανάτου ὁ τάφος λέγοιτο. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δι' εὐκλείας ἀποθνήσκειν ἐνεύουσιν ἀχαιοὶ ὡς αὐτοί φασιν. οὕτω δὲ πάντως καὶ οἱ ἀντίμαχοι. καὶ ὅτι ἐρεθισικαὶ εἰς ἀνδρίας αἱ ῥηθεῖσαι ἡσυχίαι, ὡς δηλοῖ καὶ τό, ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, μένος δ' ὤρσεν ἑκάστου ἑταίρου. ἰστέον δὲ καὶ ὡς τό, οὐ μὰν ἄμμιν εὐκλεές, δακτυλικῶς ποδιζόμενον μετὰ τὸ οὐ μάν, γράφουσι μέν τινες οὐ μὰν ἡμῖν εὐκλεές. ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς ἡ πρώτη γραφή. παρ' οἷς κεῖται ταῦτα. τὸ ἡμῖν, ἄμμε λέγουσιν οἱ αἰολεῖς, βαρύνοντες αὐτὸ καὶ συστέλλοντες τὴν λήγουσαν. ἀπολλώνιος. ἄμμε γημάν, νόθον ἐόντα ἀτύζεται. δωριεῖς δὲ ἁμίν συστέλλοντες τὸ ι καὶ ὀξύνοντες. θεόκριτος. πολλαὶ δ' ἁμὶν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο. ἴωνες δέ, πολλάκις δὲ καὶ ἀθηναῖοι, προπερισπῶσιν ἐν συστολῇ τοῦ ι. ὅμηρος. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν εὐκλεὲς ἀπονέεσθαι. σοφοκλῆς οἰδίποδι. ὅπως λύσιν τιν' ἧμιν εὐαγεῖ πόροις. φρύνιχος μούσῃ. ἢ βουλόμην αὖ ἧμιν ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. ἀττικὰ δὲ παραδείγματα ταῦτα τὰ δύο. οἱ δ' αὐτοὶ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ἡμεῖς, ἁμὲς λέγουσιν οἱ δωριεῖς, ἄμμες δὲ οἱ αἰολεῖς. χρῆσις δὲ τοῦ ῥηθέντος ἧμιν καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. ὅτι καὶ ἀστεῖον καὶ ποιητικὸν πρέπον, τό, σιδήρειος ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. λέγοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς ὁ τοῦ κατὰ μάχην σιδήρου κτύπος, εἰς τὸ τοῦ οὐρανοῦ χαλκοῦν ἦλθε σῶμα. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἀπεριφράστως προφέρων, εἶπεν ἀϋτὴ δ' οὐρανὸν ἷκεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἀτρύγετος οὐ μόνον θάλασσα ὡς προερρέθη, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ αἰθὴρ ἀτρύγετος.

Ιπποι δ' αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες,
Κλαῖον ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
Εν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Η μὰν αὐτομέδων διώρεος ἄλκιμος υἱός,
Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
Πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἀρειῇ.
Τὼ δ' οὔτ' ἂψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν ἑλλήσποντον
Ηθελέτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' ἀχαιούς.
Αλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
Ανέρος ἑστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός,
Ως μένον ἀσφαλέως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
Οὔδει ἐνισκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δέ σφιν
Θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν,
Ηνιόχοιο πόθῳ. θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη,
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, ἀμφοτέροισι.
Μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν, ἐλέησε κρονίων.
Κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν.
Α δειλώ. τί σφῶϊ δόμεν πηλῆϊ ἄνακτι
Θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε.
Η ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον.
Οὐ μὲν γάρ που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς
Πάντων ὅσσά τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Αλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν
Εκτωρ πριαμίδης ἐποχήσεται. οὐ γὰρ ἐάσω.
Η οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως;
Σφῶϊν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οφρα καὶ αὐτομέδοντα σαώσετον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἔπι γλαφυράς. ἔτι γάρ σφισι κῦδος ὀρέξω

Ὅτι γλυκύτητα ἐν λόγῳ ποιεῖ οὐ μόνον τὸ τὰ ἄψυχα ἐμψύχως δηλοῦν ποιοῦντά τι πλάττεσθαι ὁποῖα τὰ πολλὰ τῶν μύθων, ἐν οἷς καὶ ὁ καθ' ὅμηρον τοῦ οὐρανοῦ ἐλελιγμὸς ὅτε ζεὺς ἢ ἥρα ἐπισαλευθῶσι, καὶ ὅτι δὲ θάλασσα τῷ ποσειδῶνι δίσταται, καὶ ἰδαία ὕλη ποσὶν ἥρας ὑποσείεται, καὶ βέλη χροὸς ἆσαι λιλαίεται, ἀλλὰ καὶ τὸ τὰ ἔμψυχα μὲν ἄλογα δέ, ὡς προαίρεσιν ἢ φρόνησιν ἔχοντα διατίθεσθαι, καθάπερ ὁ ἕκτωρ ἀφελῶς καὶ γλυκέως τοῖς ἵπποις διελέγετο ὡς ὑπὲρ οὗ χὸν ἐκεῖνοι ἐπαΐειν αὐτοῦ. τοιαύτης ἰδέας καὶ ἡ τῶν ἀχιλλείων ἵππων ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα οὐ μόνον αὐδὴ ἁπλῶς ἀλλὰ καὶ μαντεία τοῦ μέλλοντος. οὐκοῦν, οὕτως οἱ αὐτοὶ γλυκέως ἐνταῦθα οἰκτιζόμενοι τὸν πάτροκλον πλάττονται. τεχνησαμένου ὁμήρου καὶ τοιοῦτον τῇ ποιήσει γλυκὺν πλατυσμόν. φησὶ γὰρ ὅτι οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἵπποι μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, κλαῖον ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο ἢ μὰν αὐτομέδων γε πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων, πολλὰ δὲ μειλιχίοισι προσηύδα,

Κτείνειν, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκωνται,
Δύῃ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.
Ὣς εἰπὼν, ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠΰ.
Τὼ δ' ἀπὸ χαιτάων κονίην οὖδας δὲ βαλόντε,
Ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα μετὰ τρῶας καὶ ἀχαιούς.
Τοῖσι δ' ἐπ' αὐτομέδων μάχετ' ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
Ἵππους ἀΐσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.
Ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲκ τρώων ὀρυμαγδοῦ.
Ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων.
Ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν.
Οὐ γάρ πως ἦν οἶον ἐόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ,
Ἔγχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπισχεῖν ὠκέας ἵππους.
Ὀψὲ δὲ δή μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
Ἀλκιμέδων, υἱὸς λαέρκεος αἱμονίδαο.
Στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο καὶ αὐτομέδοντα προσηύδα.
Αὐτόμεδον. τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν
Ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
Οἷον πρὸς τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ
Μοῦνος. ἀτάρ τοι ἑταῖρος ἀπέκταται. τεύχεα δ' ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται αἰακίδαο.
Τὸν δ' αὖτ' αὐτομέδων προσέφη διώρεος υἱός.
Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος,
Ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε,
Εἰ μὴ πάτροκλος θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος,
Ζωὸς ἐών, νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα
Δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι ὄφρα μάχωμαι.

πολλὰ δ' ἀρεψη τὸ δ' οὔτ' ἂν ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν ἑλλήσποντον ἐθελήτην ἰέναι, οὔτ' ἐς πόλεμον μετ' ἀχαιούς. οὕτω τὸ διὰ τὴν πτῶσιν τοῦ πατρόκλου στάσιμον αὐτῶν εἰκάζων παραβολικῶς, ἐπάγει. ἀλλ' ὥς τε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος ἠὲ γυναικός. ὣς μένον ἀσφαλέως, περικαλλέα δίφρον ἔχοντες. εἶτα ἐκφράζων καὶ ὡς οὐδὲν σχήματος ἐπὶ τῇ λύπῃ, φησίν. οὔδει ἐνισκίμψαντε ἢ ἐνισκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν ἡνιόχοιο πόθῳ. θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν. ὡς οἷα δὴ εἶναι φρενήρεις τοὺς ἐθελούσας ἵππους πλάττει γλυκαίνων τε ὡς ἐρρωμένην τὸν λόγον ποιητικῶς, καὶ τὴν ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ συμφορὰν αὔξων εἴγε καὶ ἵπποι ἐπένθουν αὐτόν· καὶ ἀφορμὴν δὲ διδοὺς τοῦ καὶ τὸν ἀχιλλέα ὡς λογικοῖς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁμιλῆσαι αὐτοῖς, καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἤκουσε. ὅτι δὲ πολλὴν φυσικὴν οἰκειότητα πρὸς τοὺς τρέφοντας καὶ περιέποντας ὁ ἵππος ἔχει, καὶ ὡς πενθεῖ ἐπ' αὐτοῖς τεθνειῶσι, τεθρύλληται. οὕτω δὲ γραφικῶς εἰπὼν ὑποτυπωσάμενος αὐτούς, εἶτα τὸ πρᾶγμα τὸ εὐπλεὲς ἐξαίρων σεμνῷ πλάσματι, ποιεῖ τὸν δία ἐλεοῦντα καὶ λαλοῦντα προοικονομητικῶς τὰ μέλλοντα, εἰς παραμυθίαν καὶ ταῦτα φιλελλήνων ἀκοῆς. φησὶ γὰρ μυρομένω δ' ἄρα τώγε ἰδὼν ἐλέησε κρονίων. κινήσας δὲ κάρη, προτὶ ὃν μυθήσατο θυμόν. ἆ δειλώ. τί σφῶϊ τουτέστιν ὑμᾶς δόμεν ὅ ἐστιν ἐδώκαμεν πηλῆϊ ἄνακτι θνητῷ; ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγε' ἔχητον; εἶτα ἐπιπλέξας γνωμικὸν κατασκευαστικὸν τοῦ δυστήνους εἶναι ἀνθρώπους, φησί· οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. καὶ ἐπιφέρει μετὰ τὸ γνωμικόν, τὴν προσφωνητικὴν ψυχαγωγίαν, εἰπών. ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἅρμασι δαιδαλέοισιν ἕκτωρ ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἐάσω. ἦ οὐχ ἅλις ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως; ἤγουν ματὴν ἐφ' οἷς οὐκ ἠνδραγάθησεν ἀλλὰ προκατειργασμένον ἀνεῖλε τὸν πάτροκλον. εἶτα ὑπισχνεῖται καθ' ἑαυτὸν καὶ ὡς μένος ἐμβαλεῖ τοῖς ἵπποις ὄφρα καὶ αὐτομέδοντα σαώσωσιν ἐκ μάχης. καὶ προλέγει κῦδος ὀρέξαι τοῖς τρωσί, κτείνειν ἕως ἐπὶ νῆας ἀφίκωνται δύντ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. προοικονομεῖ δὲ καὶ ταῦτα τῶν μελλόντων. οἰκονομήσει γὰρ δεινῶς ὁ ποιητὴς παλίωξιν γενέσθαι τινά. καὶ τοὺς τρῶας μέχρι καὶ τῶν ναυστάθμων νικῶντας ἐλθεῖν, ἵνα καὶ ὁ ἀχιλλεὺς οὕτω πιθανῶς ἐκδράμῃ πρὸς συμμαχίαν ἄοπλος ὤν, καὶ ὁ ἕκτωρ δὲ φρονηματισθεὶς ἐπὶ ταῖς νίκαις, παραμείνῃ ἔξω τῆς πόλεως. οὐκ εὐλόγιστον τοῦτό γε ποιήσας ἐκεῖνος. καὶ οὕτω τὴν ἐς νέωτα μάχην θαρρήσας, ἐγγίσῃ τῷ ἀχιλλεῖ πιθανῶς καὶ πέσηται. ἰστέον δὲ ὅτι ἀκολούθως οἷς ἄρτι ἔφη προοικονομητικῶς ὁ τοῦ μύθου ζεύς, οἱ ἵπποι τοῦ ἀχιλλέως μετ' ὀλίγα φαίνονται τὸ μὲν κατὰ στήλην ἵστασθαι ἀπειπάμενοι, ἀΐσσοντες δὲ εἰς μάχην μετὰ τοῦ ἡνιόχου αὐτομέδοντος, οὐ πάνυ ἑκόντος ὡς ἐκεῖνος δηλοῖ. αἰτιαθεὶς γὰρ ὅτι μόνος αὐτὸς πρὸς τρῶας μάχεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ, ἀπ-

πᾶται

ἀθανάτους τῶν ἵππων ἀκατάσχετον. εἰπὼν μηδένα ἄλλον ὅμοιον Πατρόκλῳ ἵππους ἐπέχειν. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τοῦ Ὁμηρικοῦ τούτου χωρίου. ἐν οἷς σημείωσαι ὡς εἰ μὴ ἀφίσταντο τῆς μάχης οἱ ἵπποι ὡς δηλοῖ τό, μάχης ἀπάνευθεν ἐόντες, οὐκ ἂν εὐχερῶς πλάσαι πιθανῶς ὁ ποιητὴς τὰ κατ᾽ αὐτούς. ὅθεν καὶ ποιεῖ αὐτοὺς ἰσχύοντας ἐν τῷ κλαίειν, καθάπερ καὶ ὁ δεσπόζων αὐτῶν Ἀχιλλεὺς ἐδηλώθη ποιῆσαι. ἀμέλει μετ᾽ ὀλίγα ἐς πόλεμον προφανέντες, ἐπιβουλεύονται παρὰ Ἕκτορος. τὸ δὲ κλαῖον, κατωτέρω περιφράζων, ἔφη. δάκρυα δέ σφιν θερμὰ κατὰ βλεφάρων καὶ ἑξῆς ὡς εἴρηται, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἔκλαιον. πάλιν δ᾽ αὖ, τό, ἐπειδὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ᾽ Ἕκτορος, ἐκ πλατυσμοῦ περιφραστικοῦ στενοχωρῶν, εἶπε τό, ἡνιόχοιο πόθῳ. τὴν μὲν μίαν λέξιν τοῦ κλαίειν, περιφράσας πλατύτερον. τὸ δέ γε ἐφεξῆς αὐτῆς νόημα, ἐκπλατύνατος εἰς λέξεις δύο συσφίγξας. καὶ τεχνικῶς παραθεὶς μετὰ μὲν τὸ κλαῖον, εὐθὺς τὴν περίφρασιν τοῦ, ἡνιόχοιο πόθῳ. ὄπισθεν δὲ τούτου, αὖθις θέμενος τὸ τοῦ κλαίειν παραφραστικόν. καὶ οὕτω πως ἐπαλλάξας τὰ σχήματα. τὸ δὲ πυθέσθην, ὡς ἐπὶ λογικῶν γλυκέως ῥηθέν, ἀντὶ τοῦ ᾐσθοντο εἴληπται, γενικῇ καὶ ἐνταῦθα συνταχθέν. κόνις δὲ ὥσπερ καὶ κονία, ἐφ᾽ ὁμοίου μέν, τῆς αὐτῆς ἦσαν σημασίας. ὕστερον δέ, κονία μὲν ἐλέγετο καὶ ἡ χρίουσα τὰ ὥς φασιν οἱ ῥήτορες κεκονιαμένα. κόνις δέ, καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀθλητική, ἐξ ἧς καὶ τὸ ἀθλητικῶς κονίεσθαι. καὶ κονίστρα ἡ παλαίστρα. χρῆσις δὲ τοιαύτης κόνεως, παρὰ Ἀθηναίῳ ἐν τῷ σκώπτοντί τινι τὴν ἀθλητῶν κόνιν. ἐκ δὲ τῆς κόνεως, πολλὰ παρῆκται, ὧν ἐστι καὶ τὸ ἐγκονῶ. καὶ διακονῶ. καὶ αὐτοδιάκονος, ὁ αὐτοχειρὶ δουλεύων. καὶ διακόνιον δέ φασιν εἶδος πλακοῦντος. ὅς ἐστι γενικῶς, ἄρτος τις, ἢ πέμμα πλατύ, παρὰ τὴν πλάκα. ἵνα ᾖ ὡς τυρόεις τυροῦς, σησαμόεις σησαμοῦς, οὕτω καὶ πλακόεις πλακοῦς. ἐκαλεῖτο δέ φασι πλακοῦς, καὶ κώμη, Θηβῶν ὑποπλακίων ἀπέχουσα σταδίους ἕξ. τὸ δὲ μάστιγι, ἐκτείνει φύσει τὴν παραλήγουσαν εἰ καὶ ἡ εὐθεῖα θέσει μακρὸν ἔχει τὸ τῆς ληγούσης δίχρονον. οὕτω δὲ καὶ τὸ μάστιγα ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ ἐπεμαίετο, ἀντὶ τοῦ ἐπεζήτει, ἐφήπτετο. πολλαχοῦ δὲ τοῦτο κεῖται ποιητικῶς οὐ πεζολογικῶς. ἀρειὴν δὲ λέγει τὴν ἀράν, ἤτοι ἀπειλὴν πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου. ἀντίκεινται δὲ τῇ ἀρειῇ πάντως, οἱ μειλίχιοι λόγοι. πλατὺς δὲ καὶ νῦν Ἑλλήσποντος, ὁ πρὸς τῷ Ἑλληνικῷ ναυστάθμῳ. Ἑλλήσποντος γὰρ καὶ τὰ ἐκεῖ. πλατὺς μέντοι, ὡς τῶν ἐκεῖθεν βορειοτέρων αὐτοῦ, ἀπεστενωμένων. δῆλον δ᾽ ὅτι πρὸς ἀπαρτισμὸν μόνον ἐπίθετον, οὐ μὴν πρός τι ὅλως ἀναγκαῖον ἐπῆκται τό, ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον. ἄριστα δὲ καὶ πάνυ προσφυῶς, στήλῃ ἐπιτυμβίῳ τοὺς ὡς ἐρρέθη ἑστηκότας ἵππους εἰκάσαι, διὰ τὸ ἐπὶ νεκρῷ πένθος. ὑφ᾽ οὗ, ἀγάλμασι τοιούτοις ἐῴκεσαν καὶ αὐτοί. ὡς γὰρ ἐπὶ νεκρῷ πολλάκις ἵστανται ζῴων στῆλαι ὁποῖαι ἱστοροῦνται, οὕτω καὶ ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου νεκρῷ ἀσφαλῶς οἱ ἵπποι ἑστήκεσαν εἰ καὶ ἀφεστήκασι τῆς μάχης. ἀκολούθως δὲ προσφυὲς ἐπί τι στήλης τὸ μένειν ἔμπεδον, καὶ ἐπὶ τῶν ὡς ἐρρέθη ἑστηκότων ἵππων, τὸ μένειν ἀσφαλέως. ἐν οἷς ταυτὸν τὸ ἔμπεδον καὶ τὸ ἀσφαλῶς. τὸ δὲ ἐπὶ τύμβῳ ἀνέρος τεθνειότος, σημείωσαι εἰς τό, στήλη κεκλιμένος ἀνδροκμήτῳ ἐπὶ τύμβῳ. δῆλον γὰρ ἐντεῦθεν ὅτι καὶ ἐκεῖ δύναται εἶναι τύμβος ἀνδρόκμητος, ἐπεὶ καὶ ταυτὸν ἀνὴρ καμὼν ὡς ἐκεῖ, καὶ ἀνὴρ τεθνεὼς ὡς ἐνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ περικαλλέα δίφρον, ὑπερκαταβάς, ἅρματα λέγει δαιδάλεα. ἐνταῦθα μέν, ἐκ μέρους τὸ ὅλον φράσας. ἐκεῖ δέ, ὁλικῶς εἰπών. σκίμψαι δὲ καὶ νῦν μετὰ τοῦ μ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου. ἔστι δέ πως ὅμοιον τῷ χρίμψαι. τοιοῦτον γοῦν καὶ νῦν τό, οὔδει ἐνισκίμψαντες κάρηατα. ὅπερ ἄλλως ἵπποις οὐ χαρτόν, ὑψοῦ γὰρ ἔχουσι κάρη ἀγερωχοῦντες. τοιοῦτον γὰρ φύσει τὸ ζῷον. διό καί οἱ νῦν ἐπικεκυφότες, ἐριαύχενες ἐν τοῖς ἑξῆς λέγονται, ὡς μὴ δ᾽ αὐτοῖς θέμιν εἶναι τὴν χαίτην μιαίνεσθαι κονίῃσιν. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ σκίμπτειν καὶ ὁ σκίμπους γίνεται, εἴρηται ἀλλαχοῦ. εἰ δὲ καὶ κρεῖττον γράφειν ἐνισκίμψαντε, ᾧ δὴ λόγῳ καὶ ἄγκυρα παρὰ Πινδάρῳ σκίμπτεται, εἰ καὶ μὴ οὐδὲ τυχόν, ἀλλ᾽ οὖν ἄμμῳ ἐν τῷ καθίεσθαι, ὅμως οὐκ ἀπῳδόν ἐστιν οὐδὲ τὸ ἐνισκίψαντε. ᾧ συγγενές τι τὸ κατασκίψαντε. τὸ δὲ χαμάδις ῥέε, τὸ δαψιλὲς τῶν δακρύων δηλοῖ. περὶ δὲ τοῦ μύρεσθαι, δηλοῦται ἀλλαχοῦ ἱκανῶς. καιρία δὲ λέξις καὶ τοῦτο ἐπὶ δαψιλοῦς δακρύου ἤγουν ῥέοντος καὶ προσφυῶς εἰπεῖν, μορμύροντος. διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ ζεύγλης ἐξεριποῦσαι παρὰ ζυγόν, ἀντὶ τοῦ μὴ ἐπὶ τὰ ὀπίσω τοῦ ἅρματος ἐκπεσοῦσαι κατά τινα ζυγομαχίαν, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὰ ἔμπροσθεν συνδιακύψασαι τῇ κεφαλῇ. ἵνα οὕτω ῥᾷον πλαγιάσασα, κάτω νεύῃ τῇ κατακύψει. ὅρα δέ ὡς καὶ πάλιν ἐν τῇ τοῦ Πηλέως μνήμῃ, τὸ τῶν ἵππων παραλαλεῖ θεόσδοτον, οὗ χάριν μετ᾽ ὀλίγα καὶ ἀνέπνευσε μένος ἠὺ αὐτοῖς ὁ Ζεύς. ὅτι δὲ ἀγήρω καὶ ἀθάνατοι οἱ τοῦ μύθου ἵπποι οὗτοι ἀλληγορικῶς διὰ τὸ μὴ ἐκτομίαι εἶναι ἀλλ᾽ ἄρρενες, καὶ οὕτω δυνάμενοι ἐν ἄλλῳ γεννᾶν, καὶ τῇ ἐπιγονῇ ἀπαθανατίζειν διὰ τὴν διαδοχήν, προερρέθη. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ τοῦ Λαομέδοντος. ὧν τοῦ γένους Ἀγχίσης ὑποκλέψας, δοῦναι τῷ Αἰνείᾳ ἱστόρηται. τὸ δὲ ἢ ἵνα ἄλγεα ἔχητον, λύσις ἀπορίας ἐστίν. εἰπὼν γὰρ ἐπαπορητικῶς τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ; λύει. ἤ, ἵνα ἀλγῆτε. ἐκ τούτου δὲ λαβόντες οἱ ὕστερον σοφοί, οὕτω καὶ αὐτοὶ ἐπιλύονται τὰ παρ᾽ αὐτοῖς ἄπορα. διό, διατί τόδε τι γίνεται; τοῦτο ἀπορία. λύσις δὲ τό, ἤ, διὰ τόδε. τὸ δὲ ῥηθὲν γνωμικόν, ὑπερβολικῶς ἐφράσθη. τοιοῦτον γὰρ τὸ εἰπεῖν ὡς οὐδὲν τῶν περὶ γῆν ζῴων, ἀνδρὸς ἐπιπονώτερον. εἰ μή που λέγει ὡς ὑπὲρ πᾶν ἔμψυχον ὁ ἄνθρωπος ἀτυχίαις ὑποπέπτωκεν. ἴσως δὲ καὶ ἄλλως ἐκπέφευγε τὴν ἄγαν ἄκραν ὑπερβολήν, διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅσα γῆν ἔπι πνείει καὶ ἕρπει. ἐχώρισε γὰρ ἐν τούτοις τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῶν ἀψύ-

χων ἀπαιτῶν, καὶ ἀπὸ τῶν μὴ ἐχόντων πνεύμονα καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀναπνεόντων, ἢ ἀπὸ τῶν ζωοφύτων, ἅπερ οὐχ ἕρπει. καὶ ἔοικέ πως τοῦτο τὸ γνωμικὸν τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ ῥηθέντι, τὸ, οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. δύναται δὲ καὶ τὸ τοῦ διστακτικῶς ληφθέν, διὰ τὸ μὲν γάρ τί που ἐστὶ καὶ ἑξῆς, θεραπεῦσαι τῇ κατ' αὐτὸ βραχείᾳ προσθήκῃ τὸ τῆς ὑπερβολῆς ἀδύνατον. ὁ γὰρ ἐνδοιασμὸς, οὐκ ἀφίησι τὴν ὑπερβολὴν εἶναι ὅπερ ἐστί. σημειῶσαι δὲ καὶ ὡς ἐν τῷ ὀϊζυρώτερον, ἢ μετρικὸν πάθος ἐστὶν, ἢ γραμματικοῦ κανόνος παράβασις. εἰ μὲν γὰρ συστέλλει τὸ ο τῆς προπαραληγούσης διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ κείμενον μακρὸν ὁμολογουμένως δίχρονον τῆς ζυ συλλαβῆς, ἐφυλάχθη μὲν ὁ γραμματικὸς κανὼν τῶν διὰ τοῦ ὤτερος καὶ ὤτατος. πέπονθε δὲ τὸ μέτρον διὰ τὸν ἐντεῦθεν τρίβραχυν πόδα λαγαρότητα θεραπευομένην τῇ ὀξείᾳ. ἥτις ἢ αὐτὴ χρόνον προσιθεῖσα κατά τινα λόγον κοινῆς συλλαβῆς, ἐκτείνειν δύναται. ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. καὶ οὕτω μὲν ἐὰν συστέλληται συνήθως ἡ προπαραλήγουσα τοῦ ὀϊζυρότερον. ἐὰν δὲ ἐκτείνηται μεγεθυσμῷ, τὸ μὲν μέτρον ἐστὶν ἀπαθὲς ὑγιῆ φυλάττον τὸν δάκτυλον. ὁ δὲ τῶν γραμματικῶν κανὼν, παραλύεται. τοιαῦτά τινα καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται τῇ ἐφ' ἑκάτερα ῥοπῇ σκάζοντα. ὧν ἐστι καὶ τὸ, λαρώτατος οἶνος. διὸ ὃς μετὰ τὸν, λαρώτατος ὃν σὺ φυλάσσεις. καὶ τὸ κακοξεινώτερος, ὡς τό. οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὀϊζυρὸς, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ δύστηνος. ὅθεν καὶ ἡ ἀμφοῖν ἐτυμολογία ἔχει τινὰ ὁμοιότητα. ὀϊζυρὸς μέν γε ἀπὸ τοῦ ὀΐζειν γίνεται ὃ δηλοῖ τὸ θρηνεῖν. καὶ δύστηνος δὲ ἀπὸ τοῦ στενάζειν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς δυστήνοιο ἀνδρὸς εἰπὼν, εἶτα κατασκευάζων τὸ ἐπίθετον, ἐπάγει τὸ, μηδὲν εἶναι ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. ἐπεχεῖται δέ τις οὐ μόνον ἵπποις ἀλλὰ καὶ ἅρμασιν ὡς ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι δηλοῖ. τὸ δὲ οὐ γὰρ ἐάσω, σημαίνει τὸν Ἕκτορα, ὡς οὐ δι' ἀνανδρίαν μὴ ἑλόντα τοὺς ἵππους ἀλλὰ βουλῇ Διός. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐάσω, ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. τὸ δὲ οὐχ ἅλις τό δέ τι γίνεται, καὶ πρὸ τούτων ἐσημειῶσαι. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ διατινάξασθαι τοὺς ἵππους, οὕτω φράζει. ἀπὸ χαιτάων κονίην οὔδασδε βαλόντε. οὐ γὰρ ὅλον ὡς εἰκὸς τὸ σῶμα, χαίτην δὲ μόνην τὴν καὶ μιανθεῖσαν, διετινάξαντο. λέγει δὲ καὶ ὅτι ὁ τοῦ Πατρόκλου ἡνίοχος Αὐτομέδων, μάχετο ἵπποις ἀΐσσων ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας. ῥεῖα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπ' ἐκ Τρώων ὀρυμαγδοῦ. ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. ἀλλ' οὐχ ἥρει φῶτας. διατί δὲ τοῦτο; ὅτι μόνος ἦν αὐτὸς ἐπὶ τοῦ ἅρματος. οὐ γάρ πως ἦν φησὶν οἷον ἐόντα ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἔγχει ἐφορμᾶσθαι καὶ ἐπισχεῖν ὠκέας ἵππους. ἤγουν καὶ μάχεσθαι καὶ ἡνιοχεῖν. διὸ καὶ ὁ προδηλωθεὶς Μυρμιδὼν Ἀλκιμέδων υἱὸς Λαέρκεος ὁμωνύμου τῷ ἐν Ὀδυσσείᾳ τεχνίτῃ, αἰτιᾶται αὐτὸν, εἰπών. Αὐτόμεδον. τίς τοι θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε καὶ ἐξείλετο φρένας ἐσθλάς καὶ ἑξῆς. ὅπερ προῳδευθὲν, παντὶ προσαρμόζει μὴ βουλευσαμένῳ εὖ. ἔσται δὲ ἡ τότε προῳδία, τοιαύτη. τίς δαὶ δαίμων ἢ ἑξῆς. ἢ τίς δαὶ νηκερδέα βουλὴν ἢ ἑξῆς. ἢ καὶ ἄλλως, τίς δαὶ θεὸς νηκερδέα βουλὴν καὶ ἑξῆς. ἐφ' οἷς ὁ Ἀλκιμέδων μὲν γίνεται ἡνίοχος. Αὐτομέδων δὲ καταβὰς τοῦ ἅρματος, μάχεται. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὡς διφορεῖται τὸ οὖδας. καὶ αὐτὸ μὲν, λέγεται κατ' εὐθεῖαν, ἄκλιτον ὄν. τοῦ δὲ οὖδος, εὐθεῖα μὲν οὐχ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ, δοτικὴ δὲ αὐτοῦ, πολλαχοῦ. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ, οὔδει ἐνισκίμψαντι καρήατα. ὥστε τὸ μὲν οὖδας, οὐκ ἔχει πλαγίας. τὸ δὲ οὖδος, ὠρφάνισται τῆς ἰδίας μητρὸς εὐθείας. καθ' ὁμοιότητα τοῦ γυνὴ ὅπερ οὐδ' αὐτὸ διεξοδεύει ταῖς πτώσεσι. καὶ τῆς γυναικὸς οὗπερ εὐθεῖα οὐ πρόκειται. τὸ δὲ ἵπποις ἀΐσσων, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῶν ἄλλως ἀϊσσόντων. ἡ δὲ παραβολὴ τοῦ αἰγυπιοῦ καὶ τῶν χηνῶν, ἐστένωται καὶ αὐτὴ ἀναλόγως τῷ καιρῷ συναίρουσα κατὰ τὴν φράσιν τῷ Αὐτομέδοντι. ἔχει δὲ τὴν ἀρχὴν, ἀπὸ τοῦ πλείονος τρόπον τινὰ τοὺς τοῦ Ἀχιλλέως ὑποτίθεσθαι ἵππους. τὸ δὲ φεύγεσκε καὶ τὸ ἐπαΐξασκε, ποιητικὰ πάρεισι, δι' ὧν ἀμυδρῶς ὡς ἐχρῆν ἡ ἐνταῦθα φράσις καλλύνεται. ὀπάζειν δὲ καὶ νῦν, οὐ τὸ παρέχειν, ἀλλὰ τὸ κατόπιν διώκειν. διὸ ἑρμηνεύων, φησίν. ἀλλ' οὐχ ἥρει φῶτας ἐν τῷ διώκειν. τὸ δὲ οἷον ἐόντα ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ, ἀσαφῶς ὑπολαλεῖται. ὁ γὰρ δίφρος λέγεται διὰ τὸ δύο φέρειν, οὐκ ἂν μόνος τις ὢν ἐπ' αὐτοῦ, ἀνύειν ἔχει τὸ πᾶν τῆς μάχης ὃ δύο ἄνδρες ποιοῦσιν. ὁ μὲν, πολεμῶν. ὁ δὲ, ἐπίσχων ἵππους ὃ μέρος ἐστὶν ἡνιοχείας. πάντως γὰρ ἡνιόχου ἔργον, ἡνία τε ἔχειν καὶ ἐπέχειν ἵππους. ὅτι δὲ οἶος αὐτόχρημα ὁ μόνος, δηλοῖ τὸ, διὸ ἤγουν ὅπως πρὸς Τρῶας μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ, μοῦνος. ὅπερ Ἀλκιμέδων αἰτιᾶται τὸν Αὐτομέδοντα. ἔνθα ὅρα ὅτι τὶ οὐκ ἂν ἠθέλησεν εἰπεῖν τὸ μόνος εἰ μὴ προηγήσατο αὐτοῦ τὸ, οἶος πρὸς Τρῶας μάχεαι. δι' αὐτὸ γὰρ ὤκνησεν εἰπεῖν, διὸ πρὸς Τρῶας μάχεαι οἶος, ἵνα μὴ συγκρούοιεν ἔξω χάσματος αἱ φωναί. διὸ ἀναγκαίως, ἀντὶ τοῦ οἶος, ἔφη τὸ μόνος. ὡς ἂν μὴ ἢ παίζειν δοκοίη, καὶ ἀσαφῶς φράζοι. καὶ ὅτι οὐκ ἂν ὀκνηρῶς ἔσχεν ὁ ποιητὴς νήπιον τὸν Αὐτομέδοντα προσειπεῖν, εἴπερ αὐτὸς αἴτιος ἦν καὶ μὴ τὸ μένος τῶν ἵππων, ὡς ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται καθὰ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὥστε, ἄκων κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐφ' ἅρματος τοῖς πολεμίοις ἐφορμᾶται. καὶ δοτέον μᾶλλον τὸ ἔργον τοῖς ἵπποις ἐνταῦθα ἢ τῷ ἡνιόχῳ. αὐτὸς γὰρ, ὁμολογήσει μὴ δύνασθαι αὐτοὺς ἐπέχειν. διὸ καὶ ὁ Ἕκτωρ ἐρεῖ νοῆσαι ἐν τοῖς ἑξῆς, κακοὺς ἡνιόχους αὐτοῖς εἶναι. ἔμφρονες δέ πως καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἵπποι εἴγε καὶ ἄκοντος τοῦ Αὐτομέδοντος, ἀμύνονται ὑπὲρ τοῦ Πατρόκλου. καὶ τοιοῦτον μὲν καὶ τοῦτο. ἱερὸν δὲ ἔφη τὸν τοῦ Ἀχιλλέως δίφρον, ἢ σεμνύνων τὸν Ἀχιλλέα, ἢ καὶ διὰ τοὺς ἵππους οἳ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἶναι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεξιῶς ὁ Ἀλκιμέδων καὶ ὁ Αὐτομέδων τοῦ δίφρου γίνονται. καλλύνοντες καὶ αὐτοὶ τὸν ποδικαλ-

λία δίφρον, κέλλει κλίσεως κατ' αὐτὴν περισσοῦται διὰ τὸ ὁμοιοτέλευτον. καὶ ὅτι αἱ κλητικαὶ τούτων, ἀναπίπτουσι τὸν τῆς εὐθείας τόνον διὰ τὴν συνήθειαν. ὦ αὐτόμεδον, καὶ ὦ ἀλκίμεδον κατὰ τὸν ποιητήν. τὸ δὲ φρένας ἐσθλὰς, διὰ σαφήνειαν κεῖται τῷ, ἐξέλετο. ἵνα νοηθείη ἀντὶ τοῦ ἀφείλετο. ἄλλως γάρ που τὸ ἐξέλετο φρένας, οὐ τοῦτο μόνον δηλοῖ, ἀλλ' ἀμφιβόλως ληφθὲν, νοεῖται ἀντὶ τοῦ ἐξαιρέτως εἵλετο. καθὰ καὶ ἐπὶ τοῦ λυκίου γλαύκου ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐφάνη. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἐξείλετο φρένας ἐσθλὰς, ἑρμηνευτικόν ἐστι καὶ τὸ φάναι ὡς ἐπικαρδία βουλὴν θεὸς ἐνέθετο, ὅ ἐστιν ἀσύνετον κατὰ τοὺς παλαιούς. κέρδος γάρ φασι καὶ ἡ σύνεσις. ἐν τούτοις δὲ καὶ χαίρειν λέγει τὸν ἕκτορα τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα φοροῦντα. ὃ, καὶ κρύφα ἐποίει αὐτὰ δὲ χαίροντι φαίνεσθαι ὡς καὶ προεθεωρήθη. φησὶ γάρ. τεύχεα δ' ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται αἰακίδαο. ὅτι ἔπαινος ἀγαθοῦ ἡνιόχου τὸ, τίς γὰρ ἄλλος ὁμοῖος ἵππων τοιῶνδε ἰσχέμεν δμῆσίν τε μένος τε, εἰ μὴ ὁ δεῖνα; περὶ πατρόκλου δὲ ὁ λόγος ἐνταῦθα. καὶ ὅρα τὸ, εἰ μὴ πάτροκλος, κοινότερον ῥηθέν. ἄλλως γὰρ ὡς καὶ προεσημειώθη, διχῶς φράζεται τὰ τοιαῦτα. κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν, ὅτι μὴ ὁ δεῖνα. κατὰ δὲ τοὺς ὕστερον ῥήτορας, ὅτι μὴ ὁ δεῖνα. τὸ δὲ ἵππων ἔχειν δμῆσίν τε μένος τε, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἱππικῶς δαμάζειν. διττὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ ἔχειν. ἄλλως γὰρ ἔχει τις δμῆσιν ἵππων, καὶ ἄλλως μένος ἵππων. δμῆσιν μὲν γὰρ ἔχει, ἀντὶ τοῦ οἶδεν ὡς ἐπιστήμην ἔχων. μένος δὲ ἔχει, ἀντὶ τοῦ ἐπέχει. κρατεῖ. ὁμώνυμος οὖν αὕτη λέξις οὖσα, μερίζεται πρός τε τοὺς ἵππους πρός τε τὸ μένος.

Ὣς ἔφατ'. ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν.
Αὐτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος ἕκτωρ.
Αὐτίκα δ' αἰνείαν προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα.
Αἰνεία τρώων βουληφόρε χαλκοχιτώνων,
Ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος αἰακίδαο
Ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσι.
Τώ κεν ἐελποίμην αἱρησέμεν, εἰ σύ γε θυμῷ
Σῷ ἐθέλεις. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊν
Τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἐῢς πάϊς ἀγχίσαο.
Τὼ δ' ἰθὺς βήτην βοέῃς εἰλυμένω ὤμους
Αὔῃσι στερεῇσι, πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
Τοῖσι δ' ἅμα χρομίος τε καὶ ἄρητος θεοειδὴς
Ἤϊσαν ἀμφότεροι. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
Αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' ἐριαύχενας ἵππους.
Νήπιοι. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι
Αὖτις ἀπ' αὐτομέδοντος. ὁ δ' εὐξάμενος διῒ πατρί,
Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας.
Αὐτίκα δ' ἀλκιμέδοντα προσηύδα πιστὸν ἑταῖρον.
Ἀλκίμεδον. μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. οὐ γὰρ ἔγωγε
Ἕκτορα πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι ὀΐω,
Πρίν γ' ἐπ' ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω
Νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσαι τε στίχας ἀνδρῶν
Ἀργείων, ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλοίη.

Ὅτι εἰδὼς ὁ ἕκτωρ τὸν αἰνείαν ἐγκοτοῦντα τοῖς ἀχαιοῖς καὶ ἀσχάλλοντα ἐπὶ τῇ τῶν ἵππων ἀπωλείᾳ, οὓς αὐτοῦ διομήδης ἀφείλετο, προσεταιρίζεται τὸν ἥρωα κατὰ τῶν τοῦ ἀχιλλέως ἵππων, εἰπών. ἵππω τώδ' ἐνόησα ποδώκεος αἰακίδαο, ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἡνιόχοισι κακοῖσιν, ἤγουν δειλοῖς, ἢ ἀτέχνοις, τώ κεν ἔγωγε οὓς ἂν ἐλπίζοιμι αἱρήσειν εἰ σύγε θυμῷ σῷ ἐθέλεις. καὶ ὅρα καὶ νῦν ἀγαθὸν τὸ, σύν τε δύ' ἐρχομένω εἰς ἔργον. διὸ ἐπάγει. ἐπειδὴ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντι νῶϊ, τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηϊ. ὃ πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως μαχέσασθαι. διὰ, ὀνειδίοις ἐπέεσσιν, ὁποῖα πολλὰ καὶ ἐν πολέμοις ἐριστικῶς λέγεται. τὸ δὲ ποδώκεος αἰακίδαο, ἔχει τι καὶ οἶκτον ἐπὶ τοῖς ἵπποις, εἰ ἐπ' ἐκείνῳ τὸν ἐχθρὸν ἐπαινεῖ ἕκτωρ ἐξ οὗ ἐν τοῖς ἑξῆς πολλὴν ἕξει βλάβην. ὁ γὰρ ποδώκης τοῦ ἀχιλλέως, οὐ πρὸς καλοῦ ἔσται αὐτῷ. πόθεν δὲ νοεῖ κακοῖς ἡνιόχοις ἄγεσθαι τοὺς ἵππους, πρὸ ὀλίγου δεδήλωται. ἐμφαίνει δέ τι καὶ σκώμματος τὸ τῶν ἡνιόχων, ὡς καινὸν ὂν δύο ἡνιόχους δίχα παραιβάτου ἔχειν τὸ ἅρμα. ὥσπερ οὖν αὐτό τι ξενίζον, καὶ εἰ παραιβάται δύο περὶ αὐτό εἰσιν ἡνιόχου μὴ ὄντος. ἀξιωδῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἀχιλλέως μνήμη ἀνίκητον, οὐ γὰρ ἔτι ἐκ διαλειμμάτων μακρῶν, ἀλλὰ συχνὰ τοῦτον ἐνθύμια ὁ ποιητὴς ὑποβάλλει ὡς ἤδη καὶ εἰς μάχην προάξων αὐτόν. ὅρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἂν ἐφορμηθέντι νῶϊν ἤγουν ἡμᾶς οἱ ὑμεῖς τλαῖεν μαχέσασθαι, καινὸν σχῆμα ὂν, ὁποῖόν τι καὶ πρὸ τούτων

τρυ κεῖται ἐν τῷ, νῦν γνώσει φαεινοὺς ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. καὶ εἰσὶ χρήσιμα καὶ ὧδε τὰ ῥηθέντα ἐκεῖ. ὅτι ἑρμηνεύων ὅμηρος τίνας εἶπε πρὸ τούτων χαλκήρεας ἀσπίδας, λέγει νῦν ὡς ἕκτωρ καὶ αἰνείας βαίνεσιν εἰς μάχην βοέης εἰλυμένω ὤμους αὔῃσι στερεῇσι. πολὺς δ᾽ ἐπελήλατο χαλκὸς ἤγουν ἔξω περὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐλατὸς ἐκεῖτο. ὅτι θαρραλεότητος παραστατικὸν τὸ, μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμὸς αὐτώ τε κτενέμεν ἐλάαν τ᾽ ἐριαύχενας ἵππους. ὅθεν ὅρα τὸ ἔλπετο ἐκ τοῦ ἔλπω δισυλλάβου εἰ καὶ ἀνωτέρω ἄλλως ἐκεῖτο ἐν τῷ, ἐελπομένην ἀιρησέμεν. ὅτι δ᾽ ἀναιμωτὶ, ἐκτείνει καὶ νῦν τὸ τῆς λῃγούσης δίχρονον ἐν τῷ, νήπιοι, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλον ἀναιμωτί γε νέεσθαι αὖτις ἀπ᾽ αὐτομέδοντος. καὶ ὅρα τὸ, τι σκῶμμα τὸ νήπιοι, καὶ προαναφώνησιν δὲ μελλούσης πράξεως, τὰ τοῦ ποιητοῦ συνήθη. ἐπαγγέλλεται γὰρ πεσεῖσθαί τινα ὑπὸ τοῦ αὐτομέδοντι. μηχανησάμενος καὶ τὸ τοιοῦτον πτῶμα, οὐ πόρρω δεξιότητος. μὴ ἔχων γὰρ πλάσασθαι παρ᾽ ἱστορίαν ὡς ἕκτωρ ἢ αἰνείας ὑπὸ τοῦ αὐτομέδοντι πίπτει, προσπορίζει αὐτοῖς καθάπερ εἰς συζυγίαν παρηόρους χρομίον τινὰ καὶ ἄρητον. καὶ πίπτει ὁ ἄρητος. καὶ οὕτως ἀναφαίνεται γενναῖος ὁ αὐτομέδων καὶ ἄξιος τοῦ μετὰ πάτροκλον αὖθις ἡνίοχος εἶναι τοῦ ἀχιλλεῖ. ὅτι καθὰ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, οὕτω καὶ νῦν εὐξάμενος ὁ αὐτομέδων, ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. καὶ ὅρα τὸ ἀμφιμελαίνας οὐκ ἐπὶ ὀργίλον τινὸς λεχθείσας ἵνα καὶ οἱονεὶ καπνῷ τινι τοῦ θυμοῦ λέγοιντο μελαίνεσθαι καθάπερ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ ἁπλῶς οὕτω δηλούσας τὴν ἐν βάθει θέσιν τοῦ τῶν φρενῶν σπλάγχνου. ὅτι μάλα ἐμπνείοντας ἵππους μεταφρένοις ἢ μεταφρένῳ, φασὶ, τοὺς ἔγγιστα ἀκολουθοῦντας, καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις. οἱ δὲ τοιοῦτοι, καὶ καταπνέοντες λέγονται τὰ μετάφρενα. δηλοῖ δ᾽ ὅτι προμήθεια στρατηγικὴ καὶ τὸ μὴ ἀπόπροσθεν ἔχειν ἵππους ἀλλὰ μάλα ἐμπνείοντας μεταφρένῳ. λέγει δ᾽ ἐνταῦθα καὶ καλλιτρίχας τοὺς ἀχιλλέως ἵππους. ὅτι θαρσαλέου ἀρειστίως φρασιν τὸ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἕκτορα δεῖνα μένος σχήσεσθαι ὀίω, πρίν γ᾽ ἐπὶ καλλιτρίχε βήμεναι ἵππω φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν, ἤ κ᾽ αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλῴη, ὃ καινότερον ἐσχημάτισαι. τὸ γὰρ κοινότερον, οὕτω. ἢ αὐτὸν ἐνὶ πρώτοισιν ἁλῶναι.

Ὅτι χαριέστερα ἔννοια τὸ, ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετε οἵπερ ἄριστοι, ἤγουν τοῖς ἀρίστοις, ὥστε ἀμφ᾽ αὐτῷ βεβάμεν ἤγουν βαίνειν καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. νῶιν δὲ ἤγουν ἡμῖν ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. θέλει γὰρ νοεῖν, ὡς ἐπιμελητέον μὲν καὶ τοῦ νεκροῦ, μὴ ἀμελητέον δὲ μὴν δὲ τῶν ζώντων. ἔστι δὲ ἐπιτρέπειν, τὸ ἀνατιθέναι, ὅθεν καὶ οἴκου ἐπίτροπος ᾧ πεπιστεῦσθαι δὲ, οἷς τὸ περὶ αὐτὸν οἰκονομεῖν ἀνατίθεται. οὕτω καὶ λαοὶ ἐπιτετράφαται τῷ βασιλεῖ ὅ ἐστιν ἀνάκεινται ὡς οἷα ἐπιτρόπῳ ἐπιμελητῇ. νέστορ δὲ οὐκ ἐπιτρέπει ἑαυτοῦ γήραϊ λυγρῷ, ἤγουν οὐ παραχωρεῖ τοῦ γήρᾳ ἐξουσιάζειν καὶ ἐπικρατεῖν αὐτοῦ. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἀμύνεσθαι μὲν στίχας μετὰ αἰτιατικῆς, τὸ παθητικόν. ἀμύνειν δὲ ζωοῖς μετὰ δοτικῆς, τὸ ἐνεργητικόν. ὅτι ἐν τῷ, ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετε καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς γέγραπται, νόημα παραφράζεται ὃ πρὸ μικροῦ ὁ αἴας πρὸς μενέλαον ἔλεγεν, ὡς ὅτι τόσον περὶ νεκροῦ

Ὡς εἰπὼν, αἴαντε καλέσσατο καὶ μενέλαον.
Αἴαντ᾽ ἀργείων ἡγήτορε καὶ μενέλαε,
Ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπεθ᾽ οἵπερ ἄριστοι,
Ἀμφ᾽ αὐτῷ βεβάμεν καὶ ἀμυνέμεν στίχας ἀνδρῶν.
Νῶιν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ,
Τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κάτα δακρυόεντα
Ἕκτωρ αἰνείας θ᾽, οἳ τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ. τὰ δέ κεν διὶ πάντα μελήσει.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν ἀρήτοιο κατ᾽ ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην.
Ἡ δ᾽ οὐκ ἔγχος ἔρυτο. διαπρὸ δ᾽ εἴσατο χαλκός,
Νειαίρῃ δ᾽ ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἂν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ,
Κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο
Ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν, ὁ δὲ προθορὼν ἐρίπῃσιν,
Ὣς ἄρ᾽ ὅγε προθορὼν, πέσεν ὕπτιος. ἐν δέ οἱ ἔγχος
Νηδυίοισι μάλ᾽ ὀξὺ κραδαινόμενον λύε γυῖα.
Ἕκτωρ δ᾽ αὐτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
Πρόσσω γὰρ κατέκυψε. τὸ δ᾽ ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν,
Οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ᾽ οὐρίαχος πελεμίχθη
Ἔγχεος. ἔνθα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
Καί νύ κε δὴ ξιφέεσσ᾽ αὐτοσχεδὸν ὁρμηθήτην,
Εἰ μή σφω αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε.

δίχα

Οἵ ῥ' ἦλθον καθ' ὅμιλον ἑταίρου κικλήσκοντος.
Τοὺς δ' ὑποταρβήσαντες, ἐχώρησαν πάλιν αὖτις
Ἕκτωρ Αἰνείας τ' ἠδὲ Χρόμιος θεοειδής.
Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ,
Κείμενον. Αὐτομέδων δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Ἦ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος
Κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ καταπέφνων.

δέδια ὅσον περὶ ἐμοὶ καὶ σοί. παραδίδωσι δ' ἐν ἀμφοῖν ὁ ποιητὴς ὅτι ἔθος ἀνθρώποις, τὸ πρόχειρον κακὸν ἐν ἐπιστροφῇ μάλιστα τίθεσθαι. διὸ καὶ Αὐτομέδων, ἀξιοῖ τοὺς Αἴαντας ἀποστῆναι μὲν τοῦ κειμένου περιμαχήτου Πατρόκλου, ἀμῦναι δὲ αὐτῷ καὶ τοῖς ἀμφ' αὐτόν. ὅτι κίνδυνον μάχιμον δηλοῖ τό, τῇδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κατὰ δακρυόεντα οἱ δεῖνα, οἳ εἰσὶν ἄριστοι. περὶ Ἕκτορος δὲ καὶ Αἰνείου ὁ λόγος. οἳ καὶ αὐτοί, διὰ τὸ οὕτω βρίσαι, ζαχρηεῖς εἰσι πολεμισταὶ ὁποῖοι ἀλλαχοῦ καὶ οἱ Λύκιοι πεφήνασιν. ὅτι εὐσεβοῦς αἰχμητοῦ λόγος τό, ἥσω γὰρ καὶ ἐγώ. τὰ δέ κεν Διῒ πάντα μελήσει. ἔστι δὲ τὸ ἥσω, ἀντὶ τοῦ πέμψω, ἀκοντίσω, τὸ πολλαχοῦ κείμενον, ὅθεν καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστής. ὅτι ὁ προρρηθεὶς Ἄρητος βληθεὶς εἶτα προθορών, πέσεν ὕπτιος ὡς ὅταν ὀξὺν ἔχων πέλεκυν αἰζήϊος ἀνὴρ κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀγραύλοιο, ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. ὁ δέ, προθορὼν ἐρίπῃσιν. ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς μόνον τὸ προθορών, ἡ παραβολή. πω τὸν δ' εἰπεῖν, πρὸς μόνον τὸ πήδημα. οὐ γὰρ δήπου καὶ ὕπτιος πίπτει ὁ ταῦρος ὡς ὁ Ἄρητος. καιριώτατος δὲ τόπος εἰς πληγήν, ὁ τῶν κεράτων ὄπισθεν εἰς τὴν τῶν νεύρων ἀρχήν. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔγχος ἐν τοῖς τοῦ Ἀρήτου νηδυίοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον, λῦσε γυῖα. καὶ δηλοῖ ὅτι σπαρασσομένων τῶν ἐντός, ἐκραδαίνετο ἔξω τὸ ἐμπεπηγὸς ἤτοι τὸ δόρυ. ἴσως δὲ καὶ πολεμίζεσθαι νοήσει τις τὸ τοιοῦτον κραδαίνεσθαι. καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα, δόρατος μακροῦ οὐδὲ ἐνισκιμφθέντος, οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος. ἃ δὴ καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται ἀναπτυχθέντα σαφῶς. σίδηρος γάρ φασι μὴ πεπῆχθαι ἰσχυρῶς, κραδαίνεται χαλεπῶς τὴν ὁρμήν ὃ δὴ ἐπὶ οὐριάχου νοεῖται ἐν τῷ, ἔνθ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ Ἀρήτη φερωνύμως παρὰ τὴν ἀρὰν ὅ ἐστι τὴν εὐχήν, ἡ εὐκταία γεννηθεῖσα τοῖς τεκοῦσιν, ὥσπερ καθὰ καὶ προϋποδηλώθη, Ἄρητος τὸ κύριον ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Ἡροδότῳ Δημάρητος, κατὰ δήμου ἀρὰν καὶ αὐτὸς γεννηθείς. ὁ μέντοι ἀρητὸς τὸ ἐπίθετον, ὃ δηλοῖ τὸν δυστυχῆ καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατον ὡς τό, ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι πένθος, παρὰ τὴν ἀρὰν τὴν βλάβην ὠνόμασται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐμφαντικοῦ ἀρητοῦ, οἱ μεθ' Ὅμηρον ἄρατοι, ὁ καλὸς ποιητὴς καὶ ὑμνούμενος στρατηγὸς καὶ ἱππεύς που ἕτεροι. ἐν δὲ τῷ αἰζήϊος, ὑπέλαβόν τινες εἰ καὶ μὴ ἀληθῶς, ὅτι τὸ αἰζηός, προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι, ὃ χρείας ἐλθούσης, ἐστίχθη καὶ ἐξεφωνήθη. ἔστι δὲ ὁ τόνος τοῦ μὲν αἰζηός, ὡς πηός. τοῦ δὲ αἰζήϊος ὡς ἀρήϊος. ἐκ δὲ τοῦ ἵνα εἰπεῖν τὸ ἐξόπιθε κεράων, δῆλον ὡς ἐντεῦθεν καὶ τὸ τῆς ἀνθρωπίνης κεφαλῆς ὄπισθεν, ἰνίον λέγεται. τὸ δὲ προθορών, ἀντὶ τοῦ προεκπηδήσας ὡς εἰς ἄμυναν. τὸ δὲ ἐρίπῃσι δευτέρου ἐστὶν ἀορίστου Ἰωνικὸν ὑποτακτικόν. οὗ θέμα τὸ ἐρείπω. ἀφ' οὗ καὶ τοπικὸν Ἐρείπολις, καὶ νεκρικὰ δὲ ἐρείπια. νηδυῖα δὲ τὰ ἐντόσθια ὅ ἐστι τὰ κατὰ νηδὺν σπλάγχνα, ἅπερ ἐνταῦθα εἶπεν ὁ ποιητής. ἃ τρισυλλάβως ἕτεροι νήδυα γράφουσι. ταῦτα δὲ καὶ ἔνδινά φησιν ὁ ποιητής. ὅτι ἀντίκειται τὸ αὐτοσχεδὸν γενέσθαι, πρὸς τὸ διακριθῆναι. καθὰ καὶ τὸ συνελθεῖν, πρὸς τὸ διαστῆναι. Αὐτομέδοντα γοῦν καὶ Ἕκτορα ξίφεσιν αὐτοσχεδὸν ὁρμηθέντας, διέκριναν Αἴαντες οἱ πρὸ βραχέως κληθέντες εἰς ἄμυναν. ὅτι Αὐτομέδων Ἄρητον ἀνελὼν οὗ προσεχὴς ἦν ἡ μνήμη, λέγει. ἦ δὴ μὰν ἤγουν ὄντως ὀλίγον γε Μενοιτιάδαο θανόντος κῆρ ἄχεος μεθέηκα χερείονά περ καταπέφνων. ἀγαπητὸν γὰρ τῷ μεγάλα λυπουμένῳ, εἰ καὶ μικρόν τι παρηγορίας προσάψεται. καὶ ἄλλως δέ, μέγα τὸ τὸν Ἄρητον ἀναιρεθῆναι παρασπιζόμενον ὑπὸ Αἰνείου καὶ Ἕκτορος. ὡς γοῦν ἐκείνους νικήσας, χαίρει ὁ Αὐτομέδων.

Ὣς εἰπὼν, ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
Θῆκ', ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Αἱματόεις, ὥς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς.
Ἂψ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη
Ἀργαλέη πολύδακρυς. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα. προῆκε γὰρ εὐρύοπα Ζεύς,
Ὀρνύμεναι Δαναούς. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.
Ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ

Ὅτι ἐν τῷ ἔβαινε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν αἱματόεις ὡς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδώς, σημαίνει καὶ γοργῶς φράζει τὰ κατὰ τὸν Αὐτομέδοντα ἡμαγμένον ὄντα τῷ τοῦ πεφονευμένου αἵματι. σημαίνει μὲν, διὰ τὴν πρὸς λέοντα παραβολήν. γοργῶς δέ, διὰ τὴν συντομίαν τῆς παραβολῆς ἐν τῇ τοῦ πράγματος ἀφηγήσει. περὶ δὲ τοῦ κατὰ ταῦρον

ἐδηδώς

Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων
Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει,
Ὣς ἡ, πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτὴν,
Δύσετ' ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
Πρῶτον δ' ἀτρείδαο υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
Ἴφθιμον μενέλαον, ὃ γάρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν,
Εἰσαμένη φοίνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Σοὶ μὲν δὴ μενέλαε κατηφείη καὶ ὄνειδος
Ἔσσεται, εἴ κ' ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον
Τείχει ὑπὸ τρώων ταχέες κύνες ἑλκύσωσιν.
Ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος.
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ ἀθήνη
Δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ἐρωήν,
Τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
Πατρόκλῳ, μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.
Ἀλλ' ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
Χαλκῷ δηϊόων. τῷ γὰρ ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

ἐνδόως, καὶ τὸ ἵνα τάμῃσι δὲ πᾶσαν, ἔγνω διακόψει τοὺς περὶ τὸ ἰνίον τένοντας, καὶ τὸ λοιπὸν πάντων χρημάτων ἃ δοκοῦσιν ὑπέρβατα εἶναι, προείρηται τὰ δέοντα. ὅτι πολέμου μεγάλου ἐπισημαντικὸν ἡ ἶρις. τὸ, τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη ἀργαλέη πολύδακρυς, ἔγειρε δὲ νεῖκος ἀθηνᾶ. μεταμέλεται δὲ ἴσως τὸ, διὰ γοῦν τόνος ἐτράπετο αὐτὸ ὡς ἐνταῦθα τοῦ διός. ὅτι μάλλον εἰπεῖν ὡς ἡ μυθικὴ ἀθηνᾶ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκασθεῖσα ἦλθεν εἰς ἀχαιοὺς οὐρανόθεν καταβᾶσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, πρῶτα γὰρ οὐχ ὡς ἐν τοῖς πρὸ τούτων λανθάνουσα ἦλθεν, ἀλλ' οὐρανόθεν ζεὺς ὀτρύνας ἀθηνᾶς, προλαμβάνει πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ λόγου παραβολὴν τὴν αὐτὴν, εἰπών. ἠΰτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ ἤγουν εἰς μάχην ἑκτορέῃ ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο, ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος, ὅς ῥά τε ἔργων ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονὶ, μῆλα δὲ κήδει, ὡς ἀθηνᾶ πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτὴν, ἢ μᾶλλον διαλελυμμένως ἓ αὐτὴν ὡς ὁ μύρῳ γράφειν συνήθης, δύσετ' ἀχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον ὡς ὁ ζεὺς ἐπετέλλετο. νῦν δὲ ἣν πορφυρέαν νεφέλην ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς παραβολικῶς ὑπεδήλωσεν, ἡ πορφυρέα ἶρις τοιαύτη ἐμφανταζομένη τῷ νέφει. σημειῶσαι δὲ ὅτι ὡς φωσφόρον τὴν ἀθηνᾶν, οὐχ ἁπλῶς μελαίνῃ νεφέλῃ, ἀλλὰ λαμπρᾷ εἰκάζει, δι' ἧς ἶρις ἐμφαίνεται. καὶ οὐχ ἁπλῶς ἶρις, ἀλλὰ καί τι μέγα σημαίνουσα, ἤτοι πόλεμον, ἢ μέγαν χειμῶνα. οὐκοῦν μόνον φυσικῶς οἶδεν ὁ ποιητὴς τὴν ἐν τοῖς νέφεσιν ἶριν, ἤτοι τὴν δηλοῦσαν ἀέρος, ἀλλὰ καὶ τέρατωδῶς ἴσην ὅτι, μάχης οὖσαν σημαντικήν. οὕτω καὶ ἐν τῇ δ' ῥαψῳδίᾳ, ἀστέρα τὴν φωσφόρον ἀθηνᾶν εἴκασεν. ὃς καὶ αὐτὸς, ἢ ναύταις σημεῖον τροπῆς ἀέρος γίνεται, ἢ στρατιώταις πολέμου μεταβολῆς. δυσθαλπέα δὲ, τὸν ψυχρόν φασιν, ἐν ᾧ δυσχερὲς θάλπεσθαι, διὸ καὶ κακοποιός ἐστι. οὗ καὶ ἴδιον λέγει βιωτικῶς τὸ, ἔργων τοὺς ἀνθρώπους ἀναπαύειν, βλάπτειν δὲ τὰ ζῶα. μῆλα γὰρ εἰπὼν, πάντα τὰ ζῶα ἐκ μέρους ἐνέφηνεν, ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, ἃ τῇ χειμερίᾳ πειρᾶται κακώσεως. καθὰ καὶ ἡσίοδος ἐν τῇ τοῦ χειμῶνος ἐκφράσει βουδόρα εἰπὼν ἤματα πρὸ παροξυτόνως κατὰ παθητικὴν σημασίαν, ἐν οἷς βόες ἀποδέρονται. ἢ κατὰ ἐνέργειαν προπαροξυτόνως τὰ τοὺς βοῦς ἐκδέροντα, διὰ τοῦ μέρους τῶν βοῶν δηλαδὴ, πάντα ζῶα ἐδήλωσεν. ὅτι δὲ ὁ σφοδρὸς χειμὼν ἀναπαύει ἔργων ἀνθρώπινον, δηλοῖ καὶ ἡσίοδος. ὃς καὶ ὁρίζει καιρὸν τῇ τοιαύτῃ ἀναπαύσει, ὅτι ὁ ληναιὼν ἐνίσταται μήν. ὅτι καὶ τὸν φοίνικα εὔφωνον οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐν οἷς λέγει ὡς ἡ ἀθηνᾶ ὡμοιώθη φοίνικι δέμας, καὶ ἀτειρέα φωνήν. ὅτι τοῦ παροτρύνοντί τινα εἰς μεγάλων ἄμυναν, οἰκεῖον εἰπεῖν τὸ, σοὶ μὲν δὴ κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται εἰ τόδε γένηται, ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα. πρὸς μενέλαον δὲ ταῦτα φησὶν ἡ ἀθηνᾶ ὁμοιωθεῖσα φοίνικι. ὁ δὲ θέλων ἐφ' οἷς ἐλυπήθη, ἀμῦναι μὲν ἀκινδύνως δὲ, εἶπεν αὖ κατὰ τὸν μενέλαον τὰ ἐφεξῆς. εἰ γὰρ θεὸς δοίη κάρτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερύκοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται ἐρωήν, τῷ κεν ἔγωγ' ἐθέλοιμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, μάλα γάρ με ὁ δεῖνα θανὼν, ἢ ἄλλως τὸ δεινὸν πάθος ἐσεμάσσατο θυμόν. οὐχ ἁπλῶς ἐπιπολῆς ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα. οὗ τὸ ἐναντίον, ἀπομάσσεσθαι καὶ ἐκμάσσεσθαι λέγεται. τοιαύτη δέ τις λέξις καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἢ καὶ ἄλλως, ἀντὶ τοῦ λίαν μου καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο, ἀπὸ τοῦ μάσσεσθαι. ἐξ οὗ καὶ τὸ, χειρὶ ἐπιμασσάμενος, ὅ ἐστιν ἐφαψάμενος. ὅθεν καὶ χερμάδιον, οὗ ἐστι μάσσεσθαι τῇ χειρί. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ ἑλκῦσαι ἐπὶ κυνῶν ἀπὸ ῥήματος παραστατικὸν τοῦ ἑλκῶ. λέγει γάρ. ἀχιλῆος ἀγαυοῦ πιστὸν ἑταῖρον, κύνες ἑλκύσωσιν, οὗ παρατατικὸς πρὸ ὀλίγων τὸ εἷλκον. ὅρα δὲ ὡς κἀνταῦθα οἷα ἵππος μικρότερος καὶ μαλθακοῦ ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται ποιήσας ὅμηρος τὴν μυθικὴν ἀθηνᾶν, ἀρξαμένην τοῦ εἰς μάχην ἐρεθισμοῦ, ὅμως οὐκ ἐπαισχύνεται τοιούτους εἶναι τοὺς μενελάους. ὃς κράτος αὐτῷ ἐθέλει δοθῆναι ἀτραυματίστως

καὶ

καὶ ὡς εἰπεῖν ἔξω βελῶν καὶ ἀναιμωτί. λέγων καὶ ὡς πρώτῳ αὐτῷ ἡ Ἀθηνᾶ ὁμιλεῖ, ἐπεὶ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν. ἤγουν οὐκ ἐπιλεξαμένη αὐτὸν εἰ καὶ ἴφθιμός φησιν ἦν, ἀλλ' ὡς ἐκ παρόδου ἐπιτυχοῦσα αὐτῷ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι κεῖται καὶ ὧδε τὸ ἄττα προσφώνησις πτώσεως κλητικῆς ἀπὸ νεωτέρου τοῦ Μενελάου πρὸς γέροντα τὸν φαινόμενον διὰ τῆς Ἀθηνᾶς Φοίνικα. φησὶ γάρ. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ παλαιγενές. εἰ δὲ καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τῆς τοιαύτης δεδήλωται λέξεως, ὅμως οὐκ ἀνεπίδεκτόν ἐστιν ἐνταῦθα δηλῶσαι ὅτι ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης γράψας ὡς εἰσὶ προσφωνήσεις διάφοροι παιγνιώδεις τινὲς καὶ ὑποκοριστικαί, ἐπάγει δι' ἄππα, πάππα, μάμμα, μάμμη, μαμμαία, τέττα, ἄττα. οὕτω δέ φησι καὶ πατέρας μὲν διαφερόντως τοὺς πρεσβυτέρους καλοῦσι καὶ ὥσπερ ἀλλότριοι. μητέρας δὲ, τὰς πρεσβυτέρας, τὴν ἡλικίαν εἰκάζοντες. τὰς δὲ ἔτι πρεσβυτέρας, μαίας καὶ τήθας. οὕτω καὶ τὰς ταῖς ὠδινούσαις παρεστώσας πρὸς θεραπείαν, μαίας καλοῦσιν εἰ καὶ νεώτεραι εἶεν καὶ μὴ πρεσβύτιδες, καὶ διὰ τοῦτο πολύπειροι. ἐξ ἐναντίας δέ φησιν οἱ πρεσβύτεροι, τοὺς νεωτέρους παῖδας καὶ τέκνα καλοῦσι. καὶ Ὅμηρος δέ φησι τοιαύταις προσφωνήσεσιν ἀπὸ θεραπεύων τὴν ἡλικίαν, μαῖαν, τὴν πρεσβύτιν λέγει, καὶ τὸν πρεσβύτην, πάτερα. τὸ δὲ εὐθὺς ἐπαγόμενον, εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κάρτος ἐμοὶ καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω κεῖται. τοῦ τελείως ἔχειν ἐγκείμενον δοκεῖ τὸν τε σύνδεσμον, οὕτως ἀρέσαν τῷ ποιητῇ σχηματίσαι. καὶ σημείωσαι τοῦτο. εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἄλλως εἰπεῖν, δι', εἴπερ Ἀθήνη δοίη κάρτος, ἀλλὰ δέον αὐτὸς ἔκρινεν οὕτω φράσαι καὶ νῦν διὰ προηγουμένην ἔλλειψιν. θέλων γὰρ εἰπεῖν ὁ Μενέλαος ὅτι ὦ Φοῖνιξ δέδια μόνος ἐπαμῦναι τῷ Πατρόκλῳ οἷα μὴ τοσοῦτον σθένος ἔχων, εἰ γὰρ Ἀθήνη δοίη κράτος, τότε ἂν ἐθέλοιμι ἀμῦναι. ὁ δὲ τὸ μὲν δύσφημον ἐσίγησεν, ἤρξατο δὲ ἀπὸ τοῦ ἐφεξῆς. τοιαῦτα δὲ σχήματα, καὶ ἀλλαχοῦ ἔστιν εὑρεῖν. Ὅτι τὸ, ἀλλ' Ἕκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, ταὐτόν ἐστι τῷ, ὡς δέμας πυρὸς μάχεται, διὸ καὶ ἐφερμηνεύων, φησίν. οὐδ' ἀπολήγει χαλκῷ δηϊόων, ἀλλὰ ἔστιν δι' ἀκάματον πῦρ καὶ ἄσβεστον. ἑτέρωθι δὲ, τὸν αὐτὸν, φλογὶ ἴκελον ἔφη. ἴσως δὲ καὶ ἐπὶ Διομήδους καὶ Ἀχιλλέως οὕτω πως βουλόμενος εἰπεῖν, τὴν τοιαύτην συντομίαν παρῆκε. σεμνότερον δὲ ἐκεῖ καὶ περιττοδέστερον τὴν ἀνδρίαν ἔφρασε. φλογώσας δι' ἐκείνου, καὶ τὸ καρδιακὸν πῦρ ἐκφυσήσας τῷ λόγῳ, καὶ ἀναρριπίσας εἰς ἀγρίαν φαντασίαν φλογός.

Ὣς φάτο. γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
Ἐν δὲ βίην ὤμοισι, καὶ ἐν γούνασιν ἔθηκε.
Καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν,
Ἥτε καὶ ἐργομένη, μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο
Ἰσχανάᾳ δακέειν, λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου.
Τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας.
Βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλῳ, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.
Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς υἱὸς Ἠετίωνος,
Ἀφνειός τ', ἀγαθός τε. μάλιστα δέ μιν τίεν Ἕκτωρ
Δήμου, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην φίλος εἰλαπιναστής.
Τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος
Ἀΐξαντα φόβονδε, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
Δούπησεν δὲ πεσών. ἀτὰρ Ἀτρεΐδης Μενέλαος
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἑταίρων.
Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων
Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὅς οἱ ἁπάντων
Ξείνων φίλτατος ἔσκεν Ἀβυδόθι οἰκία ναίων.
Τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἕκτορ. τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
Οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας. ὃς τὸ πάρος περ
Μαλθακὸς αἰχμητής, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας
Νεκρὸν ὑπ' ἐκ Τρώων. σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
Ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι Ποδῆν, υἱὸν Ἠετίωνος.

Ὅτι ἐνδεικνύμενος ὁ ποιητὴς ἐπαγωγὸν εἶναι τὴν τιμὴν, ποιεῖ τὴν Ἀθηνᾶν γηθῆσαι ὅτι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων, Μενέλαος. διὸ καὶ ἀμείβεται αὐτὸν ὡς δηλοῖ ὁ ποιητὴς, φράσας οὕτως. ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ γούνασιν ἔθηκε, καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσιν ἐνῆκεν, ἢ ἔθηκεν. ἥτε καὶ ἐργομένη, μάλα περ χροὸς ἀνδρομένοιο ἰσχανάᾳ δακέειν. λαρὸν δέ οἱ αἷμα ἀνθρώπου. καὶ ὅρα ὅτι οὐ μυίας ἀλκὴν ἐντίθησι τῷ Μενελάῳ, τοῦτο γὰρ γελοιότατον διὰ τὸ ἄγαν ταπεινὸν, ἀλλὰ θάρσος. διὸ καὶ δὶς αὐτὸ παρεσημήνατο εἰπὼν, μυίης θάρσος, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει τῆς παραβολῆς, εἰπών. τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφιμελαίνας τὰς καὶ πρὸ ὀλίγου ῥυθείσας, ἐπαυξήσασα δηλαδὴ καὶ τὸ μένος, ὡς ἐδήλωσε τὸ, ἐν δὲ βίην ἔθηκε. δι' ἧς πιθανῶς βίαιον ἔθετο τὸ πρὶν μὴ τοιοῦτον. ἄλλως γὰρ, ἀχρεῖον τὸ θάρσος χωρὶς μένεος. διὸ καὶ τοῦ Διομήδους θάρσος ὁμοῦ καὶ μένος ἡ αὐτὴ Ἀθηνᾶ ἐν τῇ

ἐξαρ-

ἐρραψῳδίᾳ ἐνέθετο. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὤμων καὶ γονάτων μνησθεὶς τῶν ἄκρων ὡς ἐναργεστάτων, παρῆκε τὰ μέσα ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν τῷ, κνῆμαί τε γοῦνά τε καὶ ἑξῆς καθὰ ἐκεῖ ἐδηλώθη. τὸ δὲ ἰσχανάᾳ δαήμην, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. ἀντέχεται. ποιητικῶς δὲ περίττωσα ἡ λέξις, οὕτω σκευωρουμένη. ἴσχω ἴσχω ἰσχάνω. οὐ μέλλων, ἰσχανῶ. οὐ ἀναχθέντος εἰς ἐνεστῶτα συζυγίας δευτέρας τῶν περισπωμένων, τὸ ἰσχανᾶν γίνεται. ὅτι δὲ κατὰ ἀναλογίαν φύσει πάντων ζώων ἡ μυῖα θρασύτατον, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ λαρὸν, ὅτι ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν. ὅτι ποδῆν τινα ἱστορεῖ φίλον τῷ ἕκτορι, παρεντιθεὶς ὡς ἔθος ἱστορίαν τινὰ πρὸς θεραπείαν τῆς ἀφηγηματικῆς νηπιότητος. καὶ φησὶν ἀρχόμενος συνήθως τοῦ διηγήματος ἀπὸ ῥήματος ὑπαρκτικοῦ ποιητικοῦ μέν τοι, ἔσκε δ' ἐνὶ τρώεσσι ποδῆς υἱὸς ἠετίωνός τινος ὁμωνύμου τῷ πενθερῷ τοῦ ἕκτορος, ἀφνειός τ' ἀγαθός τε. μάλιστα δέ μιν τίεν ἕκτωρ δήμου, ἤτοι τῶν ἄλλων δημοτῶν, ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστὴς, ὅ ἐστι συνδειπνος. καὶ ὡς οἱ παλαιοί φασι, παράσιτος. καὶ ὅρα φιλίαν ταύτην ἐξ εἰλαπίνης καὶ ὁμιλίας συμποτικῆς. ἐξ ἧς ἔοικε δεδόσθαι ἀρχὴν, τοῖς ἐκ τοῦ πίνειν ἐτυμολογοῦσι τὸν φίλον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐχ ἁπλῶς ἐφίλει ὡς εἰλαπιναστὴν τὸν ποδῆν ὁ ἕκτωρ, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀγαθόν. ἤδη δὲ πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὡς ἀφνειόν. πῶς γὰρ ἂν εἴη ὄντως πένης, ἑταῖρος φίλος μεγίστῳ ἀνδρὶ, μὴ ἔχων καὶ δώροις ἀντιτίθεσθαι τὸν φίλον, πρὸς ὢν δὲ, καὶ πιστὸν ἑταῖρον λέγει τὸν ποδῆν. τὸ δὲ ποδῆς, συνῆρηται ἐκ τοῦ ποδέας ποδῆς ὡς κισσέας κισσῆς, ἑρμέας ἑρμῆς κατὰ ἀρίσταρχον. τὸ δὲ τίεν, οὐκ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν κατὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ γινομένην τιμὴν, ἀλλὰ δευτέραν ἀπὸ πλείονος μετέχει δακτύλου, ὡς αὖτις εἴπει σαφῶς ἄλλην, καθὰ δηλοῖ τὸ, μάλιστα δέ μιν τίεν ἕκτωρ. δῆμος δὲ ὁ δημότης καὶ πρὸ τούτων, ὡς δηλοῖ τὸ, ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα ἴδοι. καὶ, οὐκ ἔοικε δῆμον ἐόντα, παρὲξ ἀγορευέμεν. περὶ δὲ εἰλαπίνης, ἐρρέθη ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ἱστορεῖ δὲ ὁ ποιητὴς ἐφεξῆς αὐτίκα ἐν ὀλιγίστῳ, καί τινα φαίνοπα. ὅς φησι τῷ ἕκτορι ἁπάντων ξείνων φίλτατος ἔσκεν ἀβυδόθι οἰκία ναίων. διδάσκων διαφορὰν φιλίας τῷ τέως τὴν ἀπὸ εἰλαπίνης καὶ τὴν ἀπὸ ξενίας. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸν ῥηθέντα εἰλαπιναστὴν κατὰ ζωστῆρος βαλὼν, ἀνεῖλε μενέλαος. γενομένης τῆς βολῆς περίπου τὰ κατὰ τὴν γαστέρα οἰκείως τῷ εἰλαπινάζοντι, καὶ οὕτω γαστριζομένῳ. καθὰ καὶ ἄλλαι προσημειοῦνται πληγαὶ ἀναλόγως τοῖς ἁμαρτάνουσιν. οἱ παλαιοὶ δὲ προσθετέον καὶ παλαιστινόν τὸ, μενέλεως παραβάτης ἄνθρωπος αὐτὸ ἔρεξεν ἐζηλωκὼς, πράσινον πτερώσει τὸν ποδῆν. τὸν δ' οὖν γὰρ εἰλαπιναστὴν εἰπεῖν καὶ πράσιτον, ὥσπερ καὶ ἐπίσιτον. εἰ δὲ ὁ παράσιτος ἄδοξόν ἐστι, καθὸ καὶ μεμπτόμενον ἐν τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις εὑρίσκεται φασὶν ἱερόν τι χρῆμα καὶ τῷ συνθοίνῳ παρόμοιον. λέγεται οὖν καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀνακείῳ, ἐπὶ στήλης γέγραπται ὡς τὰ δύο μέρη τοῖν βοοῖν, τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. ἦν δὲ ἀνάκειον, ἱερὸν ἀνάκων διοσκούρων, περὶ ὧν προδεδήλωται. φέρεται δὲ περὶ εἰλαπινασοῦ παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ταῦτα. εἰλαπίνη, θυσία καὶ παρασκευὴ λαμπροτέρα τις. καὶ εἰλαπινασαὶ, οἱ ταύτης μετέχοντες. ἔρανος δέ ἐστιν ἡ ἀπὸ συμβολῶν συναγωγή. ἐκαλοῦντο δὲ αὐτοὺς, ὁ θίασος. ὁ οἱ συνιόντες, ἐρανισαὶ καὶ θιασῖται, ἢ θιασῶται. οἱ δὲ ποιηταὶ πολλάκις καὶ τὸν τῷ διονύσῳ ἑπόμενον ὄχλον, θίασον ἐκάλουν. ὃς δὴ θίασος, ἢ παρὰ τὸ θεῖον γίνεται ἀποβολῇ συνήθει τοῦ ε ὡς ἐνθεάζων, ἢ παρὰ τὸν σιὸν ἤγουν θεὸν, ἐξ οὗ καὶ ὁ σίσυφος, καθὰ προδεδήλωται. θεοῖς γὰρ ὀργιάζον ταυτὸν δ' εἰπεῖν σιοῖς, οἱ θιασῶται. ὡς εἶναι τὸν θίασον, σιοσεὶ σίασον τροπῇ ἡμιφώνου τοῦ σ', εἰς τὸ ἄφωνον θ', καθὰ δηλοῦται καὶ ἑτέρωθι. ὅτι ἐρεθισμὸς κατὰ σμικροῦ τινος μέγα βλάψαντος τὸ, ὦ δεῖνα τίς ἄν σε ἐπ' ἄλλος ταρβήσειεν, ὅτι δὴ τὸν δεῖνα ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ μαλθακὸς αἰχμητὴς, νῦν δ' οἴχεται οἶος τὸ δεῖπν ποιήσας; ἀπόλλων δὲ ζήλῳ τῆς πρὸ βραχέων ῥηθείσης ἀθλητῆς, ταῦτα φησὶ πρὸς ἕκτορα διαβάλλων τὸν μενέλαον ὡς ἂν ὁ πελαγίδης διὰ τὴν ἐπὶ τῷ ποδῇ λύπην, ὀτρυνθῇ κατ' αὐτοῦ. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀπόλλων ἐρεθιστικὸς, καὶ ἀνυστικός δέ. ὅμηρος μέν τοι τὸν μενέλαον ἀρηΐφιλον οἶδε καὶ ἴφθιμον, εἰ καὶ ὁ ἐχθρὸς ἀπόλλων μαλθακὸν αὐτὸν σκώπτει πολεμιστήν. μεταλαβὼν τὸ τοῦ ἥρωος πρᾶον καὶ ἐπιεικὲς εἰς μαλακότητα. δῆλον δ' ὅτι πλεονασμὸν ἔχει τοῦ θ' ὁ μαλθακὸς, ὃ δὴ σὺν ἄλλοις γίνεται καὶ ἐν τῷ ῥιχθὰ καὶ πετραχθά.

Ὅτι καὶ νῦν ζεὺς ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν μαρμαρέην. εἶτα εὐθὺς ὅμηρος ἀφορμὰς δίδωσι ἀλληγορεῖν ἵνα φανερῶς νοοῖτο ἡ τοιαύτη αἰγὶς εἰς τὰ κατὰ τὸν ἀέρα πάθη, καὶ τὰς περὶ αὐτὸν αἰγίδας, ὧν εἶδος καὶ αἱ παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις αἶγες, φησίν. ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσι κάλυψεν. ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. τὴν δ' ἐτίναξεν, ἤγουν τὴν αἰγίδα.

Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Καὶ τότ' ἄρα κρονίδης ἕλετ' αἰγίδα θυσανόεσσαν
Μαρμαρέην, ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν.
Ἀστράψας δὲ, μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. τὴν δ' ἐτίναξε.
Νίκην δὲ τρώεσσι δίδου. ἐφόβησε δ' ἀχαιοὺς.
Πρῶτος πηνέλεως βοιώτιος ἦρξε φόβοιο.
Βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
Ἄκρον ἐπιλίγδην. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις

Αἰχμὴ πουλυδάμαντος. ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών.
Λήϊτον αὖθ' ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Υἱὸν ἀλεκτρυόνος μεγαθύμου. παῦσε δὲ χάρμης.
Τρέσσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ
Εγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι τρώεσσιν.
Εκτορα δ' ἰδομενεὺς μετὰ λήϊτον ὁρμηθέντα,
Βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν.
Εν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ, τοὶ δ' ἐβόησαν
Τρῶες, ὁ δ' ἰδομενῆος ἀκόντισε δευκαλίδαο
Δίφρῳ ἐφεσταότος. τοῦ μέν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν.
Αὐτὰρ ὁ μηριόναο ὀπάονά θ' ἡνίοχόν τε,
Κοίρανον. ὅς ῥ' ἐκ λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ.
Πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας
Ηλυθε. καί κε τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
Εἰ μὴ κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους.
Καὶ τῷ μὲν φάος ἦλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ.
Αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' ἕκτορος ἀνδροφόνοιο.
Τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
Ωσε δόρυ πρυμνόν. διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην.
Ηριπε δ' ἐξ ὀχέων, κατὰ δ' ἡνία χεῦεν ἔραζε.
Καὶ τά γε μηριόνης ἔλαβεν χείρεσσι φίλῃσι
Κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ ἰδομενῆα προσηύδα.

νίκην δὲ τρώεσσι δίδου. ἐφόβησε δ' ἀχαιούς. ὃ δὴ τῷ ἀκολούθημά ἐστι τοῦ κατ' αὐτὸν νίκης. καὶ σημείωσαι ὅτι σαφεστάτην ἀλληγορίαν ἐνταῦθα τὸ τῆς αἰγίδος χορηγεῖ. μονονουχὶ λέγων Διὸς αἰγίδα εἶναι τὰ νέφη, καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς σέλας καὶ τὸ μάλα μέγαν κτύπον τῆς βροντῆς. δι' ὧν οἶδεν ὁ ἀὴρ καταιγίζων ἐκθορεῖν, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ φαίνεται ἀειδέλως. εἶθα σμερδαλέα κτυπῶντος Διός, χλωρὸν δέος ἥρει τοὺς ἀχαιούς. σημείωσαι δὲ ὡς νῦν μὲν μαρμαρέην ἔφη τὴν τοιαύτην αἰγίδα, διὰ τὴν μαρμαρυγὴν τῆς ἀστραπῆς, ἀλλαχοῦ δὲ ἐρεμνὴν αἰγίδα ἐπιφέρεσθαι λέγει, διὰ τὸ ἐκ συννεφείας ἔρεβος. καὶ οὐ καινὸν τὴν αὐτὴν καὶ μαρμαίρειν, καὶ ἐρεμνὴν εἶναι, εἰ καὶ τὸ πῦρ ἄμφω δοκεῖ ποτὲ παρέχειν. τὸ μὲν διὰ τὴν φλόγα, τὸ δὲ διὰ τὸν καπνόν. τὸ δὲ ἐτίναξε, καθὰ καὶ τὸ ἐρεμνὴν αἰγίδα ἐποίει, συμβάλλονται ἐμπέδως εἰς τὸ μὴ πληκτικὸν ὅπλον εἶναι τὴν αἰγίδα, ἀλλ' ἢ μόνον φοβητικὸν ἐν τῷ τινάσσεσθαι κατὰ τὸ καιρόν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν, ἐπισείεσθαι. ὅτι πρῶτος ἐνταῦθα ὁ βοιωτὸς πηνέλεως ἦρχε φόβοιο, ἤγουν φυγῆς. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ πρόσσω τετραμμένος αἰεὶ ἄκρον ἐπιλίγδην. γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμὴ πουλυδάμαντος, ὁ γάρ ῥ' ἔβαλεν ἤγουν, οὗτος γὰρ δὴ ἔπληξε σχεδὸν ἐλθών. καὶ ὅρα τὸ ἐπιλίγδην ἀντὶ τοῦ ξεστικῶς καὶ ἐπιπολῆς, καὶ ἔοικεν ἀπὸ τοῦ λίζειν ὀνοματοπεποιημένου ῥήματος παρῆχθαι. ἀφ' οὗ καὶ λίστρον τὸ ξύστρον ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ παρὰ τῇ χυδαίᾳ δὲ ὁμιλίᾳ, τὸ ἐκλιστρεῖν. σεσημείωται δὲ τὸ λίζω, καθὰ καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι ἐνεστῶτες. καὶ γοῦν οὐδὲ τοῦ ἔκλαγξεν ἔστιν εὑρεῖν ἐνεστῶτα κλάγγω. οὐδὲ τοῦ λίγξε βιός, τὸ λίγγω. οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω, τοῦ κρίκε ζυγὸς ἢ κρίγεν, ὃ πρὸ ὀλίγου γέγραπται. οὐ γάρ τις ἀμφιβολογεῖται περὶ τὰς τοιαύτας κινήσεις, ἀρχαῖοι φασὶ τὸ ἐναργὲς τῆς τῶν ὀνοματοποιιῶν ἐμφάσεως. τὸ δὲ γράψαι, ὀνοματοπεποίηται μὲν καὶ αὐτό, ἀνάπαλιν δὲ ἔχει πρὸς τὸ ἐπιλίγδην. ἐκεῖνο μὲν γάρ, λεῖον ἦχον προφαίνει, ὡς καὶ τὸ κλάγξε καὶ τὸ λίγξε, καὶ ὅσα τὸ λ ἔχουσιν. ἐν οἷς καὶ τὸ κλώζειν καὶ τὸ γλάφειν. τὸ μέντοι γράψαι ὅπερ εὐθὺς ἐμπίπτει, τραχυφωνίαν ἔχει. καθὰ τὸ ῥῆξε. καὶ τὸ κρώζειν. καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ καινὸν οὐδέν, ἄμφω ἐν ἑνὶ πράγματι ἄλλως μέντοι καὶ ἄλλως προσαρμόσαι. πρὸ μὲν γὰρ τοῦ ἐμπελάσαι εἰς ὀστοῦν τὸ δόρυ, ἐπιλίγδην ἦν ἡ βολή. ὡς δὲ τῷ ὀστῷ ἐνέχριμψε, τότε γράψε λέγεται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τὸ δὲ ἦρχε φόβοιο, ἀστείως ἔχει, δέον γὰρ ἄρχειν μάχης πρῶτον ἑστῶτα, ὁ δέ, φόβου ἦρχε, καὶ ἐκεῖνο μὲν ἀγεννές. σεμνὸν δὲ αὐτῷ, ὅτι οὐ κατὰ νῶτα βέβληται. ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐκ τῶν ἔμπροσθεν οἷα μὴ δείξας νῶτα, φεύγων δὲ ἄλλως ἐν τῷ μάχεσθαι μέν, χωρεῖν δὲ ἀνὰ πόδας ὡς δηλοῖ τό, πρόσσω τετραμμένος αἰεί, ὃ στάσιμον μαχητὴν δηλοῖ. ὅρα δὲ καὶ τὸ βλῆτο ὦμον, ἐοικὸς ῥηθῆναι γενικώτερον ἀντὶ τοῦ ἐπλήγη. προϊὼν οὖν φησί, ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών, ὅπερ οὐ πάνυ συνήθες, πόρρωθεν γὰρ αἱ βολαί. καὶ ἔοικε τό, ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών, ὅμοιον εἶναι τῷ εὐθύς, ἐφεξῆς. λήϊτον ἕκτωρ σχεδὸν οὔτασε χεῖρα ἐπὶ καρπῷ τῷ προδεδηλωμένῳ. ἔνθα χεὶρ λέγεται τὸ μετὰ βραχίονα καὶ πῆχυν, ὡς καὶ πούς, τὸ μετὰ μηρὸν καὶ κνήμην. περὶ δὲ τοῦ σχεδὸν βάλλειν, καὶ πρὸ ὀλίγου γέγραπται. ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ ὀστέον ἄχρις, ὃ δηλοῖ τὸ διόλου, ἢ τὸ ἄχρι καὶ εἰς ὀστοῦν, ὡς μὴ τὸ ὡς δειὼτος ἐνδοτέρω τοῦ δόρατος. ἀναμνηστέον δὲ τῆς τοῦ ποιητοῦ φιλίας περὶ τὸν ῥηθέντα σχηματισμὸν καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ὁ γάρ ῥ' ἔβαλεν. ἤλετο γὰρ καὶ νῦν τραχυφωνῆσαι δι' αὐτοῦ πρὸς ὄγκον, παραιτησάμενος τὸ λεῖον τῆς φωνῆς ὡς εὐτελέστερον. ὅτι ἀλεκτρυὼν κύριον κεῖται ἐνταῦθα οὐ φυλάσσον τὸ ω ἐν τῇ γενικῇ

ὡς ὁ ἀλεκτρυών. τὸ δὲ τοῦ ζώου ὄνομα φασὶν οἱ παλαιοί, οὐδέπω ἐπὶ Ὁμήρου ἐγνῶσθαι. οὕτω δὲ ἐπίθετον, ὁ ὀρθροβόας παρὰ τοῖς ὕστερον. Ὅτι ὄχλου μιμούμενος ἦθος Ὅμηρος, οἳ καινότητι συμβάσῃ ἰδόντες καὶ μάλιστα ὑπὲρ ἑαυτῶν, μέγα κεκράγασι, φασὶν ὡς Ἰδομενεὺς Ἕκτορα βεβλήκει θώρηκα κατὰ στῆθος παρὰ μαζόν, ἐν καυλῷ δὲ ἄγη δολιχὸν δόρυ. τοὶ δ' ἐβόησαν Τρῶες. καὶ ἄλλως μέν, ὡς ἐπὶ κρειττοπραγίᾳ τύχης. μάλιστα δὲ, ὅτι εὐτυχῶς τοῦτο συνέβη περὶ σφῶν ἀρχηγῷ. τίς δὲ ὁ τοῦ δόρατος καυλός, προέγνωσται. τὸ δὲ ἐάγη, δύναται καὶ δισυλλάβως ἐνταῦθα γράφεσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. διαφορεῖται γάρ. καὶ ἔστι ποιητικὸν μὲν ἰωνικῶς τὸ ἄγη, ἀττικὸν δὲ τὸ ἐάγη. Ὅτι δύσγνωμά τι ἐνταῦθα ἐκτίθεται ὁ ποιητὴς ἀσαφὲς πλέον τοῦ εἰκότος καὶ πάνυ συγκεχυμένας, ὡς ἐξ ἀναστροφῆς λεχθὲν καὶ μὴ κατὰ φύσιν τεθέν. ἀρξάμενος γὰρ ἀπὸ αἰτιατικῆς κυρίου ὀνόματος, καὶ μετακλίνας αὐτὸ εἰς ἀντωνυμικὴν εὐθεῖαν, εἶτα πολλὰ ἐπεμβαλὼν καὶ τὴν φράσιν ταράξας, ἐπαναλαμβάνει δὲ αἰτιατικῆς ἀντωνυμίας ἀνελθὼν τῇ ἀρχῇ, τὴν ἀπόδοσιν. τῇ συγχύσει τῶν φραζομένων πραγμάτων τε καὶ προσώπων συσχηματίσας καὶ τὴν τοῦ λόγου προφοράν. ἔστι δὲ ἡ μὲν ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. κὺ τὰρ ὃ τουτέστιν ὁ Ἕκτωρ Μηριόνεω θεράποντά τε ἡνίοχόν τε Κοίρανον, ὅς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐϋκτιμένης ἕπετ' αὐτῷ, πεζὸς γὰρ τὰ πρῶτα λιπὼν νέας ἀμφιελίσσας ἤλυθε, καί κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν ὁ Μηριόνης δηλαδὴ ἄρτι, εἰ μὴ Κοίρανος ὦκα ποδώκεας ἤλασεν ἵππους. καὶ τῷ μέν, φάος ἦλθεν ὁ Κοίρανος ἤγουν τῷ Μηριόνῃ, ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ. αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ ἑξῆς. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τοῦ Ὁμήρου. ἄλλως δὲ σαφῶς εἰπεῖν, λέγει ὅτι ὁ Ἕκτωρ τὸν τοῦ Μηριόνου ἡνίοχον Κοίρανον ὃς πεζὸς ἐκ Λύκτου εἰς Τροίαν ἦλθεν ἐπιβὰς τῶν ἵππων. καὶ εἰ μὴ σὺν ἵπποις ἄρτι παρέστη, ἀπώλετο ἂν ὁ Μηριόνης. νῦν δὲ αὐτὸν παρασχὼν, ἐκεῖνον μὲν περιεσώσατο, αὐτὸς δὲ ἔπεσε. τὸν τοιοῦτον οὖν Κοίρανον ὁ Ἕκτωρ ἔβαλε. καὶ ὅρα ὅτι τὸ πολὺ τῆς ἀσαφείας ἐνταῦθα καὶ τῆς συγχύσεως ἡ τοῦ Μηριόνου ἐπεμβολὴ ἐποίησεν. οἷα μετὰ τὸ ἤλυθεν ἐκ Λύκτου ὁ Κοίρανος, ἀπενεχθέντος ἀνελπίστως τοῦ, ἐγγυάλιξεν ἂν Τρωσὶ κράτος ὁ Μηριόνης. ὅπερ ὅλον, ἀμέτοχον ἐνταῦθα ἦν. ὅρα δὲ τὸ Κοίρανος, εἰς κύριον μετενεχθὲν καθὰ καὶ τὸ Βασιλεύς, ὅτε δὲ καὶ τὸ ἄναξ ὥς που δεδήλωται. Λύκτος δέ, πόλις κρητική. φάος δὲ καὶ νῦν, τὴν ζωὴν λέγει. διὸ καὶ ἑρμηνεύσας, ἐπάγει. ἄμυνε δὲ νηλεὲς ἦμαρ. καί, αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμόν. ὅπερ ἀντίκειται τῷ ἐλθεῖν τινι φῶς. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τοῦ φονευθέντος Κοιράνου πληγὴν οὕτω φράζει ὁ ποιητής. τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὦσε δόρυ πρυμνόν, διὰ δὲ γλῶσσαν τάμε μέσσην. δόρυ δὲ πρυμνόν, τὴν αἰχμὴν λέγει, τουτέστι τὸ τοῖς ὀδοῦσιν ἐνστάψαν μέρος τοῦ δόρατος τὸ μετὰ τὸν καυλόν. ὅτι ἐν τῷ, ἡνία χεῦεν ἔραζε, τὰ δὲ Μηριόνης ἔλαβε χερσὶ φίλῃσι κύψας ἐκ πεδίου, φαίνεται οὐχ ἁπλῶς δεσμοὺς ἐνωτικοὺς ἵππων εἶναι τὰ ἡνία καθάπερ ἔδοξεν, ἀλλὰ τὰ αὐτά, καὶ χαλινούς, εἴγε κατὰ τὸ εἰκὸς ἀπολυθέντα καὶ αὖθις ἀναλαμβάνονται. τὸ δὲ χεῦεν, ἁπαλότητα δηλοῖ καὶ ὑγρότητα τῶν ἡνίων δι' ἣν οὐκ ἂν ἀπεικότως λέγοιτο σιγαλόεντα. ἠχητικὰ γὰρ τὰ ξηρά, οὐ μὴν τὰ ἁπαλά. τὸ δὲ χερσὶ φίλῃσιν, ἡ φράσις συνήθης. πολλαχοῦ γὰρ καὶ χεῖρας φίλας φησί.

Ὅτι οὐ μόνον μαστίζω κοινῶς, ἀλλὰ καὶ μαστίω ποιητικῶς. ἐξ οὗ καὶ τὸ, μάστιε νῦν, ἤγουν μάστιζε, ἕως κεν δ' ἵκηαι, ἕως ἂν θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. ἐκ δὲ τοῦ μαστίω μαστίσω, καὶ μάστιν ἔστιν εὑρεῖν τὴν μάστιγα. τὸ δὲ μαστίζειν, καὶ ἱμάσσειν λέγεται, ὡς δηλοῖ ἐπενεχθὲν τό, ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Ὅτι ὀργὴς πάθος ῥοπὴν ὑπέρ τινος αἰτιῶν, προσφυῶς ἐνταῦθα κατὰ τὸν Μηριόνην πρός τινα τὸ, γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτι οὐκ ἔτι κάρτος τῶν δέ. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, οὐδ' ἔλαθεν ὁ δεῖνα, ὅτι δὴ Τρωσὶ δίδου ἑτεραλκέα νίκην. ὡσαύτως καὶ Αἴαντος τό, ὦ πόποι. ἤδη μὲν ἂν καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι, γνοίη ὅτι Τρωσὶ θεὸς αὐτὸς ὁ πατὴρ αὐτὸς

Μάστιε νῦν εἵως κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι.
Γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.
Ὣς ἔφατ'. Ἰδομενεὺς δ' ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους
Νῆας ἔπι γλαφυράς, δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ,
Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
Ζεύς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἑτεραλκέα νίκην.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας,
Ὢ πόποι. ἤδη μέν κε καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστι
Γνοίη ὅτι Τρώεσσι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται ὅστις ἀφήῃ,
Ἢ κακός, ἢ ἀγαθός. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει.
Ἡμῖν δ' αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε.
Ἀλλ' ἄγετ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες.
Οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασὶν
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους

ἀρίγ.

Σχήσεσθ᾽. ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσιν πεσέεσθαι.
Εἴη δ᾽ ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα
Πηλείδῃ, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.
Ἀλλ᾽ οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν,
Ἠέρι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι.
Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν.
Ποίησον δ᾽ αἴθρην. δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως.
Ὣς φάτο. τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα.
Αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην,
Ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε. μάχη δ᾽ ἐπὶ πᾶσα φαάνθη.
Καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.
Σκέπτεο νῦν Μενέλαε διοτρεφὲς αἴκεν ἴδηαι
Ζωὸν ἔτ᾽ Ἀντίλοχον μεγάθυμον Νέστορος υἱόν.
Ὄτρυνον δ᾽ Ἀχιλῆϊ δαΐφρονι θᾶσσον ἰόντα
Εἰπεῖν ὅττι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος.

ἀφίησι. ἐν τούτοις δὲ καὶ σημεῖον θεομηνίας ὁ Αἴας κρίνει. τὸ τοὺς μὲν Ἀχαιοὺς ἀστοχεῖν ἀφιέντας, Τρῶας δ᾽ ἐπιτυγχάνειν. φησὶ γάρ. τῶν μὲν πάντων βέλε᾽ ἅπτεται ὅστις ἀφίει ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός, Ζεὺς δ᾽ ἔμπης πάντ᾽ ἰθύνει. ἡμῖν δ᾽ αὔτως πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραζε. τοῦτο δὲ καὶ εἰς λοιπὰς παραδοθήσεται πράξεις, ἐν αἷς παραδόξως θάτερον τῶν μερῶν εὐτυχεῖ κατὰ τοῦ ἑτέρου. τὸ δὲ ἅπτεται, ὃ δύναμιν ἔχει τοῦ ἐπιτυγχάνειν καὶ βάλλειν, τοῖς Ἀχαιοῖς προσκολλᾶται. οὐ γὰρ Τρώων ἅπτεται τὰ βέλη, ἀλλὰ τὰ Τρωϊκὰ βέλη ἅπτεται τῶν Ἀχαιῶν. ἔστι γοῦν ὁ τρόπος ἀμφιβολία. τὸ δὲ ὅστις ἀφίει, πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη. οὐ γὰρ πάντων Τρώων ἐνεργὰ τὰ βέλη, μόνα δὲ τὰ τῶν ἀφιέντων. ἀκριβῶς δὲ εἴρηται καὶ τὸ, ἢ κακὸς ἢ ἀγαθός, ἤγουν ἢ ἄνανδρος, ἢ ἀνδρεῖος. ἐμφαίνει γὰρ οὐ τὸ τοὺς ἀγαθοὺς εὐστοχεῖν, ἀλλ᾽ ὅτι καὶ οἱ κακοί. δοκεῖ δὲ ἐντεῦθεν εἰλῆφθαι καὶ τὸ, ἀγαθὸς σκυτεὺς ὁ εὔτεχνος, καὶ ὅσα τοιαῦτα. οὕτω γὰρ καὶ στρατιώτης ἀγαθὸς ὁ τὸ κατ᾽ αὐτὴν τέχνης εὖ ἔχων. τὸ δὲ αὔτως καὶ τὸ ἐτώσια, ἐφερμηνεύουσιν ἄλληλα. τὸ δὲ πίπτει ἔραζε, ἐνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ ἅπτεται. τὰ γὰρ ἁπτόμενα βέλη, οὐ κάτω πίπτει, ἀλλὰ τοῖς βαλλομένοις ἐναπομένει. ὅτι συναπαρτιζόντων λόγος τὸ, ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ αὐτοί φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην ὅπως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες. Αἴαντος δὲ καὶ οὗτος ὁ λόγος, ὃς καὶ φθάσας ἔφη πρὸς Μενέλαον, οὐ τόσον περιδεδιέναι τοῦ νεκροῦ Πατρόκλου, ὅσον περὶ τῇ ἑαυτοῦ, καὶ τῇ τοῦ Μενελάου κεφαλῇ. ὅρα δὲ ὅτι ἀλλαχοῦ μὲν, χάρμα τὸ ἐπίχαρμα καὶ ὁ γέλως, οἷον, χάρμα δυσμενέεσσιν. ἐνταῦθα δὲ ἡ λέξις τὴν ἐξ ὀρθοῦ ἡδονὴν δηλοῖ. ὅπερ ἀλλαχοῦ περιφράζων τίς, ἔφη. ὡς σύ τε εὐφραίνῃς πάντας τοὺς σοὺς, ἐγὼ δ᾽ εὐφραίνω τοὺς ἐμούς. ἐνταῦθα δὲ κεῖται καὶ ἡ δηλωθεῖσα καὶ ἀλλαχοῦ ἀμφίβολος ἔννοια, τὸ ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι φησὶ γάρ. χάρμα ὡς ἐρρέθη ἑτάροισι γενώμεθα. οἵ που δεῦρ᾽ ὁρόωντες, οὐ φασὶν Ἕκτορος μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους σχήσεσθαι, ἀλλ᾽ ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. δι᾽ οὗ δηλοῦται, ἢ τὸ ἐν ναυσὶ πεσεῖσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς θανόντας, ἢ τὸν Ἕκτορα ἐμπεσεῖσθαι, ὅ ἐστι βιαστικῶς ἐπελθεῖν ταῖς ναυσίν. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν Αἴας, ἐπάγει κατ᾽ ἀνάγκην ἐν σχήματι ἐνδεῶς ἔχοντι κατ᾽ εὐχὴν καὶ τὸ, εἴη δ᾽ ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλείδῃ. ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐομαι οὐδὲ πεπύσθαι λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος. εὔχεται δέ ὁ ἥρως οὕτω, οἷα μὴ δυνάμενος ὡς ἐν σκότῳ μαχόμενος εὑρεῖν τοιοῦτον ἄγγελον. ἔνθα ὅρα τὸ, ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε, προσεκτικὸν ὄν. οὐ γὰρ ἐχρῆν τὸν τυχόντα στέλλεσθαι τῷ Ἀχιλλεῖ ἄγγελον τοῦ κακοῦ, ἀλλά τινα φίλον, διὸ καὶ στέλλεται ὁ καλὸς Ἀντίλοχος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἴη δ᾽ ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγείλειε, μιμησάμενος τίς τινα μετ᾽ Ὅμηρον, ἔφη τὸ, ἀλλ᾽ ἐνταῦθα τῷ φόβῳ εἴημεν, ἢ ἀλλ᾽ ἐνταῦθα τὸν φόβον εἴημεν. δι᾽ οὗ περιπέφρασται τὸ, ἀλλὰ φοβηθείημεν. τὸ δὲ πεπύσθαι, γενικῇ συνήθως καὶ αὐτὸ συντάσσεται. ὅτι ὁ Αἴας ἐφράσατο μὲν μῆτιν ἀρίστην, ἀπελθεῖν τινα ἑταῖρον τῷ Ἀχιλλεῖ, ὃς καθὰ προσεχῶς εἴρηται, ἀπαγγείλειε τάχιστα λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτι οἱ φίλος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος, ὃ κατωτέρω φησί, πολὺ φίλτατος ὤλεθ᾽ ἑταῖρος αὐξήσας τό, τε πολὺ δι᾽ ὑπερθέσεως. καὶ αὖ πάλιν τὴν ὑπέρθεσιν διὰ τοῦ πολύ. ἐπεὶ δὲ οὔπῃ δύναται ἰδεῖν τινα τοιοῦτον Ἀχαιῶν, διὰ τὸν ἐν τῷ περιέχοντι βαθὺν ὡς προείρηται ἀέρα ἤτοι ζόφον, ἠέρι γάρ φησι κατέχονται ὁμῶς αὐτοί τε καὶ ἵπποι, εὔχεται δακρυχέων. Ζεῦ πάτερ. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ᾽ ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν. ποίησον δ᾽ αἴθρην. δὸς δ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. ἐν δὲ φάει, καὶ ὄλεσσον. ἐπεί νύ τοι ἤγουν δή σοι εὔαδεν, ὅ ἐστιν ἤρεσεν οὕτως. καὶ μὴ δηλαδὴ ἐν νυκτὶ ταύτῃ ὀλέσῃς ἣ γαίηθεν ὄρωρεν οὐ μὴν αἰθέρωθεν, κατὰ τὸ, ὀρώρει δ᾽ οὐρανόθεν νύξ. καὶ ὁ Ζεὺς, οὐ γὰρ διαπίπτειν εὔλογος οἶδεν εὐχὴν, ὀλοφύρατο δακρυχέοντα. αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, ἤγουν τὸ πάχος τοῦ νέφους διέλυσε, καὶ ἀπῶσεν ὁμίχλην. ἠέλιος δ᾽ ἐπέλαμψε. μάχη δ᾽ ἐπὶ πᾶσα φαάνθη. καὶ ὅρα τὸ πᾶσα. τὰ πρὸ τούτου γάρ, οὐ πᾶσα τριφώπος καθὰ προδεδήλωται. αἴθρην δὲ, τὴν λάμψιν λέγει, τὴν εὐδίαν, τὴν αἰθρίαν. ἣν καὶ αἰθέρα εἰπεῖν ἔφθη ἐν τῷ, εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ᾽

αἰθέρι. δῆλον δὲ ὡς ἐνταῦθα φανερῶς ἀντιδιαστέλλει ἀλλήλοις τὴν ἀέρα καὶ τὴν αἰθέρα, εἰπών. ἔδυσεν ὑπ' ἠέρος. πέτασον δ' αἰθέρα. τούτων δὲ, τὴν μὲν ἀέρα ἐπὶ πλέον διασαφῶν, ἔφη. ἠέρα μὲν σκέδασον, ἤγουν ἀπῶσαι ὁμίχλην. τὴν δὲ αἰθέρα ἀναπέτασον, εἶπεν. ἐν δὲ φάει, καὶ ὄλεσσον. ὡς τοῦ ἠέρος οἷα ὁμιχλώδους μὴ ἐχούσης φάος ὑγρὰ κατέχει ὁμῶς ἄνδρας τε καὶ ἵππους. καὶ δὴ εὐχῆς ἐστι ῥυσθῆναι ὑπ' ἠέρος υἷας ἀχαιῶν. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως. ἠέλιος δ' ἐπέλαμψε. καὶ πάλιν, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη, ὡς τῆς ἠέρος μὴ τοιαύτης οὔσης. γίνεται δὲ ἡ αἴθρη, ἀπὸ τοῦ αἰθὴρ αἰθέρος, ὡς γαστὴρ γάστρη. πατέρος, πάτρη. τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, πρὸς διαστολὴν καὶ νῦν ἐρρέθη, ἐπεὶ καὶ κατὰ νοῦν ἡ αἴθρη ὁρᾶται κατὰ τό, πεῖραρ οὐδαμοῦ πάσης γῆς νέφος ἦν, ἀλλ' ὀξεῖα ἡλίου ὡς περιερρέθη αὐγή. καὶ ἄλλως δὲ μᾶλλον ἀπολύστερον τό, δὸς δ' ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ταυτόν ἐστι τῷ, δὸς ἡμῖν βλέπειν. ὡς νῦν γε ἀβλεπτοῦμεν διὰ τὸ τοῦ ἠέρος, οὕτως ὁμίχλης παχύ. τὸ δὲ ἐν φάει καὶ ὄλεσσον, προοιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐχομένοις μὴ ἀκρατέσι κακοῖς περιπεσεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν τι συμμεμῖχθαι αὐτοῖς. οὕτω ἐν ὀδυσσείᾳ εὔχεταί τό, ἰδόντα με τὰ φίλτατα, λίποι αἰών. οὕτω τις ὀλλύμενος ἐν ὕδατι, εὔχεται κατὰ γλῶσσαν παθεῖν. οὕτω τις ἐραστὴς νοσῶν θνήσκων, εὔξαιτ' ἂν κόρης διαρραγῆναι. ὁ τοιοῦτος νοῦς καὶ προοιμίαν προήγαγε τό, ἐξ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι. ἧς μέμνηται καὶ ὁ κωμικός. τὸ δὲ εὔαδεν, ὃ κατὰ διάλυσιν ἀπὸ τοῦ ἥδω γίνεται, ὁμοίως τῷ ἦξε, ἔαξε. ἦγε, ἔαγε. ἥλω, ἑάλω, ὃ κατὰ συστολὴν ὡς τό, ἄδε δ' ἵπποισι μῦθος. καὶ ἀττικῶς, ἑάλω μετὰ δασείας. καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, εὔαδεν αἰολικῶς μετὰ ψιλῆς. ὡς τό, ἤκηλος εὔκηλος. ὄρος οὖρος. Ὅτι τὸ εἰπεῖν, καὶ ἀπαρεμφάτῳ συντάσσεται ὡς ἐν ἄλλοις, οὕτω καὶ ἐν τῷ, καὶ τότ' ἄρ' αἴας, εἶπε βοὴν ἀγαθὸν μενέλαον, ἤγουν προστάττει, προσφάναι. καὶ ὀτρυνῇ, ἐν τῷ ὀτρύνοις ἀχιλῆϊ δαΐφρονι εἰπεῖν, ὅ ἐστιν ἀπαγγεῖλαι.

Ὅτι τὸν μενέλαον ἐκ τοῦ πατρόκλου βραχὺ μεταστάντα λέοντι παραβάλλει, ὃς ἀπὸ μεσαύλοιό φησιν ἀπέστη, ἤτοι ἔρχεται, ὅς γὰρ ἐπεὶ δὲ ἂν κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων, οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι πάννυχοι ἐγρήσσοντες. ὁ δὲ, κρειῶν ἐρατίζων, ἰθύει, ἢ μάλιστα ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες ἀντίοι, ἢ ἀντίον ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν, καιόμεναί τε δεταί, ὅ ἐστι λαμπάδες ἐκ δᾳδῶν, ἢ ἁπλῶς ξύλων ὡς προγέγραπται καὶ ἑξῆς. ταυτολογεῖ γοῦν συνήθως καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οἷα σχεδιάζων. ὅτι δὲ πρὸς τὸ ἀκόλουθον τῆς ἀπολεύσεως ἔχει ἡ παραβολή, δηλοῖ τό, ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο μενέλαος ᾔει πόλλ' ἀέκων, οἷα δεδιὼς περὶ πατρόκλου. διὸ καὶ ἀπιὼν σκέψασθαι περὶ τὸ ἀντίλοχος καὶ ὁ συμβουλεύσας ὁ μέγας αἴας, ἐπέτελλε μηριόνῃ τε καὶ αἰάντεσσι τοιαῦτα. νῦν τις ἐνηείης πατρόκλου δειλοῖο μνησάσθω, πᾶσι γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι, ζωὸς ἐών. νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει, ἢ κατὰ θανάτοις δηλαδή. καὶ ὅρα τὸ ἐπίστατο, δι' οὗ ἐμφαίνει

Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησε βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος.
Βῆ δ' ἰέναι, ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
Ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τ' ἐρεθίζων,
Οἵ τέ μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἑλέσθαι
Πάννυχοι ἐγρήσσοντες. ὁ δὲ, κρειῶν ἐρατίζων
Ἰθύει, ἀλλ' οὔ τι πρήσσει, θαμέες γὰρ ἄκοντες
Ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
Καιόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ,
Ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ,
Ὣς ἀπὸ πατρόκλοιο βοὴν ἀγαθὸς μενέλαος
Ἤϊε πόλλ' ἀέκων. περὶ γὰρ δίε μή μιν ἀχαιοὶ
Ἀργαλέου πρὸ φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.
Πολλὰ δὲ μηριόνῃ τε καὶ αἰάντεσσι κέλευε.
Αἴαντ' ἀργείων ἡγήτορε, μηριόνη τε,
Νῦν τις ἐνηείης πατροκλῆος δειλοῖο
Μνησάσθω. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι
Ζωὸς ἐών. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς μενέλαος,
Πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τε φασὶν
Ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν.
Ὅν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ
Θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ
Ἔσσυτο. καί τέ μιν ὦκα λαβὼν, ἐξείλετο θυμόν.
Ὣς τότε σοὶ μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ
Πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἑταίρων,
Εἴ που νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιτο.
Τὸν δὲ μάλ' αἶψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,

[illegible]

Θαρσύνονθ' ἑτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι.
Ἀγχοῦ δ' ἱστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ὄφρα πύθηαι
Λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Ἤδη μέν σε καὶ αὐτὸν ὀΐομαι εἰσορόωντα,
Γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει.
Νίκη δὲ Τρώων. πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν
Πάτροκλος. μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
Ἀλλὰ σύ γ' αἶψ' Ἀχιλῆϊ θέων ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Εἰπεῖν αἴκε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
Γυμνόν, ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαιόλος Ἕκτωρ.

σιας ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὰς ἀγγελίας ὁ ποιητὴς πολυγίνωσκε ἐπισήμως τινὰς εἶναι παραδίδωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπιλέξατο Αἴας τὸν Ἀντίλοχον ἄγγελον τοῦ Ἀχιλλέως, οὐ μόνον ὡς ταχὺν ἵνα θᾶσσον ἰὼν εἴπῃ τῷ Ἀχιλλεῖ ὅτι ὁ πολὺ φίλτατος ὡς δεδήλωται ἄλλος ἑταῖρος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἑταῖρον ἐκείνου. ὁ γὰρ τοιοῦτος, συμπαθήσεται αὖ τῷ Ἀχιλλεῖ καὶ πενθοῦντι παραμυθήσαιτο. ἰστέον δὲ ὅτι τό, ἄνδρας ἐρεθίζων, οὐκ ἔστι καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν. δηλοῖ δέ, τὸ κινεῖν εἰς ἔριν θυμικήν. τὸ δὲ ἐξελέσθαι, ὅ ἐστιν ἐπιλέξασθαι τὸ ἐν βάθει πῖαρ, λέοντος ἴδιον, ὡς πρὸ ὀλίγου μὲν ἐδηλώθη ἐν τῷ, βοῶν ἥτις ἀρίστη. ἀλλαχοῦ δὲ ἐν τῷ, ὑπ' ἐκ μήλων αἱρεύμενοι. ἐν δὲ τῷ, ὁ δέ, κρειῶν ἐρατίζων, ἐπαναληπτικὸν τὸ ἄγρευν ἐστὶν ἵνα λέγῃ, ὁ λέων ἐπειδὰν κάμῃ κεκμηκὼς καὶ ἄνδρας ἐρεθίζων κυλίοντας, αὐτὸς δὴ ποιεῖ τάδε. τὸ δὲ κρειῶν ἐρατίζων, περίφρασίς ἐστι τοῦ πεινῶν. τὸ δὲ ἰθὺς ὁμώνυμος οὖσα λέξις, πολλαχοῦ ἰθύφεας λέγεται δίχα τοῦ ν. ὁ δὲ ἐνηής, ὁ αὐτὸς τῷ μειλιχίῳ ἐστίν, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τό, πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι. ὃ μετὰ τὴν ἑξῆς, οὕτως κινεῖ ἐπὶ νεκρῷ. ὅρα δὲ τὸ ἐπίστατο, ἀκριβῶς φρασθέν. τὸ γὰρ ἠπίστατο, οὐκ ἀναλόγως ἔχει. καθὰ οὐδὲ τὸ ἤμελλες, οὐδὲ τὸ ἠβούλετο. διέστρεψε δὲ τὰ τοιαῦτα, ἡ χρῆσις τῆς συνηθείας. καὶ ἐκεῖ γάρ, τὸ μηδὲ τὴν ἐργασίαν κέρδεσιν ἤτοι, παραδοξίας ἔχει τινά. τὸ δὲ νῦν ἐπίρρημα δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι λεχθὲν ἀνεπαχθῶς ταυτολογεῖ καὶ αὐτό. ὅτι δὲ ἐνηὴς καὶ μείλιχος ὁ Πάτροκλος, καὶ ὅτι ὁ μείλιχος καὶ μειλίχιος λέγεται, καὶ ὅτι τὸ δειλὸς ἐπὶ οἴκτῳ ἐρρέθη, οὐ μὴν ἐπὶ ψόγῳ, δῆλόν ἐστιν. ὅτι Μενέλαος ἰδέσθαι θέλων εἴπου ζωὸς ἔτι ἐστὶν Ἀντίλοχος, ἀπέβη πάντοσε παπταίνων ὥστ' αἰετός, ὅν ῥά τέ φασιν ὀξύτατον δέρκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν. ὅντε καὶ ὑψόθ' ἐόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτὼξ θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλά τ' ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο. καί τέ μιν ὦκα λαβών, ἐξείλετο θυμόν. εἶτα ἐλλειπτικῶς ἀποστρέψας τὴν ἀπόδοσιν καὶ πρὸς τὸν Μενέλαον, ἐξ οὗ καὶ τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην οἱ δημώδεις ἐπιγράφειν ζηλωταί, φησὶν ὡς τότε σοὶ Μενέλαε διοτρεφὲς ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην εἴπου Νέστορος υἱὸν ζώοντα ἴδοιο. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἀποφαντικῶς ἀποστρέψας τό, οὐδ' ἄρα σοὶ Μενέλαε ἤθελε θυμὸς τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν. φιλῶν καθὰ τὸν Πάτροκλον, οὕτω καὶ τὸν Μενέλαον, ὡς καὶ αὐτὸν ὁμοίως ἐκείνῳ ἐνηῆ. καὶ ὅρα καὶ τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν οὐχ ἁρμόζουσαν οὐδ' αὖ τὴν ὅλην ὅλῳ τῷ ὑποκειμένῳ. οὐ γὰρ δήπου καθάπερ ὁ ἀετὸς θυμὸν ἐξείλετο πτωκὸς ὅν εἶδεν, οὕτω καὶ Μενέλαος ἰδὼν ἀπολεῖ τὸν Ἀντίλοχον. ἀλλὰ τό, ὦκα λαβὼν ἐξείλετο θυμόν, πρὸς μόνην ἀναπλήρωσιν κεῖται ζωϊκῆς ἱστορίας, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γίγνεται. πάνυ δὲ τὴν ὀξυωπίαν τοῦ ζώου ηὔξησεν, εἰπὼν τὸ ὀξυδερκὲς ὃ ὑποβάλλει Ὅμηρος εἰπεῖν συνθέτως ἐκ τοῦ ὀξύτατον δέρκεσθαι, εἴγε καὶ ὑψόθι ὤν, ὁρᾷ τὸν πτῶκα βραχύν τε ὄντα καὶ γεώδη τὴν χρόαν, καὶ ὑπὸ θάμνῳ ἀμφικόμῳ κεκρυμμένον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πάντοσε παπταίνων, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ σκέπτεσθαι. ὅπερ πρὸ ὀλίγου ὁ Αἴας εἶπεν ἐν τῷ, σκέπτεο νῦν Μενέλαε. τοῦ δὲ πάντοσε παπταίνειν περιφραστικώτερόν ἐστι τό, ὄσσε φαεινὼ πάντοσε δινείσθην. οὐκ ἔστι γὰρ τοῦτο πόρρω τοῦ παπταίνειν. αὐτό τε γάρ, συνθέτως τὸ παπταίνειν διαπεπταμένην τὴν ὄψιν δηλοῖ. καὶ τὸ πάντοσε δινεῖν τὴν ὄψιν, τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει. ὅρα δὲ καὶ τὸ φασίν, οὐ διστακτικῶς ῥηθὲν ὡς ἐν ἄλλοις, ἀλλὰ τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας πίστιν δηλοῦν, ὡς οὐκ αὐτοῦ δὴ τοῦ ποιητοῦ μόνου τοῦτο παραδιδόντος, ἀλλὰ πάντων, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὕτω λεγόντων. τὸ δὲ πτώξ, ἐνταῦθα μὲν ἐλλειπῶς ἐρρέθη. ἀλλαχοῦ δὲ κατὰ τὸ πλῆρες πτῶκα λαγωὸν λέγει. οὕτω καὶ βροτὸν μέν τις εἰπών, οὐκ ἐντελῶς ἔφη, πλῆρες δὲ τό, βροτὸς ἀνήρ, ὅ ἐστι φθαρτός, κατὰ τό, βροτοὶ ἄνδρες. καθὰ καὶ λαγωὸς πτώξ, ὁ ὑποπτήσσων καὶ δειλός. ἀμφίκομος δὲ θάμνος, ἡ δασεῖα ὡς πάντοθεν κομῶσα, ἥτις δὴ αὐτὸ καὶ θάμνος λέγεται ὡς ἀπὸ τοῦ θαμὰ ἐπιρρήματος. τὴν δὲ τοιαύτην οἱ ῥήτορες καὶ ἀμφιλαφῆ λέγουσιν ὡς ἐν ἄλλοις εἴρηται. τὸ μέντοι ἀμφιδάσεια, ἡ κόρυς ἀπεκληρώσατο. τὸ δὲ κατακείμενος, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ κείμενος, ὡς τοῦ πτωκὸς πάνυ διὰ δειλίαν συνέχοντος ἑαυτὸν καὶ συστέλλοντος. τὸ δὲ ἐπ' αὐτῷ ἔσσυτο, ἀντὶ τοῦ κατ' αὐτοῦ. ἐναντίωσιν γὰρ κἀνταῦθα ἡ κατὰ δηλοῖ πρόθεσις. τὸ δὲ ἴδοιο, συνήθως Ὁμήρῳ, παρ' ᾧ καὶ τὸ ἴδεαι, καὶ τὸ ἴδηται καὶ τὰ τοιαῦτα. ὅτι στρατηγικὸν τό, τὸν δ' ἐνόησεν ἐν μάχῃ θαρσύνονθ' ἑτάροις καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. ὅτι τό, ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ὄφρα πύθηαι λυγρῆς ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι, ὃ δή φησι Με-

νέλαος πρὸς τὸν ἀντίλοχον, λεχθὲν αὖ ἐπὶ δυσχερῶς ἀκούσματος. τὸ δὲ ἐφεξῆς δ', ὡς εἴρηται, καὶ αὐτὸν οἴομαι ὑπονοοῦντα γινώσκειν ὅτι πῆμα θεὸς ὑμῖν κυλίνδει αὐτόθεν δηλαδὴ πόθεν, νίκην δὲ τὴν δεῖνα δίδωσι τρώων, λεχθήσεταί ποτε ὑπὸ νικωμένου μέρους, ἢ ἄλλως βλαπτομένου ὑπό τινων. βαρυτόνως δὲ καὶ νῦν τὸ κυλίνδει ἀναγινώσκει ἀρίσταρχος. ὅθεν καὶ τὸ κυλινδόμενος, καὶ κυλίνδεται, καὶ μέγα κῦμα κυλίνδων. ἐκ τοιούτου δὲ ῥήματος καὶ τὸ σχῆμα ὁ κύλινδρος. τὸ δὲ πέφαται δ' ἄριστος ὁ δεῖνα, μεγάλη δὲ ποθὴ τοῖς ἑαυτοῦ τέτυκται, θάνατον ἀρεσίως φράζει ὁποῖός τις ἐνταῦθα ὁ πάτροκλος. αὐτὸ δὲ τὸ πέφαται δ' ἄριστος, γράφεται καὶ πέφαται δ' ὤριστος. ἔνθα παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ ποσάκις εἴπωσιν ὁ ποιητὴς τὸν ἀναιρέσεως πατρόκλου, οὐδαμοῦ ἐφάνη προσηγορίας. ἐν γὰρ τῷ π', ἔφη. δούπησεν δὲ πεσών, μέγα δ' ἤκαχε λαὸν ἀχαιῶν. καὶ, τελείως πέφνοντα μονωτὴν ἄλκιμον ἥρω, ἕκτωρ σχεδὸν ἔγχεϊ θυμὸν ἀπηύρα. ἐν δὲ τῇ ρ' ταύτῃ ῥαψῳδίᾳ, τοῖο θεράπων πέφαται ἀνέρος, ὃς μέγ' ἄριστος. καὶ, ἑταίροις ἐπιφροσύνη ἐνείκατο κρατερόν τι. καὶ, ὅτι οἱ φίλος ὤλετο καὶ ἑταῖρος. καὶ μετ' ὀλίγα, καὶ οἱ πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος. καὶ, πᾶσιν ἠπίστατο μείλιχος εἶναι, νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. καὶ, κεῖται πάτροκλος, καὶ τὰ ἑξῆς. σημείωσαι ὅτι καὶ τὸ ἐν τούτοις πολυειδὲς τοῦ ποιητοῦ, καὶ διὰ τῶν ἀπροσώπων ῥῆσις. τίθεται δὲ ὕψος ἐν τοῖς κατοιχομένοις ἐπαίνοις, καὶ πέρα πολλάκις τοῦ ἀληθοῦς. μενέλαος ὅτι ἄριστον πάτροκλον ἄριστον ἀχαιῶν λέγει ἐν τῷ, πέφαται ἄριστος ἀχαιῶν πάτροκλος. ἀχιλλεὺς δὲ, μυρμιδόνων ἄριστον ἐρεῖ αὐτόν. καὶ ἀληθεύει μὲν αὐτῶν οὐδέτερος. ὅτι γὰρ ἀχαιῶν ἁπλῶς ἄριστος ὁ πάτροκλος, ἀλλ' οὐδὲ μυρμιδόνων ἄριστος, εἴγε μυρμιδὼν καὶ ὁ ἀχιλλεύς. ἀναιδέστερον δὲ ὅμως τὸ τοῦ μενελάου ψεῦσμα. εἰ δὲ μυρμιδόνας νοήσομεν τὴν τῶν μυρμιδόνων στρατιάν, ἤτοι τὸν δῆμον. καὶ ἀχαιοὺς, μόνους τοὺς μυρμιδόνας κατὰ τὸ, μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ ἕλληνες καὶ ἀχαιοί, ἀληθεύουσι καὶ ὁ μενέλαος καὶ ὁ ἀχιλλεύς. τῆς γὰρ τῶν μυρμιδόνων στρατιᾶς, δοκεῖ ἄριστος εἶναι ὁ πάτροκλος. ὅρα δὲ ὅτι τὸ πέφανται μὲν μετὰ τοῦ ν', τὸ πεφανέρωται, ἀπὸ τοῦ φαίνω. πέφαται δὲ δίχα τοῦ ν', τὸ πεφόνευται, ἀπὸ τοῦ φένω φῶ. ἐξ οὗ τὸ φονῶ, καὶ πέφνω. ἢ καὶ ἀπὸ τοῦ φάζω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ σφάζειν προσλήψει τοῦ σ'. ἰστέον δὲ ὅτι φῶ, οὐ μόνον τὸ λέγω καὶ τὸ φαίνω καὶ τὸ φονεύω, ἀλλὰ καί τι εἶδος πυρώσεως καὶ ἐκ τούτων, παράγωγον εἶναι δοκεῖ τὸ φώζω. ἐξ οὗ παρὰ τῷ κωμικῷ φῷδες τὰ ἐγκαύματα. καὶ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ δὲ τὸ, ἥδιον πεφωσμένας ἰσχάδας.

Ὅτι στυγεῖν, οὐ μόνον ἐπὶ τοῦ μισεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ φρίσσειν, ὡς τὸ, κατὰ δ' ἔστυγεν αὐτήν, ὅθεν καὶ ὁ στυγητὸς καὶ ὁ στυγερὸς ὡς τὸ, στυγέει δὲ καὶ ἄλλος, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ λυπεῖσθαι, ἀφ' οὗ πλεονασμῷ τοῦ ν καὶ παραγωγῇ, καὶ τὸ στυγνάζειν, καὶ ὁ στυγνός. ἀντίλοχος οὖν μαθὼν θανόντα τὸν πάτροκλον κατέστυγε μῦθον ἀκούσας, ὅ ἐστιν ἐστύγνασεν, εἶτα ἐπάγει ὁ ποιητὴς ἀκολούθως ὅσα τις ἀγαθὸς ἑταῖρος πάθοι ἂν εἰ μάθοι ἑταίρου φίλου θάνατον, καὶ φησί. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὼ δέ οἱ ὄσσε δακρυόφιν πλῆσθεν, θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. καὶ ὅρα ὅπως κατὰ τοὺς παλαιοὺς πανταχόθεν ὑπέδειξε τὸ πολὺ τοῦ πάθους ἐκ τῆς στυγνότητος. ἐκ τῶν δακρύων. ἐκ τῆς σιωπῆς. μάλιστα δ' ἐκ τοῦ μὴ πυθέσθαι τὰ περὶ τοῦ θανάτου. καὶ ἔστι τῷ ἀντιλόχῳ φασὶν ἐντροπωτέρα λόγου παντὸς, ἡ σιγή. οὐδὲ

Ὣς ἔφατ'. ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον ἀκούσας.
Δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀλλ' οὐδ' ὣς μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησε.
Βῆ δὲ θέειν. τὰ δὲ τεύχε' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
Τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
Πηλεΐδῃ ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.
Οὐδ' ἄρα σοὶ μενέλαε διοτρεφὲς ἤθελε θυμὸς
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν. ἔνθεν ἀπῆλθεν
Ἀντίλοχος. μεγάλη δὲ ποθὴ πυλίοισιν ἐτύχθη.
Ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν,
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει.
Στῆ δὲ παρ' αἰάντεσσι θέων, εἶθαρ δὲ προσηύδα.
Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν,
Ἐλθεῖν ἐς ἀχιλῆα πόδας ταχύν. οὐδέ μιν οἴω
Νῦν ἰέναι μάλα περ κεχολωμένον ἕκτορι δίῳ.
Οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν τρώεσσι μάχοιτο.
Ἡμεῖς δ' αὐτοί περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην.
Ἠμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα μέγας τελαμώνιος αἴας.

γὰρ

Πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες ἀγακλεὲς ὦ μενέλαε.
Ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ μηριόνης ὑποδύντε μάλ' ὦκα,
Νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου. αὐτὰρ ὄπισθεν
Νῶϊ μαχησόμεθα τρωσίν τε καὶ ἕκτορι δίῳ
Ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ
Μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
Ὕψι μάλα μεγάλως. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε
Τρωϊκός, ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας ἀχαιούς.
Ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν ἐοικότες, οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ
Βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων.
Εἵως μὲν γάρ τε θέουσι διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἑλίξεται ἀλκὶ πεποιθώς,
Ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.
Ὣς τρῶες, εἵως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο,
Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' αἴαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
Σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς. οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηριάασθαι.

γὰρ ἔχει τὸν τρόπον τοῦ θανάτου ἐρωτῆσαι, οἷα συγκεχυμένος τοῦ πάθους καὶ τὴν φωνὴν ἐπισχεθείς. ὅτι δὲ ἡ ἀμφασία ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, στομφασμοῦ χάριν προσείληφε τὸ ἀμετάβολον, δῆλον. ἄλλως γάρ, εἶχεν ἐκταθῆναι εἰς ἀπαρτισμὸν δακτύλου ἡ στέρησις, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος γίνεται. τὸ δὲ ἐπίων, περιττῶς κεῖται. ἀρκεῖ γὰρ σιωπὴν καὶ αὐτοῦ δίχα, ἡ ἀμφασία δηλῶσαι. ὅτι ἀντίλοχος θέων εἰς ἀχιλλέα, τὰ οἰκεῖα τεύχεα ἔδωκεν ἀμύμονι λαοδόκῳ ἑταίρῳ, οὐ μόνον ἵνα ἐλαφρῶς ἔχῃ θεῖν, ὡς καὶ ὀδυσσεὺς ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ τὴν χλαῖναν ἀποβαλών, ἀλλὰ καὶ ἵνα ἰνδαλλόμενος δοκῇ παραμένειν τῷ πολέμῳ καθὰ φασὶν οἱ παλαιοί. ἐνταῦθα δὲ ὅμηρος καὶ περιφράζων ἡνίοχον, φησίν, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους. ὅτι ἐπὶ τοῦ κατὰ σπουδὴν ἀγγελιώτου σκυθρωπά, ῥυθμίζεται τό, τὸν μὲν, δακρυχέοντα πόδες φέρον, κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα. ἐκ δὲ τοῦ, κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὕστερον ὁ κακάγγελος. εἰς δὲ τό, πόδες φέρον, φασὶ καὶ νῦν οἱ παλαιοί, ὡς ἔθος ὁμήρῳ οὕτω φράζειν ἐπὶ τῶν κατὰ σπουδὴν θεόντων, ὡς μὴ κινούντων τοὺς πόδας, ἀλλὰ φερομένων ὑπ' αὐτῶν ὡς οἷα ὑπό τινων πτερῶν. ἕτεροι δέ, ἀστείως φασὶν ἐπὶ τοῦ ἀντιλόχου ἐννοῆσαι, ἀντὶ τοῦ, ἐρχόμενον αὐτὸν τὸ πένθος ᾤχετο. εἰκότως δέ φασιν οὐκ ἐφ' ἅρματος ἄπεισιν ἀντίλοχος, πεζῇ οὖν ταῦτα λέγεται. ταπεινὰ γὰρ ἀγγελεῖ. εἰ δὲ νομίζουσι τῷ γέροντι πατρὶ νόσοι καταλιπεῖν αὐτό, εἴπου φεύγειν δεήσει. καὶ ἄλλως δέ, εἰ τὰ τεύχεα πρὸς τὸ δοκεῖν παρεῖναι τῇ μάχῃ ἀφῆκε, πολλῷ πλέον τὸ ἅρμα ὅτι ἀφεῖναι καὶ ταῦθα, τὸ ἀναπαῦσαι. φησὶ γοῦν ὅτι ἀντιλόχου ἀπελθόντος, αὐτὸς μὲν ὁ μενέλαος ἀμύνειν τειρομένοις τοῖς πυλίοις οὐκ ἔχει, ἐσπουδακὼς ἐπὶ πατρόκλῳ βοηθεῖν, τὸν δὲ νεστορίδην θρασυμήδην, αὐτοῖς ἀνῆκεν. οὐ γὰρ ἦν στρατηγικόν, ἀνάρχους ἀφεῖναι τοὺς πυλίους τῇ πρὸς ἀχιλλέα τοῦ ἀντιλόχου ἀποστολῇ. ἐνταῦθα δὲ καὶ ὡς λίαν χρήσιμον εἰς μάχην τὸν ἀντίλοχον ἱστορῶν, φησὶν ἀπῆλθε. μεγάλη δὲ ποθὴ πυλίοισιν ἐτύχθη, ἰσοδύναμον δηλαδὴ ὡς ὅτ' ἂν ἀχιλλέα. αἰτία δὲ τοῦ τοιούτου πόθου, ὅτι ἐστερήθησαν μαχόμενοι ὡς ἐρρέθη. ὅτι προσαναφωνῶν καὶ νῦν ὁ ποιητής, ἐκτίθεται ὡς οὐκ ἂν ὁ ἀχιλλεὺς νῦν ἔλθοι μάλα περ κεχολωμένος ἕκτορι δίῳ. οὐ γάρ πως ἂν φησι γυμνὸς ἐὼν, τρώεσσι μάχοιτο. μενέλαος δὲ ταῦτα λέγει πρὸς αἴαντε, ὃν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ, τῶν ἄλλων καὶ ἀνδρείᾳ καὶ συνέσει ὑπερφέρει. οὗ καὶ εἰπόντος πρὸ ὀλίγων τό, αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην καὶ ἑξῆς, φυλάξας νῦν αὐτὸ ἀπαράτρεπτον ὁ μενέλαος, παραφράζει μόνον τὸν ἐκεῖ τρίτον στίχον, ἤγουν τό, ὅππως χάρμα φίλοις ἑτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες. καὶ φησίν, ὅπως ἐξ ἰωπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν. καὶ ὅρα διατί ὁ ποιητὴς πλάττει τοὺς τρῶας ἄχρι τοῦ νῦν σχεδὸν νικῶντας, ἐπεὶ δηλονότι οὐκ ἦν τοῦ πιθανοῦ γενέσθαι τὸν ἀχιλλέα γυμνὸν ὅπλων ὄντα. ἐξ ἐλπὶς ὕπεστι τῆς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁπλοποιΐας, δι' ἧς ἀφανὴς ὢν ἕξει πανοπλίαν ὁ ἀχιλλεύς. πρὸς μέντοι ταῖς ναυσὶ πρὸ τῆς τοιαύτης ὁπλοποιΐας ἐπιφανεὶς μόνον καὶ οὐ πέμψας ἴνδαλμα ἑαυτοῦ ὡς ἐπὶ πατρόκλου γέγονεν, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκφήνας, τρέπεται τοὺς τρῶας εἰς φυγήν. ὅτι ἔπαινος ἀγαθῆς συμβουλῆς τό, πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες ἀγακλεές. ὅπερ αἴας φησὶ πρὸς μενέλαον. ὅτι μενέλαος καὶ μηριόνης ὑποδύντε, μάλ' ὦκα νεκρὸν ἀείραντες, ἔφερον ἐκ πόνου ὃ κατωτέρω ἄλλως φράζων φησί. νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο. εἰς ταυτὸν ἄγων πόνον καὶ πόλεμον. αἴαντος δὲ καὶ αὕτη συμβουλή, ὃς ἔσω τοῦ τε καὶ τοῦ νεκροῦ ἐγκλίνων τὸ πᾶν τῆς μάχης, φησὶν ὡς ὄπισθεν ἡμεῖς μαχησόμεθα τρωσί τε καὶ ἕκτορι δίῳ, ἶσον θυμὸν ἔχοντες ὁμώνυμοι, οἳ τὸ πάρος περ μίμνομεν ὀξὺν ἄρηα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἶσον θυμὸν ἔχοντες. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ ἰσοψυχίας. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ παρ' ἀλλήλοισιν

ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς ἀλλήλων, ὅθεν καὶ τὸ παραλληλίζειν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. ἐκ δὲ τούτων ὡς καὶ ὑφ' ἄλλους δηλοῖ ὡς οἱ μικροί τι κατὰ τὴν τραγῳδίαν μεγάλων χωρὶς σφαλεροὶ πολεμεῖν εἰσι. καὶ μέγας δὲ ὀρθοῖτο ἂν ὑπὸ σμικροτέρων. ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν αἰάντων γίνεται ὁμοῦ ἱσταμένων καὶ συνεφαπτομένων μάχης. Ὅρα δὲ καὶ τὸ περὶ αὐτῶν φιλοσόφως λεχθὲν, ὡς ἰσότητα κατὰ ψυχὴν ἔχοντες, ὁμοιότητα εἶχον καὶ κατὰ τοὔνομα. καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ αἴας παρασημαίνεται οἷόν τι εἰς φιλίαν ἦν τὸ ἐν αὐτοῖς ὁμωνύμους οἱονεὶ λέγοις, ὡς οὐ μόνους διὰ ἰσοψυχίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ ὁμωνυμίαν κοινωνοῦμεν, καὶ τοῖς ἔργοις ἀγαπαζομένους. ἔχει γάρ τι ἐφολκυσμὸν εἰς τὸ φιλεῖν καὶ ἡ ὁμωνυμία, καὶ μάλιστα εἰ καὶ κατὰ ψυχὴν ἰσότης εἴη. διὸ καὶ ὁ μέγας ἀλέξανδρος ἤθελέ τινα φαύλους μὲν ὄντας, ὁμωνυμοῦντα δ' αὐτῷ, μὴ κοινωνεῖν ὀνόματος τοῦ αὐτοῦ εἰ μὴ καὶ ὁμοιότροπος γένηται. σημείωσαι δὲ τὸ ἴσους θυμοὺς ἔχοντες, ὡς λίαν χρήσιμον εἰς τὸ, ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχειν. τὸ δὲ νεκρὸν ἀείραντες, ὑποκαταβὰς, νέκυν ἄραντες λέγει. τὸ δ' αὖθις καὶ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι ὅ ἐστιν ἀγκαλίζεσθαι. ποικίλως οὖν ἐν τοῖς τόποις τούτοις φράζει, νεκρὸν ἀείραντες. νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. νέκυν ἄραντες. καὶ νέκυν φέρον. ὀξεῖα δὲ ἄρεια, ἢ τὸν τομὸν σίδηρον λέγει. ἢ μάλιστα τὴν ζωότονον πόλεμον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι, ἀρχὴ τοῦ αἴρεσθαι ἐστίν. ὁ γὰρ οὕτως ἀγκαζόμενος, εἶτα αἴρεται. διὸ οὐκ ἠρκέσθη ὁ ποιητὴς εἰπὼν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο, ἀλλ' ἐπήγαγεν, ὕψι μάλα μεγάλως. καὶ ἔστιν αἴρειν καὶ ἀείρειν τὸ ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζεσθαι ὕψι μάλα μεγάλως. μνηστέον δὲ ὅτι καὶ ἐκ τοῦ ῥηθέντος ἀγκάζω ἀγκάσω ῥήματος. τὸ ἀγκὰς ἐπίῤῥημα γίνεται. Ὅτι καθὰ πρὸ τούτων τρῶες μέγα ἐβόησαν ἐφ' οἷς ἰδομενεὺς οὐκ ἐπιτυχῶς ἔβαλεν ἕκτορα, οὕτω καὶ ὧδε ἴαχε λαὸς ὄπισθε τρωϊκὸς, ἀρθέντος τοῦ νεκροῦ. ἄλλως μέντοι ἐνταῦθα βοῶσι καὶ ἄλλως ἐκεῖ. νῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἐκφοβήσει, καὶ κατ' ἔκπληξιν δὲ ἴσως ἰάχησιν ὁ λαὸς, ἐκεῖ δὲ ἐπὶ μυκτηρισμῷ. Ὅτι τέως μὲν ὁμιλαδὸν τρῶες αἰὲν ἕποντο νύσσοντες ξιφεσίν τε καὶ ἔγχεσι τοὺς περὶ τὸν νεκρὸν ὅτε ἤρθη. ἀλλ' ὅτε δὴ αἴαντε μεταστραφθέντε κατ' αὐτοὺς σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς. οὐδέ τις ἔτλη πρόσω ἀΐξας, περὶ νεκροῦ δηρίσασθαι. διὸ κύνεσσι φθάσας τοὺς τρῶας παραβάλλει, οἳ ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηρητήρων, εἷος μὲν γάρ τε θέουσι διαῤῥαῖσαι μεμαῶτες. ἀλλ' ὅτε δὴ ἐν τοῖσιν ἑλίξεται ἀλκὶ πεποιθὼς, ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. καὶ δῆλον ἐκ τούτων, ὡς ὀπίσω τοι τῶν ἀχαιῶν οἱ αἴαντες μάχονται. διὸ καὶ αὐτοὶ τὴν ἅπασαν μάχην ὑποδέχονται. ὅρα δὲ ὅτι κάπρῳ ἑνὶ ὁμοψυχίᾳ τοὺς δύο αἴαντας εἴκασεν. ἵνα ὥσπερ ἴσον θυμὸν εἶχον καὶ ὁμωνυμίαν, ὅπερ ὁ μέγας αἴας παρεσημήνατο, οὕτω καὶ ἐν τῇ παραβολῇ ὡς εἷς ἄμφω παραληφθῶσιν. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἡ ῥηθεῖσα παραβολὴ, διόλου τοῖς προκειμένοις ἥρμοσεν δίχα τοῦ βεβλῆσθαι τὸν κάπρον, οὐ γὰρ βέβληνται οἱ αἴαντες, ὡς ὁ παραβολικὸς οὗτος κάπρος, ἀλλὰ μόνον ἀγριαίνουσιν ἐναπειλημμένοι μεγάλῳ κακῷ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο καθὰ καὶ ἄλλα τινὰ παραβολαῖς ὁ ποιητὴς καταπυκνοῖ. καὶ νῦν μὲν, τῇ ἀπὸ τοῦ κάπρου ἐχρήσατο παραβολῇ. παρακατιὼν δὲ τὸν ὀρυγμαδὸν τῶν ἵππων καὶ ἀνδρῶν καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς μάχης, πυρὶ εἰκάσει πόλιν φλέγοντι. εὐθὺς δὲ τὸ φερέπονον τοῦ μενελάου καὶ τοῦ μηριόνου, οἳ τὸν νεκρὸν ἔφερον, ἡμιόνων παραβαλεῖ ἑλκυσμῷ, οἳ ἐξ ὄρεος μέγα ξύλον ἕλκουσι κάμνοντες. ἐφεξῆς δὲ αὐτίκα τοὺς αἴαντας εἰς πρῶνα εἰκάσει μακρὸν, ᾧ προσπλάζοντα ῥεύματα ποταμῶν ἀνείργεται. ὕστερον δὲ τοὺς τρῶας νέφει ψαρῶν, ἢ κολοιῶν ἐρεῖ ἐοικέναι. καὶ οὕτω παραβολαῖς τὰ ἐνταῦθα μεστώσας, πολλὴν ἐνάργειαν πεποίηκεν, οἰκείως πάντα παραβαλών. τοὺς μὲν αἴαντας, εἰκάσας κάπρῳ μὲν, διὰ τὸ ὁρμητικὸν καὶ θρασὺ καὶ μὴν καὶ γενναῖον. πρωνὶ δὲ ὄρεος, διὰ τὸ στεῤῥὸν ἐν σταδαίᾳ μάχῃ καὶ μόνιμον καὶ δυσμετακίνητον. καὶ διότι τοὺς τρῶας θυμῷ τραγικῶς εἶπεν ῥέοντας, ὀπίσω πλάζουσι. τοὺς δὲ φορεῖς τοῦ νεκροῦ, ἡμιόνοις ἐξωμοιώσας διὰ τὸ ταλαεργούς. ἔνθα καὶ τὸν φερόμενον, μεγάλῳ παρείκασε ξύλῳ διὰ τὸ μέγα καὶ ἄψυχον. τοὺς δὲ τρῶας, κυσὶ μὲν, διὰ θρασύτητα. ὕδατι δὲ, διὰ τὸ ὑγρὸν καὶ εὐκίνητον. ψαρῶν δὲ νέφει καὶ κολοιῶν τοὺς ἀχαιούς, διὰ τὸ δειλὸν καὶ οὕτω ταχὺ καὶ διὰ πλῆθος ἄρτι πρὸς τὸ φεύγειν. ὁμοῦ δὲ τοὺς τρῶας καὶ τοὺς ἕλληνας ὡς πάνυ ἐναγωνίους, τοῖς ἐν ἐμπρησμῷ θορυβουμένοις παραβαλών. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ἐν δὲ τῇ τοῦ κάπρου παραβολῇ, ὅρα καὶ τὸ ἀλκὶ πεποιθὼς, ὡς μὴ μόνον ἐπὶ λέοντος ἁρμόδιον λέγεσθαι. τὸ δὲ εἷος μὲν γὰρ, ἀντὶ τοῦ τέως εἴρηται ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων. τὸ δ' αὐτὸ κατωτέρω καὶ εἵως φησὶ πλεονασμῷ τοῦ ι. εἰπὼν ἐν τῇ ἀποδόσει, ὡς τρῶες εἵως μὲν ὁμιλαδὸν ἕποντο. ποιεῖ δὲ οὕτω καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ βλημένῳ, δύναται μὲν καὶ κυριολεκτεῖσθαι, εἰκὸς δὲ καὶ γενικῶς ῥηθῆναι ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς πεπληγμένῳ, τυχὸν μὲν ἐγγύθεν τυχὸν δὲ πόῤῥωθεν. τὸ δὲ διέτρεσαν, ἐπίτασιν ἔχει φόβου πλείονος ἤπερ τὸ, ἄψ ἀνεχώρησαν. ἵνα εἴπῃ ὡς οὐ μόνον ἁπλῶς ἀνεχώρησαν, ἀλλὰ καὶ ἔτρεσαν, ἤγουν τρέμοντες ἔφυγον. τὸ δὲ τρέπετο χρὼς, ἐκ τῶν ἔξω εἰς τὸ ἔσω τῆς ψυχῆς πάθος τρέπει τὸν ἀκροατήν. οὐ γὰρ ὁ χρὼς δεδιότος τρέπεται, πολλῷ χεῖρον τὰ ἔνδον. διὸ καὶ ἐπάγει ὅτι οὔτις ἔτλη πρόσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ μάχεσθαι, οὐ διὰ τὸ τραπῆναι τὸν χρῶτα δηλαδὴ τὸν ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλὰ διότι τὸ τοῦ θάρσους θερμὸν, ἔνδον ἐσβέσθη τῇ ἐκ φόβου ψυχρότητι. ἔχει δέ τι καὶ ἀντιθετικὸν τὸ, μεταστραφθέντων τῶν αἰάντων, ἐτρέπετο τοῖς πολεμίοις ὁ χρώς.

Ὅτι

Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε, νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
Νῆας ἐπὶ γλαφυράς. ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν
Ἄγριος ἠΰτε πῦρ, τό τ' ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν
Ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι
Ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο,
Ὣς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων
Ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.
Οἳ δ' ὥς θ' ἡμίονοι κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες,
Ἕλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν,
Ἢ δοκόν, ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. ἐν δέ τε θυμὸς
Τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσιν,
Ὣς οἵ γ' ἐμμεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὄπισθεν
Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥσπερ πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ
Ὑλήεις, πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς,
Ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
Ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι
Πλάζων, οὐδέ τι μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες,
Ὣς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
Τρώων. οἳ δ' ἅμ' ἕποντο. δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης καὶ φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
Κίρκον, ὅστε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν,
Ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
Οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν. λήθοντο δὲ χάρμης.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον
Φευγόντων Δαναῶν, πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή.

Ὅτι καθὰ τὴν χόλον ἄγριον εἶπεν, οὕτω καὶ νῦν πόλεμον ἐνταῦθα, ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν ἄγριος. ἀγριότητα γὰρ ἄμφω ταῦτα καὶ θηριώδη. λέγει δ' αὐτόν τε καὶ πῦρ ἄγριον, ὅτι δεινὰ ποιεῖ. διὸ εὐθὺς ὁ ποιητὴς μὲν τὸν πόλεμον ἄγριον, παραβολὴν ἀπὸ πυρὸς ἐπιφέρει διασαφηνίζων τὴν κατὰ πόλεμον ἀγριότητα. καὶ τὴν ἐν ἄλλοις κατεστραμμένην μάχην ἐπεξεργαζόμενος ἄρτι διὰ τῆς παραβολῆς, φησί, πόλεμος τέτατο ἄγριος ἠΰτε πῦρ. τό, τε, ἤγουν ὃ δὴ ἐπεσσύμενον, πόλιν ἀνδρῶν ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἶκοι ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο, τουτέστι φυσᾷ σὺν βρόμῳ, ἢ πρὸς βρόμον ὑποκινεῖ πνέων. ἔστι δὲ ἡ παραβολὴ πρὸς τὸν τῆς μάχης ἦχον, ἐπάγει γάρ. οὕτως ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπήϊεν, ὅ ἐστιν ἤρχετο. διὸ καὶ ἄνεμον ἐνέπλεξε τῇ παραβολῇ βρέμοντα. ὅρα δὲ ὅτι πάνυ συντόμως ἔφρασε πόλεως ἐμπρησμόν, ὡς ἐν ἄλλοις ἅλωσιν πόλεως. θέλει γὰρ ὑπερέχειν τὰ τοιαῦτα καὶ μὴ ἀκαίροις ἐκφράσεσιν ἐμπλατύνεσθαι. οἷα εἰδὼς ὡς ἡ ἐν τοῖς τοιούτοις στενολεσχία, οὐ μόνον σεμνοτέρα, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπιτυχεστέρα, καὶ ὡς δεῖ εἰπεῖν νοερωτέρα. τὸ δὲ ὄρμενον ἐξαίφνης, πρὸς διαστολὴν ἔφη ἑτεροίου πυρὸς μὴ φίλου αὐτῷ, ὅπερ οὐκ ἐξαίφνης ὄρνυται ἀλλ' ἐξ ἐπιβουλῆς. ὁποῖον καὶ πρὸ τούτων τὸ πόλιν ἀμαθῦνον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, τὸ ταῖς ναυσὶν ἐμβληθὲν πρὸς Ἕκτορος. οὗ λόγος ἦν ὅτι, μνημοσύνη πυρὸς γενέσθω. τὸ δὲ μινύθουσι δὲ οἶκοι, λίαν πολὺν ἔχει νοῦν. ἐν ὀλιγίστῳ γάρ, τὸ πᾶν φράζει τοῦ κατὰ πόλιν ἐμπρησμοῦ, διαφθείροντος τὰ παραπίπτοντα. πάλαι δὲ καὶ νῦν δηλωτικὸν τὸ μινύθειν. σέλας δὲ νῦν, αὐτό φασιν εἶπε τὸ πῦρ ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. ἄνεμον δὲ βρέμοντα παρέλαβεν, ἐπεὶ τὸ μέγα κακὸν αὐτὸς τῷ πυρὶ συγκατεργάζεται. καὶ οὐκ ἐν πόλει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ὄρεσιν ὕλῃ, τὴν φλόγα εἱλυφάζων καὶ στρέφων πανταχοῦ. τὸ δὲ ἀζηχές, ὅθεν μὲν γίνεται, προείρηται. ποιητικὴ δέ ἐστιν ἡ λέξις κειμένη καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ τίθεται ἐπί τε ἦχον ὡς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἀζηχὲς μεμηκυῖαι. καὶ ἐπὶ πράξεων δέ τινων, ὡς δηλοῖ τὸ ἀζηχὲς φαγεῖν καὶ πιεῖν. ὅτι τοὺς ὡς ἐρρέθη ταλαιπώρως καὶ ἐπιπόνως ἐπὶ Πατρόκλῳ νεκροφοροῦντας, ἡμιόνοις εἰκάζει. οἳ κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες, ἕλκουσιν οὐκ ἐκ πεδιάδος, ἀλλ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπόν, οὐ βραχύ τι ξύλον ἀλλὰ ἢ δοκόν φησιν, ἢ δόρυ μέγα νήϊον. οὗ ὁ ἑλκυσμὸς ἀλλαχοῦ κολοσυρτὸν ἐποίει. ἐν δέ τε θυμὸς τείρεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἱδρῷ σπευδόντεσσι. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. οἱ δὲ Αἴαντες ὄπισθεν ἰσχανέτην, ἤγουν εἶργον καὶ ἐκώλυον τοὺς ἐπερχομένους Τρῶας τοῦ νεκροῦ, ὥστε πρὼν ὁ καὶ προῤῥηθείς, ἰσχάνει ὕδωρ ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς, ὁποῖοι πολλοὶ πρῶνες ἔτυχον ἐν μέσῳ πεδιάδων εἶναι. καθὰ καὶ ὁ παραβολικὸς οὗτος, οὐ σκόπελός τις ὢν ἢ σκοπελώδης, ἀλλ' εἰς μῆκος ἐκτεταμένος πολύ. ἔστι, καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει. ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι, πλάζων. οὐδέ τι μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες. καὶ ἔστιν ἡ παραβολὴ αὕτη πρὸς τὴν ἀνακοπὴν τῶν ἐπερχομένων Τρώων. διὸ ἀποδιδούς, ἐπάγει,

ὡς

ὡς αἰεὶ αἰκεστὴ μάχην ἰόντες ὄπισθεν ἡρώων. ἰστέον δὲ ὅτι ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει, ὡς ἐστι σημειώσασθαι, εἴρηται ἡ παραβολή. τὴν δὲ κατὰ μέρος ἐν τούτοις, τὸ μὲν ἀμφιβαλόντες μένος, ἀντὶ τοῦ συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν συναγαγόντες, ὃ δὴ καὶ ἐπὶ βοῶν ἐστὶ καὶ λοιπῶν ζώων συνεζευγμένων. ἀταρπὸς δὲ παντοχοῦ τοῦ ποιητοῦ, ὡς ἡ καὶ ἀτραπὸς καὶ ἀταρπιτὸς καὶ ἀτραπιτὸς, στενὴ ὁδὸς μὴ ἔχουσα τινὰς ἐκτροπὰς ὧδε καὶ ἐκεῖ. δοκὸν δὲ καὶ δόρυ μέγα νήϊον προέλαβεν ἐνταῦθα, ὡς τοιούτων ἐπὶ πολὺ ξύλων διὰ φροντίδος ὄντων τοῖς κατὰ βίον. δοκὸν μὲν, εἰς οἴκου σύστασιν. νήϊον δὲ, πρὸς πλοίου σύμπηξιν. ὃ δὴ καὶ αὐτὸ οἰκός ἐστι καταφερτός. γίνεται δὲ δοκὸς, παρὰ τὸ δέκεσθαι ἰωνικὸν, ἢ δεχομένη δηλαδὴ τὰ ἐπικείμενα, εἴτε κέραμοι ἐκεῖνα εἶεν, εἴτε λειμωνόθεν ὄροφοι κατὰ τὸν ποιητὴν, εἴτε καὶ γῆ ὡς ἐπὶ δωμάτων γίγνεται. παράγωγον δὲ δοκοῦ, καὶ τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δόκανα, ἃν χρῆσις καὶ παρὰ Πλουτάρχῳ. ἦσαν δὲ αὐτὰ Διοσκούρων ἀφιδρύματα ὡς ἐκεῖνος καὶ ἱστορεῖ καὶ ἐκφράζει. δόρυ δὲ νῦν, τὸ ἁπλῶς ξύλον. κυκλολεκτέμενον, ἢ διὰ τὸ ἀποδαρῆναι ἤδη τοῦ φλοιοῦ, ἢ διὰ τὸ χλιῶναι παθεῖν δύναται. τίθεται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ δένδρου, ὡς καὶ ἐν τῷ, οὐ γάρ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. ὑλήεις δὲ ὑπόκειται τῇ παραβολῇ πρὼν, πρὸς διαστολὴν τῶν ψιλῶν. εἰκὸς γὰρ ὑλήεντα τουτέστι δασὺν πρῶνα εἶναι, ᾧ πολλοὶ προσβάλλουσι ποταμοί. ὅρα δὲ καὶ τὸ διαπρύσιον, ληφθὲν ἐνταῦθα οὐκ ἐπὶ φωνῆς ἀλλ' ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ διόλου καὶ δι' διαπερύσιον, καὶ ἀπὸ τοῦ πέρατος εἰς τὸ ἕτερον πέρας, ὡς εἶναι ὅμοιον, τῷ διηνεκὲς, ἢ διαμπερές. τὸ δὲ πτυχικὰς, πρὸς διαστολὴν οἰκοδομήματος κεῖται. ἃ πολλαχοῦ μέν εἰσι διαπρύσιον πεδίον ἰσχάνοντα πρὸς πλαζόμενον ὕδωρ, καὶ τοῦ ἐφεξῆς ῥοῦ ἀνακόπτοντα. οὐ πτυχικά εἰσι δὲ ἀλλὰ κατὰ τεῖχος τετυγμένα εἰσί. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ τυχῶ δευτέρου μέλλοντος ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, γέγονεν ἀττικῶς ὁ πτύχηκα παρακείμενος, ὅθεν ὁ πτυχηκώς. οὕτω πως καὶ ὁ γεγραφηκὼς κινεῖται καὶ ὁ συνδεδραμηκώς. ἀλεγεινὰ δὲ ῥέεθρα, τὰ ἀλέγεσθαι ἄξια καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀξιόλογα, καὶ οἷα παρὰ οὕτω μεγάλου πρῶνος ἀνακόπτεσθαι. καὶ ἔστιν ἐπενθήσεως ἐναχθεῖσα εἰς τὸ καὶ τὰ ἐν ἄλλοις αἰπὰ ῥέεθρα, εἰπεῖν ἀλεγεινὰ ἤτοι ἀλγεινὰ καὶ οὕτω καὶ χαλεπὰ μεταληπτικώτερον. τὸ δὲ ἴσχει, πρωτότυπον ῥῆμά ἐστι τοῦ ἰσχάνειν. τὸ δὲ πλάζων, ἀντὶ τοῦ ἀποπλανῶν, ἀνακόπτων, ἀνείργων. οὗ τὸ αἰτία, ὅτι οὐ δύναται τὸν τοσοῦτον πρῶνα ὑπερβῆναι, ὅτι σθένει ῥῆξαι. διὸ δὴ ἀνάγκης ῥέουσιν ἀνόπιν. καὶ τοῦτό ἐστι τὸ, πᾶσι ῥόους πεδίονδε τίθησιν. ἐξ οὗ καὶ συμβαίνει πολλαχοῦ πεδία λιμνάζεσθαι. ὅτι δὲ καὶ ἐρράγησαν πολλαχοῦ πρῶνες ὑπὸ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλγεινὰ ῥέεθρα ὑπερρηγνυόντων, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἐν αἷς καὶ ὁ Πηνειὸς οὕτω λέγεται διεκδῦναι κατὰ τὰ Θετταλικὰ Τέμπη, λιμνάζων πρὸ τούτου σὺν ἄλλοις ποταμοῖς τὰ ἐκεῖ. ὅρα δὲ τὸ πλάζων, συντελοῦν καὶ εἰς τὸ νῦν ἅμμα πελιμπλαγχθέντας οἷα ἀπὸ ἀντιτυπήσεως. καὶ εἰς τὸ, πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός. καὶ εἰς τὸ παλιμπετὲς, καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ οὐδὲ σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντας, ἱστορικὴν ἐμφαίνει πολυπειρίαν, ὡς εἰδότος τοῦ ποιητοῦ. πολλὰ ὕδατα προσαρχθέντα εἰς τοιούτους πρῶνας καὶ ἐνδρήξαντα καὶ διαδύντα, καὶ ζητητέας αὐτὰ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ὥστε ἱστορεῖ τὰ οὕτω συρρέοντα ὕδατα, ἢ πλάζεσθαι ἀπὸ τοῦ τοιούτου πρωνὸς ὅτι καὶ λιμνάζονται αἱ πεδιάδες, ἢ ἄλλα ῥηγνύντα τὸν πρῶνα, ἐκρέειν ἐξ οὗ ῥηγνυνθέν. καὶ τὰ τῆς ἱστορίας παρῆκται κατὰ ταῦτα ῥήγια. ὅρα δὲ καὶ ὅτι σθένος ἶφι ποταμοῦ, ὥσπερ καὶ ὠκεανοῦ μέγα σθένος ἐρεῖ. σύμφωνον δὲ τῇ τροπῇ τοῦ σθένος, καὶ τὸ ῥηγνῦσιν. ἐξ οὗ καὶ οἱ ῥηξήνορες ἄνδρες. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἴφθιμον. τὸ δὲ ῥηγνύειν, καὶ κατὰ ταράσσειν ἐπὶ ὑδάτων λέγεται. ὅτι τοὺς Ἕλληνας φεύγοντας καὶ κλάζοντας ἐν τῷ λανθάνεσθαι ἀλκῆς, ἢ χάρμης ὅτι καὶ κατηγορῶνται ὅπλοις ἢ τάφρος, εἰς ψᾶρας ὡς καὶ προδεδήλωται εἰκάζει ἢ κολοιούς, εἰπών. τῶν δ' ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἠὲ κολοιῶν οὖλον κεκλήγοντες ὅτε προΐδωσιν ἰόντα κίρκον, ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσιν, ὣς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν οὖλον κεκλήγοντες ἴσαν, ὃ ἐστιν ἤρχοντο, λήθοντο δὲ χάρμης. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον, φευγόντων Δαναῶν. πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή. καὶ ὅρα ὡς ταπεινοῖ τοὺς Ἕλληνας τῇ σμικροπρεπείᾳ τῆς παραβολῆς καὶ ὅτι τὴν αὐτὴν διεγράψατο εἰκόνα καὶ ὅτε τοὺς βαρβάρους ἐδίωκε Πάτροκλος. κρωγαστικὸν δὲ ζῶον καὶ οἱ ψᾶρες καὶ οἱ κολοιοί. καὶ συναγελαστικὰ δέ εἰσιν. ὅθεν καὶ οἰκειοῦνται τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ. φασὶ δὲ ταῦτα τὰ ὄρνεα, καὶ σμικρὰ ἴδια μάχεσθαι. ὁ δὲ κολοιὸς, καὶ φιλάλληλον. ὅθεν καὶ παροιμία ἐπὶ εὐτελοῦς φιλίας, κολοιὸς πὰρ κολοιὸν ἱζάνει. μαρτυρεῖ δέ φασι καὶ ὁ τρόπος τῆς θήρας αὐτῶν, ἡλίσκοντο γὰρ οὕτω πως. ἐτίθετο κρατὴρ ἔλαιον ἔχων ἔνθα διαγνοίη ἂν εἶναι καλὸν ὁ θηρευτής. καὶ οἱ κολοιοὶ ἐπικαθίσαντες τῷ χείλει καὶ τῇ ἐνοπτρικῇ φαντασίᾳ κολοιοὺς ἀληθεῖς ἐν τῷ κρατῆρι δόξαντες εἶναι, φιλαλλήλως αὐτῷ ἐμπίπτουσιν ὡς τοῖς ὁμοφύλοις συμμίξοντες καὶ τῷ γλίσχρῳ τοῦ ἐλαίου κακῶς παθόντες εἰς τὸ πτερὸν, ἑάλωσαν. καὶ τῆς φιλαλληλίας οὐκ ὡς ἀγαθὸν ἀπώναντο. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον. ἐν δὲ τοῖς τοῦ Διονυσίου, φέρεται ὅτι κολοιοὶ διαφέροντες πανουργίᾳ, ὅμως ὅταν ἐλαίου κρατὴρ τεθῇ πλήρης, οἱ στάντες αὐτῶν ἐπὶ τὸ χεῖλος καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν ἐν τῷ ὕδατι ἐμφαινόμενον, καταπίπτουσι. καὶ ἐλαιοβρόχων γενομένων, ἡ τῶν πτερῶν συγκόλλησις αἰτία γίνεται αὐτοῖς ἁλώσεως. οὕτω φασὶ καὶ ὄρτυγας εἰς ὀχείας καιρῷ, κατόπτρου ἐξ ἐναντίας αὐτῶν τεθέντος, καὶ πρὸ τούτου κειμένου βρόχου, τρέχοντας πρὸς τὰς ἐμφαινομένας ὄρτυγας τῷ κατόπτρῳ, ἐμπίπτουσιν εἰς τοὺς βρόχους.

ὅτι

ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ψὰρ ψαρὸς, γίνεται ψαρὸς ἵππος, ὁ κατὰ τὸν ψᾶρα ποικίλος, καὶ ὡς εἰπεῖν βαλιὸς, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. νέφος δὲ, οὐ παρίστησιν εἶναι τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ψαρῶν καὶ τῶν κολοιῶν, ἀλλ᾿ ὅτι τὸν ἀέρα ἔστιν οὗ ἐπισκιάζουσι νέφους δίκην τῇ πολλῇ συνεχείᾳ καὶ πυκνότητι. τὸ δὲ ἔρχεται, δύναται εἰλῆφθαι γενικῶς, ἀντὶ τοῦ πίπτει. οὖλον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν. οὕτω γὰρ κλάζουσι τὰ δειλαινόμενα. τῶν μὲν πεπεδημένων, χαλαρὰ ἡ φωνή. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ ὀλεθρίου νοεῖσθαι. ἵνα ᾖ οὖλον κεκλήγοντες, ἀντὶ τοῦ σημαντικὸν οὐκ ἀλλοτρίου, ἀλλ᾿ οἰκείου ὀλέθρου λάσκοντες. οὕτω γὰρ ὑποκρίνεται κλάζειν καὶ αἱ εἰρημέναι ὄρνιθες καὶ οἱ ἀχαιοί. τὸ δὲ κεκλήγοντες, ἀπὸ τοῦ κεκλήγω ἐστὶν ἐνεστῶτος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. ἀττικῶς δὲ ἔχει τὸ, νέφος ψαρῶν, ἠὲ κολοιῶν κεκλήγοντες, ὡς εἴπερ ἔφη ψᾶρες καὶ κολοιοὶ κλάζοντες. οὐ γὰρ πρὸς τὸ ἑνικὸν οὐδέτερον νέφος, ἀλλὰ πρὸς τὸ νοητὸν καὶ νῦν ἀπήντησε τῆς λέξεως, ὅπερ ἐστὶν οἱ ψᾶρες καὶ οἱ κολοιοί. ὅρα δὲ καὶ ὡς κίρκον δηλοῖ σαφῶς εἶναι, ὃς οὐ μείζοσιν ὀρνέοις ἀλλὰ μικροῖς ἐπιτίθεται. εἰ δέ τις ὀνοματοποιίᾳ τὸν κίρκον παράγει, ὥσπερ ἡ κρὶξ τὸ ὄρνεον ἐκ τοῦ κρίζειν παρῆκται, ἵνα ᾖ ἐκ τοῦ κρίζειν κρίκος καὶ πρὸς ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως κίρκος, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ κερκὸς ἢ τοῦ κερκίδος, οὐκ ἔστιν ἀσφαλῶς ἀποφήνασθαι. θηλυκῶς δὲ τὰς ὄρνιθας λέγει, ὡς δηλοῖ τὸ, μικρῇσιν ὄρνισι, καὶ ἔστι τὸ τοιοῦτον ἀττικόν τι καὶ ἰωνικόν. ἡ δὲ τοῦ ὑπὸ προθέσεως μετὰ δοτικῆς σύνταξις ἐν τῷ, ὑπ᾿ αἰνείᾳ καὶ ἕκτορι, πάνυ συνήθης ὁμήρῳ. τὸ δὲ ἴσαν, δύναται μὲν καὶ ἀπὸ τοῦ εἶμι γίνεσθαι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, τοῦ παραληγομένου τῇ ει διφθόγγῳ. μάλιστα δὲ δόξειεν ἂν εἶναι ἀπὸ τοῦ ἰσόρου ἴημι τοῦ παραληγομένου μόνῳ διχρόνῳ. διαφορεῖται γὰρ ἡ γραφὴ τοῦ εἶμι ῥήματος κατὰ τοὺς παλαιούς. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς θαυμασίως καὶ πεφεισμένως οὐκ εἶπεν ὡς φεύγοντες ἔρριψαν ὅπλα, ἀλλὰ ἔπεσον φευγόντων δαναῶν, ὡς οἷα ἐκτυχὸν περὶ τὴν τάφρον, ἵνα μὴ οὕτω πικροὺς εἴη ῥιψάσπιδες. καὶ τὸ μὲν πρᾶγμά φασι μεμίμηται. αἰσχρὸν γὰρ ὂν οὐδὲν εἴρηκεν. ἀλλὰ καὶ σεμνύνει ὅμως αὐτοὺς, εἰπὼν ὅτι πολέμου δ᾿ οὐκ ἐγίγνετ᾿ ἐρωή. διὰ τοὺς ἀριστεῖς δὲ τοῦτο ἔφη. ἔφευγον μὲν γὰρ ὁ πολὺς ὄχλος λαθόμενος χάρμης, οἱ μέντοι ἄριστοι ὡς εἰκὸς, οὐκ εἶχον πολέμου ἐρωήν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἔπεσον τεύχεα, ἔστι νοῆσαι καὶ ὡς παρακολούθημα τῶν θνησκόντων. ἵνα τὸ τεύχεα πολλὰ πεσεῖν, εἴη ἀντὶ τοῦ, ὁπλῖται ἔπεσον. καὶ ἔστι πρὸς τοῦτο οἰκεῖον καὶ τὸ, πολέμου δ᾿ οὐ γίνετ᾿ ἐρωή. ἵνα λέγῃ ὅτι πολλοὶ μὲν ἔπεσον, ὅμως δὲ ἡ μάχη οὐκ ἔληξε. τὸ δὲ περί τ᾿ ἀμφί τε τάφρον, δηλοῖ καὶ αὐτὸ τὴν συγγένειαν τῶν τοιούτων δύο προθέσεων, εἰ μᾶλλον τὸ μὲν περὶ τάφρον, σημαίνει ἂν τὸ κατ᾿ αὐτὴν τὴν τάφρον. τὸ δὲ ἀμφὶ τάφρον, εἴη ἀντὶ τοῦ ἀμφὶς πανταχοῦ τῆς τάφρου. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἐρωὴ, λείπεται προθέσεως ἵνα ᾖ καὶ αὐτὴ κατὰ τὸ, ἐπὶ τοι δ᾿ ὑπερώησαν, ὅ ἐστιν ἀνεχώρησαν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Σ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τὸν πατρόκλου θάνατον ἐπιγνοὺς, ὀδύρεται. ἀπελθοῦσα δὲ ἡ θέτις ἐκ τῆς θαλάσσης, παρηγορεῖ αὐτὸν, καὶ παραινεῖ ἀπέχεσθαι τοῦ πολέμου, ἕως ἂν αὐτῷ ὅπλα κομίσῃ παρὰ τοῦ ἡφαίστου. κελευσάσης δὲ ἥρας, ἄοπλος προσελθὼν ἐπὶ τὴν τάφρον ἐπιφαίνεται τοῖς πολεμίοις, καὶ αὐτὸν ἐκπλαγέντες, φεύγουσι. καὶ κατὰ τὴν φυγὴν πολλοὶ διαφθείρονται. τὸ δὲ τοῦ πατρόκλου σῶμα διασώσαντες οἱ μυρμιδόνες, λούουσιν. ἥφαιστος δὲ ἀχιλλεῖ πανοπλίαν κατασκευάζει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Σ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ ὁπλοποιΐαν τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ἐπιγράφουσιν οἱ παλαιοί, διὰ τὰ ἐνταῦθα ὅπλα τοῦ Ἀχιλλέως ἃ πρὸς Ἡφαίστου τεύχει. τὸ δὲ ἡρῷον αὐτῆς γνώρισμα, τοῦτο. σίγμα, Θέτις Ἀχιλλῆϊ παρ' Ἡφαίστου φέρει ὅπλα. καὶ ἄλλως δὲ, σίγμα, τεύχεα τεύχει καμὼν Ἥφαιστος Ἀχιλλεῖ. ὅτι δὲ τὸ σίγμα, σὰν λέγεται Δωρικῶς, προδεδήλωται. ὅτι τὸν μὲν Ἀντίλοχον πόδας ταχὺν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητής, εἰπών. Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε. τὸν δὲ Ἀχιλλέα πρὸ τούτων, ἁπλῶς οὕτω ταχὺν λέγει. καὶ ἴσως μὲν, τὸ αὐτὸ λέγει ἐν ἀμφοῖν. διὸ πρὸ ὀλίγων, Ἀχιλλέα λέγει πόδας ταχύν. ἴσως δὲ, καὶ πλείω ἔμφασιν ἔχει τὸ ἐν ἁπλότητι τὸν Ἀχιλλέα ταχὺν ῥηθῆναι, ὡς καὶ ἄλλως ὄντα ταχὺν καὶ μὴ μόνον κατὰ πόδας. ἔστι δ' ἐνταῦθα εἰπεῖν, καὶ ὅτι καθ' ἱστορίαν ἀνάγνωσιν οὐχ ἁπλῶς ταχύς, ἀλλὰ πόδας ταχὺς ἄγγελος νοεῖται ὁ Ἀντίλοχος. ὅτι ὀρθόκραιρα, κεφαλὴ κεραῶς ἡ ὀρθία. καὶ ὡς αἴγειρός τις, κάρη αἰρόμενον. ἵνα ἡ κάραιρα, καὶ ἐν συγκοπῇ κραῖρα. ὅθεν καὶ οἱ Ἀττικοὶ τὸ τῆς κεφαλῆς ἥμισυ, ἡμίκραιραν φασίν, ὡς εὕρηται καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀπὸ δὲ ταύτης, καὶ νῆας μεταφορικῶς πολλαχοῦ καὶ βόας ὀρθοκραίρας παρὰ τοῖς ποιηταῖς. ὅτι ἐπὶ καραδοκοῦντος τοῦ ἤδη γεγονός, καλὸν εἰπεῖν τὸ, τὰ φρονέων ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν. ἐπὶ φόβου δὲ μέλλοντος, ῥηθείη τὸ, μὴ δή μοι τελέσῃ θεὸς κακὰ κήδεα θυμῷ. Ἀχιλλεὺς δὲ τοῦτο φησὶ δεδιὼς περὶ τῷ Πατρόκλῳ. εἰ δὲ προσερρέθη πρός τινος τὸ μᾶλλον κακόν, οἰκεῖον προσθεῖναι καὶ τὸ, ὥς ποτέ μοι οὐδ' εἶναι διεπέφραδε καί μοι ἔειπε. τοῦτο δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, ταυτόν ἐστι τῷ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν. ἐκ παραλλήλου τε γὰρ ἐκεῖ καὶ ὧδε ταυτὰ αἱ λέξεις δηλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, μὴ δή μοι τελέσῃ θεὸς κακὰ κήδεα, λείπει συνήθως τὸ δέδω, ἤτοι τοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδοικα μὴ τόδε μοι ποιήσῃ ὁ θεός. τὸ δὲ κακὰ κήδεα, πρὸς διαστολὴν κεῖται καλοῦ κήδους, ὃ ἐπὶ ἀγχιστείας λαμβάνεται. ἐν τούτοις δὲ κεῖται συνεπτῶς, ὁ λοξὸς χρησμὸς δοθεὶς ὑπὸ Θέτιδος Ἀχιλλεῖ, λέγων, Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον, ἔτι ζῶντος Ἀχιλλέως, χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο, τουτέστι θανεῖν περιφραστικῶς. ἀπέκρυψε μὲν γὰρ ἐπίτηδες τρόπον

Ως οἱ μὲν, μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε.
Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων,
Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγώ. τί τ' ἄρ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Νηυσὶν ἐπικλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο;
Μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ.
Ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε καί μοι ἔειπε,
Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον ἔτι ζώοντος ἐμεῖο,
Χερσὶν ὑπὸ Τρώων λείψειν φάος ἠελίοιο.
Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.
Σχέτλιος. ἦ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ,
Νῆας ἔπ' ἂψ ἰέναι, μηδ' Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι.
Ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγαυοῦ Νέστορος υἱός,
Δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν.
Ὤμοι Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος. ἦ μάλα λυγρῆς
Πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι.
Κεῖται Πάτροκλος. νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται
Γυμνοῦ. ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.

χρησμο-

χρησμολογικῶς τις ὁ τοιοῦτος, ἐκβέβηκε δὲ εἰς τὸν Πάτροκλον. μυρμιδόνας δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων τὴν τῶν μυρμιδόνων στρατιὰν λέγει. οὐ γὰρ δή που καὶ τοῦ Ἀχιλλέως μυρμιδόνος ὄντος, κρείττων ὁ Πάτροκλος. ὅτι δ᾽ ἐφοί(?) τὸ χεῖρον ἐλπίζειν οἱ στέργοντες, Ἀχιλλεὺς δῆλοι(?) κλονεομένους ὁρῶν τοὺς Ἕλληνας, δυσελπίς ἐστιν, ἀγωνιῶν περὶ τοῦ φίλου. καὶ μήπω τι μαθὼν περὶ τοῦ Πατρόκλου δεινόν, ὅμως στοχάζεται τοῦ κακοῦ. λέγων. ὤμοι ἐγώ, τί δ᾽ αὖτ᾽ Ἀχαιοὶ νηυσὶν ἔπι κλονέονται, καὶ ἑξῆς τὰ περιγραφέντα ἕως τοῦ, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός. σχέτλιος. οὕτω καὶ ἑαυτὸν(?) αἰτιώμενος, φησὶ ἦ μὴν ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ, νῆας ἔπ᾽ ἂψ ἴμεναι, μηδ᾽ Ἕκτορι ἶφι μάχεσθαι. πρὸς ὅπερ εἴποι τις εἰπεῖν ὅτι οὐχ εὕρηται μνησθεὶς ἐκεῖ τοῦ Ἕκτορος Ἀχιλλεύς, ἔστιν εἰπεῖν ὡς τὴν ἑαυτοῦ μάθησιν(?) ἀναπληροῖ(?) ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα. μονονουχὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ ἔφη Ἀχιλλεὺς ἐκεῖ μή τις ἀπ᾽ Ὀλύμποιο θεῶν ἐμβαίη, ἐβούλετο μὲν εἰπεῖν μήποτε ὁ Ἕκτωρ ἐμβῇ, ἐσχημάτισε δὲ ἄλλως διὰ τὸ σεμνότερον. σημείωσαι δὲ ὅτι μεγαλοφυῶς ἐν ταῖς ῥηθείσαις λέξεσι τὰ κατὰ τὸν ἑταῖρον Πάτροκλον ὁ Ἀχιλλεύς, ἀπὸ τῆς τῶν Ἑλλήνων φυγῆς στοχαζόμενος αὐχεῖ(?) ποιεῖ(?), καὶ διδοὺς νοεῖν ὡς τοῦ Πατρόκλου ζῶντος, οὐκ ἂν ἔφυγον οἱ Ἀχαιοί. προοικονομεῖ δὲ διὰ τούτων Ὅμηρος, καὶ τὸ φορητῶς ἀκοῦσαι τὸν Ἀχιλλέα τὸν τοῦ Πατρόκλου θάνατον, καὶ μὴ ἀνήκεστόν τι ἑαυτὸν διαθεῖναι, προεμελέτα γὰρ τῇ ἐλπίδι, καὶ οὐ πάνυ ἀπροσδόκητον ἤκουσεν. ἐν δὲ τῷ, ἦ μάλα δὴ τέθνηκε, τὸ μάλα, οὐ τῷ τέθνηκε συντακτέον, ἀλλὰ τῷ ἦ. τὸ μὲν γὰρ εἰπεῖν οὕτω· μάλα ὀρθῶς ἔχει φράσαι δὲ ὅτι μάλα τέθνηκε, γελοῖον καὶ ἀδιανόητον. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ πάντῃ ἐντελῶς ἡ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἐνθύμησις ἐνταῦθα ἔχει, ἀλλὰ ἔχρῆν μὲν ἐν τῷ τέλει αὐτὸν εἰπόντα ὡς ἐκέλευον ἀπωσάμενον δήϊον πῦρ ἐπανελθεῖν, προσθεῖναι καὶ ὅτι ὁ δέ, μὴ ὑπακούσας, ἄλλως ἐποίησε. ἐλθόντος δὲ τοῦ Ἀντιλόχου κατὰ σπουδήν, ἐπεκόπη(?) [illegible] τῆς τοιαύτης ἐννοίας. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαινόμενος, ἔφη· ἧος ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε κατὰ φρένα, τόφρα οἱ ἦλθεν Ἀντίλοχος ἀγγέλλων τὰ σκυθρωπά. τὸ δὲ ὤμοι ἐγώ, ἐστὶ μὲν ἀρχαϊκόν(?), ἑρμηνεύεται δὲ διὰ τοῦ ἐφεξῆς, ἤγουν τοῦ, ὤμοι Πηλέως υἱέ. ὡς γὰρ ἐκεῖ ὁ Ἀντίλοχος προσφωνεῖ τὸν Ἀχιλλέα κλητικῶς, οὕτω καὶ ὧδε ὁ Ἀχιλλεὺς ἑαυτὸν ἀφελῶς, ὡς εἴπερ ἔλεγεν ὤμοι ὦ Ἀχιλλεῦ ἐγώ. τούτου δὲ ἐνεῖ(?) μίμησις τὸ, δύστην᾽, ἐμὸν γὰρ λέγω λέγουσα σέ, ἐκάθει(?). ὅρα δὲ τὸ σχέτλιος, οὐ νῦν ἐπὶ ἀδικίᾳ ῥηθέν, ἀλλὰ δι᾽ οἶκτον, καὶ λαμβανόμενον ἀντὶ τοῦ τάλας. τλήμων. ἐπίπονος. πολλὰ ἀναδεχόμενος καὶ ἀνατλάς. ἢ ὁ πλέον εἴπερ ἐχρῆν σφοδρός. ἔδει γὰρ σχέσθαι καὶ τλῆναι καὶ μὴ ἐπεξελθόντα(?) πολέμου, πρὸς Ἴλιον ἡγεμονεύειν. καὶ τοῦτο μὲν εὐφημότερον ὁ Ἀχιλλεὺς εἶπε σχέτλιον τὸν φίλον Πάτροκλον. αὐτὸς δὲ ὁ ποιητὴς πρὸς ἀλήθειαν σκώπτων, νήπιον ἐκεῖνον ἐκάλεσεν. ἐπειδὴ μὴ πεισθεὶς ἀγαθῇ παραφάσει ἑταίρου, ὤλετο. τὸ δὲ νῆας ἔπ᾽ ἂψ ἴμεναι, σαφέστερον φθάσας ἔφρασεν ἐν τῷ, ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν. ὅτι δὲ τῷ μετὰ πένθους ἀγγέλλοντι τὰ σκυθρωπά, οἰκεῖον τὸ, δάκρυα θερμὰ χέων, φάτο ἀγγελίην ἀλεγεινήν. τοιούτου δὲ προσώπου καὶ τό, ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι. ὅπερ Ἀντίλοχος τῷ Ἀχιλλεῖ λέγει ἐκ Μενελάου μαθών. δῆλον δ᾽ ὅτι τῆς λυγρῆς ἀγγελίας ἑρμηνευτικόν τό, τε ἀλεγεινήν, καὶ τό, ἣ μὴ ὤφελλε γενέσθαι ὡς προείρηται. διὰ συντομίας χάριν [illegible] ἔχειν ἐν τὸν τοῦ Ἀντιλόχου ἐνταῦθα λόγον. ὃς [illegible] τὰ κατὰ τὸν Πάτροκλον πλατὺ πάθος ἐμπεριγράφει δυσὶν ἔπεσι, τὸν θανόντα εἰπὼν καὶ τοὺς ὑπερμαχοῦντας Ἀχαιοὺς καὶ τὸν κτείναντα, καὶ οὕτως ἱκανῶς ταχύνας τὸ κακάγγελον. φησὶ γάρ. κεῖται Πάτροκλος. νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχονται γυμνοῦ. ἀτὰρ τά γε τεύχε᾽ ἔχει κορυθαιόλος Ἕκτωρ. καὶ ὅρα ὅτι τὸ πένθος ἐγκόπτον τὴν πολυλογίαν, οὐδὲ τοὺς δύο στίχους ἐντελῶς ἀφῆκε φρασθῆναι. ἐν γὰρ τῷ, νέκυος ἀμφιμάχονται, λείπει, ἢ τὸ Ἀχαιοί, ἢ τὸ Τρῶες καὶ Ἀχαιοί. μάχονται μὲν γὰρ ἀμφότεροι, ὑπερμαχοῦσι δὲ μόνοι Ἀχαιοί. καὶ οὕτω μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις καὶ νῦν καὶ ἀλλαχοῦ δέ, βραχυλογεῖ ὁ ποιητής. ὕστερον δὲ οἱ τραγικοὶ οὐκ ἐζήλωσαν, ἀλλὰ μακρὰς ἐπάγουσι διηγήσεις ταῖς συμφοραῖς, καὶ μάλιστα Εὐριπίδης. κρεῖττον δὲ πάνυ πολλῷ τὸ τοῦ ποιητοῦ. ἐν γὰρ ταῖς μεγίσταις λύπαις, οὐ καλὸν πολυλογεῖν εὐθὺς ἐναρχῇ τὸν ἄγγελον, ἵνα μὴ μάτην λαλῇ. ὁ γὰρ ἀκούσας, οὐκ εὐκαιρεῖ ἀκούειν μακρᾶς ῥήσεως, ὡς οἷα κωφωθεὶς ἐκ πρώτης τῇ βαρύτητι τοῦ ἀκούσματος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὡς ἤκουσεν, οὕτω καὶ ἀφηγεῖται ὁ Ἀντίλοχος. καὶ γὰρ ὁ Μενέλαος τεχνικῶς καὶ αὐτὸς ἐστένωσε τὴν ἀφήγησιν ὅτε τὸν Ἀντίλοχον ἐδίδασκε τὰ κατὰ τὸν Πάτροκλον καὶ [illegible] περιγέγραπται. ὅθεν ὠφελημένος ὁ Ἀντίλοχος, ἐπὶ στενὸν(?) στενοῖ(?) τὸν λόγον. οὐδὲ ἐπαινέσας τὸν Πάτροκλον ὡς ἐκεῖ ὁ Μενέλαος. ἐκεῖνος μὲν γάρ, πέφαται ἄριστος Ἀχαιῶν ἔφη. οὗτος δὲ ἠρκέσθη εἰπών, κεῖται Πάτροκλος, οὐ γὰρ ἦν ἐπαίνων καιρός. ὅρα δὲ καὶ ἄλλως τὸ τοῦ Ἀντιλόχου δεξιὸν ἐν οἷς περὶ τῆς ἀγγελίας εἶπε βραχυλογικῶς. ἐν ᾧ μὲν στίχῳ, προσεῖπεν. ὤμοι Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος. ἐν ἑτέρῳ δὲ προανεφώνησεν ὡς ἐν προκατασκευῇ, εἰπών. ἦ μάλα λυγρῆς πεύσεαι ἀγγελίης, ἐν δυσὶ δὲ διηγήσατο τὸ κεῖται Πάτροκλος καὶ ἑξῆς. ὡς τοῦ καιροῦ μὴ διδόντος πολλὰ λέγειν. ἔτι ὅρα καὶ ὡς κατὰ τὴν [illegible] τῶν παλαιῶν, ποικίλως ἐν οἷς λέγει [illegible] μυθεῖται τὸν Ἀχιλλέα, οἰκειωσάμενος τὴν συμφορὰν ἐν τῷ εἰπεῖν ὤμοι, καθὰ καὶ αὐτὸς Ἀχιλλεὺς πρὸ τούτου, ὤμοι ἐγὼ εἶπε. ἔτι δὲ καὶ τοῦ Πηλέως ἀνεμνήσεν, ἵνα ὡς τοιούτου παῖς ὤν, μετρίως(?) φέρῃ(?) τὴν συμφοράν καὶ τὴν ἀγγελίαν δὲ λυγρὰν εἰπών. καὶ οὕτω προμαλάξας τὸν Ἀχιλλέα τῇ δυσελπιστίᾳ, καὶ [illegible] ἀπαγγέλλει τὸ δυσχερές. τὸ δὲ νέκυος ἀμφιμάχονται, χρὴ [illegible]

σαι Πρίαμον θανὼν, ὡς προμαχέτου ὄντος τοῦ νεκροῦ. τὸ δὲ περὶ τοῦ Ἕκτορος, πάνυ ἀρίστως ἔχει. ἐρεθίζει γὰρ τὸν Ἀχιλλέα εἰς μάχην, ἵνα ταχὺ ἐκδραμὼν εἰς ἄμυναν, ἀποπαύσῃ τὸν θυμὸν, καὶ μὴ ἐπὶ πολὺ βύζηται πενθῶν. ἢ μῦθος. ὥστε ἡ πᾶσα τοῦ Ἀντιλόχου ἀγγελία τι καὶ λαλιά, δι' ἐξ ἐπῶν δύναται, δίχα μόνων δύο λέξεων, τοῦ, κεῖται Πάτροκλος. ἐν ταύταις γὰρ καὶ μόναις ἐστὶ τὸ τοῦ διηγήματος ἀπλοῦν. ὅρα δὲ τὸ πεύσεαι μετὰ γενικῆς ταχθέν. λυγρῆς γάρ φησι πεύσεαι ἀγγελίας, ὡς ἐν τῷ πρὸ ὀλίγον, ὄφρα πύθηαι λυγρῆς καὶ ἑξῆς.

Ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν,
Χεύατο κὰκ κεφαλῆς. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.
Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
Αὐτὸς δ' ἐν κονίῃσι μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς,
Κεῖτο. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων.
Δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλλεὺς ληΐσατο Πάτροκλός τε,
Θυμὸν ἀκηχέμεναι, μεγάλ' ἴαχον. ἐκ δὲ θύραζε
Ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα. χερσὶ δὲ πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης.
Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δάκρυα λείβων,
Χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ.
Δείδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀπαμήξειε σιδήρῳ.
Σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
Ἡμένη ἐν βένθεσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι.
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
Πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλειά τε, Κυμοδόκη τε.
Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἁλίη τε βοῶπις,
Κυμοθόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
Καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιθόη, καὶ Ἀγαυὴ,
Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φέρουσά τε, Δυναμένη τε,
Δεξαμένη τε, καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.
Δωρὶς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγακλειτὴ Γαλάτεια,
Νημερτής τε, καὶ Ἀψευδὴς, καὶ Καλλιάνασσα.
Ἔνθα δ' ἦν Κλυμένη, Ἰάνειρά τε, καὶ Ἰάνασσα,
Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια,
Ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν.
Τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
Στήθεα πεπλήγοντο. Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο.
Κλῦτε κασίγνηται Νηρηΐδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
Εἴδετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ.
Ὤμοι ἐγὼ δειλή. ὤμοι δυσαριστοτόκεια.
Ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος,
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα δόμον Πηλήϊον εἴσω.

Ὅτι τὸν Ἀχιλλέα μαθόντα ὡς τέθνηκε Πάτροκλος, ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, χεύατο κὰκ κεφαλῆς. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. αὐτὸς δ' ἐν κονίῃ μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς, κεῖτο. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ταῦτα δὲ οἰκεῖα λεχθῆναι εἰς παῖδα τὸν οὕτω παθαινόμενον. πολὺ δὲ τὸ εἰς τὸν Πάτροκλον φίλτρον τοῦ Ἀχιλλέως, οὕτω διατεθέντος ἐπὶ τῷ ἐκείνου θανάτῳ. καλῶς ἄρα πολὺ φίλτατον ἑταῖρον αὐτὸν ἔλεγε. σημείωσαι δὲ ἐν τούτοις ὡς τὴν ἐκλύπεις συνοχὴν καὶ τὴν ὄκνωσιν, νεφέλην ἐκάλεσε μέλαιναν. ὑφ' ἧς ὁ νοούμενος ἐπιπροσθεῖται ἥλιος ὢν αὐτὸ τὸ ἐναντίον, οἷόν τι φῶς, ὡς τὸ, αἴκεν τι φόως Δαναοῖσι γένοιο, ἤγουν ἡδονή τις καὶ χάρμα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰς ταὐτόν τι ἐνταῦθα ἔοικεν ἀγαγεῖν, κόνιν αἰθάλην καὶ τέφραν. εἰπὼν γὰρ κόνιν αἰθαλόεσσαν, ἐπάγει, μέλαινα τέφρα. τὴν αἰθαλόεσσαν κόνιν, τέφραν καλέσας. τὸ δὲ ᾔσχυνεν, ἀντὶ τοῦ ἀκαλλὲς ἐποίησεν. ἀντίκειται γὰρ ὥσπερ τὸ αἶσχος τῷ κάλλει, καὶ τὸ αἰσχρὸν τῷ καλῷ, οὕτω καὶ τὸ αἰσχύνειν τῷ καλλωπίζειν. καὶ ἔστιν ἡ λέξις καιρία. διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ, εἰπών. χαρίεν ᾔσχυνε πρόσωπον, τὸ πρώην δηλαδὴ καλόν. καὶ κόμην ᾔσχυνε, τὴν ξανθὴν ἢ καλήν. ὅτι δὲ τὸ χαρίεν οὕτω τὸ μετέωρον χάριτος πρὸ μιᾶς ἔχει τὸν τόνον, προδεδήλωται. χιτῶνα δὲ νῦν, τὸ ἐπιπλάζον ἱμάτιόν φησι. καὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκ

Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδωμαι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω
Ὅττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, λίπε σπέος. αἱ δὲ, σὺν αὐτῇ
Δακρυόεσσαι ἴσαν. περὶ δέ σφισι, κῦμα θαλάσσης
Ῥήγνυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἵκοντο,
Ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερὼ, ἔνθα θαμειαὶ
Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα.
Τῷ δὲ βαρυστενάχοντι, παρίστατο πότνια μήτηρ.
Ὀξὺ δὲ κωκύσασα, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.
Καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε. τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται
Ἐκ Διός. ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχὼν,
Πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν
Σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεικήλια ἔργα.

κης τὸ ἀμέσως ἐπικεχυμένας τῷ σώματι. εἰ μὴ ἴσως μονοείμων ἔτυχεν εἶναι νῦν ὁ Ἀχιλλεύς. εἰς δὲ τὸ, νεκταρέῳ χιτῶνι, ἐνθυμητέον καὶ τὰ ἄμβροτα εἵματα, ἐν οἷς θεότης ἐνδύσεως δηλοῦται ἀπὸ τοῦ κατὰ μῦθον ἀμβροσίας, καὶ τοῦ ὁμοίου νέκταρος. τὸ δὲ μέλαινα, οὐκ ἐκ παραγωγῆς ἔχειν ἔλαχε τὴν παραλήγουσαν δίφθογγον, ἀλλ' ἐκ τοῦ μέλανος ἐπενθέσει τοῦ ι γίνεται. οὐ μὴν τοιοῦτος ἡ θεράπαινα καὶ τὰ κατ' αὐτήν, οὐδὲ ἡ γείταινα καὶ ἡ τέκταινα. οὐδὲ ἡ ἐκ τοῦ θεὸς, θέαινα. καὶ ἡ ἐκ τοῦ λύκος, λύκαινα. οἷς ὅμοιον καὶ ἡ γνάθαινα τὸ κύελον. οὐδὲ ἡ παρὰ Διφίλῳ τύταινα, τὸ παίτῃ ξενίζον. ὅς ἐπιτιμᾷ τινι ὡς κακῶς τὰ πῦτλα τυταίνας καλοῦντι. οὐδὲ ἡ σκόρπαινα. δοκεῖ δὲ ἐν τοῖς πλείοσι τῶν τοιούτων παρεφθάρθαι ἀναλογία τοῦ μεσαιπόλιος. προϋπάρχοντος γὰρ ἐν αὐτοῖς τοῦ ο, εἶτα τραπέντος εἰς α συνήθως, καὶ προσλαβόντος τοῦ ι, παράγονται πολλὰ τῶν διὰ τοῦ αινα θηλυκῶν. οὕτω γὰρ ἐκ τοῦ γείτονος καὶ τέκτονος, ἡ γείταινα καὶ τέκταινα. καὶ θεράπαινα δὲ καὶ λέαινα, ὁμοίως ἂν σκευωροῖντο. οὕτω δέ πως καὶ τῶν ἄλλων τὰ πολλά. ἐν οἷς ἔστι ζύγαινα καὶ φάλαινα, καὶ ὕαινα χερσαῖά τε καὶ ἰχθύς. ὅτι δὲ καὶ σκόρπαινα, ὁ θῆλυς σκορπίος ὁ κατὰ θάλασσαν, δηλοῖ ὁ γράψας τὸ, καὶ σκορπαίνας καὶ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν. ἐν δὲ τῷ ἀμφίζανε, τὸ ἐγκάθετον καὶ παράμονον τῆς τέφρας δηλοῖ, διά τε τὸ πλῆθος, καὶ ἴσως καὶ δι' ὑγρότητά τινα ἢ δακρύων ἢ ἱδρώτων. ὅθεν ὡσεὶ καὶ πιλοποιηθὲν τὸ τῆς τέφρας λεπτὸν ἐνεκάθητο. τὸ δὲ μέγας μεγαλωστὶ, ἐνδιαθέτως νῦν ἔφη ὁ ποιητής. ἐν ἄλλοις δὲ, οὐχ οὕτω. εἶχε γάρ τι καὶ μυκτῆρος ἐκεῖ ὁ λόγος. τὸ δὲ φίλαις χερσὶν, ἔχει τι καὶ οἴκτου. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶ καθ' ἑαυτοῦ ἐχρᾶτο. εἰ δὲ μὴ καὶ δακρύων πεπλῆσθαι λέγεται, καὶ οὐδὲ θαλερὴ ἔσχετό οἱ φωνὴ ἃ πρὸ μικροῦ Ἀντίλοχος ἔπαθεν, ἀλλὰ τοῦτο νῦν οὐ πάσχει, οἷα τὸν τοῦ Πατρόκλου καραδοκήσας καὶ ἤδη προϋπτόμενος θάνατον, καὶ διὰ τοῦτο προμεμαλαγμένος ὡς εἴρηται. ὅτι τὰ ἐν βίῳ καὶ συνήθη μιμητικῶς φράζων ὁ ποιητὴς, τήν τε μητέρα Θέτιν κωκύσει διατιθεμένην ἐπὶ τῷ υἱῷ καθάπερ εἰκὸς, καὶ τὸν Ἀντίλοχον τὸ φιλικὸν πληροῦντα ὅσιον. ἔτι οὐδὲ τὰς περὶ τὸν Ἀχιλλέα αἰχμαλώτους, ἀπαθεῖς ἀφίησι. διά τε τὸ φύσει τοιοῦτον, κάρτα γοῦν φιλοίκτιστον γυνὴ, καὶ πρὸς χάριν τοῦ δεσπότου, καὶ διὰ τὸ τοῦ Πατρόκλου ἐνηές. ἔτι διὰ μνήμην δὲ τῶν οἰκείων, κατὰ τὸ, Πάτροκλον πρόφασιν, ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐρεῖ. καὶ τέως περὶ τῶν αἰχμαλώτων φησὶν οὕτω. δμωαὶ δ' ἃς Ἀχιλλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε, θυμὸν ἀκηχέμεναι, μεγάλ' ἴαχον. ἐκ δὲ θύραζε ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλλῆα δαΐφρονα. χερσὶ δὲ πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο. λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης. φιλοπενθὴς γάρ φασι γυνὴ βάρβαρος αἰχμάλωτος. ἔτι οὕτω μὲν αὐτά. ὧν τὰ πάθη τὰ καθ' Ὅμηρον φρασθέντα, χρήσιμα εἰς λόγους πενθίμους γραφὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ τοῦ τοιούτου τόπου. Ἀντίλοχος δ' ἑτέρωθεν ὀδύρετό φησι δάκρυα λείβων, χεῖρας ἔχων Ἀχιλῆος. ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, δείδιε γοῦν μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ. καὶ οὕτω μὲν καὶ πενθεῖ καὶ ὑποκρίνεται Ἀχιλλεὺς δι' ὑπερβολὴν πένθους. Πλάτων δὲ ὕστερον ἐν ταῖς Πολιτείαις, μὴ δεῖν λέγει τοιαῦτα ποιεῖν ὑπὲρ τεθνεώτων, ὡς δῆθεν τι πεπονθότων. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν Ἀχιλλεὺς ληΐσσατο Πάτροκλός τε, σεμνύνει τὸν κέμθιον ὡς τῷ Ἀχιλλεῖ συναριστεύοντα. οὕτω καὶ ὁ Θησεὺς πρὸς κλέος ἦν, ὅτι τῷ Ἡρακλεῖ ἔργων τινῶν συνεφήπτετο. καθὰ καὶ παροιμία δηλοῖ, λέγουσα τὸ, οὐκ ἄνευ γε Θησέως, ἐπὶ τῶν σὺν ἑτέροις εὐδοκιμούντων. τὸ δὲ δαΐφρονα, δόξοι ἂν ἴσως ὁπωσοῦν ἀφορᾶν καὶ πρὸς τὸ, κόμην ᾔσχυνε δαΐζων, ἵνα μὴ μόνον καθ' ἑτέρων δάϊος ἀλλὰ καὶ καθ' αὑτοῦ εἴη ὁ Ἀχιλλεύς. τὸ δὲ μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ, ἀμφίβολόν φασιν ἔχειν ἔννοιαν. ἢ γοῦν εἶχε τὰς τοῦ Ἀχιλλέως χεῖρας ὁ Ἀντίλοχος φόβῳ τοῦ μὴ ἑαυτὸν διαχρήσασθαι, ἢ αὐταὶ μὲν, εἴχοντο ἵνα μὴ καταχέηται κόνιν, Ἀχιλλεὺς δὲ ἔστενε, δεδιὼς μὴ ὁ Ἕκτωρ ἀποδειροτομήσει Πάτροκλον. ἐλλιπῶς τοῦτο φράζοντος τοῦ ποιητοῦ πρὸς φύσιν τοῦ τὴν πολυ-

λογίαν ἐγκόπτοντος πάθους, ὃ καὶ Ἀντίλοχος ἔπαθεν ἐν τῷ, νέκυος δὲ ἀμφιμάχονται. ὡς γοῦν ἐκεῖνος τοῖς ἀμφιμαχομένοις ἐσίγησεν, οὕτω καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν δῃοτόμον Ἕκτορα. ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ ποιητὴς καὶ τοὺς ἐκ τῆς Θέτιδος λόγους ἀνακινῶν οἷα ἐκ τῶν μικροτέρων εἰς τὸ μεῖζον καὶ πρὸ ἔργου ἥκων, φησὶν ὡς Ἀχιλλεὺς μὲν σμερδαλέον ᾤμωξεν, ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ ἡμένη, ὡς καὶ ἐν τῇ Α κεῖται ῥαψῳδίᾳ, ἐν βένθεσιν ἁλὸς παρὰ πατρὶ γέροντι. κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἁλὸς Νηρηΐδες ἦσαν. ἃς καὶ ἀπαριθμεῖται, πλὴν οὐ πάσας διὰ τὸ μὴ δ' ἐνταῦθα πάνυ ἐπαχθὸν τῆς ἐν ὀνόμασι τοιούτοις διατριβῆς. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν μηδὲ νῦν εὐπορίαν πλάσεως τοσούτων ὀνομάτων δεξιᾶς καὶ εὐπροσίτου τοῖς ἀκροαταῖς. διὸ καὶ ὀλίγον τι ὑπὲρ τὰς τριάκοντα μετρήσας εἰρημένας κατωτέρω νηρηΐδας, τὰς λοιπὰς ἐκ τῶν πεντήκοντα εἰς τὸ ἀόριστον ῥίπτει, εἰπών. ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε, καὶ ἑξῆς ἡ δεῖνα καὶ δεῖνα ἕως τοῦ, εὐπλόκαμός τ' Ἀμάθεια. εἶτα παραδεικνὺς δύνασθαι τοὺς λογίους ἄνδρας ἐκ τοῦ κατὰ βάθος θαλάσσιον καὶ ἄλλα θεῖναι ὀνόματα νηρηΐδων, ἐπάγει. ἄλλαι θ' αἳ κατὰ βένθος, καὶ ἑξῆς ὡς κεῖται ἀνωτέρω. καλῶς ἄρα φθάσας παρεσημήνατο τό, πᾶσαι ὅσαι κατὰ βένθος ἦσαν. τὸ γὰρ ὅσαι ἦσαν, ὑποδηλοῖ καὶ ἀπεῖναί τινας ἐκ τῶν ὅλων, αἳ δι' αὐτὸ δῆθεν οὐδ' ἠριθμήθησαν. εἶτα καὶ τὸν κωκυτὸν τῆς μητρὸς ἐκτιθείς, πρῶτον μὲν ὑποτίθεται βραχυτάτην προοιμιακὴν ἔννοιαν, τοιαύτην. κλῦτε κασίγνηται, ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ. εἶτα ἐπάγει τὸ οἴκτιστον. ὤμοι ἐγὼ δειλή. ὤμοι δυσαριστοτόκεια. ἥ τ' ἐπεὶ ἂρ τέκον υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος, τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, νηυσὶν ἐπιπροέηκα εἰς Ἴλιον Τρωσὶ μαχησόμενον. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο, ἄχνυται. οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι. ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἠδ' ἐπακούσω ὅ, ττι μιν ἵκετο πένθος ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. καὶ ὅρα τὴν μονῳδίαν τῆς Θέτιδος, πολλὰ καὶ αὐτὴν ἔχουσαν χρήσιμα ἐν καιρῷ τοῖς μονῳδικῶς γράφουσι. ἐν νῷ μὲν ἡ μήτηρ πενθεῖ καθ' ἑαυτὴν οὖσα, γενομένη δὲ παρὰ τῷ υἱῷ Ἀχιλλεῖ μικρὸν ὅσον ἐπὶ τῇ ἠγορίᾳ ἐκείνῳ ἔδει, τοιαῦτα μὲν οὐ λέγει, παραμυθεῖται δὲ ὡς χρεὼν ὂν χαίρειν αὐτόν, εἰ πάντα τετέλεσται ἐκ Διὸς ὡς αὐτὸς εὔχετο, τὸ πάντας δηλαδὴ τοὺς Ἀχαιοὺς ἐπὶ ταῖς ναυσὶν ἀλῆναι αὐτοῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεικήλια ἔργα. καὶ αὐτὴ μέν, οὐδὲν οὕτω πένθιμον φθέγγεται μὴ καὶ ἐπαυξήσῃ τὸ πένθος τῷ υἱῷ. Ἀχιλλεὺς μέντοι αὐτὴν οἰκτίσεται ἐν τῷ, ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃσιν ἁλίῃσι ναίειν καὶ ἑξῆς. οὐ μόνον ὡς μητέρα τοιαύτην, καὶ οὕτω ταχὺ αὐτῷ ἄρτι ἐλθοῦσαν παρήγορον, ἀλλὰ καὶ ἵνα κολακεύσας ὑπαγάγηται εἰς ἃ θέλει, ὧν τὸ κεφάλαιον ἡ ὁπλοποιΐα. εἰς ἣν καὶ τοῦ παιδὸς μὴ ἀξιώσαντος, ἡ μήτηρ σπεύδει. τὰς μὲν νηρηΐδας, πέμψασα ὅθεν ἦλθον. ὁ γοῦν μῦθος ἐφιεμένας ἀνθρωπίνως πενθούσῃ τῇ ἀδελφῇ αὐτὰς ἐποίησεν, εἰπών. αἳ δὲ σὺν αὐτῇ δακρυόεσσαι ἦσαν. αὐτὴ δέ, ἀνελθοῦσα εἰς τὸν Ἥφαιστον, ὃς ὅπλα χαλκεύσει τῷ Ἀχιλλεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν εἴδετε ὅπερ ἐστὶ δηλοῦν γνῶσιν ἢ θέαν, ἔνεστιν ὡς ἔστιν ὁριστικὸς ζωγράφοις ἄχρηστος. τὸ δὲ δυσαριστοτόκεια, δηλοῖ μὲν τό, ἐπὶ κακῷ τετοκυῖα τὸν ἄριστον. καὶ φασὶν ἐντεῦθεν μεταλαβοῦσαν τὴν Ὀλυμπιάδα, εἰπεῖν περὶ Ἀλεξάνδρου, ὡς κρείσσων γέγονεν ἢ μητρὶ συνέφερε. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν Ὁμηρικὴν λέξιν ταύτην ὡς ἐκ τριῶν σύνθετον. λέγοντες, σπανίως εὑρίσκεσθαι τὰς τοιαύτας παρὰ τοῖς σπουδαιοτέροις τῶν ποιητῶν, πλεονάζειν δὲ αὐτὰς μάλιστα τοὺς κωμικούς. φαίνεται δὲ προϋπάρχειν ἡ δυσαριστοτόκος, καὶ ἀπ' αὐτῆς παρῆκται ἡ δυσαριστοτόκεια, οὕτω γάρ φασιν οἱ τεχνικοὶ εἶναι καὶ πρωτοτόκον, καὶ πρωτοτόκειαν. ὁμοία δέ τις τριῶν λέξεων σύνθεσις παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἐν τῷ παναώριος. τὸ δὲ ἔρνεϊ ἶσος, παραβολὴν ἐμφαίνει τοῦ τῆς ἐλαίας ἔρνους, ἣν ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ἐπὶ Εὐφόρβῳ πλατέως ἔφρασεν ὁ ποιητής. ἐρρέθη δὲ οὕτω συντετμημένως, διὰ τὸ τοῦ προσώπου πρέπον. οὐ γὰρ εἶχεν ἡ Θέτις ἐν τοιούτῳ πένθει καλλιλογεῖν. διὸ καὶ τὸ ὡς φυτὸν γουνῷ ἀλωῆς, ὁμοίως ἔφρασε. τίς δὲ ὁ γουνός, καὶ περὶ ἀλωῆς δέ, ἀλλαχοῦ ῥηθέντα κεῖται. τὸ δὲ ἀνέδραμε, τὸ ταχὺ καὶ μέγα δηλοῖ τῆς αὐξήσεως. τὸ δὲ ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα, ὑπολαλεῖ ἀφελῶς κατὰ γυναικεῖον ἦθος, τὸ μὴ χρῆναι πενθεῖν τὸν υἱὸν οὕτως ἠρεμοῦντα, καὶ μὴ δεδυκότα πολυδάκρυν πόλεμον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι Ὅμηρος μέν, ἐπίστροφον τοῦ υἱοῦ πλάττει τὴν Θέτιν, καὶ οὐδαμοῦ ἀπόρροιαν. οἱ δὲ νεώτεροι τῶν ποιητῶν, φασὶν ὅτι δωδεκαταῖον ὑπὸ Θέτιδος καταλειφθέντα τὸν Ἀχιλλέα, Χείρωνι παρέδωκεν ὁ Πηλεὺς τραφῆναι. τοῦ δὲ ἀλῆναι, προϋπόκειται μετοχὴ ποιητική, ὁ ἀλείς. καὶ δεύτερος ἀόριστος ῥῆμα, τὸ ἦλην. ὃ διαλυθέν, ἐάλην γίνεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὁμοίως τῷ ἐάγην. ἀεικήλια δὲ ἔργα, ἢ τὰ μὴ ἡσυχαστικὰ κατὰ στερητικὴν σύνθεσιν καὶ παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἕκηλος. ἢ τὰ μὴ ἑκούσια. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἃ ἔπασχον πόλλ' ἀεκαζόμενοι. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. ἰστέον δὲ ὡς ὀνόματα ταῖς ἀνωτέρω μνημονευθείσαις νηρηΐσιν Ὅμηρος πλάττει καθάπερ καὶ Ἡσίοδος, ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων, ἢ ἄλλως ἐνθεωρουμένων τῇ τε θαλάσσῃ καὶ τῷ στοιχείῳ τοῦ ὕδατος. διό. Γλαύκη μέν τις αὐτῶν καλεῖται, διὰ τὸ τῆς θαλάσσης ἔστιν ὅτε γλαυκόν, γλαυκὴ μέν τις οὖσα, βαρυνθεῖσα δὲ πρὸς διαφορὰν ἐπιθέτου, ὡς κύριον. καθὰ καὶ ἡ Θόη μετ' ὀλίγα οὐ τονοῦται ὀξέως ἀλλὰ βαρὺν τόνον ἔχει, πρὸς διαστολὴν τῆς ἐπιθετικῶς λεγομένης θοῆς ἣ καὶ αὐτὴ παρὰ τὸ θέειν γίνεται. Θάλεια δέ, διὰ τὸ τοῦ στοιχειακοῦ ὕδατος ζωογόνον ἔν τε ἄλλοις καὶ ἐν φυτοῖς δέ, ἐφ' ὧν τὸ θάλλειν κυριολεκτεῖται. ὅτι δὲ καὶ μία τῶν μουσῶν ἐστὶ Θάλεια, καὶ ὅτι καὶ δαιτὸς ἐπίθετον ἐστι, πολλαχοῦ εὕρηται. καὶ

ὅτι

ὅτι δὲ οὐδὲ τὸ θαλάττιον ὕδωρ ἐστέρηται εἰς τὸ παντελὲς τοῦ ποτίμου θάλλειν, ὡς δηλοῦσι δίχα φυκίων καὶ μνίων, καί οἱ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ βαλανηφαγοῦντές που θῦνοι, δῆλόν ἐστι καὶ αὐτό. μαρτυροῦσι δὲ τῷ λόγῳ καὶ οἱ θρᾴκιοι ῥηγῖνοι, παρ' οἷς ἡ κατὰ σφᾶς ἐκ θαλαττίου στομίου λίμνη, τῇ τῶν ἀμπέλων φυτείᾳ συμβάλλεται, διὰ τὴν φυτῶν βόθρους τοῦ κατ' αὐτὴν ὕδατος ἐμπιπλῶσα, οὗ θαλάσσης μεταπεποίηται ἐστὶ τὸ γλυκύ. καὶ ἄλλως δὲ αὕτη θάλλει, κατὰ τὴν δίαιταν, διὰ τὸ ἐκεῖθεν ζωηρὸν οὐ μόνον τοῖς ἐναλίοις ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔξω ἐμπορικοῖς τε καὶ λοιποῖς, ὧν χάριν, καὶ δωτὼ νηρηΐς πέπλασται ὡς ῥηθήσεται. κυμοδόκη δὲ καὶ κυμοθόη, διὰ τὰ κύματα. ἱστέον γὰρ ὅτι εἰσί τινα τῶν τοῦ ὕδατος, ἐξ ὧν ἑκάστου διάφορα τῶν τινὲς νηρηΐδων κοινοῦνται ὀνόματα. διὸ τὸ ἴαιρα, καὶ ἰάνειρα, καὶ ἰάνασσα. ἴσως δὲ ἀκολούθως τοῖς δυσὶ τούτοις, καὶ τὸ καλλιάνειρα καὶ καλλιάνασσα, παρὰ τὸ ἰαίνειν, ἐπεὶ τοιοῦτον τὸ στοιχεῖον, εὐφρόσυνον δηλαδὴ τρόπον τινά. ὅθεν καί τις νηρηΐς, μελίτη λέγεται ὡς πολλοῖς αἰτία γλυκασμοῦ. οὕτω καὶ διὰ τοὺς θαλαττίους ἰχῶρας, ἡ μέν τις κλυμένη, ὡς διὰ κλυστὴν καὶ ἐξέκλυστος, ἡ δὲ ἀγαυὴ, διὰ τὸ ἄγαν αὔειν. δωτὼ δὲ καὶ δωρὶς, διὰ τὰς ἐκ θαλάσσης ἀγαθὰς ὁποιασοῦν δόσεις. ὁμοίως καὶ θοὴ, ἡ μάλιστα ὡς ἐρρέθη θοὴ, οὐ μόνον διὰ τὸ ταχὺ τοῦ ὕδατος ὅτι περιρρεῖ, ἀλλὰ καὶ διότι θοαῖς ταῖς ὑπόκειται ναυσί. διὸ οὐ μόνον ἡ ῥηθεῖσα κυμοθόη συνθέτως ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἀμφιθόη ἑτέρα. διὰ δὲ τοῦτο, καὶ ἄλλη τις φέρουσα καθ' ὁμοιότητα τοῦ φόρκυνος θαλαττίου δαίμονος. νησαίη δὲ καὶ ἀκταίη καὶ σπειὼ, διὰ τὰς περὶ θάλασσαν νήσους καὶ τὰς ἀκτὰς καὶ τὰ κατ' αὐτὴν σπήλαια· ὅθεν τὸ σπίλαια, θηρία πολλὰ ἐκεῖ. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, ἀργύφεον πλῆτο σπέος. καὶ τὸ, ὡς ἄρα φωνήσασα θέτις λίπε σπέος. οὕτω δὲ καὶ ἀμάθεια παρὰ τὴν ἄμαθον. ἣν οὐ καλῶς τινες ἀμάθυιαν ἐτόλμησαν γράφειν, πρὸς ὁμοιότητα τῆς ὠρείθυιας. αὕτη μὲν γὰρ φύσει ἔχουσα τὸ υ δίχρονον ἐν τῇ παραληγούσῃ ἐκ τοῦ θύειν ὃ ἐστὶν ὁρμᾶν, εἰκότως τῇ υι διφθόγγῳ παραλήγεται κατὰ τὸ κινάμυια, παρὰ τὸ θύειν γὰρ ἐν ὄρει γίνεται ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω. τῇ δὲ ἀμαθείᾳ προϋπονοουμένη ἡ ἄμαθος, ἀπρόσβατός ἐστι τῇ υι διφθόγγῳ. ἴστην οὖν ὡς ἀριστότοκος, ἀριστοτόκεια. οὕτως ἄμαθος, ἀμάθεια. ἁλίη δὲ, παρ' αὐτὴν τὴν ἅλα. ἐξῆς καὶ κοινὸν τοῦτο πάσαις ἐπίθετον, ὡς δηλοῖ τὸ, μετ' ἀθανάταις ἁλίῃσι. λιμνώρεια δὲ, παρώνυμος λιμνῶν καὶ ὀρέων, ἃ δηλαδὴ πολλαχοῦ θάλασσαν ὑπερκύπτουσι καθὰ καὶ ὠρείθυια κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, ἡ ἐν ὄρει που ἐστὶν οὗ θύουσα. ἢ διὰ τὰ καὶ ἐν ὄρεσιν ὕδατα. πρωτὼ δὲ, διὰ τὸ πρωτεῦον τοῦ ὕδατος καὶ ἀρχικόν. διὸ καὶ νημερτὴς καὶ ἀψευδὴς ἕτεραι δύο αὗται νηρηΐδες τῇ αὐτῇ ἐννοίᾳ διοικούμεναι τῷ δῆθεν ἀληθέστερον ἀρχικῇ. ὡς τῶν ἄλλων τριῶν στοιχείων, ψευδομένων εἶναι τὸ ἀρχικὸν διὰ τὸ δοκεῖν ἐξ ὕδατος τὰ λοιπὰ ὡς ἀπ' ἀρχῆς τινος γίγνεσθαι. οὕτω δὲ καὶ τὸ καλλιάνασσα καὶ τὸ ἀγαυὴ καὶ κλυμένη, τοῦ κατὰ τὸ ὕδωρ ἀρχικοῦ δόξαιεν ἂν οὐκ ἀφυῶς ἐνδείξεις εἶναι. τὸ μὲν, διὰ τὴν τοῦ ἀνάσσειν ἀξίαν. τὸ δὲ, διὰ τὸ ἐκ τοῦ ἄρχειν γαῦρον καὶ περίκλυτον. καὶ ἄλλως δὲ, νημερτὴς καὶ ἀψευδὴς, ὀνόματα θαλαττίων δαιμόνων, διὰ τὸ εἰς ὅρκον τοῖς τότε πίπτειν τὴν θάλασσαν, ὡς δηλοῖ τὸ, χερσὶ δὲ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἕλεν ἅλα μαρμαρέην, ὅ ἐστι μαρμαίρουσαν, ἐκ τοῦ μαίρειν, ἐξ οὗ καὶ μαῖρα νηρηΐς, οἱονεὶ ἡ λαμπρά. ἧς ἀκόλουθος καὶ ἡ πανόπη. ἔτι δὲ καὶ ἡ γαλάτεια, παρηχουμένη ὥσπερ ἡ θέτις τῇ καταθέσει τῆς ζάλης, οὕτως αὐτὴ τῇ γαλήνῃ. αὕτη δὲ, καὶ διὰ τοὺς τῶν κυμάτων γαλακτοχρόους ἀφροὺς οὕτω καλεῖται. καὶ πανόπη δὲ ἄλλως, διὰ τὸ λεῖον τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιφανείας, καὶ τῇ ὄψει ἀνεπιπρόσθητον, καθά που δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν παραβολῇ. δεξαμένη δὲ, ἢ διότι τὸ στοιχεῖον τοῦ ὕδατος, κατὰ τὸ δύνασθαι θεωρεῖται πρὸς τὸ ἐνεργείᾳ τῶν εἰδοποιουμένων ἐξ αὐτοῦ, ἢ καὶ διὰ τὸ τοῦ ὕδατος ἰσχυρόν. ὃ καὶ ὁ θαλάττιος πολλαχοῦ αἰνίττεται ποσειδῶν, ὁ διὰ τοῦτο καὶ ἐνοσίχθων, καὶ ἐννοσίγαιος. δεξαμένη δὲ, διὰ τὸ δεχέσθαι τὴν θάλασσαν εἶναι ζώων τε τῶν ἐν αὐτῇ, καὶ τῶν εἰς αὐτὴν ὡς εἴς τινα δεξαμενὴν εἰσβαλλόντων ὑδάτων. ἀμφινόμη δὲ, διά τε τὰς κύκλῳ ἀπὸ γλυκέων ὑδάτων νομὰς, καὶ τὰ ἐν ὑγροῖς δὲ νεμόμενα. καὶ εἴ τινες δέ που ἕτεραι νηρηΐδων κλήσεις, δι' ἁλοσύδνη, ἢ ὑδατοσύδνη, ἢ κυμὼ, ἢ ἀμφιτρίτη, τοιούτοις ποὶ λόγοις ὑπάγονται. ὅτι δὲ οἱ παλαιοὶ πολλὴν καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα σχολὴν ἔσχον, ἄλλοι δηλοῦσιν. ὅρα δὲ ὡς ὁ οὕτω πλούσιος τὴν φράσιν ὅμηρος, τῶν τοσούτων νηρηΐδων τρεῖς μόνας μετ' ἐπιθέτων προήγαγεν, εἰπών. ἁλίη βοῶπις. ἀγακλειτὴ γαλάτεια. καὶ εὐπλόκαμος ἀμάθεια. ἐφιλοτιμήσατο γὰρ ταχὺ ἐπελθεῖν αὐτὰς, διὸ καὶ ἐν τρισὶ μὲν στίχοις, ἀνὰ τέσσαρα ὀνόματα νηρηΐδων ἔθετο. ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς, ἐπτὰ, ἀνὰ τρία. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ δωτὼ, ὡς ἀπὸ τοῦ δῶ δώσω μεγαλύνουσα τὴν ἀρχοῦσαν, συγκροτεῖται καὶ ὑπὸ τοῦ δωτίνη. καὶ τοῦ δώτωρ, καὶ τοῦ, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. καὶ τοῦ δώτης καὶ ἀδώτης παρ' ἡσιόδῳ. ἤδη δὲ καὶ τοῦ δῶρον καὶ δωρεαί. ὅτι δὲ ἀγαυὴ, καὶ ἡρωΐδος ὄνομα, ὥσπερ καὶ μαῖρα καὶ κλυμένη, δῆλόν ἐστιν. ὡς δὲ καὶ ὠρείθυια γυνὴ ἀττικὴ, ἣν ὁ μῦθος ὑπὸ βορέου ἁρπαγῆναι φησὶν ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ὅτι ἐρωμένη κύκλωπος ἡ ῥηθεῖσα γαλάτεια, δηλοῦσι καὶ αὐτοὶ οἱ παλαιοί. παρ' οἷς ἀθετεῖται ὁ τῶν νηρηΐδων χορός. φασὶ γὰρ ὅτι ὅμηρος μὲν, κατὰ τὸ κοινὸν αὐτὰς εἴωθε λέγειν, τουτέστι προσηγορικῶς νηρηΐδας, καθὰ καὶ εἰλειθυίας, καὶ μούσας. ὁ δὲ κατ' ὄνομα χαρακτὴρ, ἡσιόδειος. ἄλλως τε φασὶ καὶ γελοῖον προθέμενον πάσας εἰπεῖν, ἐπαγαγεῖν τὸ, ἄλλαι τε αἳ κατὰ βένθος, ὥσπερ ἀποκάμνοντα καὶ μὴ εὐποροῦντα διευκρινοῦς πλάσεως ὀνομάτων. ἐνταῦθα δὲ παραρρίπτειον ἀστείως ὅτι καθά τις παίζων ἐπὶ μεγάλοις ἰχθύσι, θεοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. πυθόμενος γὰρ ἰχθυοπώλου ποταποὺς ἰχθύας

ἔχει. καὶ μισθὼν ἀνθίας καὶ λάβρακας καὶ τοιαῦτά τινα, ἔφη περὶ ἰχθύων συνθέσθαι ὃ μὴν περὶ θειώδους· ὡς εἰ ἐκεῖνος ἐξεθέωσε τοὺς ἁδροὺς ἰχθύας, οὕτω τις ἔπαιξε καὶ ἐπὶ ταῖς νηρηίσι. περὶ ὀψωνίας γὰρ λέγων λαμπρῶς, ἔφη. ὡς ἐπεισῆλθον ἡμῖν ἰχθύες πολυτελεῖς, μονονουχὶ γὰρ καὶ τὰς νηρηίδας ὠψώνηκε. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐπὶ ἱματίου ἀργύφεον τὸ οἱονεὶ λευκὸν καὶ λαμπρὸν ὕφασμα, ἀλλὰ καὶ σπέος ὡς ἐρρέθη ἀργύφεον ἐνταῦθα τὸ ὡσανεὶ φωσφόρον, καὶ ἀργὸν, ὅ ἐστι λευκὸν φαινόμενον, τροπῇ τοῦ ο εἰς υ αἰολικῶς. ὥστε οὐδὲ κυρίως σπέος τὸ τοιοῦτον, εἴγε σπέος λέγεται τὸ εἰ' σβέος κατὰ τοὺς παλαιοὺς διὰ τὸ ἀφώτιστον. δοκεῖ δὲ πρωταρχεῖν τοῦ ἀργύφεον, τὸ ἄργυφον τρισύλλαβον. οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ἄργυφα μῆλα νομεύων. ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὰ στήθεα πεπλήγεσθαι τὰς νηρηίδας φησὶν ὡς πρὸ τούτων τὰς τοῦ Ἀχιλλέως δμωάς. ὃ δὴ γυναικῶν μόνων παρ' Ὁμήρῳ ἔργον ὅτε πενθαίνονται. καὶ τὴν Θέτιν ἐξάρχειν λέγει θρήνων, τουτέστι τῆς ἀντιστρόφου διηλλαγμένης μονῳδίας. φησὶ γάρ. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι στήθεα πεπλήγοντο. Θέτις δ' ἐξῆρχε γόοιο. τί δὲ τὸ ἐξάρχειν γόου, δηλοῦσιν αἱ ἐν τοῖς ἑξῆς ἔξαρχοι τῶν θρήνων. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐφεξῆς μετὰ τὸ ἀργύφεον σπέος, δύναται τῷ φιληδεῖ εὐχρησθῆναι εἰς πάθος, καὶ οὕτω. κλῦτε κασίγνηται, ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι ὅσα ἐμῷ, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. ὅτι εἰπὼν ὁ ποιητὴς ὡς δακρυόεσσαι σὺν ἄλλῃσιν ἐπορεύοντο αἱ νηρηίδες, περὶ δὲ τῇσι κῦμα θαλάσσης ῥήγνυτο ἰούσαις ἄνω δηλαδὴ μετὰ Θέτιδος, δηλοῖ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ, ὅτι καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης ῥηγμῖνα καλεῖ, διὰ τὸ καὶ ἐν αὐτῇ ὡς καὶ ἐν τῷ αἰγιαλῷ κύματα ῥήγνυσθαι, ὡς εἶναι καθόλου ῥηγμῖνα, ἔνθα κῦμα ῥήγνυται. ὅτι δ' ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις, διασαφεῖται καὶ ἐνταῦθα διὰ τοῦ, ἀκτὴν δ' εἰσανέβαινον αἱ νηρηίδες ἐπισχερώ. εἰ γὰρ ἐκ θαλάσσης ἰοῦσαι εἰς ἀκτὴν, ἀναβαίνουσαι εἰσί, καλῶς ἄρα ἐρρέθη καὶ τὸ ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις. ὥσπερ οὖν πάλιν κατὰ λόγον ἄνω, εὖ ἔχει ὡς προδεδήλωται καὶ τὸ, ὑψοῦ ἐν νοτίῳ. ὅτι δὲ τὸ ἐπισχερὼ ὀξύνεται καὶ τί σημαίνει, προείρηται. ὅτι ἐν Ὀδυσσείᾳ μὲν ἡ Πηνελόπη φιλοφρονεῖται τὸν υἱὸν ἐλθόντα ποθεν, κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά. ἐνταῦθα δὲ ἡ Θέτις ἅπτεται μόνον τῆς τοῦ παιδὸς κεφαλῆς. οὐ γὰρ χαίρει κατὰ τὴν Πηνελόπην. διὸ οὐδὲ φιλεῖ κατ' ἐκείνην. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς, οὕτω. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ, ὀξὺ δὲ κωκύσασα, κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο ἢ μᾶλλον ἐῆος, ὅ ἐστιν ἀγαθοῦ, ὡς ἀπὸ τοῦ ἠῢς ἐῢς κατὰ μετάθεσιν ἐῢς, ἢ καὶ ἰδίου. διὸ καὶ δασύνεται παρὰ πολλοῖς. καὶ οὕτω λαβομένη τῆς κεφαλῆς, εἶπε τὰ ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ δύο στίχους. τέκνον τί κλαίεις καὶ ἑξῆς. εἶτα ἐπάγει πρὸς παρηγορίαν τὸ, τὰ μὲν δή τοι τετέλεσται καὶ τὰ ἐφεξῆς, ὡς πρὸ βραχέων γέγραπται, ἕως τοῦ, παθόντας ἀεικέα ἔργα. Ὅρα δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν Ἀχιλλέως τὸ βαρυστεναχῆσαι οἰκείως ἔφη, ὡς ἐπὶ ἀνδρός. ἐπὶ δὲ Θέτιδος τὸ ὀξὺ κωκύσας γυναικικώτερον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ταῦτα τὰ προσεχῶς γραφέντα, εὔχρηστά ποτε εἰσὶν εἰς πένθιμον γραφήν.

Ὅτι ὁ πολλοῖς μὲν ἀγαθοῖς εὐθηνούμενος, πολλὴν δὲ λύπην ἔχων ἐπὶ θανόντι φίλῳ, ἐρεῖ ἂν κατὰ τὸν Ἀχιλλέα τὸ, ταῦτα μὲν δή μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσεν, ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ὅ ἐστιν ἥδυσμα, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος; καὶ ἐπιτείνων τὸ φίλος, ἐπάγει αὖ καὶ τὸ, ὃν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων. οὗ ἐπὶ ταύτης εὐθὺς κείμενον, τὸ, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τουτέστιν ὡς ἐμὲ αὐτόν. ἐντεῦθεν δέ φασιν ὁ περὶ Πυθαγόραν ὅμιλος ἀρχὴν ἑλὼν, ὡρίζετο λέγων, ὅτι ὁ φίλος, ἄλλος ἐστὶν ἐγώ. ὑπερβολὴ δὲ φιλίας τὸ μηδὲν νομίζειν ἡδύτερον φίλου ζῶντος. χρήσιμον δὲ τὸ, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, καὶ εἰς τὸ, πῶς πρὸς φίλη κεφαλή. ὑπὲρ εἶναι σὺ, ταῦθ' ἃς τῷ,

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Μῆτερ ἐμή. τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἐξετέλεσσεν.
Ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος
Πάτροκλος; τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῖον ἑταίρων
Ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. τεύχεα δ' Ἕκτωρ
Δῃώσας ἀπέδυσε πελώρια, θαῦμα ἰδέσθαι,
Καλά. τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ.
Ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι μετ' ἀθανάτῃς ἁλίῃσι
Ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν.
Νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη
Παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖθις
Οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ θυμὸς ἄνωγε
Ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴ κε μὴ Ἕκτωρ
Πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ,
Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ.

ὢ ἄλλος αὐτὸς ἐγώ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, τὸν δ' ἀπώλεσα, κείμενον μετὰ τὸ, ἶσον ἐμῇ κεφαλῇ, ἐπίτασίς ἐστι τοῦ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος. οὐ γὰρ ἁπλῶς φησιν ὤλετο, ἀλλ' ὑπ' ἐμοῦ σταλέντος ἐκεῖνον εἰς μάχην. ὅτι λε-

πιπρὰς ὁ ἀχιλλεὺς οὐ μόνον ὡς τὸν ἑταῖρον ἀπώλεσεν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐκεῖνον τεύχεα ἕκτωρ δηώσας ἀπέδυσε. τοῦτο δὲ, οὐχ ἁπλῶς οὕτω τεθρήνηται νῦν, ἀλλ' εὐοικονομήτως. ἵνα τὸν υἱὸν ἡ θέτις ἀχθόμενον ὅτι μάλιστα μαθοῦσα καὶ ἐπὶ τῇ στερήσει τῶν ὅπλων, φροντίσῃ τοῦ ἐν τοῖς ἐφεξῆς ὁπλοποιΐας. ἔστι δὲ ἀπεδύσαι ὅπλα, τὸ ἐκδῦσαι καὶ σκυλεῦσαι. τὰ δὲ τοῦ ἀχιλλέως τεύχεα, πολλαχῶς φράζει ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, δι' ἐπαλλήλων ἐπιθέτων. πελώρια. θαῦμα ἰδέσθαι. καλά. καὶ ἀγλαὰ δέ. καὶ κλυτά. ἤδη δὲ καὶ θεόσδοτα, οἷα πηλέϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ὅτε τὴν θέτιν βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. προϊὼν δὲ καὶ χάλκεα ἐρεῖ αὐτὰ, ἐκ τῆς χείρονος ὕλης οὕτω καλέσας, ἀφ' ἧς καὶ τοὺς ἐργαζομένους αὐτὰ χαλκέας ἔλεγον. ἐρεῖ γὰρ, ἔντεα καλὰ χάλκεα μαρμαίροντα. εἶεν δ' ἂν αὐτὰ καὶ ἀγάλματα καὶ ἀγλαΐσματα, οἷα αὐτὰ ἕκτωρ ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται καὶ ἐπαγλαΐζεται ὡς μετ' ὀλίγα λεχθήσεται. ὅρα δὲ τὸ ἔμβαλον εὐνῇ, ἀντὶ τοῦ ἐνέθεντο γαμηλίῳ κοίτῃ, ὅ ἐστι συγκατηύνασαν τὴν θέτιν τῷ πηλεῖ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ἐνέβαλον εὐνῇ, ἀστείως εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ ἐνέρριψαν, ὡς ἐπὶ εἱρκτῆς ἢ βοθύνου ἢ τοιούτου τινός. τοιοῦτον γάρ τι καὶ οἱ ἄνισοι γάμοι καὶ ἀκούσιοι. ἔτι ὅρα ὡς καὶ πρὸ τούτων εἰπὼν θεόσδοτα δοθῆναι τὰ ὅπλα τῷ πηλεῖ, ἐνταῦθα καὶ τὸν καιρὸν τῆς δόσεως προστέθειτο. διαφόροις τόποις καταμερίσας τὴν ἱστορίαν ὡς καὶ ἐπ' ἄλλων εἴωθε ποιεῖν. τὸ δὲ βροτοῦ ἀνέρος, ἐντελῶς καὶ νῦν πέφρασαι. βροτὸν δέ γε μόνον εἰπεῖν, ἐλλιπῶς ἔχει. ὅτι τὴν μητέρα οἰκτιζόμενος ὡς ἐρρέθη ὁ ἀχιλλεὺς, φησίν. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αἴθι μετ' ἀθανάτῃσι ἁλίῃσι ναίειν, πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν. νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. τοῦτο δὲ ἐκ τῶν τῆς θέτιδος παρέξεσαι, εἰπούσης. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι καὶ ἑξῆς. ὡς ἐμπεσεῖν ἀμφοτέροις εἰς νοῦν τὰ αὐτά. οὕτω ὥσπερ πάνυ φιλομήτωρ ἔδοξεν εἶναι εὐξάμενος φησὶ μὴ δὲ γενέσθαι αὐτὸς, ἵνα μὴ λυπῆται ἡ μήτηρ. διὸ καὶ ἀντιπατάσσει πολλὴν ἐκεῖθεν εὔνοιαν, οὕτω δὲ φανερὸς καὶ τὸ ὑπερβάλλον τῆς τοῦ πατρόκλου φιλίας, ἐπαγαγών. ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἄνωγε ζώειν, οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, αἴκε μὴ ἕκτωρ πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. πατρόκλοιο δ' ἕλωρα μενοιτιάδαο ἀποτίσῃ. καὶ ὅρα προσυμφώνησιν ταύτην. ἔτι δὲ καὶ ἀπολογίαν. ὧν πιθανῶς πείσεται ὁ ἕκτωρ. ὁ δὲ ἀποτίσων ἕλωρα, ὡς χρεωστῶν ἀποτίσει. ἕλωρα γοῦν λαβὼν ὁ ἕκτωρ ἀπὸ πατρόκλου ὅτε πολεμιστὴς ὢν ἐκεῖνος εἵλκετο, τοιαῦτα καὶ ἀποτίσει ἀντιπαθῶν. ἀσφαλέστερον δὲ καὶ σαφέστερον ἐρρέθη νῦν τὸ, τοῦ δεῖνος ἕλωρα ἀποτίσει, ἤπερ πρὸ τούτων τὸ, νῦν μοι τὴν ἄλλων ἀποτίσεις. ὅρα δὲ καὶ σχῆμα καίριον ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, νῦν δ' ἵνα καὶ σοὶ πένθος εἴη. λείπει γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἐνεβλήθης εὐνῇ. ἢ τὸ, ἤχθης ἄκοιτις. ἵνα εἴη τὸ πλῆρες, οὕτω. νῦν δὲ εἰς γάμον ἤλθες ἀνέρος θνητοῦ, ἵνα πένθος μυρίον ἔχῃς. ἐκ δὲ τοῦ πένθος μυρίον ὅ ἐστι πολὺ, ἐπενοήθη τὸ πολυπενθής. τὸ δὲ οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι, ἢ ἀπολοίκως οὕτω κατὰ τὸ παρέλκον κεῖται, ἤρκει γὰρ καὶ μόνον τὸ μὴ ζώειν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἕτερόν ἐστι παρὰ τὸ μὴ ζῆν, τὸ μὴ δ' ἀνδράσι μετεῖναι, δηλοῖ γὰρ τὸ μὴ τοῖς ἀνδρείοις συναριθμεῖσθαι. ἢ καὶ ἔτι βαρύτερον, τὸ μὴ δ' ἁπλῶς ἀνέρα λέγεσθαι ἀλλὰ γυναῖκά τινα. καὶ ὁμηρικῶς φάναι, ἀχαιΐδα οὐκ ἔτ' ἀχαιόν. ἢ γυναικάνδρα καθὰ σατιρίζουσιν ἕτερος ποιητής. τὸ δὲ πρῶτος, ἢ ἁπλῶς οὕτως εἴρηται τοῦ ἀχιλλέως ἐστὶν ἐφιεμένου πρὸ τῶν ἄλλων πεσεῖν τὸν ἕκτορα. ἢ καὶ διάγνωσις τοῦ κατ' ἐκεῖνον θάρσους ἢ θράσους, ὡς ἤδη πεφρονηματισμένου τοῦ ἕκτορος καὶ διὰ τοῦτο πρώτου ἀντιστησομένου τῷ ἀχιλλεῖ καὶ πρώτου πεσουμένου. τὸ δὲ ἕλωρα, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἑλώρια, ὡς καὶ τὸ ἴχνος, τοῦ ἴχνια, καὶ ὁ ἀκύλος τοῦ ἀκύλια.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
Ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις.
Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος.
Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ
Κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
Ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Οὐδέ τι πατρόκλῳ γενόμην φάος, οὐδ' ἑτάροισι
Τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν ἕκτορι δίῳ.
Ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
Τοῖος ἐὼν, οἷος οὔτις ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
Ἐν πολέμῳ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
Ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο

Ὅτι τὸ ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι οἷ' ἀγορεύεις, κατὰ ἐπαινετὸν ὡς λαλιὰς οἰκεῖον εἰπεῖν. ἱστέον δὲ ὅτι τῶν τις παλαιῶν δαπανηρῷ νέῳ παρῳδήσας τὸ τοιοῦτον ἔπος προσήρμοσεν, εἰπών. ὠκύμορος δή μοι τέκος ἔσσεαι, οἷ' ἀγοράζεις. ὅμηρος δὲ τὴν θέτιν ποιεῖ τῷ ἀχιλλεῖ τὸ προῤῥηθὲν εἰποῦσαν, ἐφ' οἷς ἐκεῖνος ἔφη μηκέτι ζῆν ἐθέλειν εἰ μὴ δώσει δίκας ὁ τοῦ φίλου φονεύς. ἥτις καὶ ἐφερμηνεύουσα τὸ ὠκύμορος, ἐπάγει προσαφωνητικῷ σχήματι. αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. οὗπερ ἐστὶ περίφρασις τὸ, αὐτί-

κατ' τεθνήξῃ. οὐ καὶ ἄλλως δειλοῦ, ὡς ἑτοιμάζεταί σοι θάνατος. ἀχιλλεὺς δὲ καὶ τὴν φιλεταιρίαν ἐνδεικνὺς, καὶ τὴν τοῦ ῥηθέντος ἔπους γοργῶς ἐπιτέμνων περίφρασιν, φησίν. αὐτίκα τεθναίην ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ κτεινομένῳ ἐπαμῦναι. ὁ μὲν, μάλα τηλόθι πάτρης ἔφθιτο. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. καὶ ὅρα δ' πολὺ τὸ φίλιον, εἰ δάρεις βουλεύεις μὴ παθεῖν, αἱρεῖται ὑπὲρ φίλου ἄρτι τὸ ὡς ἐρρέθη αὐτίκα θάνατον. εἰ δὲ νῦν μὲν ἵνα βοηθήσῃ τῷ πατρόκλῳ τεθναίην φησίν, ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ τεθνεὼς ἀναζῆσαι θέλει ἵνα τῷ πατρὶ ἐπαμύνοιτο, οὐκ ἔστιν ἀνωμαλία ἤθους τὸ τοιοῦτον. κατὰ γοῦν τοὺς παλαιούς, ὅτι τὸ τεθνάναι δι' αὐτὸν αἱρεῖται, ὅτι τὸ ζῆν, ἀλλὰ διὰ μόνα τὰ καλὰ ἔργα. ὧν προκειμένων, ὁ φιλόκαλος ζῶν μὲν, τεθνάναι αἱρήσεται εἰ καλόν τι ἔσται θανόντος. τεθνεὼς δὲ, ἀναβιώσασθαι, εἰ τὴν κατ' ἀρετὴν τι πράξει. τὸ δὲ ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι, στρεβλόν ἐστι νόημα, καὶ διάφορον τῇ γραφῇ, καὶ δυσφραδές. καὶ οἱ μὲν, οὕτω φασίν. ἐμοῦ δὲ δῆσεν ὁ ἄρης, τουτέστιν ἐδέησεν ἢ ἐκώλυσε τὸ ἀλκτῆρα γενέσθαι, ἤγουν ἀμύντορα τοῦ πατρόκλου.

Καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι,
Ὅστε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο
Ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνός,
Ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν ἀγαμέμνων.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' εἶμ' ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω
Ἕκτορα. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη ἡρακλῆος φύγε κῆρα,
Ὅσπερ φίλτατος ἔσκε διὶ κρονίωνι ἄνακτι.
Ἀλλά ἑ μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος ἥρης.
Ὡς καὶ ἐγὼν εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται,
Κείσομ' ἐπεί κε θάνω, νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην.
Καί τινα τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων βαθυκόλπων,
Ἀμφοτέρῃσιν χερσὶ παρειάων ἁπαλάων
Δάκρυ ὀμορξαμένην ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην.
Γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι.
Μὴ δέ μ' ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμον, οὐ κακόν ἐστι
Τειρομένοις ἑτάροισιν ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον.
Ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ τρώεσσιν ἔχονται
Χάλκεα μαρμαίροντα, τὰ μὲν κορυθαιόλος ἕκτωρ
Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ ἕ φημι
Δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι, ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ.
Ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον ἄρηος,
Πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι.
Ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι,
Τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' ἡφαίστοιο ἄνακτος.

ἕτεροι δὲ περισπῶντες τὸ ἀρῆς, λέγουσιν οὕτως, ἐμοῦ δὲ δῆσεν ὃ ἐστιν ἐδέησε τοῦ πατρόκλου, εἰς τὸ ἀρῆς ἐκείνῳ ἀλκτῆρα γενέσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ παραφράζουσιν ἐνταῦθα τὸν ῥηθέντα στίχον, καὶ οὕτω πάνυ γοργῶς. ἐμοῦ δέ φησι τὴν πρᾶξιν ἐδέησεν ἄρης. ἤ τοι τῆς ἐμοῦ βοηθείας ἐνεδέησεν. ἢ τῇ βλάβῃ αὐτοῦ ἐνεδέησε. τὸν δὲ ἀρίσταρχον φασὶ γράφειν, ἄρεω ἀλκτῆρα. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐμοῦ ἐδέησεν εἰς τὸ ἀλεξιτῆρα γενέσθαι τοῦ ἄρεω, ὡς ἀπὸ ἀσυνήθους εὐθείας τῆς ὁ ἄρεως, ὡς μενέλεως. ὅτι δὲ πολλὰς κλίσεις ὁ ἄρης ἔχει, δῆλον ὡς καὶ προπαρεσημειώθη ἐκ τῶν ἀρχαίων. κλίνεται γὰρ καὶ ὡς ἰαμβικὸν ἄρητος, ὅθεν παρ' ἡσιόδῳ καὶ διονυσίῳ, ἀρητιάδης ὁ ἀπὸ ἄρητος ὃ ἐστιν ἄρεος κατάγων τὸ γένος. κλίνεται καὶ κοινῶς κατὰ τὸν δημοσθένην. παρασημειοῦνται δέ τινες, καὶ ἄρευς ἄρεως κλίνεσθαι. οὗ ἡ γενική, ἄρεος. καὶ τοίνυν κατὰ τὰ ὁμοιότητα, ἐστὶν ἄρευς κύριον ὄνομα παρὰ πλουτάρχῳ, οὗ υἱὸς ἦν ἀκρότατος. μειράκιον μὲν, ἐπὶ δὲ ἀνδρείᾳ καὶ τόλμῃ ὑμνούμενος. κατῆρξεν δέ φασι βλακείας ἐν λακεδαίμονι μικρὸν πρὸ κλεομένους βασιλεύσαντος, ὁ ῥηθεὶς ἄρευς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ. ὅτι δὲ καὶ ἄρεως ἄρεω, ὡς μενέλεως μενέλεω κατὰ ἀρίσταρχον, ἐρρέθη προσεχῶς. ὅτι δυσχεραίνει ὁ ἀχιλλεὺς διὰ πάτροκλον ἐπὶ τοῖς καθ' ἑαυτὸν, φησί. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, οὐδέ τι πατρόκλῳ γενόμην φόως ἢ φάος, οὐδ' ἑτάροισι τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν ἕκτορι δίῳ, ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, τοῖος ἐὼν οἷος οὔτις ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων ἐν πολέμῳ, ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, καὶ μέχρι ὧδε τὸν λόγον ἐν ὑπορρήματι φυλάξας, ἐπάγει γνωμικὸν τὸ, ὡς ἔρις ἐκ θεῶν ἀπόλοιτο καὶ ἑξῆς ὡς μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. καὶ ὅρα ὅτι ἡ ἀνταπόδοσις

ὁ τοῦ

ὁ ποιητὴς ἀφῆκε τὸ ἐπεὶ σύνδεσμον μιμητικῶς οἷα τοῦ Ἀχιλλέως ἐκλαθομένου ὅπως ἤρξατο λέγειν, ἢ καὶ μὴ ἔχοντός τι ἀξιόλογον εἰπεῖν ἐν τῇ ἀποδόσει. ἦν μὲν γὰρ ἀκόλουθον εἰπεῖν, ὅτι νῦν δ᾽ ἐπεὶ οὐκ ἐπανελεύσομαι οἴκαδε, θανοῦμαι ἢ ἀλλά τι τῶν φίλων. ταῦτα δὲ φθάσας εἶπεν. ἡ τοίνυν ἀπαλλάζοντος μεμίμηκεν ὡς ἐρρέθη ὁ ἐπεὶ σύνδεσμος, καὶ οὕτω χωλεύει ὡς ἀναπόδοτος ὁ λόγος, ὁποῖόν τι καὶ ὁ Κίλιξ ῥήτωρ ἐν τῷ περὶ ἰδεῶν παρασημειοῦται. ἢ ἔστιν ἀπόδοσις αὐτοῦ τὸ περὶ τοῦ εἴδους γνωμικόν. ἵνα εἴπῃ νῦν δ᾽ ἐπεὶ οὐ νέομαι εἰς πατρίδα, ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων ἀπόλοιτο, καὶ χόλος. περὶ οὗ φιλοσοφῶν ἐπάγει, ὅς τ᾽ ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι. ὅς τε πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται ἠΰτε καπνός. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων. ὅρα δ᾽ ἐν τούτοις ὅτι τε ἀγαθὸς ῥήτωρ ἦν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς καὶ ἡ τῶν λιτῶν ῥαψῳδία ἔδειξε, καὶ ὡς ἀνεμεσήτως ἑαυτὸν ἐπαινεῖ, καὶ ἀνεπαχθῶς καίτοι περιαυτολογεῖ οὐ ψευδόμενος. οὕτω καὶ Ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς Φαίαξιν, ἔπαινον ἑαυτοῦ κατατείνει. φιλαλήθης δὲ ὁ ἐν τοῖς καθ᾽ ἑαυτὸν ἐπαίνοις, καὶ τὸ πρός τινας ὁμολογῶν ἐλάττων. καθάπερ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ὁ μόνος τὰ εἰς μάχην ὑπὲρ τοὺς ἄλλους, οὐκ ἐπικρύπτει ὡς ἐν ἀγορῇ ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι, οὐ μὴν εἷς τις μόνος. ὡς καὶ αὐτοῦ μὲν, τοιούτου ὄντος καθὰ ἐρρέθη, κρειττόνων δὲ ὅμως ἑτέρων ὄντων ἐν οἷς καὶ Νέστωρ καὶ Ὀδυσσεύς. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα συνήθως φάος, τὴν ἐπὶ νίκῃ καὶ σωτηρίᾳ ἐπικουρίαν λέγει. δῆλον γοῦν ὡς οὕτως ἤθελεν Ἀχιλλεὺς φάος τῷ Πατρόκλῳ γενέσθαι. κατὰ τὸ, βάλλ᾽ οὕτως αἴ κέν τι φόως γένηαι. τὸ δὲ οἳ δὴ πολέες δάμεν, ἤδη τὸν Ἀχιλλέα οἶκτον ἀναλαβόντα δείκνυσι καὶ ἐπὶ τοῖς λοιποῖς Ἀχαιοῖς. ἐν δὲ τῷ, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, οὐ μόνον παντελὴς ἀπραξία τῆς ἀργίας δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ βαθὺ μέγεθος ὑπεμφαίνεται τοῦ ἥρωος, εἴπερ αὐτὸς μόνος εἰς ἄχθος τῇ γῇ τῇ πάντα φερούσῃ λογίζεται. ἦν δὲ καὶ πρὸ τούτων μεγέθους ἐνδεικτικὸν ὁμοίως τὸ, μέγας μεγαλωστὶ, ἐν κονίῃσιν αὐτὸν τετανύσθαι. καὶ τὸ, ἔρνεϊ ἶσον ἀνέδραμεν. σημαντικὸν δὲ αὐτοῦ μεγέθους ἐνδείξεως καὶ οὐ κατὰ τὸ ἐπὶ Αἴαντος βουγάϊον. τὸ δὲ τοῖος ἐὼν καὶ ἑξῆς, κρᾶμα μὲν ἀπετέλεσε ψόγου καὶ ἐπαίνου κατά τινα μέθοδον ἀφελείας. τοιόνδε γὰρ πάντως τὸ, ἐτώσιον μὲν ἄχθος ἀρούρης εἰπεῖν τινα. τοιοῦτον δὲ αὖ κατ᾽ ἀνδρείαν, οἷος οὐδεὶς ἄλλος Ἀχαιῶν. ὠφέλησε δὲ ταῦτα τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆν, ποιῆσαι τὸν Αἴαντα λέγοντα περὶ αὐτοῦ, τοιοῦτον εἶναι οἷ᾽ οὔ τινα στρατοῦ ἐδέρχθη Τροία χθονὸς μολόντ᾽ ἀφ᾽ Ἑλλανίδος. Τὸ δὲ χαλκοχιτώνων, τεχνικῶς κεῖται, ἵνα ἡ τοῦ ὁπλίτου σύγκρισις εἴη πρὸς ὁμοειδεῖς. τὸ δὲ ὡς ἔρις ἀπόλοιτο, ὅμοιόν ἐστι κατὰ τὸ σχῆμα τῷ, ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τοῦ ὡς καὶ ἐνταῦθα εὐκτικὴν σημασίαν ἔχοντος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὀψέ ποτε τὸ δέον τῆς ἐπιμαθείας ἐπιγνοὺς Ἀχιλλεὺς, καταεύχεται τοῦ εἴδους, δι᾽ ἣν διαστήτην ἐρίσαντε αὐτός τε καὶ ὁ βασιλεύς. τὸ δὲ ἔκ τε θεῶν, ἔκ τ᾽ ἀνθρώπων, παγκόσμιον τὴν ἔριν δηλοῖ κατὰ ἀνθρώποις δηλαδὴ, καὶ κατὰ τὰς στοιχειακὰς ποιότητας, διὸ οἱ παλαιοί φασιν ὡς Ἡράκλειτος δοξάζων τὰ ὄντα κατὰ ἔριν συνεστάναι τουτέστι κατὰ μάχην καὶ ἐναντιότητα ποιοτήτων, μέμφεται τῷ ποιητῇ εὐχομένῳ πάντοθεν ἀπολέσθαι τὴν ἔριν. σύγχυσιν γάρ φασιν εὔχεται τοῦ κόσμου παντός. οἱ δὲ τοῦτο λύοντες, λέγοιεν ἂν ὡς ἢ τῷ φλεγμαίνοντι τοῦ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα πάθους δοτέον τοῦτο, ἢ ὅτι οὐ τὴν φυσικὴν τῶν ὄντων ἐναντιότητα, ἔριν ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τὴν καὶ παρὰ τοῖς μυθικοῖς θεοῖς τὰ πρακτέα ἐπὶ τὸ χεῖρον ἄγουσαν, ἣν κακολογεῖ καὶ Ἡσίοδος. ὅθεν καὶ ἐπήγαγε τὸ, καὶ χόλος, δηλῶν μὴ περὶ ἀγαθῆς εἴδους λέγειν ἀλλὰ τοῦ φαύλου, ᾗπερ ὁ χόλος ἀγχιθυρεῖ. τὸ δὲ ὅς ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπῆναι, παρῳδεῖται πρὸς τὸ, ὅς ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ᾽ ἀεῖσαι, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ τοῦ οἴνου εἴρηται. ὡς πολυλογούντων τῶν πολλὰ πινόντων, μᾶλλον δὲ ᾄδειν ἐθελόντων. ἔστι δὲ τὸ ἐφέηκεν, ὅμοιον τῷ ἀνῆκεν, ὅ ἐστιν ἐνετείλατο, ἀνέπεισε, παρώρμησεν, ὅθεν καὶ ἡ ἐφημοσύνη. ἰστέον δὲ ὅτι πάνυ τὰ περὶ τοῦ χόλου ἐνταῦθα ἔπη ἐπαινοῦσιν οἱ παλαιοὶ, λέγοντες ἐντεῦθεν ὁδηγηθῆναι τὸν Πλάτωνα εἰς τὸ τριμερῆ τὴν ψυχὴν ἀποφήνασθαι. τὸ μὲν γὰρ ἔστιν αὐτῆς, θυμικὸν, ὃ διὰ τοῦ χόλου δηλοῦται. τὸ δὲ, λογικὸν, ὃ σημαίνεται διὰ τοῦ πολύφρονος. τὸ δ᾽ ἐπιθυμητικὸν, ὃ διὰ τοῦ μέλιτος παρεμφαινόμενον, δηλοῖ ἐπιθυμίαν καὶ γλυκεῖαν διάθεσιν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν κατὰ θυμόν. ἣν αἰσθητῶς εἰδέναι, λῃστὴς ἂν εὔξατο, αἱμάτων ἀνὴρ καὶ δι᾽ αὐτὸς κατὰ τὸν ποιητὴν ἐφέλκεται σίδηρος. ᾧ γλυκίων καὶ αὐτοῦ μέλιτος ὁ χόλος, καὶ οὐδὲ ἁπλῶς γλυκίων, ἀλλὰ καὶ πολὺ γλυκίων. τὸ δὲ καταλειβομένοιο, οὐκ ἔξωθεν περιθεῖν ἀλλ᾽ εἰς λαιμὸν μετὰ τὴν εἰς τὸ στόμα δηλαδὴ ἔνθεσιν. παρασημειοῦνται δὲ, καὶ ὅτι πρῶτος Ὅμηρος τὸν τοῦ θυμοῦ ἐπινόησεν ὅρον ἐν τῇ τοιαύτῃ γοργότητι, ὅς ἐστι ζέσις τοῦ περικαρδίου αἵματος δι᾽ ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. καπνὸς μὲν γάρ ἐστι, σημεῖον πυρός. δι᾽ οὗ τὸ ζεῖν παρασημαίνεται. πυρώσεως γὰρ χωρὶς, οὐκ ἂν γένοιτο ζέσις. διὸ τὸ ἐν στήθεσιν ἀέξεται ὡς καπνὸς, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐν καρδίᾳ ζεῖ. οὕτω καὶ πρὸ τούτων τὸ, κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας, ἀντὶ τοῦ πῦρ ἀνῆψαν ἐρρέθη. τὴν δέ γε τῆς ἀντιλυπήσεως ὄρεξιν καὶ τὸ ἐντεῦθεν ἡδὺ, ἡ προσθήκη τοῦ μέλιτος ὑπῃνίξατο. ὅρα δὲ τὸ ἀέξεται χόλος, ἄλλο τι ὂν παρὰ τὸ, καί μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός. ἐκεῖνο γοῦν, οὐκ ἀναγκαίως χόλου δηλοῖ αὔξησιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ φυσικῆς νοεῖται αὐξήσεως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι καθὰ πρὸ μικροῦ ἡ Θέτις δύο πάνυ συντόμους παρέθετο παραβολὰς, τὸ, ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. καὶ τὸ, θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς, οὕτω καὶ νῦν φράζει Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ πολὺ γλυκίων μέλιτος, καὶ ἠΰτε

καπνὸς

καπνός; ἵνα εἰκάζῃ τὸν χόλον, μέλιτί τε καὶ καπνῷ. ἐνταῦθα πάλιν ὅρα κρᾶμα ἐπαίνου καὶ μέμψεως. καλὸν μὲν γὰρ τὸ μέλι, οὐ τοιοῦτον δὲ ὁ καπνός. ὃς καὶ τὸ αἰσθητὸν ἀχλυοῖ μέλι, καὶ πηγνύμενον καὶ ἑψόμενον. τὸ δὲ ὥστε, δὶς ληφθὲν ὡς ἐν ἐπαναφορᾷ, κάλλος ποιεῖ. τὸ δὲ ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀγαμέμνων, συνήθης ἐστὶ κατάβασις ἐκ τοῦ καθόλου γνωματεύματος εἰς τὸ εἰδικῶς ὑποκείμενον. ὅτι ὁ μὲν πρόχειρος λόγος τῶν γενέσθαι φθασάντων κακῶν, εἴποι ἂν τό, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ, θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ. ὁ δὲ καταφρονῶν βαρείας ἀπειλῆς ἐφ' ᾧ ἀμῦναι κινδυνεύσαντι φίλῳ, ἐρεῖ ἂν τό, νῦν δ' εἶμι ὄφρα φίλης κεφαλῆς ὀλετῆρα κιχείω. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ θεὸς ἐθέλοι τελέσαι. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα λέγει. ὃς καὶ τὸ παράδειγμα εὐθὺς τὸ παραμυθητικὸν ἐπάγει ῥητορικῶς. οἷα καὶ τούτων εὖ εἰδώς. οὐ ἔργον καθ' ἡσυχίαν ὄντος, μέλπειν ὡς προδεδήλωται κλέα ἀνδρῶν. τὸ δὲ παράδειγμα, ἐκ μείζονος προσώπου. φησὶ γάρ. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη ἡρακλῆος φύγε κῆρα ὅσπερ φίλτατος ἔσκε διΐ, ἀλλά ἑ μοῖρ' ἐδάμασσε, καὶ ἀργαλέος χόλος ἥρης. εἶτα πάλιν τὸ καθ' ἑαυτὸν τεχνικῶς γενόμενος, λέγει. ὣς καὶ ἐγὼν εἰ δή μοι ὁμοίη μοῖρα τέτυκται, κείσομ' ἐπεί κε θάνω, νῦν δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀροίμην. καί τινα τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων βαθυκόλπων, ἀμφοτέρῃσι χερσὶ παρειάων ἁπαλάων δάκρυ ὀμορξαμένην ἁδινὸν στοναχῆσαι ἐφείην, ὅ ἐστιν ἀναπείσαιμι. οὐ σύστοιχον μὲν τῷ πρὸ ὀλίγου τό, χόλος ἐφίκετο. εἶτα ἐπάγει μέγα φρονῶν. γνοῖεν δ' ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, ὡς δηλαδὴ τούτου μαχομένου παρὰ τοὺς λοιποὺς ἕλληνας. εἶτα προκαλουμένου τοῦ ποιητοῦ εὐτάκτως τοὺς ἐφεξῆς λόγους τῆς θέτιδος, φησὶν ἀχιλλεύς. μηδέ μ' ἔρυκε μάχης φιλέουσά περ, οὐδέ με πείσεις. καὶ ἡ μήτηρ εὐμεθόδως λαλοῦσα, συγχωρεῖ μὲν τοῖς τοῦ υἱοῦ λόγοις. ἐπέχει δὲ τῆς ὁρμῆς, διὰ τὸ ἄοπλον εἶναι. εἶτα καὶ παραμυθεῖται φοιβάζουσα μικρὸν ὅσον τὸν ἕκτορα τεθνήξεσθαι, τῷ δ' αὐτῷ λόγῳ, καὶ ἐπέχειν ἐθέλει τὸν υἱὸν τοῦ πολέμου. εἰ γὰρ ἐγγὺς ὁ θάνατος ἕκτορι, αὐτίκα δὲ μεθ' ἕκτορα ὡς ἐδηλώθη πότμος ἑτοῖμος καὶ τῷ ἀχιλλεῖ, ἐφεκτέον ἄρα τῆς μάχης. φησὶ γοῦν ἡ μυθικὴ θέτις. ναὶ δὴ ταῦτά γε, ἢ ἔτυμόν γε, τέκνον ἐτήτυμον, οὐ κακόν ἐστι τειρομένοις ἑτάροις ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ τρώεσσιν ἔχονται χάλκεα ὡς ἐρρέθη μαρμαίροντα, τὰ μὲν ἤγουν ἃ δὴ ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. οὐδέ ἑ φημὶ δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι ἐπεὶ φόνος ἐγγύθεν αὐτῷ. προαναφωνεῖται δὲ πάντως καὶ ταῦτα τέχνῃ ὁμηρικῇ. εἶτα προστίθησι καὶ συμβουλὴν ταύτην. ἀλλὰ σὺ μὲν μήπω καταδύσεο μῶλον ἄρηος πρίν γ' ἐμὲ δεῦρ' ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδηαι. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι ἤγουν νέομαι, ὑπονοστῶ, παλιννοστῶ ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντι τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' ἡφαίστοιο ἄνακτος, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ ἡφαίστου. ὅπερ ἐρρέθη ποιητικώτερον εἶναι τοῦ, παρὰ τινῶν, ἤγουν ἀπὸ τινῶν, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ῥηθέν φασι. τὸ μὲν γὰρ παρά τινος, δέδοκται τοῖς ἐμψύχοις δίδοσθαι. τὸ δὲ ἀπό τινος, τοῖς ἀψύχοις ἁρμόζεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δαμάσαντες ἀνάγκῃ, διχῶς νοεῖται. ἢ γὰρ δαμάσαντες ἐν ἀνάγκῃ, ἤγουν ἀναγκαίως, ἵνα ᾖ τὸ ἀνάγκῃ ἐπιρρηματικόν, κατὰ τὸ δίκῃ καὶ ταύτῃ καὶ τὰ ὅμοια. ἢ δαμάσαντες τῇ ἀνάγκῃ ὡσεὶ καὶ ἵππον χαλινῷ. ποία δὲ ἀνάγκη; ἡ ἐν τοῖς πράγμασι, ἡ καθ' εἱμαρμένην ἡ ἀνάγκη, ᾗ ζεὺς αὐτὸς εἴκει. καὶ ὅτι προσφυῶς φίλην κεφαλὴν τὸν πάτροκλον καλεῖ ἀχιλλεύς, ὃ καὶ ἴσον αὐτῷ τῇ ἑαυτοῦ εἰπὼν κεφαλῇ. δῆλον δὲ ὡς ἡ τοιαύτη φράσις φίλη τῷ ποιητῇ, λέγοντι. τοίην κεφαλὴν ποθέω. καί, τεῦκρε φίλη κεφαλή. τὸ δὲ κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, πρὸς τὸ αὐτίκα τεθναίην ἀντετείνεται. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς εἰ καὶ φθάσας εἶπον αὐτίκα τεθναίην, ἀλλὰ τέως μέν, κατὰ θυμὸν εὐκτικῶς ἐρρέθη πρὸς τὴν μητέρα φαμένην ὡς ἡ αὐτὴ προθεσμία τῆς τοῦ ἕκτορος τιμωρίας καὶ τῆς τοῦ ἀχιλλέως μεταλλαγῆς. ἄλλως δέ, τότε κῆρα δέξομαι ὅτε θεὸς ἐθέλει τελέσαι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς μὲν μεγαλόφρων ὁ ἀχιλλεύς, μεγάλῳ παραδείγματι τῷ κατ' ἡρακλῆν ἑαυτὸν εἰς κίνδυνον συνέλεξεν. ὡς δὲ φιλόδοξος, τὰς τοῦ ἡρακλέος πράξεις ἐσίγησεν. πρὸς ἅς, ἐνδεὴς ἂν πάνυ ἐφάνη αὐτός. μόνην δὲ τὴν πρὸς τὸν δία οἰκειότητα τοῦ ἡρακλέος εἶπεν, ὡς μὴ ἁπλῶς φίλου ἀλλὰ φιλτάτου τῷ διΐ, παραμυθούμενος καὶ τὴν μητέρα, τῷ καὶ τοὺς κρείττονας θνήσκειν. τὸ δὲ ὁμοίη μοῖρα, δύναται μὲν καὶ ἁπλούστερον εἶναι, ἀντὶ τοῦ ὁμοία τῇ τοῦ ἡρακλέος. ἄλλως δέ, κρεῖττόν ἐστι ψεκτικῶς νοῆσαι αὐτό, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ὁμοιΐου πολέμου, καὶ ὁμοιΐου θανάτου, καὶ ὁμοιΐου γήρως, καὶ τῶν τοιούτων. τὸ δὲ κείσομαι ἐπεὶ καὶ θάνω, ἀφελέστερον προήγαγε. δῆλον γὰρ ὡς κείσεται ὁ θανών. ἢ καὶ ἄλλως, δηλοῖ ὅτι τότε κείσομαι, νῦν δὲ ζῶντα οὐ χρὴ εἶναι ἀργόν, καὶ οἷον κεῖσθαι νεκρόν. ὅλον μέντοι τό, κείσομαι θανὼν νῦν δὲ κλέος ἀροίμην, ἀντιθετικόν ἐστι. λέγοντος δὲ τοῦ ἀχιλλέως, ὡς θανάτῳ μὲν κείσομαι, τῷ κλέει δὲ μετέωρος ἀρθήσομαι. καὶ ἄλλως δέ, τὸ κεῖσθαι θανών, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων πτωμάτων εἴρηται. τὸ δὲ τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων, εἰς ὅμοιον ἐρρέθη τῷ, τρῶες καὶ δάρδανοι. ὥσπερ πρὸς ὁμοιότητα τῶν ἀμφοτέρας δρυπτομένων παρειάς, τὸ ἀμφοτέραις χερσὶ δάκρυα ὀμόρξασθαι πολὺ οὐ ἐρρέθη ἄλλοθι. ἐν τούτοις δέ, σύστημα πάρεισι τό, τρωϊάδων καὶ δαρδανίδων. καὶ τό, ἀμφοτέρῃσι χερσί. καὶ τό, παρειάων ἁπαλάων. καλλωπίζοντος τὸν λόγον τοῦ ἥρωος, αἷς γέγηθε θαρρῶν ἀμύνεσθαι τοὺς ἐχθρούς. ἐν δὲ τῷ, δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι, τὸ μὲν ἐγώ, κατ' ἐξοχὴν κεῖται. εἰς δὲ τὸ δηρόν, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι καὶ μὴν δώδεκα μὲν ἡμέραι διῆλθον ἀποδημούντων ἐν αἰθιοπίᾳ τῶν περὶ τὸν δία, τρεῖς δὲ ἄλλαι εἰς τὰς παρατάξεις. ποῦ γοῦν ὁ πολὺς

χρόνος

χρόνον ὃν τοῦ πολέμου ἐπιλείπονται αὐτοὶ μὲν οὕτω. οἱ δὲ λέγοντες, φασὶν ὅτι καὶ τὸν ὀλίγον χρόνον πολὺν ὁ Ἀχιλλεὺς ἡγεῖται. ποθεῖ γὰρ αὐτὸν τὸν πόλεμόν τι. διὸ δ' ὅλον γοῦν ἡ πολλὴ στοργή. ὅθεν καὶ παροιμία τὸ ἐξῆς λέγουσα, ὡς οἱ ποθοῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσιν. εἰ δὲ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ὅτι δηρὸν μάχης ἐπέπαυτο ἀλεγεινῆς, οὐ διὰ τὰς ἡμέρας φασὶ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ πρὸς τὴν ποικιλίαν τῶν πραγμάτων ἀφορῶν. τὸ δὲ μέμνε ἔρυκε μάχης καὶ τὰ ἑξῆς, προσωδηθήσεταί ποτε εἰς ἔργου σπουδήν. τὸ δὲ ἐτήτυμον, ἐπιρρηματικῶς κεῖται. δύναται δὲ γε κοινότερον, ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν. καὶ δὴ ταῦτά γε τέκνον ἐτήτυμα, ἴσως δὲ ἐφερμηνευτικόν ἐστι τοῦ ταῦτα, τὸ ἐτήτυμον. ὅτι μὲν δὲ πολλά τινα εἰσὶν ἐνταῦθα τὰ τοῦ σκοποῦ ἀλλὰ εὖ, τὸ ἐπικουρεῖσθαι ἀχαιοῖς. διὸ ἐπάγει οὐ κακόν ἐστι τειρομένοις ἑτάροις ἀμυνέμεν. γνωμικῶς τοῦτο εἰπών. τὸ δὲ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται παθητικῶς ῥηθὲν, μεταπεσεῖν εὐθὺς εἰς ἐνέργειαν, εἰπών. τὰ μὲν Ἕκτωρ αὐτὸς ἔχων ἀγάλλεται. ἵνα ἔχωσι μὲν τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὅπλα, ἔχει δὲ αὐτὰ ὁ Ἕκτωρ. ὅρα δ' ἐνταῦθα πῶς φιλόκαλος ὁ Ἕκτωρ, καλὰ γὰρ ὡς ἀγλαὰ ἔχων ὅπλα ὤμοισιν, ἀγάλλεται ὡς καὶ προερρέθη. ὅτι δὲ τὸ ἀγάλλεσθαι καὶ ἀγλαΐζεσθαι, ὃ ἐκ τοῦ ἀγέλλω παράγεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ὑπέρθεσιν τοῦ ἀμεταβόλου, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἀμφότερα νῦν παραθέμενος. τὸ δὲ καταδύσεο, ἡ μὲν κοινὴ διάλεκτος, ὠκτικὸν οἶδεν. ἡ δὲ ποίησις, τὸ ἐνδύσω εἰς ἐνεστῶτα προάγουσα, ὡς παθητικοῦ ἐνεστῶτος προστακτικὸν ἐκεῖθεν προάγει αὐτό. τὸ δὲ μῶλον, ἐρεῖ καὶ αὐτὸ καθ' αὑτὸ κεῖσθαι δίχα τοῦ ἄρεος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη. γράφεται δὲ ὅμως οὕτως ἀκριβέστερόν τε καὶ ἐν πλείστοις ... ρου. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ ἑτάροις ὡς ἐρρέθη ἀμυνέμεν αἰπὺν ὄλεθρον, οὐκ ἦν ἀνάγκη μετὰ τὸ ἀμυνέμεν κεῖσθαί τι, ὡς καὶ αὐτὸ δῆλόν ἐστι. προστίθησι δὲ ὅμως καὶ τὸ ἐφεξῆς, διὰ πλείω συνήθη σαφήνειαν. ὡς ἐνταῦθα δοκεῖ τὸν μῶλον καὶ τὸ ἀμυνέμεν, ἐλλιπῶς φράζεσθαι ὅτι καταμόνας λέγονται. τὸ δὲ ἠῶθεν, ἐφερμηνευτικόν τὸ, ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι ὅπερ ἅμα ἡμέρᾳ φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον. μετ' ὀλίγα δὲ συνήθως καθ' ὁμοιότητα τῆς ἀνατολικῆς φράσεως, καὶ τὸ δύνειν, ἅμα ἡλίῳ καταδύντι ἐρεῖ.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο·
Καὶ στραφθεῖσ', ἁλίῃσι κασιγνήτῃσι μετηύδα·
Ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον,
Ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός,
Καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ'. ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Εἶμι παρ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Υἱεῖ ἐμῷ δόμεναι κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα.
Ὣς ἔφαθ', αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν.
Ἡ δ' αὖτ' Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
Ἤϊεν, ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι.
Τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ὑφ' Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο
Φεύγοντες, νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο.
Οὐδέ κε Πάτροκλόν περ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ
Ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν, θεράποντ' Ἀχιλῆος.
Αὖτις γὰρ δὴ τόν γε κίχον λαός τε καὶ ἵπποι,
Ἕκτωρ τε Πριάμοιο πάϊς φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.
Τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν λάβε φαίδιμος Ἕκτωρ,
Ἑλκέμεναι μεμαώς. μέγα δὲ Τρώεσσιν ὁμόκλα.
Τρεῖς δὲ δύ' Αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν
Νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὃ δ' ἔμπεδον ἀλκὶ πεποιθώς,
Ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Στάσκε, μέγα ἰάχων. ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
Ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύνανται
Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι,
Ὣς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύω Αἴαντε κορυστὰ

Ὅτι τὸ ὀπίσω στραφῆναι ἐστὶν ἀναχωρῆσαι, πάλιν τρέπεσθαι τὸ δεῖνος φησίν, ἔτι δὲ καὶ στραφθῆναι. ὅθεν συγκείμενος ὁ παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ παλιντράπελος ἐκ ἐπαινετὸς ἔχει. δηλοῖ γοῦν τὸν ἀνάπαλιν τραπέντα τοῦ φρονεῖν. τὸν δὲ Ἥφαιστον, κλυτοτέχνην λέγει ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, διὰ τὰ ἐκ πυρὸς καλὰ ἔργα, ἐν οἷς καὶ τὰ τοῦ Ἀχιλλέως κλυτὰ τεύχεα παμφανόωντα. λέγει δ' ἐνταῦθα καὶ ὡς τὴν Θέτιν Ὄλυμπόνδε πόδες φέρον, ταχέως δηλαδὴ κινουμένην, ὡς καὶ εἴ τις εἴποι ὅτι ἱππηλάτην φέρει τὸ ἅρμα, ἢ τὰ πτερὰ ὡς καὶ προερρέθη, ὄρνιν. καὶ ὅρα ὡς οὐ μόνον οὐδὲν ἐπὶ Νηρηΐδων τοιοῦτόν τι ὁ ποιητὴς ἔφη ὅτι εἰς ἅλα ἦλθον σὺν τῇ Θέτιδι δίχα τοῦ, ... ὑπὸ κῦμα θαλάσσης ἔδυνον οἷα αἰσθόμεναι τῆς κινήσεως, ἀλλ' οὐδὲ λαλεῖν αὐταῖς τινα ἐν τοῖς τῆς μυθ... ... ἐπλάσατο, ἵνα μὴ γελῶτα παρὰ κακίαν φράζῃ. αἱ γὰρ ἐν θαλάττῃ παρὰ τῇ Θέτιδι σιωπῶσαι, ... καὶ ἐπίλοιπος δὲ τοιαύτας, ...

καὶ τοι

Ἕκτορα πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
Καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
Εἰ μὴ πηλείωνι ποδήνεμος ὠκέα ἶρις
Ἄγγελος ἦλθε θέουσ' ἀπ' ὀλύμπου θωρήσσεσθαι,
Κρύβδα διὸς ἄλλων τε θεῶν. πρὸ γὰρ ἧκέ μιν ἥρη.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὄρσεο πηλείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν,
Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ
Ἕστηκε πρὸ νεῶν, οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν.
Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος,
Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι προτὶ ἴλιον ἠνεμόεσσαν
Τρῶες ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαίδιμος ἕκτωρ
Ἑλκέμεναι μέμονεν, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
Πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ' ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.
Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω,
Πάτροκλον τρῳῇσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι.
Σοὶ λώβη αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθοι.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποδάρκης δῖος ἀχιλλεύς.
Ἶρι θεὰ, τίς τ' ἄρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα ἶρις.
Ἥρη με προέηκε διὸς κυδρὴ παράκοιτις.
Οὐδ' οἶδε κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
Ἀθανάτων, οἳ ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται.

κατὰ τὰ δύο, ὡς θάλασσα ἐν ὀργῇ. ὁ γὰρ ἦν καὶ ἐπ' αὐτὴν ὡς καὶ ἐπὶ Θέτιδος ὑπόθεσιν, ὅτι κατὰ μῦθον ὅτι ἀλληγορικῶς εἰς ὄλυμπον ἀνῆλθεν, διὸ καὶ ἀνακάμπτουσιν ὅθεν ἦλθον ὡς ἡ ἀδελφὴ προμηνύει Θέτις. ὑπόθεσις δὲ παρῳδοῦσί ποτε τὰ διὰ συγγενῆ γέροντα. ὑμεῖς μὲν νῦν δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον ὀψόμεναι γέρονθ' ἅλιον καὶ δώματα πατρός. καὶ οἱ πάλιν ἀγορεύσατε, καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς ὑποχωνεῖται ὡς εἰς μακρὸν ὄλυμπον εἶμι παρ' ἥφαιστον ἐμ, ὡς ἐξοίσει κλυτοτέχνην, ὅπως υἱῷ ἀχιλλεῖ ἐκεῖνος δώσει τεύχεα, οἷα προσεχῶς ἀνωτέρω κεῖται. ἱστέον δὲ ὅτι καθὰ κλῦθι κλῦτε, οὕτω δῦθι δῦτε. καὶ ὅτι νῦν μὲν ἅλιον γέροντα τὸν νηρέα φησίν, ἐν δὲ ὀδυσσείᾳ καὶ ὁ πρωτεὺς οὕτως ὀνομάζεται. ἀλλ' οὕτω μὲν τὰς νηρηίδας ὁ ποιητὴς ἔφη ἀπελθεῖν μαθεῖν τὸ πρᾶγμα προσπελάσας αὐταῖς καὶ τὴν θέτιν δὲ ἐπιστρέψει ὑπὸ τὰ αποσ-δῶ, ἁπλῶς εἶπε φέρεσθαι ποσίν. ὅτι θαυμάζεται μετρίως καὶ αὐτῇ, ὅτι ῥῆμα προσθεὶς ὁ ἀλαστὴρ τοιοῦτος, οὔτε παραβολῇ χρησάμενος, ἐπειδήπερ προσετάττετο ἐν τοῖς, αἰεὶ δ' ἐστ' ὀμίχλη. οὔτε γὰρ ἡ θέτις οὕτω μεγάλη ὡς καὶ ἐπ' αὐτῇ τεχνήσασθαι. καὶ ἄλλως δὲ τὴν σπουδαιοτέραν γενόμενος, ἀμελεῖ τοιαύτης ἐνταῦθα φραστικῆς. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, οὔλυμπόνδε πόδες φέρον, ἰσοδυναμεῖ μὲν πρὸς τὸ, ἡ δὲ οὔλυμπόνδε ἐβεβήκει. προσφυὲς δὲ ἐστι καὶ ἐπὶ τῇ ὠκέως ἐφιεμένων καθὰ καὶ τὸ, ἐγὼ δ' ἐς μακρὸν ὄλυμπον εἶμι. κεῖται δ' ἐν τοῖς ἐρημένοις, καὶ τὸ ἔδυσαν κοινότερον, ὅπερ ἐν ἄλλοις ποιητικῶς ἰδίως λέγεται. φασὶ γὰρ αἱ δ' ὑπὸ κῦμα θαλάσσης αὐτίκ' ἔδυσαν. κῦμα δὲ θαλάσσης καὶ νῦν, πρὸς διαστολὴν τὴν ἐν λίμναις καὶ ποταμοῖς. ἔνθα νήδυμον οὐκ εἰσορᾶν ἐν ὕδασιν. ὅτι πολεμικὸν φράζει θόρυβον τὸ, αὐτὰρ ἀχαιοὶ, θεσπεσίῳ ἀλαλητῷ ἔφευγον. ὅτι φλογώσας δι' τὸν ἕκτορα ὁ ποιητὴς παραβολικῶς ἐν τοῖς εἰπὼν οὕτω γοργῶς, ἕκτωρ φλογὶ ἴκελος ἀλκήν, εὐθὺς καὶ ἔργον ἐπάγει οὐ χάριν οὕτω παρέβαλεν αὐτόν. φασὶ γὰρ ὅτι τρὶς μὲν μετόπισθε ποδῶν τὸν πάτροκλον ἔλαβεν ἑλκέμεναι μεμαὼς, μέγα δὲ τρώεσσιν ὁμόκλα. καὶ οὐχὶ μὲν τῶν ἐμπεδῶν γεγονότος. τρὶς γὰρ αὖθις οἱ δύο αἴαντες θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν. ὁ δ' ἔμπεδον ἀλκῇ πεποιθὼς, ἄλλοτ' ἐπαΐξασκε κατὰ μόθον, ἄλλοτε δ' αὖτε στάσκεν. ὀπίσσω δ' οὐκ ἐχάζετο πάμπαν. ὃ καὶ εἰκάζει παραβολικῶς, λέοντος ἔργον, εἰπών. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔτι λέοντ' αἴθωνα τὸν πάλλαχοῦ φοβηθέντα, δύνανται ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι, ὥς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύ' αἴαντε κορυστὰ ἕκτορα ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. καὶ ὅρα ὡς εἰς ταυτὸν ἄγει τὸ δίεσθαι καὶ τὸ δειδίξασθαι. καὶ γὰρ καὶ τὸ δεδίσσεσθαι, ἀπὸ τοῦ δίω γίγνεται κατὰ παραγωγὴν καὶ ἀναδιπλασιασμόν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ἑλκέμεν οὕτω νεκρὸν φερόμενον ἕκτωρ τὸν πάτροκλον ἐκ ποδῶν, ἑλκυσθήσεται καὶ αὐτὸς ὕστερον τῶν ποδῶν. καὶ ὅτι ὥσπερ τοὺς αἴαντας ἐπιειμένους ἀλκὴν ἔφη, οὕτω καὶ ἀλκῇ πεποιθότα τὸν ἕκτορα. καὶ ὅτι δύο εὐθείας οἶδεν, τὸ ἡ ἀλκὴ, καὶ τὸ ἄλξ καθά τινές φασιν ὡς ἐν προσερρέθη, ἀπὸ τοῦ μιᾶς, οἷον τὸ ἐπιειμένοι ἀλκήν. ἀπὸ δὲ τῆς ἑτέρας, τὸ ἀλκὶ πεποιθώς. καὶ ὅτι τὴν τοῦ πατρόκλου κεφαλὴν ὁ ἕκτωρ λαμβάνεται, ὡς τῆς κεφαλῆς προφερομένης, ἵνα οὕτως τις αἰκία συμβαίη. πάθοιεν οἱ πόδες αὐτίκα. οἱ δὲ τοῦ ἀπὸ σώματος, ἐπὶ ἀψύχου νοητέον τὸ σῶμα, καθὰ καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ἐρρέθη, οὕπερ ὁ λέων ἀπέχεται δῆλον τὸ ἄγαν πεινᾶν, ὡς καὶ τότε ἐκεῖ ἐλέχθη μάλισθ' ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνο τὸ

ἀσθενῆ

ἀπελθεῖν, τοῖμεν ἐπελθεῖν. τὸ δὲ Ἕκτορα, ποιητικῶς καίτοι πρὸς πλείω τινὰ σαφήνειαν, ἔρηκε δὲ αὐτ' αὐτοῦ ἡ ἀντωνυμία μόνη ἐν τῷ, ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύνατο, ἀντὶ τοῦ τοῦτον, τὸν Ἕκτορα δηλαδή. φράζει δὲ οὕτως ὁ ποιητὴς πρὸς ἔνδειξιν τοῦ τὰς ἀντωνυμίας καὶ ἀντὶ κυρίων ὀνομάτων τίθεσθαι. εἰκὸς δὲ καὶ ἄλλως τὸ τόν, μὴ ὡς ἀντωνυμίαν εἶναι, ἀλλὰ λόγῳ ἄρθρου. ἵνα λέγῃ ὅτι τὸν Ἕκτορα οὐκ ἐδύνατο ἀπώσασθαι. τοιοῦτον τὸ, τὴν αὐτὸς ἐμαυτοῦ ψυχήν. καὶ τὸ, τὰ δὲ λείψεται ἄλγεα λυγρά, ἤγουν τὰ δὲ ἄλγεα μενεῖ κατὰ τὸν κόσμον. ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ, ἡ Ἶρις ἐπὶ φήμης νοεῖται. ἥτις ἀπὸ ἔρας, τουτέστιν ἀέρος συλλεγομένη, ἀγγελεῖ τῷ Ἀχιλλεῖ τὰ κατὰ Πάτροκλον. ὡς γὰρ πρὸ τούτου οὐκ ἔλαθε τὸν Νέστορα ἰαχή, οὕτω καὶ ὧδε τῇ φιλότητι τεκμαίρεται Ἀχιλλεὺς τὸ συμβάν, κρύβδα δὲ, ἤγουν λάθρα ἢ λάθρᾳ Διὸς κατὰ τὸν ποιητὴν στέλλεται, διότι οὐ διήρθρωται σαφῶς ἡ ἐκ τῆς ἰαχῆς δήλωσις, ὡς ἡ τοῦ ἀγγέλου διὰ τοῦ Ἀντιλόχου. ἀλλ' ἔτι ὑπολείπουσα τὸ σαφές, λεληθότως πως παραδηλοῖ τὸ ἐπισυμβάν. ἰστέον δὲ, ὅτι πέμπει ἐνταῦθα Ἶριν Ἥρα πέμπει, ἤγουν ὁ ἀήρ. εἰς ὃν μεταλαμβάνεται ἔστι καὶ ὁ Ζεύς. ὃ καὶ αὐτὸς ἐν πολλοῖς πέμπων ὁμοίως τὴν Ἶριν, εἴτε τις πτέρυσσαν(?) τὴν ... νοεῖν, εἴτε τὴν ἐν ἀέρι φαινομένην, εἴτε τὴν φήμην. τρέπει γὰρ τούτων ἀὴρ δίχα τὰ ἑαυτοῦ ἐνεργεῖ. εἰκὸς δὲ καὶ κοινῶς ἀπὸ τοῦ λαοῦ ἐκφωνηθὲν ἄρτι ὡς ἁρπάζεται ἤδη ὁ Πάτροκλος, ἀπηχηθῆναι ἕως καὶ εἰς Ἀχιλλέα καὶ τοῦτ' ἔστι μάλιστα ἡ προειρημένη Ἶρις ἡ τὸν Ἀχιλλέα ἐρεθίσασα. οὐ γὰρ ἤρκει τὸ τοῦ Ἀντιλόχου τὸ, κεῖται Πάτροκλος. ἀλλὰ καὶ φήμη τυχὸν αὐτίκα ἐξεβόα ἔτι τὴν ἁρπαγὴν τοῦ Πατρόκλου. ὅθεν δὴ ἐφ' ἑκάστῳ νοῆσαι κατὰ τὸ σιωπώμενον ὁποῖα πολλὰ τῶν τοῦ ποιητοῦ, τὸ ὅτι οὗτός τις καὶ ἐκεῖνος καὶ ἄλλος, καὶ οὕτω πολλοὶ προδραμόντες ὥσπερ ἐλθόντες, ἤγγελλον τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν τε κίνδυνον καὶ ἕτερα παροξύνοντα εἰς θυμὸν ἐκεῖνον. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο ἀσφαλῶς εἰπεῖν, Ἶριν εἰσάγει δὲ τὰ ὡς εἰκὸς ἀπὸ τοῦ τοιούτου ἱεροῦ(?) τοῦ μετὰ τὸν Ἀντίλοχον ὑπομνήματα(?), ὁποῖα φησὶν Ὅμηρος, διό. ὄρσεο Πηλεΐδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. Πατρόκλῳ ἐπάμυνον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι καὶ ἑξῆς. καὶ ὅτι ἐρύσσασθαι Τρώων ἐθελόντων, μάλιστα Ἕκτωρ ἐλκέμεναι μέμονε τὸν νέκυν. κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἄνωγεν ἄνωγε, πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόντα ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς. καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ, ἀλλ' ἄνα μηδ' ἔτι κεῖσο. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, Πάτροκλον Τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι τὰ καὶ προδεδηλωμένα. σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τούτοις λόγοις ἢ λογισμοῖς, καὶ τοιαύτῃ ἀγγέλῳ Ἴριδι, τοῦ καθῆσθαι καὶ πενθεῖν ἐξανίσταται ὁ Ἀχιλλεύς. ὡς εἰ μή που τ' ἠλαλάλησεν(?) ἐλθεῖν, ἢ ἄλλως εἰς τὴν ἐρυ... τῷ Ἀχιλλεῖ, οὐκ ἂν ἄλλως ἀξίως τῆς ποιητικῆς πιθανότητος ἐκδραμεῖν αὐτὸν εἰς ἀγῶνα. ὅτι δὲ πρὸς αὐτῇ τῇ ἀκμῇ τῆς ἁρπαγῆς ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξεπήδησε, δηλοῖ τὸ, καί νύ κεν εἴρυσσέν τε καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος ὁ Ἕκτωρ, εἰ μὴ τῷ Ἀχιλλεῖ Ἶρις ἄγγελος ἦλθε θέουσα, κρύβδα Διὸς ὡς εἴρηται, πρὸ γὰρ ἧκε μιν Ἥρη, καὶ ἑξῆς. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ ἐκπαγλότατε ἀνδρῶν ἐς Ἀχιλλεῖ προσφωνηθὲν ὀνειδιστικῶς, ὡς ἐκπλήξεως καὶ τοῦτο ἄξιον ὂν εἰ οὕτω τοῦ φίλου πάσχοντος, αὐτὸς κάθηται ἡσυχάζων. δηλοῦται δὲ καὶ ἐπαινετικῶς ῥηθῆναι ὡς ἐπὶ φοβεροῦ καὶ φρικτοῦ, καὶ δηλώσει Ὅμηρος ἑξῆς ἐτυμολογῶν ὅπου ἐρεῖ ὅτι φανέντος Ἀχιλλέως, ἡνίοχοι ἔκπληγεν, ἐξ οὗ ἐκπληγώτατος, καὶ μεταθέσει ἐκπαγλότατος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι λύσιν καὶ ἐνταῦθά τινα προβάλλεται ὁ ποιητὴς τῆς ὕστερον τοῦ Ἀχιλλέως εἰς τὸν Ἕκτορα ὠμότητος, εἴγε καὶ πάντων μάλιστα Ἕκτωρ αὐτὸς ἤθελε τὸν Πάτροκλον, τὴν τὴν κεφαλὴν ἀνασκολοπίσαι, καὶ κυσὶν εἰς μέλπηθρα προβαλεῖν. ἐνταῦθα σημείωσαι παρὰ τῇ ἀνασκολοπίσεως ὡς οὐκ ἂν πιθανὸν ἦν ἐπίδρασθαι(?) τῷ Ἀχιλλεῖ λεληθὲν τοῦτο εἰ μὴ ἐκ τῆς Ἴριδος. τίς γὰρ ἀνθρώπων εἶχεν εἰδέναι αὐτὸ, κρυπτόμενον ἔσω τῷ Ἕκτορι. ἐζήλωσε(?) δὲ καὶ ἐξελάλησεν αὐτὸς ἐν μάχῃ, καὶ οὕτως ἡ Ἶρις τὸ τοιοῦτον διήγγειλε, καὶ οὐκ οἶδεν ἄλλως εἰ τὸ Ἀχιλλεύς. ὅρα δὲ καὶ τὴν ἀνά πρόθεσιν δοτικῇ συνταχθεῖσαν ποιητικῶς ἐν τῷ, ἀνὰ σκολόπεσσιν, ἐξ οὗ τὸ ἀνασκολοπίσαι σύγκειται, καὶ τὸ ἀνακείμενον ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνάστηθι, κατὰ πλείαν(?) ἔλλειψιν ῥήματος, τὴν καὶ ἐπὶ ἄλλων δηλωθεῖσαν γίνεσθαι προθέσεων. καὶ ὅτι πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας τοῦ ἄνα ὅ ἐστι βασιλεῦ, ἐπήγαγε μετὰ τὸ ἀλλ' ἄνα, τὸ, μηδ' ἔτι κεῖσο. τὸ δὲ σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω, ἤγουν αἰδὼς ἢ νέμεσις ἢ ἔκπληξις, παραφράζει μὲν τὸ σεβασθῆναι. οὐκ ἀνόμοιον δέ ἐστι πρὸς τὴν φράσιν τοῦ, σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ. τὸ δὲ σοὶ λώβη ἔσται ὑπὲρ ὃ νέκυς αἰσχυνθῇ, δεξιῶς ἐρρέθη. ὡς γὰρ κοινά σοι τὰ τοῦ φίλου ἐν ζωῇ, οὕτω πως καὶ μετὰ θάνατον σὴ γοῦν λώβη τὸ ἐκείνου αἶσχος. ὡς εἶναι ταυτόν τι λώβην καὶ αἶσχος καὶ τὰ τούτων ῥήματα τὸ λωβᾶσθαι καὶ τὸ αἰσχύνειν. δῆλον δὲ ἐν τῷ ᾐσχυμμένος, ὅτι καὶ νεκροῦ αἰσχύνην οἶδεν Ὅμηρος, τὴν τῆς ὁλότητος τοῦ κατὰ σῶμα κολόβωσιν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐν τῇ πρὸ ταύτης ῥαψῳδίᾳ ῥηθὲν ἐν τρισὶ στίχοις, σοὶ μὲν δὴ μετόπισθε κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται εἰ Πάτροκλον τὰ δὲ πάνυ(?), ἐνταῦθα στίχῳ ἑνὶ ἐπιτέτμηται τῷ, σοὶ λώβη αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμμένος ἔλθοι. οἶδε γὰρ ὁ ποιητὴς καὶ ἐκτείνειν τεχνικῶς καὶ συστέλλειν νοήματα. ἔστι δὲ τὸ ἔλθοι, ἀντὶ τοῦ ἀπέλθοι, γλυκέως καὶ ἀφελῶς ἐπὶ νεκροῦ ὡσεὶ καὶ ἐμψύχου φρασθέν. περὶ δὲ λώβης ὅθεν γίνεται, εἴρηται μὲν πολλαχοῦ, δηλοῦται δὲ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. ἧς ἐστι παραφθορὰ ὁ διὰ τοῦ ο μικροῦ γραφόμενος λοβὸς, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. λοβοὶ δὲ, οὐ μόνον οἱ κατὰ τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ οἱ τῶν ὠτίων, ὧν χρῆσις καὶ ἐν τῷ, ἐντρήτοισι λοβοῖσιν. ἀφ' ὧν καὶ ἐλλόβια, κόσμος ἐνώ-

τος ἀπηρτημένος τοῦ κατὰ τὰ ὦτα λοβοῦ. καὶ ὀξυλόβου ῥῆμα, τὸ ταχέως ἀκούω. ἐν τούτοις δὲ ἰστέον ... φορικῶς κεῖται καὶ ἡ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ παρασημειωθεῖσα ψευδοπαρήχησις, τὸ, Ἶρι θεὰ τίς γάρ σε ἧκε. καὶ τὸ, Ἥρη με προέηκε Διὸς κυδρὴ παράκοιτις. τὸ μὲν, περὶ Ἴριδος λεχθέν. τὸ δὲ, περὶ τῆς Ἥρας. ἐν οἷς ὅρα καὶ ὡς κοινῶς μὲν εἶπε τὸ, τίς γάρ σε ἧκεν. ἀττικῶς δὲ τὸ, προέηκε. καὶ ὡς δοκεῖ καὶ νῦν ὁ γὰρ σύνδεσμος κατὰ τὸ ἑλκεῖν κεῖσθαι. καὶ ὡς ἑρμηνεύων ἐξ ... τῆς Ἴριδος τὸ, κρύβδα Διός, φησίν. οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος οὐδέ τις ἄλλος ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται. ὅπερ ἐν στίχοις δυσί, περίφρασίς ἐστι τοῦ μεστιχίου ἀνωτέρω κειμένου τοῦ, κρύβδα Διός, ἄλλων τε θεῶν. βιωτικὴ δὲ κατ' ἀνθρώπινον λέξις, καὶ οὐδέν τι θεῖον ἔχουσα τὸ ἀμφινέμονται. μέσον δὲ τῶν εἰρημένων, κεῖται καί τι σχῆμα οὐ πάνυ τετριμμένον τὸ, ἀλλήλους ὀλέκουσιν. οἱ μὲν, ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι. οἱ δὲ, ἐρύσασθαι Τρῶες ἐπιθύουσι. τὸ γὰρ κοινότερον ἦν ἄν, οἱ δὲ ἐρύσασθαι ἐπιθύοντες, ὅ ἐστιν ἐφορμῶντες. ἡ δὲ πολλὴ χύσις τῆς ὁμηρικῆς λογιότητος ἔχει καὶ ἄλλα οὕτως ἀναπτύοντα τὰ σχήματα εἰς ψυχαγωγίαν τοῖς φιλοκαίνοις.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Πῶς τ' ἄρ ἴω μετὰ μῶλον, ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι.
Μήτηρ δ' οὔ με φίλη πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι,
Πρίν γ' αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι.
Στεῦτο γὰρ ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά.
Ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
Εἰ μὴ αἴαντός γε σάκος τελαμωνιάδαο.
Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ,
Ἔγχεϊ δηϊόων περὶ πατρόκλοιο θανόντος.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις.
Εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται,
Ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν, τρώεσσι φάνηθι.
Αἴ κέ σ' ὑποδείσαντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο
Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν
Τειρόμενοι. ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.
Ἡ μὲν ἄρ ὣς εἰποῦσ', ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἶρις.

Ὅτι ὡς ἐν σχήματι προκατασκευῆς εἰπεῖν δὲ καὶ προενθετικῶς, ποιεῖ Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα ἐπαπορoῦντα πρὸς τὴν ἡμιμυθικὴν, ἢ ἄλλως ἀλληγορικὴν Ἶριν, τὴν εἰς μάχην ὡς ἐρρέθη αὐτὸν ἐρεθίζουσαν. πῶς δὴ ἔλθω, μετὰ μῶλον, ἔχουσι δ' ἐκεῖνοι τεύχη ἐκεῖνοι. μήτηρ δ' οὔ με πρίν γ' εἴα θωρήσσεσθαι πρὶν γ' αὐτὴν ἐλθεῖν ἔχουσαν καθὰ στεῦτο, παρ' Ἡφαίστου ἔντεα καλά. ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα τοῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω, εἰ μὴ αἴαντός γε σάκος τελαμωνιάδαο. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν, ἢ μάλιστα ἔλπομ' ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖ, ἔγχεϊ δηϊόων περὶ πατρόκλοιο θανόντος. καὶ οὕτω μὲν ὁ ποιητικὸς Ἀχιλλεύς. ἀληθῶς δὲ, αὐτὸς Ὅμηρος ἀτεχνιτεῖ τὸ οἰκεῖον μεθόδευμα, καὶ σκέπτεται πῶς ἂν οὕτω συμπεσόντων ἄρτι τῶν πραγμάτων, πιθανῶς ἐξαγάγοι τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ φίλου ἄμυναν. καὶ ἀκούει ἐκ τῆς Ἴριδος, ἤ τις ἄλλη αὕτη εἴη, ὅτι εὖ δὴ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅτι ἤδη, τοι κλυτὰ τεύχη ἔχονται, ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρους ἰὼν, τρώεσσι φάνηθι, αἴ κέ σ' ὑποδείσαντες, ἀπόσχωνται πολέμοιο Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν. ἅπερ οἷα δὴ μέλλοντα ἔσεσθαι, ἡ ποιητικὴ ὑπόσχεσις. ὡς κρινεῖ δηλαδὴ ὁ ποιητὴς ἄοπλον γοῦν οὕτως ἐξαγαγεῖν τέως εἰς μάχην τὸν Ἀχιλλέα, ἵνα φόβον παρὰ ἐμποιήσῃ τοῖς Τρωσὶν, ἀναπνεύσωσι δὲ Ἀχαιοί, τειρόμενοι. ὀλίγη δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔφη, ἀνάπνευσις πολέμοιο. ὅρα δὲ ἐν τούτοις ὅτι τε θαρρεῖ πάνυ τῇ τοῦ αἴαντος φιλίᾳ ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ τῇ ἀνδρίᾳ. ὃς καὶ παραμείνας αὐτὸς λέγεται τῷ πατρόκλῳ καὶ κατακόψας τοὺς ἐχθρούς. καὶ ὅτι καλῶς μέμνηται ὁ Ἀχιλλεὺς τῆς μητρικῆς ὑποθημοσύνης ὡς φησὶ παλαιὸν Ὅμηρος σοφώτερος μὲν καὶ λάθοι ὅμοια παθὼν τῷ πατρόκλῳ ἀμελήσας ἀγαθῆς συμβουλῆς. διὸ τρέχει τὴν μέσην, φανεὶς μὲν εἰς πόλεμον, οὐκ εἰς μέσον δὲ περιρρίψας ἑαυτὸν διὰ τὸ ἄοπλος. καὶ ὅτι οὐχ οὕτως δοκεῖ εὐμεγέθης εἶναι Ἀχιλλεὺς ὡς ὁ Αἴας. μόνον γοῦν τὸ σάκος προσαρμόσει τῷ Ἀχιλλεῖ διὰ τὸ πολὺ τῆς κατὰ χεῖρα ῥώμης, οὐ μὴν δὲ καὶ τὰ λοιπὰ ἴσως τοῦ αἴαντος ὅπλα. ἔχει δὲ ἀπορίαν ἐνταῦθα ὁ λόγος. πῶς γὰρ οὔ τινος ἄλλου τεύχεα ἔχει δύνασθαι Ἀχιλλεύς, ἔχων τὰ τοῦ Πατρόκλου. εἰ γὰρ τὰ τοῦ Ἀχιλλέως τῷ πατρόκλῳ προσηρμόσθησαν, ἁρμόσει ἂν φασι καὶ τὰ ἐκείνου τῷ Ἀχιλλεῖ. ἢ, τάχα οὐκ ἐξ ἀνάγκης. τὰ μὲν γὰρ τῶν μειζόνων, δυνατά φασι τοῖς μὴ τοιούτοις ἁρμόσαι. οὐ μὴν καὶ ἔμπαλιν. ἴσως δέ φασι καὶ ὁ αὐτομέδων ὡς προσημειώθη ἐφόρει αὐτά, ἵνα δοκῇ Πάτροκλος εἶναι. λυθήσεται δὲ τὸ ἄπορον καὶ ἀπὸ τῆς λέξεως, κλυτὰ γὰρ τεύχεα ἐθέλει δῦναι, τοιαῦτα δὲ οὐκ ἔχει εὑρεῖν ὅπερ τοιαῦτα λέγει τὰ ἡφαιστότευκτα. ὅρα δὲ ὅτι τὸ πολλαχοῦ μῶλον ἄρηος λέγεσθαι, ἐνταῦθα ἠρκέσθη μῶλον μόνον εἰπεῖν. καὶ ὅτι στεῦτο, τὸ ὑπέσχετο, ἀναλόγως τῷ. στεῦται γάρ τι ἔπος εἰπεῖν. καὶ ὡς ἐν στίχῳ ἐνὶ τὸ τοῦ καὶ ἀεί-

στως ἔφη, οὔπω οἶδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως, διὸ καὶ ἐγκλίνεται. καὶ αὐτοπροσωπικῶς κατὰ τόνον, τοῦ αὖ, ἤτοι οὐ αὖ κλυτὰ τεύχεα δύω, ἤγουν ὑπεισέλθω. οὐ πρὸς διαστολὴν τὸ ἀριθμητικὸν δύο, συστέλλει τὴν λήγουσαν. τὸ δὲ ἔλπομαι ἐνὶ πρώτοισιν ὁμιλεῖν, ἐλλιπῶς ἔχει. λείπει γὰρ τὸ ὅτι, ἵνα εἴπῃ. οἶμαι ὡς τοῖς πρώτοις ὁμιλεῖ ἤγουν προμάχεται. καὶ ἄλλως δὲ, ἐκ περιττοῦ χάριν ἀκριβείας ἀσυνδέτως ἐπιμβέβληται τὸ ἔλπομαι, ἵνα λέγῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὗτος, προμάχεται οἶμαι, ἤγουν ὡς νομίζω. Τὸ δὲ ἔγχει δηϊόωντας, ἔμφασιν καὶ αὐτὸ ἔχει, δηλωτικὴν σπουδῆς τῆς τοῦ φράζοντος. λείπει γὰρ τὸ πρόσω, ἐπὶ τοιούτοις. τὸ δὲ περὶ πατρόκλοιο θανόντος, ἔπαινος καὶ αὐτὸ αἴαντος, ὃς οὐδὲ θανόντος τοῦ φίλου ἀμελεῖ. τὸ δὲ ἀναπνεύσωσιν ἀρήιοι υἷες ἀχαιῶν, σημειῶσαι ἐκείνοις εἰ καὶ ἐς τοσοῦτο κινδύνῳ παραμένει αὐτοῖς τὸ ἀρήιον. καί πως λέγει, ὡς οἱ πρὶν μικρὰ πνέοντες, ταχὺ ἀναπνεύσουσι δι᾽ ἀχιλλέως. Τὸ δὲ υἷες ἀχαιῶν, οὐ μόνον περιφραστικῶς ἀχαιοὺς δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ὑπολαλεῖ, τοὺς ἀρηΐους τούτους, ἐκ γένους ἔχειν τὸ μάχιμον.

Αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὦρτο διῒ φίλος, ἀμφὶ δ᾽ ἀθήνη
Ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ᾽ αἰγίδα θυσσανόεσσαν.
Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων
Χρύσεον. ἐκ δ᾽ αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.
Ὡς δ᾽ ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ᾽ ἵκηται
Τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήιοι ἀμφιμάχονται,
Οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται ἄρηι
Ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι
Πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ᾽ αὐγὴ
Γίνεται ἀΐσσουσα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι,
Αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται,
Ὡς ἀπ᾽ ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ᾽ ἵκανε.
Στῆ δ᾽ ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ᾽ ἐς ἀχαιοὺς
Μίσγετο, μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ᾽ ἐφετμήν.
Ἔνθα στὰς ἤϋσ᾽, ἀπάτερθε δὲ παλλὰς ἀθήνη
Φθέγξατ᾽. ἀτὰρ τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν.
Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀριζήλη φωνὴ ὅτε τ᾽ ἴαχε σάλπιγξ
Ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὕπο θυμοραϊστέων,
Ὡς τότ᾽ ἀριζήλη φωνὴ γένετ᾽ αἰακίδαο.
Οἱ δ᾽ ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον αἰακίδαο,
Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι
Ἂψ ὄχεα τρόπεον, ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ.
Ἡνίοχοι δ᾽ ἔκπληγεν ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ
Δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου πηλείωνος
Δαιόμενον. τὸ δ᾽ ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Τρεῖς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ᾽ ἴαχε δῖος ἀχιλλεύς.
Τρεῖς δ᾽ ἐκυκήθησαν τρῶες κλειτοί τ᾽ ἐπίκουροι.
Ἔνθα δὲ καὶ τότ᾽ ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι,
Ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ ἀχαιοί,
Ἀσπασίως πάτροκλον ὑπ᾽ ἐκ βελέων ἐρύσαντες,
Κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. φίλοι δ᾽ ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ᾽ ἀχιλλεύς,
Δάκρυα θερμὰ χέων ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον
Κείμενον ἐν φέρτρῳ, δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.

Ὅτι ἐξελθόντος τοῦ ἀχιλλέως εἰς τὴν τάφρον, ἡ ἀθηνᾶ ἀμφὶ ὤμοις ἰφθίμοισι τοῖς ἐκείνου δηλαδὴ, βάλ᾽ αἰγίδα θυσσανόεσσαν. ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε χρύσεον. ἐκ δ᾽ αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. ὥσπερ πρὸ τούτων ἐπὶ διομήδους. οὕτω παραβολὴν ἐπιφέρων προσφυῆ, καὶ τὸ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀχιλλέως σέλας εἰκάζων οὐχὶ ἀστέρι ὀπωρινῷ καθὰ ἐπὶ διομήδους ἀλλὰ πυρσοῖς μεγάλοις νησιωτικοῖς, φησίν. ὡς δ᾽ ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος, αἰθέρα ἵκηται τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δήιοι ἀμφιμάχονται. οἵ τε πανημέριοι στυγερῷ κρίνονται ἄρηι ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ᾽ ἠελίῳ καταδύντι, πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι. ὑψόσε δ᾽ αὐγὴ γίνεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι, αἴ κέν πως σὺν νηυσὶν ἄρεος ἀλκτῆρες ἵκωνται, ὡς ἀπ᾽ ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρα ἵκανε. περὶ οὗ καὶ μετ᾽ ὀλίγα δηλῶν, φησίν. ἀκάματον πῦρ δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου πηλείωνος δαιόμενον. τό δ᾽ ἔδαιε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη. ἀξιοπρεπὴς δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐν τούτοις ἡ στρατεία, καὶ μείζων τῆς πρὸ τούτων κατὰ τὸν διομήδην. οὐ μόνον καθότι ἐκεῖνος μὲν ὡπλισμένος καὶ οὕτω λάμπων, ἔχει ἀφορμὴν τινὰ λέγεσθαι λάμπεσθαι ἐκ τῶν ὅπλων πυρί, ἀχιλλεὺς δὲ ἄοπλος ὢν παμφαίνει

Τὸν δ' ἦτοι μὲν ἔπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν
Ἐς πόλεμον, οὐδ' αὐτὸς ἐδέξατο νοστήσαντα.

φλογί, ἀλλὰ καὶ καθὸ τὴν οἰκείαν αἰγίδα περιτίθησι τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ. ἔστι γὰρ τοῦτο, ὡς ἐλάμπετο μὲν καὶ ὁ Διομήδης πυρί, ἀλλ' Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα τερατωδέστερον ἔχει ὑπὲρ ἐκεῖνον φλογὶ δαίεσθαι, καὶ αἰγίδα φορεῖ διὰ τὴν καὶ νέφος περὶ αὐτὸν καὶ φλόξ, ὡς ἂν ἵνα τολμήσας τις εἴποι, αἰγίοχός τις εἶναι οὕτω, καὶ νεφεληγερέτης κατὰ τρόπον τινά. διὰ δὲ τὴν φλόγα, καὶ δι' ἀστεροπητής. σεμνότερα οὖν τῶν ἐπὶ τοῦ Διομήδους καὶ ὑψηλότερα τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. σημειῶσαι δὲ ὅτι ἡ ὑπὲρ ἀμφ' ὤμοις βάλλεται ἡ αἰγίς, οὐ πλήττει ἄρα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, μόνον δὲ ἐκφοβεῖ. καὶ ὅτι ὕλην τὴν ἐν τοῖς πρὸ πολλῶν ῥηθείσης φυσικῆς αἰγίδος τῆς τοῦ Διός, ὁ ἡ τῆς Ἀθηνᾶς αὕτη λαλεῖ ἀξυμφανῶς μέν τοι. οὐ γὰρ ἐξ ὀρθοῦ, νέφος λέγει ὅπερ ἐκεῖ. οὐδὲ πῦρ ἀστραπαῖον. οὐδὲ βροντήν. ἐμφαίνει μέν τοι ὅμως ἐφ' ὑπόνοιαν καὶ τοῦτο τὴν ἐκεῖ ἀλληγορίαν ἀμυδρῶς, διὰ τὸ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν εἶναι καὶ Διὸς θυγατέρα, ἀλλὰ μὴ ἁπλῶς οὕτω κοινότερον κατὰ τὸ πλάτος αὐτὴν ἀλληγορεῖσθαι εἰς ἀέρα. ἵνα καὶ ἡ ταύτης αἰγὶς εἰς αἴσιόν τι πάθος ἐκλαμβάνηται. χρύσεον δὲ τὸ ῥηθὲν νέφος, ὅτι καὶ φλογῶδες. ὅθεν ὁ Πίνδαρος τὸν χρυσόν, πυρὶ αἰθομένῳ ἐν νυκτὶ παρεικάσει. ἐλέχθη δὲ πρὸ τούτων καὶ ὅτι ἀεὶ χρύσεα νέφη. ἀλλ' ἐκεῖνα μὲν, ἄνω. τοῦτο δέ, οὐχ ὑψηλὸν ἀλλὰ κάτω, οἷα τὸν Ἀχιλλέα στέφον κατά τινα κυκλο[illegible]. ἐπεὶ καὶ ὑπὲρ κεφαλῆς τὸ τοιοῦτον φλογῶδες καὶ πυρῶδες ἐδαίετο. περὶ οὗ διὰ τὴν ὁμοιότητα ζητητέον καὶ ὅσα ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ γέγραπται. ὅρα δὲ κἀνταῦθα ὅτι ἡ σεμνὴ λέξις ἀεὶ τὸ στέφειν, καὶ ὅτι στέφανον κεφαλῆς Ἀχιλλέως διὰ χρυσοῦ, τὸ κατ' αὐτὴν χρύσεον νέφος ὑπολαλεῖ ὁ ποιητής. ὅτι δὲ καὶ ἐν πότοις καὶ ἐν ἑορταῖς καὶ ἐν γάμοις καὶ ἐν ἀγῶσιν ἐστεφανοῦντο, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν, εἰ καὶ μὴ παρ' Ὁμήρῳ τοῦτο τετήρηται. σημειοῦται δὲ μάλιστα τὸν στέφανον Ἀριστοτέλης, εἰπὼν ὅτι ἐν θυσίαις στεφανοῦνται, ἐπεὶ οὐδὲν κολοβὸν θεῷ προσφέρεται, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα. τὸ δὲ πλῆρες, τέλειον. τοιοῦτον δὲ παρ' Ὁμήρῳ τὸ στέφειν δι' οὗ πλήρωσις σημαίνεταί τις. ὡς τό, κοῦροι κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. καὶ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. ὄψιν γὰρ ἄμορφον, ἀναπληροῖ πιθανότης τοῦ λέγειν. ἔοικεν οὖν ὁ στέφανος τοῦτο βούλεσθαι ποιεῖν. καθὸ καὶ Ὠκεανοῦ χθὼν ἅπασα δίκην νήσου ἐστεφάνωται. διὸ ἐν τῷ πενθεῖν, τἀναντία πράττομεν. ὁμοπαθείᾳ γάρ φασι τοῦ κεκμηκότος, κολοβοῦμεν ἡμᾶς. κουρᾷ τε τριχῶν καὶ στεφάνων ἀφαιρέσει. ἐνθυμητέον δ' ἐν τούτοις καὶ Φωκίωνα, ὃς ἐστεφανωμένος θύων, καὶ μαθὼν ἐν πολέμῳ πεσεῖν τὸν υἱόν, ἀπέθετο πενθίμως τὸν στέφανον. προσεπιμαθὼν δὲ καὶ ὡς ἀριστεύων ἐκεῖνος τέθνηκεν, αὐτίκα ἐστεφανώσατο. οἱ δὲ ἐν ἡμέρᾳ μὲν καπνοὶ ἐξ ἄστεος νησιωτικοῦ, νύκτωρ δὲ πυρσοὶ ἐπήτριμοι ὅ ἐστι συχνοὶ ὡς ἐν ἄλλοις δηλοῦται, πολυπειρίαν πραγμάτων καὶ αὐτοὶ σημαίνουσι τῷ ἀκροατῇ, ὡς ἂν εἰδείη ὅτι ἡμέρας μὲν καπνὸς ὑψούμενος, πλέον τοῦ πυρὸς ὁρᾶται διὰ τὸ ἐν φωτὶ μέλαν, καὶ σημαίνει κινδύνου νῆσον. νύκτωρ δὲ τοῦ καπνοῦ λανθάνοντος διὰ τὸ σκότος, ἀναλάμπει ἐφ' ὁμοίοις ἐκεῖ τὸ πῦρ. καὶ ὅρα ὅτι ἐπιτείνει τὴν τοῦ πυρὸς λαμπρότητα, οὐχ ἁπλῶς τινας ἄνδρας πολιορκουμένους παραλαβὼν χρωμένους πυρσοῖς, ἀλλὰ περιοίκους νησιώτας, οἳ μάλιστα τούτοις θαρροῦσι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν πεζῇ βαδίζειν καὶ δηλῶσαι τοῖς περιοίκοις εἴτε νησιώταις εἴτε ἄλλως ἠπειρώταις τὸν κίνδυνον. τοῖς γὰρ τοιούτοις ὡς ἀπῳκισμένοις, οἱ πυρσοὶ καὶ μεγάλοι ἀνάπτονται, καὶ διὰ πελάγους ἀνεπιπροσθέτως φαίνονται. ὅρα δὲ ὅτι τὸ νέφος ἐνταῦθα χρύσεον εἰπὼν καὶ φλόγα καὶ σέλας, πῦρ οὐκ ἠθέλησε φράσαι. εἰ καὶ ἄλλως, ἐν τῷ τέλει τῆς ῥω, καὶ τὸ σέλας ἀντὶ πυρὸς ἔθετο. προϊὼν δέ, ἐρεῖ περὶ τούτου ἔνθα τὸ ἐξ Ἀχιλλέως καιόμενον καὶ ἀκάματον πῦρ ἐξέπληξε τοὺς ἡνιόχους. καὶ ὅτι ἡ τοῦ καπνοῦ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι παράληψις, τέθειται μὲν καὶ πρὸς ἔμφασιν πλήθους πυρσῶν. μᾶλλον δὲ δι' ἐμπειρίαν πολυμαθείας ὡς εἴρηται. ἄλλως τε, οὐ χρήσιμος ὁ καπνὸς πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐν τῷ Ἀχιλλεῖ φανταζομένης λαμπρότητος. τὸ δὲ κρίνονται ἄρηϊ, ἀντὶ τοῦ εἰς διάκρισιν σπεύδουσιν, ἵνα τοῦ μίγνυσθαι παύσωνται, κατὰ τό, παύσαντο φυλόπιδος καρτερῆς. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ κρίνειν, καὶ κριτής, δι' οὗ οἱ πρὸς ἔριν ἀναμεμιγμένοι διακρίνονται. καὶ ἄλλως δὲ κρίνονταί τινες ἄρηϊ, ἀντὶ τοῦ μεμερισμένως οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἐκεῖθεν μάχονται. ὅθεν μετ' ὀλίγα φησὶν ὅτι οἱ δεῖνα μέσος ἄρηος δατέονται, ἤγουν μερίζουσι. δύναται δὲ λέγειν καὶ ὅτι διαφαίνονταί τινες οἱ ἐν τοῖς μαχομένοις ἔκκριτοι. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου κρίνειν, δοκεῖ καὶ ἡ ἐγκρὶς εἶναι, πεμμάτιόν φασιν ἑψόμενον ἐν ἐλαίῳ, εἶτα μελιτούμενον. τὸ δὲ ἐπήτριμος, ὃ δηλοῖ ὡς ἐρρέθη τὸν πυκνόν, ὁ Ἀσκαλωνίτης ὀξυτόνως φασὶ προφέρει. οὐκ εὖ λέγων. τὰ γὰρ διὰ τοῦ ιμος ὑπὲρ δύο συλλαβάς, προπαροξύνονται. ἐκ τοῦ τρία δὲ ὅπερ ἐστὶ πολλά, γίνεταί φασι τρίμος. καὶ πλεονασμῷ μετὰ προθέσεως, ὥσπερ ἐπηετανὸς καὶ ἐπήβολος, οὕτω καὶ ἐπήτριμος. ὁ δέ γε εὐήτριος χιτών, ἄλλο τι δηλοῖ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. τὸ μέν τοι διὰ τοῦ ι γραφόμενον ἴτριον, πέμμα φασὶν ἐκεῖνο ἐστὶ λεπτὸν διὰ σησάμου καὶ μέλιτος γινόμενον. τὸ δὲ παρ' Ὁμήρῳ ἦτρον, ὅτι ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω καθὰ καὶ τὸ ἦτορ γίνεται, ὡς καίριον ὂν τοῖς ζῶσιν, ἔγνωσται ἤδη καὶ αὐτό. περικτίονας δὲ νοητέον ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, διοικονομημένους ναυσὶ καὶ αὐτούς. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, χρήσιμοι ἂν πολεμουμένοις νησιώταις ἔσονται, οὐ μὴν οἱ ἄλλως ἁπλῶς περίοικοι. τὸ δὲ ἄρεως ἀλκτῆρες, σημειωτέον εἰς τὸ ἐμεῖο δὲ δεῖσεν ἄρεως ἀλκτῆρα γενέσθαι τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθέν, χρήσιμον γὰρ τοῦτο ἐκεῖ. ἰστέον γὰρ ὅτι τὰ παλαιὰ τῶν

ἀντι-

ἀντιγράφων ἐκτέθεισαν ἐνταῦθα τὴν λέξιν τοῦ ἄρεως, ὡς ἀπὸ εὐθείας προπαροξυτόνου αἰολικῶς βαρυτόνου τοῦ ἄρευς. τινὲς δέ φασι καὶ ὡς αἱ τοῦ ἀρισάρχου ἐκδόσεις, καὶ ἄλλαι δὲ μόναι τοῦ ω ἔχουσι, τοῦ ἄρεω γάρ, ὡς τοῦ μενέλεω καὶ τοῦ πείρεω. διὸ, πείρεω υἱόν. ὁ δ' αὐτός φασιν ἀρίσαρχος καὶ τὸ, ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται τηλόθεν ἐκ νήσου, οὕτω μεταγράφει. ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀειπετὲς αἰθέρ' ἵκηται. λέγων, ὡς ἅπερ τὸ πῦρ ἱκάνει καπνῷ. οὐκ εὖ δέ φασιν ἐκεῖνος ποιεῖ. ὁ γὰρ ποιητὴς τὸ ὅλον πρᾶγμα συνήθως φράζων, καπνοῦ τε ἐμνήσθη τοῦ ἐν ἡμέρᾳ ὡς εἴρηται, καὶ πυρὸς πυρσῶν τοῦ ἐν νυκτί, ᾧ καὶ μόνῳ εἴκασται ἀχιλλεὺς κατὰ τὸ ἐν παραβολαῖς ὁμηρικὸν ἔθος. ὅρα δὲ ὡς εἰ καὶ ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς γίνεται καὶ ὁ πυῤῥὸς τὸ ἐπίθετον διὰ δύο ῥρ, καὶ ὁ ἐκ τούτου πυρσὸς κατὰ τὸ ταῤῥὸς, ταρσός. ἀλλ' ἐκ μὲν τοῦ πυῤῥοῦ, ἑτεροῖόν ἐστι ῥῆμα, δι' ὑπὲρ πυῤῥίαχος παρὰ τῷ κωμικῷ. ἐκ δὲ τοῦ πυρσοῦ, ἀλλοῖον, πυρσεύειν γάρ. ὡς ἐκ τοῦ πῦρ πυρὸς, τὸ ἐμπυρεύειν. ὅτι δὲ οἱ πυρσοὶ, καὶ φανοὶ λέγονται, καὶ πανοὶ δὲ διὰ τοῦ π. καὶ ὅτι τοῦ φανοῦ παράγωγον τὸ φανίον, ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ὅτι ἀχιλλεὺς στῆ ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος. οὐδ' ἐπ' ἀχαιοὺς ἐς ἀχαιοὺς μίσγετο, μητρὸς γὰρ πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμὴν ὡς καὶ προβραχίων ἐδηλώθη. ὅπερ εἰ καὶ πάτροκλος ἐξ ἀχιλλέως ἐφυλάξατο, ἔζη ἄν. ἔνθα φασὶ στὰς, ἤϋσεν ὃ ἐστὶν ἐβόησεν. ὡς δ' οὐκ ἦν πιθανὸν ἁπλῶς οὕτω τοὺς τρῶας τρέψαι, πλάττει σεμνῶς ὡς ἐν στρατείᾳ ποιητικῇ ὅτι συνεβόησε καὶ ἡ ἀθηνᾶ, καὶ οὕτως ἐκυδοίμησε τοὺς τρῶας. φησὶ γάρ. ἀπάτερθε δὲ παλλὰς ἀθήνη φθέγξατο κατά τινα δηλαδὴ συμφωνίαν, ἀτὰρ τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν. σημειοῦν δὲ καὶ ὅτι ὡς αὐτὴν καθ' αὐτὴν τὴν τοῦ ἀχιλλέως καταμόνας φωνὴν, ἣν ὡς εἰκὸς ἀθηνᾶς λόγῳ τουτέστι φρονήσεως εἰς ὅσον ἔδει ἐξωρθώσατο καὶ ἠγρίανεν, ὡς καὶ αὐτὸς μάλιστα βοὴν ἀγαθὸς ὃ ἐστὶν εὐρυβόας, ἐπάγει παραβολὴν δι' ἧς αὐτὴν εἰκάζει σάλπιγγι. εἰπών. ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, τουτέστιν ἀριδήλη ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων, ὣς τότ' ἀριζήλη φωνὴ γένετ' αἰακίδαο. καὶ ἐπάγει. οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον αἰακίδαο, πᾶσιν ὀρίνθη θυμὸς, ἤγουν πάντες ἐταράχθησαν. αὐτὰρ καλλίτριχες ἵπποι ἄψ ὄχεα τρόπεον, παλίντροποι δηλαδὴ θέοντες, ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ, αὐτοί τε δηλονότι καὶ οἱ ἄνδρες, ἢ μᾶλλον οἱ ἄνδρες μόνοι, ἵνα ᾖ ὡς πάντες ὠρίνθησαν ὀσσόμενοι ἄλγεα. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν ὡς προμεμνηρωμένου ἐδηλώθη, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ δεινὸν ὃ προγέγραφεν, ὅπερ ἔδαιεν ἀθηνᾶ. τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἴαχε δῖος ἀχιλλεὺς, τρὶς δὲ κυκήθησαν οἱ περὶ ἕκτορα. ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ἤγουν ἰδίοις ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ ἀχαιοὶ ἀσπασίως πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες, κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι. καὶ ὅρα ὅπως ὑψώσας τὴν ἐπὶ τῷ κινδύνῳ τοῦ πατρόκλου περιπέτειαν καὶ εἰς ἄπορον ἀγαγὼν, ῥᾷον αὐτὴν λύσας κατέστησε θεῖον παρεμβαλὼν συνήθως πρόσωπον. δι' οὗ περσίστας φαντασθεὶς ὁ ἀχιλλεὺς τήν τε ἰδέαν τήν τε φωνὴν, τοὺς πολεμίους ἐτρέψατο. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἂν ἄφορητ' ἔπλασεν ὁ ποιητὴς τοιαύτην ἐκ μόνης τῆς τοῦ ἀχιλλέως θέας καὶ φωνῆς, φυγήν. ὁ γοῦν ἕκτωρ καὶ μετ' ὀλίγα ἐνδοιάζων εἰ ἐπιὸν ἀνέστη ἀχιλλεὺς, οὕτω πιθανῶς θαῤῥεῖ αὐτὸς εἶναι πρὸς μάχην ἐσσεύειν. ἔοικε δὲ τὸ ἐνδοιάσαι, διὰ τὸ τεράστιον τῆς θέας καὶ τῆς βοῆς, ὡς δῆθεν θεόθεν πρὸς ὥραν γενόμενον ἵνα μόνον περισωθῇ ὁ νεκρός. ἰστέον δὲ ὅτι καλὸν τῷ ποιητῇ καὶ τὸ παραβολικῶς πολεμικὴν σάλπιγγα παραλαβεῖν τὸ ἐνυάλιον ἠχοῦσαν ὡς ἐν πολιορκίας καιρῷ. ὥσπερ καὶ πολεμικοὺς ἀνωτέρω πυρσοὺς παρέθετο, ἀκολούθως τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν. ὅτι γὰρ ψιλὸς ὅπλων ἐμφανισθεὶς ὁ ἀχιλλεὺς ἐξεβρόντησεν τοὺς ὁπλίτας ἐχθροὺς, οἵγε καὶ ἐχάρησαν ἂν, εἰ ἐθάρσησαν ἐπιδραμόν, ὡς καὶ καταφαγεῖν αὐτὸν ὃ δὴ λέγεται. οὐδὲ μὴν τῇ κατὰ φύσιν αὐτοῦ καὶ μόνου βοῇ ἐξέπληξεν ἂν ἐκείνους εἰ καὶ ὅτι μάλα λιγύφθογγος ἦν, καὶ ὀξὺ βοῶσαι. φαντάσας δὲ διὰ τοῦ χρυσίου νέφους καὶ τῆς τεραστίας φλογὸς τῆς ἀμφεχυθείσης αὐτῷ, λαμπρότατον ὁπλίτην, καὶ τῇ ὡς εἰκὸς ἐμβοητικῇ συμφωνίᾳ τῶν ἀμφ' αὐτὸν μυρμιδόνων μόνων, οὐ γὰρ ἐμίγνυτο τοῖς λοιποῖς ἀλλ' ἰδίαζε λόγῳ ἀθηνᾶς ἤτοι φρονήσεως ἵνα μὴ ἀλλαχοῦ ταῦτα φαίνοιντο γίγνεσθαι ἀλλ' αὐτόχρημα περὶ τὰς τοῦ ἀχιλλέως νῆας, ἀριζήλην τε φωνὴν ἀφῆκεν καὶ οὕτως ἐξεφόβησε τοὺς ἐναντίους, καὶ κατάφρακτος ὅπλοις δεινὸν γοργόν ἐνομίσθη. καὶ οὕτω τρεψάμενος ἐκείνους, τὸν τοῦ ἑταίρου νεκρὸν περιεσώσατο. ὅτι δὲ τὸ ἀριζήλη θηλυκόν ἐστι τοῦ ἀρίζηλος, δι' ἀστὴρ ἀρίζηλος, καὶ ὅτι ἔτρεψε τὸ δ' εἰς ζ' συνήθως, δῆλόν ἐστι. καὶ ὅτι καιρία λέξις ὡς ἐν ποιήσει τὸ ἀριζήλη ἐπὶ φωνῆς ὑπερφωνούσης τὰς λοιπὰς, διὸ καὶ δὶς αὐτῇ ἐνταῦθα ἐχρήσατο, ἐπί τε σάλπιγγος καὶ ἐπὶ ἀχιλλέως. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὡς οἶδε μὲν ὁ ποιητὴς σάλπιγγα, ἥρωας δὲ οὐκ εἰσάγει χρωμένους αὐτῇ οὐδὲ εἰδότας. ὃ δὴ καὶ περὶ τοῦ ἰχθύων φασίν. ἓξ δέ φασι σαλπίγγων εἴδη. πρώτη, ἣν εὗρεν ἀθηνᾶ, διὸ καὶ σάλπιγξ ἀθηνᾶ παρὰ ἀργείοις τιμᾶται. καὶ κεῖται καὶ παρὰ λυκόφρονι τὸ ἐπίθετον. δευτέρα, ἡ στρογγύλη παρ' αἰγυπτίοις ἣν ὄσιρις εὗρε, καλουμένη φασὶ χνούη. χρῶνται δ' αὐτῇ πρὸς θυσίαν, καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐτῆς. τρίτη, ἡ γαλατική. χωνευτὴ οὐ πάνυ μεγάλη. τὸν κώδωνα ἔχουσα θηριόμορφόν τινα. καὶ αὐλὸν μολύβδινον, εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταί. ἔστι δὲ ὀξύφωνος. καὶ καλεῖται ὑπὸ τῶν κελτῶν κάρνυξ. τετάρτη, ἡ παφλαγονική. ἧς ὁ κώδων, βοὸς ἦν προτομή. βαρύφωνος. ἀναφυσητή. καλεῖται δέ φασι, βόινος. πέμπτη, μηδική. τὸν αὐλὸν ἔχουσα καλάμινον. τὸν δὲ κώδωνα, βαρύφωνον. ὀγκόφωνος. ἕκτη, τυρσηνική, ἣν εὗρεν τυρσηνοὶ, ὁμοία φρυγίῳ αὐλῷ. τὸν κώδωνα κεκλασμένον ἔχουσα. λίαν ὀξύφωνος. ἣν καὶ σοφοκλῆς ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ μέμνηται. ὅρα δὲ καὶ τὸ περιπλομένων δηΐων, ἤγουν περιπολούντων, κυκλούντων, ὡς χρηματί-

μένου εἰς τὸ πολυπλανώμενον αἴτιον τῆς ἀναφθεὶν καὶ αὐτό, ἀντὶ τοῦ πολυπλανωμένου, πολυστρεφομένου. καὶ ὅτι τὸ θυμοραϊστέων, διὰ δύο μὲν ῥ γράφεται καὶ ὧδε ὡς κοινὸν οὐ μὴν ἁπλῶς. εἴρηται δὲ πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ κυνοραϊστῶν. εἰ δὲ πρὸ τούτων μὲν θάνατος ἐρρέθη θυμοραιστής, ἐνταῦθα δὲ δήιοι θυμορραισταί τινων λύει καὶ σίδηρον εἰπεῖν θυμοραιστήν, καὶ εἴτι δὲ ἄλλο ζωοφθόρον. καὶ ὅτι φλέγεσθαι σῶμα ἔχει ὁ τοῦ ἐνδύντος ἐφεξῆς στίχοις πρὸς τῷ τέλει ἐνταῦθα κεῖσθαι τοῦ αἰακίδαο, οἷα τοῦ σχεδιάζειν, μὴ ἐνδιδόντος, πρὸς λέξιν διαφόρων ἐπίχυσιν. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς κέρβερος μέν που συνθέτως χαλκεόφωνος εἴρηται, ἀχιλλεὺς δὲ διαλελυμένως ὄπα χάλκεον ἔχει. καὶ ἔστι τῇ λέξει τὸ ἀσφαλές, ἐκ τοῦ κατὰ τὴν σάλπιγγα εἰκότος, οἷα θεραπευθείσης ἐκεῖθεν. οὐ γὰρ ἡ φωνὴ ὁποία σάλπιγξ ἀείζων τι ἢ καθ' ἕτερον τρόπον ἀπεῖρ χαλκόστομος, ὁ τοιοῦτος, ἀκριβὴς εἴπερ ὄπα χάλκεον ἔχειν λεχθείη ἂν στερεὰν, ἣν ἀτειρέα φθέγγοιτο, καὶ ἄθραυστον καὶ ὥσπερ φασὶν, ἄρρηκτον. τὸ δὲ ὄχα ζότιον ἔγγυς ὑπάρχει, σημειωτέον ὡς μήτε συζυγοῦν μήτε γραφόμενον κατὰ τὸ ζωπάω ζωπῶ τὸ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, ἐξ οὗ τὸ θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν. ἐκ δὲ τοῦ τροπέω τροπίω, καὶ ὁ πολυτροπίων ἐνιαυτὸς γίνεται, καὶ τὸ παλιντροπιάζει. εἰ δέ τις ἐθέλει καὶ τὸ τρόπον ἐκτείνειν κατὰ τὸ τρώπαον, καὶ τρώχαον, καὶ τὰ ὅμοια, οὐ μὴν συστέλλειν κατὰ τὸ τρόμαον, καὶ ὅσα τοιαῦτα δευτέρᾳ συζυγίᾳ περισπωμένων ὑπόκειται, ἴσως ὡς ἰδιάζει τῷ θελήματι, καὶ οὐ λαλεῖ πρὸς ἀκριβείας. ἰστέον δὲ καὶ ὡς εἰ μὲν ἡ ἄρχουσα τοῦ τρόπον μεγεθύνεται, τότε αἱ ἐφεξῆς δύο συλλαβαί, ἀντὶ μιᾶς λογίζονται μακρᾶς. εἰ δὲ σμικρύνεται, ἀναγκαίως ἡ λήγουσα ἐκτείνεται λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ ἄλγεα θυμῷ, ἐντελέστερον γέγραπται τοῦ, ὀδυρόμενος πατέρ' ἐσθλὸν, ὃ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. τὸ δὲ ἐδαίετο ἀθήνη, πρὸς πλείω σαφήνειαν παρεπλήρωσεν ἐτέθη. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἂν ἐδαίετο ἀκάματον πῦρ δεινὸν ἐκ κεφαλῆς τοῦ ἀχιλλέως, ἀλλὰ τῆς ἀθηνᾶς ἀναπνεούσης τότε, ὥσπερ καὶ ἐπὶ διομήδους. τὸ δὲ τρὶς ἴαχε, πλεοσφυεῖς τῇ τελευτῇ ἐν ἐθίμῳ τῇ συλλαμβανομένῃ φωνῇ τοῦ ἀχιλλέως. ᾠκείωται γὰρ αὐτῷ ὁ τοιοῦτος ἀριθμός, ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ἰάχειν, ἤδη καὶ τῇ σάλπιγγι δίδοται ἐν τῷ, ἴαχε σάλπιγξ. ἐν δὲ τῷ, δυώδεκα φῶτες, ἀμφιβάλλεται εἴτε δώδεκα μόνοι φῶτες ὤλοντο, εἴτε ἀπὸ κοινοῦ νοητέον ὅτι τρὶς ἰάχοντος ἀχιλλέως καὶ τρὶς κυκηθέντων τῶν ἐχθρῶν, τρὶς δώδεκα τρῶες ὤλοντο. καθὰ καὶ πρὸ τούτων πάτροκλος, τρὶς ἐννέα ἄνδρας ἔπεφνεν. ὅρα δὲ σαφῶς καὶ ἐνταῦθα ἐκταθέντα τὸν δυωδεκαριθμὸν τὴν λήγουσαν ἐν τῷ δυώδεκα. ἐξ οὗ ἀναγκαίως ἀεὶ ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν ὁ δώδεκα. ὅτι ὡς κατετέθη πάτροκλος ἐν λεχέεσσι, φίλοι ἀμφέσταν ἑταῖροι μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι ποδώκης εἵπετ' ἀχιλλεύς, δάκρυα θερμὰ χέων, ἐπεὶ εἴσιδε πιστὸν ἑταῖρον κείμενον ἐν φέρτρῳ δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ. καὶ ὅρα τὸ χέων, πολλὴν ἔμφασιν ἔχον δαψιλοῦς δακρύου ἐν μιᾷ λέξει. καὶ οὐχὶ μὲν παραβολὴν ἐπαγαγεῖν ὡς ἀλλαχοῦ, τὴν ἀπὸ μελανύδρου κρήνης, συνεῖναι δὲ κἀνταῦθα τὴν φράσιν τοῖς πράγμασιν. ἄλλως δὲ, οὐδ' ἐχρῆν πλατύναι ζῆλον ὡς πλεῖον τῆς βιβλικῶς. φθάσει ἀχιλλέως ἐμφθέγξασθαι πλεονασμὸν σκώψαιτο τὸ πολὺ τοῦ πατρόκλου δάκρυον. ἀμέλει ἐν τοῖς ἑξῆς μετ' ὀλίγα ἐν καιρῷ ἀδείας νυκτερινῆς, οὐ δακρύοντα ποιήσας τὸν ἀχιλλέα, στενάζοντα δὲ μόνον, ἐκτίθεται παραβολὴν ὡς ζήλου οὐχ ὑπερελαύνοντος. ἡρωικώτερον γὰρ τοῦ δακρύειν, τὸ στενάχειν καὶ βαρυστενάχειν. ὡς καὶ ὁ τελαμώνιος ἐν αἴαντι δηλοῖ σοφοκλῆς. θερμὰ δὲ δάκρυα, οὐ μόνον τὰ φύσει τοιαῦτα ὅτι πρόσφατα ῥέουσιν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐξ ἐνδελεχείας. ὡς τῶν μὴ τοιούτων, οὐκ ἐνθέρμων ὄντων. καὶ ἔστι συνήθης τὸ θερμὸν καὶ τοιαύτην σημασίαν ἔχειν. ὅπερ ἐντυγχάνων ἄλλοις μυρίοις καὶ τὸ, θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις. τὸ δὲ ἐν φέρτρῳ, ἔστι μὲν ἑρμηνευτικὸν τοῦ, ἐν λεχέεσσι. δηλοῖ δὲ νεκρικὸν φορεῖον. ἀσπίδα τυχὸν ἢ ἄλλο τι αὐτοσχέδιον. ἅπαξ δέ φασιν εἶναι τὴν λέξιν ἐνταῦθα. κυκλοῦται δὲ τῇ ἐτυμολογίᾳ, οὐχ ὅτι τὸ φέρειν ἐπὶ ἀψύχου. ὅθεν καὶ ἀναφέρειν τὸ ἀπὸ τῆς ἀνοίας ἀνασφάλλειν. καὶ οὐκ αὖ φέρτρον, ὁ νεκροφόρος σκίμπους. ἔοικε δὲ φερτήριον τετρασυλλάβως εἶναι τὸ ἐντελές, ἐξ οὗ συγκέκοπται τὸ φέρτρον, ὁμοίως τῷ, θρεπτήριον θρέπτρον. δι' οὗ δὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις καὶ ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα διμυρομένη, φησὶ πολυπαθῶς αἰτίας τοῦ τῶν ἡρωικῶν δακρύων χεύματος, ὅτι ἔπεμπε μὲν τὸν ὡς ἐρρέθη πιστὸν ἑταῖρον σὺν ἵπποισι καὶ ὄχεσφιν εἰς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα. ὅτι καὶ ἡ θέτις πρὸς λύπης ἔχειν ἔφη ὡς οὐχ ὑποδέξεται τὸν υἱὸν οἴκαδε νοστήσαντα. ὃ καὶ ἀχιλλεὺς παρεσημήνατο μετὰ λόγους τῆς μητρὸς, ἐν τόποις δυσίν.

Ὅτι δέδοται τῇ ποιήσει κατεπιχειρεῖν καὶ τὸ τοῦ ἡλίου κινήσεως. καὶ ποτὲ μὲν, ἐπὶ διαχύσει πόνων κατέχει ὁ μῦθος τὸν ἥλιον αὐτοῦ που ἐν τῇ ἀνατολῇ. καὶ ἡ μήσας γενεῖν ἐννεαέχω ῥαστώνη Διός, ἢ ἡρακλέα τριέσπερον. ἢ τὴν τοῦ ὀδυσσέως ἀθλετείαν μετὰ τῆς γυναικὸς περιεῖκε. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ λύπῃ τοῦ ἡλίου πέμπει ἐπ' ὠκεανὸν πρὸς τὸ

Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια ἥρη
Πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι.
Ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι ἀχαιοὶ
Φυλόπιδος κρατερῆς, καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
Χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους.
Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι.
Ὀρθῶν δ' ἑσταότων, ἀγορὴ γένετ'. οὐδέ τις ἔτλη
Ἕζεσθαι, πάντας γὰρ ἔχε τρόμος οὕνεκ' ἀχιλλεὺς

ἐξε

Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν,
Πανθοΐδης. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα.
Ὅσφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.
Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι. κέλομαι γὰρ ἔγωγε
Ἄστυ δὲ νῦν ἰέναι, μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν
Ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν. ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
Ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ,
Τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν ἀχαιοί.
Χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων,
Ἐλπόμενος νῆας γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας.
Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα πηλεΐωνα.
Οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. οὐκ ἐθελήσει
Μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ τρῶες καὶ ἀχαιοὶ
Ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος ἄρηος δατέονται.
Ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ. πίθεσθέ μοι. ὧδε γὰρ ἔσται.
Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα πηλεΐωνα
Ἀμβροσίη. εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας
Αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν
Γνώσεται. ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται ἴλιον ἱρὴν,
Ὅς κε φύγῃ. πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Τρώων. αἳ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο.
Εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ,
Νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. ἄστυ δὲ, πύργοι
Ὑψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῇς ἀραρυῖαι
Μακραὶ ἐΰξεστοι ἐζευγμέναι, ἐρύσονται.
Πρῶϊ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Στησόμεθ' ἂμ πύργους. τῷ δ' ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσιν
Ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι,
Ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους
Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων.
Εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει.
Οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.

ἥρως παρεπόμενον. φασὶ γάρ. ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια ἥρη πέμψεν ἐπ' ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι. καὶ ἔστιν ὁ λόγος ἀστεῖος, ὡς καὶ κρείττονος ἐπισημαίνεται. ἀλληγορικῶς γοῦν, ὁ ἥλιος τῇ δίνῃ τοῦ οὐρανοῦ συναπτόμενος, ἄκων ὡς ἐπὶ δυσμὰς ἕλκεται δῆθεν ὑπὸ ἀέρος, τοῦ τὸ πολὺ ἔχοντος δηλαδὴ φύσεως. τὸ γοῦν ἀεὶ φύσει γινόμενον, ἰδικῶς ἄρτι γενέσθαι πλάττει. ὁποῖόν τι καὶ τὸ τοῦ ἀστέρια καταναγκάζειν τὸν τοῦ ἡλίου δρόμον, καὶ ἐξ ἀνατολῶν ῥίψαι πρὸς δύσιν. κἀκεῖνο γὰρ ἀεὶ γινόμενον, ὅμως ἅπαξ ποτέ φησιν ὁ μῦθος γενέσθαι. καὶ ἄλλα δὲ πολλὰ τοιαῦτα εἰσὶ παρὰ τοῖς ποιηταῖς. τὸ δὲ νέεσθαι τὸν ἥλιον ἐπ' ὠκεανὸν ταυτὸν ὂν περιφραστικῶς τῷ δῦναι, διασαφῶν ὁ ποιητὴς εὐθὺς ἐπάγει. ἥλιος μὲν ἔδυ. ὅτι τὸ ἀγαθὸν ἐν νυκτὶ πιθέσθαι, πραγματικῶς ἐνταῦθα ποιεῖται. ἥλιος μὲν γοῦν ἔδυ. παύσαντο δὲ δῖοι ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοιίου πτολέμοιο τοῦ πολλαχοῦ γινωσκομένου. Τρῶες δ' αὖ ἑτέρωθεν ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, ἤγουν ὑπέλυσαν τῆς ζεύγλης. ἐπεὶ δὲ ἀγαθὸν ἐν νυκτὶ βουλὴ διὸ καὶ εὐφρόνη λέγεται, εὐθὺς οἱ τρῶες ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. ἐτυμολογικὸς δὲ συνήθης τρόπος τὸ ἐς ἀγορὴν ἀγέροντο. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ δόρπου παρώνυμον αἱ ἐπιδορπίδες. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ τραγήματα, λεγόμενα οὕτω, διὰ τὸ ἐπὶ δόρπῳ, ἤγουν μετὰ δόρπον προτίθεσθαι. διαφέρουσι δὲ ἴσως ἐπιδορπίδων τὰ παρὰ ἡροδότῳ ἐπιφορήματα. ἢ σχεδὸν οὐ ταὐτά, τὰ μετὰ τὰς μοίρας ἑκάστων. πλάτων δέ φησιν ὁ κωμικὸς ταῦτα ἐπιτραπεζώματα καλεῖ. ἄλλοι δὲ ἐπαίκλια, ταυτὸν δ' ὥσπερ ἐπαίκλεια κατὰ συγγραφέας τῶν ν' καὶ τῶν λ'. εἰσὶ δὲ καὶ αὐτὰ μετὰ δεῖπνον βρώματα. αἶκλον γὰρ καὶ αἴκλον, τὸ βρῶμα. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ... λιμόν, καὶ τῶν ὁμοίων. ταῖς δὲ ῥηθείσαις λέξεσιν ἐρίζειν βούλεται πρὸς ἰσοδυναμίαν καὶ τὰ παρὰ λυκίοις ἀναδείπνια, ἰσοτελῆ ἰδίσματα τραγήματα ὥσπερ κρέα καὶ ἰχθῦς. ὅρα δὲ καὶ νῦν φραστικὴν δύναμιν. ἄλλως μὲν φράσαντος ὁμήρου τὸ παύσασθαι μάχης τοὺς ἀχαιούς, ἑτέρως δὲ πολυφραστικώτερον τὸ ἐπὶ τρώων. συμπτώσεως γενομένης κατὰ μόνον τὸ, κρατερῆς. ὅτι ὀρθῶν ἑσταότων τῶν τρώων, ἀγορὴ γένετο, οὐδ' ὀλίγον τι παραμυθησαμένων τὸν μεθ' ἡμέραν πόνον. οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι. πάντας γοῦν ἔχε τρόμος οὕνεκ' ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. ὡς εἰ καὶ ἐπεὶ θεὸν δι' ... πεπαῦσθαι αὐτὸν μάχης. καίτοι γε καὶ κατὰ τὸ ὁμηρικὸν ἀποσείσεται τὸν ἵππον, ἐφίεσθαι τοῦ προτέρου νομοῦ. τὸ δὲ οὐδέ τις ἔτλη ἕζεσθαι ὅμοιόν ἐστι τῷ, μηδ' οἷα ἕζεσθαι. διὸ καὶ ἐπάγεται τὸ, πάντας γὰρ ἔχε τρόμος. ὁ δὲ τῇ τοιαύτῃ

ἀγορᾷ, Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν Πανθοΐδης. ὃ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο. ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν, ὁ δ' ἔγχει πολλὸν ἐνίκα. καὶ ἦν ἡ τοῦ ὁποίου Πολυδάμαντος συμβουλὴ, αὕτη. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε φίλοι. κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυδε νῦν ἰέναι. καὶ ἑρμηνεύων τὸ νῦν, ἐπάγει. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσὶν, ἀλλὰ δηλαδὴ ἐν τῇ πόλει. εἶτα αἰτίας προστιθεὶς, φησίν. ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν, ἤγουν ἐσμέν. ἐφ' οἷς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως ὑπομιμνήσκων, λέγει ὅτι ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μήνιε δίῳ, τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί. καὶ κατασκευάζων τὸ ῥηΐτεροι, ἐπιφέρει. χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῇς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, ἐλπόμενος νῆας γ' αἱρησέμεν ἀμφιελίσσας. νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα, οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος. καὶ διασαφῶν τὸ ὑπέρβιος, φησίν. οὐκ ἐθελήσει μίμνειν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ ἐν μέσῳ ἀμφότεροι, ὅ ἐστιν ἄμφω τὰ μέρη, μένος Ἄρηος δατέονται, ἀλλὰ περὶ πόλιός τε μαχήσεται, ἠδὲ γυναικῶν. ἀλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ. πίθεσθέ μοι. ὧδε γὰρ ἔσται. νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλεΐωνα ἀμβροσίη. εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται ἐνθάδ' ἐόντας αὔριον ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν, εὖ νύ τις αὐτὸν γνώσεται. εἶτα διασαφῶν ὅπως γνώσεταί τις ἐσθλὸν τὸν Ἀχιλλέα, ἐπάγει. ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρὴν ὅς κε φύγῃ. πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Τρώων. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα κηδόμενοί περ, νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἤγουν ἐν κοινῷ ἀθροισμῷ, ἢ ἐν βουλῇ δύναμιν ἐξόμεθα. ἄστυ δὲ, πύργοι ὑψηλαί τε πύλαι σανίδες τ' ἐπὶ τῇς, ἤγουν ἐπὶ ταύταις ἀραρυῖαι μακραὶ εὔξεστοι ἐζευγμέναι, εἰρύσσονται. πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, στησόμεθ' ἂμ πύργους. τῷ δ' ἄλγιον αἴ κ' ἐθέλῃσιν ἐλθὼν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι. ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ ὅ ἐστι κορέσῃ, ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων. εἴσω δ' οὔ μιν θυμὸς ἐφορμηθῆναι ἐάσει. τοῦτο δὲ εὐτραπέλως καὶ ἀστείως ἔφη. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν ὡς οὐ τολμήσει, ἢ ὡς οὐ δυνήσεται εἰσελθεῖν, εἶπεν ὡς οὐκ ἐάσει αὐτὸν ἡ προθυμία, ἤγουν οὐ προθυμηθήσεται ἔσω ἐφορμηθῆναι. ἴσως δὲ καὶ τὴν Τρωϊκὴν ἔνθυμον κώλυσιν ἐνταῦθα δηλοῖ ὁ θυμός. ἐπεὶ δὲ τοῦτο ἀσαφές ἐστιν, ἑρμηνεύει αὐτὸς ἐπάγων. οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει. καὶ ἐπιτείνων τὸ δεινὸν κακὸν τοῦ Ἀχιλλέως, φησίν. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πολυδάμας. οἷα δὲ ἀκούσει ἀπὸ τοῦ Ἕκτορος, ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ τὴν τῶν σοφῶν παράδοσιν τεσσάρων κεφαλαίων ὄντων συμβουλευτικῶν, τοῦ καλοῦ, τοῦ δυνατοῦ, τοῦ ἀναγκαίου καὶ τοῦ συμφέροντος, τὸ μὲν καλὸν, ὅπερ πρὸς δόξαν μόνην ὁρᾷ, παρῆκε νῦν ὁ Πολυδάμας διὰ τὴν περίστασιν τοῦ καιροῦ. οὐ γὰρ εἶπεν ὡς οὐκ ἔνδοξον τὸ ἀναχωρεῖν. ὅγε καὶ ἐκολάζετο, καὶ μάλιστα παρὰ Λάκωσιν ὕστερον, καὶ παρὰ τοῖς τοῦ Ὁμήρου δὲ πρότερον. τοῖς δὲ λοιποῖς τρισὶ κεφαλαίοις ἀγωνίζεται. δυνατὸν γὰρ εἶναι λέγει τὸ ἀκινδύνως ἀναχωρεῖν, αὐτίκα νῦν. αὔριον γὰρ, τυχὸν οὐκ ἔσται δυνατόν. ὡσαύτως δυνατὸν καὶ τὸ ἀπὸ τείχους πολεμεῖν. τοῦτο δ' αὐτὸ καὶ συμφέρον ὡς καὶ τὸ νῦν ἀβλαβῶς ἀναχωρῆσαι. καὶ ἀναγκαία δὲ ἡ φυλακὴ τῆς Ἰλίου. νυκτὸς μὲν ἀγρυπνούντων, ἡμέρας δὲ, πολεμούντων. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὀρθῶν ἑσταότων ἀγορὴ γένετο, καλῶς πρόσκειται τὸ ἑσταότων. ἐπεὶ οὐκ ἐξ ἀνάγκης ὁ ὀρθωθεὶς, καὶ ἵσταται. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ὀρθωθεὶς δ' ἔδυνε χιτῶνα, ἤγουν ἐκ κατακλίσεως μικρόν τι ἀνακαθισθείς. ὅτι δὲ δειλίας ἦν τὸ ὀρθοὺς ἑστάναι, δῆλον ἐκ τοῦ, πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, εἰ καὶ μὴ τοσοῦτος ἦν ὡς καὶ καταβαλεῖν αὐτοὺς, ἢ ποιεῖν ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζειν. τὸ δὲ ὁρᾶν πρόσσω καὶ ὀπίσσω, μέγας ἔπαινος Πολυδάμαντος, ὡς ἢ μάντεως, ἢ ἄγαν συνετοῦ. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης φράσεως, προείρηται. δῆλον δὲ ὡς ὁ μὴ τοιοῦτος, ψέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ ὅτι μὴ οἶδεν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω νοῆσαι, ὃ κυρίως ἐστὶν ὁρᾶν, εἴγε νοῦς ὥσπερ ἀκούει, οὕτω καὶ ὁρᾷ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν τὰ ἔμπροσθεν βλέπειν, πρόνοια λέγεται. τὸ δὲ τὰ ὀπίσω καὶ ἀφανῆ, ἀγχίνοια. καὶ ὅτι εἰ τοιοῦτος ὁ Πολυδάμας, ἔτι δὲ καὶ λόγιος εἴπερ δῆλον ἐκ τοῦ μύθοισι πολλὸν ἐνίκα, οὐ διασαφητικὸν τὸ ἦν φρονίμων, οὐκ ἐχέφρων ἄρα ὁ Ἕκτωρ ὁ νήπιον τοῦτον ἀποκαλέσας ἐν τοῖς ἑξῆς. τέως γε μὴν, σκοπητέον ὡς εἰ καὶ ἑταῖρος ὁ Πολυδάμας τοῦ Ἕκτορος καὶ ὑπ' αὐτῷ τεταγμένος, ἀλλὰ παρρησιάζεται ἠρέμα πρὸς αὐτὸν, οὐ τὰ προσφιλῆ λέγων ἐκείνῳ, ἀλλὰ τὰ σύμφορα. εἰ δ' αὐτὸς ἀλαζὼν ὢν, μήτε ὡς ἑταίρῳ, μήτε ὡς πεπνυμένῳ τῷ Πολυδάμαντι πείθεται φραζομένῳ τὰ κράτιστα, εἰς οὐκ ἀγαθὸν ἔσται οὐδ' αὐτῷ ἡ ἀπείθεια. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὰ μὲν πρόσσω, ἤγουν τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἐνεστῶτα οἶδεν ἄρτι ὁ Πολυδάμας, ἐν τῷ, νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε τὸν Ἀχιλλέα. τὰ δὲ ὀπίσω, ἤτοι τὰ μήπω εἰς ὄψιν ἐλθόντα, ἀλλὰ μέλλοντα καὶ ἔτι ἀφανῆ, ἐν τῷ, εἰ δ' ἄμμε κιχήσεται αὔριον καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ, ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο, παράλληλος περιττὸν καὶ ἀστρολόγον εἶναι τὸν ποιητήν. ὃς ἐν μιᾷ νυκτὶ γενομένους τὸν Ἕκτορα καὶ τὸν Πολυδάμαντα, ὅμως πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων ἱστορεῖ διὰ ὥρας ἀκρίβειαν. ὅρα δ' ἐν τούτῳ, καὶ ὡς τὸ ἐν μιᾷ νυκτὶ γενέσθαι, συνεβάλετό τι πρὸς ἑταιρείαν, καθὰ καὶ οἵτινες ἐκ διαφόρων ὡρμημένοι τόπων συνοδεύουσιν. εἰσὶ καὶ τὰ τοιαῦτα φίλτρα. καθὰ καὶ τὸ ὁμόπατρον καὶ ἡ ὁμωνυμία, ὃ δηλοῦσι καὶ οἱ [illegible]. τὸ δὲ φράζεσθε, συμβουλευτικὴ κἀνταῦθα λέξις. ἔστι γὰρ φράζειν μὲν ἐνεργητικῶς, τὸ εἰπεῖν. φράζεσθαι δὲ, τὸ βουλευτικῶς σκέπτεσθαι. τὸ δὲ οὗτος ἀνὴρ, περὶ Ἀχιλλέως ῥηθὲν, πολλὴν ἔμφασιν ἔχει, ὡς μὴ δὲ ὀνομάζειν τοῦ Πολυδάμαντος τὸν Ἀχιλλέα ἐθέλοντος. ἢ κατ' ἐξοχὴν ἴσως ἡ λέξις αὕτη. τὸ δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν, ἀντὶ τοῦ εὐπολεμητότεροι. τὸ δὲ χαίρεσκον ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων, τὴν ἐναύλως χάρμην καὶ αὐτὸς παρ' ὑπομολογεῖ, καθ' ἣν δηλαδὴ χαίρουσιν οἱ πολεμοῦντες. τὸ δὲ ἐλπόμενος καθὰ καὶ [illegible], ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐλπίσματι ἀεὶ [illegible] ὁμιλεῖ, [illegible] ἐπὶ ἀγαθοῦ [illegible]

ἐλπίδα

ἐλπίδα τίθεσθαι, οὐ μὴν κυκλολεκτεῖσθαι ἐπὶ κακοῦ. τὸ δὲ νῆας αἱρησέμεν, συγκροτεῖ καὶ αὐτὸ τοὺς φαμένους ἄγχος αἰχμαλώτους. τὸ δὲ προσδόκα πλείονα δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται κατά τι θαῦμα. ποιεῖ δὲ Ὅμηρος αὐτὸ καὶ νῦν εἰς ἐγκάθετον μνήμην τῆς τοῦ ἥρωος προσδοκίας, δι' ἧς βλάπτει τὸν Ἕκτορα. τὸ δὲ οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει μίμνειν, ἐπὶ παντὸς θυμώδους ῥηθήσεται. τὸ δὲ μένος Ἄρηος δατέονται, προδεδήλωται τί νοεῖ ἐν τῷ, στυγερῷ κρίνονται Ἄρηι, ὃ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. χρήσιμον δὲ ἐνταῦθα, καὶ τὸ ἐν Ὀδυσσείᾳ ῥηθὲν περὶ ἡμιόνων, αἳ δατέονται γῆν ἐν τῷ ποσὶ πατεῖν. ὡς γὰρ ἐκεῖναι δατέονται τὸ ἔδαφος τοῖς ἑκατέρωθεν ποσίν, οὕτω καὶ οἱ μαχόμενοι δατέονται τὸν ἄρη τῇ ἑκατέρωθεν ἀντιπαρατάξει. ἵνα λέγῃ ἐπίσης πολεμιστὰς εἶναι καὶ τοὺς Τρῶας καὶ τοὺς Ἀχαιούς, κατὰ τό, καὶ ἀλλήλοισιν ὀλέκουσι. καὶ ὅρα καὶ τοῦτο εἰς ἑρμηνείαν σαφῆ τοῦ, ξυνὸς Ἐνυάλιος. ξυνὸν γὰρ καὶ τὸ μεριζόμενον. ἐντεῦθεν δὲ καὶ Σοφοκλῆς λαβών, τὸ ἐπὶ κουρίας ποθεῖν μερίζειν, ἐνδατεῖσθαι ἔφη. ἐν δὲ τῷ, περὶ πτόλιος μαχέσονται, σημείωσαι ὡς τοιοῦτος καὶ ὁ Πάτροκλος κατὰ τόλμαν ἀποβὰς τῇ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα δῆθεν μιμήσει, οὐκ ἐπείσθη τῷ Ἀχιλλεῖ. ἀλλὰ τὴν τάφρον ὑπερβὰς μακρὰν ἤθελε μάχεσθαι. τὸ δὲ καὶ γυναικῶν, ἐρεθίζει τὸν δῆμον πρὸς τὸ Πολυδάμαντι σχεῖν τὸν νοῦν ὑπερπαθήσαντα τῶν φιλτάτων. ἃ πάντα συνοικοῦνται ταῖς γυναιξίν. ὅρα δὲ καὶ τό, πίθεσθέ μοι. ὧδε ἔσται. ἀξιωματικῶς ῥηθέν, ὡς πρέπει ἐνδόξῳ συμβούλῳ. εἰ δέ γε εἶπεν, ὧδε γ' οἴομαι ἔσεσθαι, ἢ τοιοῦτόν τι, οὐ σεμνῶς ἔφραζε. τρεῖς δὲ ἐννοίας πάνυ γοργῶς ὁ τοιοῦτος περιέχει στίχος. ἴομεν πρὸς πόλιν. πείθεσθέ μοι. ὧδε ἔσται. τὸ δὲ νὺξ ἀπέπαυσε πλείονα, πείθεσθαι νυκτὶ καὶ ἐκεῖνον δηλοῖ. τὸ δὲ ἀμβροσίη, ἐνδεξίως εἴρηται σὺν ἀστειότητι. αἰνίττεται γὰρ ὁ Πολυδάμας τῇ τοιαύτῃ λέξει, νῦν ἀληθῶς ἀμβροσίαν ἐπιγενέσθαι νύκτα τοῖς Τρωσί, καὶ οἷα ἐποφείλεσθαι χάριτας, ὅτι ἐκρύψατο αὐτοῖς τὸν Ἀχιλλέα. τὸ δὲ ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν ἐμφαντικόν τι ἔχει, τοῦ μὴ ἂν χρῆναι τὸν Ἀχιλλέα τολμῆσαι γυμνὸν πρὸ τῆς τάφρου φανῆναι, καὶ ἅμα προσεγκαλεῖται ταχὺ ποιηθῆναι τὰ τοῦ μύθου ἡφαιστότευκτα ὅπλα. τὸ δὲ εὖ τις αὐτὸν γνώσεται, ἀστείως ἔχει, ὡς δῆθεν τῶν Τρώων ἐπιλελησμένων τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπεὶ δηρὸν μάχης ἐπέπαυτο. καὶ ὅρα σύμπτωσιν ἐννοιῶν κατὰ τό, γνώσονται, ὃ νῦν ὁ Πολυδάμας ἔφη, καὶ κατὰ τό, γνοῖεν οἱ Τρῶες, ὃ φθάσας εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς. ὡς τῶν δύο ῥητόρων ἐμπεσόντων τυχαίως εἰς τὸ αὐτὸ νόημα. τὸ δὲ ἀσπασίως ἀφίξεται Ἴλιον, ἀντὶ τοῦ ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανέλθοι. καὶ ἄλλως δὲ ἀσπασίως ἀφίξεται, χαίρων δηλαδή, καὶ οὐ δεδιὼς λειποταξίου γραφήν, διὰ τὸ κοινὴν εἶναι τὴν φυγήν. δῆλον δὲ ὅτι λείπει πρόθεσις ἐν τῷ, ἀφίξεται Ἴλιον. τὸ γὰρ πλῆρες, ἀφίξεται εἰς Ἴλιον. τὸ δὲ ὅς κε φύγῃ, δριμέως εἴρηται κατὰ τὸ ἐξ ἀορίστου κοινόν. ἐν γὰρ τῷ, ὃς ἂν φύγῃ, δοκεῖ καὶ ὁ Ἕκτωρ συνειλῆφθαι, ὃ καὶ δάκνει τὸν ἥρωα, καὶ ποιεῖ νήπιον προσειπεῖν τὸν Πολυδάμαντα. τοῦ δὲ γῦπας, φανερῶς ἐνταῦθα ἐκτείνεται ἡ παραλήγουσα. τὸ δὲ αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο, ἐνδιάθετος εὐχὴ ἀντὶ τοῦ εἴθε μὴ μόνον μὴ ἴδοιμι, ἀλλὰ μηδὲ ἀκούσαιμι τοιαῦτα. καὶ ἔστιν ὥσπερ τὸ ἀπὸ θυμοῦ εἰπεῖν, ἀντὶ τοῦ μακρὰν ψυχῆς παρὰ τῷ ποιητῇ, ὅθεν καὶ ἀποθύμιον, τὸ ἀκατάθυμον, οὕτω καὶ ἀπ' οὔατος, τὸ μακρὰν ἀκοῆς. τὸ δὲ ὧδε, τουτέστιν οὕτως, ἀκριβῶς κεῖται. δηλοῖ γὰρ ὅτι καθὰ μέχρι νῦν οὔτε γέγονεν, οὔτε ἤκουσά μοι τὸ ῥηθὲν κακόν, οὕτω μηδὲ εἰς τὸ ἑξῆς ἀκουσθείη. τὸ δὲ πειθώμεθα, καὶ τὸν Πολυδάμαντα συνεισάγει ἀφελῶς οὕτω ῥηθὲν καὶ ἁπλῶς. ἄλλως γάρ, οὐκ ἂν συμβουλεύσοι τις ἑαυτῷ πείθεσθαι. κοινὴν δὲ πειθὼ οὕτως ἀπαιτεῖ, ὡς δέον ἄρα καὶ αὐτὸν καὶ τὸν Ἕκτορα καὶ πάντας πεισθῆναι τῇ συμβουλῇ. τὸ δὲ κηδόμενοί περ, τὸ αἴτιόν ἐστι τῆς ἄρτι συμβουλῆς. βλαπτομένοις γάρ φησι συμβουλεύω, ἵνα τὸ βουλευθὲν ποιήσαντες, ὠφεληθῶμεν. ἐν δὲ τῷ, ὑψηλαί τε πύλαι, πύλας ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὰς διόδους νοητέον, καθ' ἃς αἱ θύραι. ἄλλαι αὗται παντως παρὰ τὰς θύρας οὖσαι, ἃς σανίδας λέγει ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀραρυίας. μακρὰς μέν, ἐπεὶ καὶ αἱ ῥηθεῖσαι πύλαι, ὑψηλαί. ἐυξέστους δέ, ἐπεὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως ἀραρυίας εἶναι. ἐζευγμένας δέ, ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένας καὶ ἠσφαλισμένας ὡς οἷα ζυγοῖς τοῖς μοχλοῖς. ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ἐπιζυγοῦσθαι τὰς θύρας εἴληπται. ἢ καὶ ἄλλως ἐζευγμένας, ἤγουν συνεσφιγμένας ἰδίᾳ ταύτην καὶ ἐκείνην ζυγοῖς ἐλατοῖς, ὁποῖοι καὶ οἱ χιαστοὶ ἤτουν καγκελλωτοί. εἰς δὲ τὸ πρωῒ πρόσκειται τὸ ὑπ' ἠοῖοι, ὡς ἂν ὁ ὄρθρος νοῆται. ἄλλως γάρ φασι πρωῒ λέγεται, καὶ τὸ ἕως ἕκτης ὥρας. Φιλήμων οὖν φησι. μεμίσθωταί με δείλης πρωΐας, ἤτοι περὶ τὴν αὐτὴν πρωΐαν, ἀφ' ἧς ἡ δείλη ἄρχεται. ὅθεν σημείωσαι ὅτι τὸ ἐπέκεινα τῆς τοιαύτης ὥρας, ἀκριβῶς δείλη ὀψία λέγεται. καὶ ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἠὼς γίνεται ὁ ἑῷος, καὶ ἐκ τοῦ ἠὼς ἠῷος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἠοῦς γενικῆς, ἠοῖος. ὡς ἄλλος ἀλλοῖος, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἴσως δὲ καὶ καθάπερ ἀγκῶνι ἀγκοίνη, οὕτω καὶ ἠῷος κοινῶς, καὶ ἠοῖος ἰωνικῶς. ὡς δὲ τὸ πρωΐ, πρῶι μάλιστά φασι προπερισπωμένως οἱ παλαιοὶ τεχνικοί, δηλοῦται καὶ αὐτὸ ἀλλαχοῦ. ἐν δὲ τῷ, στησόμεθα ἀνὰ πύργους, τὸ κεφάλαιον τῆς ὁμηρικῆς δεινότητος ἀναφαίνεται. πλάττει γὰρ τὸν Ἕκτορα μὴ πειθόμενον, ἐπεὶ μὴ ἔστι θελητέον τῷ ποιητῇ ἀσχολῆσαι τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς τειχομαχίαν ἀνήνυτον, καὶ τὴν αὐτῶν αἰσχῦναι ἀρετὴν νικῶν ἐγχειρούντων ἀδυνάτοις. ἄλλως τε καὶ ἤδη μελετήσας αὐτὴν ἐν τῷ τείχει τῶν Ἀχαιῶν. Ὅρα δὲ τὴν ἀνὰ πρόθεσιν ἐν τῷ, ἂν πύργους, οὐ δοτικῇ συνταχθεῖσαν κατὰ τό, ἀνὰ βωμοῖσι, καὶ ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ. καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἄψορρον τὸ πάλιν, τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἐστί. τὸ δὲ εἶσι, χρόνου ἔχει ἐναλλαγήν, ἀντὶ τοῦ

ἴτω

ἐπανείληπται γὰρ κεῖται. τὸ δὲ περὶ πόλιν ἠλασκάζειν, βαρύτερα δηλοῖ σκωπτικήν, ἀντὶ γὰρ τοῦ τρέχειν, ἠλασκάζειν ἔφη δ' ἐπ' ἀδοὶ τέλη τρέχοντα. ἔχει δέ τι καὶ δυνατῶς ἀστεϊσμοῦ ἐνταῦθα ὁ λόγος τοῦ πολυδάμαντι, ὡς αὐτοῦ ἱλαρύνει τὸν ἄγριον ἕκτορα. ἐξευτελίζων γὰρ τὸν ἀχιλλέα ῥητορικῶς, οὐ μόνον ἄλγιον αὐτῷ ἔσεσθαι φησὶν εἰ πρὸς τοῦ τείχει μαχήσεται, ἀλλὰ καὶ ὅτε παντοίους δρόμους κορέσει τοὺς ἵππους ὑπὸ τὴν πόλιν εἰκῇ ἔξω πλανώμενος. καὶ ὅτι οὐκ ἂν αὐτὸν θυμὸς ἐάσει ἔσω ἐφορμηθῆναι, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ οὐκ ἂν προθυμηθείη τὴν πόλιν εἰσελθεῖν. ὃ δὴ πάντως ἀστείως ἐρρέθη. οὐ τολμήσει μὲν γὰρ ἴσως οὐδὲ δυνήσεται ἀχιλλεὺς ἔσω γενέσθαι τῆς πόλεως, οὐ μὴν ἤδη οὐδὲ προθυμηθείη. τὸ γὰρ ἐφιέμενος αὐτῆς ψυχῆς, βούλοιτ' ἂν τὴν τροίαν ἑλεῖν. τὸ δὲ πρίν μιν κύνες ἔδονται, ὃ αὐτὸς ἔχει κοινὸν ὥς, πρίν μιν καὶ γῦπας ἔπεισι καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν, προσέφη κορυθαίολος ἕκτωρ.
Πουλυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,
Ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὖτις ἰόντας.
Ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων;
Πρὶν μὲν γὰρ πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι
Πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον,
Νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά.
Πολλὰ δὲ δὴ φρυγίην καὶ μῃονίην ἐρατεινὴν
Κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο ζεύς.
Νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω
Κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, θαλάσσῃ τ' ἔλσαι ἀχαιούς
Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.
Οὐ γάρ τις τρώων ἐπιπείσεται, οὐ γὰρ ἐάσω.
Ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω πειθώμεθα πάντες.
Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
Καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐγρήγορθε ἕκαστος.
Τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει,
Συλλέξας, λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι.
Τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν ἤπερ ἀχαιούς.
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα.
Εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος ἀχιλλεύς,
Ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε
Φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
Στήσομαι. ἤκε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤκε φεροίμην.
Ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.
Ὣς ἕκτωρ ἀγόρευεν. ἐπὶ δὲ τρῶες κελάδησαν.
Νήπιοι. ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο παλλὰς ἀθήνη.
Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι,
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.

Ὅτι ὁ ἕκτωρ τὸ εὐσχημόνως τοῦ πολυδάμαντος λεχθὲν ὅπερ ἦν τὸ φυλάσσειν τὴν πόλιν, μεταλαβὼν κατὰ μέθοδον δεινότητος εἰς φορτικὸν ὄνομα τὴν φυγήν, ἐκφαυλίζει τὴν ῥηθεῖσαν δημηγορίαν τοῦ πολυδάμαντος. ὁ ὑπόδρα ἰδὼν, λέγει. πολυδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, ὃς κέλεαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι, ὅ ἐστι συγκλεισθῆναι, αὖτις ἰόντας, ὅ ἐστιν ἀναχωρήσαντας. εἶτα ψέγων τὴν φθάσασαν τῶν τρώων περιμένειν καὶ συστολήν, φησίν. ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων; ἐφ' οἷς ἐκτραγῳδῶν ἐξ οἵων εἰς οἷα ἡ τροία κατῆλθεν ὡς δέον ὅλως διὰ τοῦτο ἤδη ἀποκινδυνεύειν, φησί. πρὶν μὲν γὰρ πριάμοιο πόλιν μέροπες ἄνθρωποι πάντες μυθέσκοντο πολύχρυσον, πολύχαλκον. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά. πολλὰ δὲ δὴ φρυγίην καὶ μῃονίην ἐρατεινὴν κτήματα περνάμεν' ἵκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο ζεύς. οἱονεὶ λέγων, ὡς ἐπεὶ ταῦτα ἡμῖν ἀπόλωλεν ἐκ θεομηνίας, εἰς τί σωμάτων φειδόμεθα; ἐπὶ δὲ τούτοις ἀλαζονευσάμενος ὡς οὐκ ἂν τὸν καιρὸν καταπρόοιτο, φησί. νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε θεὸς κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ θαλάσσῃ τ' ἔλσαι ἀχαιούς, καὶ νήπιον προσειπὼν ὁ τῷ ὄντι νήπιος τὸν πεπνυμένον πολυδάμαντα. καὶ μετὰ τό, νήπιε μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, ἐπαναγαγὼν ἀπειλητικῶς τό, οὐ γάρ τις τρώων ἐπιπείσεται, οὐ γὰρ ἐάσω. τυραννικῶς δὲ πάντως τὸ μὴ ἐᾶν ἀγαθὸν πείθεσθαι. εἶτα καὶ συμβουλευσάμενος δόρπον ἑλέσθαι κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. καὶ φυλακῆς μνησθῆναι, καὶ ἕκαστον ἐγρηγορέναι, ἐπιφέρει μετὰ βαρύτητος. τρώων δ' ὃς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει, συλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι. τῶν τινα βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρέμεν, ἤπερ ἀχαιούς. τουτέστιν εἴ τις πρὸς τοῖς κτήμασιν ἔχει τὸν νοῦν οἷα ταμίας, καὶ δι' αὐτὰ θέλει ἐγκαταλείπεσθαι, καὶ δυσελπιστεῖ καὶ προκιν-

προεκτίθεται ἐν εἴδει, δῆλον γὰρ ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακὸν, συλλέξας αὐτὰ, τῷ δήμῳ δότω φαγεῖν. ἂν βέλτιον ἐπαπολαῦσαί τινα τῶν τοῦ τρωϊκοῦ δήμου, ἤπερ τοὺς ἕλληνας. καθάπτεται δέ πως λεληθότως ἐν τούτοις καὶ τοῦ πολυδάμαντος οἷα πλουσίου καὶ διὰ τοῦτο φιλοψύχου. πλαγίως δὲ, καὶ τὸ πλῆθος ἐρεθίζει εἰς ἁρπαγὴν τῶν τοιούτων. ἔνθα ὅρα καὶ τὸ καταδημοβορῆσαι λεχθὲν ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἄ ῥαψῳδίᾳ ῥηθέντος δημοβόρου. πλὴν ὅσον, ἐκεῖ μὲν, δημοβόρος ὁ δυνάστης ὁ τὰ τοῦ δήμου βιβρώσκων. ἐνταῦθα δὲ, δημοβορεῖν, τὸ αὐτὸν τὸν δῆμον τὰ τῶν δυνατῶν ἐσθίειν. διαφέρει δὲ τοῦ δημοβορεῖν τὸ καταδημοβορεῖν, ὡς τοῦ φαγεῖν τὸ καταφαγεῖν. τοιαῦτα δὲ εἰπὼν ὁ ἕκτωρ καὶ πρὸς τὸ, πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες στήσομεν ἀνὰ πύργους, γενναίως ἀντιθέμενος φησὶ, πρωῒ ἢ πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. εἶτα καὶ τοῦ ἀχιλλέως καταθρασύνεται, καί φησιν, εἰ δ' ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη δῖος ἀχιλλεὺς, ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται. οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην στήσομαι. ὃ δὴ προαναφωνηθὲν ποιητικῶς, ὁ φιλόμηρος ἀκροατὴς εὔχεται ἰδεῖν. ποιεῖ γὰρ ὁ ἕκτωρ εἰ μόνον ἀντιστήσεται. οὕτω καὶ οἱ μνηστῆρες ἐν ὀδυσσείᾳ λέγοντες ὡς προσμενοῦσι τῇ τοῦ ὀδυσσέως οἰκίᾳ, τῶν χαμυθοῦντι τὸ σωφρόνως ἀκούοντα, τεθνήξονται γὰρ ἐκεῖ οἱ κακοὶ εἰ μὴ φεύξονται. ἐπὶ δὲ πᾶσι μὲν θαρρῶν ὁ ἕκτωρ εἰπὼν, ἤκε φέρησι μέγα κράτος, ἤκε φεροίμην. καὶ οὕτως ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλλόμενος, ἐπιπολὺ ἐπιφέρει γνωμικόν. ξυνὸς ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἕκτωρ. ὁ δὲ ποιητὴς ἐπικρίνει κακὰ μὲν βουλεύσασθαι τὸν ἕκτορα, πολυδάμαντα δὲ τὰ βελτίω. καὶ ὅμως νικῆσαι καὶ νῦν τὰ χείρονα. φησὶ γὰρ ὡς ἕκτωρ ἀγόρευεν. ἐπὶ δὲ τρῶες κελάδησαν. νήπιοι. ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο παλλὰς ἀθήνη, τουτέστιν ἀπέλιπεν αὐτοὺς ἡ φρόνησις. ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι, πουλυδάμαντι δ' οὔτις ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. καὶ ὅρα τὸ βουλὴν κατὰ κοινοῦ ληφθὲν, καὶ ἐν τῷ ἕκτορι, καὶ ἐν τῷ πουλυδάμαντι, ἵνα λέγῃ ὡς ἕκτορι μὲν τὴν βουλὴν ἐπῄνεσαν. πουλυδάμαντι δὲ, οὔτις. ὁ πάνυ πολλὴν κατηγορεῖ τῶν τρώων νηπιότητα εἰ μηδεὶς ἐπείσθη τῶν τοσούτων, ἀλλὰ φραζομένῳ τῷ πουλυδάμαντι. οἵαν δὲ κακολογίαν ἔχει ἡ κλητικὴ τὸ, ὦ πουλυδάμα εἰς τὸ κλίνεσθαι καθὰ καὶ τὸ, ὦ αἶαν, καὶ ὦ κάλχαν, προεκτέθειται. τὸ δὲ οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις, τυραννικοῦ καὶ ταῦτα ἤθους καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ ἐπὶ ἀλεξάνδρου. ἣν δὲ αὖ εὐλογον τὸ ῥηθὲν, ὑπὲρ ἔλεγεν ὅτι οὐκ ἀγαθὰ λέγεις. τὸ δὲ κεκόρησθε, ῥῆμά ἐστι τοῦ ἀκόρητος ὀνόματος. περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. τὸ δὲ ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων, ἀστείως εἴρηται καθὰ καὶ τὸ, κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι. διὰ τὸ τῇ πολιορκίᾳ συγκλεισμῷ ἐοικέναι. διὸ καὶ ἐπαγγέλλεται ἕκτωρ τῷ πουλυδάμαντι, εἰ μὴ κεκόρεσαι δηλαδὴ συγκεκλεισμένος. ὅτι δὲ τὸ εἰλεῖσθαι ἴσον ἐστὶν ἐν τοῖς τοιούτοις τῷ συγκλείεσθαι, δηλοῖ τε καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, ἀχαιοὺς ἐπὶ πρύμναις εἴλεον, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. καὶ νῦν δὲ ἐν τῷ, ἐπὶ νηυσὶ θαλάσσῃ τ' ἔλσαι. φίλαι δὲ ποιηταῖς λέξεις τὸ ἔλσαι καὶ ἀλήμεναι καὶ ἐελμένοι καὶ ἐάλη καὶ ἀλείς. τὸ δὲ μέροπες ἄνθρωποι, ἐντελῶς ἐρρέθη. ὅτι δὲ μέροπες μόνον ῥηθεῖεν, ἐλλείπονται. οὕτω καὶ βροτοὶ μὲν ἄνδρες, τὸ τέλειον. βροτοὶ δὲ μόνον, ἀτελές. τὸ δὲ κατὰ τὴν τροίαν πολύολβον, σαφέστερον ἐνταῦθα δηλοῦται ἤπερ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, μερίσαντος ὁμήρου διαφόροις τόποις καὶ τὴν τοιαύτην ἔννοιαν ὡς πολλαχοῦ ποιεῖν εἴωθεν. τὸ δὲ πάντες μυθίσκοντο, κοινὴν ἔννοιαν καὶ δόξαν εἶναι τοῖς τότε δηλοῖ, τὸ πλουσιωτάτην εἶναι τὴν τροίαν. δῆλον δὲ ὡς οὐ μόνον μυθῶ μυθήσω ἀλλὰ καὶ μυθέω, ἐξ οὗ πλεονασμῷ συνήθει τοῦ κ, μυθίσκω. ὅθεν τὸ μυθίσκοντο. τὸ δὲ ἐξαπόλωλε, τέλειον ἀφανισμὸν δηλοῖ διὰ τὸ ἐπιτατικὸν τῆς προθέσεως. σχεδιασμοῦ δὲ ἔργον τὸ ἄρξασθαι ἀπὸ τοῦ νῦν ἐπιρρήματος δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι. νῦν δὲ δὴ ἐξαπόλωλε κειμήλια. καὶ, νῦν δ' ὅτε πέρ μοι ἔδωκε θεός. τὸ δὲ φρυγίην καὶ μῃονίην, πολλοὺς ἐκεῖθεν ἥκοντας ἐπικούρους δηλοῖ καὶ λαμβάνοντας εἰς μισθὸν αὐτά. δοκεῖ δὲ εἰρῆσθαι αὐτὸ, καὶ ὡς ἐκεῖ καταλλασσομένων τῶν τρωϊκῶν κτημάτων. φρύγες γάρ φασι καὶ μῄονες ἀγορὰν κομίζοντες τρωσὶν, ἀντελάμβανον κειμήλια. περὶ φρυγίας καὶ μῃονίας καὶ ποδαπὴ ἐκτενὴς ἡ μῃονία, ζητητέον δίχα τῶν τῆς βοιωτίας, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. νῦν δὲ μνηστέον ἱστορίας δηλούσης ὅτι τὸ ἡδυπαθεῖν οἱ μῄονες ταυτὸν δ' εἰπεῖν οἱ λυδοὶ, ἐφίλουν, ὅθεν φασὶ καὶ ἀνακρέων τὸ ἡδυπαθεῖν λυδοπαθεῖν ἔφη. καὶ ὅτι βρῶμα παρ' αὐτοῖς εὕρητο κάνδαυλος, παρώνυμον ἴσως τῷ παρ' αὐτοῖς τυράννῳ κανδαύλῃ. καθὰ καὶ ἄλλα τῶν ἐδεσμάτων, ἐξ ἑτέρων κυρίων ὀνομάτων ἐφιλοῦν καλεῖσθαι. ὡς καὶ οἱ νικόλαοι φέρεται οὖν ἐν τοῖς ἀθηναίου ὅτι κνηστῷ οὐ τυρῷ ἀλλὰ ἄρτῳ καὶ φρυγίῳ τυρῷ, αἰνήθῳ τε καὶ ζωμῷ πίονι ἑφθοῦ κρέως ζέοντος, λυδικὸν ἐγίνετο ἔδεσμα κάνδαυλος καλούμενος. περὶ οὗ φησιν ἄλεξις, ὡς κάνδαυλον ἐὰν παραθῶσι, προσκατέδῃ τοὺς δακτύλους. περνᾶν δὲ καὶ πέρνασθαι ὡς ἵστασθαι ὅτι ἐπὶ τοῦ πέραν ποιεῖ διαπωλεῖν κυκλολεκτεῖται ἔνθεν καὶ ἡ πρᾶσις καὶ τὸ πιπράσκειν, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. τὸ δὲ χρίεσθαι, μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐστιν, ὅμοιος τῷ εὑρέσθαι. ἀλλὰ τούτου μὲν, ἔχει πολλὴν χρῆσιν ὁ πρῶτος ἀόριστος, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἠρέσατο μέγα κῦδος. τοῦ δὲ εὑρέσθαι, οὐχ οὕτως. μόνον γὰρ χρυσὸν τὸ εἰρημένον παρὰ σοφοκλεῖ. τὸ δὲ φαῖνε ἐνὶ δήμῳ, ἀντὶ τοῦ πρόφερε. ἵνα λέγῃ ὅτι κἂν εἰ καὶ νοῇς τοιαῦτα, ὅμως μὴ λάλει. ὅλως δὲ τὸ, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ, οὐ γάρ τις ἐπιπείσεται καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ πειθώμεθα πάντες, ἀνδρὶ ἐπιπρέπει ἐνδόξῳ ἀξιοῦντι παρὰ τῶν δήμων ἀκούεσθαι. τὸ δέ γε νήπιε μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖνε, ὁ μὴ ἐμφρόνως λαλοῦντας ἀκού-

ἀκούσει αὐτόθεν. τὸ δὲ κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσιν, ὅπερ κατὰ τοὺς ἀπλουστέρους φράζει δίχα τοῦ ἐν τελέεσσιν, ἐν τῷ, δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. ἔστι δὲ τὸ ἐν τελέεσσιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τάγμασιν, ὡς καὶ προδεδήλωται σαφῶς. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως κεῖται ταύτης καὶ παρ' Ἡροδότῳ. τὸ δὲ ἐγρήγορθε, τὸ κοινὸν ἐγρηγόρατε, ἐν συγκοπῇ καὶ τροπῇ, ἐγρήγορθε. τὸ δὲ πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι καὶ ἑξῆς, δοκεῖ καὶ ἀστειζόμενος δῆθεν διορθωτικῶς ὁ Ἕκτωρ εἰπεῖν. Πουλυδάμαντος μὲν γάρ, φθάσαντος εἰπεῖν ὅτι ἠῶθεν θωρηχθέντες, φυλάξομεν τὴν πόλιν. ὁ δέ, ὁμοίως ἐπιβαλὼν κατὰ τὸ ἠῶθεν θωρηχθέντες, εἶτα ἐπάγει τό, ἐπὶ νηυσὶν ἐγείρομεν πόλεμον. οὕτω δὲ πάλιν Πολυδάμαντος εἰπόντος περὶ Ἀχιλλέως, τῷ δ' ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι περὶ τείχεος μάχεσθαι, καὶ πάλιν εἰσὶ καὶ ἑξῆς, ὁ Ἕκτωρ περῳδῶν ἀστείως, φησίν. ἄλγιον αἴκ' ἐθέλῃσι τῷ ἔσσεται, οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι. τὸ δὲ εἰ ἐτεὸν παρὰ ναῦφιν ἀνέστη Ἀχιλλεύς, διὰ τὰ κατὰ Πάτροκλον οἱ διστάζεται. καὶ γὰρ ἐκεῖνος δόξας Ἀχιλλεύς, οὐκ ἦν ἐκεῖνος. τὸ δὲ ἀνέστη, ὡς πρὸς τὸ κεῖσθαι εἴρηται, δι' οὗ πολλαχοῦ τὸ ἀργεῖν ἐδηλώθη, ὡς καὶ Ἀχιλλεύς που ἔφη. πρὸς ὃν καὶ ἡ Ἶρις εἶπεν, ἀλλ' ἄνα μηκέτι κεῖσο. τὸ δὲ ἄλγιον, ἀληθῶς μὲν συγκριτικόν ἐστι, καὶ κλίσιν ἔχει κατὰ τὸ κάλλιον. τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν κατὰ τὸ ἅγιον κλίνουσιν αὐτό. καθὰ δηλοῦσιν ἐν τῷ κανόνι τῶν διὰ τοῦ ιος ἀρσενικῶν ὀνομάτων ἃ γίγνονται ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων ὧν προηγεῖται τὸ α. βούλονται γὰρ ὡς ἀπὸ τοῦ ἄγος καὶ πέλαγος καὶ τέναγος εἶναι τὸ ἅγιον, τὸ πελάγιον, τὸ τενάγιον, οὕτω καὶ ἄλγος, ἄλγιον. τὸ δὲ οὔ μιν ἔγωγε φεύξομαι, πρὸς τὸ δοκεῖ φυγὴ ἐρρέθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Πολυδάμαντος. οἱονεὶ γὰρ λέγει διασαλπικῶς, ὡς εἰ καὶ πάντες φεύξονται, ἀλλ' ἐγὼ οὐ φεύξομαι τὸν Ἀχιλλέα διά γε πόλεμον (τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, ἐκ πολέμου δυσηχέος). εἰ μὴ ἄρα τυχὸν θεόθεν μοι ἐμπεσεῖται φόβος. τὸ δὲ φέροι κράτος ἀντὶ τοῦ νίκην, ὃ μὲν ὕστερον νικηφόρον συνέθηκε. ἔστι καὶ ταυτόν ἐστι φέρειν κράτος καὶ νικηφορεῖν. ὅρα δὲ ὡς εἰ καὶ μάλα θρασὺς ὁ Ἕκτωρ, ἀλλ' οὐ παντελῶς ἀγνοεῖ ἑαυτόν. οἶδε δὲ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀνδρείαν, διὸ οὐδὲ πάντη πάντως περιγενήσεσθαί φησιν ἐκείνου, ἀλλ' ἐν ἀμφιβόλῳ τίθησιν, εἰπών. ἤ φέροι αὖ μέγα κράτος, ἢ φεροίμην. τὸ δὲ ξυνὸς Ἐνυάλιος, ἀντὶ τοῦ κοινὴ ἡ τοῦ πολέμου τύχη, καὶ ὁ κατ' αὐτὸν κίνδυνος. καὶ οὐ μᾶλλον τούτου, ἢ ἐκείνου. ὃ ἑρμηνεύων, φησί. τὸν κτανέοντα ἤτοι τὸν ἐλπίζοντα ἢ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι, κατέκτανε. καὶ τοῦτό ἐστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ὁ ἀλλοπρόσαλλος. καὶ πρὸ ὀλίγων δὲ ὅτι Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ δατεῖσθαι τὸν Ἄρην ἐλέγοντο, τοιοῦτόν τι ὁ ποιητὴς ἐρρέθη δηλοῦν. ὡς τοῦ πολέμου μὴ τούτοις μόνοις χαριζομένου ἢ ἐκείνοις, ἀλλὰ μεριζομένου εἰς ἀμφοτέρους. νίκης γάρ ἐστι τὸ ἑτεραλκές. ὅρα δὲ καὶ τό, ἐκ γὰρ φρένας εἵλετο Ἀθήνη, οὐδ' ἐνταῦθα δηλοῦν φρόνημά τι ἐξαίρετον ὥσπερ ἐπὶ Γλαύκου, ἀλλὰ φρενῶν ἐξαίρεσιν καθὰ καὶ προγράφει. τοῦ δὲ ἐπαινῆσαι, ἡ χρῆσις καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. ποιητικὴ δὲ ἡ λέξις. τὸ δέ γε κοινόν, ἐπαινέσαι.

Δόρπον ἔπειθ' εἵλοντο κατὰ στρατόν. αὐτὰρ Ἀχαιοί,
Παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.
Τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου,
Πυκνὰ μάλα στενάχων, ὥστε λὶς ἠϋγένειος.
Ὧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσει ἀνὴρ
Ὕλης ἐκ πυκινῆς. ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών.
Πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν
Εἴποθεν ἐξεύροι, μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ,
Ὣς ὃ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν.
Ὢ πόποι. ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ,
Θαρσύνων ἥρωα Μενοίτιον ἐν μεγάροισι.
Φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
Ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι
Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα
Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς,
Οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
Νῦν δ' ἐπεὶ οὖν Πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν,

Οἱ ἐν τῷ, Ἀχαιοὶ παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες, Ἀχαιοὺς ἢ τοὺς ὅλους λέγει, ἢ μάλιστα τοὺς Μυρμιδόνας. ἐρεῖ γοῦν προϊών, παννύχιοι Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο. ὅτι Ἀχιλλεὺς ἤδη κλαύσας ὅτε Πάτροκλος ἐφέρετο ἐκ τῆς μάχης, νῦν αὖθις αὐτὸς ἐξῆρχε γόοιο τοῖς Ἀχαιοῖς, χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου, πυκνὰ μάλα στενάχων. εἶτα διὰ τῆς παραβολῆς περιτίθησιν ἡρωικῷ ἀξιώματι τὸ ἀδελφικῶς ὅπως ἦν στενάζων, φησίν. ὥς τε λὶς ἠϋγένειος, ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσει ἀνὴρ ὕλης ἐκ πυκινῆς. ὁ δέ τ' ἄχνυται ὕστερος ἐλθών. πολλὰ δέ τ' ἄγκεα ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν εἴ ποθεν ἐξεύροι. μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ. ταύτης δὲ ἡ ἀπόδοσις, οὐ στενάχειν ἀ-

τελῶς,

Οὔ σε πρὶν κτεριῶ πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
Τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως.
Ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
Κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι.
Τὰς, αὐτοὶ καμόμεσθα, βίηφί τε δουρί τε μακρῷ
Πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.

ἁπλῶς, ἀλλὰ βαρυστενάχειν λέγει τὸν ἀχιλλέα, φασὶ γάρ. ὡς ὁ βαρυστενάχων μετὰ φωνῆς. ὃ δὴ αἰτία τοῦ στενάζειν εἰσὶν, ὡς καὶ σοφοκλῆς, ἐπεστέναζε ταῦρος ὡς βρυχώμενος. ἔστι δὲ τὸ βαρυστενάχειν, ἐπιτατικώτερον τὸ, πυκνὰ μάλα στενάχων. ἢ μᾶλλον τοῦτο μὲν, πόσον δηλοῖ στεναγμῶν. τὸ δὲ βαρυστενάχων, ποιότητα. τὸ δὲ ἐξῆρχε γόοιο, γοῶντας ἐπιδηλοῖ σπουδαίως καὶ τοὺς μυρμιδόνας, ἤδη δὲ καὶ τὰς παρὰ τῷ ἀχιλλεῖ αἰχμαλώτους ὡς δηλώσει μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ἡ δὲ τῶν χειρῶν θέσις ἐπὶ τὰ στήθη, ἀμφιβολίας τρόπον ποιεῖ καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀμφίβολον γὰρ φασὶν εἴτε τὰς ἑαυτοῦ ὁ ἀχιλλεὺς ἐπὶ τοῖς τοῦ πατρόκλου στήθεσι τίθησιν, εἴτε ἀνάπαλιν. οὕτω καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ἔφαν εἰς ὀπόεντα περικλυτὸν ἀπάξειν. οὐ πάνυ δῆλον εἴτε ὀπόεντα λέγει περικλυτὸν, εἴτε υἱὸν περικλυτόν. ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, Ἕκτορος κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος, ἀμφίβολον εἴτε κεφαλὴν Ἕκτορος μεγαθύμου, εἴτε φονῆος σοῦ τοῦ μεγαθύμου, ἤγουν τοῦ φονεύσαντός σε τὸν μεγάθυμον πάτροκλον. λέοντα δέ φασι καὶ ἐνταῦθα, θήλειαν λέγει. ἄρσην γὰρ οὐ σκυμναγωγεῖ ὡς προγέγραπται. δηλοῖ δ' αὐτὸ καὶ τὸ ἠϋγένειος, κάλλιον γάρ φασι ταῖς θηλείαις τὸ γένειον. ἄρρενες δὲ, χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται. διὰ δὲ τοῦ ἐλαφηβόλου, ὡς ἐκ μέρους τὸν ἁπλῶς πάντα τὰ ἄγρια βάλλοντα δηλοῖ. τὸ δὲ ἁρπάζειν ὡς καὶ ἐπὶ θηρίων κοινολεκτούμενον ὡς πολλαχοῦ φαίνεται, νῦν τὴν σπουδαίαν τῶν σκύμνων κλοπὴν δηλοῖ. πάντα γὰρ ποιοῦσιν οἱ θηραταὶ τὸν δριμὺν χόλον τοῦ λέοντος. τίνα δ' εἰσὶν ἄγκεα, καὶ ὅτι παρὰ τὸ ἀνακάμπτειν γίγνονται, εἴρηται ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ ἴχνι' ἐρευνῶν, δηλοῖ μὲν τὸ ἰχνηλατεῖν. κρεῖττον δ' ἐκεῖνο πέφρασται. ὅρα δὲ τὸ ἴχνι' ἐρευνῶν, ἀμφιβλήστρου δίκην ἁλίσκον τὸν εἰσαγαγόντα. ἔστι μὲν γὰρ καὶ ἴχνη γράψαι διὰ τοῦ η, οὕτω δὲ καὶ ἴχνια διὰ τοῦ ι ἐν συναλοιφῇ, ἐπικέκριται δὲ τὸ δεύτερον ὡς καὶ ποιητικώτερον καὶ πολύχρηστον. ὅτι ὁ τοῦ ἀχιλλέως γόος, τοιοῦτος ὡς οἷα ἠθοποιΐα ὁμηρική. ὢ πόποι ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον ἤματι κείνῳ, θαρσύνων ἥρωα μενοίτιον ἐν μεγάροισι. φῆν δέ οἱ εἰς ὀπόεντα, οὗ πρὸ ὀλίγου μνεία γέγονε, περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν, ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν, ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα πηλεὺς, οὐδὲ θέτις μήτηρ. ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει. νῦν δ' ἐπεὶ οὖν πάτροκλε σεῦ ὕστερος εἶμ' ὑπὸ γαῖαν, οὔ σε πρὶν κτεριῶ πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα καὶ κεφαλὴν μεγαθύμου σεῖο φονῆος, περὶ οὗ ἀναστρόφως πλεοναχῶς εἴρηται. εἶτα πλατύνων τὰ ἑξῆς παθητικῶς, φησὶν ὅτι δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω Τρώων ἀγλαὰ τέκνα σέθεν κταμένοιο χολωθείς. τόφρα δὲ παρὰ νηυσὶ κείσεαι αὔτως, ἤγουν οὕτως ἄταφος. ἀμφὶ δέ σε Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσαι. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφί τε δουρί τε μακρῷ πιείρας πέρθοντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ ῥηθεῖσα κατὰ τὸν ἀχιλλέα ἠθοποιΐα, οὐκ ἐκ τῶν τελείων ὑπελήφθη χρόνων, ἀλλ' ἐκ τοῦ παρῳχημένου καὶ τοῦ μέλλοντος, ὡς τῶν ἐνεστώτων πρὸ ὀφθαλμῶν κειμένων. οἴδαμεν γὰρ τὰ κατὰ τὸν πάτροκλον γεγονότα σήμερον. ἔστι δὲ παρῳχημένου μὲν, τὸ ὢ πόποι καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσιν. ὃ μετὰ τὸ ποιηθὲν, πρόσκειται ἀγαθὸν γνωμικὸν τὸ, ἀλλ' οὐ θεὸς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ παρῳχημένου. ἐκ δὲ τοῦ μέλλοντος τὸ, ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην ἤγουν τὴν αὐτὴν γαῖαν, ἐρεῦσαι ἤγουν ἐρυθῆ βάψαι καὶ ἐρυθρῶσαι, καὶ τὰ ἑξῆς. ὅρα δ' ἐν τούτοις, ὡς λυπεῖ τὸν ἀχιλλέα εἰ ψεύσεται τῷ μενοιτίῳ μὴ ἔχων εἰς τέλος ἀγαγεῖν τὴν ἐπὶ τῷ υἱῷ ὑπόσχεσιν. καθάπερ τι καὶ τὸν ἡρακλέα ἐλύπησεν αὖ τὸ μὴ σχεῖν ἀπαρκτῶσαι λικύμνιον τῷ οἰκείῳ πατρὶ, ὡς ἐν τῇ β' ῥαψῳδίᾳ κεῖται. λυπεῖ ἄρα τὸν σπουδαῖον ἄνδρα τὸ ὁπωσοῦν ψεύσασθαι. εἰ καὶ ἄλλως ἴσμεν ὅτι κατά τι ἀναγκαῖον ψεῦδος ἐρεῖν ἐνθάδε χρὴ, ὡς μυριαχοῦ δείκνυται. φιλῶν καὶ ἐκεῖ τὸ ψεῦσμα, οὐ καθ' αὑτὸ, ἀλλὰ διά τι συντεῖνον. εἰπεῖν γὰρ ὀρθῶς, ὥσπερ ὁ ἀχιλλεὺς οὐχ ὡς ἁπλῶς ἐριστικὸς καὶ μάχιμος ἐσκώπτεται τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ὡς αἰεὶ τοιοῦτος καὶ ὡς εἰπεῖν φίλερις εἰ καὶ μὴ οἷος ὁ ἄρης, ἐκεῖνος γὰρ, καὶ βροτολοιγὸς καὶ ἀλλοπρόσαλλος, οὕτω ψεύστης καὶ ὁ οὐχ ἁπλῶς δέον ὂν ψεύσασθαι ψευδόμενος, ἀλλ' ὁ κατά τινα καιρὸν φίλον αὐτῷ καὶ σπουδῆς ἀξίαν. τοιοῦτος δὲ ὁ φιλοψευδής. οὕτω κρύπτης φιλοκάλλοντι, οὐχ ὡς ἁπλῶς ποτε ψεῦσαι, ἀλλ' ὡς αἰεὶ τοιοῦτοι. τὸ δὲ ἔπος ἔκβαλον δυνάμενος ἄλλως φράζειν, ὅμως βαρυνόμενος ὑποπτεῦσαι, ὁ ἀχιλλεὺς, αἰτίᾳ τοῦ ὑποσχέσθαι, παρέρριψα. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος καὶ τὸ ἔκβλητον ἤτοι ἀπόβλητον. ὀπόεις δὲ καὶ ἴσως συναιρέσει ὀποῦς, πόλις λοκρίδος ὑπὸ μενοιτίῳ, πολὺ ἐς ἐν τῇ βοιωτίᾳ εἴρηται.

λοκρὸς ἦν ἐνθένδε ὁ πάτροκλος ὀπούντιος. ἄξιοῦται δὲ πολλοῦ λόγου ἡ πόλις αὕτη καὶ τῶν λοκρῶν. τὸ δὲ γαῖαν ἐρεῦσαι, τὸ θανεῖν δηλοῖ. ὡς καὶ τὸ, γαῖα κατὰ θέσθαι. καὶ τὸ, ὑμεῖς δ' ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. τὰ καθ' ἑτέρωθι ἀλλα μὲν, διαφόρως κἀνταῦθα φράσαντος τοῦ ποιητοῦ, πλὴν ὅσον τὸ μὲν γαῖα κατὰ θέσθαι καὶ τὸ ὕδωρ καὶ γαῖα, τὸ ἁπλῶς θανεῖν δηλοῖ. τὸ δὲ γαῖαν ἐρεῦσαι, φόνον σημαίνει. τὸ ἀκολούθημα μὲν σφαγῆς δν, ἀσαφῶς δὲ ῥηθὲν ὡς οἷά τι αἴνιγμα διὰ τὸ εὔφημον. ἐρευθεῖ μὲν γὰρ γαῖαν καὶ ὁ μίλτος ἢ τοιοῦτόν τι καταχέας εἰς αὐτήν. ἐνταῦθα δὲ, ἐρεῦσαι, τὸ ἐρυθρὰν αὐτὴν θέσθαι τῷ ἐκ πληγῆς θανατηφόρου αἵματι. ὅρα δὲ καὶ νῦν ὅτι περιπαθές τι ἔχει τὸ, ἐπιπλάζεται πολύς. τὸ δὲ κεφαλὴν ἕκτορος κομίσαι, θυμὸς ὑποφαίνει τοῦ ἀχιλλέως, ἀκολούθως οἷς ἕκτωρ τὴν τοῦ πατρόκλου κεφαλὴν ἀνώγει πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσιν. ἀχιλλέως μέντοι ἀναφρονίζοντος, ἔμελλεν ἐπὶ χώρας ἡ τοῦ ἕκτορος κεφαλή. τοῦ δὲ ἐνεῖκαι, ὅ ἐστιν ἐνέγκαι, κοινὸς πρῶτος ἀόριστος ὁ ἤνεγκα, καὶ ποιητικῶς ὁ ἔνεικα. δεύτερος δὲ ἀόριστος τοῦ ἐνεῖκαι, οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ χρηστὸν αὐτ' ἐκείνου ἐστὶ τὸ ἐνεγκεῖν. ἡ δὲ τῶν δώδεκα λαμπρῶν τρώων ἀποδειροτομήσεις, ἀντίποιν ἔχει ὁμοίας μέν πως, μείζω δὲ ὅμως τοῦ, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι, ὅπερ ἀλλαχοῦ κεῖται. τὸ δὲ σέθεν κταμένοιο χολωθεὶς δηλοῖ οὐ δίκαιον εἶναι τὴν πρᾶξιν ἀλλὰ χόλου ἔργον οὐ δυσχερὲς κρατεῖν. διὸ ἄξιός ἐστι παιδαγωγὸς ὁ κατὰ τὸν καιρὸν πολλῆς ὀργῆς ἐπισχὼν ἑαυτὸν, καὶ εἰπὼν πρὸς τὸν πλαγέντα, ὡς ἔπληξα ἄν σε εἰ μὴ ὠργισμένος. δεῖξας ἐκεῖνος, ὡς κριτοῦ δίκην χρὴ ἐπεξιέναι τοῖς ἁμαρτήμασιν, οὐ χολουμένου ἀλλὰ διαιτῶντος, καὶ οὕτω τὸ καθῆκον ποιοῦντος. ὁ δὲ ῥηθεὶς πολὺς ὀδυρμὸς τῶν δμωῶν, οὐ βίᾳ πάντως γενήσεται. τίς γὰρ ἂν χέειε; ἀλλ' ἑκούσιος αὐταῖς ὁ ἐπὶ τῷ νεκρῷ κλαυθμός. ὅθεν συλλογιστέον δι' ἔσται πιθανὸς τοῦ ἀχιλλέως ἐὰν αἱ αἰχμάλωτοι οὕτω κλαίωσιν. ἐν δὲ τῷ, καὶ δαρδανίδες βαθύκολποι, σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὡς οὐδέ ποτε ὅμηρος βαθυκόλπους τὰς ἑλληνίδας φησί. δῆλον δὲ ὅτι κατὰ ὁμοιότητα τοῦ, τρῶες καὶ δάρδανοι, πέφρασται καὶ τὸ, τρῳαὶ καὶ δαρδανίδες. τὸ δὲ ἃς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι, πέρσαντες πόλεις, πολιπορθόν τι καὶ αὐτὸ δεῖν λέγεσθαι τὸν ἀχιλλέα ἐμφαίνει μᾶλλον ἤπερ τὸν ὀδυσσέα. καὶ τὸν πάτροκλον δὲ ὡς ὅμοιον κοσμεῖ οἷα τῷ ἀχιλλεῖ συγκάμνοντα. καὶ τὸν μόχθον διασαφεῖ ὅ ἐστι κάματον, ὃν ὁ ἀχιλλεὺς εἶπεν ἐν τῷ, ὦ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. καὶ ὀνειδιστικὸν ἐπιμελλοντικὸν ὑπολαλεῖ, ὡς οὐ δῶρον ἔχοντος τὰς τοιαύτας τοῦ ἀχιλλέως ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκαμεν αὐτὰς, ἤγουν κάματῳ ἔσχεν, ἢ πολλὰ αὐτὰς ἐκοπίασε. πέρσαντας δὲ πόλεις, τὰς πλουσίας λέγει. πέρθοντας ἀπὸ ἐμψυχῶν σωμάτων. ἐκεῖθεν γάρ ποτε πόλεως, ἡ πολλὰ αὐτὴν εὐπορία. καὶ ἔχει τι σεμνὸν ἡ λέξις. πτωχὴν γὰρ πόλιν ἑλεῖν, οὐ μέγα ἔργον. ἅμα δὲ καὶ τὸ τοῦ πλούτου βιοφθόρον ὁ λόγος ὑπολαλεῖ, ὡς τῶν πιόνων πολέων πορθουμένων.

Ὅτι λοετροχόον τρίποδα λέγει τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. μεγάλοι δὲ αὐτοὶ ὡς εἰκός. τοιοῦτον οὖν ἑτάροις κέλεται ἀχιλλεὺς ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν. ὄφρα τάχιστα πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. οἱ δέ φησι λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. εἶτα διασαφῶν ἐφεξῆς ὁ ποιητὴς, λέγει. ἐν δ' ἄρ ὕδωρ ἔχεαν. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες. γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. θέρμετο δ' ὕδωρ. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ ζέσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ, καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ, ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἤγουν δι' ὅλου τοῦ σώματος. καθύπερθε δὲ, φάρει λευκῷ. εἶτα παννύχιοι ἀμφ' ἀχιλλῆα, πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. καὶ ὅρα τὸ ἀνεστενάχοντο, ἀντὶ τοῦ πάλιν ἐξ ὑπαρχῆς ἐστέναζον. τὸ γὰρ λούειν, τέως ἐγκόψαι ἐπέσχεν αὐτούς. ἴσως δὲ καὶ στεναγμοῦ δηλοῖ μέγεθος ἡ πρόθεσις, ἀνατεινομένου κατὰ τὸ, βοὴ δ' οὐρανὸν ἷκε. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀμφὶ πυρὶ, τὸ ἀμφίπυρον συντίθησι. καὶ ὅτι τὸ λούσειαν, καὶ τὸ ἔχευαν ὕδωρ, τὸν λοετροχόον συντιθέασι τρίποδα. καὶ ἐμφαίνουσι τρόπον ἐτυμολογικόν. ἐνταῦθα δὲ, ἐπισημαντέον ὡς οὐ μόνον τρίποδες ἐκαλοῦντο λοετροχόοι ὁποῖος ὁ ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ, καὶ ὃς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς τῷ ἕκτορι εὐτρεπίζεται, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτον ἐπιτίθεται ὄνομα. συ

Ὣς εἰπὼν, ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ἀχιλλεὺς
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
Ἐν δ' ἄρ ὕδωρ ἔχεαν. ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον ἑλόντες.
Γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. θέρμετο δ' ὕδωρ.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ,
Καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ.
Ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο.
Ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. καθύπερθε δὲ, φάρεϊ λευκῷ.
Παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' ἀχιλῆα,
Μυρμιδόνες πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες.

Καρίῳ γοῦν ἱστοροῦσι πρῶτοι λοετροχόους ἀνδρειχύτας εἰσαγαγεῖν ἐπιδημήσαντος τοῦ μὲν θᾶττον ἥκειν, ὥς φησιν ὁ δὲ προσθείς. καὶ ἵνα μὴ σπεύδοντες καταπαίωσι τοὺς λουομένους. τὸ δὲ ὑπὸ δὲ ξύλα δαῖον, μεταλαβόντες οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον, ὑποκαίειν φασὶ ξύλα τῷ τρίποδι. γάστρην δὲ τρίποδος, τὴν κοιλότητα λέγει τὴν κατὰ γαστέρα. ἐσχημάτισται δὲ ἡ λέξις, ὡς ἡ πάτρη, ἡ μήτρη, ἡ αἴθρη. τὸ δὲ ἀμφέπειν ἐπὶ πυρός, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου πυρὸς κεῖται ποιητικῷ ἔθει. δηλοῖ δὲ τὸ κυκλοῦν τὴν τρίποδα ὡς ἀμφίπυρον, καὶ παντόθεν ἐνεργεῖν. τὸ δὲ θέρμετο, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θερμαίνεσθαι. τὸ δὲ ζέειν, δῆλον ὡς ὠνοματοπεποίηται. λειότερον ὂν τοῦ σίζειν καὶ καχλάζειν καὶ παφλάζειν καὶ τῶν ὁμοίων. δῆλον δ᾽ ὅτι καθὰ ἡ φωνὴ τοῦ σ τὸ σίζειν ὀνοματοποιεῖ, οὕτω καὶ τὸ ζέειν ἡ τοῦ ζ, λειοτέρα πάντως οὖσα. ἤνοψ δὲ χαλκὸς ὅτι ὁ ἔμφωνος ἢ λαμπρός, πολλαχοῦ ἐφάνη. ἐν δὲ τῷ, καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε, περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος. ἡ δὲ τοῦ ἐλαίου ἄλειψις, κατ᾽ ἔθος γίνεται τοῦ τῶν ζώντων λούματος, καὶ οὐ διὰ τὴν τοῦ λουομένου Πατρόκλου νέκρωσιν. ἔλαιον δὲ ἐννέωρον, τὸ ἐννεατές, ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. οὗ ἔπλησαν τὰς ὠτειλάς, ὡς φαρμακώδη φασὶ δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου. οἱ δέ, ξηραντικόν φασιν εἶναί τι τὸ νεωστὶ παραληφθὲν ἔλαιον σήψει νεκρῶν προσιστάμενον, ὁποῖον καὶ τὸ κέδρινον. ἑανὸς δέ, ὑφάσματος νῦν ἐπίθετον, παρὰ τὸ ἕω, οἱονεὶ ὁ ἄξιος φορεῖσθαι. κασσίτερος μέντοι ἑανός ἐστιν, ὁ οἱονεὶ ῥεανός, ὡς εὔρυτος καὶ ῥᾳδίως χυτός. ὡς καὶ ῥεομένη, εἱαμένη, ὁ ὑγρὸς τόπος. τινὲς δέ, ἀπὸ τοῦ ἑανοῦ κασσιτέρου οἴονται τὴν λέξιν καὶ εἰς ὕφασμα μετενηνέχθαι. καὶ φασὶν ἑανὸν χιτῶνα ἢ πέπλον ἑανόν, τὸ λεπτὸν ὁμοίως τῷ κασσιτέρῳ. ὃς ἐν τῷ γανώματι ἐπιτρέχει λευκός. τὸ δὲ λιτὶ πῶς γίγνεται, ἐν ἄλλοις εὕρηται. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι τινὲς προπερισπῶσι τὸ λιτί, καὶ ὡς μᾶλλον καλόν ἐστιν αὐτὸ διὰ κανόνα τὸν λέγοντα ὅτι πᾶσα δοτικὴ δισύλλαβος ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ ἰωνικῆς ἔπαθε τὴν δισυλλαβίαν, ὡς τό, κέαρι κῆρι, τῇ ψυχῇ. καὶ ἔαρι ἦρι, τῷ ὄρθρῳ καὶ τῷ ἔαρι. ἱστοροῦσι δὲ καὶ τὸν Ἀσκαλωνίτην γραμματικὸν οἴεσθαι μὴ μεταπεπλάσθαι τὸ λιτὶ ἀπὸ τοῦ λιτῷ, ὡς κλάδῳ κλαδί, ἀλλ᾽ ἀπὸ τῆς λὶς εὐθείας κεκλίσθαι. ἥν φασι παραιτητέον. τὰ γὰρ εἰς ις μονοσύλλαβα, οὐ μὴ λιτῶσι διὰ τοῦ τός κλίνεσθαι, ἀλλ᾽ ἢ διὰ καθαροῦ τοῦ ός, ὡς τὸ λὶς λιός. ἢ διὰ τοῦ νός, ὡς τὶς τινός. ἢ διὰ τοῦ δός, ὡς κτὶς κτιδός. ἀφ᾽ οὗ κτιδέη κυνέη παρὰ τῷ ποιητῇ. εἴληπται δὲ τὸ λιτὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀντὶ τοῦ ἁπαλῷ, ἢ ἀντὶ τοῦ λιτῷ, ἢ τοὐναντίον ποικίλῳ ἐξ ἀντιφράσεως. ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ λήδιον φασὶ τετρασυλλάβως. περὶ οὗ Τρύφων φασίν, ὡς ἔστι λεῖον λείου, ἐξ οὗ παραγωγὴ δὴ τὸ λεῖον, λείδιον διὰ διφθόγγου, ὡς γραφείδιον ἀγγείδιον καὶ ἐκτάσει τοῦ ι εἰς η, λήδιον σὺν καὶ τῷ ι προσγεγραμμένῳ κατὰ τὸ εἴκαζον, ᾔκαζον. εἶδον, ᾔδον. Φιλήμων δὲ τὸ λήδιον ἑρμηνεύσας εὐτελὲς τριβώνιον, ἢ χλαμύδιον παλαιόν, παροξύνει αὐτό, ὡς τὸ σαμίον. φησὶ γάρ. ὡς σαμίον δὲ τὴν προσῳδίαν λέγει. Δίδυμος δὲ καὶ αὐτὸς οὕτω δοξάζων, φησί. ὡς ἄλογός ἐστιν ἡ προπαροξύτονος τάσις τοῦ λήδιον, ἐπεὶ αἱ διὰ τοῦ ιον παραγωγαί, εἰ μὲν ὦσιν ἐν τρισὶ βραχείαις, προπαροξύνονται. θρόνος θρόνου θρόνιον. πτὺξ πτυχὸς πτύχιον. εἰ δὲ δακτυλικαί, πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον, δι᾽ ὃ ψωμίον, ὠτίον. ἔτι δὲ καὶ κλειδίον, παιδίον, δᾳδίον. οὐ διὰ τοῦ δίον ὄντα οὐδὲ ταῦτα, ἀλλὰ διὰ τοῦ ιον. τὸ γὰρ δ, τοῦ πρωτοτύπου ἐστίν. εἰ οὖν φησιν ἐν τῷ λήδιον δακτυλικὴ ἡ λέξις, δῆλον ὡς πρὸ μιᾶς ὤφειλεν ἔχειν τὸν τόνον. καὶ οὕτω παροξύνεσθαι. θελήσας δὲ λήδιον ὁ Δίδυμος, ἀποστερεῖ αὐτὸ καὶ τοῦ κατὰ τὴν παράδοσιν προσγεγραμμένου ι. ἐπεί φησι, λῆδος τὸ πρωτότυπον. ὃ Δωριεῖς λᾶδος φασίν, ὡς Ἀλκμαίων. λᾶδος εἱμένα καλόν, ὅ ἐστι λήδιον ἐνδεδυμένη εὐειδές. ἀπὸ γοῦν μὲν λῆδος φασὶ μὴ ἔχοντος τὸ ι γεγονὸς τὸ λήδιον, οὐδ᾽ αὐτὸ ἂν ἔχει τὸ ι. καὶ οὕτω καὶ οὗτοι. δοκεῖ δὲ ἐκ τοῦ λῆδος καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡρωῒς Λήδα καλεῖσθαι. τὸ δέ γε λήδανον παρὰ Ἡροδότῳ ὅ ἐστι λάδανον, ἐθνικόν ἐστιν ὡς ἐκεῖνος ἐπισημαίνεται. τὸ δὲ γοῶντες καὶ ὁ γόος ἐξ ὧν καὶ ὁ γόης, ὠνοματοπεποίηνται. κουφοφωνότερα ὄντα τοῦ βοᾶν καὶ τῆς βοῆς. καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ θρήνων τιθέντα. τῶν δὲ τοιούτων πάντων, λειότερον τὸ φωνεῖν. αὐτοῦ δὲ πάλιν, τὸ λέγειν καὶ τὸ λαλεῖν. οἷς ἀντίκειται κατὰ τραχυφωνίαν, τὰ ἐκ τοῦ ῥῶ τὸ λέγω γινόμενα. δι᾽ ὃ ἡ ῥῆσις, καὶ τὸ ῥῆμα, καὶ τὸ εἰρηκέναι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ γοῶ καὶ ὁ γόης ὡς ἐν πολλοῖς ἐπᾴδων μετὰ καὶ γόου κατ᾽ ἔθος ἴδιον, παραδηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θρηνεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι. πάντως γὰρ τὸ θρηνεῖν ἐπῳδάς, ταυτόν ἐστι τῷ γοερῶς ἐπᾴδειν, ὃ καὶ γόης ποιεῖ. τὸ δὲ ῥηθὲν χωρίον, ὅλον ἐξ ἀρχῆς καὶ μέχρι τέλους ἐπαινεῖται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐμπεσὼν γάρ φασιν ὁ ποιητὴς εἰς ἀπαγγελίαν ταπεινῶν πραγμάτων, ἐκάλυψε τὴν εὐτέλειαν τῇ τῶν ἐπιθέτων συνθέσει, καὶ τῇ βραχύτητι τῆς φράσεως. καὶ οὕτω θαυμασίᾳ δυνάμει τὰ μικρὰ μεγαλοπρεπῶς ἐξήνεγκεν.

Ζεὺς δ᾽ Ἥρην προσέειπε κασιγνήτην ἄλοχόν τε.
Ἔπρηξας καὶ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη,
Ἀνστήσασ᾽ Ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἦ ῥά νυ σεῖο
Ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη.

Ὅτι Ζεὺς τὸ ἐπὶ κακῷ τῶν Τρώων πάνυ θερμὸν τὸ εἰς Ἕλληνας ὁποῖα καὶ ἐρὼς διαθέσεως προσονειδίζων τῇ Ἥρᾳ, ἣν καὶ νῦν λέγει Ὅμηρος Διὸς κασιγνήτην ἄλοχόν τε, ἔπρηξας φησὶ καὶ ἔπειτα βοῶπις

Αἰνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες;
Καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
Ὅσπερ θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε.
Πῶς δὴ ἔγωγ' ἥ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη,
Ἀμφότερον, γενεῇ τε, καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις
Κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
Οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι;

πότνια Ἥρη ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα πόδας ταχύν. ἦ ῥά νυ σεῖο ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. ἴσως δὲ προφανῶς, δύναται λέγεσθαι καὶ ἐπὶ προσώπου ἀνυβριστός τι μέγα ἐπί τινι βοηθουμένῳ. ὅτι. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα τόδε ἀνύσασα. ἢ διὰ σοῦ ἐξ αὐτῆς ἐγένετο ὁ δεῖνα. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ζεύς. Ἥρα δὲ συγκαταπειθομένη, λέγει. καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσαι, ὅς που θνητός ἐστι καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδε, πῶς δὴ ἔγωγε ἢ ὡς εἴρηται τοιάδε, οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; οὕτω γὰρ καὶ πᾶς τὸ τῆς ἀξίας περιεχόμενος δικαίωμα ἐφ' οἷς ἐν ὑπεροχῇ ὢν ἔβλαψέ τινα, παρῳδήσας ἐρεῖ. καὶ μὴν δή πού τις καὶ ἑξῆς, ἕως τοῦ εἶδεν. εἶτα ἐπαγάγοι ἂν καὶ τὸ, πῶς δὴ ἔγωγε ἡ φημὶ ἢ ὅς φημι ἔμμεναι ἄριστος, οὐκ ὄφελον τῷ δεῖνι κοτεσσαμένη ἢ κοτεσσάμενος, κακὰ ῥάψαι; καὶ ἄλλως δὲ ἀνάπαλιν. πῶς ἐγὼ ὁ τοιόσδε οὐκ ὄφελον τῷ δεῖνι χαριζόμενος, τὸ δεῖνα ἀγαθὸν ποιῆσαι; ὅρα δὲ ὅτι ἐξ ἴσων ἄρτι μὴ ἀντιβλῶσαι ἀλλήλοις τὸν Δία καὶ τὴν Ἥραν, λαλοῦσι μὲν ἡμερώτερον, οὐ μὴν οὐδὲ νῦν δίχα βαρύτητος ὁ λόγος αὐτοῖς, καὶ μᾶλλον τῇ Ἥρᾳ. ἥτις τὸν Δία καί τοι βοῶπιν καὶ πότνιαν αὐτὴν προσειπόντα, αἰνότατον καλεῖ. οὐκ ἀφισταμένη τοῦ συνήθους ἤθους. μή ποτε δὲ κατά τινα λόγον οὐχ ἡ Ἥρα ἐπαινεθεῖσα ὑπὸ Διὸς, ὅμως αὐτὴ κατ' ἐκείνου τραχύνεται. δοκεῖ γὰρ διὰ τοῦ ῥηθῆναι τοὺς Ἀχαιοὺς ἐξ αὐτῆς, ὀνειδισθῆναι εἰς τὸ καὶ δίχα Διὸς τίκτειν. ὃ περὶ Ἡφαίστου ἐπ' αὐτῇ μυθεύεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μέλλων μικρὸν ὕστερον πολλῇ τερατείᾳ μυθικῇ ὁ ποιητὴς ἐπιβαλεῖν, οὐκ ἀμέσως ἐκ τῶν ἀνθρωπίνων ἐπαφῆκε τὸν λόγον τοῖς τοιούτοις, ἀλλ' ἠρέμα μετὰ τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ καταστήσας τὸν λόγον ῥητορικῶς, ὡς τῶν ῥηθέντων ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, μηκέτι ἄλλως ἐξὸν μελλόντων ἀλλ' ἢ κατὰ τὰς ῥηθείσας ῥητορικὰς προαναφωνήσεις ὡς ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα οἱ μυθικοὶ ἐνταῦθα κυροῦσιν, οὕτω καὶ τοῖς ἑξῆς μύθοις προσβάλλει. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, ὀνειδισμὸν ἔχει προτέρων πράξεων τῆς Ἥρας. ὧν ἕνεκεν εἴρηται νῦν τὸ, καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ ἀναστήσασα, οὐκ ἔχει καινοτέραν οὐδ' ἐνταῦθα λέξιν εἰπεῖν ὁ ποιητής. τὸ δὲ πόδας ταχὺν, καὶ νῦν καὶ ἑτέρωθι μυριαχοῦ ἐπίτηδες λαλεῖται προληπτικῶς, διὰ τὸ μέλλειν ἐν τοῖς ἑξῆς πάνυ χρησιμεῦσαι τὸ ποδῶκες τῷ Ἀχιλλεῖ. τὸ δὲ ἀνδρὶ τελέσαι, μέσως ἔχει, καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ ἀνδρὸς, καὶ ἀντὶ τοῦ κατ' ἀνδρός. ἵνα λέγῃ ὅτι καί τις βροτὸς οὐ πάνυ μέγας, μέλλει βοηθῆσαι τινὶ ἀνδρὶ κατά τινος ἀνδρὸς, πολλῷ δὲ πλέον ἐγὼ, ἣ φημὶ θεάων ἔμμεν ἀρίστη, ἀμφότερον, γενεῇ τε καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις. ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἡ Ἥρα προεβάλλετο. τοῦ δὲ σὺ δὲ μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις, τοιοῦτος ὁ ῥητορικὸς συλλογισμός. σὺ πᾶσιν ἀνάσσων, ἄριστος εἶ. ἐγὼ δὲ σοῦ ἄκοιτις. ἀρίστη ἄρα ἔγωγε πάντων. ἐκ δὲ τοῦ κακὰ ῥάψαι, ἡ κακορραφία σύγκειται.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
Ἄφθιτον ἀστερόεντα μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι,
Χάλκεον, ὅν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων.
Τὸν δ' εὗρ' ἱδρώοντα ἑλισσόμενον περὶ φύσας,
Σπεύδοντα. τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν,
Ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο.
Χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἑκάστῳ πυθμένι θῆκεν,
Ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δύσονται ἀγῶνα,
Ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι.
Οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος. οὔατα δ' οὔπω
Δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς.
Ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι,
Τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,
Καλή. τὴν ὤπυιε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.

Ὅτι τὸν τοῦ μυθικοῦ Ἡφαίστου δόμον ἐπαινῶν εἰς ὃν ἡ Θέτις ἀφίκετο, ἄφθιτον φησίν. ἀστερόεντα. μεταπρεπέα ἀθανάτοισι. χάλκεον. ὃν αὐτὸς ποιήσατο κυλλοποδίων. ἀστερόεις δὲ καὶ νῦν οἶκος, ἄλλως εἴπερ οὐρανός. οἶκος μὲν γὰρ ἀστερόεις, ὁ ἄστροις τὴν λαμπρότητα ἐοικώς. οὐρανὸς δὲ ἀστερόεις, ὁ ἔχων αὐτά. τὸ δὲ μεταπρεπέα, ἐκπρεπέα ἐν ἄλλοις λέγει. τῇ φύσει δὲ πάντως τοῦ πυρὸς προσλογίζονται τὰ τοιαῦτα τοῦ μυθικοῦ Ἡφαίστου ἐπίθετα. τὸ δὲ κυλλοποδίων, οὐ σκωπτικῶς ὁ Ὅμηρος ἔφη σιλλογραφῶν εἰκῆ, ἀλλ' οὐ κατ' ἰδιότητά πως τῶν

καὶ

Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.
Ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω.
Ὣς ἄρα φωνήσασα, πρόσω ἄγε δῖα θεάων.
Τὴν μὲν ἔπειτα κατεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
Καλοῦ, δαιδαλέου. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.
Κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον.
Ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει.

καὶ αἱ τοῦ Διὸς θυγατέρες Λιταὶ χωλαὶ διαγράφονται. ὅτι πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ μέλλοντος προσίστασθαι τῷ Ἡφαίστῳ εἰς ὅτι θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν κυλλότητα. ὅτι τὸν Ἥφαιστον ἱδρώοντα εὗρεν ἡ Θέτις ἑλισσόμενον περὶ φύσας, σπεύδοντα. ταῦτα δὲ τὰ τῶν αὐτοδαίως πνεομένων χαλκείων. προσέθετο γοῦν ὁ πολυφωνότατος ποιητὴς ἐνταῦθα καὶ τὰ κατὰ τοὺς χαλκεῖς ἐκφράσαι, ὡς αὖ καὶ τοῖς τοιούτοις λόγοις ἐγγυμνάσῃ τὴν ἑαυτοῦ γραφήν. ὅτι τρίποδας ἐείκοσι πάντας ἔτευχεν Ἥφαιστος ἑστάμεναι περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο. χρύσεα δέ σφ' ὑπὸ ἑκάστῳ κύκλα πυθμένι θῆκεν, ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο, θαῦμα ἰδέσθαι. ἦν γὰρ τῷ ὄντι θαυμαστὸν, αὐτομάτως κινεῖσθαι τρίποδας ὡς οἷά τινας αὐτοκινήτους θέοντας κατὰ τὰ ὑποκείμενα κύκλα ὅ ἐστι κατὰ τοὺς τροχίλους, δι' ὡς εἰκὸς ἐνείροντο ὀβελοὺς τῶν λεβήτων ποσίν, ὡς αὖ εἴσω τὴν τῶν θεῶν ἄθροισιν δύωνται. τοῦτο γὰρ ὁ θεῖος ἀγὼν, καὶ οἴκαδε αὖθις εἰς τὰ ἑαυτῶν ἀπονέωνται δίκην ἐμψύχων. τοιαῦτα γὰρ ὑποτίθενται εἶναι τὰ Ἡφαιστότευκτα. ἰστέον γὰρ ὅτι περιττῶς ὡς ἐμψύχους τοὺς τρίποδας ὁ ποιητὴς πλάττει καὶ αὐθορμήτους ὡς δι' βαδίζοντας διὰ τῶν ὑποκειμένων τροχίλων. διὸ καί τις τῶν παλαιῶν, Διονύσιος δὲ ἦν ἐκεῖνος, αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀσπίδος ὑπόπτευσεν Ἡφαιστότευκτα ζῶα τὰ ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθησόμενα, εἰ καὶ ἀντέλεγέ φασιν Ἀρίσταρχος. σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ τοιαῦτα ὑποπτεύονται καὶ λαλοῦνται οὕτω. διὰ τὸ τῶν χαλκευομένων τεχνικώτατον, ὡς μικροῦ δοκεῖν τὰ εἴδωλα ἔμψυχα εἶναι, ὁποῖόν τι καὶ περὶ ῥοδίων ἱστόρηται. οἷς ἐγγεγένητο τοιαύτης τέχνης ἡ νοῦς. καὶ τὰ ζώδια ἐδόκουν μικροῦ καὶ κινηθήσεσθαι αὖ. διὸ καὶ ἅλυσεσιν ἐξεδέσμουν αὐτὰ, ἵνα δῆθεν μὴ κινηθέντα φυγωσι. ἐνίπτοντο δὲ ἄρα οἱ ποιηταὶ διὰ τοῦ τοιούτου δεσμοῦ, τὸ περὶ ὀλίγον αὐτοκίνητον τῶν ἀγαλμάτων ἐκείνων, ὁποῖά τινα καὶ Δαίδαλος ποιεῖν μυθεύεται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ ἐείκοσι πάντας, πλεονάζει συνήθως τῷ ποιητῇ τὸ πάντας. τὸ δὲ περὶ τοῖχον, βιωτικόν ἐστιν, οἷα τῶν τοιούτων κειμηλίων τοίχοις παραχεομένων ὡς τὰ πολλά. μέγαρον δὲ ἐϋσταθὲς, τὸ ἀλλαχοῦ εὔπηκτον. κύκλα δὲ κατὰ μεταπλασμὸν γένους, οἱ τροχοί. ὅθεν καὶ κυκλῆσαί που ἔφη τὸ ἐπὶ ἁμαξῶν ἀγαγεῖν. τοιούτου μεταπλασμοῦ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ ὁ θυμὸς καὶ τὸ θυμόν. καὶ ὁ γάρος παρ' Αἰσχύλῳ φασὶ, καὶ τὸ γάρον. οὕτω δὲ καὶ τὸ ὀρίγανον, καὶ ὁ ὀρίγανος. δι'. ὀρίγανον, ὃς δὴ συμπνεῖ τὸ τάριχος ὁμοῦ μιχθεὶς κρείττων. τοῦτο δὲ καὶ θηλυκῶς φασὶ λέγεται. δι'. ἐξ ἀρκαδίας οὕτω δριμυτάτην ὀρίγανον. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ αὐτομάτους μηχανὰς ῥυθμίζειν τὰς μὴ δι' ὕδατος καὶ τοῦ ἐκεῖθεν πνευματικοῦ ἀπαρτιζομένας, ἐξ Ὁμήρου ἐλήφθη τοῖς μηχανοποιοῖς. οὕτω γὰρ αὐτόματος καὶ τῷ Ἡφαίστῳ νῦν ἡ τῶν τριπόδων κίνησις μηχανή. οὕτω καὶ πύλαι που αὐτόματοι οὐρανοῦ μύκον. καὶ ἔστι τοῦτο ἱστορεῖν τι πρὸς τὸ, αὐτόματος ἦλθε Μενέλαος, ἤγουν αὐτόκλητος. ἐνθάδε γράφουσιν οἱ παλαιοὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον αὐτόματον, οὐ πάντων ἦν ἐν συμποσίοις, ἀλλὰ μόνων τῶν, ὡς αὐτοὶ ἐκτίθενται, οἰκείων καὶ γνησιωτάτων, ἢ φύσει ἢ θέσει. εἰ δέ τις μὴ τοιοῦτος παρεισέφρησε τῷ συμποσίῳ, διεβάλλετο. καθὰ δηλοῖ ἡ λέξις ἐν τῷ, ἄνθρωπος εἶναι μοι δοκεῖς κυρηναῖος. κἀκεῖ γάρ τις αὖ ἐπὶ δεῖπνον εἴα καλῶ, πάρεστιν ὀκτωκαίδεκ' ἄλλοι, καὶ δίχ' ἅρματα, καὶ ξυνωρίδες ἰέ. τούτοις δὲ δεῖσε τ' ἀπιτὺ δεῖ ἐμβαλεῖν. ὡς ἦν κράτιστον, μὴ δὲ καλέσαι μηδ' εἴα. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω ψεκτέον, ὡς χυδαῖον. ἐκεῖνο δὲ τὸ πρῶτον, καὶ ἐπαινεῖται. καὶ παροιμίαν ποιεῖ τὴν, ἀκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλους φίλοι. καὶ τὸ, ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἑστιασόμενος ἧκον, μήτινα τῖμον εἰσενεγκὼν, εἰπεῖν κατ' Ἀρχίλοχον, ἀλλὰ δηλονότι ἀσύμβολον δεῖπνον εὑρών. καὶ ἔστιν ὁ τῖμος, κατὰ τὸ ὠνὴ ὦνος. χολὴ χόλος. ὁμοία δὲ παροιμία καὶ τὸ, κοινὰ τὰ τῶν φίλων. ὁ δὲ ἀγὼν, πολυσήμαντος λέξις κατὰ τοὺς παλαιούς. ἀγὼν γάρ φασιν ὅμιλος, κύκλος, μάχη, ἱερὸς, ἀγορὰ, συναγωγὴ, ἐπίδειξις. ὅτι ἀρτύειν μὲν, τὸ ἀπαρτίζειν λέγει. κόπτειν δὲ δεσμοὺς, τὸ ἐλαύνειν, ἤτοι σφυροκοπεῖν τὰ εἰς δεσμὸν ἀγγείου χρήσιμα. φησὶ γὰρ ὡς οἱ ῥηθέντες τρίποδες, τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο, τά ῥ' ἤρτυε, ἤγουν ταῦτα δὴ κατήρτιζε. κόπτε δὲ δεσμούς. τί δέ ἐστι τὸ, τόσσον μὲν ἔχον τέλος. καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ παρ' ὀλίγον δηλοῖ, ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ μὲν ἄλλο πᾶν, ἦν τοιόνδε, τόδε δέ τι οὐκ ἦν ἀλλ' ἐνέλειπεν. ῥηθήσεται ἀκριβῶς ἐν τοῖς ἐφεξῆς. δῆλον δὲ ὡς οἱ ῥηθέντες δεσμοὶ, χρησιμεύειν ἔμελλον εἰς τὸ δι' αὐτῶν καταπεῖραι τὰ ὦτα. ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὡς οὕτω παρὰ βραχὺ ἔργου ἐλθὼν, ὅμως οὐκ ἀναμένει τελέσαι τὸ ἐπίλοιπον ἔργον Ἥφαιστος, ἀλλὰ σπουδαίως ἀνίσταται τὸ τῆς εὐεργέτιδος θεᾶς. βού-

λειμα. διδάσκοντος καὶ ὅτι τῷ ποιητῇ, πρὸ ἔργου πείθεσθαι μάλιστα τοὺς εὐεργετήσαντας. σημείωσαι δὲ ὅτι τοῦ τέλλειν πολλὰ σημαίνοντος, τὸ πάντων ἐξάρχειν, τὸ ῥηθὲν τέλος ἐστί, δι' οὗ δηλοῦται τὸ πέρας. καὶ γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ τλῶ τοῦ ὑπομένω τλὸς ὑπὲρ οὗ ὑπομένει τις πράττων, καὶ προσθέσει τοῦ ε τέλος, ἵνα μὴ εὑρεθῇ μονοσύλλαβον ὄνομα βραχυκατάληκτον. ἢ παρὰ τὸ τέλλω, ἐξ οὗ τὸ ἐπιτέλλω καὶ ἀνατέλλω, τὸ ὕστερον δηλαδὴ μετὰ πρᾶξιν ἀναλάμπον καὶ ἐκφαινόμενον. διὸ καὶ πάνυ καλῶς ἔχει ῥηθὲν τό, τέλος δ' οὔπω τι πέφανται. ὅτι δὲ οὐδέ ἐστι μονοσύλλαβον ὄνομα βραχυκατάληκτον, δηλοῖ καὶ ἡ τλὸς πόλις, καὶ ἡ κρὸς, καὶ τὸ πᾶς, καὶ μῦς, καὶ δρῦς, καὶ σῦς, καὶ λὶς, καὶ θὼς, καὶ τρώς. πλὴν τοῦ τίς. διὸ ἀπὸ τοῦ θῶ, θὸς ὁ πάντα τιθεὶς καὶ ποιῶν, καὶ ἐνθέσει τοῦ ε, θεός. καὶ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος δὲ τλῶ, τλὸς, καὶ προσθήκῃ τοῦ ο, ὄτλος. ὃ δηλοῖ τλῆσιν καὶ κακοπάθειαν. τὸ δὲ οὔατα, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὦτα. ὡς καὶ τοῦ ὠτὸς, τὸ οὔατος. οὗ παραγωγὴ, ἐκ τοῦ ἄω ἀΐω τὸ ἀκούω. ὅθεν ἄος ὡς φάος, καὶ μεταθέσει, ὄας ὡς φόας. καὶ κράσει μὲν, ὦς ὡς φῶς. ἐπενθέσει δὲ ἰωνικῇ τοῦ υ, οὖας. τοῦ δὲ προσοίκετο, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα κατὰ εὐθεῖαν λέξιν εὑρεῖν, καθότι οὐ συμφυῆ τὰ ὦτα τοῖς τρίποσιν ἀλλὰ πρόσθετα. Ὅτι χάρις ὥσπερ τῷ ὕπνῳ, οὕτω καὶ τῷ ἡφαίστῳ συνοικεῖ λιπαροκρήδεμνος, καλή. τοῦτο δὲ, διὰ τὸ ἐπίχαρι τῶν ἐκ πυρὸς δημιουργημάτων. διὸ καὶ τῇ χαριεστάτῃ ἀφροδίτῃ τὸν τοιοῦτον ἥφαιστον διὰ τὸ αὐτοῦ κλυτοτεχνικὸν ἐπαφρόδιτον, ἐν ὀδυσσείᾳ συνδυάζει ὁ μῦθος. ὃς καὶ ἀγλαΐαν ἢ θάλειαν ὀνομάζει τὴν ἐνταῦθα τῷ ἡφαίστῳ σύνοικον ταύτην χάριν. ἱστέον δὲ ὅτι καλαὶ πᾶσαι χάριτες, διὰ τὸ τὸ ἑπόμενον ἡδὺ οὐ μόνον τῷ λαμβάνοντι, ἀλλά γε καὶ τῷ διδόντι χαίρει γάρ τις καὶ μέγα διδοὺς κατὰ τὸν ἡσίοδον. ὥσπερ ἀφαιρούμενος καί τι σμικρὸν, παχνοῦται τὸ κῆρ. διὸ καὶ ἐκ τοῦ χαίρειν παρῆκται ἡ χάρις. Ὅτι φιλικὴ προσφώνησις τό, τίπτε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ αἰδοίη τε φίλη τε, πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. ἀλλ' ἕπεο προτέρω, ἤγουν, προτέρω ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. τούτων δὲ τῶν τεσσάρων στίχων τοὺς ἐξ ἀρχῆς δύο, καὶ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ἀπαραποιήτως ὁ μυθικὸς ἥφαιστος σὺν καὶ ἑτέροις δυσὶ στίχοις προγεγραμμένοις ἀλλαχοῦ. φιλικὸν δὲ καὶ τὸ ἐμφῦναι χειρὶ ὅ ἐστι δεξιώσασθαι, πολλαχοῦ ἀλλαχοῦ ἐνδηλωθέν. εἰς ἔπαινον δὲ θρόνου χρήσιμον τὸ καθεῖσαι ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου καλοῦ δαιδαλέου φαεινοῦ. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν. τὸ δὲ ἐφεξῆς ἤγουν τό, ἥφαιστε πρόμολ' ὧδε, θέτις νύ τι σεῖο χατίζει, ὅτι παρῳδήθη ποτὲ ὑπό τινος σοφοῦ καύσαντος οἰκεῖα ποιήματα, δεδήλωται μὲν ἤδη οὐ πρὸ πολλῶν. ἐνταῦθα δὲ πάλιν μνηστέον τῆς ἱστορίας ἐκείνης ἐπί τι πλέον διὰ τὸ ἐν πλείστοις. ὁ σοφὸς ἐκεῖνος, ἦν δὲ ὁ μέγας πλάτων, ὡς ποιητικὴν φασὶν ὁρμήσας, καὶ ἡρωΐζων, κατέπρησεν ἃ ἔγραψεν ὡς ὁμήρου ἡττώμενα κατὰ πολύ. εἶτα ἐπιθέμενος τραγῳδίᾳ, καὶ μέλλων ἀγωνίσασθαι, καὶ ἀκούσας σωκράτους καὶ καθάπαξ αἱρεθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐκείνου σειρῆνος, ἀπεδύσατο ἐπὶ φιλοσοφίαν, ἐφ' ᾗ καὶ εὐδοκίμησε πάνυ. κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὧδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως ὡς ἔχεις δηλαδὴ ἄρτι. γέμων ἀσβόλης. ἱδρῶν, ἡμίγυμνος. ἵνα εἴπῃ ὅτι πρόμολε τάχιστα. εὐεργεσίας δὲ ὁμολογία καθ' ἥφαιστον ἐπὶ θέτιδι τό, ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον, ἥ μ' ἐσάωσεν ὅτε με ἄλγος ἀφίκετο. προωδοποιεῖται δὲ ταῦτα ἀξίως καὶ εἰς ἄνδρα εὐεργετήσαντα. λέγοι δ' ἂν ἥφαιστος ἀλληγορικῶς τὴν θαλαττίαν θέτιν δεινὴν μὲν αὐτῷ ὡς πυρὶ, διὰ τὸ κατ' αὐτὴν δραστικὸν καὶ δι' αὐτὸ φοβερόν. σβεστικὸν γὰρ πυρὸς τὸ καθ' ὕδωρ ὑγρόν. αἰδοίην δὲ, διὰ τὸ αὖθις ποτὲ χρηστὸν τῷ πυρὶ ἐξ ὑγρότητος, δι' ἧς πολλαί τε ὗλαι πυρὶ τῷ κάτω χρήσιμοι φύονται. καὶ ὁ ἀὴρ δὲ ἐξ ἀναθυμιάσεων ὑφίσταται ἥφαιστος. ἄλλως δέ γε ὡς τὸ δεινὸν καὶ αἰδοῖον βιωτικῶς συνδυάζονται καθὰ πολλαχοῦ ἐφάνη, ἔχει καὶ ὁ μῦθος ἐνταῦθα συμβεβάσαι αὐτά. ἔστι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ σύνηθες γυναικεῖον ἐπίθετον τὸ τανύπεπλος. δῆλον. τίπτε θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἔνθα καὶ τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν ἐλλιπῶς τόδ' ἱκάνεις, ἐντελῶς φράζεται. τίπτε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. τοῦτο δὲ μετ' ὀλίγα παραφράζων, ἡμέτερον δόμονδε ἵκει φησί. τὸ δὲ καθεῖσαι, ὡς τροχαΐζομένοις κατὰ τὸ κατέχω καὶ συνέχω καὶ ὅσα τοιαῦτα, φυλάσσει τὸν περισπώμενον τόνον. τὸ δὲ τοῖς ἐνδόξως ἐνθρονιζομένοις θρῆνυν τοῖς ποσὶν ὑπεῖναι, πολλαχοῦ δηλοῦται.

Ὅτι προοικονομῶν ὁ ποιητὴς τό, πιθανῶς τὸν ἥφαιστον ἕτοιμον φανῆναι ὑπακοῦσαι τῇ θέτιδι, πλάττει αὐτὸν ὁμολογοῦντα μεγάλην χάριν ἐκείνῃ, ἐν οἷς λέγει ὡς δεινή τε καθὰ ἐρρέθη αἰδοίη τε ἥ μ' ἐσάωσεν ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα, μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε κρύψαι χωλὸν ἐόντα. τότ' ἄρ ἤ τοτ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.
Ἦ ῥά νύ μοι δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
Ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο τῆλε πεσόντα,
Μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἥ μ' ἐθέλησε
Κρύψαι χωλὸν ἐόντα. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ.
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου ὠκεανοῖο.
Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά.
Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους,

ἐν σπῆϊ

Ἐν σπῆι γλαφυρῷ. περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο
Ἀφρῷ μορμύρων, ῥέεν ἄσπετος. οὐδέ τις ἄλλος
Ἤιδεεν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἀλλὰ θέτις τε καὶ εὐρυνόμη ἴσαν αἵ μ' ἐσάωσαν,
Ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει. τῷ με μάλα χρεὼ
Πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλὰ,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλά τε πάντα.
Ἦ, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη,
Χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρὸς, ὅπλά τε πάντα
Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο.
Σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
Αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα.
Δῦ δὲ χιτῶν'. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ. βῆ δὲ θύραζε
Χωλεύων. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι
Χρύσειαι, ζωῇσιν νεήνισιν εἰοικυῖαι.
Τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ,
Καὶ σθένος. ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.
Αἱ μὲν, ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. αὐτὰρ ὁ, ἔρρων
Πλησίον ἔνθα θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τίπτε θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
Αἰδοίη τε φίλη τε, πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.
Αὔδα ὅ τι φρονέεις, τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν,
Εἰ δύναμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστίν.

οἱ μὴ μ' εὐρυνόμη τε θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ. τὴν εὐρυνόμην καὶ ἐπαναλαμβάνων οὐ μόνον ἵνα μὴ περιττὴ νομισθείη καὶ αὐτὴ ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μάλα προσφιλῶς ὡς εἰκὸς αὐτῇ ἔχειν, ἐπάγει. εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀψορρόου, ἢ βαθυρρόου ὠκεανοῦ. θεραπεύων ἅμα καὶ τὴν θέτιν πρὸς ἣν οἷς αὐτὸς μανθανέτω εὐγνωμονοῦντα μὴ προσῇ τῇ εὐρυνόμῃ, ὧν τὴν εὐεργεσίαν μετ' ὀλίγα ἐξεργάσει κεφαλαιωδῶς, φησίν. ἀλλὰ θέτις τε καὶ εὐρυνόμη ἴσαν, αἵ μ' ἐσάωσαν. παιδεύει δ' ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς, δεῖν ἀεὶ μεμνῆσθαι χαρίτων. ὧν χάριν καὶ ὁ μυθικὸς ἥφαιστος, καὶ αἰδοίαν καὶ δεινὴν τὴν εὐεργετήσασαν αὐτὸν θέτιν καλεῖ. ἔτι δὲ καὶ φίλην. καὶ ζωάγρια δὲ φησὶ χρεὼν εἶναι ἀποδιδόναι αὐτῇ, ὅ ἐστι χαριστήρια ὑπὲρ τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἀγρευθῆναι ὅ ἐστι συναχθῆναι ἀπὸ τοῦ ὀλιγηπελέειν. φησὶ γάρ. τῷ με μάλα χρεὼ πάντα θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν. αἰνίττεται δὲ καὶ νῦν ὁ μῦθος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, τὸ κατὰ τὸ διακονικὸν πῦρ, εἰς ὅπερ ὁ ἥφαιστος μεταλαμβάνεται. οὗ πατὴρ μὲν τρόπον τινὰ, ὁ κατὰ δία θερμὸς αἰθήρ. μήτηρ δὲ, ἡ εἰς ἀέρα λαμβανομένη ἥρα. ὅθεν ἔοικε τὴν ἀρχὴν εἰς ἡμᾶς τὸ πῦρ τῆλε πεσεῖν ὡς ἐνταῦθα κεῖται, ἢ καταπεσεῖν κατὰ τὸν ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ μῦθον. ἢ ἁπλῶς ἐλθεῖν καὶ φανῆναι, εἴτε διὰ κεραυνοῦ διόθεν βεβλημένου καὶ κατασκήψαντος, εἴτε διά τινων πυρεκβόλων ὀργάνων, οἷς ἀὴρ μεσολαβῶν, ἐκπυροῦται τῷ σφοδρῷ τῆς προστρίψεως, εἴτε δὴ λίθων κρυστάλλων, ἢ καὶ ὑέλων μηχανῆς φανέντος καὶ αὐτοῦ ἀφάντου πῦρ κατὰ τὴν τραγῳδίαν. ὅπως δ' ἂν αὐτὸ μεταλάβῃ τὸν ἥφαιστον, ἥρας εὑρεθήσεται παῖς. ὃς χωλὸς λέγεται καὶ σκάζων καὶ κεκμηκὼς, διότι μὴ ἔχων ὕλην, οὐ δύναται εἶναι ἀκάματον πῦρ. διὸ καὶ σκῆπτρον ἐνταῦθα παχὺ ὁ ποιητὴς πρὸς ὑπέρεισιν αὐτῷ δίδωσιν. ὁ δὲ τοιοῦτος ἥφαιστος, καὶ ὑπεκρύβη ἂν κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον οἷα χωλὸς ὢν, ἢ καὶ τέλεον ἀπώλετο μὴ σωθεὶς, εἰ μὴ θέτις αὐτὸν καὶ εὐρυνόμη καθυπεδέξατο κόλπῳ, τουτέστιν εἰ μὴ ἡ κατὰ τόπον κάτω περὶ γῆν θέσις καὶ ἡ εὐρεῖα διανομὴ καὶ πλατεῖα καὶ κοινὴ τῶν ἀνθρώπων χρῆσις, αὐτὸν περιεσώσατο. οὐ γὰρ ἂν καθάπαξ ἐσώζετο τοιοῦτος χωλὸς ἥφαιστος, εἰ μὴ ζώπυρον ἐπενοήθη ὡς οἷά τι καθ' ὅμηρον σπέρμα πυρὸς, καὶ θέσις ἐπιμελής. δι' ἧς κατὰ τὸ πάλιν καὶ πάλιν ζωούμενος, ἐξαρκεῖ. χωλεύων μὲν ἄλλως καὶ ἀμφιγυήεις ὢν καὶ κυλλοποδίων καὶ ὀλιγηπελέων καὶ ὀλίγον ἔχων θυμὸν κατὰ τὴν ποίησιν ὅτε μὴ τὰ τῆς ὕλης ἐνδαψιλεύοιτο. ὀρθούμενος δὲ αὖθις, καὶ παχεῖ τινι σκήπτρῳ τὸ ὑποσκάζον ὑπερειδόμενος ὑπὸ τῆς ἀλληγορηθείσης εὐρυνόμης καὶ θέτιδος τουτέστιν ὑπὸ τῆς τοπικῆς θέσεως καὶ τῆς εὐρείας ἐπινομῆς. καὶ ἄλλως δὲ, θέτις καὶ εὐρυνόμη βοηθεῖ αὐτῷ, ἡ ἐκ γῆς ξηρὰ καὶ ὑγρὰ ἀναθυμίασις. καὶ γὰρ καὶ αὐτὴ, θέσιν ἔχει τινὰ, καὶ ἄνω θεῖ, καὶ εἰς εὖρος τοῦ ἀέρος διανέμεται. διὸ καὶ θυγάτηρ ἡ εὐρυνόμη ὠκεανοῦ, διὰ τὸ ὑγρὸν τῶν ἀτμίδων, ἐξ ὧν οὐδέ ποτε ἂν ἐπιλείψει τοιοῦτος γινόμενος ἥφαιστος, ἀλλ' εἰσαεὶ ἔσται περιεσωζόμενος. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ ἀλληγορία. ὁ δὲ μῦθος ὁ καταρρίψας ἀλλαχοῦ ἐνδρομένον τὸν ἥφαιστον, ἐνταῦθα τρόπῳ βιωτικῷ ποιεῖ τὴν λεχὼ ἥραν βαρυνομένην εἰ χωλὸν βρέφος τέκοι. καὶ αὐτὴν μὲν, ἐκτιθέσαν τὸ τεχθὲν ὡς τηλέτιον ποιεῖν καὶ μὴ ῥᾳδίως βλέπεσθαι,

θέτιν δὲ καὶ εὐρυνόμην, ὑποδεξαμένας. διὸ τὴν μὲν μητέρα, κυνώπιδα ὁ τοῦ μύθου ἥφαιστος λέγει, τὸ ἦθος αὐτῆς φράζων ὃ πανταχοῦ φαίνεται. τὰς δὲ ὑποδεξαμένας, φιλεῖ. τὴν δὲ θέτιν, καὶ ἀμείβεται νῦν ὑπακούσας. οὐ προσίσταται δὲ πάντως τῇ ἀλληγορίᾳ, τὸ, ὅτι ὑγρὸν, ὅτι ὑγρόβιον τὸ θῆλυ καὶ τὸ εὐρυνόμης τε τοῦ ὠκεανοῦ ὕδατος θυγατρός. ὃν γὰρ λόγον ἥρα ὁ θερμὸς ἢ ὑγρὸς ἀὴρ γεννᾷ ἥφαιστον ἀλληγορικῶς, οὕτω παρεισώζουσιν αὐτὸν καὶ αὗται. αἱ γὰρ ὡς ἐῤῥέθη ἀναθυμιάσεις δι' ὧν τὰ νέφη γίνονται, ὕλη κεραυνοῖς καὶ τοῖς τοιούτοις γίνεται δι' ὧν ἄνωθεν ἥφαιστος καταπίπτει. τὸ δὲ πάντα ζωάγρια, ἢ περιττὸν ἔχει συνήθως τὸ πάντα, ἢ χρήσιμόν ἐστιν ἐπίτασις. ἵνα λέγῃ ὡς πάντα τὰ πρόσοντα δαίδαλα ἔργα, ἢ πάντα τὰ ἐμὰ, ὡς ζωάγρια τῇ θέτιδι ἐποφείλεται. ἱστέον δὲ ὅτι ὁ μῦθος ὁ τὸν χαλκέα ἥφαιστον τηλεῤῥίψας περὶ ὠκεανὸν ἐκεῖ που, δόξοι ἂν, τρυφῆς τι καὶ αὐτὸς προσενεγκεῖν εἰς τὴν ἐπιτριβεῖσαν σύβαριν. πρῶτοι γάρ φασι συβαρῖται καὶ τὰς ψοφούσας τέχνας ἐξώρισαν τῆς πόλεως. δηλαδὴ χαλκέων, τεκτόνων, καὶ τῶν ὁμοίων, ὅπως αὐτοῖς ὦσιν ὕπνοι πανταχόθεν ἀθόρυβοι. παρ' οἷς οὐδ' ἀλεκτρυόνα ἐξῆν ἐν τῇ πόλει ἐκτρέφεσθαι. ὅτι εἰνάετες ἐχάλκευεν ὁ μυθικὸς ἥφαιστος δαίδαλα πολλὰ παρὰ ταῖς ῥηθείσαις, τῇ εὐρυνόμῃ καὶ τῇ θέτιδι. καὶ ποῖα ἐκεῖνα, εὐθὺς ἐρεῖ ὁ ποιητής. ἐθέλων καὶ διὰ τούτων πολυμαθῆ ποιῆσαι τὸν ἀκούοντα. φησὶ γάρ. πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. ἐν τούτῳ ἐπεὶ κεφαλαιωσάμενος πάνυ γοργῶς τὰ πολλὰ δαίδαλα. εἰσὶ δὲ πόρπαι μὲν, περόναι γυναικῶν χλαίναις, ἀπὸ τοῦ πείρω, ἐξ οὗ καὶ περόναι. γναμπταὶ δὲ ἕλικες, ἐνώτια, ἢ ψέλλια, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἑλίσσεσθαι. κάλυκες δὲ, δακτύλιοι, ῥόδων φασὶ κάλυξιν ἐμφερεῖς. οἱ δὲ, χρυσᾶς εἶπον σύριγγας, ὡς δηλαδὴ σωληνίσκους, αἷς πλόκαμοι περιέχονται κατὰ τὸ, πλοχμοὶ δ' οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ὅρμοι δὲ, κόσμος περιτραχήλιος, παρὰ τὸ ἕρμα φασὶ τὸ ἀσφάλισμα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ κατὰ λιμένα ὅρμου, ἐξ οὗ ὁρμίζειν τὸ ἐν ἀσφαλεῖ καθιστᾶν τὴν ναῦν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ὅρμου, καὶ ὑφόρμιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, κοσμάριόν τι χρυσοῦν. ἱστέον δὲ ὅτι κατὰ τὸν μῦθον παῖς μὲν ἔτι ὢν ὁ ἥφαιστος, τοιαῦτα μικρὰ ποιεῖ τορεύματα. τελεωθεὶς δὲ, ἔμψυχα δημιουργεῖ, ὡς προσεχῶς ἐδηλώθη, ἀναπληρῶν τῇ εὐμηχανίᾳ τὸ σύμπτωμα τῶν ποδῶν. τῇ δὲ ῥηθείσῃ ἐργασίᾳ καὶ τόπον πλάττων ἐν ᾧ μυθικῶς εἰργάζετο ἥφαιστος, φησίν. ἐν σπῆϊ γλαφυρῷ. περὶ δὲ ῥόος ὠκεανοῖο. ἀφρῷ μορμύρων, ῥέεν ἄσπετος. οὐ βυθίζων δ' ἄσπετος, ἀλλὰ περιῤῥέων τορασίως αὐτὸ ποιῶν οἷα καί τι νησίδιον ἐκεῖνο. ἐνταῦθα δὲ ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς συνεκτραχύνει τὴν φράσιν τῷ ὠκεανίῳ ῥεύματι, διὸ καὶ τῷ ρ' στοιχείῳ ἐπλεόνασεν. ὅτι μέντοι λειότητα ἐνδείκνυταί τινα κινήσεως, τῷ λ' χρῆται στοιχείῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ. μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον. ἐν δὲ τῷ, μορμύρων ἀφρῷ, ἐννοητέον τὸν ἀφρὸν μορμύρειν, αὐτοῦ γὰρ τὸ ζέειν ἐστίν, ἀλλ' ὅτι μορμύρει μὲν ὕδωρ, ἐπισυμβαίνει δὲ αὐτῷ μορμύροντι, ἀφρός. ὃ δὴ καὶ ἐν τῷ καχλάζειν καὶ παφλάζειν γίνεται. ὅτι, μορμύρει σὺν ἀφρῷ τραχύτερον δὲ εἶναι τοῦ μύρειν καὶ μύρεσθαι τὸ μορμύρειν, δηλοῦται ὃν τοῦ μορμύρειν μὲν παράγωγον, ὁ μορμύρος ἰχθύς. ἴσως δὲ, καὶ ἡ μορμώ. ἀφ' ἧς καὶ μορμολύκειον τὸ δίκην μορμοῦς καὶ λύκου δυνάμενον ἐκθροεῖν. καὶ τὸ, μορμὼ τοῦ θράσους, παρὰ τῷ κωμικῷ. παιχθὲν πρὸς τὸ, ἰὼ τοῦ θράσους. τοῦ δὲ μύρειν ἢ μύρεσθαι, ἡ μύραινα, καὶ ὁ ἁλμυρήεις ποταμός. κεῖται δέ που, ἢ τὸ μυρί' ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκεν. ὅτι δὲ ἀφροῦ παῖς ἡ ἀφροδίτη, ὁ μῦθος λέγει. ἡ δὲ ἱστορία ἀφύων παραδιδοῦσα διάφορα εἴδη, τὴν κωβῖτιν. τὰς ἐγκρασιχόλους. τὴν τοῦ γόνου τῶν μαινίδων. τὴν τῆς μεμβράδος. τὴν ἐκ τῶν στρίων. τὴν τριγλῖτιν, κρατίστην λέγει τῶν ἄλλων ἰχθυδίων τούτων, τὴν ἀφρῖτιν, γιγνομένην ἐξ ἀφροῦ θαλάσσης ἐπιπολάζοντος ὅτι πολλοὶ ὄμβροι καταῤῥαγῶσι. δεῖται δέ φασι μικροῦ πυρὸς ἐν τοῖς τηγάνοις. ἅμα γὰρ ἅπτεται, καὶ σίζει καθὰ ἔλαιον εὐθύς. ὅθεν παροιμία τὸ, ἴδε πῦρ ἀφύη. ἐοικυῖα τῷ, πυραύστου μόρος. γίνεται δὲ ἀφύη, παρὰ τὴν φυήν. ἐξ ἧς πρόσωπον μὲν εὐφυὲς, καὶ μηροὶ εὐφυεῖς, ἐπὶ ἐπαίνῳ. ἀφύη δὲ, οὐχ οὕτως. αὕτη γὰρ φαύλως ἔχει φυῆς. καὶ ἔστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δυσφυής. τανῦν δὲ φάσαι ἰδιωτικώτερον, κακοφυής. ἀτυχὴς καὶ αὕτη οὖσα ἰχθύδιον, καὶ μᾶλλον ἤπερ ἡ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ ἀθερίνα. ὅρα δὲ, ὡς οὐκ ἐνδιέτριψεν ὁ ποιητὴς τῷ περὶ ὠκεανοῦ λόγῳ. ἀλλὰ δι' ὀλίγων φράσας αὐτὸν, ἐφύλαξε τῷ πράγματι μυστικῶς τὴν σεμνότητα. ἐν τούτοις δὲ βιωτικῶς ἥφαιστος δηλῶν τί ἐστιν ἡ κυρίως φυλακὴ τοῦ ἀναγκαίως κρυπτομένου ἱκέτου, φησίν. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν, οὔτε θεῶν οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων. ἀλλὰ ἡ δεῖνα καὶ ἡ δεῖνα αἵ μ' ἐσάωσαν ὡς καὶ προείρηται. νῦν δὲ καὶ καλλιπλόκαμον τὴν νηρηΐδα θέτιν εἰπόντος αὐτοῦ, ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἀλληγορικῶς καὶ τοῦτο νοεῖται διὰ τὸ ὑγρότητι τρίχας τημελεῖσθαι. ὅθεν καὶ κουροτρόφοι λέγονται ποταμοί. ὅτι φιλοξενικὸν τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξεινήια καλά, ὄφρ' ἂν ἐγὼ τόδε ποιήσω. Ὅτι τὴν τοῦ ἐργάζεσθαι σχολὴν οὕτω περὶ τοῦ χαλκέως ἡφαίστου φράζει ὁ ποιητής. ἦ, τουτέστιν ἔφη τὰ ῥηθέντα πρὸς χάριν τὴν γυναῖκα καὶ ἀπ' ἀκμοθέτοιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη, χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός. ὅπλα τε πάντα, λάρνακ' εἰς ἀργυρέην συνελέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα, καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ, αὐχένα τε στιβαρὸν καὶ στήθεα λαχνήεντα. δῦ δὲ χιτῶνα. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ. βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. καὶ ὅρα ὡς οὐ φείδεται χωλὸν σαφῶς ὑπογράφων τὸν ἥφαιστον, ὡς δηλοῖ τὸ, ἠθέλησε κρύψαι χωλὸν ἐόντα, ἐκ γενετῆς δηλαδὴ καθ' ὅμηρον, οὐ μὴν κατά τινας ἐκ τῆς οὐρανόθεν ῥίψεως. ἔτι δὲ ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, ἀνέστη χωλεύων. καὶ, βῆ δὲ θύραζε

χωλεύων

χωλεύων. οἷς σύμφωνον ἐπαχθὲν μετὰ τὸ χωλεύων διὰ σαφήνειαν καὶ τό, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. καὶ μετ᾽ ὀλίγα τό αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων, πλησίον ἔνθα θρόνος ἷζε. τὸ δὲ ἔῤῥων, καὶ πλέον τι τοῦ χωλεύων δηλοῖ. σημείωσαι δὲ καὶ ὡς ἔννοιαν καὶ ἐνταῦθα ταπεινήν, λέξεων ὄγκῳ ἐξήγειρεν. ἀκμόθετον δέ, τόπος ἔνθα ὁ ἄκμων τίθεται, ὡς δηλοῖ καὶ τό, θῆκεν ἐπ᾽ ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα, ἔνθα ἐτυμολογεῖται ἡ λέξις τοῦ ἀκμοθέτου ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκμονοθέτου συγκέκοπται. ὅπου ἐνθυμητέον καὶ ὡς ὁ τοῦ Κρόνου πατὴρ Ἄκμων ἐκαλεῖτο, ἀπὸ τῆς τοῦ οὐρανοῦ φασὶν ἀκαμάτου φύσεως. αἰνιττομένων τῶν θεολόγων, τὸ ἀκάματον αὐτοῦ τῆς περιφορᾶς. ἄκμων δέ φασι καὶ ὁ ὠκεανός, ἐπεὶ καὶ οἱ ποταμοὶ ἀκάματοι. τὸ δὲ πέλωρ, οὐδέτερον ἐνταῦθα ὂν κατὰ τὸ ὕδωρ, ἔχει καὶ ἀρσενικὸν ὡς τό, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδώς. ὅπερ ἢ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ πελώριος, ἢ ἀπὸ τοῦ πελώριος ἀποκέκοπται. αἴητον δέ φασι τὸ μέγα, παρὰ τὴν α στέρησιν καὶ τὸ ἔω τὸ εἰμί, ἀφ᾽ ὧν ἄητον ὅ τι ἄλλο οὐκ ἔστι. καὶ πλεονασμῷ, αἴητον. ἢ παρὰ τὴν αἶαν τὴν γῆν, ἵνα δηλοῖ τὸ βαρὺ καὶ μέγα καὶ δυσκίνητον. ὥσπερ καὶ τὸ βουγάϊος ἐπὶ μεγέθους λαμβανόμενον, ἀπὸ τῆς γῆς παράγουσί τινες. ἄλλοι δέ, αἴητον τὸ ἐοικὸς αἰετῷ κατὰ τὴν ἐν τῷ κινεῖσθαι χωλείαν. καὶ γὰρ καὶ αἰετὸς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ὁμοίων, διὰ τὸ γαμψώνυχον χωλεύει πεζεύοντα. διὸ καὶ εἰπὼν αἴητον, εὐθὺς ἐπάγει. ποιητικὴ δὲ λέξις τὸ αἴητον, καὶ λογογράφοις οὐκ εὔχρηστος. κνῆμαι δὲ ἀραιαί, αἱ ἀσθενεῖς καὶ βεβλαμμέναι. ὡς γοῦν γέρων γεραιὸς πλεονασμῷ τοῦ ι, οὕτως ἀρὰ ἀραιός. ἡ δὲ ἱστορία, οἶδε καί τινας νήσους ἐπονομαζομένας ἀραιάς. τὸ δὲ ῥώοντο, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. ἵνα λέγῃ κατά τι ἀντίθετον, ὡς αἱ μὲν κνῆμαι, ἀσθενεῖς. ἡ δὲ κίνησις αὐτῶν, ῥωμαλέα. οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ αἱ τοῦ Ἡφαίστου ἀμφίπολοι, ῥώονται. τὰς δὲ φύσας, τὰ παλαιὰ τῶν ἀντιγράφων, δι᾽ ἑνὸς σ γράφουσιν, εὐλόγως. ἀπὸ τοῦ φῦ γὰρ μόνου διγραμμάτου ἐπιῤῥήματος ὀνοματοπεποιημένου, ἡ λέξις πέπηκται. διὸ οὐκ ἀνάγκη διπλασιάζεσθαι τὸ σ. ἐκτείνει δὲ τὴν ἄρχουσαν δὶς ἐνταῦθα κείμενον. ἰστέον δὲ ὡς ἡ χαλκευτικὴ φῦσα τραπεῖσα μεταφορικῶς, τὴν ἀλαζονείαν αὐτῇ ὁμωνυμεῖσθαι πεποίηκε διὰ τὴν ἀνεμώλιον κενοῤῥημοσύνην τῶν ἀλαζόνων. ὧν οἱ λόγοι, φυσήμασι διὰ τὸ ἄνουν ἐοίκασι. διὸ Δημάδου φασὶ τοῦ ῥήτορος παῖς ἐξ αὐλητρίδος γενόμενος Δημέας, καὶ φρυαττόμενος ἐπὶ βήματος, ἐκ τοιαύτης ἐσκώφθη λέξεως. ἐπεστόμισε γὰρ αὐτὸν Ὑπερίδης, εἰπών. οὐ σιωπήσῃ μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα; καὶ ἔχει ἐστὶ τὸ σκῶμμα διχῆ. δηλοῖ ὅτι τε ἀγεννής ἐστιν ἐξ αὐλητρίδος φύς, καὶ ὅτι μεγάλα φυσᾷ. ἐκ δὲ τῆς φύσης, καὶ ὁ φύσων. ἐπεὶ φυσώμενος πλησιεστέρῳ ἀνέμῳ ἐνεργεῖ. ἔτι δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ φύσκη. ἐξ αὐτῆς δὲ καί τις ὀψοφάγος, λοπαδοφυσητὴς ἐσκώφθη. φύσης δὲ παρώνυμον, τὸ καὶ φύσαλοι τὰ κήτη. ὅπλα δὲ τὰ χαλκευτικὰ εἰπὼν ἐργαλεῖα οὐ πάνυ σαφῶς ἐν τῷ, ἐφ᾽ ᾧ ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. εἶτα πάλιν εἰπών, ὅπλα τε πάντα ἐς λάρνακα συνελέξατο, ἐπάγει εὐθὺς ἐργαλεῖα, οἷς ἐπονεῖτο. ἵνα μή τις ἄλλο τι νοήσῃ αὐτά. δῆλον γὰρ ὡς τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὅπλα, χαλκευτικὰ εἰσίν, ὥσπερ ναυτικὰ τὰ τῶν νεῶν. λάρνακα δὲ λέγει, τὴν παρὰ τοῖς νεωτέροις κιβωτόν. περὶ ἧς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖταί τι, ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ ἀπομόργνυ, οὗ τὸ πρωτότυπον ὀμόργω. καθὰ καὶ τοῦ ἐζεύγνυτο ζεῦγος, ἄχρηστον καὶ αὐτό. πρόσωπα δὲ καὶ νῦν πληθυντικῶς, ὡς καί τινι τῶν ἡρώων ἀλλαχοῦ. αὐχένα δὲ στιβαρὸν πλάττει τοῦ Ἡφαίστου, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς λεγομένους, παχεῖς τὰ ἄνω οἱ πεπηρωμένοι. διὸ καὶ παχὺ αὐτῷ στῆθος δίδωσιν, ἵνα στέγῃ τὸ ἄνωθεν βάρος ἀραιαῖς κνήμαις ἐπικείμενον. εἰκὸς δὲ καὶ λαχνήεντα ὅ ἐστι λάσια στήθη εἶναι τοῦ κατὰ τὴν ἀλληγορίαν θερμοῦ Ἡφαίστου. χιτῶνα δὲ νῦν φανερῶς ἔφη τὸν προσεχῶς ἐπικεχυμένον τῷ σώματι. ὅτι καὶ ἀμφιπόλους τερατώδεις τῷ μυθικῷ Ἡφαίστῳ διδοὺς ἀναγκαίως ὑπουργούσας τοῖς κατ᾽ αὐτὸν ἔργοις, φησίν. ὑπὸ δ᾽ ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι, ὅ ἐστιν ἐῤῥωμένως ὡς ἐῤῥέθη ἐπορεύοντο ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου, χρύσειαι, ζωῇσιν νεήνισιν ἐοικυῖαι. ὅ ἐστιν οὐ ζῶσαι κοινότερον ἄντικρυς, ἀλλὰ θεοτέροις ζωαῖς νεάνισιν ὅμοιαι. ἢ καὶ ἄλλως φράσαι, οὐ νεάνιδες ἄντικρυς, ἀλλὰ ἐοικυῖαι τοιαύταις. θεῖαι μέντοι οὖσαι. καὶ ἔστιν ἐξηλλαγμένη ἡ ὁμοιότης, ὡς μὴ μόνον τὰ θνητὰ θείοις εἰκάζεσθαι ἐνταῦθα, ἀθανάτους δὲ θεοὺς εἰς ὦπα ἐοικέναι, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἀνάπαλιν. λέγει δὲ καὶ ὅτι ταῖς τοιαύταις ἀμφιπόλοις, ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ καὶ σθένος. ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν, οὐκοῦν θεία τις ἐνῆν αὐταῖς τέχνη. καὶ μυθικῶς μὲν αἱ τοιαῦται ἀμφίπολοι, ἀγάλματα εἶναι δοκοῦσιν ἔμψυχα ἐκ τιμίας ὕλης πυρὶ χωνευθέντα, καὶ εἰς ἀνθρωπίνας ἐμψύχους εἰκόνας χυθέντα. ὥστε κατὰ τὸν μῦθον, καὶ τὰς θεραπαινίδας αὐτοὺς ἐδημιούργησεν ἑαυτῷ Ἥφαιστος, οἷα ἔμψυχα ὡς προεῤῥέθη χαλκεύειν εἰδώς. ὃ καὶ τῇ καθ᾽ Ἡσίοδον Πανδώρᾳ συμβαλλόμενός τι πρὸς γένεσιν. καὶ ταῦτα δὲ λέγει, προοικονομῶν τεχνικῶς τὴν δηλωθησομένην ἔμψυχον τοῦ Ἡφαίστου κλυτοτεχνίαν. ἡ μέντοι ἀλληγορία, ὑπουργοὺς Ἡφαίστου χρυσᾶς τοιαύτας νεάνιδας δηλοῖ, τὰς κατὰ τὸ πῦρ ἐνεργείας καὶ τὴν αὐτοῦ φύσιν. χρυσοειδῆ τε οὔσας, καὶ τὰς κατ᾽ αὐτὸ τέχνας ἐμφρόνως ὥσπερ ἀνυούσας. διὸ προϊών, καὶ τὰς φύσας οἷον ἐψυχωμένας, ὑπογράψας αὐτὰς εἰς πῦρ, ἐκέλευσεν ὡς νοούσας ἐργάζεσθαι. καὶ αὐταὶ φυσῶσι παντοίαν πνοὴν ἐξανιεῖσαι ὡς ὁ Ἥφαιστος ἐθέλοι. ἐξ ὧν δῆλον ὡς ἔμψυχα καὶ τὰ ἐργαλεῖα ὁ μῦθος τοῦ Ἡφαίστου πλάττει. καὶ οὐκ αὐτοκίνητα μόνον, ἀλλὰ καὶ φρονοῦντα. εἰ δὲ αὐτὰ τοιαῦτα φαίνεται, ὁποῖα ἐλπιστέον ἔσεσθαι τὰ ἡφαιστότευκτα ζῶα, ἢ πάντως ζῶντα ζῶα; διὸ καὶ τὰ ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀσπίδος ζῷα ὡς καὶ πρὸ βραχέων ἐῤῥέθη, αὐτοκίνητα πρός τινων ὑπενοήθησαν.

Τὸ δὲ

τὸ δὲ ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι ποιητικῶς περιφράζων, φησίν. ὑπαὶ δὲ ἄνακτος ἐπιπνέον, ἤγουν ὑπὸ τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἡφαίστου. ταυτὸν γὰρ τὸ ῥώεσθαι καὶ τὸ πονεῖσθαι, ἤγουν τὸ ἐρρωμένως καὶ μετὰ πόνου τι ποιεῖν. περὶ δὲ τοῦ ὑπαὶ δὲ, προερρέθη. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τῶν ὁμηρικῶν χρυσείων παιδίσκων τῶν τοῦ Ἡφαίστου ὁρμηθεὶς ὁ κωμικὸς Ἄλεξις, σὺν ἐκ πυρὸς ἀνιδρῶσας, κνίσας Ἡφαίστου ἔφη ἐν ᾧ, καίεταί μοι τὸ πῦρ ἤδη ζωτικῶς ὑπὸ σπάθῃ. τοιοῦτοι δ' ἂν εἶεν Ἡφαίστου κύνες. καὶ ὅτι φύσας μὲν καὶ χρυσίας παιδίσκας, ἐτόλμησε ψυχῶσαι ὁ ποιητής. ῥαιστῆρα δὲ καὶ πυράγραν τὰ Ἡφαίστου ὅπλα, ὧν μνεία ἐν τοῖς ἑξῆς ἔσται, ἀφίησιν ἄψυχα εἶναι καθὰ καὶ τὸν ἄκμονα, ἵνα μὴ ἀφέλκῃ Ἡφαίστου τὴν χαλκευτικήν. ἐχρῆν γὰρ αὐτῷ μονάζοντι τὰ εἰς τὸ χαλκεύειν, τὰ μὲν ἄλλα τεραστίως ὑπουργεῖν ὡς ἔμψυχα καὶ αὐτόθεν κινητά, πυράγραν δὲ καὶ σφύραν καὶ ἄκμονα, χρεία εἶναι χερσὶν Ἡφαίστου εἰς ἔργον.

Ὅτι δυστυχοῦς γυναικὸς λόγος τό, ἦ ἄρα δή τις ὅσσαι εἰσὶ θεαί δὲ, τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά, ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Διὸς ἄλγε' ἔδωκεν. ἐξαίρετον δὲ ἐκ τῶν τοῦ Θέτιδος. γυνὴ δέ τις μετὰ γάμον οὐκ ἐθέλουσα δυστυχεῖ, τὸν ἄνδρα ἐν γήρᾳ ἔχουσα, ζῇ αὐτή, ὁμοίως ἐκ τῶν τοῦ Νηρέως, ὅτι ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν. λυπεῖ δὲ τὴν ταῦτα εἰποῦσαν Θέτιν, καὶ τὸ ἐξ ἀλλάων ἁλιάων ἤτοι Νηρηΐδων, ἀνδρὶ δαμασθῆναι ὑπὸ Διός. καὶ τὸ μὴ δύνασθαι ὡς υἱῷ ζῶντι χραισμῆσαι. καὶ ὅλως τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. ταῦτα γὰρ ἐδήλου τό, ἄλλα δέ μοι νῦν. σύνθεμεν τοῦτο σχῆμα γοργῶς τε λεχθὲν καὶ ἐλλειπῶς, οἷα τῆς λύπης ἐγκοπτούσης τὸ ἀρτιολογεῖν τὰ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ. πολὺ δὲ ἐπάγει ὡς ἀσυνδέτως οὕτως. υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε ἔξοχον ἡρώων. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος καὶ ἑξῆς ὡς προειρημένα μονῳδοῦσα πρὸ τοῦ τὸν Ἀχιλλέα ἰδεῖν. ταυτολογεῖ γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τόποις πολλοῖς ὡς αὐτῷ σύνηθες. ὅρα δὲ ὡς παρεσημειώσατο μόνην τὴν Θέτιν ἐκ τῶν Νηρηΐδων ἀνδρὶ ζευχθῆναι, οἷα τοῦ μύθου μὴ τολμήσαντος καὶ ἐπ' ἄλλης τοῦτο πλάσαι. καὶ ὅτι τὸ ἀλλάων ἁλιάων, σὺν τῇ παρισώσει, ἔχει τι καὶ τῆς ἠχήσεως. καὶ ὅτι βαρύνει τὴν Θέτιν τὸ κατὰ τὸν Πηλέα γῆρας. ὅθεν ἔοικε λαβὼν ὁ κωμικός, παῖξαι εἰς τὴν Θέτιν, τὸ φυγεῖν αὐτὴν τὸ λέχος τοῦ Πηλέως ἐπεὶ οὐκ ἦν ἡδὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν. εἰς δὲ τὸ πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα,

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα.
Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαὶ εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ᾗσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρά,
Ὅσσ' ἐμοὶ ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
Ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνδρὸς εὐνήν,
Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ
Κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. ἄλλα δέ μοι νῦν.
Υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε γενέσθαι τε, τραφέμεν τε
Ἔξοχον ἡρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος.
Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς,
Νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω,
Τρωσὶ μαχησόμενον. τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἴκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηλήϊον εἴσω.
Ὄφρα δέ μοι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ἄχνυται. οὐδέ τι οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα.
Κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες ἀχαιῶν,
Τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων ἀγαμέμνων.
Ἤτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν. αὐτὰρ ἀχαιοὺς
Τρῶες ἐπὶ πρυμνῇσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
Εἴων ἐξιέναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
Ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠναίνετο λοιγὸν ἀμῦναι.
Αὐτὰρ ὁ, Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν.
Πέμπε δέ μιν πόλεμόν δε. πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.
Καί νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
Πολλὰ κακὰ ῥέξαντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴκ' ἐθέλῃσθα
Υἱ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,
Καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ἀραρυίας,
Καὶ θώρηχ', ὃ γὰρ ἦν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
Τρωσὶ δαμείς. ὁ δὲ, κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων.

φασίν

φασὶν οἱ νεώτεροι τῶν ποιητῶν, καὶ μεταβάλλεσθαι διὰ τοῦτο αὐτὴν διαφόροις μορφαῖς ἐκκλίνουσαν τὴν εὐνὴν, ὡς καὶ εἰς σηπίαν μεταπεσεῖν ποτέ. ὅθεν καὶ σηπιὰς αὐτὴ περίκειται κατὰ τὸν ἄθων ἔνθα ὁ τοῦ ξέρξου στόλος ἔπαθέ τι κακόν. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ ὡς ἡ θέτις προοιμιακῇ ἐννοίᾳ χρῆται οὐ συνήθως πάντη ἐν ἐρωτήσει ἐμψύχῳ, εἶτ' οὖν ἐνδιαθέτῳ κατὰ τὸ ἦθος ἐκ λύπης βαρὺ, ἀρχομένη οὕτω. ἥφαιστε, ἦ ἄρα δή τις ὅσαι θεαί εἰσιν ἐν ὀλύμπῳ, τοσσάδ' ἀνέσχετο κήδεα, καὶ ἑξῆς ὡς ἀναγράφει. ἔνθα ὅρα τὸ ἀνέσχετο, αἰτιατικῇ συντεταχθέν. καὶ ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν κήδεα καὶ ἄλγεα. ἰστέον δὲ ὅτι κεῖταί που καὶ ἕτερον σχῆμα λόγου τοιοῦτον, ἔνθα βαρυνόμενος ὁ ποσειδῶν ἐπὶ τῇ ἐγέρσει τοῦ ἑλληνικοῦ τείχους, κατάρχεται ὁμοίως τοῦ λόγου, εἰπών. ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν ὃς ἀπείρονα γαῖαν ἔτ' ἀθανάτοισι νόον καὶ μῆτιν ἐνίψει; τούτῳ δή πως ὅμοιον καὶ τὸ τοῦ ἕκτορος πρὸς τὸν ἀδελφὸν πάριν. ἦ δὴ τοιοῦτος ὢν, τὴν ἑλένην ἥρπασας ἐξ ἀνδρῶν αἰχμητάων; ἐν δὲ τῷ, ἦ ἄρα, κατὰ τὸ παρέλκον ἁπλῶς κεῖται ὁ ἄρα σύνδεσμος οἷα τοῦ ἦ συνδέσμου μόνου ἀρκέσαντος εἰς ἐρώτησιν. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, ὀκνοῦσιν αὖ, μὴ παραπλέκουσι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἄρα διὰ τὸ μὴ συλλογιστικῶς κεῖσθαι κατὰ τὰ ἀπόφασιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ παραλλήλου ἐρωτηματικῶς. τὸ δὲ ἀναδραμεῖν ἔρνεϊ ἶσον τὸν ἀχιλλέα καὶ θρέψαι φυτὸν ὡς γουνῷ ἀλωῆς ὡς καὶ προγέγραπται, διὰ λέξεων γενικῶν τοῦ ἔρνεος καὶ τοῦ φυτοῦ, ἀγροικίζουσαν δηλοῖ τὴν θέτιν, καὶ διὰ τοῦτο γοερῶς τε περιβάλλουσαν καὶ περὶ τὰς αὐτὰς στρεφομένην ἐννοίας. ὅτι συντομώτατα ὁ ποιητὴς ἀνακεφαλαιοῦται νῦν τὰ ἐξ ἀρχῆς τῆς ἰλιάδος καὶ ἕως ἐνταῦθα, ἐν τελεσφόροις ἔπεσι. παράγων τὴν θέτιν οὕτω διηγουμένην περὶ τοῦ υἱοῦ τῷ ἡφαίστῳ ἐξ ἀσυνδέτου ἀρχῆς. κούρην ἣν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον υἷες ἀχαιῶν, τὴν ἂψ ἐκ χειρῶν ἕλετο κρείων ἀγαμέμνων, ἤτοι ὁ τῶν ἀχαιῶν, ἤγουν ὁ μὲν δὴ ὑπὲρ τῆς κόρης ἀχθόμενος, φρένας ἔφθιεν. αὐτὰρ ἀχαιοὺς τρῶες ἐπὶ πρύμνῃσιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. τὸν δὲ, λίσσοντο γέροντες ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. αὐτὰρ ὁ πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἃ τεύχεα ἕσσεν ὅ ἐστιν ἐνέδυσε. πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε. πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ σκαιῇσι πύλῃσι. καὶ νύ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ ἀπόλλων πολλὰ κακὰ ῥέξαντα μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν, ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν. εἶτα ἐπάγει τῇ τοιαύτῃ διηγήσει ῥητορικῶς τὴν ἀξίωσιν, εἰποῦσα. τοὔνεκα νῦν τὰ σὰ γούναθ' ἱκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ ἤγουν υἱῷ ἐμῷ βραχυβίῳ, δόμεν ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν καὶ καλὰς κνημῖδας ἐπισφυρίοις ὡς καὶ ἄλλοθι ἐρρέθη ἀραρυίας, καὶ θώρηκα. ὃ γὰρ ἦν οἱ, τουτέστιν, ὃς γὰρ θώραξ αὐτῷ ἦν, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος τρωσὶ δαμείς. ὁ δὲ, κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων. ὅρα δὲ ὡς πολὺν ἔπαινον κατατείνει τοῦ πατρόκλου ἡ θέτις πόθῳ τοῦ υἱοῦ φιλοῦντος ἐκεῖνον. ἅμα δὲ καὶ τὸν ἥφαιστον εἰς οἶκτον προκαλεῖται ὡς τοιούτου ἀνδρὸς πεσόντος ὑπὲρ ἀχαιῶν, οἷς ἥφαιστος ἐπικουρεῖ, ἵνα θᾶττον ταχὺ τὰ ὅπλα ποιηθῇ. οὐ χάριν καὶ ἐπὶ χθονὶ κεῖσθαι τὸν ἀχιλλέα φησὶ καὶ θυμὸν ἀχεύειν, ὡς οὐκ ἔτι ἁπλῶς πεσούμενον, ἀλλ' ἀναστησόμενον εἰ τὰ ὅπλα λήψεται. ἐρεθιστικὸν δὲ ὁμοίως καὶ ἡ τῶν τρώων αἰνῶν, καὶ ἡ περὶ σκαιαῖς πύλαις μάχη. ὡς τοῦ ἀχιλλέως καὶ πλέον τι ποιήσοντος εἰ ὅπλα σχοίη. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δεινῶς ῥαδιουργεῖ ἐν οἷς εἶπεν ἡ θέτις. οὐ γὰρ εἶπε ῥητῶς, ἀπειθῆσαι τὸν υἱὸν τοῖς ἕλλησιν ἱκετεύσασιν, ἵνα μὴ ὁ φιλέλλην ἥφαιστος δυσχεράνῃ. καὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν λιτῶν δὲ ἄχρι τῆς ἐξόδου πατρόκλου κινδύνους τῶν ἑλλήνων, σιγήσασα, σχηματίζει τὸν λόγον δεξιῶς, ὅτι αὐτὸς μὲν ἠνήνατο, ἔπεμψε δὲ τὸν πάτροκλον. ὡς εἴπερ συναφεῖ χρόνῳ ἄμφω ἐγένοντο τό, τε ἀπανήνασθαι τὸν ἀχιλλέα, καὶ τὸ ἐκπέμψαι τὸν πάτροκλον, ὅπερ οὐ γέγονε. καὶ γὰρ τὰς λιτὰς παριδὼν ὁ ἀχιλλεὺς, δι' αὐτὸ ἄτῃ συνεσχέθη. καὶ στερηθεὶς τοῦ πατρόκλου, μεταμέλεται ἀχθόμενος οὕτω πάνυ. καὶ τὸν πάτροκλον δὲ ὀψέ ποτε εἰς μάχην ἐξέπεμψεν. ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἀπόλλωνος ἐπιτηδὲς ἡ θέτις μέμνηται, οἷα τὸν πάτροκλον ἀριστεύοντα κτείναντος ὑπὸ τοῦ ἕκτορι, ὡς ἂν καὶ οὕτως ἐρεθίσασα τὸν ἥφαιστον κατ' ἐκείνου, πρόθυμον εἰς ὁπλοποιίαν ποιήσῃ, ὃ καὶ ἀνύει. διὸ καὶ ἐψεύσατο ἐν τῷ αὐτῆμαρ ἂν ἐπόρθησε πάτροκλος ἴλιον, εἰ μὴ ἀπόλλων αὐτὸν ἔκτεινε. καὶ σημείωσαι τὰς τοιαύτας μεθόδους. ὡς τοῦ συνετοῦ προσώπου οἰκονομοῦντος ἀμεθόδως ἐν καιρῷ ἃ λέγει, ἀναλόγους πρὸς τὰ ὑποκείμενα. ὅρα δὲ καὶ τὰ οὐκ ἐπιτηδεύοντα παρεῖσα, καὶ οὐδὲ ἔξω καιροῦ. τὸ πᾶν ἦμαρ. καὶ αὐτῆμαρ καὶ τὸ, σκαιῇσι πύλῃσι. καὶ τὸ, πολλὰ περικλυτὰ, καὶ ἕτερα. οἷς φιλοῦσιν ὡραΐζεσθαι τὰ διηγήματα. ὥσπερ δή τι κάλλους καὶ τὸ, πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο, εἰ καὶ ἄλλως τραχυφωνεῖται. τὸ δὲ ἐκ χειρῶν ἑλέσθαι τὸν βασιλέα τὸ τοῦ ἀχιλλέως γέρας, ψεῦδος μὲν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημειώθη, ἀπειλὴ δὲ ἦν βασιλικῷ θυμῷ λαληθεῖσα, εἰ καὶ μὴ ἐπέβη πρὸς ἔργον δι' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ βασιλέως. τὸ δὲ φρένας ἔφθιεν ἀχιλλεύς. καὶ ἄλλοθι μὲν ἐδηλώθη πάθος ἐστὶ τοῦ ἀχιλλέως ἐφ' οἷς ἀργὸς ἐκάθητο. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ, φθινύθεσκε φίλον κῆρ. πρωτότυπον δὲ τοῦ φθίνω, τὸ φθίω. ὡς καὶ τοῦ τίνω τὸ τίω. ἐκ τούτου δὲ καὶ φθίεσθαι τὸ φθαρῆναι κατὰ κρᾶσιν, εἰ καὶ ἄλλως διφορεῖται τὴν γραφὴν ἐν διφθόγγῳ γραφόμενον ὡς ἐν ἄλλοις εὕρηται. τὸ δὲ ἐείλεον πλεονασμὸν ἔχει τοῦ κατ' ἀρχὴν ε, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐείσατο καὶ τῶν τοιούτων. ἑρμηνεία δὲ αὐτοῦ αὐτίκα ἑξῆς τὸ, οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. δῆλον γὰρ ὡς εἰλεῖται ὅ ἐστι συγκλείεται ὁ μὴ ἐώμενος θύραζε ἐξελθεῖν. θύραζε δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς ἔξω τοῦ ναυστάθμου. τὸ δὲ δῶρ' ὀνόμαζεν, ἢ ἀντὶ τοῦ εἰς πλάτος ἐξετίθουν, πολλὰ γὰρ ἦσαν καὶ περικλυτά. ἢ ἀντὶ τοῦ ὀνομαστὸν ὡς ἐν ταῖς λιταῖς κεῖται.

ἵνα ᾖ ἐνταῦθα οὕτω ἀδιάφορον τὸ ὀνομάζειν καὶ τὸ ὀνομαίνειν. τὸ δὲ αἰναίνεσθαι, ἀλλοῖον μὲν ἐκεῖ ἐν τῷ, ἀνα σάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι. ἀλλοῖον δὲ ἐνταῦθα ἐν τῷ, αὐτὸς μὲν ἐκαίνετο. ἐκεῖνο μὲν γὰρ, ἀπόφασιν λόγου δηλοῖ. τοῦτο δὲ, δώρων ἀπαναίνεσιν καὶ ἐξουδένωσιν. ἡ δὲ τοῦ ἐκαίνετο αὔξησις, ὁμοία τῇ τοῦ ἐνόχλει καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ δὲ ἱκάνομαι, ταυτόν ἐστι τῷ ἱκετεύω. ἀκαιδίκα δέ φασι καὶ τὰ ἑξῆς αἰτήσασα ἡ θέτις, ξίφος οὐκ αἰτεῖ. οὐδ' ἀπώλεσε γὰρ ἴσως ξίφος ὁ υἱὸς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ μελία, οὕτω καὶ ἡ σπάθη μετὰ τὸ στρώματα περιεσώθη, ὡς ἄλλοθεν... πώμενον παρασώσασαι αὐτῷ, οἷα μὴ δ' αὐτὸ τῷ πατρόκλῳ δοθὲν ὑπὸ χειρὸς...

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς ἀμφιγυήεις.
Θάρσει. μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Αἲ γάρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
Νόσφιν ἀποκρύψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνει,
Ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται, οἷά τις αὖτε
Ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται, ὅς κεν ἴδηται.
Ὣς εἰπὼν, τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ. βῆ δ' ἐπὶ φύσας.
Τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.
Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων,
Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι.
Ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὅππως ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο.
Χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, κασσίτερόν τε,
Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον. αὐτὰρ ἔπειτα
Θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. γέντο δὲ χειρὶ
Ῥαιστῆρα κρατερόν. ἑτέρηφι δὲ, γέντο πυράγρην.
Ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Πάντοσε δαιδάλλων. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν
Τρίπλακα μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
Πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
Ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν.
Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν.
Ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.
Πληϊάδας θ' ὑάδας τε. τό, τε σθένος ὠρίωνος.
Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καί τ' ὠρίωνα δοκεύει.
Οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο.

Ὅτι θάρρους παρακέλευσις τὸ, θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων. ὁ δὲ εἰς χάριν ἕτοιμος, οὕτω καὶ παρῳδήσαι ἐξ ὁμήρου τὸ, αἴθε σε θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην νόσφιν ἀποκρύψαι ὅτε μόρος αἰνὸς ἱκάνει, ὡς τόδε τι ποιήσω. ἥφαιστος δὲ ταῦτα πρὸς τὴν θέτιν φησὶ περὶ ἀχιλλέως. μονονουχὶ λέγων ἀστείως, ὅτι εἴθε ὡς σὺ ἐμέ ποτε ἔκρυψας ἀπὸ τῆς ἥρας οὕτω δυναίμην καὶ ἐγὼ κρύψαι θανάτου τὸν σὸν υἱόν. ἐπεὶ δὲ τοῦτο οὐ δύναμαι, ὅπλα σκευάσω αὐτῷ φυλακτήρια, χάριν σήν. ἃ καὶ καλὰ λέγει, καὶ οἷά τις αὖτε ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσεται τί φησιν ὅς κεν ἴδηται. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, θαῦμα ἰδέσθαι, ὃ εἴπε πρὸ μικροῦ. κάλλιον δὲ ὅπλων ἀπαυτεῖ κτ., ὅπλα καλὰ, οἷα οὔπω τις ὤμοισι φόρησεν ἀνήρ. εἶτα τὰς φύσας πρὸ ὀλίγου ἀπαίνυσθαι τοῦ πυρὸς ἥφαιστος θεὶς, νῦν δὲ ἤδη τοῦ ἔργου ἀπτόμενος, ἐς πῦρ αὐτὰς τρέπει. φησὶ γάρ. βῆ δ' ἐπὶ φύσας. τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι. ὡς οἷά τινας φορίμους κατὰ περιφέρεσθαι. διὸ καὶ ἐπάγει. φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ παντοίην, φησίν. ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε ὅππως ἥφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἄνοιτο. ἰστέον δὲ ὡς ἡ ποιητικὴ αὕτη διασκευὴ, ἀγαθῶν ἐργαλείων ἀρετὴν ἐπαινίττεται οἷς οὐκ ἀμβλύνεται ἡ τοῦ τεχνίτου εἰς ἔργον ὀξύτης. ὡς οἷα συνεπιλαμβανομένοις τοῦ ἔργου. ὥσπερ κατὰ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ὀφείλει ἀνδρὸς ἐσθλοῦ. ἡ δὲ τοιαύτη ἔννοια, καὶ τὰς νῆας τῶν φαιάκων ὡς οἷα καὶ αὐτονόας τινὰς κατὰ τὴν παρ' ἡσιόδῳ νηρηΐδα, ἐψύχωσε καὶ ἐνόωσεν, ὡς ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ μέρη τῶν φυσῶν τὰ τοῖς χοάνοις ἐντιθέμενα, ἀκροφύσια ἐλέγοντο καὶ ἀυροστόμια, οἷς φυσῶσιν οἱ χαλκεῖς. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ τὸ γένος τοῦ, χόανος, ἄδηλον εἶναι. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις, τὰ φυσώμενα ἀγγεῖα ἐν οἷς αἱ ὗλαι τήκονται, ἃ παρ' ἡμῖν ἐστι πύλινα. ἀπὸ δὲ τούτου, καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ χοανεύειν. ῥηθὸν οἶμαι μυθῶς ἐφ' οὗ ἐκεῖνος ἤθελε. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ χέω. ἰστέον δὲ ὅτι χόανοι μὲν τρισυλλάβως, οἱ παρ' ὁμήρῳ χαλκευτικοί. χόννοι δὲ δισυλλάβως ἐνδυτὸν ἀμεταβόλοις αἰολικῶς, ποτήριόν φασι παρὰ γορτυνίοις, χάλκεον, θηρικλείῳ ἐοικός. ὀνομάσθη δὲ ἡ θηρίκλειος ἢ τὸ θηρίκλειον, ἤγουν ὡς γὰρ ἐλέγετο, ἐπεὶ θηρίων μορφαὶ

αὐτῷ

αὐτοῦ ἐντυπῶσαι. ἢ διότι θῆρας κλονεῖ, ἀσπίδας γὰρ κατ' αὐτὴν κύλικι τοιαύτας ἀραρὸς δὲ, ἀρίστοται καλεῖσθαι θηρίκλειον, παρὰ τὸ σκευάσαι κέραμεα θηρικλεῖ τὸν κορίνθιον. γράφει δὲ οὕτως. ὦ γαῖα κεραμῖτι, σὲ θηρικλῆς ποτ' ἔτευξε, κοίλης λαγόνος εὐρείας βάθος. ἢ που κατὰ παιδὸς τὴν γυναικείαν φύσιν ὡς οὐχὶ μικροῖς ἥδεται ποτηρίοις. ἐγκάθηται γάρ φασι περὶ τὰς λαγόνας ἡ κύλιξ αὕτη ἱκανῶς βαθυνομένη, ὥστε τι ἔχει βραχία. ἔστιν οὖν τοῦ τοιούτου λόγου καθὰ ἡρακλῆς ἡράκλειον, οὕτω θηρικλῆς θηρίκλειον. τὸ δὲ ἐείκοσι, διὰ τὴν θαυμαστότητα κεῖται τῆς τοιαύτης ὕλης καὶ τοσαύτης ταχὺ τανύσαι ὡς ὅπλων ἡρωικῶν καὶ τῆς σκευῆς ἀχιλλεῖ τοῦ μεγάλου ἁρμοζόντων. εὔπρηστος δὲ ἀϋτμὴ, ἡ εὐφύσητος. πρήθω γὰρ τὸ φυσῶ. ὡς τὸ, ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον. τὸ δὲ ἐξανιεῖσαι, οὐκ ἔστιν ἐν ταῖς παλαιοτέραις λέξεσιν εὑρεῖν. τὸ δὲ ἄνοιτο. ἐκ τοῦ ἄνω, ἐξ οὗ τὸ ἀνύω. χρῆσις δ' ἐκείνου καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. δ'. τὰ δὲ πολλὰ κατάκειται καὶ, ἐν ὅσον δέον. ὅτι ὁ ἥφαιστος, χαλκὸν ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα, ὅ ἐστι σκληρόν. κασσίτερόν τε καὶ χρυσὸν τιμῆντα καὶ ἄργυρον αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ, ἢ ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. γέντο δὲ ἤγουν εἵλετο χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερὴν, ἢ κρατερόν. ἑτέρηφι δὲ, γέντο πυράγρην. ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, πάντοσε δαιδάλλων. περὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαεινὴν, τρίπλακα, μαρμαρέην. ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες αὐτὰρ ἐν αὐτῷ, ἢ ἐπ' αὐτῷ, ποίει δαίδαλα πολλὰ ἐπισταμένως. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, ὅ ἐστιν ἐπιστημονικαῖς. καὶ ὅρα τὸ ἐποίει. ταυτὸν ὂν τῷ τεθεῖναι καὶ τῷ τεύχειν. διὸ καὶ τοὺς τοιούτους ἐγχωρεῖ λέξεσιν ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ. πολλάκις μὲν εἰπὼν τὰ τῶν ποιεῖν ῥήματα. ποίει πρώτιστα σάκος. καὶ, ποίει δαίδαλα πολλά. καὶ, ἐν δὲ δύω ποίησε πόληας. καὶ, ἐν δ' ἀγέλην ποίησε. καὶ, ἐν δὲ νομὸν ποίησε. πολλάκις δὲ τὰ ἐκ τοῦ τιθέναι. ἐν δὲ τίθει νειόν. ἐν δὲ τίθει τέμενος. ἐν δὲ τίθει ἀλωήν. ἐν δὲ τίθει ὠκεανόν. πολλάκις δὲ τὸ τεῦξεν. ἐν μὲν γαῖαν τεῦξεν. καὶ, ἐπειδὴ τεῦξε σάκος. καὶ, τεῦξεν ἄρα θώρηκα. καὶ, τεῦξε δέ οἱ κόρυθα. καὶ, τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας. καὶ σημείωσαι τὴν ἐπιμονὴν καὶ τὴν ἐπιχυσιν τῶν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι ταυτοδυνάμων λέξεων. ὅτι δὲ ἐδύνατο καὶ ἄλλως φράζειν, δείξει ἐν τοῖς τοῦ χοροῦ. ἐν οἷς ἐξὸν εἰπεῖν. ἐν δὲ χορὸν ποίησεν. ὁ δὲ, οὐχ οὕτως εἶπεν. ἀλλὰ ξένως δὲ, ἔφη. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τοσαῦτα ποιήσας ἥφαιστος δαίδαλα, οὐδαμοῦ ναυτιλίας ἴνδαλμα θέμενος ἔτευξεν. ἔοικε γὰρ καὶ ὁ ποιητὴς, δυσπέμφελον καθὰ καὶ ἡσίοδος, κρίνειν αὐτήν. διόπερ οὐδὲ ἐν πλάσμασι μεμνῆσθαι θέλει αὐτῆς. ὁ δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, λέγει καὶ τίνα τὰ δαίδαλα. ἐν μὲν γοῦν γαῖαν φησὶν ἔτευξε καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ῥηθήσεται. ἐν οἷς σημείωσαι ὡς μὴ ἔχων ἐν ἰλιάδι καίριον τόπον τὴν ἐκφραστικὴν ἐνδείξασθαι τέχνην, εἰκότως τὴν ἀσπιδοποιίαν ἄρτι ἐπλάσατο ποιήσων τεχνικῶς δι' αὐτῆς ὃ θέλει, ἐν στενῷ μὲν ὄν. εἰ καὶ ἄλλως, πλατύτερον ἑτέρων ἐκφράσεων ἃς φθάσας ὀλιγοστίχους παρενέσπειρεν. εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως, ἐξέφρασε μὲν καὶ ἑτέρωθι οὐκ ὀλίγα. καὶ πολλαχοῦ τῆς ἰλιάδος ἔκφρασις διαγελᾷ. ἐν στενῷ δὲ ὅμως. ἐνταῦθα δὲ, λειμῶνα ἐκφραστικὸν ἐξεπλάσατο, ἐνδεικνύμενος τῆς ποιήσεως τὴν κατ' αὐτὸν ἐκφραστικὴν δύναμιν. ἐς χεῖρα καὶ τοῦ πλάσματος τῆς ὁπλοποιΐας ἐμηχανήσατο. ἴσον δὲ καὶ ὅτι ἐν μὲν τῇ ὀδυσσείᾳ, διὰ τὸ μὴ ἐναγώνιον εἶναι τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς, πλείους καὶ δι' ὅλου γλυκεῖαι κεῖνται ἐκφράσεις, εἰ καὶ μὴ οὕτω πλατεῖαι. ἡ δὲ παροῦσα, εἰ καὶ φύσει φαιδρά ἐστι διὰ τὸ ἐν ἐκφράσει ὡραῖον, ἀλλὰ οὐ πᾶσα τοιαύτη ἐστίν. ἔχει δέ τι καὶ δυσπρόσωπον καὶ τοῦ τῆς ἰλιάδος μεγαλείου συνυφασμένον, ἐν οἷς πολέμους καὶ αὐτὴ διηγεῖται καὶ λόχους καὶ φόνους καὶ τοιαῦτά τινα. τὰ δ' ἄλλα, πολλὴν ἔχει φαιδρότητα, καὶ λαμπρᾶς μετέχει τῆς ἱλαρότητος, οὐκ ἀπᾷδουσα κατασκευάσθαι τῆς ὁμηρικῆς ὁπλοποιΐας τὴν ἡσιόδου φιλότιμον ἀσπίδα ὡς ὁ ἐντυγχάνων εἴσεται. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐκεῖνος ὁμηρικῷ ἐπιτρῖψαι ζήλῳ τοῦ κατὰ τὴν ὅλην ἰλιάδα. ὅπερ δὲ τόπου ἐκπίπτει συγκριτικῷ λόγῳ, οὐδέ ἐστι φράσαι. ἢ ἐς τοσοῦτον μόνον, ὡς εἰ καὶ οὐρανῷ κέγχρον παραμετρήσει τις. σημείωσαι δὲ εἰς τὸ ἀτειρέα, ὅτι ἐκ τοῦ τείρω μὲν γίνεται καὶ αὐτὸ καὶ ὁ ἀτέραμνος. ἔστι δὲ ἀτέραμνος, οὐ χαλκὸς, ἀτειρὴς γὰρ οὗτος, ἀλλὰ σκληρὸς ἄνθρωπος καὶ ἄπηκτος, καὶ ἀπόσειμος δὲ καρπὸς ἀνέψητος. ἀτέραμνα γάρ φασι διὰ τοῦ ν, ὄσπρια τὰ μὴ ἑψόμενα. πλάτων δὲ, διὰ τοῦτο κερασβόλα λέγει τὰ σκληρὰ, ἐκ μεταφορᾶς· τὰ γὰρ προσκρούσαντα κέρασι βοῶν ὄσπρια, οὐχ ἕψεται. τούτου δὲ τὴν αἰτίαν φιλοκρινεῖ πιθανῶς πλούταρχος ἐν τοῖς αὐτοῦ συμποσιακοῖς. μέμνηται δὲ τοῦ ἀτειρεῖ χαλκῷ ἐπίτηδες παράκειται ὁ κασσίτερος οἷα τι ὑπεναντίον. δοκεῖ γὰρ κασσίτερος εἰρῆσθαι, ὡς ἐν τῇ καύσει τειρόμενος ῥᾷον δηλαδὴ χαλκοῦ. ἀντίκειται δὲ πρὸς τὸ ἀτειρὲς, καὶ τὸ τέρεν, καὶ ἡ τέρενα. ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐν οἴκοις τέραμνα, διὰ τὰς περὶ αὐτὰ γλυφὰς, αἳ τειρομένῳ πάντως ξύλῳ ἐγκολάπτονται. δοκεῖ δέ τισιν ἐτυμολογεῖν, καὶ τὰ τείρεα ἐκ τοῦ τέρεν παρωνομάσθαι. τὸ δὲ χρυσὸν τιμῆντα, κατ' ἐξαίρετον ἀποκληροῖ τὸ τιμῆεν τῇ τοιαύτῃ ὕλῃ. ἀνάλογον δὲ τὸ τιμῆντα, πρὸς τὸ αἰγλῆντα καὶ τὰ τοιαῦτα. ἀκμόθετον δὲ τί ἐστι, προγράφει. συγκέκοπται δὲ ἐκ τοῦ, ἀκμονόθετον. ἄκμων δὲ ὅτι ὁ καὶ τοῦ οὐρανοῦ ὡς ἐρρέθη λέγεται πατὴρ διὰ τὸ ἀκάματον τῆς οὐρανίας κινήσεως ἀφ' ἧς ἐννοίας καὶ ὁ ἄτλας εἴληπται. καὶ ὅτι ἀκμονίδαι οἱ οὐρανίδαι, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. ὡς δὲ ἄκμονος ὁ οὐρανὸς ὁ ἀλκμαίων φασὶν ἱστορεῖ. περὶ δὲ τοῦ γέντο, λέξεως δωρικῆς καιρίας ὡς ἐν ποιήσει δι' ἃ καὶ δὶς ἐνταῦθα παράκειται, εἴρηται ἀλλαχοῦ. ῥαιστῆρα δὲ θηλυκῶς κρατερὴν λέγει, σφύραν μεγάλην οὐ λεπτουργὸν ἀλλ' οἵαν ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα. ἰωνικῶς δὲ εἴρηται ἡ ῥαιστήρ. ὅτι καὶ σοφοκλῆς συντίθεται τεχνῶν φασὶν ἱστ

του. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γίνεται, σωτηρίας δεῖν. τὴν δὲ πυράγραν, καὶ χαλκευτικόν τινα καρκίνον φασὶ δι' ὁμοιότητα λαβῆς. σχηματισμὸς δὲ αὐτοῦ, κατὰ τὴν κράγγαν καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ περὶ δ' ἄντυγα βάλλε, ἀντὶ τοῦ περιέθετο, ἤγουν περιεξέθηκε. ὅρα δὲ τὸ τρίπλακα, δηλοῦν ὅτι καὶ τὸ δίπλακα δηλώσει μίαν ἀεὶ ἐπὶ ὑφάσματος τίθεσθαι. ἰδοὺ γὰρ τὴν ἐλατὴν ἄντυγα, τρίπλακα μαρμαρέην ἔφη, ὅ ἐστι τρίθετον ἐκ τριῶν πλακῶν. ὡς δὲ ἡ μαρμαρέη καὶ θαλάσσης ἐστὶν ἐπίθετον, προδεδήλωται. δῆλον δ' ὡς ἐνταῦθα μᾶλλον οἰκειότερον κεῖται διὰ δ' καὶ στερεὸν τῆς τοιαύτης τρίπλακος καὶ στίλβον μαρμάρου δίκην. ὁ δὲ ἀργύρεος τελαμών, εἶχέ τι καὶ ἀλφιτοδώσεως, ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν ἦν εὔχρηστος. αἱ δὲ πέντε πτύχες οἷαι ἦσαν, ἑξῆς φανήσονται. τὸ δὲ ἰδυίῃσιν, ὅτι ὀφεῖλον διὰ διφθόγγου ἔχειν ἀναλόγως τὴν ἄρχουσαν ὡς ἀπὸ τοῦ εἰδὼς εἰδότος μετοχῆς, ὅμως διὰ τοῦ ι γράφεται οὐχ ὡς μετοχή, ἀλλ' ὡς μετοχικὸν ὄνομα, ὅθεν καὶ ἴδυιοι οἱ παλαιοὶ τοὺς μάρτυρας ἔλεγον, οἱ παλαιοὶ παραδιδόασι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο πᾶν τὸ τῆς ἀσπιδοποιΐας, οὐ μόνον ῥητορικῶς μεταχειρίζεται ὁ ποιητὴς οἷα καιρὸν εὔθετον εὑρηκὼς ὡς ἐρρέθη, ἁβρότητι ἐκφράσεως κοσμῆσαι τὴν ποίησιν, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφεῖ ἐπ' αὐτῷ πολλά. καὶ ὅπως μὲν δεξιῶς καὶ οὐ μόνον σεμνῶς ἀλλὰ καὶ πιθανῶς καὶ συμμέτρως ἐκφράζει, αὐτόθεν ἐστὶν ἀναλέγεσθαι τοὺς τῇ ὁμηρικῇ ἐντυγχάνοντας δέλτῳ. οἱ δὲ τῇ τοῦ ἐπιόδου ἀντιπαραθέντες ἀσπίδι, εὕροιεν ἂν, πόσον ἐστὶ πρὸς ἐκείνην ταύτῃ διάφορον, ὅσον καὶ ἀνθρωπίνου ἔργου πρὸς ἡφαιστότευκτον. ὅτι δὲ καὶ φιλοσοφεῖ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα πολλὰ ὑπεμφαίνει, δηλοῦσιν εἰς πλάτος οἱ παλαιοί. αὐτίκα ἡ δημώδης τὴν ὁμηρικὴν ταύτην ὅλην ἀσπιδοποιΐαν αἰνιγματώδη, τοιαῦτά φησιν. ὅτι Θέτις μὲν ἡ τὰ τοιαῦτα μεσολαβήσασα, ἐπὶ τῷ τῶν ἐν τῇ κοσμογενείᾳ πραγμάτων θέσεως εἴληπται τῷ ποιητῇ. διὰ δὲ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ πνοῆς ἣν ἐξανῆσιν ὡς προδεδήλωται αἱ φῦσαι, τὰ δραστικὰ καὶ δραστήρια τῶν στοιχείων αἰνίττεται. ἀέρα, καὶ πῦρ. οὗ τὰς ἀποτομάδας ἀπορροίας, χρυσᾶς νεφέλας ὑπουργοὺς ἡφαίστου καλεῖ. διὰ δὲ τοῦ κυκλοτεροῦς σάκους, τὸ κατὰ τὸν σφαιροειδῆ κόσμον σχῆμα ἐνδείκνυται, σφαίρας γὰρ γένεσις ἐστὶν ἡμικυκλίου περιενεχθέντος ἀποκατάστασις. τὰ δὲ τέσσαρα μέταλλα, ὁ χρυσὸς ὁ χαλκὸς ὁ ἄργυρος ὁ κασσίτερος, τοῖς στοιχείοις εἰκάζονται, διὰ τὴν πρὸς ἐκεῖνα τῶν τοιούτων μετάλλων ἐμφέρειαν. ὁ χρυσὸς μὲν γὰρ καὶ ὁ ἀτειρὴς ὅ ἐστι δυσκατέργαστος χαλκός, εἴκασται πυρὶ καὶ γῇ. ὁ δὲ μαλακός, καὶ δι' ῥευστικὸς κασσίτερος, ὕδατι. ἀέρι δέ, ἄργυρος ὁ πρὶν ἢ σμηχθῆναι μέλας ὢν καὶ ἀμιγής, οὐ ὕστερον ἐπιφαίνει φωτός. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω συμβολικῶς. μετ' ὀλίγα δέ φασιν ἡ αὐτὴ φιλόσοφος, ὅτι καὶ τοῖς κυρίοις τῶν στοιχείων ὀνόμασι χρῆται ὁ ποιητὴς, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξε λέγων, ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν. τὸ δὲ τέταρτον στοιχεῖον, αὐτός ἐστιν ὁ τὸ σάκος τεύχων ἥφαιστος. τὴν δὲ τρίπλακα μαρμαρέην ἄντυγα, τὸν ζωδιακὸν ἐκεῖνο λέγει κύκλον αἰνίττεσθαι. τρίπλακα μέν, διὰ τὸ πλάτος αὐτοῦ, καθ' ὃ ἡ τῶν πλανήτων κίνησις. μαρμαρέην δέ, διὰ δ' τὸν ἥλιον τοῦ διὰ μέσων οὐκ ἐξιστάμενον καὶ τὸ φῶς ἐφ' ὅλον αὐτὸν πέμποντα, μαρμαίρειν τε καὶ φαιδρὸν εἶναι τὸν κύκλον ποιεῖν. τὸν δὲ ἀργύρεον τελαμῶνα, δι' οὗ ἡ ἀσπὶς ἐκ τῶν ὤμων ἀνέχεται, εἰς τὸν ἄξονα μεταφέρει τὸν τὸ πᾶν ἀνέχοντα, ἐξηρτημένον ὥσπερ τοῦ ἄνω τάτω αἰθέρος, καὶ διὰ μέσου τῆς γῆς ἥκοντα, καὶ ἐπὶ τὰ νότια παρατεταμένον, καὶ περιέχοντα στρέφεσθαι τὸν οὐρανὸν περὶ αὐτόν, ὑπ' αὐτοῦ ἀνεχόμενον. τὰς δὲ πέντε πτύχας τοῦ σάκους, τοὺς παραλλήλους κύκλους νοεῖ, εἰς οὓς διαιρεῖται ὁ κόσμος. ἤγουν τὸν ἀρκτικόν, ὃς τῷ βορείῳ πόλῳ ἐγγίζει. καὶ τὸν τῷ νότῳ προσκυροῦντα ἀνταρκτικόν. καὶ τοὺς δύο τροπικούς, ἤγουν τὸν πρὸς τῷ βορρᾷ θερινόν, καὶ τὸν πρὸς τῷ νότῳ χειμερινόν. καὶ πέμπτον τὸν μέσον αὐτῶν ἰσημερινόν. εἰς ὃν ἥλιος ἐλθών, ἰσάζει τὰς ἡμέρας ταῖς νυξίν. ὧν περὶ τι πτυχῶν, μέση μέν, χρυσέα καθ' Ὅμηρον, ὁ ἰσημερινὸς δηλαδή, εἰ μή τις καὶ τὴν διακεκαυμένην ζώνην ταύτην ἐθέλει νοεῖν. δύο δὲ ἔνδον κασσιτέρου, οἱ τροπικοί, διὰ τὸ εὔκρατον, ἐξωτάτω δὲ χαλκαῖ, αἱ πρὸς τοῖς πόλοις, κατεψυγμέναι πως διὰ τὴν ἐπὶ πολὺ τοῦ ἡλίου ἀπόστασιν. καὶ τοιαῦτα εἰποῦσα ἡ σοφὴ ἀσπιδοποιΐας, καὶ τὴν ἡφαιστότευκτον καὶ καθ' ὕλην ἀσπίδα μετασκευάσασα νοερώτερον, συμβιβάζει καὶ τὰ περὶ τῶν πόλεων καὶ ὅσα ἄλλα λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ ἀσπιδοποιΐᾳ. λέγουσα ὅτι πράξεις ἀνθρώπων πολέμου καὶ εἰρήνης περιπτύσσας ὑφ' ὧν ὁ καθ' ὑμᾶς διοικεῖται βίος, ἀπαγγέλλει δι' αὐτῶν ὁ ποιητής, εἰσηγητὴς τοῦ κρίσεως γινόμενος περὶ χρείας. τὸν φόνον δέ, οὗ ποινὴ τουτέστι πρόσιμον δύο τάλαντα τίθεται, ἀκούσιον εἶναι νοεῖ. καὶ τὸ ἄμφω δὲ ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι ὅ ἐστιν ἐπὶ μάρτυρι, μαρτύρων λέγει δηλοῦν παράληψιν, ἐφ' οἷς πολλάκις τὸ πέρας τῆς δίκης. καὶ ὅλως ἀποδείκνυσι, πλατυτάτην τὴν ἀσπιδοποιΐαν περὶ θείων καὶ ἀνθρωπίνων εἶναι τοῦ ποιητοῦ διάλεξιν. ὅτι τὰ ἐν τῇ ἀσπίδι δαιδάλματα τοῦ ἡφαίστου ἐπιβαλὼν ἐκφράζειν, φησίν. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξεν. ἐν δ' οὐρανόν. ἐν δὲ θάλασσαν. καλλωπίσας τί τὸ τῆς φράσεως πρόσωπον, καὶ ἀρξάμενος ὅθεν ἐχρῆν, διὰ τὸ αἴνιγμα κοσμογενείας εἶναι ταῦτα κατὰ παλαιούς. εἶτα πάλιν τῶν ἄνω καὶ κρειττόνων γινόμενος πρὸ τῶν περὶ γῆν, φησίν. ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. ἐν δὲ τὰ τείρεα πάντα τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται, ἤγουν κύκλῳ περιέχει καὶ στρέφει σφαῖρα ὢν αὐτός. εἶτα ἐξ ἁπάντων τειρέων ἐκλεγόμενος ἅπερ αὐτὸς ἐθέλει ὡς καὶ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ, ἅπερ ἀπείριτα ὄντα καὶ ἐκεῖ ἐνιαῦτα κεῖται, φησί. πληϊάδας ὑάδας τε, τό, τε σθένος ὠρίωνος. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' ὠρίωνα δοκεύει. οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο. ἰστέον δὲ ὅτι ἀρξάμενος

μένος, ὡς ἐῤῥέθη τῆς ἀσπιδοποιΐας ἐπικεφαλαιωδῶς ἐκ τοῦ, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν ἐν δὲ θάλασσαν ἐν δὲ τὰ τείρεα, ἐπιμένει τῷ καλῷ τούτῳ σχήματι καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, λέγων. ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις. ἐν δ' ἐτίθει νειόν. ἐν δ' ἐτίθει τέμενος. ἐν δ' ἐτίθει ἀλωήν. ἐν δ' ἀγέλην ποίησε. ἐν δὲ νομὸν ποίησε. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο σθένος. ἔθετο δὲ οὕτω καὶ μέσον τῆς ἐκφράσεως ἐν στίχῳ ἑνὶ, τρία ὅμοια. ἐν δ' ἔρις. ἐν δὲ κυδοιμός. ἐν δ' ὀλοὴ κήρ. ὁποῖον καὶ τό, ἐν δ' ἵμερος, ἐν δ' ὀαριστύς. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. ἰστέον δὲ ὡς ἡ γαῖα διφορουμένη, τὸ μὲν δίφθογγον αἰ αὐτῆς ἀναφαίνει ἐν τῷ ἐννοσίγαιος καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. τὸ δὲ ψιλὸν ἤ, ἐν τῷ γεωργός, καὶ λυπρόγεως, καὶ ἐν ἑτέροις δυσαριθμήτοις. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ γέα τοῦ ψιλογραφουμένου κέκραται ἡ γῆ. ἀπὸ τοῦ γῆ δέ, ἡ γαῖα μὲν οὐ παρῆκται. ἦ γὰρ ἂν παρεξετείνετο κατὰ τὸ σελήνη σεληναία, καὶ τὰ ὅμοια. σύγκεινται δὲ ἄλλως ἀπ' αὐτοῦ λέξεις ὅτι μάλα πολλαί. τὸ γήπεδον. τὸ γήλοφον. ὁ γηπόνος. καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ τὸ γήτειον. οὗ ἐτυμολογία, τὸ ἐκ γῆς ἀναθεῖν. τοῦτο δὲ ἐν τοῖς τοῦ Ναυκρατίτου σοφιστοῦ γήθυον κεῖται. ἀπὸ τοῦ γῆθεν ἴσως θύειν, ἤγουν ὁρμᾶσθαι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ γαθυλλὶς καὶ γηθυλλὶς καὶ ἐπιθυλλὶς λέγεται, ὅμοιον ὂν ἀμπελοπράσῳ. οὗ τὸ ἥμερον, πράσον τι λέγεται καὶ κεφαλωτόν. ἐν δὲ τῷ, ἠέλιον ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν, τὰς φύσεις ἀμφοῖν διὰ τῶν ἐπιθέτων παρίστησι. τοῦ μέν, τὸ στεῤῥὸν καὶ ἀκοπίατον κατὰ τὴν περιπόλησιν. τῆς δέ, τὸ χαῦνον καὶ πληθυνόμενον τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. δοκεῖ γάρ τισι τῶν φυσικῶν, τὴν σελήνην ἀεὶ φύσει πλήθειν, εἰ καὶ μὴ ὁρᾶται ἡμῖν. διὸ καὶ πλήθουσαν φασὶν εἰπεῖν αὐτήν. ἕτεροι δὲ πλήθουσαν φασί, τὴν πληρωτικὴν σωμάτων τινῶν. οἷον ὀστρέων. ὀστρακοδέρμων. ἤδη δέ τινων καὶ δένδρων. ἀλλὰ δὴ καὶ ὑδάτων ὡς δῆλον ἐκ τῶν πλημμυρίδων, αἳ κατὰ μηνιαίας περιόδους γίνονταί τινας. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως ἀκάμας μὲν ἥλιος, ὁ ἀεὶ ἔχων ὡσαύτως. πλήθουσα δὲ σελήνη, ἡ ἐκ μειώσεως αὖθις αὔξουσα κατὰ τό, πλήθοντες ποταμοὶ οἱ ἐπομβρίαις ἐπαυξανόμενοι. διὸ τὸν ὠκεανὸν ὡς μὴ πάσχοντα ταῦτα καὶ αὐτὸν κατὰ τοὺς λοιπούς, ἀκάματον προσεῖπεν ὁ γράψας τό, παρ' αὐτὴν δ' ἀκαμάτοιο φέρεται ῥόος ὠκεανοῖο. ἡ δὲ ἐξ ὅλου, ἤγουν ἐκ τῶν τειρέων ἁπάντων μετάβασις εἴς τινα μέρη Πληϊάδας τε Ὑάδας τε, ἄρκτον τε ἣν καὶ ἄμαξαν ἥτις οἴη ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῖο, Ὁμήρῳ συνήθης ἐστίν. ἐν οἷς τὸ ἄμμορός ἐστι λοετρῶν ὠκεανοῦ, ἀντὶ τοῦ ἄδυτός ἐστι καὶ οὐ δύνει εἰς ὠκεανόν, ὅτι αὐτή, ἡ καὶ μεγάλη καλουμένη καὶ ἑλίκη πρὸς ἣν οἱ Ἕλληνες ὡς εἴρηται ναυτιλλόμενοι ἑλίκωπες δι' αὐτὴν ἐλέγοντο. ὅτι ἡ κυνόσουρα ἡ ἐγγὺς αὐτῆς ἡ μικρά, ἥτις μεθ' Ὅμηρον ὑπὸ Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου εὕρηται, πρὸς ἣν Φοίνικες ἔπλεον. εἰ δὲ μὴ μόνη ἡ ἄρκτος ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἐστὶν ἀφανῆ ἄστρα καὶ ἄδυτα ὅσα ὁ ἀρκτικὸς ἀποτέμνεται κύκλος, δι' ὃ δὴ μέσον τῶν ἄρκτων δράκων, ἡ τοῦ Βοώτου χείρ, τοῦ Κηφέως τὰ ἀπὸ τῆς ἰξύος μέχρι ποδῶν, ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὰ σιωπᾷ. οὐ γὰρ τεχνολογῆσαι προηγουμένως ἐνεστήσατο καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, τὸ μόνη, πρὸς ἀντιδιαστολὴν εἶναι τῶν ἄλλων, ὧν ὡς τῇ ἀσπίδι ἐντετυπωμένων προεμνημόνευσεν, ἤγουν τῶν Πλειάδων καὶ τῶν Ὑάδων καὶ τοῦ Ὠρίωνος. αὐτὰ γάρ, ὠκεανῷ λούονται δύνοντα. ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον λούεσθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, ῥητόρευμα μυθικῆς ὑπολήψεως. ὡς τῶν πολλῶν, οἰομένων εἰς ὠκεανὸν λούεσθαι τὰ ἄστρα καταδυόμενά τε καὶ ἀνίσχοντα. καὶ διὰ τοῦτο, καὶ λαμπρὰ εἶναι. κατὰ τοίνυν τὴν τοιαύτην νόμισιν, λοῦσθαι μέν ἐστιν εἰς ὠκεανὸν τείρεα, τὸ δύνειν καὶ ἀνατέλλειν αὐτά. τὸ δὲ μὴ λούεσθαι, τοῦ μὴ δύνειν ἐστὶ δηλωτικόν. τείρεα δέ, ἢ παρὰ τὸ εἴρειν γίνεται τὸ λέγειν, ἔχουσι γάρ τινα σημασίας ὡς καὶ Ἄρατος δηλοῖ. ἢ ὡς πρὸ βραχέων εἴρηται, παρὰ τὸ τείρειν, καθὰ καὶ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ γεωργίου κεῖται. πολλοὶ γάρ φασιν ἐκ τῶν ἀστέρων κατατείρονται γινόμενοι ἀστρόβλητοι, ὡς ἐκ τοῦ βροντοῦ ἐμβρόντητοι. ἐφαιρέσει δέ φασι τοῦ ε, Ἀλκαῖος εἰπών, τόρμων δίχα τοῦ ε. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ τέρας τροπῇ βοιωτικῇ τοῦ α εἰς τὴν ει δίφθογγον. ὁ δὲ περὶ Πλειάδων καὶ Ὑάδων λόγος, τοιοῦτος. Ἄτλαντι τῷ Ἰαπετοῦ, καὶ Αἴθρᾳ τῇ ὠκεανοῦ, θυγατέρες ἐγένοντο δώδεκα, καὶ υἱὸς Ὕας. ὃν ἐν Λιβύῃ κυνηγετοῦντα, ὄφις κτείνει. τῶν δὲ ἀδελφῶν αἱ μὲν ε΄, διὰ τὸ ἐπὶ τῷ θανόντι πένθος, οὐκ ἔτ' ἦσαν ἔτι αὗται. ἀλλὰ καταστερισθεῖσαι, ἐπωνομάσθησαν τῷ ἀδελφῷ, Ὑάδες ἐξ αὐτοῦ παρονομασθεῖσαι. ἔπαθον δὲ τὰ αὐτὰ μετὰ ταύτας καὶ αἱ ἑπτά. διὸ καὶ Πλειάδες εἴρηνται, διὰ τὸ πλείους εἶναι τῶν πέντε. κατὰ δέ τινας, Πληϊάδες λέγονται, ἀπὸ τῆς μητρὸς Πληϊόνης. ἢ ὅτι πλείους ὁμοῦ κεῖνται. βότρυν γοῦν τινες αὐτάς φασιν. ἢ καὶ ὅτι πλησίον ἀλλήλαις εἰσίν. ἢ ὅτι πλείω τινὰ δι' αὐτῶν ἐπισημαίνονται. ἢ ὅτι πλεῶνα σημαίνουσιν ὅ ἐστιν ἐνιαυτόν. ὡς καὶ Ἡσίοδος. Πληϊάδων Ἀτλαγενέων καὶ τὰ ἑξῆς. φασὶ δέ τινες καταστερίσθαι αὐτάς, πενθούσας ἐπὶ τῇ Ἄτλαντος δυστυχίᾳ, ὃς ἀχθοφορεῖ τὰς μυθευομένας κίονας. ἑπτὰ δὲ οὐσῶν, ἀμαυρός ἐστιν ὁ ἕβδομος ἀστήρ. μυθεύονται δὲ συνελθεῖν ἐξ αὐτῶν, Ταϋγέτην μὲν καὶ Μαῖαν καὶ Ἠλέκτραν, Διΐ. ἐξ ὧν, Ταϋγέτης μέν, Λακεδαίμονα. Μαίας δέ, Ἑρμῆς. Ἠλέκτρας δέ, Δάρδανος. τὴν Ἀλκυόνην δέ, μιγῆναι τῷ Ποσειδῶνι. τὴν Στερόπην δέ, τῷ Ἄρει, ὧν Οἰνόμαος. τὴν δὲ Μερόπην, Σισύφῳ, ἐξ ὧν Γλαῦκος. οἱ δέ, παρθένους εἶναι φασὶ τὰς ἑπτά, καὶ συγκυνηγετεῖν τῇ Ἀρτέμιδι. Ὠρίωνος δὲ διώκοντος κατ' ἔρωτα, περικαταλήπτους γινομένας, μεταβαλεῖν δι' εὐχῆς εἰς πελειάδας, εἶτα καὶ καταστερισθῆναι, ὅθεν καὶ Πλειάδας κληθῆναι, οἱονεὶ πελειάδας κατὰ συγκοπήν. διὸ καὶ πολλοὶ τῶν ποιητῶν, ὡς καὶ προδεδήλωται, πελειάδα τὸ ἄστρον τοῦτο καλοῦσι. κεῖνται δὲ κατὰ τὴν οὐρὰν τοῦ ταύρου. τὴν δὲ ἑβδόμην Ἠλέκτραν, τὴν ὡς ἐῤῥέθη ἀμαυράν, φασὶν οὐκ ἀνεχομένην Ἰλίου ἁλώσεως ἰδεῖν,

μετωνομάσθαι τῆς ἀδελφοῦ ἀλληλουχίας, καὶ ἀμαυρωθῆναι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ πλειάδων. αἱ δὲ ὑάδες, ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου κεῖνται κεφαλῇ κεράτων. ἢ διὰ τὸν ἀδελφὸν ὕαντα οὕτω κληθεῖσαι ὡς εἴρηται. ἢ διότι περὶ ὑσοειδῆ τόπον ἐμφερεῖς εἰσιν. ἢ ὅτι ὑετοῦ ἐπισημασίαν δηλοῦσι. τινὲς δὲ, δωδωνίδας νύμφας αὐτάς φασι, διονύσου τροφούς. αἷς ἡ ἰνὼ διὰ τὸν τῆς ἥρας φόβον, παρακατέθετο τὸν διόνυσον, ὅτε καὶ λυκοῦργος αὐτὰς ἐδίωξε συμπαθησάσας ἐκείνῳ καὶ καταπειράσας τὴν ἄμπελον. τιθέασι δέ τινες αὐταῖς καὶ ὀνόματα, ἀμβροσίαν, εὐδώρην, αἰσύλην. καὶ τοιαῦτά τινα. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, εὕρηται καὶ ὅτι, ὑάδες, βάκχαι, τιθῆναι τοῦ διονύσου. καὶ τὸν διόνυσον, ὕην φασὶν ἀπὸ τούτων τινές. ὕης γὰρ, ἐπίκλησις τοῦ σαβαζίου. ἔνθα ῥητέον ὅτι καθὰ μεταδοτικῶς αἱ τοῦ διονύσου τροφοὶ ἐξ ἐκείνου βάκχαι καλοῦνται, οὕτω καὶ ἐκ μαινομένου μαινόμεναι. ἐκαλεῖτο γοῦν καὶ μαινόλης αὐτός. περὶ οὗ φησι πλάτων, ὡς φήμη ὑπορρεῖ ὅτι ὁ θεὸς οὗτος ὑπὸ τῆς μητρὸς ἥρας διεφορήθη τῆς ψυχῆς τὴν γνώμην, διὸ τάς τε βακχείας καὶ τὴν μανικὴν πᾶσαν ἐμβάλλει χορείαν. ἄλλως δὲ μαινόμενος διόνυσος, διὰ τὸ τοὺς πλείονας ἀκράτου φασὶ σπῶντας, θορυβώδεις γίνεσθαι. ὅτι καὶ καθ' ἡρόδοτον εἰπεῖν, τοῦ οἴνου εἰς τὸ σῶμα κατιόντος, ἐπαναπλέει ἔπεα μαινομένῳ πρέποντα. καὶ οὕτω μὲν καὶ τὰ κατὰ τὰς ὑάδας. ὁ δὲ ὠρίων, ἄστρον μέγιστον καὶ λαμπρότατον ὁμώνυμον τῷ ἥρωι. ὃς ἐπί τε ἀνδρίᾳ καὶ κάλλει καὶ μάλιστα τέχνῃ κυνηγετικῇ, τεθρύλληται. καὶ κατ' ἔρωτα λέγεται ἀρτέμιδος, σκορπίου πληγεὶς καὶ θνήσκων, ἀστροθεσίᾳ τιμηθῆναι. περὶ δ' αὐτοῦ διαλαμβάνει καὶ ἄρατος καὶ οἱ αὐτοῦ ὑπομνηματισταί. ὅτι δὲ πρὸ τὸ ἐρεῖσαι τὸ τοῦ μύθου, ὁ ὠρίων δωρικῶς ἐτυμολογεῖται, ὅτι παρὰ τὴν οὖρον ἰωνικῇ ψιλώσει, ὅτι παρὰ τὸ ὁρίζειν, ὡς ὁρίων, καὶ κατὰ κρᾶσιν ὠρίων, ὡς ἂν εἴποι τις ὁμαλιστής, διαφερόντως οἱ παλαιοί. περὶ δὲ ἄρκτου, τοσοῦτον ῥητέον. ὅτι λόγος ἐστί, καλλιστὼ τὴν λυκάονος χόλῳ ἥρας διὰ τὸν διὸς ἔρωτα μεταποιηθῆναι εἰς ἄρκτον. καὶ τοξευθῆναι μὲν ὑπ' ἀρτέμιδος, ἀναχθῆναι δὲ εἰς ἀστέρας ὑπὸ τοῦ διός. ἔχουσι δὲ καὶ περὶ αὐτοῦ τὸ ἀρκοῦν οἱ τοῦ ἀράτου ὑπομνηματισμοί. ἰστέον δὲ ὡς ἐπεὶ ἄρκτον ὁ μῦθος κατὰ ζωωνυμίαν τὴν τῆς καλλιστοῦς ὠνόμασεν ἀστροθέτημα, ὁ δὲ ὠρίων, κυνηγέτης ὑπόκειται, χαριέντως εἶπεν ὁ ποιητὴς τὸ, ἥτ' αὐτοῦ στρέφεται καί τ' ὠρίωνα δοκεύει. ἀληθῶς μὲν, διότι τὴν αὐτὴν ἡ ἄρκτος τῷ ὠρίωνι ποιεῖται κίνησιν. ἀστείως δὲ, ὡς πρὸς τὸν μῦθον, διότι δέδιεν ὡς ἄρκτος τὸν κυνηγέτην. καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὸ τοῦ ὠρίωνος ἀπονεύει ἄστρον. λέγει δὲ καὶ κύριον μὲν αὐτῆς εἶναι τὸ ἄρκτος. διὰ τὴν τοῦ μύθου ἐξουσίαν, ἥτις αὐτὴν ἐξ ἄρκτου κατηστέρισεν. ἐπίκλησιν δὲ, τὸ ἅμαξα, δι' ὁμοιότητα τῆς τῶν ἁμαξοειδῶς αὐτὴν συμπληρούντων ἀστέρων θέσεως. περὶ δὲ τούτων, ἔχει τί καὶ ἡ ὀδύσσεια. ἡ δὲ ἄρκτος, ὅτι μετὰ τοῦ τ λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας οὕτως. ἄρκτον, οὐχὶ ἄρκον. τὸν μέντοι ἄνεμον, ἄνευ τοῦ τ, ἀπὸ κοινοῦ διὰ τὸ εὔφωνον. καὶ τὴν ἐκεῖθεν πνοιὴν, ἄρκιον. εἰς ὃ καὶ φέρει ἐκεῖνος, χρῆσιν ταύτην. καὶ μὴν πλάζει καὶ καταψύχει πνοιὴ ἄρκιος ὥς, ναύτας ἀσκηνοῦς μολών. τὸ δὲ ἅμαξα, οἱ μὲν παλαιοί, ψιλοῦσι. καὶ φέρονται καὶ συναλοιφαὶ τοῦτο δηλοῦσαι. δι', πλήθειν ἐπ' ἁμάξαις. καὶ, εἶδ' ἐπ' ἁμαξιτόν. καὶ καταμαξευμένον. οἱ μέντοι νεώτεροι ἀττικοί, ἐδάσυναν. καὶ δὴ δασέως συνήλειψαν, καθαμαξευμένα εἰπόντες ὥς φασιν οἱ παλαιοί. καὶ ἐγράφη περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν.

Ὅτι ἐφ' ὅσον ἤθελεν ἐνδείξας τοῖς ὑστέροις ἐκφραστικῶς ὁ ποιητὴς, κατάγει τὸν λόγον ἐπὶ τὰ περὶ γῆν. καὶ πόλεις δύο τῇ ἀσπίδι ἐντυπωσάμενος, τῇ μὲν μεταξὺ τὰ τῆς εἰρήνης ἀγαθὰ ἐνθεωρεῖ. γάμου τε ἐκφράσει ἀγάλλων τὴν γραφὴν, καὶ δικαστικὴν καθορᾷ. τὴν δὲ ἑτέραν, πολεμουμένην ποιεῖ, καὶ τὰ ἐκ πολιορκίας πάσχουσαν. τὰ τοῦ ἀνθρωπίνου κεφάλαια βίου ἐν τούτοις διαγραφόμενος. ἰστέον δὲ ὅτι τὰς δύο ταύτας πόλεις, ὧν ἐν τῇ μὲν γάμοι καὶ εἰλαπίναι ἦσαν, καὶ ὑμέναιος, καὶ ὀρχηστῆρες, καὶ φόρμιγγες. καὶ αὖ πάλιν, λαοὶ ἐν ἀγορᾷ, καὶ νεῖκος εἵνεκα

Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων,
Καλάς. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίναι τε.
Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων
Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.
Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν,
Αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. αἱ δὲ γυναῖκες,
Ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
Λαοὶ δ' ἐν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι. ἔνθα δὲ νεῖκος
Ὠρώρει. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς
Ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι,
Δήμῳ πιφαύσκων. ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι.
Ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι.
Λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί.
Κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἱ δὲ γέροντες,
Εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ.
Σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων,

ποινῆς

Τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον, ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον.
Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
Τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι.

ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ἔκειτο δύο τάλαντα χρυσοῦ, μισθός τις ἐν μέσῳ ἔκειτο. ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ, δύο στρατοὶ λαῶν τεύχεσι λαμπόμενοι, καὶ τάδε τάδε ποιοῦντες, ὧν ἦρχεν ἄρης καὶ ἀθηνᾶ δέ. τὰς δὴ πόλεις ταύτας τὰς δύο, ἀγαλλίας τις κερκυραῖος ἀνήρ, ἀθήνας φησὶν εἶναι καὶ ἐλευσῖνα, προάγων οὕτω τὸ εἰκὸς τοῦ λόγου. γάμους γὰρ καὶ ὑμεναίους ἐν ἀθήναις πρῶτον ἀχθῆναι ὑπὸ κέκροπος, ὅθεν καὶ διφυῆ τὸν κέκροπα λέγεσθαι ὁ χάραξ φησίν. διότι τὸ νομίμως ἐκ δύο φύεσθαι, δι' αὐτοῦ ἐπέγνωσαν οἱ ἄνθρωποι τῇ τοῦ γάμου εὑρέσει. οὗ παρώνυμον ὥσπερ ὁ γαμήλιος λόγος, ὅτι καὶ μὴν ἀττικὸς ὁ γαμηλιών, γάμοις ἀφωρισμένος, οἷς γαμηλία ἥρα ἐπιστατεῖ. καὶ πέμμα δέ τι ἦν καλούμενον καὶ αὐτὸ γαμήλιος, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, πέπτεται γαμήλιος. καὶ αὐλοὺς δὲ ἐπὶ γάμοις, ἀθηνᾶ φησὶν εὗρεν. ἧς ἐπωνόμασται ἡ τῶν ἀθηναίων πόλις. καὶ δίκην δὲ φονικήν, λόγος, ἐν ἀθήναις πρῶτον συστῆναι ἐπὶ ἁλιρροθίῳ τῷ τοῦ ποσειδῶνος. καὶ οἱ δικασταὶ δὲ ἀθήνησι μισθὸν λαμβάνουσιν, εἰ καὶ τριώβολον ἐκεῖνο, οὐ μὴν διτάλαντον χρυσοῦ ὅσπερ μισθὸς ἐνταῦθα κεῖται πολυτελὴς τῷ τὴν δίκην ἰθύντατα εἰπόντι. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς μιᾶς πόλεως, τῆς τῶν ἀθηνῶν δηλαδή. δύο δὲ στρατοὶ περὶ τὴν ἑτέραν ἤγουν τὴν ἐλευσῖνα, φόρβαντός τέ φησιν ἐξ ἀκαρνανίας, καὶ εὐμόλπου τοῦ ποσειδῶνος ἐκ θρᾴκης. ἔνθα βοηθοῦσιν ἄρης μέν, χάριτας ἀποδιδοὺς ὅτι ἀπελύθη κριθεὶς ἐν ἀρείῳ πάγῳ μετὰ ποσειδῶνος διὰ τὸν ἁλιρροθίου φόνον. ἀθηνᾶ δέ, ὅτι ἡ πόλις αὐτῇ ἐπωνόμασται. καὶ τὰ ἑξῆς δέ φησι τῆς ὁμηρικῆς ταύτης ἀσπιδοποιΐας τὰ μετὰ τὰς δύο πόλεις, ἀρχαιογονίαν δηλοῦσιν ἀττικήν. νειὸς γοῦν εὑρεῖα τρίπολος ἡ περὶ ἐλευσῖνα καὶ ἀττικήν, καὶ πολλοὶ ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ, ἐπεὶ τριπτόλεμος ἐκεῖ πρότερον ἔσπειρε σῖτον. ὃν ἡ βασιλεία τῶν φασι καθὰ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα βασιλέα ἐφιστᾷ τῷ θερισμῷ, εἰπών. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει. καὶ ἄροτρον δέ, ἐκεῖ πρῶτον ὁ βουζύγης ἔζευξε. διό τινες ἐνταῦθα μετὰ τό, ἤμων ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, προσγράφουσι στίχον τοῦτον, καρπὸν ἐλευσινίης δημήτερος ἀγλαοδώρου. βοῦς δέ φασι ἱερεύειν ἐνταῦθα κατὰ τό, βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον, διότι πρῶτον ἐκεῖ φασὶν ἔθυσε βοῦν θαύλων φυγαδευθείς. πολλὴ δὲ καὶ σταφυλὴ ἐν τούτοις κατὰ τό, σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν, διὰ τὴν διονύσου προῖκα. ὁ ποικίλος δὲ χορὸς ἐν τῇ ἀσπίδι, ἀριάδνης καὶ θησέως τοῦ τῶν ἀθηναίων βασιλέως ἔχει ἀνάμνησιν. οὐ ταῦτα δὲ μόνον οὕτω συνεβίβασεν ὁ ῥηθεὶς κερκυραῖος σοφιστής, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ἀρχῇ, πρὸς τὸν ὅμοιον σκοπὸν παρείλκυσεν. ἤγουν τό, ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξεν, ἐν δὲ θάλασσαν. καὶ αὐτὰ γάρ, τὸν ἥφαιστον ἐπίτηδες φησὶν ἐκτυπώσασθαι οἷα φιλαθήναιον. γῆν μέν, διὰ τὸν παῖδα ἐριχθόνιον τὸν τῆς ἀττικῆς βασιλέα, ἐπεὶ αὐτόχθων ὁ ἐριχθόνιος. θάλασσαν δέ, ἐφ' ἧς οἰκοῦσι, καὶ ἧ χαίρουσιν ἀθηναῖοι. ὧν μέγα ἦν τὸ ἐπὶ ναυτικῷ αὔχημα. καὶ ταῦτα μὲν οἱ φιλαθήναιοι, τόπον ἐγκώμιον τῇ πόλει φιλοτιμούμενοι ἐκ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως. καί που ἐκ τοιούτων σκοποῦ ἐθέλοντες καὶ τὸ ἀθηναῖον εἶναι τὸν ποιητήν. ὃ δή τινες ἱστόρησαν. ὅμηρος δὲ καλὰς εἰπὼν τὰς ῥηθείσας πόλεις διὰ τὸ ἐξ ὕλης αὐταῖς τίμιον, καὶ μάλιστα διὰ τὸ τῶν σημάτων ἔντεχνον, γάμον ἐκφράζει πρῶτον, τὸ καὶ πολιτικώτατον ἔργον καὶ τῇ φύσει φίλον, ᾧ συγγενὲς τὸ τῆς εἰλαπίνης καλόν. καί φησιν. ἐν δὲ δύο ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων, καλάς. ἐν τῇ μέν ῥα γάμοι τ' ἔσαν εἰλαπίναι τε. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπολαμπομενάων ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. πολὺς δ' ὑμέναιος. κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν, αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. αἱ δὲ γυναῖκες, ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη. λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι. καὶ ὅρα τὸ νόημα τοῦτο μέσως ἔχον, οἷα τὰ μὲν φθάσαντα καθιστῶν, ὑπισχνούμενον δὲ τὰ ἐφεξῆς. αἰτία δὲ τούτου ἡ ὁμωνυμία τῆς ἀγορᾶς. εἰ μὲν γὰρ λαοῦ ἀγορὰ ἡ λαοφόρος νοηθείη, συμπληροῖ ὁ λόγος τὴν τοῦ γάμου ἔκφρασιν καταστὰς εἰς τοὺς θεατὰς λαοὺς τῆς νυμφαγωγίας. ἣν δηλοῖ διαλελυμένως τό, νύμφας ἠγίνεον. εἰ δὲ ἔστιν ἀγορὰ ὁ δημηγορικὸς τόπος, ἄρχεται ἐντεῦθεν ἡ ῥηθησομένη δικανικὴ ἔκφρασις. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐνταῦθα ἐτόρευσέ που τῆς ἀσπίδος, λαοὶ συνῆλθον δικαστικῶς. ἔνθα δέ, νεῖκος ὀρώρει καὶ ἑξῆς. ὅρα δὲ τό, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, τὸ καὶ ἀρχαῖον ἔθος ἁπλοῦν καὶ εὐπόριστον, ὃ καὶ εἰσέτι πολλοῖς ἐπιχωριάζει. αἱ γοῦν διὰ κηρίου ἀνάψεως πομπαί, τὸ ὕστερον πολυτελείας εὕρημα. ἐκ παλαιοῦ μέντοι, δᾷδες ὑπούργουν εἰς φῶτα σπουδαῖα, καὶ εἰς αὐτὰς ἑορτάς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ παρ' ἀττικοῖς δᾳδουχεῖν, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς δᾳδούχων. οἳ δοκιμαζόμενοι ἐπεστάτουν ταῖς δᾳδουχίαις. εἰ δὲ καὶ ἔλαιον ἐκ δᾴδων ἐπερρίζοντο εἰς πυρὸς ἄναψιν, οἴδασιν οἱ περιτυχόντες. ὑμέναιος δέ, γαμήλιος ᾠδή. ἐσχημάτισται δὲ τὸ πολὺς ὑμέναιος ὀρώρει, ὡς τό, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. ἐρεῖ δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, ἔνθα δὲ νεῖκος ὀρώρει. γίνεται δὲ ἡ λέξις. ἢ παρὰ τὸ ὑμνεῖν, ὡς δῆθεν ὕμναιός τις. ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ ναίειν τοὺς νυμφίους, ὡς δῆθεν ὁμόναιος. ἢ παρὰ τὸν παρθένον ὑμένα, ὡς παρὰ δηλοῖ καὶ τό, ὑμὴν ὦ, ὑμέναιε ὦ παρὰ τῶν κωμικῶν. οὐ δὴ διαλείπτου ὑμένος χρῆσις καὶ παρὰ τοῖς δειπνοσοφισταῖς ἐν τῷ, ἐξυλάσαντό τινες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένος ἰδέαν, ἤγουν ἄγαν ἐλαύνοντες, λεπτότατον ἐποίησαν ὑμένος δίκην. δῆλον δ' ὅτι κἀνταῦθα ἡ ἐκ προθέσεως ἐπίτασιν ἐδήλωσεν. καὶ ἄλλως δὲ ὑμέναιος, ἀπὸ ὑμεναίου νεανίου τινὸς ἀργείου, ὃς παρθένους ἀθηναίας ἔσωσε βίαν ἣν λῃσταὶ πειραταὶ ἐπῆγον παρθένοις ἀττικαῖς. αἱ γάμοις νομίμοις ὕστερον ἐκδοθεῖσαι, ᾄδουσαι ἐπ' αὐτῷ, ἣν ὁμωνύμως ἐκάλουν ὑμέναιον. καὶ ἐξ αὐτοῦ πᾶς ὁ ἐν γάμῳ ὕμνος ὑμέναιος. ἐπιτινά.

ροι δὲ, πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ κοινὰ ἱστοροῦσιν ὑμέναιον πρὸ ὥρας θανόντα, καὶ ᾄδουσί τινα λόγον αὐτοῦ ἐν τοῖς γάμοις, ὃν καὶ λέγεσθαι ὑμέναιον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ὑμέναιος ὀρώρει, ἔγραφεν οὐχ ὅτι ἐξηκούετο, ἀλλ' ὅτι τῷ σχήματι τῆς ζωοπλασίας οὕτως ἐῴκει. τοιοῦτον δὲ καὶ ἑξῆς τό, αὐλοὶ βοὴν ἔχον. καὶ τό, ἄνδρες ἐνείκεον. καὶ, λαοὶ ἐπήπυον. καί, παῖς λεπταλέῃ φωνῇ. καί, βόες ἐπισεύοντο μυκηθμῷ. καὶ ἕτερα ὅμοια ἐν πᾶσι γὰρ τούτοις, οὐ φωνὴ ἐξηκούετο, εἰ καὶ ὁ φιλόμυθος ἴσως μῦθος οὕτως ἐθέλει, ἀλλ' εἰκασμῷ ἐνέφαινε φωνὴν ἡ τῶν ζώων ἀκριβὴς ἐμφέρεια. τὸ δὲ ὀρχηστῆρες ἐδίνεον, ἀπὸ δίνης ὅ ἐστι τόρνου ληφθὲν, ἄριστα ἔχει. καὶ οὐκ ἔστι καινοτέραν ἑτέραν λέξιν εὑρεῖν ἐπὶ ἑλίξεων ὀρχηστοῦ. ἡ δὲ πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων ἐστὶ τὸ ἐδίνεον, ἐξ οὗ τὸ δινεύειν, ἀλλ' ἔστι καὶ τρίτης ὡς δῆλον ἐκ τοῦ δινοῦντο. ἐν δὲ τῷ, αὐλοὶ φόρμιγγές τε, φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς οὐδαμοῦ αὐλοὶ παρ' Ἕλλησιν. εἰ δὲ καὶ Ἀθηνᾶς εὕρημα ὁ αὐλὸς ὡς ἀνωτέρω ἐρρέθη, ἀλλ' αὐτὸ πάλιν Ἀθηνᾶ κατὰ τὸν τοῦ Φιλοστράτου λόγον χρησαμένη, κατέρριψε τὸ εὑρεθὲν, ἐπειδὴ τῷ φυσήματι συγχεῖν εἶχε τὸ τοῦ προσώπου κάλλος αὐτῇ καὶ ἀποχρῶν. γίνεται δὲ αὐλός, ἀπὸ τοῦ αὔειν ὅ ἐστι βοᾶν, οὗ παρώνυμος ὁ αὐλών, ἐπιμήκης αὐτὸς καὶ παραμήκης τόπος. ὅθεν καὶ δίαυλος καὶ αὐλὸς κατὰ Παυσανίαν, τὸ στάδιον. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ τὴν τάφρον αὐλῶνα, ἔνθα καὶ δημοὺς λέγει αὐλωτούς, διὰ τὸ κώδωνας φησὶ προσῆφθαι αὐτοῖς. οἷς ἐμφυσῶντα· αἱ ἵπποι, ὡς φωνὴν σάλπιγγος προΐεντο. γράφει οὖν οὕτως. ὃς εἶχε πώλοισι τέτρασι ζυγηφόροις, φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐσομαρμοσίας. ὅτι δὲ τῷ αὐλῷ καὶ ἡ αὔλαξ παρωνόμασται, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. παρ' οἷς φέρεται περὶ αὐλῶν, καὶ ταῦτα. παλαιὸν ὁ αὐλὸς καὶ τὸ λυδικὸν, καὶ ὡς ἐπιπολὺ, καλάμινος. παρὰ γοῦν Ἀλεξανδρεῦσιν, ἦν μόναυλος κάλαμος, Ὀσίριδος φασὶν εὕρημα, καλούμενος τιτύρινος τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσιν, εἴτ' οὖν σατυρικός. τίτυροι γὰρ Δωρικῶς, οἱ σάτυροι. ὁ δὲ μόναυλος, καὶ καλαμαύλης φασὶ καὶ ῥαπταύλης ἐλέγετο. ἦν δέ τις καὶ πλαγίαυλος. ὅθεν ἡ κοινὴ γλῶσσα τὸ πλαγιαυλίζειν οἶδε. Ξενοφῶν δὲ ἱστορεῖ, γιγγραίνοις αὐλοὺς σπιθαμιαίους παρὰ Φοίνιξιν ὀξὺ καὶ γοερὸν φθεγγομένους, οἷς καὶ Κᾶρες ἐχρῶντο. ἡ δὲ χρῆσις τοῖς γίγγροις, ἐκ τῶν περὶ Ἄδωνιν θρήνων, ὃν Γίγγραν ἐκάλουν οἱ Φοίνικες. ἐλέγετο δέ τις αὐλός, καὶ μαγάδις, ὁ καὶ παλαιομάγαδις, ὀξὺν ἅμα καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδεικνύμενος. ὅτι δὲ καὶ λώτινοι αὐλοὶ ἀπὸ ξύλου ἤγουν λιβυκοῦ καλουμένου λωτοῦ, λεγόμενοι φώτιγγες παρὰ Ἀλεξανδρεῦσιν, ὅθεν καὶ τό, φωτίγγια καὶ μοναύλια κώμων οὐ πολέμων ὄργανα. καὶ ὅτι [illegible] καὶ ἐλεφάντινοι αὐλοὶ παρὰ Φοίνιξι. καὶ ὅτι καὶ νεβροῦ κῶλα, ἐτόρευον αὐλούς, ὃ Θηβαίων ἦσαν εὕρημα τῶν κατ' Αἴγυπτον ἴσως, ἐπεὶ καὶ Ἰόβας ὁ τοιαῦτα ἱστορῶν Λίβυς ἦν. καὶ ὅτι καὶ ὕδραυλις ἦν μουσικὸν ὄργανον εὕρημά φασι Κτησιβίου, κουρέως Ἀλεξανδρέως, ἣν ὁ ἑρμηνεύων Ἀθήναιος, ἐμπνευστὴν λέγει φάμενος. καὶ ὅτι τὸ ὑδραυλικὸν ὄργανον κατὰ κλεψύδρας ἐστὶν, ἐπεὶ τοιοῦτον εἴρηται. τὸ δὲ βοὴν ἔχον ἀντὶ τοῦ ψόφον, θαυμασίως πέφρασται. καὶ ἔστι θαυμάσαι, ὡς οὐδὲν ῥῆμα ἐπαχθὲν αὐτὸ καθ' αὐτό, δι' αὐτὸ δὴ τὸ ψόφον, ἢ ἦχον, ἢ ᾆσμα, ἢ ἄλλό τι, κάλλιον ἐκφωνηθήσεται. τό, αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. καὶ ὅρα ὡς καὶ μελικοῖς ὀργάνοις ἡ βοὴ ἐπιλέγεται. ὧν δὴ ὀργάνων, τῶν κατὰ μοῦσαν δῆλα δὴ καὶ μέλος, οὐ μόνον διάφορα εἴδη ἐστὶν εἰπεῖν, ἀλλὰ καὶ ἔκφυλα κατὰ τὸν Ἀθήναιον, ἐν οἷς καὶ πηκτίδες. καὶ μαγαδίδες καὶ σκινδαψοί. καὶ πανδοῦρα, ἣν κατασκευάζειν φασὶ Τρωγλοδύτας ἐκ τῆς κατὰ θάλασσαν φυομένης δάφνης. ὅτι δὲ τοῦ εἰρημένου αὐλοῦ ὑποκοριστικόν ἐστιν ὁ αὐλίσκος. καὶ ὅτι καὶ αὐλὸς αἵματος λέγεταί που καθ' ὁμοιότητα μεταφορικῶς. καὶ ὅτι ἐκεῖθεν παρὰ Σοφοκλεῖ μὲν, βοὴ πάραυλος ἡ ἐξισουμένη αὐλῷ ἢ κατὰ θρηνῳδίαν ἢ διὰ τὸ τραγικόν, παρ' ἑτέρῳ δέ τινι μέλος πάραυλον τὸ ἀπῳδὸν κατὰ τό, ὑπὸ ἐμφύτου γαστριμαργίας καὶ ἀλογίας ἀναπέμπει μέλη πάραυλα, οὐκ αὖ εἰς πολίτερον ἐν τούτοις παραπεπῆχθαι. τὸ δὲ αἱ γυναῖκες ἑκάστη, ἀστειότερον τοῦ γυναικῶν ἑκάστη, ἔστι δὲ Ἀττικόν. ὅτι τὴν προσεχῶς ῥηθεῖσαν δικαιολογίαν ἐκφράζων ὁ ποιητής, φησίν. ἔνθα δὲ νεῖκος ὀρώρει, ὡς καὶ προγράφει. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν, εὔχετο πάντ' ἀποδοῦναι, δήμῳ πιφαύσκων. ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσ' ἔχον ἠεροφώνων. τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσον. ἀμοιβηδὶς δ' ἐδίκαζον. κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴποι. καὶ ὅρα δικαστηρίου παλαιοῦ διάθεσιν. θρόνοι τε γὰρ κεῖνται λίθινοι τοῖς ἀθροιζομένοις, ὅπερ οὐκ ἐν δικαστηρίοις μόνον ἀλλὰ καὶ ὅλως ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ ταῖς θέαις ἦν, καὶ γέροντες δικάζοντες. γέροντες δὲ, ἢ τῷ χρόνῳ, ὡς συνίστησι καὶ πολυπειρία πραγμάτων προΐσχουσιν. ἢ καὶ ἁπλῶς ἄλλως ἔντιμοι καὶ μὴ τῇ ἡλικίᾳ γέροντες ὄντες. καὶ σκῆπτρα δὲ, οὐ μόνον βασιλεῦσιν ἀλλὰ καὶ δικασπόλοις. ἔστι γὰρ τὸ σκῆπτρον, οὐ μόνον βασιλείας, ἀλλὰ καὶ θέμιδος σύμβολον, ὡς καὶ ἐν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. ὁ δὲ τόπος τοῦ δικαστηρίου, κύκλος διὰ τὸ πολυχώρητον τοῦ τοιούτου σχήματος. ὅθεν καὶ Σοφοκλῆς κυκλόεντα θρόνον ἀγορᾶς λέγει. καὶ κήρυκες δ' ἐνταῦθα, οἷς ἔργον κηρύσσειν τι εἰς ἀγορὰν, καὶ κατασιγάζειν θορυβοῦντα ὄχλον ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. καὶ τὰ σκῆπτρα δὲ, ὥσπερ τὰ τῶν βασιλέων, οὕτω καὶ τὰ τῶν δικαστῶν, τέως μὲν ἔχειν, ἐν καιρῷ δὲ χειρίζειν αὐτοῖς. καὶ οἱ δικασταὶ δὲ σκήπτροις ἀΐσσουσιν, ὡς τὰ σκῆπτρα τοῖς λόγοις συνδιαφέροντες. οὔπω γὰρ ἀνέδην χεῖρας ἐκίνουν. ἐκράτιζον οὖν τοῖς σκήπτροις, ὡς καὶ ἡμεῖς χειρονομοῦμεν πολλάκις ἐν τῷ λέγειν. ὁ δυνατὸς οὖν ἐπεὶ δημηγορῶν τὰ ἀκίνητον εἶχε τὸ σκῆπτρον, ἀμαθίας δόξαν ἐπέβαλε τοῖς Τρωσὶ καὶ ζάκοτος ἔδοξε. κεῖται δὲ καὶ μισθὸς ὡς προερρέθη δικαστῇ τὰ

δύο

δύο τοῦ χρυσοῦ τάλαντα, δικαιοσυνήσιον ἆθλον, ἐπὶ δικασπολίᾳ προκείμενα. εἰ μή τι ἄρα ἡ φωνὴ τεχνικῶς δημηγορίζεται, ὅτι συνηγόρῳ κεῖται μισθὸς κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ τῷ δικαζομένῳ μὲν μὴ φονευσαμένῳ, ὡς προτιμηθέντος τοῦ φονευσαμένου. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλη τις ἦν ἐν τοῖς τοιούτοις δόσις χρημάτων. καὶ ἐλέγετο τὰ τοιαῦτα, χρήματα ὑποφόνια, διδόμενα τοῖς φόνου κατηγοροῦσιν ἵνα μὴ ἐπεξέλθωσι. καὶ ταῦτα μὲν ὡς ἐν ἐπιτόμῳ, δικαστηρίου παλαιοῦ διάθεσις. ἦν δὲ παλαιὸν ἔθος, καὶ τὴν ποινὴν ἐστὶν ὅτε δίδοσθαι ὑπὲρ φόνου, καὶ μὴ ἀνάγκην εἶναι φεύγειν ἀεὶ τὴν πατρίδα τὸν πεφονευκότα. ἔφη γάρ. δύο ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα μάλιστα κυρία λέξις ἡ ἐπὶ φόνῳ ποινὴ, ἐκ τοῦ φόνου γενομένη. καὶ ὁ μὲν φησὶν εὔχετο, πάντ' ἀποδοῦναι, ἤγουν χρεωστικῶς δοῦναι, χρέος γάρ τι καὶ ἡ ποινή. ὁ δὲ ἀπαιτῶν τὴν ποινὴν, ἀναίνετο μηδὲν ἑλέσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, νεῖκος εἵνεκα ποινῆς, διασαφητικόν ἐστι τοῦ, νεῖκος ὀρώρει. ὅπερ οὐ μόνον μάχην δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ ἑτέρας εἴδη στάσεων. τὸ δὲ δήμῳ πιφαύσκων, ὡς ἐν δημοκρατίᾳ τὴν δίκην ὑποτίθεται λέγεσθαι. ὁποία καὶ ἡ τῶν Ἀθηναίων πολιτεία. ἴστωρ δὲ, ἢ ὁ μάρτυς, παρὰ τὸ εἰδέναι ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἴδρις, καὶ παρὰ τὸ ἴσημι τὸ γινώσκω ἵνα δηλοῖ τὸν ἐπιστήμονα μάρτυρα. ἢ ὁ κριτὴς, διὰ τὸ ἐπίστασθαι καὶ αὐτός. τὸ δὲ πεῖραρ ἑλέσθαι, ἀρετὴν δηλοῖ καὶ μάρτυρος καὶ κριτοῦ ἀγαθοῦ, οἳ πέρας οἴδασι θεῖναι τοῖς πράγμασιν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ὁμηρικὸς ἴστωρ, καὶ ἴδυος ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐν διφορουμένῃ γραφῇ. Παυσανίας γοῦν ἐν οἷς ἔγραψε κατὰ στοιχεῖον, ἐν μὲν τῷ ι στοιχείῳ, γράφει ἴδυοι, μάρτυρες. ἐν δὲ τῷ ι, ἰδύοις, μάρτυρας συνίστορας. δῆλον δὲ ὅτι συνίστωρ, σύστοιχόν ἐστι τῷ ἴστωρ. εἰ δὲ διφορεῖ τὴν γραφὴν καὶ αὐτὸς, καινὸν οὐδέν. ὅτι δὲ ἰδύοις καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας φασὶν, Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ. οἱ δὲ ἀμφοτέροισιν ἐπιπύοντες ἀρωγοὶ λαοὶ, συνήγοροι ὡς εἰκός εἰσιν, ἢ καὶ κοινὸς ὄχλος, ὁποῖα τὰ τῶν δημοκρατουμένων. κήρυκες δὲ ποιητικῇ περιστάσει, τὸ ἐπίπνυον, καὶ τὸ ἐρήτυον. ξεστοὶ δὲ λίθοι, οἱ χειρόκμητοι καὶ μὴ εἰκῇ κείμενοι, ἢ οἱ εὔξεστοι. λέγοιντο δ' ἂν οἱ τοιοῦτοι θῶκοι, καὶ ἐλαίῳ στίλβειν διὰ τὸ εὐξέστους εἶναι. ἱερὸς δὲ κύκλος ὁ τῆς ἀγορᾶς, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ θέμιν καὶ δίκην. ὤν, ἢ ὅτι τοιοῦτος εἶναι κύκλος δηλοῖ συντελεῖν δή τι ἐνταῦθα φαίνεται καὶ τὸ, ἱερῶν προπάροιθε καθήμενοι, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς κεῖται. ὅτι δὲ κυκλοτερὴς ἡ ἀγορὰ ἐν ᾗ καὶ ἡ βουλὴ, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὀλιγάκις ἄστυ κατ' ἀγορᾶς χραίνοντας κύκλους. τὸ δὲ σκῆπτρα κηρύκων ἐν χερσὶν ἔχον, στενοφανῶς πέφρασται. χρὴ μὲν γὰρ, σκῆπτρα ἔχειν τοὺς δικαστάς. καθήμενοι δὲ, πάντως οὐκ εἶχον αὐτά. ἀνιστάντες γὰρ ὅτ' ἐστὶν ἀνιστάμενοι, κρατοῦσιν αὐτά. εἶχον δὲ οὖν τὰ τούτων σκῆπτρα, παρεστῶτες οἱ κήρυκες. εἰ τοίνυν οἱ κήρυκες τὰ ἐκείνων ἀναγκαίως ἑστῶτες κρατοῦσιν, εἶχον ἄρα οἱ δικασταὶ τὰ σφῶν σκῆπτρα ἐν χερσὶ κηρύκων. καὶ δῆλον ὡς ἄλλως μὲν ἔχουσιν αὐτὰ, ἑστηκότες. κρατοῦσι γὰρ αὐτοὶ χειριζόμενοι. ἄλλως δὲ ἔχουσι τὰ τοιαῦτα ἐν χερσὶ κηρύκων. κέκτηνται γὰρ ὡς οἰκεῖα ὄντα. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σκῆπτρα ἔχειν, ὁ σκηπτοῦχος σύγκειται, ἀποδραμόντος τοῦ ρ διὰ καλλιφωνίαν. εἶεν δ' ἂν σκηπτοῦχοι, οὐχ οἱ κήρυκες, εἰ καὶ ἔχουσι σκῆπτρα δικαστικά. οἱ δικασταὶ δὲ μάλιστα συνήθως λέγοιντ' ἂν σκηπτοῦχοι, κατὰ τὸ, σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ὅτι δὲ βασιλεῖς καὶ οἱ δικασταὶ, δηλοῖ καὶ Ἡσίοδος ἐν τῷ, ὧδ' εἶπον βασιλεῦσιν ἱρῶν. ἠεροφώνους δὲ κήρυκας Ὅμηρος κἀνταῦθα εἰπὼν, τὸν κατὰ ζήνωνα τῆς φωνῆς ὅρον περιέβαλεν. εἰπόντα, φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος. ἐν δὲ τῷ ἔπειτα ἤϊσσον, ἀργόν τὸ ἔπειτα καθ' ὁμοιότητα τοῦ δή. οὐ γὰρ δύναται οὐδ' ἐνταῦθα, τὸ μετὰ ταῦτα δηλοῦν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς Αἰλίου Διονυσίου, φέρεται καὶ ὡς ἀττικὰ μὲν τὸ εἶτα καὶ ἔπειτα. τὸ δὲ εἶτεν φασὶ καὶ ἔπειτεν, ἰωνικά. διό φασι καὶ παρ' Ἡροδότῳ κεῖται. τὸ δὲ ἀμοιβαδὶς δ' ἐδίκαζον, ἀντὶ τοῦ ἐναλλάξ. πρῶτον ἀνιστάμενος οὗτος, εἶτα ἐκεῖνος, μεθ' οὓς ἄλλος. ἢ ἀμοιβαδὶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ λαχμόν τινα καὶ κλῆρον ἄλλοτε ἄλλος, ὡς ἐν τοῖς κατ' Ἀθήνας δήμοις ἐγίγνοντο, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ τῶν ἀττικῶν ἐθῶν διδάσκαλος κωμικός. τὸ δὲ ἰθύντατα, ὡς ἐκ τοῦ ἰθύνω, ἔχει τὸ ι ἀμετάβολον. ἄλλως τε, ἐκ τοῦ ἰθὺς, ἰθύντατα ὤφειλεν εἶναι, καθ' ὁμοιότητα τοῦ εὐθὺς εὐθύντατος, καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ δύω στρατοὶ εἵατο λαῶν,
Τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ,
Ἠὲ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργοι.
Οἱ δ' οὔπω πείθοντο. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο.
Τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα
Ῥύατ' ἐφεσταότες. μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας.
Οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἄμφω χρυσείω. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην
Καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώ περ,
Ἀμφὶς ἀριζήλω. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.
Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι
Ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι.

Ὅτι τὴν εἰρηνευομένην πόλιν φράσας ὡς ἐῤῥέθη ὁ ποιητὴς, τὰ περὶ τῆς δευτέρας οὕτω φράζει. τὴν δ' ἑτέρην πόλιν ἀμφὶ, δύο στρατοὶ εἵατο λαῶν, τεύχεσι λαμπόμενοι. δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ, ἢ διαπραθέειν, ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργεν. οἱ δ' οὔπω πείθοντο. λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατ' ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας. οἱ δ' ἴσαν, ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη, ἄμφω χρυσεία

Ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύο σκοποὶ εἵατο λαῶν,
Δέγμενοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο, καὶ ἕλικας βοῦς.
Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες,
Τερπόμενοι σύριγξι, δόλον δ' οὔτι προνόησαν.
Οἱ μὲν, τὰ προϊδόντες, ἐπέδραμον. ὦκα δ' ἔπειτα
Τάμνον τ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
Ἀργεννῶν οἰῶν. κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας.
Οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν
Ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων
Βάντες ἀερσιπόδων, μετεκίαθον. αἶψα δ' ἵκοντο.
Στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας.
Βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἐν δ' ἔρις, ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ κὴρ
Ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
Ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν.
Εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν.
Ὡμίλευν δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἠδ' ἐμάχοντο.
Νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον καταθνειῶτας.

χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην καλὼ καὶ μεγάλω σὺν τεύχεσιν ὥστε θεώ περ ἀμφὶς ἀριζήλω. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι ἐν ποταμῷ, ἔνθα τ' ἀρδμὸς ἦν πάντεσσι βοτοῖσιν, ἔνθ' ἄρα τοί γε ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν δεγμένοι ὁππότε μῆλα ἰδοίατο καὶ ἕλικας βοῦς. οἱ δὲ, τάχα προγένοντο. δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες τερπόμενοι σύριγξι. δόλον δ' οὔτι προνόησαν. οἱ μὲν, τὰ προϊδόντες, ἐπέδραμον. ὦκα δ' ἔπειτα τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας, καὶ πώεα καλὰ ἀργεννῶν οἰῶν. κτεῖνον δ' ἐπὶ μηλοβοτῆρας. οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶν ἱράων προπάροιθε καθήμενοι, αὐτίκ' ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων, μετεκίαθον. αἶψα δ' ἵκοντο. στησάμενοι δ' ἐμάχοντο μάχην ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ἣν καὶ ἐκφράζει εὐθὺς ἐν στίχοις ἑπτὰ, οἳ ἐφεξῆς δηλωθήσονται. ἰστέον δὲ ὅτι δύο στρατοὺς ἐνταῦθα, τινὲς μὲν μιᾶς πόλεως καὶ ἀμφοτέρους ἐπελθόντας φασὶν, ὡς προερρέθη νοεῖν ὁ κερκυραῖος σοφός. ἕτεροι δὲ, τὸν μὲν ἕνα, πολέμιον πάνυ τοῖς ἐν τῇ πόλει. τὸν δὲ ἕτερον, οὐ λίαν τοιοῦτον. τὸ δὲ ὅλον εἰπεῖν, πάνυ τετάρακται ἡ τοιαύτη ὅλη ἔννοια. καὶ διόλου ἔχει τὴν ἀμφιβολίαν ὡς δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ, δεξιώτατα συμβιβάζοντες τὰς διαφόρους ἐννοίας. καὶ σημείωσαι καὶ τὸν τόπον τοῦτον μάλιστα ὑπέρ τινα ἄλλον, εἰς ἀμφιβολίας παράδειγμα. φαίνεται γὰρ ἐνταῦθα μία μὲν ἔννοια, τοιαύτη τις. ὡς οἱ μὲν πολέμιοι, ἐζήτουν δάσασθαι τὰ τῆς πόλεως εἰ μὴ βούλονται οἱ πολῖται περθῆναι. αὐτοὶ μέντοι οὐκ ἐπείθοντο, ἀλλ' ἡτοιμάζοντο εἰς λόχον. καὶ τὸ τεῖχος τῇ ἀχρήστῳ ἡλικίᾳ φυλάσσειν ἐπιτρέψαντες, καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὸν ποταμὸν ὅπου ἠρδεύοντο τὰ βοτὰ, ἐκρύπτοντο καθίσαντες δύο σκοποὺς κατὰ τῆς ἤδη γενομένης λείας τῶν πολεμίων. καὶ οἱ πολέμιοι ἦλθον. δύο δὲ ἦσαν ποιμένες αὐτοῖς, τὰ λοιπὰ ἐν τῷ μὲν ζῶα ποιμαίνοντες, τὸν λόχον δὲ οὐ προϊδόμενοι. ἐπιδραμόντων δὲ τῶν πολιτῶν τοῖς ποιμνίοις, πυθόμενοι οἱ πολέμιοι ἐν ὅσῳ ἔτι ἐβουλεύοντο, αὐτίκα ἐφ' ἵππων βάντες, ἱστῶσι μάχην παρὰ τῷ ποταμῷ. καὶ αὕτη μὲν μία ἔννοια τοῦ κατὰ τὴν δευτέραν πόλιν χωρίου. ἑτέρα δέ τις, τοιαύτη. ὡς οἱ μὲν πολέμιοι, ἐβούλοντο τὰ σφίσιν ὡς ἐρρέθη δοκοῦντα περὶ τῆς πόλεως. τῶν δὲ πολιτῶν μὴ πειθομένων, λόχῳ ὑπεθωρήσσοντο οἱ ἀντίμαχοι παρὰ τῷ ποταμῷ. καὶ ἐκάθισαν σκοποὺς, προσδεχόμενοι τὰ ζῶα τῶν πολιτῶν, πότε ἂν ἔλθωσι πόμενα. τῶν δὲ νομέων ἐλθόντων ἀγνοίᾳ τοῦ λόχου, ἐπιδραμόντες οἱ πολέμιοι, τά τε ζῶα ἔταμνον, καὶ τοὺς νέμοντας ἔκτεινον. οἱ δὲ πολῖται βουλευόμενοι μὲν, μαθόντες δὲ ταῦτα, βοηθοῦσι τὴν ταχίστην, καὶ μάχη γίνεται. αὕτη καὶ ἡ δευτέρα ἔννοια. ἡ δὲ τρίτη, ὧδέ πως ἔχει. δίχα τοῖς πολεμίοις στρατοῖς ἥνδανε βουλή. τοῖς μὲν, περθῆσαι τὴν πόλιν. τοῖς δὲ, ἀφεῖναι μὲν ἀπόρθητον, μερίσασθαι δὲ τὰ ἐκείνης ἐκ συμβάσεως κοινῆς. ἐπεὶ δὲ ὁ εἷς στρατὸς οὐκ ἐπείθετο τοῖς τοῦ ἑτέρου, γίνεται λόχος. καὶ ἡ μὲν πόλις φυλάσσεται, καὶ ὁ τῆς πόλεως στρατὸς ἔξεισιν ὡς εἰκὸς κατὰ τὸ σιωπώμενον. τῶν δὲ δύο ἐκείνων στρατῶν ὁ ἕτερος, λοχᾶσαι παρὰ τῷ ποταμῷ κατὰ τῶν συστρατευσαμένων, καὶ ληΐζονται τὰ ἐκείνων, πρότεροι ἐπιδραμόντες. οἱ δὲ, πυθόμενοι ἀντιορμῶσι. καὶ οὕτω δηλαδὴ μένει ἀπαθὴς ἡ πόλις, ὡς τῶν δύο στρατῶν ἐκπολεμωθέντων ἑαυτοῖς. σημείωσαι δὲ ὅπως ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα στρυφνῶς γράψας καὶ δυνώσας τὴν φράσιν ταῖς συχναῖς ἀντωνυμίαις, τῷ οἱ μὲν, καὶ οἱ δὲ, καὶ τοῖς ὁμοίοις, εἰς ἀσάφειαν τὸν λόγον περιήγαγεν. ὡς ἐντεῦθεν τὸ χωρίον τοῦτο μεμελετῆσθαι εἰς πολλὴν ἔννοιαν. ὅρα δὲ ὅτι τὸ πάντα δάσασθαι, ἑρμηνεύων ἑξῆς εἰπὼν, κτῆσιν ὅσην τις ἦν ἔσω. ἣν καὶ ἐπήρατον λέγει, οὐχ ὅτι νῦν ἐν τῷ δαιδάλματι τοιαύτη φαίνεται, ἀλλ' ὅτι πρᾶγμα τι ὡς τοιαύτην εἶναι χρὴ τὴν μεμελετημένην κτῆσιν. ἴσως δὲ τοῦ πτολιέθρου μᾶλλον ἐπίθετόν ἐστι τὸ ἐπήρατον διὰ τὸ χρυσίου ὕλης εἶναι. εἴρηκε δὲ καὶ νῦν, τὸ συγκλείειν ἤτοι περιέχειν. τὸ δὲ οὔπω πείθοντο, οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρονικῶς ἐρρέθη ὡς μελλόντων ὕστερον πεισθῆναι, ἀλλὰ δύναται νοεῖσθαι ἁπλῶς καὶ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπείθοντο, ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται τὸ, ἐπεὶ οὔπω πάντες ὅμοιοι. καίρια δὲ παρεῖσα ἐν ἑνὶ στίχῳ

τὸ πίθοντο, καὶ ὑπεθωρήσσοντο. ἔστι δὲ τὸ ὑπεθωρήσσοντο, ἀντὶ τοῦ κρύφα καὶ δολίως ὡπλίζοντο. δόλος γάρ τις ὁ λόχος. διὸ καὶ φησί, δόλον δ' οὔ πω πεπνύσκοντο. διὸ καὶ ἵζοντες οἱ λοχῶντες. καὶ λόχον καθίζειν λέγεται ὁ λοχαγός. καὶ ἔστιν οἰκεῖον ἐπὶ δολιευομένων εἰπεῖν τό, οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. ἔχει δέ τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸ ὑπεθωρήσσοντο, καὶ τὸ ὑφαιρεῖν καὶ τὸ ὑφελέσθαι. ἃ καὶ αὐτὰ δόλον δηλοῖ. κλεπτικὸν μέν τοι ἐκεῖνα. ἐν δὲ τῷ, τεῖχος μὲν ἄλοχοί τε καὶ ἑξῆς, ἐμφαίνεται δεῖν μὴ δὲ τὰς γυναῖκας τῶν πολεμικῶν ἔργων ἀμαθεῖς ἀφεῖσθαι. καὶ τὰ νήπια δέ, ὡς οἷόν τε ποῦ συναμύνειν εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς πατρίδος κίνδυνον. καὶ ἔστι ταῦτα, τῶν ἐπὶ Ἕκτορος προῤῥηθέντων πρωμηθέστερα καὶ γενναιότερα. ὁ μὲν γὰρ ἐν τῇ θ' ῥαψῳδίᾳ, παῖδας πρωθήβας, καὶ πολιοκροτάφους γέροντας κελεύει περὶ τὸ ἄστυ λέξασθαι, τὰς δὲ γυναῖκας ἐν μεγάροις πῦρ καίειν καὶ φυλάσσειν. ὁ δὲ ὁπλοποιὸς οὗτος, πρὸς τοῖς πρεσβυτέροις καὶ τὰς ἀλόχους καὶ τὰ νήπια τῷ τείχει πρὸς φυλακὴν ἐφιστᾷ, διδάσκων μὴ ὀκνεῖν μὴ δὲ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἀνδρεῖα ἔστιν οὗ ἐπιτηδεύματα κατὰ θηκόντως παιδεύεσθαι. ὁποία τις καὶ ἡ Ἀνδρομάχη. καὶ τοὺς παῖδας δὲ ἐκ νηπίων ὡς οἷόν τε συνεθίζειν, πόνων τοῖς τεκοῦσι κοινωνεῖν. Πλάτων δὲ ἐν νόμοις ἀξιῶν τὰς γυναῖκας γυμνάζεσθαι τὰ πολεμικά, τὴν ὁμήρου ταύτην ὑπόθεσιν ἔχει μαθὼν καὶ σαυρομάτιδες δὲ αἱ γυναῖκες ἀνδρείαν ἐνδῦσαι στολὴν, πολεμοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ τὰς ἀμαζόνας εἰς σύγκρουσιν τοῦ λόγου παραλαβεῖν. φοβηθεῖσιν δέ τινα τὴν ἀταλαίστην, καὶ ἥτις ἄλλη τῶν καθ' ἱστορίαν γυνὴ ἀνδρεία, πολλῶν ἱστορεῖν. ὅλως γάρ, ἐπειδὴ τοῖς παιδουργοῖς μορίοις ἀνὴρ διακεκώλυται μὲν καὶ γυνή, τῇ φύσει δὲ οὐδέν, οὐκ ἀπεικὸς ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἀμφοτέρους εὐδοκιμεῖν. τὸ δὲ ῥύειν, ἢ ῥύεσθαι, νῦν μὲν συνήθως ὁμήρῳ, ἐπὶ τοῦ φυλάσσειν τίθεται. παυσανίας δέ, καὶ ἐπὶ θυσίας κεῖσθαι τὴν λέξιν λέγει. ὅθεν καὶ ἀναῤῥύειν φησὶ τὸ θύειν. καὶ ἡ θυσία, ἀνάῤῥυσις. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἡ λέξις λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ ῥυστάζειν ἀπ' αὐτοῦ γεγονός. ἐξ οὗ δὲ τοῦ ἐ πλεονάζοντος, ἐρύειν λέγεται. καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ ῥύειν τὸ ἑλκύειν, καὶ ἀνάῤῥυσις ἡ θυσία, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐρύειν, τὸ ἀνερύειν γίνεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἐρύω γίνεσθαι δοκεῖ καὶ τὸ ἀρύω τροπῇ τοῦ ε εἰς α. κατὰ τὸ ἄρτεμις ἄρταμις. ἐκ δὲ τοῦ ἀρύειν, καὶ ὁ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀρύβαλλος. καὶ ἡ ἀρύταινα. καὶ ἀρύσιχοι. καὶ ἀρυσάναι. καὶ ἀρυστῆρες. τὸ δὲ ἐφεσταότες, συγκείμενον μετὰ τοῦ νήπια τέκνα, καινόσχημόν ἐστι. συνταχθὲν δὲ τοῖς ἐφεξῆς, κοινόν ἐστιν. ἵνα ᾖ, ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέρες οὓς ἔχε γῆρας, ἤγουν ῥύατο τῆς πόλεως τὸ τεῖχος, ἐφεστῶτες οἱ ἔξωροι. δι' οὐκ ἂν εὐφυῶς ἔχειν γῆρας ῥηθεῖεν, ἀλλ' ἔχεσθαι ὑπὸ γήρως κατὰ τὸν ποιητήν, ὡς οἷά τινες πεδῶνται, ἢ αἰχμάλωτοι. καὶ ὅρα τὸ οὓς ἔχε γῆρας, περιφραστικὸν ἀντὶ τοῦ γέροντες. καὶ ἄλλως δὲ σαφέστερον εἰπεῖν περὶ τοῦ ῥύατ' ἐφεσταότες, τινὲς μὲν συμβιβάζουσι τελείαν στίζοντες εἰς τὸ ῥύατο, εἶτα ἐπάγοντες τό, σὺν δὲ αὐτοῖς ὡς ἐῤῥέθη ἑστῶτες καὶ οἱ γέροντες. ἕτεροι δὲ φασὶν ἀλκμανικῷ ἐοικέναι σχήματι. προαποδίδοται γὰρ τὸ ἐφεσταότες ἀρσενικὸν ὄνομα, πρὶν εἰπεῖν τὸ ἀνέρες. οἷόν τι καὶ τό, πυριφλεγέθων τε ῥέουσι κωκυτός τε. καὶ ἐὰν ἄρης ἄρχωσι μάχης καὶ φοῖβος. καὶ ἐν τούτοις γάρ, ἡ μετοχὴ προεκπεφώνηται, ἣν ἔδει ἐπάγεσθαι. ἄλλοι δὲ παράγουσι σχήματα ὅμοια ὁμηρικὰ ἐν θηλυκῷ σημαινομένῳ ἀῤῥενόφωνα. δι' ἃ καὶ τὸ ἐπιπροσθῆμα θήλυς ἀϋτμή. ὁδμὴ ὀλοώτατος. ὅπα χάλκεον. ἁλὸς πολιοῖο. καὶ ἐπὶ οὐδετέρων δέ, πληγεὶς κεραυνῷ, ἀντὶ τοῦ πληγέντα. οὕτως οὖν φασὶ καὶ ὧδε ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα φυλάσσουσιν ἐφεσταότες. καὶ ἄλλως δέ φασι τῷ νήπια τέκνα, συνακούεται τὸ ἄῤῥενες οἱ παῖδες, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. τοιοῦτον τό, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε, τὸ μέν, οὔποτ' ἐρωεῖ. πρὸς τὸ νέφος γὰρ ἡ ἀπόδοσις τῇ νεφέλῃ ἀντιφωνούμενον. καὶ πάλιν, βοῶν ἀγελαίων, τόμοι ἐστί. πρὸς γὰρ τὸ στάχος ἡ ἀναφορά. καὶ εἰροπόκοις ὀΐεσσι, τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται. πρὸς τὰ πρόβατα γάρ, ἢ τὰ πῶα ἀναφέρει τὸ σχῆμα. τοιοῦτον καὶ τό, δίχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν, ὅσην πόλις ἐντὸς ἐέργει. τὸ δὲ ἄμφω χρυσείω, ἕως τοῦ, ἀμφὶς ἀριζήλω. μεγάλοις ἐπιπρέπει στρατιωτικοῖς προσώποις πομπικῶς ἔχουσιν. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀμφὶς, οὐκ αὐτόσχημα ἀντὶ τοῦ ἄμφω, ἀλλὰ συνήθως ἀντὶ τοῦ ἀμφοτέρωθεν. ἄρης μέν, ἐκεῖθεν. ἀθηνᾶ δέ, ἔνθεν. τὸ δὲ λαοὶ ὀλίζονες, πρὸς πιθανότητα κεῖται ὡς ἄλλως ἀπίθανον ὂν μυριοπληθῆ στρατὸν ἐνθεῖναι τῇ ἀσπίδι ἐχούσῃ πολυειδῆ ἀγάλματα. ὅρα δὲ τὸ ὀλίζονες, ἐπὶ πλήθους ἤγουν εἰωθισμένου ποσοῦ πεσὸν καὶ ἐνταῦθα. τὸ μέν τοι ὀλίγον ἐν ὀδυσσείᾳ, ἐπὶ μεγέθους τίθεται ἐν τῷ, ὀλίγος καὶ οὐ πίσυνος, τουτέστι τὴν ἡλικίαν μικρός. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀσωμάτων πραγμάτων ἡ λέξις. δι'. ὀλίγος δέ μοι θυμὸς ἐνῆεν. καί, ὀλίγη δὲ ἀνάπνευσις πολέμοιο. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ αἰλίου διονυσίου, φέρεται καὶ ὀλίους τὸ ὀλίγους. φησὶ γάρ. ὀλίγους. τὸ δὲ ὀλίους, ἢ βαρβάρους ἢ ἰκνούς. τοῦ δὲ ὀλίζους, ἡ χρῆσις καὶ παρὰ λυκόφρονι. δοκεῖ δὲ ἡ λέξις, αἰολέων εἶναι. διὸ καὶ προπαροξύνεται τὸ ὄλιζους, οὐ τονούμενος κατὰ τὸ ὀλίγους. τὸ δὲ ὅτι δύο ἐικνίους, φίλως ὁμήρῳ καὶ αὐτὸ διὰ τοῦ ῥαψῳδίσμου ὀγκοφωνεῖται. Τὸ δὲ εἶκε λοχῆσαι, διὰ διφθόγγου ἔχουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα. καὶ σημαίνει τὸ ἐώκει καὶ ἔπρεπεν. εἰ δέ που γράφεται διὰ τοῦ ι, τὸ καθῆκε σημαίνει. ἐκ δέ γε τοῦ πρώτου εἶκος ἤγουν τοῦ διὰ διφθόγγου. γίνεται τὸ εἰκός. ὥσπερ ἐκ τοῦ ἑτέρου ἤγουν τοῦ ἀπὸ ψιλοῦ ι παρακειμένου γίνεται τὸ παρὰ ἡροδότῳ μὲν καὶ τοῖς ὁμοίοις, οἰκός. παρὰ δὲ ἀττικοῖς, ἐοικός. τὸ δὲ πᾶσι βοτοῖσι, καινῶς ἐσχημάτισται. καὶ οὐ κατὰ τὸ πᾶσι βροτοῖσιν. οὐδετέρου μὲν γὰρ γένους, τὸ βοτοῖσι. τὸ δὲ πάντεσσι, ἀρσενικοῦ, καὶ ἔστιν ἀπαγαγεῖν καὶ ἐξ οὗ εἰς τὸ ξενίζειν τοῦ κατάπλασ.

ἤγουν

ἔσω κτήμασιν, ὃ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. τὸ δὲ εἰλυμένοι χαλκῷ, ὅ ἐστι κατειλημμένοι, οὐκ ἀπίθανον τὸ εἰμένοι καὶ ἐπιειμένοι. τὸ δὲ προγένοντο, οἱ μὲν μεθ' ὅμηρον, ἐπὶ προλήψεως τιθέασι χρονικῆς, διὸ προεγίνοντο τὰ τρωϊκὰ τῶν περσικῶν. ὅπερ ὅμηρος προτετύχθαι λέγει ἐν τῷ, ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. ἐνταῦθα δὲ, ἀντὶ τοῦ προέκοψαν τῇ ὁδῷ, ἢ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν ἐγίνοντο. σαφέστερον δὲ αὐτὸ ὡς ἐντελέστερον, τὸ, πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο, ῥηθὲν ἀλλαχοῦ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτως ἐν καιρῷ χαρᾶς παθόντων ἐκ δόλου κακόν τι, καλὸν εἰπεῖν τὸ, ἔπαθον τάδε τι τερπόμενοι σύριγξι. δῆλον δ' ὅτι προνόουσι τὸ δὲ προνόησαν, ἀντὶ τοῦ προένοησαν, προέγνωσαν. ἔστι δὲ οὐκ εὐκαταληπτέα ἡ φωνή. τὸ δὲ τάμνοντο, ἔχει αὖ διαφοράν τινα πρὸς τὸ τάμνον. ἐκεῖνο γὰρ, καὶ θυτικὴ μάλιστα λέξις ἐστὶ πολλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ. τὰ δὲ μῆλα διαστέλλουσι ἀνωτέρω ἐκ τῶν βοῶν, ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῷ, βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα ἀργεννῶν οἰῶν, ὅμως ἐν τῷ μηλοβοτῆρας, συνέλαβον αὐτὰ συνήθως. ἐκτείνοντο γὰρ οὐ μόνον οἱ τῶν μήλων ποιμένες, ἀλλὰ συλληπτικῶς καὶ οἱ βουκόλοι. πάλιν δὲ αὖ ὑπερκαταβὰς ἐν τῷ, πολὺν κέλαδον παρὰ βουσὶ, τῷ τῶν βοῶν ὀνόματι καὶ τὰ μῆλα συμπεριείληφε. τὸ δὲ ἱράων προπάροιθεν, εἴληπται μὲν ἀντὶ τοῦ ἐκκλησιῶν, ἤγουν τόπων ἐν οἷς ἐκκλησιάζουσι, καὶ ἔστι ταυτὸν τῷ ἀγορῶν. ἀμφιβάλλεται δ' ἐντατικῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς κατὰ τὴν γραφὴν τῆς ἀρχούσης. φασὶ γὰρ, ὅτι τὸ εἴρα ὃ σημαίνει τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν μαντείαν, ἔτι δὲ καὶ τὸ κεῖρα, ἀμφιβάλλονται. ὁ δὲ τοιοῦτος λόγος τῶν παλαιῶν, καὶ ἀπὸ βαρυτόνου εὐθείας ἐνικῶς κλίνει τὸ ἱράων. γίνεται δέ φασιν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω, ἢ ἀπὸ τοῦ ἱερὰ ἔν. καθότι καὶ κύκλος ἀγορᾶς ἱερὸς πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη· διὸ καὶ πλεονάζειν μάλιστα ἐν τῷ ἱράων, τὴν διὰ τοῦ ι γραφὴν, ἐπεὶ καὶ ἱερὸν ἀληθῶς πρᾶγμα ἡ βουλή. ἵπποι δὲ ἀερσίποδες, οἱ ἀειρόμενοι, ὅ ἐστι κουφιζόμενοι ποσίν. ἢ ὁμηρικῶς εἰπεῖν, φερόμενοι ὑπὸ ποδῶν. χρήσιμον δ' ἐνταῦθα καὶ ἡσιόδου τὸ, ἀερσιπότητος ἀράχνης. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκφράσει πολέμου οἰκεῖον τὸ, οἱ μὲν τὰ προϊδόντες, ἐπέδραμον. ἕως τοῦ, ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ὡσαύτως καὶ τὰ ἐφεξῆς. πλὴν ὅσον, ἐξ ἐκείνων μὲν ὑπεξαιρεθείσεταί τινα ἴσως ῥητά. διὰ τὸ, ἱράων προπάροιθε καθήμενοι. καὶ τὸ, ποταμοῖο παρ' ὄχθας. τὰ δὲ ἐπαγόμενα, πόλεμον αὐτόχρημα φράζει. φασὶ γάρ. βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησιν. ἐν δ' ἔρις. ἐν δὲ κυδοιμὸς ὁμίλεον. ἐν δ' ὀλοὴ κήρ, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον, ἄλλον τεθνεῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. εἶτα φράζων καὶ ὅπως ἐσκεύαστο ἡ κήρ, ἐπάγει. εἷμα δ' ἔχ' ἀμφ' ὤμοισι δαφοινὸν αἵματι φωτῶν, διὰ τὰ ἐν πολέμῳ δηλαδὴ αἵματα καὶ τάχα ἡ εἰκὼν αὕτη ἔπεισε τοὺς λάκωνας, ἐν μάχῃ χρῆσθαι ταῖς πορφυρίσιν. ὅτι δὲ ὁμηρικῷ ζήλῳ καὶ ἡ τοῦ ἡσιόδου ἀσπὶς τοιαῦτα δαιμόνια ἔχει ὁμιλοῦντα τῇ μάχῃ, ὁ ἐντυχὼν εἴσεται. εἶτα δηλῶν ὁ ποιητὴς μὴ ἐμψυχῶσθαι τὰ ἡφαιστότευκτα ζῶα ἐνταῦθα, καθά τινες πλέον τοῦ δέοντος τερατεύονται, ἐπάγει. ὡμίλευν δ' ὥστε ζωοὶ βροτοὶ ἠδ' ἐμάχοντο. νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειώτων. ἴσως δὲ καὶ μάχαι τοῦ τινι ἐκαποιοῦντο, ἐκκρυστὰ ὄντα καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει. καὶ οὕτω ἐφάνταζον τοῖς ὁρῶσι τὸ αὐτοκίνητον, ὁποῖον δή τι πλάττει καὶ αἰσχύλος ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ θήβας. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ ὁμιλεῖν, κυριωτάτην λέξιν ἐπὶ μάχης ὅτι ὁμοῦ αἱ τακτικαὶ ἶλαι γίνονται. τὸ δὲ κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν, ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ ἀκόλουθον ἦν εἰπεῖν ἕλκουσα, ἵνα ᾖ οὕτω, ἄλλον ζωὸν ἔχουσα, ἄλλον δὲ ἕλκουσα ποδοῖν. τὸ δὲ δαφοινὸν, ὀξύνεται ὁμοίως τῷ ἀδελφιός, καὶ τοῖς τοιούτοις. πλεονασμὸν γὰρ ἔχει τὸν κατ' ἐκεῖνα. τὸ δὲ αἵματι φωτῶν, πρὸς διαστολὴν κεῖται τοῦ ἄλλως τὶ δαφοινοῦ, καὶ τοῦ μὴ ἐξ ἀνθρωπείων αἱμάτων. τὸ δὲ ὡμίλευν, εἶχε μὲν εἰπεῖν ὡμίλουν, προέκρινε δὲ τὸ ποιητικώτερον, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐν τῷ ὁμίλεον. Τὸ δὲ ὥστε ζωοὶ βροτοὶ, ἐξ οὗ καὶ τὰ ἄλλα τῆς ἀσπίδος ζῶα εἶναι δοκεῖ, δίδωσι ζωήν ἀνεπισφαλῶς εἰπεῖν τὴν ἡφαιστότευκτον ἀσπίδα.

Ὅτι προθέμενος ὁ ποιητὴς τῇ τοῦ ἀχιλλέως ἀσπίδι μετὰ τὰ θεῖα οἷς βραχύ τι ὡς ἐξῆν ἐνδιέτριψε, καὶ τὰ κατὰ βίον καιριώτατα ἐπελθεῖν, καὶ δύο πόλεις ἐνθέμενος ὁποῖαι προερρέθησαν, εἶτα μεταβαίνει ἐπὶ τὰ ἐξ ἀνάγκης ἀνθρώποις χρησιμώτατα, ὧν κεφάλαιον ἡ γεωργικὰ, περὶ πόνους δύο φιλοτιμομένη, τόν τε περὶ ψιλὴν ἄροσιν, καὶ τὸν περὶ τὴν ἀμπελόφυτον. μεθ' ἣν, καὶ τῆς λοιπῆς γίνεται τῆς περὶ θρέμματα ζωογόνα. ὁποῖα βόες καὶ πρόβατα οἷς ἀφίησι συννοεῖν καὶ τὴν τῶν ἄλλων βοσκημάτων ἐπιμέλειαν. εἶτα καὶ χοροῦ μνημονεύσας σώφρονος,

Ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν, πίειραν ἄρουραν,
Εὐρεῖαν, τρίπολον. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
Ζεύγεα δινεύοντες, ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης,
Τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου
Δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών. τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
Ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
Ἡ δὲ, μελαίνετ' ὄπισθεν. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει,
Χρυσείη περ ἐοῦσα. τὸ, δὴ περὶ θαῦμ' ἐτέτυκτο.

οὐ καὶ

οὗ καὶ αὐτοῦ πολιτικῶς χρεία ἐστὶ τοῖς ἀνωμένοις, ποιεῖ τὴν ἐπὶ πλεῖον ἔκφρασιν. περικλείσας τὰ ἐκφρασθέντα, τῷ τῆς οἰκουμένης ἢ ἕρκει ἢ σφίγματι ἢ στεφάνῳ τῷ ὠκεανῷ. ὅτι ναυτιλίαν περισυγκλείσας τῷ λόγῳ ἠρέμα καὶ προοιμιασάμενος, φιλογέωργος γοῦν καὶ αὐτὸς ἔοικεν εἶναι καθὰ καὶ Ἡσίοδος. διὸ καὶ θαλάσσης πρὸς ὄνομα μόνον μνησθεὶς ἐν τῷ, ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν, οὐκ ἐπαφῆκεν ἑαυτὸν εἰς πλεῖον τοῖς περὶ αὐτήν. ὅτι γεωργικὴν ἐνδιατριβὴν φράσας. οὔτι ἐλλειπτιαζόντων ἀργίας. οὔτ' ἄλλό τι καταρρίπτων τὸ τῆς ὁμηρικῆς μεγαλεῖον ποιήσεως. καὶ τέως προτίθησι τῶν ἄλλων τὸ φύσει ἀναγκαῖον, ἐκφράζων ἄρουραν. καὶ φησί. ἐν δ' ἐτίθει νειὸν μαλακὴν πίειραν ἄρουραν. εὐρεῖαν. τρίπολον. ταῦτα δὴ τὰ τῆς ἀγαθῆς νειοῦ ἴδια. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ ζεύγεα δινεύοντες, ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης, τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιηδέος οἴνου δόσκεν ἀνὴρ ἐπιών. τοὶ δὲ, στρέψασκον ἀν' ὄγμους, ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. καὶ οὕτω ἀροτόν τι ἐν ὀλιγίστῳ ἐκφράσας, καὶ δαιμονίως ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ δείξας εἰς οἵαν γῆν σπόρον δεῖ κατατίθεσθαι, εἰς μαλακὴν δηλονότι καὶ πίειραν καὶ εὔβαθον. ἱστορήσας δὲ καὶ ἔθος ἀρχαῖον τὴν τῶν ἀροτήρων θεραπείαν δι' οἴνου ἵνα προθυμοῖντο εἰς ἔργον, ἐπαινεῖ καὶ τὸ τοῦ ἡφαίστου ἔργον ὡς θαυμάσιον, εἰπών. ἡ δὲ μελαίνετ' ὄπισθεν, ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει χρυσείη περ ἐοῦσα. τὸ, δὴ περὶ θαῦμα τέτυκτο. καὶ ἐοίκασιν οἱ ὄγμοι μόνοι χυμείαν ἔχειν τινὰ, δι' ἧς ἡ μελανία παρήλλακται. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ἐγκαίεσθαι κυανῷ χρώματι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος τόπος καὶ δι' αὐτοῦ ἐπιφαίνεσθαι μελανίαν. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ πολλοὺς ἀροτῆρας εἶναι, οὕτω καὶ τὸ πρὸς τοσούτους κέρασμα, τὸ πλουσίως ἐκ τῆς εὐρείας νειοῦ ἔχει, ὡς οἷα μακρῶν ὄντων τῶν ὄγμων. ἄλλως γοῦν, ἀδιανόητον, τοσαύτην οἴνου πλάσαι δαπάνην ἐν βραχυτάτοις ὄγμοις. τρίπολον δὲ γῆν ἔφη, διδάσκων οὕτω χρῆναι περὶ γῆν κάμνειν. ἔαρος μὲν γὰρ πολεῖται καθ' Ἡσίοδον, θέρους δὲ νεᾶται, καὶ τρίτος περὶ αὐτὴν κάματος, ὅτε τοῦ σπείρειν καιρός. ὅτι δὲ καὶ εἰς πλεῖον βωλοστροφεῖται, πολλαχοῦ ἡ πεῖρα δηλοῖ. τὸ δὲ δινεύοντες, διασαφητικὸν ἐπηγμένον τὸ, ὁπότε στρέψαντες. καὶ, οἱ δὲ, στρέψασκον. δινεῖν γοῦν, τὸ στρέφειν ἐστί. τὸ δὲ ἐλάστρεον, δηλοῖ μὲν τὸ ἤλαυνον, γίνεται δὲ οὕτω. ἔστιν ὄνομα ῥηματικὸν ἐλατὸς, ὅθεν ῥῆμα ἐλατῶ, ὡς ἄτακτος ἀτακτῶ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ καὶ ρ, ἐλαστρῶ. οὕτω δὲ καὶ τὸ βωστρεῖν ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐκ τοῦ βοῶ γινόμενον, πρόσληψιν ὁμοίαν ἔπαθεν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ νεῶν ἐλαυνομένων τὸ ἐλαστρεῖν λέγεται, Ἡρόδοτος δηλοῖ ἐν τῷ, τριήρεις ἐλαστρευμένας. ὅτι δὲ καὶ ἄλλαι τινὲς λέξεις ἐπένθεσιν πάσχουσι τοῦ ρ διὰ τραχύτητα ἐπιτηδευομένην σεμνῶς, δηλοῖ καὶ ὁ οἶστρος τὸ ζωΰφιον, ἀφ' οὗ καὶ ὁ κατ' ἔρωτα οἶστρος, καὶ οἱ τοιοῦτοι. οἶστος γοῦν ἂν ἀπὸ τοῦ οἴω τὸ κομίζω, ἐτραχύνθη διὰ τοῦ ρ. ὁμοιοπαθὲς δὲ καὶ τὸ ἀλάβαστρον, ἡ μυροθήκη. παρὰ γὰρ Μενάνδρῳ, ἄνευ τοῦ ρ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον. καὶ παρ' Ἀθηναίῳ δὲ κεῖται Ἀλεξίδος τὸ, οὐ γὰρ ἐμυρίζετο ἐξ ἀλαβάστου. Παυσανίας δὲ, καὶ ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου τὴν λέξιν τιθεὶς, φησίν. ἀλάβαστος, ᾧ ἐχρῶντο ἐπὶ τιμωρίᾳ τῶν μοιχῶν, ἀντὶ τοῦ ῥαφάνου. καὶ τὸ σκῆπτρον δὲ, πρόσληψιν ἔχει τοῦ ρ. καὶ ἄλλα πολλά. ἐν οἷς καὶ τὸ ἀγαυὸς, ἀγαυρός. καὶ τὸ ὄστρεον, ὡς ἀπὸ τοῦ ὀστοῦ. καὶ τὸ ὄστρεον. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὄστρακον. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐξοστρακίζειν, ὃ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος ἦν ὡς ἐν εἴδει ἀφορισμοῦ, ἤγουν ἐξορίας. καὶ ὁ ἐξοστρακισμός. εἶδος δὲ οὗτος παιδιᾶς. καθ' ἥν φασιν, ὀστράκια πλατέα ἐκπεπτυσμένα ὑπὸ θαλάσσης προΐενται κατὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὑγροῦ. καὶ ἐπιτρέχονται ἐνίοτε πολλάκις ἕως ἀτονήσαντα δύωσι κατὰ θαλάσσης, ἡδίστην ποιοῦνται πρόσοψιν. ἔτι ἐκεῖθεν καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν ὅπη τύχῃ μεταβαλλομένων, τὸ, ὀστράκου περιστραφέντος ἢ μεταπεσόντος. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τῶν πραγμάτων ὑπαλλαγέντων ὡς ἔτυχεν. ἐλέχθη δὲ καὶ αὕτη, ἐκ παιδιᾶς τοιαύτης. παῖδες δύο γραμμῇ τινι μεταλαβοῦσαι διεστηκότες ἀλλήλων, ὄστρακον ἀνερρίπτουν. οὗ θάτερον μὲν μέρος, πεπισσωμένον ἦν, τὸ ἐντὸς δηλαδή. τὸ δὲ ἐκτὸς, ἀπίσσωτον. διώριστο δὲ τοῖς συμπαίζουσι, τίνων μὲν ἦν τὸ πισσηρὸν ἔχειν, τίνων δὲ τὸ λοιπόν. καὶ ὅτε φασὶν ἀναβληθὲν τὸ ὄστρακον πέσοι, ὧν μὲν ἦν τὸ κάτω τοῦ ὀστράκου, ἔφευγον. οἱ δὲ λοιποὶ, ἐδίωκον. καὶ ἐλέγετο τοῦτο, περιστροφὴ ὀστράκου. καὶ ἡ παιδιὰ, ὀστρακίνδα ἐκαλεῖτο. χρῆσις τῆς λέξεως ἐν τῇ κωμῳδίᾳ, πρὸς αἴνιγμα τοῦ ῥηθέντος ἐξοστρακισμοῦ. Πλάτων δέ φασιν ὁ κωμικὸς φράζει αὐτὴν οὕτως. ἔξεστι τοῖς παιδαρίοις τούτοις, δι' ἑκάστοτε γραμμὴν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς διαγράψαντες, διανεμηθέντες δίχ' ἑαυτοὺς, ἑστᾶσιν αὐτῶν οἱ μὲν, ἐκεῖθεν τῆς γραμμῆς, οἱ δ' αὖ ἐκεῖθεν. εἷς δ' ἀμφοτέρων ὄστρακον αὐτοῖς ἀνιεὶς εἰς μέσον ἑστώς. κἂν μὲν πέσῃ τὰ λευκὰ ἐπάνω, φεύγειν ταχὺ τοὺς ἑτέρους δεῖ. τοὺς δὲ, διώκειν. ὁ δὲ ἀναρρίπτων τὸ ὄστρακον, ἐπιλέγει νὺξ, ἢ ἡμέρα. τουτέστι τὸ λευκὸν ἐπιφαίνεται τοῦ ὀστράκου, ἢ τὸ πισσηρὸν σκοτεινόν. ὅπερ ἐξ Ὁμήρου παρείληπται, νέφος εἰπόντος μελάντερον ἠΰτε πίσσα. ἔτι πλεονασμὸς τοῦ ρ, καὶ ἐν τῷ βλήτροισι, καὶ ἐν τῷ ἀμφιβλήστρῳ, καὶ ἐν τῷ ῥόπτρῳ τῷ προδεδηλωμένῳ, καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. ὁ δὲ τοῦ σ μέσου πλεονασμὸς ἐν τῷ ἐλάστρεον, ὁμοίως ἔχει τῷ βοῶ βωστρῶ. κομῶ, κοσμῶ. ματροπὸς, δωρικῶς ἡ ματρὸς ὦπα ἔχουσα, καὶ πλεονασμῷ μαστροπός. ὅτι δὲ τέλσον ἐστὶ τὸ τέλος ἐξ οὗ καὶ γίνεται μεταθέσει τοῦ σ καὶ προσθέσει τοῦ ν, ὡς ἂν μὴ εὑρεθῇ ὄνομα οὐδέτερον λῆγον εἰς ο, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. ἴσως δὲ καὶ τὸ ἦτρον κατὰ ὁμοιότητα τοῦ τέλσου γίνεται. ἦτορ γὰρ, καὶ κατὰ μετάθεσιν ἦτρο, καὶ προσλήψει τοῦ ν, ἦτρον. ὡς ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, ἐξ οὗ καὶ αὐτὸ ἦτορ τὸ ἐπὶ ψυχῆς, ἵνα ᾖ ἦτρον, τὸ συντελοῦν εἰς τὸ ἄειν, ὅ ἐστι πνεῖν καὶ ζῆν. δὶς δὲ τὸ τέλσον ἐνταῦθα

ἐγράφη

ἐγράφη, ὡς τῇ ποιήσει εὔχρηστον. τὸ δὲ νειὰς, ἔκπωμα ἐν μὲν ὁμήρῳ ἔλεγον μᾶλλον, ἢ ποτήριον. νεαγενεῖ δέ φασι καὶ ἴωνες, καὶ πῶμα τὸ αὐτό. ὄγμοι δὲ, φανερῶς ἐνταῦθα αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί. ἐν καὶ ἐν ἄλλοις ἐπίστιχον φυτείαν ἡ λέξις δηλοῖ. καὶ γίνεται παρὰ τὸ ὄγκον ἀποβολῇ τοῦ ι, ὄγεται γὰρ ὑπὸ ἀρότρου ἡ γῆ. ἢ παρὰ τὸ ἕλκω ὄλγμος καὶ ὄγμος. παρακατιὼν δὲ ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται, καὶ ἐπὶ στίχος λαοῦ θεριζομένου τὸ ὄγμον τίθησι. δὶς ἐκεῖ τὴν λέξιν εἰπὼν, ἀκολούθως δὲ, ὄγμοι σταχύων. οἱ δὲ παλαιοὶ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄγμου, φασὶν οὕτω. ὄγμος, ἀρχή. τόρμα διέξοδος δὲ θεριστῶν. τάξις. ἔφοδος θεριστῶν στιχηρά. ἐπίστιχος φυτεία. ὄγμευε δέ φασι πρόαγε, ἐπόγμευε. ἐπιθυμοῦν δύμητος. τὸ δὲ ἱέμενοι, τὸ χρήσιμον δηλοῖ τοῦ δι' οἴνου δεξιώσεως, ὅτι δηλαδὴ οἱ οὕτω τεθεραπευμένοι τάχιον ἔσονται ἀγαγεῖν τὸ ἔργον εἰς τέλος. τὸ δὲ βαθείης, τὸ ἀσφαλὲς ἔχει ἐκ τοῦ καὶ μαλακὴν εἰπεῖν ἄρουραν. ἡ τοιαύτη γὰρ, εἰς βάθος τέμνεται. ἄλλως δὲ, τεχνικῶς ἐρρέθη, ὡς δέον ἂν βαθείας τέμνεσθαι τὴν νεόν. ἢ καὶ ὡς χρεὼν ἂν τοὺς τοιούτους ἀροτῆρας, μὴ τῇ ἐπιθυμίᾳ τοῦ πιεῖν, ἐπιπολῆς τέμνειν τὴν νεόν, ἀλλ' εἰς βάθος. τὸ δὲ ἀρηρομένη, ὀρθῶς μὲν οὕτως ἔχει. εὕρηνται δέ τινα τῶν ἀντιγράφων, καὶ ἀρηρεμένην ἔχοντα διὰ τοῦ ε, καὶ ἴσως οὐκ ὀρθῶς.

Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον. ἔνθα δ' ἔριθοι
Ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
Δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε.
Ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο.
Τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. αὐτὰρ ὄπισθε
Παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
Ἀσπερχὲς πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
Σκῆπτρον ἔχων, ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ.
Κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πένοντο,
Βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες,
Δεῖπνον ἐρίθοισι λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον.

Ὅτι θερισμὸν ἐκφράζων, φησίν, ἐν δὲ ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον. ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων, ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα ὅ ἐστι συχνὰ, πῖπτεν ἔραζε. ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν. αὐτὰρ ὄπισθεν παῖδες δραγμεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες, πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ σκῆπτρον ἔχων, ἑστήκει ἐπ' ὄγμου γηθόσυνος κῆρ. κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῒ δαῖτα πονέοντο. βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν, ἄμφεπον. αἱ δὲ γυναῖκες, δεῖπνον ἐρίθοισι λεύκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. ὡς καὶ τῶν ἐρίθων δηλονότι πολλῶν ὄντων, καθὰ καὶ οἱ ἀροτῆρες πρὸ τούτων πολλοὶ ἦσαν. καὶ ὅρα τὸ ἡδὺ τοῦ θερισμοῦ, εἰ καὶ βασιλέα εἰς θέαν ἐπάγεται καὶ ὅτι σαφῶς φράζει ἀγαθὴν θερισμοῦ διάθεσιν, ὡς μηδεμίαν ἐλλείψιν ἐν ἀγροῖς εἶναι. οἱ μὲν γὰρ ἔριθοι, συχνὰ ῥίπτουσι δράγματα κατὰ ἔραν ὀχαθήν, ὡς αὐτὸς τῷ ἔργῳ ἐφιστάμενος ὁ βασιλεύς. οἱ δὲ παῖδες δραγματεύοντες, ὅ ἐστι τὰ δράγματα συνάγοντες, πάνυ σπεύδονται φέρειν αὐτὰ τοῖς ἀμαλλοδετῆρσι. κήρυκες δὲ ὑπὸ αὐτοφυεῖ σκιᾷ τῇ ἐκ δρυὸς, ποιοῦσι τὰ ἑαυτῶν. καὶ αἱ γυναῖκες δὲ, ἄλλα τινά. τέμενος δὲ καὶ νῦν, τόπος ἀφωρισμένος, οὐ εἰς ἑρμηνείαν ἐμπίπτει τὸ, βαθυλήιον ὅ τινὲς ὑφ' ἓν, βαθυλήιον ἀναγινώσκουσιν. ὅτι δὲ ὕστερον τὰ τιμενικὰ ἀπονεμηθὲντα τόπων ἡρώων ἑρμήνευσαν οἱ παλαιοὶ, δῆλον. ἔριθοι δὲ, οὐ μόνον αἱ ἐριουργοὶ γυναῖκες ἐν ἄλλοις παρὰ τὸ ἔριον. ἀλλ' ἰδοὺ καὶ οἱ μισθῷ ἐργαζόμενοι ὡς οἱ ἀμητῆρες ἐνταῦθα, παρὰ τὴν ἔραν ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς. χαίρει δὲ τῇ λέξει ὁ ποιητὴς, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα εἶπεν αὐτὴν, καθὰ καὶ τοὺς ἀμαλλοδετῆρας. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ παρὰ θεοκρίτῳ, εὕρηται ἡ μισθωτεία ἐριθακὶς λεγομένη. εἰ δὲ ἐριθεύειν λέγεται τὸ φαύλως ἐρίζειν, ζητητέον εἴπερ καὶ τοιοῦτος τὶς ἐστὶν ἔριθος. δράγμα δέ ἐστιν, ὅσον ἂν δράξηταί τις τῇ δρακὶ, παρὰ τὸ δράσσω. ἐξ οὗ καὶ ἡ δραχμὴ ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ μετ' ὄγμον, ἀντὶ τοῦ κατὰ στίχον τινὰ, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. ἀμαλλοδετῆρες δὲ, οἱ τὰς ἀμάλλας δεσμοῦντες. ἀμάλλη δὲ, τὸ ὑπ' ἀγκάλῃ συμπίεσμα τῶν δραγμάτων, ἅπερ οἱ δραγματεύοντες παῖδες προεκόμιζον. ἀπὸ ταύτης τῆς ἀμάλλης ἡ δημήτηρ ἀμαλλοφόρος ἢ ἴουλος ἀθηναῖοι. ἀμάλλαι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δράγματα σίτου παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι ὅθεν φασὶ καὶ ἀμαλλεύειν, τὸ δραγματεύειν. καὶ ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὐλόδετον, ᾧ δεσμεῦσιν ἀμάλλας. οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τὸ ἀμαλλ, ἐκ τοῦ ἅμα παράγουσιν. ἵνα δηλοῖ τὸ ὑφ' ἓν πολλὰ ἔλκειν. ἱστόρηται δὲ, φέρεται καὶ ταῦτα. ἀμάλλιον, ὃ νῦν τινὲς οὐλόδετον, οἱ δὲ, ὠρόδεσμον, τὸν ἐκ τῆς καλάμης στρεφόμενον δεσμὸν, ᾧ δεσμοῦσι τὰ δράγματα. καὶ τὴν ἐκ τούτων συγκειμένην ἀμάλλαν. ἀμάλλαι γὰρ αἱ ἐκ τῶν δραγμάτων ἀγκαλίδες. ἐλλεδανοὶ δὲ, οἱ μανδάκαι, οἷς δεσμοῦνται τὰ δράγματα. καὶ ἄλλως, δεσμοὶ σταχύων, οἱ καὶ οὐλοδέται. ὡς αὐτίς εἴπει κριθοδέται. οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. γίγνεται δὲ ὁ ἐλλεδανὸς, παρὰ τὸ εἰλῶ. τραπέντος τοῦ ι συνήθως εἰς ε, ὅπερ εὐθὺς εἰς λ καινοτικῶς μετέπεσεν. ὥσπερ δὲ παρὰ τὸ ῥιγῶ ῥιγεδανὸς, οὕτω παρὰ τὸ εἰλῶ ἐλλεδανός. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐδέοντο, ἀντὶ τοῦ ἐδέσμευν, παθητικῶς ἔφη. καὶ ὡς

ἐσμὲν

ἑρμήνευσι τὰς ἀγκαλίδας διὰ τὴν τῶν παίδων βραχύτητα. καὶ ὡς δυσπεῖ συνέταξεν τὴν ἀπὸ πρόθεσιν. περὶ δὲ ἀγκαλίδων, φασὶ καὶ ταῦτα οἱ παλαιοί. ἀγκαλίδες, ἀγκάλαι. κόλποι. δηλοῖ δέ φασιν ἡ λέξις, καὶ φρυγανέων δεσμοὺς, ὅθεν ἀγκαλιδαγωγεῖν καὶ ἀγκαλίδας αἴρειν, ἀντὶ τοῦ ξύλα, ῥηθήσεται δέ τι περὶ τούτων καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἀνδρομάχην. δῆλον δ' ὡς ἔχειν πρότερον δραγμεύειν εἶτα ἐν ἀγκάλαις φέρειν. ἐν δὲ τοῖς τοῦ ἀθηναίου, φέρεται καὶ ὅτι τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὐτὰ ἐλέγετο ἀμάλλαι. ἀθροισθέντα δὲ εἰς δέσμην, ἐκαλοῦντο οὖλοι. πρὸς ὁμοιότητα ἴσως ἢ τοῦ κατὰ τὴν κόμην οὔλου ἐν τοῖς προσώποις, ἢ τοῦ πολύποδος ζωοφύτου, ἢ διὰ τὸ ἰέναι εἰς ὁλότητα. ἐξ αὐτῶν δὲ καὶ δημήτηρ ἰουλὼ καὶ συνθέτως δημητρίουλοι, ὕμνοι εἰς δήμητραν, οἱ καὶ καλλίουλοι. καὶ ἐπιφώνημα ἐμμελὲς τὸ, πλεῖστον οὖλον οὖλον ἵει. ἴουλον ἵει. οὕτω δ' οὖλον, οὐκ ἂν εἴη δηλοῦν τὸ ὀλέθριον, ἀλλ' ἕτερόν τι εὐφημότερον. τοιοῦτον δὲ τὸ ὅλον καὶ τὸ ὑγιὲς, καὶ τὸ συνειλημμένον, ἤτοι συνεσφιγμένον. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐνταῦθα οὐκ ἂν ἴσως μεταληπτικῶς, οἰκοδεσπότης, κατὰ τὸ, οἴκοιο ἄναξ ἔσομαι. βασιλεὺς μὲν γὰρ, εἰς ἄνακτα μεταλαμβάνεται. ἄναξ δέ ποτε, καὶ ὁ οἰκοδεσπότης. τὸ δὲ ἀπὸ δρυὶ δαῖτα πένεσθαι ἤγουν ἐνεργεῖν, κολακεία πόνος τοῖς ἐργάταις οἰκονομική. κηρύκων δὲ ἔργον τὸ τοιοῦτον, ἀπὸ βασιλέως τε ὄντων, καὶ ἄδειαν ἐχόντων τοῦ ἀμᾶν. ἔστι δὲ καὶ γυναικῶν, αἷς οὐ πρέπον ἄλλως ἐν θέρει πονεῖσθαι. εἰ καὶ μετὰ τοὺς ὕστερον καὶ αὐταὶ δρεπάναις τὸ στάχυσι, ὡς λοιποῖς θέρους ἔργοις. τὸ δὲ παλύνειν ἄλφιτα, οὐδὲ νῦν δηλοῖ ἀρτοποιΐαν, ἀλλά τι ἐπίπασμα συνήθως ὂν τοῖς παλαιοῖς. ἐν δὲ τῷ, αἱ δὲ γυναῖκες, περιττὸν τὸ ἄρθρον. ὡς γὰρ ἔφη ἄρθρου δίχα τὸ, παῖδες καὶ βασιλεὺς καὶ κήρυκες, οὕτως ὤφειλε καὶ γυναῖκες. ἀργεῖ γοῦν ἐνταῦθα τὸ τοῦ ἄρθρου ἀναφορικόν.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν,
Καλὴν, χρυσείην. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν.
Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν.
Ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
Κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν,
Τῇ νίσσοντο φορῆες ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν.
Παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες,
Πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι, πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ
Ἱμερόεν κιθάριζε. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
Λεπταλέῃ φωνῇ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ,
Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Ὅτι καὶ τρυγητὸν ἐκφράζει ὁ ποιητὴς, φησίν. ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωὴν, καλὴν, χρυσείην, μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν. ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον. περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε κασσιτέρου. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτὴν, τῇ νίσσοντο φορῆες ὅτε τρυγόῳεν ἀλωήν. ἠΐθεοι καὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες. ὅθεν σύνθετον ἀταλάφρων, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. τοῖσι δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζε. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε λεπταλέῃ φωνῇ. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. καὶ ὅρα ὡς ἡ δημήτηρ μὲν, ὀλίγως εὐχ. πονουμένοις σὺν ἀμητῆρσι. ὁ δὲ χαριδότης διόνυσος, οὐκ ἐν οἴνῳ μόνον τὰ ἑαυτοῦ ἐνδείκνυται, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπὶ τρυγητοῦ κάματον ὑποκλέπτων τῇ μουσικῇ παραμυθεῖται. εἰ καὶ ἄλλως χαρμόσυνος ὁ τοῦ τρυγητοῦ καιρὸς, καὶ οὐκ εἰς τοσοῦτον ἐπίπονος. τὸ δὲ βρίθειν, καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ μέγα βρίθειν σταφυλαῖς, πολυφόρου ἀμπέλου δηλωτικόν. οὕτω δὲ καὶ πᾶν φυτὸν οἰκείῳ καρπῷ πληθύον, βρίθειν ἐκείνῳ λέγεται. σταφυλὴ δὲ, ὅτι καὶ ὁ τοῦ στόματος λέγεται κίων, δῆλον. ὁμοίως καὶ ὅτι σταφύλη βαρυτόνως, εἶδος στάθμης, ὡς ἡ βοιωτία δηλοῖ. εἰ δὲ τῇ σταφυλῇ ὁ σταφυλῖνος παρωνόμασται, ζητητέον. ἔστι δ' αὐτὸς, δριμύ φασι λάχανον καὶ ἱκανῶς θρεπτικόν. διεγερτικὸν δὲ καὶ εἰς τὰ κατὰ ἀφροδίτην. διὸ ὑπ' ἐνίων, φίλτρον καλεῖται. εἰς δὲ τὴν οὕτω σταφυλαῖς βρίθουσαν ἀλωὴν. ἀνεσιον ἀλλαίου. εἴποντος, μετ' ὀλίγο φυτεύσας πρότερον δένδρον ἀμπέλῳ ἤγουν ἀμπέλου. οἱ δὲ μέλανες βότρυες, εἰς πλῆθος μὲν ἦσαν τὴν ἀρχὴν, ὅθεν καὶ τοῦ οἴνου τὸ μέλαν κατηγορεῖται. ἦν δὲ ἄλλως ἐνταῦθα καλὸν, ἀλωῇ χρυσέῃ ἐπιπρέπειν μέλανας βότρυας δαιδάλλοντας τὴν τῆς ἀσπίδος ἐπιφάνειαν. ἱστέον δὲ ὅτι βότρυς παρὰ τοῦ δειπνοσοφιστοῦ, καὶ τις μεσολύκος, οὐ λάκκων ἀλλὰ σκελὸς ἀνὴρ, εὑρετὴς παιγνίων, ἃ τοῖς παλαιοῖς ἐσπουδάζετο. διὸ καὶ μνασίας ὁ λοκρός φησιν ἡ κολοφάνιος, συντάξατό τι ἐπιγραφόμενα παίγνια. ἐν δὲ τὸ ποικίλον τῆς συναγωγῆς, σάλπιγγα ἐκάλεσε, ἐπειδὴ ποικίλος ἐστὶν ὁ ἰχθὺς ἡ σάλπη. ἐν μὴν ἀποδοχῇ ὃν ἐπίχαρμος, σπατοφάγον λέγει καὶ βδελυχρόν. ἡ σάλπη. λεσβία γυνὴ, παίγνια καὶ αὐτὴ συνέθετο. κάμαξ δὲ, ξύλον ὀρθὸν ὑποστήριγμα συνήθως πολλαχοῦ τοῖς γεωργοῖς, ἀμπέλου. γίνεται δὲ παρὰ τὸ κάμνειν ὑπὸ βάρους. ἢ καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ καλάμαξ, ὡς καλάμοις ἀνεχομένων τῶν κλημάτων. ἔοικε δὲ καὶ ἡ τῶν χαράκων αὕτη χρῆσις. πολλὴ παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὖσα.

ναι. διὸ καὶ πρὸς διαφορὰν, ἄμπελος χαμαίτης ἐλέγετο ἡ χαμαὶ κειμένη. ὅτι δὲ καὶ ἄγγαρος βαρβαρικῶς ἐκαλεῖτο ἡ κάμαξ, δηλοῖ ὁ εἰπὼν, ἄγγαρος τὸ εἰς ἀναδενδράδα ξύλον. εἰ μὴ ἄρα οὐκ ἔστιν ἴσως τοῦτο ἡ κάμαξ, ἀλλ' ἐπίκειται κάμαξιν. εἰ δὲ ὁ ἄγγαρος βαρβαρίζεται, καὶ διὰ τοῦτο ἄγνωστός ἐστι τοῖς ἑλληνίζουσι, νοητέον πολλὰς καὶ ἄλλας εἶναι λέξεις κειμένας μὲν ἐν βιβλίοις, μὴ ὑπαγομένας δὲ μεθόδοις ἐτυμολογίας ἑλληνικῆς· καὶ γέγραπται μὲν καὶ τοῦτο ἀλλαχοῦ. καὶ τίθενται τοιαῦται λέξεις. νῦν δὲ μνηστέον τοῦ νωγαλίζειν, μή ποτε ὡς ἐθνικὴ καὶ αὕτη λέξις οὐκ ἔγνωσται ἡμῖν ὅθεν γίνεται. χρῆσις δὲ αὐτοῦ ἐν τῷ ἐνωγάλισαι ἀττικῶς παρὰ τῷ ἀθηναίῳ. ὡς δὲ τὸ νωγαλίζειν καὶ νωγαλεύειν λέγεται, δῆλον ἐκ τῶν νωγαλευμάτων, ἅπερ εἰσὶν ἡδέα βρώματα. λεγόμενά φησι καὶ τρισυλλάβως νώγαλα. οἷον βότρυς, ῥοιὰς, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα. ἀναλογία δὲ τοῦ ἐνωγάλισαι, κατὰ τὸ κέκτηται ἔκτηται. οὐκ ἀπαρέμφατον τὸ ὁμήρου τὸ ἐκτῆσθαι. καὶ τὸ ἐκπέπηγε, ἐφίπηγε παρὰ τῷ κωμικῷ. καὶ τέθλασαι ἔθλασαι. ἀφ' οὗ ἐθλασμένον παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. παρακτέον δὲ καινότητι λεκτικῇ, καὶ τοὺς παρὰ ξενοφῶντι καὶ ἄλλοις, βίκους. τὰ οἰνοδόχα ἀγγεῖα. οἳ κεῖνται καὶ ἐπὶ μειζόνων ὀστρακίνων σκευῶν, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῷ, σικελοῦ θύννου τέμαχος τμηθὲν ὅτ' ἐν βίκοισι ταριχεύεσθαι ἔμελλεν. ὁ δὲ τοιοῦτος ταριχευτικὸς βῖκος, ὁ ἀμφορεὺς ἂν λέγοιτο, ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν περὶ σκόμβρου τὸ, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ ἐλθεῖν ἀμφορέως, ὃν δηλαδὴ βιτίνας οἱ κοινολεκτοῦντές φασι. δῆλον δὲ ὅτι καὶ χάραξ ἡ κάμαξ ἐλέγετο. ὅθεν καὶ παροιμία, ἐξηπάτηκεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον, ὅταν ὑπὸ τοῦ δῆθεν σώζοντος ἀπατηθῇ τὸ σωζόμενον. ὡς δὲ καὶ δόρατος ξύλον ἡ κάμαξ παρά τισιν, οὐκ ἀγνοεῖται οὐδ' αὐτό. κάπετος δὲ περὶ ἧς καὶ ἄλλοθι δηλοῦται, λεῖος ἡ τάφρος, ἐπ' ἀσφαλείᾳ πέριξ ὀρωρυγμένη τῆς ἀμπέλου. καὶ ὅρα τὸ εἰς ποικιλίαν τεχνικὸν τῆς ποιήσεως. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος τῇ ἀλωῇ, χρυσοῦν, ἴσως δὲ καὶ τὰ κλήματα. μέλανες δὲ οἱ βότρυες, ᾧ τρόπῳ καὶ ἡ νειὸς ἀνωτέρω ἐμελαίνετο. αἱ δὲ κάμακες, ἀργυραῖ. κυανῆ δὲ ἡ κάπετος κατὰ τὴν περὶ βραχέων μελαινομένην αὔλακα, εἰς βάθους ἔμφασιν. τὸ δὲ ὑπὲρ τὴν τάφρον ἕρκος, κασσιτέρινον. τοὺς δὲ τρυγῶντας καὶ τοὺς ταλάρους, ἀφῆκεν εἰπεῖν οἵας ὕλης ἦσαν, ὡς μὴ πάνυ ἀναγκαῖον ὄν. καὶ ἅμα ἐμφήνας, τοιαῦτά τινα ὡς εἰκὸς εἶναι καὶ αὐτά. τὸ δὲ ἔλασε, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ διέτεινεν, ἁρμόττον πρός τε τὴν κάπετον καὶ πρὸς τὸ ἕρκος. δῆλον δὲ ὡς πολλὰ σημαίνει τὸ ἐλάσαι, ὧν ἓν καὶ τὸ καθῆραι. ὅθεν καὶ ἐλατήριον, ποτὲ τὸ καθαρτικὸν φάρμακον, ὅπερ ἱπποκράτης ὑπήλατον φησί. καὶ ἐλατήριον ἰδίως, τὸ διὰ ῥίζης ἀγρίου σικύου, καθαρτικὸν τῆς κάτω κοιλίας. καὶ κοινῶς ἐλατήρ. ὁ μέντοι παρ' ἀριστοφάνει ἐλατὴρ, πόπανόν φασιν ἦν πλατύ. ἀταρπιτὸς δὲ, στενὴ ὁδὸς καὶ διηνεκὴς, καὶ μὴ ὧδε καὶ ἐκεῖ τετραμμένη. μιᾶς δὲ μόνης χρεία ἦν τοιαύτης, τῇ ἠσφαλισμένῃ ἀλωῇ. ὅτι δὲ ἕτερόν τι τῆς ἁπλῶς ὁδοῦ ἡ ἀτραπὸς, δηλοῖ ὡς ἀλλαχοῦ σαφέστερον εἴρηται, καὶ τὸ παροιμιῶδες, ὁδοῦ παρούσης τὴν ἀτραπὸν ζητεῖς. τὸ δὲ νίσσεσθαι, οὐκ εὔχρηστον μὲν τῇ καταλογάδην γραφῇ, πράττεται δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, ἀπὸ τοῦ νῶ τὸ πορεύομαι. φορῆες δὲ, ἄλλως μὲν γενικῶς, οἱ φορτηγοί. νῦν δὲ ἰδικῶς, οἱ τοὺς βότρυας φέροντες, ὡς δηλοῖ τὸ ἐπιφρασθὲν τὸ, πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον καρπόν. παρθενικαῖς δὲ, καὶ ἠϊθέοις ἀνατίθησι τὰ μὴ ἐπώδυνα, τὴν μολπὴν, τὸ ἰύζειν, τὸ ὀρχεῖσθαι. ὡς τῶν λοιπῶν, πεπονημένων περὶ τρυγητόν. ἐν οἷς ὡς εἰκὸς καὶ ἁδραὶ γυναῖκες, ὁποῖαι καὶ ἀνωτέρω αἱ περὶ δεῖπνον ἐρίθων πονούμεναι. ἠΐθεοι δὲ, ὅτι οἱ μὴ δέ πω γεγαμηκότες, πολλαχοῦ καὶ τοῦτο εἴρηται. τάλαροι δὲ, καλαθίσκοι, τάλαρες εἰς τὸ αἴρειν ὡς βαστακτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι, καὶ ἄρριχοι παρὰ ἀττικοῖς. παυσανίας γοῦν φησὶν ὅτι ἄρριχος, κόφινος ἐπιτήδειος εἰς συγκομιδὴν σταφυλῶν. ἀριστοφάνης δὲ, ἀρρίχους ἐν ὄρνισι λέγει, κοφίνους οὓς ἐνέπλησέ τις πτερῶν. ἀπὸ οἰσύας δέ φασι τοῖς ἀρρίχοις τὸ πλέγμα. καρπὸς δὲ μελιηδὴς ἡ σταφυλὴ, ἐπεὶ καὶ οἶνός που μελιηδής. ὅρα δὲ καὶ ὡς ταυτὸν εἶναι δοκεῖ φόρμιγξ καὶ κιθάρα ὡς δηλοῖ τὸ, φόρμιγγι λιγείῃ ἱμερόεν κιθάριζεν, ἤγουν πρός τινα ἵμερον φιλοτήσιον, τοιούτοις ἔργοις προσῆκον. ὁποῖος δή τις καὶ χορὸς μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. τὸ δὲ λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν, ἢ ἀντὶ τοῦ τὸν καλὸν ἐκεῖνον ἥρωα λίνον ἄειδεν, ἢ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς λίνον ἄειδε. λίνος δὲ, εἶδος ᾠδῆς κατὰ ἀρίσταρχον, ἢ ὕμνου. ὡς καὶ ὁ παιὰν, καὶ ὁ διθύραμβος. ὠνόμασται δὲ λίνος τὸ τοιοῦτον ᾠδικὸν εἶδος, ἢ ὡς μετὰ λίνου ἤτοι χορδῆς ᾀδόμενος, ἢ ἀπό τινος λίνου ἀνδρὸς ἥρωος. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ποίημά τι ἐπὶ τῷ λίνῳ εἶναι, ὃ σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς ὀρφέα δὲ ἀναφέρεται. φιλόχορος δὲ, ὑπὸ ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν λίνον φησὶ, διότι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδῇ ἐχρήσατο εἰς μουσικῆς ὄργανον. ἐτάφη δὲ ἐν θήβαις. καὶ ἐτιμᾶτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν, θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς. εἰς ὃν καὶ ἐπίγραμμά ἐστι τοιοῦτον. ὦ λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν ἀθάνατοι πρώτῳ, μέλος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἐν ποδὶ δεξιτερῷ. μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ μυρόμεναι μολπῇσιν ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς. καὶ ἡσίοδος. οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε λίνον πολυήρατον υἱόν. ὃν δὴ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις, ἠδὲ χοροῖσιν. ἀρχόμενοι δὲ, λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν. ὁ μέντοι τὸν ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς λίνος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν, ἕτερος παρὰ τοῦτόν ἐστιν. οὗ θεόκριτος μέμνηται, ὁ καὶ ἱστορήσας ὅτι τὸν ἡρακλέα γράμματα λίνος ἐξεδίδαξεν, υἱὸς ἀπόλλωνος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι λίνῳ ἀντὶ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων πρὸς τὴν κιθάραν, ὕστερον μείναντος τοῦ ὀνόματος, ἡ χορδὴ λίνον καλεῖται.

καλεῖται. ὥσπερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτὲ λίθοι ὡς ἄγκυραι ἐχρημάτιζον. δῆλοι δὲ τὰ κατὰ τὸν λίνον, οὕτω συντομώτερον φράζουσιν. ἄγροικος παιὰν ὁ λίνος, ᾠδῆς τινος εὑρετής, οὐρανίας υἱός. ὃν ἀνεῖλεν ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας, χορδαῖς ἐνέτεινεν ὄργανον. ἡρόδοτος δὲ λέγει, ὅτι παρὰ αἰγυπτίοις λίνος τις ἀείδεται. καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνος φησὶ τὸν λίνον, ὁπόθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα. λέγει δὲ καὶ ὅτι κατὰ αἰγυπτίους, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενὴς ἦν. ἀποθανὼν δ' ἄωρος, θρήνοις ὑπ' αἰγυπτίων ἐτιμήθη, καὶ ἀοιδὴ αὕτη καὶ μόνη σφισὶν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται ὅτι κυρίως αἴλινος, ὁ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ λίνῳ αἰαγμός, εἰ καὶ ἄλλως διαφορεῖται τῇ σημασίᾳ κατὰ τὸν ἀθήναιον, εἰπόντα, ὡς ἐν γάμοις μὲν ᾠδὴ, ὑμέναιος. ἐν δὲ πένθεσιν, ἰάλεμος. λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὔ τι πένθεσι καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ δὲ μολπῇ κατ' εὐριπίδην. ἡ μέντοι ἐξ ἐπιχάρμου χρῦσις ἐθέλουσα τὸν αἴλινον ᾠδὴν ἱστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αἰλίνῳ βούλεται, ἀλλὰ τὸ λίνον. ὡς δὲ καὶ πολλαὶ ᾠδαὶ ἦσαν, δῆλον. ἴουλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν, ἢ ἐριουργῶν. καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν ὡς ἔστι καὶ παρὰ θεοκρίτῳ εὑρεῖν. καὶ ὀλοφυρμός, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύπαις. καὶ βουκολισμός, ἡ τῶν βοσκόντων. καὶ ἱμαῖος, ἡ περὶ τοὺς ἀλετούς, ἔστι ζητεῖν καὶ ἄλλας ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξασθαι. ἄλλοι δὲ, ἐπὶ λεπτοῦ τινος νήματος ἢ χορδῆς ἐνταῦθα τὴν τοῦ λίνου λέξιν τάττοντες, οὕτω νοοῦσι τὸ, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε λεπταλέῃ φωνῇ, ἀντὶ τοῦ μετὰ λίνου λεπτόν τι ἄειδε. ἡ δὲ ἱστορία καὶ τρεῖς παραδίδωσι λίνους, τὸν τῆς καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ ἀπόλλωνος καὶ χαλκιόπης, καὶ τὸν νάρκισσον. παρασημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοί, καὶ ὅτι χορδὰς ἐπιστάμενος ὅμηρος, ὅμως λίνον καλεῖ. καθὰ καὶ χαλκᾶ ὅπλα τὰ ἐκ σιδήρου. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ κοινότερον λεγομένου λίνου, καὶ λινίσκος ὑποκοριστικῶς ὁ λεπτότατος λίνος. δι' οὗ, περιστεραὶ καὶ φάσσαι καὶ τρυγόνες, καθ' ὅλην ἐξήπλωντο τὴν ὁδὸν ἔν τινι πομπῇ, λινίσκοις τοὺς πόδας δεδεμέναι πρὸς τὸ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν θεωμένων ἁρπάζεσθαι. πρὸς ὁμοιότητα δὲ τοῦ λινίσκου, κεῖται καὶ ὁ παιδίσκος παρὰ τῷ ἀθηναίῳ. φασὶ γάρ. πολλὰ ἐκ τῆς αἰγύπτου ὁ ἐπιφανὴς ἀντίοχος ἐνοσφίσατο, παρασπονδήσας τὸν φιλομήτορα βασιλέα παιδίσκον ὄντα. ὑποκοριστικώτερον δὲ παιδίσκου, τὸ παιδισκάριον. θῆλυ δὲ ἐκείνου, ἡ παιδίσκη. ὡς καὶ τοῦ μειρακίσκος ἡ μειρακίσκη. ἐκ τοῦ ῥηθέντος δὲ λίνου, καὶ τὸ τοῦ κωμικοῦ λινόδετον, καὶ τὸ λινοστατεῖσθαι. δι' οὗ, ἐθηρεύετο λινοστατούμενος ὑπὸ ἔρωτος δηλαδή, ὅ φησι πλάτων. ἔτι ἱστορία, καὶ ὅτι οἱ ἀρχόμενοι λίνον καὶ λήγοντες καλέουσιν, ὁμηρικοῦ μὲν ῥητοῦ ἤρτηται τοῦ, ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. σύμφωνον δὲ ἔχει καὶ τὸ, τί κάλλιον ἀρχομένοις ἢ καταπαυομένοις, ἢ τὸ ποθεινότατον. προοιμιώδης δὲ οὗτος λόγος. τούτου δὲ ἀνάπαλιν ἔχει παρατεθὲν ἀστείως ἐξ ὁμήρου τὸ, ἄρξομαι δ' ἐκ βολβοῖο, τελευτήσω δ' ἐπὶ θύννον. ἡ δὲ λεπταλέη φωνή, συγγενῶς ἔχει τῇ λιγείῃ φόρμιγγι. ἐμφαίνει δὲ λεπταλέαν φωνὴν ὁ τοῦ ἡφαίστου φορμικτὴς παῖς, τῇ πεφεισμένῃ καὶ συντόμῳ ὑπανοίξει τῶν τοῦ ᾄδοντος χειλέων. τὸ δὲ ῥήσσοντες, ἀντὶ τοῦ σφοδρότερον τὴν γῆν ποσὶ παίοντες. ὃ δὲ καὶ αὐτὸ ἐν ὀδυσσείᾳ οἰκεῖον ὀρχησταῖς κατὰ τό, πέπληγον χορόν. καὶ τὸ, παίσατε, ὃ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. μολπὴ δὲ ἰυγμοῦ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελὴς, βοῆς ἀμελοῦς. μολπὴ μὲν γὰρ καὶ μέλπειν, μεμελισμένον ἔπος. ἰυγμὸς δὲ καὶ ἰύζειν, φωνή τις ἄσημος, ὁποῖος καὶ ὁ συριγμός. τὸ δὲ ποσὶ σκαίρειν, εὔρυθμόν τινα ὀρχηστικὴν κίνησιν δηλοῖ, οὐ μὴν καὶ τὸ σπαίρειν, ὃ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α, καὶ ἀσπαίρειν λέγεται. ἐκεῖνο γὰρ σκαρισμὸν δηλοῖ καὶ κίνησιν ἐπιθανάτιον, ὁποῖος καὶ ὁ σφαδασμός. ὡς δὲ οὐ μόνον ἐν ὀρχηστικῇ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἄλλως ἁπλῶς κινήσει ὁποία καὶ ἡ βαδιστική, σεμνόν ἐστι τὸ εὔρυθμον, δηλοῖ καὶ ἄλεξις. εἰπών, οὔπω νομίζειν τῶν ἀπελευθέρων εἶναι, τὸ βαδίζειν ἀῤῥύθμως ἐν ταῖς ὁδοῖς. φέρει δέ φησιν ἡ εὐρυθμία τοῖς μὲν χρωμένοις, δόξης τινὰ ὄγκον. τοῖς δ' ὁρῶσιν, ἡδονήν. κόσμον δὲ περὶ βίῳ. ἐχρῆν δέ φασι καὶ ἀμπέχεσθαι εὐρύθμως, φέρειν γάρ τι καὶ αὐτὸ ἐδόκει τοῖς παλαιοῖς πρὸς παιδείας ἐξέτασιν. σκώπτων γοῦν τις ἀῤῥυθμίαν ἐνδύσεως, φησίν. ἀμφίβαλλε στέρνοις φᾶρος. οὐ καθίσεις τάλαν, μὴ δ' ἀγροίκως ἄνω γόνατος ἀμφιέξῃ. δοκεῖ γὰρ ὁ σκωπτόμενος, ψιλὰ ἐνδύσεως προφαίνειν τὰ σκέλη, ἔχειν δὲ καὶ τὸ προκόλπιον ἀπόλυτον. καὶ ὅρα τὸ ἀμφιέξῃ, ἤγουν ἐνδύσῃ, ἐκ τοῦ ἀμπέχω ἀμφιέξω ἀμφιέξομαι. τὸ δὲ ἵσταντο, οὐ στάσιμον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἔργον δηλοῖ, ἀλλὰ τῇ τῶν ἀγόντων κινήσει συνδιηκνούμενον.

Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων.
Αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε.
Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
Χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι
Τέσσαρες. ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ', ἐν πρώτῃσι βόεσσι,
Ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς

Ὅτι οὐ πλάτωνι μόνῳ, ἀλλὰ πολὺ πρότερον ὁμήρῳ ἤρεσε, πλὴν βοῶν καὶ προβάτων, τὰ ἄλλα θρέμματα τῶν ἔξω θεῖναι ὡς μὴ ἀναγκαῖα. ἐνταῦθα γοῦν βουκολίου καὶ οἰῶν ἀργεννάων μεμνημένος, φησίν. ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων, αἳ καὶ προδηλωθεῖσαι. αἱ δὲ βόες, χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε,

Ἕλκετον. τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί.
Τὼ μὲν ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην,
Ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. οἱ δὲ νομῆες
Αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
Οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων.
Ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.
Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις
Ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν, οἰῶν ἀργεννάων,
Σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς.

μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα. χρύσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι, τέσσαρες. ἐννέα δέ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύο, ἐν πρώτῃσι βόεσσι ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. ὁ δὲ, μακρὰ μεμυκὼς, ὡς εἶδον τῷ σχήματι, ἕλκετο. τὸν δὲ, κύνες μετεκίαθον ἠδ' αἰζηοί. τὼ μὲν, ἀναῤῥήξαντε βοὸς μεγάλοιο βοείην, ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. οἱ δὲ νομῆες, αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. οἱ δ' ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λεόντων, ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς, ὑλάκτεον ἔκ τ' ἀλέοντο. καὶ μέχρις ὧδε φράσις περὶ βοῶν, εἶτα τὸ περὶ τῶν προβάτων ἀποσεμνοῖ, φεύγων τὸ προσκορές. καὶ φησίν. ἐν δὲ νομὸν ποίησεν ἥφαιστος ἐν καλῇ βήσσῃ μέγαν, οἰῶν ἀργεννάων. σταθμούς τε, κλισίας τε, κατηρεφέας τε σηκούς. ἢ, ἰδὲ σηκούς. πολιτείας ταῦτα καθαρᾶς καὶ οὔπω πολυπράγμονος. εἰ δὲ ἄλλως ἡ ἐν ὀδυσσείᾳ τοῦ ὀδυσσέως βασιλεία ἐστὶ κτῆσις φλεγμαίνουσα πολιτείας καθυπογράφει κεκτημένου καὶ συῶν πολλὰ συβόσια, καὶ αἰγῶν πλατεῖα αἰπόλια, ἡ γοῦν ἐνταῦθα ἀγλαΐα νομαδικὴ καὶ ποιμενικὴ τέχνη, πρὸς τὸ ἀπλούστερον ἀφορᾷ. διὸ οὔτε θήρας αἱμύλον τινῶν μέμνηται ὁ ποιητὴς ἐν τούτοις παραπεπαμένος αὐτὴν διὰ τὸ ἀπελεύθερον. οὔτε ἰχθύων ἄγρας, ὅτι μὴ σύμφυλος αὕτη τοῖς περὶ γῆν. τότε δὲ μόνον χρεία, ὅτε πᾶσα ἀνάγκη. ὁποῖοί τινες καὶ οἱ ἀμφὶ τὸν μενέλαον λιμώττοντες. ἐν παραβολῇ μέντοι παραῤῥιπτεῖ ποτε ὅμηρος μνήμην καὶ ἰχθυοθηρίας. ἱστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ σχῆμα τῶν κυνῶν ὑπέγραψε γεγραφικῶς ἐν ᾧ, ἱστάμενοι μάλα ἐγγὺς καὶ ἑξῆς, οὕτω καὶ τὸ τῶν βοῶν ἐν ᾧ, μυκηθμῷ ἐπεσσεύοντο, ἤγουν ὠρμῶν μυκώμενοι. ἱστέον δὲ πολυμαθείας χάριν, καὶ ὅτι βοῦς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο καί τι πέμματος εἶδος. ἀφ' οὗ παροιμία δ', βοῦς ἕβδομος, ἔχουσα λόγον τοιόνδε. σελῆναι, πέμματα ἦσαν πλατέα κυκλοτερῆ. ἐπὶ δὲ ἓξ σελήναις τοιαύταις, βοῦν φασὶν ἕβδομον ἔπεττον κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν πρωτοφυοῦς σελήνης. ἔθυον μὲν οὖν καὶ ἐπὶ τέσσαρσι πεπάνοις, πέμπτον τὸν βοῦν. καὶ ἐκάλουν αὐτὸν, πέμπτον βοῦν. μᾶλλον μέντοι, ἐπὶ ταῖς ἓξ ἔθυον αὐτόν. ὃς καὶ ἐκαλεῖτο διὰ τοῦτο ἕβδομος βοῦς. ὁ δὲ ταῦτα ἱστορήσας παυσανίας, λέγει καὶ ὅτι αἱ ῥηθεῖσαι σελῆναι τὰ πέμματα, καὶ πελανοὶ ἐλέγοντο. καὶ ὅτι πεμμάτων εἶδος καὶ οἱ ἀνάστατοι πλακοῦντες. καὶ οἱ χαρίσιοι. καὶ οἱ ἀμφιφῶντες. καὶ φθόις δέ φασι, πέμματα μετὰ σπλάγχνων ἐσθιόμενα. καὶ ὅτι οἱ ῥηθέντες ἀμφιφῶντες, ἄλλως τε οὕτως ἐκαλοῦντο ἀπὸ ἡλίου καὶ σελήνης, καὶ διότι δὲ ἐκόμιζον αὐτοὺς δᾳδία ἡμμένα περιπεπηγότα ἐπ' αὐτούς. ἀλλαχοῦ δέ φησιν ὁ αὐτὸς, καὶ ὅτι ἀμφιφῶν προσηγορεύθη, πλακοῦς διὰ τυροῦ ἐφ' οὗ δᾷδας ἅψαντες ἄπτουσι τοῦ φωτὸς χάριν. ἐκ τῆς ἀγέλης δὲ, οὐ μόνον ἀγλαΐαι βόες, ἀλλὰ καὶ ἀγλαΐας ἰσχάδας τὰς εἰκαίας, ὥσπερ λίς ἔφη καὶ ἄλλοι κωμικοί ὥς φησι παυσανίας. καὶ λίθοισ δὲ ἀγλαΐοισ, τοὺς εἰκαίους καὶ ἀτακτοτάξίους. κόπρον δὲ νῦν, τὴν τῶν βοῶν ἔπαυλιν λέγει, ὡς ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος. κόπρος γοῦν πολλὴ τοῖς βουστάθμοις ὡς εἰκὸς ἔγκειται, καὶ μάλισθ' ὅπου πολλαὶ βόες. ὃ δὴ ἔγνω πρὸ πάντων ὁ μέγας ἡρακλῆς, ὁ καὶ ἐπὶ τοιούτῳ φορυτῷ ἀθλεύσας. τινὲς δὲ γράφουσι κόπρου μετὰ περισπωμένης, διὰ σολοικισμοῦ χάριν ὡς ἐν τύπῳ περιεκτικῷ. τὸ δὲ κελάδων, ὥσπερ ἀλλαχοῦ ἀνέμου καὶ πόντου, οὕτω ἐστὶ ποταμοῦ ἐνταῦθα ἐστὶν ἐπίθετον. ῥοδανὸν δὲ λέγει, τὸν οἱονεὶ ῥοανὸν ὡς ῥοώδη, πλεονασμῷ τοῦ δ'. οἱ δὲ, γράφουσι ῥαδαλὸν, καὶ φασὶν οὕτω λέγεσθαι, διὰ τὸ ῥᾷον ἅλλεσθαι φυτὰ ἐξ αὐτοῦ, πλεονασμῷ συνήθει τοῦ δ'. ἢ ὡς κραδαλὸν, ἤγουν εὐκράδαντον ἐστὶ εὐκίνητον ἀποβολῇ τοῦ κ'. ὡς δονάσαι δονάσαι. ἄλλοι δὲ καὶ τὸ ῥαδαλὸν, ἐπὶ εὐκινήτου νοοῦσι διὰ λεπτότητα δονάκων. ὅθεν φασὶ ἐστὶ ἐπὶ γυναικῶν, ῥαδινίζειν, τὸ συνεχῶς τινάσσειν τὴν κεφαλήν. εἰσὶ δέ τινες, οἳ φασιν ὑφὲν ῥαδαλοδονακῆα, ἤγουν ἰσχνοκαλαμώδη, ἔν τι νοοῦντες διὰ τῶν δύο, ὁμοίως τῷ, χορῷ καλλιπολυμέλει, ἤγουν καλλίχορος. δονακῆα δὲ περιεκτικῶς λέγει, τὸν δόνακας ἔχοντα. διαφέρουσι καλάμων. ὅτι λεπτότατος μὲν, ὁ δόναξ, ἁδρὸς δὲ ὁ κάλαμος. καὶ ὁ μὲν δόναξ, ὡς ἐπὶ πολὺ ποτάμιος, οὐ μὴν καὶ ὁ κάλαμος. καὶ δόναξ μὲν συριγκταῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς. ὅθεν καί τις φαύλως αὐλῶν, ὀλεσικάλαμος ἐσκώφθη. αἴλιος δὲ διονύσιος εἰπὼν ὡς δόναξ καὶ τὸ λίνειον, ἐπάγει τὸ γοῦν παλαιὸν, ἀντὶ τοῦ κέρατος ἐπετίθεσαν κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶ ὁ κωμικὸς ἐν βατράχοις ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα. ὁ ποιητὴς δὲ κροφόρους εἰπὼν δόνακας, ἔοικε λεπτοὺς λέγειν οὕτω καλεῖν. πρῶται δὲ καὶ ἐνταῦθα βόες, αἳ ταῖς ὄπισθεν στατίαις ἀντιπαρεθυόμεναι. ἐρύγμηλος δὲ, παρὰ τὴν ἐρυγὴν, οἱονεὶ ἐρύγηλος πλεονασμῷ τοῦ μ'. ἐρυγεῖν δὲ λέγεται, τὸ μετὰ βίας ἐκπέμπειν πνεῦμα, ὡς τὸ, ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. Τὸ δὲ μακρὰ

μεμυκώς, ἀντὶ τοῦ μεγάλα. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτι πρὸς μῆκος πολὺ ὁ μυκηθμὸς ἠνύετο. ἐξ οὗ μύκος, παρωνόμασται τὸ μακρόν. μέσος δὲ παρακείμενος τοῦ μεμυκηκὼς ἐστὶ τὸ μεμυκώς. τὸ δὲ ἀναῤῥήξασα βοείην, ἐν τῷ λαφύσσετον αἷμα, καιρία λέξις ἐπὶ λέοντος. δῆλον δ' ὡς καὶ νῦν τὸ, βοὸς βοείην, περιττολογεῖται. ἤρκει γὰρ, βοείην μόνην εἰπεῖν. τὸ δὲ ἐνδίεσαν, ποιητικὴ καὶ αὕτη λέξις, οὐ ψηλαφητέα λογογράφοις. γινομένη μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνδίημι, δηλοῦσα δὲ τὸ διέτριβον. καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔοικεν εἶναι καὶ τὰ ἔνδια, ἤγουν αἱ διατριβαὶ παρὰ τὸν ὀπτιασμόν. τινὲς δὲ, ἐνίεσαν φασὶν ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλλον πλεονασμῷ τοῦ δ'. ἄλλοι δὲ, ἰδιωτικόν φασι τὸ ἐνδίεσαν, ἐκ τοῦ δίω δίημι τὸ διώκω. τὸ δὲ ἀπετρωπῶντο δευτέρας συζυγίας ὂν τῶν περισπωμένων, ἐκτείνει τὴν προπαραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ στρωφῶ καὶ νωμῶ. ἐν μὲν τῇ πρώτῃ συζυγίᾳ, συστέλλει αὐτήν. ὡς δηλοῖ τὸ, περιτροπέων ἐνιαυτός. καὶ τὸ, καλλίτριχες ἵπποι ἂψ ὄχεα τρόπεον. ὅτι δὲ ὡς ἐπὶ ἐμψύχων ζώων οὐ μὴν ἀγαλμάτων εἴρηται τὸ, οἱ κύνες δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο. καὶ τὸ ἑξῆς καθὰ καὶ ἄλλα πρὸ τούτου ὁμοίως πεποίηνται τερατωδῶς μὲν γλυκέως δὲ, δῆλον. ζωοῖς γὰρ ἐοικότα τετύχηται δαίδαλα ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. καὶ διὰ τοῦτο τοιαύτη τερατώδης φαντασία καὶ φράσις ἐπ' αὐτοῖς γίνεται. δῆλον δ' ὅτι πολλὰ καὶ δίχα μύθου ἔργα τῶν ἀνθρώπων ἀπέβησαν ζωοῖς ἐοικότα. ὑφ' ὧν καὶ παρηχήθησαν ὀφθαλμοὶ ἀπατηθέντες τῇ ὁμοιότητι. βοῒ γοῦν φασι γεγραμμένῃ βοῦς ἐπανέστη ἀπατηθεὶς τῇ ὁμοιώσει. ὡς ἐν μύθοις τὸ τῆς Πασιφάης πάθος, ᾗ βοῦς ξυλίνης ἐμβαλοῦσα ἀπατήσασα καλὸν ταῦρον ζῶντα, μὴ δοκεῖν εἶναι ἀξιοπιστευτόν. ἤδη δέ που καὶ γεγραμμένῃ φασὶ κυνὶ καὶ περιστερᾷ καὶ χηνί, τῇ μὲν κύων, τῇ δὲ περιστερά, τῇ δὲ χὴν προσῆλθον καὶ ἐπεπήδησαν. φανέντων δὲ ἀδυνάτων, ἀπέστησαν. νομὸν δὲ μέγαν λέγει, πρὸς αὔξησιν τοῦ κατὰ τὸ σάκος μεγέθους, καθὰ καὶ τὸ, νειὸν ἄρουραν εὐρεῖαν. πάντως γὰρ μέγα σάκος, ᾧ τοιαῦτα ἐπίπεδα ἔγκειται. ἀπὸ δὲ τῶν οἰῶν, καὶ οἰοπόλος νομεὺς μέμνηταί τις παλαιὸς τῶν ἀπὸ προβάτων κατονομαζόμενος. σταθμοὶ δὲ, σηκῶν ἐοίκασι διαφέρειν, καθότι κοινὸν μὲν ἁπλῶς ὁ σταθμός. ἐνταῦθα δὲ σκοπητέον εἴπερ ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ νομοῦ γέγονεν ἡ ἐπινομίς, οὐχὶ ἡ παρὰ τῷ Πλάτωνι. ἐκείνην γὰρ, ὁ γεωργικὸς παράγει νόμος, οὐ πρὸς διαστολὴν ὁ ὁμηρικὸς νομὸς ὀξύνεται. ἀλλὰ μέρος τι τεύχους, ὅπερ ἐκάλουν ἐπινομίδα, ὡς φησιν Ἀθήναιος. σηκοὶ δὲ, μάλιστα οἱ τῶν νεογνῶν, ὅθεν καὶ σηκῖται ἄρνες λέγονται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι κλισίαν ποιμενικὴν ἐνταῦθα οἶδεν ὁ ποιητής. ἣν κλίσιον ὁ Δίων λέγει κατὰ γένος οὐδέτερον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κάλλιον δηλοῦται. καὶ εἰσὶν ἐνταῦθα κλισίαι κατηρεφεῖς, αἱ ἰδιωτικῶς λεγόμεναι σκεπασταί.

Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσσῷ εὐρείῃ.
Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ.
Ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι
Ὠρχεῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.
Τῶν δ' αἱ μὲν, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον. οἱ δὲ, χιτῶνας
Εἶχον εὐννήτους, ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ.
Καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. οἱ δὲ, μαχαίρας
Εἶχον χρυσείας, ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.
Οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
Ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
Ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν.
Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.
Πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος
Τερπόμενοι. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς
Μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσσους.

Ὅτι τῆς ὀρχήσεως εἰς δύο εἴδη διῃρημένης, ὧν τὸ ἐνόπλιον, ὃ τῇ πυῤῥίχῃ καὶ κονιστικῇ κινήσει ἀπείκασται. καὶ εἰς τὸ ἵλεων, ὃ περὶ ἦν ἐστιν εἰρημένον κατὰ τὰ βακχικὰ σχήματα, ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀμφότερα παραδείκνυσι, φράζων ὅτι. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς ἀμφιγυήεις, τῷ ἴκελον οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσσῷ εὐρείῃ Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδνῃ. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι, ὠρχεῦντ' ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες. τῶν δ' αἱ μὲν, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον. οἱ δὲ, χιτῶνας εἶχον εὐνήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. καί ῥ' αἱ μὲν, καλὰς στεφάνας ἔχον. οἱ δὲ, μαχαίρας εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων. οἱ δ' ὅτε μὲν, θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι ῥεῖα μάλα, ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴκε θέῃσιν. ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιΐσταθ' ὅμιλος τερπόμενοι. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες, ἐδίνευον κατὰ μέσσους, ὡς οἷα δηλαδὴ κορυφαῖοι χοροῦ ὀρχούμενοι ἅμα καὶ δινούμενοι, ἤγουν στρεφόμενοι κυκλικῶς. δῖνος γάρ φασι, σχῆμα κυκλικόν. καὶ ὅρα ὡς οὐδὲ τὴν ἔκφρασιν ἀπήλλαξε τοῦ ποιητικοῦ ὡραΐσματος τῆς παραβολῆς, τροχῷ κεραμικῷ εἰκάσας πάνυ θαυμασίως τὸ ὀξὺ τῆς ἐγκυκλίου κινήσεως τοῦ χοροῦ. καὶ τροχῷ, οὐχ ἁπλῶς

ἀλλὰ ταῖς παλάμαις ἁρμόζοντι διὰ τὸ σύμμετρον. καὶ ὅπου δὲ εἰς ἔργον κινηθείη τι ἀλλ' εἰς πεῖραν μόνην. ὀξυτάτη γὰρ ἡ τοῦ τοιούτου τροχοῦ περιφορά. εἰ γάρ τοι περὶ ἐργάζεσθαι, βαρύνει ὁ πηλὸς, ἀμβλύνει τὴν ὀξύτητα τῆς κινήσεως. σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν ῥηθέντων δύο εἰδῶν τῆς ὀρχήσεως ἤγουν τοῦ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦ ἴλιος, τὸ μὲν πρῶτον ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, διὰ τῶν μαχαιροφόρων παίδων ἐνδείκνυται. τὸ δὲ δεύτερον, διὰ τῶν παρθένων αἳ καλὰς εἶχον στεφάνας. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι διαπεπλεγμένως χορευόντων τῶν πρὶν ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, πρῶτοι οἱ μετὰ θησέως σωθέντες ἐκ τοῦ λαβυρίνθου ἑπτὰ ἠΐθεοι καὶ τοσαῦται παρθένοι, ἀναμὶξ ἐχόρευσαν. τοῦτο κατηγητοῦ τοῦ δαιδάλου κατὰ τὴν κνωσσὸν πόλιν κρήτης. περὶ ἧς ἀλλαχοῦ τι, καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δὲ ἐῤῥέθη, ἀφ' ἧς καὶ τὰ κνώσσια παρὰ σοφοκλεῖ ὀρχήματα. καὶ τὸ ἔργον ἐκεῖνο τοῦ δαιδάλου, μετῆλθεν εἰς μίμησιν. καὶ νῦν ἔτι πολλοὶ, καὶ μάλιστα ναυτικοὶ, ὅσοι πρὸς τὸ παλαιὸν ἀνδρῶδες παρακινοῦσι, χορόν τινα ἑλίσσουσι πολυλόστροφον καὶ πολυκαμπῆ τὰς τοῦ λαβυρίνθου μιμεῖσθαι θέλοντες ἕλικας. σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, ὅτι οὐ περὶ θησεῖ τῷ ἀλλοδαπῷ τὸν χορὸν ἐκεῖνον ὁ ἐκ κρήτης δαίδαλος ἤσκησεν, ἀλλὰ τῇ τῶν βασιλέων θυγατρὶ ἀριάδνῃ τῇ τοῦ θησέως ἐρωμένῃ. ἐρώτων γὰρ γυναικῶν ὁ δαίδαλος ὑπουργὸς παραδέδοται. ὃς οὐ μόνον ἐνταῦθα μετέλαβεν χορὸν κατὰ τὴν ποικίλην δαιδάλεος, ἀλλὰ καὶ τῇ πασιφάῃ πρὸς ἀλλόκοτον ἔρωτα τὸν τοῦ ταύρου ἐμασίτευσε. διὸ καὶ δικαίως οὗτος μῖσος κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐδιώκετο, ὅτι καὶ τὸν υἱὸν ἴκαρον ἀπέβαλε τῷ συμφυγόντα. ἐξ οὗ τὸ ἰκάριον πέλαγος. ἰστέον δὲ ὅτι ἀλλόκοτος μὲν ἀληθῶς ὁ κατὰ τὴν πασιφάην ἔρως. ἔχει δέ τινας ὁμοιότητας. τερατεύεται γοῦν καὶ ἐν τοῖς τοῦ νῦν γένους, γυνὴ κυνὸς εὐγενοῦς ἔρωτι καταχεθεῖσα καὶ χρωτιζομένη περὶ κακῷ. ἄλλως δὲ, καὶ ἄλογα ζῶα ἔρωτας ἐπ' ἀνθρώποις ἔπαθον. δελφῖνος δὲ τοιοῦτος ἔρως περὶ ὀππιανῷ κεῖται. λέγεται δὲ καὶ ἀλεκτρυὼν ἐν βιθυνίᾳ, οἰνοχόου τινὸς ἐρασθῆναι βασιλικοῦ. καὶ χὴν δὲ, ὠλενίου παιδός. καὶ ἐν λευκαδίᾳ ταὼς φασὶν ἐρασθεὶς παρθένου, θανούσῃ συνεξέλιπε. περὶ δὲ ἀριάδνης καὶ τῶν κατ' αὐτὴν, ὅτι τε θησέως ἐρασθείη. καὶ ὅπως εἰς κρήτην ἐκεῖνος ἔλθοι. καὶ ὡς δαιδάλου ὑποθήκαις ἀγαθίδα μίτου δοῦσα τῷ θησεῖ, αἰτία γένοιτο ἐκείνῳ διεξοδεῦσαι τὸν λαβύρινθον, ἱστοροῦσι πολλοί. καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν δὲ γέγραπταί τινα. ὅτι δὲ ἀγαθὶς, δέσμη, ῥάμμα, γέμοντες, λέγουσιν οἱ παλαιοί. δηλοῖ δέ φασιν ἡ λέξις, καὶ σφαιρίδα. τὸ δὲ ἤσκησεν, κυριωτάτη λέξις καὶ ἐνταῦθα δηλοῦσα ἔργου ἐπιμέλειαν, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἤσκησεν εἰρία. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἠΐθεοι καὶ παρθένοι. ὅτι ἐν ἡλικίᾳ γυναικῶν αἱ παρθένοι, τοῦτο ἐν ἀνδράσιν ἠΐθεοι, οἱ ὡραῖοι φασὶ γάμου, καὶ μὴ δέ πω γεγαμηκότες. ὡς δὲ καὶ τετρασυλλάβως ἠΐθεος λέγεται ὁ ἠΐθεος προσγραφέντος τοῦ ι, διονύσιος αἴλιος φησί. καὶ ἔστι φασὶν ἀττικόν. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ παρθένου τὸ ἠΐθεος. καὶ χρῆσις φέρεται εἰς τοῦτο, αὕτη εἰ μὴ κόρη δύσεται τὸ στοιχεῖον ἠΐθεος. τίνες δὲ ἀλφεσίβοιαι καὶ ὅτι καρπὸς, τὸ μεταξὺ συνάπτον χειρὸς καὶ πήχεως. καὶ ὅτι ὀθόναι ἴσως ἄρτι, γυναικεῖα ἱμάτια λεπτὰ παρὰ τὸ θέω διὰ τὸ εὐκίνητον. καὶ ὅτι στεφάνας μὲν θηλυκῶς οἶδεν ὁ ποιητὴς ἐπὶ κόσμου κεφαλῆς, οὐ μὴν δὲ καὶ στεφάνους ἀρσενικῶς. καὶ ὅτι τὸ ὁτὲ ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ ποτὲ, ὅτι βαρυτόνως οἶδε λέγειν ὁ ποιητὴς, ὡς καὶ νῦν ἐν τῷ, οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον. καὶ τίνες οἱ κυβιστητῆρες. καὶ ὅτι τὸ δινεῦν ἐνεργητικῶς λέγει ἀντὶ τοῦ δινεῖσθαι, εἰπὼν ἐνταῦθα, ἐδίνευον κατὰ μέσσους, δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ. τοῦ δὲ ἀλφεσίβοιαι, προϋπάρχει ῥῆμα διαφορούμενον τῇ κλίσει. μᾶλλον γὰρ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ ι, ἀφ' οὗ ἀλφεσίβοια. καὶ διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ ἀλφηστής. λέξις αὕτη ὁμώνυμος. ἀλφησταὶ γὰρ, οὐ μόνον ἄνθρωποι κατά τι κοινὸν ἐπίθετον, ἀλλὰ καὶ ἰχθύων εἶδος μονάχοθεν δὲ αὐτοί. κιῤῥοί. πορφυρίζοντες κατά τινα μέρη. ὧν φασὶν ἁλισκομένων σὺν δύο, φαίνεσθαι τὸν ἕτερον κατ' οὐρὰν ἑπόμενον. ὅθεν διὰ τὸ κατὰ συγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, ἀπὸ μεταφορᾶς ὡς τῶν ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς, ἀλφηστὰς εἶπεν ἐν τῷ, καταπυγοτέρας ἀλφηστῶν. τὸ δὲ ὠρχεῦντο, ἐπεχείρησε τὸ οὕτως εἰπεῖν ὅμηρος. εἰ γὰρ ὠρχοῦντο ἔφη, λειπόμενος ἂν ὁ στίχος ἦν καὶ ἀτελὴς ἄν. συγγενὴς δὲ τῷ κρητικῷ δαιδάλῳ, διδάσκειν ὀρχεῖσθαι. κρησὶ γὰρ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐπιχώρια, τό, τε κυβιστᾶν καὶ ἡ ὄρχησις, ὡς καὶ ὅμηρος οἶδε. καὶ προελέγοντο τοῖς πάλαι, τὰ κρητικὰ ἐμμελῆ ὑπορχήματα. καὶ τὸ μὲν ὄργανον, ἐκαλεῖτο μολοσσόν. ὁ δὲ τρόπος κρήτας, ὡς ἂν εἴποι τις, κρητικός. καὶ ἔστι δωρικὸν τοὔνομα, ὅμοιον τῷ νικάτας, καὶ φιλάτας. ὧν τὰ κοινὰ, νικήτης, καὶ φιλήτης. σημείωσαι δὲ ὅτι περὶ χιτώνων, καὶ τοιαῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. χιτὼν, ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος. ὁ δὲ ἀνδρεῖος, χιτωνίσκος. ὃ τινὲς ἐπενδύτην. τὸ δὲ βραχὺ, χιτωνισκάριον. χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον, λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. μένανδρος. λελυμένη τε ἡ τ' ἄλλα, καὶ διαφανὲς χιτωνάριον ἔχουσα. ἀριστοφάνης. ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τουτὶ χιτώνιον. ταῦτα αἴλιος διονύσιος. παρ' ᾧ καὶ ὅτι χορταῖος ὁ δασὺς καὶ μαλλωτὸς χιτών. καὶ πάλιν. χορταῖος, χιτὼν ποδήρης, ἔχων χειρίδας. ἀλλαχοῦ δὲ, ὅτι χιτῶνος εἶδος καὶ ἡ ἐξωμίς. ἐξωμὶς γάρ φησι, χιτὼν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό. ἄλλος δέ τις, ἱστορεῖ καὶ ὀρθοστάδιους χιτῶνας. λέγων ὅτι ὀρθοστάδιοι μὲν, οἱ στατοί. συρτοὶ δὲ, οἱ συρόμενοι. ἐκ δὲ τούτων, δῆλον ὡς οὐχ ὥρισται ὁ χιτὼν κατὰ τοὺς ἐνστατικοὺς ἐπὶ μόνου τοῦ προσεχῶς ἐπικεχυμένου τῇ σαρκί. τοῦ δὲ ἐΰννητοι, ὅ ἐστιν εὔνητοι, εὔκλωστοι, θέμα ἡ τὸ νήθω, ἢ μάλιστα τὸ νῶ νήσω. οὗ χρῆσις καὶ παρ' ἡσιόδῳ ἐν τῷ, νεῖ νήματα ἀράχνης. δοκοῦσι δὲ ἀντιδιαστέλλεσθαι ταῖς λεπταῖς ὀθόναις οἱ εὔννητοι χιτῶνες. οὗτοι γὰρ ἂν εἶεν κατ' ἐκείνας λεπτοὶ καὶ διαφανεῖς. τὸ δὲ στίλβοντες ἐλαίῳ, ἀντὶ τοῦ στιλπνοὶ, ὡς εἰ καὶ ἔλαιος

ἀπὸ τῶν ἀπίστων. κατὰ δὲ, ἀπελείβετο ὑγρὸν ἔλαιον, ὅπερ ἐμφατικώτερον κεῖται λεχθὲν εἰς ὀθόνας. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐν τοῖς, χιτῶνες στίλβοντες ἐλαίῳ, καὶ ἐν τοῖς, ὀθονέων ἀπελείβετο ὑγρὸν ἔλαιον, οὐ πολλὴ ἔοικεν ἡ λευκότης εἶναι. ἐπὶ γὰρ τῶν ἤδη λευκανθέντων, οὐκ ἔστι τὸ χρῶμα τοιοῦτον. ἀλλ' ἐπ' ἐκείνων οἰκεῖον τὸ, λευκὸν δ' ἦν ἠέλιος ὥς. ὅρα δὲ ὡς τοὺς τῷ ἔχειν κινήσεων ἐπίμεμφος, εἰπών. ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες. καὶ, λεπτὰς ὀθόνας ἔχον. καὶ, χιτῶνας εἶχον. καὶ, στεφάνας ἔχον. καὶ, μαχαίρας εἶχον. καὶ, ὅτι καὶ ἐπὶ μαχαιρῶν ὡς ἐπὶ ἀσπίδων καὶ ξιφῶν, τελαμῶνας ἔφη τοὺς ἀναφορεῖς. οἱ δὲ ἀργύρεοι τῶν ὧδε μαχαιρῶν οἱ ἀναφορεῖς, ὅμως ἱμάντας καὶ οὕτω νοητέον αὐτοὺς ἀναλόγως τῇ ὑποκειμένῃ τῆς ἀσπίδος ὕλῃ. τὸ δὲ θρέξασκον, καιρία λέξις ὡς ἐν ποιήσει, διὸ καὶ δισσὴ αὐτὴν ἐνταῦθα ὁ ποιητής. πεζολογῶν δὲ ῥήτωρ ἐπιστῶτο μόνον εἰδὼς τοῦ τρέχειν, ἵσταται μέχρις αὐτοῦ μὴ προβαίνων εἰς μέλλοντα. χρώμενος δὲ ἀντ' αὐτοῦ τῷ δραμοῦμαι καὶ τῇ κινήσει αὐτοῦ. ὁ δὲ κεραμεὺς καὶ τὸ προϋπάρχον αὐτοῦ ῥῆμα, τὴν τὶ κεραμεύειν ποιοῦσιν, ὡς χρῆσις καὶ ἐν προοιμίῳ σκεπτέον τὸ, κεραμεύς τὸν πίθον, καὶ τὰ κεράμια ἐφ' οἷς γριφεύοντές τινες, γῆς τε καὶ πυρὸς τέκνα φασὶν αὐτὰ, καὶ ἄλλα δέ τινα συνήθη τῇ κατ' αὐτοὺς τέχνῃ σομφάζουσιν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ εἰπόντος, γαίας τε καμίνου τε γόνον εὗρε κλεινότατον κέραμον χρήσιμον οἰκονόμον, ἣ τὸ καλὸν μαραθῶνος καταστήσασα τρόπαιον, ἤγουν ἡ τῶν ἀθηναίων πόλις. καὶ ἐπαινεῖταί φασιν ὄντως ὁ ἀττικὸς κέραμος. ἔτι δὲ κατ' εὔβουλον, καὶ τὰ κνίδια κεράμια, καὶ τὰ μεγαρικὰ πιθάκνια. ἕτερος δέ τις χύτρας ἐγριφώσατο ἐν τῷ, τροχοῦ ῥύμασι τυκισθὲν κοιλοσώματον κύτος πλαστὸν ἐκ γαίας. ὁ δ' αὐτὸς καὶ τὸ φράζων ἐνταῦθα καὶ περὶ πλακοῦντος λέγει, ξανθοῖς φησι μελίσσης νάμασι συμμιγὴς μηκάδων αἰγῶν ἀπόρρως θρόμβος, ἐγκαθήμενος εἰς πλατὺ στέγαστρον ἁγνῆς παρθένου δηοῦς κόρης. δηλοῖ δὲ ταῦτα, πλακοῦντα ἐκ μέλιτος καὶ αἰγείου τυροῦ ἢ γάλακτος, ἐγκείμενον πλατείᾳ στεγούσῃ χύτρᾳ, ἢ ἑτεροίῳ κεραμείῳ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐπισταμένοισι ποσὶν, ἐπιστήμην ἐνταῦθα παραλαλεῖ γενικῶς καὶ τὴν χορευτικὴν τέχνην. καὶ ὅτι τὸ κύκλῳ θεῖν καὶ περιφέρεσθαι, θεῖν εἶπεν ἐπὶ τοῦ διαληφθέντος τροχοῦ. τὸ δὲ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισιν, ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον λύοντες τὸν τοῦ χοροῦ κύκλον εἰς τινας εὐθείας κινήσεις. ἢ καὶ ἄλλως μάλιστα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ποτὲ μὲν τροχοειδῆ καὶ κυκλοτερῆ δρόμον ἐποιοῦντο. ποτὲ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλων γινόμενοι, κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον, ὃ καὶ εἰσέτι νῦν ποιοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα δεινοὶ χορευταί. ἱμερόεις δὲ χορὸς, καθὰ καὶ κιθαρισμὸς, ὡς ἐδήλου τὸ, ἱμερόεν κιθάριζε. τὸ δὲ πολλὸς περιΐσταθ' ὅμιλος, ἔθος δηλοῖ ἐν ἀξιολόγοις χοροῖς γιγνόμενον. τὸ δὲ ὅμιλος τερπόμενοι, ἀττικῶς ἐσχημάτισται. ἄλλως γὰρ εἶχεν εἰπεῖν, ὅμιλος τερπόμενος. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ, μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον, ἐρρέθη παρὰ τοῖς ὕστερον εἶδός τι ὀρχήσεως, ἐμμέλεια. φησὶ γοῦν παυσανίας, ὅτι ὀρχήσεις τις ἦν τραγικὴ, λεγομένη ἐμμέλεια. αἴλιος δὲ διονύσιος φησὶ καὶ αὐτὸς, ὅτι ἐμμέλεια, τραγικὴ ὄρχησις. ὥσπερ ἡ κωμικὴ, κόρδαξ. καὶ ἡ σατυρικὴ, σίκιννις. ἐκαλεῖτο δέ φασιν ἐμμέλεια, καὶ τὸ παρὰ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾀδόμενον αὔλημα. ὁ δὲ παυσανίας, λέγει καὶ ὅτι ὀρχήσεως εἶδος καὶ ὁ ξιφισμὸς, καὶ σχῆμα ἐμμελείας, ὅθεν ἀποξιφίζειν τὸ ἐξορχήσασθαι, ὥσπερ καὶ ἀποφοιτᾶν παρὰ λυσίᾳ, τὸ παύσασθαι φοιτῶντα, ὅ ἐστι μανθάνοντα.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο,
Ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
Τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς.
Τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Καλὴν, δαιδαλέην, ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον ἧκε.
Τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις,
Μητρὸς ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας.
Ἡ δ' ἴρηξ ὡς ἆλτο κατ' οὐλύμπου νιφόεντος,
Τεύχεα μαρμαίροντα παρ' ἡφαίστοιο φέρουσα.

Ὅτι τὸν ὠκεανὸν περὶ τὸ ἄκρον κύκλῳ τῆς ἀσπίδος ὁ ἥφαιστος ἔθετο, ἵνα καὶ αὐτὸς ἴσως σφίγγῃ πάντα τὰ περικόσμια ὅσα περιέχει τὸ τῆς ἀσπίδος ἔδαφος. φησὶ γὰρ, ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ἄντυγα πὰρ πυμάτην σάκεος πύκα ποιητοῖο. καὶ ὅρα φυσικὰ περιπτικὰ παρεῖσα ἐκφράσει περίττωται, τὸ, ποταμοῖο ὠκεανοῖο ποιητοῖο. καὶ ὡς ποταμὸν καὶ ἐνταῦθα τὸν ὠκεανὸν ἡ ὁμηρικὴ μοῦσα ἔφη, ἐν μέρεσιν ἴσως οὕτως εἰποῦσα, εἴπερ ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται, ποταμός τις φέρεται εἰσβάλλων εἰς τὸν μέγαν ὠκεανὸν τὴν ἔξω δηλαδὴ θάλασσαν. τὸ δὲ μέγα σθένος, τὸν μεγασθενῆ συντίθησι. δῆλον δὲ ὡς πάνυ δεξιῶς τινας γραφικῷ χαρακτῆρι ὃν οἱ πεπαιγμένοι ἐζήλωσαν, τῇ κατ' αὐτὸν ὅμηρος κοσμοποιΐᾳ κύκλῳ τὸν ὠκεανὸν περιέθετο, ὅτι ἐπιμονῇ ῥήματος χρῆται καὶ ἐν τοῖς, ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, τεῦξεν ἄρα οἱ θώρηκα φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς. τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν. καλὴν, δαιδαλέην. ἐπὶ δὲ χρύσεον λόφον

ἐκεῖ. τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ, ὥσπερ καὶ προεγράφη, κασσιτέροιο. καὶ ὅρα ὅτι ἐπιλευστικῶς φράσας, οὐκ ἐκφράζει καὶ ταῦτα, ἐπεὶ ἔφθασεν ἐπ' ἄλλων ὁμοειδῶν τοῦτο ποιῆσαι, δι' ὅτι τὸν θώρακα τὸν κινύρου ἐξέφρασε. καὶ τὴν τῆς ἀθηνᾶς κόρυθα. διόπερ οὐκ ἐθέλει τὰ αὐτὰ πολλάκις μυθολογεύειν. οὕτω καὶ τὴν τοῦ πατρόκλου πυρὰν πολυλογήσας ἐν τοῖς ἑξῆς, τὴν τοῦ ἕκτορος παραδραμεῖται, οἷα τὴν ἄκαιρον ταυτολογίαν ἐκφεύγων καὶ τὸ προσκορές. ἄλλως δὲ, καὶ σπεύδων εἰς τὸ ἐναγώνιον, διὸ οὔτε περὶ τοῦ ὠκεανοῦ πολυλογεῖ, ἀλλ' εἰπεῖν ἠρκέσθη τὸ, ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος ὡς εἴρηται. καὶ τὸν ἥφαιστον δὲ σιγῶντα πλάττει ὅτι μητρὸς ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν ἀείρας τὰ ὅπλα δηλαδή. καὶ οὐδὲ τὴν θέτιν λαβοῦσαν αὐτὰ παρὰ ἡφαίστου, περιττόν τι λέγουσαν πρὸς τὸν αὐτὰ δόντα. εἰ δὲ καὶ ἔστι κατὰ τὸ σιωπώμενον νοῆσαι ὅτι ἐλάλησεν αὖ ὡς εἰκὸς ἡ θέτις εὐχαρίστως τὰ δέοντα καθὰ καὶ χρύσης πρὸς τοὺς ἀχαιοὺς ὅτε ἀπέλαβε τὴν παῖδα, ὅμως ὁμήρῳ οὐκ ἀρέσκει λαλεῖν τὰ μὴ ἀναγκαῖα, μὴ δὲ κατεπείγοντα. τὸ δὲ τάχος καὶ τὴν σπουδὴν τῆς θέτιδος, ἐμφαίνει καὶ παραβολικῶς ὁ ποιητὴς, εἰπὼν ὡς ἡ θέτις ἴρηξ ὣς ἆλτο κατ' οὐλύμπου νιφόεντος, τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' ἡφαίστοιο ἄνακτος. ταῦτα δὲ, καὶ ὅπλα κοινότερον ὀνομάζεσθαι φησὶν, ὡς πολέμου ὄργανα, εἰπών. αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις, ἤγουν καμὼν ἐποίησας, ὃ πολὺ πάντα ἔκαμε. τὸ δὲ φαεινότερον πυρὸς αὐγῆς εἶναι τὸν θώρακα, ἐκ τοῦ λαμπροῦ χρυσοῦ ἔχειν δοκεῖ. τὸ δὲ τεῦξε, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ τεύχεα. διὸ μετὰ τὸ τεῦξεν εἰπὼν ὅπλα, οὐκ ἠνέσχετο μὴ καὶ τεύχεα εἰπεῖν τὰ αὐτὰ ὡς ἀνωτέρω δεδήλωται. ἀρετὴ δὲ καὶ νῦν κόρυθος, τὸ ἀρηρυῖαι κροτάφοις. ἡ γὰρ ἑτεροῖα, βαρεῖά τέ ἐστι καὶ πληκτικὴ, καὶ οὕτω δύσχρηστος. καλὴ δὲ αὕτη, δι' ὃ ἔχει χρύσεον λόφον, τὰς ἀλλαχοῦ χρυσέας ἐθείρας. κασσίτερος δέ φασι, παρὰ τὸ θᾶσσον τέρεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ ὡς καὶ προεδηλώθη, καινότερός τις πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐν τῇ καύσει ἀτειρέος χαλκοῦ. διὸ καὶ ἀναλογώτερον γράφειν διὰ τοῦ ε, ἤπερ κασσίτερον διὰ τοῦ ι. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἀττικῶς λέγεται καττίτερος. ὅρα δὲ καὶ νῦν τὸ ἀμφιγυήεις, οὐ ψεκτῶς ῥηθὲν ἐπὶ ἡφαίστου, ἀλλὰ χαρακτηριστικῶς κατά τινα δι' ἰδιότητα. διὸ καὶ ἀνισᾷ τὸ τοῦ ἐπιθέτου ταπεινὸν, κλυτὸς φάμενος, ὡς καὶ πρὸ τούτου περικλυτὸς, καὶ ἄνακτα δὲ ὃν αὐτὸν εἰπών. ἡ δὲ κατὰ τὸν ἴρηκα παραβολὴ, συνεπιτέτμηται τῇ πραγματικῇ ταχυτῆτι ὡς πολλαχοῦ ποιεῖν εἴωθεν ὅμηρος. ὡς δὲ δασύνεται μὲν ὁ ἱέραξ, ψιλοῦται δὲ ἰωνικῶς ὁ ἴρηξ, δῆλον ἐν τοῖς πρὸ τούτων που καὶ αὐτὸ γέγονεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Τ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Θέτιδος κομισάσης ἀχιλλεῖ τὰ ὅπλα παρὰ ἡφαίστου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς ἕλληνας ὁ ἥρως, ἀπόρρησιν ποιεῖται τῆς μήνιδος. καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα ἅπερ αὐτῷ ἀγαμέμνων ὑπέσχετο. τροφὴν δὲ ἀπολαμβανόντων ἐκείνων, αὐτὸς ἄσιτος παραμείνας ὁπλίζεται. καὶ στρατείαν ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ὑπὲρ τῶν ἵππων αὐτοῦ ξάνθος, τὴν ἐσομένην αὐτῷ ἀναίρεσιν μαντεύεται, ᾧ καὶ ἐπιπλήττει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Τ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Τι ἐπιγραφὴ τῆς Τ ῥαψῳδίας περὶ μὲν αὐτῆς, μήνιδος ἀπόρρησις. πρὸς δὲ μέτρον, αὕτη. ταῦ, ἀπέληγε χόλοιο, καὶ ἔνδοξε δῖος ἀχιλλεύς. ὅτι καὶ ἐνταῦθα περιφράζων τὸ, ἐγένετο ἡμέρα, φησίν. ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων ὤρνυτο, καὶ ἑξῆς. ἀρχὴ δὲ τότε τοῦ ἠῶ ὄρνυσθαι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ ὁ ὄρθρος, ἐν ᾧ εἰς ἔργον ὀρνύμεθα. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν ὁμηρικήν τις ταύτην περίφρασιν ζηλώσας, φησίν. ἠὼς ἐπεὶ πρὸς οὐρανὸν ἔβρεχον ἵπποι, ἤδη τὴν ῥοδόπηχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέρουσαι. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ ῥοδόπηχυς, ῥυθμὸν πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ῥοδοδάκτυλος. ταύτῃ δὲ ζήλῳ καὶ λυκόφρων τὸ αὐτὸ περιφράζων, ἔφη. ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι φηγοῦ πάγον κραιπνοῖς ὑπερπέτασσε πηγάσου πτεροῖς. ὅτι περὶ πατρόκλῳ περικείμενος ὁ ἀχιλλεὺς, ἔκλαιε λιγέως, πολλοὶ δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι μύροντο, ἤγουν ἐθρήνουν, ἢ ἐχέοντο. ἐκ δὲ τούτου τὸ μύρεσθαι ὡς πρόδηλον λέγεται, καὶ τὸ μορμύρειν ἐπὶ ὕδατος. καὶ ποταμὸς ἁλιμυρήεις. καὶ μύρον τὸ πρῶτον ἐκχυθὲν δάκρυον ἀπὸ μύῤῥας τῆς τοῦ Θέαντος. ὅτι δὲ ἐν ἀπᾶσιν ἐνταῦθα τὸ ἐμύροντο νοῦσαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐχέοντο, ἤτοι σπουδῇ ἔθεον, δῆλον ἐκ τῆς ἑξῆς. ἐρεῖ γάρ που. ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, ἐκώκυεν, ἤγουν χυθεῖσα, καὶ κατὰ σπουδὴν δραμοῦσα, καὶ ὡς εἰπεῖν μετὰ ῥύμης, ἥτις ἀπὸ τοῦ ῥύω γίνεται. ὅπερ ταυτὸν τῷ χύω ἐστίν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ περικεῖσθαι, δοτικῇ συνέταξε, λαβὼν αὐτὸ ἀντὶ τοῦ συγκεῖσθαι καὶ περιπεπλέχθαι. ἢ μάλιστα συνήθως, ἐπὶ τοῦ βαστάζειν καὶ φορεῖν τὴν λέξιν τίθησι, καὶ αἰτιατικῇ συντάσσει, ὡς ἐκ τοῦ περίκειται τῦφον, ἢ περίστομα δυναστείας. λέγεται δὲ τὸ περικεῖσθαι, καὶ τὸ περιπαθεῖσθαι. καὶ εἰς ἓν εἰπεῖν, περιτετύχθαι, περιοικονομεῖσθαι. κάμμο-

Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' ὠκεανοῖο ῥοάων
Ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι, ἠδὲ βροτοῖσιν.
Ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
Εὗρε δὲ πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν,
Κλαίοντα λιγέως. πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Μύρονθ'· ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δῖα θεάων.
Ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ
Κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.
Τύνη δ' ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο
Καλὰ μάλ', οἷ' οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.
Ὣς ἄρα φωνήσασα θεὰ, κατὰ τεύχε' ἔθηκε
Πρόσθεν ἀχιλλῆος. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος. οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος. ἐν δέ οἱ ὄσσε,
Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφαάνθη.
Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἐτάρπετο δαίδαλα λεύσσων,
Αὐτίκα μητέρα ἣν, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἷ' ἐπιεικὲς
Ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μή μοι τόφρα μενοιτίου ἄλκιμον υἱὸν
Μυῖαι καδδῦσαι, κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς
Εὐλὰς ἐγγείνωνται, ἀεικίσωσι δὲ νεκρὸν,
Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ θέτις ἀργυρόπεζα.

κεμαλῶσθαι ὡς τὸ, οὐδέ τι μοι πεπρήθεται, ἀντὶ τοῦ οὐδέν τι τὸ εἶπον ἔχω ἀπηκέμενον. τὸ δὲ λιγέως, ἐπὶ κλαυθμοῦ ὡς τὸ τίθεται, ὡς καὶ ἐν τῷ, λίγα κωκύειν. ὅτι παραμυθία ἐπί τινι ἐνδόξως τεθνεῶτι ἐν πολέμῳ τὸ, τοῦτον μὲν ἐάσομεν ἀχνύμενοι περ κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη.

Τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα
Μυίας, αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι.
Ἤνπερ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,
Αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
Ἀλλὰ σύ γ' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας ἀχαιοὺς,
Μῆνιν ἀποειπὼν ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Αἶψα μάλ' εἰς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν.

ὅτι τὰ τοῦ ἀχιλλέως ὅπλα ἡ [illegible] θέτις μὲν σημαίνουσα, φησὶ τὸ, ἐγὼ ἀχιλλεῦ. τύνη δὲ, ἤγουν σὺ δωρικῶς ὡς προδεδήλωται, ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο, ἤγουν δέδεξο καλὰ μάλα, οἷα οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. ἀχιλλεὺς δὲ ὁμοίως ἐπαινῶν, φησί. μῆτερ ἐμὴ, τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν οἷα ἐπιεικὲς ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων τινὸς, μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι. ὁ δὲ ποιητὴς ὑψηλότερον φράζων περὶ αὐτῶν, φησίν. ὡς θέτις μὲν κατὰ τεύχεα θῆκε πρόσθεν ἀχιλλῆος. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα, μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἕλε τρόμος οὐδέ τις ἔτλη ἄντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. οὕτω ποικιλόφρων καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητής. εἰ δὲ δεινὸν φύσει πᾶν ὅπλον, κατὰ τὸ, ὅπλοις ἐνὶ δεινοῖσιν ἐδύτην. καὶ, δεινὸν δὲ λόφος ἔνευεν, ἀλλ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιτέταται τὸ δεινὸν, εἴγε καὶ τρόμον ἐμποιοῦσι τοσούτῳ στρατῷ, ὃ κατὰ θέαν μὲν πάλλ' ἀκοὴν εἶχον. τινὲς δὲ καὶ ἔμψυχα ἐτερατεύσαντο αὐτὰ εἶναι, καθὰ καὶ προείρηται. διὸ καὶ αἴρουσι τὸν ἀχιλλέα ὅτι ὁπλισθεὶς, ὡς ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθήσεται. καὶ ἐνθυμοῦσι δὲ αὐτὸν ὡς ἐνταῦθα φαίνεται. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ὡς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδυ χόλος ἐρεθισθέντα δηλαδὴ ἐπὶ πλέον τῇ τοῦ πατρόκλου αἱμαχθέντι. ὡς γοῦν ἐν ἄλλοις αὐτὸς ἐφέλκεται σίδηρος, οὕτω καὶ ὧδε ὅπλων παράθεσις ἐρεθίζει θυμὸν ὅπου γε καὶ ἄλλως κατὰ τὸν εἰπόντα σοφὸν, πᾶν τὸ παρατυχὸν, ὅπλον γίνεται ἀγριουμένου θυμοῦ. χόλος τοίνυν ἔδυ τὸν ἀχιλλέα ἰδόντα τὰ ὅπλα, δεινὸν δέ φησιν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν. εἶτα εὐθὺς τοῦ χόλου μεταπεσόν, καὶ τὰ ὅπλα τῇ θέσει περιελθὼν, τέρπετο φησὶν ἐν χείρεσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα, καὶ οἱ φρεσὶ ἦσιν ἐτέρπετο δαίδαλα λεύσσων. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα μίγμα δεξιῶς ἀνθρωπαζούσης, καὶ ἱλαρῶς ἐχούσης, ἤγουν ἡδονῆς καὶ θυμοῦ κρᾶμα. χόλος γοῦν, εἶτα καὶ τέρψις τὸν ἀχιλλέα εἷλεν ἰδόντα τὰ θεότευκτα ὅπλα. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, τὸ μὲν δέξο προκεῖται τοῦ δέξαι ὡς ποιητικώτερον. τὸ δὲ ὤμοισι φόρησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάστασεν ὥσπερ προδεδήλωται, ἐκ μέρους ἐπὶ τῶν ὅλων ὅπλων ῥηθέν. οὐδέπω γοῦν ὤμοις φοροῦνται καὶ κνῆμαι καὶ κνημῖδες. τὸ δὲ ἀνέβραχεν, ἐπὶ τραχέος καὶ νῦν κτύπου ὅπλων συνήθως εἶπε. τὸ δέ γε δαίδαλα, συγκοπὴ ἐκ τοῦ δαιδάλεα, δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ καλά. δαιδάλου γοῦν ἐκάλουν ἔργον πᾶν τὸ καλόν. διὸ καὶ ἄλεξις φησὶν ὡς ἑψηταί τινες περιέσεσθαι δαιδάλειοί πως, ἤγουν καλοί. τὸ δὲ τρόμος καὶ τὸ ἔτρεσαν, οὐ μακρὰν ἀλλήλων κείμενα, ἐτυμολογικὸν ἐμφαίνουσι τρόπον, ἐκ τοῦ τρέω γὰρ ὁ τρόμος. τὸ δὲ οὐδέ τις ἔτλη, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, πάντας. ὡς μὴ δ' αὐτοῦ ἁπλῶς ἐκ παραλλήλου κειμένου κατὰ τό οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ ἄντην εἰσιδέειν, ἀνταποδίδοται πρὸς τοῖς ὕστερον λέγεται. τὸ δὲ ὥς μιν ἔδυ χόλος, ἀντὶ τοῦ λίαν ἐχολώθη. τὸ δὲ δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν, σύστοιχόν ἐστι τῷ, δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν. καὶ τῷ, πῦρ δεδορκώς. καὶ τῷ, ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. τὸ δὲ μῆτερ ἐμὴ, ἐνδιαθετώτερον καὶ σαφέστερον τοῦ ἁπλῶς μῆτερ εἰπεῖν. ὅπλα δὲ ὅμηρος λέγει μὲν εἰωθὼς τὰ τέχνης οἷα τὸ ὄργανα, δηλ. ὅπλα ἐς αὐτὴν κατέχευε, καὶ ὅπλα ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, ὅμως ἔστιν ὅπου ὡς καὶ ἐνταῦθα, ὅπλα καὶ τὰ πολεμικὰ καλεῖ κατὰ ὅμοιον τρόπον γενικῶς ὡς πολεμικῆς τέχνης δηλαδὴ ὄργανα αὐτά. ἐπιεικὲς δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ εἰκὸς καὶ πρέπον ὡς πανταχοῦ φράζει ὅμηρος. τὸ δὲ μὴ δὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσαι, ἐπιτείνει τὴν σαφήνειαν τοῦ, οἷα ἐπιεικὲς ἔργα εἶναι ἀθανάτων. εἰ γάρ φασι καί που ἐπικοινωνοῦσι θεῶν ἔργα καὶ θνητῶν, ἀλλ' ἐνταῦθα οὐκ ἔστι τοῦτο. καὶ εἰσὶ τὰ τοιαῦτα, κυρίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἔργα ὡς ἀμίμητα. ἐξ ὧν εἰλῆφθαι δοκεῖ καὶ τὸ λέγεσθαι ἔργον, τὸ δύσκολον. ὅτι τοῦ πατρόκλου ὑπερπαθῶν ὁ ἀχιλλεὺς, λέγει τῇ μητρὶ ὡς μάλ' αἰνῶς δείδω. μή πως μυῖαι καταδῦσαι ἤγουν καταδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλὰς, εὐλὰς ἐγγείνωνται ὅ ἐστιν ἐγγεννήσωσιν ἀεικίσωσι δὲ νεκρὸν, ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπείη. ἐντιθέασι γάρ τι ταῖς σαρξὶν αἱ μυῖαι, ἀφ' οὗ σκωλήκια τίκτονται καὶ οὕτως ἀεικίζεται ὁ νεκρὸς οἷα κατασπώμενου τοῦ χρωτὸς, ἐπεὶ ὁ αἰὼν πέφαται, ἤγουν ἡ ζωὴ ὃ ἀσυνήθως πέφρασαι. ἄνθρωπος μὲν γὰρ πέφαται, κατὰ τὸ, φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι μυῖαι δηλαδή. αἰὼν δὲ, πῶς ἄν, εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὸ παρακολουθοῦν. ἰστέον δὲ ὡς μετ' ὀλίγα ἡ ποίησις ἀγελοποιεῖ τὰς μυίας, ἄγρια φῦλα εἰποῦσα ἐκείνας, διὰ τὸ ἄγριας αἰκίας τοῦ ζώου, ὃ καὶ ἐν τῷ κυνάμυια φαίνεται. καὶ ἐν τῷ, μυίης θάρσος. ἃ ἑτέρωθι κεῖται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν χαλκοτύπους εἰπὼν ὠτειλὰς, προβλητικῇ κατὰ κυρίαν φράσιν. λέγει γοῦν χαλκοτύπους,

τὰς ἀπὸ τύπου ἤγουν τύψεως χαλκῶν, ἤτοι ξιφῶν. ὁ δὲ εἰπὼν τύπτομαι χαλκὸν ἔλαβον, τὸ χαλκὸν κυβιστον, οὐκ ἐκ τοῦ κυρίως τύπτειν αὐτὸ παρήγαγεν, ἐξ οὗ καὶ τόρμα τροχοῦ τυπωτὰ παρὰ Λυκόφρονι, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν ποτὲ χαλκευτικῶς εἰς τὸ τύπτειν μετέλαβε. ἡ δὲ ὠτειλή, δηλοῖ μὲν καὶ ἐνταῦθα τὸ ἁπλῶς τραῦμα. ὀξύνεται δὲ κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς λη θηλυκὰ μονογενῆ διφθόγγῳ παραληγόμενα, ὀξύνεται, εἰ μὴ ἔχει ἔννοιαν συνθέσεως, ὡς τὸ δείλη σύνθετον ὄν, παρὰ τὸ ἐνδεῖν τῇ ἕλῃ. παραδείγματα τοῦ κανόνος, ταῦτα· αὐλή, ὠτειλή, ἀπειλή, εὐλή. ἣ καὶ ἀλλαχοῦ μὲν κεῖται, γινομένη δὲ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι. οὐχ ἡ αὐτὴ δὲ οὖσα ἑλμινθι κατά τινας πλανωμένους. περισσὰ δὲ καὶ κατὰ τὴν πληθυντικὴν αἰτιατικὴν μετὰ τῆς ὠτειλῆς. τούτου γὰρ σχήματος ἡ κατ' ὠτειλάς, εὐλὰς ἐγγένωνται. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ ὡς ἐρρέθη ὀξυνόμενα εἰς λη θηλυκά. ἡ μέντοι οὖλε χλαῖνα, βαρύνεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μονογενῶν ὀξυτόνων, ἤγουν τοῦ οὐλή, ἡ κρεία. ἢ οὐλή, τὸ ὑγιασθὲν τραῦμα. ἡ μήτηρ δὲ Ἀχιλλέως, ἄγρια φῦλα ἐρεῖ τὰς μυίας, εἰποῦσα τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα. ὅπερ οἰκεῖόν ποτέ ἐστιν ἐπὶ ἀνθρώπων ἀδίκων, καὶ λῃστρικῶν. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ πειρήσω, ἐνεργητικῶς ῥηθέν. δῆλον δὲ ὡς οἶδε καὶ τὰ παθητικὰ τοῦ πειρῶ ῥήματος ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γέρων τριῶν τινα νίον ἀφρόντιδα, ἐρεῖ ὡς ἡ Θέτις τῷ υἱῷ, τέκνον, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων. ἐπὶ δὲ περιμένοντος ἤγουν ἀσήπτου νεκροῦ σώματος, καλὸν εἰπεῖν τό, εἴπερ γὰρ κεῖταί γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων. τὸ δὲ ἀρείων, ὑπερβολικῶς εἴρηται. φυλαχθῆναι μὲν γὰρ ἐπ' ὀλίγον ἔμπεδον χρῶτα τεθνεῶτος, δυνατόν ἐστιν, ὥσπερ δὲ καὶ ἀρείονα γενέσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τελεσφόρος, ὁ χρόνος ἐστὶν ἁπλῶς ἐπίθετον, ἀλλὰ ἐνιαυτοῦ, ὃς τὰ κατ' αὐτὸν πάντα εἰς τέλος ἄγει. λέγει δ' ἵπος καὶ τὴν θείαν δίκην τελεσφόρον, διὰ τὸ αὐτῆς ἐνεργὸν καὶ πρακτικὸν καὶ ἐν πᾶσι δύνειν. τὸ δὲ μελόντων, ἀντὶ τοῦ μελέτωσαν ἤτοι ἐν φροντίδι ἔστωσαν. ὅτι δὲ κατ' ἔλλειψιν ὑποτακτικοῦ ῥήματος ἄγεται εἰς σαφές, καὶ ὅτι ἀττικόν ἐστι σχῆμα, προέγνωται. ὅτι τὸ πρός τινα εἰρωνεύεσθαι, μῆνιν ἀπειπεῖν τῷ δεῖνι λέγει. δι'. μῆνιν ἀπειπὼν Ἀγαμέμνονι, ὃ Θέτις τῷ Ἀχιλλεῖ παραινοῦσα, ἢ ἐς ἀγορὴν δὲ καλέσαι τοὺς Ἀχαιοὺς συμβουλευσαμένη αὐτῷ. καὶ νῦν μέν, δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντέτακται τὸ ἀπειπεῖν, ὃ καὶ ἀπομηνίσαι λέγεται. οὐχ οὕτω δὲ καὶ μετὰ βραχέα ἐν τῷ, μῆνιν ἀπειπόντος. τὸ δὲ, τάλαιν' ἀπεῖπεν ἄλγει καὶ τὰ τοιαῦτα, ἑτέραν σημασίαν ἔχει παρὰ τὸ ὁμηρικὸν ἀπειπεῖν. ὅτι τὸ ἡσυχάζειν ἐκ μάχης, ἔοικέ πως ἀπεκδύσει δυνάμεως. διὸ ἀνάπαλιν τὸ ὁπλίζεσθαι, ἐνδύεσθαί ἐστι ῥώμην. διὸ προσλαλοῦσα κατὰ τὸ πρόσωπον ἡ Θέτις, φησὶ τῷ υἱῷ. αἶψα μάλα ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσεο δ' ἀλκήν. ἃ προτρεπτικὰ εἰς μάχην εἰσίν. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ ἀνδρεῖος, ἐπιειμένος ἀλκὴν λέγεται. ἐντεῦθεν δὲ ὁ ποιητὴς ὁρμηθείς, καὶ κρείττονα ἑαυτοῦ ἐρεῖ γενέσθαι τὸν Ἀχιλλέα μετὰ μικρόν, ὅτι τὰ τοῦ Ἡφαίστου ὅπλα ἐνδυσάμενος, ἐξῆλθεν εἰς μάχην, ὡς τῆς ὁπλίσεως καὶ τῆς προθυμίας ἐνδυναμούσης τὸν στρατιώτην. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ δύσεο, ἐκ μέλλοντος τοῦ δύσω, ἀναχθὲν εἰς ἐνεστῶτα, καὶ κλιθὲν κατὰ τὸ θωρήσσεο, ὅμως οὐκ ἐδίπλωσε τὸ σ νόμῳ τῆς τετάρτης τῶν βαρυτόνων συζυγίας, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ ἑαυτῆς τὸ δι' ἑνὸς σ χαρακτῆρα τοῦ μέλλοντος ἀλλὰ φυλάξῃ αὐτὸν καὶ μετὰ τὴν εἰς ἐνεστῶτα μεταγωγήν.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκε.
Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν
Στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη.
Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης δῖος Ἀχιλλεύς,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὦρσεν δ' ἥρωας Ἀχαιούς.
Καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε, νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
Οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν,
Καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες.
Καὶ μὴν οἳ τότε γ' ἐς ἀγορὴν ἴσαν, οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην ἄρεος θεράποντε,
Τυδεΐδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Ἔγχει ἐρειδομένω. ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά.
Κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες.
Αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Ἕλκος ἔχων. καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
Οὖτα Κόων Ἀντηνορίδης, χαλκήρεϊ δουρί.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνήθως ὁ ποιητὴς ἐμφαίνων ὅπως αἱ παραινέσεις ἀνδρίζεσθαι τοὺς ἀπεγνωκότας ἐρεθίζει, λέγει περὶ Θέτιδος, ὅτι ὡς ἄρα φωνήσασα, μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν. ἤκουσε γὰρ ἃ προσεχῶς ἐν ὀλίγοις ἐφώνησε, λόγοι προτρεπτικοί. ὅτι Θέτις Πατρόκλῳ ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη, ὅ ἐστι στερρὸς καὶ ἀδιάλυτος ὡς ἐν τῷ πέδῳ εἶναι τὸν νεκρόν, καὶ μὴ σαπῆναι ὡς δεῖσθαι τῆς ταχείας κρύψεως. ὃ λῦσαι ὡς εἰκός, ἢ διὰ κατατιθέναι τὸν ἐν ἁλίῳ σκιᾷ, ὁποῖον εἶδος ἡ ἀλληγορουμένη Θέτις φιλεῖν. ἢ διά τινων ὑγρῶν καὶ τῶν ὡς καὶ πρὶν ἐπιχωρίως, φυλασσόντων ἄσηπτον τὸ χρῶμα.

εἰκὸς

εἰκὸς δὲ ἀμβροσίαν ἐνταῦθα καὶ νέκταρ εἰπεῖν, καὶ τοὺς παραμυθικοὺς λόγους τῆς Θέτιδος. ὑφ' ὧν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς ἔργον ἐρεθισθεὶς, οὐκέτι ἐνθυμεῖται σπεύδοντα τοῦ κειμένου Πατρόκλου, ἀλλὰ ποιῶν ἅπερ ἐχρῆν, ἀφίησιν ἐκεῖνον κεῖσθαι ἀτημέλητον πρὸς βραχὺ, ὡς εἰ καὶ μηδὲν κακὸν παθεῖν ἔμελλεν οὕτω κείμενος. ὅρα δὲ πῶς μυθικῶς ὅπως εὐπειθέστερον καὶ πρόχειρον ἔχει Θέτις τὴν χρῆσιν τῆς ἀμβροσίας καὶ τοῦ νέκταρος. ἐρυθρὸν δὲ λέγει τὸ νέκταρ, ὡς δῆθεν οἰνῶδες τὴν χρόαν, ἵνα καὶ οἰνοχοεῖσθαι λέγηται πιθανῶς. ἢ καὶ ὡς αἵματος πολὺ ποιητικόν, κατὰ ὁμοιότητα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. σημείωσαι δὲ ὅπως τὸ στάζειν κατ' ἀμφοτέρων εἴρηται, τοῦ τε ὑγροῦ νέκταρος καὶ τῆς ξηρᾶς ἀμβροσίας. ἐποίησε δὲ τοῦτο, ἢ λόγῳ ἐθίμου συλλήψεως. ἢ ὁ διδοὺς ἀφορμὴν καὶ ἐνταῦθα τοῖς θέλουσιν εἰπεῖν ὑγρὰν καὶ τὴν ἀμβροσίαν, ὃ καὶ ἐκρίνοσαν τῶν ὑστέρων τινὲς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ἔσταξε κατὰ ῥινῶν, ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥινοῦ, ἤτοι τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὀπαλῶν. τί γάρ φασιν ἔδει κατὰ τῆς ῥινὸς ἀμβροσίαν στάξαι τῷ ἀναισθήτῳ, καὶ οὕτω δόξαι μυρίζειν νεκρούς. τὸ δὲ τῆς ἀμβροσίας ὑγρὸν, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῷ, ἀμβροσίας καὶ νέκταρός ἐστιν ἀπορρώξ. ὅτι ἐπεὶ Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ ὡς καὶ προγέγραπται μάχης ἐπέπαυτο ἀλεγεινῆς, καὶ ἐχρῆν ἀγορὰν ἀθροισθῆναι ὡς ἡ Θέτις εἶπε, πάντες Ἕλληνες συνῆλθον. καὶ οὐ μόνον ἡγεμόνες καὶ οἱ ὑπ' αὐτοῖς πολεμισταὶ, ἀλλὰ καὶ οἵπερ τὸ πάρος γε, νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον οἵ τε κυβερνῆται, καὶ ἔχον οἰήια νηῶν. καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες. διεχάρησαν δηλαδὴ μῆνιν ἀπειπόντος Ἀχιλλέως, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. οὐ γὰρ ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς μήνιδος μέγα πένθος ὡς εἰκὸς ἦν αὐτοῖς, ἀλλ' ἄρτι καιρὸς τοῦ χαίρειν ἐστὶν, ὥσπερ τοῖς Τρωσὶν ἔμπαλιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἀγῶνα νεῶν λέγει, τὸ ἄθροισμα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ. καὶ ὅτι τὸ οἵ ἄρθρον ὑποτακτικὸν, καὶ ἐν τῷ ἔχον συνεξακούεται, καὶ ἐν τῷ ἔσαν. λέγει γάρ. καὶ οἳ ἔχον οἰήια, καὶ οἱ ἐπισιτόδοται. καὶ ὅτι νεῶν οἰήια ἔχοντας, ἢ τοὺς κυβερνήτας πάλιν διασαφητικῶς ἐκ παραλλήλου φησὶν, ἢ τοὺς ναύτας, οἳ νηῶν πηδάλια ἔχουσιν, ὅ ἐστιν ἁπλῶς κώπας. ταμίας δὲ, οὐ γενικῶς θησαυροφύλακας λέγει, ἀλλὰ σίτου δοτῆρας ὡς αὐτὸς ἑρμηνεύει. σίτου μέντοι κατὰ γένος οὐδέτερον, κατειργασμένου οὐ μὴν ἀθροιστικῶς ἀκατεργάστου κατὰ τὸν πυρόν. τοιαύτη δέ τις ταμίη ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ, τοιούτου σίτου φυλακτική. ὃ καὶ σιτίον παρὰ τοῖς ὕστερον λέγεται. τὸ δὲ οἵ τὸ πάρος γε, νεῶν ἐν ἀγῶνι, περιττὸν εἰς παράδειγμα τοῦ περὶ διαστολῆς λόγου. ὡς γοῦν τὸ ἔστι νοῦς καὶ ἔστιν ἄξιος, οὕτω καὶ τὸ πάρος γε νεῶν, διασταλὲν ἢ ἑνωθὲν διάφορον δηλοῖ ἔννοιαν. ὡς γὰρ ἢ νοῦς ἢ οὖς, ἢ τάξιος ἢ ἄξιος. οὕτω δὲ καὶ ἢ γενεῶν ποτὲ, ἢ νεῶν ὡς ἐνταῦθα. οὕτω καὶ κατὰ τὸ πρότερον ἀναγκαία ὑποδιαστολὴ ἐν τῷ, Ἀτρείδη, ἦ ἄρ, τι τόδε ἄρειον. εἰ γὰρ μὴ διασταλῇ τὸ ἄρ, εἰκὸς νοηθῆναι ἄρτι ἀντὶ τοῦ νῦν. ὁμοίως μετ' ὀλίγα καὶ ἐν τῷ, κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ, ἤματι τῷ, ὅτε καὶ ἑξῆς. μὴ τεθείσης γὰρ διαστολῆς ἐν τῷ ἰῷ, νοήσει ἄν τις ἴσως, ἰῷ ἤματι, ἤγουν μιᾷ ἡμέρᾳ, ὅπερ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. σημείωσαι δὲ τὴν καταλλαγὴν τοῦ Ἀχιλλέως, καινὴν οὖσαν καὶ ἀπροσδόκητον. ὁ γὰρ πρὶν ἄγριος καὶ ἀμείλιχος καὶ μήτε λιταῖς εἴξας μήτε δώροις μάλα πολλοῖς, αὐτὸς ἐνταῦθα πεισθεὶς μητρικῇ παραφάσει, ἅμα ἤκουσεν εἰς ἀγορὴν καλέσαι ἥρωας Ἀχαιοὺς καὶ τὰ ἑξῆς, καὶ εὐθὺς ἔβη παρὰ θῖνα θαλάσσης σμερδαλέα ἰάχων, ὦρσε δ' ἥρωας Ἀχαιούς. κῆρυξ τε γεγονὼς καὶ σύμμαχος αὐτόματος. ὅτι χαρίεντως ὡς εἰκὸς Τυδεΐδης τε μενεπτόλεμος καὶ δῖος Ὀδυσσεὺς ἦλθον εἰς ἀγορὰν, ἣν δηλαδὴ συνέλεξεν Ἀχιλλεὺς σμερδαλέα ὡς εἴρηται ἰάχων. φησὶ γάρ. τὼ δὲ, ἤγουν οὗτοι δύω σκάζοντε βάτην θεράποντες Ἄρεος ὀδύνῃ καὶ ὀδύναις, ἔγχει ἐρειδομένω, ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. κὰδ δὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἵζοντο κιόντες. διὰ τὸ προλαβεῖν δηλονότι κατὰ σπουδήν. αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, τραῦμα ἔχων καὶ αὐτὸς ὡς ἐκ τοῦ νόσου. ἔστι δὲ δεύτατος καὶ νῦν, ὁ μὴ δεύτερος ἀλλὰ πάντων ὕστερος, ἐκ τοῦ δεύω. κατὰ ὁμοιότητα τοῦ βασιλεύτατος. τὸ δὲ ἔγχει ἐρείδεσθαι τοὺς ἀριστεῖς ἰδίᾳ ἑκατέρων, προσφυῶς αὐτοῖς ἔχει. οὐ γὰρ νάρθηκα ἐχρῆν, ἢ σκολιῷ σκίπωνι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σκάζειν, ἐκ τοῦ κῶ τὸ κεῖμαι γίνεται κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν συνήθη τοῦ σ, οἱονεὶ γὰρ κεῖσθαι μελετᾷ ὁ σκάζων. καὶ ὅτι οὐ μόνον ἐν ἀρχαῖς λέξεων πλεονάζειν εἴωθε τὸ σ ἀλλὰ καὶ ἐν μέσῳ, καθὰ δῆλον ἐκ τοῦ ἐλατῶ ἐλαστρῶ, περὶ οὗ προγέγραπται. καὶ τοῦ κομῶ, κοσμῶ. καὶ τοῦ βλῆτρον, ἀμφίβληστρον. καὶ τοῦ βωτῶ βωστρῶ τοῦ ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ ἑτέρων. ὡς δὲ καὶ ἐκτρέχει τοῦ μέσου ἔστιν ὅτε τὸ σ, ἡ λάταξ δηλοῖ, γενομένη ἐκ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ μορίου καὶ τοῦ στάζω στάξω. παιδιᾶς δέ τινος μέρος ἦν ἡ λάταξ, τὸ μετὰ τῶν κωμικῶν συναπτίζουσα κότταβον. ὃν ὁ φιλοσίγματος Εὐριπίδης, κόσσαβον ἐν δυσὶ σσ γράφει. ὅτι δὲ τῷ σ ἔχαιρεν Εὐριπίδης, δηλοῖ ὁ ἀποδεξάμενός τινα ὅτι ἀπήλλαξε τοὺς ἀκροατὰς τῶν σιγμάτων Εὐριπίδου. ἐλέγετο δὲ ἡ λάταξ, καὶ λατάγη τοῦ κοττάβου, ποτήριον οὖσα ἐν ᾧ οἶνος ἦν, χρυσὸς ἀποχεῖσθαι εἰς κότταβον. δι' λεκάνη πλήρης ὕδατος. ἐπενῆτο ἐπ' αὐτῆς ὀξύβαφα κενὰ, ἐφ' ἃ βάλλοντες τὰς λατάγας ἐκ καρχησίων, εἶδος δὲ ποτηρίου καὶ τὰ καρχήσια, ἐπειρῶντο καταδύειν. χρῆσις δὲ κοσσάβου, ἐν τῷ, πολὺς κοσσάβων ἀραγμός.

Ὅτι τὸ ὁμηγερέες ἐγένοντο, ἀολλίσθησαν ἐνταῦθα φησὶν, εἰπών. αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί. ὅτι τὸ

Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

χρῆναι

Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
Ἔπλετο σοὶ καὶ ἐμοὶ, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ,
Θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης.
Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ,
Ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσὸν ὀλέσσας.
Τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος.
Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
Δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκῃ.
Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τι με χρὴ
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
Ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν,
Αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. ἀλλά τιν' οἴω
Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσιν
Δηΐου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ,
Μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.

χρῆναι εἰς ἓν συνάγεσθαι φιλικῶς καὶ μὴ ἄγαν ἐρίζειν διὰ γυναῖκα, ὀψέ ποτε ὁ Ἀχιλλεὺς ἔγνω συνοῖσον εἶναι αὐτῷ τι καὶ τῷ βασιλεῖ. διὸ καὶ ἐπαρᾶται ὡς δῆθεν αἰτίᾳ τῇ Βρισηΐδι, αἰφνίδιον θάνατον. φησὶ γάρ· Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο σοὶ καὶ ἐμοὶ, ὅτε νῶΐ περ ἀχνυμένω κῆρ, ἤγουν συγκεχυμένοι τὴν ψυχὴν, θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν εἵνεκα κούρης. τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ, ἤματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην, ἤγουν ὡς ἐξαίρετον ἔλαβον, Λυρνησσὸν ὀλέσσας τὴν αὐτῆς ὡς καὶ προεδηλώθη πατρίδα. εἶτα λέγει καὶ ὡς τῷ κεν ἤγουν οὕτως ἂν, εἴπερ ἡ κόρη δηλαδὴ τέθνηκεν, οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ, ἤγουν τοῦτο κέρδιον. αὐτὰρ Ἀχαιοὺς, δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὀΐω. μετ' ὀλίγα δὲ τῆς ἐπιμηθέως ὀψὲ γενόμενος καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀνθομολογεῖται ἄτην ἐμβεβλῆσθαι αὐτοῦ ταῖς φρεσὶν, ὅτε τὸ Ἀχιλλέως γέρας ἀφείλετο. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, Ἕκτορι καὶ Τρωσὶ τόδε κέρδιον καὶ τὰ ἑξῆς, ἐκ τῶν ὑπὸ Νέστορός ποτε ῥηθέντων παρέξεσται. ἔφη γὰρ ἐκεῖνος· ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει· ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες, εἰ σφῶϊν πυθοίατο μαρναμένοιϊν. ἐμβριθέστερα δὲ ταῦτα ἐκείνων. ἐκεῖ μὲν γὰρ, εἴρηται ὅτι χαρήσονται οἱ περὶ Πρίαμον. ἐνταῦθα δὲ, ὅτι καὶ ἐκέρδαναν οἱ Τρῶες. ὅρα δὲ ὅπως εὐμεθόδως ἐνταῦθα παρέρριψε τὴν τῆς Βρισηΐδος αἰχμαλωσίαν, οὐ μόνον ποικιλίας χάριν, ἀλλὰ καὶ ἀναμιμνήσκων τίς ἡ αἰτία τῆς μήνιδος. ἠθικὴ δὲ ἡ κατὰ τῆς γυναικὸς ἀρά. οὔτε γὰρ ἁπλῶς θάνατον ἀρᾶται αὐτῇ, ἀλλὰ τὸν πάλαι ποτέ. καὶ αὐτὸν, γλυκὺν διὰ τὸ ἄνοσον. ὅτι δὲ οἱ αἰφνίδιοι θάνατοι τῶν γυναικῶν Ἀρτέμιδι ἐδόκουν ἀνακεῖσθαι ὡς οἱ τῶν ἀνδρῶν τῷ Ἀπόλλωνι, πολλαχοῦ λέγει ὁ ποιητὴς, καὶ ἐρρέθη περὶ τούτου καὶ ἐν ἄλλοις. ἔνθα τοῦ λόγου τὸ πᾶν, ὡς ἡλίῳ καὶ σελήνῃ ἀνάκεινται οἱ τοιοῦτοι θάνατοι. ὧν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην, ὁ Ἀπόλλων αἰνίττονται καὶ ἡ Ἄρτεμις. ὅρα δὲ καὶ νῦν καίριον ψόγον φαύλης ἔριδος, μὴ σῶμα μόνον συντηκούσης, ἀλλὰ καὶ ψυχὴν δὲ βιβρωσκούσης. ὃ μιμησάμενός ποτε ὁ παιγνήμων σοφὸς, ἔφη τὸ, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι. παρατηρήσας ἠρέμα τὸ ὁμηρικὸν θυμοβορεῖν. Λυρνησσὸς δὲ, πόλις Τρωϊκὴ μία τῶν ἕνδεκα ἃς εἷλεν Ἀχιλλεύς. ὧν ἦσαν, καὶ ἡ Πήδασος, καὶ ἡ Θήβη, καὶ ἡ Λυρνησσὸς, καὶ ἡ Ζέλεια, καὶ ἡ Ἀρίσβη, καὶ ἡ Περκώτη. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας δυσμενέων ὑπὸ χερσὶ, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἐν μάχῃ ἔπεσον. ἄσπετον δὲ οὖδας, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ ἀπείρονα γαῖαν εἶπε. καὶ δηλοῖ τὸ ἄρρητον. καὶ ἔστι μὲν ἀληθῶς οὔτε ἄσπετον οὖδας οὔτε ἀπείρων γῆ, ἡ δακνομένη πρὸς τοῦ πίπτοντος. ἐλάχιστον δέ τι γῆς τμημάτιον. ὀνομάζεται δὲ ὅμως τὸ μέρος καὶ ἐνταῦθα ὡς τὸ ὅλον, ποιητικώτερον. τὸ δὲ ἀπομηνίσαντος, κἀνταῦθα σαφῶς περιττὴν ἔχει τὴν ἀπὸ πρόθεσιν, ὃ καὶ ἐπ' ἄλλων μυρίων γίνεται. καὶ ἔστι μέν ποτε ἀπομηνίσαι, καὶ τὸ ἀποθέσθαι μῆνιν, νῦν δ' οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὸ ἀναλαβέσθαι μῆνιν. ὅτι δ' ἀποθέμενος ὀργὴν, καλῶς ἂν εἴποι κατὰ τὸν Ἀχιλλέα τὸ, νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, οὐδέ τι με χρὴ ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸν χόλον, ἀντὶ μήνιδος ἔλαβεν εὐφημότερον οἷα φίλαυτος λέγων ὁ Ἀχιλλεύς. Ὅμηρος μέντοι, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα λέγων, φησί· μῆνιν ἀπορρίπτων. καὶ μῆνιν ἀπειπόντος. τὸ δὲ ἀσκελέως, ἀντὶ τοῦ σκληρῶς, ἢ ἀμεταβάτως ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ὅτι ἐγερτήριον εἰς μάχην τὸ, ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς, ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθὼν, αἴ κ' ἐθέλωσιν ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. Ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν βασιλέα φησίν. ὅς καὶ τὸ μόλις τινὰ φυγεῖν ἐξ αὐτοῦ, οὕτω φράζει. ἀλλά τιν' οἴω ἢ οἴω δισυλλάβως ἤγουν νομίζω, ἀσπασίως γόνυ κάμψειν, αἴ κεν, ἢ ὅς κε φύγῃσι δηΐου ἐκ πολέ-

μοιο ὑπ᾽ ἔγχεος ἡμετέροιο. καὶ σημείωσαι ὅτι Ὅμηρος μὲν τὸ γόνυ κάμψειν, ἐπὶ τοῦ καθεσθῆναι λέγει, πρὸς διαφορὰν τοῦ ἵστασθαι. οἱ δὲ μεθ᾽ Ὅμηρον, ἐπὶ ἱκεσίας καὶ προσκυνήσεως τίθενται. λέγοντες οὕτω καὶ συνθέτως, γονυπετεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, καὶ ῥώσειν πειρήσομαι, δοκεῖ περιττῶς κεῖσθαι ὁ καὶ σύνδεσμος. καὶ ὅτι τὸ ἀλλά τινα οἴω, εὐλαβῶς ἐρρέθη διὰ τὸ ἀνεμέσητον ἵνα μὴ ῥητῶς ἀπειλῆται κατά τινων, ὃ καὶ ποιεῖ τὸ τινά, ἀντὶ τοῦ ἕκαστον εἰλῆφθαι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γίνεται. τὸ δὲ αἶψα φύγῃ καὶ ἑξῆς, πρὸς ἀκρίβειαν ἐρρέθη· οἱ γὰρ τοιοῦτοι, διὰ κάματον τὸν ἀκολουθοῦντα, ἀσπασίως γόνυ κάμπτουσιν.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς μὲν, ἐδημηγόρησεν ἀναστὰς ὡς ἦν ἔθος. Ἀγαμέμνων δὲ, μετέειπε τοῖς Ἕλλησιν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ᾽ ἐν μέσσοισιν ἀναστὰς, ἤτοι οὐ προελθὼν συνήθως εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν. διὸ καὶ ἐντεῦθεν λαμβάνει τὸ προοίμιον ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ περὶ πόδας πράγματος. καὶ παρατρέπων τὴν γνώμην, λέγει. ὦ φίλοι καὶ ἑξῆς. ἑσταότος μὲν, καλὸν ἀκουέμεν, ἤτοι ἱσταμένου εἰς μέσον. οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. τουτέστιν οὐκ ἐνδέχεται τὸν δημηγοροῦντα ὑποβάλλειν, ἤγουν ἄλλῳ ὑποτιθέναι ἑρμηνεῦσαι τὸν λόγον, ὃν αὐτός τις λέγειν βούλεται. καὶ ὅτι μάλιστα ἐκεῖνος ὁ ἄλλος ἐπιστήμων εἴη. ταῦτα δὲ οὕτως ἐξηγοῦνταί τινες, ὡς δῆθεν ἄρτι τοῦ βασιλέως μὴ δι᾽ ἑαυτοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ δι᾽ ὑποβολέως ἤγουν ἑρμηνέως, ἵνα ἐπεὶ μὴ αὐτὸς νῦν ἐν μέσοις ἕστηκεν, ὁ γοῦν ὑποβολεὺς μέσος ἑστὼς λαλῇ καὶ ἀκούηται. ταῦτα δὲ, τοῖς χαριεστέροις τῶν ἐξηγητῶν οὐκ ἤρεσε, διὰ τὸ μὴ εὑρίσκεσθαί που παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν δι᾽ ὑποβολέως δημηγορίαν. νοεῖται δὲ μᾶλλον παρ᾽ ἐκείνοις ἡ δημηγορία, οὕτω. ὅτι ἀναστὰς ὁ βασιλεὺς, οὐκ ἔστη μὲν εἰς τὸ μέσον, οὕτω καὶ τῶν ἀρίστων, διὰ τὸ μήτε πολύ τι ὀφεῖλον μέλλειν δημηγορεῖν κατορθοῦν πράγματος καὶ ἀγνῶσαι τὸν δῆμον, μήτε δικαιολογίας ἔχειν καὶ ἀγῶνας. καὶ διότι καὶ οὐ πολὺ τῆς δημηγορίας, μύθους οὐκ ἐρεῖται, καὶ οὐκ ἔδει τὸν βασιλέα μέσον ἑστῶτα μύθους λέγειν. διὰ δὴ ταῦτα, μέσον μὲν οὐχ ἵσταται. ὄρθιος δὲ ἐπιστα-

Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ᾽ ἐν μέσσοισιν ἀναστάς.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος.
Ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν. οὐδὲ ἔοικεν
Ὑββάλλειν. χαλεπὸν γὰρ ἐπιστάμενόν περ ἐόντα.
Ἀνδρῶν δ᾽ ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
Ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.
Πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
Σύνθεσθ᾽ Ἀργεῖοι, μῦθον τ᾽ εὖ γνῶτε ἕκαστος.
Πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
Καί τέ με νεικείεσκον. ἐγὼ δ᾽ οὐκ αἴτιός εἰμι,
Ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.
Οἵ τέ μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
Ἤματι τῷ, ὅτ᾽ Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων.
Ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται
Οὐλομένη. τῇ μέν θ᾽ ἁπαλοὶ πόδες, οὐ γὰρ ἐπ᾽ οὔδει
Πίλναται, ἀλλ᾽ ἄρα ἥ γε κατ᾽ ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
Βλάπτουσ᾽ ἀνθρώπους. κατὰ δ᾽ οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
Καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
Ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασὶν ἔμμεναι, ἀλλ᾽ ἄρα καὶ τὸν
Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν.
Ἤματι τῷ, ὅτ᾽ ἔμελλε βίην Ἡρακληείην
Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
Ἤτοι ὅγ᾽ εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι.
Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι,
Ὄφρ᾽ εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει.
Σήμερον ἄνδρα φόωσδε μογοστόκος εἰλείθυια
Ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει,
Τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ᾽ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί.
Τὸν δὲ δολοφρονέουσα, προσηύδα πότνια Ἥρη.
Ψευστήσεις. οὐδ᾽ αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις.
Εἰ δ᾽ ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον,
Ἦ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν,
Ὅς κεν ἐπ᾽ ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός,
Τῶν ἀνδρῶν, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.
Ὣς ἔφατο. Ζεὺς δ᾽ οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν.
Ἀλλ᾽ ὄμοσεν μέγαν ὅρκον. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.

Ἥρη δ' ἀΐξασα, λίπεν ῥίον οὐλύμποιο.
Καρπαλίμως δ' ἵκετ' ἄργος ἀχαιϊκόν. ἔνθ' ἄρα ᾔδη
Ἰφθίμην ἄλοχον σθενέλου περσηϊάδαο.
Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς.
Ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.
Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον. σχέθε δ' εἰλειθυίας.
Αὐτὴ δ' ἀγγέλλουσα, δία κρονίωνα προσηύδα.
Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
Ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς ἀργείοισιν ἀνάξει,
Εὐρυσθεὺς σθενέλοιο πάϊς περσηϊάδαο,
Σὸν γένος. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν ἀργείοισιν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.
Αὐτίκα δ' εἷλ' ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
Χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον.
Μή ποτ' ἐς οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
Αὖτις ἐλεύσεσθαι ἄτην, ἣ πάντας ἀᾶται.
Ὣς εἰπών, ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
Χειρὶ περιστρέψας. τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
Τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο
Ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' εὐρυσθῆος ἀέθλων.
Ὣς καὶ ἐγών, ὅτε δ' αὖτε μέγας κορυθαίολος ἕκτωρ
Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρυμνῇσι νέεσσιν,
Οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης ᾗ πρῶτον ἀάσθην.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο ζεύς,
Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς.
Δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχέμεν, ὅσσά τοι ἐλθὼν
Χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος ὀδυσσεύς.
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ἄρηος.
Δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
Οἴσουσ'. ὄφρα ἴδηαι ὅ τοι μενοεικέα δώσω.

φασὶ τοῦ καθημένοις εἰς ἑαυτὸν καὶ ἀξιῶν ἑσταμένῳ αὐτῷ προσέχειν καὶ μὴ μέσον παρεῖσθαι. ἐνταῦθεν λαμβάνει γνωμικῶς τὸ προοίμιον. καί φησιν. ὦ φίλοι ἥρωες δαναοὶ θεράποντες ἄρηος, ἑσταότος μὲν ἐγγὺς δὴ καλὸν ἀκούειν. οὐ δὲ ἔοικεν ὑπερβάλλειν, ἤτοι τὴν δημηγορίαν περικόπτειν. ἐπεὶ δὲ ὅμως, χαλεπὸν εἰς τὸν δημηγοροῦντα καὶ ἐπιστάμενος ἐὼν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ὑπερβαλλόντων δηλαδή, πῶς ἄν τις ἢ ἀκούσαι, ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. καὶ οὕτω μὲν οἱ χαρίεντες. ἐπαφρόδιτος δέ, φησὶν ὅτι καθεζόμενος δημηγορεῖ, ἵνα μὴ ταπεινοὶ ὄντες οἱ λόγοι ἔκπυστοι γίνωνται. καὶ ἀρίσταρχος δέ, οὕτως οἴεται. τινὲς δέ, καὶ ὡς ἀλγοῦντα ἐκ τοῦ τραύματος τὸν βασιλέα, καθῆσθαι φασὶν ἐν τῷ ἀγορεύειν. πρὸς οὓς ὑπολυτέον ὡς οἱ παλαιοί φασιν ἐγγὺς ἀποκριτέον, ὅτι τί ἂν καθέζοιτο ὁ τὸ ἀγκῶνα ἀλγῶν; ἐπεὶ καὶ ἄλλως οὐ πάντως ἔῤῥωται, ὥστε ὀλίγον ὕστερον, τὸν κάπρον αὐτοχειρίᾳ σφάττει. καὶ οὕτω μὲν ἐκεῖνοι. οἱ δὲ ἀκριβέστερον ὡς καὶ μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, ὅτι δὲ ὑπερβολίως τὸν βασιλέα δημηγορῆσαι φασίν, ὅτι καθήμενον, οὐδὲ μὴν ἐν μέσοις σταίη τε, ἀναστάντα δὲ ὅμως, καὶ οὐκ εἰς μέσην τὴν ἐκκλησίαν προελθεῖν. διὸ καὶ αὐτοὶ ὑπερβάλλειν φασί, τὸ κωλύειν καὶ ὑποκρούειν διὰ κραυγῆς, καὶ ποιεῖν θόρυβον, ὡς τῶν συνειλεγμένων ἄρτι, μακρὰ βοώντων καὶ θορυβούντων. ὅπερ δυσχεράνας ἐμποιεῖ καὶ τοῦ παρὰ δεινῷ ἐν λόγοις. ὅτι δὲ τὸ ὑπερβάλλειν περικοπὴν τοῦ λόγου ποιεῖ, δηλοῖ ἀχιλλεὺς ἐν ταῖς α΄, ὑποβλήδην ἀμειβόμενος τὸν βασιλέα. καὶ ἄλλως δὲ ὑπερβάλλειν ἐστί, τό, ἄλλον ἄλλῳ ὑπερβάλλειν τὰ λαλούμενα διὰ τὸ τῆς ἀκοῆς ἀδιάρθρωτον, καὶ οἱονεὶ διαπέμπειν ἀλλήλοις τοὺς λόγους. ὃ καὶ αὐτό, βλαπτικὸν τῆς δημηγορίας ἐστί. παρακαλεῖ οὖν πάντας ὁμοῦ προσέχειν τὸν νοῦν τῇ δημηγορίᾳ, καὶ μήτε ὑποβλήδην τινὰ εἰπεῖν ὥσπερ ἐποίησεν ἀχιλλεὺς πρὸς ὃν ἴσως καὶ ἀποτείνεται ἡ τοῦ ὑπερβάλλειν παραίτησις, ὡς οὐ δεόντως ὑπερβαλόντα τότε ἀλλὰ ἀκαίρως ὑποκρούσαντα, ἵνα μὴ καὶ ἐνταῦθα ὅμοιόν τι γένηται. τό, τι οὖν μὴ ὑποβλήδην ἀκοῦσαί τι ἀξιοῖ ὁ βασιλεύς, καὶ τὸ μὴ δὲ ἄλλως ὑπερβάλλειν διὰ τὸ ἐξ ἄλλων εἰς ἄλλους ὑπερβολῆς, καὶ οὕτω βλάπτειν τὸν δημηγοροῦντα. τινὲς δέ, νοοῦσιν ἐνταῦθα τοὺς φιλαχιλλεῖς κραυγάζειν χαίροντας ἐπὶ τῇ τοῦ ἥρωος εἰσόδῳ. οὓς καὶ καταστοχάζων ὁ βασιλεύς, φησὶ δεῖν σιωπῇ ἀκούειν καὶ μὴ ὑπερβάλλειν ἤγουν ὑποκρούειν θορύβῳ τὸν λέγοντα. δεῖ δὲ εἰδέναι καὶ ὅτι τινὲς τῶν ἑσταότως ἐκτείνουσι τὴν λέγουσαν. καὶ ἐπίῤῥημα λαβόντες αὐτό, ἑσταότως φασὶ σταθερῶς καὶ ἡσύχως. ἵνα λέγῃ, ὅτι δεῖ μετὰ ἡσυχίας ἀκούειν. ψιλοῦσι δὲ καὶ τὸ ὑββάλλειν, αἰολικὴν εἶναι τὴν λέξιν λέγοντες. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ τὸ καταβαλεῖν συγκοπέν, ἔτρεψε δωρικῶς τὸ ψιλὸν εἰς μέσον ἤγουν τὸ τ΄ εἰς β΄, οὕτω καὶ τὸ ὑπερβαλεῖν. ὡς γὰρ καταβαλεῖν κάββαλ

λεῖν, οὕτως ὑπερβάλλειν ὑββάλλειν. τὸ δὲ πῶς κέν τις ἀκούσαι ἢ εἴποι, δηλοῖ τὴν βλάβην. ὡς ἐν τῷ πολλῷ θορύβῳ, οὐ μόνον τοῦ δημηγοροῦντος βλαπτομένου, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀκροατῶν, οἳ καὶ διὰ τοῦτο ὡς τὰ πολλὰ ὑββάλλουσι. τὸ δὲ βλάβεται, ἡ ἀρχὴ τῆς βλάβης ἐστίν. ὅτι τὸ, πηλείδῃ μὲν ἐγὼν ὁ βασιλεὺς δηλαδὴ ἐνδείξομαι, ἀντὶ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἀποτείσω τὸν λόγον. ὅθεν καὶ ἀειδέκετος κατὰ τοὺς παλαιούς, πρὸς ὃν οἱ ἐντυχόντες ἀποτείσονται διὰ τὸ ἀξίωμα. συντίθεσθαι δὲ, ἐν ἄλλοις μὲν, ἐπὶ συμφωνίας καὶ συνθήκης. δι'. σύνθεο καί μοι ὄμοσσον. ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ συγκαταθέσεως ἡ λέξις τίθεται. ἐπάγει γάρ. αὐτὰρ οἱ ἄλλοι σύνθεσθ' Ἀργεῖοι. μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος. ἤγουν συγκατάθεσθέ μοι ἀναμνησθέντες ὧν ἐλέγετε. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι ὁ βασιλεὺς εἰπὼν, μῦθον εὖ γνῶτε ἕκαστος. καὶ ὅτι πολλάκις δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον, οὐ λέγει εὐθὺς καὶ τίς ἦν ὁ μῦθος ἀλλὰ σιγᾷ. ἦν δὲ εἰκός, τοιοῦτός τις. ὅτι οὐ καλὸν ἐποίησας ὦ βασιλεῦ, ἀφελόμενος τὴν Βρισηΐδα, καὶ λυπήσας τὸν τηλικοῦτον ἀδίκως Ἀχιλλέα καὶ οὕτως εἰς ἔσχατον κινδύνου ἡμᾶς ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀγαγών. σιωπᾷ δὲ αὐτὰ ὁ βασιλεύς, ἢ ὡς πρὸς εἰδότας λέγων τοὺς Ἀχαιούς. ἢ διότι φείδεται κατὰ τὴν τραγῳδίαν ὀλιγάκις κακά. ἢ καὶ παιδεύων τὸν ἀκροατήν, ὡς φορτικὸς ὁ κατὰ τῶν ἀρχόντων λόγος. καὶ οὐκ ἄξιος πολλάκις λέγεσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ σιωπηθὲν, ἐμφαίνει ἄλλως ὁ βασιλεὺς διὰ τοῦ εἰπεῖν ὅτι καί με νεικείεσκον οἱ Ἀχαιοί, ὡς δηλονότι οὐκ ἀγαθὰ ποιήσαντα. ἐφ' οἷς μὴ ἔχων τί ἀπολογήσεται, μεθίστησι τὴν αἰτίαν ὡς μεταμέλῳ, λέγων. ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ μοῖρα, ὡς ἐκ τῶν ἀλλήλων ἔστι ταῦτα εἰπεῖν κατὰ ἀλληγορίαν, καὶ ἠεροφοῖτις Ἐριννύς, ἤγουν ἀφανῶς φοιτῶσα κατά τινων. καὶ Ἀχιλλεὺς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰς θεομηνίαν τὸν ἑαυτοῦ χόλον ἀνάγει οὕτω καλὸν ἡ προμήθεια. ὡς ὅγε ἐπιμηθεύς, καλὸς μὲν ἐστὶν αὐτός, ἀλλ' ἐπὶ κακῷ προοίμια ἔρξαντι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἔξω ποτὲ τοῦ δήμου, αἰτιᾶσθαι τὸν ἄρχοντα ἐνδίδωσι. οἱ δὲ, ἦν εἴχοντο καθά φησιν ἐνταῦθα ὁ βασιλεύς. οὕτω δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα οἱ Μυρμιδόνες ἐπῶντο μηνίοντα. καὶ ἐκεῖνος, ἔφερεν ὀνειδιζόμενος. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ὀργὴν καταλογῶν ὁ βασιλεύς, φησίν. οἵ τέ μοι ἤγουν οἱ ῥηθέντες δαίμονες ἐν ἀγορῇ τῇ ἐν τῇ α δηλαδὴ ῥαψῳδίᾳ, φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην ἤματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπηύρων. αὐτὸν γὰρ λέγει ἐπιεικῶς, τοὺς ὑπ' αὐτοῦ σταλέντας κήρυκας. εἶτα ἐπάγει καὶ ὅπερ ἂν ἐρεῖ τις ἀπορῶν ἐπί τινι πρακτέῳ, ἢ καὶ μεταμελόμενος. ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. γνωμικὸν δὲ τὸ θεὸς δὴ πάντα τελευτᾷ, συντομίαν ἔχον ἀποφθεγματικήν. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ὅτι Ἑλληνικὸς ὑφ' οὗ ἀναγινώσκει θεόσδοτα. οὕτω λέγων τὰ θεόσδοτα. καὶ νοεῖν ὅτι τὰ θεόσδοτα πάντα, πληροῦται ἐστὶ οὐ διαπίπτουσιν. ἢ μᾶλλον, ὅτι πληροῖ τὰ ἐκείνου ἡ εὐθὺς ἐπαγομένη Διὸς θυγάτηρ ἄτη. ἣν προσκαλέσατο αἰνότερον ῥηθὲν τὸ, ἄγριον ἄτην. ἦν δὲ ἐκείνη μὲν ἄτη, ἡ ἐξ ὀργῆς. αὕτη δὲ ἄτη, σωματοειδὴς δαίμων κατὰ μῦθον ἡ παντὸς ἀτυχοῦς αἰτία. ἰστέον δὲ ὅτι ἔγραψε μὲν ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ περὶ τῆς ἄτης, διασαφῶν αὐτὴν διαγράψας, καὶ ἀρτίπον. ἐνταῦθα δὲ ἐντελέστατα διαζωγραφεῖ τὰ κατ' αὐτήν, ὁμολογῶν τοῦτο αὐτὴν καὶ γενεαλογῶν καὶ ὡς ἐν χαρακτῆρος ἰδίᾳ διατυπῶν, φησί. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται οὐλομένη. τῇ μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται. ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει βλάπτουσ' ἀνθρώπους. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γ' ἐπέδησε. καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο ἢ Ζῆν' ἄσατο, τόν περ ἄριστον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασιν ἔμμεναι. καὶ τὰ ἑξῆς ὡς εὑρήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐπιχείρημά ἐστιν ἐκ τοῦ μείζονος. λέγει γὰρ ὁ βασιλεὺς ὡς οὐ καινὸν εἰ καὶ αὐτοῦ ἡ ἄτη κατεκαυχήσατο, ὅπου γε καὶ τὸν Δία ἔβλαψεν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄτη, μακρὸν ἔχει πανταχοῦ τὸ α. κρατηθὲν ἐκ τοῦ ἀάσασθαι, ὃ λέξις μέν ἐστι ποιητική, καιρία δὲ ὡς ἐν ποιήσει. ἑξάκις γοῦν αὐτῇ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ χωρίῳ ἐχρήσατο. λέγεται δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα, ἐνδύσιν α ὡς ἐπὶ πολύ. τὸ γοῦν δὲ εἶδος α, ἐπὶ τοῦ κορέσασθαι τὰ πολλὰ λαμβάνεται. ἐρεῖ γοῦν προϊὼν, σίτου ἄσασθαι φίλον ἦτορ. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ βλάβην δι' εἶδος α. δι' ἆσέ με δαίμονος αἶσα ἐστὶ ἀθέσφατος οἶνος. τὸ δ' ὅμως ἄτη, ἡ πάντας ἀᾶται, τρόπος ἐτυμολογίας ἐστίν, ἀπὸ γοῦν τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη καὶ ἄτη γίνεται. πρέσβα δὲ ἄτη ἡ ἐκ τοῦ πρέσβειρα συγκέκοπται, ἢ κατὰ χρόνον, ἀεὶ γοῦν ἐν ἄτῃ τὰ κατ' ἀνθρώπους. ἢ κατὰ τιμήν, ὡς χρεὼν ὂν ἐκθύεσθαι τὴν ἄτην οἷα δυναμένην βλάπτειν καὶ οὐλομένην. Διὸς δὲ θυγάτηρ, τοῦ κατὰ τὴν εἱμαρμένην δηλαδὴ νοουμένου. ἁπαλοὶ δὲ οἱ πόδες αὐτῆς, διότι λανθάνει ἀψοφητὶ ἐπιφοιτῶσα κατὰ τὰς παρὰ τῷ Ἡσιόδῳ νόσους. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, κατὰ τοὺς κλεπτικούς. οἵ ποτε καὶ σπόγγους ὑποβάλλουσι τοῖς ποσίν, ἵνα μὴ ἐπιβούλως ἐπερχόμενοι, κατάφωροι ἐκ τοῦ κτύπου γίγνοιντο. τὸ δὲ, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, αἰτιολογεῖ τὴν ἁπαλότητα τῶν ποδῶν τῆς ἄτης. οἱονεὶ λέγοντος τοῦ ποιητοῦ, ὅτι οὐκ ἀνάγκη σκληρόποδα εἶναι αὐτήν, οὐ γὰρ εἰς γαῖαν ἀντιτυπίαν πατεῖ, ἀλλ' εἰς κεφαλὰς ἀνθρώπων βαίνει. εἰ δὲ διὰ τοῦτο σκληροὺς αὐτὴν ἐχρῆν ἔχειν πόδας ἵνα μᾶλλον βλάπτῃ, ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ θέσις μόνη ἀρκεῖ. οὕτω καὶ ἡ νάρκη μαλθακὴ μὲν ἐπαφᾶσθαι, ναρκᾶν δὲ τὸ πελάζον ποιεῖ. ὃ δὴ ῥῆμα τουτέστι τὸ ναρκᾶν, παράγωγόν ἐστιν ἐξ αὐτῆς. δι'. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ. τὴν δὲ νάρκην πλάττων μὲν ἐν μόνον, διὰ τοῦ η ἔφη. εἰπών. ὡς ἡ νάρκη τὸν πλησιάζοντα ναρκᾶν ποιεῖ. Μένανδρος δέ φασι, διὰ τοῦ α ἔφη. ὁμοίως τῷ, τόλμη τόλμα, δι', ὑπελήλυθέ τί μου νάρκα τις ὅλον τὸ δέρμα, μηδενὸς τῶν παλαιῶν οὕτω κεχρημένου. λέγεται δέ φασιν ἡ νάρκη τὸ ζῶον, τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν καὶ διὰ ξύλων διαπέμπεσθαι, ποιοῦσα ναρκᾶν τοὺς ἐν χερσὶν αὐτὴν ἔχοντας. ὡς δὲ σύμφυλόν ἐστι τοῦ ναρκᾶν καὶ ὁ νάρκισσος, προδεδήλωται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται, ἐστὶ

τὸ

τὸ τῶν ζωϊκῶν ποδῶν σκληρότατον πλικὴν αἰτίαν ὑπολαλεῖ. διὰ τοῦτο γὰρ σκληροὶ πόδες τοῖς βαδιστικοῖς, ὅτι ἐπ' οὔδει ἀντιτύπῳ πίλναται, ἤτοι πλησιάζουσι. ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ πελῶ τὸ πελάζω καὶ ἐγγίζω. ὡς γὰρ ἔχω ἴσχω. ὀρέγω ὀριγνῶ. μένω μίμνω. γένω γίγνω. πίτω πίτνω καὶ πίπτω. ῥίπω ῥίπτω, οὕτω καὶ πελῶ πλνῶ καὶ πίλνημι, ἐξ οὗ παθητικὸν τὸ πίλναται. τὸ δὲ οὔδει, ἀπὸ εὐθείας ἐστὶν ὡς καὶ προεδηλώθη διφορουμένης. ὡς τὸ γῆρας καὶ γῆρος. ὕδας καὶ ὕδος. οὕτω καὶ οὖδας καὶ οὖδος. οὗ δοτικὴ, οὔδει. οὐκ εἰς γῆν δὲ βαίνει ἡ ἄτη ἀλλὰ κατ' ἀνδρῶν κράατα, διότι ἐκ μετεωρισμοῦ τὸ βλάπτεσθαι καὶ εὐηθείας κουφόνους ὡς ἡ τραγῳδία φησί. καὶ διότι οὐ πίπτει χαμαὶ, ἀλλ' εἰς κεφαλήν τινος ἀποσκήπτει τὴν ἀτυχίαν. διὸ καὶ τὰ ἐκ φαύλου φόνου ᾑμαγμένα ξίφη, εἰς κεφαλὴν τὴν τῶν πεσόντων ἀνεμάττοντο. ἢ καὶ ἐπεὶ ἐξ ἁμαρτίας τοῦ κατὰ κεφαλὴν λογιστικοῦ καὶ βλάβης αἱ ἆται γίνονται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ λέγειν τὴν ἄτην βλάβην, ἐξ Ὁμήρου ἔχει τὴν ἀρχήν. εἰπόντος, ἄτη βλάπτουσ' ἀνθρώπους. τὸ δὲ ἕτερόν γ' ἐπέδησε, περὶ τῶν ἐριζόντων ἔφη, ἐπεὶ ἀμήχανον ἀμφοτέρους τοὺς ἐπὶ κακῷ ἐρίζοντας, ἐπ' ἀγαθοῖς ἀπαλλάξαι. σκοπητέον δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ ἐπὶ ἄλλων τινῶν ἡ ἄτη τῶν ἐριζόντων τὸν ἕτερον ἐπέδησεν, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ ἀμφοτέρους ἔβλαψε. τόν τε Ἀγαμέμνονα τὸ τοῦ Ἀχιλλέως γέρας ἀφελόμενον οὐκ ἐνδίκως, καὶ τὸν Ἀχιλλέα δὲ, ὡς τὰς λιτὰς ἀπωσάμενον. ἔφθη γὰρ εἰπὼν τὴν ἄτην ἅμα τούτοις, ἕπεσθαι ὅς ἂν τὰς λιτὰς ἀνῄνηται καί τε στερεῶς ἀπείπῃ. ὥσπερ δὴ καὶ ἐνταῦθα τῷ Ἀχιλλεῖ ἕπεται, καὶ κατὰ τοῦ αὐτοῦ βαίνει κρατὸς, τοῦ Πατρόκλου στερήσασα, ὃν φίλην ἐκεῖνος ἐκάλεσε κεφαλήν. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ὅτε τις τοιαύτης φίλης κεφαλῆς στερηθῇ, καὶ τότε ἡ ἄτη κατὰ κράατα τοῦ τοιούτου βαίνει. τὸ δὲ σχῆμα τοῦ κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησεν, ὁμοιοῦταί πως τῷ, εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι. τὸ δὲ, ὃν ἄριστον φασὶν εἶναι, οὐκ ἔστιν ἐνδοιάζοντος λόγου. περὶ Διὸς γὰρ τοῦτο λέγει. ἀλλὰ βαρυνομένου, καὶ οὕτω σχηματιζομένου τὸν διστάζοντα. ὅλως γὰρ τὸ φασὶ, ποτὲ μὲν, ἐπὶ ἀγνοοῦντος ἢ καὶ διστάζοντος λέγεται. ποτὲ δὲ, καὶ ἐπὶ ἀκριβῶς εἰδότος, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ γέγραπται. ἐλλειπτικῶς δὲ ῥηθὲν τὸ φασὶ, πολὺ ἐνταῦθα ἔχει τὸ σεμνόν. ἐμφαίνει γὰρ οὕτως, ὡς πάντες ἄριστον ὁμολογοῦσι τὸν Δία, δηλαδὴ ἄνδρες καὶ δαίμονες καὶ θεοί. προέξεσαι δὲ τὸ, ἄριστον ἀνδρῶν καὶ θεῶν, ἐκ τοῦ, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. ὅτι ποικιλίαν καὶ ἐνταῦθα τῇ ποιήσει τεχνώμενος ὁ ποιητὴς διὰ παρεκβάσεως μύθου τε καὶ ἱστορίας, παραφέρει ὅπως τε τὸν Δία ἡ προσεχῶς εἰρημένη ἄτη ἔβλαψεν ὅτε ἡ Ἥρα ἐκεῖνον ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἡρακλέα ἠπάτησε. καὶ οἷα ἔπαθεν αὖθις ὑπὸ Διὸς ἡ ἄτη. φησὶ γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐκπειρώμενος αὐτὰ εἰς πλάτος, οὕτω. ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν, ἤγουν τὸν Δία, Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν, ἤματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληείην τὴν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν ἤγουν τὸν Ἡρακλέα, Ἀλκμήνη τέξεσθαι ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ. ἤτοι ὅγ' εὐχόμενος, ἤγουν ὁ μὲν δὴ Ζεὺς καυχώμενος, μετέφη πάντεσσι θεοῖσι. κέκλυτέ μευ πάντές τε θεοὶ πᾶσαί τε θέαιναι, ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. σήμερον ἄνδρα φόωσδε ἤγουν εἰς φῶς μογοστόκος Εἰλείθυια ἢ καὶ ἀλλαχόθεν πέμπει, ἐκφανεῖ. ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσι τοῖς Ἀργείοις δηλαδὴ ὡς κατωτέρω δηλοῦται, ἀνάξει ὅ ἐστι βασιλεύσει. τῶν, ἀνδρῶν γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί. τὸν δὲ, δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη. ψευστήσεις, οὐδ' αὖτε τέλος μύθῳ ἐπιθήσεις. εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσσον Ὀλύμπιε καρτερὸν ὅρκον. ἦ μὲν, ἤγουν ὄντως δὴ, τὸν, ὅ ἐστι τοῦτον πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν, ὅς κεν ἐπ' ἤματι τῷδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. τῶν ἤγουν τούτων ἀνδρῶν, οἱ κατὰ τὸν σὸν δηλαδὴ λόγον, σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. ὣς ἔφατο. Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν, ἀλλ' ὄμοσε μέγαν ὅρκον. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. Ἥρη δ' ἀΐξασα, λίπεν ῥίον Οὐλύμποιο. καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαϊκόν. ἔνθ' ἄρα ᾔδη, ὅ ἐστιν ἠπίστατο, ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηϊάδαο. οὗ ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὸ Πηληϊάδαο. ἡ δ' ἐκύει, ὅ ἐστιν ἐγκυμονεῖ κατὰ γαστρὸς φέρουσα φίλον υἱόν. ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μεὶς αἰολικῶς, ἤγουν μήν. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα. Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον. σχέθε δ' Εἰλειθυίας. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα ἤγουν ἡ Ἥρα, Δία Κρονίωνα προσηύδα. Ζεῦ πάτερ ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἤγουν σοὶ ἐν φρεσὶ θήσω. ἤδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλὸς ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει, Εὐρυσθεὺς Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο, σὸν γένος. οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν Ἀργείοισιν, οἷα δηλαδὴ κατηγμένῳ ἐκ σοῦ διὰ τὴν σὴν τε Δανάην, ἐξ ἧς ὁ πατὴρ τούτου Περσεύς. ὣς φάτο. τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν. αὐτίκα δ' εἷλ' ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο χωόμενος φρεσὶν ᾗσι, καὶ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον, μή ποτ' ἐς Οὔλυμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα, αὖτις ἐλεύσεσθαι ἤγουν ἐπανελθεῖν, ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται ὡς καὶ προγέγραπται. ὣς εἰπὼν, ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος χειρὶ περιστρέψας. τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων, ἤγουν ταχὺ κατέπεσεν εἰς γῆν. τὴν, ἤγουν δὲ ταύτην τὴν ἄτην αἰεὶ στενάχεσχ' εὖθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο, ἤγουν βλέποι ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. εἶτα τοῦ μυθικοῦ γιγνόμενος ὁ ῥήτωρ βασιλεὺς, οὗ χάριν καὶ τὰ προγραφέντα ἐλάλησε, φησίν. ὡς καὶ ἐγὼν ὅτε μέγας Ἕκτωρ Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσιν, οὐ δυνάμην λελαθέσθαι ἄτης, τὴν πρῶτον ἀάσθην. ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεὺς, ὃ πολλαχοῦ ἡρμήνευται, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα τὰ ἐν ταῖς λιταῖς δηλαδὴ ὑπεσχημένα. εἶτα ὡς ἀξιῶν ὅπερ ἐθέλει, ἐπάγει. ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαοὺς οἷα πολέμαρχος. ἐφ' οἷς καὶ περὶ τῶν δώρων δεξιῶς ῥητορεύων, καὶ τῇ μὲν ἀστείως ἀναρτῶν τὸν ἥρωα, τῇ δὲ ἄλλως ταχυτέρᾳ δόσει ἐλπιδοκοπῶν, φησί.

δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε, πάντα παρασχέμεν, ὅσσα τοι ἐλθὼν χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος ὀδυσσεύς. εἰ δὲ ἐθέλεις, ἐπίμεινον ἐπειγόμενός περ ἄρηος. δῶρα δέ τοι θεράποντες ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες, οἴσουσ'. ὄφρα ἴδηαι ἤγουν ἴδῃς, ὅτι οἱ ἐστὶν ὅτι οἱ μενοεικέα δώσω. καὶ ὅρα ἐν τούτοις τὸ, εἰ δὲ ἐθέλεις, ἐξ οὗ ἀχιλλεὺς γνοὺς ὡς ἀναρτᾶται καὶ οὕτως ἡ δόσις, καὶ μὴ ἐθέλων ὤνιον ἐπικουρίαν ἀγεννῶς ἐκφωνῆσαι τοῖς ἀχαιοῖς, ἐρεῖ καὶ αὐτὸς εὐγενῶς εἰς ὕστερον τὰ δηλωθησόμενα. ὡς δὲ πολλὰ ἐκ τοῦ χωρίου τούτου χρήσιμα εἰς παρῳδίαν καὶ παραβολικάς, οὐκ ἀγνοεῖ ὁ εἰδὼς ἐπιλέγεσθαι. ὅρα δὲ ὅτι καὶ τὸ χωρίον τοῦτο τῆς μυθώδους ἱστορίας, μυρίας ποικιλίας ἔχει, καὶ χρηστομαθείας γέμει. διδάσκει γὰρ δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι τὰ οὐράνια οὐκ οἶδεν ἄτην εἰ καὶ τὸ μυθικὸν ἀνθρωποπαθὲς τῶν ἑλληνικῶν θεῶν, ἀνήγαγεν αὐτὴν ἀνωτάτω. ἀκολούθως δὲ, καὶ τὴν γῆν ὡς χωρίον ἄτης εἶναι βούλεται, ὡς ἀνθρώπων μὲν οὖσα ἐκτὸς αὐτοῦ εἶναι. καὶ τὸ τιμιώτατον δὲ τοῦ ὄρους δείκνυσιν ὅθεν, καὶ μακρὰ λελυπημένος ὁ ζεὺς, οὐ παρεξῆλθε. καὶ νήφειν δὲ τὸν μέγαν ἄρχοντα βούλεται καὶ ἐν ἑαυτοῦ εἶναι, ἵνα μή ποθεν ἀπάτην πάσχοι, καί ποτε καὶ ἐκ τῶν οἰκειοτάτων, ὡς ὁ ζεὺς ὑπὸ ἥρας παρήχθη φενακισθείς. παραδίδωσι δὲ καὶ τὰς γυναῖκας, δεινὰς καὶ αὐτὰς εἶναί ποτε κατασοφίσασθαι. καὶ χρησμῶδές τι σοφιστικὸν λόγωμα παρεμφαίνει, ἐν οἷς λέγει, πᾶσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν τὸν τήμερον ἐκ διὸς γεννηθέντα. ὅπερ ἐνοήθη μὲν ὑπὸ διὸς, περὶ ἡρακλέος, ἐξέβη δὲ ἄλλως εἰς τὸν εὐρυσθέα τὸν ἐκ τῶν ἀχαιικῶν ἔργῳ γεγεννημένον. ὃς υἱὸς μὲν διὸς οὐκ ἦν, υἱοῦ δὲ ἔγγονος, τοῦ περσέως δηλαδή. ὑποδηλοῖ δὲ καὶ τὸ τῆς βασιλείας μέγεθος, δι' ἣν ὁ τοσοῦτος ἡρακλῆς τῷ ἥσσω ὑπείκετο εὐρυσθεῖ. παραδίδωσι δὲ καὶ τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης τοὺς ἀρχομένους, ἐλάττονας παντὶ τρόπῳ εἶναι τοῦ ἄρχοντος. ἡρακλῆς γὰρ ὑπήκοος ὢν εὐρυσθεῖ, τῇ γοῦν ἀνδρείᾳ, ὑπερέβαλλεν. ἔτι δὲ καὶ τὸ μὴ ἐξ ἀνάγκης, ἀεὶ καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸν ἄρχοντα τὰ αἱρετὰ ποιεῖν αὐτῷ ἐν τοῖς ὑπ' αὐτόν. ἰδοὺ γὰρ ἐν τοῖς κατὰ ἡρακλέα, οὐκ εὐστόχησεν ὁ ζεὺς οὗ ἤθελε. διατυποῖ δὲ καὶ γυναικὸς ἦθος ζηλότυπον, οἷς ἡ ἥρα ζήλῳ ἀλκμήνης ῥᾳδιουργεῖ κατὰ τοῦ διός. οὐ φιλοῦσα μὲν οὐδὲ τὸν εὐρυσθέα ὡς διὸς ἀπόγονον. κατὰ μέντοι τοῦ ἐξ ἀλκμήνης, κότον οὐ φανὸν τρέφουσα. κολάζει δὲ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, καὶ τὸ μεγάλα κατὰ τῦφον φυσᾶν, ἐν οἷς τὸν δία κομπάζοντα, ψεύσασθαι λέγει ἐφ' οἷς ἐνεβρενθύετο. βούλεται δὲ καὶ σωφρονεῖν, ὅτε τις ὅρκον ποιεῖται, μὴ καὶ ψεύσηται. καὶ ἡ τοῦ μοιριδίου δὲ ἀνάγκη, τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ παρεμφαίνεται. διὰ μὲν γὰρ τὸ σύμμορον τῆς γεννήσεως, οὗ περίφρασις τὸ, ἤματι τῷδε, κρατεῖ ὁ εὐρυσθεὺς, ὡς ὁ ζεὺς τουτέστι τὸ εἱμαρμένον ἐκύρωσε καὶ μετ' ἐκεῖνον, οἱ εὐρυσθεῖδαι, τοὺς ἐξ ἡρακλέος φυγαδεύοντες. διὰ μέντοι τὴν βουλὴν τοῦ αὐτοῦ διὸς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἡρακλέους, τὸ τῶν ἡρακλειδῶν ὕστερον γένος κατελθὸν ὑπὸ ἀθηναίων, κατέχει τοῦ ἄργους, ἀπελάσαν τοὺς εὐρυσθείδας. καὶ ἀλήθειαν δὲ τοῖς ἄρχουσιν ὑποτίθεται, οἷς ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τοῖς δώροις ἀληθίζεται. καὶ τοὺς δῶρα λαμβάνοντας, διδάσκει ὅπως καὶ ἐφ' οἷς ληπτέον αὐτά. καὶ ὡς μετὰ μῆνιν, ἐπιμελητέον πρᾳότητος καὶ μὴ δὲ ἐπιπλεῖστον ἀμαρτάδος, μὴ δὲ φειστέον χρημάτων ἐπὶ συμφέροντι. οὕτω μεμέστωται τὸ χωρίον ὅλον ἀξίοις λόγου νοήμασιν. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, παιδεύει, χρῆναι μὴ πάνυ τὸ θῆλυ γένος μελέτην ἔχειν δολοφρονεῖν, καὶ οὕτως ἐξαπατᾶν τοὺς οἰκείους. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, θαῦμά τι ὁ λόγος ὑποκρύπτει. ὡς καινὸν δὴ εἰ τὸν ἐν ἅπασιν ὕπατον δία τὸν πατέρα, θήλεια θεὸς ἐσοφίσατο. ἀττικὸς δὲ καὶ ἰωνικὸς ὁ σχηματισμὸς τοῦ, ἥρη θῆλυς. ὡς καὶ τὸ, θῆλυς ἐέρση. καὶ τὸ, πουλὺν ἐφ' ὑγρήν. τὸ δὲ ἤματι τῷδε, δὶς ῥηθὲν ὡς καὶ τὸ καρτερὸν ὅρκον, καὶ τὸ, ἄτην ἣ πάντας ἀᾶται, καὶ ἕτερα, κατωτέρω σαφέστερον εὕρηται ἐν τῷ, ἐπ' ἤματι τῷδε. εὐστέφανον δὲ τὴν θήβην λέγει, ἀντὶ τοῦ εὐτείχεον. διὰ τὰς τῶν πύργων στεφάνας. ἢ ὡς πολλὰ στεφανωσαμένην ἐν ἀγῶσι πολεμικοῖς τε καὶ ἑτέροις. ὁποῖά τινα καὶ τὴν κρότωνα ὁ περιηγητὴς ἱστορεῖ. ἴσως δὲ καὶ τὴν κύκλῳ ἀγαθοῖς δι' στεφανουμένην. τάχα δὲ καὶ ὁμωνύμως τῇ ἡρωΐνῃ θήβῃ εὐκόσμῳ οὔσῃ, εὐστέφανον θήβην καὶ τὴν πόλιν καλεῖ. τὸ δὲ τοιοῦτον σχῆμα τῆς ὁμωνυμίας, μιμεῖται μάλιστα πίνδαρος. ὅτι δὲ ἡ στεφάνη καὶ γυναικεῖον κόσμον δηλοῖ, εὑρήσεις καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἐκ τοῦ εὐστέφανος, φαίνεται χρῆσις εἶναι στεφάνου παρὰ τῷ ποιητῇ. ζωάνθησις γὰρ καὶ ποικίλα παραγωγὴν, ἐκ τῆς ὁμηρικῆς στεφάνης παρήγαγε τὴν εὐστέφανον. ὡς γὰρ τιμὴ ἔντιμος, καὶ τὰ ὅμοια, οὕτω καὶ στεφάνη εὐστέφανος. τὸ δὲ πάντεσσι θεοῖσι, καὶ τὸ πᾶσαι θέαιναι, καὶ τὸ ψευστήσεις, καὶ ἐπιθήσεις, καὶ τὸ πάντεσσι περικτιόνεσσι, καὶ τὸ φρεσὶν ᾗσι, παραλαμβάνονται κατὰ κάλλος ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἀναλόγως οἷς χαριέντως διηγεῖται. οὐ πόρρω δὲ κάλλους καὶ παραβολῆς προοιμίῳ περιττεύσας, καὶ τὸ πάντες θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι. ἐξ οὗ περιειλῆφθαι δοκεῖ καὶ τῷ ῥήτορι τὸ, τοῖς θεοῖς πᾶσι καὶ πάσαις. τὸ δὲ φόωσδε ἐκφανεῖ, λαμπρότερον τοῦ, ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε, διὰ τὸ ἐκφανεῖ. ἄλλως μέντοι, ἐκεῖνο σαφέστερον. ὃ δὲ δηλοῖ ἐκεῖ ἡ ἐκ πρόθεσις, τοῦτο καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐκφανεῖ. ἡ δὲ εἰλείθυια ὅτι καὶ πληθυντικῶς λέγεται, δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, σχέθε εἰλειθυίας. ἃς ὁ μῦθος θυγατέρας ἥρας οἶδεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἀλληγόρηται. περικτίονες δὲ, οἱ περίοικοι. παρὰ τὸ πέριξ κτίζοντες οἰκήσεις. δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν αὐτοῦ, ῥῆμα τὸ κτίω. ἐξ οὗ καὶ δίας τῇ τραγῳδίᾳ κτῖται ὅπερ ἐστὶ κτήτορες. ἴσως δὲ, καὶ ὁ κτίλος. καὶ κύελον, ἡ κτημένη. καὶ τὸ ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. καὶ ἡ ἐϋκτιμένη ἀλωή. κεκίνηται δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα καθὰ καὶ τὸ κτίζω, ἀπὸ τοῦ κτῶ. σημείωσαι δὲ ὅτι καθ' ἡρωδιανὸν, ὡς ὁ κηδεμὼν, οὕτως ὀξύνεται καὶ ὁ περικτίων καὶ ὁ ἀμφικτύων, ἕως καὶ

βραχέα φησὶν ἢ παραλέλοιπε. τὸ μέντοι ἠλεκτρύων, ἐκεῖνος βαρύνει, ὁμοίως τῷ ἀμφιτρύων. εἰ δὲ ἄλλοις ἄλλα περὶ τούτων δοκεῖ, οὐδὲν τοῦτο πρὸς τὰ νῦν. τὸ δὲ αἵματος ἐξ ἐμεῦ παραφράσασα ἥρα, ἔφη τό, οἳ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης, φράσασα ἐκεῖνο σαφέστερον. ἔτι δὲ πάνυ γοργῶς, εὐρυσθεὺς τὸ σὸν γένος. τοῦ δὲ ψευστήσεις, προϋπάρχει ὁ ψεύστης. ὡς καὶ τοῦ ἀνηκουστήσεις, ὁ ἀνήκουστος. τὸ δὲ εἰ δ' ἄγε νῦν, παρακελευσματικόν ἐστι, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. καρτερὸς δὲ ὁ ὅρκος, οὐ μόνον συνήθως ὁ ἰσχυρὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ παράμονος. ᾧ λόγῳ, καὶ καρτερεῖν τις, ἀντὶ τοῦ ἀναμένειν λέγεται. ἔτι δὲ καὶ ἀποκαρτερεῖν. ὃ τινες εἶδός τι ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐκ δὲ τοῦ, ὅς κεν πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς, εὐσχημόνως καὶ σεμνῶς καὶ γοργῶς καὶ σαφῶς, εἰ καὶ ἄλλως μυστικῶς πως, ἔφρασε τὴν λοχείαν. ἔστι δὲ τὸ μεσὶ ποσσὶν, ἀντὶ τοῦ μεταξὺ ποδῶν. ὅτι δὲ τὸ πεσεῖν καὶ ἐπὶ τοκετοῦ λέγεται, δηλοῖ καὶ ὁ διιπετὴς ποταμὸς, ῥηθεὶς οὕτως, ὡς ἐκ διὸς πεσὼν μυθικῶς ἤτοι γεννηθείς. ἡ μέντοι ἀλληγορία τὸ τοιοῦτον διιπετὲς, ἄλλως πρὸς ἀλήθειαν συμβιβάζει, ὡς ἐν οἰκείῳ τόπῳ δηλοῦται. μέγας δὲ ὁ ὅρκος, διὰ τὰ κατὰ σχῆμα σιωπῆς δῆθεν ὀμωμοσμένα, στύγα δηλαδὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃς οὕτω καρτερὸς καὶ γενναῖος, ὡς μὴ ἂν παραβαθῆναι. σεβάσμιος γὰρ καὶ αὐτοῖς μύθοις ὁ ὅρκος. διὸ καὶ ὁ κατ' αὐτὸν ζεὺς, εἰ καὶ ἄχος αὐτὸν ὀξὺ κατὰ φρένας ἔτυψε, καὶ χώετο φρεσὶ, καὶ στενάχεσκε αἰεὶ κακούμενον ὁρῶν ὑπ' εὐρυσθέως τὸν φίλον υἱὸν ἡρακλέα, ὅμως οὐκ ἔθετο τὸ οἰκεῖον ἔπος παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν, ἐπεὶ μέγαν ὡς ἐρρέθη ὅρκον ἅπαξ ὤμοσεν. οὐδὲ τὸ τοῦ εὐριπίδου παρῆλθεν αὐτὸν, τὸ, ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. καὶ οὕτω μὲν τιμᾷ τὸν ὅρκον ὁ ζεύς. εἰ δὲ μόνον τῇ κεφαλῇ κατένευσε, τάχ' ἂν, οὐκ ἂν τοιοῦτος ἦν. ὅθεν καὶ ἡ ἥρα ἐν ταύτῃ τῇ ὑποθέσει καὶ ὑποσχέσει, οὐ κατανεῦσαι αὐτὸν ἐζήτησεν ὡς ἡ θέτις, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰσχυρότερον τὸν ὅρκον, ἀπεῖδε. τὸ δὲ πολλὸν ἀάσθη, νοῦν οὐκ ὀλίγον ἔχει. ἀάσθη γὰρ κατὰ πολὺ ὁ ζεὺς, καὶ ὡς ὑπὸ γυναικὸς ἀπατηθείς. καὶ ὡς ἀσυνετώτερον ὀμόσας. καὶ ὡς τὸν φίλον υἱὸν κακῶς πάσχοντα βλέπων. τὸ δὲ ἀΐξασα, ἐκτεταμένην ἔχει διὰ μέτρον τὴν ἄρχουσαν. ἄργος δὲ ἀχαιϊκὸν τὸ τῶν πολυκτιόνων δηλαδὴ, ὅπερ οἱ μετὰ ὅμηρον, ἀχαϊκὸν γράφουσι, τὸ ἐν πελοποννήσῳ λέγει. ἀχαιϊκὸν ῥηθὲν, πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλων. πολλὰ γάρ εἰσιν ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ δεδήλωται. ὅτι δὲ ἀργεῖος ἀνέκαθεν ὁ ἡρακλῆς διὰ τὴν μητέρα ἀλκμήνην μεθ' ἅπερ οὐ λέγει, ἱστορεῖ πρὸς ἄλλοις ὁ πίνδαρος. ἰφθίμη δὲ καὶ νῦν γυνὴ, ἡ καὶ δαΐφρων. τὸ δὲ ἐκύει φίλον υἱὸν, ἀντὶ τοῦ ἐγκυμονεῖ, ὡς καὶ προείρηται. τὸ δὲ εἱστήκει, ἐκ τοῦ ἑστήκει ὑπερσυντελίκου γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐν δὲ τῷ, πρὸ φόωσδε, ἡ πρὸ πρόθεσις, τὸ πρὸ καιροῦ τὸν εὐρυσθέα γεννηθῆναι δηλοῖ. ἦν γὰρ ἠλιτόμηνος. ὅ ἐστιν, ἀλιτήσας ἤγουν ἁμαρτὼν, ἀποτυχὼν, τῶν συνήθων ἐννέα τοῦ τοκετοῦ μηνῶν. ἱστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ὁμηρικὸς οὗτος ἠλιτόμηνος παῖς, τετελεσφόρηται καθὰ μάλιστα πρὸ αὐτοῦ ὁ ἡρακλῆς εἰ καὶ ἐπέσχε τὸν αὐτοῦ τοκετὸν ἡ ἥρα. τὸ δὲ παρὰ τοῖς ὕστερον ἄμβλωμα καὶ ἔκτρωμα, οὐ τοιοῦτόν ἐστιν, ὧν πρωτότυπα, τὸ ἀμβλῶσαι, καὶ ἐκτρῶσαι. περὶ ὧν φασὶν οἱ παλαιοὶ, οὕτω. ἀμβλῶσαι, τὸ φθεῖραι βρέφος ἐν γαστρὶ καὶ ἀμβλωθρίδιον, τὸ τοιοῦτον. ἐκτρῶσαι δὲ καὶ ἔκτρωμα, τὸ μήπω τετυπωμένον. ἐνταῦθα δὲ, φέρεται λῆρος μυθικὸς, ὡς ἄρα αἱ μοῖραι ἀλκμήνης ὠδινούσης, τὰς χεῖρας συνεῖχον. γαλῆς δὲ παρελθούσης, ἀπέλυσαν. ὅτι καὶ τεχθεὶς ὁ ἡρακλῆς, ἐνομίσθη γαλῆν αὐτῷ εἶναι τροφόν. ὅθεν ἀνέκειτο ἡ γαλῆ τῷ ἡρακλεῖ. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐκ ἠγνόησεν ὁ ποιητὴς ζῳογονεῖσθαι τὰ ἑπτάμηνα. τοῦ δὲ ἀπέπαυσε τόκον, διασαφητικόν ἐστι τὸ, σχέθε δ' εἰλειθυίας, ἤγουν ἐπέσχε τὴν γέννησιν πρὸς καιρόν, καὶ οὕτως ἀπέπαυσε τὸν τόκον οἷα προϊσταμένη τῶν εἰλειθυιῶν καθὰ προδεδίδακται. τὸ δὲ ἀργικέραυνε, δοκεῖ μυκτῆρα ἐνέχειν, εἴπερ ὁ ἀργικέραυνος καὶ ψυχρὸς, οὕτω πέπαικται. τὸ δὲ σὸν γένος, ἀστεῖον ὁμώνυμόν ἐστιν. ἄλλως γὰρ γένος διὸς ἡρακλῆς, καὶ ἄλλως εὐρυσθεὺς ὡς προείρηται. ὀξὺ δὲ ἄχος, ὡς οἷά τι βέλος, ἢ ξίφος. διὸ προσφυῶς ἐπῆκται τὸ τύψε. τὸ δὲ ἐκ κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο, ἀμφιβάλλεται ἆρά γε τῆς κεφαλῆς τῆς ἄτης εἷλεν ὁ ζεὺς αὐτὴν, ἀλλ' οὔ ποτέ τινες κεφαλῆς ῥιπτοῦνταί φασι τῷ ὁμήρῳ, ἀλλ' ἢ ποδὸς ὡς ἥφαιστος ἢ χειρὸς, ὡς ἀστυάναξ. πῶς δὲ καὶ λιπαροκρήδεμνος, ἡ τοὺς βλαπτομένους ξηραίνουσα; ἀλλὰ τὴν διός φασιν ἐρεῖ τις κεφαλὴν, ἀφ' ἧς ἑλὼν τὴν ἄτην ἔρριψεν, ὡς εἰωθυίας περὶ τὰς κεφαλὰς βαίνειν. ἀλλ' οὐ λέγει πλοκάμους ἐπὶ ἀνδρῶν, εἰ μὴ ἄρα πλοχμοὺς, ὡς τὸ, πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. ἄδηλον οὖν ποίας λέγει κεφαλήν. ἔοικε δὲ, τὴν τοῦ διὸς λέγειν μᾶλλον πιθανώτερον. ὡς τῆς ἄτης, θλιβούσης ὑπὲρ κεφαλῆς αἰεὶ εἶναι. διὸ καὶ ἡ ῥιφεῖσα, κατ' ἀνθρώπων κράατα βαίνει. λιπαροπλόκαμος δὲ ἡ ἄτη κατά τινας παλαιοὺς, οὐχ ὅτι τοιοῦτοι οἱ βλαπτόμενοι, αὐχμῶσι γὰρ ἐκεῖνοι ὡς ἐρρέθη, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ μυθικῶς τοιαύτη ἦν ὡς θεά. οὕτω καὶ ὁ ὕπνος, αὐτὸς ἐγρηγορὼς, ὑπνοῦν τοὺς ἄλλους ποιεῖ. τὸ δὲ μή ποτ' ἐς οὔλυμπον καὶ οὐρανὸν, εἶχεν ὅμηρος γράψαι μή ποτε ὄλυμπόνδε. δόξαν δὲ αὐτῷ, ἔγραψε τὸ ἰσοδύναμον. τὸ δὲ ἀστερόεντα, πρὸς διαστολὴν ὀλύμπου ἐρρέθη. αὐτὸς γὰρ ὄρος ὢν, οὐ τοιοῦτός ἐστιν, ὡς δηλοῖ σαφέστερον τὸ, ῥίον οὐλύμποιο. τὸ δὲ μὴ ἐπανελθεῖν αὖθις τὴν ἄτην, προείληπται ὡς πρωθύστερον. ἐχρῆν γὰρ πρότερον ῥιφῆναι αὐτὴν, εἶτα ῥηθῆναι τὸ μή ποτ' αὖ τὴν αὖθις ἐλεύσεσθαι. φασὶ δὲ εἰς ἴλιον κατενεχθῆναι ῥιφεῖσαν τὴν ἄτην, διὸ καὶ ἄτης λόφος ἐκεῖ, οὗ ὁ λυκόφρων μέμνηται. τοῦτο δὲ, ἀστείως πέπλασται διὰ τὰς μεγάλας ἄτας, ἃς ἐκ διὸς οἱ τρῶες ἔπαθον. ὧν ἕνεκα, καὶ ἰλιὰς κακῶν παροιμιάσθη. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ὄλυμπος καὶ αὐ-

ρον ὄνομα ἦν αὐλητοῦ τινος, οὗ νόμος ὁ δύστηνος πεποίηται, καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, ξυναυλίαν κλαύσομαι ὀλύμπου νόμον. καὶ ὅτι τὸ μὲν αὖτις, ἰωνικόν. κοινὸν δὲ, τὸ αὖθις. ταυτὸν δὲ τούτοις, τὸ πάλιν. αὐτὰ δὲ ὅμως τὰ τρία, δηλοῖ τὸ εἰς τοὐπίσω. οὗ δὴ ἀντεστραμμένου ὄντος, ἐλλείπει παρὰ τοῖς ὕστερον τὸ πάλιν, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐκ δευτέρου. τὸ δὲ χειρὶ περιστρέψας, ταυτὸν μέν ἐστι τῷ περιδινήσας. δηλοῖ δὲ, ἢ τὴν ἐλαφρότητα τῆς ἄτης, ἢ πολλὴν δύναμιν τοῦ Διὸς ἢ τὴν τοιαύτην οὕτω καταῤῥιφῆναι. ταχὺ δὲ ἵκετο κάτω ἡ ἄτη, διὰ τὴν φύσιν τῶν ἄνωθεν κάτω ἱεμένων βαρημάτων. ἔργα δὲ ἀνθρώπων λέγει, τὰ, ἐφ' οἷς ἡ ἄτη ἐκείνων καθικνεῖται. τὸ δὲ αἰεὶ στενάχεσκεν, ἑρμηνεία τὸ, ὅτε τὸν υἱὸν ἑὸν ὁρῷτο. λέγει γὰρ, ὡς αἰεὶ ἔκλαιεν ὅτι τὸν ἡρακλῆν ἴδοι ἀεθλεύοντα. ἔργον δὲ ἀεικὲς, τὸ μὴ κατὰ τὰ λοιπὰ ἔργα ἀνθρώπων τὰ ἀνωτέρω κείμενα. μάλιστα δὲ, ἔργον ἀτηρόν. οὗ καὶ αὐτοῦ ὡς ἔργου ἀνθρωπίνου, ἡ ἄτη καθίκετο ἀφικομένη. μέγας δὲ περὶ βασιλεῖ νῦν λέγεται ὁ ἕκτωρ, πρὸς ἐρεθισμὸν τοῦ ἀχιλλέως εἰς μάχην. τὸ δὲ ὀλέεσκον, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε τοῦ ἐν τῇ προπαραληγούσῃ. τὸ δὲ ἣν πρῶτον ἀάσθην ἤγουν ἐβλάβην, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς ἐνεργοῦ ἄτης, ἢ ταύτας ἀάτας. αὕτη μὲν γὰρ, ὡς ἄτη τις οὐσία θεία νοεῖται κατὰ τὸν μῦθον. ἣν δὲ ὁ ζεὺς ἐβλάβη, ποιότης ἐστὶ παθητική. πρόβλημα οὖσα καὶ ἐνέργημα τῆς αὐτὸ ἐνεργούσης ἄτης. τὸ δὲ ἀάσθην, ἀασάμην κατωτέρω εὐθὺς λέγει. ὅθεν κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν παλαιῶν, μετὰ τὸν στίχον τοῦτον, ἐπεὶ ἀασάμην, προσυπέγραψε τὸ διοσκουρίδης ὁ ἰσοκράτους μαθητὴς, καὶ ἕτερον στίχον τοῦτον, ἢ οἴνῳ μεθύων, ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί. δι' οὗ στίχου βαρὺς ψόγος μέθης ἐμφαίνεται. εἰς τὴν αὐτὴν φασί τινες πλάσιγγα τὴν μέθην, τῇ διομηδείᾳ. τὸ δὲ ἀρέσαι, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ ἁρμοσθῆναι. φιλιωθῆναι. εἰς ἀριθμὸν καὶ φιλίαν ἐλθεῖν. παθητικῶς δὲ τὰ πλείω τὸ ῥῆμα τοῦτο προφέρεται. τὸ δὲ δόμεναι, παραίνεταί τινι παλαιῷ ἀπομνημόνευμα διὰ πενίαν ἐκ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἐθέλω δόμεναι, οὐ γὰρ ἔχω δόμεναι. τὸ δὲ ὄρσευ, ἐγγὺς τοῦ ὄρω ῥήματος πρωτοτύπου, ἀντὶ τοῦ ὄρνυθι. ἀστεῖος δὲ καὶ δεξιώτατος ὁ τοῦ βασιλέως ἐνταῦθα λόγος. εἰπόντος γὰρ ἀχιλλέως τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἄγε θᾶσσον ὄτρυνον πόλεμόνδε ἀχαιούς. ὁ βασιλεὺς ἀξιωματικῶς μὲν, ἀλλ' ὄρσευ φησί. μονονουχὶ λέγων, ὡς ἰδοὺ σὲ πρῶτον ὀτρύνω πόλεμόνδε. φιλικῶς μέντοι ἐπάγει τὸ, καὶ ἄλλους ὄρνυθι, ὡς οἷα δηλαδὴ ἐμοὶ ὑποστρατηγῶν. καὶ ἄλλως δὲ σεμνότερον εἰπεῖν, δοκεῖ λέγειν ὁ βασιλεὺς, ὅτι οὔτε σὲ ὦ ἀχιλλεῦ ὀτρύνω, οὔτε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ σοὶ τὸ πᾶν ἐγκλίνω. σὺ τι γὰρ αὐθόρμητος μάχου, καὶ τοὺς ἄλλους ὄρνυθι πολεμαρχῶν. τὸ δὲ δῶρα δ' ἐγὼ ὅδε πάντα παρασχεῖν, ἐλλειπτικῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἐγώ εἰμι τοιοῦτος ὥστε παρασχεῖν. ἢ ἕτοιμός εἰμι. ἢ ἐγγυῶμαι παρασχεῖν. ἢ τι τοιοῦτον. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐγὼ ὅδε, ταυτολογίας ἰδέα πλεονάζει εἰς σύστασιν προσωπικήν. τὸ δὲ πάντα παρασχεῖν, κατὰ ἔλλειψιν εἶπεν, ἵνα ἐμφήνῃ τὴν τοῦ πρᾶξαι σπουδὴν, ὡς μὴ δέον ἐν λόγοις ἐμβραδύνειν τὸν πράττειν ταχύ. τὸ δὲ παρασχεῖν, εἴη ἂν ταυτὸν τῷ, ἐγγὺς σχεῖν σοῦ ὡς ἐπὶ δόσει. τὸ δὲ χθιζὸς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν προσεχῶς παρελθοῦσαν νύκτα, εἰς ἣν περατοῦται ἡ χθὲς ἡμέρα. τὸ δὲ ὑπέσχετο ὀδυσσεὺς, σεμνύνει τὸν ἥρωα ὡς αὐτὸν ὑποδεχόμενον τῶν ἐν ταῖς λιταῖς πρέσβεων. τὸ δὲ ἐπειγόμενός περ ἄρηος, παρῳδεῖται ἐν τῷ, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο, ἤγουν ἐπείξεις ἔχων ὁδοῦ. θεράπων δὲ, εἰ καὶ ὥσπερ προεγράφη, δοῦλον ὁπλοφόρον δηλοῖ κατὰ τὴν κρητῶν γλῶσσαν, ἀλλὰ παρὰ τῷ ποιητῇ οὐδαμοῦ θεράποντες οἱ δοῦλοι, ἀλλὰ τῶν φίλων οἱ δραστικώτεροι. ὡς καὶ ἐνταῦθα φαίνεται ἐν τῷ, δῶρα δὲ θεράποντες ἑλόντες οἰσουσιν. οἵπερ εἰσὶν οἱ νεστορίδαι, καὶ ὁ μέγης, καὶ ὁ θόας, καὶ ὁ μηριόνης, καὶ ἄλλοι. τὰ δὲ ἀπερείσια δῶρα, προσφυῶς καὶ μενοεικέα φησὶν, οἷς δηλαδὴ τὸ μένος εἴξει τοῦ ἀχιλλέως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν καλὸν ἀκουέμεν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν καὶ ἑξῆς, προσοχὴν ἐπὶ λόγῳ δηλοῖ. τὸ δὲ ἀλλὰ τί κεν ῥέξαιμι καὶ ἑξῆς, μεταμελοῦς εἰσὶ λόγοι. τὸ δὲ σύμφορος ἀνδρὶ φόως δὲ καὶ ἑξῆς. καὶ τὸ, ἤδη γὰρ ἀνὴρ γέγονεν ἐσθλὸς καὶ ἑξῆς, χρήσιμοι εἰς γνώσεις ὠφελείας. Τὸ δὲ ψευστήσεις καὶ ἑξῆς, οἰκεῖον ἐπί τινος μὴ ἀληθεύοντος. Τὸ δὲ αἰεὶ στενάχεσκε καὶ ἑξῆς, πένθιμοι ἐπὶ παιδὶ δυστυχεῖ. Τὸ δὲ ἐπεὶ ἀασάμην ἴσως τὸ, ἐθέλω ἀρέσαι, μεταμελητικὸν καὶ αὐτό. τὸ δὲ ὄρσευ πόλεμόνδε καὶ ἑξῆς, φιλοφρονητικοὶ εἰσί.

Ὅτι μέλλων ὁ ἀχιλλεὺς τὸν περὶ τῶν δώρων λόγον ἐκβαλεῖν ἀκολούθως, οἷς προσεχῶς ἔφη ὁ βασιλεὺς, φθάνει σεμνύνων ἐκεῖνον ἐντίμοις προσφωνήσεσιν, ὑπαγόμενος οὕτω τὸν δωρησόμενον. φησὶ γάρ. ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγάμεμνον. εἶτα μεταχειριζόμενος τὸν λόγον δεξιώτατα, οὔτε παραιτεῖται τὰ δῶρα ἵνα μὴ δοκῇ ἐκφαυλίζειν αὐτὰ

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγάμεμνον.
Δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς,
Ἤτ' ἐχέμεν. παρὰ σοί. νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης
Αἶψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας.
Οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον.
Ὥς κέ τις αὖτ' ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται,
Ἔγχει χαλκείῳ τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας.
Ὧς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.

οὔτι ζητεῖ, ὅπως μὴ ἐπὶ μισθῷ φαίνηται πολεμῶν, ἢ καὶ φιλοκτέανος ὢν, ὃ φθάσας αὐτὸς τοῦ βασιλέως προσωνείδισεν. ἀλλ' αὐτὰ μὲν, τῇ τοῦ βασιλέως ἀνατίθησιν ἐξουσίᾳ. αὐτὸς δὲ ἐπὶ φίλῃ ἐνδυνάμει ἐθέλει μάχεσθαι, ὡς οὐ περὶ ἔργῳ τὰ δῶρα. λέγει οὖν. δῶρα μὲν αἴκ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς, ἤτ' ἐχέμεν, παρὰ σοί. ἤτοι παρὰ τῇ σῇ ἐξουσίᾳ, κεῖται καὶ τὰ ἑξῆς. τοῦτο δὲ τὸ πᾶσαν ὑπὲρ ὁ εὐεργασίαν ἢ δῶρα ἐλπίσας παρά τινος. ἡ δὲ τῶν δώρων ποιότης καὶ ποσότης, ἐγράφη ἐν ταῖς λιταῖς. σημείωσαι δὲ τὸ ὡς ἐπιεικὲς, ὅμοιον ὂν πρὸς τὸ μεγαλοφυές. δι' οὗ ἐμφαίνει ὅτι οὐ μόνον οὐ παραιτεῖται τὰ δῶρα, ἀλλὰ καὶ ἀποφαίνεται ὡς ἐπιεικὲς, ἤτοι πρέπον ἐθέλειν λαβεῖν αὐτά. ἔστι δὲ τὸ ἐπιεικὲς, ταυτὸν τοῦ, ὡς ἐπέοικε κατὰ τὸ, τιμὴν ἥν τιν' ἔοικε, τὸ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ῥηθέν. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὰ ἰωνικὰ σχήματα τέσσαρα τὸ παρασχέμεν, καὶ ἐχέμεν. καὶ ὅτι ἔχειν μὲν, τὸ ἐν ἑαυτοῦ κεκτῆσθαι. παρέχειν δὲ, τὸ πλησίον τοῦ λαμβάνοντος ἔχειν. ὁ γὰρ δωρούμενός τινι, οὐκέτι μὲν αὐτὸς ἔχει ὡς οἱ ἐντὸς ἑαυτοῦ, πλησίον δὲ ἄλλου ἔχει. ἤδη δὲ καὶ ἑαυτοῦ κατὰ ἐγγύτητα τῆς παραθέσεως τῇ σχέσει τῇ φιλικῇ. εἰ γὰρ περὶ αὐτοῦ ἐστι τῇ ἑταιρείᾳ ὁ τὸ δῶρον λαβὼν, καὶ τὸ δῶρον ἄρα περὶ αὐτοῦ ἐστι. τὸ δὲ παρὰ σοί, γράφεται καὶ πάρα σοι, ἵνα λέγῃ ὅτι πάρεστι, καὶ ἔξεστί σοι. δύναται δὲ τὸ χωρίον τοῦτο, καὶ οὕτω συμβιβασθῆναι. δῶρα μὲν, εἴτε βούλει, παρασχέμεν, ἤτοι πάρασχε. εἴτε ἐθέλεις, κάτεχε παρὰ σοί. ἔστι δὲ νοῆσαι αὐτὸ, καὶ οὕτως ἐλλειπτικῶς κατὰ τὰ ὁμοιότητα τοῦ, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας καὶ ἑξῆς. δῶρα δὲ ἐὰν ἐθέλῃς παρέχειν, ἢ ἔχειν παρὰ σοί. λείπει γὰρ τὸ ἔστι σοι ποιεῖν, ὃ βούλει. ἢ τὸ ποίει ὅπερ ἐθέλεις. ἤτι τοιοῦτον. ἵνα εἴπῃ ὅτι εἰ θέλεις δοῦναι ἢ μὴ δοῦναι, ἔστω οὕτως. καὶ ἔστιν εὐγενὴς ἡ ἐλλειπτικὴ αὕτη σιωπὴ, καὶ πολύνους, καὶ τοῦ βασιλέως ἐπιτρεπτική. σημείωσαι δὲ τὸ ἤτ' ἐχέμεν ἀντὶ τοῦ ἢ ἔχειν, παραπληρουμένου τοῦ τε συνδέσμου. ἡ δὲ νῦν γραφὴ, ὀκνήσει ἂν διὰ τοῦ η γράψαι τὸ, ἤτ' ἐχέμεν. εἰθισμένη γὰρ ἄλλως, ἐπικρινεῖ διὰ διφθόγγου εἶναι τὸ εἴτε, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ εἴ τε. εἰσὶ δὲ τοιαῦτα δύο καὶ μετ' ὀλίγα. ἰστέον δὲ ὡς Ἀχιλλεὺς οὕτω θατέρᾳ μὲν ὅ φασιν ἕλκων εἰς ἑαυτὸν τὰ δῶρα, θατέρᾳ δὲ ἀπάγων καὶ μὴ ἐθέλων αὐτόθεν τοῦ βασιλέως ἐλθεῖν εἰς προθυμίαν ἔργου, εἰπόντος ἀλλ' ὄρσευ πόλεμόνδε, ἐπάγει τὸ, νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης αἶψα μάλα. ἐπαυξήσας τὴν σπουδὴν διὰ τοῦ νῦν, καὶ τοῦ αἶψα, καὶ τοῦ μάλα. δι' ὧν τὸ νῦν διασαφεῖται, ὡς ἀκαριαῖον καὶ μὴ πλαστικὸν ὄν. οὐ γὰρ χρή φησι κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας, οὐδὲ διατρίβειν. ἔτι γὰρ μέγα ἔργον, ἄρεκτον. ὅπερ ἀνθρώπου λόγος, ἐπὶ ἔργον ἀναγκαῖον κατεπείγοντος. ἅπαξ δὲ ἐνταῦθα εἴρηται τὸ κλοτοπεύειν, καὶ δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ κλοπεύειν καὶ διὰ παρακλέπτειν τὸν καιρόν. ἢ τὸ κλυτοπεύειν καὶ διὰ καλλιλογεῖν, καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν, καὶ οὕτω καταργεῖν ἐν κενοῖς. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἄρεκτον, διὰ μέτρον οὐκ ἐδιπλασίασε τὸ ρ, ὡς καὶ τὸ, νῆσος ἀμφιρύτη. καὶ ἄλλα πολλά. ὅτι δὲ τὸ διατρίβειν ἐπὶ ἀργίας κεῖται, δηλοῖ καὶ τὸ, μή τι διατρίβειν ἐμὸν χόλον. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ διατρίβειν τὸν τῆς Πηνελόπης γάμον. ἐπὶ δὲ τούτοις οἷα παιδὶ θαρρῶν τὴν μάχην, φησίν. ὥς κέ τις αὖτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρώτοισιν ἴδηται, ἔγχεϊ χαλκείῳ Τρώων ὀλέκοντα φάλαγγας. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο προαναφώνησις ὁμηρικὴ, τὸ μέλλον μεγαλοφρόνως προεκτυπουμένη. τὸ δὲ μετὰ πρώτοισι, κόμμα ἐστὶν ἀγερωχίας, ἣν ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ἐν τῇ α' ῥαψῳδίᾳ καὶ ἐν ταῖς λιταῖς ἐδήλωσεν. ὥσπερ καὶ τὸ, ἔγχεϊ χαλκείῳ, οὐ γὰρ τόξοις φησίν, ἀλλ' ἔγχει προμαχίσω. οὕτω δὲ μεγαλόφρονας εὐθὺς ἐπαχθεῖσα καὶ τὸ, ὥς δέ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω, ἤγουν πολεμείτω, ἐμὲ βλέπων ὡς παράδειγμα καὶ μεμνημένος ἢ ἀλκῆς, ἢ τῶν ἐμῶν ἀριστευμάτων.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον υἷας Ἀχαιῶν
Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
Φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες
Ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῇς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς
Σίτου καὶ οἴνοιο, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα,
Ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
Εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν,
Ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμός. βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι.
Ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς,

Ὅτι ἐνταῦθα δείκνυσιν ὁ ποιητὴς τὸ χρήσιμον τοῦ δειπνεῖν πρὸ τοῦ πολέμου. φησὶ γὰρ ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸ, νῦν δὲ μνησώμεθα χάρμης, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον τοὺς Ἀχαιοὺς Τρωσὶ μαχησομένους. ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν. ἀλλὰ πάσασθαι ἤτοι γεύσασθαι ἄνωχθι αὐτοὺς, σίτου καὶ οἴνοιο. ἔχων τὸ ὅλον εἰπεῖν, δειπνῆσαι. τὸ γὰρ, ἤγουν τοῦτο μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. εἶτα ἑρμηνεύων

Ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
Θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. οὐδέ τι γυῖα
Πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
Ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι. τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορήν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ
Ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶν σῇσιν ἰανθῇς.
Ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
Μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
Ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν.
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω.
Αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
Πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.
Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
Ἔσσεαι. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα
Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Χαίρω σεῦ Λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας,
Ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας.
Ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός,
Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Μιμνέτω αὖθι τέως γε, ἐπειγόμενός περ Ἄρηος.
Μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρά κε δῶρα
Ἐκ κλισίης ἔλθωσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν.
Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω,
Κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν,
Δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν ὅσσ' Ἀχιλῆι
Χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν, ἀγέμεν δὲ γυναῖκας.
Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν,
Κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διί τ' Ἠελίῳ τε.

οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις, φησίν. οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι. μονονουχὶ λέγων, ὅτι πανημέριοι μέλλομεν πολεμεῖν. καὶ ὡς ὁ βασιλεὺς πολλαχοῦ εἶπε, πανημέριοι κρίνεσθαι ἄρηι. ἐκεῖ δὲ ὁ Ὀδυσσεὺς πρωΐων ἐρεῖ αἰνὴν τὸν πόλεμον ταχεῖαν, ἐκεῖ πολλὰ πρὸ τῶν λέγει μετακλίσεως πολέμου ὡς ἐσχάτη. οὕτω χαρακτηρίζων οἷος ἂν εἴη ὁ δίχα δείπνου μαχόμενος, λέγει. εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοινάᾳ πολεμίζειν, ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. οὗ τὸ ἐναντίον ἐπιεικῶς μεταχειριζόμενος, φησίν. ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς, ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ, θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν. οὐδέ τι γυῖα πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. τὸ δὲ νόημα σαφές. περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὅτι τὸ δειπνῆσαι μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. καὶ πλατυσμὸς τοῦ στενοῦ ἐκείνου νοήματος. καὶ ταῦτα μὲν ὁ παρ' Ὁμήρῳ σοφὸς στρατιώτης Ὀδυσσεύς. Πλάτων δὲ ἐν Νόμοις, φησί. πάντα ἄνθρωπον, ἵλεων ἑαυτῷ πρότερον γίνεσθαι, ἀγαθῆς τε ἐλπίδος καὶ δυνάμεως πληροῦσθαι. παῤῥησίας τε μεστὸν εἶναι καὶ ἐλευθερίας. ἀφοβόν τ' εἰπεῖν καὶ πρᾶξαι ἄοκνον. διὸ Λακεδαιμόνιοι πίνοντες ὡπλίζοντο. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει Ὀδυσσεὺς καὶ τό, ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. οὕτω λέγει καὶ περὶ τῶν βασιλικῶν δώρων, ἃ δηλωθήσεται. δῆλον δ' ὅτι τὸ λαὸν σκέδασον, καὶ δειπνῆσαι κέλευσον, καὶ πάσασθαι ἄνωχθι, καὶ τό, μὴ δὴ οὕτως ὄτρυνε Ἀχαιούς, ὡς καὶ πρὸ τούτων τό, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς, προβεβλῆσθαι πολέμαρχον, ὡς καὶ πρώην Ἀχαιοῖς, τὸν Ἀχιλλέα ἐκφαίνουσι. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ νῆστις ἡ ἐπὶ τοῦ ἐντέρου, καὶ ὁ ἐνταῦθα παρὰ τῷ ποιητῇ, ἐκ τοῦ νὴ στερητικοῦ μορίου γίνεται καὶ τοῦ σίτου. ἵνα ᾖ νήστης, καὶ ἐν συγκοπῇ νῆστις. καὶ ὅτι τῷ λόγῳ τούτῳ, ταυτόν ἐστιν ὁ νῆστις καὶ ὁ ἄσιτος. στερητικόν τε γὰρ ἐν ἀμφοῖν, καὶ τὸ σῖτον ἐν ἑκατέροις. συστοιχεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ ὁ ἄπαστος κατὰ τό, κεῖσαι ἄσιτος, ἄπαστος. καὶ ὅτι νῆστις, καὶ εἶδός εἰσι κεστρέων, κατὰ τὸν εἰπόντα, εἴδη δὲ κεστρέων, οἳ καὶ πλεῦτες καλοῦνται. σφηνεύς, καὶ δακτυλεύς, καὶ νῆστις. ἐξ οὗ παροιμία τό, κεστρεὺς νηστεύει, ἐπὶ τῶν δικαιοπραγούντων. ἐπειδὴ οὐ σαρκοφαγεῖ. ὅθεν οὐδὲ τῶν τι θηρίων καταπίνει τὸν γόνον τῶν κεστρέων, ἐπεὶ οὐδ' αὐτὸς οὐδένα τῶν ἰχθύων. μνήμη τοιούτου κεστρέως, παρὰ Εὐβούλῳ ἐν τῷ, ὡς νῦν τετάρτην ἡμέραν βαπτίζεται νῆστις πονηροῦ κεστρέως τρίβων βίον. καὶ παρὰ Διφίλῳ ἐν τῷ, οὗτοι δεδειπνήκασιν, ὁ δὲ τάλας ἐγώ, κεστρεὺς ἂν εἴην οὕνεκα νηστίας ἄκρας. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ μὲν ἄλλοι πείθονται τῷ Ὀδυσσεῖ, Ἀχιλλεὺς δὲ οὐ πείθεται δειπνῆσαι. ὡς καὶ ἐντεῦθεν συνάγεσθαι, ὅτι τε πάνυ ἐφίλει τὸν Πάτροκλον, καὶ ὅτι λίαν φιλόπονος ἦν. σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ ὁμιλεῦσι φάλαγγες. πάνυ κυριολεκτεῖται τὸ ὁμιλεῖν, δηλοῦν τε τὸ ὁμοῦ

τὰς ἴλας κρίνεσθαι. καὶ ὅτι τὸ θεὸς ἐμπνεύσῃ μένος ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι δηλαδὴ, ἰσότητα πολέμου δηλοῖ. ἐκ δὲ τούτου τοῦ ἐμπνεῖν, καὶ ἔμπνους, ὁ ἔνθεος καὶ κάτοχος λέγεται. καὶ ταῦτα τὰ δύο τὴν ἀντιμαχομένην συμβάλλεσθαι λέγει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἐν δ' ἔβαλον ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. ἰστέον δὲ ὅτι ὁμωνύμου ὄντος τοῦ πάσασθαι, τὸ μὲν ὁμηρικὸν ὅπερ τὸ ἐμφαγεῖν δηλοῖ, ἐκ τοῦ πῶ τὸ κτῶμαι γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πᾶσι, καὶ ὁ πολυπάμμων ἤτοι πολυκτήμων. τὸ δὲ κόνιν ἢ τέφραν καταπάσασθαι κεφαλῆς, ἄλλοις ὄντος, τὸ θέμα πάσσειν ἐστίν. ἐξ οὗ γνωστοῦ καὶ αὐτοῦ ὄντος τῷ ποιητῇ, καὶ κρέας ἁλίπαστον. μεταφορικῶς δὲ, καὶ παστὸς ὁ νυμφικός, ὁ ἔχων πέπλους οἷς ἐμπάσσονται τρόπον τινὰ τὰ ἐπιπλαστὰ δαίδαλα ποικίλματα, κατὰ τὸ, πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. εἰ δὲ ἐκ τοῦ τοιούτου πάσσειν, καὶ ὁ πάσσος ἐθνικὴ αὕτη λέξις γίνεται, τίς ἂν εἰδείη. ἔστι δέ φασι πάσος, οἶνος ἐξ ἀσταφίδων παρὰ ῥωμαίοις, οὗ πίνειν γυναῖκας ἀπείρητο. χρῆσις δὲ πάσου, παρὰ πολυβίῳ. ἐπιστέον καὶ ὅτι πάσασθαι, οὐ τὸ εἰς κόρον φαγεῖν ὡς ἐν τοῖς τῶν ἀθηναίων κεῖται, ἀλλὰ τὸ μόνον φασὶν ἀπογεύσασθαι. οὕτω γοῦν σπλάγχν' ἐπάσαντο, ἀπογευσάμενοι μόνον ὡς ἂν ὀλίγον, εἶτα εὐωχηθέντες δαψιλῶς. δῆλον δὲ τὸ ῥηθὲν, καὶ ἐκ πριάμου εἰπόντος πρὸς τὸν ἀχιλλέα, ὡς νῦν καὶ σίτου πασάμην. οἰκεῖον γὰρ τῷ ἀτυχεῖ, ἀπογεύσασθαι μόνον. εἰς κόρον γοῦν ἐλθεῖν οὐκ εἴα τὸ πάθος. οἱ δὲ νεώτεροι φασὶ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀποπληρωθῆναι τιθέασι τὸ ἐπάσαντο. τὸ δὲ ἐς ἠέλιον καταδύντα, ἑρμηνεία τοῦ πρόπαν ἦμαρ ἐστίν. ἄκμηνος δὲ, ὁ ἄγευστος καὶ νῆστις λέγεται. διὸ καὶ προϊὼν, ἐρεῖ νήστιας ἀκμήνους. λέγεται δὲ οὕτως, ἢ παρὰ τὴν ἀκμὴν, ὅ ἐστιν ἀσιτίαν αἰολικῶς. ἢ ὡς μὴ κεκμηκὼς ἐν παρασκευῇ ἀρίστου. ἢ οἱονεὶ ἀίκμηνος ἤτοι ξηρός, χωρὶς ἰκμάδος. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ καὶ ἔπος ὅλον ἀπαράτρεπτον οἰκεῖον ἔθετο ὁ ποιητὴς, τὸ, μὴ δ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, καὶ ἑξῆς. οὕτω γὰρ καὶ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ κεῖται. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀγαθὸν καὶ ἐνταῦθα τὸν ἀνδρεῖον ἢ καὶ φρόνιμον λέγει. σκοπητέον δὲ καὶ νῦν τὸ βλάβεται ἀφ' οὗ ἡ βλάβη, καὶ ἀναπτέον αὐτὸ, εἰς διφόρησιν. ἔστι γὰρ καὶ βλάβω, καὶ βλάπτω. πρὸ ὀλίγου γοῦν ἡ ἄτη, βλάπτουσ' ἀνθρώπους ἐλέγετο. ἴσως δὲ καὶ ὁ στρεβλὸς καὶ ἡ καλύβη ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, ἀπὸ τοιαύτης ὕλης παράγεται. ὥσπερ καὶ ἡ ἀποκρυβή. τὸ δὲ οἴνου κορέσασθαι καὶ ἐδωδῆς, ἔχει αἰτίαν ὑπερβολῆς, ἢ ἁπλότητος λόγου. πῶς γοῦν ὁ ἐν τῷ δειπνεῖν κορεσάμενος καὶ οἴνου καὶ ἐδωδῆς, καὶ οὕτω γενόμενος ἔμφορτος, ἐλαφρὸς ἂν εἴη μάχεσθαι, καὶ μᾶλλον εἰ καὶ στερροῖς ὅπλοις κατέχοιτο; καὶ ἄλλως δὲ, ὁ σπεύδων εἰς μάχην πῶς ἂν ὡς ἀδηφάγων κορέσεται; πάντως οὖν ὁ τοιοῦτος καὶ οἴνου καὶ σίτου ὡς καὶ προεδηλώθη, οὐ μὴν κορέσεται. δοκεῖ δὲ καὶ πάνυ δεξιῶς ἐνταῦθα ῥητορεῦσαι ὁ ποιητὴς, ὡς ὁ μὲν κορεσάμενος, ἀβαρὴς ἐν μάχῃ ἐστίν, ὁ δὲ νῆστις γυῖα βαρύνεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὃς δὲ κορεσσάμενος πολεμίζει, θαρσαλέον οἱ ἦτορ, καινῶς ἐσχημάτισται. τὸ γὰρ κοινὸν καὶ σύνηθες, ὃς δὲ μετὰ τροφὴν πολεμίζει, θαρσαλέον ἦτορ ἔχει. ὡς δὲ ψεκτὸν τὸ πρὸ μάχης ἔχειν κόρου δεῖπνον, δηλοῖ καὶ ἴφικράτης, ὃς εἰπὼν ὡς μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας πάσας ἀργεῖοι μάχονται, ἐπάγει· τοιγαροῦν φεύγουσ' ἀεί. τὸ δὲ λαὸν σκέδασον, ἐκ τῆς ἀγορᾶς δηλαδὴ ὥστε λυθῆναι αὐτὴν αἰψηρὴν καὶ θοὰς ἐπὶ νηυσὶ δειπνῆσαι. τὸ δὲ ὅπλεσθαι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὁπλίζεσθαι. ὡς καὶ τὸ ἀτείχεον τὸν ἰσθμὸν παρὰ ἡροδότῳ, πρωτοτυπία τοῦ τειχίζειν ἐστίν. ὅτι καὶ περὶ τῶν δώρων παραινῶν ὀδυσσεύς, φησί. τὰ δὲ δῶρα ὁ βασιλεὺς οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν, ἵνα πάντες ἀχαιοὶ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι. τοῦτο δὲ λέγει, οὐχ ἵνα μὴ ἀχιλλεὺς ὕστερον εἴπῃ μὴ λαβεῖν, ἀλλ' ἵνα μὴ πάνυ πολλὴν χάριν εἰδεῖεν οἱ ἕλληνες τῷ ἀχιλλεῖ, ὡς καὶ ἐπὶ δώροις ἰδὸν μαχομένῳ. καὶ ἵνα ὄφλωσι τῷ βασιλεῖ συγγνωμοσύνην, ὡς μὴ φιλοκτεάνῳ ἀλλὰ δι' αὐτοὺς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα δωρησαμένῳ. ἄλλως μέντοι δεόντως τὴν αἰτίαν ταύτην ἐπισκιάζων ὁ ῥήτωρ, φησίν. ἵνα φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς ὦ ἀχιλλεῦ, ὡς ἡδὺ ὂν τὸ ἐπὶ πολλῶν τιμώμενον φαίνεσθαι. ἀπαιτεῖ δὲ καὶ ὀμόσαι τὸν βασιλέα περὶ τῆς βρισηίδος, ἵνα τῷ ἀχιλλεῖ ὁ θυμὸς ἵλαος ἔσται. εἶτα λέγει καὶ δαιτὶ θεραπεῦσαι αὐτὸν, ἵνα μηδέν τι δίκης ἐνδέοι. ἀλλὰ τὰ μὲν δῶρα, δοθῶσιν ὡς εἰς ἄποινα ἢ καὶ ἐπὶ ἀμύνῃ. ὁ δ' ὅρκος, γένηται διὰ τὴν ἐρωμένην. ἡ δὲ ἑστίασις, διὰ τὴν ὕβριν. φησὶ γὰρ ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον σοὶ τῷ ἀχιλλεῖ ὁ βασιλεὺς ὅρκον ἐν ἀργείοισιν ἀναστὰς, μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι, ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ, θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος ἔστω. αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω πιείρῃ, ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα. εἶτα καὶ πρὸς τὸν ἀτρείδην ἀποτρεπόμενος, φησίν. ἀτρείδη, σὺ δ' ἔπειτα δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσεαι. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. καὶ ἐπὶ τούτοις ὁ ἀγαμέμνων, πεπαιδευμένος γὰρ ὁ ἀνὴρ, χαίρει. καὶ ἐπαινεῖ τὸν ῥήτορα εἰπών. χαίρω σεῦ λαερτιάδη τὸν μῦθον ἀκούσας. ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας. καὶ μετ' ὀλίγα κάπρον ταμὼν, ὀμνύειν ὡς εἰρήσεται. ὅρα μὲν ὅτι πρὸ μικροῦ μὲν παρεσημειώθη ἐνεργητικῶς ῥηθὲν τὸ, ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. ἐνταῦθα δὲ, παθητικῶς ἀπαρέσασθαι καὶ ἀρεσάσθω. δηλοῦται δὲ καὶ νῦν διὰ τούτων, τὸ εἰς φιλίαν συναρμοσθῆναι. οὕτω δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ πειρήσω εἶπεν ἐνεργητικῶς, καὶ πειρήσομαι παθητικῶς. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι. αὐτὸ μὲν γὰρ, ἐλλιπῶς ἔχειν δοκεῖ. τὸ δὲ ἀπαρέσασθαι δαιτὶ, ἢ δώροις, ἢ τοιούτοις τισὶν, ἐντελὲς εἶναι καὶ ἀνελλιπές. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ ἀρέσασθαι, καὶ πέμματά τινα ἱερὰ λέγεσθαί φησιν αἴλιος διονύσιος, ἀρεστῆρας. δι' ὧν ἔστι δηλαδὴ πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι. ὅρα δὲ καὶ ἐν τούτοις τὸ, ὀφθαλμοῖς ἴδωσι τὰ δῶρα δηλαδὴ, τῷ τε καὶ φαντασία

καὶ

καὶ πρὸ τοῦ σήμερον ἔβλεπον τὰ τοιαῦτα οἱ ἀχαιοί, ὡς μαθόντες ὑπεσχημένα τῷ ἀχιλλεῖ πρὸς τοῦ βασιλέως αὐτά. τὸ δὲ μή ποτε τῆς, εὐνῆς καὶ ἑξῆς ὁ ὅλος στίχος, καὶ ἐν ταῖς λιταῖς κεῖται. ὁ δὲ μετ' αὐτόν, οὐχ ὅλος, ἀλλ' ἐκ μέρους. ἐκεῖ μὲν γάρ, οὕτω. ἣ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν. ἐνταῦθα δὲ ἣ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. ἀντὶ τοῦ, ἢ ἀνδρῶν προκαταρξάντων ἔρωτος, ἢ ὁμοίως γυναικῶν, καὶ ἄλλως δέ, θέμις ἢ τῶν ἀνδρῶν τε καὶ ἢ τῶν γυναικῶν. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ ἣ θέμις ἐστίν, ἀντὶ τοῦ καθὰ θεμιτόν. ἢ ἀντὶ τοῦ ἥτις δίκη ἐστίν. ἰστέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι οὐ διασαφεῖ ὁ ῥήτωρ ποίαν λέγει ταύτην εὐνήν, ἢ διὰ τὸ πᾶσι δῆλον, ἢ καὶ διότι ὀκνεῖ προφέρειν λόγῳ τὴν αἰτίαν τοσούτων φόνων βρισηΐδα. ἀμφίβολον δέ ἐστιν, εἴτε προτακτικὸν ἄρθρον τὸ τῆς, ἐν τῷ, τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, εἴτε ὑποτακτικόν, ἀντὶ τοῦ ταύτης. δαῖτα δὲ λέγει πίειραν, τὴν διὰ σίτου καὶ θάλειαν. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ πίειρα, προϋπάρχει ἀρσενικόν, πίηρ πίερος. οὐ θηλυκὸν ἀναγκαίως πίειρα. ἄχρηστον δὲ τῇ συνηθείᾳ ὁ πίηρ, ὥσπερ καὶ ὁ πῖος, ἐξ οὗ πιότατος. χρηστότερον δὲ τούτων, ὁ πίων τοῦ πίονος. τὴν δὲ ὡς ἐρρέθη δαῖτα θάλειαν, σέλευκος δίαιταν εἶναι βούλεται, στοιχείου μεταθέσει. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ δαίσασθαι εἶναι αὐτήν, βιωτικώτερον λέγει. τὸ δὲ δικαιότερος καὶ ἔπ' ἄλλῳ ἔσσεαι, ἢ ἀντὶ τοῦ δίκαιος ἁπλῶς ἔσῃ οὐ μόνον ἐπὶ τῷ μεγάλῳ ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ καὶ εἴ τινα ἄλλον βλαβεῖτε χρὴ βασιλικῶς ἀπαρέσασθαι. ἢ καὶ ἄλλως, σὺ δὲ οὕτω παθὼν ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ, μεταμαθήσῃ τὸ ἀδικεῖν, καὶ ἔσῃ τοῖς ἄλλοις δίκαιος. πείρᾳ γνούς, καλὸν εἶναι τὸ δικαιοπραγεῖν. ἐν δὲ τῷ βασιλῆα, ἢ λείπει πρόθεσις ἵνα ᾖ, οὐ μὲν γάρ τι νεμεσητὸν εἰς βασιλῆα, καὶ ἑξῆς. ἢ καὶ ἄλλως λέγει, ὡς οὐ νεμεσητὸν τὸν βασιλέα φιλιοῦσθαι ὅτε τις χαλεπήνῃ. εἶχε δὲ ὅμηρος φράσαι εἴπερ ἤθελε, καὶ οὐ γάρ τι νεμεσητὸν βασιλεῖ. ἐν δὲ τῷ, χαίρω τὸν μῦθον ἀκούσας, ἢ κατ' ἐξοχὴν εἶπε μετὰ ἄρθρου τὸν μῦθον ὡς πρωτεύοντα ἐν ἑτέροις λόγοις, ἢ περιττῶς κεῖται τὸ ἄρθρον. τοιοῦτον δὲ καὶ τό, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. ὅρα δὲ καὶ ὅπως γνωμικῶς διδάσκει ὀδυσσεὺς τὸν βασιλέα, αὐτὸν φιλιοῦσθαί τινι ὃν αὐτὸς προκατάρξας ἐλύπησε. καὶ ὅπως παρῳδήσας τό, ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, εἶπε τό, ἄνδρ' ἀπαρέσασθαι καὶ ἑξῆς. καὶ ὡς τὸ χαίρω σεῦ τὸν μῦθον ἀκούσας, πάντα γὰρ ἐν μοίρῃ διίκεο καὶ κατέλεξας, ἔπαινός ἐστιν ἀγαθῆς παραινέσεως, ἥτις εὖ τὰς ἐννοίας ἐμέρισε. τάξιν γὰρ ἡ μοῖρα δηλοῖ. ἔνθα καὶ τὸ μὲν διίκεο, ταυτόν ἐστι τῷ διῆλθες. τὸ δὲ κατέλεξας, ἀντὶ τοῦ ἐμέτρησας. οὐ γὰρ δοκεῖ ποιμὴν οὐδὲ νῦν τὸ λέγειν, ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν κεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ ὀψέ, ὅμως ἐπείσθη δωρητὸς γενέσθαι, καὶ ὁ ἀχιλλεὺς ὑπακούσας τῷ διδάξαντι. ὅτι ἐν τῷ, ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμός, οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. τὸ πρὸς δαίμονος, οἱ μὲν φασὶν ὅμοιον εἶναι τῷ, μὰ τὸν θεόν. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν θεοῦ. ὁμοίως τῷ, πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. ἔστι δ' ἐνταῦθα κάλλιον ὑπερβατικῶς ἀναγνῶναι, ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ὧδε κεῖται τό, ἐπειγόμενός περ ἄρηος κατὰ γενικὴν σύνταξιν. λαβὼν γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐξ ὧν πρὸ ὀλίγου ἔφη ὀδυσσεύς, φησίν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς μιμνέτω αὖθι τέως γε ἐπειγόμενός περ ἄρηος. μενεῖ δέ, διὰ τὰ δῶρα. ἐπάγει γοῦν. μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ἐπὶ τιμῇ δηλαδὴ τοῦ ἀχιλλέως, ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν, ὅ ἐστι διὰ τομῆς θυμάτων ποιήσωμεν. ὡς δηλοῖ ἐπαχθὲν τό, κάπρον ταμέειν διΐ τ' ἠελίῳ τε. ὅτι ἐν δυσὶ τόποις, κούρητας οἴσοντας ἀχιλλεῖ τὰ δῶρα, ἐνταῦθα λέγει τοὺς νέους. ὅπερ ἡρωδιανὸς ἀναγινώσκει τῷ τόνῳ, ὡς πένητας. κλίνων ὡς ἰαμβικὸν ἀπὸ τοῦ κόρος ὁ νέος, κόρης κόρητος. τὸ μέντοι ἔθνος, κουρῆτας ὡς ἀδμῆτας. εἰσὶ δὲ οὓς λέγει ὧδε κούρητας, οἱ νεστορίδαι. καὶ ὁ μέγης. καὶ τινὲς ἄλλοι τοιοῦτοι. ἔνθα ὅρα ὡς διὰ τὸ ἀχιλλέως ἀξίωμα, εὐγενεῖς ἄνδρες καὶ ἀριστεῖς, οἱ καὶ θεράποντες πρὸ τούτων ῥηθέντες, ὑπουργοῦσι τῇ τῶν δώρων κομιδῇ. ἐν οἷς καὶ αὐτός, ὁ καὶ λογιώτατος καὶ πρακτικώτατος ὀδυσσεύς. ᾧ καὶ περὶ δώρων καὶ λοιπῶν κατὰ θάρσος φιλικὸν λαλῶν ὁ βασιλεύς, φησί, σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω, κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας παναχαιῶν, δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν ὅσσ' ἀχιλῆϊ χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν. ἀγέμεν δὲ γυναῖκας. ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὺν ἀχαιῶν, κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν ὡς εἴρηται. καὶ ὅρα τὸ κρινάμενος ἤτοι ἐπιλεξάμενος, κριτοὶ γὰρ καὶ λογάδες οἱ νῦν κούρητες. ἀριστῆες γοῦν παναχαιῶν. τὸ δὲ χθιζὸς ὑπέσχετο, τὸ πρὸς ὀδυσσέα πρὸ ὀλίγου ῥηθέν, ἐνταῦθα χθιζὸν ὑπέστημεν λέγει, ἐπιρρηματικῶς τε εἰπὼν τὸ χθιζόν εἰ καὶ εἶχεν εἰπεῖν χθιζοί, καὶ πληθυντικῶς τὸ ὑπέστημεν, κοινὴ γοῦν ἡ ὑπόσχεσις. ἀγαμέμνονος μέν, εἰπόντος ἃ δώσει. ὀδυσσέως δέ, ἀπαγγείλαντος τῷ ἀχιλλεῖ ἐν ταῖς λιταῖς. τὸ δὲ ἀγέμεν, οἰκεῖον ἐπὶ γυναικῶν, καθὰ τὸ ἐνεικέμεν ἐπὶ δώρων. τὸ δὲ κατὰ στρατόν, θεραπεία ἐστὶν ἀχιλλέως, εἰ ἐπὶ τοσούτων τιμᾶται. ἰστέον δὲ ὅτι τό, δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν ἤγουν ἔνεγκε, γράφεται καί, δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηός, εἰς θεραπείαν χασμῳδίας. καὶ κεῖται ὁ δὲ σύνδεσμος ἀπόλυτος ἀντὶ τοῦ δή. ἡ δὲ ποικιλία τῶν ἀπαρεμφάτων οὐ μόνον ἐν τῷ ἐνεγκεῖν καὶ ἐνεγκεὶν καὶ ἐνεγκέμεν καὶ ἐνεγκέμεναι καὶ τοῖς ὁμοίοις, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀγαπᾶν καὶ ἀγαπῆν καὶ τοῖς τοιούτοις, ὧν καὶ τὸ ζῆν καὶ πεινῆν. μέρος δὲ ποικιλίας τοιαύτης, καὶ τὰ εἰς ναι. ἐν οἷς καὶ τὸ χρῆναι καὶ ἀποχρῆναι, ὃ καὶ ἀποχρῆν εὕρηται ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου δι'. τῷ γὰρ μὴ ἀποχρῆν, ἀποθανεῖν αὐτοῖς ἁλοῦσι. καὶ ἴσως αὐτό, ἀποκοπὴν ἔπαθεν ἐκ τοῦ ἀποχρῆναι. ὡς καὶ τὸ χρῆν παρὰ εὐριπίδῃ, ἐκ τοῦ χρῆναι, δι'. πότερα τὸ χρῆν σφ' ἐπῆγαγ' ἀνθρωποκτονεῖν; εἰ

δὲ

δὲ καὶ ἐκ τοῦ χρῆ, ὅ ἐστι μαντεύεται, οὗ χρῆσις ἐν τῷ, χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ φοῖβος, ἔστιν ἀπαρέμφατον χρῆν, ὃ εὑρὼν αὐτὸ εἰδείη ἄν. ὅτι δὲ οὐ μόνον οἱ ῥηθέντες κούρητες, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἥρωες ἐπετήδευον τὴν αὐτοδιακονίαν, ἐκ δηλότατόν ἐστιν, ἐκαλλωπίζοντο γάρ φασι τῇ καὶ ἐν τούτοις εὐστροφίᾳ. πάτροκλος οὖν καὶ ἀχιλλεὺς καὶ αὐτομέδων τοῖς πρέσβεσιν ἐν ταῖς λιταῖς πάντα εὐτρεπίζουσι. καὶ μενελάου τελοῦντος γάμους, ὁ νυμφίος οἰνοχοῶν ἦν. καὶ ὀδυσσεὺς δέ που δαιτρεῦσαι καὶ ὀπτῆσαι καὶ τὰ ἑξῆς δεξιώτατος εἶναι φησίν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς·
Ἀτρεΐδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν ἀγάμεμνον.
Ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
Ὁππότε τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται,
Καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν.
Νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν
Ἕκτωρ πριαμίδης, ὅτε οἱ ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.
Ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. ἦ τ' ἂν ἔγωγε
Νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν υἷας ἀχαιῶν,
Νήστιας, ἀκμήνους. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Τεύξεσθαι μέγα δόρπον ἐπὴν τισαίμεθα λώβην.
Πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη,
Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος·
Ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ
Κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
Μύρονται. τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν,
Ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.

Ὅτι τοῦ βασιλέως εἰπόντος ἃ προσηκῶς εἶπε, τοῦ δὲ ὀδυσσέως αἰνεθέντος ἤδη τῷ ἀχιλλεῖ ὡς πολεμικῷ τὰ τῆς μάχης, καὶ εἰπόντος, ἀλλ' ἄγε λαὸν μὲν σκέδασον καὶ δεῖπνον ἄνωχθι ὁπλίζεσθαι, ὁ ἀχιλλεὺς, ἄλλον μὲν εἶναι φησὶ καιρὸν τοῦ τε ἄλλων καὶ τοῦ ἐς βρωτὺν ὀτρύνειν ἤγουν εἰς δεῖπνον. νῦν δέ φησιν, ἀνώγοιμι πολεμίζειν υἷας ἀχαιῶν νήστιας, ἀκμήνους. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, τεύξεσθαι μέγα δόρπον, ἐπὴν τισαίμεθα λώβην, ἣν δηλαδὴ ὀφείλουσιν ἡμῖν οἱ τρῶες. πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη ὅ ἐστι πορευθείη, καταφερθείη, οὐ πόσις οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος. ὅς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξέϊ χαλκῷ κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι μύρονται. τὸ, ἤγουν διό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, ἤτοι δῶρα καὶ γυναῖκες καὶ ὅρκος καὶ δεῖπνον, ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. ὡς ἀληθεύει ἐνταῦθα ἐπ' αὐτῷ τὸ, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη καὶ ἑξῆς, ὃ φθάσας ὁ βασιλεὺς ἔσκωψε κατ' αὐτοῦ. καὶ οὕτω μὲν ὁ ἀχιλλεὺς συμπαρατείνων ἑαυτὸν εἰς καρτερίαν καὶ τοὺς ἀχαιοὺς ὡς πολέμαρχος. ἀντερεῖ δὲ ὀδυσσεὺς κατωτέρω ἄριστα. ἰστέον δὲ ὅτι χρήσιμα τοῖς γράφουσι, καὶ ἃ πρὸ τούτων κεῖνται τῷ ἀχιλλεῖ, εἰπόντι. ἀτρείδη, ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι, ὁπποτέ τις μεταπαυσωλὴ πολέμοιο γένηται, καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ὅ ἐστιν ὑπάρχει ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσι. νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσεν ἕκτωρ ὅτε οἱ ζεὺς κῦδος ἔδωκεν, εὐτυχοῦντι δηλαδή. ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον καὶ ἑξῆς τὰ προγραφέντα. ἐν τούτοις δὲ πᾶσιν, ἀποδέχεται μὲν ὁ ἥρως τὰ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ὀδυσσέως, παραιτεῖται δὲ αὐτὰ εἶναι κρίνει. ἔστι δ' ἐν τούτοις μεταπαυσωλὴ μὲν συνθέτως, ἡ παῦσις. ἣν ἀλλαχοῦ ἔφη ἀνάπνευσιν ὅμηρος. μένος δὲ, θυμὸς ἀκμάζων ἄρτι μάλιστα ἐν τῷ ἥρωϊ. ἡ δὲ βρωτὺς, ἰώνων ἐστὶ σχηματισμὸς, ὡς καὶ ἡ ἐδητύς. καὶ ἡ ὀτρυντὺς, ἤτοι ὁ ἐρεθισμὸς ὁ ἐκ τοῦ ὀτρύνειν. καὶ ἡ κτιστὺς, ἤτοι ἡ τοῦ κτιζομένου ποίησις. κτιστὺν γοῦν μιλήτου φησὶν ἡρόδοτος. ἡ μέντοι βρῶσις, κοινόν ἐστιν. ἀστείως δὲ ὁ ἀχιλλεὺς τὸ πρὸ τῆς μάχης δεῖπνον, εἰς βρωτὺν καὶ βρῶσιν μετέλαβε. καὶ ἴσως καθάπτεται τοῦ ὀδυσσέως, ἐφ' οἷς περ πρὸ τῆς μάχης κορέσασθαι συνεβούλευσεν οἴνου καὶ ἐδωδῆς. τὸ δὲ ὀτρύνετον, ἔχει τι βάρος τῷ ἥρωϊ, ἀχθομένῳ εἰ μόνοι οὗτοι δύο, ὁ βασιλεὺς καὶ ὀδυσσεὺς ἐπέχουσι τῆς μάχης αὐτόν. ὅρα δὲ ὅτι πρὸ μικροῦ μὲν ἰδίᾳ εἶπεν ὀδυσσεὺς τὸ νήστιας, καὶ ἰδίᾳ τὸ ἀκμήνους. ἐνταῦθα δὲ ἀχιλλεὺς, ὁμοῦ τὰ δύο ἀσυνδέτως παρέθετο. ποιῶν δὲ, ἐρεῖ ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. ὡς εἶναι ταυτὴν κατὰ πολυωνυμίαν, τὸ νῆστις, ἄκμηνος, ἄπαστος. ὃν καὶ ἀπόπαστον λέγει ὁ ὀππιανός. ἰστέον δὲ ὅτι ὁμώνυμον ὄνομα καὶ τὸ νῆστις. λέγεται γὰρ νῆστις, καί τι μεταξύ φασι κοιλίας καὶ στομάχου ἄντρον. καὶ σικελική δέ τις φασὶ θεὸς, νῆστις ἐλέγετο. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως ἔδειξε φανερῶς, τί ἐστι δόρπον, εἰπών. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι, τεύξεσθαι δόρπον. οὐδ' ἁπλῶς δὲ εἶπε. φησὶ γάρ. μέγα δόρπον. τοῦτο δὲ, ὡς πρὸς τὸ δεῖπνον διεστείλατο. αὐτὸ γὰρ, οὐ μέγα διὰ τὴν σπουδὴν τὴν εἰς τὸν πόλεμον. τὸ μέντοι δόρπον, μέγα γίνεται διὰ τὴν ἄδειαν. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ σκωπτικόν τι, κορεσάμενος πολεμίζειν. ὡς μὴ δέον ὂν κατὰ τὸν λόγον τοῦ ὀδυσσέως ἐν δείπνῳ μικρῷ τῷ πρὸ μάχης κορέσασθαι, ἀλλ' ὕστερον ἐν ἀδείᾳ δόρπου. ἔχει δὲ ὁ λόγος καὶ σεμνότητα ἡρωϊκὴν, οἷα σήμερον πρὸς ἑσπέραν ἀδειάσοντος τοῦ ἀχαϊκοῦ

στρατοῦ εἰς τὸ πίεσθαι μέγα δόρπον. φίλος δὲ λαιμός, ὡς καὶ φίλαι χεῖρες καὶ ἦτορ. παρασημειωτέον δὲ ἐν δὲ τῷ, οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις. προὔθετο ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τὴν πόσιν τῆς βρώσεως, ὅτι ποιῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖον. ἔστι γὰρ καὶ κατωτέρω, πόσιος καὶ ἐδητύος. μετ' ὀλίγα μέντοι, σίτοιο καὶ ποτοῖο. τὸ δὲ κεῖται ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἤγουν εἰς τὸ πρὸ θυρῶν ὁρῶν, ἔθος διδάσκει παλαιόν. οἷα ἔθους ὄντος, ὥστε προτίθεσθαι τοὺς νεκρούς, ὡς ἐπὶ ἐξόδῳ τοῦ βίου γεγονότας. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ πρὸ ἔργου παντὸς σπεύδων εἰς κίνδυνον, ἐρεῖ ἄν. οὔ μοι μέλει φρεσὶ ταῦτα μέμηλεν, ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν. ἐν δὲ ἐπικαιρίᾳ περισσῇ, τὸ φόνος καὶ στόνος. ἰστέον δὲ ὅτι τό, πρὶν δ' οὔπως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰέναι, κατὰ σχῆμα συγχωρήσεως ἔφη ὁ Ἀχιλλεύς, ὡς τοῖς μὲν ἄλλοις ἀφιεὶς δειπνῆσαι πρὸ μάχης διὰ τὸ κοπιᾶν ἴσως, αὐτὸς δὲ ἄσιτος ἐθέλων διαπλέξαι πανημέριος μαχόμενος διὰ τὸν Πάτροκλον.

Ἐπεὶ πρὸ ὀλίγου μέν, ὁ Ἀχιλλεὺς ἐξ ἴσης αὐτίκα τοὺς Ἀχαιοὺς εἰς μάχην ἐξελθεῖν, καὶ μὴ κλοτοπεύειν καὶ διατρίβειν. ὅτε καὶ αἰδούμενος ὁ Ὀδυσσεὺς ὡς ἀδέξιος ἐκείνου βούλεται τοὺς Ἕλληνας εἰς μάχην ἐξαγαγεῖν, ἀσίτους ὄντας ἴσως. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς σαφέστερον ἐξήνεγκεν ὃ ἐβούλετο, ἐνταῦθα δὴ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς παρρησιάζεται λαμπρότερον. καί φησιν. ὦ Ἀχιλλεῦ Πηλέως υἱὲ μέγα φέρτατε Ἀχαιῶν. κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ ἔγχει. ἐγὼ δέ κε σοῖο νοήματι καὶ προβαλοίμην πολλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσι. καὶ ὅρα τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ καίριον καὶ ἀνεπίφθονον ἔπαινον. καὶ σημείωσαι ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς ἀνέχεται ἀληθοῦς ἐπαινέτου ἀκούων, οὐ πάσχει ἀρεσκείᾳ πρὸς μαρτυροῦντος αὐτοῦ, ἀλλ' ἔστιν ἃ καὶ μεμφομένου. οἶδε γὰρ ὡς οὐ πάντα πᾶσιν ὁ θεὸς δίδωσι. καὶ ὡς ἡ ἐμπειρία, ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. καὶ αὐτὸς δὲ πρὸ μικροῦ ἑαυτὸν ἐπαινῶν, ἔφη ἀνδρειότατος εἶναι ἐν πολέμῳ, ἐν ἀγορᾷ δέ, καὶ ἄλλους εἶναι ἀμείνονας. ὧν δή τις ἐστὶ καὶ Ὀδυσσεύς. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα γίνεται. ἐπὶ μέντοι Ἕκτορος καὶ Πουλυδάμαντος, οὐχ ὁμοίως ἔχει. ἐκεῖ γὰρ ὁ βάρβαρος Ἕκτωρ οὐ θέλει τοῦ σοφωτέρου ἀκοῦσαι, ἀλλὰ καὶ θάνατον ἀπειλεῖται εἰ ἐναντιώσεται. ποιεῖ δὲ τοῦτο ἐκεῖ ὁ Ἕκτωρ, διότι οὐ προέχει χρόνῳ αὐτοῦ ὁ Πουλυδάμας, ὅθεν οὐδὲ ἔχει πρὸς τὸν Ἕκτορα εἰπεῖν, ὅτι πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα. σύγχρονοι γὰρ ἀμφότεροι, ἐν μιᾷ γενόμενοι νυκτὶ κατὰ τὴν Ὁμηρικὴν ἱστορίαν. ὅρα δὲ καὶ τὴν μεταχείρισιν τοῦ προοιμίου. ἵνα μὲν γὰρ καταπείσῃ τὸν Ἀχιλλέα ὁ σοφὸς Ὀδυσσεύς, κατὰ πολύ φησιν ὑπερβάλλειν ἐκεῖνον τῷ νοήματι. ἵνα δὲ αὖ μὴ λυπήσῃ τὴν ἀριστείαν, οὐ προβάλλεται νοὸς ὀξύτητα καὶ εὐφυΐαν, ἀλλὰ τὸ ἀφθόνητον γῆρας καὶ τὴν ἐντεῦθεν πολυπειρίαν. ὡς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως, δυναμένου μὲν τοιούτου ἔσεσθαι ὑπὲρ εἰς ὅμοιον γῆρας ἐλάσει, οὔπω δὲ τοιούτου ὄντος. ἐπεὶ δὲ ὅμως καὶ ταῦτα ἐλαττοῖ

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς.
Ὦ Ἀχιλεῦ Πηλέος υἱὲ μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
Κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος οὐκ ὀλίγον περ,
Ἔγχει. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί κεν προβαλοίμην,
Πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην καὶ πλείονα οἶδα.
Τῶ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν.
Αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
Ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν.
Ἄμητος δ' ὀλίγιστος ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεύς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται.
Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς.
Λίην γὰρ πολλοὶ τε καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
Πίπτουσιν, πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
Ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι,
Νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας.
Ὅσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται,
Μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί,
Ἑσσάμενοι χροῒ χαλκὸν ἀτειρέα. μὴ δέ τις ἄλλην
Λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχαναάσθω.
Ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται, ὅς κε λίπηται
Νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων. ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες,
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.
Ἦ καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
Φυλεΐδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
Καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον.
Βὰν δ' ἴμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.

ἀλλὰ ποιεῖ τὸν Ἀχιλλέα ὡς ἥττονα τοῦ Ὀδυσσέως, φθάνει αὐτὸν εἰπὼν, μέγα φέρτατον τῶν Ἀχαιῶν. διὸ καὶ πολέμαρχος προβέβληται. ἔφη δὲ αὐτὸν καὶ ἑαυτοῦ φέρτερον, οὐκ ὀλίγον. ἀλλὰ δηλαδὴ κατὰ πολύ. ὥσπερ αὖ πάλιν αὐτὸς, πολλὸν ὑπερβάλλει ἐκεῖνον νοήματι, ἤγουν ἐν τῷ νοεῖν. καὶ οὕτω τῇ ἀνδρίᾳ μὲν ὑποπεσὼν ὁ Ὀδυσσεύς, τῇ δὲ φρονήσει ὑπεραναβὰς, πείθει τὸν Ἀχιλλέα προσέχειν αὐτῷ. τὸ δὲ προβαλοίμην, ἀντὶ τοῦ ὑπερβαλοίμην φησίν. ὥσπερ καὶ πρόφρων ὁ ὑπέρφρων. καὶ πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ παίδων καὶ γυναικῶν. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ καινὸν τῆς συντάξεως. γενικῇ γοῦν συντάσσει τὸ προβαλοίμην. νοήματι γάρ σου προβαλοίμην φησί. καὶ ἴσως, κάλλιον ἐᾶν τὴν πρόθεσιν καὶ μὴ λαμβάνεσθαι ἀντὶ τῆς ὑπέρ. ἵνα λέγῃ Ὀδυσσεὺς ὅτι πρὸ τοῦ Ἀχιλλέως βαλοίμην ἤτοι ἐπιτυχὴς γενοίμην ἐν τῷ νοήματι. ὥσπερ αὖθις σὺ πρὸ ἐμοῦ βάλοιο ἂν τῷ ἔγχει. βάλλειν γὰρ, καὶ τὸ ἁπλῶς ἐπιτυγχάνειν. ὅθεν καὶ τις ἐπίβολος ἐν Ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ ἐπιτλήτω, οὐ συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ τὸ ἐπιμεινάτω. τὸ μέντοι τλήτω, αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν. δεινότατα δὲ προέταξε μὲν Ὀδυσσεὺς τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἔπαινον, ὑπέταξε δὲ τὸν ἑαυτοῦ. ἵνα θελχθεὶς ὁ φιλότιμος [illegible] οἷς καλῶς ἀκούει, πεισθείη τῷ εὐλογίζοντι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως δυσὶ τόποις ὁ ποιητὴς τὰς αὐτὰς ἐννοίας ἀνεπισφαλῶς ἐμέρισεν, ἤγουν τὴν Ἀχιλλέως εἰς μάχην σπουδὴν δίχα δείπνου, καὶ τὴν Ὀδυσσέως ἀπολογίαν. κἀπεὶ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἔτι μᾶλλον εἰς μάχην ἐνθουσιῶν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν μὲν τῇ β΄ ῥαψωδίᾳ, ὑπὸ Νέστορος Ὀδυσσεὺς ἡττᾶται, κρατηθεὶς τὸν περὶ τὰς αὐτὰς ἐννοίας ἀγῶνα. ἐνταῦθα δὲ, αὐτὸς ἑαυτὸν ὑπερευδοκιμεῖ, ἀμείνω τὴν δευτέραν δημηγορίαν καὶ στρυφνοτέραν ἐκθέμενος. φιλοτιμησάμενος τοῦτο, ἵνα μὴ τὸν οἰκεῖον ἀπελέγξῃ ἔπαινον. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι Ἀχαιῶν μὲν φέρτατον τὸν Ἀχιλλέα εἶπεν. ἑαυτοῦ δὲ φέρτερον οὐκ ὀλίγον, οὐ μὴν φέρτατον. τοῦτο δὲ, καὶ Νέστωρ ἂν εἴποι πρὸς τὸν Ἀχιλλέα. καὶ ἕτεροι δὲ τυχόν. ὥστε τὸ φέρτατος Ἀχαιῶν, ἐπαγωγότερον εἴρηται. πρὸς χάριν καὶ οὐκ εἰς τὸ πᾶν πρὸς ἀλήθειαν. τὸ δὲ κρείσσων εἶς ἐμεῦ, δηλοῖ μὲν τὸ ὑπάρχεις ὡς καὶ ἐν τῷ, τίς πόθεν εἰς ἀνδρῶν; γίνεται δὲ ἐκ τοῦ εἰμὶ τροπῇ τοῦ μὶ εἰς σ. κρείσσων δὲ καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ α΄ ῥαψωδίᾳ, ὁ καθ' ὑπεροχὴν ὑπερφέρων, καὶ οὗπερ οὐκ ἂν περιγένοιτό τις ἕτερος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἐν τῷ, νοήματι προβαλοίμην πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, ἀποσπῶσί τινες τὸ πολλὸν ἐκ τοῦ προβαλοίμην, καὶ προσάγουσι τοῖς ἑξῆς. λέγοντες, νοήματι προβαλοίμην. καὶ ἐνταῦθα στίζοντες, εἶτα ἐπάγοντες, πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην. ἵνα λέγῃ ὅτι πολὺ εἰμί σου πρότερος, καὶ μὴ οὕτως ἁπλῶς ὑπεραίρηται τοῦ Ἀχιλλέως ὡς κατὰ πολὺ ὑπερβάλλων νοήματι. οἱ μέντοι παλαιοὶ, ψυχρότητα αἰτιώμενοι τούτου τοῦ λόγου, λέγουσι καὶ ὅτι τὸ πολλὸν, οὐ προτάσσεσθαι λόγῳ ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι εἴωθεν. οἷον, ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν. καὶ ἐπεὶ μάλα πολλὰ μεταξύ. καὶ ἐπὶ Ἕκτορος, καὶ Πολυδάμαντος. ὁ μὲν μύθοις, ὁ δ' ἔγχει πολλὸν ἐνίκα. ἐπὶ δὲ τοῖς ῥηθεῖσι δείκνυς Ὀδυσσεὺς ὡς πάνυ καλῶς νοεῖ ἀκολούθως δὲ καὶ φράζει, στρυφνοῖ τὰ ἐφεξῆς τοῦ λόγου ἐν σχήματι ῥητορικῆς ἀλληγορίας καὶ γνώμης ἀλληγορικῆς, οὕτω. αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧς τε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν. ἄμητος δ' ὀλίγιστος ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται. μεταβὰς γὰρ ἀπὸ τοῦ φυλόπιδος, λαλεῖ μὲν ὡς περὶ θερισμοῦ ὁ ποιητὴς, ἀγορεύει δὲ ὅμως ἄλλο τι. τὰ περὶ τῆς αὐτῆς μάχης δηλαδή. ὃ δὲ λέγει, ἐστὶ τοιοῦτον. ταχὺ γίνεται κόρος τῆς πάνυ σφοδρᾶς φυλόπιδος, ἐν ᾗ πολὺς μὲν ὁ πίπτων λαὸς ἐν μάχης τροπῇ, ὀλίγοι δὲ οἱ σωζόμενοι. ἵνα νοῆται καλάμη μὲν, οἱ πίπτοντες καὶ οἷον ἐκθεριζόμενοι. ἄμητος δὲ, οἱ περιόντες καὶ ἔτι ζῶντες. ἢ καὶ ἄλλως πλατύτερον καὶ σαφέστερον καὶ κρεῖττον, ἐπεὶ ἄμητος μὲν, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν, ἀμητὸς δὲ ὀξυτόνως, αὐτὴ ἡ τοῦ ἀμᾶν ἐνέργεια καὶ ὁ θεριζόμενος καρπός. εἰ μὲν ἄμητος προπαροξυτόνως γράφοιμεν, λέγοι ἂν ὁ Ὀδυσσεὺς ὅτι τροπῆς γενομένης, τοῦτο γὰρ ἡ κλίσις τῶν ταλάντων δηλοῖ, πολλὴ μὲν γίνεται καλάμη ὅ ἐστι σώματα, ἄμητος δὲ ὅ ἐστι καιρὸς τοῦ ἀμᾶν καὶ διώκειν καὶ ἀναιρεῖν, ὀλίγος ἔσται. οἱ γοῦν διώκοντες καὶ θερίζοντες, ταχὺ κορέννυνται διὰ τὸν λιμόν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἐὰν οὐ προδειπνήσωμεν, ὀλίγον καιρὸν διώξαντες, καὶ πολλὰ πολεμίων καταβαλόντες σώματα, ταχὺ κορεσθησόμεθα τοῦ διώκειν. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν τὸ αὐτὸ συντομώτερον καὶ σαφέστερον, αἶψα γίνεται κόρος τῆς μάχης, ἧς κλιθείσης, ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολλοὶ πίπτουσι. δεῖ οὖν τηνικαῦτα μὴ λιμώττειν τοὺς μαχητάς. καὶ οὕτω μὲν, ἐὰν ὁ ἄμητος προπαροξύνηται. ἐὰν δὲ ὁ ἀμητὸς ὀξυτόνως γράφηται καὶ δηλοῖ τὸν θερισμὸν, λέγει ὅτι σύντομος ὁ κόρος τῆς μάχης, ἐν ᾗ πολλοί εἰσιν οἱ ἀναιρούμενοι καὶ ἐκθεριζόμενοι ὡσεὶ καλάμη πίπτουσα. καὶ ὁ τοιοῦτος θερισμὸς, ὀλίγος ἐστὶν, ὡς ταχὺ ἀπαγορευόντων τῶν τοιούτων θεριστῶν διὰ τὸν λιμόν. πότε δὲ τοιοῦτος θερισμὸς γίνεται; οὐχ ὅτε ἀμφοτέροις ἐμπνέει μένος ὁ θεὸς, ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται, καὶ ὅτε ἐπὶ ἴσα τέταται μάχη, καὶ ἴσας ὑσμίνη κεφαλὰς ἔχουσι τὰ στρατεύματα; τότε γὰρ, παμμήκης ὁ πόλεμος, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται φύλοπις καθὰ προερρέθη, εὖτ' ἂν πρῶτον ὁμιλήσωσι φάλαγγες ἀνδρῶν, καὶ οὔπω δηλαδὴ κλιθῇ τὰ τῆς μάχης. ἀλλ' ἐπειδὰν φησὶ κλίνῃ τάλαντα Ζεύς. ἡ γὰρ πολλὴ τῶν ζώντων ἐκθέρισις, καὶ τοσαύτη τῶν νεκρῶν πτῶσις καὶ οὕτως αἶψα γινομένη, ἐν μετακλίσει μάχης γίνεται, ὅτε καὶ δεῖ μὴ λιμῷ βλάπτεσθαι τοὺς νικῶντας, ὡς ἂν εὐτόνως διώκωσιν. ἰστέον δὲ ὅτι αὔξεται ἐνταῦθα τὸ τῶν ἡρώων φιλόμαχον. εἰ γοῦν αἶψα πέλεται κόρος τῆς σφοδρᾶς μάχης, τίνες ἂν εἶεν οἱ ἥρωες οὓς μάχης ἀκορέστους εἶναι

φθάσας; σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καλάμην ἐνταῦθα μὲν, ἐπὶ σώματος ἀνθρωπείου ἀπαλοῦ ἔφη μεταφορικῶς. ἐν ὀδυσσείᾳ δὲ, τὸ ὑπὸ γήρως ἤδη διεφθαρμένον σῶμα, καλάμην ὀνόμασε. κυρίως δὲ καλάμαι, αἱ τῶν δραγμάτων ῥίζαι, οὐκέτι καλούμεναι στάχυς μετὰ τὸν θερισμὸν, ὅτι μὴ δὲ σῖτον ἔχουσιν, ὅθεν ὁ στάχυς ἐτυμολογεῖται ὡς δι' σίταχυς. ἀλλὰ καλάμοις παρονομαζόμεναι δι' ὁμοιότητα. καλεῖ δὲ τὴν καλάμην ὁ πολὺς ἄνθρωπος, καλαμαίαν, ὡς καὶ ἡ σελήνη, σεληναία λέγεται. ἀπὸ δὲ τῆς ῥηθείσης καλάμης, καὶ καλαμᾶσθαι, τὸ συλλέγειν τὰ λείψανα τῶν τεθερισμένων ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. καὶ καλαμαῖον φασι, πτήγιον ἐλάχιστον. καὶ καλάμιον, χρυσοῦν κοσμάριον κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, ὃ τοὺς πλοκάμους συνεῖχεν. αὐτὸ δὲ ἴσως, οὐκ ἐκ τῆς καλάμης ἀλλ' ἐκ καλάμου παρωνόμασται. καὶ τὸ ἁπλῶς δέ φασι θερίζειν, ἀπὸ τῆς αὐτῆς καλάμης καλαμᾶσθαι λέγεται. τὸ δὲ ἐπειδὰν κλίνῃ τάλαντα ζεὺς, ἐπιτομή ἐστιν ἐκείνου τοῦ νοήματος ἔνθα τὸν δία κῆρας ἐντιθέντα πλάστιγξι, καὶ ταλαντεύοντα παρέστησεν. δῆλον γοῦν ὅτι ῥοπὴν δηλοῖ, τῶν ταλάντων ἡ κλίσις. ἡ δὲ ῥοπὴ, ἀπὸ βάρους ὅπερ καταφέρει τὰς πλάστιγγας. κῆρες ἄρα καὶ ἐνταῦθα νοοῦνται τάδε, ἢ τάδε τοῦ μόρου καθέλκουσαι καὶ κλίνουσαι τὰ τοῦ διὸς, ἤτοι τῆς εἱμαρμένης τάλαντα. ὅρα οὖν ὅπως ἐκεῖνο τὸ νόημα συντόμως νῦν συνέστρεψεν, ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν. τὸ ταχὺ δὲ πάντως, καὶ ὅπῃ τύχῃ ὀξυῤῥοπον καὶ ἄδηλον τοῦ πολέμου, ἡ τῶν ταλάντων χρῆσις καὶ ἡ κλίσις παραδηλοῖ. καὶ τοιάδε μὲν τὰ τῆς ῥηθείσης γνώμης πάνυ στρυφνῶς ἐπιτετμημένης ὡς ὁ πολύνους ῥήτωρ ἀπεκρίνατο. ἵνα ἐμφήνῃ ὡς τοσοῦτον ἀποδεῖ τοῦ ἐθέλειν χρονοτριβεῖν εἰς κόρον δείπνου, ὥστε καὶ αὐτὴν τὴν δημηγορικὴν φράσιν συντέμνειν, πρός τε σπουδὴν καὶ πρὸς ὀξύτητα τοῦ νοήματι ὡς ἐῤῥέθη προβάλλεσθαι. ὀδυσσεὺς δὲ, καὶ ταῦτα πρὸς τὸν ἀχιλλέα φησί. γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι ἀχαιοὺς, ἤτοι νηστείᾳ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει, φησί. λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα πίπτουσι. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο; ὥστε καθ' ἑκάστην ἀσιτητέον μάχαι. εἶτα ἐπάγει τὸ ἀνθρωπίνως ποιητέον, λέγων. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν ὅς κε θάνῃσι, νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας. ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται, ἤγουν περιλειφθῶσιν ἐκ μάχης, μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεὶ, ὃ πολλαχοῦ τέθειται, μένος ἔχοντες ἐντεῦθεν δηλαδὴ καὶ ἀλκὴν, ὡς πρὸ ὀλίγων ἐῤῥέθη καὶ σημείωσαι καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ, ὅτι τὸν οἴνῳ καὶ τὸν σίτῳ ἤτοι τῇ ἐδητύϊ καὶ τῇ ἐδωδῇ, ἐνθεωρεῖ ὁ ποιητὴς τὴν κατὰ σῶμα ὠφέλειαν. οἶνος γάρ φασιν ἅμα κρατος ὢν στερεμνίῳ σιτίῳ, βλάπτει, καὶ ἀπογυιοῖ κατὰ τὸν ἕκτορα εἰπεῖν, καὶ ἀλκῆς λανθάνεσθαι ποιεῖ. διὸ καὶ τοῖς καρδιακοῖς, μετὰ οἴνου σιτώδες τι ἀναμίσγεται πρὸς κατοχὴν δυνάμεως. καὶ τὸν μαχίμοις δὲ, μετὰ ἀλφίτου καὶ τυροῦ οἶνος ἀναμιγεὶς προσηνέχθη. ὅρα δὲ καὶ τὸ μαχώμεθα, καὶ ἑαυτὸν γὰρ συντάσσει ὁ ῥήτωρ, ὡς καὶ αὐτὸς δειπνήσων, ἵνα καὶ τὸν ἀχιλλέα εἰς τοῦτο προσκαλέσηται, εἰ καὶ ἐκεῖνος οὐ πείθεται, ἀλλὰ γαστέρι τὸν νέκυν πενθεῖ ὃ δὴ ἔσκωψεν ὀδυσσεὺς γνωμικώτερον. ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ, γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι ἀχαιοὺς, γνωμικόν ἐστιν ὑπεξῃρημένου τοῦ, ἀχαιοὺς, ὡς μὴ δέον ὅσον τοὺς ἐν μάχῃ συχνῶς πίπτοντας, ἀσιτίᾳ πενθεῖσθαι ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, οὓς ἡ τροφὴ συνέχει καὶ ἡ τοῦ σώματος ἐπιμέλεια. ἔνθα ὅρα τὸ, γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ, φρασθὲν τῇ συναλοιφῇ ὡς δόξαι ἂν τοῖς τὰ σχεδικὰ εἰθισμένοις, οὐ περὶ ὑπολαληθῆναι ἀσυναλείπτως ὡς ἐκεῖνοι γυμνάζονται. ὁ δὲ ἐπήτριμος ὁ κατὰ συνωνυμίαν ἤτοι πολυωνυμίαν πολλὸς, δηλοῖ μὲν καὶ νῦν τὸν πυκνὸν καὶ συνεχῆ. γίνεται δὲ ἡ ἀπὸ τοῦ τρία ὃ δηλοῖ τὸ πολλὰ, τρίμος, ὡς δύο δύμος καὶ δίδυμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἤτριμος ὁ πυκνὸς καὶ συχνός. καὶ κατὰ σύνθεσιν, ἐπήτριμος. ὡς καὶ τὸ ἐπηετανὸς καὶ ἐπήβολος. ἢ μᾶλλον κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐπήτριμος λέγεται ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὕφεσιν ἠτρίων, ὅ ἐστιν ἐπαλλήλων στημόνων, ἑτέρων ὄντων ἐφ' ἑτέροις. ἀφ' ὧν καὶ χιτὼν εὐήτριος λέγεται. σημείωσαι δὲ καὶ τὸ, νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ὅτι οὐκ ἐπὶ φόνου ὡς ἐν ἄλλοις εἴληπται. ἀλλὰ τὸν ἀπαθῆ ἢ δυσπαθῆ ἢ ἀπενθῆ καὶ ὀλιγοδάκρυν, νηλέα εἶπεν ἐνταῦθα ὁ ποιητής. τὸ δὲ ὅς κε θάνῃσιν, ἔστι μὲν περίφρασις τοῦ, θανόντα. ἐπῆκται δὲ πρὸς σαφήνειαν τοῦ, τὸν μὲν καταθάπτειν, ἵνα λέγῃ ὅτι χρὴ καταθάπτειν τὸν, ὅς ἂν θάνῃ. κεῖται δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι μετὰ τὸ, νωλεμὲς αἰεὶ, καὶ τὸ ἑσσάμενοι χροὶ χαλκὸν ἀτειρέα, εἰς ἐνθύμησιν τοῦ, μὴ μόνον ἄλλως τοὺς νήστιας μαχητὰς τείρεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τοῦ τῶν ὅπλων βάρους. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τάδε. ὀδυσσεὺς δὲ καὶ ἐνταῦθα βασιλικόν τι ποιῶν καθά που καὶ ἐν ἄλλοις κοιρανέων δίεπε στρατὸν, καὶ ὀτρύνων ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς ἀχαιοὺς εἰς πόλεμον, φησί. μὴ δέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος, ἰσχαναάσθω ἤγουν ἐπεχέσθω. ἥδε γὰρ ὀτρυντὺς ἡ δευτέρα δηλαδὴ, κακὸν ἔσσεται ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἐπ' ἀργείων. καὶ σημείωσαι ὅτι οὐ μόνον ἑτέρας λιποταξίας οὔσης ποιναὶ ὡς ἐν ἄλλοις ἐφάνη, ἀλλὰ καὶ ῥαθυμίας, ὡς ἐνταῦθα δείκνυται. λιποταξία γάρ τις καὶ αὕτη, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ λίπηται. ὃ συνηθέστερον παρὰ τοῖς ὕστερον, τὴν λιποτάκτην ἐποίησεν. εἶτα καὶ πέρα τοῦ ὁ ῥήτωρ τὸν λόγον εἰς τὴν σκωπτικωτάτην ἀξίωσιν, φησίν. ἀλλ' ἀθρόοι ὁρμηθέντες, τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. ἐπὶ δὲ τούτοις ὀτρυνάμενος, ὅ ἐστιν ὁ παιδοὺς κρινάμενος τοὺς ὡς προῤῥέθη παραλειστέον ἀχαιῶν κούρητας τοὺς νεστορίδας καὶ τοὺς λοιποὺς, οἰκονομεῖ τὰ περὶ τῶν δώρων πάνυ γοργῶς. διὸ καὶ λέγει ἐνταῦθα τὸ, αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. ὅπερ οἰκεῖον ἐστὶ

ῥηθῆναι ἐπὶ τῶν συντόμως ἀνυομένων. τοῦτο δὲ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. ἅπερ ἐρδόντος ζηλώσας, φησί. ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐτέλει.

Ἑπτὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη.
Αἴθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι. δώδεκα δ' ἵππους.
Ἐκ δ' ἄγον αἶψα γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Ἑπτ'. ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον.
Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα,
Ἦρχ'. ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
Καὶ τὰ μὲν ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
Ἵστατο. Ταλθύβιος δὲ θεῷ ἐναλίγκιος αὐδὴν,
Κάπρον ἔχων ἐν χερσὶ παρίστατο ποιμένι λαῶν.
Ἀτρεΐδης δὲ ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν,
Ἥ οἱ πὰρ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο,
Κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχὼν,
Εὔχετο. τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἴατο σιγῇ
Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν ἀκούοντες βασιλῆος.
Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.
Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Γῆ τε καὶ Ἠέλιος καὶ Ἐρινύες, αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν
Ἀνθρώπους τίνυνται, ὅ τις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ.
Μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,
Οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου.
Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν.
Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
Πολλὰ μάλ' ὅσσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας.
Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ.
Τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
Ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἀναστὰς, Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα.

Ὅτι ἀριθμεῖ καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν ἐπιτόμῳ τοὺς ἑπτὰ τρίποδας οὓς ὁ βασιλεὺς ὑπέστη τῷ Ἀχιλλεῖ, τοὺς αἴθωνας εἴκοσι λέβητας, τοὺς δώδεκα ἵππους, τὰς ἑπτὰ γυναῖκας, τὴν ὀγδοάτην Βρισηΐδα, καὶ τὸν χρυσόν. περὶ οὗ φησὶ τὸ, χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα, ἦρχε. λέγει δὲ καὶ ὅτι τὰ τοιαῦτα βασιλικὰ δῶρα ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν. ἃ, μετ' ὀλίγα Μυρμιδόνες ἀμφιεπόντο, καὶ ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλέως, θέσαν. κάθισαν δὲ γυναῖκας. ἵππους δ' ἐς ἀγέλην ἔλασαν. καὶ ἔστιν ἀκριβεστέρα ἐνταῦθα ἡ φράσις. τὸ μὲν γὰρ ἐν μέσσῃ ἀγορῇ θέσαν, τοῖς ἀψύχοις μόνοις προσήρμοσεν, οὐ μὴν καὶ γυναιξὶ καὶ ἵπποις. ὧν ταῖς μὲν, τὸ καθίσαι ἦν οἰκεῖον. ἵπποις δὲ, τότε μὲν οὐχ ἵστασθαι, ὕστερον δὲ, τὸ εἰς ἀγέλην ἐλαθῆναι ὑπὸ τῶν θεραπόντων τοῦ Ἀχιλλέως. ἡ δὲ ἀγέλη, καθὰ καὶ ἄλλοις τῶν ἀρίστων ὡς εἰκὸς, οὕτω καὶ αὐτῷ ἦν ἐν ἰδιαιτέροις νομαῖς περί που τὰ τῆς Τροίας πεδία. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ χρυσοῦ στήσας δέκα τάλαντα, τὸ στήσας, τεχνική ἐστι λέξις, ἀντὶ τοῦ σταθμήσας. ὅθεν καὶ ὁ στατήρ. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ πάντα οὐκ ἀναγκαίως μὲν, συνήθως δὲ προστεθὲν ὡς καὶ ἐν τῷ, οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν, καὶ ἐν ἑτέροις δὲ πολλοῖς. ὅτι καὶ ἐνταῦθα καιριωτάτη ἡ σχέσις καὶ ἡ στάσις ἐν τῷ, ἂν δ' Ἀγαμέμνων ἵστατο, Ταλθύβιος δὲ κάπρον ἔχων παρίστατο. σεμνύνει δὲ τὸν Ταλθύβιον, εἰπών, θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν. ὅπερ οὐκ ἄλλο, ἴσον δὲ, ἀγαθὸς αὐδήν, οὐ μὴν βοήν. ἐκεῖνο γὰρ, στρατιωτικὸν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. ὅτι καὶ ἐν τούτοις μάχαιραν, ἥτις παρὰ ξίφους μέγα κουλεὸν ἄωρτο ἤγουν ἤρτητο ἢ ἠώρητο, τὴν νῦν παραξιφίδα λέγει, ἥτις καὶ ἐγχειρίδιον καλεῖται, παρηρτημένη καὶ ἐνταῦθα τῷ ξίφει τοῦ βασιλέως. κουλεοῦ δὲ πρὸς κολεὸν, διαφορὰ πλείστη. κουλεὸς μὲν γὰρ, ξίφους θήκη συνήθως καὶ κοινῶς. κολεὸς δὲ, ζώου μέρος ὡς ῥηθήσεται. διὸ οἱ διαιρεῖς ἐκφεύγοντες τὴν τῆς φωνῆς συνέμπτωσιν, οὐκ ἀξιοῦσι κατὰ τὸ δοῦλος δῶλος, καὶ κοῦρος κῶρος, εἰπεῖν καὶ τὸ κουλεὸν κωλεόν. περὶ οὗ ἐν τοῖς Ἀθηναίου φέρεται τάδε. οἱ τῶν ζώων κωλῆνες, λέγονται παρὰ Ἀθηναίοις μὲν θηλυκῶς, κωλαί. παρὰ δ' ἄλλοις δὲ καὶ ἀρσενικῶς. Ἐπίχαρμος. χορδαί τι, ἀδύ. ναὶ μὰ Δία χὠ κωλεός. λέγουσι δὲ καὶ κωλῆν, τὸν κωλῆνα οἱ Ἀττικοὶ, συναιροῦντες ἐκ τοῦ κωλέα. χρῆσις παρὰ τῷ κωμικῷ. οἴμοι τῆς κωλῆς. καὶ ἔστιν ὡς συκέα συκῆ, λεοντέα λεοντῆ, οὕτω καὶ κωλέα κωλῆ. ὡς δὲ ὁ στρατιωτικὸς κουλεὸς συντίθησι τὰ κουλεόπτερα ζωΰφια, πᾶσι δῆλόν ἐστιν. ὅτι ἀπάρχεται ἐνταῦθα ὁ βασιλεὺς τῶν τοῦ κάπρου τριχῶν μέλλων ὀμόσειν, καθάπερ ἀλλαχοῦ τῶν ἀρνῶν, οὐ μόνον ὅτι τρίχες κοσμοῦσιν ἡμᾶς, ἀλλὰ μάλιστα διότι μήπω ἐσθήτων εὑρημένων, περιβλήμασιν ἐχρῶντο τοῖς ἐκ τριχῶν, ἢ καὶ τετριχωμέναις δοραῖς. ἀνάμνησις οὖν τῆς παλαιᾶς περιβολῆς, ἡ τοιαύτη ἐκ τριχῶν ἀπαρχή. ὡς καὶ αἱ οὐλοχύται, μνήμην τῆς παλαιᾶς ἀνακινοῦσι

τροφῆς. ὅρα δὲ ὅτι συνήθως τὸ ἀπαρξάμενος αἰτιατικῇ συνέταξεν, εἰπὼν, κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχὼν, εὔχετο. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀπάρχεσθαι, σκῶμμά τι εὐτράπελον προὔφαινε πρός τινα λόγιον αἰγύπτιον ἄνδρα, εἰπόντι ὡς τοὺς αἰγυπτίους ἱερεῖς εὐνούχους δηλαδὴ ὄντας, σκώπτει τις εἰπὼν ἀπῆρχθαι, διὰ τὸ ἐξ αὐτῶν ὡς οἷα τινὰ προδίδοσθαι ἀπαρχὴν τὴν τμῆσιν τῶν αἰδοίων, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τοὺς ἱερέας ἐνθάδε μὲν ἤγουν ἐν Ἕλλησιν ὁλοκλήρους εἶναι κατὰ νόμον, παρ' ὑμῖν δ' ὡς ἔοικεν ἀπηργμένους. ἔστι δὲ συναγαγεῖν ἐκ τοῦδε τοῦ λόγου, ὡς ἐπαινετὸν αἰγυπτίοις ἦν τότε ἡ τῶν ἱερέων εὐνουχία, διὰ τὸ ἀπαρχὴν ἐξ αὐτῶν δίδοσθαι θεοῖς ἐκείνοις τοῖς φαυλεπιφαύλοις. ὁ δὲ νῦν χρόνος, εἰς μέγα σκῶμμα τὴν τοιαύτην ἔννοιαν τῆς ἀπαρχῆς περιέτρεψε τοῖς εὐνούχοις. ὁ γὰρ ὄντως θεὸς, ἀπαρχὰς οὐκ οἶδε τοιαύτας προσίεσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπιτήδειος ἐδόκει πρὸς καθαρμὸν ὁ σῦς, ὡς δηλοῖ αἰσχύλος ἐν τῷ, πρὶν ἂν παλαγμοῖς αἵματος χοιροκτόνου αὐτός σε χράνας Ζεὺς καταστάξας χεροῖν. λέγεται δέ φασι καὶ ἀφροδισία ἄγρα καθὰ πέρδιξ, οὕτω καὶ σῦς, καὶ γὰρ καὶ ὁ χοῖρος καταφερὴς εἰς ἀφροδίσια. ὅθεν κατὰ αἴλιον διονύσιον, καὶ κάπραινα γυνὴ, ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξεις. καὶ καπρᾶν κυρίως, τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν. ὡς καὶ ταυρᾶν φασὶ, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν. οἰκείως οὖν ὁ ἀγαμέμνων ἐπεὶ περὶ γυναικός εἰσιν οἱ ὅρκοι, σῦν εἰς αὐτὸ προχειρίζεται θυτικῶς. ἐνταῦθα δὲ καὶ προσοχὴν ἀκροατῶν φράζων ἐπὶ εὐχῇ, φησί. χεῖρας ἀνασχὼν, εὔχετο. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ κατὰ μοῖραν ἀκούοντες. ὅτι τοιοῦτός τις ὁ τοῦ ἀγαμέμνονος ὅρκος. ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, γῆ τε καὶ ἥλιος καὶ ἐριννύες, μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι, οὔτ' εὐνῆς ἢ οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος, οὔτε τευ ἄλλου, ἢ οὔτε του ἄλλου δὴ, πέρας. ἢ ὕβρεως δουλικῆς. ἀλλ' ἔμενε φασὶν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν πολλὰ μάλ' ὅσσα διδοῦσιν ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, ἤγουν ὅστις ἂν αὐτοὺς ὀμόσας, εἶτα ἁμάρτῃ ἐπιορκήσας, καὶ οὕτως δι' ἀλιτήριος τοῦ ὅρκου γένηται. σημείωσαι δὲ σχῆμα καινὸν ἐν τῷ, μὴ ἐγὼ βρισηΐδι χεῖρα ἐπενεῖκαι. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν, ἴστω θεὸς μὴ ἐμὲ τόδε ποιῆσαι. θεραπευθήσεται δὲ τὸ σολοικοφανὲς, τῇ ἐλλείψει. ὡς λείποντος τοῦ ὄμνυμι. ἵνα λέγῃ ὅτι ὄμνυμι ἐγὼ μὴ τόδε ποιῆσαι. τὸ δὲ ὕπατος καὶ ἄριστος, ἀκρίβειαν ἔχει, ὡς μὴ παντὸς ὑπάτου, ἤδη καὶ ἀρίστου ὄντος. πολλοὶ γὰρ ἄρχοντες ἐκ περιπετείας, ἀχρεῖοι ἄλλως εἰσί. τὸ δὲ ἀπροτίμαστος, ἀντὶ τοῦ ἀπρόσψαυστος, παρὰ τὸ μάσσεσθαι τὸ ἅψασθαι, ἀφ' οὗ καὶ τὸ μασᾶσθαι. καὶ μαστὸς, ὁ τοῖς βρέφεσι μασητός. καὶ τὸ ἐσεμάσσατο θυμὸν, ἤτοι ἥψατο. ὅθεν καὶ εὐφορίων φησί. μοῦσαι ποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος ὅμηρος, ἤγουν ὡς οὐ δυσχερὲς ἐφάψασθαι τῆς δυνάμεως. ὅρα δὲ ὅπως σεμνὸν μὲν καὶ τὸ, οὔτ' εὐνῆς κεχρημένος. σεμνότερον δὲ τὸ, οὔτε τευ ἄλλου. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χωρίῳ, καὶ περὶ ἐριννύων ὁ ποιητὴς λέγει ὡς ὑπὸ γαῖαν τίνυνται ἀνθρώπους ὅτις ἐπίορκον ὀμόσσῃ, ὡς τῶν ἐπιόρκων μετὰ θάνατον τιμωρουμένων. δῆλον δὲ ὅτι νόμῳ δημίων ταῦτα πράσσειν, ὑπὸ διὸς καὶ γῆς καὶ ἡλίου ἐπιτασσόμεναι, οὓς καὶ αὐτοὺς ἐπιορκήσας, λελύπηκε. τὸ δὲ ἀνθρώπους ὅς ἐπίορκον ὀμόσσει, κατέταξε μὲν καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τὸ πληθυντικὸν εἰς ἑνικόν. ἔστι γὰρ δι' ἐπιδιόρθωσις. εἰ γὰρ καὶ ἀνθρώπους εἶπεν ἁπλῶς, ἀλλὰ ἀληθῶς ὁ ἐπίορκος τιμωρεῖται. ἔστι δὲ καὶ ὡς ἀντίπτωσις. ὅμοιον γάρ ἐστι τῷ, τίνυνται, ἀνθρώπων ὅς τις ἐπίορκον ὀμόσσει. ἐχρήσατο δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ἐν ἄλλοις τούτῳ τῷ σχήματι. τὸ δὲ, ἐπενεῖκαι, δηλοῖ μὲν τὸ ἐπενέγκαι. οὗ δεύτερος ἀόριστος ἐπενεγκεῖν. ἔστι δὲ ἡ λέξις ἰωνική. ἡρόδοτος δὲ ἄλλως αὐτὴν ἐκλαμβάνει ἐν τῷ, μαχλοσύνην ἐπενείκασαί οἱ, τουτέστι κατηγορήσασαι. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν ἐπενεῖκαι, καὶ αὖ πάλιν ἐπαγαγεῖν. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐνάγων. καὶ ὁ ἐπακτὸς ὅρκος. μὴ δέχεται τὰ αὐτὰ προθέσεως, ἄλλο τι σημαίνει. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, ἀνενείκατο φώνησέν τε. ἐκ δὲ τοῦ ἐνεῖκαι ῥήματος, καὶ τὸ ἐξενεῖκαι παρ' ἡροδότῳ ἐπὶ ἐκφορᾶς νεκρικῆς. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐξενεῖκαι κάλλιστα, καὶ θάψαι. φέρεται δὲ καὶ εἰσέτι νῦν ἡ λέξις τοῦ ἐνεῖκαι, παρά τισι τῶν κατὰ μακεδονικῶν ἀνθρώπων. ὥσπερ δὲ ταυτὸν τὸ αἰεὶ καὶ τὸ αἰὲν κατά τινα μεταχώρησιν τοῦ ι καὶ ν, οὕτω καὶ τὸ ἐνεῖκαι καὶ ἐνέγκαι. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ, ὡς καὶ ἑτέρωθι ἐρρέθη, τὸ ἔγκω. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἐνήνοχα, καὶ ἐξενήνοχα, καὶ τῶν ὁμοίων. τὸ γὰρ χ τοῦ μέσου παρακειμένου, πολλῷ πρότερον τὸ ἐν τῷ ἔγκω. ἔγκω οὖν, καὶ ἰωνικῶς ἐνέω. ἡ δὲ μετὰ προθέσεων σύνθεσις, κοινῶς μὲν δὴ τοῦ ν ποιεῖ τὸ ἐνέγκω καὶ τὰς ἐξ αὐτοῦ κινήσεις. ἰωνικῶς δὲ, σὺν τῷ ἐκφωνεῖ τὸ ἐνέκω καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. τὸ δὲ σφὲ ἐν τῷ, ὅτις σφ' ἀλίτηται, σημείωσαι πληθυντικῶς ῥηθέν. εἰ γὰρ καὶ ἡ νῦν παρῳδία ἔφη ἐμοὶ θεὸς ἄλγεα δοίη ὅσσα δίδωσιν, ἀλλ' ὅμηρος πληθυντικῶς γράφει, θεοὶ ἄλγεα δοῖεν ὅσσα διδοῦσι, ὅτις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας, ἤγουν αὐτοὺς ἀλίτηται. ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ στομάχους ἀρνῶν, οὕτω καὶ νῦν ὁ βασιλεὺς ἀπὸ στομάχους κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. μεθ' ὃ, τὸν ἐπὶ ὅρκῳ σφαγέντα κάπρον, ταλθύβιος πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα ῥῖψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν, οἳ ζώφιμοί εἰσι θαλάσσης τῆς πάντα κλυζούσης τὰ ἐν ἀνθρώποις κακά. οὐ γὰρ ἦν φασὶ θέμις, τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφαγέντα εἰς τροφὴν ἀνθρώπου προσίεσθαι, ὡς καὶ ἐν τοῖς φθάσασιν εἴρηται, διὰ τὸ ἐπὶ ὅρκῳ, ἢ καὶ στυγητῷ πράγματι τὴν θυσίαν ταύτην γίνεσθαι. καὶ μὴ πανηγυρικὴν εἶναι καὶ χαρμόσυνον. καλῶς δέ φασιν ἐπεὶ μὴ συγγεγονέναι τῇ βρισηΐδι ὀμνύει, τὸ ἐναντίον θύει τὸν κάπρον δηλαδὴ, φιλοσυνουσιαστὴν ὄντα. ἐν μέντοι τοῖς περὶ ἀλεξάνδρου καὶ μενελάου ὅρκοις, ἐπὶ ἡσυχίᾳ τῷ στρατεύματι ὠμνύετο οἷα τοῦ παντὸς ἔργου περὶ τοῖς μονομάχοις κειμένου, καλῶς γονὰς προβάτων ἐθύετο. εὐήθη μὲν γὰρ καὶ ἡσύχια τὰ πρόβατα. οἱ δὲ ἄρ-

τες, ἐπιμᾶλλον τοῦτο. διὸ καὶ οἰκεῖοι τῇ ἐκεῖ πολιτείᾳ ἦσαν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πρὸς τὰ ὅρκια ὕστερον οἱ ἀττικοί, τρισὶ τούτοις ἐχρῶντο. κάπρῳ, κριῷ, καὶ ταύρῳ. ὅτι δὲ καὶ ἁπλῶς ἐν πολλαῖς τῶν θυσιῶν τρισὶ ζώοις ἐχρῶντο, εἴρηται ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. πολιὴ δὲ καὶ νῦν θάλασσα, οὐ μόνον ἡ γραῖα ἢ ἡ λευκὴ ἢ καὶ οὕτω πως, ἀλλὰ καὶ ἡ πολλὴ κατὰ τοὺς παλαιούς. ὡς γὰρ ἐσχάτη ἐσχατιή. ὁρμὴ ὁρμιή. σκοπὴ σκοπιή. οὕτω φασὶ καὶ πολλὴ πολιή. ἄλλως δέ, εἰ ποτὲ μέν, μέλας πόντος, ποτὲ δὲ πολιὴ θάλασσα ἡ ὡς εἰπεῖν γραῖα, μηνυτέον ὡς διὰ τοῦτο καὶ ποσειδῶν μέλανθος ἐπιθετικῶς εἴρηται, ἐπεὶ καὶ μέλαν ὕδωρ, καὶ λευκὸν δὲ αὖθις λέγεται. ὡς ἔστι τὸ αἶθος, αἴνιγμα πολιάσεως ὑδατηρᾶς εἴτουν λευκότητος. ὁ δὲ νοῦς τοῦ μέλανθος, ὅμοιος τῷ πελαργός. ἐπειδὴ καὶ τοῦτον ὥσπερ μέλαν καὶ πελόν, οὕτω καὶ ἀνθηρὸν καὶ ἀργόν, ἤτοι λευκόν.

Ζεῦ πάτερ. ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα.
Οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Ἀτρείδης ὤρινε διαμπερές, οὐδέ κε κούρην
Ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος. ἀλλά ποθι Ζεὺς
Ἤθελ' ἀχαιοῖσι θάνατον πολέεσσι γενέσθαι.
Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρήν.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Δῶρα δὲ μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο:
Βὰν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες ἀχιλλῆος θείοιο.
Καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν. κάθισαν δὲ γυναῖκας.
Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.
Βρισηῒς δ' ἄρ' ἔπειθ' ἰκέλη χρυσῇ ἀφροδίτῃ,
Ὡς ἴδε πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε. χερσὶ δ' ἄμυσσε
Στήθεά τ' ἠδ' ἀπαλὴν δειρήν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
Εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ ἐϊκυῖα θεῇσι.
Πάτροκλέ μοι δειλῇ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,
Ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα,
Νῦν δέ σε τεθνειῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν,
Ἂψ ἀνιοῦσ'. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
Ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ.
Τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,
Κηδείους. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.
Οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς ἀχιλλεὺς
Ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο μύνητος,
Κλαίειν. ἀλλά μ' ἔφασκες ἀχιλλῆος θείοιο
Κουριδίην ἄλοχον θήσειν. ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν
Ἐς φθίην. δαίσειν δὲ γάμον μετὰ μυρμιδόνεσσι.
Τῶ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνειότα, μείλιχον αἰεί.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ' ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Πάτροκλον πρόφασιν. σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη.

Ὅτι ἀγαμέμνων μέν, τὸ περὶ τῆς ἄτης νόημα ἐπλάτυνε πρὸ μικροῦ. ἀχιλλεὺς δὲ ἐν ὀλίγῳ περιγράφων, φησὶν ἐν ἀργείοις. ζεῦ πάτερ. ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα. καὶ ὁμολογεῖ καὶ αὐτός, ἐκ μεμοιραμένης θεομηνίας γενέσθαι τὰ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ βασιλέως, ἵνα πολλοῖς ἀχαιοῖς θάνατος γένηται ὅπερ ἦν, ἡ ἄλλως οὐ ῥηθεῖσα διὸς βουλή. φησὶ γάρ. οὐκ ἂν δή ποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν ἀτρείδης ὤρινε διαμπερές. οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος. ἀλλά ποθι ζεὺς ἤθελ' ἀχαιοῖσι θάνατον πολέεσσι γενέσθαι. καὶ ἔστι τὸ ἤθελε ζεύς, ὅμοιον τῷ ἐβούλετο. ἐξ οὗ τό, διὸς ἐτελείετο βουλή. ὅρα δὲ τὸ διδοῖσθα, ἐκ τοῦ διδῶ διδοῖς γεγονὸς κατὰ πλεονασμόν. ὁποῖόν ἐστι καὶ ἐν τῷ ἔφησθα καὶ οἶσθα καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ ὤρινε διαμπερές, δηλοῖ μὴ κοινὸν εἶναι θερμανθῆναί τινα θυμικῶς ἁπλῶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἐπὶ μακρὸν καὶ διόλου κατὰ τοὺς μηνίοντας καὶ ἐγκοτοῦντας. αὐτὸ γὰρ οὐκέτι ἐπαινετόν, διὰ τὸ ὑπερβολικόν, καὶ διότι ὑπὲρ τὸν κανόνα ἐστὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. τὸ δὲ ἀμήχανος, μεγαλόθυμον καὶ αὐτὸ δεικνύει τὸν ἥρωα, καὶ [illegible]. ὅθεν καὶ ἀπομηνίσας καὶ καταλλαγείς, ἀμήχανον τὸν βασιλέα λέγει. ὅπως ἂν καὶ εἴποι τις ἑρμηνεύων, εἴτε ὡς δυσμήχανον, εἴτε ἀφελῆ καὶ μὴ εἰδότα μηχανᾶσθαί τι. εἴτε καὶ ὡς ἀνάλωτον μηχαναῖς. Ὅτι οὐ μόνον θεοὺς ἀνθρώποις εἰκάζει ὁ μῦθος, ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ ἀνάπαλιν. ὡς καὶ ὅτε τὸν ἀγαμέμνονα, διὶ καὶ ποσειδῶνι καὶ ἄρει. καὶ νῦν δὲ τὴν βρισηΐδα, ἰκέλην λέγει χρυσῇ ἀφροδίτῃ. πρέπει δὲ σεμνότερον εἶναι φάναι, εἰπών. εἶπε δ' ἄρα κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. οὐκέτι μιᾷ τινὶ ἀπεικάζων αὐτήν, ἀλλὰ πολλαῖς.

ὅς τε ἀλλαχοῦ τὴν Ἑλένην ἀθανάτῃσι θεαῖς ἐοικέναι εἰς ὦπα ἔφη. αὐτὴ ἡ Βρισηῒς ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, ἀμφ' αὐτῷ χυμένη, λίγ' ἐκώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. καί πως δοκεῖ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐνταῦθα, συνάχθεσθαι ὁ ποιητὴς τῇ τοιαύτῃ αἰκιζομένῃ. καὶ ὅρα τὸ χυμένη, δι' οὗ ἢ τὸ ἁπαλὸν δηλοῦται τοῦ γυναικείου σώματος, ἢ καὶ τὸ ταχὺ, συνήθως τοῦ δρόμου. καθὰ καὶ τὸ ἐχέοντο. ὡς πρὸ μικροῦ εἴρηται. τὸ δὲ λίγα, ἐπίρρημά ἐστιν ὅμοιον τῷ τάχα τε σάφα. ἰστέον δὲ ὡς τοιαύτη τις ἡ ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ λέγεται μονῳδία τῆς Βρισηΐδος. Πάτροκλέ μοι δειλῇ, ἤγουν ἐμοὶ τῇ δειλαίᾳ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ, ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα, νῦν δέ σε τεθνηῶτα κιχάνομαι ὄρχαμε λαῶν, ἂψ ἀνιοῦσα, ὅ ἐστιν ἐπανελθοῦσα. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. τουτέστι συνεχῶς μοι καὶ ἀλληλάλληλα τὰ κακά. καὶ χεῖρον ὡς δὲ τοῦτο μοι τῆς πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονι διατριβῆς. εἶτα μονῳδήσασα, εἶτα διηγεῖται ὡς εἶδε τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ἀναιρεθέντας, καὶ οὐ καθ' ἕνα, ἀλλὰ πάντας ἅμα, ὅπερ ἀπαραμύθητον. οὐ γάρ τις ὑπελείφθη κουφίζων τὸ πένθος, ὅτε καὶ τὴν αὐτῆς πατρίδα ἐπόρθησεν Ἀχιλλεύς. διηγεῖται δὲ καὶ ὅπως παραμυθούμενος αὐτὴν ὁ Πάτροκλος τότε, κλαίειν οὐκ εἴα. ἀλλ' ἔφασκεν, Ἀχιλλέως κουριδίην ἄλοχον θήσειν. ἔνθα αἰτιῶνταί τινες τὸ κουριδίην. λέγοντες, οὐ κυρίως λέγεσθαι κουριδίην, τὴν ἀφ' ἑτέρου γενομένην δήϊῳ, ἀλλὰ τὴν ἐκ παρθενίας. θεραπεύεται δὲ ἡ αἰτίασις, ἢ ἀπὸ τοῦ προσώπου, γυνὴ γὰρ λαλεῖ οὐκ ἔχουσα ἐνευδοκιμεῖν κυριολεκτήμασιν. μάλιστα δὲ διὰ τοῦ ὡς ἐλλειπτικῶς. ἵνα λέγῃ, ὡς κουριδίην ἄλοχον. ὁποῖον καὶ τὸ, μάρναντο δέμας πυρὸς, ἤτοι ὡς πῦρ. εἰσὶ δὲ ῥητῶς τὰ τῆς Βρισηΐδος τοιαῦτα καθ' ὁμηρικὴν φράσιν. ἄνδρα μὲν ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, εἶδον πρὸ πτόλιος δεδαϊγμένον ὀξέϊ χαλκῷ, τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ, κηδείους. οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον. οὐδὲ μὲν οὐδέ μ' ἔασκες ὅτ' ἄνδρ' ἐμὸν ὠκὺς Ἀχιλλεὺς ἔκτεινε, πέρσεν δὲ πόλιν θείοιο Μύνητος, κλαίειν. ἀλλά μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείοιο κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσὶν ἐς Φθίην, δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. τῷ σ' ἄμοτον, ἤγουν διὸ σε ἀπλήρωτον καὶ πολὺ κλαίω τεθνηῶτα, μείλιχον αἰεί. ὃ ταὐτόν ἐστι τῷ γλυκύθυμον. οὗ ἐστέρηται Ἀχιλλεὺς ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ οὐδ' ἀγανόφρων. ἐχρῆν δὲ ἄρα τῷ Ἀχιλλεῖ ὄντι τοιούτῳ, ἑταιρισθῆναι τὸν ἐνηῆ καὶ αἰεὶ μείλιχον Πάτροκλον, ὅπως δι' αὐτοῦ κατακιρνᾶται ἡ ἐκείνου πικρία εἴς τινα γλυκύτητα. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῆς Βρισηΐδος. σημείωσαι δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὅπως ὁ ποιητὴς ἀφορμὰς εὑρίσκει τοῦ παρεμβάλλειν παλαιὰς ἱστορίας τῇ ποιήσει, καὶ τὸ ἐλλεῖπον ἀναπληροῦν, καὶ ἀπὸ τοῦ δικαίου ἴσως ἤρξατο. καὶ ὅτι καὶ μονῳδεῖν δεινότατός ἐστι, καὶ διὰ πάσης ἰδέας λόγων ἥκειν δεξιώτατος. ἰστέον δὲ ὡς ἡ καὶ ταῦθ' ὡς ἴκελα καὶ εἴκελα, ὅμως κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην ἀναλογίαν. τὸ μὲν, τὴν διὰ μόνου διχρόνου ἔχει γραφήν. τὸ δὲ, τὴν διὰ διφθόγγου. περὶ δὲ χρυσῆς Ἀφροδίτης, ἐγράφη μὲν καὶ ἀλλαχοῦ. μνηστέον δὲ καὶ νῦν ὡς αὕτη λέγεται, ἢ διὰ τὸ χρυσοφορεῖν. γυναικῶν γὰρ τοῦτό γε. διὸ καὶ ἔσκωψεν Ὅμηρος ἄνδρα ὃς χρυσὸν ἐφόρει ἠΰτε κούρη. ἴσως δὲ καὶ ὅτι χρυσῷ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνύεται. ὡς δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἡ Δανάη δηλοῖ, ἀλλὰ σὰ χρυσῷ ῥεύσαντι ἐς αὐτήν. ἔτι δὲ καὶ ἡ Ἀταλάντη μῆλον χρυσοῦν ἐπιρρίψει, τότε δρόμον προδοῦσα ἑαυτήν. ὅτι δὲ χρυσῷ ἡ τοῦ μύθου Ἀφροδίτη ἔχαιρε, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ ἱστοροῦντος ὅτι Σόλων πανδήμου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἱδρύσατο ἀπὸ γυναικῶν ἅπερ ἐπὶ οἰκημάτων ἐκεῖνος ἔστησε πριάμενος διὰ τοὺς νέους, χαίρει γὰρ ἡ δαίμων ταῖς χρυσαγωγοῖς ἑταιρίσι. διὸ καὶ ἐπίθετον Ἀφροδίτης που, ἑταίρα, κατὰ οἰκείωσιν. τοιούτῳ δὲ λόγῳ αὐτῇ ὡς καὶ καλῇ καὶ φιλοχρύσῳ, καὶ ὁ χρύσοφρυς ἰχθὺς ἱερὸς ἤδετο, τουτέστιν ἐφημίζετο. εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς μυθικῆς Ἀφροδίτης τοιαῦτα, οὐκ ἤδη καὶ πάσαις γυναιξὶ δίδοται χρυσῷ στίλβειν. ἀλλὰ νεάνιδες μὲν Λυδαὶ, καὶ κοῦραι δὲ ὁμηρικαί τινες, χρυσοφορείτωσαν. Συρακουσίοις δέ φασιν ὕστερον νόμος ἦν τὰς γυναῖκας μὴ κοσμεῖσθαι χρυσῷ, μηδ' ἀνθινὰ φορεῖν, μηδ' ἐσθῆτας, πορφυρᾶς ἐχούσας παρυφὰς, εἰ μή τις αὐτῶν συγχωροίη ἑταίρα εἶναι κοινή, καὶ οὕτω οἰκεία τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ τῇ καὶ ἑταίρᾳ. καὶ τὸν ἄνδρα δὲ φασὶ μὴ καλλωπίζεσθαι, εἰ μὴ ὁμολογοίη μοιχεύειν, ἢ κίναιδος εἶναι. ἀλλὰ τοῦτο μὲν Συρακουσίων ἔθος. πρὸ δὲ τοῦ ποιητοῦ εὕρηται ὁ μέγας Ὀδυσσεὺς ἐσθῆτι πορφυρέῳ χρησάμενος κατὰ τὸν τῆς Πηνελόπης λόγον, τε διαλλακτῇ, ὅπερ δὴ καὶ οἱ ὕστερον εἰς πλάτος ἐμιμήσαντο. πορφυρέῳ δέ γε ἁπλῶς φάρει κοσμεῖσθαι ἄνδρας ἐφεῖτο, καθὰ καὶ Ὅμηρος δηλοῖ, καὶ Λάκωνες δὲ, ὕστερον αὐτὸ ἐπιτήδειον ἔν τε ἄλλοις φασὶ φορήμασι, καὶ ἐν χλαμύσιν. ἐξαιρέτως δὲ, κατὰ πόλεμον. δοκοῦσι δὲ μὴ δὲ ποικιλίαν ἔχειν τὰ φορούμενα. οὗ τὸ ἀνάπαλιν περὶ ταῖς Ἀττικαῖς νύμφαις, ὡς ὁ κωμικὸς δηλοῖ. ἁπλῶς οὖν εἰπεῖν. ἢ νόμῳ ἢ ἔθει ἢ προσώπων ἰδιότητι κατὰ καιροὺς ἄλλοτε ἄλλως τὰ τοιαῦτα ὁ κατ' ἀνθρώπους βίος διοικονομεῖται. ἰστέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰς τοῦ Κυψέλου φίλας χρυσοφόρους, ὅς φασι περὶ κάλλους γυναικῶν ἐν Ἀλφειῷ ἀγῶνα διέθετο. καὶ ὡς ἐνίκησεν ἡ αὐτοῦ γυνὴ Ἡροδίκη, ἐπράττετο ὁ ἀγὼν παρὰ Ἠλείοις. καὶ αἱ ἀγωνιζόμεναι γυναῖκες, χρυσοφόροι ὠνομάζοντο. ἴσως μὲν καὶ διὰ κόσμον, ἴσως δὲ καὶ διὰ κάλλος. τὸ δὲ κιχάνομαι, κοινότερον κιχάνω λέγεται. διφορεῖται οὖν. τὸ δὲ ὥς μοι δέχεται, διὰ μέτρον οὕτως ἐφράσθη. τὸ γὰρ κοινὸν, ὥς με δέχεται. τὸ δὲ ἄνδρα ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ μήτηρ, ἄρεστα ἔχει. γυνὴ γὰρ δίδοται ἀνδρὶ εἰς ὑποταγήν. διὸ καὶ δάμαρ λέγεται, ὡς αὐτῇ δαμαζομένη τῷ ἀνδρὶ, οὐ μὴν ἀνάπαλιν. ὅτι κυριεύουσ

αὐτῇ

αὐτοῦ ὁ ἀνὴρ, ὡς δάκρυ διαστίκτης. τοῦτο δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ πολλαχοῦ φαίνεται. διὸ καὶ οἱ ἀττικοὶ τὸν σύνθετον, κύνειον ἔλεγον, ὡς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τοῖς ἱππεῦσι δηλοῖ. ἐν δὲ τῷ, τρεῖς κασιγνήτους, οὐ μάτην προτίθεται ἡ Βρισηῒς τό, οὓς μοι μία γείνατο μήτηρ, ἀλλ' ὅτι τῶν τοιούτων ὡς καὶ προσδηλώθη μάλιστα κηδόμεθα. διὸ καὶ εὐθὺς ἐπάγει, κηδείους. τοῦτο δέ, πολλαχοῦ φαίνεται τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως. καὶ διότι μάλιστα φιλομήτορες αἱ παῖδες, διὰ τοῦτο οὐ μέμνηται πατρός. ὅλως δέ, ἰδίαν τινὰ ἑρμηνείαν εἰς τὸ κασιγνήτοιο, διὰ καὶ οὐδὲ ἁπλῶς συγγενεῖς οὕτω ποτὲ λέγεσθαι ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. κήδειος δέ, οὗ κήδεταί τις, ἐκ τοῦ κῆδος. ἡ δὲ γραφή, ὡς ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ κοῖτος. τὸ δὲ ἐπιέσπον ὅτι δεύτερος ἀόριστος ἐστὶν ἐνεργητικός, ἐξ οὗ ἀπαρέμφατον ἐπισπεῖν, καὶ μετοχὴ ἐπισπὼν ἐπισπόντος, ὁ μέσος δεύτερος ἀόριστος ἐπισπόμενος, πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως διάδηλόν ἐστι. πόλιν δὲ λέγει Μύνητος, τὴν προπορθηθεῖσαν ἀδραμυττηνὴν Λυρνησσὸν τὴν πατρίδα τῆς Βρισηΐδος, τοῦ βασιλεῦ καὶ ταύτην ἐπονομάσαντος. καθὰ καὶ τὴν Τροίαν, ὅτι πόλιν Πριάμοιο λέγει αὐτήν. καὶ ἀλλαχοῦ, Λῆμνον πόλιν θείοιο Θόαντος. διό τι καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, τοῦ κρατοῦντος ἡ πόλις νομίζεται. θεῖον δὲ ἡ γυνὴ τὸν Μύνητα καλεῖ, πατρικῶς φιλοῦσα. λέγει δὲ αὐτίκα οὕτω καὶ τὸν Ἀχιλλέα, ὡς δι' ἀμειβομένη αὐτὸν οἷς ὑπὲρ αὐτῆς εἰς τοσοῦτον ἐμήνισεν. ἄμοτον δὲ ἐστιν, τὸ ἀπλήρες καὶ ἀνενδεὲς καὶ μεστόν, ὡς ἐκ μεταφορᾶς τῶν μοτουμένων τραυμάτων. ἀπηλευτῇ δὲ ὁ νοῦς τῆς λέξεως, εἰς τὸ λίαν. ὅρα δ' ἐν τῇ ῥηθείσῃ μονῳδίᾳ τὸ τεθνεότος διφορηθὲν ὡς ἔθος τὴν παλιλογίαν. προσκεῖσθαι γάρ, εἶτα ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ συστέλλει αὐτήν. ὅτι ἔκλαιε μὲν ἡ Βρισηῒς λέγουσα ὡς ἐρρέθη τὰ δοκοῦντα, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες, Πάτροκλον πρόφασιν. σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. τὸ δὲ Πάτροκλον πρόφασιν, καὶ εἰς παροιμίαν ὕστερον ἔπεσε, δι' ἣν ἔχει εὔρυθμον συντομίαν καὶ πιθανότητα. καὶ λέγεται ἐπὶ τῶν προσποιουμένων μὲν ποιεῖν τι διὰ τήνδε τινὰ αἰτίαν, τῷ ὄντι δέ, δι' ἄλλας τοῦτο ποιούντων. ἐπεὶ γὰρ κάρτα τοι φιλοίκτιστον ἡ γυνή, συνοδύρονται μὲν αἱ αἰχμαλωτίδες τῇ Βρισηΐδι πενθούσῃ τὸν Πάτροκλον. τὴν, οὐ κλαίουσιν ἐπὶ Πατρόκλῳ. ἀλλὰ δοκοῦσι μὲν οὕτω κατὰ τὸ προφαινόμενον. τὸ δ' ἦν πρόφασις ἄλλως. ἀληθῶς δὲ ἑκάστη τὰ ἑαυτῆς ἀνακλαίεται κήδεα. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, πενθοῦσι μὲν ἀληθῶς τὸν Ὀδυσσέα, ὁ Τηλέμαχος καὶ ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Μενέλαος, συμπενθεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ ὁ Πεισίστρατος, ἀλλ' ὑπέρ οἱ αὖ Ὀδυσσέα πρόφασιν, τῷ ὄντι δέ, τὸν ἀδελφὸν Ἀντίλοχον. ἰστέον δὲ ὅτι πρόφασις ἐστίν, ἡ μὴ ἀληθὴς ἀλλ' ἐπιπολαία καὶ προβεβλημένη φάσις.

Αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
Λισσόμενοι δειπνῆσαι. ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων.
Λίσσομαι, εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων,
Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος
Ἄσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει.
Δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης.
Ὣς εἰπὼν, ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας.
Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Νέστωρ, Ἰδομενεύς τε, γέρων θ' ἱππηλάτα Φοῖνιξ,
Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον, οὐδέ τι θυμῷ
Τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος.
Μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο φώνησέν τε.

Ὅτι οἱ γέροντες μὲν, ἀμφὶ τὸν Ἀχιλλέα ἀγείρονται, λισσόμενοι δειπνῆσαι. ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων καὶ λέγων. λίσσομαι εἴ τις ἔμοιγε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων, μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος ἄσασθαι ἤγουν κορέσασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεί μ' ἄχος αἰνὸν ἱκάνει. δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω καὶ τλήσομαι ἔμπης. χρήσιμα δὲ ἔπη ταῦτα εἰς νηστείας ἔνστασιν παρασημεῖον. καρτερικὸς δ' ἐνταῦθα εὕρηται ὁ Ἀχιλλεύς, εἴγε τοῖς ἄλλοις φάμενος, νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα, ἐκεῖνος ἐγκρατῶς ἔχει τοῦ δειπνῆσαι. δοκοῦσι δὲ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ νῦν ἀριστεῖς, τοιοῦτοι εἶναι. εἰ μὴ ἄρα ὕστερον κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐδείπνησαν καὶ αὐτοί, καὶ σὺν τοῖς ἄλλοις οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὡς φησὶν ὁ ποιητής. πλὴν ὧν φησὶν Ὅμηρος ὡς ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασε βασιλέας ὁ Ἀχιλλεύς, δοιὼ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ Ὀδυσσεὺς καὶ Νέστωρ καὶ Ἰδομενεὺς καὶ Φοῖνιξ, τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. ἔμενον ἐθελήμενοι τέρπειν ἐκεῖνον οἷς ὡς εἰκὸς ἔλεγον, εἰ καὶ μὴ αὐτὸς πρὸς αὐτοῖς εἶχε τὸν νοῦν. φησὶ γάρ. οὐδέ τι θυμῷ τέρπετο, πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι αἱματόεντος. ἔχει δέ τι ἀστειότητος τὸ πολέμου στόμα δύμεναι, εἴπερ ὑπονοήσει ὡς Ἀχιλλεὺς τροφὴν μὲν εἰς τὸ ἐκείνου στόμα δῦναι οὐκ ἤθελεν, αὐτὸς δὲ πολέμου στόμα δῦναι ἐπιθυμεῖ, ὃ πολλοὺς καταμασήσατο ἀριστεῖς. τοῦτο γάρ τι δηλοῖ τό, αἱματόεντος. καινὸν δὲ οὐδὲν εἰ στόμα λέγει πολέμου τὸ τοῖς μαχομένοις ἀντιπρόσθιον. ὡς γὰρ οὐρὰ στρατοῦ τὸ ὄπισθεν, ἐξ οὗ καὶ τὸ οὐραγεῖν καὶ ὁ οὐραγός. οὕτω καὶ στόμα, ἐν ᾧ οἱ πρόμαχοι ἵστανται. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ τέρπειν, οὐδέν τι ἄλλο ἐστίν, ἢ τὸ ἐξ ἀθυμίας εἰς γλυκυθυμίαν μετατρέπειν κατὰ μετάθεσιν ἀμεταβόλου. καὶ συμπλέκει αὐτὸ εἰς τὸ

τέρπ-

τὸν πυκάρχοντα, ἤγουν τρέποντα κεραυνοῖς. ἀχιλλεὺς μέντοι μὴ πειθόμενος οὕτω μετατρέπεσθαι, ὅτι θυμῷ τέρπεσθαι λέγεται. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ οἵαν ὑπερβολὴν γραφῆς παρεῖδεν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ εἰς ἕτερα κατατρέπεσθαι. ἐν γὰρ τῷ, τὸν πρῶτος ἀναχόμενοι, πολλὰ εἶχον ὑποτίθεσθαι καθ' ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἡρωϊκῶν προσώπων. οὐκ ἐποίησε δὲ αὐτό, οἷα σπεύδων εἰς τὰ σκοπιμώτερα. εἰ δὲ καὶ ἕτεροι μὲν οἱ ἥρωες λόγοις τὸν ἀχιλλέα, ὁ δὲ οὐχ ὑπήκουεν, ὅρα λόγους τούτους ἡρωϊκοὺς ἀπεχθεῖς μεταστάσει διὰ τὸ ἄγαν ἄχθος τοῦ ἀκούοντος. ὅτι ὅπερ ἐν ἄλλοις ὁ ποιητής φησιν ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν, τοῦτο ἐνταῦθα ἀνενεικάτο φησίν, ὡς καὶ προερρέθη, ἤγουν ἀνελκύσαι πνεῦμα. λέγει γὰρ περὶ ἀχιλλέως, ὅτι ἀνενείκατο φώνησέ τε. κεῖται δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ περὶ τῆς τοιαύτης λέξεως ἀκριβέστερον.

Ὅτι ἀχιλλεὺς ἐν τῷ πενθεῖν τῶν προσοικείως ῥηθέντων ἀεὶ εἷς μνησάμενος τοῦ πατρόκλου, λέγει ἀφελῶς, ἐκ τοῦ παρὰ πόδας τὸ προοίμιον ποιησάμενος κατὰ τὴν ὁμηρικὴν συνήθειαν, ταῦτα. ἦ ῥά νύ μοι ποτὲ καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων, αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατο ἤγουν σπεύδοιεν ἀχαιοὶ τρωσὶν ἐπιφέρειν πολύδακρυν ἄρεα. νῦν δέ, σὺ μὲν κεῖσαι δεδαιγμένος. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ, ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων, σῷ ποθῷ. ὥστε καλῶς σὺ δειπνεῖν μὴ ἔχειν τὸν δειπνοποιόν. οἷς ἐπάγει. ὅτι οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι, οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην. ὅς που νῦν φθίνει τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει χήτει τοιοῦδ' υἷος ἤγουν τοιούτου υἱοῦ. ὁ δέ, ἤγουν ὁ ῥηθεὶς υἱὸς ἀχιλλεὺς ἐγώ, ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ εἵνεκα ῥιγεδανῆς ἑλένης τρωσὶ πολεμίζω. ἢ τόν, ἤγουν τοῦτον ὃς σκύρῳ μοι ἐντρέφεται φίλος υἱός, εἴπου ἔτι ζώει νεοπτόλεμος θεοειδής. καὶ ἐπάγει καὶ αἰτίας

Ἦ ῥά νύ μοι ποτὲ καὶ σὺ δυσάμμορε φίλταθ' ἑταίρων,
Αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας
Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ὁπότε σπερχοίατ' ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρυν ἄρηα.
Νῦν δέ, σὺ μὲν κεῖσαι δεδαϊγμένος. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ,
Ἄκμηνον πόσιος καὶ ἐδητύος ἔνδον ἐόντων,
Σῇ ποθῇ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
Οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
Ὅς που νῦν φθίηφι τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει
Χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος. ὃ δ' ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ
Εἵνεκα ῥιγεδανῆς ἑλένης τρωσὶν πολεμίζω.
Ἠὲ τόν, ὃς σκύρῳ μοι ἐνιτρέφεται φίλος υἱός,
Εἴπου ἔτι ζώει γε νεοπτόλεμος θεοειδής.
Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει,
Οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' ἄργεος ἱπποβότοιο
Αὐτοῦ ἐνὶ τροίῃ, σὲ δέ τε φθίηνδε νέεσθαι,
Ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῇ σὺν νηῒ μελαίνῃ
Σκυρόθεν ἐξαγάγοις καί οἱ δείξειας ἕκαστα.
Κτῆσιν ἐμήν. δμῶάς τε. καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα.
Ἤδη γὰρ πηλῆά γ' οἴομαι, ἢ κατὰ πάμπαν
Τεθνάμεν, ἤπου τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι,
Γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ
Λυγρὴν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται.
Ὣς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
Μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.

ἀξιολόγους, τοῦ οὕτω πολλῆς ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ λύπης. πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει, οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἀπ' ἄργεος ἱπποβότοιο αὐτοῦ ἐνὶ τροίῃ, σὲ δέ τε φθίηνδε νέεσθαι ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καί οἱ δείξειας ἕκαστα. κτῆσιν ἐμήν. δμῶάς τε. καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. εἶτα ὡς τινος ἐπερωτήσαντος, τί δὲ ὁ πατὴρ πηλεὺς οὐκ ἐπιμελήσεται οὕτω τοῦ νεοπτολέμου; λύει, φάμενος οἴεσθαι μηκέτι ζῆν ἐκεῖνον. φησὶ γάρ. ἤδη γὰρ πηλῆά γ' οἴομαι, ἢ κατὰ πάμπαν τεθνάμεν, ἤπου τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκάχησθαι, γήραΐ τε λυγρῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται. εἶτα ἐμφαίνων ὁ ποιητὴς ὡς πρὸς οἶκτον ὁ ἀχιλλεὺς ἐλάλησεν, ἐπάγει. ὡς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες. παραποιήσας, ἢ παρῳδήσας τὸ πρὸ ὀλίγου λεχθέν, ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες. καὶ ἐπάγει. μνησάμενοι τά, ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον. τὰ φίλτατα δηλαδή. οὐ δήπου γὰρ μόνην τὴν κτῆσιν καὶ τὸ δῶμα. καὶ σημείωσαι ὡς ὅμοιόν ἐστι τοῦτο τῷ, στενάχοντο πάτροκλον πρόφασιν. οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα οἱ γέροντες κλαίουσι, πρόφασιν ἃ ἕκαστος οἴκοι ἔλειπον. τὸ δὲ δυσάμμορος, δηλοῖ μὲν τὸν δύσμορον κατὰ σύλληψιν δύο ἐπιρρημάτων ἰσοδυνάμων τοῦ δυς καὶ τοῦ α, καὶ αἰολικὸν διπλασιασμὸν τοῦ ἀμεταβόλου. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν δυσθάνατον, ἀλλὰ καὶ τὸν δυσδαίμονα ἤτοι δυστυχῆ. ὃς καὶ

δύσμο-

δύσμορος λέγεται. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐπεὶ ταυτὸν οἶτος καὶ μόρος, δύσμορος δὲ οὐκ ἔστι ἀνάγκης ὁ κακῶς θανὼν ἀλλὰ καὶ ὁ κακοτυχὴς, ἀκολούθως παρὰ Θεοκρίτῳ μεγάλοιτος κεῖται ὁ πάνυ δυστυχὴς, ληφθὲν τοῦ τοῦ οἴτου, εἰς τύχην ὁμοίως τῷ μόρῳ. τὸ δὲ λαρὸν, εἰ μὲν κεῖται πρὸ αὐτοῦ τὸ, ἐνὶ κλισίῃσι, συστέλλει τὸ α δακτυλικῶς. εἰ δὲ γράφεται ἐνὶ κλισίῃ κατὰ τὴν ἁπλῆν ἐκείνην, ἐκτείνει αὐτό. καὶ ἔστι τοῦτο κρεῖττον. λαρὸν γὰρ, τὸ ἄγαν ἀρεστὸς ψυχῇ, καὶ ὡς εἰπεῖν θυμῆρες, παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν, καὶ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, κρᾶσει τῶν δύο α εἰς α μακρόν. τὸ δὲ αἶψα καὶ ὀτραλέως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ λαλοῦσι. καὶ ἑρμηνεύουσι δὲ ὀτραλέον καὶ ὀτηρὸν θεράποντα. τὸ δὲ ὁπότε ἀπερχοίατο Ἀχαιοὶ καὶ ἑξῆς, καιρὸν δηλοῖ ὅτι τὸ δεῖπνον ἦν ἐν Τροίᾳ φίλον Ἀχαιοῖς. συντελεῖ δέ τι καὶ εἰς τὴν ῥηθεῖσαν τοῦ Πατρόκλου σπουδήν. ἀπερχομένων γὰρ Ἀχαιῶν εἰς δεῖπνον, ὀτραλέως ἐπονεῖτο εἰς δειπνοποιΐαν καὶ Πάτροκλος. τὸ δὲ κεῖσαι δεδαϊγμένος, ἐλλειπτικῶς ἔχει. τὸ δὲ ἐντελὲς περιεφράσθη ἐν τῷ, δεδαϊγμένον ὀξεῖ χαλκῷ. τὸ δὲ ἄκμηνον, τί σημαίνει, καὶ ὅθεν γίνεται, οὐ πρὸ πολλῶν δεδήλωται. τὸ δὲ ἔνδον ἐόντων, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γὰρ διὰ τὸ μὴ ἔνδον εἶναι τὰ πρὸς δεῖπνον, ἄκμηνός ἐστιν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀλλὰ τῷ πόθῳ Πατρόκλου. εἰς δὲ τὸ, οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο καὶ ἑξῆς, σημείωσαι ὅτι οὐκ εἶπε μεῖζον τὸ ἐπὶ Πατρόκλῳ πάθος, τοῦ ἐπὶ τῷ Πηλεῖ καὶ τῷ Νεοπτολέμῳ. ἀλλ᾽ ὅτι οὐ κακώτερα τούτου ἐκεῖνα. μέση δὲ λέξις τὸ οὐ κακώτερα, καὶ δηλοῖ πολλάκις ἰσότητα. ἔχει δέ πως ὁμοιότητα τὸ νόημα τοῦτο, πρὸς τὸ τοῦ Ἕκτορος. εἰπόντος που, μὴ τόσον μὴ δὲ τῶν πεσόντων αὐτῷ μέλειν, ὅσον τῆς Ἀνδρομάχης. τὸ δὲ ποθείνην καθὰ καὶ τὸ πεύθεται, γενικῇ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι συντέτακται. τὸ δὲ χήτει τοιοῦδ᾽ υἷος, παρῴδηται ἐκ τοῦ, χήτει τοιοῦδ᾽ ἀνδρός. ὅρα δὲ ὅπως ἀλλαχοῦ πλατύτερον ἐκεῖσε ἐπαινέσας ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐνταῦθα ἠρκέσθη συντόμως εἰπὼν καὶ μυστικῶς, χήτει τοιοῦδε υἱοῦ, μεγάλου δηλαδή. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ἐμφατικῶς τὸ τοιοῦδε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἐξ αὐτοσχεδίου εἰπεῖν μεγαλώνυμόν τι ἐπίθετον. Ἑλένη δὲ ῥιγεδανὴ, ἁπλοϊκῶς μὲν, ἡ φρικτὴ καὶ ὡς εἰπεῖν κρυερά. αἰδεῖται γὰρ Ἀχιλλεὺς εἰ καὶ ἄλλως βαρύς ἐστι, σφοδρότερον αὐτῆς καθίζεσθαι ἐν ἐπηκόῳ ἡρώων, καὶ μάλιστα τῶν βασιλέων. συμφωνεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ Πλούταρχος, λέγων ἐν συμποσιακοῖς, ὅτι ῥιγεδανὸν καὶ κρυερὸν, τὸ λυπηρὸν καὶ φοβερόν. ἄλλως δὲ περιεργότερον, ῥιγεδανὴ ἡ κακίστη. καθά τις ἂν εἴποι ἐννοησάμενος τὸ, τῆς δὲ κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὰς διαφόρους ἐννοίας, ἡ φαύλη γυνὴ καὶ ἀντὶ πυρὸς δίδοσθαι, καὶ αὖ πάλιν ῥιγεδανὴ ἐνταῦθα λέγεται. περιεκαλύψατο δὲ ὅλως ἄρτι ἐκ λύπης τὸν Ἀχιλλέα εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἑλένης τοιοῦτον λόγον, τὸ τοῦ πάθους πολλαπλοῦν. περί τι γὰρ τοῦ πατρὸς λυπεῖται ὡς ἢ πάμπαν τεθνεῶτος, ἢ ζῶντος μὲν δυστυχῶς δὲ, ἔτι καὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ παθαίνεται ὡς μὴ ἔχοντι τὸν προϊστάμενον. οὐχ ἥκιστα δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τοῦ Πατρόκλου θανάτῳ. καὶ ἑαυτὸν δὲ νοεῖ μικρὸν ὅσον τεθνηξόμενον. πῶς ἂν οὖν ἐπὶ τοιούτοις, οὐκ ἂν δυσφήμως μνησθείη τῆς τούτων αἰτίας Ἑλένης; ὃς καὶ τῇ Βρισηΐδι φθάσας θάνατον ἐπηράσατο δι᾽ ἣν τοσοῦτοι Ἕλληνες ὤλοντο μηνίσαντος αὐτοῦ; τὸ δὲ ἠὲ τὸν, οὐ συνήθως ἐσχημάτισται ἀλλά τι παρεξήλλακται. ἦν μὲν γὰρ τοῦ εἱρμοῦ, τὸ εἰπεῖν, οὐδ᾽ εἴ κεν τοῦ πατρὸς πυθοίμην, ἢ τοῦ, ἤγουν τούτου, ὃς Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται. Ἀχιλλεὺς δὲ, ὡς εἰ ἐκλαθόμενος ὑπὸ πάθους τῆς ἑξῆς συντάξεως, ἔφη τὸ, ἠὲ τόν. ὃ θεραπεύεται διὰ προσθέσεως. ἵνα λέγῃ, ὅτι οὐδ᾽ ὑπὲρ πυθοίμην πατρὸς, ἢ πυθοίμην διὰ τὸν, ἤγουν διὰ τοῦτον, ὃς Σκύρῳ μοι ἐντρέφεται υἱός. τὸ δὲ εἴπου ἔτι ζώει Νεοπτόλεμος, ἀσφαλῶς προσκεῖται, ὡς εἴγε μὴ ζῇ, οὐδ᾽ ἂν ἐν Σκύρῳ τρέφοιτο. περὶ δὲ τοῦ ἐν Σκύρῳ τὸν Νεοπτόλεμον τρέφεσθαι, τοιαῦτά φασιν οἱ παλαιοί. ὅτι Θέτις οἷα πάντα [illegible], ἐκεῖ πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου τὸν Ἀχιλλέα ἐξέθετο. ἔνθα καὶ γυναικιζόμενον Ὀδυσσεὺς αὐτὸν ἤλεγξεν. ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων ἱστορεῖ. καὶ ἐκεῖ τῇ τοῦ Λυκομήδους θυγατρὶ συγγεγονὼς, πατὴρ γίνεται Νεοπτολέμου τούτου δηλαδὴ τῇ πατρίδι Σκύρῳ ἔτι ἐκτρεφομένου. καὶ οὕτω μὲν οἱ πλείους. ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα γράψας, φησὶ τὸν Ἀχιλλέα, ἐκ Τηλέφου τοῦ Μυσοῦ ἀναζευγνύντα, προσορμισθῆναι ἐκεῖ. γράφει γὰρ οὕτω. Πηλείδην δ᾽ Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρονδε θύελλα, ἔνθ᾽ ὅγ᾽ ἐς ἀργαλέον λιμὸν ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. ἔστι δὲ ἡ Σκῦρος, νῆσος πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ. ἔχουσα λιμένας, Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον. ᾤκησαν δὲ ἐν αὐτῇ ποτε, Δόλοπες. μοῖρα Θεσσαλῶν. περὶ δὲ ταύτης, ζήτει καὶ εἰς τὰ τοῦ Περιηγητοῦ. προείρηται δέ τι καὶ ἀλλαχοῦ περὶ τούτων. Νεοπτόλεμος δὲ ἐπεκλήθη ὁ τοῦ Ἀχιλλέως οὗτος υἱὸς, διότι νέος ὢν ἐπολέμησε. τὸ δὲ ἄλλως κύριον αὐτοῦ, Πύρρος ἐστὶν, ὡς ὑποδηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς, ἔνθα καὶ ἐτυμολογίαν αὐτοῦ τινα λέγει ἐν τῷ, ὦ πῦρ σὺ, καὶ ἑξῆς. ἵνα ᾖ κατ᾽ αὐτὸν ὁ Πύρρος, αὐτόχρημα πῦρ, οὐ μὴν πυρώδης τις ὡς ὁ Πυραίχμης καὶ εἴ τις ἄλλος τοιοῦτος. οὐκ ἔστι δ᾽ αὖ ὁ ξανθὸς πυρρὸς, ὥσπερ ὁμωνύμως καὶ ὁ ὕστερον Ἠπειρώτης, διαστελλόμενος τῇ βαρυτονήσει τοῦ πυρροῦ, ὅπερ ἐστὶ πυρσοῦ. μυρία γάρ ἐστι πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονούμενα, ὧν ἐστι καὶ ὁ Πλάστης βαρυτόνως τὸ κύριον, ὡς Ὀρέστης. καὶ ὀξυτόνως πλαστὴς τὸ ἐπίθετον. ἔστι δὲ κατά τινας ἐξ Ἰφιγενείας, ὡς καὶ Λυκόφρονι δοκεῖ. ἥτις καὶ κλαπεῖσα ὥς φασι δῆθεν, εἰς Σκῦρον ἐξετέθη. ὅθεν καὶ ἐκεῖ ὁ παῖς ἐτρέφετο. καὶ σημείωσαι ὅπως ἱστορίαις ὁ ποιητὴς καὶ τὸν τόπον τοῦτον ἐσοίβασε, συντόμοις μέντοι καὶ οὐ πλατείαις. ὅτι μὴ δὲ ἴδῃ νιν ἄλλως ποιεῖν. τὸ δὲ ἐώλπει, μετάθεσιν ἔχει καὶ αὐτὸ χρόνου. ἴδῃ μὲν γὰρ, ἐκ τοῦ ἔολπα, τὸν ὑπερσυντέλικον ἐστὶν ἐόλπειν. οὕτω δὲ καὶ ἔοργα ἐόργειν. μετατυπώσει δὲ χρονικῇ, συνεστάλη μὲν ἐν τούτοις ἡ ἀρχουσα, ἐξετάθη δὲ ἡ μετ᾽ αὐτὴν κατὰ τὰ

ὁς

ὡς ὑπὲρ μετοχέρσιν καὶ ἀντιπαθήσασιν. ἄργος δὲ ἱππόβοτον, οὐ τὴν πελοπόννησον ἀχιλλεὺς λέγει, ἀλλὰ τὸ θετταλικόν, ὅπερ ὅτι ἱππόβοτόν ἐστιν ὡς μάλιστα, καὶ ἡ νῦν οἶδε ζενία. τὸ δὲ ἕκαστα κτῆσιν ἐμήν, ὅμοιόν ἐστι κατὰ σχῆμα τῷ, παῖδα τε δάσασθαι κτῆσιν, ὅσην πτολίεθρον αὐτὸς ἔεργε. τὸ δὲ ὑψερεφές, ὅτι ἀναγκάζει τὸ μέτρον, διὰ τὸ οὐκ ἔχει τὴν προπαραλήγουσαν, ὑψηρεφὲς γὰρ τότε λέγεται. ἐν δὲ τῷ, πλεῖά γ' δίομαι, ὁ γε σύνδεσμος χασμωδίαν συνιστάμενον συναλοιφείς. ὅρα δὲ καὶ τὸ κατὰ πάμπαν τεθνάναι. τὸ γὰρ θανεῖν, πάμπαν τεθνάναι εἰπών, δίδωσιν ἀστείως νοεῖν, ὅτι τὸ κακῶς ζῆν ἐν λύπαις καὶ νόσοις, ἐκ μέρους τεθνάναι λέγεται αὖ. ἢ ἀλλὰ τυτθὸν ζῆν κατὰ τὴν τρίσιν. τὸ δὲ καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην, ἔχει τι καὶ αὐτὸ ξενίζον ἐν τῇ συντάξει. ἔφαλεν δ' ὑπὲρ ὁμοιοπτώτως, γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ τῇ περὶ ἐμοῦ δυσαγγελίᾳ πιστίᾳ, ὅ ἐστιν, ἔφη γήραΐ τε στυγερῷ, καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον λυγρὴν ἀγγελίην ἐξῆς. τὸ δὲ ὅτι ἀποφθιμένοιο πύθηται, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, λυγρὴν ἀγγελίην. τί γὰρ ἂν εἴη λυγρότερον ἐν ἀγγελίαις τοῦ μηνυθῆναι θάνατον;

Ὅτι φιλοίκτως προσώπου τὸ, μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησεν. οὕτω δὲ καὶ τὸ, τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος, ἤγουν ἰδίου ἢ ἀγαθοῦ ὡς πολλαχοῦ κεῖται. ἢ νῦ τοι ἤγουν ὄντως δή σοι, οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλεται ὁ δεῖνα. κεῖνος ὅγε, ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι, οἴχονται μετὰ δεῖπνον. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. ὁ ζεὺς δὲ ταῦτα τῇ ἀθηνᾷ περὶ τοῦ ἀχιλλέως φησίν. ἐν οἷς τὸ μέμβλεται ἤτοι μεμέληται, φροντίζεται καὶ αὐτὸ καθὰ καὶ τὸ μέμβλωκεν. ἔστι γὰρ τὸ κοινὸν, μεμέληται. καὶ συγκοπῇ, μέμληται. καὶ πλεονασμῷ τοῦ β' καὶ συστολῇ τοῦ η, μέμβλεται. ὅτι πιθανολογῶν ὡς οἷόν τε ἦν πιθανώτερον ὅμηρος τὸ, νῆστιν τὸν

Μυρομένους δ' ἄρα τούς γε ἰδὼν ἐλέησε κρονίων.
Αἶψα δ' ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Τέκνον ἐμὸν δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἑῆος.
Ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' ἀχιλλεύς.
Κεῖνος ὅγε, προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων
Ἧσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι,
Οἴχονται μετὰ δεῖπνον. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος.
Ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,
Στάζον ἐνὶ στήθεσιν, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται.
Ὣς εἰπὼν, ὄτρυνε πάρος μεμαυῖαν ἀθήνην.
Ἡ δ' ἅρπῃ ἐϊκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ,
Οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ ἀχαιοί,
Αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. ἣ δ' ἀχιλῆϊ
Νέκταρ ἐνὶ στήθεσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν
Στάξ' ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται.
Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
Ὤχετο. τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων.

ἀχιλλέα δύνασθαι μάχεσθαι τεκμήριον, πλάττει τὸν δία ἐπιτάσσοντα τῇ ἀθηνᾷ τὰ ὑπὲρ ἀχιλλέως. φησὶ γάρ. ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάζον ἐνὶ στήθεσιν, ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται. καὶ οὕτω μὲν ὁ ζεὺς εἰπών. ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι λιγυφώνῳ, οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, ἤδη τῶν ἀχαιῶν θωρησσομένων. ἡ δ' ἀχιλλεῖ νέκταρ ἐνὶ στήθεσι καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξ' ἵνα μή μιν λιμὸς ἀτερπὴς γούναθ' ἵκηται. ὁ ἀνωτέρω δίχα τοῦ γόνατα ἔφη, εἰπών. μή μιν λιμὸς ἵκηται. δηλοῖ δὲ διὰ τῶν γονάτων, τὴν τοῦ ὅλου σώματος ἀσθένειαν ἐναργέστερον. αὐτῶν γὰρ ὀκλασάντων, διαφαίνεται τὸ κακὸν τοῦ λιμοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι νέκταρ ἐνταῦθα καὶ ἀμβροσία ἐστὶν, ἣν δὶς ἐνταῦθα ἔφη ἐρατεινήν, ἡ ἀπὸ τῶν γερόντων καὶ λοιπῶν ἀρίστων ὁμιλίας γλυκυθυμία, τῶν παραμυθούντων τὸν ἀχιλλέα, καὶ τερπόντων πυκινῶς ὡς εἴρηται. διὸ ζεὺς μὲν, ἐπιτάττει. ἀθηνᾶ δὲ, ἐνστάζει. νοῦς δηλαδή, καὶ ἡ κατὰ λόγον τέχνη φρόνησις. ἐν ᾗ ἡ ἔσω στηθέων στάξις καὶ πρόσκλισις, λεπτότητα δηλοῖ τὴν καὶ τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ μυθικῶς ἐμφαινομένην. δῆλον δὲ, ὅτι γεροντικὴ ὁμιλία ἡ τοῦ νέστορος δηλαδή, καὶ τὸν πικρὸν ἐγλύκανε πρὶν πόλεμον τοῖς ἀχαιοῖς ὀτρύνασα εἰς ἐκεῖνον ἡδέως. ἅρπη δὲ, ἢ ὁ ἰκτῖνος, ἢ ζῶον ὄρνεον ἀετῶδες. ὃ εἰς ὕψος ἀρθὲν, εὐχερῶς ἐπιθήλει κατὰ παράστασιν. οἱ δὲ, ζῶον θαλάσσιον λέγω πολεμοῦν. φιλεῖ δέ φασι σοφὴν συνάγειν καὶ φυλάσσειν ἐπὶ τοῖς κάρφεσιν εἰς χορηγίαν τοῖς νεοσσοῖς. τανυπτέρυγα δέ φησι τὴν μεγαλοπτέρυγον. τὸ δὲ κατὰ κλαγγὰς λιγύφωνον, ἴδιόν ἐστι τῶν ἀετωδῶν. ἐν δὲ τῷ, οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο δι' αἰθέρος, σαφῶς ἐμφαίνει ὑποβεβλῆσθαι τὸν αἰθέρα τῷ οὐρανῷ. οὐχ ἁπλῶς μέντοι τὸν εἰς ἀέρα μεταλαμβανόμενον, ἀλλὰ τὴν ἐξωτάτω ἀπλανῆ σφαῖραν. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ μόνον εὐθεῖα ἀτερπὴς ὡς δηλοῖ τὸ, ἀτέρπου ὀϊζύος, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα καὶ ἡ ἀτερπής.

Ὅτι αἴπεις τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπί-

Ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες διὸς ἐκποτέονται
Ψυχραὶ ὑπαὶ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο,

Ὡς τότε ταρφειαὶ κόρυθες λαμπρὸν γανόωσαι
Νηῶν ἐκφορέοντο, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.
Θώρηκές τε κραταιγύαλοι, καὶ μείλινα δοῦρα.
Αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν
Χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
Ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι, κορύσσετο δῖος ἀχιλλεύς.
Τοῦ, καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Λαμπέσθην ὡσεί τε πυρὸς σέλας. ἐν δέ οἱ ἦτορ
Δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὃ δ' ἄρα τρωσὶ μενεαίνων,
Δύσετο δῶρα θεοῦ, τά οἱ ἥφαιστος κάμε τεύχων.
Κνημῖδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε
Καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας.
Δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον,
Χάλκεον. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
Εἵλετο. τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης.
Ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ
Καιομένοιο πυρὸς, τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι
Σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν,
Ὣς ἀπ' ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανε
Καλοῦ δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας,
Κρατὶ θέτο βριαρήν. ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν
Ἵππουρις τρυφάλεια. περισσείοντο δ' ἔθειραι
Χρύσεαι, ἃς ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος ἀχιλλεὺς,
Εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα.
Τῷ δ' ἠΰτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος,
Βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος ἀχαιῶν
Πάλλειν. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι ἀχιλλεὺς,
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.
Ἵππους δ' αὐτομέδων τε καὶ ἄλκιμος ἀμφιέποντες,
Ζεύγνυον. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν. ἐν δὲ χαλινοὺς
Γαμφηλῇς ἔβαλον. κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω,
Κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ὃ δ' ἄρα μάστιγα φαεινὴν
Χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν
Αὐτομέδων. ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος ἀχιλλεὺς,
Τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων.
Σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο.
Ξάνθέ τε καὶ βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης,
Ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα
Ἂψ δαναῶν ἐς ὅμιλον, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο.

ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι, θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα, ὡς νιφάδας παρὰ τῷ ποιητῇ παραβάλλονται, οὕτως. ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες διὸς ἐκποτέονται ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος βορέαο, ὣς τότε ταρφειαὶ καὶ ἑξῆς ὡς γέγραπται. αἴγλη δέ φησιν οὐρανὸν ἷκεν, ἡ τῶν ὅπλων δηλαδή. γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν ὡς οἷά τις ἔμψυχος, χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσὶν ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι, κορύσσετο δῖος ἀχιλλεύς. καὶ ὅρα ὅτι τέσσαρα εἴδη ὅπλων ὀνομάσας, μετὰ ἐπιθέτων αὐτὰ παρήγαγεν ὡς ἀνωτέρω ἔκκειται, ἵνα βρεμόμενος ὥσπερ καὶ τοῖς πράγμασι συνεξωραϊζόμενος, καὶ συνεξαλλοιώσας τὴν φράσιν κατὰ καιρόν. ὅτι δὲ τάρφος, ὃ καθ' ὕλην κυρίως δάσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταρφὺ ταρφέος τὸ πυκνὸν ἐξ οὗ καὶ ταρφειόν, δεδήλωται. ὁμοίως καὶ ὅτι ἐκ τοῦ τρέφειν τὸ τάρφος. τὸ δὲ διὸς ἐκποτέονται, ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀέρος. οὐ βέλη τὰ τοιαῦτα ὡς δι' προρόοντα καθὰ δηλοῖ τὸ, νιφάδες ἐκποτέονται. περὶ οὗ σαφῶς ἀλλαχοῦ προγέγραπται. αἳ δὴ βέλη, καὶ διόβολα συνθέτως λέγοιντ' ἄν, ὡς εἰκός, κατὰ τὸν σοφοκλῆν εἰπεῖν. ἐξ ὧν τις καὶ εἰς ἀλληγορίαν τῆς τοῦ διὸς αἰγίδος ἐναχθήσεται. ὅρα δὲ ὅτι τοῦ ἐκποτῶνται μεγαθύνοντος τὴν παρὰ συλλαβὴν διὰ τὸ εἶναι δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων, τὸ ἐκποτέονται συστέλλει αὐτὴν πρώτης αὐτὸ συζυγίας ὄν. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ πεπτῶν, καὶ ποτίων, καὶ ἕτερα ἄλλα τινὰ ὅμοια. τὸ δὲ ῥιπῆς, οὐκ ἔστι καινοτομεῖν ἐνταῦθα λέξιν εὑρέσθαι, ὥσπερ οὐδὲ τὸ νηῶν ἐκφορεῖσθαι ἤγουν ἐκφέρεσθαι. διὸ καὶ ἐκράτησαν αἱ λέξεις καὶ παρὰ τοῖς τοῦ δήμου

αἰσθάνεσθαι ἴσως καὶ νῦν. κραταιγύαλοι δὲ, οἱ κραταιοὶ ὄντες τὰ γύα τῶν ὁπλιτῶν. ἢ

Μὴ δ' ὡς πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα.

κραταιὰ γύαλα ἔχοντες ἤγουν κοιλώματα, ὡς εἴρηται καὶ ἀλλαχοῦ. ἀναλογία δὲ τῆς τοιαύτης συνθέσεως, κατὰ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ κραταίπεδον. τὸ δὲ αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, τερασίως εἴρηται. ὑπὲρ ὄλυμπος μὲν, αὐτόθι τὰ πολλὰ γῆν καταλάμπεται κατὰ τὸ, οὐρανόθεν δ' ὑπερράγη ἄσπετος αἰθήρ. ἐνταῦθα δὲ, κάτωθεν αἴγλη οὐρανὸν ἷκε. ᾧ σύμφωνον καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸ ἐκ τοῦ σάκεος σέλας εἰς αἰθέρα ἱκνούμενον. τὸ δὲ γέλασσε χθὼν, πολλοῦ καὶ αὐτὸ προείρηται, ἀντὶ τοῦ λαμπρὸν περιέγραψε καὶ ἱλαρόν. ὥστε τῇ διαστολῇ, διαχεῖσιν ἀέρος γενέσθαι. ὃ καὶ ὁ γέλως περὶ τὸν ἄνθρωπον ποιεῖ διαχέων αὐτόν. ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ θαλάσσης ῥητέος ὁ γέλως τροπικῶς, ὁ κίλιξ δηλοῖ ποιητής. ἐδηλώθη δ' εἴπου καὶ ὅτι οὐ περὶ τὸν θεατὴν ἄνθρωπον αἱ τοιαῦται γίγνονται, τῇ γῇ ὅμηρος ἐπωνόμασε. καὶ ἐπὶ τοῦ πράγματι τοῦ διαχέοντι τὸν βλέποντα τῇ στιλβηδόνι ὑφ' ἧς καὶ ἡ γῆ λάμπεται, γελᾶν λέγει τὴν γῆν. οὕτω καὶ θώρακες γανόωντες, καὶ κόρυθες γανόωσαι, οὐχ ὅτι αὐτοὶ, ἀλλ' ὅτι ὁ θεατὴς γάνυται. τὸ δὲ γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ ὁμήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα, ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν ἃ κασσίτερος ἀλείφων, χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν. γεγανωμένα γοῦν διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν λέγονται καὶ αὐτά. ὅτι τὸ, τοῦ, καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλε, ἐκθέτεται. γελοῖον γάρ φασιν οὕτω πάσχειν, καὶ δὴ βρυχᾶσθαι τὸν ἀχιλλέα. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον, τὼ δέ οἱ ὄσσε, λαμπέσθην ὡσεὶ πυρὸς σέλας καὶ τὰ ἑξῆς, ἐπαινεῖται ὡς εὖ πάνυ ἔχον. δῆλον δὲ ὅτι οἱ ἐνταῦθα παραπεποίηται εἰς τὸ στεφεστερον τὸ, πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ μὲν δόλων, ἐβάμβαινε δειλιῶν. ὁ ἀχιλλεὺς, δὲ καναχὴν ὀδόντων ἔχει, πάνυ θυμούμενος καὶ ὥσπερ πρίων αὐτούς. ἄλλος δ' ἂν εἴποι ποικιλώτερον, τρίζων. καὶ πρέπει ταῦτα ἀληθῶς καὶ ἄλλοις τοῖς ἄγαν θυμουμένοις ὡς καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀχιλλεύς. περὶ οὗ φησιν ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον. ἔνθα κεῖταί τι καὶ ὡς ἀντίθετον. ἐπιλέγει γάρ. ὁ δ' ἄρα τρωσὶ μενεαίνων, δύσετο δῶρα θεοῖο. ἵνα τὸ μὲν ἦτορ αὐτοῦ, δύηται ἄχος. αὐτὸς δὲ, δύσηται τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα. ἔστι δὲ τὸ, δύσετο δῶρα θεοῦ, περίφρασις τοῦ θωρήξατο, ἢ ὡπλίσατο, ἢ τινος τοιούτου. τὸ δὲ δῶρα θεοῦ διασαφῶν, ἐπιφέρει. τά οἱ ἥφαιστος κάμε τεύχων. ὅτι τοῦ σάκεος τοῦ ἀχιλλέως ἀπάνευθε σέλας ἐγίνετο ἠΰτε μήνης, ὅ ἐστι σελήνης. καλεῖ δὲ αὐτὸ καὶ μέγα καὶ στιβαρὸν καὶ καλὸν καὶ δαιδάλεον, ἤγουν ὃ τοῖον ἂν δαίδαλος ἐποίησεν. ὡς ἐντεῦθεν πάνυ σεμνύνεσθαι τὸν δαίδαλον εἰ κατὰ τὸν ἥφαιστον οἶδε τεύχειν καὶ αὐτός. διατί δὲ καθὰ σελήνης εἶπε καὶ οὐχ ἡλίου; ἢ πάντως διὰ τὴν τοῦ σάκει ἐμπεπλασμένας ἐκ διαφόρων ὑλῶν ὡς εἰκὸς ὕφεσιν τῆς ἡλιώδους χρυσέας λαμπρότητος. ἐπιφαίνονται γὰρ ὁμοίως καὶ τῷ τῆς σελήνης προσώπῳ φαντασίαι τινὲς μέλαιναι. φράζει δὲ περὶ τοῦ σάκεος οὕτως. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε εἵλετο. τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης. εἶτα καταβὰς ἄνωθεν εἰς παραβολὴν περίεργον, πλατύνει αὐτήν. καὶ φησὶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ σάκεος σέλας ἀποπάλλεσθαι εἰς αἰθέρα, ὡς ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανείη καιομένοιο πυρὸς ὅ ἐστι πυρσοῦ σωστικοῦ. τὸ, δὲ, καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν. ὣς ἀπ' ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἵκανεν. ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐκ τῶν ῥηθέντων τευχέων αἴγλη ἵκετο. ἔστι δὲ ἡ παραβολὴ αὕτη, τοῦ σάκει προσφυεστέρα ὑπὲρ ἡ ἀνωτέρω κειμένη. μήνης μὲν γὰρ σέλας, πᾶσιν ὁρᾶται. ὃ δὴ οὐκ ἔστι τοῦ σάκεος. πυρσοῦ δὲ σέλας, οὐ πᾶσιν ἀλλὰ τοῖς παραπλέουσιν ἢ παροδεύουσι, ὡς ἐστὶ καὶ τὸ σάκος ὃ τούτοις ἢ ἐκείνοις παμφαίνει. ὅ, τι κατ' ὄρος πυρσὸς οὗτος, καὶ τὸ τοῦ ἥρωος ἐμφαίνει συλλογιστικῶς μέγεθος. καὶ ὅρα ὅτι ὁ ἄλλος οὗτος πυρσὸς παρὰ τοὺς πρὸ μικροῦ ῥηθέντας νησιωτικούς. αὐτὸς γὰρ, ἐν ὄρει τι καίεται σώζων ναύτας, οὓς οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι ἀφορίζουσιν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ παρ' ὁμήρῳ σέλας πυρὸς, ἤτοι πυρσὸν, φανὸν οἱ νεώτεροι εἶπον ἀττικοί. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ πανός. ἀπὸ τοῦ φαίνειν σχηματισθεὶς φασὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ'. ὅθεν πανὸν ἐξάπτειν φλόγα. ἣν δή φασι, δέσμαι κληματίδων ὁ πανὸς, καὶ ἀττικῶς φανός. ὃν δ' ἡμεῖς φανὸν, λαμπτῆρα οἱ παλαιοὶ ἔλεγον. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ φανείη ἐνταῦθα τινὲς τρέψαντες τὸ παραλῆγον εἰς ι, ἐνδύσιν ἢ γράφουσιν. ὅτι δὲ σταθμὸς καὶ ἡ ἀγροτικὴ ἔπαυλις λέγεται, ὃ τι σημαίνει τὸ οἰοπόλος, προκειμένου. καὶ οὕτω μὲν τὸ σάκος ὅμηρος ἐλάμπρυνε τῷ φίλῳ ἥρωϊ. τὴν δὲ περικεφαλαίαν ἄλλως φωτίζει, εἰπών. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας κρατὶ θέτο βριαρήν. ἡ δ' ἀστὴρ ὣς ἀπέλαμπεν ἵππουρις τρυφάλεια, περισσείοντο δ' ἔθειραι χρύσειαι. ἃς ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς, ἤγουν ἐνῆκε τῷ λόφῳ οἷόν τινας ξανθὰς τρίχας. ὃν δὴ λόφον καὶ αὐτὸν, χρύσεον ἔφη πρὸ μικροῦ. ὅρα δὲ ὅτι τὸ μὲν σάκος, ὡρισμένως ὡμοίωσε πρὸς σελήνην. ἐπὶ δὲ τῆς τρυφαλείας ἀόριστος ἡ παραβολή. ἀστέρι γάρ τινι ἁπλῶς αὐτὴν εἴκασεν. ἰστέον δὲ ὡς εἶχε χρύσεια ἤγουν αἱ τῆς ῥηθείσης τρυφαλείας ἔθειραι, οὐ κυρίως ἵππουρις αὕτη ἐρρέθη ἀλλὰ ῥητέον καὶ τὴν τοιαύτην ῥῆσιν, εἰς τὸ, ἵπποι ἐβουκολέοντο, καὶ νέκταρ οἰνοχόει, καὶ τὰ λοιπὰ, περὶ ὧν προσεσημείωται. λέγοιτο γὰρ ἂν ἵππουρις αὕτη, οὐ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλὰ διὰ τὸ κοινόν. αἱ γὰρ ἄλλαι τρυφάλειαι, ἱππούρεις δὲ κοινῶς, καὶ οὐ κατὰ ταύτην χρυσέθειραι. ὁμώνυμος δὲ λέξις καὶ ἡ ἵππουρις. λέγεται γοῦν οὕτω, καὶ βοτάνης εἶδος ἐοικυίας οὐρᾷ ἵππου. ὁ δέ γε ἵππουρος ἰχθὺς

ὁ καὶ ἱππουρεύς, διατί οὕτως ὀνομάζεται, ζητητέον ἑτέρωθι. ὅτι πειρᾶται ἑο αὐτοῦ ἔντεσιν ἑαυτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος ἀχιλλεύς, εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα, ἤτοι ἐὰν συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύναται. τὰ δὲ, καίτοι γε βαρείας ὕλης ὄντα, ὅμως εὖ τι, ἤγουν καθάπερ πτερὰ γίγνετο. πῶς δὲ ποιητά, ὡς πτερὰ ἐγίνοντο ἀρά γε ἀβαρῆ φαινόμενα; καὶ φησὶ καὶ διὰ τοῦτο μέν. μάλιστα δὲ, ἵνα ᾖ τερατωδέστερος ὁ λόγος, διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὸν ἥρωα ὡς ἐὰν καί τι πτερωτὸν τὰ πτερὰ τῇ φυσικῇ ἁρμονίᾳ. διὸ καὶ ἐπάγει, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. τῆς συμμετρίας ὡς οἱ παλαιοί φασι κοῦφα ποιούσης αὐτά, ὡς φέρειν μᾶλλον ἢ φέρεσθαι. μονονουχὶ τοίνυν λέγει, ὡς χωρὶς τῶν ἀερόντων τούτων ὅπλων, οὐδ' ἂν εἶχε κινηθῆναι εἰς μάχην ῥᾳδίως, ὡς οὐδὲ πτηνὸν ἄνευ πτερῶν. εἶτα, ἐξ ἐσπάσατο φησὶ τῆς σύριγγος ἀχιλλεύς, πατρώϊον ἔγχος, βριθύ, μέγα, στιβαρόν. τὸ οὐκ ἐδύνατο ἄλλος πάλλειν, καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐν τῇ π' ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. ἔστι δὲ καὶ ὧδε συλλογισμὸς ὁ [illegible]. συνακτέον γὰρ ἀνδρειότατον εἶναι καὶ τὸν πηλέα, ὃς μόνος ἐκίνει τὴν μελίαν ταύτην λαβὼν δῶρον παρὰ χείρωνος. καὶ χρησάμενος ἐν νεότητι, καθῆκεν εἰς διαδοχὴν τῷ ἀχιλλεῖ. σύριγξ δὲ, ὀπὴ τῆς ἐπιμήκους δοράτων φυλακτική, ἡ καὶ δουροδόκη. σημείωσαι δὲ τὴν ὁμωνυμίαν τῆς σύριγγος. οὐ μόνον γὰρ σύριγξ ποιμενική, ἔτι δὲ καὶ ποδὸς ἕλκος ὡς ὁ θεόκριτος, καὶ ἐν πόλεσι κρυπτὸς ὑπόνομος καταγὼν εἰς ὕδωρ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ αὕτη σύριγξ δουρατοδόχος. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς ὑπόνομος ὁ καὶ ἔμβολος, συντεθεὶς, ποιεῖ μὲν συριγγέμβολον. συγκοπεὶς δὲ διὰ τὸ δύσφωνον, λέγεται τοῖς κοινολεκτοῦσι συρίμβολος. καθὰ καὶ τὸ τετράδραχμον, τέτραχμον εὕρηται, καὶ ἄλλα δὲ ὁμοίως. οὕτω δὲ καὶ τὸν ἀλκιμέδοντα κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν τὸν ἡνίοχον τοῦ αὐτομέδοντος, ἄλκιμον ἐνταῦθα εἰπεῖν, συγκόψας ὁ ποιητής. ἐρεῖ δὲ τὴν λέξιν οὕτω καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. φησὶ γάρ. ἵππους δ' αὐτομέδων τε καὶ ἄλκιμος ἀμφιέποντες, ζεύγνυον. ἴσως δὲ οὐ συνέκοψεν, ἀλλὰ διωνυμίαν ἐνέφηνε. δοκεῖ δὲ ἄλλως καὶ ὀκνῆσαι κάλλος νῦν περιθέσθαι τῇ φράσει διὰ τοῦ εἰπεῖν αὐτομέδων τε καὶ ἀλκιμέδων. εἶτα ἐπάγει. ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν. ἐν δὲ χαλινοὺς γαμφηλῇσιν ἔβαλον. κατὰ δ' ἡνία τεῖναν ὀπίσσω κολλητὸν ποτὶ δίφρον. ἐν οἷς λέπαδνα μὲν συνήθως, οἱ κατατιθέμενοι κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων στερεοὶ ἱμάντες ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἀπὸ τοῦ λέπω τὸ λεπίζω, πλατεῖς γάρ εἰσι. τινὲς δὲ ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται, τοὺς τῶν ἵππων μασχαλιστῆρας οὕτω καλεῖσθαι φασί. χαλινοὶ δὲ, τὰ ἡνία. ἢ μᾶλλον ἄλλως, τὸ μὲν ἐντιθέμενον τῷ στόματι τοῦ ζώου, χαλινὸν λέγει. τοὺς δὲ ὀπίσω κατατεινομένους ῥυτῆρας, ἡνία, πρὸ τὸ ἑνοῦν τοὺς ἵππους τῷ ἐπὶ τῷ ἅρματι. τὸ δὲ ἕσαν, οὐ δασύνεται πόθεν ἀλλὰ ψιλοῦται, δηλοῦν τὸ ἧσαν. ὅτι ἐν τῷ, ὁ δὲ, μάστιγα φαεινὴν χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν, ἐφ' ἵπποιιν ἀνόρουσεν αὐτομέδων, δηλοῖ χρῆναι καὶ ἡνιοχικῇ μάστιγι συμμετρίαν εἶναι, ὡς μήτε λεπτὴν μήτ' αὖ παχεῖαν εἶναι ὑπὲρ τὸ μέτρον ἀλλὰ εὐάρμοστον τῇ χειρί. ὅτι τὸ, ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ ἀχιλλεὺς εἰς τὸ ἅρμα δηλαδὴ, τὸν παραιβάτην σαφῶς ἑρμηνεύει. ἔστι δὲ καὶ νῦν τὸ ὄπιθεν, δίχα τοῦ σ' ἐξ ἀποβολῆς διὰ μέτρον. εἶτα ἐξαίρων διὰ παραβολῆς τὸν ἀχιλλέα, φησί. τεύχεσι παμφαίνων ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων, ἤγουν ὡς ἥλιος ἀκάμας, μὴ εἰδὼς λέκτρον ἀλλ' ἀκοιμήτως εἱλούμενος. ἢ μὴ ἐῶν ἡμᾶς λέγεσθαι, ἤγουν κοιμᾶσθαι. σημείωσαι δὲ ὅτι εὐτάκτως εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην ἦλθεν ὁ ποιητής. εἰ γὰρ ὁ θώραξ τοῦ ἀχιλλέως φαεινότερος αὐγῆς πυρός, τὸ δὲ σέλας τοῦ σάκους, ἦν ὥστε μήνης, ἡ δὲ κόρυς δὲ ἀπέλαμπεν ὡς ἀστὴρ, αὐτὸς ὁ τὴν τοιαύτην πανοπλίαν ἔχων, ἡλίῳ ἂν ἀκολούθως ἀπεικασθείη διὰ τὸ πολυσυγκρότητον τῆς λαμπρότητος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰς λαμπρὰς ταύτας παραβολὰς, συντομώτατα ἔφρασε, φυλάσσων οὕτω μᾶλλον αὐταῖς τὸ σεμνόν. σημείωσαι δὲ ὅτι σαφέστερον τοῦ προῤῥηθέντος τοῦ, ὥστ' ἠλέκτωρ ἐβεβήκει, τὸ, ὡς ἠλέκτωρ ὑπερίων. ἐκεῖνο γὰρ, εἶχέ τι ἀμφιβολίας ὡς προδεδήλωται. περὶ δὲ ὑπερίονος, ἐῤῥέθη καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. νῦν δὲ συντομώτερον εἰπεῖν, ἰστέον καὶ ὅτι ὁ παραιβάτης, ἀπὸ τοῦ πατρὸς, ὑπερίονα τὸν ἥλιον καλεῖ. ὥστε δυσὶ συλλαβαῖς τὸ πατρωνυμικὸν τοῦτο συγκοπὲν λείπεται τοῦ ἀπαθοῦς. ὑπερίων μὲν γὰρ, ὁ πατήρ. ὑπεριονίδης δὲ ἑξασυλλάβως, ὁ υἱὸς ἥλιος. ὁ δ' αὐτὸς, ὁμοίως καὶ ὑπεριονίων. ὁ τοίνυν ὑπεριονίων, συλλαβαῖς δυσὶ κολουσθεὶς, ὑπερίων γέγονε. τοιοῦτον ἐδηλώθη καὶ τὸ, ἀκτορίωνε μολίονε. δύο γὰρ ἐκεῖθεν συλλαβαὶ ἀπῆλθον ἐκ τῆς μολιονίων εὐθείας, καὶ ἐποίησε τὸ μολίων. ἀφ' ἧς εὐθείας, οἱ μολίονες. Ὅτι ἐνταῦθα πραγματικῶς δείκνυται ὁ ἀχιλλεὺς δεινὸς καὶ ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι, ὃς σμερδαλέον ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς, αἰτιώμενος αὐτοὺς ὡς μὴ περισωσαμένους τὸν πάτροκλον, καὶ διαλεγόμενος αὐτοῖς ἀφιλῶς καὶ βαρέως, ὡς ἔμφροσι. ποδάργης δὲ υἱοὶ οὗτοι ὡς προείρηται. τούτων δὲ ὁ μὲν ξάνθος, ἔοικεν οὕτω λέγεσθαι ὡς τοιοῦτος τὴν χρόαν. ὁ δὲ ἕτερος βαλίος, ὡς ταχὺς, ἢ καὶ στικτὸς κατὰ τὰς βαλιὰς ἐλάφους. καὶ ὅρα ὅτι τὰ μὲν ἐπίθετα, ξανθὸς καὶ βαλιὸς ὀξυτόνως. τὰ δὲ δι' κύρια, βαρύνεται πρὸς διαστολήν. λαλεῖ δὲ ὁ ἀχιλλεὺς οὕτω. ξάνθε τε καὶ βαλίε τηλεκλυτὰ τέκνα ποδάργης, ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα ἂψ δαναῶν ἐς ὅμιλον ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο, μηδ' ὡς πάτροκλον λίπετ' αὐτόθι τεθνειῶτα. ἀγαθὴν δὲ καὶ νῦν ὁ ἀχιλλεὺς ἐλπίδα περιβέβληται, οὐχ ὑπὲρ ἑαυτοῦ λαλῶν ἀλλ' ὑπὲρ ἡνιόχου. εἰ δὲ γράφει σαωσέμεν ἡνιοχῆας, δηλοῖ ὅτι καὶ ἑαυτὸν συλλαλεῖ ὡς οἷα ἡνίοχον. προδεδήλωται γὰρ, ὡς ἡνίοχος πολλαχοῦ καὶ ὁ παραιβάτης λέγεται. τὸ δὲ ἕωμεν, γράφεται μάλιστα ἑῶμεν περισπωμένως, καὶ ἀπαρτίζει σπονδεῖον ἐν συνιζήσει τοῦ ε

καὶ τοῦ ω. ὑπλεονάζει δὲ, ἀντὶ τοῦ πληρωθῶμεν, καὶ κορεσθῶμεν. καὶ διασώζεται, ὡς δῆλον ἐκ τῆς συνεκδοχῆς τοῦ, ἐπέχ' ἑῶμεν. ἔστι δὲ αὐτοῦ πρωτότυπον θέμα, τὸ ἕω, ἤγουν πληρῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ ἅλος. ἐκ δὲ τοῦ ἕω, παράγεται ἵημι, ἀφ' οὗ δεύτερος ἀόριστος ποιητικὸς ὑποτακτικὸς, ὦμεν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἑῶμεν. ὡς φθῶμεν. ἀπὸ δὲ τοῦ ἵημι, καὶ τὸ ἆτο γίνεται. δι'. ἐξ ἕω ἦτο, καὶ τὸ ἆναι, ἤτοι πληρῶσαι. δι'. ἐξ ἕω ἆναι, ὡς προείρηται.

Ὅτι ὁ Ξάνθος ἵππος αὐδήεις ὡς ὑβρισθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως, ἀπολογεῖται προσφθεγξάμενος. καὶ ἔστι μὲν μυθικὸς ὁ λόγος καὶ πάντη τερατώδης. ἐτόλμησε δὲ καὶ ταῦθ' ὁ ποιητὴς, ἵνα τὸν μέγαν Ἀχιλλέα καὶ τοιούτοις ἵπποις κοσμήσῃ κατ' ἐξαίρετον, οἳ οὐ μόνον θεῖοι καὶ ἀθάνατοι καὶ σφαῖοι, ἀλλὰ καὶ αὐδήεντες, ὃ τοῖς ἐκ ἴσως ἑτέροις, οὐδ' αὖ ἵπποις, οὐ μὴν καὶ ἄλλως ὡς ἐξόχοις, ὁ ποιητὴς προσυφαίνει αὐτῷ, ἐν οἷς θάνατόν τε εἴπῃ τὸν Ξάνθον καὶ τὸν Βαλίον εἶναι καὶ ποδάργας τίκτει, καὶ κλαίοντας ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ πεποίηκεν ὡς οἷα λογικοὺς, καὶ τοῦ δὲ ὄντως ἐν λόγῳ. ἐφ' οἷς λοιπὸν, ἱστορεῖ καὶ ὅτι ὁ Ξάνθος ἐπέκλινε τὴν κεφαλὴν ὥστε πεσεῖν τὴν χαίτην τῆς ζεύγλης ἐκπεσοῦσαν, καὶ τῇ γῇ πελάσαι, καὶ οὕτως ἐπεσκίασεν, ἑαυτὸν ὥσει αἴτιος γενόμενος τὸ πρόσωπον τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀλλά τι εἴποι ἀπολογούμενος πρὸς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως αἰτίασιν, ἢ ἀσαφεῖ δὲ χρησμὸν προεῖπεν, ὡς ὁ Ἀχιλλεὺς θεῷ καὶ ἀνδρὶ δαμασθήσεται.

Τόν δ' ἄρ ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος
Ξάνθος. ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι, πᾶσα δὲ χαίτη
Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν.
Αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τι ἡμεῖς
Αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
Οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε, νωχελίῃ τε,
Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο.
Ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητὼ,
Ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκε.
Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν,
Ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
Μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι.
Ὣς ἄρα φωνήσαντος, ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
Εὖ νύ τι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
Νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος. ἀλλὰ καὶ ἔμπης,
Οὐ λήξω πρὶν τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο.
Ἦ ῥα. καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

ἔτι δὲ, καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἐπιδιορθοῦται τὸ τέρας τοῦτο τοῦ μύθου, τῇ προσθέσει τῆς Ἥρας, θείου τινὸς προσώπου οἰονεὶ ὄντος ταῦτα ποιεῖν. ἥτις αὐδὴν τῷ Ξάνθῳ ἐνέθετο, ὡς φωνῇ ἀνθρωπίνῃ χρήσασθαι. αὐδὴ γάρ ἐστι, λογικοῦ ζώου φωνή. καὶ ὅρα τὸ πιθανὸν καὶ ἐνταῦθα τοῦ μύθου. τῷ ὄντι γὰρ ὑπὲρ ἐλάλησεν ὁ Ξάνθος ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ Φρίξου κριὸς, δι' Ἥρας αὖ ἐφώνησεν ἤγουν δι' ἀέρος. αὐδὴ γὰρ, ἀήρ ἐστι ποιὰ πληγείς. καὶ ταῦτα μὲν τὰ μύθου. θεραπεία δὲ τούτων, τοιαύτη τις. ἴσως ἀφελῶς οὕτω προσφωνήσαντος τὸν ἵππον ὁ Ἀχιλλεὺς, εἰδὼν δὲ τὸν Ξάνθον σχηματισθέντα πως ὡς πρὸς ἀντιλογίας ὁμοιότητα, ἢ καὶ ὡς εἰκὸς κατὰ χρεμετισμὸν ὑποφωνήσαντα καὶ φθεγξάμενον τοῦτο διὰ τὸ τοῦ Ἡροδότου, ὑπόντος ὅπου αὖ ὁ ἵππος ἐκείνου ἐπαναστάντος πρῶτος φθέγξεται, ἐτεκμήρατό τι ἐντεῦθεν μάντευμα τεχνικῶς περὶ ἑαυτοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Τειρεσίας ἀπὸ οἰωνῶν κλαγγῆς, οἰωνίζεται. καὶ τοῦτ' ἔστιν ἡ τοῦ Ξάνθου ἵππου αὐδὴ, ἡ συμβολικὴ τοῦ μέλλοντος δήλωσις καὶ ὡς εἰπεῖν πρόρρησις ἢ πρόσφθεγξις ἢ φθογγή. καθότι καὶ Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὴν φθογγὴν καὶ ἐπὶ θρεμμάτων τίθησι. Διόδωρος δὲ λέγει κατὰ μυθικὴν ἱστορίαν, Ξάνθον καὶ Βαλίον Τιτᾶνας εἶναι πρότερον, βοηθῆσαι δὲ τῷ Διΐ. Ξάνθον μὲν, Ποσειδῶνος ἑταῖρον ὄντα. Βαλίον δὲ, Διός. καὶ ἐν τῇ μάχῃ, ἀξιῶσαι μεταθέσθαι τὴν μορφὴν, οἷα αἰδουμένους ὁρᾶσθαι ὑπὸ τῶν ὁμογενῶν Τιτάνων, καὶ γενέσθαι τὴν αὐτῶν ἀξίωσιν. καὶ εἶναι τούτους σὺν τῷ Πηλεῖ δοθέντας. διό φασι καὶ Ξάνθος μαντεύεται Ἀχιλλεῖ τὸν θάνατον. ἴδε δὲ περιπέτειαν ἀστείαν καὶ καινὴν εἰ μὴ μόνον ὁ Ξάνθος νῦν οὗτος, ἀλλὰ καὶ ἕτερος Ξάνθος φωνήεις γίνεται τῷ Ἀχιλλεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἤγουν ὁ Σκάμανδρος ποταμὸς, ὁ καὶ Ξάνθος λεγόμενος. καὶ οὗτος μὲν, σώσειν λέγει τὸν Ἀχιλλέα κατὰ σχῆμα προαναφωνήσεως, καὶ ποιεῖ τοῦτο. ἐκεῖνος δὲ, παρὰ μικρὸν ἄγει κινδυνεύειν τὸν ἥρωα. αἰτιῶνται δέ τινες ἐνταῦθα τὸν Ὅμηρον εἰπόντα ὡς ἡ μὲν Ἥρα, αὐδήεντα ἔθηκε τὸν Ξάνθον, αἱ δὲ Ἐρινύες, ἔσχον αὐτοῦ τὴν αὐδὴν οὐ μὴν ἡ αὐτὴ Ἥρα. τὸ δὲ ἐστὶν ὄντως φιλόσοφον. ἀπίθανον γὰρ ἄλλως εἰπεῖν.

ἐκεῖ

ἐπεὶ πῶς ἂν ἡ ἥρα ἐπίσχοι τὴν αὐδὴν, ἧς τῆς φωνῆς μᾶλλον ἐστὶν αἰτία; ἐντεῦθεν δὲ, δῆλον καὶ ὅτι ἡ τοῦ λόγου ἐποχὴ, ἐριννυῶδές ἐστι κακόν. ὅρα δὲ ὅπως καὶ ἐνταῦθα τὸν θάνατόν τε τοῦ ἀχιλλέως προελάλησεν ὁ ποιητὴς ὡς ἐν παρόδῳ, καὶ ὅτι ἐσήμηνεν αὐτὸν εἴγε μὴ ἀνδρὶ μόνῳ δαμασθήσεσθαι, ἀλλὰ καὶ θεῷ. λέγεται γὰρ τοξευθῆναι ὑπὸ ἀπόλλωνος. καὶ ὥσπερ τὸν πάτροκλον ὁ ἀπόλλων κτείνας, ἕκτορι κῦδος ἔδωκεν ὥς φησιν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ τὸν ἀχιλλέα βαλὼν αὐτὸς, ὅμως ἀλεξάνδρῳ τὴν βολὴν ἐπεκήρυξεν εἰς κῦδος ἐκείνου. φράζει δ' ἐν τούτοις ὅμηρος, οὕτω. τὸν δ' ἄρ ὑπὸ ζυγόφιν προσέφη πόδας αἰόλος ἵππος ξάνθος. ἄφαρ δ' ἤμυσε καρήατι. πᾶσα δὲ χαίτη ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος ἥρη. καὶ λίαν σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν ὄβριμ' ἀχιλλεῦ, ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. οὐδέ τοι ἡμεῖς αἴτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε τρῶες ἀπ' ὤμοιιν πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο. ἀλλὰ θεῶν ἄριστος ὃν ἠΰκομος τέκε λητὼ, ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ ἕκτορι κῦδος ἔδωκε. νῶϊ δὲ, καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν, ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι, ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ μόρσιμόν ἐστι, θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἶφι δαμῆναι. ὡς ἄρα φωνήσαντος, ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν. ἰστέον δὲ ὡς ὀλιγοχρόνιον βοήθειαν ἐπὶ ὑγείᾳ δηλοῖ τὸ, καὶ λίαν σε ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ἀλλά τοι ἐγγύθεν ἦμαρ ὀλέθριον. σπουδῆς δὲ ἐνδεικτικὸν τὸ, οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε τὸ δεῖπ γέγονεν. ἔπαινος δὲ ἵππων τὸ, ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέειν. τὸ δὲ πόδας αἰόλος, πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τῶν ἄλλως σημαινομένων τοῦ αἰόλος. τὸ δὲ ἄφαρ, ὅ ἐστι ταχὺ καὶ εὐθέως, οὕτως ἐτρίβη πρὸς κοινότητα τῆς ἀπὸ συνηθείας, ὥστε τινὲς τῶν πολλῶν, τὸν αὐτοσχέδιον ζωμὸν, ἀφαρόζωμόν φασιν. ὡς εἴ τις εἴποι ταχύζωμον, εὐθύζωμον. τὸ δὲ ἤμυσε καρήατι, δηλοῦται τῆς καθ' ὅλον σῶμα κατακλίσεως. ἔστι δὲ ὅμοιον πρὸς τὸ, ἔπειτ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. ὡς γὰρ λήϊον ἠμύει ἀστάχυσιν, οὕτω νῦν ὁ ξάνθος τῇ κεφαλῇ. ἄνω μὲν τρέψας τὸ στόμα, κάτω δὲ ἀφεὶς εἰς γῆν ἐκεῖσθαι τὴν χαίτην, ἐκπεσοῦσαν τοῦ κατὰ τὸν ζυγὸν ζεύγλης, ἐν ᾗ πλεονάζει τὸ λ' ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ζεῦγος δίχα τοῦ λ' προφερόμενον. ἡ δὲ βραδυτὴς καὶ ἡ νωχελία, ταυτολογεῖται. ἴσον δὲ αὐταῖς δύναται καὶ ἡ ματίη, γενομένη ἐκ τοῦ ματᾶν, ἐξ οὗ τὸ ματῆσαι παρὰ οὐ προγέγραπται. τὸ δὲ θεῶν ἄριστον τὸν ἀπόλλωνα εἰπεῖν, τῇ τῶν ἵππων ἀφελείᾳ δοτέον. κυρίως γὰρ ὁ τοῦ μύθου ζεὺς τοιοῦτος, θεῶν γὰρ ἐκεῖνος ἄριστος καὶ ὕπατος. τὸ δὲ ἄριστος, κέκραται κατὰ τὸ ἑωυτοῦ. ἔστι γὰρ ἐκεῖνο, ἑο αὐτοῦ. καὶ κράσει τοῦ ο καὶ α εἰς ω μέγα, γίνεται ἑωυτοῦ, καὶ διαλύσει, ἑωϋτοῦ. σημείωσαι δὲ ὅτι καλῶς ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ξάνθου φιλοσοφεῖ ἐλαφροτάτην εἶναι τὴν τοῦ ζεφύρου πνοιήν. τοιοῦτος γὰρ ὁ ζέφυρος διὰ τὸ μὴ κάθυγρος εἶναι ὥσπερ ὁ νότος. ἐστὶ δὲ ἀφορμή τις τοῦτο εἰς ἀλληγορίαν τοῦ ποδάργης τέκνα λέγεσθαι τοὺς ἵππους τοῦ ἀχιλλέως, ὡς προεδηλώσαμεν. ὅπερ ἐνέφηνε καὶ διὰ τοῦ εἰπεῖν τὸν ξάνθον πόδας αἰόλον, ὅπερ ἐστὶ ταὐτὸν τῷ ποδάργην καὶ ἐκ ποδάργης. ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς ἀκούων πρὸ τινος ὡς τεθνήξεται, σπεύδων δὲ ὅμως εἰς ἔργον, εἴποι ἂν τὸ τοῦ ἀχιλλέως πρὸς ξάνθον. ὦ δεῖνα, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τι σε χρή. εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός. ἀλλὰ καὶ ὥς τις οὐ λήξω. σημείωσαι δὲ ὡς πάνυ εὐθαρσὴς εἰς κίνδυνον ὁ ἀχιλλεὺς, οἷα εὐκλείας ἱμειρόμενος τῆς μετὰ θάνατον. ὃς οἶδα μέν φησιν ὅτι μοι μόρος ἤγουν μοῖρά ἐστιν ἐνθάδ' ὀλέσθαι νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητρὸς. καὶ ὅμως οὐ λήξω πρὶν τρῶας ἄδην ἐλάσω, ἢ μᾶλλον ἐλάσαι πολέμοιο. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ὧδε ὁ ποιητὴς τὸ ἄδην ὅ ἐστι δαψιλῶς, δι' ἑνὸς γράφει δ' συστέλλων τὸ δίχρονον. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα ὅτι τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα φανερῶς ὑπὲρ τῆς ἄλλης προβεβλημένος ὁ ἀχιλλεὺς, μάχεται. τὸ δὲ ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο, τραγῳδίαν ἐν ὀδυσσείᾳ ἔχει τὸ, ἄδην ἐλάαν κακότητος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Υ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΔΙΟΣ ἐπιτρέψαντος, κατέρχονται βοηθήσοντές οἱ θεοὶ πάντες. τοῖς μὲν ἕλλησιν, ἥρα, καὶ ἀθηνᾶ, καὶ ποσειδῶν, καὶ ἥφαιστος, καὶ ἑρμῆς. τοῖς δὲ τρωσὶν, ἀφροδίτη, καὶ ἀπόλλων. ἔτι δὲ καὶ ἄρτεμις, καὶ λητὼ, ἄρης τε, καὶ σκάμανδρος. αἰνείαν δὲ ἀντιστάντα ἀχιλλεῖ, σώζει ποσειδῶν νεφέλῃ καλύψας. ἀχιλλεὺς δὲ, ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ πολύδωρον τὸν πριάμου παῖδα. ἕκτωρ δὲ ἀντιστὰς αὐτῷ, φεύγει, ἀπόλλωνος σώζοντος αὐτόν. τοὺς δὲ ἄλλους, ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατήπειγεν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Υ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΙ θεῶν μάχη τὸ γράμμα τῆς παρούσης ῥαψῳδίας ἐπιγέγραπται. ὁ δὲ ζητητικὸς ἐπιγράφει, αὖ τε. ὖ, μακάρων ἐνοπὴ καὶ φύλοπις οὐρανιώνων. καὶ ἄλλως δὲ ὖ, μακάρων ἔρις ἄρσε, φέρει δ' ἐπὶ κάρτος ἀχαιοῖς. ὅτι δὲ τὸ ὖ στοιχεῖον ὗμ λέγουσιν οἱ αἰολεῖς μετὰ ψιλοῦ οἰκείου ἔθει, ψιλωτικοὶ γάρ εἰσιν ἐπὶ πᾶσιν, ὑπὸ τῶν εἰδότων πᾶσι παραδίδοται. ὅτι ἐν τῷ διαθέτειν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τὸν λόγον ἀποστρέψας πρὸς ἀχιλλέα ὡς προσφωνεῖσθαι ὑπὸ τοῦ μύθου ἄξιον, φησίν. ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶν θωρήσσοντο ἀμφὶ σὲ πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον ἀχαιοί. καὶ ὅρα ὅτι ἐν μὲν τῇ ἀ ῥαψῳδίᾳ περιφράσας ὁ ἀγαμέμνων, ἔφη πρὸς ἀχιλλέα. αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε. ἐνταῦθα δὲ συντομώτατα φράζων, μάχης ἀκόρητον αὐτὸς ὁ ποιητὴς αὐτὸν λέγει. καὶ σημείωσαι ὅτι ὅπερ ἐπὶ ψόγῳ φθάσας εἰς ψόγους ἔφη τὸ μάχης ἀκορήτους ἐκείνους εἶναι. τοῦτο ἐνταῦθα ἐπὶ ἐπαίνου ὁ ἀμφίγλωσσος ὅμηρος ἔλαβε. καὶ οὐ θαυμαστόν. οὐ γὰρ αἰεὶ ὁ ἀχιλλεὺς τοιοῦτος, οὐδὲ αἰεὶ φίλη αὐτῷ ἔρις, κατὰ τὸν παραβάλλοντα βασιλέα. ἀλλὰ δὲ τὴν ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ ἄμυναν, ἄρτι μάχης ἐστὶν ἀκόρητος. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὡς εἴρηται ὁμηρικὸν δίγλωσσον, πρῶτα μὲν ἐν λέξεσι θεωρεῖται. δι' ὧν βριάρεων καλέουσι θεοί, αἰγαίωνα δὲ ἄνδρες. καὶ, χαλκίδα κικλήσκουσι θεοί, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. ὡς ὅμηρος εἰδὼς καὶ τὴν θείαν εἰδότος γλῶσσαν ὡς καὶ τὴν κατ' ἀνθρώπους. πρὸς ὅπερ ἀστειζόμενος φιλόξενος ὁ κυθήριος, καὶ ὑπὲρ λιπαυγέας προβίδας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας, ἐπάγει ὁμηρικῶς. τάς, ἐφημέριοι καλέουσιν ἥγουν καλοῦσι τραπέζας. ἀθανάτοι δέ τε, ἀμαλθείας κέρας. εἶτα φαίνεται τὸ ῥηθὲν δίγλωσσον καὶ ἐν ἐννοίαις ἀντιθέτοις διαφέρεσθαι, ὡς νῦν ὁ ἀχιλλεὺς μάχης εἶναι ἀκόρητος εὐλογεῖται, καί τοι τῶν τρώων δι' αὐτὸ τοῦτο κακολογηθέντων. τοῦτο δὲ καὶ ἐν πολλοῖς ἄλλοις ἀφειδῶς ὁ ποιητὴς μεθοδεύει. καὶ ζηλοῦσι τοῦτο, μάλιστα μὲν οἱ διαλεκτικοί, ὧν καὶ ζήνων ὁ παλαμήδης μέν ἐστι. καὶ οἱ ἐφεκτικοί. καὶ ὁ τὰ δικανικὰ δὲ μελετήσας. ὧν σκοπὸς, τὰ ἀντικείμενα κατασκευάζειν. δι' ὃ λυσίαν οὐκ ἐπιγράφοντα, διὰ τὰ καὶ τά. καὶ αὖ πάλιν μὴ λυσίαν οὐκ ἐπιγράφοντα, διὰ τὰ καὶ τά. τὸ τοιοῦτον δίγλωσσον ἐν πολλοῖς ῥητορικά τοπον. καὶ εὐριπίδης ... παιδευόμενος, φησί που ὅτι, ἐκ παντὸς ἄν τις πράγματος δισσῶν λόγων ἀγῶνα θεῖτ' ἄν, εἰ λέγειν εἴη σοφός. ὅτι καὶ ἀχιλλέως ὁπλίζεσθαι μέλλοντος εἰς πόλεμον, καθίζει θεῶν ἀγορὰν ὁ ποιητὴς ὑπὸ τῷ διΐ, κελεύοντι διὰ τῆς θέμιδος πάντας φοιτᾶν εἰς αὐτὴν ὡς ἐπὶ μεγίστῳ τινὶ πράγματι. καὶ ζεὺς μὲν

Ὣς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι θωρήσσοντο,
Ἀμφὶ σὲ πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητον ἀχαιοί.
Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν, ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο.
Ζεὺς δὲ θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι,
Κρατὸς ἀπ' οὐλύμποιο πολυπτύχου. ἡ δ' ἄρα πάντῃ
Φοιτήσασα, κέλευσε διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
Οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπέην νόσφ' ὠκεανοῖο,
Οὔτ' ἄρα νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα διὸς νεφεληγερέταο,
Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς διὶ πατρὶ
Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν.
Ὣς οἱ μὲν διὸς ἀγηγέρατ'. οὐδ' ἐνοσίχθων
Νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτούς.
Ἷζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι. διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν.
Τίπτ' αὖτ' ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορήνδ' ἐκάλεσσας;
Ἤ τι περὶ τρώων καὶ ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
Τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη, πόλεμός τε δέδηε.

θέμιστα κέλευσε θεοὺς ἀγορὴνδὲ καλέσσαι κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου. ἡ δ' ἄρα πάντῃ φοιτήσασα, ἐποίει τὸ κελευσθέν. πάνυ δὲ μεγαλοπρεπῶς ὁ ποιητὴς καὶ ἐν τούτοις ἐξαίρει τὴν Ἀχιλλέως ἔξοδον, εἴπερ ἐκκλησίαν τοιαύτην συνήγαγε δι' αὐτόν. ὅρα δὲ ὅτι ταῖς μὲν ἀγγελίαις, ἢ ἱερεὺς ἐπιτυγχάνει ὁ Ἑρμῆς. νῦν μόνην ὡς νομιμωτάτην φασὶν ἐπιμελῆ τῆς ἀγορᾶς, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης μεγάλοις πράγμασιν, ἢ ψῆφος γοῦν τοῖς ἅρπαξι καὶ ἐπιόρκοις Τρωσὶ πλεῖα ἐπενεχθήσεται, τῇ Θέμιδι ὁ Ζεὺς πρὸς τὴν σύγκλητον χρῆται. ἥτις ἡ αὐτὴ οὖσα τῷ θεσμῷ καὶ τῇ δίκῃ, ἀγορὰς λύει τε καὶ καθίζει κατὰ τὴν ποίησιν. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι οὔτε τις οὖν ποταμῶν ἀπῆν τῆς ἄνω δηλαδὴ ἀγορᾶς νόσφ' Ὠκεανοῖο. οὔτ' ἄρα νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ πίσεα ποιήεντα. διατί; διότι ἀλληγορικῶς καὶ αἱ τῶν ποταμῶν ἀρχαὶ καὶ αἱ τῶν πηγῶν καὶ αἱ τῶν ἑλῶν, τοιαῦτα γοῦν τὰ πίσεα, ναὶ μέν τοι καὶ αἱ τῶν ἀλληγορουμένων νυμφῶν περὶ ὧν ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, ἐκ τοῦ ἄνω Διὸς τουτέστιν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ ἀέρος εἰσίν, ἐξ οὗ καὶ οἱ διιπετεῖς προονομάζονται ποταμοί. καὶ Ποσειδῶν δέ φησιν οὐδ' αὐτὸς νηκούστησεν ἤγουν ἀνήκοος γέγονε θεᾶς τῆς Θέμιδος, ἀλλ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε μετ' αὐτοὺς, ἤγουν εἰς αὐτοὺς τοὺς ἄνω ἠθροισμένους. αἴρεται γάρ τι καὶ τοῦ κατὰ Ποσειδῶνα θαλαττίου ὕδατος, ὕψου ἀναθυμιώμενον. ὃς καὶ ἵζε φησὶν ἐν μέσσοισι, πιθανῶς. οἰκεῖος γοῦν ὁ μέσος τόπος τῷ Ποσειδῶνι. ὃς εἰς ὕδωρ ἀλληγορούμενος, τῇ γῇ τῇ τοῦ παντὸς μεσαιτάτῃ, συνσφαιροῦται. Ὠκεανὸς δέ γε οὐ πάρεστι, διότι εἰς τὸν ὁρίζοντα ἡ ἀκριβὴς αὐτὸν ἀνάγει θεωρία τὸν ἀποτέμνοντα τὸ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον, διὸ οὐκ ἐγχωρεῖ τὸν τοιοῦτον ὠκεανὸν, ὁμοίως τοῖς ἄλλοις ἄνω γενέσθαι, ὑπερβαίνοντα τὸ διαιρούμενον. εἰ δὲ καὶ ὡς ὕδωρ στοιχειακῶς θεωροίη τις τὸν ὠκεανὸν, οὐδ' οὕτω δύναται ἄνω γενέσθαι τῇ ὁλότητι. ἀλλά τι μὲν αὐτοῦ αἴρει, διὰ ἀναθυμιάσεων δηλαδὴ, ἃς ὁ Ποσειδῶν ὑποδηλοῖ, ἐξ ὧν οἱ ποταμοὶ καὶ αἱ πηγαὶ καὶ τὰ πίσεα καὶ αἱ νύμφαι. οὐ μὴν δὲ καὶ ἡ πᾶσα τοῦ στοιχείου ὁλότης, ἄνω γίνεται. τοῦτο γὰρ ἀδύνατον. καὶ οὕτω μὲν κατὰ ἀναγωγήν. μυθικῶς μέντοι, ἀποδημεῖ τῆς ἐκκλησίας ὁ ὠκεανὸς, ὡς πρόγονος θεῶν, ἵνα μὴ παρείη τῷ τῶν ἀπογόνων πολέμῳ. θεῶν γὰρ μάχην τὴν ῥαψῳδίαν ταύτην ὁ ποιητὴς παραδίδωσι, καὶ οἱ παλαιοὶ ἐπιγράφουσι. καὶ περὶ μὲν τούτων, ταῦτα. περὶ δὲ τῆς γῆς εἰ καὶ μηδὲν ὁ ποιητὴς διορίζεται, ἀλλὰ βέλτιόν φασι νοεῖν ὡς ἀπολειπομένης τοῦ συλλόγου καὶ αὐτῆς. περὶ αὐτὴν γάρ ἐστιν ὁ κάτω μένων ὠκεανὸς, καὶ ἀνάγκη συνεκλείπειν καὶ αὐτήν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα συνήθως θέμιστα δωρικῶς λέγει, κατὰ τὸ, θέμιστι καλλιπαρήῳ. καὶ κρᾶτα δὲ ὄρους, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἀκροτάτην κορυφὴν ἤτοι ἐξοχὴν, ἀκρώρειαν. σημείωσαι δὲ ὅτι κοινῶς μὲν, ἡ κρὰς λέγεται τοῦ κρατός. τὸ δὲ κρατὸς διασαφοῦντος παρὰ Σοφοκλεῖ, καὶ σὺν κράατι τίσις ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἔχουσί τινα ζήτησιν. ἡ δὲ τραγῳδία, καὶ τὸ κρᾶτα λέγει οἱ δὲ ὕστεροι ὡς καὶ τὸ κάρα. ἡ δὲ κάρα, τῶν νεωτέρων ἐστί. λέγεται δὲ καὶ κάρηαρ. ὡς δηλοῖ τὸ, καρήατι. πολύπτυχος δὲ Ὄλυμπος, τὸ μὲν ὄρος, διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πτύχας ἤτοι περιοχὰς ἀνακλίσεων. ὁ δὲ οὐρανὸς, ἀλληγορικῶς, διὰ τὰς ὀκτὼ σφαίρας ἃς ἔχει. τὴν μίαν τῶν ἀπλανῶν. καὶ τὰς ἑπτὰ τῶν πλανήτων. ἢ καὶ ἄλλως, πολύπτυχος, ὁ ἰσχυρὸς καὶ στερεός. καθ' ὁμοιότητα σώματός τινος πολυπτύχου, ἐστία καὶ ἡ τοῦ Ἀχιλλέως περιϊστορεῖται ἀσπίς. νύμφαι δὲ ὅτι αἱ περὶ γῆν φυσικαὶ δυνάμεις λέγονται ἃς ἡ τοῦ ὕδατος ὑγρότης ἀποτελεῖ, καὶ ἐν ἄλλοις πρὸ τούτων σαφῶς εἴρηται. ἄλσεα δὲ λέγει καλὰ, τοὺς κήπους ἀπὸ τοῦ ἄλλω ἀλσω αἰολικῶς. διὸ καὶ ψιλοῦται. ὅπου δηλαδὴ τὰ φυτὰ ἐξ ὑγρότητος καὶ πνεύματος εἰς αὔξην ἄλλονται. διὸ καὶ οὐ μόνον ἄλσος ὁ τοιοῦτος λέγεται τόπος ἀπὸ τοῦ ἄλλεσθαι, ἀλλὰ καὶ κῆπος ἀπὸ τοῦ κάπος, ὃ δηλοῖ πνεῦμα τὸ ἀναζωογόνον ὑγρότητος θρεπτικοῦ τῶν φυτῶν. πίσεα δὲ, ὑγρὸς τόπος καὶ δυνάμενος πίζειν, ὅ ἐστι ποτίσαι. ἢ διὰ τοῦτο ἢ ποιώδης, ἤτοι βοτανώδης. ὡς γὰρ μύω μύσω φασὶ μῦος εἰς ὃ μίρει μὴ ἐμβλέπειν ἀπεχόμενοι, ἢ πρὸς ὃ τὰ χείλη μύομεν οὐ προσφωνοῦντες, οὕτω πίω πίσω πῖσος. τοῦ δὲ πίσω ἡ χρῆσις παρὰ Πινδάρῳ. ἐξ αὐτοῦ δὲ, καὶ Πῖσα πόλις, καὶ Πίσα πηγὴ, ὡς ἂν εἴποι τις ποτίστρα. καὶ πιστὰ παρ' Αἰσχύλῳ φάρμακα, τὰ πινόμενα. ὅτι παντοδαπὸς τὴν τέχνην ὁ Ἥφαιστος ὢν, ξεστὰς αἰθούσας ἄνω ποιεῖ. ἤγουν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, στοὰς στυλωτάς. αἰθομένας ὅ ἐστι καταλαμπομένας φωτί. ἐνίζανον δὲ ταύταις κατὰ τὸν ποιητὴν, οἱ νῦν ἀγερθέντες, οὐχ ὡς θρόνοις πάντως, ἀλλ' ἐν αὐταῖς περὶ τὸ ἔδαφος καθεζόμενοι. ὅτι πανταχοῦ ἐν τῷ ἰδυίαις πραπίδεσσι, διὰ τοῦ ι γράφει ὁ ποιητὴς τὴν ἄρχουσαν τοῦ ἰδυίαις, ἵνα διαφέρῃ τῆς μετοχῆς, ὡς μετοχικόν. καὶ γράφοιτο, εἰδυῖα μὲν διὰ διφθόγγου, ἡ γινώσκουσα. ἰδυῖα δὲ μετὰ μόνου ι, ἡ ἐπιστημονική. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα ἔχει δακτυλικῶς τὸ, ἃς Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. εἰ δέ τις φιλέρις ὢν, αἱροῖτο ἐκθλίψας γράψαι ποίησ' εἰδυίαις πραπίδεσσιν, ἵνα οὕτω σπονδειακῶς γράψῃ αὐτὸς διὰ διφθόγγου τὴν καταρχὴν τοῦ εἰδυίαις, ἀλλ' οὐ νικήσει τοὺς παλαιοὺς ὁμηρίδας διὰ τοῦ ι γράφοντας. ὅτι ἐν τῷ, Διὸς εἴσω ἀγηγέρατο, ἤγουν ἠθροίσθησαν, λείπει γενικὴ περιοχῆς τινος, ἵνα ᾖ ὅτι ἀγηγέρατο εἴσω τοῦ κατὰ τὸν Δία δώματος, ἢ οἴκου, ἢ τοιοῦδέ τινος.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἔγνως ἐννοσίγαιε ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλήν,

Ὅτι ὁ φορηθεὶς ἐφ' οἷς ὕπερ τινῶν κρύβδην νοεῖ, ἐρεῖ τὸ ἔγνως ἐμὴν ἐνὶ στήθεσσι βουλήν. μέλλουσί μοι ὀλλύμενοι

τερ. ζεὺς δὲ ἑαυτὸν φησὶν, ὡς οἷς αὐτὸς μὲν βουλῇ ἤθροισε, προσέθηκε δὲ ἤρετο. τί ποτε αὖ ἀργικέραυνε θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας, ἦ τι περὶ τρώων καὶ ἀχαιῶν μερμηρίζεις καὶ ἑξῆς. ὅτι ὁ ζεὺς αὐτὸς μὲν, μενέειν λέγει πτυχὶ ὀλύμποιο ἥμενος ἤτοι πολυοχῆ ὡς εἴρηται. ἔνθα ὁρόωσ φησὶ, φρένα τέρψομαι. τοὺς δὲ ἄλλους οὓς φθάσας ἐκώλυσεν ἀπειλαῖς, ἀφίησιν ἄρτι ἀρήγειν ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου. καὶ αἰτίαν τούτου ἐπάγει, τὸ δεδιέναι μὴ οὐκ ἀντίσχωσιν οἱ τρῶες πρὸς τὸν ἀχιλλέα.

Ὧν ἕνεκα ξυνάγειρα. μέλουσί μοι ὀλλύμενοί περ.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ οὐλύμποιο
Ἥμενος, ἔνθ' ὁρόων φρένα τέρψομαι. οἱ δὲ δὴ ἄλλοι,
Ἔρχεσθ' ὄφρ' ἂν ἵκησθε μετὰ τρῶας καὶ ἀχαιούς.
Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου.
Εἰ γὰρ ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ τρώεσσι μαχεῖται
Οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα πηλείωνα.
Καί δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες.
Νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν, ἑταίρου χώεται αἰνῶς,
Δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἐξαλαπάξῃ.
Ὣς ἔφατο κρονίδης. πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.
Βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόν δε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες.

φησὶ γὰρ ἀποσεμνύνων πάνυ τὸν ἀχιλλέα, οὕτως. εἰ γὰρ ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ τρώεσσι μαχεῖται, οὐδὲ μίνυνθ' ἕξουσι ποδώκεα πηλείωνα. ἤγουν ἀντισχήσονται, ἐφέξουσιν. οἳ καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὁρῶντες. νῦν δ' ὅτε δὴ καὶ θυμὸν, ἑταίρου χώεται αἰνῶς, δείδω μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρμορον ἤγουν ὑπὲρ μόρον ἐξαλαπάξῃ. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀστείως ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ λέγουσιν ὡς ἐναντία ποιεῖ ὁ ζεὺς, οἷς βούλεται. θέλει μὲν γὰρ μὴ πάνυ ἰσχυρὸν κατὰ τῆς τροίας γενέσθαι τὸν ἀχιλλέα καὶ τοὺς ἀχαιούς, διὸ καὶ ἐνδίδωσι τὴν τῶν θεῶν συμμαχίαν, λανθάνει δὲ ἑαυτὸν μὴ ποιῶν ὃ θέλει. κρείττους μὲν γὰρ τρώων οἱ ἕλληνες τὴν ἰσχὺν, καὶ διὰ τοῦτο, ἄνισοι πρὸς ἐκείνους. κρείττους δὲ καὶ οἱ τοῖς ἕλλησι βοηθοῦντες θεοὶ, τῶν ἐπικουρούντων τοῖς ἰλιεῦσι. καὶ ὁμοίως ἄνισοι καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους. ἐὰν δὲ τοῖς ἀνίσοις ἄνισα προστεθῇ ὁμοειδῆ τοῖς ἐξ ἀρχῆς, τὰ ὅλα μένει ἄνισα. ἡ γὰρ αὐτὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐξ ἀρχῆς ὑπερεχόντων μένει. ὡς οὖν ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς οἱ ἕλληνες ἄνισοι εἰσὶ τοῖς τρωσὶν ὑπερέχοντες τῇ ἀνδρίᾳ, οὕτω καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τῶν θεῶν συμμαχίᾳ, διὰ τὸ τῶν συμμάχων ἄνισον, ὡσαύτως ἄνισοι ἔσονται καὶ ὑπερέξουσι τῇ ἀνδρίᾳ. καὶ οὕτω μὲν λογιωτέρα ἡ ἀπορία. οἱ δὲ λύοντες, λέγουσιν ἃ θέλουσι. τὸ δὲ ὑπέρμορον ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ φαίνεται, ἓν μέρος λόγου ἀρίσταρχος δέχεται ὁμοίως τῷ ὑπέρβιον, ὡς ἐπίρρημα ληφθέν. ἀντὶ τοῦ, ὑπερμόρως. ἔχει δὲ καὶ πληθυντικὸν ἐν τῷ, ἔνθα κεν ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη. ὅμοιον τῷ, οὐ μὲν καλὰ χόλον τόνδ' ἔνθεο θυμῷ, ἀντὶ τοῦ οὐ καλῶς. ἐγχωρεῖ δὲ καὶ κατὰ διάλυσιν ὑπὲρ μόρον γράφεσθαι. μόρου νοουμένου, τοῦ μεμοιραμένου, τουτέστι τοῦ μορσιμίου. ἔφη γοῦν ἐν τῷ τέλει τοῦ ταῦ, ὅ μοι μόρος ἤγουν μοῖρα ἐνθάδ' ὀλέσθαι. τὸ δὲ φρένα τέρψομαι, δηλοῖ ὡς μόνον τὸ τέρψομαι αὐτὸ καθ' αὑτὸ, οὐκ ἐντελῶς φράζεται. τὸ δὲ ποδώκεα πηλείωνα, περιττῶς κεῖται. εἰπόντος γὰρ τοῦ ποιητοῦ, εἰ γὰρ ἀχιλλεὺς μόνος μαχεῖται, ἀρκοῦν ἦν εἰπεῖν, οὐδὲ μίνυνθα ἕξουσι τρῶες αὐτόν. ὅμηρος δὲ γλυκαζόμενος τῇ τοῦ ἀχιλλέως προφορᾷ, διασαφεῖ αὐτόν. καὶ ἀντὶ ἀντωνυμίας, τὸ ἐκείνου ἰδίως προφέρει ὄνομα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ φυσικῶς οἱ ἄλλοι θεοὶ διὸς ἔνδον ἀγηγέρατο ἤγουν ἠθροίσθησαν πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη, νόσφ' ὠκεανοῖο, οὕτω καὶ εἰς τὴν εἰρημένην τῶν θεῶν ἀγορὰν, οἱ μὲν ἄλλοι κατέρχονται ὅπῃ νόος ἐστὶν ἑκάστου. αὐτὸς δὲ, μένει καθήμενος ἄνω, καθότι οὐκ ἔστι πανταπον τὸν αἰθέριον καὶ ὀλύμπιον δία, ἀλλόγως ἐνεχθῆναι κάτω.

Ὅτι ἥρα μὲν συμμαχεῖ ἀχαιοῖς, οὐ μόνον ὡς εἰς τοὺς νομίμους γάμους ἀδικηθέντος τοῦ μενελάου οἷα γαμηλία δαίμων, ἐπιστατεῖ γὰρ αὐτὴ τῶν γάμων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ βασιλικώτερον τῆς ἑλληνικῆς ἀρχῆς. ἥρα γὰρ ὡς πολλαχοῦ ἐρρέθη, ἧς βασιλείας μεταλαμβάνεται. ὅθεν καὶ ἱερὰ ζωὴ ἡ βασιλική. ἀθηνᾶ δὲ ἡ φρόνησις, τοῖς ἀχαιοῖς καὶ αὐτὴ συμμαχεῖ, διὰ τὸ τοῦ ἑλληνικοῦ πολέμου δίκαιον καὶ εὔλογον. καὶ διότι φρόνησις εἷλεν ὕστερον τὴν τροίαν, καὶ

Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ παλλὰς ἀθήνη,
Ἠδὲ ποσειδάων γαιήοχος ἠδ' ἐριούνης
Ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασται.
Ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων,
Χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί.
Ἐς δὲ τρῶας, ἄρης κορυθαίολος. αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ
Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' ἄρτεμις ἰοχέαιρα.
Λητώ τε, ξάνθος τε, φιλομμειδής τ' ἀφροδίτη.

καὶ δόλος σοφός. διὸ καὶ ἑρμῆς αὐτοῖς ὁ λόγιος, συμμαχεῖ. ὃς οὐ μόνον ἐριούνης καὶ φρεσὶ κεκασμένος πευκαλίμαις, ἀλλὰ καὶ δόλιος. ἥφαιστος δὲ σύμμαχος ἑλλήνων ἐστὶ καὶ αὐτός, ὅτι τε πολέμιος ἄρει κατὰ τὸν καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ μῦθον, καὶ ὡς φίλος δὲ τῇ ἀθηνᾷ. ἥφαιστος γοῦν διδάσκει τέχνας ἐν ὀδυσσείᾳ, καὶ παλλὰς ἀθήνη. ἔτι δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς οὕτω πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ ποιητὴς ἀντιπαραγαγεῖν αὐτὸν ὡς πῦρ ὕδατι τῷ ἐγχωρίῳ ποταμῷ ξάνθῳ. ποσειδῶν δὲ τοῖς ἀχαιοῖς συνεφάπτεται μάχης, διά τε τὴν πρὸς τὸν λαομέδοντα μῆνιν, ὅτε θητεύσαντος εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, ἐβιάσατο τὸν μισθὸν ὡς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ πλείω. ἔτι δέ, καὶ ὅτι νησιῶται οἱ πλείους τῶν ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦτο οἰκεῖοι ποσειδῶνι. καὶ ὅτι διὰ θαλάσσης πλεύσαντες εὐτυχῶς, μετῆλθον τὴν τῆς ἑλένης ἁρπαγήν. καὶ οὗτοι μὲν συμμαχοῦσι τοῖς ἕλλησι διὰ ταῦτα. τοῖς μέντοι τρωσίν, ὁ μοιχὸς ἄρης βοηθεῖ, ὡς τοιούτοις. ὅμοιος γὰρ φασὶν ὁμοίοις. ὅπου γε καὶ ὁ τρωϊκὸς πόλεμος ἀπὸ μοιχείας ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔτι δὲ καὶ ὡς ἁρπαγῆς καὶ βίας δεσπόζων. καὶ ὡς οὐκ ἔλλογος, ἀλλ' ἐναντίος τῇ ἀθηνᾷ. διὸ καὶ ἡ ἀφροδίτη τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ. οἰκείως μὲν ἔχουσα πρὸς τὸν ἀλόγιστον ἄρην, ἀπεχθομένη δὲ τῇ ἔμφρονι ἀθηνᾷ. ἄρτεμις δὲ τοῖς τρωσὶν ἐπικουρεῖ, ἢ ὡς ἔφορος τῶν χορῶν, καὶ γὰρ καὶ οἱ τρῶες χοροιτυπίαις ἄριστοι. ἢ ὡς τοξότις, ὁποῖος καὶ ὁ τοῦ πολέμου αἴτιος ἀλέξανδρος. διό, καὶ ὁ ἀπόλλων ὡς τοιοῦτος συνεπικουρεῖ. ἡ δὲ λητώ, οἷα μήτηρ ἀπόλλωνός τε καὶ ἀρτέμιδος, καὶ ὅτι νυκτὸς ἄξια πείσονται οἱ τρῶες καὶ λήθης. εἰς ἅπερ ἄμφω ἀλληγορεῖται καὶ ἡ λητώ. ὁ δὲ ξάνθος, ὡς ποταμὸς ἐγχώριος ἐπικουρεῖ τοῖς τρωσὶ καὶ ὡς πρὸς ἥφαιστον ἀξιόμαχος. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὅτι δὲ ἀλλήλοις αὐτοὺς ὁ ποιητὴς ἀντιστὰς συνδυάζων εἰς μάχην, φυσικῆς τε ὁ μῦθος τοιαῦτα ἔχει θεωρίας καὶ ἠθικῆς, ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. σημείωσαι δὲ ὅτι ὑπὲρ τοῦ πιθανώσασθαι τὸ πλάσμα ὁ ποιητής, ἐπίσης αὖ καὶ τὸν αἰδωνέα ἢ τὸν διόνυσον καὶ τὴν δήμητραν παρόντας τῇ μάχῃ, οὐκ ἔχει δὲ πιθανῶς τοιοῦτόν τι ποιῆσαι. ᾅδης μὲν γάρ, οὐκ ἔστιν ὅτῳ πρὸς τὸ ζῆν ἐπικουρήσει, ἀπωλείᾳ χαίρων ἀνδρῶν καὶ στεναγμοῖς κατὰ τὴν τραγῳδίαν, καὶ γόοις πλουτιζόμενος. δήμητρα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ διόνυσος, καρποτρόφοι ὄντες, ἄχθονται καθάπαξ τῷ πολέμῳ φθαρτικῷ ὄντι τῶν καρπῶν. ἔστι δὲ ὁ περὶ τούτων τοῦ ποιητοῦ λόγος, τοιοῦτος. βάν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες, ἤγουν διχονοοῦντες. ἥρη μέν, μετ' ἀγῶνα νεῶν καὶ παλλὰς ἀθήνη. ἠδὲ ποσειδάων γαιήοχος, ἠδ' ἐριούνης ἑρμείας, ὃς ἐπὶ φρεσὶ πευκαλίμῃσι τοῖς πολλαχοῦ ῥηθεῖσι, κέκαστο. ἥφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων. ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ἃ δὴ καὶ προγέγραπται. ἐς δὲ τρῶας, ἄρης κορυθαίολος. αὐτὰρ ἅμ' αὐτῷ, φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' ἄρτεμις ἰοχέαιρα, λητώ τε, ξάνθος τε, φιλομμειδής τ' ἀφροδίτη. καὶ εἰσὶν οὕτως, πέντε μὲν οἱ ἀχαϊκοί, ἓξ δὲ οἱ τῶν τρώων. ἀγῶνα δὲ νεῶν καὶ ἐνταῦθα, τὴν ἄθροισιν λέγει, καὶ ὡς οἱ μεθ' ὅμηρόν φασι, συναγωγήν. ἐριούνης δὲ ἑρμῆς, ἡ παρὰ τὸ ἐρί ἐπιτατικὸν καὶ τὸ ὀνῶ, ὁ ἄγαν ὀνῶν καὶ ὠφελῶν. ἢ ὁ ἐρευνητικός, παρὰ τὸ εὑρεῖν. ἢ χθόνιος κατὰ τοὺς τραγικούς, παρὰ τὴν ἔραν. ἰστέον δὲ ὅτι ἀποσεμνύνων τὸν ἥφαιστον ὁ ποιητής, ἵνα μὴ δόξῃ ἀχρεῖον τοῦτον σύμμαχον διδόναι τοῖς ἕλλησιν, ἔφη κίειν εἰς μάχην σθένεϊ βλεμεαίνων, χωλεύων. ὡς τοῦ χωλεύειν, μηδὲν ἐμποδὼν γινομένου τῇ κατ' ἐκεῖνον λοιπῇ εὐρωστίᾳ τοῦ σώματος. τὰ γοῦν ἄνω, βριαρὸς ἦν. ἢ ὡς ὁ ποιητής φησι, πέλωρ αἴητον. τὸ γοῦν φυσικὸν ἐλάττωμα τοῦ χωλεύειν, ἀναπληροῖ βλεμεαίνων σθένει. τοιοῦτον καὶ τό, ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ἐλάττωμα μὲν γὰρ τὸ ἀραιαί, ἀρετὴ δὲ τὸ ῥώεσθαι, ἤγουν ἐρρωμένως κινεῖσθαι. βλεμεαίνειν δὲ καὶ νῦν, ἢ τὸ ἀναβλέπεσθαι καὶ περίβλεπτον εἶναι. ἢ τὸ δεινοῦσθαι, καὶ ἀγριοῦσθαι κατὰ λέοντα ἐκφοβοῦντα βλέμματι καὶ ἄλλως βλοσυρότητι. ἢ κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ βρέμειν. ἐναλλαγῇ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον. κορυθαίολος δέ, οὐ μόνον ὁ ἕκτωρ πολλαχοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ ἄρης ἐνταῦθα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι φιλοτιμεῖται κἀνταῦθα τοῖς ἐπιθέτοις ὁ ποιητὴς κατ' ἰδίαν γλυκύτητος τοὺς πλείους τῶν θεῶν μετὰ ἐπιθέτων προαγαγών, παλλὰς ἀθήνη, ποσειδάων γαιήοχος, ἐριούνης ἑρμείας, ἄρης κορυθαίολος, φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἄρτεμις ἰοχέαιρα, φιλομμειδὴς ἀφροδίτη. ἠξίωσε δὲ καὶ ἔτι πλείονος λόγου, τὸν ἑρμῆν καὶ τὸν ἥφαιστον. τὸν μέν, εἰπὼν φρεσὶ πευκαλίμαις κεκοσμῆσθαι ἤτοι πυκναῖς, συνεταῖς. τὸν δέ, σθένει βλεμεαίνειν, καὶ ἐρρωμένως τὰς κνήμας κινεῖν. τὴν μέντοι λητὼ καὶ τὸν ξάνθον, ἐπιθέτων δίχα προήγαγεν, ἵνα μὴ ὁμοειδῶς διὰ πάντων χωρῇ. ἄρα δέ, ὡς εἰ καὶ ταυτὸν ἀκερσεκόμην εἰπεῖν καὶ καρηκομόωντα, ὅμως οὐκ ἐθέλουσι τὸν ἀπόλλωνα καρηκομόωντα εἰπεῖν, ὡς ἀνθρώποις ἀπονέμοντες ἐκεῖνο, οἳ τρέφοντες κόμην, ἐκείροντό ποτε αὐτήν. καὶ οὐ μόνον ἐπὶ πένθει ὅπερ ἐπὶ πατρόκλῳ γίνεται, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐπὶ ἀνατροφῇ. πλόκαμος γὰρ κόσμος, ὁ μέν τις ἦν κατὰ τὸν εἰπόντα, θρεπτήριος. ὁ δέ, θρηνητήριος. οἱ θεοὶ δὲ ὡς ἐρρίζωνται κειρόμενοι, οὐκ ἂν εἶεν ἀκερσεκόμαι. εἰ δὲ καὶ ἐπὶ ἀφανισμοῦ ποτε τὸ κείρειν λαμβάνεται ὡς προδεδήλωται, καλῶς καὶ οὕτως ἀπόλλων μὲν ἦν ἂν ἀκερσεκόμης, ἄνθρωποι δὲ οὔ.

Εἷος μέν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν,
Τέως ἀχαιοὶ μὲν μέγ' ἐκύδανον οὕνεκ' ἀχιλλεὺς
Ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.

Ὅτι ἀχαιοὶ μέν, μέγα κύδανον οὕνεκ' ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. τρῶας δέ, τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον

Τρῶας δὲ τρόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
Δειδιότας ὅθ' ὁρῶντο ποδώκεα πηλείωνα
Τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον ἄρηϊ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὅμιλον ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν.
Ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. αὖε δ' ἀθήνη.
Στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,
Ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων, μακρὸν ἀΰτει.
Αὖε δ' ἄρης ἑτέρωθεν ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος
Ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεως τρώεσσι κελεύων.
Ἄλλοτε πὰρ σιμόεντι θέων ἐπὶ καλλικολώνῃ.
Ὣς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες,
Σύμβαλον. ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
Δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
Ὑψόθεν. αὐτὰρ ἔνερθε ποσειδάων ἐτίναξε
Γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
Πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου ἴδης
Καὶ κορυφαί. τρώων τε πόλις, καὶ νῆες ἀχαιῶν.
Ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων ἀϊδωνεύς.
Δείσας δ', ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ἴαχε, μή οἱ ὕπερθε
Γαῖαν ἀναρρήξειε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη,
Σμερδαλέ' εὐρώεντα, τά τε στυγέουσι θεοί περ.
Τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο, θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.

ἕκαστον, δειδιότας ὅθ' ὁρῶντο, ἤγουν ἔβλεπον ποδώκεα πηλείωνα τεύχεσι λαμπόμενον, βροτολοιγῷ ἶσον ἄρηϊ. ὃ δὴ νοητὴ καὶ αὐτὴ οὖσα παραβολὴ, εὐλόγως οὐ πλατύνεται ἀλλ' ἐπιτόμως εἴρηται. καὶ σημείωσαι ὅπως ὁ ποιητὴς καὶ τὰ θεῖα καὶ τὰ τῶν πολεμούντων, δεικνύει καὶ τὸ τῆς προτέρας ἐξαλλάξει κατὰ τὸ πάθος ἐξαγαγὼν εἰς μάχην τὸν ἀχιλλέα. ὃν ἀπεχθόμενος εἰ μὴ μεγάλα τινὰ ποιήσει ἐπ' αὐτῷ. οὕτω φιλεῖ τὸν ἥρωα. τὸ δὲ ἐκύδανεν, ἐκ τοῦ κυδάνω. ὡς οἰδάνω. δι'. ἀλλά μοι οἰδάνει κραδίη χόλῳ. βροτολοιγὸς δὲ, οὐ μόνον ὁ βροτοὺς φθείρων, ἀλλὰ καὶ ὁ βροτοὺς λοιγὸν ἤτοι κατακοιμίζων, εἰς ὕπνον δηλαδὴ τὸν τανηλεγῆ καὶ νήγρετον. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἀχαιοῖς μὲν, ἄρτι μέγα κῦδός ἐστιν ἀπομηνίσας ὁ ἀχιλλεύς. ἀχιλλεῖ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ὅμοιον κλέος, ὁ φονεῦσαι τὸν ἕκτορα, κατὰ τὸ, ἠράμεθα μέγα κῦδος, ἐπέφνομεν ἕκτορα δῖον. καὶ ἄλλως δὲ καὶ ὑπερηφάνως εἰπεῖν, καὶ νῦν ὑπὸ ἀχαιῶν κυδαίνεται διὰ συμμαχίαν, καὶ τότε δι' ἀνδρείαν. ὅτι λαοσσόον ὥσπερ πρὸ τούτου τὸν ἄρην, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὴν ἔριν λέγει. οὐ πάντως οὐδ' αὐτὴν ὡς λαοὺς σώτειραν, ὡς ὅτι ἀθηνᾶν λαοσσόον φασὶν ἢ ἀπόλλωνα, ἀλλὰ τὴν τοὺς λαοὺς σοβοῦσαν, ἤτοι κινοῦσαν καὶ παρορμῶσαν εἰς πόλεμον. φησὶ γάρ. ὦρτο δ' ἔρις κρατερὴ λαοσσόος. ἄλλως τοίνυν λαοσσόοι εἰσὶν ἔρις καὶ ἄρης, καὶ ἄλλως ἀπόλλων καὶ ἀθηνᾶ. ἰστέον δὲ ὡς δύναται τὸ λαοσσόος, καὶ τῇ ἀθηνᾷ κατὰ παλαιὰν στίξιν προσαρμόζεσθαι. διὸ, λαοσσόος αὖε δ' ἀθήνη, καὶ ὡς κατωτέρω φησὶ, μακρὸν ἀΰτει ὅ ἐστιν ἐφώνει. στᾶσ' ὁτὲ μὲν, παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός, ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἐριδούπων. αὖε δ' ἄρης ἑτέρωθεν ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος ὀξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλεως, τρώεσσι κελεύων. ἄλλοτε, πὰρ σιμόεντι θέων ἢ θείων ἐπὶ καλλικολώνῃ. ἔστι δὲ καλλικολώνη, ἢ κατά τινας καλλικόλωνος, τόπος ἢ λόφος σταδίων ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται, πέντε τὴν περίμετρον, ἐπὶ τῆς ἴδης κείμενος μεταξὺ κώμης ἰλιέων, καὶ σιμοεντίων. καὶ ὅρα οἵους κήρυκας ἐνταῦθα δίδωσι τῇ μάχῃ ὁ ποιητής. σεμνύνων καὶ οὕτω τὴν τοῦ ἀχιλλέως ἔξοδον. μετ' ὀλίγα δὲ καὶ βροντὰς καταρρήξει. καὶ σεισμῷ τινάξει μεγίστῳ τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ οὐρανὸς σαλπίσει, οὐδὲ μὲν τοῦτο πρὸς τὸ βαρύβρομον τῆς βροντῆς. πλάττεται δ' ὅμως ὡς ἔμψυχος καὶ λιγυρὸς ὁ οὐρανὸς τοῦτο ποιεῖν, οὕτω πάντα τεράστια ποιεῖ περὶ ἀχιλλεῖ. τὸ σῶμα, τὸν ὁπλισμόν, τὴν ἔξοδον ἐπιπορείαν, τὴν κοσμικὴν κατάστασιν. ὡς οἷα συνδιεκπληττομένου αὐτῷ καὶ τοῦ παντὸς, ἄνω μὲν ταῖς βρονταῖς, κάτω δὲ τῷ σεισμῷ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ φύσει προσυπάρχει τοῦ ἐν ἄλλοις ἐριγδούπου τὸ ἐνταῦθα ἐριδούπων, καὶ ὅτι μακρὸν μὲν βοᾶν ἐστι, τὸ κατὰ τοὺς εὐρυβόας φωνεῖν. ὀξὺ δὲ βοᾶν, τὸ λιγέως. ὁποῖα οὐ μόνον ἡ τῆς σάλπιγγος βοὴ, ἀλλὰ καὶ ἀνέμων τῶν λιγὺ καὶ λιγυρὸν ἠχούντων. διὸ καὶ ὁ ἄρης ὀξὺ αὔων ἐρεμνῇ λαίλαπι ἐξισοῦται. ἀφ' ἧς ἐστιν ὅτε λιγύφθογγοι γίνονται ἄνεμοι. τὸ δὲ ἀΰτειν, τὴν τοῦ αὔειν πρωτοτυπίαν ἔχεται. αὔω γὰρ, καὶ διαλύσει, ἀΰω, ἐξ οὗ ἀϋτή. ὅθεν τὸ ἀΰτω. ἀκροτάτην δὲ πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν διαλύσας λέγει. ἣν ἀλλαχοῦ ἄκρην ἔφη. ὡς ἐν τῷ, ὤλετο ἴλιος κατ' ἄκρης. πολλαχοῦ δὲ, καὶ πόλιν ἄκρην. τὸ δὲ θέων ἐπὶ καλλικολώνῃ, γράφεται καὶ θείων ἤτοι τρέχων ὁ ἄρης ἐπὶ τῇ καλλικολώνῃ. ταύτην δέ τινες φασὶν εἶναι καὶ τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ λεγόμενον θρωσμὸν πεδίοιο. φαίνεται δὲ καλός τις εἶναι ὁ θρωσμὸς οὗτος. διὸ καὶ κλῆσιν ἔσχε τὸ καλλικολώνη. καὶ θεῶν εἶναι διατριβὴ πέπλασται ὡς οἷα καὶ βραχύτατός τις ὄλυμπος. περὶ ταύτης, καὶ ὁ γεωγράφος

φησί

φησί. καλλικολώνη, λόφος τις πεντασάδιος. παρ' ὃν ὁ σιμόεις ῥεῖ. ἔστι δὲ ὑπὲρ τὴν τῶν ἰλιέων κώμην, ἐν ᾗ τὸ παλαιὸν ἴλιον ἵδρυτο. ἀπέχει δὲ τοῦ νῦν ἰλίου, στάδια μ'. ὅτι καὶ ἐνταῦθα συμβάλλειν, τὸ συνάγειν εἰς μάχην φησὶ γάρ. ἀμφοτέρους μάκαρες ὀτρύνοντες, σύμβαλλον. λέγει δὲ καὶ νῦν ἀμφοτέρους, τὰ δύο στρατεύματα, τοὺς ἀχαιοὺς καὶ τοὺς τρῶας. ὅτι διασκευάζων ἔτι τὰ κατὰ τὸν ἀχιλλέα ὁ ποιητὴς σεμνότερόν τε καὶ φοβερώτερον, φησίν. ἐν δ' αὐτοῖς ἤτοι τοῖς στρατεύμασιν, ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν οἱ ῥηθέντες μάκαρες. δεινὸν δ' ἐβρόντησε πατὴρ ζεὺς ὑψόθεν. αὐτὰρ ἔνερθε ποσειδάων ἐτίναξε γαῖαν ἀπειρεσίην, ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα. πάντες δ' ἐσσείοντο πόδες πολυπιδάκου ἴδης καὶ κορυφαί, τρώων τε πόλις καὶ νῆες ἀχαιῶν. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρων ἀϊδωνεύς. δείσας δ', ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ὑπέρθορεν ἠδ' ἴαχε, μή οἱ ὕπερθεν γαῖαν ἀναρρήξειε ποσειδάων. φανείη δὲ τὰ κάτω τοῖς ἄνω. τοῦτο γὰρ περιφραστικὸν τό, οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη σμερδαλέ' εὐρώεντα. τά τε στυγέουσι θεοί περ. εἶτα ἐπάγει ἐπιφωνηματικῶς τό, τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο, θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. πόσος; τόσος ὦ ποιητά, ὅσον φαίη ἄν τις ἀποτελεῖσθαι βροντῶντος ζηνὸς ἄνωθεν ἀέρι, καὶ γῆ ὅλη τινασσομένη σὺν ὀρέων καρήνοις, ὅ ἐστι κορυφαῖς, ἔτι δὲ καὶ ποσί. καὶ ὅλως, ὅσος ἂν γένοιτο ταρασσομένου τοῦ παντός. ὃν δὴ κτύπον, οὐκ ἂν μὲν ἐκφράσει τις. γνοίης δέ, ἀπείκασαιτο ἂν ζῶν.

καὶ νῦν μὲν οὕτω σεμνύνων τὸν ἀχιλλέα ὁ ποιητής, τὸ πᾶν ἐπὶ τῇ αὐτοῦ ἐξόδῳ μεγαλοφυῶς συγκινεῖ, τερατείας κατὰ τὸ εἰκὸς πλάττων ἀνάλογον θεῶν συμβολῇ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ὅτε καὶ συνέπεσον οἱ θεοὶ ἀλλήλοις μεγάλῳ ὁμάδῳ, ἔβραχε φησὶν ἡ χθών, ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός. καὶ τὰ ἑξῆς. δεξιῶς ταῦτα δὲ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ τοιούτῳ χωρίῳ, καὶ ἔκφρασιν περιέρριψεν ἐναργῆ δεινοτάτου σεισμοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι ῥήγνυνται ἔρεις, ὅτε σχισθῶσιν εἰς πολλὰ μέρη. καθὰ καὶ μάχη ὁμοίως ῥήγνυται, λυθέντος πυκνοῦ συνασπισμοῦ. ἀλλοία μέντοι αὕτη ῥῆξις παρὰ τὴν ἐκ τροπῆς, ἥτις συντίθησι τὸν ῥηξήνορα. καὶ ὅτι ἐν τῷ, γαῖαν καὶ ὀρέων κάρηνα, διαστέλλει τῆς πεδιάδος γῆς τὰ ὄρη ἴσως διὰ τὸ πετρῶδες. ὡς καὶ ἐν τῷ, γαῖα κοινὴ πάντων καὶ μακρὸς ὄλυμπος, ὡς εἴπερ μὴ ἦν καὶ ὄλυμπος, μέρος τῆς γῆς. καὶ ἄλλως δὲ τῷ ὅλῳ ἤγουν τῇ γῇ, καὶ τὰ μέρη συνήθως συμπεριέλαβε, καὶ ἰδίᾳ ἐξεφώνησεν, ὅπερ καὶ ἐν ἄλλοις εἴωθε ποιεῖν. κατὰ τὸ περιέλκον μέν, ὅμως δὲ διά τινα σαφήνειαν. οὕτω γὰρ καὶ ὀρέων ἐνταῦθα κάρηνα ὁλικώτερον εἰπών, ἰδίᾳ ἐξεφώνησε τὰς τῆς ἴδης κορυφάς, ἃς αὐτὸς διαστέλλει ποσίν, εἰπών. ἐσσείοντο πόδες. πολυπίδακον δὲ τὴν ἴδην καὶ ἐνταῦθα λέγει, διότι καὶ πολυπόταμός ἐστιν ὡς προϊστόρηται. μάλιστα δέ φασιν εὐυδροτάτη ἐστὶ κατὰ τὸ ὄρος τὸ λεκτόν. πίδαξ δὲ ἡ πηγή, οὐ μόνον ἐκ τοῦ πιεῖν ἢ τοῦ πιδύειν, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον, ἐκ τοῦ ἰδίω κατὰ τοὺς παλαιούς. ἱδρῶς γάρ φασι τῆς γῆς, αἱ πηγαί. ὥσπερ δὲ φύλαξ φύλακος, ὁ φύλακος. οὕτω καὶ πίδαξ πίδακος ἡ πολυπίδακος τῆς πολυπιδάκου. πολὺς δὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ τοιοῦτος σχηματισμός, ὡς καὶ προϊστόρηται, ἤγουν ἡ ἀναδρομὴ τῶν γενικῶν εἰς εὐθεῖαν. ἡ δὲ τοῦ ἅδου δειλία, πάνυ τερατωδῶς ἐμφαίνει τὸ ἄγαν φρικτικὸν τοῦ σεισμοῦ, ὡς πεφυκότος τὴν γῆν ἀναμοχλεύοντος. ἔχει δέ τι κλιμακωτοῦ σχήματος τό, ἔδδεισεν ἀϊδωνεύς, δείσας δ' ἐκ θρόνου ἆλτο. οὐ διασαφητικὸν τὸ ὑπέρθορεν, ἤγουν ἄλλας ἐπήδησεν. ὑπερθορεῖν γάρ, οὐ μόνον ὑπερβῆναι ἐπιπηδητικῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερβολικῶς ἀναπηδῆσαι. ἐνέρων δὲ ἄναξ ὁ ἅδης, καθὰ ζώντων ὁ ἄνω ζεύς. ἐκ δὲ τῶν τοιούτων ἐνέρων, καὶ τὸ ἔνερθεν, καὶ τὸ νέρτερον. ὃ κατὰ ἀφαίρεσιν λέγεται νέρτερον. τὸ δὲ ἀναρρήξειε, πάνυ καὶ ἐπὶ γῆς κυριολεκτεῖται, καθὰ καὶ ἐπὶ γαστρὸς ἣν ἀναρρήξει λέων. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ διασχίσει, διαστήσει. ὅμοιον δὲ καὶ τό, τεῖχος ἀναρρήξας, ὅπερ ἐν τῇ η ῥαψῳδίᾳ κεῖται. τὰ δὲ οἰκία, οὐδ' αὐτὰ νῦν ὑποκοριστικῶς ἐφράσθη, ἀλλὰ κατὰ παραγωγήν. ἔγνωσται γὰρ ὅτι σπάνια τὰ ὑποκοριστικὰ παρ' ὁμήρῳ, καθὰ καὶ ἀπολογεῖται ἐν ὀδυσσείᾳ. ἦν δὲ καὶ γελοῖον τὰ σμερδαλέα καὶ εὐρώεντα ὑποκορίσαι μικροφυῶς. ἰστέον δὲ ὡς εἶχε μὲν εἰπεῖν δώματα συνήθως. ἀπονέμων δὲ τὴν λέξιν τοῖς ἄνω θείοις ἡφαιστοτεύκτοις οἴκοις, εἵλετο ἐπὶ ἅδου οἰκία εἰπεῖν. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, ἀφειδῶς ὑποκορίζουσι, σχήμασι κατασμικρύνοντες μυρίοις τὰ πρωτότυπα. οἵπερ οὐ μόνον οἰκίον φασὶ τὸν οἶκον καθ' ὑποκόρισιν, ἀλλὰ καὶ οἰκίδιον. καὶ χαλκίον δέ φασιν ἐκ τοῦ χαλκός, κατὰ τό, χρυσὸς χρυσίον. καὶ ἐκ τοῦ κῶνος δέ, κώνιον εἶπον. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τοῦ πούς, πόδιον. δι' ὅ. ἀσκαλαβῶται, τὰ πόδια ἔχουσι μικρά, τὰς χεῖρας δὲ μακράς. διὸ καὶ μακρόχειρες λέγονται. καὶ γαμψώνυχες δὲ κατὰ ἐπίχαρμον. σμερδαλέα δέ, οὐ μόνον τὰ τοῖς μέρδουσιν ὅ ἐστι βλέπουσι καταπληκτικὰ διὰ τὸ μὴ αἱρετά τισι τὰ κάτω εἶναι. ἀλλ' ἴσως καὶ παρὰ τοὺς βλέποντας ἀλεείνειν αὐτά. εὐρώεντα δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἢ τὰ πλατέα παρὰ τὸ εὖρος, ἢ τὰ σεσηπότα, παρὰ τὸν εὐρῶτα. ἡ δὲ ἔκτασις τοῦ ω, κατὰ τὸ κηώεις κητώεις καὶ τὰ ὅμοια. στυγεῖται δὲ θεοῖς τὰ ἐν ἅδου, ἐπειδὴ αὐτὰ μὲν θνητότητός εἰσι τόποι, οἱ δὲ θεοὶ αἰὲν ἐόντες καὶ αἰθερίζονται καὶ οὐρανίωνες, καὶ διὰ τοῦτο στυγοῦσι τὰ κάτω καὶ ὑπὸ γῆν. διὸ καὶ ἡ στὺξ ἐν ἅδου πεπλάσθαι εἶναι. σημείωσαι δὲ ὅτι πάντα τεράστια ποιήσας ἐν τῇ τοῦ ἀχιλλέως ἐξόδῳ, ἀκολούθως ἐκείνοις, καὶ τοὺς ῥηθέντας σεισμοὺς ἐξέφρασεν. ἥ πρώτη τε γὰρ αὐτοῦ ἐξέλευσις μετὰ φλογὸς καὶ ἡ βοή, φρικτὴ τοῖς τρωσί. καὶ ἡ τῶν ὅπλων δὲ χορηγία, ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἥρωας καὶ ἕλληνας. καὶ ἡ αὐτῶν ἁρμονία ὑπερφυής, ὥσπερ ὡς πτερὰ τὸν ἀχιλλέα κουφίζει. καὶ ἡ ἀνάβασις δὲ τοῦ ἅρματος πολὺ τὸ τερατῶδες ἔχει, ὅτε καὶ ὁ ξάνθος ἵππος ἀνθρωπίνως αὐτὸν προσφωνεῖ. οὐχ ἥκιστα δὲ τῶν ἄλλων τεράτων, καὶ ἡ δι' αὐτὸν ἐκκλησία τοῦ διός. καὶ νῦν δέ, ἡ

συγκίνησις

συγκίνησις τοῦ παντός. καὶ ἡ μάχη τῶν θεῶν. καὶ ὅσα ἄλλα ποιεῖ περιττόν. καὶ ἔτι ὅπως διεσκευάσθη ἰδεῖν ταῦτα τεχνικῶς παρὰ τοῦ ποιητοῦ, ἵνα τῇ νῦν ὁρμῇ τοῦ Ἀχιλλέως, οὗπερ ἀεὶ κατ' ἐξαίρετον ἐμέμνητο, μεγάλα ἐπονομβῶσι πράγματα. ἱστέον δὲ καὶ ὡς εἴληφε τὴν ἀρχὴν ἡ εἰρημένη τοῦ κατὰ γῆν ἀναῤῥήξεως τερατολογία, ἐκ τῶν πολλάκις γεγονότων ἐν καιρῷ σεισμοῦ τοιούτων ἀναῤῥήξεων, ἃς ὑπὲρ Ἀϊδωνεὺς δέδιε, τί οὐκ ἂν πάθοι ἄνθρωπος; ἱστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τὸν Ἀϊδωνέα τὸν λόγον μετήγαγεν. ὁ γὰρ ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο μήποτε καὶ ἀναῤῥαγείη ἡ γῆ, τοῦτο δεδιέναι τὸν Ἀϊδωνέα φησίν. ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ τῶν περιεργέων ἀνθρώπων διερχομένων, γελᾷ αὐτὴν ἔφη τὴν γῆν. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι τὴν ὑπόθεσιν τοῦ σεισμοῦ, ὁ ποιητὴς οὐ τοσοῦτον διὰ οὐδὲν πολεμικῆς φρίκης ἐπλάσατο, ἀλλὰ μάλιστα διὰ κτύπου ἐπαύξησιν. ἵνα τοῦ Διὸς βροντητικῶς κτυπήσαντος ἄνωθεν ἀέρος νόμῳ, ποιήσῃ καὶ ὁ τῶν σεισμῶν αἴτιος Ποσειδῶν κάτωθεν ὅμοιον. διὸ καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ῥηθεῖσιν, ἔφη ὁ ποιητὴς ἐπιφωνήματος λόγῳ καθὰ ἐῤῥέθη, τόσσος ἄρα κτύπος ὦρτο καὶ ἑξῆς. ὁμηρὸς δὲ ταῦτα κτυπεῖ, τοῦ καὶ φιλαχιλλέως καὶ μεγαλοφωνοτάτου καὶ ἀσφαλοῦς, καὶ παντὸς δ' ἂν ποιήσει ἀμίμητον.

Ὅτι ἐνταῦθα τοὺς θεοὺς ἀλλήλοις ὁ ποιητὴς ἀνθίστησι, συνδυάζων αὐτοὺς εἰς μάχην. ἔχει δὲ ὁ τοιοῦτος τόπος ὡς καὶ πρὸ τούτων εἴρηται, θεωρίας φυσικήν τι καὶ ἠθικὴν ἐναντίον τινά. ἔναντα μὲν γὰρ Ποσειδάωνος ἄνακτος, ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα. ἡλιακὴ αὕτη θερμότης ὡς εἰπεῖν ἀχαιοῖς, ὑγρῷ ἀπλέτῳ ἀντιταξεῖσα. οὐ μὴν

Ἤτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος,
Ἵστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος ἔχων ἰὰ πτερόεντα.
Ἄντα δ' ἐνυαλίοιο, θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη ἑκάτοιο.
Λητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος Ἑρμῆς.
Ἄντα δ' ἄρ' Ἡφαίστοιο μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

ὑπὸ περιγινομένη, οὐ γὰρ εἰς ζέσιν μεταβάλλει τὸ μέγα τοῦτο ὑγρὸν ὁ ἥλιος, οὔτ' αὖθις ἀπαθὴς αὐτὸ παντελῶς ἐᾶσαι. ἕλκει γάρ τι χλιαίνων τοῦ ὕδατος τότε, ὁ ἀνηγόμενος εἰς ἀλληγορίαν Ἀπόλλων ἥλιος. οὐδ' αὖθις μέντοι κατὰ τὸν λόγον τῆς ἀντιπάσεως, ἀπαθὴς πάντῃ ἀπαλλάττεται τοῦ μεγάλου ὑγροῦ Ποσειδῶνος. ἀναθυμιώμεναι γὰρ ὑγρότητες εἰς δαψιλείας, ὑπ' αὐτὸν ἥλιον ἀντιτίθενται. ἀμαυροῦσι αὐτὸν ὡς τὰ πολλὰ καὶ οὕτω λυποῦσι. καὶ κατὰ τὸν τραγικὸν Σοφοκλῆν εἰπεῖν, οὐράνιον καὶ αὐταὶ ἄχος γινόμεναι, ὅπερ ἐπὶ σκηπτοῦ λέγει ἐκεῖνος. δρῶσι μὲν οὖν εἰς ἄλληλα ὅτι Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ πάσχουσι δέ τι ὑπ' ἀλλήλων οὕτως ὡς εἴρηται. οὐδέτερον δὲ, τοῦ λοιποῦ εἰς ἀκρίβειαν ἐπικρατεῖ καὶ περιγίνεται. διὸ καὶ συμβαίνουσι πλὴν τῶν τῆς εἰς ἓν, καὶ τάχιστα τῆς μάχης παρὰ τῷ ποιητῇ παύονται. αἰδεῖται γὰρ ὁ Ἀπόλλων ὡς πατροκασιγνήτῳ μιγῆναι ἐν παλάμῃσιν, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς λέγει ὁ ποιητής. καὶ ἡ Ἄρτεμις ὀνειδίζει αὐτὸν, φεύγεις ἑκάεργε καὶ ἑξῆς, αὐτὸς οὔτι προσφωνήσει τὴν ὀνειδίζουσαν. καλῶς γὰρ ἂν αἰδοῖτο ὁ Ἀπόλλων ἥλιος τὸν Ποσειδῶνα, εἴγε κατά τινας τῶν λόγων φυσικῶν, τροφεῖα τῷ Ποσειδῶνι ὀφείλει ὡς ἐκ τῆς κάτωθεν ἀναπεμπομένης ὑγρότητος καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀστέρων τροφὴν ἕλκων, καὶ οὕτω συνιστάμενος. ἡ δὲ τοιαύτη αἰδὼς, φιλίας ἂν εἴη σύμβολον. ὡς εἶναι τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, πῇ μὲν ἐναντίους ἀλλήλοις ὡς εἴρηται. πῇ δὲ αὖθις, φιλίους. καὶ πιθανὸν τὸν ποιητὴν ἐᾶν αὐτοῖς τὰ τῆς μάχης, ἐν τῷ βούλεσθαι μὲν καὶ δύνασθαι, ὀκνεῖν δὲ καὶ εἰς χεῖρας ἀλλήλοις συμμῖξαι. διὸ καὶ Ἀπόλλωνα μὲν ἔχειν εἶπεν ἰὰ πτερόεντα, οἷς βαλεῖν ἂν εἰδείη. τῷ Ποσειδῶνι δὲ, οὐδέν τι δοῦναι ὅπλον ἔχει κατὰ τοῦ τοιούτου Ἀπόλλωνος. ἡ γὰρ τρίαινα, ἐπὶ τῶν κάτω δρᾷ. δηλαδὴ κατὰ θαλάσσης καὶ γῆς. καὶ οὕτω μὲν κατά τινας ἀντιπίπτουσιν ἀλλήλοις, ὁ Ἀπόλλων καὶ ὁ Ποσειδῶν. ἕτεροι δὲ ἀνθιστῶσιν αὐτοὺς, ἐπειδὴ ὁ Ἀπόλλων μὲν, λοιμῶν παραίτιος, οἷα τοῦ περιγείου σὺν Ἀρτέμιδι τῇ ἀδελφῇ μέρους διακοσμῶν. ὁ Ποσειδῶν δὲ, ὑγείας αἴτιος διὰ τῶν πνοῶν, αἳ τὸν ἀέρα ῥιπίζουσιν. ὑπὲρ καὶ ὁ ὠκεανὸς εἰς ὕδωρ καὶ αὐτὸς ἀλληγορούμενος καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν, αὔρας ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν ἀλληγορούμενον φυσικῶς Ποσειδῶνά τι καὶ Ἀπόλλωνα. ἡ Ἀθηνᾶ δὲ, ἄντα ἐνυαλίοιο ἱσταμένη, κατὰ ἦθος ἀνάγεται. τίς γὰρ οὐκ οἶδε τὴν νοερὰν Ἀθηνᾶν, τῷ ἀλόγῳ θράσει ἐναντίαν φερομένην; καὶ κατὰ ταῦτα λύεται μὲν ὁ μοιχὸς Ἄρης, περιγίνεται δὲ ἡ παρθένος Ἀθηνᾶ. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τὴν σύνεσιν τοῦ ἀλόγου θράσους θῆλυν Ἀφροδίτην, πρὸς στήθεα ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα χειρὶ παχείῃ ἐλάσασα, συγκατέῤῥιψεν. Ἥρῃ δ' αὖ ἀντέστη φασὶ χρυσηλάκατος κελαδεινὴ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα κασιγνήτη ἑκάτοιο, φυσικώτερον. ἡ μὲν γὰρ, ὡς ἀέρα συνήθως. ἡ δὲ, εἰς σελήνην μετειλῆφθαι. περιγίνεται δὲ ἡ Ἥρα ἐν τοῖς ἑξῆς, ὅτι καὶ οἱ ὀϊστοὶ ἐκπίπτουσι τῇ Ἀρτέμιδι. οὐχ οὕτω γὰρ ἡ σελήνη δραστικὴ περὶ τὸν ἀέρα καὶ ὡς ἡ κλῆσις παραδηλοῖ ἀερότομος οὖσα τμητικὴ τῆς περὶ τὸν ἀέρα ὑγρᾶς ἐπισυστάσεως, ὡς ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης. ἀλλ' ἐνταῦθα, τὸ ἧσσον ἡ

σελήνη

σελήνη ἀποφέρεται, καὶ μυρία πάσχει. καὶ τῆς ἀερίας δράσεως ἥττηται, καὶ μᾶλλον μεθ' ἡμέραν. νύκτωρ μέντοι, δύναταί τι ποιεῖν πρὸς τὸν ἀέρα, τῷ φωτί. διὸ καλῶς ὁ ποιητὴς, τὴν λητὼ ἥτις ἐστὶ νὺξ, ἐπισυνάγειν φησὶν αὐτῆς τὰ τόξα πεσόντα ἄλλυδις ἄλλα, ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ τὰ τοῦ σεληνιακοῦ φωτισμοῦ διαφαίνεται. ἕτεροι δὲ, ἥραν μέν φασιν, τὴν συνάπτουσαν τῷ αἰθέρι ἀέρα, σωτήριον ὄντα. διὸ καὶ τελεία λέγεται ἥρα, καὶ μήτηρ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς δηλοῦται, εἰλειθυιῶν. τὸν δὲ περίγειον ἀέρα ὑπὸ τῇ ἀρτέμιδι τιθέασιν, οὐ πάνυ ὄντα σωτήριον, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχοντα τοῖς ἄνω. διὸ καὶ φησίν. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ ζεὺς θῆκε διὰ τὸ φθαρτικὸν, οὐκ ἔμφασιν ἔχει καὶ τὸ θύεσθαί φασι μαινίδα τῇ ἑκάτῃ. τουτέστιν εἰπεῖν, τῇ σελήνῃ, ὡς καὶ ἐν τῇ ά ῥαψῳδίᾳ γέγραπται, διὰ τὸ δοκεῖν ἔστιν οἷς μανιῶν αἰτία εἶναι. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. λητοῖ δέ φησιν ἀντέστη σῶκος ἐριούνιος ἑρμῆς. οἵπερ αὖθις ἠθικῶς ἐκλαμβάνονται. ἡ μὲν, εἰς λήθην. ὁ δὲ, εἰς λόγον μεταγόμενοι. καὶ ὁμολογήσει ἑρμῆς, ὅτι ὦ λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι. οὐ γὰρ δύναται λόγος, λήθης καυχήσασθαι. ἄμαχον γάρ τι χρῆμα ἡ λήθη. ἐπὶ δὲ τούτοις, φησὶν ὡς ἄντα ἡφαίστοιο, μέγας ποταμὸς βαθυδίνης, ὃν ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ σκάμανδρον. ἐν οἷς παραδοκητέον, ὡς ἥφαιστος, θερμότης ζέουσα, τῷ τοῦ ξάνθου ὑγρῷ ἐμπεσὼν ἐν τοῖς ἑξῆς κατὰ φυσικὴν ἀλληγορίαν, μεγάλην δείξει δράσιν ἐγγινομένην ἐκ πυρὸς ἢ πυρώδους τινὸς, τῇ ὑγρότητι. οὐ μὴν ἠρεμαίαν, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνεπαίσθητον, οὐδὲ ἀντιπάσχουσαν, ὁποῖα ἐν τοῖς ἐπὶ ποσειδῶνος καὶ ἡλίου ἐκτίθεται. οὕτω διαπλέκει τὴν ἀλληγορίαν ὁ ποιητὴς φυσικῶς ἅμα καὶ ἠθικῶς, ἓν πρὸς ἓν ἀντιτάξας, καὶ συνδυάσας ὡς εἰδε ἀνομοίως τὰς ἑτερότητας. ἃ δὲ οἱ ῥηθέντες τοῦ μύθου μάκαρες δράσουσιν ἐπ' ἀλλήλοις, ἡ ἐφεξῆς ῥαψῳδία δηλώσει. τέως δὲ, ἡρωικαὶ πράξεις ἐκτεθήσονται, ἵνα μὴ τοῦ κατὰ τὸν ἀχιλλέα πολέμου προηγήσωνται μείζονες οἱ δαιμόνιοι, καὶ οὕτω ψεύσηται τὸ, τὴν ἔριν ὀλίγην τὰ πρῶτα κορύσσεσθαι, αὐτὰρ ἔπειτα οὐρανῷ στηρίζειν κάρα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἰὰ πτερόεντα, μεταπέπλασται συνήθως ἐκ τοῦ ἰοὶ πτερόεντες. χρυσηλάκατος δὲ ἄρτεμις κἀνταῦθα, ἡ χρυσότοξος, ἠλάκατα γὰρ καὶ τὰ βέλη καὶ οὐ μόνον τὰ ἔρια. ὅρα δὲ ὅπως ἐφιλοτιμήσατο τὴν ἄρτεμιν ἐπιθέτοις ὁ ποιητὴς, εἰπών. ἥρῃ δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος κελαδεινὴ, ἰοχέαιρα, κασιγνήτη ἑκάτοιο, τουτέστιν ἀπόλλωνος. διὸ καὶ αὐτὴν ἑκάτην οἱ μεθ' ὅμηρον λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ἀρσενικοῦ παρονομάζοντες. ὥσπερ πάλιν τινὲς ἀνάπαλιν ἀπὸ θηλυκοῦ τῆς τιτανίδος φοίβης, τοὺς φοίβους εἰρῆσθαι φασίν. ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ ῥηθεῖσα ἑκάτη, δηλοῖ καὶ τὸ εἰς αὐτὴν ἐπίγραμμα, ἔχον οὕτως. δέσποινα τριοδῖτι τρίμορφε τριπρόσωπε τρίγλαις κηλευμένη, ἤγουν θελγομένη. χαίρουσα. ἑκάτῃ γὰρ ἤγουν ἀρτέμιδι ᾠκείωται ἡ τρίγλη ὡς καὶ αὐτὸ προδεδήλωται. διὸ καὶ ἐν ἀρτεμισίοις, τρίγλη φασὶ περιεφέρετο, διὰ τὸ δοκεῖν θηρεύειν τοὺς θαλασσίους λαγὼς θανασίμους ὄντας, καὶ καταικλίσκειν. ὅθεν ὡς ἀνθρώπους ὠφελοῦσα τῇ ἄγρᾳ, δίδοται τῇ κυνηγετικῇ θεῷ, ὡς κυνηγέτις. ὅτι δὲ καὶ τόπος τις ἀθήνησι τρίγλη ἐκαλεῖτο, καὶ ὡς ἀνάθημα ἦν ἐκεῖ τριγλαθηνὴ ἑκάτη, δηλοῦσι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί. τὸ δὲ ἀντιστῆναι, ἀνωτέρω μὲν, διαλελυμένως ἔφη ἔναντα ἵστασθαι. κατωτέρω δὲ, ἄντα ἰέναι. τὸ δὲ ἄντα, ποιητικὴ λέξις. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς τόποις τούτοις, τὸ μὲν ἔναντα, προσάπαξ εἶπε. τὸ δὲ ἐναντία, δίς. τὸ δὲ ἄντα, πολλάκις. ὅπερ ἐκ τοῦ ἄντην γέγονεν. ὡς ἐκ τοῦ κρύβδην, τὸ κρύβδα. ἔστι δὲ καὶ τὸ, ἐναντίβιον πολεμίζειν, ἰσοδύναμον τῷ ἔναντα καὶ ἐναντία. δὶς δὲ ἐν τοῖς τοιούτοις κεῖται μόνον τὸ ἄντα δίχα ῥήματος, οἷα νοουμένου ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ἵστατο, ἢ ἔστη. διατὶ δὲ κελαδεινὴ ἡ ἄρτεμις, καὶ ὡς ἐκ τοῦ κελάδου, καί τι δαιμόνιον φοβερὸν ὁ ἐγκέλαδος, καὶ ποταμὸς καὶ πόντος δὲ κελάδων, δηλοῦνται ἑτέρωθι. ὥσπερ καὶ περὶ τοῦ ἰοχέαιρα. καὶ ὡς καθ' ὅμηρον μὲν, κασιγνήτη ἀπόλλωνος ἡ ἄρτεμις. κατὰ δέ τινας φυσικωτέρους, γυνή. τὸ δὲ σῶκος ἐπὶ ἑρμοῦ, ὁ τυραννίων ὀξύνει. πρὸς ἀποφυγὴν κυρίου τοῦ, ὦ σῶκε ἱππάσου υἱέ. ἀντιλέγεται δέ. τὰ γὰρ εἰς κος δισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα ὄντα εἰς γένος θηλυκὸν, φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, βαρύνεται. οἷον φῶκος. θῶκος. σεσημείωται τὸ σηκός. οὐκ ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς οὐδὲ τὸ ἐκ τοῦ σάοικος κραθῆναι τὴν λέξιν, ἵνα ᾖ σῶκος, ὁ σώζων τοὺς οἴκους. ὡς ἂν μὴ πρόσκειταί φασιν ἤγουν προσγράφηται ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ἰ, τῆς παραδόσεως οὐχ οὕτως ἐχούσης. διὸ καὶ ἁπλούστερον ἐτυμολογοῦντες αὐτὸ, φασίν. ὥσπερ θάσσω θᾶκος. σάω σάκος. οὕτω καὶ σάω σῶκος ὁ σωστικός. περὶ δὲ ἐριουνίου, προδεδήλωται. μέγαν δὲ ποταμὸν τὸν ξάνθον λέγει, οὐχ οὕτω σωματικῶς κατὰ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ κατὰ τὸ δαιμονιῶδες. ἑκάστου γὰρ ἐνναίου ποταμοῦ, δαίμονά τινα οἱονεὶ ταμίαν τοῦ ῥεύματος ὁ μῦθος προΐστησι. ὁ δὲ βαθυδίνης, δῆλον ὡς πλέον τι δηλοῖ τοῦ ἀργυροδίνου ὃς ἐπιπολῆς ἀβαθεῖς προφαίνει τὰς δίνας, ἔτι δὲ καὶ τοῦ ἁπλῶς δινήεντος. διώνυμον δὲ ἐνταῦθα τὸν σκάμανδρον ἐπισημαίνεται ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὃν ξάνθον καλέουσι θεοὶ καὶ ἑξῆς. ἐκλεξάμενος καὶ νῦν τὸ εὐφωνότερον τοῖς θεοῖς, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὁ γὰρ σκάμανδρος, τραχύνει τὴν φωνὴν, καὶ εἰς μέτρον δὲ δύσχρηστός ἐστιν ὡς καὶ αὐτὸ προείρηται. ξάνθος δὲ λέγεται, ἐπεί φασι διαφερόντως τοὺς λουομένους ξανθίζει, ὡς καὶ ὁ λύκιος ξάνθος. ἢ καὶ τοὺς περιπεφυκότας πιαίνων καρποὺς λευκαίνει, καὶ οὕτω ξανθὴν οἷον ποιεῖ τὴν δήμητραν. ἣν ἕτεροι διὰ τὸ φύσει ἐγγινόμενον ὑπόλευκον ξάνθισμα τοῖς λῃίοις, καὶ ἐλήγκειν λέγουσι διὰ τὸ ὑπὸ τῆς τοῦ ἡλίου εἵλης γηρᾶν. ἢ τοίνυν διὰ τὸ ξανθίζειν οὕτω καλεῖται ὁ τρωικὸς ξάνθος, ἢ ὅτι ἀφροδίτη πρὸ τῆς κρίσεως ἐν αὐτῷ λουσαμένη, ξανθὰς ἔσχε τρίχας. σκάμανδρος δὲ λέγεται, ὡς οἱονεὶ κάμανδρος, κάματον γὰρ

ποτε ἀνδρὸς τοῦ ἡρακλέος προεμυθήσατο, ἡνίκα εἰς ἴλιον ἐστρατεύσατο. ὃ καὶ διότι ἀνδρὸς ἐκείνου σκάμμα, τὸν ξάνθον ἐκ γῆς προήγαγε. σκάψας γάρ φασι τότε γῆν ἡρακλῆς ἐν τῷ διψῆν, πηγὰς ἐξέφηνε ποταμοῦ· ὃς δὴ τοῦτο ἐκλήθη σκάμανδρος.

Ὣς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς,
Ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο δῦναι ὅμιλον·
Πριαμίδεω. τοῦ γάρ ῥα μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει
Αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνείαν δ' ἰθὺς λαοσσόος ὦρσεν ἀπόλλων
Ἀντία πηλείωνος. ἐνῆκε δέ οἱ μένος ἠΰ.
Υἱεῖ δὲ πριάμοιο λυκάονι εἴσατο φωνήν.
Τῷ μιν ἐεισάμενος, προσέφη διὸς υἱὸς ἀπόλλων.
Αἰνεία τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ,
Τὰς, τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων,
Πηλείδεω ἀχιλῆος ἐναντίβιον πολεμίξειν;
Τὸν δ' αὖτ' αἰνείας ἀπαμειβόμενος, προσέειπε.
Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις,
Ἀντία πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
Οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' ἀχιλῆος
Στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
Ἐξ ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσιν.
Πέρσε δὲ λυρνησὸν καὶ πήδασον. αὐτὰρ ἐμὲ ζεὺς
Εἰρύσαθ' ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσὶν ἀχιλῆος καὶ ἀθήνης,
Ἥ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα, τίθει φάος ἠδ' ἐκέλευεν
Ἔγχει χαλκείῳ λέλεγας καὶ τρῶας ἐναίρειν.
Τῷ οὐκ ἔστ' ἀχιλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι.
Αἰεὶ γὰρ πάρα εἷς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
Καὶ δ' ἄλλως, τοῦ γ' ἰθὺς βέλος πέτεται, οὐδ' ἀπολήγει
Πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. εἰ δὲ θεός περ
Ἶσον τείνειε πολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥεῖα
Νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι.

Ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς ἕκτορος ἄντα μάλιστα λιλαίετο ἤγουν ἤθελε δῦναι ὅμιλον. καὶ αὐτοῦ μάλιστά γε θυμὸς ἀνώγει αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν, τουτέστιν αἵματος κορέσαι τὸ ἑαυτοῦ ξίφος, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἔστι δὲ ὁ τρόπος περιφραστικὴ ἀλληγορία. τὸ γοῦν τοῦ ξίφους, ὡς ἐπὶ ἄρεος λαλεῖ. τοιοῦτον δέ πως καὶ τὸ, λάινον ἕσσο χιτῶνα, ἤγουν ἐλιθώθης ἄν. τὸ γοῦν λίθοις σκεπασθῆναι, ὡς ἐπὶ χιτῶνος ἐλαλήθη. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ λῶ τὸ θέλω παρῆκται τὸ λιλαίω, δῆλόν ἐστιν. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἴσως ὁ λίλαος, οὗ παράγωγον τὸ λιλαίτειον. πόθεν δὲ γίνεται ὁ ταλαύρινος καὶ ὅσα ἄλλα εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἔδει εἰπεῖν, καὶ ἐν τῇ ε ῥαψῳδίᾳ ἱκανῶς εἴρηται. ὅτι ὁ ἀπόλλων τῷ πριαμίδῃ λυκάονι ὁμοιωθεὶς, φησὶ πρὸς αἰνείαν, ὀνειδίζων καὶ κατὰ τοῦ ἀχιλλέως ἐρεθίζων. αἰνεία τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαὶ, τὰς, τρώων βασιλεῦσιν ὑπίσχεο οἰνοποτάζων, ἀχιλλέως ἐναντίβιον πολεμίζειν; καὶ ὅρα τὸ οἰνοποτάζων, ἀληθῶς γὰρ παρὰ τοὺς οἴνους αἱ καυχήσεις τὰ πλείω γίνονται. ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ, πῇ ἔβαν εὐχωλαὶ, ἃς ἐν λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε ἔσθοντες κρέα καὶ ἑξῆς. ὃν δὴ στίχον ὁ ἀρίσταρχος περιγράφων, ὡς ἀπὸ κρεωφαγίας αὐχεῖν ποιοῦντα τοὺς ἕλληνας, ἀθετεῖ. οὐ γὰρ ἀπὸ πάσης εὐθυμίας καὶ πληρώσεως τὸ καυχᾶσθαι καὶ σκώπτειν καὶ γελοιάζειν γίνεται, ἀλλ' ἐκ τῆς ἐν μέθῃ ἀλλοιώσεως τὴν γνώμην, καὶ πρὸς τὸ ψευδὲς τρεπούσης, ὡς γράφει ἀθήναιος. ἥτις κατὰ βακχυλίδην, αἰθύσσει φρένας. δι' ἣν φησι καὶ ὁ δυνατώτατος τῶν τρώων αἰνείας ἐν τῷ βουλεύεσθαι παρρησιασάμενος καὶ ἀπειλὰς ἐν τῷ μεθύειν ὑποσχόμενος τοῖς τρωσὶν, ὑπέμεινε τὴν ἀχιλλέως ὁρμὴν, καὶ μικροῦ ἂν παραπώλετο. ὡς δὲ καὶ ἀγαμέμνων ἀάσατο οἴνῳ μεθύων κατὰ τὸν διοσκουρίδην, πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνος εἶπεν, ἀλλὰ θέλων ὁ βασιλεὺς ἐπιμαρτυρόμενος τῷ ἀχιλλεῖ, ὃς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ οἰνοβαρῆ ἐκεῖνον ἔσκωψε. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. δῆλον δὲ ὡς προϋπάρχει τοῦ οἰνοποτάζειν, τὸ οἰνοποτεῖν. τρώων δὲ βασιλεῖς, τοὺς κατὰ μέρος ἄρχοντας λέγει. ὡς καὶ ἐν ἰθάκῃ, πολλοὺς ὁ τηλέμαχος φησὶν εἶναι βασιλεῖς, ὅ ἐστιν ἐπιδόξους εἰς βασιλείαν καὶ τῇ ἀρχῇ πρέποντας. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. αἰνείας δὲ, φιλαλήθως φησί. πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις, αἰτία πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι; οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἄντ' ἀχιλλῆος στήσομαι. ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν ἐξ ἴδης, ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέρῃσι. πέρσε δὲ λυρνησὸν καὶ πήδασον. αὐτὰρ ἐμὲ ζεὺς εἰρύσαθ', ὅς μοι ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἐδάμην ἂν ὑπὸ χερσὶν ἀχιλλῆος καὶ ἀθήνης, ἣ οἱ πρόσθεν ἰοῦσα τίθει φάος.

οἷα

οἷα δηλαδὴ φωσφόρος, ὡς καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ δηλοῦται σαφέστατα. καὶ ἐκέλευέ φησιν ἔγχει Λέλεγας καὶ Τρῶας ἐναίρειν. διό φησιν, οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι. αἰεὶ γὰρ πάρα θεός, ὃς λοιγὸν ἀμύνει. καὶ δ' ἄλλως τοῦγε ἤγουν τούτου, ἰθὺ βέλος πέτεται. οὐδ' ἀπολήγει πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθέμεν. οὕτω σώφρων Αἰνείας καὶ ἄτυφος καὶ ἑαυτὸν γιγνώσκων, καὶ τὴν ἀλήθειαν οὐκ ἐπικρύπτειν εἰδώς. καὶ μονονουχὶ λέγει καὶ αὐτὸς τὸ τοῦ τραγικοῦ. νικᾷ γὰρ ἡ ἀρετή με, τῆς ἔχθρας πολύ. καὶ σημείωσαι ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἱστορίας διαφόρους ἐνέθετο προγενεστέρας τοῦ δεκάτου ἔτους, πάσας μέν τοι ἀναμιμνησκούσας τὸν Ἀχιλλέα. τὴν ἡρωϊκὴν δίωξιν δηλαδή, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς φυγὴν τοῦ Αἰνείου καὶ τὴν τῆς Λυρνησσοῦ καὶ Πηδάσου ἅλωσιν. περὶ ὧν εἰ καὶ προείρηται, νῦν ὅμως περὶ Πηδάσου ῥητέον πρὸς ἀνάμνησιν, ὅτι ὑπὸ τῇ Ἴδῃ ἔκειτο, Τρωϊκὴ καὶ αὐτὴ πόλις οὖσα, ἣν θηλυκῶς φασὶ λεκτέον. ὥσπερ αὖ οὐδετέρως, τὴν Καρικὴν πόλιν τὰ Πήδασα. ἐκεῖνα δὲ καὶ διὰ τοῦ γ' ἐλέγετο, Πήγασα. ἔστι δὲ ὡς καὶ προεγράφη, καὶ ἑτέρα παρὰ τῷ ποιητῇ Πήδασος. ἡ δέ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ Μεθώνη, ἢ ἡ Κορώνη. τὸ δὲ ἀντία μάχεσθαι, διάλυσίς ἐστι τοῦ ἀντιμάχεσθαι. ὡς καὶ τὸ ἄντα ἵστασθαι, τοῦ ἀνθίστασθαι. ἰσοδυναμεῖ δὲ τῷ ἀντιμάχεσθαι, τὸ ἐναντίον μάχεσθαι, ὥσπερ καὶ τὸ ἐναντίβιον πολεμίζειν. τὸ δὲ αὐτὰρ ἐμὲ θεὸς εἰρύσατο τουτέστιν ἐφύλαξε καὶ ἑξῆς, εἰς ἐπικουρίαν τὴν θεόθεν εὐχερῶς εἴρηται. τὸ δὲ πρόσθεν ἰοῦσα ἐτίθει φάος, δίδωσι συλλογίζεσθαι, ὅτι νυκτιλοχῶν ἐπῆλθεν ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ Αἰνείᾳ βουκολοῦντι τὰ τοῦ πατρός. ὥσπερ καὶ τὸν Λυκάονα ἐννύχιος εἷλε προμολών. διὸ καὶ ἐδέετο φωτὸς ὁ Ἀχιλλεύς. ἐξευρίσκων δὲ κατὰ σύνεσιν τὰ ζητούμενα ῥᾳδίως, ἐρρέθη ὁδηγεῖσθαι ὑπ' Ἀθηνᾶς φωσφορούσης καθὰ δηλοῖ καὶ ἡ Ὀδύσσεια, καὶ ὀρθῇ κελεύθῳ καθάπτις ἔφη, ταὐτὸν ὅτε ποδηγετούσης. ὅρα δὲ καὶ πολλὴν ταχυτῆτα ποδῶν προσμαρτυρουμένην τῷ Αἰνείᾳ, εἴγε τὸν ποδωκέστατον Ἀχιλλέα ἐν τοιούτῳ καιρῷ διέφυγε, καὶ ταῦτα ὑπὸ Ἀθηνᾶς φωταγωγούμενον. αἴτιον δέ, οὐ μόνον ὅτι τὴν περὶ ψυχῆς ἔθεε φεύγων, ἀλλὰ καὶ ἡ τῶν τόπων εἴδησις ὡς εἰκός, δι' ἣν εὐμαθῶς ἔφευγεν. ἢ καὶ ὅτι οὐδὲ πάνυ ἐδιώχθη κατὰ σπουδὴν καὶ ἐπιμόνως ὑπ' Ἀχιλλέως, ἀσχολουμένου ὡς ἔοικεν εἰς τὴν βοηλασίαν. οὐ γὰρ τῷ Αἰνείᾳ ἐπῆλθεν, ἀλλὰ ταῖς βουσὶν ὡς Αἰνείας φησίν. οἱ δὲ νῦν Λέλεγες οὗτοι καὶ Τρῶες, κόμμα τι μέτριον φαίνονται εἶναι Λελέγων καὶ Τρώων συνακολουθοῦν τῷ Αἰνείᾳ, καὶ συγκινδυνεῦον αὐτῷ. κατὰ δὲ ὁλότητα, Λέλεγες περὶ ὧν καὶ αὐτῶν προείρηται, οἱ Κᾶρές εἰσιν. ἐπεὶ καὶ Λελέγων πόλις κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ τῆς Καρίας μητρόπολις. καλοῦνται δὲ οὕτω, ἀπὸ τοῦ λέγω τὸ συνάγω, ὡς ἐκ πολλῶν συλλεγέντες ἐθνῶν. ὁποῖόν τι καὶ περὶ τῶν Αἰολέων ἱστόρηται. ὁ δὲ γεωγράφος, οὐκ αὐτόχρημα Κᾶρας οἶδε τοὺς Λέλεγας, λέγων ὅτι Λέλεγες, ἕτεροι μὲν τῶν Καρῶν ὑπῆρξαν, ᾤκουν δὲ περὶ τοὺς καλουμένους ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Κίλικας. ἐκπορθηθέντες δ' ὑπ' Ἀχιλλέως, μετέστησαν εἰς Καρίαν καὶ κατέσχον τὰ περὶ Ἁλικαρνασσόν. καθὰ καὶ ταῦτα προγέγραπται. ἑτέρωθι δέ, ληστρικοὺς λέγει τοὺς Λέλεγας. ὧν τινές φασι πλάνητες συγκαταμιχθῆναι Κίλιξι, καὶ συμμεῖναι διὰ ὁμοιοτροπίαν. ἀλλαχοῦ δὲ ἔφη καὶ ὅτι ἐν τῷ Ἀδραμυττηνῷ κόλπῳ τοὺς πλείους τῶν Λελέγων κατοικίζων φαίνεται ὁ ποιητής. ὧν Πήδασόν τινα λέγει πόλιν ὑπὸ ἄλτῃ τεταγμένην. τὸ δὲ ἰθὺ πέτεται, ἀφορμὴ γίνεται τοῦ συνθέτως ἰθυπτίωνα εἰπεῖν τὴν Ἀχιλλέως μελίαν ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ ὅρα τὸ πέτεται καὶ τὸ οὐκ ἀπολήγει, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου καὶ ἔμφρονος τοῦ βέλους λεχθέντα καὶ αὐτὰ ὡς πολλαχοῦ θέλει ποιεῖν Ὅμηρος. φιλοτιμία δὲ ποιητική, πτηνώδες δεῖν πλάσασθαι τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δόρυ, ἐπεὶ τοιοῦτος ὑπόκειται καὶ ἐκεῖνος ἐν τῷ, εὖτε ἀντὶ τοῦ καθὰ πτερὰ τὰ τεύχεα γεγόνασιν αὐτῷ. βούλεται δὲ τὸ μὲν πέτεται, κουφοτάτην νοεῖσθαι τὴν Πηλιάδα μελίην. τὸ δὲ οὐδ' ἀπολήγει, πάνυ εὐκήβολον αὐτὴν εἶναι, ἤγουν ἑκὰς ἀφιεμένην. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι πρὸς τὸ ὑπεσχημένον ἀπελίσατο ἐν συμποσίῳ, οἰκεῖον εἰπεῖν τό, ποῦ τοι ἀπειλαί, ἃς ὑπέσχεο οἰνοποτάζων; ὁ δὲ ὀκνῶν πεισθῆναί τινι κελεύοντι, ἐρεῖ ἄν. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις; ἀνδρείου δὲ καὶ θεοφιλοῦς ἔπαινος τό, οὐκ ἔστιν ἄντα τοῦ δεῖνος, ἄνδρα μάχεσθαι. αἰεὶ γὰρ πάρα θεός, ὃς λοιγὸν ἀμύνει. ὅτι τό, εἰ δὲ θεός περ ἶσον τείνειε πτολέμου τέλος, οὔ με μάλα ῥέα νικήσει, οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὔχεται εἶναι. τοῦτο νοεῖ ὡς ἐὰν οὐ ῥέπῃ τὸ τοῦ μοιραδίου τάλαντον, ἢ καὶ ἄλλως, ἐὰν οὐδεμία τὶς πόθεν ἐπιβρίσῃ ῥοπή, οὐκ ἂν ἡττηθήσομαι. καὶ οὗτός ἐστιν ὁ λογισμὸς ὁ παραπείσας ἀντιστῆναι τὸν ταῦτα εἰπόντα Αἰνείαν τῷ Ἀχιλλεῖ. προβέβληται δὲ καὶ αὖθις ὡς καὶ πολλῷ πλεῖον πρὸ τούτου δέδεικται Ἀχιλλεὺς τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. ἧς μὴ ὑποθολωθείσης, ῥιγεδανώτατος ὁ πόλεμος. πτολέμου δὲ τέλος, οὐκ ἔστι νοῆσαι τὴν νίκην ἐνταῦθα, τὸν πόλεμον δὲ αὐτὸν περιφραστικῶς. τὸ δὲ παγχάλκεος, ἀστείως εἴρηται. μονονουχὶ λέγοντος τοῦ Αἰνείου, ὅτι οὐκ ἂν εὐκόλως με νικήσῃ ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ μόνον ἐὰν ἐξ Ἡφαίστου ὁπλοφορῇ, ἀλλ' οὐδὲ ἐὰν αὐτόχρημα χάλκεός ἐστι. καὶ ὅρα ὅπως οὐ πάνυ ὁ Αἰνείας εἰς ἶσον θέλει ἄγειν ἑαυτὸν τῷ Ἀχιλλεῖ κατὰ ἀνδρίαν καὶ κατὰ ὠκύτητα ποδῶν, ἀλλὰ κολάζει καὶ ἀμφότερα, ἐκφυγεῖν μὲν ἀνωτέρω τὸν Ἀχιλλέα εἰπών, οὐ διότι ταχύτερός ἐστιν ἐκείνου, ἀλλὰ διότι αὐτὸν εἰρύσατο Ζεὺς ἐπόρσας μένος λαιψηρά τε γοῦνα. καὶ ἐν πολέμῳ δέ, οὔτε νικήσειν λέγει τὸν Ἀχιλλέα, οὔτε ὅτι ἐκεῖνος οὐ νικήσει τοῦτον, ἀλλ' ὅτι οὐ ῥέα μάλα νικήσει δίχα θείας ῥοπῆς. οὕτως οὐ μόνον συνετὸς ὁ Αἰνείας καὶ εἰδὼς ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ θεοφιλής.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ διὸς υἱὸς ἀπόλλων.
Ηρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτῃσιν
Εὔχεο, καὶ δέ σε φασὶ διὸς κούρης ἀφροδίτης
Εκγεγάμεν. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
Η μὲν γὰρ διὸς ἐσθ', ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος.
Αλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδέ σε πάμπαν
Λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.
Ως εἰπὼν, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν,
Βῆ δὲ διὰ προμάχων κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
Οὐδ' ἔλαθ' ἀγχίσαο πάϊς λευκώλενον ἥρην,
Αντία πηλείωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν.
Ηδ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς, μετὰ μῦθον ἔειπε.

Ὅτι ὁμηρικὴ καὶ ἐνταῦθα ἡ φιλότης ἐξευρίσκει σύγκρισιν αἰνείου τε καὶ ἀχιλλέως ἐκ μητέρων, καὶ δίδωσι τὸ μεῖζον τῷ αἰνείᾳ. ἡ μὲν γὰρ ἀφροδίτη, διός, ἡ τοῦ αἰνείου μήτηρ. ἡ δὲ θέτις, χερείων θεὸς οἷα ἐκ τοῦ θαλασσίου νηρέως. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. ἀλλὰ τί τῆς μητραγαθίας ὄφελος; οὐ γὰρ παρὰ τοῦτο οὐδ' ἀχιλλεὺς ὁ τῆς θέτιδος, αἰνείου τὸ ἧσσον φέρεται τοῦ ἐκ τῆς εὐγενεστέρας ἀφροδίτης. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα κόρην φανερῶς τὴν θυγατέρα φησίν. οὕτω γὰρ κόρη διὸς ἡ ἀφροδίτη. ὅρα δὲ καὶ τὸ χερείων, ἐπὶ ἁπλῶς ταπεινοτέρου τεθὲν καὶ ἐλάττονος. ἐνταῦθα φησὶν ἀπόλλων τὸν αἰνείαν μὲν, ἀφροδίτης ἐκγενέσθαι, τὸν ἀχιλλέα δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ εἶναι, ἤτοι τῆς νηρηΐδος θέτιδος, ἥτις ἐλαττοῦται τῆς ἀφροδίτης, ὡς καὶ ὁ νηρεὺς τοῦ διός. κατὰ λόγον γὰρ εὐγενείας, ἡ τῶν πάππων καὶ ὅλως τῶν προγόνων ὑπεροχὴ, καταβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους. σημείωσαι δὲ καὶ ἐν τούτοις, οἵα ἡ τῶν ἐχεφρόνων ῥητόρων παραίφασις. ἐπιχειρήσας γὰρ τεχνικῶς ἐν τῇ προκειμένῃ συγκρίσει ὁ μυθικὸς ἀπόλλων, παράγει τὸν αἰνείαν εἰς ὅπερ ἤθελεν, οὐκ αἰσθόμενον ὅτι καθάπερ οὐδὲ ἡ πατραγαθία μόνη οὕτως οὐδὲ τὸ ἐκ μητρὸς σέμνωμα συντελεῖ πρὸς ἔργα κατ' ἀνδρείαν. ἠρέθιζε δὲ τὸν αἰνείαν καὶ ἡ κλῆσις πάνυ ἀσμενὴ οὖσα. φησὶ γάρ. ἥρως, ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς εὔχεο. καὶ δή φασι διὸς κούρης ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν. κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστίν. ἡ μὲν γὰρ, διός ἐσθ'. ἡδ', ἐξ ἁλίοιο γέροντος. εἶτα καὶ ἀξιοῖ ὃ βούλεται, φησίν. ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα. ἀντὶ τοῦ ἴθυνον μετὰ χαλκοῦ, ἤτοι μετὰ ὅπλων στῆθι, καὶ δι' ἀντίστασιν τοῦ πολεμίου τὰ ὅπλα, μὴ δέ σε πάμπαν λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ. τοῦτο δὲ, παντὶ προσήκει ὀτρύνοντί τινα κατὰ ἐχθροῦ. Καὶ ὅρα τὸ ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς εὔχεο, δι' οὗ ἀστείως δηλοῦται ὡς εὐχῆς χρεία τῷ αἰνείᾳ εἰ μέλλει ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ. τὸ δὲ ἀρειῇ ὅ ἐστιν ἀπειλῇ, γίνεται πλεονασμῷ τῆς ει διφθόγγου ἐκ τοῦ ἀρά, ἐπίτομός ἐστι διασάφησις τοῦ, λευγαλέοις ἐπέεσσι. δῆλον γὰρ, ὡς λευγαλέον ἔπος ἡ ἀπειλή. ὅτι δὲ καὶ προθυμίας ἐμποιοῦσιν εἰς ἔργον αἱ τεχνικαὶ παραινέσεις, δηλοῖ καὶ ἐνταῦθα τό, ὡς εἰπὼν ὁ ἀπόλλων δηλαδή, ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν, καὶ εὐθὺς ἔβη διὰ προμάχων ὁ αἰνείας. ὅτι οὐλαμὸς καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν, τὸ πύκνωμα καὶ σύστρεμμα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τῆς σαρκικῆς οὐλώσεως ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἢ ἀπὸ τῆς οὐλότητος τῶν συνεστραμμένων τειχῶν.

Φράζεσθον δὴ σφῶϊ ποσείδαον καὶ ἀθήνη
Εν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
Αἰνείας ὅδ' ἔβη κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ
Αντία πηλείωνος. ἀνῆκε δὲ φοῖβος ἀπόλλων.
Αλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἀποτρωπῶμεν ὀπίσσω
Αὐτόθεν. ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων ἀχιλῆϊ
Παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδέ τι θυμῷ
Δευέσθω. ἵνα εἰδῇ ὅ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
Αθανάτων. οἳ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι, οἳ τὸ πάρος περ
Τρωσὶν ἀμύνουσιν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα.
Πάντες δ' οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
Τῆσδε μάχης, ἵνα μή τι μετὰ τρώεσσι πάθῃσι
Σήμερον. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἅσσα οἱ αἶσα
Γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Ὅτι ἀργαλέῳ τινὶ περιπέπτωκεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα πράγματι. τὴν τοῦ αἰνείου καὶ ἀχιλλέως μάχην. ἐν ᾗ διχόθεν ὑποδύσκολον τὸ τέλος. οὔτε γὰρ ἀναιρεθῆναι δυνατὸν τὸν αἰνείαν, παρὰ τὴν ἱστορίαν γὰρ τοῦτο. οὔτε ἀκινδύνως διαφυγεῖν, οὐ γὰρ ἄξιον ἀχιλλέως τοῦτο. διόπερ ὁ ποιητὴς παραμυθούμενος τὸ κινδυνῶδες τῆς περιπετείας, ποιεῖ τὴν ἥραν λέγουσαν πρὸς ποσειδῶνα καὶ ἀθηνᾶν, φράζεσθον ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. ἤγουν τὸν αἰνείαν βῆναι ἀντία πηλείωνος, ἐπεὶ ἀνῆκεν αὐτὸν

ὁ ἀπόλ-

Εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πεύσεται ὀμφῆς,
Δείσετ' ἔπειθ' ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
Ἐν πολέμῳ. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.

ὁ Ἀπόλλων. οἱονεὶ ἀντιστὰς ὁ Ὅμηρος τὸν ἀκροατὴν εἰς περισχὴν, διὰ τὸ τοῦ πλάσματος δυσχερές, καὶ ἐκκαλῶν δὲ ὀξύνων εἰς εὕρεσιν πιθανότητος. ὅπως δὲ αὐτὸς πιθανῶς τὸ ἄπορον λύσει, ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ὅσον τὸ παραβραχὺ κινδυνεύων ὁ Αἰνείας, ὅμως ἐκ τοῦ πολέμου σωθήσεται μηδέν τι παθὼν ἀνήκεστον. τρόπος δὲ φιλακῆς, τὸ ἐλθεῖν ὥσπερ τῷ Αἰνείᾳ, οὕτω καὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, θείαν ἐπικουρίαν. φησὶ γὰρ ἡ Ἥρα. ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ἄγωμεν τὸν Αἰνείαν, ἢ τὸν Φοῖβον, ἀποτρωπῶμεν ὀπίσω αὐτόθεν. ἤ τις ἔπειτα καὶ ἡμείων Ἀχιλῆϊ παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα. μηδέ τι θυμῷ δευέσθω, ἤγουν δεέσθω κράτους μεγάλου. ταῦτα δὲ, προσφυῆ ἐστι εἰς ἐπικουρίαν κατὰ τὸ προνοούμενον προσώπου. ὡς καὶ ἐφεξῆς φιλίας συμμαχικῆς ἔπαινος τό, ἵνα εἰδῇ ὃ ἤγουν ὅτι μιν φιλέουσιν ἄριστοι. οἱ δ' αὖτ' ἀνεμώλιοι οἳ τὸ πάρος περ τοῖς δεῖνα ἀμύνουσιν, ὅ ἐστι Τρωσί, τὸν πόλεμον καὶ δηϊοτῆτα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀποτρωπῶμεν αὐτόθεν, ἀντὶ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀχιλλέως. ἢ μᾶλλον ἀπ' αὐτοῦ δὴ τοῦ τόπου ἔνθα νῦν εἰσὶν ὁ Αἰνείας τε καὶ ὁ Ἀπόλλων. ἵνα ἦ ὅμοιον τῷ, μετέφησεν Ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἕδρης. Ὅτι τὴν αἶσαν φησὶ λίνῳ ἐπινῆσαι τοῖς γεννωμένοις ἃ μετὰ ταῦτα πείσονται. δηλοῦται δὲ διὰ τούτου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐῤῥέθη, ἡ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων ἐν λεπτῷ στροφὴ καὶ ὁ ἐν τούτοις εἱρμός. ἀρχὴ δὲ τοῦ τοιούτου νήθειν, καὶ αἱ βαρεῖαι κατακλῶθες ἀλλαχοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ λόγῳ τροπῆς. λίνου μὲν γάρ, τὸ κατακλώθεσθαι. ἀτράκτου δὲ κλώθοντος, τὸ ὑπὸ βάρους κάτω φέρεσθαι. ὡς δηλαφῶν Εὐριπίδης, φησὶ στέμματα ξύνασα θεά, ἐπέκλωσε πόλεμον. αἶσα δέ, ὁ τοῦ παντὸς λόγος κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ δαίω τὸ μερίζω, ὅθεν καὶ μοῖρα λέγεται καὶ εἱμαρμένη δέ. ὡς ἀπὸ τοῦ μείρω, ὅπερ ταὐτόν ἐστι τῷ δαίω καὶ τῷ μερίζω. τὸν δ' αὐτόν, καὶ ζῶχα φασίν, ὡς τοῦ ζῆν αἴτιον. καὶ δίκα, ὅτι δι' αὐτοῦ τὰ πάντα. καὶ πεπρωμένην, ὅτι πάντα εἰς πέρας φέρει. ὁ δὲ τόπος οὗτος, καὶ προαναφώνησιν ἔχει ἀξυμφανοῦς τῶν μετὰ ταῦτα, καὶ ἔστι τὸ ὅλον τοιοῦτον. πάντες δ' Οὔλυμπον κατήλθομεν, ἀντιόωντες τῆς δε μάχης. ἵνα μή τι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι σήμερον, ὁ Ἀχιλλεὺς δηλαδή. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται, ἤγουν ταῦτα παθεῖν, ἅσσα οἱ, ἤτοι ἅτινα αὐτῷ αἶσα γεινομένῳ ἐπένησεν ὡς ἐῤῥέθη λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ὅπερ ἐστὶ δηλαφητικὸν τοῦ γεινομένῳ, ὅ ἐστι γεννωμένῳ. εἶτα κεῖται καὶ τὸ, δείσεται ὁ Ἀχιλλεὺς παθητικῶς, ἀντὶ τοῦ φοβηθήσεται, εἰ μὴ ταῦτα μαθών, ἴδῃ αἴφνης θεόν τινα ἀντιπαραταξάμενον ἐκείνῳ. μεθ' ὅ, τίθεται καὶ ἀφ' γνωμικῶς τὸ, χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. ὅπερ ὀρθὸν ἔσται προσδηθὲν ἑνικῶς. οἷον. χαλεπὸς δὲ θεὸς φαίνεσθαι ἐναργής, ὅ ἐστι χαλεποὺς τοὺς θεοὺς ὀφθαλμοφανῶς ἰδεῖν. ἀντίκειται δὲ τὸ ἐναργές, πρὸς τὸ νοητοὺς καὶ φανταστοὺς καὶ τὰ τοιαῦτα.

Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, οὐδέ τί σε χρή.
Οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι.
Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες
Ἐκ πάτου ἐς σκοπιὴν, πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει,
Εἰ δέ κ' ἄρης ἄρχωσι μάχης, ἢ φοῖβος ἀπόλλων,
Ἢ Ἀχιλῆ' ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
Αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται
Φυλόπιδος. μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας ὀΐω
Ἂψ ἴμεν οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων,
Ἡμετέρης ὑπὸ χερσὶν ἀνάγκηφι δαμέντας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἡγήσατο κυανοχαίτης
Τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον ἡρακλῆος θείοιο,
Ὑψηλόν. τό ῥά οἱ τρῶες καὶ παλλὰς ἀθήνη
Ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγὼν ἀλέοιτο,
Ὁππότε μιν σεύαιτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
Ἔνθα ποσειδάων κατ' ἄρ' ἕζετο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄῤῥηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἕσαντο.

Ὅτι ἀποφθεγματικὸν ἐκ τοῦ ἐνοσίχθονος ῥηθὲν πρὸς Ἥραν τό, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον, ἀντὶ τοῦ μὴ ὀργίζου ἔξω νοός, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνοήτως. οὐδέ τί σε χρή φησι. περὶ δὲ τοῦ παρὲκ, ὅτι καὶ παρὲξ λέγεται, καὶ ὅτι διαφορεῖται κατὰ σύνταξιν, καὶ ὅτι ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ ὀξύνεται, ἀλλαχοῦ προείρηται ἱκανῶς. δηλοῖ δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἡ Ὀδύσσεια. εἶτα καὶ ὃ φθάσας εἶπε συμβαλεῖν, ξυνελάσαι φησίν, εἰπών. οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσαι. ὃ τοῦ εἰρηνεύειν ὑποθήκη ἐστίν. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν πατουμένην ὁδόν, πάτον λέγει, τουτέστι τὴν τρίβον. εἰπών. ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κιόντες ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν. εἴρηται δὲ ἀλλαχοῦ ὡς ὀνοματοπεποίηται ἡ λέξις. ὁ

Οἱ δ' ἑτέρωσε κάθιζον ἐπ' ὀφρύσι καλλικολώνης,
Ἀμφὶ σὲ ἤϊε φοῖβε καὶ ἄρηα πτολίπορθον.

ταῦτα λέγων ποσειδῶν, ἐπάγει καὶ τό. πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. ἀλλαχοῦ μὲν, ῥηθὲν πρὸς διαστολὴν παίδων τε καὶ γυναικῶν, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα. ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ διαστολῇ θεῶν, οὓς οὐ χρὴ πρὸς τὸ εἶδος πολεμικὴν συνελαύνεσθαι. λέγει δὲ καὶ ὅτι, εἰ δέ κ' ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ φοῖβος ἀπόλλων, ἢ ἀχιλῆ' ἴσχωσι καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι, αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφιν ἤγουν παρ' αὐτὰ καὶ αὐθόρον, νεῖκος ὄρηται, ἢ ὀρεῖται κατὰ μέσον μέλλοντα πρῶτον, ἀντὶ τοῦ διεγερθήσεται, φυλόπιδος. μάλα δ' ὦκα διακρινθέντας οἴω ἂψ ἴμεν ἤγουν ἐλθεῖν οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων, ἡμετέραις καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα πρῶτα μὲν, πλάσμα συνέσεως ἀνδρικῆς. τῆς ἥρας γὰρ μαχιμώτερόν τι βουλευσαμένης κατὰ φοίβου, ἐκώλυσεν ὁ ποσειδῶν μισῶν τὴν ἐμφύλιον μάχην. εἶτα ὅρα καὶ ποιητικὴν ἀγαθὴν μέθοδον. προενθέμενος γὰρ καὶ ἐμφήνας ὡς δύναται καὶ τὰ τῆς ἥρας πεῖσαι, ὅμως ἐπικρίνει κρείττω εἶναι τὰ κατὰ τὸν ποσειδῶνα. ἵνα προκατάρξας κακοῦ ὁ ἄρης, πειράσηται ἀμύναι σὺν τοῖς ἀμφ' αὐτόν. καὶ τοίνυν πλάττει οὕτω τὰ ἐφεξῆς πιθανώτερα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εἰ δὲ ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ φοῖβος ἀπόλλων, σχῆμά ἐστιν ἀλκμανικὸν ὡς ἤδη ἐν ἄλλοις προγέγραπται. οὐχ ὅτι ὁ μελοποιὸς ἀλκμὰν εὗρεν αὐτὸ, ἀλλ' ὅτι ὁμήρου εὑρόντος, ἔχαιρεν ἐκεῖνος τῷ σχήματι. τινὲς δὲ, γράφουσιν ἄρχησι. καὶ οὕτως ἐκφεύγουσι τὴν καινοτροπίαν τοῦ σχήματος. ἰσχυροτάτης δὲ ἐπικουρίας δηλωτικὸν τὸ, μάλα δ' ὦκα διακρινθήμεναι οἴω ἡμετέραις ὑπὸ χερσὶν ἶφι δαμέντας. Ὅτι τεῖχος ἀμφίχυτον κατά τινας, τὸ βουνοειδὲς, καὶ ἀμφοτέρωθεν καταπεχυμένον τῇ ἐξ ὑψηλοῦ ἐφ' ἑκάτερα χθαμαλότητι. οἱ μέντοι πλείους, ἀμφίχυτόν φασι τὸ μὴ ἐκ λίθων, ἀλλὰ περικεχυμένον, ἤγουν τὸ ἐξ ἀναχώματος γῆς. ὡς τὸ, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, ἤγουν ἀναχωματίσαντες. τοιοῦτον δὲ ἦν τεῖχος ἐν τροίᾳ. περὶ οὗ φησιν ὁ ποιητὴς, ὅτι ὁ μὲν ποσειδῶν καὶ ὅσοι θεοὶ σύμμαχοι ἀχαιοῖς, ἐκάθηντο τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον ἡρακλῆος θείοιο, ὑψηλόν. ὃ τρῶες καὶ παλλὰς ἀθήνη ποίεον τότε, ὄφρα τὸ κῆτος ἡρακλῆς ὑπεκπροφυγὼν, ἀλέαιτο ἢ ἀλέοιτο, τουτέστιν ἐκκλίνοι καὶ ἀναστρέχοι δηλαδὴ ῥαδίως εἰς αὐτὸ ὁπότε μιν σεύαιτο, ἤγουν δὴ αὐτὸν ἐκεῖνο διώκοι ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε. καὶ οὕτω μὲν οἱ τῶν ἀχαιῶν βοηθοί. οἱ δὲ ἀνθιστάμενοι τοῖς ἑλληνίοις θεοῖς, ἑτέρωσε κάθιζον ἀμφὶ τὸν ἀπόλλωνα καὶ τὸν ἄρην, ἐπ' ὀφρύσι καλλικολώνης. πάντες δὲ ἄρρηκτον νεφέλην ὤμοισιν ἀμφιέσαντο ἵνα μὴ βλέποιντο. καὶ ὅρα ἐπιτομὴν ἱστορίας, οὔτε γὰρ ποῖον κῆτος ἦν ἔφη, οὔτε τίνος ἕνεκεν ἐπέμφθη. ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδότας λαλῶν, πάντα σιωπᾷ. τήν τε ὀργὴν τοῦ ποσειδῶνος τὴν κατὰ τοῦ ἀδίκου λαομέδοντος. καὶ τὴν ἐπὶ τοῦτο τοῦ κήτους ἀποστολήν. καὶ τὴν πρόθεσιν τῆς ἡσιόνης. καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ ἡρακλέος καὶ τὰ λοιπά. οὐ γὰρ ἦν καιρὸς νῦν τῷ ποιητῇ πολυλογεῖν. ἰστέον δὲ ὅτι παίζων ὁ ποιητὴς ἄρχιππος εἰς τὸν κατὰ τὴν ἡσιόνην μῦθον, ὃς αὐτὴν βορὰν τῷ κήτει ἐκτίθεται, πλάττει μελάνθιον τὸν τραγῳδὸν ἔν τινι αὐτοῦ δράματι ἐκτεθῆναι. καὶ οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ ὀψοφάγος, κατὰ ἰχθυοφαγίαν δηλαδή. ἐκράτησε γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον, ὄψον κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ ἰχθύων λέγεσθαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ κοινολεκτούμενον ὀψάριον. ἄρρηκτον δὲ νεφέλην λέγει, τὴν πυκνοτάτην. δι' ἧς οὐδ' ἂν οὐδὲ ἥλιος διαδράκοι ὡς ἀλλαχοῦ ἔφη ὁ ποιητής. ἄλλως δὲ φάναι, ἄρρηκτος νεφέλη ἐστὶν, ἣν οὐκ ἂν διασχοῦσα αἴγλη, αἰθρίαν ποιήσει, κατὰ τὸ, ὑπερράγη ἄσπετος αἰθὴρ, ἤγουν αἰθρία γέγονε διαρραγέντος παντὸς νέφους ἐπιπροσθοῦντος. νεφῶν γὰρ διαρρήξεσιν, αἰθὴρ τοιοῦτος ἐπακολουθεῖ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐφεξῆς λέγει ἐνταῦθα, τὴν τοπικὴν ἐξοχὴν, ἐν τῷ, ἐπ' ὀφρύσι καλλικολώνης τῆς προρρηθείσης. ὥσπερ καὶ κράατα φησὶν ὀλύμπου, καὶ ὀρέων κάρηνα. ἰστέον δὲ καὶ ὡς δύο προσώπων ἐνταῦθα προκειμένων μεγάλων φοίβου τε καὶ ἄρεος, τὸν ἕνα μὲν φιλῶν, προσφωνεῖ ἐν σχήματι ἀποστροφῆς ὁ μουσικὸς ποιητὴς καὶ φιλῳδὸς, ὡς μουσηγέτην καὶ ᾠδικόν. τὸν δὲ λοιπὸν, μισῶν τῆς ἀγριότητος καὶ ἀλογίας ὡς λοιγὸν, οὐ προσφθέγγεται. φησὶ γάρ. ἀμφὶ σὲ ἤϊε φοῖβε καὶ ἄρηα πτολίπορθον. τί δὲ ἐστιν ἤϊος, προείρηται. καὶ ἡ μουσικὴ δὲ μοῦσα, καλῶς ἂν ἐνδιαθέτῳ λόγῳ προσφωνοίη τὸν μουσηγέτην ἀπόλλωνα, ὃν καὶ αὐτὴ ἀμείβεται ὀπὶ καλῇ ᾄδοντα. αὐτῷ μὲν γὰρ οἰκείως ἔχει, πρὸς δὲ τὸν ἄρην οὐδὲν αὐτῇ μετόν. μνηστέον δὲ νῦν περὶ τοῦ ἤϊος, ὅτι δοκεῖ ἀπὸ τοῦ ἰὴ παρῆχθαι, ὅπερ ἐστὶν ἐπίρρημα ἐνθουσιαστικὸν ἐπιφωνούμενον τῷ ἀπόλλωνι ἐν τῷ ἰὴ παιὰν, καὶ τοῖς ὁμοίοις.

Ὅτι φορητικότητα πολέμου δηλοῖ, τὸ ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πτολέμοιο. ὤκνεον ἀμφότεροι. δυσηλεγὴς δέ ἐστι πόλεμος, οὗ ὡς τινος τοῦ κακοῦ ἀλέγομεν ἐπὶ κακῷ ἡμετέρῳ

Ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερθε καθείατο μητιόωντες
Βουλάς. ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πτολέμοιο
Ὤκνεον ἀμφότεροι. ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι, κέλευε.
Τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ

καὶ

Ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν,
Ὀρνυμένων ἄμυδις. δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι.
Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνείας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν,
Πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἑτέρωθεν, ἐναντίον ὦρτο λέων ὣς
Σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν
Ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ἀτίζων
Ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηιθόων αἰζηῶν
Δουρὶ βάλῃ, ἐάλη τε χανὼν, περί τ' ἀφρὸς ὀδόντας
Γίνεται. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ.
Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
Μαστίεται, ἑὲ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
Γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει ἤν τινα πέφνῃ
Ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ,
Ὣς Ἀχιλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.

καὶ οὐ διὰ τοῦτο καλόν. ἢ δυσηλεγής, ὅ ἐστι δυσκοίμητος, διὰ τὸ τῶν μαχομένων πολύφροντι. ἢ τοῦ εἰς κακὸν καὶ ἀνέγερτον ὕπνον κοιμίζοντος. ὃν Ὅμηρός που, τανηλεγέα λέγει. Σοφοκλῆς δὲ, αἰένυπνον, ὡς ἀδελφὸν μὲν ὕπνου, μακρότατον δέ. ἔθος καί τις λαβὼν σοφὸς, αἰώνιον νεκρὸν ἔφη τὸν ἄνθρωπον. ὅτι διασκευὴ ἐκφραστικὴ πολέμου καὶ τὸ, τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον καὶ ἐλάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, ὅ ἐστι τρόμον ἦχον ἀπετέλει, ὀρνυμένων ἄμυδις. καὶ ὅρα τὸ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων. ἐκ παλαιοτάτων γὰρ, σιδήρῳ ὑ[illegible] καὶ οἱ ἵπποι κατάφρακτοι. τὸ δὲ πόδεσσι, δηλοῖ μὴ ἁπλῶς ἦχον δηλοῦσθαι ἐν τῷ καρκαίρειν, ἀλλὰ τὸν διὰ ποδῶν, ἢ ἀνδρῶν ὀρνυμένων ἤγουν σπουδαίως τρεχόντων, ἢ ἵππων. διαφαίνεται δὲ ἡ ἀρετὴ τῆς ὀνοματοποιίας τοῦ καρκαίρειν, ὅτε τῆς γῆς μάλιστα παγείσης καὶ κατεξηραμμένης, ἢ περιθέουσι δι' αὐτῆς. ὅτι τὸ, Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι κέλευεν, εἰς ἄνδρα δυνάστην παρῳδηθήσεταί ποτε. μονομαχούντων δὲ φραστικὸν τὸ, δύο δ' ἀνέρες ἔξοχ' ἄριστοι ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην ἤγουν συνηλθέτην μεμαῶτε μάχεσθαι. περὶ Αἰνείου δὲ οὗτος ὁ λόγος καὶ Ἀχιλλέως. ὅτι Αἰνείας πρῶτος ὁ καὶ προμελετήσας μονομαχῆσαι ὡς εἴρηται, ἀπειλήσας ἐβεβήκει κατ' Ἀχιλλέως νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν, πρόσθεν ἔχε στέρνοιο. τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος. ταῦτα δὲ, προμάχου δηλοῖ κατάστασιν. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς ἔνδοξον πλάττει τὸν προάγοντα τῷ Ἀχιλλεῖ. τὸν ἄριστον Αἰνείαν κατ' ἐρεθισμὸν Φοίβου ἀντιτάξας αὐτῷ, οὐκ ἂν θαρρήσοντα τῷ Ἀχιλλεῖ ἄρτι ἀντιστῆναι, εἰ μὴ ὁ Ἀπόλλων αὐτὸν παρώτρυνεν. ἀπίθανον γὰρ ἦν τὸν ὁμολογήσαντα μόλις ἐκφυγεῖν ποτε ἀπ' Ἀχιλλέως, νῦν ἄλλως τοιαύτην τόλμαν ἐνδύσασθαι ἀπροθύμ[illegible] τὴν [illegible], εἰ μὴ λόγοις ὑπό τινος κρείττονος ἀνεπείσθη, καὶ μάλιστα τοῖς ἀπὸ συγκρίσεως τῶν προγόνων ὡς εἴρηται. ὅτι τὸν Ἀχιλλέα, ὅτε τῷ Αἰνείᾳ ἐπέξεισιν εἰς μονομάχιον, λέοντι σίντῃ εἰκάζει. οὐ πεινῶντι ὡς ἐν ἄλλοις. οὐ σκυμναγωγοῦντι. ἢ σταθμοὺς κεραΐζοντι, ἀλλ' ἄλλην χώραν σίνοντι· φησὶ γάρ. ὦρτο λέων ὣς σίντης, ὅν τε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασιν ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος. ὁ δὲ, πρῶτον μὲν ὡς οἱ παλαιοί φασι, φλυαρίζει ὡς κρατήσων αὐτῶν ὅτ' ἐθελήσει, κατὰ δὲ Ὅμηρον, ἀτίζων ἤγουν περιφρονῶν, ἔρχεται. ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηιθόων αἰζηῶν δουρὶ βάλῃ, τότε δὴ ἐπιμασσάμενος ἑαυτὸν εἰς πήδημα δι' ἄμυναν, ἐάλη τε χανών. περί τ' ἀφρὸς ὀδόντων γίνεται. ἐν δέ τε οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, οὐρῇ δὲ πλευράς τε, καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν μαστίεται. ἑὲ δ' αὐτὸν ἤγουν ἑαυτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι. γλαυκιόων δ' ἰθὺς φέρεται μένει, τουτέστι δυνάμει, ἤν τινα πέφνῃ ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται ἐν πρώτῳ ὁμίλῳ. ὣς Ἀχιλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο. καὶ ὅρα ὅπως γραφικῶς ἀρχίζει τὴν παραβολὴν, ἐμβραδύνας τοῖς περὶ τὸν λέοντα μεγαλοπρεπῶς ὡς οὐδαμοῦ ἀλλαχοῦ. ἅμα καὶ συνεξαγριαίνων τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν παραβολικὸν λέοντα. καὶ ὅτι καὶ μὴ τέτρωται Ἀχιλλεὺς, ὅμως λέοντι τετρωμένῳ παρεικάζει αὐτὸν, ἵνα ἐνδείξηται τὸν ἄγαν ἐρεθισμὸν τοῦ ἥρωος. φασὶ δὲ κέντρον ἐνεῖναι μέλαν τῇ τοῦ λέοντος ἀλκαίᾳ ἤγουν οὐρᾷ, ὡς κεράτινον. ᾧ μαστίζει τὰς πλευρὰς ἐν καιρῷ μάχης ἐρεθίζων ἑαυτόν. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι οὐδέ ποτε δέδοικεν. οὐ δὲ ὑποπτεύει ἔφοδον οἷα θαρρῶν ἑαυτῷ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, ἀλκὶ πεποιθώς. εἰ δέ ποτε ἀνάγκη πᾶσα φυγεῖν, ἐπὶ σκέλος χωρεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάασι, δοκεῖ περιττὸν ἔχειν τὸν καὶ σύνδεσμον. οὐ γὰρ συμπλέκει τι σαφῶς. τὸ δὲ συστραφῆναι χανόντα τὸν λέοντα, ἰδιότης ἐστὶ τοῦ ζώου. συστρέφεται μὲν γὰρ, ὡς πηδήσων. χαίνει δὲ, ὡς διὰ προτενθευόμενος λιχνότερον κατὰ τοῦ βαλόντος. ὁ δὲ τῶν ὀδόντων ἀφρὸς, καὶ παράταξιν αὐτῶν συνεχῆ δηλοῖ, ὁποία τις καὶ ἐπὶ συῶν γίνεται. τὸ δὲ ἐν δέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμον ἦτορ, ἢ

ὡς θεῖναι ἔχει τὸ κραδίη, ἵνα λέγῃ ὅτι στένει αὐτοῦ ἡ καρδία, δηλαδὴ τὸ ἄλκιμον ἦτορ. ἢ ἐδοπτικῶς (?). ἵνα νοεῖται ἐν τῇ καρδίᾳ στένει τὸ ἦτορ. καὶ ὑπονοεῖται ἀγγεῖόν τι εἶναι τῆς ψυχῆς ἡ καρδία. στένει δὲ, διὰ τὸ ὑπέρθερμον. θερμὸς γὰρ ὢν φύσει ὁ λέων, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς μάλιστα θερμαίνεται. τὸ δὲ ἑὸ αὐτὸν ἐποτρύνει, ἀρχαϊκώτερον φράζει ὁ ποιητής. ἔστι γὰρ, ἓ αὐτόν. καὶ πλεονασμῷ ἑὲ αὐτόν. ὡς τὸ, οὓς ὀφθαλμούς, ἐξ ὧν Ἡσιόδῳ καὶ πάλιν θηλυκὸν ὑποτακτικὸν ἄρθρον, ἧς καὶ πλεονασμῷ, ἑῆς. δι' ἧς ἔραχθε (?), ἀντὶ τοῦ ἧς τινος. ἐκ δὲ τοῦ ἓ αὐτόν, τὸ ἑαυτὸν ὕστερον συνθέτως γίνεται. ὡς ἐκ τοῦ κατ' ἐμὲ αὐτόν, τὸ ἐμαυτόν. τὸ δὲ γλαυκιόων, ἀντὶ τοῦ ἔμπυρον βλέπων κατὰ τοὺς παλαιούς, παρὰ τὸ γλαύσσω, ἀφ' οὗ καὶ γλαῦξ. ἣν μόνην τῶν γαμψωνύχων καὶ σαρκοφάγων, φασὶ μὴ τίκτειν τυφλά, διὰ τὸ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πυρῶδες. ὃ τμητικὸν ὂν, διαιρεῖ τὴν θέαν. διὸ καὶ ἐν ταῖς σκοτομήναις ὁρᾷ. τινὲς δὲ γλαυκιᾶν φασί, τὸ στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ γλαυκὸν αὐτῶν ὑποφαίνειν. τὸ δὲ ὤπια (?) πέφνη, εἰ μεθ' Ὅμηρον, εἴπως φασίν. αἰτὸ (?) δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ ὅπως λαμβάνεται, προδηλοῦται τοῦ [illegible] φθείρω, ὥσπερ καὶ τοῦ μασίω, χρήσεις εἰσὶ καὶ ἐν ἄλλοις. τὸν δὲ πρῶτον ὅμιλον, ἤγουν τὴν πρόμαχον, πρῶτον ὅμαδον καὶ πρώτην ὑσμίνην ἀλλαχοῦ λέγει. τὸ δὲ ἀγήνωρ (?), πρὸς τὸ ἄλκιμον ἦτορ τοῦ λέοντος ἀφορᾷ, ὃ ταυτὸν ὂν τῷ μεγαλήτορι.

Ὅτι πρὸς τὸν παρ' ἐλπίδας προμαχόμενον ἢ πρὸ τῶν ἄλλων θρασυνόμενον, πρέπει ῥηθῆναι πρός τινος αἰδεσφορώτερον (?) τό, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν ἔστης; ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει; ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς θαυμάσας ὅτιπερ ὁ Αἰνείας τολμᾷ πρὸ τῶν ἄλλων ἀντιστῆναι αὐτῷ, ἀλλά τι λέγει. καὶ ἐρωτᾷ ἐκεῖνον εἰ διὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ θαρραλεότητα μεγάλην τινὰ οὖσαν καὶ μεγάλου τινὸς ἀξίαν, ἐλπίζει Τρώεσσιν ἀνάξειν τιμῆς τῆς Πριάμου, ὅ ἐστι βασιλεύσειν τῆς Τροίας. ἐκ δὲ τούτου, δῆλον ὡς ἐπίδοξος ἦν ὁ Αἰνείας εἰς βασιλείαν, καθὰ καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα φανήσεται, διὰ τὸ βασιλικοῦ εἶναι γένους. εἶτα ἐκκόπτων ὁ Ἀχιλλεὺς τὴν τοιαύτην ἐλπίδα τῆς ἐκείνου ψυχῆς, καὶ ἐλέγχων αὐτὸν ὡς μάτην βασιλειᾶν διὰ τοὺς τοῦ Πριάμου κληρονόμους, φησὶ κατὰ σχῆμα ἀντιπαραστάσεως ὡς εἴπερ ἔμ' ἐξεναρίξεις, οὔτοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει, διὰ μέσου δηλαδὴ τοῦ ἐγχειριζομένου σκήπτρου. εἰσὶ γὰρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων. εἶτα ἐπικαταβαίνων τοῦ βασιλείου γέρως εἰς ἕτερον ἀριστεῖον (?) ζωῆς (?) τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ προϊστόρηται, ἐπερωτᾷ τὸν Αἰνείαν. ἦ νύ τι τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἐξοχὰς (?) ἄλλων, καλὸν

Οἱ δ' ὅτε σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὁμίλου πολλὸν ἐπελθὼν,
Ἔστης, ἦ σέ γε θυμὸς ἐμοὶ μαχέσασθαι ἀνώγει,
Ἐλπόμενον Τρώεσσιν ἀνάξειν ἱπποδάμοισι
Τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἐξεναρίξῃς,
Οὔ τοι τοὔνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χερσὶ θήσει.
Εἰσὶ γάρ οἱ παῖδες, ὁ δ' ἔμπεδος οὐδ' ἀεσίφρων.
Ἦ νύ τι τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
Καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμηαι
Αἴ κεν ἐμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
Ἤδη μὲν σέ γε φημὶ καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα,
Σεῦα κατ' Ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι
Καρπαλίμως; τότε δ' οὔ τι μετατροπαλίζεο φεύγων.
Ἔνθεν δ' ἐς Λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν,
Πέρσα μεθορμηθεὶς σὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρί.
Ληϊάδας δὲ γυναῖκας ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
Ἦγον. ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρρύσατο καὶ θεοὶ ἄλλοι.
Ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι ὡς ἐνὶ θυμῷ
Βάλλεαι. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κέλομαι
Ἐς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο,
Πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.
Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς
Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
Ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεὴν, ἴδμεν δὲ τοκῆας
Πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες οὔτ' ἂρ ἐγὼ σούς.
Φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
Μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης.

φυταλιῆς

Αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος ἀγχίσαο
Εὔχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοί ἐστ' ἀφροδίτη.
Τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλαύσονται
Σήμερον. οὐ γάρ φημ' ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν
Ὧδε διακρινθέντε, μάχης ἐξαπονέεσθαι.

φυταλιῆς καὶ ἀρούρης ὄφρα νέμηαι αἴκεν ἐμὲ κτείνῃς. χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ, ἤγουν τοῦτο ῥέξειν. καθὰ καὶ ὁ αἰνείας πρὸ μικροῦ ἔλεγε περὶ τοῦ ἀχιλλέως, ὅτι οὐ μὲ μάλα ῥεῖα νικήσει. ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, γέρας ἐν χερσὶ θήσει, ταυτόν ἐστι τῷ ἐγγυαλίξει, ὅ ἐστιν ἐγχειρίσει. πλὴν ὅτι, τοῦτο μὲν, κοινόν. ἐκεῖνο δὲ, ποιητικόν. ἀεσίφρων δὲ, ἢ παρὰ τὸ ἄσαι τοῦ βλάψαι, ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας. ἢ παρὰ τὸ ἀείρω ἀέρσω, οἱονεὶ ἀερσίφρων. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐκ ἔστι κοῦφος τὰς φρένας, οὐδὲ ἀείρεται, ἤγουν αἰωρεῖται τὰς φρένας ὁμοίως τοῖς νεωτέροις ὁ γέρων πρίαμος. ἀλλ' ἀνάπαλιν ἔμπεδός ἐστιν ἤγουν στερεὸς καὶ βέβαιος. ὡς καὶ τὰ ἐν τῷ πέδῳ βεβηκότα, τῶν αἰωρουμένων ἀσφαλέστερα ὅτι καὶ σταθερώτερα. παλαιὸς δέ τις, οὕτω συντόμως φησίν. ἀεσίφρων, φρενοβλαβής. ἢ κοιμώμενος τὰς φρένας. ἄεσαι γὰρ, τὸ κοιμηθῆναι καὶ ἀναπαῦσαι. ὅρα δὲ ὅπως καὶ ἐνταῦθα ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ τέμνειν τὸ τέμενος. καὶ ὅτι παντοδύναμον, ἔξοχον ἄλλων εἰπεῖν τέμενος, καὶ καλόν. καὶ ὅτι φυταλιὰν μέν φησι, τὴν ἀμπελόφυτον καὶ τὴν δενδροφόρον. ἄρουραν δὲ καὶ νῦν τὴν ψιλὴν ἄροσιν. δηλοῖ δέ ποτε εἰ καὶ μὴ παρ' ὁμήρῳ ἡ ἄρουρα, καὶ πρὸς μέτρον γῆς ὡς καὶ προγέγραπται. τὸ δὲ ἐμὲ κτείνῃς, ἐμὲ ἐξεναρίξῃς πολυωνυμίας λόγῳ ἀνωτέρω ἔφη, καὶ ταῦτα μὲν ὧδε. ὁ ἀχιλλεὺς δὲ οὕτω δείξας ἐν καιροῖς θρασύνεσθαι τὸν αἰνείαν, καὶ παραδεικνὺς τὴν χαλεπότητα τοῦ ἀποβῆναι τῷ αἰνείᾳ τὴν κατ' αὐτοῦ ἐλπίδα, ἀναμιμνήσκει ὅπως αὐτόν ποτε εἰς φυγὴν ἔτρεψεν, εἰπών. ἤδη μέν σέ γε φημὶ καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησα. ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο μοῦνον ἐόντα σεῦα ὅ ἐστιν ἐδίωξα κατ' ἰδαίων ὀρέων ταχέεσσι πόδεσσι καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων, ἤτοι οὐκ ἐστρέφου ὀπίσω. ὅπερ ἐν ἄλλοις ἐντροπαλίζεσθαί φησιν. ἀλλὰ δηλονότι ἀμεταστρεπτὶ εἴπε καὶ προτροπάδην ἔφυγες. λέγει δὲ ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ὡς ἐκ τῆς ἴδης εἰς λυρνησσὸν ὑπεκφυγόντα τὸν αἰνείαν, θεὸς ἐρρύσατο. καινῶς δηλαδὴ σωθέντα ἐξ αὐτοῦ. καὶ σημείωσαι ὅπως τὸ στενῶς ἤδη προδιηγηθὲν ὑπὸ αἰνείου, καὶ οὐδὲ πάνυ σαφῶς, ὁ ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ἐπιδιηγησάμενος, ἐσαφήνισεν. αἰνείας μὲν γὰρ οὐ σαφῶς τὸ περὶ λυρνησσὸν διηγήσατο. ἐκεῖνο μόνον εἰπὼν ὅτι ἔπερσε λυρνησσόν. ἐμὲ δὲ ζεὺς εἰρύσατο. ἀχιλλεὺς δὲ, πλατύτερον καὶ σαφέστερον λέγει, ὅτι ἐς λυρνησσὸν ὑπέκφυγες. τὴν δὲ περθήσας ἐγὼ, ἐποίησα τὰ καὶ τά. σὲ δὲ ζεὺς ἐρρύσατο. καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὅπως οἶδεν ὁ ποιητὴς διττολογεῖν τεχνικῶς. ὥσπερ δὴ καὶ τὰ περὶ τῆς ἴδης καὶ τῶν βοῶν δευτερολογῶν, οὐ φορτικὸς δοκεῖ διὰ τὴν παραφραστικὴν ἐξαλλαγήν. ὁ μὲν γοῦν αἰνείας ἔφη συντόμως, ὅτι ἔφυγεν ἐξ ἴδης ὅτε βουσὶν ἐπήλυθεν ἡμετέραις. ὁ δὲ ἀχιλλεύς, πλατύτερον λέγει ὅτι ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. ὅλως δὲ, τὰ μὲν τοῦ αἰνείου ταῦτα, συντέτμηται οἷα μὴ θέλοντος ἐπεξιέναι τοῖς καθ' ἑαυτοῦ. τὰ δὲ τοῦ ἀχιλλέως, πλατύνεται, ὡς ἂν καὶ ἐντρέψῃ τὸν ἐχθρὸν, καὶ τὴν ἀγαθὴν δὲ ἐλπίδα ἐκβάλῃ ἀπ' αὐτοῦ. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ἀκροατὴς, μεγάλα τινὰ καὶ δεινὰ ἐλπίζει εὐθὺς ἐκ προθύρων, ὅ φασι, καὶ νῦν, ἐπὶ τῇ τοῦ ἀχιλλέως εἰς μάχην ἐξόδῳ. ὁ δὲ ποιητὴς, καὶ ὧδε μαλακωτέραν τὴν τοῦ πολέμου ποιεῖται καταρχὴν ὡς καὶ ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε. καὶ μονομαχίαν ἀχιλλέως καὶ αἰνείου συνιστᾷ τῶν ἀρίστων, καὶ δίχα τραυμάτων αὐτοὺς ἀπαλλάττει ἀλλήλων. ἐν μόνῃ λογομαχίᾳ στήσας τὴν μονομαχίαν αὐτοῖς ὡς φανήσεται. ἀεὶ γὰρ παρ' ἐλπίδας ἐπιχειρεῖν ἐθέλει καὶ ὡς οὐκ ἂν ἐλπίσῃ ὁ ἀκροατής. κερδαίνουσι δὲ καὶ ἐκ τούτου τοῦ τόπου οἱ ὁμηρίδαι πολλά τε ἄλλα τεχνικὰ, καὶ στοιβὴν δὲ ἱστοριῶν, αἷς ἡ ὁμιλία τῶν ἡρώων τούτων καταπεπύκνωται. ἔνθα σημείωσαι καὶ ὅπως ἐν πολλῇ πραγμάτων συγχύσει, σαφήνειαν ἄκραν ἐφύλαξεν ὁ ποιητὴς, ὡς δῆλον ἀναγινώσκοντι. τὸ δὲ δουρὶ φόβησα, ἐξαιρεῖται τοῦ ἀχιλλέως τὸ δόξαι ἂν τόξοις ὡς εἰκὸς νύκτωρ ἐκφοβῆσαι τὸν αἰνείαν. τὴν δὲ τῆς λυρνησσοῦ πόρθησιν, παιδευτικῶς ὁ ἀχιλλεὺς οὔ φησι μόνος αὐτὸς ἀνύσαι ἀλλὰ σὺν θεῷ. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν πέρσα ἤγουν αὐτὴν περθήσας εἷλον, μεθορμηθεὶς σὺν ἀθήνῃ καὶ διὶ πατρὶ, τουτέστι σὺν φρονήσει καὶ ἀρχικῶς. νοητέον δὲ σιωπηρῶς ὅτι καὶ ἐκ λυρνησσοῦ λαθὼν ὁ αἰνείας ἔφυγεν. οὐ γὰρ ἑάλω φυγὼν ἐκεῖ. λείαν μέντοι ἑτέραν ἐκεῖθεν ἠγάγετο ὁ ἀχιλλεύς. φησὶ γάρ. ληιάδας δὲ γυναῖκας ἤγουν ληϊστὰς αἰχμαλώτους ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας, ἦγον. δι' οὗ δηλοῖ, ὡς δύναταί τις ληιάδας γυναῖκας ἑρμηνεῦσαι, τὰς δουλίδας. τοιαῦται γὰρ αἱ τὸ ἐλεύθερον ἦμαρ ἀφαιρεθεῖσαι. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ζεὺς ἐρρύσατο, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐρύω γενόμενον καθὰ πρὸ τούτων τὸ, αὐτὰρ ἐμὲ ζεὺς εἰρύσατο, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ῥύω, οὗ χρῆσις εὐθὺς ἐφεξῆς ἐν τῷ, ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι. εἰ μή τις φιλονεικῶν, ἐρεῖ δι' ἐκθλίψεως καὶ αὐτόθι κεῖσθαι τὸ ἐρύεσθαι. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι φοβητικὸν ἐξ ἀριστέως εἰς ἐχθρὸν ἀνθιστάμενον τὸ, ἀλλ' οὐ νῦν σε ῥύεσθαι ὀΐομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεαι ἤγουν βάλλεις. τίθης. ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κέλομαι εἰς πληθὺν ἴεναι, μηδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο, πρίν τι κακὸν παθέειν. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. τοῦτο δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ἤδη εἴρηται. οὗ κατὰ μίμησιν εἶπεν εὐριπίδης τὸ, ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο. καὶ οὕτω μὲν ἐρεῖ ὁ ῥηθεὶς ἀριστεύς. ὁ δὲ ὑπεναντίος, ἀντείποι ἂν, μὴ

δή μ'

δήμι' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς ἔλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. λέγει δὲ ταῦτα Αἰνείας πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, πειρώμενον λόγοις αὐτὸν ἐκθροεῖν. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐπιδεξίως ὁ Αἰνείας, κέρτομον τὸν Ἀχιλλέα λέγει καὶ λαλοῦντα αἴσυλα. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, οἶδα καὶ αὐτός. δηλονότι ὥσπερ οἶδας καὶ σύ. πλαγίως οὖν ὑβρίζει σχηματίζων. ἔστι δὲ νηπύτιος κατὰ ἔλλειψιν τοῦ ν. ὁ ἐστερημένος τοῦ πεπνῦσθαι. αἴσυλα δέ, τὰ ἐφάμαρτα. ὡς οἱονεὶ αἰσόσυλα. ἤγουν δι' ὧν συλᾶται τὸ αἴσιον. ἢ τὰ βλαπτικά, παρὰ τὸ ἆσαι κατὰ παραγωγὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ι. ἔτι δὲ κἀκεῖνο σημειωτέον ὅτι ἐν τῷ, οἶδα κερτομίας μυθήσασθαι, ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς ὡς δύναταί τις ῥητορικώτερον τὸν λόγον προχειριζόμενος εἰ βούλεται, ψόγον τοῦ Ἀχιλλέως παύσασθαι, ὡς ὁ Ἀπόλλων ἐπῄνει πρὸ βραχέων. διὸ καὶ ὁ Αἰνείας προϊών, φασίν. ὅτι ἔστιν ἀμφοτέροις ὀνείδεα μυθήσασθαι. τὸ δὲ ἐν θυμῷ βαλεῖν, εἴη ἂν ἴσον τῷ, ἐν φρεσὶ θήσειν. ὅρα δὲ καὶ τό, μὴ δ' ἀντίος ἵστασ' ἐμοῖο. ἀκόλουθον μὲν γάρ, εἰπεῖν μὴ δ' ἀντίον ἵστασθ' ἐμοῖο. εἶπε δὲ οὐχ οὕτως, διά τε ὀρθότητα μέτρου, καὶ διὰ τὸ καινότερον τῆς συντάξεως. τοιοῦτον δέ τι καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς εὑρεθήσεται σχῆμα. ὅτι ὁ Αἰνείας τὸ οἰκεῖον γένος ἐκτιθέμενος καὶ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ ἐμπλατυνόμενος ἀφελέστερον τοῖς οἰκείοις, εὐγενέστερον ἐμφαίνει ἑαυτόν. λαβὼν τὰς τοῦ ἐγκωμίου ἀρχὰς ἐκ τῶν ἤδη ῥηθέντων ὡς ὑπὸ διδασκάλου τοῦ Ἀπόλλωνος. καὶ φησίν. ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆας, πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων, ἤγουν προηκουσμένας ἱστορίας. ὄψει δ' οὔτ' ἄρ πω σὺ ἐμοὺς ἴδες, οὔτ' ἄρ ἐγὼ σούς. καὶ οὕτω προοιμιασάμενος, ἐπάγει. φασί σε μὲν, Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι, μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος καλλιπλοκάμου ἁλοσύδνης. αὐτὰρ ἐγώ, υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίσαο εὔχομαι ἐκγεγάμεν ἤγουν γενέσθαι, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς κἀνταῦθα παλιλογεῖ ἐπὶ τῆς τῶν ἡρώων γενεαλογίας, καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ὡς ἐκ τοῦ σοφοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενα, στρυφνότερον ἐγράφη καὶ γοργότερον καὶ ἐναγωνίως κατὰ σύγκρισιν. ἔτι δὲ καὶ σεμνότερον, διὰ τὴν μνήμην τοῦ προγόνου Διός, ἐν τῷ, καί σέ φασιν Ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν, κεῖνος δὲ χερείονος ἐκ θεοῦ ἐστιν. ἡ μὲν γὰρ Διός ἐστιν, ἡ δ' ἐξ ἁλίοιο γέροντος. ταῦτα δὲ νῦν τὰ τοῦ Αἰνείου, ὑπτίως ἔχουσι διὰ τὸ πλατὺ καὶ ἀσχηματιστότερον. καὶ οὐδὲ πάνυ σεμνῶς, διὰ τὸ σιγᾶσθαι τὸν Δία. φησὶ γάρ. φασί σε μὲν, τοιόνδε εἶναι. ἐγὼ δέ, τοιῶνδε γονέων εἰμί, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. καὶ ὅρα τὴν πρὸ ὀλίγων ὑπολαληθεῖσαν τοῦ σχήματος ἐξαλλαγήν, ἐν τῷ, φασί σε μὲν ἔκγονον εἶναι γονέων τοιῶνδε. ἐγὼ δέ εἰμι τοιῶνδε. οὐ γὰρ εἶπεν, ὡς φασί σε μὲν τοιόνδε, ἐμὲ δὲ τοιόνδε, ἵνα μὴ δόξῃ γελοῖος. ἐπὶ μὲν γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως, οἰκεῖον τὸ φασί σε. οὐ γὰρ οἶδεν ἀκριβῶς τὰ ἐκείνου. ἑαυτοῦ δὲ μέντοι εὖ οἶδεν ὁ Αἰνείας. διὸ οὐδὲ λέγει, ὅτι ἐμὲ δέ φασι τοιόνδε εἶναι, ἀλλ' ὅτι εἰμὶ ἐκ τοιῶνδε γονέων. καίτοι ἄλλως, οὐδὲ ἐκεῖνο γελοῖον ἦν. ἤγουν τὸ εἰπεῖν ὅτι φασὶν ἐμὲ ἐκ τοιῶνδε γενέσθαι. καὶ γάρ τις ἀλλαχοῦ λέγει παρὰ τῷ ποιητῇ, μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ ἔμμεναι. πολὺ κάλλιον τό, ἐγὼ δὲ εἰμὶ τοῦ, ἐμὲ δέ φασιν εἶναι. καὶ οὐδὲ ταυτὸν τὸ φασὶν ἄριστον, καὶ τό, μήτηρ μέν τέ μέ φησι τοῦ δέ τινος υἱὸν εἶναι. τοῦτο μὲν γὰρ ἀληθοῦς μαρτυρίας ὡς ἐκεῖ δέδεκται. τὸ δὲ φασίν, ὕποπτον. ὅρα δὲ ἐν τούτοις καὶ συλλογισμὸν πιθανόν, ὁρμώμενον ἀπὸ τόπου, τοῦ, ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ κρείττονος ὄν, κρεῖττόν ἐστιν. οὕτω γάρ πως καὶ ὁ Αἰνείας ἑαυτὸν κρείττονα συνάγει τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπεὶ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, κρείττων τῆς τοῦ Ἀχιλλέως. τοιοῦτον δέ τι ἐστὶ καὶ ἐν τῇ ἐφεξῆς ῥαψῳδίᾳ. ἔνθα ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Ἀστεροπαῖον τὸν υἱὸν Ἀξίου τοῦ ποταμοῦ, φησί. κρείσσων μὲν Ζεὺς ποταμῶν. κρείσσων δὲ Διὸς γενεή, ποταμοῖο. ἐγὼ δηλαδὴ σοῦ. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸν Πηλέος ἔκγονον ἤγουν υἱόν, διὰ τοῦ κ. οὗ τὸ ῥῆμα, ἐκγενέσθαι. ὡς τό, τοῦ μ' ἔκ φασι γενέσθαι. ᾧ σύστοιχον καὶ τὸ ἐκγεγάμεν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐ μία τῶν Νηρηΐδων ἡ ἁλοσύδνη παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀλλὰ τῆς Θέτιδος ἐνταῦθα ἐστὶν ἐπίθετον. ἐν μέντοι Ὀδυσσείᾳ, ἔοικε Νηρηΐδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας τὴν ἁλοσύδνην. ὅτι ἀπειλὴ πρὸς λάλον ἀντίμαχον τό, τῶν δὴ νῦν, ἤγουν τῶν ἡμετέρων γονέων, ἕτεροί γε, ὅ ἐστιν οὗτοι ἢ ἐκεῖνοι, φίλον παῖδα κλαύσονται σήμερον. οὐ γάρ φημι ἐπέεσσί γε νηπυτίοισιν ὧδε διακρινθέντε μάχης ἐξαπονέεσθαι. καὶ ὅρα ὡς ἐνταῦθα ὁ Αἰνείας νηπύτιον παραλαλεῖ τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη κατ' αὐτοῦ πρωτολογῆσαι. τίς δὲ ὁ νηπύτιος, εἴρηται. τρὶς δὲ ἡ λέξις αὕτη ἐν τούτοις κεῖται.

Ὅτι εὐγενείας δηλωτικὸν τό, εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν. ἔστι δὲ καὶ ἐνταῦθα ἡ παρέλκων ὁ δὲ σύνδεσμος ἐν τῷ, πολλοὶ δέ μιν, ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ εἴληπται. Καὶ ὅρα ὡς τὴν πολὺ ἱστορικῶς καὶ τῶν

Εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ἡμετέρην γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.
Δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεύς.
Κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὔπω Ἴλιος ἱρὴ
Ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
Ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκεον πολυπιδάκου Ἴδης.
Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα.

πλού-

Ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων,
Τοῦ, τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος καταβουκολέοντο
Θήλειαι, πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι.
Τάων καὶ βορέης ἠράσατο βοσκομενάων.
Ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο, κυανοχαίτῃ.
Αἳ δ' ὑποκυσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πώλους.
Αἳ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσης,
Ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.
Τρῶα δ' ἐριχθόνιος τέκετο τρώεσιν ἄνακτα.
Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο.
Ἶλος τ' ἀσάρακός τε καὶ ἀντίθεος γανυμήδης.
Ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων.
Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ διὶ οἰνοχοεύειν
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.
Ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα λαομέδοντα.
Λαομέδων δ' ἄρα τιθωνὸν τέκετο πρίαμόν τε
Λάμπον τε κλυτίον θ' ἱκετάονά τ' ὄζον ἄρηος.
Ἀσάρακος δέ, κάπυν. ὁ δ' ἄρ ἀγχίσην τέκε παῖδα.
Αὐτὰρ ἔμ' ἀγχίσης. πρίαμος δ' ἔτεχ' ἕκτορα δῖον.
Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι.
Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε
Ὅππως κεν ἐθέλησιν. ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.
Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς,
Ἑσταότ' ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηιοτῆτος.
Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
Πολλὰ μάλ'. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. πολέες δ' ἔνι μῦθοι
Παντοῖοι. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὁποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.
Ἀλλὰ τί ἢ ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
Νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον ὥστε γυναῖκας;
Αἵ τε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
Νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην ἐς ἄγυιαν ἰοῦσαι,
Πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί. χόλος δέ τε καὶ τά, κελεύει.
Ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
Πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
Γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν.
Ἦ ῥά. καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἤλασε χάλκεον ἔγχος
Σμερδαλέῳ. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκή.

βιούντων ὕδωσιν, ἀνδράσι μάλιστα ἀνατιθέασιν. ἢ μήτι ἄρα διὰ τῶν ἀνδρῶν ὀνόματι καὶ γυναῖκες δηλοῦνται. ὅπερ ἀλλαχοῦ σαφέστερον φράζων, ἔφη κορωνίτην τινὰ καλεῖσθαι πρός τι ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. τὸ δὲ ἴσασιν, ἀσφαλέστερόν ἐστι τοῦ φασίν. ὅτι γενεαλογίαν ὁ ποιητὴς τῶν τρωϊκῶν ἐκτιθέμενος βασιλέων, διὰ μέσου τοῦ αἰνείου ὑπὸ ἀκροατῇ τῷ ἀχιλλεῖ, φησί. δάρδανον αὖ πρῶτον τέκετο ζεύς, κτίσε δὲ δαρδανίην. ἐπεὶ οὔπω ἴλιος ἱρὴ ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων, ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας ᾤκουν τῆς πολυδειδηλωμένης πολυπιδάκου ἴδης, διὰ τὰς νομὰς δηλαδὴ καὶ τὰς ἐκεῖ συλλεγομένας ὑγρότητας. δάρδανος αὖ, τέκεθ' υἱὸν ἐριχθόνιον βασιλῆα. περὶ οὗ κατωτέρω εἰρήσεται. τρῶα δ' ἐριχθόνιος τέκετο τρώεσιν ἄνακτα. τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο, ἶλος τ' ἀσσάρακός τε καὶ ἀντίθεος γανυμήδης. ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. τὸν, καὶ ἀνηρείψαντο θεοί, διὶ οἰνοχοεύειν κάλλεος οὕνεκα οἷο, ἤγουν ἰδίου, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη. ἶλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα λαομέδοντα. λαομέδων δ' ἄρα τιθωνὸν τέκετο. πρίαμόν τε. λάμπον τε. κλυτίον τε. ἱκετάονά τε ὄζον ἄρηος. τοὺς ἐν τῇ γ' ῥαψῳδίᾳ δημογέροντας. ἀσσάρακος δέ, κάπυν. ὁ δ' ἄρ ἀγχίσην τέκε παῖδα. αὐτὰρ ἐμ' ἀγχίσης. πρίαμος δ' ἔτεχ' ἕκτορα δῖον. ὡς εἶναι πέμπτον τὸν αἰνείαν ἀπὸ τοῦ τρωός, καθὰ καὶ τὸν ἕκτορα. καὶ σημείωσαι ὡς ἐνταῦθα ἐπλεόνασε τοῖς ῥήμασι τοῦ τεκεῖν διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον, δὶς μὲν εἰπὼν ἐνεργητικῶς τὸ τίκε, πολλάκις δὲ παθητικῶς τὸ τίκετο. ἅπαξ δὲ περιφράσας αὐτὰ ἐν τῷ, τρωὸς δὲ παῖδες ἐξεγένοντο. ὅ ἐστι, τρὼς δέ, τίκεν ὁ τίκετο παῖδας. δὶς δὲ λαβὼν ἀπὸ κοινοῦ ταῦτα. καὶ ὅπως καὶ τὰ νῦν γενεαλογικαῖς ἱστορίαις κατηπύκτισιν ὡς καὶ κατωτέρω δηλωθήσεται. καὶ ὅτι ἐνταῦθα σαφῶς ὁ ποιητὴς ἐδήλωσε διαφορὰν τῶν

πολλα-

πολλαχοῦ λεγομένων Τρώων καὶ Δαρδανίων ὡς Δαρδανίων μὲν ὄντων κυρίως, τῶν ἀρχῆθεν ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ Δαρδανίᾳ περί που τὰς ὑπωρείας τῆς Ἴδης. Τρώων δὲ ταυτὸν δ᾽ εἰπεῖν Ἰλιέων, τῶν ἐν τῇ πεδινῇ Ἰλίῳ. περὶ δὲ Δαρδάνου φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι ἐν τῷ κατακλυσμῷ τῷ κατὰ τὸν Δευκαλίωνα, ἐκ τῆς Σαμοθρᾴκης ἀσκὸν, ἢ σχεδίαν δερμάτων σκευάσας καθὰ καὶ τῷ Λυκόφρονι δοκεῖ, καὶ ἐνδὺς, καὶ τοῖς ὕδασιν ἑαυτὸν ἐπιδοὺς, προσοκείλας τε τῇ Τροίᾳ, μετὰ τὸ ἀναξηρανθῆναι τὸ ὕδωρ, τὴν Δαρδανίαν ἔκτισεν, ὑψηλοτέραν κειμένην τῆς ὕστερον Ἰλίου, φόβῳ τῆς ἐξ ἐπιτηδὲ κατακλύσεως, ἧς αὐτὸς ἐπειράθη. καὶ σημειοῦνται ὅτι εἰ καὶ ἐν πεδίῳ ἐπεπόλιστο ἡ Ἴλιος, οὐδὲν κωλύει καὶ οὕτως ἀνωμάλως αὐτὴν λέγειν ἔχειν ὑψηλὴν, ὡς ἀπὸ μέρους τῆς ὑψηλῆς Δαρδανίας. ἢ καὶ ὡς ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἱδρυμένην, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ προρρηθεὶς ἐρινεός, τόπος ὢν πετρώδης ἔξω τῶν τειχῶν τῆς Τροίας. πολλαχοῦ δὲ δηλώσεων γινομένων περὶ ἐρινεοῦ, ῥητέον ἔτι ἐνταῦθα ὅτι κατὰ τὸ ἄρρεν ὥς φησιν Ἀθήναιος λέγεται ἐρινεὸς ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ οὗ πλεονασμῷ τοῦ ε παρ᾽ Ὁμήρῳ, εἰρινεός. καὶ ὅτι ἐκεῖθεν καὶ ῥῆμα ἐρινάζειν παρὰ Σοφοκλεῖ, ἔνθα τὸν καρπὸν τοῦ δένδρου ἐκάλεσεν ὀνόματι εἰπών. πίπτων ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν εἰς βρῶσιν, ἄλλους ἐξερινάζεις λόγῳ. τὸ ὁμοιωματικὸν δὲ αὐτοῦ τὸ νόημα, ὅμοιον τῷ, ἀπαίδευτος ὢν, πῶς ἂν ἑτέρους παιδεύσειας; καὶ ὅτι ἱστορεῖται οὐ μόνον δίφορος ἐρινεός, ἀλλά που καὶ τρίφορος, ὡς ἐν Κέῳ. καὶ ὅτι καὶ λευκερινεός, εἶδός ἐστι συκῆς, ἥτις λευκά φησιν ἴσως φέρει σῦκα. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι αἱ ὑπώρειαι, διαφέρουσι τοῦ πεδίου. οὔπω γὰρ πάντη πεδιὰς ἡ ὑπώρεια, ἀλλὰ ταπεινοτέρα μὲν κορυφῆς, μετεωροτέρα δὲ πεδιάδος. τὸ δὲ πεπόλιστο πόλις, ἐτυμολογικός ἐστι τρόπος, ὡς τῆς πόλεως ἐκ τοῦ πολίζω λεγομένης. τὸ μέντοι πολίζω, παράγωγόν ἐστι τοῦ πολῶ ἤτοι περιστρέφω, ὡς νεμεσῶ νεμεσίζω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. τὸ δὲ Ἐριχθόνιον βασιλῆα, κατωτέρω σαφέστερον φράζων ἐπὶ τοῦ Τρωὸς, φησί. Τρώεσσιν ἄνακτα. οὐκοῦν ὁμοίως τῷ Τρωΐ, καὶ ὁ Ἐριχθόνιος Τρώων νοηθήσεται βασιλεύς. ἡ δὲ τοῦ Γανυμήδους ἁρπαγὴ, ἄωρον αἰνίττεται τοῦ παιδὸς θάνατον. ὁποῖα πολλὰ οἱ μῦθοι πλάττουσι. τινὲς δέ φασιν ἀπὸ τοῦ Ταντάλου αὐτὸν ἁρπαγῆναι καὶ ἐν κυνηγεσίῳ πεσεῖν, καὶ ταφῆναι ἐν τῷ Μυσίῳ Ὀλύμπῳ. οἱ δὲ, ἱστοροῦσιν, ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἁρπαγῆναι, καὶ τὸν τῆς ἁρπαγῆς τόπον, ἁρπαγὴν κληθῆναι. φασὶ δὲ καὶ ὅτι βιαζόμενος, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. τῷ δὲ πατρὶ ἐπέμφθη πλάσμα, ὅτι θύελλα καὶ νέφος ἐφήρπασεν αὐτὸν, οἰνοχόον τῷ Διΐ. ὅτι δὲ καὶ ἄνδρες ᾠνοχόουν, δηλοῦσι καὶ οἱ τῶν μνηστήρων κοῦροι. ἄλλως δὲ ἀκριβέστερον φάναι, ᾠνοχόουν παρὰ τοῖς παλαιοῖς εὐγενέστατοι παῖδες, ὡς ὁ τοῦ Μενελάου υἱός. παρὰ Ῥωμαίοις δέ φασι, τοιοῦτοι παῖδες τὴν λειτουργίαν ταύτην ἐξετέλουν ἐν ταῖς δημοτελέσι θυσίαις. οὐκοῦν καὶ ὁ μῦθος οὕτω τὰ κατὰ τὸν Γανυμήδην πλάττει Διῒ κιρνῶντα. Σαπφὼ δὲ ἡ καλὴ, τὸν Ἑρμῆν οἰνοχοεῖν φησι θεοῖς. ἐμφαίνουσα τῷ μύθῳ, εὐλόγως χρῆναι προβαίνειν τὰ συμπόσια, καὶ μὴν καὶ κατὰ δίκην, ἣν ὁ Ὁμηρικὴ Θέμις ἐμφαίνει συμπαροῦσά πω τοῖς οὐρανίωσι δαιταλεῦσιν. ἡ δ᾽ αὐτὴ Σαπφὼ, καὶ τὸν Λάριχον ἀδελφὸν αὐτῆς ἐπαινεῖ ὡς οἰνοχοοῦντα ἐν τῷ πρυτανείῳ τῆς Μιτυλήνης. καὶ Εὐριπίδης δὲ, ὃν κατάχρυσον ὁ Δίφιλος εἶπε, λέγεται οἰνοχοεῖν Ἀθήνησι τοῖς καλουμένοις ὀρχησταῖς. μυθεύεται δὲ οἰνοχόος θεοῖς καὶ Ἥβη. ὅθεν δὲ ἴσως διὰ τὸ ἡβητήρια καλεῖσθαι τὰ συμπόσια, εἰ καί τισιν ἄσημον συναγωγὴν ἡ τοιαύτη λέξις δηλοῖ. ὅτι δὲ παρὰ Ἐφεσίοις οἱ ἐν τῇ τοῦ Ποσειδῶνος ἑορτῇ οἰνοχοοῦντες ἠΐθεοι ταῦροι ἐκαλοῦντο, ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου καὶ αὐτὸ κεῖται. καὶ οὕτω μὲν Ὅμηρος τὸν Γανυμήδην παρελάλησεν. ὅθεν ἡ γραφὴ, ἀναλόγως δὲ ἐνός, ὡς ἐκ τοῦ γάνος ἐξ οὗ τὸ γανύειν καὶ τὸ γανύσκεσθαι. ἵνα ᾖ Γανυμήδης, ὁ ἡδὺς βουλεύεσθαι. τὸν Τιθωνὸν δὲ καλὸν καὶ αὐτὸν ἱστορούμενον, ἀπαράλλακτον ἀφῆκεν οἷα μνησθεὶς αὐτοῦ ἑτέρωθι ὡς ἡρπαγμένου ὑπὸ τῆς Ἠοῦς. ὅτι δὲ οὐ μόνον ἀνδρεῖα, καὶ λοιπαὶ ἀρεταὶ ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας ἀποθειάζουσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ κάλλος πολλοὶ περιᾴδονται, οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ὅτι δὲ κάλλος ὁμώνυμον εἶναι, δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὅτι τὸ κάλλος καὶ ἐπὶ ἀλεκτρυόνος λέγεται, ἐν τῷ, τέτραξ ὁ μείζων, μέγεθός ἐστιν ὑπὲρ ἀλεκτρυόνα τὸν μέγιστον, ἔχων ἑκατέρωθεν τῶν ὤτων κρεμάμενα, ὡς καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες τὰ κάλλια. ὡς δὲ ἐπὶ τὸ, Δάρδανον τέκετο Ζεὺς, Δάρδανος δὲ Ἐριχθόνιον, Τρῶα δ᾽ Ἐριχθόνιος καὶ οἱ ἑξῆς σὺν ἑξῆς, ἐποικοδομήσεις ἐστὶν, ἤγουν σχῆμα κλιμακωτὸν, οἴδασιν οἱ περὶ λόγους. ἐκ δὲ τοῦ ὄζον Ἄρηος λαβόντες οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον, θάλος εὐγενείας φασὶ καὶ σοφίας ἀκρέμονα καὶ τοιαῦτά τινα. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι γενεαλογήσας ὁ Αἰνείας ὡς ἤθελεν, ἐπάγει συμπληρωτικῶς καὶ αὐτὸς τὸ, ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι, ὃ δὴ καὶ πρὸ τούτων ἕτερος ἥρως ἔφη. καὶ ἔστι κἀνταῦθα αἷμα, ἡ προρρηθεῖσα γενέθλη. ὡς δὲ καὶ ἀντὶ σπέρματος αὐτὸ κεῖται, προδεδήλωται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸν εἰρημένον Ἐριχθόνιον ἐπαινῶν ὡς ὄλβιον ὁ Ὁμηρικὸς Αἰνείας, φησίν. ὃς δὴ ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων. καὶ δεῖγμα τίθησι τούτου, οὐ χρυσὸν οὐδὲ ὅσα σύστοιχα τούτῳ, ἀλλὰ τὸν ἐν τοῖς ζώοις πλεονασμόν. φησὶ γάρ. τοῦ, τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο, ἤγουν κατὰ τὸ ἕλος ἐβουκολοῦντο, θήλειαι. πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι. τάων, ἤγουν ὧν καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων. ἵππῳ δ᾽ εἰσάμενος ἤγουν ὁμοιωθεὶς παρελέξατο κυανοχαίτῃ, αἱ δ᾽ ὑποκυσάμεναι, ἤγουν ἐγκυμονήσασαι, ἔτικτον δυοκαίδεκα πώλους. αἳ δ᾽ ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, ἄκρον ἐπ᾽ ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων. ἀλλ᾽ ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ᾽ εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ σχῆμα τοῦτο τοῦ λόγου, ἀπαραμύθητός ἐστιν ὑπερβολὴ, ἀδύνατον γοῦν τοιούτους ἵππους

γενί-

γενέσθαι. ἔχει δέ πως τὸ ἀσφαλὲς ὁ λόγος, ἐκ τοῦ θείας λέγεσθαι αὐτὰς ὡς ἀπογόνους Βορρέου. ὅπερ φασὶν αἰνίττεσθαί τι φυσικόν. ἵππος γὰρ ἐξανεμουμένη ἐν τῷ συνδυάζεσθαι, καὶ μάλιστα πρὸς Βορρᾶν, τίκτει νεαλά, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. τοῦτο δὲ, καὶ ἀνθρώπους ποιεῖν ἠκούσαμεν περιεργότερον μάλιστα δὲ ἀλογώτερον, καὶ τοιούτοις ἑαυτοὺς εἰς τὸ παῖ ἐπιτρέποντας ἔργοις ἀνεμωλίοις ὡς εἰπεῖν. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. ὁ δὲ τῶν ἵππων μῦθος τὸ ἀληθὲς ἐξαλλάσσων, σωματοποιεῖ τὸν Βορρᾶν, καὶ παρευνάζει τοῖς ἵπποις. ἱστέον δὲ ὅτι ἕτερος οὗτος Ἐριχθόνιος παρὰ τὸν τοῦ μύθου, τὸν ἐκ τοῦ ἔριος καὶ τῆς χθονός. καὶ ὅτι ἐκ τῶν θηλειῶν τούτων ἵππων ὡς ἐκ μέρους, πάντα τὰ τετράποδα ἐδήλωσε τὰ ὑπὸ τὸν Ἐριχθόνιον. εἰ γὰρ τὸ δυσόριστον οὕτω πολὺ τῷ Ἐριχθονίῳ, πολλῷ πλεῖον τὰ εὐπόριστα. ἕλος δὲ, ὁ ὑγρὸς καὶ δασὺς τόπος. ὁποῖον καὶ τὸ περὶ τὴν Πελοπόννησον ἕλος, ἐξ οὗ οἱ εἵλωτες, οὓς οἱ Λάκωνες ἐδουλώσαντο. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ἥδονται τοῖς ὕδασιν αἱ ἵπποι καὶ μάλιστα τοῖς ἐν τοῖς ἕλεσι, φιλόλουτρον γὰρ τὸ ζῶον, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται, καὶ χαῖρον ἕλεσι καὶ τοῖς ὑπολοίποις τῶν ὑδάτων. ὅρα δὲ καὶ ὅπερ ὁ ποιητὴς τῇ λέξει τοῦ βουκολεῖν ἐπὶ ἵππων παρεχρήσατο. ἐν τῷ, τρισχίλιαι ἵπποι ἐβουκολέοντο. ὡς καὶ τῇ τοῦ οἰνοχοεῖν ἐπὶ τοῦ νέκταρος, ἐν τῷ, νέκταρ ἐῳνοχόει. οὐ πρὸς μίμησιν ἔγραψέ τις καὶ τὸ, οἶνος ὠνοχοεῖτο. φασὶ δὲ καὶ Εὐριπίδης, Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι. ἔτι δὲ αὖθις ὡς καὶ προεγράφη κατὰ σχῆμα συντομίας τὸν τρόπον οὕτως εἰπεῖν, ὡς αὖ ὁ ἀνδροκτής, τοῖς ἵπποις καὶ βόας συνυπακούσει καὶ ἄλλα ζῶα. τοιούτου τρόπου καὶ τὸ, πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν παρὰ Ἀναξίλᾳ ὥς φησιν Ἀθήναιος. οὐ γάρ ἐστι κυριολεκτεῖσθαι τὸ χρύσεον ἐπὶ ἀργυρίδων, εἰ μὴ ἄρα καθότι ἀργύρεον καὶ ὁ χρυσὸς λέγεται διὰ τιμιότητα παλαιοτέρας εὑρέσεως. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ἵππων ἑκατόμβη. παιχθὲν παρά τινι παλαιῷ. τί γὰρ κοινὸν ἵπποις, καὶ τῇ ἐκ βοῶν παρωνύμῳ ἑκατόμβῃ; τοιοῦτον καὶ Σοφοκλέους, τὸ, ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα, τουτέστιν ἱππότης ἥκεις, ἢ διὰ πλοίου. καὶ ἐνταῦθα γὰρ τὸ ναυστολεῖν, ἵπποις μὲν οὔ, κύμβαις δὲ οἰκειοῦται. κύμβη γὰρ, πλοίου εἶδος. ἢ ὁμώνυμον, ποτήριον κύμβα. καὶ κυμβίον δὲ, γένος τι ποτηρίων βαθέων ὀρθῶν πυθμένα μὴ ἐχόντων, μηδ' ὦτα. τὸ δὲ πώλοισι, θηλυκῶς προῆκται κατὰ Ἴωνας. τὸ δὲ ἀγάλλεσθαι, φαίνεται κατὰ κυριολεξίαν ἐνταῦθα λέγεσθαι, ὡς τῶν μητέρων πρὸς ἄγλην ἢ ἄγαν ἀλλομένων ἐπὶ ταῖς πώλοις. δύναται δὲ καὶ ἐκ τῶν λογικῶν τοῦτο εἰς ἵππους μετενηνέχθαι, καθὰ καὶ τὸ παρελέξατο. ἀταλὰς δὲ λέγει τὰς πώλους, ὡς τῶν ἤδη πλειόνων ἵππων ταλάνων ὄντων, διὰ τὸ ἀχθοφορεῖν. ἐξ οὗ καὶ οἱ ἡμίονοι ταλαεργοὶ λέγονται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἠράσσατο, ἤγουν ἠράσθη. οὐ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἐν τῷ, οὐδ' ὁπότ' ἠρασάμην. ἐκ δὲ τοῦ βόσκειν ὥσπερ ὄρνεον ἡ βοσκὰς, οὕτω καὶ προβοσκὶς ἐλεφάντων ἡ καὶ προνομαία, κυριολεκτουμένη καὶ ἐπὶ μυιῶν καὶ τενθρηδόνων ὡς λέγει Ἀθήναιος. τὸ δὲ ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, ὡς καὶ τὸ ἄκρον ἐπὶ καρπὸν, καὶ ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, καὶ ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος, πρόθεσιν ἔχει ἀντὶ προθέσεως. εἴληπται γὰρ ἀντὶ τοῦ κατὰ ἄρουραν καὶ κατὰ νῶτα θαλάσσης, καὶ κατὰ ἄκρον. οὕτω γὰρ εὐοδοῦται ὀρθῶς ἡ σύνταξις. τὸ δὲ σκιρτᾶν, ἐοικὸς μὲν πρὸς τὸ σκαίρειν, καίριον δὲ ὂν εἰς ἀλλομένους ἵππους, δὶς ἔφη, ἐπιμείνας ὡς ἐχρῆν. ἔστι δὲ σκιρτᾶν, οὐ τὸ ἁπλῶς θέειν, ἀλλὰ τὸ ἀτάκτως καὶ δίχα ἐπιταγῆς καὶ πηδητικῶς, καὶ δι' ὀρχηστικῶς κατὰ τοὺς κελπάζοντας. ζείδωρος δὲ, ἡ ἡ βιόδωρος ὡς δηλουμένη τὸ ζῆν τροπῇ βοιωτικῇ τοῦ η εἰς τὴν ει δίφθογγον, ἢ ἡ τῶν σπορίμων δότειρα, ὡς ἐκ μέρους τῶν κοινῶς λεγομένων ζειῶν. Ἡρόδοτος δέ που εἰς ταὐτόν φησιν ἄγεσθαι τὰς ζειὰς ταῖς ὀλύραις. τίνες δὲ αἱ ὀλύραι, προείρηται. ἀνθέρικος δὲ, ὁ τοῦ ἀσφοδίλου καρπὸς, ἢ καυλός. ἡ δὲ χρῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ. οἱ δὲ, ἀνθερίκων ἐπὶ τοῦ σίτου φασὶν, ἀκολουθοῦντες Ἡσιόδῳ, εἰπόντι περὶ Ἰφίκλου τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ ῥηθέντος, ὅτι ἐπὶ πυραμίνους ἀθέρας ἐκεῖνος ἔθει. καὶ γίνεσθαί φασι καὶ τὸ ἀνθέρικος, ἐκ τοῦ ἀθὴρ ἀθέρος πλεονασμῷ τοῦ ν. καὶ ἀρέσκονται μάλιστα εἰς τοῦτο. λέγοντες καὶ ὅτι ἡ ζείδωρος ἄρουρα, οὐκ ἀσφοδίλους φέρει, ἀλλὰ πυρῶν ἀνθερίκας. ὅτι δὲ ἀθὴρ καὶ ἡ ἱπποδρατὶς λέγεται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀσταχύων, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. οἳ παραδιδόασι καὶ ὅτι ἀνθερίκων εὐθεῖα, ὁ ἀνθέρικος. φέροντες χρῆσιν τὸ, Λίβυες οἱ νομάδες, οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνθερίκου πεπλεγμένας, μικρᾶς ὅσον σκιᾶς ἕνεκεν. ἃς καὶ περιφέρονται, ὅποι ἂν φέρωνται. εἰσὶ δ' αὖ οἱ τοιοῦτοι σκιαπόδων τλημονέστεροι. ἐκείνοις γὰρ αὐτοφυὴς ἡ σκιὰ ἐκ τῆς τῶν ποδῶν ἄγαν πλατύτητος ὡς αἱ ἱστορίαι περιηγοῦνται, εἰ μὴ ἄρα αἱ τῶν νομάδων σκιᾶς χάριν ἐκ τῶν ἀνθερίκων σκηναὶ, τοῦ βάρους τῶν παρὰ τοῖς σκιάποσι ποδῶν ἐλαφρότεραί εἰσι. ῥηγμῖνα δὲ καὶ νῦν ὁ ποιητὴς λέγει, τὴν τῆς θαλάσσης ἐπιφάνειαν, ἣν ἀνωτέρω ἔφη εὐρέα νῶτα θαλάσσης. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει, κώπαις τύπτεσθαι ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν. ἱστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ οὕτω πλουτεῖ ζώοις ὁ ῥηθεὶς Ὁμηρικὸς ἥρως, ἀλλ' ὁ παρ' Ἡροδότῳ Βαβυλώνιος Τριτανταίχμης, ἄλλως τι παμπλούσιος ἦν, ὃς ἑκάστης φησὶν ἡμέρας ἀρτάβην ἀργυρίου προσῳδίαζεν, ἤγουν ὑπὲρ τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοὺς, καὶ ζώοις ἄγαν ἐνεθηνεῖτο. ἵπποι γὰρ αὐτῷ ἦσαν δίχα φησὶ τῶν πολεμιστῶν, ὀκτακόσιοι μὲν κήλωνες. αἱ δὲ ἀναβαινόμεναι, ἑξακισχίλιαι καὶ μύριαι. ἀναβαίνοντος ἑκάστου ἄρσενος, εἴκοσιν ἵππους. ὅτι γνωμικὸν τὸ, Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ ἤτοι οὗτος κάρτιστος ἁπάντων. φασὶ δὲ τοῦτο Αἰνείας ὡς ὀνειδισθεὶς μὲν ὑπὸ Ἀχιλλέως εἰς τὴν πρὶν φυγήν. οἰόμενος δὲ ὡς εἰ καὶ πρότερον μινύθων ἦν αὐτῷ τὴν ἀρετὴν ὁ Ζεύς, ἀλλὰ νῦν ἴσως ὀφέλλοι ἄν. διὸ δηλαδὴ καὶ θαρρεῖ, τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα προβαλλόμενος. ἀρετὴν δὲ λέγει,

ἢ τὴν ἀνδρείαν, ἢ τὴν ἀρχικὴν ἐξουσίαν, εἰς ἃ ὠνειδίσθη παρὰ τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς μήτε ἀνδρεῖος ὢν μήτε τῆς ἐλπισθείσης βασιλείας τῶν Τρώων τευξόμενος. εἶτα παιδεύων μὲν δεῖν λοιδορεῖν, ἵνα μὴ καὶ αὐτὸς ὑβρίζοιτο πεφασίν, ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα νηπύτιοι ὥς, ἑσταότες ἐν μέσῃ ὑσμίνῃ δηϊοτῆτος. ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλα. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο, ἐν γραφαῖς δηλαδὴ καὶ βιβλίοις ἐντεθεῖσα. ἑκατόζυγοι δὲ νῆες, αἱ πολύκωποι. ἃς μακρὰς οἱ ῥήτορες ἐκάλουν ὕστερον. εἶτα γνωματεύει ὁ Αἰνείας, καὶ ὅτι στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν. πολέες δ' ἔνι μῦθοι παντοῖοι. ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα. ἤγουν πολύς ἐστιν ἐπὶ ἐπαίνῳ καὶ ψόγῳ. ἢ ἐπ' ἀμφοῖν τοῖν μεροῖν τῇ γλώσσῃ πληθυσμός ἐστιν ἐπινέμησις ἐφ' ἑκάτερα. τοῦτο δὴ τὸ ὕστερον ζηλώσαντες, εἶπε συμφωνότερον καὶ ἁπλῶς διαλεκτικὸν ἢ οὕτω δίγλωττον καὶ πολύγλωττον. διὸ καὶ ἐπάγει. ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις, ὡς δὴ κατά τινα τροπὴν ἠχοῦς ὡς δηλοῖ καὶ ὁ συγγραφεὺς τὸ ἐπ' αὐτῷ ὁμηρόκεντρον. τοῦτο δέ, μάλιστα ἐπὶ τῶν φιλονεικούντων ἀληθεύει. ὅλως γάρ, οὐκ ἂν ἐπακούει τις ὃ δὴ αὖ εἴπῃ ἔπος, ἀλλά ποτε καὶ ἑτεροῖον. οἱ, εὐλογῶν τὸν κακολογοῦντα. ἢ καὶ ἀνάπαλιν λαλῶν. δῆλον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ὁ ἐπακούσας, ὑπὲρ εἴπῃ τοῖον ἔπος οἱ ἐπακούσει, ἀνακάμπτει τὰ τοῦ λάλου ἴσως, καὶ γίνεται τὸ κακὸν δυσκατάπαυστον, οἷα τοῦ προειπόντος, γινομένου ἀκροατοῦ ἀεί, καὶ τοῦ ἀκροασαμένου αὖθις φιλοτιμουμένου ἀντιλαλεῖν. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι θαμὰ τροπῶν ὅμηρος ἐν πολυηχίᾳ φωνὴν χέων, τετράκις ἐνταῦθα τὸ αὐτὸ ἔστρεψε νόημα, ἐκ τοῦ, στρεπτὴ δὲ γλῶσσά ἐστιν, ἕως τοῦ, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε, παρέοικε τῷ, ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἄδηλον ἀέξει, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ὀφέλλει. τὸ δὲ λεγώμεθα, φανερῶς δηλοῖ τὸ διαλεγώμεθα. λαλῶμεν. εἰ καὶ ἡ πολλὴ τῶν παλαιῶν παρατήρησις, βούλεται μὴ εὑρίσκεσθαι τὴν λέξιν ταύτην παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου, καθὰ καὶ προδεδήλωται. τὸ δὲ νηπύτιοι ὥς, θεωρία ἐστὶν ὁμηρικὴ καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου, τοῦ, δέξαι αὐτίσι μὲν καλῶς ἐνταῦθα πλάσασθαι αὐτὸν τοιαῦτα λαλοῦντας τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Αἰνείαν ἐν καιρῷ τοσούτων ἀγώνων. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν ὑσμίνην ἐνταῦθα, ἐπίθετον ἔλαβε τῆς δηϊοτῆτος. ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ φύλοπις, πολέμου κεῖται ἐπίθετον. καὶ ὅτι ὀνείδεα, φανερῶς τὰς ὕβρεις φησί. κατωτέρω δέ, ἔριδας καὶ νείκεα τὰς αὐτὰς λέγει. στρεπτὴ δὲ γλῶσσα βροτῶν, ἀντὶ τοῦ ὑγρὰ καὶ εὐλύγιστος. ὅθεν καὶ γλῶσσα λέγεται, οἱονεὶ κλῶσσα διὰ τὸ εὔκλαστον. ἢ καὶ ὅλως στρεπτή, ἡ ἐπὶ τὰ ἐναντία ἐπιχειροῦσα ὡς εὕρηται, καὶ ἐπ' ἄμφω μεταγομένη. ἐπὶ τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύων ὁ ποιητής, λέγει. πολέες δ' ἔνι μῦθοι ἤγουν ἔνεισι. καὶ οὐ μόνον πολέες, ἀλλὰ καὶ παντοῖοι. καὶ ἔτι σαφέστερον, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς καὶ τὰ ἑξῆς. αἰνίσσεται δὲ διὰ τούτων ὁ ποιητής, καὶ τὴν ἑαυτοῦ εἰς τὸ λέγειν δύναμιν, καὶ οὐ τὸ πολύφωνον καὶ ἀμφίγλωσσον. ὁ δὲ νομός, πάνυ καιρίως ἔχει ῥηθεὶς ὡς ἐπὶ λειμῶνος, ἐν ᾧ ὁμοίως ἐπινέμονται τὰ ἐκεῖθεν τρεφόμενα. ὅτι δὲ καὶ τόποι λιβυκοί, νομοὶ ἐγχωρίως ἐλέγοντο καθά τις ἂν εἴποι ῥεγεῶνες, ἢ τέρμαι, ἢ μᾶλλον ἐνορίαι, ἢ πατρίαι, δηλοῦται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. σημείωσαι δὲ ὅτι ἀνωτέρω ἐν τῷ, νηπύτιοι ὥς, θεωρήσας ὡς ἐρρέθη ὁ ποιητής, ὡς ἴσως αἰτιάζονταί τινες τὸ χωρίον τοῦτο ἀκαιρολογίας, ἐνταῦθα σαφέστερον καὶ πλατύτερον αἰτιᾶται δῆθεν τὸ πρᾶγμα μονονουχὶ καὶ αὐτὸς λέγων, ὡς ταῦτα μὲν δὴ νοῦς ἐστοχεῦσθαι μάτην. φησὶ γὰρ ὁ παρ' αὐτῷ Αἰνείας, τοιοῦτόν τι ποιεῖν αὐτὸν καὶ τὸν Ἀχιλλέα, ὡς εἴπερ γυναῖκες χολωσάμεναι, νεικείουσι μέσην εἰς ἀγυιὰν ἤγουν ἀγορὰν ἰοῦσαι, τὰ μὲν, ἀληθῆ, τὰ δ' οὔ. χόλου κελεύοντος. ἔνθα ὅρα οἵα ἐστὶν ἡ ἐν χόλῳ λοιδορία, οὐ τὰ ὄντα ἐπιλεγομένη ἀλλὰ καὶ πολλὰ ψευδῆ πλαττομένη, καὶ μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν, καὶ τούτων τῶν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. ὅτι δὲ γυνή, ἀνδρὸς ἐπιφθονώτερον καὶ μεμψιμοιρότερον καὶ φιλοπληκτικώτερον καὶ φιλολοίδορον, λέγει καὶ ὁ κωμικός. ἔστι δ' ἐν τούτοις ἡ ὁμηρικὴ φράσις, εὔτε, κωλυτικὸν οὖσα τῶν ἀκαίρων ἀντιλογιῶν. ἀλλὰ τί, κατὰ δέ τινα τῶν ἀντιγράφων γράφεται, ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναῖκας αἵτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο νεικεῦσ' ἀλλήλῃσι μέσην εἰς ἀγυιὰν ἰοῦσαι, πόλλ' ἐτεά τε καὶ οὐκί. χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει. ὁποῖόν τι δηλαδὴ καὶ ἐνταῦθα οὗτοι φιλονεικοῦντες πείσονται. ὁ γοῦν Αἰνείας, καὶ ἔπαθεν οὕτω οἷα συνάξας ἐκ τῆς γενεαλογίας οὐκ ἐπιδώς, κρείττων εἶναι τοῦ Ἀχιλλέως. ὅρα δὲ τὸ νεικεῖν, δοτικῇ συνταχθὲν ἐν τῷ, νεικεῖν ἀλλήλοισι καὶ ἀλλήλαις. καὶ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν, νεικοῦσιν ἀλλήλῃσιν, νεικεῦσιν ἔφη διὰ τὸ ποιητικώτερον. τὴν δὲ ἀγυιάν, πολλοὶ τῶν παλαιῶν ὡς καὶ προείρηται προπαροξύνουσιν, καὶ οὐκ ἀναμφιλέκτως ὀξύνεται ἀεί. ἐν δὲ τῷ, πολλὰ ἐτεά τε καὶ οὐκί, γράφουσιν οἱ παλαιοί, ὅτι τὰ τῶν ἀντιγράφων εἰκαιότερα, ἔχουσι τὴν τοιαύτην γραφήν. τὰ δὲ ἀκριβέστερα, οὐχ οὕτως. ἀλλ' ὅτι πολλά τε ὄντα καὶ οὐκί. ὅ ἐστι, πολλὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ. ὅτι ἀνδρικὸς λόγος τό, ἀλκῆς δ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποστρέψεις μεμαῶτα, πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχείῃσιν. λέγει δ' ἐνταῦθα γεύσασθαι, τὸ τῆς ἀνδρείας ἀλλήλων ἀποπειράσασθαι. καὶ ἔστιν ἀστεῖος ὁ λόγος. οἱονεὶ γάρ φησιν ὅτι γευσώμεθα οὐ στόμασιν οὐδὲ λόγοις ὡς νῦν ποιοῦμεν, ἀλλ' ὅπλοις. εἴη δὲ αὖ καὶ ὅλως ἀστεῖον ἐνταῦθα τὸ γεύσασθαι, τοῖς ἐνθυμηθεῖσιν ὅτι καὶ στόμα προσπλάττει τῷ πολέμῳ ἡ ποίησις. Ὅτι βαρεῖαν πληγὴν ἔγχους δηλοῖ τό, ἐν δεινῷ σάκει ἤλασεν ὄβριμον ἔγχος σμερδαλέῳ. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸς ἀκωκῇ. Αἰνείας δὲ οὕτω πλήττει κατ' Ἀχιλλέως. ἰστέον δὲ ὅτι οὐδὲ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀπήρεσεν ἐν

ψυχα-

ψυχρογραφεῖν, ἢ ψυχρολογεῖν θέλοντες. τὸ χρυσῷ ἐν δεινῷ σάκει, ἐνταῦθα τινὲς διὰ τοῦ ι γράφουσιν. ἵνα λέγῃ δινὸν σάκος τὸ δινωτόν. ὡς τό, δινωτὴν φορέεσκε κανόνεσσιν. ἐκ τοῦ δίνου δὲ ἀρσενικοῦ ὀνόματος, ὃ τὸν τόρνον δηλοῖ, τὸ δινῶ δινώσω γίνεται. δῖνος δέ, οὐ μόνον τόρνος, ἀλλὰ καὶ ποδονιπτὴρ κατὰ κυρηναίους. παρὰ δὲ τῇ τελεσίλλᾳ, καὶ ἡ ἅλως ὥς φησιν ἀθήναιος. τὸ ποτήριον μέντοι ὁ δεῖνος, ὃ καὶ δεινίας λέγεται, ἀπὸ τοῦ σκευάσαντος δεινίου, καθὰ καὶ θηρίκλειον ἀπὸ θηρικλέους, διαφορεῖται. γράφεται γὰρ τὰ πλείω, διὰ διφθόγγου. τοῦ δὲ τοιαύτης δὴ πολλῆς γραφῆς, τεκμήριον τόδε. λέγει φασὶν ἀρχέδικος, οὕτω. νικοστράτην τινὰ ἤγαγον πρώην σφόδρα γρυπήν. σκοτοδίνην ἐπικαλουμένην, ὅτι δεῖνόν ποτ' ἦρεν ἀργυροῦν ἐν τῷ σκότῳ. πρὸς ὅπερ ἐρωτηματικῶς εἰπών τις, δεῖνον; ἐπάγει, δεινὸν ὦ θεοί. καὶ ἰδοὺ διὰ μὲν τοῦ σκοτοδίνη, ἐμφαίνεται ἡ διὰ τοῦ ι γραφή. διὰ δὲ τοῦ δεινὸν ὦ θεοί, ὑπονοεῖται ἡ δίφθογγος. καὶ μάλιστα, διὰ τὸν προειρημένον δεινίαν. τὸ δὲ ἔμυκε μέγα σάκος, ἐκ βοὸς καὶ αὐτὸ ἔχει τὴν μεταφοράν. καὶ ἔστι σεμνότερον ἤπερ ἐπὶ βροντῆς ὑπό τινων μικροπρεπῶς λεχθέν. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεϊσμοῦ, βοῦς γάρ λέγεταί ποτε καὶ ἡ ἀσπίς, βοὸς δὲ τὸ μυκᾶσθαι. λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ δώματος ἠχοῦντος ἡ λέξις ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ πύλαι δέ που ἔμυκον ἀνοιγόμεναι. ὅρα δὲ ὅπως ὁ αἰνείας ἀγαθὸς ὢν εἰς μάχην, προήρπασε τὴν κατὰ τοῦ ἀντιμάχου ἐνέργειαν, οἷα καὶ προθαρρυνάμενος οἷς ἐξ ἀπόλλωνος ἤκουσεν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀκωκή, οὐ μόνον δέχεται, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τοι ειασῶτο αὖ, ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ μέγα σάκος ἔμυκεν ἐν τῇ ἀκωκῇ τοῦ δουρός, ἤγουν διότι ἐπλήγη δόρατι. εἰπεῖν δὲ ὅτι ἔμυκεν ἡ ἀκωκὴ τοῦ δουρός, οὐκ εὐοδοῦται.

Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ
Ἔσχετο ταρβήσας. φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχος
Ῥεῖα δ' ἐλεύσεσθαι μεγαλήτορος αἰνείαο.
Νήπιος. οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὡς οὐ ῥηΐδι' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν.
Οὐδὲ τότ' αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
Ῥῆξε σάκος, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο.
Ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας. αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
Ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε κυλλοποδίων.
Τὰς δύο χαλκείας. δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο.
Τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν. τῇ ῥ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
Δεύτερος αὖτ' ἀχιλεὺς προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ βάλεν αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην,
Ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός.
Λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός. ἡ δὲ διαπρὸ
Πηλιὰς ἤϊξεν μελίη, λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς.
Αἰνείας δ' ἐάλη, καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε
Δείσας. ἐγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη ἱεμένη. διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους
Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρόν,
Ἔστη. κὰδ δ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι,
Ταρβήσας ὅ οἱ ἄγχι πάγη βέλος. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξύ,
Σμερδαλέα ἰάχων. ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Αἰνείας, μέγα ἔργον. ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιεν,
Οἷοι νῦν βροτοί εἰσ', ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
Ἔνθα κεν αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ
Ἢ κόρυθ' ἠὲ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
Τὸν δέ κε πηλείδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα,

Ὅτι τὸν ἀχιλλέα, νήπιον ὁ ποιητὴς λέγει, διότι ὑπολαβὼν τὸ σάκος αὐτοῦ ἐκπλήξας αἰνείας, ἐτάρβησε. φάμενος, ῥεῖα δι' ἔγχος διελθεῖν. καὶ μὴ νοήσας ὡς οὐ ῥᾴδιά ἐστι θεῶν ἐρικυδέα δῶρα, ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι οὐδ' ὑποείκειν, ὅπερ ὑφέστιν ἵνα ἔχει πρὸς τὸ δαμῆναι. ὅρα ὡς καὶ μύθους λαλεῖ ὁ ποιητὴς, ἀλλ' ὑπὸ δοξάζει μὴ δεῖν τὸ θεόθεν τί διδαγμένον, ἐνδοιάζειν ἐφ' οἷς ἔγνω. λέγει δὲ καὶ ὅτι οὐδὲ τότ' αἰνείαο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος, ῥῆξε σάκος. χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο. ἀλλὰ δύο μὲν αἰνείας ἔλασε διὰ πτύχας, ἤγουν διήλασε τῇ αἰχμῇ. αἱ δ' ἄρ ἔτι τρεῖς ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πτύχας τὰς διηλασθησομένας, ἤλασε κυλλοποδίων. τουτέστι πεντάπτυχος ἦν ἡ ἀσπίς. καὶ ὅρα ἐν τούτοις ὁμωνυμίαν τοῦ ἤλασε. ἄλλως μὲν γὰρ ὁ αἰνείας ἤλασε δύο πτύχας, ἄλλως δὲ ὁ ἥφαιστος πέντε πτύχας ἤλασε. καὶ ἔστι τὸ μὲν, κατὰ τέχνην χαλκευτικήν. ἐκεῖνο δέ, πολεμικῶς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ χρυσὸς ἤγουν ἡ χρυσῆ πτὺξ ἣν καὶ δῶρα θεοῦ λέγει, ἐκώλυσε διασχεῖν τὸ δόρυ τοῦ αἰνείου, ἡ αὐτὴ πρώτη κειμένη κατὰ τὸν γραμματικὸν αὐτόχθονα, ὡς καὶ κατωτέρω αὐτίκα ῥηθήσεται, καὶ

Εἰ μὴ ἄρ' ὀξὺ νόησε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν.
Ὢ πόποι. ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος αἰνείαο.
Ὃς τάχα πηλείωνι δαμεὶς ἄϊδος δὲ κάτεισι,
Πειθόμενος μύθοισιν ἀπόλλωνος ἑκάτοιο.
Νήπιος. οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
Ἀλλὰ τί ἢ νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει
Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
Δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοὶ, οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
Ἀλλ' ἄγεθ' ἡμεῖς πέρ μιν ὑπὲκ θανάτου ἀγάγωμεν,
Μή πως καὶ κρονίδης κεχολώσεται, αἴ κεν ἀχιλλεὺς
Τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ οἵ ἐστ' ἀλέασθαι,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
Δαρδάνου. ὃν κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων.
Οἳ ἕθεν ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων.
Ἤδη γὰρ πριάμου γενεὴν ἤχθηρε κρονίων.
Νῦν δὲ δὴ αἰνείαο βίη τρώεσσιν ἀνάξει,
Καὶ παῖδες παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

μόνον θλασθεῖσα καὶ κοιλανθεῖσα οὐ μὴν διελαθεῖσα, ἡ μέση κειμένη μεταξὺ δύο κασσιτερίνων, ὅ ἐστι τρίτη. ὡς ῥαγῆναι μὲν, δύο τὰς ἐπικειμένας, μίαν χαλκῆν τὴν πρώτην, καὶ ἑτέραν κασσιτερίνην. ἐν αὐτῇ δὲ τῇ χρυσῇ, στῆναι τὴν αἰχμήν. καί ἐστι καὶ ἐνταῦθα ἐννοίας ἀμφιβολία, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ ῥηθεὶς αὐτόχθων, οὐ βούλεται γράφειν δύο μὲν ἔλασε πτύχας, ἀλλὰ δύο μὲν θλάσε, διὸ οὐδὲ ἐλαθῆναι λέγει τὴν χρυσῆν πτύχα πρώτην κειμένην, ἀλλὰ θλασθῆναι ὡς προείρηται, εἰ καὶ μὴ ἐχρῆν αὐτὴν ὑπερδαμῆναι, οὕτως οὐδὲ ὑπεῖξαι ὅλως. ἀρέσκει γοῦν αὐτῷ, πρώτην μὲν εἶναι τὴν χρυσῆν ὡς τιμίαν, ὃ γοῦν δήπου φασὶ κέκρυπται ἡ καλλιστεύουσα, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἦν. δευτέρας δὲ, χαλκῆν, ὡς ἰσχυράς. ὁμοίως χαλκῆν καὶ τὴν πέμπτην τὴν ἐνδοτάτω. μέσας δὲ τῶν δύο χαλκῶν, τὰς δύο τοῦ κασσιτέρου, ὡς συνάπτειν δυναμένας τὰς ἑκατέρωθεν πτύχας. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶ πέντε πτύχας. τὰς δύο, χαλκείας. δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, ἤτοι ἔνδον τῶν δύο χαλκείων. τὴν δὲ μίαν, χρυσῆν. τὴν ἐξωτάτω δηλαδή. ἔτι φασὶν οἱ περὶ τὸν αὐτόχθονα, οὐχ ὅτι οὐκ ἔτρωσεν ὅλως αἰνείας τὴν πτύχα τὴν χρυσῆν, ἀλλὰ ὅτι τὸ πλατὺ τοῦ ἐπιδορατίου οὐ διῆλθε δι' αὐτῆς. ἐπεὶ γὰρ ἡ μὲν ἀκμὴ τιτρώσκει, τὸ δὲ πλατὺ τέμνει. τὴν μὲν τῆς ἀκμῆς νύξιν, ἐδέξατο καὶ ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ὑποκείμενος χαλκός. τὴν δὲ ἐκ τοῦ πλάτους τομὴν, οὐ προσεδέξατο. ἀλλὰ τῷ πλατεῖ τοῦ σιδήρου ἀντιβὰς ὁ χρυσὸς καὶ μόνον θλασθεὶς, ἐπέσχε τὴν διαμπὰξ διακοπὴν τῆς ἀσπίδος. καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, ἐν τῇ χρυσῇ πτυχὶ σχέτο μείλινον ἔγχος. ὅτι δὲ τὸ, ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασε, τινὲς γράφουσιν ἀλλὰ δύο μὲν θλάσε. καὶ ὅτι ἀπάτην οὗτοι αἰτιῶνται τῶν ἄλλως γραφόντων, ὡς τῆς ἄνω περιφερείας τοῦ θ κολοβωθείσης εἰς φαντασίαν τοῦ ε γράμματος, δηλοῖ καὶ ὁ πορφύριος. γνωστὸν δὲ τῇ κοινότητι τὸ θλάσαι. ὡς γὰρ κλῶ κλάζω ὀκλάζω, ἐξ οὗ καὶ ὀκλαδίας δίφρος, οὕτω καὶ θλῶ θλάζω. ἐξ οὗ θλαδίας ταῦρος, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ. παρὰ τὸ θλάσω δὲ, καὶ θλαστὰς ἐλαίας οἶδε καὶ ὁ δειπνοσοφιστής. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν χρυσῆν πτύχα μόνην, δῶρα θεοῦ πληθυντικῶς εἶπε κατ' ἐξοχήν. ἢ διὰ τὸ τῆς ὕλης τίμιον, ἢ καὶ ὅτι περιέσωζε τὸν ἥρωα. ἔφη γάρ. οὐκ ἔρρηξε σάκος, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο. ἀστεῖον οὖν χρῆμα ὁ χρυσὸς εἰ καὶ θεῖα δῶρα ῥύεται ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῶν πολλῶν. ὅρα δὲ καὶ διαφορὰν τοῦ ἤλασε καὶ διήλασεν. ἐλάσαι μὲν γὰρ λέγεται πτύχας, ὕφαιστος ὁ χαλκεύς. διελάσαι μέντοι, τὸ διαμπερὲς βαλεῖν. ὅτι τοῦ αἰνείου προπλήξαντος, δεύτερος ἀχιλλεὺς ἀκοντίσας, βάλεν αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην, ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκός. λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός. ἡ δὲ διαπρὸ πηλιὰς ἤϊξε μελίη. λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς. αἰνείας δ' ἐάλη ὅ ἐστι συνεστράφη συσταλεὶς ἢ καὶ συνιζήσας. καὶ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε δείσας, μὴ μετὰ τὴν ἀσπίδα δηλαδὴ καθίξεται ἡ μελία καὶ τῶν αὐτοῦ σαρκῶν. ἐγχείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη ἱεμένη διὰ δ' ἀμφοτέρους ἕλε κύκλους ἀσπίδος ἀμφιβρότης. ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν, ἔστη. ὡς δηλαδὴ πρὸ τούτου ὑποκαταβάς. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἄχος χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι, καὶ ὡς ἐτάρβησεν ἐπεί οἱ ἄγχι πάγη βέλος. καὶ ὅρα ὅτι τὸ, ἐγχείη ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἐπάγη βέλος ἐνταῦθα φησί. κοινὸν δέ τις καὶ ἡ τοῦ αἰνείου αὕτη ἀσπίς, ἧς οὐ πρὸς κάλλος ἡ θέσις. ἀλλ' ὁ μὲν χαλκὸς, ὑπόκειται. ἔπεισι δὲ ἡ ῥινός. ὡς καὶ τὴν χρυσῆν πτύχα καθὰ εἴρηται, τινὲς δι' ἀσφάλειαν ὑποβάλλουσι τῇ τοῦ ἀχιλλέως ἀσπίδι. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, τὸ λεπτοτάτη ῥινὸς, οὐκ ἐπὶ ὅλης τῆς ἀσπίδος νοοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρώτην ἄντυγα, ἤγουν τὴν κατὰ τὸ ἄκρον κύκλωθεν τῆς ἀσπίδος. ὡς καὶ πρώτην ῥυμόν που φησί, τὸ ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ. ἐνταῦθα δὲ λεπτύνεσθαι πλέον τῶν λοιπῶν φασὶν ὡς εἰκὸς τεχνικῶς τὸν μὲν χαλκὸν, τῇ ἐλάσει, τὴν δὲ βύρσαν, τῇ ξέσει, διὰ τὴν ῥᾳδίαν τῶν ἄκρων κατάληψιν. ὃ καὶ ἐνταῦθα συνέβη γενέσθαι τὴν βολὴν, διὸ καὶ φησί. δι' ἀμφοτέρους

ἕλον

εἶλαν ὅ ἐστι διεῖλε, κύκλους. ἤγουν τὰ τῆς κυκλοτεροῦς ἀσπίδος ἴτυι τῇ βύρσῃ καὶ τῷ χαλκῷ τέρματι. καὶ σημείωσαι ὅτι εὐτυχῶς τῷ αἰνείᾳ γέγονεν ἡ τοιαύτη βολὴ, ἐν ἄκρῳ δηλαδὴ τῆς ἀσπίδος, εὐθὺς γὰρ, ἀφ' ἑαυτοῦ ἀναχωρῶν τὴν ἀσπίδα, ἀφῆκεν ὀπίσω ἐνεχθὲν τὸ δόρυ, ἐμπαγῆναι τῇ γῇ, ὡς εἴ γε μέσον που ἐβλήθη ἡ ἀσπὶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυσε διελαθῆναι τὸ ἐνδύτον τοῦ αἰνείου τὸ ἔγχος. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, λεπτότατος θέε χαλκὸς, ἔνδειά ἐστι προθέσεως, χρὴ γοῦν νοεῖν τὸ ἔθεεν ἀντὶ τοῦ ὑπέτρεχεν, οὗ ἀνάπαλιν ἔχει τὸ, ἐπίλω ῥινός. θέε δὲ χαλκὸς, ἀντὶ τοῦ πλατὺς καὶ ἐπιμήκης πρόσειμ. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ θέειν, καὶ ἡ παρὰ τῷ καλλιμάχῳ κάλαθος. ἣν δηλαδὴ κάλα ἤγουν ξύλα περιθεῖ κύκλῳ. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ ἐν ὀδυσσείᾳ θόλος εἶναι δεδήλωται. ἰωνικῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα πεθήλωται ἡ ῥινός. τὸ δὲ ἔλακεν, ἄσημον καὶ νῦν δηλοῖ τοιαύτην φωνήν. καὶ ἔστι τὸ, λάκε δ' ἀσπὶς, ἀντὶ τοῦ, ἤχησε διακοπεῖσα. ὅθεν καὶ λακίδες ἱματίων, αἱ διακοπαί. ἁπλῶς δὲ, οὐδέ ποτε τὸ λακεῖν ἐπὶ ἀνθρωπίνης κυριολεκτεῖται φωνῆς, εἰ μὴ ἄρα παρὰ μόνοις τοῖς τραγικοῖς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς παίζων φησὶ τὸ, φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων. εὕρηται δὲ καὶ διαλακῆσαι παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ. ἐκεῖνο δὲ, ἀντὶ τοῦ διαμωκᾶσθαι καὶ διαπαίξειν εἴρηται. τὸ δὲ ἀπὸ ἕθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε δείσας, ἀντὶ τοῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἄνω ἔσχε τὴν ἀσπίδα, ἐπὶ ἀχιλλέως πρὸ βραχέων οὕτως ἔφρασε. σάκος ἀπὸ ἕο χειρὶ παχείῃ ἔσχετο ταρβήσας. τὴν μὲν ἐνταῦθα ἀσπίδα, εἰς σάκος ἐκεῖ μεταλαβών. τὸ δὲ ἀνέσχεν ἐνεργητικὸν, ἔσχετο παθητικῶς εἰπὼν δίχα προθέσεως. τὸ δὲ ἀπὸ ἕθεν, ἀπὸ ἕο φάμενος. τὸ δὲ δείσας, ταρβήσας. καὶ οὕτω παραφράσας κατὰ τοὺς ὕστερον ἐξ ὁμήρου ἐπινοησαμένους καὶ τὰ λεξικά. τὸ δὲ ἐγχείη ἱεμένη, ὃ ἐν τοῖς ἑξῆς φησι διὰ κόρυθος αἰχμὴ ἱεμένη, ἀλλαχοῦ ἱεμένη πρόσω κεῖται ἐντελέστερον. τὸ δὲ ἄχος χύτο μυρίον ἐν ὀφθαλμοῖσι διὰ λύπην δηλαδὴ καὶ τάρβος, μετ' ὀλίγα κατ' ὀφθαλμῶν κέχυται ἀχλὺν φησίν. εἰ δὲ ἐπὶ σκοτώσεως ὄψεως ἐκεῖνό φησιν, ἀλλὰ δύναται καὶ αὐτὸ ἐπὶ λύπης καὶ φόβου λέγεσθαι. ὅτι ἐπεὶ ἀχιλλεὺς ἐμμεμαὼς ἐπόρουσεν ἐρυσάμενος ξίφος ὀξὺ σμερδαλέα ἰάχων, αἰνείας χερμάδιον λάβε χειρὶ, μέγα ἔργον, ὃ, οὐ δύο γ' ἄνδρε ὡς καὶ προεγράφη, φέροιεν, οἷοι νῦν βροτοί εἰσι καὶ ἑξῆς. καὶ ὅρα ὅτι τὸ ἔργον ὡς καὶ ἐνταῦθα φησὶ, περὶ ὅ τις ἂν ἀσχοληθείη. ἀφ' οὗ, ἔργον φασὶ τὸ δύσκολον οἱ παλαιοί. καὶ ὅτι καὶ νῦν ὁ γε σύνδεσμος ἐν τῷ, οὐ δύο γ' ἄνδρε, τραχυφωνίας μόνης χάριν ἐνέπεσε φίλης πολλαχοῦ τῷ ποιητῇ. ἄλλως γὰρ οὐκ ἔχει οὐδεμίαν ἔμφασιν ἐκ τῶν συνήθων τοῖς ῥήτορσι. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ῥίψας τὴν ἀσπίδα, μεταλαμβάνει χερμάδιον ὁ αἰνείας. ὡς δῆλον μετ' ὀλίγα ἐκ τοῦ τὸν ποσειδῶνα ἐξερύσαι τῆς τοῦ αἰνείου ἀσπίδος τὴν τοῦ ἀχιλλέως μελίαν καὶ θεῖναι αὐτὴν προπάροιθεν ποδῶν ἀχιλλέως. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκφαυλίζων ὁ ποιητὴς τὸ ῥηθὲν τοῦ αἰνείου βέλος, οὐ τόπον ὁρίζει τῇ βολῇ, ἀλλ' ἀορίστως λέγει ὡς βάλε πέτρῳ ἢ κόρυθα ἠὲ σάκος ἀχιλλέως. μονονουχὶ λέγων, ὅτι οὐκ οἶδα ποῦ βέβληκε. τοῦτο δὲ ποιεῖ, ὡς ἂν ἐπεὶ καὶ τὸν ἀχιλλέα πεποίηκεν οὐ τυχόντα τοῦ αἰνείου τῇ τοῦ ἔγχους βολῇ, ἔχει δ' ὅμως διαφοράν τινα πρὸς τὸν αἰνείαν ὁ ἀχιλλεὺς τὸ ἐπ' ἐκείνῳ μὲν, ὁρισθῆναι ποῦ βέβληκεν. ὅτι δηλονότι διαμπερὲς τῆς ἀσπίδος ἐν ἄκρῳ. τὴν δὲ τοῦ αἰνείου βολὴν, ἀδιόριστον εἶναι περὶ τῶν ὅπλων γέγονε τοῦ ἀχιλλέως. ταῦτα δὲ, οὐκέτι λόγοι θείας μούσης τῆς ἀδιστάκτως πάντα εἰδυίας διὰ τὸ παρεῖναι γιγνομένοις ὥσπερ εἴρηται, ἀλλ' ἑτέρας μούσης, τῆς ὁμηρικῆς δηλαδὴ γνώσεως. ἣν οὐκ ἀπεικὸς καὶ ἐνδοιασμὸν παθεῖν ἐφ' οἷς λέγει. ὅτι ἄχος τῷ ποσειδῶνι ἐστὶν εἰ πρὶν ὁ αἰνείας τῷ ἀχιλλεῖ δαμεὶς, ἄϊδόσδε κάτεισι πειθόμενος μύθοισιν ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, νήπιος. οὐδέ τί οἱ χραισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον. ἀλλὰ τί ἢ νῦν, ἢ κατά τινας, τί ἢ νῦν οὗτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων. ὃ ῥηθείη ἂν ἐπὶ τῶν μάτην παθόντων ἐν ἀλλοτρίοις ἐφ' οἷς αὐτοὶ οὐδὲν ἔπταισαν. ἐντεῦθεν δὲ τὸ τοῦ ἱπποκράτους παρέξεσται. οὗ τὸν ἰατρὸν ἐν ἀλλοτρίαις συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦσθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ ποσειδῶν καὶ οὕτως ἀχθεσθεὶς εἰ μάτην ὁ αἰνείας ἀναίτιος ὢν θανεῖται, ὅτι συνεπιγραφεὶς τῷ τῶν πριαμιδῶν πολέμῳ, καὶ νωθρότερον δὲ περὶ τὴν μάχην διακείμενος, διὸ καὶ ὁ πρίαμος ὑπώπτευεν αὐτόν, ἔτι δὲ καὶ θεοφιλὴς ὤν, κεχαρισμένα γοῦν αἰεί φησι δῶρα θεοῖσι δίδωσι, βουλεύεται καὶ πῶς ἂν αὐτὸν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγοι μήπως καὶ ζεὺς κεχολώσεται, αἴκεν ἀχιλλεὺς τόνδε κατακτείνῃ. μόριμον δέ οἱ φησίν ἐστιν ἀλέασθαι, ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται δαρδάνου, ὃς διῒ περὶ πάντων φίλτατος παίδων οἳ ἕθεν ἤγουν αὐτοῦ ἐξεγένοντο γυναικῶν τε θνητάων. λέγει δὲ καὶ ὅτι ἤδη γοῦν πριάμου γενεὴν ἤχθηρε κρονίων, νῦν δὲ δὴ αἰνείαο βίη τρώεσσιν ἀνάξει. καὶ παίδων παῖδες οἵ μετόπισθε γένωνται. τοῦτο δὲ λέγεται διὰ τὴν τῶν ῥωμαίων ἀρχὴν, ἣν φασιν εἰκὸς εἰδέναι τὸν ποιητὴν ἐκ τῶν τῆς σιβύλλης χρησμῶν. ἢ καὶ αὐτὸν οἴκοθεν εἰδότα. ποιητοῦ γὰρ ἀρετὴ, τὸ καὶ μαντικὴν ἐπιστήμην ἔχειν, ὥς φασιν ἄλλοι πλατύτερον. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς οὐ μόνον τὰ τρωϊκὰ ἱστορεῖ, πολλὰ δὲ καὶ περὶ τῶν τρωϊκῶν, ἀλλὰ καὶ ὑστέρας τινὰς ἱστορίας παραδίδωσιν. ὧν ἐστι καὶ ἡ τοῦ αἰνείου ἀρχή. ἣν φημιζομένην ὡς εἰκὸς, ἀχιλλεὺς μὲν, ὀνειδίζων ἀπεῖπε. τὸ δὲ μοιρίδιον, ἐξετέλεσεν εἰς αὐτὸν καὶ παίδων παῖδας ὡς εἶπεν ὁ ποιητής. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει ὅτι τὸν αἰνείαν τινὲς μέν φασι μετὰ ἀγχίσου τοῦ πατρὸς καὶ ἀσκανίου τοῦ παιδὸς, λαοὺς ἀθροῖσαι καὶ πλεῦσαι εἰς σικελίαν. ἐκεῖθεν δὲ, εἰς τὴν λατίνην ἐλθεῖν κατά τι λόγιον. ἕτεροι δὲ, οἰκῆσαι αὐτόν φασι περὶ τὸν μακεδονικὸν ὄλυμπον. ἄλλοι δὲ, εἰς σικελίαν κατᾶραι. ὅμηρος δὲ ἐμφαίνει φησὶν, ἐν τῇ τροίᾳ μεῖναι αὐτὸν, καὶ διαδεξάμενον τὴν ἀρχὴν, παραδεδωκέναι τοῖς παισὶν ἀφανισμένων τῶν πριαμιδῶν.

ἦν γὰρ πριάμῳ γενεῇ ἔχθρα χρονίαν, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. τινὲς δέ φασι γράφουσι, νῦν δὲ δὴ αἰνείαο γένος πάντεσσιν ἀνάξει καὶ παίδων παῖδες, τοὺς ῥωμαίους λέγοντες, παρ' οἷς τὸν αἰνείαν καὶ καταστρέψαι τὸν βίον φασί τινες. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τοῦ μὴ ἔχοντος διαδόχους, ἄσπερμος ἡ γενεὰ λέγεται καὶ ἄφαντος ὀλέσθαι. καὶ ὅτι ἐπὶ διαδόχου κράτους, καλὸν εἰπεῖν τό, νῦν γὰρ δὴ ὁ δεῖνα ἀνάξει καὶ παίδων παῖδες, οἳ μετόπισθεν γένωνται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πολλάκις καὶ ὑπ' ἐχθρῶν βοηθεῖταί τις οὐ μόνον δι' ἀρετήν, ἀλλὰ καὶ φόβῳ κακοῦ μείζονος, ὡς ὁ αἰνείας ἐνταῦθα ὑπὸ ποσειδῶνος, διότι ἀναίτιός ἐστι, καὶ ὅτι δέδιεν ὁ ποσειδῶν μὴ τοῦ αἰνείου πεσόντος, ὁ ζεὺς κεχολώσεται. δυσωπεῖται δὲ καὶ τὸ μόρσιμον, εἰς ὃ ἐκλαμβάνεται ὁ ζεύς, καὶ φιλεῖ δέ πως τὸν αἰνείαν ὡς πριάμῳ καὶ τοῖς αὐτοῦ ἀπεχθόμενον. ἃ δὴ καὶ ὁ ἀπόλλων εἰδὼς καὶ οὐκ ἐπεξιὼν θρασέως εἰς βοήθειαν τοῦ αἰνείου, δοκεῖ κακοήθως ἀμελεῖν αὐτοῦ. διὸ καὶ νήπιον αὐτὸν ὁ ποσειδῶν λέγει διὰ τὸ δῆθεν ἄφιλον. ἔνθα σημείωσαι τὸ νήπιος, οὐ συντακτέον τοῖς ὀπίσω, ἤγουν τῷ, μύθοις ἀπόλλωνος ἑκάτοιο, ἀλλ' ἀναφωνητέον ἰδίᾳ καθ' αὑτό, ἵνα εἴπῃ ὅτι νήπιός ἐστιν ὁ ἀπόλλων ἐπεὶ μὴ βοηθεῖ τῷ φίλῳ. δύναται δὲ καὶ τῷ αἰνείᾳ ἐπιρρηθῆναι τὸ νήπιος. οὐκ εὐόδως μέντοι. ὅρα δὲ τὸ ἐν ἄλλοις μόρσιμον, μόριμον ἐνταῦθα δίχα τοῦ σ λεχθὲν ἀπὸ τῆς μοίρας, ἐξ ἧς καὶ τὸ ὑπέρμορον ἀπελεύσεται τῷ ἰῶτι, καὶ ἀμμορία ἡ δυστυχία, καὶ αὐτὸς ὁ μόρος. τὸ δὲ οἳ ἔθεν ἐξεγένοντο, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων παίδων κεῖται. τῶν δὲ γυναικῶν τι, διέσταλται πρὸς τοὺς ἐκ θεαινῶν, ὁποῖος ἀπόλλων ἄρης ἀφροδίτη καὶ οἱ τοιοῦτοι. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα μὲν σεμνύνει τὸν αἰνείαν ὁ ποιητής, διότι κεχαρισμένα δῶρα θεοῖς δίδωσιν. ἐν δὲ ὀδυσσείᾳ, τὸν ὀδυσσέα σεμνολογεῖ, ὅτι τε νόον περίεστι, καὶ διότι ἱερὰ πολλὰ δέδωκε. καὶ ὅτι τὸ ῥύσασθαι θανάτου, ὑπεξαγαγεῖν θανάτου φησίν.

Ὅτι ἐν πολλοῖς τὸν ὅρκον σεπτὸν κρίνων ὁ ποιητής, τὸ αὐτὸ καὶ ἐνταῦθα ποιεῖ παιδεύων εὐορκεῖν, ἐν οἷς ἡ ἥρα τῷ ποσειδῶνι ἐπιτρέπει νοῆσαι εἴτε βούλεται σῶσαι τὸν αἰνείαν, εἴτε καὶ μή. αὐταὶ γάρ φησιν ὠμόσαμεν μηδέποτε ἀλεξήσειν τρωσί, καὶ δεῖ φυλάξαι δηλαδὴ τὸν ὅρκον. φράζει δὲ ταῦτα οὕτως ἐν τῷ μύθῳ ἥρα. ἐννοσίγαιε, αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις. νῶϊ γὰρ ἤγουν ἡμεῖς πολέες ὠμόσαμεν ὅρκους πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ παλλὰς ἀθήνη, μή ποτ' ἐπὶ τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. μὴ δ' ὁπότ' ἂν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν. μελέτη δὲ καὶ ταῦτα ὁμηρικὴ τοῦ, πῶς ἂν ἐκ περιφανοῦς ἀρετῆς κινδυνεύων ὁ αἰνείας περισωθείη. καὶ ἀρέσκει τῷ ποιητῇ ἁρπαγῆναι αὐτόν, καὶ οὕτω περιγενέσθαι. καὶ γίνεται οὕτω διὰ τοῦ ποσειδῶνος, ὃς τὸν αἰνείαν ἔσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας. καὶ περισωσάμενον, ἐξήγαγε τοῦ πολέμου, κατ' ὀφθαλμῶν ἀχιλλέως χέας ἀχλύν. καὶ ὑπέθετο, νῦν μὲν ἀναχωρεῖν ἐκ τοῦ ἀχιλλέως, ὅτι δ' ἐκεῖνος θάνοι, τότε

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια ἥρη.
Ἐννοσίγαι' αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῇσι νόησον
Αἰνείαν, ἤ κέν μιν ἐρύσσεαι, ἤ κεν ἐάσεις
Πηλεΐδῃ ἀχιλῆϊ δαμήμεναι ἐσθλὸν ἐόντα.
Ἤτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέεις ὠμόσαμεν ὅρκους
Πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἐγὼ καὶ παλλὰς ἀθήνη,
Μή ποτ' ἐπὶ τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μὴ δ' ὁπότ' ἂν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων.
Ἷξε δ' ὅθ' αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν ἀχιλλεύς.
Αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν
Πηλεΐδῃ ἀχιλῆϊ. ὁ δὲ μελίην εὔχαλκον
Ἀσπίδος ἐξέρυσε μεγαλήτορος αἰνείαο.
Καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν ἀχιλῆος ἔθηκεν.
Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας.
Πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπεράλτο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας.
Ἷξε δ' ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο,
Ἔνθα δὲ καύκωνες πόλεμον μετεθωρήσσοντο.
Τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
Ἀντί' ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι,
Ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
Ἀλλ' ἀναχωρῆσαι ὅτε κεν συμβλήσεαι αὐτῷ
Μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

ἐ

Αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ,
Θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι.
Οὐ μὲν γάρ τίς σ' ἄλλος ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.
Ὡς εἰπὼν, λίπεν αὐτόθ' ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δ' ἔπειτ' ἀχιλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν
Θεσπεσίην. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα
Λεύσσω τῷ ἐφέηκα κατακτάμεναι μενεαίνων.
Ἦ ῥα καὶ αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Ἦεν, ἀτάρ μιν ἔφην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι.
Ἐρρέτω. οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
Ἔσσεται. ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
Ἀλλ' ἄγε δὴ δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
Τῶν ἄλλων τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών.
Ἦ. καὶ ἐπὶ στίχας ἆλτο. κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ.
Μηκέτι νῦν τρώων ἑκὰς ἕστατε δῖοι ἀχαιοί,
Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. μεμάτω δὲ μάχεσθαι.
Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι,
Τόσσους δ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι.
Οὐδέ κ' ἄρης ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' ἀθήνη,
Τόσσησδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο.
Ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε
Καὶ σθένει, οὔ μέ τί φημι μεθησέμεν οὐδ' ἠβαιόν.
Ἀλλὰ μάλα στιχὸς εἶμι διαμπερές. οὐδέ τιν' οἴω
Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι.

δὲ θαρσαλέως προμάχεσθαι. ὅρα δὲ τὸ, δάπτῃ δαιομένη δαίουσι δὲ ἀχαιοί, ἐπίχυσιν ἔχον ταυτοδυνάμων λέξεων. καὶ προσεκτέον τὸ, δαίουσιν ἀχαιοί, ἔχοντι διὰ σολοικοφανὲς πρὸς ἱστορίαν καῦσιν. ὡς δηλαδὴ τὴν τροίαν πυρὶ δάεσθαι καὶ ἄλλως δίχα πολέμου, ὁποῖα πολλὰ πυρὰ ἐξ ἐπιβουλῆς ἢ αὐτομάτως καίονται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, δάπτει δαιομένη, δύναται ἢ τὸ δάπτει ἢ τὸ δαιομένη, μερισμὸν δηλοῦν τινα, ὡς ἐκ τοῦ δαίω τὸ μερίζω. ἐπειδὴ τὰ καιόμενα καὶ μάλιστα οἰκοδομήματα, μερίζονται διαιρούμενα, καὶ παραλύονται τῆς συνεχείας, καθαιρούμενα τῇ πυρώσει. ἀναλογία δὲ τοῦ δάπτει, κατὰ τὸ κλάπτει, κάπτει. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. ἐπεὶ δέ φησιν ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν θεσπεσίην ὁ ποσειδῶν. ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσι, καὶ τὸ ἔγχος αὐτῷ προπάροιθε ποδῶν κεῖτο ἐπὶ χθονὸς, καὶ ὁ αἰνείας ἀπῆν, ὀχθήσας εἶπε τὰ, καὶ τά. καὶ ὅρα ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν ἡ ἀθηνᾶ διομήδους ἀχλὺν ἀπ' ὀφθαλμῶν εἷλεν οἷα φωσφόρος, ἐπὶ κακῷ τῶν τρώων. ποσειδῶν δὲ ἐνταῦθα εἰ καὶ αὐτὸς ποιεῖ τι ὅμοιον ὕστερον, ἀλλὰ φθάσας τῶν ἀχιλλέως ὀφθαλμῶν ἀχλὺν καταχέει σώζων τὸν αἰνείαν. ἐνήργησε δὲ αὐτὴν μάλιστα ποσειδῶνος, οὐ κατὰ τὴν ἀθηνᾶν φωσφοροῦντος, ἀλλὰ μάλιστα τὸν ἀέρα ταῖς ἀναθυμιάσεσιν ἀχλύοντος. εἰκὸς δὲ καὶ κατὰ χόλον πολλὴν ἐξ ἀναθυμιάσεως ἀχλὺν γενέσθαι τινὰ περὶ τὸν ἀχιλλέα. σημειοῦται δὲ καὶ ὅτι ὁ μῦθος τοῦ ὡς ἐρρέθη παραδόξως τὸν αἰνείαν σωθῆναι, θεραπείαν ἤδη ἔχει πιθανότητος ἀπὸ τοῦ καὶ ἀλλαχοῦ ἁρπαγῆναι αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς μάχης ὑπὸ τοῦ ἀπόλλωνος καὶ σωθῆναι. ἀπὸ δὲ τούτου ὁρμηθεὶς ὁ ποιητὴς, ὅμοιόν τι προϊὼν ἐρεῖ καὶ περὶ ἕκτορος. τὸ δὲ μέγα ἐξιδεῖν ὀφθαλμοῖς, τὸ λαμπρὸν καὶ ἀνεμπόδιστον τῆς θέας δηλοῖ. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ νόημα περὶ ποσειδῶνος φραστικὸν προθυμίας μαχίμου τὸ, βῆ δ' ἴμεν ἔγχει ἐλθεῖν, αἶψ' ἐπὶ μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων. εἰπὼν δὲ καὶ ὡς τὴν τοῦ ἀχιλλέως μελίην εὔχαλκον ἀσπίδος ἐξέρυσσεν ὁ ποσειδῶν μεγαλήτορος αἰνείαο, καὶ τὴν μὲν προπάροιθε ποδῶν ἀχιλῆος ὡς καὶ προεγράφη ἔθηκεν, ἐκεῖνον δὲ ὕψοσ' ἄειρεν, ἀφίησιν οὕτω νοεῖσθαι τὴν τοιαύτην περιπέτειαν, ὡς τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἔγχος ἤδη κατὰ τοῦ αἰνείου βληθὲν καὶ διελὸν τόν τε βύρσινον τῆς ἀσπίδος ἄκρον κύκλον καὶ τὸν χαλκοῦν ὡς ἤδη εἴρηται, τῷ μὲν σύραιγι ἔχειν περὶ μέσῳ τοῦ ξύλου, ἐνεπεπήγει μεσολαβῶς ἐν ἄκρῳ τῆς ἀσπίδος. κατὰ δὲ τὴν αἰχμὴν, τῇ γῇ ἐμπέπηκτο. ἔφη γάρ. αἰχμὴ δὲ κατὰ νώτου ἐν γαίῃ ἔστη ἱεμένη. διὸ ἐξερύσας αὐτὴν τῆς ἀσπίδος ὁ ποσειδῶν, πρὸ ποδῶν ἀχιλλέως ἔθηκεν. ἦν δὲ ἄρα δεξιότης τοῦ αἰνείου, τὸ οὕτω τὴν ἀσπίδα κινῆσαι, ὡς ἀπορρίψασθαι τὴν τοῦ ἀχιλλέως αἰχμήν. ἔτι δὲ, καὶ τὸ οὕτω ταχὺ δυνηθῆναι, ὥσπερ κατά τι θεῖον, ἐξερύσαι αὐτὴν καὶ προσρίψαι περὶ τὸν πέμψαντι ἀχιλλεῖ. μελία δὲ, νῦν μὲν συνήθως ὁμήρῳ, τὸ δόρυ, ὁμωνύμως τῷ ὅλῳ. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἐλέφας, ὃς καὶ αὐτὸς ποτὲ μὲν ζῷον δηλοῖ, ποτὲ δὲ μέρος ἐκείνου, τὸ γοῦν ὀστοῦν. οὕτω δὲ καὶ δόρυ ποτὲ μὲν ὅλον δένδρον ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ, ποτὲ δὲ τμῆμα δένδρου. δῆλον δ' ὅτι καὶ

νυμφῶν ὄνομα αἱ μελίαι, ὡς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ. αὐτῷ δὲ καθ' ὁμωνυμίαν τῶν δένδρων, οἷς μονάδας ἔχαιρον ἐκεῖναι. ἡ δὲ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ μελία, ζητητέον εἰ μὴ ἡ αὐτή ἐστι τῇ μελίᾳ, ἣ παρωνυμεῖται τὸ μέλινον ἔγχος. λέγει γοῦν ἐκεῖνος τοὺς τὰ γεωργικὰ συγγράψαντας, γράφειν οὕτω. τὴν μελίαν ἔστι τὴν τέρμινθον, ἃ δὴ νῦν πιστάκιά φασιν οἱ σύροι καλοῦσι. καὶ οὗτοι μέν φασι, διὰ τοῦ π. νίκανδρος δὲ, δασέως φιττάκια. ποσειδώνιος δὲ, βιστάκια. τὰ δ' αὐτὰ ἱστόρηται, καὶ ψιττάκια. δοκεῖ γοῦν ἐν τούτοις ἡ μελία οὐ δένδρον δηλοῦν ἀλλὰ καρπὸν δένδρου. ἰστέον δὲ ἔστι ὅτι ἐπί τινος αἴφνης δοξασθέντος θεώτερον ὑπὲρ τοὺς ὁμοίους, ῥηθήσεται τὸ, ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας. πολλὰς δὲ στίχας ἡρώων ὑπεράλατο θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. ἐν τούτοις δὲ, μέμνηται καὶ καυκώνων ὁ ποιητής. εἰπὼν ἐλθεῖν τὸν ποσειδῶνα ὅτι γῆθεν ὦρσε τὸν αἰνείαν, ἐπ' ἐσχατιὴν πολυάϊκος πολέμοιο ἔνθα καύκωνες θωρήσσοντο. εἰσὶ δὲ οὗτοι, παφλαγονικὸν ἔθνος. περὶ ὧν τινες φέρουσιν ἐν τῷ καταλόγῳ ταῦτα ἔπη. καύκωνας αὖτ' ἦγε πολυκλέος υἱὸς ἄμφιος, ἢ ἀμύμων, οἳ περὶ παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματα ναῖον, ἢ κλυτὰ δώματ' ἔναιον. κεῖται δέ φασι ταῦτα ἐν τῷ διακόσμῳ μετὰ τὸ, κρῶμνάν τ' αἰγιαλόν τε καὶ ἐρυθίνους. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι τὸ τῶν καυκώνων γένος, ἐξέφθαρται τέλεον. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν, καὶ ἐν τῷ παφλαγόνων καταλόγῳ. ἔτι φησὶν ὁ γεωγράφος καὶ ὅτι καύκωνες οἱ ἐν πελοποννήσῳ ἀρκαδικὴν μοῖραν μὴ ἀπεχόμενοι τὸ λεπρεὺς γένος κατάρχειν αὐτῶν, ἣν γοῦν πονηρὸς ὁ λέπρεος, κατῆραν ἐκεῖθεν εἰς λυκίαν. ἔστι ὅρα οὐ εἰς λυκίαν, τοῖς τοιούτοις οὐδὲν πάντως μετὰ πρὸς τοὺς ἐν παφλαγονίᾳ καύκωνας. ὅτι δὲ καὶ πολυσπερέες οἱ καύκωνες, καὶ ἔτι που ἄλλο ῥητέον περὶ αὐτῶν ἐν στενῷ, κεῖται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. καὶ τοιόνδε μὲν ἄρτι καὶ τὸ περὶ καυκώνων. ἐφεξῆς δὲ κείμενον τὸ, αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει ἀντία πηλείωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι, ὃς σεῦ ἅμα κρείσσων ἔστι φίλτερος ἀθανάτοισιν; ἀλλ' ἀναχωρῆσαι ὅ ἐστιν ἀναχώρησον ὅτε κεν ξυμβλήσεαι αὐτῷ, μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον ἄϊδος εἰσαφίκηαι. τὸ δὴ τοιοῦτον ὅλον ῥηθὲν παραπεμφθήσεταί ποτε προσφυῶς, εἴς τινα ταπεινότερον μείζονι αὐτοῦ ἀνδρὶ ἀντιβαίνοντα. εἶτα ὁ ταῦτα εἰπὼν ποσειδῶν τῷ αἰνείᾳ, ἐπάγει κατὰ συνήθη ὁμηρικὴν προαναφώνησιν τὸ, αὐτὰρ ἐπεί κ' ἀχιλλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, θαρσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρώτοισι μάχεσθαι. οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος ἀχαιῶν ἐξεναρίξει. καὶ ὅρα ὅπως ἐκ παρόδου πεφεισμένως χάλεσιν δι' ἄλλοις, τὸν τοῦ ἀχιλλέως ὑποτίθησι θάνατον ὁ φιλαχιλλεὺς ποιητής. καὶ ὅτι ἀτέοντα λέγει τὸν βεβλαμμένον εἰς φρόνησιν ὡς ἀπὸ τῆς προειρημένης ἄτης. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, οὐκ οἴδασι τὸ ἀτέω ἀτῶ ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ, ἀλλ' ἐν δευτέρᾳ κατὰ τὸ βοῶ. καλὸς δὲ ἔπαινος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ τὸ, καὶ κρείσσονα εἶναι, ὅ ἐστιν ἀνδρεῖον. ἐπικρατέστερον. ἔτι δὲ ἔστι φίλον θεῷ. ἐξ οὗ ἡ μυθικὴ πέπλασται τῶν θνητῶν γέννησις ἐκ θεῶν. προείρηται γάρ που ὡς οἱ θεογενεῖς, διά τινα οὕτω λέγονται ἀρετήν. διὸ καὶ ἀχιλλεὺς ἐρεῖ κατωτέρω, ὡς ἦ ῥα, ἦ γὰρ ὄντως δὴ καὶ αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν ἦεν, οἷς δηλαδὴ ἐκεῖνον θεόθεν ἐγενεαλόγησε πρὸ βραχέων. αὐτάρ μιν φημὶ ἔφην μάψ αὔτως εὐχετάασθαι. δηλῶν καὶ αὐτὸς, ὡς τὸ λέγεσθαι κατάγεσθαί τινα ἐκ θεοῦ, αἰνίττεται οὐδὲν ἄλλο, ἢ τὸ, φίλον ἐκεῖνον εἶναι θεῷ. τὸ δὲ ξυμβλήσεαι, ἀντὶ τοῦ ξυναντήσεις ἐν συμβολῇ πολέμου. τοῦτο δὲ καὶ ἀντιβολεῖν λέγεται. τὸ δὲ θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ, καὶ ἐνταῦθα προθυμίαν δηλοῖ τὴν εἰς θάνατον. ὡς οὐκ ἐλθόντος φυσικῶς τοῦ θανάτου, ἀλλ' αὐτοῦ τινος ἐπακολουθήσαντος δι' ἃ καὶ προκαταλαβόντος τὸν θάνατον. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀπ' ὀφθαλμῶν σκέδασ' ἀχλὺν θεσπεσίην, ὀξὺ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν, ἐπιπρέπει καὶ ὅτι τις ἐξ ἀγνωσίας εἰς μάθησιν ἔλθῃ ἐπιμεμελημένος διδασκαλικῶς ἢ ἐκ θεοῦ. καὶ ὅτι εὐθὺς ἐπαγόμενον τὸ, ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἔγχος μὲν τόδε κεῖται ἐπὶ χθονὸς, οὐδέ τι φῶτα λεύσσω τῷ, ἐφῆκα κατακτάμεναι μενεαίνων. ἐρεῖ ἄν τις ἐπιβουλευσάμενος μέν τινι ἀποτυχὼν δὲ, ὡς καὶ ὁ τοῦτο εἰπὼν ἀχιλλεύς. ὅτι ὁ καθάπαξ ἐκφοβήσας τινὰ, εἴποι ἂν, ὃ καὶ περὶ αἰνείου ὁ ἀχιλλεύς. ἐρρέτω. οὔ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι ἔσσεται. ὃς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. θαρσοῦντος δὲ μαχίμου, τὸ, ἀλλ' ἄγε δὴ τοῖς δεῖνα κελεύσας, τῶν ἄλλων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών. καὶ τὸ, ἐπὶ στίχας ἅλτο, κέλευε δὲ φωτὶ ἑκάστῳ. καὶ τὸ, μηκέτι νῦν ἑκὰς ἑστατε, ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω. μεμάτω δὲ μάχεσθαι. ἀχιλλέως δὲ ταῦτα λόγοι πρὸς ἀχαιούς. ὡς καὶ τὸ, ἀργαλέον δέ μοί ἐστι καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι, τοσσούσδε ἀνθρώπους ἐφέπειν καὶ πᾶσι μάχεσθαι. εἶτα προσθεὶς τοῦ λόγου τούτου αἰτίαν μεγαλοπρεπῆ ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ μείζονος ἐπιχειρεῖν, φησίν. οὐδέ κ' ἄρης ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος οὐδέ κ' ἀθήνη, τοσσῆσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα καὶ πονέοιτο. ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσί τε ποσί τε καὶ σθένει, οὔ μέ τι φημὶ μεθησέμεν, ἤγουν ἀμελήσειν, οὐδ' ἠβαιόν, ἀλλὰ μάλα στίχος εἶμι διαμπερές. οὐδέ τιν' οἴω τρώων χαιρήσειν, ὅς τις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι. ὁ δὲ τόπος οὗτος ὅλος χρήσιμος ἀνδρείοις μεγάλῳ κινδύνῳ ἐναπειλημμένοις καὶ ὑπισχνουμένοις ποιεῖν ὃ δύνανται. ἔτι δὲ ἔστι ἀνδρεῖον πλάσμα ἔχουσι. μεγαλόφρων δὲ καὶ νῦν ὁ ἀχιλλεὺς, ἴφθιμος εἶναι αὐχῶν. τὸ δὲ, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐ πρὸς διαστολὴν ἀθηνᾶς εἴρηται, ἀλλὰ τοῦ ἀλληγορουμένου ἄρεος εἰς μάχην καὶ σίδηρον καὶ τραῦμα. ἐκεῖνα γὰρ, οὐ θεοὶ ἄμβροτοι. στόμα δὲ ὑσμίνης, ὡς καὶ πρὸ τούτων στόμα πολέμου. τὸ δὲ πονέοιτο, οὐ πολὺ ἀπέοικε τοῦ ἐφέπειν, ὃ δὶς ἐρρέθη ὡς καίριον. τὸ δὲ καὶ σθένει, ἑτεροῖόν ἐστι τοῦ, χερσί τε ποσί τε. χειρῶν μὲν δραστικότητος καὶ ποδῶν ὠκύτητος, παύεται ἢ τοὺς κατ' αὐτὰ ὕλας ἐπιλιπούσης, ἢ καὶ ἐκ καμάτου. τὸ δὲ σθένος ταυτὸν δ' εἰπεῖν μένος, ἀεὶ

τοῦ

τοῦ ζῶντι παραμένει. τὸ δὲ ἠβαιὸν, ὅτι προϋπάρχει τὸ βαιὸν, καὶ ὁ βαιὸς, δῆλόν ἐστιν. εἰ δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὁ βαιὼν παρωνόμασται, ζητητέον χρή. ἔστι δὲ ἰχθὺς ὁ βαιὼν κατὰ τὸν δειπνοσοφιστὴν, ἀχάριστος, ἤγουν ἀχαρίτωτος. ἐξ οὗ ἀττικὴ παροιμία τὸ, μήμοι βαιὼν, κακὸς ἰχθύς. ὁ δὲ στίχος διαμπερὲς, εἰ καὶ ἑνικῶς πέφρασται, ἀλλὰ γενικῶς πλῆθος δηλοῖ ὡς ἰσοδυναμοῦν τῷ, ἐπὶ στίχας ἀνδρῶν. τοῦ δὲ χαιρήσειν, καὶ μετοχή ἐστι τὸ κεχαρηκὼς καὶ ὄνομα ὁ χαιρήμων. ὁ δὲ κωμικὸς, καὶ χαιρηδόνα ἐξ αὐτοῦ φησι τὴν χαράν.

Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. Τρώεσσι δὲ φαίδιμος ἕκτωρ
Κέκλεθ' ὁμοκλήσας. φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' ἀχιλῆος.
Τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε πηλείωνα.
Καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην,
Ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν.
Οὐδ' ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει.
Ἀλλὰ τὸ μὲν, τελέει. τὸ δὲ, καὶ μεσσηγὺ κολούει.
Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.
Ὣς φάτ' ἐποτρύνων. οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν
Τρῶες. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή.
Καὶ τότ' ἄρ' ἕκτορα εἶπε παραστὰς φοῖβος ἀπόλλων.
Ἕκτορ, μηκέτι πάμπαν ἀχιλλῆϊ προμάχιζε.
Ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο.
Μήπως σ' ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'. ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν
Ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος.

Ὅτι ἕκτωρ πείθειν θέλων τοὺς τρῶας μὴ πρὸς τὰς εἰρημένας τοῦ ἀχιλλέως εὐχὰς ἢ ἀπειλὰς, κέκλετο καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ ὁμοκλήσας ὡς αἰεὶ σύνηθες. τρῶες ὑπέρθυμοι, μὴ δείδιτε πηλείωνα. καί κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην, ἔγχει δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰσιν. οὐδ' ἀχιλλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει. ἀλλὰ τὸ μὲν, τελέει. τὸ δὲ, καὶ μεσσηγὺ κολούει. ἀντὶ τοῦ κολοβοῖ καὶ ἀτελὲς ἀφίησι. τοῦτο δὲ οἰκεῖον ῥηθῆναι πρὸς τὸν πολλὰ οὐκ ἐντελῶς ὑπισχνούμενον ἢ ἀπειλούμενον. εἶτα ὡς ἐρεθίσας καὶ ἑαυτὸν ὁ ἕκτωρ, ἐπιφέρει ὅτι τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. καὶ ἐπαναλαβὼν, ἐπάγει. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα, καὶ ἐπαναστροφὴ λέγεται ὡς ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη καὶ οὐ μόνον ἐπανάληψις. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα, ὅτι ἀγκύλον τὸ νόημα. καὶ πολὺ ἐν βραχεῖ νοεῖ ἔχειν. καὶ ὅτι ἐνδιάθετος ἡ ἐπανάληψις. σημειοῦνται δὲ καὶ ὅτι ἐν ἰλιάδι μὲν, πολλάκις ὁ ποιητὴς ἐπανέλαβεν ὡς καὶ προγέγραπται. ἐν δὲ τῇ ὀδυσσείᾳ, ἅπαξ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ, οἰκεῖον ῥηθῆναι παρά τινος κατατολμῶντος ἀντιστῆναί τινι νομιζομένῳ μεγάλῳ. ὅτι δὲ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν ὁ ἀχιλλεὺς, δηλώσει ἡ ἐν τῷ τέλει τῆς ῥαψῳδίας ταύτης παραβολή. τὸ γὰρ ἐνταῦθα στενοχωρηθὲν τῇ φράσει, παραβολικῇ ἐκεῖ ἐναργείᾳ πλατύνεται. ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ, τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, ἐπιφωνεῖ τις καθὰ ἱστορεῖ ἀθηναῖος ἐπὶ πλακοῦντι θερμῷ παρατιθεμένῳ, οὗ πάντες ἀπείχοντο. καὶ ἅμα προθύμως ἐμβαλὼν, φλεγόμενος φησὶν ἐξεφέρετο. καὶ ὅτι ἀνωτέρω μετὰ τὸ ὁμοκλήσας, κεῖται τὸ, φάτο δ' ἴμεναι ἄντ' ἀχιλῆος. τουτέστι σκοπὸς ἦν αὐτῷ τῆς ὁμοκλῆς, βῆναι τοὺς τρῶας ἄντην ἀχιλλέως. ἢ μᾶλλον, αὐτὸς ἀφεώρα δι' ὧν ἔφη πρὸς τὸ ἀντιστῆναι τῷ ἀχιλλεῖ, καθὰ ἐδήλωσε λέγων τῷ, τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ δείδιτε, τὸ πρῶτον πρόσωπον δείδιθι. τὸ δὲ ἐπέεσσι μαχοίμην, φανερῶς δηλοῖ ὡς μάχεσθαι οὐ μόνον ὅπλοις ἐστὶν καὶ ὡς ἐνταῦθα φησὶν ἔγχει, ἀλλὰ καὶ λόγοις, ἐξ ὧν τὸ λογομαχεῖν. τὸ δὲ οὐ πάντεσσι μύθοις, οὐ πάντη ψευδῆ ἀλλ' ἐπί τι τὸν ἀχιλλέα δηλοῖ. ὃς τὸ μὲν, τελεῖ. τὸ δὲ, κολούει. ὧν καλὴ ἡ παρίσωσις. δῆλον δὲ ὡς ἀντίκεινται ἀλλήλοις τὸ πλέον ὅ ἐστι πλεονάζειν, καὶ τὸ κολούειν. ἡ δὲ δίπλωσις τοῦ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, σχηματισμὸν λόγου ἐμφαίνει. δοκεῖ γὰρ ὅτι αὐτοσχεδίως εἰπὼν εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, καὶ θέλων μὲν καὶ ἄλλό τι προσθεῖναι, μὴ φέρων δὲ αὐτὸ ἐπὶ στόματος, ἐπανέλαβε τὸ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε. καὶ εἰς τοσοῦτο προσεννοησάμενος καὶ ἕτερον ὁμοίωμα, ἐπήγαγε τὸ, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ. εἰκὸς δὲ καὶ ὑπὸ ἀγωνίας ἢ καὶ θυμοῦ ταυτολογῆσαι οὕτω τὸν ἥρωα. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ δοκεῖ μὴ ἂν ἔχειν τινὰ φάναι ἀσφαλῶς διότι τὸ μὲν πῦρ ἀπένειμε ταῖς χερσὶ τοῦ ἀχιλλέως, τῷ δὲ μένει τὸν σίδηρον, ἔστι γὰρ οὐκ ἀνάκριβες, καὶ ἀνάπαλιν εἰπεῖν σιδήρῳ μὲν εἰκάσαι χεῖρας ἀνδρικὰς, πυρὶ δὲ μένος ἡρωϊκὸν, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἀφυῶς ἐρεῖ τις πυρὶ μὲν χεῖρας εἰκασθῆναι, διὰ τὸ δήιον καὶ καυστικὸν τῆς χερσὶν ἀνυομένης μάχης. σιδήρῳ δὲ τὸ μένος, διὰ τὸ σιδήρεον ὥσπερ φησὶν ἦτορ ἐξ οὗ πυρεκβολεῖται τὸ κατὰ τὴν καυστειρὰν μάχην πῦρ. ὅτι ἐνεργῆ λαλιὰν στρατηγοῦ δηλοῖ τὸ, ὡς φάτ' ἐποτρύνων, οἱ δ' ἀντίοι ἔγχε' ἄειραν, ὅ ἐστιν ἦραν εἰς ἀέρα. τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' ἀϋτή. ὁ δὲ ἄμυδις τούτων ἐμίχθη τὸ μένος

ἄλλως

ἄλλως πρὸ τούτων διαφόρως ἔφρασεν. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, τὸ τοιοῦτον, ὁμόσε χωρεῖν φασὶ καὶ ὁμόσε γενέσθαι. αἰολικὸν δὲ ὡς πολλαχοῦ ἐφάνη τὸ ἄμυδις, διὸ καὶ ψιλοῦται εἰ καὶ ἰσοδυναμεῖ τῷ ἅμα. ὁμοίως δὲ αἰολικὸν καὶ τὸ ἄλλυδις. ὅτι κηδόμενος τοῦ Ἕκτορος ὁ Ἀπόλλων, φησίν. Ἕκτορ μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε, ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο δέδεξο, μήπως σ' ἠὲ βάλῃ ἠὲ σχεδὸν ἄορι τύψῃ. καὶ οὕτω μὲν ὁ Φοῖβος. Ἕκτωρ δ' αὖτις ἐδύσετο οὐλαμὸν ἀνδρῶν ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὄπα φωνήσαντος. καὶ ὅρα ὅτι διδασκαλικῶς καὶ ὧδε τὸ βαλεῖν καὶ τὸ τύψαι ἀλλήλων διέστειλεν ὡς καὶ μετ' ὀλίγα. τὸν μὲν, δουρὶ βαλών. τὸν δὲ, σχεδὸν ἄορι τύψας. καὶ ὅτι φλοῖσβον καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ μάχης ἔφη. δηλῶν οὕτω τὸν ἐκ τοῦ πλήθους τάραχον. καὶ ὅτι καὶ νῦν τὸ δέδεξο, ἀντὶ τοῦ ἀντίστηθι ἔφη. ὅθεν καὶ προδοκὴ, ὁ τόπος ὁ ἐπιτήδειος εἰς τὸ οὕτω δέξασθαι ἢ ἄνδρα ἢ θηρίον.

Ὅτι ὥσπερ ἀναιδείην ἐπιειμένος, ὁ ἄγαν ἐστὶ προφανῶς ἀναιδής, οὕτω καὶ φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, ὁ ἔχων ἔνδον φανερὰν ῥωμαλεότητα. φησὶ γοῦν. ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν, σμερδαλέα ἰάχων. γοργὸν δὲ καὶ τὸ λαμπρὸν τὸ φρεσὶν, εἱμένος ἀλκήν. γοργὸν μὲν, ὡς ἐν ὀλίγοις τὸ ἄλκιμον καὶ φρόνιμον δηλοῦν. τὸ λαμπρὸν δὲ, ὡς ἐνδύον ἀλκῇ τὰς φρένας σωματικώτερον. ὅτι Ὕδη καὶ ἐνταῦθα, πόλις Λυδίας μητρόπολις Σαρδιανῶν. Τμῶλος δὲ, ὄρος ἐστὶ αὐτῆς Λύδιον ὑψηλόν. διὸ νιφόεντα λέγει αὐτὸν ὁ ποιητής. ἐκ τούτου δὲ ῥέει ὁ ὑμνούμενος χρυσορρόας Πακτωλὸς, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ γέγραπται. κεῖται δ' ἐν τούτοις ἐστὶ τὸ πᾶσα, ἀντὶ τοῦ ὅλη καταχρηστικῶς. δι'. κεφαλὴ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη. ἤγουν ἐκλάσθη, ἐσχίσθη. ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. κυρίως μέντοι τὸ πᾶς, καθόλου τι δηλοῖ καὶ διῃρημένον ποσόν. τὸ δὲ ὅλον, ἐπὶ συνεχοῦς τινὸς ὁλότητος τίθεται. λαμβάνεται μέντοι καὶ αὐτό ποτε ἀντὶ τοῦ πᾶς, ὡς ὅτε τις εἴπῃ, ὅλον τὸ πλῆθος. ἢ ὅλος ὁ στρατός. τὸ δ' αὐτὸ ποιεῖ Ὅμηρος καὶ ἐν τῷ, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. καὶ, πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. καὶ, ἐγκέφαλος ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. ἐστὶ, ἔγχος ἐν χερσὶ πᾶν κομίσαιο. καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. ἐν οἷς καὶ τὸ, πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. περὶ οὗ καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἴρηται. πάχος δὲ τὴν τοιαύτην ἐνταῦθα πληγὴν

Ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε φρεσὶν εἱμένος ἀλκὴν,
Σμερδαλέα ἰάχων. πρῶτον δ' ἕλεν Ἰφιτίωνα
Ἐσθλὸν Ὀτρυντεΐδην πολέων ἡγήτορα λαῶν.
Ὃν νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ
Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.
Τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχεϊ δῖος Ἀχιλλεὺς
Μέσσην κὰκ κεφαλήν. ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη.
Δούπησεν δὲ πεσών. ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς.
Κεῖσαι Ὀτρυντεΐδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν.
Ἐνθάδε τοι θάνατος. γενεὴ δέ τοί ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν,
Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι.
Ὣς φάτ' ἐπευχόμενος. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.
Τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροισι δατέοντο
Πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέοντα
Ἐσθλὸν ἀλεξητῆρα μάχης Ἀντήνορος υἱὸν,
Νύξε κατὰ κρόταφον κυνέης διὰ χαλκοπαρῄου.
Οὐδ' ἄρα χαλκείη κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι' αὐτῆς
Αἰχμὴ ἱεμένη, ῥῆξ' ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ
Ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. δάμασσε δέ μιν μεμαῶτα.
Ἱπποδάμαντα δ' ἔπειτα καθ' ἵππων ἀΐσσοντα
Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί.
Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,
Κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς ἐνοσίχθων,
Ὣς ἄρα τόν γ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
Αὐτὰρ ὁ, βῆ σὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι,
Οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
Καί οἱ φίλτατος ἔσκε. πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα.
Δὴ τότε νηπιέῃσι ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
Θῦνε διὰ προμάχων, εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν.
Τὸν, βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς
Νῶτα παραΐσσοντος, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες
Χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ.
Ἀντικρὺ δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή.

Ἰφιτίων

Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας. νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψε
Κυανέη. προτὶ οἷ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.
Ἕκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασίγνητον Πολύδωρον
Ἔντερα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
Κάρρά οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλὺς, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλῆϊ
Ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ὡς ἴδ' ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.
Ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμὸν,
Ὅς μοι ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμένον. οὐδ' ἂρ ἔτι δὴν
Ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας.
Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδὼν, προσεφώνεεν Ἕκτορα δῖον.
Ἆσσον ἴθ' ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι.
Τὸν δ' οὐ ταρβήσας, προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Πηλεΐδη, μὴ δή μ' ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς,
Ἔλπεο δειδίξεσθαι. ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
Ἠμὲν κερτομίας, ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι.
Οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,
Αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι
Δουρὶ βαλὼν, ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν.

Ἰφιτίωνος ἐσθλὸς, Ὀτρυντείδης, πολέων ἡγήτορα λαῶν. ὃν διασαφεῖ ὁ ποιητὴς ὅπως τε Ὀτρυντείδης ἐρρέθη, καὶ τίνος ἦν μητρὸς καὶ πατρίδος, φήσας· ὃν νύμφη τέκε νηῒς Ὀτρυντῆϊ πτολιπόρθῳ, Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. ἔοικε δὲ περιφανὴς εἶναι ὁ ἀνήρ. διὸ καὶ πρῶτος ἐν ὑσμίνῃ περιβέβληται τὸ ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως. ὃς καὶ ἐπεύχεται ἐπ' αὐτῷ οἷα εἰδὼς ὃν ἀνεῖλε. καὶ, κεῖσαί φησιν Ὀτρυντείδη πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. ἐνθάδε τοι θάνατος, γενεὴ καὶ ἐνθάδε μοί σοι θάνατος. γενεὴ δέ τοι ἔστ' ἐπὶ λίμνῃ Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρώϊόν ἐστιν Ὕλλῳ ἐπ' ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι. καὶ ὅρα ὅπως ἐκεῖνο ὁ ποιητὴς εὐμεθόδως ἐπιγράφει. καὶ ὡς ἐπολυπραγμόνουν οἱ ἥρωες τὰ τῶν ἐχθρῶν οἰκεῖα. καθάπερ καὶ ὁ Ἕκτωρ τοπογραφίαν εἶπεν Ἑλλήνων. φιλοκρινοῦνται δὲ τοῖς ἥρωσι τὰ τοιαῦτα οὐ μόνον στρατηγικῶς, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυμάθειαν. περὶ μὲν οὖν Γυγαίης, ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἐρρέθη. τὸν δὲ Ὕλλον, τὸν ἀπειρημένως φασὶν ἰχθυόεντα λέγει, ῥέοντα μεταξὺ Θυατείρων καὶ Σάρδεων. τὸν δὲ Ἕρμον δινήεντα, διὰ τὸ δύσπλωτον. τούτους δὲ ὡς ῥήτωρ ὁ Ἀχιλλεὺς, καὶ τῇ ἰσώσει κοσμεῖ, εἰπών· Ὕλλῳ ἰχθυόεντι, καὶ Ἕρμῳ δινήεντι. ὁ δὲ Ἕρμος κατὰ τοὺς γεωγράφους, ἄρχεται ἐκ Μυσίας, καὶ διὰ τῆς κατακεκαυμένης ἐνεχθεὶς εἰς τὴν Σαρδιανὴν, ἐκδίδωσιν εἰς τὴν τῆς Φωκαίας θάλασσαν. ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ καὶ ὅτι εἰς τὸν τοιοῦτον Ἕρμον ὁ Πακτωλὸς ἐκδίδωσι. περὶ οὗ Πακτωλοῦ ὡς καὶ περὶ τῆς Ὕδης, καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ διείληπται. ἰστέον δὲ ὅτι πολλὴ καὶ ἐνταῦθα ποικιλία γραφῆς ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως πίπτουσι. δι' ἃς πέπλον ἐξαρτύει ῥητορικὸς ὁ ποιητὴς, ὁποῖόν τινα καὶ πρὸ τούτων ὕφανε. καὶ οὐχ ἕνα μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ καλούς. ὁ μὲν γὰρ Ὀτρυντείδης, πλωτὰς πρόσωπον τῆς τοῦ ἥρωος ἀριστείας. ἡγεμών τε γάρ ἐστι, καὶ οἷος τοῦ Ἀχιλλέως γνωρίζεσθαι, καὶ μέσην ὡς ἐρρέθη βάλλεται κατὰ κεφαλήν. ὁ δ' ἐπ' αὐτῷ Δημολέων ἐσθλὸς ἀλεξητὴρ μάχης Ἀντήνορος υἱὸς, αἰχμῇ νύττεται, ἤτοι κεντεῖται κατὰ κρόταφον διὰ τῆς περικεφαλαίας. ἡ δὲ, οὐκ ἔσχεν, ἤγουν οὐκ ἐκώλυσεν. αἰχμὴ δὲ δι' αὐτῆς ἱεμένη τουτέστι προθυμουμένη ὡς οἷά τις ἔμψυχος, ἔρρηξεν ὀστέον. ἐγκέφαλος δὲ ἔνδον ἅπας πεπάλακτο. εἶτα Ἱπποδάμαντα πρόσθεν αὐτοῦ φεύγοντα, μετάφρενον οὔτασε δουρί. ὃν καὶ εἰκάζει παραβολικῶς, πρὸς βοῦν ἐρυγόντα ἐν τῷ θύεσθαι. μετὰ δὲ τοῦτον, Πριαμίδην Πολύδωρον ῥίπτει παραΐσσοντα, νῶτα βαλὼν ἄκοντι. ἐφ' οἷς παραφανέντος Ἕκτορος οἴκτῳ τοῦ ἀδελφοῦ, εἶτα ἐξαρπαγέντος ὑπὸ Ἀπόλλωνος, Δρύοπα οὔτασε κατ' αὐχένα μέσον ἄκοντι. μεθ' ὃν, Δημοῦχον τινὰ ἠΰν τε μέγαν τε κατὰ γόνυ δουρὶ βαλὼν, ἠρύκακεν. εἶτα οὐτάζων ξίφει μεγάλῳ, [illegible]. αὐτὰρ Λαόγονον καὶ Δάρδανον υἷας Βίαντος, ἐξ ἵππων ὦσε. τὸν μὲν, δουρὶ βαλών. τὸν δὲ, σχεδὸν ἄορι τύψας. μετὰ δὲ τούτους, Τρῶά τινα υἱὸν Ἀλάστορος φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ, ἐλθόντα λίσσεσθαι καὶ ἤδη γούνων ἁπτόμενον. [illegible] δὲ καί τις Μούλιος ὑπ' αὐτοῦ, δουρὶ τρωθεὶς τὸ οὖς. αὐτὰρ δὲ ἤγουν εὐθέως διὰ οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο. καί τις Ἀγηνορίδης μέσην κὰκ κεφαλὴν ἐπλήγη ξίφει. καὶ [illegible] τὸν ἀγκῶνα ἐπερονήθη αἰχμῇ ἔνθα ξυνέχουσι τένοντες. εἶτα, καὶ φασγάνῳ ἐτύφθη τὸν αὐχένα. καὶ ἄλλος, τὸν ἀγκῶνα. ἕτερος δὲ [illegible], ἄλλης παρὰ τὴν ἀνωτέρω ἀδελφικήν, ὃν μὲν μαχητὴν, ἄνω τοῦ ἅρματος βάλλει. ἐπάγει δὲ φησὶν ἐν νηδύϊ χαλκός. τὸν δὲ ἡνίοχον ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρί. οὗ καὶ [illegible] οἱ ἵπποι. καὶ ὅλως εὐπορία πολλὴ ὥσπερ τῷ Ἀχιλλεῖ τοῦ ῥίπτειν ἐμπεδῶν, οὕτω καὶ τῷ ποιητῇ τοῦ φράζειν τὰ κατ' αὐτούς. ὃς καὶ [illegible] αὐτὴν, πλησμόνιον ποιεῖ καὶ τὰ πτώματα. λέγομεν.

δυίπιος

δούπησε πεσών. καί, δάμασε δ' ἱέμενόν περ μεμαῶτα. καί, ἔλιπεν ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. καί, γνὺξ ἔριπ' οἰμώξας, νεφέλη δέ μιν ἀμφεκάλυψεν, ἢ μᾶλλον ἀμφεκάλυψε, κυανέη. καί, κεῖτο προπάροιθε ποδῶν. καί, ξίφει μεγάλῳ ἐξαίνυτο θυμόν. ᾧ δὴ ξίφει ὁμώνυμον καὶ τὸ κατωτέρω τοῦ ῥύγχους τοῦ ξιφίου ἰχθύος, ὃν ἀθάνατον. ᾧ φασὶν ἐκεῖνος προσωνόμασαν. καί, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε θυμοῦ δευόμενον. καί, τὸν δέ, κατ' ὄσσε ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. καί, ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς. πῶς δὲ ἦν ἐσιγησεν ὡς ἔθανον, ἀρκεσθεὶς εἰπεῖν μόνον ὅπως ἐπλήγη, ὕτω φιλότιμος ἐνταφιαστὴς καὶ τῶν τοιούτων ὁ ποιητής. ἐντεῦθεν δέ τις ὁρμώμενος, παρατηρήσεται καὶ τὴν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ὁμηρικὴν φρασιν. τῶν δὲ ἀνωτέρω ἀπορχῆσιν κειμένων ὅσα τινὸς ἀναπτύξεως δέονται, τοιαύτη τις ἡ διάθεσις. τὸ μὲν ἀλεξητὴρ μάχης, δέχεται ἄν παρά τινι θρασυγράφῳ, συντεθῆναι τὸν ἀλεξίμαχον. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἀλεξητὴρ κακῶν, ὅς ἐστιν ἀλεξίκακος. καὶ ἀλεξητὴρ φαρμάκων, ὁ ἀλεξιφάρμακος. τὸ δὲ πεπάλακτο, ἐλλιπῶς ἔχει. τὸ γὰρ πλῆρες, πεπάλακτο λύθρῳ, ἢ αἵματι. ἢ καὶ ἀμφοτέροις ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ἐρύγοντα τί δηλοῖ, μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὥσπερ καὶ τίς ὁ ἐνταῦθα Πολύδωρος. τὰ νῶτα δὲ ὅπου κεῖνται παρασφονδύλους, φασί. τὸν βάλε μέσον ἄκοντι νῶτα ἀντικρὺ δὲ διέσχεν, ὅ ἐστι διέσχισε παρ' ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή. δῆλον δηλοῖ μέσον δι' ὧν καὶ τὰ νῶτα καθ' ἃ καὶ ὁ ὀμφαλὸς ὁ αὐτοῦ ἀντικρύ. ἐνταῦθα δὲ ὅρα καὶ τό, ἔγχεος αἰχμή, ὅ ἐστιν ὀξύτης. οὐ γὰρ πάντη ταυτὸν ἔγχος εἰπεῖν, καὶ αἰχμήν. ὁ δὲ λαόγονος τὸ κύριον, προπαροξύνεται ἐν τοῖς ἀκριβεστέροις τῶν ἀντιγράφων. κατὰ τὸ ἀντίγονος. Δάρδανος δὲ καὶ Τρῶς οἱ ῥηθέντες, τὸ ἐθνικὸν ἐς κύριον εἰς κυριωνυμίαν ἐξιδιώσαντο, τοῖς βασιλεῦσιν ὁμωνυμήσαντες. ἐξ ὧν τὰ ἐθνικά, Τρῶές τε καὶ Δάρδανοι. ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων γέγονεν ὡς ἐν τῇ Βοιωτίᾳ δεδήλωται. καὶ ὁ ῥηθεὶς δὲ Ἀλάστωρ, ἐξ ἐπιθέτου εἰς κύριον ὁμηρικῶς ἦλθεν ὄνομα. ἀλάστορες γάρ, κυρίως μὲν δαίμονές τινες ἐκδικηταί, οὓς οὐκ ἄν λάθοιτο. καταχρηστικῶς δέ, καὶ οἱ ἁπλῶς φαῦλοι ἐχθροί. ὁ δὲ ὁμηρικὸς οὗτος, εἰ ἐπαχθῶς ἦν οὐκ ἐπὶ ψόγῳ Ἀλάστωρ λέγεται, ὡς μνήμης οὐ μὴν λήθης ἄξιος ὤν. ἔστι δὲ τοῦ ὡς ἐρρέθη ἐπὶ ψόγου ἀλάστορος, χρῆσις παρά τε ἄλλοις, καὶ παρὰ ᾧ εἰπόντι τό, Διονύσιος ὁ πάσης γενόμενος Σικελίας ἀλάστωρ. τὸ δὲ οὖς, ἐκ τοῦ οὖας συγκέκοπται. οὗ εὐθὺς κεῖται γενικὴ ἐν ᾧ, δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο. τὸ δὲ κυκηθῆναι, πάνυ ἐμφαντικῶς ἐπὶ παλμοῦ καὶ συγχύσεως ἵππων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ κυκᾶν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἔδεσμα ὁ κυκεών. λέγεται δέ ποτε καὶ ἐπὶ ταραχῆς πραγμάτων κινήσεως. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ τὸ κυκησαι. αὐτὸ δὲ ἴσως καὶ ὠνοματοπεποίηται, ὡς καὶ ὁ κορκορυγή. τὸ δὲ δάμασε δ' ἱέμενόν περ μεμαῶτα, πάνυ ἐπιτηδείως ἔχει καὶ ἐλλιπῶς οἷα ξυντεμνομένου καὶ τοῦ λόγου κατὰ τὸ ταχὺ τοῦ δὴ ... τυχόντι. ἄδηλον γάρ τι ποτὲ μέμαεν ἐκεῖνος, εἴτε φυγεῖν, εἴτε λίσσεσθαι, εἴτε μάχεσθαι. τὸ δὲ ἔλιπεν ὀστέα θυμός, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τῆς λιποθυμίας, ἐφ' ἧς καὶ αὐτῆς λείπειν τινὰ θυμὸς λέγεται, οὐχ ὥστε μὴν καὶ τὰ ὀστᾶ λιπεῖν. τότε γάρ, ζώπυρόν τι ζωτικὸν ἔνδον ὑποτύφεται. ἐνταῦθα δέ, παντελὴς θυμοῦ λεῖψις. τὸ δὲ ἐξαίνυτο θυμόν, δηλοῖ μὲν τὸ ἀφείλετο τὴν ψυχήν, συντάσσεται δὲ αἰτιατικῇ, ἄλλον τρόπον ἤπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ τό, πυρῶν αἴνυμαι, ἀττικῶς. οὐ γὰρ πάντας ἐκεῖ τοὺς πυροὺς ἦν αἴνυσθαι, ἀλλὰ μέρος αὐτῶν. γίνεται δὲ τὸ ῥῆμα, ἢ ἐκ τοῦ ἄνω τὸ εἰς θάνατον πέμπω, ὡς τό, ἠβαιὸν ἐξαίνυτε ἢ ὕστερον ἀντιβολήσας. καί ἐστιν ἄνω ἄνυμι καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι αἴνυμι. ἢ ὡς καὶ αὐτὸ ἀλλαχόθι δηλοῦται, ἀπὸ τοῦ αἴρω τροπῇ τοῦ ρ ἀμεταβόλου, αἴνω αἰνύω αἴνυμι. τὸ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε θυμοῦ δευόμενον, πρὸς σαφήνειαν διεσκεύασται. οὐ γὰρ πᾶς ὁ καλυφθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς κατὰ σκότου, ἤδη καὶ τέθνηκεν, εἰ μὴ καὶ θυμοῦ ὅ ἐστι ψυχῆς δεῖται. θαυμασίως δὲ τὸ θανεῖν, ψυχῆς δεῖσθαι εἶπεν. καὶ οὐκ ἄν τις αὐτό, ἢ μωμήσαιτο, ἢ μιμήσαιτο. εἰς δὲ τὸ πορφύρεος θάνατος, ἐνθυμητικὰς τὰς Ἀθηναίους ἱστοροῦνται ὅτι γράψαντος Ἀλεξάνδρου εἰς Ἰωνίαν καὶ πρὸς Χίους, ὅπως αὐτῷ κατὰ πορφύρας ἀποστείλωσιν, ἀναγνωσθείσης τῆς ἐπιστολῆς, παρῶν Θεόκριτος ὁ σοφός, ἔφη νῦν ἐγνωκέναι τὸ παρ' Ὁμήρῳ εἰρημένον, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή. αἰνιττόμενος ἐκεῖνος πορφύρεον θάνατον, ὃν πάσχουσιν αἱ πορφύραι διὰ τὴν ἐξ αὐτῶν βαφήν, ἢ ὅτι θανατηρὰ πέπονθε οἱ πορφυρεῖς εἴτε πορφυρεύοντες περὶ τὴν ἄγραν τῆς πορφύρας. τὸ δ' ὅμοιον καὶ οἱ βάπται, οὐ τὸ βλάπτεσθαι τὰς πορφυρίδας. ἐν δὲ τοῖς προεκτεθεῖσι, κεῖται ἡ ἐπὶ προθέσεις ἀττικῶς μετὰ δοτικῆς ἐν ᾧ, Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι ἤγουν ὑπὸ τὸν Τμῶλον. ἱστορεῖται δὲ καὶ ἡ ἐκεῖ γῆ, πίειρα εἶναι. καί ἐστιν ἀληθῶς τοιαύτη, ἐπάγει γὰρ Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. τὸ δὲ κεάσθη, θέμα τὸ κεῶ κεάσω, ἢ κεάζω. ὅθεν καὶ κέδρος ἢ κεαζομένη ῥᾷον πλεονάσαντος τοῦ δ. τὸ δὲ τὸν ὀτρυντείδην πάντων ἐκπαγλότατον ἀνδρῶν εἰρῆσθαι, ὃ καὶ ᾧ Ἀχιλλεῖ προσερρέθη ποτε, λόγου ἄξιον καὶ τὸν τοιοῦτον ἐμφαίνει εἶναι. οὗ καὶ τὸ παραπετάσμιον πατρῷον τέμενος, ἐξαίρετόν τι ὡς ἔοικεν ἦν. προμαχόμενος δέ, ἐκεῖνος ἀναιρεῖται ὑπὸ Ἀχιλλέως ὡς δηλοῖ τό, τὸν μὲν ἤγουν τοῦτον, Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροισι δατέοντο πρώτη ἐν ὑσμίνῃ, καθ' ἣν καὶ προέτυχεν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν ἔφη ὡς ἔσδουπον ἤγουν καταπεπτῶσιν ἵπποι νέκυας. ἐνταῦθα δὲ ἄλλως φράζων, φησί. τὸν ἐπισσώτροις δατέοντο, ἤτοι ἐμέριζον. τουτέστι τοῖς τῶν τροχῶν κανθοῖς κατέκοπτον διερχόμενοι ἄνω τοῦ νεκροῦ. καὶ νῦν μὲν τὸ δατεῖσθαι, ταυτόν ἐστι πως κατὰ οἰονεὶ διατρίβειν. ἡ δὲ τραγῳδία, καὶ τὸ ἁπλῶς μερίζειν οὕτω λέγει θεαὶ γῆν δίχα μὲν ἐνδατεῖσθαι φασί τινες, ἤγουν κατὰ ἕκαστον μερίζεσθαι. ἔτι μετὰ τὸ πεπάλακτο τὸ πρὸ βραχέων ῥηθέν, χρῆταί ποι παρεχήσει ὁ ποιητής, εἰπὼν δημολεῖον τὰ δάμασεν. εἶτα ἐπαγαγών.

ἱππο-

Ἱπποδάμαντα δὲ οὔτασεν. ἦν δὲ αὖ σαφὴς περίφρασις ἐὰν τὸ δάμασε τοῦ ἱπποδάμαντι προέκειτο. δι᾽ ὅ, ἱπποδάμαντα δ᾽ ἔπειτα δάμασσεν. οὐκ ἐθέλησε δὲ οὕτως ἐκφανῶς ποιῆσαι. ἀλλὰ μόνον ἐνέφηνεν ὅτι δυνάμενος ἱλαρῦναι τὸ τῆς χωρὶς σκυθρωπὸν σχήματι κάλλους, οὐκ ἔκρινεν οὕτω δέον ποιῆσαι. ἀλλ᾽ ἀντιστρόφως τοῦ δημολέοντι τὸ δάμασε προθέμενος, ὃς καὶ αὐτὸς εἰς δημολέοντα δωριζόμενος ἐτρέπετο, αὖ τὴν αὐτὴν περίφρασιν, εἶτα καθαρώτερον ποιεῖ ὃ ἤθελε. περιέχει γὰρ ὁμοίως καὶ τό, δημολέοντα δάμασσε. καὶ τό, ἱπποδάμαντα δάμασσε. τὸ δὲ ἐρύγοντα, κυρία λέξις ἐπὶ ταύρου σφαζομένου, μεμιμημένη ὀνοματοποιΐας τρόπῳ τὴν τοιαύτην τοῦ ζώου βοήν. διὸ καὶ χρησάμενος ὁ ποιητὴς τῇ τοιαύτῃ λέξει, ἐπιμελὲς δοκεῖ τὸ καίριον. εἰπὼν ὅτι ἱπποδάμας δουρὶ τρωθεὶς τὸ μετάφρενον, θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν, ὡς ὅτε ταῦρος ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα κούρων ἑλκόντων, γάνυται δέ τε τοῖς ἐνοσίχθων, ὣς ἄρα τόν γ᾽ ἐρύγοντα λίπεν ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ. ἔστι δὲ δευτέρου ἀορίστου τὸ ἤρυγε καὶ τὸ ἐρύγοντα. ὧν θέμα τὸ ἐρεύγω. δηλοῖ δὲ ὁ ἐρυγὼν ταῦρος, τὸν τὸ αἷμα ἀνερυγγάνοντα τῇ διακοπῇ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, καὶ τῇ διαιρέσει τοῦ στομάχου ἤτοι οἰσοφάγου. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοί, ὅτι τὸ δόρυ μέχρι τοῦ θυμοῦ φθάνει. ἔστι δέ φασιν ὁ θυμός, ἀδήν τις μεταξὺ τῶν κλειδῶν κείμενος πρὸς τὸ μὴ θλίβεσθαι ὑπὸ τοῦ ὀστοῦ τὴν βραχεῖαν ἀρτηρίαν. φασὶ δὲ τοὺς θύοντας τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι, δοκεῖν καλλιερεῖν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τοιοῦτόν τι ἐρρέθη, ὅτε ὁ θυόμενος ταῦρος μεγάλα ἐρεύγεται, ὡς χαίροντος τοῦ Ποσειδῶνος τῷ ἤχῳ. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, γάνυται ἐνοσίχθων. περὶ δὲ τοῦ Ἑλικωνίου, εἰ καὶ δοκεῖ λέγειν τὸν ἐν Ἑλικῶνι τιμώμενον, ἀλλ᾽ οἱ παλαιοὶ ταῦτα φασί. Νηλεὺς ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν Ποσειδῶνος Ἑλικωνίου ἱδρύσατο κατὰ μίμησιν τοῦ ἐν Ἑλίκῃ τῆς Ἀχαΐας. παράγουσι δὲ τὸ τοιοῦτον Ἑλικώνιος οὕτως. οἱ Αἰολεῖς ἐκ πρωτοτύπων φασὶ πληθυντικῆς γενικῆς, ποιοῦσι τύπους κτητικούς. οἷον, ἕτεροι ἑτέρων, ἑτερώνιος. ἄλλων, ἀλλώνιος. ἐτύμων, ἐτυμώνιος. ἀνέμων, ἀνεμώνιος. καὶ δι᾽ εὐφωνίαν, ἀνεμώλιος. οὕτω φασὶ καὶ Ἑλίκαι Ἑλικῶν ὄνομα τόπου, Ἑλικώνιος. ἵν᾽ ᾖ φασὶν Ἑλικώνιος, ὁ ἐν Ἑλίκαις τῆς Ἀχαΐας τιμώμενος. καὶ οὕτω μὲν αὐτοί. ἡ δὲ ἱστορία, βούλεται μάλιστα τὸν τοιοῦτον τόπον ἀσιανὸν εἶναι καὶ περὶ τοὺς Ἴωνας. Ἰώνων γὰρ εἴρηται ἴδιον τὸ οἴεσθαι καλλιερεῖν ὅτε ὁ ταῦρος θυόμενος μέγα ἐρεύγεται. οἱ δὲ Ἴωνες, Ἀσιανοί. τὸ δὲ ἄϊσθεν, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἆσθμα καὶ τὸ ἀσθμαίνειν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἄϊσθεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, καὶ ἡ αἴσθησις κατὰ συναίρεσιν γίνεται. περὶ δὲ τοῦ μνημονευθέντος Πολυδώρου ἱστορεῖ, ὅτι αὐτὸν οὔτι πατὴρ εἴασκε μάχεσθαι, οὕνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο, καί οἱ φίλτατος ἔσκε. πόδεσσι δὲ πάντας ἐνίκα. δὴ τότε νηπιέῃσι τουτέστι παιδικαῖς ὁρμαῖς δηλαδή, ἥ φησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων, θῦνε διὰ προμάχων εἷος φίλον ὤλεσε θυμόν. ἔβαλε γὰρ Ἀχιλλεὺς ἀκοντὶ ὡς προερρέθη νῶτα, παραΐσσοντα, ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. περὶ ὧν ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἀντικρὺ δὲ διέσχεν, ὡς καὶ αὐτὸ προεγράφη, παρ᾽ ὀμφαλὸν ἔγχεος αἰχμή. γνὺξ δὲ ἤγουν ἐπὶ γόνυ πεσὼν καὶ οἰμώξας, προτὶ οἷ ἤγουν πρὸς ἑαυτῷ ἔλαβεν ἔντερα χερσὶ λιασθείς. Ἕκτωρ δ᾽ ὡς ἐνόησε κασίγνητον ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, κατ᾽ ὀφθαλμῶν αὐτῷ κέχυτο ἀχλύς. οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔτ᾽ ἔτλη δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθαι. ἀλλ᾽ ἐναντίος ἦλθεν Ἀχιλλέως, ὀξὺ δόρυ κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς ἴδεν ἤγουν ὡς εἶδ᾽, ὡς ἀνέπαλτο, ἤγουν λίαν ἀνεπήδησεν ὑφ᾽ ἡδονῆς δηλαδή. ὅτι δὲ τοῦ ὡς πολλῶν ὄντων σημαινομένων κατὰ Τρύφωνα ἔστι τις καὶ χρονικὴ τούτου σημασία, φαίνεται ἐν ἐπιστολῇ τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου, οἷον, ὡς ἂν οὖν λάβῃς τὴν ἐπιστολήν, σύνταξον κήρυγμα ποιήσασθαι, ἤγουν ἡνίκα ἂν λάβῃς. καὶ εἰπὼν ἅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, οὐκ ἐκφοβεῖ ὅμως τὸν Ἕκτορα. φάμενον πρὸς ἄλλοις, καὶ ὅτι οἶδα ὡς σὺ μὲν ἐσθλός, ἐγὼ δὲ οὐ τοιοῦτος, ἀλλ᾽ ἴσως δράσω τι μέγα κατὰ σοῦ δουρὶ βαλών. ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος, ὀξὺ πάροιθε, τουτέστιν ὀξεῖαν προβέβληται τὴν αἰχμήν. καθότι καὶ ἀνωτέρω κεῖται τό, ὀξὺ δόρυ κραδάων. ἐνταῦθα ὅρα καὶ ὅτι πλαγίως πως ὁ Ἕκτωρ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως καταβρίπτει ἀρετήν, οἱονεὶ λέγων, οὐ χερσὶν ἐκεῖνον ἀλλὰ βέλους ὀξύτητι καὶ ὅπλων ἀρετῇ τοὺς ἀντικαθισταμένους ἀναιρεῖν. τινὲς δὲ τὸ πάροιθεν, ἐνταῦθα χρονικὸν νοοῦσιν, ἵνα λέγῃ ἀστείως ὁ Ἕκτωρ, ὅτι πρὸ τούτου καὶ χθές που καὶ πρώην καὶ πρὸ τῆς νῦν ὥρας, ὀξὺ εἶχον βέλος, ὅτι δηλαδὴ πολλοὺς ἀνεῖλον. ἐν δὲ τοῖς, καὶ Πάτροκλον. καὶ τοῦτο μέν, τοιοῦτον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα κοινὸν ἐπίθετον ἐξιδιώθη πρὸς κύριον ὄνομα. πολύδωρος μὲν γὰρ προερρέθη που γυνή, καθ᾽ ὁμοιότητα τῆς μυθικῆς Πανδώρας. ἐνταῦθα δὲ Πριαμίδης οὗτος ὁ Πολύδωρος, ἐκ δώρων φύσεως προνομασθείς, ἅπερ ἀλλαχοῦ θεόσδοτα ὁ Πάρις εἶπεν. ἱστέον δὲ ὅτι δῶρον κοινῶς μέν, τὸ διδόμενον. ἔστι δὲ καὶ κύριον ὄνομα, καὶ οὐ μόνον παλαιόν, ἐξ οὗ καὶ οἱ Δωριεῖς, ἀλλὰ καί τις ὑστερογενής. ἐφ᾽ ᾧ νέῳ τι ὄντι καὶ μεγάλῳ καὶ καλῷ καὶ ἐπιδεικνυμένῳ πρός τινος ἐπὶ θαύματι ἐν ἀθλήσεσιν, ἀρίστων ὁ κεῖνος ἔφη τὸ τοῦ Ὀδυσσέως πρὸς Δόλωνα, ἦ ῥά νύ τοι μεγάλων δώρων ἐπεμαίετο θυμός, ἤγουν ἀγαπᾷς τὸν μέγαν Δῶρον. μεταλαβὼν ἀστείως ἐκεῖνος τὴν γενικὴν τῶν πληθυντικῶν, εἰς αἰτιατικὴν ἑνικήν. ἧς ἡ εὐθεῖα, ὁ μέγαλος Δῶρος, οὐ κλητική, ὦ μεγάλε παρ᾽ Αἰσχύλῳ, ὡς τό, ὦ μεγάλε Ζεῦ. τὸ δὲ νεώτατος γόνοιο, διὰ σαφήνειαν εἴρηται. οὐ γὰρ πάντων παίδων νεώτατος ὁ Πολύδωρος ἀλλὰ τῶν τοῦ Πριαμικοῦ γόνου. τὸ δὲ ἔσκε, δὶς ἐρρέθη κατ᾽ ἐπιμονήν, ὡς οἷα ἐν ποιήσει καίριον. τὸ δὲ πόδεσσι πάντας ἐνίκα, περίφρασίς ἐστι τοῦ ποδώκης ἦν, ποδῶν δὲ ἀρε-

τὴν, φιλοσόφως λέγει τὴν ὠκύτητα ἣν ἐξευτελίζει ἐὰν ἀκαίρως γίγνοιτο. ἰδοὺ γὰρ ὁ πολύδωρος ἐν κενοῖς ἐπιδεικνύμενος καὶ ἀναφαίνων τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν, περιπίπτει τῷ ἀχιλλεῖ ἀφυλάκτως ἐκ προρρόθου καὶ πίπτει. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀρετὴ ποδῶν ἡ ὠκύτης, οὕτω καὶ χειρῶν ἑτέρα τις ἀρετὴ κατὰ τοὺς σοφοὺς εἰπεῖν, καὶ ὀφθαλμῶν ἄλλη. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἄλλων κατ' ἄνθρωπον μελῶν τε καὶ μερῶν καὶ μορίων. τὸ δὲ ἀναφαίνων, πάνυ ἀγαθὴ λέξις, τὴν ἐκ τοῦ δυνάμει πρόοδον εἰς τὸ ἐνεργεῖν δηλοῦσα. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ὅμηρος, πολύδωρον οἶδε νεώτατον πριαμιδῶν, νεώτατον ἐν πολέμῳ πεσόντα. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον ἐν οἷς καὶ εὐριπίδης, ἄλλα περὶ πολυδώρου θρυλλοῦσι, καὶ ὅτι ὁ μὲν παρὰ τοῖς ἄλλοις πολύδωρος, πριάμου ἦν καὶ ἑκάβης. οὗτος δὲ ὁ παρὰ τῷ ποιητῇ, πριάμου καὶ λαοθόης ὡς αὐτὸς ἐρεῖ προϊών. τοὺς δὲ ῥηθέντας τοῦ ζωστῆρος ὀχῆας, φασί τινες κρίκους εἶναι. οἷς δι' ὅλου συνείχετο ὁ ζωστὴρ πρὸς τὸν θώρακα. ποῦ δὲ ἡ τοιαύτη τοῦ ζωστῆρος ἦν συνοχὴ, καὶ ὅτι περί που τὸν ὀμφαλὸν, δηλοῖ ὁ ποιητὴς εἰπὼν τὴν αἰχμὴν τοῦ ἀχιλλέως αὐτόθι ἐνσκήψασαν, διασχεῖν ὡς εἴρηται, ἀντικρὺ παρ' ὀμφαλόν. ὅτι δὲ τὸ διέχει καὶ ἁπλῶς τὸ διασχεῖν, ἀντὶ τοῦ διαπερᾶσαι καὶ διασχίσαι λέγεται, πολλαχοῦ ἐρρέθη. καὶ ἔστι λέξις κοινοτάτη ἀττική. ταὐτόν ποτε δυναμένη, τῷ διαμπερὲς ἐλθεῖν. οὕτω διασχεῖν τις νεφέλην λέγεται. οὕτως ἅμαξα διασχοῦσα λαὸν, ἔρχεται. οὕτω καὶ βέλος ἀντικρὺ διέσχεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι δὶς εἰπὼν τὸ ἔντερα διὰ σαφήνειαν, καίτοι δυνάμενος καὶ ἄλλως ποιητικώτερον τὴν λέξιν προσαγαγεῖν. τὰ γοῦν αὐτὰ καὶ ἔνδινα καὶ νηδύια λέγει. ὅτι δὲ πρὸς ὁμοιότητα μεταφορικὴν, καὶ γῆς ἔντερα λέγεται, ὁ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ κείμενος δωρίων δηλοῖ. λέγων· ἴουλοι κέκληνται μέλανες γαιηφάγοι ἔντερα γαίης. καὶ ὅρα τὸ ἴουλοι. δοκεῖ γοῦν ὁ δωρίων ἔντερα γῆς εἰπεῖν ἐνταῦθα, οὐ πάντα τὰ ὑπὸ γῆν σκωλήκια, μόνους δὲ τοὺς προρρηθέντας ἰούλους. οἷς διὰ τὸ πολύπουν, τὰς μακρὰς νῆας ὁ λυκόφρων παρεικάζων, ἰουλοπέζους ἐκείνας ἔφη. αὐτοῖς δὲ καὶ ἡ περὶ πρώτην ἥβην βλάστησις τοῦ γενείου εἰκαζομένη, λέγεται ἴουλος καὶ αὐτή. ὅτι δὲ λάβρακας, ἐντερεύειν ἔφη τις παρὰ τὸ ἔντερον, ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ διεντέρευμα ἐλέχθη τῷ κωμικῷ, οἶδεν ὁ περιτυχὼν αὐτοῖς. τὸ δὲ λιασθεὶς, ἀντὶ τοῦ πεσὼν, παρακειμένην δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κυλίεσθαι τὴν λέξιν τίθησιν, εἰπὼν, λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. ὥστε οὐκ ἀεὶ λιάζεσθαι, τὸ ἐκ φυγῆς. τὸ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν κέχυτο ἀχλὺς, σημειωτέον εἰς τὸ πρὸ μικροῦ ῥηθὲν ὅτι δηλαδὴ οὐ πᾶς ὁ σκοτωθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἤδη καὶ τέθνηκεν. ἰδοὺ γὰρ ὁ ἕκτωρ ἀχλυθεὶς τὴν ὄψιν, ζῇ. ὁ μέντοι πολύδωρος ἀνωτέρω νεφέλῃ κυανέῃ καλυφθεὶς, νεκρὸς κεῖται, φίλον ὀλέσας θυμὸν ὡς ὁ ποιητὴς εἶπεν. ἔνθα τὸ φίλον θυμὸν, ὅμοιόν ἐστι τῷ, φίλον ἦτορ, καὶ φίλαι χεῖρες, καὶ φίλα γούνατα, καὶ τοῖς ὁμοίοις ἃ καὶ προερρέθησαν. τὸ δὲ φλογὶ εἴκελος, ἀπεικάζων ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐπὶ ἕκτορος ὡς μηδέπω τέως γενναῖον ἀνδρισαμένου. ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἑξῆς ἐπὶ τοῦ ἀχιλλέως, λαμπρᾷ ἐκ πυρὸς ποιήσει τὴν παραβολήν. τὸ δὲ ἀνέπαλτο, ἐνθουσιασμὸν δηλοῖ τοῦ ἥρωος. ὁ δὲ τὰ ἡφαιστότευκτα ὅπλα πρὸ μικροῦ ἰδὼν, ἀνέλαβε θυμὸν μνησθεὶς τοῦ ἕκτορος, τίς ἂν οὐκ ἄρτι αὐτὸν ἐκεῖνον ἰδών; ἡ δὲ λέξις αὕτη, κυριολεκτεῖται καὶ ἐπὶ ἵππου ὀρθοῦ ποτε σταθέντος διὰ πτυρμὸν, ἢ ἄλλό τι πάθος. ἐπὶ δὲ τούτοις κεῖται καὶ ῥητὸν, ὅπερ ὁ εὑρὼν ὃν ἐφυλάξατο ἐχθρὸν, ἐρεῖ ἂν προσφυῶς, ἤγουν τὸ, ἐγγὺς ἀνὴρ, ὃς ἐμόν γε μάλιστ' ἐσεμάσσατο θυμόν. οὐδ' ἂν ἔτι δὴν ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτά φησιν, ὅτε πρῶτον ἰδὼν ἕκτορα ὅς μοι φησὶν ἑταῖρον ἔπεφνε τετιμημένον, προκαλεῖται εἰς μάχην. ὅτι καὶ ἐμβριθῶς μετὰ θάρρους ὑπόδρα ἰδὼν, ἆσσον ἴθι φησὶν, ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, ὅ ἐστι τέλεον ὄλεθρον. ἢ αὐτὸν τὸν θάνατον, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. τὸ δὲ ἐσεμάσσατο, δηλοῖ μὲν τὸ ἐλύπησεν, εἴληπται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν προσμασσόντων ἤτοι κολλώντων τινὶ καὶ ἐντιθέντων κηλῖδα. οὗ τὸ ἐναντίον ἐκμάσσεσθαι καὶ ἀπομάσσεσθαι. περὶ τῆς τοιαύτης δὲ λέξεως, ἀκριβῶς ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν εἴρηται, ὅπου κεῖται τὸ, σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. μετὰ δὲ τὸν ῥηθέντα λόγον τοῦ ἀχιλλέως, ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὅτι ὁ ἕκτωρ προκληθεὶς ὑπὸ ἀχιλλέως καὶ ἀπειληθεὶς, οὐκ ἐτάρβησε. πῶς γοῦν, ὃς καὶ ἠκόντισεν; ἀλλὰ λέγει καὶ αὐτὸς ἐκ προοιμίων, ὅπερ καὶ ὁ αἰνείας, ἔνθα δηλαδὴ μὴ δή με ἐπέεσσί γε νηπύτιον ὣς ἔλπεο δειδίξεσθαι, καὶ ἑξῆς ὡς προεγράφη. ἐν οἷς καὶ ὁμολογήσας χείρων ἀχιλλέως εἶναι, καὶ ὅμως τὴν ἀγαθὴν προβεβλημένος ἐλπίδα, οὐκ ὀκνεῖ ἀντικαταστῆναι. ἔστι δὲ καὶ περὶ τούτων ἡ ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. οἶδα δ' ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων, ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ ἐγράφη, αἴ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἕλωμαι δουρὶ βαλών. ἐπεὶ καὶ ἐμὸν βέλος ὀξὺ πάροιθεν, ὡς πρὸ βραχέων ἡρμήνευται. ὅρα δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸ χειρότερος, οὐ πρὸς ζῆλον τὸν ἐν πεζῷ λόγῳ, ἀλλὰ χάριν εἰδήσεως. τὸ μὲν γὰρ χείρων, ἀττικὴ σύγκρισις. ὡς τὸ, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων. τὸ δὲ χειρότερος, ποιητικὴ λέξις κειμένη πολλαχοῦ. κινήσασα συγκριτικῶς τὸ συγκριτικόν. οὐδὲν γάρ τι σημαίνει τὸ χείρων, πλέον τοῦ χειρότερος. τοιοῦτον καὶ τὸ ῥηΐτερος. ἐν πλεοτέρῃ σὺν χειρί. καὶ τὰ ὅμοια. πάνυ δὲ ἀληθευτικὸς ὁ ἕκτωρ, ὃς οὐχ ἁπλῶς χείρονα, πολὺ δὲ χείρονα τοῦ ἀχιλλέως ἑαυτὸν εἰδέναι φησί. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θυμὸν ἕλωμαι, καὶ τοῦ θυμὸν ἀφελέσθαι, ἢ ἀφελεῖν, καὶ τῶν τοιούτων, ἐλλειπτικῶς ἤρεσε λέγειν ἀνελεῖν τὸ φονεῦσαι τοῖς ὕστερον.

Ὅτι τοῦ ἕκτορος δόρυ φθάσαν ἀφεθῆναι κατὰ τοῦ ἀχιλ-

Ἦ ῥα, καὶ ἀμπεπαλὼν προΐει δόρυ. καὶ τό γ' ἀθήνη

λίως

Πνοιῇ ἀχιλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,
Ἦκα μάλα ψύξασα. τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' ἕκτορα δῖον.
Αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς
Ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων,
Σμερδαλέα ἰάχων. τὸν δ' ἐξήρπαξεν ἀπόλλων
Ῥεῖα μάλ' ὥστε θεός. ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε ποδάρκης δῖος ἀχιλλεὺς
Ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν.
Δεινὰ δ' ὁμοκλήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον. ἦ τέ τοι ἄγχι
Ἦλθε κακόν. νῦν αὖ σε ἐρύσατο φοῖβος ἀπόλλων,
Ὧι μέλλεις εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
Ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας.
Εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάρροθός ἐστι.
Νῦν δ' ἄλλους τρώων ἐπιείσομαι ὅν κε κιχείω.
Ὣς εἰπὼν, δρύοπ' οὖτα κατ' αὐχένα μέσσον ἄκοντι.
Ἤριπε δὲ προπάροιθε ποδῶν. ὁ δὲ, τὸν μὲν ἔασε.
Δημοῦχον δὲ φιλητορίδην ἠΰν τε μέγαν τε
Κὰγ γόνυ δουρὶ βαλὼν, ἠρύκακε. τὸν μὲν ἔπειτα
Οὐτάζων ξίφεϊ μεγάλῳ, ἐξαίνυτο θυμόν.
Αὐτὰρ ὁ λαόγονον καὶ δάρδανον υἷε βίαντος,
Ἄμφω ἐφορμηθεὶς ἐξ ἵππων ὦσε χαμᾶζε.
Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας.
Τρῶα δ' ἀλαστορίδην, ὁ μὲν, ἀντίος ἤλυθε γούνων
Εἴ πως εὖ πεφίδοιτο λαβὼν, καὶ ζωὸν ἀφείη,
Μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμηλικίην ἐλεήσας.
Νήπιος. οὐδὲ τὸ ἤδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν.
Οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν οὐδ' ἀγανόφρων,
Ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. ὁ μὲν, ἥπτετο χείρεσι γούνων
Ἱέμενος λίσσεσθ'. ὁ δὲ, φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ.
Ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθεν. ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ
Κόλπον ἐνέπλησε. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε
Θυμοῦ δευόμενον. ὁ δὲ μούλιον οὖτα παραστὰς
Δουρὶ κατ' οὖς. εἶθαρ δὲ δι' οὔατος ἦλθ' ἑτέροιο
Αἰχμὴ χαλκείη. ὁ δ' ἀγήνορος υἱὸν ἔχεκλον
Μέσσην κὰκ κεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι.
Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. τὸν δὲ κατ' ὄσσε
Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος, καὶ μοῖρα κραταιή.
Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
Ἀγκῶνος, τῇ τόν γε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειρεν
Αἰχμῇ χαλκείῃ. ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεὶς
Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὁ δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας
Τῆλ' αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε. μυελὸς αὖτε
Σφονδυλίων ἔκπαλθ'. ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς.

λέως, πνοιῇ ἀχιλλῆος πάλιν τουτέστιν ἔμπαλιν ἔτρεψεν ἡ ἀθηνᾶ, ἦκα μάλα ψύξασα. τὸ δὲ οὐκ ἐστλαγίασέ που, ἀλλὰ τὸ παντὶ τεράστιον, ἐπανελθὸν καὶ δι' παλιμπλαγχθὲν, ἂψ ἵκεθ' ἕκτορα δῖον. αὐτοῦ δὲ προπάροιθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ἐμμεμαὼς ἐπόρουσε κατακτάμεναι μενεαίνων, σμερδαλέα ἰάχων. τὸν δ' ἐξήρπαξεν ἀπόλλων ῥεῖα μάλα ὥστε θεὸς, καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ἀγήνορα. καὶ πρὸ τούτων δὲ τὸν αἰνείαν ὁ ποσειδῶν. ἐκάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. καὶ οὐκ ἐντεῦθεν, τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσεν ἀχιλλεὺς ἔγχεϊ χαλκείῳ, τρὶς δ' ἠέρα τύψε βαθεῖαν. καὶ ὅρα τὸ ἠέρα τύψαι, ἐξ οὗ εἰλῆφθαι παροιμία δοκεῖ τὸ, ἀέρα δαίρειν, ἐπὶ τῶν ἀπράκτοις ἐγχειρούντων. τινὲς μέν τοι ἀπὸ τῶν πυγμάχων τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἰρῆσθαι δοκοῦσιν. οἳ πολλάκις οὐκ εὐστοχοῦντες, μάτην κινοῦσι τὰς χεῖρας. σημείωσαι δὲ ὅτι προάγουσι δι' ταῦτα, τὸ μικρὸν ὕστερον τῶν ἡρώων τούτων συμβολῆς. διὸ καὶ τὸν περὶ ἀθηνᾶς λόγον φθάνει παραρρίπτων ὧδε, ὡς ἂν ἐθισθεὶς ὁ ἀκροατὴς, μὴ ἔχοι θαυμάζειν, εἰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀθηνᾶ συμμαχήσουσα, ὑπὸ τοῦ ἀχιλλέως κτείνει τὸν ἕκτορα. ψυχαγωγεῖ δ' ἐν τούτοις καὶ τὸν φιλέλληνα ὁμιλητὴν ὁ ποιητής. ὃς μαθὼν ἤδη τὸν ἀπόλλωνα εἰπόντα τῷ ἕκτορι μὴ προμαχίζειν τῷ ἀχιλλεῖ, τάχα μὲν ἐκεῖθεν ἀπήλπισε συμμίξειν τοῦ λοιποῦ τὸν ἕκτορα εἰς μάχην τῷ ἀχιλλεῖ. νῦν δὲ αὖθις γνοὺς τὸ θράσος τοῦ ἕκτορος, ἐνάγεται καραδοκεῖν τὴν καὶ εἰς ἔπειτα συμβολήν. εἰ δὲ ἀπόλλων ἀφαρπάσας αὐτὸν κωλύει πάλιν τῆς πρὸς ἀχιλλέα ἐνστάσεως, ἀλλ' ἡ ἀθηνᾶ ἐν τοῖς ἑξῆς δολεύσασα, πείσει αὐτὸν ἀντιστῆναι διά-

Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρεω υἱὸν
Ῥίγμον, ὃς ἐκ Θρῄκης ἐριβώλακος εἰληλούθει.
Τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι, πάγη δ' ἐν νηδύϊ χαλκός.
Ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηΐθοον θεράποντα
Ἂψ ἵππους στρέψαντα, μετάφρενον ὀξέϊ δουρὶ
Νύξ'. ἀπὸ δ' ἅρματος ὦσε. κυκήθησαν δέ οἱ ἵπποι.
Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει,
Ὣς ὅ γε πάντῃ θῦνε σὺν ἔγχεϊ δαίμονι ἶσος,
Κτεινομένους ἐφέπων. ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
Ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους
Τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Ῥίμφά τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων,
Ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων
Νέρθεν ἅπας πεπάλακτο, καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον,
Ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον,
Αἵ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων. ὁ δὲ ἵετο κῦδος ἀρέσθαι
Πηλεΐδης. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

κεῖται τοῦ Ἀχιλλέως, ὅτι καὶ πεσεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἔοικε δὲ πολλοῦ ὄντος ὁμίλου καὶ πυκνοῦ περὶ τὸν Ἀχιλλέα, οὓς καὶ ἔμπροσθεν, εἰς μέσους αὐτοὺς ὁ Ἕκτωρ φέρων ἑαυτὸν παραβῦσαι ἀναμνησθεὶς τοῦ κατὰ τὸν Ἀπόλλωνα κινδυνώδους μονομαχίας, καὶ οὕτω λαθεῖν καὶ φυγεῖν. καὶ τοῦτ' ἔστιν ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος ἁρπαγή. διὸ καὶ ἀποτυχὼν αὐτοῦ ὁ Ἀχιλλεύς, εὐθὺς τοὺς περὶ ἃ πόδας ἀναιρεῖ. ἴσως που καὶ εἰς πλεῖον θυμομαχῶν, εἰ δὴ αὐτοῦ οὐκ ἔτυχε τοῦ θηράματος ἐκείνου ὁ Ἕκτωρ ἀπιόντα. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως τοῦτο τῆς ὁμηρικῆς δεξιότητος. οὐ γὰρ ἐχρῆν αὐτίκα νῦν πεσεῖν τὸν Ἕκτορα, ἵνα μὴ ἐντεῦθεν παυθείσης τῆς μάχης, μεγάλαι ἀριστεῖαι στερηθῶσιν. ἦν δὲ καὶ μεγαλεῖον πολέμου, πολλῶν πρῶτα πεσόντων καὶ πολλῆς διατριβῆς τοῦ λόγου γενομένης ἐν τοῖς τοῦ Ἀχιλλέως ἐν ἑτέροις τὴν οἰκείαν ἀναφλέξαντος ἀρετήν, εἶτα κεφαλαιῶσαι τὸ ἔργον τῇ πτώσει τοῦ Ἕκτορος, μεθ' ἣν οὐκέτι πόλεμος. εἰ δὲ νῦν ὁ Ἕκτωρ εὐθὺς πέπτωκε, σμικροπρεπεστέρα τε ἡ τοῦ πολυλαλήτου Ἀχιλλέως ἂν κατεγινώσκετο, οἷα ὅτι μέγα οὐ μὴν πλείω ἀνύσαντος. τὸ δὲ ποιῆ ψύξασα, ἢ ἀντὶ τοῦ φυσήσασα εἴρηται, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ κινήσασα ἠρέμα τὴν χεῖρα. καὶ γὰρ ἐντεῦθεν ἐρωτᾷ ἐπαΐει τρέψασα ὀπίσω τὸ ἔγχος. καθάπερ εἰ καὶ ἄνεμος πνεύσας αὐτίκα ἑτεροίως ἐπαναστρέψῃ τὴν ναῦν. Ἀθηνᾶς γάρ, τὸ φύσημα οὐκ ἄξιον Ἀθηνᾶς, ἥτις καὶ τὸν αὐλόν φασιν ἔρριψε μαθοῦσα διογκοῦσθαι αὐτῇ καὶ ἀσχημονεῖσθαι τὰς παρειὰς ἐν τῷ αὐλεῖν. καὶ ἦν ἀληθῶς τοῖς παλαιοῖς οὐ πάντῃ εὐγενὴς ἡ αὐλητική, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας ὡς ἀνδρὶ αὐλητῇ θεοὶ νόον οὐκ ἐνέφυσαν, ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χ' ὡ νόος ἐκπέταται. καὶ ὅρα τὸ φυσῆν, προσεχθὲν κατὰ τὸ πεινῆν, ἀγαπῆν, καὶ τὰ ὅμοια. ἔτι δὲ ὅρα καὶ τὸ ἐκπέταται, προσεχθὲν ἀπὸ τοῦ πέτημι, συζυγοῦντος τῷ ἵστημι. ἔχει δὲ λόγον, πνοιὴν εἰπεῖν καὶ τὴν ἀπὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεμιαίαν ῥιπήν, ἧς δοκεῖ πως καὶ Ἀθηνᾶ αἰτία εἶναι. οὐ μόνον ὡς Διὸς θυγάτηρ, ὃς καὶ εἰς ἀέρα ποτὲ ἐκλαμβάνεται, οὐδ' ὅτι ἀλληγορεῖται εἰς αἰθέρα ὡς ἐν τῇ α΄ ῥαψῳδίᾳ ἐρρέθη, ἀλλ' ὅτι καὶ ἄλλως ἔχει τινὰ οἰκείωσιν πρὸς τὸν Ποσειδῶνα, ἐξ οὗ περ δι' ὑγρὸν ἀέντες ἄνεμοι, καὶ αὖραι δὲ ἃς ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους. φησὶ γοῦν Ἡρόδοτος, τὴν Ἀθηνᾶν, φύσει μέν, τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα νομίζεσθαι τοῖς ἐν τῇ Λιβύῃ. θέσει δέ, τοῦ Διός. καὶ εἰκός ἐστι τὴν τοῦ Διὸς ἀέρος, μὴ δὲ τοῦ Ποσειδῶνος ἀλλοτριοῦσθαι. τὸ δὲ ψύξασα, τὸ φύσει ψυχρὸν τοῦ ἀέρος δηλοῖ. τὸ δὲ ὡς θεός, ἐγκοπτικόν ἐστιν ἀπορίας, καὶ κατασκευαστικὸν εἰς πιθανότητα τοῦ ῥεῖα μάλα τὸν Ἀπόλλωνος ἁρπάξαι τὸν Ἕκτορα. χαίρει δὲ καὶ τούτοις ὁ φιλέλλην ἀκροατής, εἰ οὕτως ἐκ μέσης μάχης ἁρπάζονται οἱ Τρῶες διὰ τὸ ἀνδρίζεσθαι τοὺς Ἀχαιούς. ὅτι πρὸς κακὸν ἄνθρωπον ἐγγὺς μὲν ἐλθόντα τοῦ θανάτου, λήξαντα δὲ ὅμως, οἰκεῖον ῥηθῆναι τό, ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον κύον, ἦ τέ τοι ἄγχι ἦλθε κακόν. νῦν αὖ τέ σ' ἐρύσατο ὁ δεῖνα, ᾧ μέλλεις εὔχεσθαι ὀφείλεις ἢ ἔοικας εὔχεσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων ἤγουν εἰς μάχην. Ἀχιλλέως δὲ ὁ λόγος αἰτιωμένου τὸν Φοῖβον τῆς τοῦ Ἕκτορος ἁρπαγῆς. πρὸς δὲ πολέμιον διαφυγόντα, ἐξερεῖ τις ὁ διώκων τό, ἦ θήν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας, εἴ πού τις καὶ ἔμοιγε θεὸς ἐπιτάρροθός ἐστιν. Ἀχιλλεὺς δὲ καὶ τοῦτο ἔφη πρὸς Ἕκτορα. καὶ ὅρα τὸ ἐξανύω, ἐνεστῶτα ἀντὶ μέλλοντος τοῦ τελέσω, ἐξ οὗ τὸ τελευτᾶν, ἐπὶ θανάτου τάττεται. ἱστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἀνύω φησὶν ἐν ἕκτῃ συζυγίᾳ, ὡς καὶ ἐν τῷ, οὐκ ἀνύω φθονέουσα. οἱ δὲ ὕστερον Ἀττικοί, ἀνύτειν φασὶν ἐν τρίτῃ συζυγίᾳ. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀρύεσθαι, ἀρύτεσθαι σὺν τῷ τ. ὅθεν καὶ ἀρύταινα, καὶ ἀρύστιχος, κοτύλη, οἰνοχόη. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ τοῦ σπεύδειν, οἱ Ἀττικοὶ ἔλεγον τὸ ἀνύειν. Αἴλιος δὲ Διονύσιος, φησὶ καὶ ὅτι δασεῖα ἡ πρώτη, τουτέστιν ἐδάσυνον οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἀνύειν. ἐπιτάρροθος δὲ καὶ νῦν, ὁ σπουδαῖος βοηθός. ὁ μὴ ἀνιὼν καὶ ἠρέμα δι' ὄκνον ἢ δι' ἄλλο ἀφεστὼς

πρὸς βοήθειάν τινος ἥκειν, ἀλλὰ κατὰ σπουδὴν μὲν ῥόθου τουτέστιν ἦχον ὡς εἰ καὶ ῥόθιον ὕδωρ κατὰ τρανοῦς ῥεῖ. πλεονάζει δὲ ἡ τὰρ συλλαβή, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀτερβὴς ἀταρτηρός. ὅτι τό, τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι ἤγουν ἐπιπορεύσομαι ὅτινι κιχείω, οἱ μεθ' ὅμηρον ἄλλως προφέροιεν, δι', ἐπελεύσομαι ὃν ἂν τῶν ἄλλων καταλάβωμαι. πάνυ δὲ ἀκριβὲς τὸ ὁμηρικόν. εἰπὼν γὰρ ἀχιλλεὺς ὅτι τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, διορθοῦται τὸν ἀγύρωτον λόγον, ἐπαγαγὼν τό, ὅν κε κιχείω, σαφηνείας χάριν. οὐ γὰρ ἦν τοὺς ἄλλους πάντας ἐπιείσεσθαι, ἀλλ' ὃν ἂν ἐκ τῶν ἄλλων καταλήψηται. ὅτι καινοπρεπεῖ καὶ ἐνταῦθα σχήματι ὁ ποιητὴς χρᾶται τοιούτῳ. ἄρχεται ἀπὸ αἰτιατικῆς, καὶ αὐτίκα στήσας τὸν δρόμον τῆς συντάξεως, ἐπάγει σχῆμα ὀρθότητος, νόμῳ ἐπεμβολῆς. καὶ ἀπαρτίσας τὴν τούτου ἔννοιαν, ἐν μέσῳ στίχου ἐκείνου, ἐπαναλαμβάνει γοργῶς αὐτήν. εἶτα ἐπανακάμπτει ἐν ἑβδόμῳ στίχῳ εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς αἰτιατικῆς σύνταξιν. φησὶ γάρ. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. εἶτα ἀφῆκεν ἐπαγαγεῖν τὸ ἀκόλουθον τό, φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. καὶ αὐτὸ μὲν ὑπερβάς, τίθησι μεταξὺ ὅλους ἓξ στίχους. ἀναρτᾷ δὲ τέως τὴν σύνταξιν, ἐπεμβάλλει πτῶσιν εὐθεῖαν. λέγων. ὁ μὲν ἤγουν ὁ Τρώς, ἀντίος ἤλυθε γούνων εἴ πως εὖ ἢ εἴ πως εὖ πεφίδοιτο, τουτέστιν, ὅπως αὐτοῦ φείσοιτο λαβὼν καὶ ζωὸν ἀφείη μηδὲ κατακτείνειεν, ὁμήλικα ἐλεήσας. νήπιος. οὐδὲ τὸ ᾔδη ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν, ἤγουν οὐδὲ τοῦτο ἠπίστατο ὅτι οὐκ ἔμελλε πείσειν, ἢ πεισθήσεσθαι τὸν ἀχιλλέα. οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνὴρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων, ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαώς. εἶτα γοργῶς ἐπαναλαβὼν τὸ ἐπεμβληθέν, καὶ εἰπών. ὁ μέν, ἤγουν ὁ Τρὼς ἥπτετο χερσὶ γούνων τῶν τοῦ ἀχιλλέως ἱέμενος λίσσεσθαι. καὶ λύων τὸν μὲν σύνδεσμον, ἀποδίδωσιν ἐνταῦθα τὸ ἀκόλουθον ῥῆμα τῆς συντάξεως τοῦ, Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. φησὶ γάρ. ὁ δέ, φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. ἔφαμεν γοῦν, τὸ εὐσύντακτον οὕτως ἔχειν. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην φασγάνῳ οὖτα καθ' ἧπαρ. ἵνα ὡς ἐν ὀλίγῳ σχηματίσαι δίχα ἐπεμβολῆς, λέγει. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην, ὁ μέν, ἥπτετο γούνων, ὁ δέ, φασγάνῳ οὖτασε. καὶ οὕτω μὲν καινοπρεπὴς ἡ σύνταξις. ὁμοία ὡς εἴ τις εἴποι ὅτι τὸν δὲ ἀδελφὸν πένητα, ὁ μέν, ἱκέτευε γονατούμενος εἴ πως ἄρτον τις λαβὼν ἢ ψυχροῦ ποτήριον, μεταδῷ. τὴν ἀνθρωπότητα ἐλεήσας. νήπιος. οὐδὲ οἶδε μὴ πείσειν. οὐ γάρ γλυκύθυμος ὁ πολὺς ἄνθρωπος. καὶ ὁ μέν, οὕτω γονάζεται. ὁ δέ, ῥάβδῳ πλήττει κατὰ κεφαλῆς τὸν ἐξ ἀρχῆς δηλαδὴ ῥηθέντα ἀδελφὸν πένητα. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο γοργῶς ἑρμηνεῦσαι, οὕτω. τὸν δὲ ἀδελφὸν πένητα, ὁ μέν, ἱκέτευε δόμα ζητήσων ἀγαθόν, ὁ δὲ ἀνηλεῶς δαρεῖται πληγαῖς. αἴτιον δὲ κἀνταῦθα τῆς καινοσυνταξίας, ὁ σχεδιασμός. ὁ γὰρ αὐτοσχεδιάζων, κατασχεθεὶς πη τυχόντως οὕτως εἰς αἰτιατικὴν πτῶσιν, εἶτα ἐνθυμηθείς, ἐνταῦθα δεῖν εἶναι πρὸ τῆς ῥηματικῆς ἀποδόσεως, ἄλλο τι καίριον εἰπεῖν, ἐπιβάλλει αὐτό. καὶ ἀπαρτίσας, εἶτα τὸ ῥῆμα ἐπάγει ὃ πρὶν καλεῖτο ἡ κατάρξασα αἰτιατική. δι' σχεδιάζων τις, ἐνέπεσεν εἰς τό, Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην. ἢ εἰς τό, τὸν ἀδελφὸν πένητα. εἶτα συνιδὼν ὅτι πρὸ τούτων, ἐχρῆν ἄλλο τι ἀναγκαίως διηγήσασθαι εἰ καὶ τῷ σχεδιασμῷ ἔλαθεν, ἐπεμβάλλει πρῶτον ἐκεῖνο τὸ ἐνθυμηθέν. καὶ μετ' αὐτό, ἀπαρτίζει τὴν προειρημένην σύνταξιν. ἐπαγαγὼν πρὸς μὲν τὸ Τρῶα, τό, φασγάνῳ οὖτασε. πρὸς δὲ τό, τὸν ἀδελφὸν πένητα, τό, ῥάβδῳ πλήττει. καὶ οὕτω μὲν καινοπρεπῶς ἐσχημάτισεν ὁ ποιητής. τινὲς δὲ ἄλλως θεραπεύοντες τοῦτο κατὰ τὸ ἀπὸ κοινοῦ σχῆμα, διὰ τὸ εἰπεῖν ἀνωτέρω τὸν ποιητὴν περί τινος ἐτόρησε, τὸν δέ, σχεδὸν ἄορι τύψας, φασί. Τρῶα δ' Ἀλαστορίδην ἔτυψε δηλαδή. κἀνταῦθα ὡς ἐν τελείᾳ στιγμῇ τὴν ἔννοιαν ἀναπαύσαντες, ἐπάγουσιν ἀκωλύτως τὰ ἐφεξῆς. πάνυ δὲ καλλίων ἡ ῥηθεῖσα καινοπρέπεια καὶ ὁμήρῳ πρέπουσα. οἷα συμπεφυρμένη τῇ τῶν ἐνεστώτων πραγμάτων καινότητι καὶ τῇ ταραχῇ καὶ συγχύσει τῶν μαχομένων. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τὸ σχῆμα. τὸν δὲ Τρῶα τοῦτον, ἥλικα τοῦ ἀχιλλέως ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς ὡς δηλοῖ τό, εἴ πως εὖ πεφίδοιτο ὁμήλικα ἐλεήσας. εἰ δὲ καὶ ἧλιξ ἥλικα τέρπει κατὰ τὴν παροιμίαν. ἀλλ' ἐνταῦθα οὐκ ἐλεεῖ ἀχιλλεύς, ἀλλὰ γονυαζόμενον ἀναιρεῖ. τὸ δὲ εὖ, γίνεται μὲν ἐκ τοῦ ἕο, ὡς μέο, μεῦ. σέο, σεῦ. ἐγκλίνεται δὲ ὡς ἐκεῖνα δι' ὅ. ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν κήδεται. καὶ μεῦ βουλέων ξείνιον. τὸ δὲ πεφίδοιτο, ἰωνικός ἐστι μέσος ἀόριστος τοῦ φείδω ῥήματος. τὸ δὲ ἀφείη, τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἐν δυσὶν ἔχουσι τροπῇ τοῦ εὐκτικοῦ διφθόγγου εἰς ἃ μηδὲ προσγραφῆς τοῦ ι. τὸ δὲ νήπιος, οὐχ ἁπλῶς ἀφροσύνην τοῦ Τρωὸς αἰτιᾶται, ἀλλ' ὅτι μὴ ἐστοχάσατο τοῦ ἀχιλλέως, μᾶλλον δ' ὅτι μὴ τῷ μακρῷ χρόνῳ ἔγνω τὸ ἦθος αὐτοῦ ἀπηνές. καὶ ὡς μάλα ἦν ἐμμεμαώς, τουτέστι συντόμως εἰπεῖν ὡς ἐθέλει αὖ ὁ ποιητής, πρόθυμος καὶ μαιμῶν οἷα καὶ πῦρ κατὰ τό, ὡς δ' ἀναμαιμάει θεσπιδαὲς πῦρ καθὰ μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. τὸ δὲ οὐ γάρ τι γλυκύθυμος καὶ ἑξῆς, θυμοειδεῖ αὐτὸν ὑποφωνηθήσεται. ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐνταῦθα τὸ ὁμηρικὸν ἐμμεμαώς, ἐπὶ μὲν ἀχιλλέως νοηθέν, ἀξυμφανῆ ποιεῖ ἔννοιαν. ἐπὶ δὲ τοῦ Τρωός, συνήθως ἔχει καὶ ὀρθῶς. καὶ ὅτι ὁμήρου εἰπόντος περὶ τοῦ ῥηθέντος Τρωὸς τό, ἐκ δέ οἱ ἧπαρ ὄλισθε περὶ ὃ ἐτρώθη, ἀτὰρ μέλαν αἷμα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς παρατετηρημένως ὁ ποιητὴς τὸ ὄλισθεν εἶπεν ἐπὶ ἥπατος. ὀλισθηρὰ γὰρ ἡ φύσις τοῦ ἥπατος. κόλπον δὲ τὴν περὶ τὸ ἧπαρ ἴσως τοῦ ἱματίου πᾶσαν κοιλότητα. λέγει δ' ἐν τούτοις καὶ ξίφος κωπῆεν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, τὸ λαβὴν ἔχον. ὃ παρακολουθεῖ τοῖς ξίφεσιν. εἰπών. κεφαλὴν ξίφει ἤλασεν ὅ ἐστιν ἔπληξε, κωπήεντι. ἔνθα καὶ τό, πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, βαθεῖαν δηλοῖ πληγήν. ὁποία μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται ἐν τῷ, πᾶν δέ οἱ εἴσω ἔδυ ξίφος. τῇ γὰρ τοιαύτῃ, παρακολουθεῖ τὸ θερμαίνεσθαι πᾶν τὸ ξίφος, ψυχρὸν ἄλλως ὄν. ὡς τό, ψυχρὸν δ' ἕλε χαλκὸν ὀδοῦσι. δηλοῦται δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι καὶ ἀγκώνων

τείνοντές εἰσι. φησὶ γοῦν ὁ ποιητὴς ὅτι Δευκαλίωνα Τρωϊκόν τινα, φίλης διὰ χειρὸς ὁ Ἀχιλλεὺς ἔπειρεν αἰχμῇ χαλκείῃ, ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες ἀγκῶνος. ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθείς, πρόσθ' ὁρόων θάνατον. ὅπερ εἰ μὴ ὁ Ὅμηρον, πρὸ ὀφθαλμῶν ὁρᾶν θάνατόν φασιν. Ἀχιλλεὺς δὲ φασγάνῳ αὐχένα θείνας ὅ ἐστι τύψας, τῆλε αὐτῇ πήληκι κάρη βάλε. μυελὸς αὖτε σφονδυλίων ἔκπαλτο. ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθείς. ὅπερ καὶ ἐπὶ ἄλλου τινὸς εἰπὼν ὁ ποιητής, εἴκαζε παραβολικῶς ἐκεῖνον σκώληκι τι τανυσμένῳ μακρῷ. τὸ δὲ αὐτῇ πήληκι, ἀττικῶς εἴρηται, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτῇ πήληκι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, ἐξόλοιο αὐταῖς βουλαῖς, ἤγουν σὺν τοῖς βουλεύμασί σου. καὶ τῷ, αὐτοῖς ἀνδράσιν ἡ ναῦς ὤλετο, ἤγουν σὺν αὐτοῖς ἀνδράσιν. ὅπερ ἕτεροι συνθέτως αὔτανδρος λέγουσιν. ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ τῆλε ἔβαλεν ἀντὶ τοῦ, ἐπιτυχῶς ἔρριψεν. οὐκ ἄρα ἡ λέξις ἐπὶ μόνης ἀεὶ λέγεται τῆς μακρόθεν βολῆς. κενὴ δέ τις πολέμου περιπέτεια, κεφαλὴν ἀποτμηθεῖσαν ἰδεῖν συγκαταφερομένην ὡς οἷα τινὶ σκεύει, τῇ πήληκι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ μόνον σπόνδυλοι διὰ τοῦ π καὶ τρισυλλάβως, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ φ τετρασυλλάβως ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. σφονδυλίων γάρ φησι. τὸ δὲ πρόσθ' ὁρόων θάνατον, παντὸς δύναται λέγεσθαι καραδοκοῦντος κίνδυνον. ὅτι Πειρεώς τις ἐνταῦθα ἱστορεῖται Θρᾶξ ἀνήρ, οὗ υἱὸς Ῥίγμος ἐκ Θρᾴκης ἐριβώλακος ἐλθών, πίπτει ἀκοντοβληθεὶς ὑπ' Ἀχιλλέως. κλίσις δὲ τοῦ ῥηθέντος Θρᾳκός, Πείρεω, ὡς Μενέλεω. ὁ δὲ Ῥίγμος εἰ μὲν ἐγράφετο διὰ τοῦ η, ἦν ἂν εἰδέναι ὡς ἐκ τοῦ ῥήσσω γίγνεται. ὅτι δὲ τὸ ι παραλέγεται παρὰ τοῖς ἀντιγράφοις, ῥητέον αὐτὸ μετὰ τῶν λοιπῶν βαρβάρων ὀνομάτων, ὧν ἡ ὁμηρικὴ μεμέστωται ποίησις. κεῖται δὲ ὧδε καὶ Ἀρηΐθοος ὁ Τρωϊκός, ὁμώνυμος τῷ προϊστορημένῳ ἑλληνικῷ, καθὰ καὶ Δευκαλίων ἀνωτέρω ὁ προγραφείς. ὅτι παραβολῇ ἐνταῦθα χρησάμενος ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἀχιλλέως τῇ ἀπὸ πυρός, τραχύνει τὴν φράσιν ἐπίτηδες. καὶ ὥσπερ τινὰ βρόμον λεκτικὸν τῷ παραβολικῷ ἐπιτεχνᾶται πυρί. ἤγουν τοιοῦτον τό, ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη. πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει, ὧν ἀπόδοσις τό, ὡς Ἀχιλλεὺς πάντη θῦνε σὺν ἔγχει, δαίμονι ἶσος. παραβέβληται δὲ καὶ ἡ παραβολὴ αὕτη, ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι. ἡ μὲν γὰρ τοῦ Ἀχιλλέως ὁρμή, ὁμοία πυρὸς ἐπιδρομῇ. τὸ δὲ πλῆθος τῶν πιπτόντων, ὅμοιον ὕλης καιομένης. τὸ δὲ εὐδιαχείριστον τῶν Τρώων, τῷ τῆς ὕλης καταξήρῳ εἴκασται. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀνὰ τὸ ὄρος μαιμᾷ τὸ πῦρ, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ πυρὸς εἴρηται. θεσπιδαὲς δὲ, ὅ ἐστι θεόθεν, ταυτὸν δ' εἰπεῖν ποιητικῶς, διόθεν πεσόντος καὶ δαίοντος. κυρίως γὰρ ἐπὶ ἐμψύχων τὸ μαιμᾶν. ἄγκεα δὲ καὶ νῦν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ φαραγγώδεις καὶ δι' ἀνακείμενοι δασεῖς τόποι. ἀζαλέον δὲ ὄρος ὅ ἐστι ξηρὸν ἐπιτίθεται, ὡς ἂν ἐπαυξήσῃ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως δραστήριον. οὐχ οὕτω γὰρ τὸ πῦρ εἰς ὑγρὰν ὕλην δρᾷ, ὡς ὅτε τῆς ξηρᾶς λάβηται. εἰ δὲ καὶ βαθεῖα ἡ ὕλη, συνετέον δὲ ὡς ἔστι δασεῖα, καὶ ἄνεμος δὲ εἰλυφάζει τουτέστι πανταχοῦ εἱλεῖ τὸ πῦρ, τότε πλείων ἡ δράσις τοῦ πυρὸς γίνεται. τέσσαρας δὲ παραγωγὰς ἔχει τὸ εἰλυφάζειν. ἀπὸ γὰρ τοῦ εἱλῶ, γίνεται εἱλύω. ἐξ οὗ, εἰλυφῶ. εἶτα εἰλυφάζω. λέξις αὐτὴ πεζῷ λόγῳ ἀπρόσιτος. ἰστέον δὲ ὡς ἐν μὲν τῷ εἰλυφῶ, συστέλλεται τὸ υ, ὡς δηλοῖ τό, πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος. ὃ ἀπαρτίζεται οὕτω μετρικὸς δάκτυλος. ἐν δὲ τῷ εἰλυφάζω, ἐκτείνεται. ἵνα σπονδειακῶς ποδισθῇ. σημείωσαι δὲ ὅτι σεμνύνας ὁ Ὅμηρος τὸν Ἀχιλλέα πλατείᾳ πυρίνῃ παραβολῇ, σεμνότερον ἔτι παραβολικὸν εὐθὺς ἐπήγαγε κόμμα συναρτήσας τῇ τοῦ πυρὸς παραβολῇ ὡς καὶ προεγράφη τό, θῦνε σὺν ἔγχει δαίμονι ἶσος. ὅτι ἐφέπειν καὶ ἐνταῦθα τὸ διώκειν, ἐν τῷ, κτεινομένους ἐφέπων, ῥέε δ' αἵματι γαῖα μέλαινα. τὸ δέ γε ἀμφιέπειν, σύγκειται μὲν καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἕπειν, δηλοῖ δὲ τὴν κύκλῳ ἐντρέχειαν. ὅτι τοὺς Ἀχιλλέως ἵππους ἐρχομένους διὰ τῶν ἀνῃρημένων, βουσὶν εἰκάζει, οὓς ζεύξει τις τρίβειν ἀλωήν. φησὶ γάρ. ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυμετώπους, τριβέμεναι κρῖ λευκὸν ἐϋκτιμένῃ ἢ ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, ῥίμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων, ὣς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας. αἵματι δ' ἄξων νέρθεν ἅπας πεπάλακτο καὶ ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς καὶ ῥαθάμιγγες αἱ ἀπὸ ἱππείων ὁπλέων, καὶ ἐπίσσωτρα τὰ προδεδηλωμένα ἐν ἑτέρῳ πολέμῳ. καὶ ὅρα ἐν τῇ εἰρημένῃ παραβολῇ παλαιὸν ἀλοητόν ὃς ὑπὸ ζώων γίνεται πατούντων τε σὺν καὶ συντριβόντων τὰ δράγματα. καὶ ὡς τὸ εὐτελὲς τῆς παραβολικῆς ἐννοίας, διὰ τῆς φράσεως ὑψοῖ. καὶ μάλιστα διὰ τῶν ἐπιθέτων. τοῦ, βόας εὐρυμετώπους, ὃ βοῶν ἐστιν ἴδιον. κρῖ λευκὸν τὸ πολλαχοῦ ῥηθέν. ἐϋκτιμένῃ, ἢ ἐϋτροχάλῳ ἀλωῇ. βοῶν ἐριμύκων. μώνυχες ἵπποι. κρῖ δὲ εἰπών, παρ' αὐτὰ ἐδήλωσε τὰ τριβόμενα ἐν ἀλωῇ ὥς τε τρίβεσθαι, ἀπὸ μέρους τῆς κριθῆς καὶ τἆλλα δηλώσας. τίμιον γὰρ τοῖς παλαιοῖς ἡ κριθὴ ὡς πρῶτα εὑρεθεῖσα, καὶ διὰ τοῦτο, ἀπ' αὐτῆς ὡς ἐκ μέρους καὶ τὰ ἄλλα δηλοῦται σπέρματα καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὅθεν καὶ κρίβανος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, ὁ ἰπνὸς ἐν ᾧ ἄρτοι ἁπλῶς ἕψονται, οὐ μὴν μόνον οἱ κρίθινοι. διὸ καὶ κριβανωτῶν ὁρμαθούς, οὐ μόνον ἀπὸ κριθίνων ἀρτίσκων, ἀλλ' ὡς εἰκὸς καὶ ὁ ἐξ ἑτεροίων. ὅτι δὲ τὸ κρῖ ἐκ τοῦ κρῖμνον ἀποκέκοπται οὐ μὴν ἀπὸ τῆς κριθῆς, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. παρ' οἷς κεῖται καὶ ὅτι κριθὴ συνθέτως ἄφλοιος, ἡ πτισάνη. ἐφ' ᾗ γρῖφος οὗτος. κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας, πίε. τί δέ ἐστι τὸ ὀργάσαι, δηλοῦσιν οἱ τοῦ κωμικοῦ Ὄρνιθες. σημείωσαι δὲ ὅτι ἡ παραβολὴ αὕτη, τῆς ἀλληγορίας ἐκείνης ἐξήρτηται, ἐν ᾗ ἔφη ὁ Ὀδυσσεύς, καλάμην πλείστην ἐν ὀλίγῳ πίπτειν καιρῷ. ἐπεὶ γὰρ καλάμην εἶπε τοὺς ἐν πο-

λέμῳ

λίμῳ πίπτοντας καὶ διὰ δράγματα, οἰκεῖον ἐστὶν εἰπεῖν καὶ πατεῖσθαι αὐτοὺς καὶ τρίβεσθαι ὡς ἡ καλάμη ἐν τῇ ἀλωῇ. τὸ δὲ τρίβειν, οὐκ αὖ ταυτὸν τῷ στίβειν. διὸ καθὰ τρίβεται κρῖ ποσὶ βοῶν, οὕτω στείβουσι νέκυες ποσὶν ἵππων. ὅθεν καὶ ταυτὸν στίβον καὶ τρίβον εἰπεῖν. τὸ μὲν, ἐκ τοῦ στίβειν, τὸ δὲ, ἐκ τοῦ τρίβειν. ὧν ἀνάπαλιν, ἡ ἀστιβὴς ὁδὸς καὶ ἡ ἄτριπτος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐϋκτιμένῃ, ἐπὶ ἀλωῆς ἔφη. οὐκ ἄρα μόνον ἐπὶ πόλεως τὸ ἐπίθετον. τὴν δὲ ἀλωὴν, μετὰ τοῦ ι προσδιδόασιν οἱ παλαιοὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ἀλοιῶ τὸ συντρίβω, ὅ ἐστι ψιλοῦσθαι οὕτω τὴν ἀλωήν. ἐν μέντοι τοῖς Ἀππίωνος καὶ Ἡροδώρου κεῖται ἐν τῇ Ἰλιάδι ἀλωὴν κατὰ τὴν φ' ῥαψῳδίαν, ὅτι ἀλωὴ εἰ μὲν δασύνεται, σημαίνει τὴν ἅλωνα. εἰ δὲ ψιλοῦται, τὴν ἀμπελόφυτον γῆν. τὸ δὲ λεπτὰ ἐγένετο βοῶν ὑπὸ ποσὶν, ἡ αἰτία ἐστὶ τοῦ ἀλοᾶν. διὰ τοῦτο γὰρ ἀλοώμενα, ὡς αὖ ἁπλῶς τὰ πατούμενα, λεπτὰ γίνεται καὶ μὴ ἐχόμενα ἔγερ κρατούμενα, ὅθεν καὶ ἄχυρον ἐποιοῦντο κλασθεῖσαι καὶ ἄχνη. ἅπερ οὐκ ἔχονται, ἤτοι κρατοῦνται καθ' ἕκαστον τμῆμα διὰ λεπτότητα. ὧν καὶ ὁρισμὸς κατὰ τὸν ποιητὴν, οὗτος. ἄχυρον καὶ ἡ κατ' αὐτὸν ἄχνη ἐστὶ τὰ ἐκ δραγμάτων λεπτὰ τρίψει ποδῶν βοείων. ὅτι ἀριστέως τρισσὰ σπουδὴ τὸ, ὁ δὲ, ἵετο κῦδος ἀρέσθαι. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. εἰ δὲ Ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα μὲν κῦδος ἀρέσθαι ζητῶν μάχεται, ἀνωτέρω δὲ τὸ ἐκπέρα μέγα κῦδος ἀρέσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς λέγει, τὸ πᾶν ἄρα τοῦ κατὰ Τρῶας πολέμου τῷ ἐκείνῳ ἐγκεκλεῖσθαι δηλοῖ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Φ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ ῥόων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει. καὶ δεκαδύο νεανίας ζωγρεῖ εἰς ποινὴν Πατρόκλου. αὐτὸς δὲ Λυκάονα τὸν Πριάμου καὶ Ἀστεροπαῖον ἀναιρεῖ. ἔπειτα τοῦ ποταμοῦ πλημμυροῦντος, κινδυνεύοντα αὐτὸν σώζει Ἥφαιστος, ἐμπρήσας τόν τε ποταμὸν καὶ τὸ πεδίον. μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους. Ἀχιλλέα δὲ Ἀπόλλων εἴργει Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς, καὶ φεύγειν ἐξαπατᾷ, ἕως οἱ Τρῶες διασώζονται εἰς τὴν πόλιν.

ΙΛΙΑΔΟΣ Φ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ τῆς φῖ ῥαψῳδίας ἡ μὲν πρὸς μέτρον ἐπιγραφὴ, αὕτη. φῖ, μόγος Αἰακίδαο παρ' ὄχθαις ποταμοῖο. ἡ δὲ πεζὴ, αὕτη. παραποτάμιος μάχη. ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν ὁ ποιητὴς, πόρον Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς, Διὸς τόκον τὸν Ξάνθον φησίν. ἀλληγορικῶς μὲν, ἐπεὶ διιπετής φασιν ὁ Ξάνθος, καὶ τὸ πλέον χείμαρρος, ἐξ ἀερίων ὅ ἐστι δίων πετήσιν ὀμβρίων ὑδάτων πληθυνόμενος. μυθικῶς δὲ, ὅτι Διὸς μὲν τοῖς ἐγχωρίοις ὁ Ξάνθος. Ζεὺς δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. οἱ δέ φασιν ὅτι τοῦ μὲν δαιμονίου Ξάνθου, Ζεὺς πατήρ. τοῦ δὲ ῥεύματος, ὠκεανός. ἐξ οὗ πάντες ποταμοί, ὡς μετ' ὀλίγα ἐρεῖ ὁ ποιητής. δινήεντα δὲ τὸν Ξάνθον λέγει, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου ἐρρέθη. ἐν τοῖς

ΑΛΛ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐϋρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἔνθα διατμήξας, τοὺς μὲν, πεδίονδε δίωκε
Πρὸς πόλιν, ᾗ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο

Ἤματι τῷ προτέρῳ, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος Ἕκτωρ.
Τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες. ἠέρα δ' Ἥρη
Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυκέμεν. ἡμίσεες δὲ
Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην.
Ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα.
Ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ
Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἠερέθονται
Φευγέμεναι ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ
Ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ,
Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος, Ξάνθου βαθυδινήεντος
Πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

ἑξῆς δὲ, καὶ ἀργυροδίνην τοῦτον αὐτόν φησι, καὶ βαθυδινήεντα. καὶ ἐν ἀναλύσει, βαθείας μεγάλας δίνας ἔχοντα. περὶ οὗ ῥηθὲν καὶ τὸ αἰπὰ ῥέεθρα ὅ ἐστιν ὑψηλά, τοῦ τοιούτου ὕδατος ἐστὶ δηλωτικὸν, ὥσπερ καὶ τὸ βαθύῤῥοον καὶ τὸ βαθυδίνην. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὃν τέκετο ζεὺς, διαλελυμένη ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, ξάνθος διιπετὴς, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. ὅτι ἀχιλλεὺς διατμήξας τοὺς τρῶας, τοὺς μὲν, πεδίονδε ἐδίωκε πρὸς πόλιν ἤγουν ὅπου οἱ ἀχαιοὶ ἢ κατά τινας οἱ ἄλλοι, δηλοῖ δὲ καὶ αὐτὸ τοὺς ἀχαιοὺς, ἀτυζόμενοι ὅ ἐστι ταρασσόμενοι φοβέοντο ἤματι τῷ προτέρῳ, ἤγουν περιφραστικῶς χθὲς, ὅτ' ἐμαίνετο φαίδιμος ἕκτωρ. τῇ ῥ' οἵγε προχέοντο πεφυζότες. ἠέρα δ' ἥρη πίτνα βαθεῖαν, ἐρυκέμεν. ἡμίσεες δὲ ἐς ποταμὸν βαθύῤῥοον ἀργυροδίνην, τὸν ῥηθέντα εἰλεῦντο. ἐν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα. ὄχθαι δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλα ἴαχον. οἱ δ' ἀλαλητῷ ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐπίτηδες ἐν τραχείαις λέξεσι τὴν τοῦ λόγου προφορὰν, ἀναλόγως τῷ ἤχῳ τῆς εἰς τὸν ποταμὸν πτώσεως τῶν φευγόντων. καὶ ὅτι δεξιῶς καὶ πιθανῶς διαιρεῖ τοὺς τρῶας, εἴς τε τοὺς κατὰ χέρσον φεύγοντας, καὶ εἰς τοὺς τῷ ποταμῷ ἐμπίπτοντας. οὐκ ἔχει γὰρ ἀνδραγαθεῖν κατὰ πάντων ὁμοῦ συνηγμένων ὁ ἀχιλλεὺς, ὁ εἰπὼν πρὸ μικροῦ, ὡς οὐ δύναται μόνος ἴφθιμός περ ἐὼν, τοσήνδε μάχην ἐφέπειν. διαιρεῖ γοῦν πιθανῶς ὡς εἰκὸς αὐτοὺς, εἰς δύο. ἵνα ῥᾴων εἴη αὐτῷ ἡ μάχη. ἀσχολεῖται δὲ εἰς τοὺς ἐν τῷ ποταμῷ, διὰ τὸ ἀκινδυνώτερον. τὸν γὰρ πρὸ τοῦ τείχους πόλεμον, οὐ θαῤῥεῖ διὰ τὸν ἐκ τῆς μητρὸς χρησμὸν, ὃν αὐτὸς λέγει προϊών. φαμένης, αὐτὸν τρώων ὑπὸ τείχει ὀλέσθαι. πιθανὸν δὲ καὶ ἀστεῖον τὸ τοῦ ποταμοῦ πλάσμα. οὐ γὰρ οὕτως ἂν ἔβλαψε τοὺς ἡμίσεας ὁ ἀχιλλεὺς ἐπὶ τῆς πεδιάδος, ὡς νῦν ἐγκλείσας διὰ τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα χώραν ἔχει καὶ ἡ ἐπιλογὴ τῶν δώδεκα κούρων, οὓς ἐπικατασφάξει τῇ τοῦ πατρόκλου πυρᾷ. ὡς γοῦν τοὺς ἡμίσεας ἐγκλείσει τῇ πόλει, οὕτω τοὺς λοιποὺς ἐνταῦθα τῷ ποταμῷ ἐμποδιώσει. πολλὴ δὲ ἡ τῆς ἀνδρίας περιουσία τῷ ἀχιλλεῖ, εἰ τοσαύτας μυριάδας ἀνδρῶν διαιρῶν, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν εἰλεῖ, τοὺς δὲ εἰς μοίρας ἑαυτῷ ἀποτέμνεται. σημείωσαι δὲ μάλιστα ἐνταῦθα τὴν εὐμέθοδον οἰκονομίαν τοῦ ποιητοῦ. ἀρχὴ γὰρ ἐν τούτοις προκαταβάλλεται τῆς εἰς ἔπειτα μυθικῆς τερατείας ἐπὶ τῇ τοῦ ξάνθου καὶ τοῦ ἡφαίστου μάχῃ. ἐμπεσόντων γὰρ τῶν τρώων τῷ ξάνθῳ, κεραΐζει τε αὐτοὺς ἀχιλλεὺς, καὶ κατὰ τοῦ ξάνθου ἐρισχελεῖ. ὁ δ' ἀγανακτεῖ, καὶ δεινὰ εἰς τὸν ἀχιλλέα ποιεῖ. ἐφ' οἷς ἡ ἥρα τὸν υἱὸν ἥφαιστον ἀμυνοῦντα τῷ ἀχιλλεῖ πέμπει. καὶ ὁ ἥφαιστος πυριφλεγέθων πλάσσας τῷ ξάνθῳ, ποιεῖ ὅσα δεῖ τε καὶ ποιεῖ. τῆς τοίνυν τοιαύτης μάχης ἀρχὴ, ἡ τῶν τρώων εἰς τὸν ξάνθον ἔμπτωσις ἦν, ἣν ἐνταῦθα λαλεῖ ὁ ποιητής. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι καινοπρεπής τις ἐνταῦθα κεῖται σύνταξις, καὶ οὐ καταλλήλως ἔχουσα. οὐ γὰρ ἔφρασε κοινότερον ὁμοιοπτώτως, ὅτι διατμήξας τοὺς μὲν, κατὰ τῆς πεδιάδος ἐδίωκε, τοὺς δὲ, εἰς ποταμὸν ἔῤῥιψεν. ἀλλ' ἔφη ὅτι τοὺς μὲν, πεδίονδε δίωκεν. ἡμίσεες δὲ εἰς ποταμὸν εἰλεῦντο. καὶ οὕτως ἐξαλλάξας τὸ σχῆμα, ἐδίνασε καὶ οἱονεὶ συνεμίγεισε τὸ φραστικὸν σχῆμα τοῦ λόγου, τοῖς φεύγουσιν οὕτω καὶ οὕτω, ἵνα πως συνεξομοιώσῃ τὴν φράσιν τῷ πράγματι. εὐοδώθη δὲ ἡ ῥηθεῖσα κατὰ σχῆμα ἐναλλαγὴ, ἐκ τῆς ἐπεμβολῆς. εἰπὼν γὰρ τοὺς μὲν, κατὰ πεδίον ἐδίωκεν, εἶτα ἐπεμβαλὼν τὸ, τῇ οὗτοι προχέοντο. ἐντεῦθεν ἀκολούθως τῷ οὗτοι, μετέβη εἰς τὸ, ἡμίσεες δέ. καὶ ἔστι τὸ ὅλον. οὕτω. τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκε πρὸς πόλιν, καὶ οὕτω μὲν οὗτοι διωκόμενοι προχέοντο. οἱ δὲ ἡμίσεες, ἔβαπτον εἰς ποταμόν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι εἰ καὶ ἐνεχώρει, ὅμως οὐκ εἶπεν ὅτ' ἐμάρνατο φαίδιμος ἕκτωρ, ἀλλ' ἐμαίνετο. δηλῶν τὸ ἐνθουσιωδῶς ἐκεῖνον χθὲς μάχεσθαι. δῆλον δ' ἐκ τούτου, ὅτι καὶ ἄρης μαίνεσθαι λέγεται, διὰ τὸ τοὺς πολεμιστὰς οὕτω μάχεσθαι. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ μαίνεσθαι καὶ μαινόλης διόνυσος, οὐκ ἄδηλόν ἐστιν. ᾧ καὶ αἱ μαινάδες ᾠκείωνται διὰ τὴν ἐκ μέθης μανίαν τὴν κατὰ τοὺς οἰνομανεῖς. δι' ἣν καὶ λυαῖος ὁ αὐτὸς, ἤγουν στασιαστικὸς, παρὰ τὴν λύην ὃ δηλοῖ στάσιν, λεγομένην οὕτω διὰ τὸ παράλυσιν τῆς φιλικῆς ἑνώσεως. ὅτι δὲ παρὰ τὸ μαίνεσθαι καὶ μανὴς ὁ δοῦλος, δῆλον καὶ αὐτὸ ἐκ τῶν παλαιῶν. ἴσως δὲ, διὰ τὸ μὴ φρενήρεις αὐτοὺς εἶναι ὡς ἐπὶ πολὺ, καὶ μᾶλλον εἴπερ οἴνου κατάκοροι γίνονται. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ἑρμηνεύει πραγματικῶς ὁ ποιητὴς τὸ περὶ πολέμου ἀλλαχόθι λεχθὲν, τὸ, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

εἰ γὰρ

εἰ γὰρ ὅπου χθὲς Ἕλληνες φοβέοντο, ἐνταῦθα νῦν οἱ Τρῶες προχέοντο πεφυζότες, ὡς αὖ καὶ τοῦτο τοῦ κατὰ τὴν μάχην ἰσαμφοτερισμοῦ. ἔστι δὲ τὸ προχέοντο πεφυζότες, παράφρασις τοῦ φοβέοντο, καὶ δηλοῦται ἐν ἀμφοτέροις τὸ ἔφευγον. τὸ δὲ προχέοντο ἐμφατικόν ἐστι τῆς εἰς τὸν ποταμὸν ῥίψεως καὶ διὰ καταρροῆς τῶν φευγόντων ἐξ ὧν αὐτὸς πλήθων ἦν, ἀστείως ῥηθὲν, ὡς εἰ καὶ ὕδωρ ποθὲν χεόμενον τῷ ποταμῷ ἐμίσγετο. τὸ δὲ πεφυζότες, λέξις μέν ἐστι καὶ αὐτὸ ἀπεστραμμένη τὴν πεζολογίαν. δοκεῖ δὲ ἀπὸ ῥήματος συγκεκόφθαι τοῦ φυζῶ, φυζήσω, πεφύζηκα, πεφυζηκώς. τὸ δὲ ἠέρα ἦρε πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ταυτόν ἐστι τῷ ἀορασίαν πολλὴν καταπεταννύειν πρὸ ὀφθαλμῶν τοῖς Τρωσὶν, ὡς ἂν δηλαδὴ μὴ βλέποντες ἐν τῷ φεύγειν, πίπτοιεν εἰς τὸν ποταμόν. δηλοῖ δὲ καὶ ἄλλως ἀστείως ὁ λόγος τὴν τῶν φευγόντων σκοτοδίνην, καὶ μάλιστα ὅτε κατὰ τὸν ποιητὴν, πρόσθεν ὁρῶσι θάνατον. δείκνυται δ' ἐν τούτοις, καὶ τὸ φύσει σκοτεινὸν τοῦ ἀέρος, διόπερ ἡ τῆς ἀλληγορίας Ἥρα, ἠέρα ὅ ἐστι σκότος ποιεῖ. κατ' ἄλλον τρόπον δὲ τὸ διαφανὲς, λευκώλενος λέγεται. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ ἠέλιον ἀκάμαντα ἡ αὐτὴ Ἥρα ἔπεμψεν εἰς δύσιν πρὸ ὥρας, διὰ τὸ νομισθῆναί φασι πρὸ καιροῦ νύκτα, διά τινα χαλεπὴν ὁμίχλην. τὸ δὲ πίτνα, ἐκ τοῦ πίτνω γίνεται, ὑφ' οὗ καὶ τὸ πίπτειν σημαίνεται καὶ τὸ πετάσθαι. ἰστέον γὰρ ὅτι τὸ πίτνω, προσλήψει μὲν τοῦ π πρὸ τοῦ τ, τὸ πίπτειν ποιεῖ. προσλαβὼν δὲ τὸ ν μετὰ τοῦ τ, τὸ πιτνᾶν ἀποτελεῖ. τὸ δὲ ἀργύρεον ὕδωρ, ὃ συντρέχει ὁ ἀργυροδίνης ποταμὸς, ἐπαινετόν ἐστι τῷ παντὶ πλέον ἤπερ τὸ περὶ Πέρσας χρυσοῦν καλούμενον ὕδωρ, ὅπερ ἦν λιβάδες ἑβδομήκοντα, οὗ περ οὐδείς φασιν ἔπινεν ὅτι μὴ βασιλεὺς, καὶ ὁ τῶν παίδων αὐτοῦ πρεσβύτατος. τῶν δ' ἄλλων εἴ τις πίοι, θάνατος ἡ ζημία. ἔχει δὲ αὖ μέμψιν εἰ λέγοιμι τὸ τοιοῦτον χρύσεον ὕδωρ, καθότι αἱ μὲν ἀργύρεαι τῶν ὁμηρικῶν ποταμῶν δῖναι, ἤδη δὲ καὶ αἱ τῶν ἄλλων ὑδάτων ῥύσεις, ζωτικαὶ πᾶσαι εἰσὶ πινόμεναι. αἱ δὲ χρύσεαι βασιλικαὶ λιβάδες ἐκεῖναι, ὡς σύνηθες καὶ εἴ τι ἄλλο συνέρροι αὐτῇ, πορθμεύουσι τοὺς αὐτῶν πίνοντας. ζητητέον δὲ εἰ καὶ τὸ Χοάσπειον ὕδωρ οὗπερ ἔπινε στρατευόμενος ὁ Περσῶν βασιλεὺς, τοιαύτην ἐπιτίμιον κῆρα ἐφείλκετο. ὁ πάταγος δὲ, καὶ τὰ ἑφεξῆς ὀνοματοπεποιημένα, ἤγουν τὸ βράχε, τὸ ῥέεθρα, τὸ ὄχθαι, τὸ ἴαχον, ὅτι συνεκταράττουσι τοὺς τοῦ λόγου ἦχους τῷ ῥεύματι, ἀνωτέρω εἴρηται. ὡς δὲ τὸ βράχειν καὶ ἐπὶ ἄλλων λέγεται, προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐννέοντας, φανερῶς κειμένους ἐπὶ φυγῆς. ἔστι δὲ ὅτι, καὶ οἱ νικῶντες ἐμπίπτειν λέγονται, ἤγουν βιαίως ἐπικεῖσθαι. καὶ ἔστι τότε τὸ ἐμπεσεῖν, ὅμοιον τῷ ἐνθορεῖν, ὡς τὸ, ὁ δ' ἔνθορε δαίμονι ἶσος. αἰπὰ δὲ ῥέεθρα σημαίνει μὲν τὰ δύσβατα, καὶ ὡς προείρηται ὑψηλὰ, μετοχθὲν ἀπὸ τῶν αἰπυτέρων. συστέλλει δὲ τὴν λήγουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰπεῖα συγκοπὲν κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ ὁ αἰπὸς, ἡ αἰπὴ, τὸ αἰπόν. τοῦ δὲ αἰπὺς ἡ χρῆσις, πολλαχοῦ. τὸ δὲ ἔννεον, δηλοῖ μὲν τὸ ἐκολύμβων, ἔπαθε δὲ καὶ αὐτὸ πλεονασμὸν τοῦ ν διὰ μέτρον, ὡς καὶ τὸ ἔννεπε. τὸ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα, τῷ ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον ἐστὶν ἐφερμηνευτικόν. ὃ γὰρ δηλοῖ τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα, τοῦτο καὶ ἡ ἀμφὶ καὶ ἡ περὶ ἐνταῦθα συνελθοῦσαι ὁμοῦ. ὅτι καὶ ἐνταῦθα παραβολὴ κεῖται ὅλη ὅλῳ τῷ πράγματι προσαρμόζουσα. ἔνθα τοὺς Τρῶας φεύγοντας εἰς τὸν ποταμὸν ἀκρίσι παραβάλλει, αἳ φεύγουσιν ἐς ποταμὸν ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς, ὃ οἱ γεωργοὶ ἅπτουσι διώκοντες αὐτὰς τῶν σπορίμων. φησὶ γάρ. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ ῥιπῆς ἢ ὑπαὶ ῥιπῆς πυρὸς, ἀκρίδες ἠερέθονται φυγέειν ποταμόνδε, τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ ὄρμενον ἐξαίφνης, ταὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕδωρ, ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος, Ξάνθου βαθυδινήεντος πλῆτο ῥόος κελάδων ἐπιμὶξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν. τὸ μὲν οὖν ἀκαταμάχητον τοῦ διώκοντος, πυρὶ ἀκαμάτῳ παραβάλλει κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀκρίσι δὲ τοὺς ἀτάκτως φεύγοντας. ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθέν τινες ὁρμώμενοι, καὶ μικροῖς μεγάλα τεκμαιρόμενοι, Κύπριόν φασιν εἶναι τὸν ποιητήν. διὸ καὶ εἰδέναι αὐτὸν ὡς κατά τινας καιροὺς ὀχλεῖται ὑπὸ ἀκρίδων ἡ νῆσος, καθὰ καὶ ἡ Κυρήνη, καὶ ἡ Βάρκη, αἱ Λιβυκαί. ἀλλ' εἴ τις τούτοις καὶ πείθοιτο, καὶ διότι οἶδε πάθος τῆς νήσου Κύπρου διὰ τοῦτο νομίζεται Κύπριος, πολύπατρις ἄρα ὁ ποιητὴς, ὡς πολλῶν ἔθη καὶ πάθη πόλεων ἱστορῶν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα, ταπεινὴ μὲν ἡ τῶν ἀκρίδων παραβολὴ, πρὸς ἔμφασιν τῆς Τρωϊκῆς ταπεινότητος. ὁ δὲ ποιητὴς, ἄλλως ἐπαίρει τὸ ταπεινὸν τοῦ παραβολικοῦ νοήματος, τῷ φαιδρῷ τῆς φράσεως ἥν τις ἐκτίθεται. ἀκρὶς δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ α ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ γράω τὸ ἐσθίω, ἐξ οὗ καὶ γράστις ἡ ὑπὸ τῶν ζώων χλωρὰ ἐσθιομένη. καὶ γραῦς, ἣν ὁ χρόνος μικροῦ καὶ κατέφαγεν, οἱονεὶ οὖν ἀγρὶς καὶ κατὰ τροπὴν ἀκρὶς, ἡ πάνυ γράουσα ὅ ἐστιν ἐσθίουσα. Αἴλιος δὲ Διονύσιος ἐν τῷ λεξικῷ αὐτοῦ τῷ ῥητορικῷ, οὐκ ἐθέλει ὀνομάζεσθαι γράστιν ὅλως. φησὶ γάρ. κράστιν ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδείς. ἰστέον δὲ ὅτι τὰ τῆς ἀκρίδος καὶ τῆς καρίδος, τοῖς αὐτοῖς διοικουμένων γράμμασιν, ἐκείνης μὲν οὐκ ἔστι ῥῆμά τι ἐν χρήσει. ἐκ τῆς καρίδος δὲ, χρηστόν ἐστι τὸ καριδῶ, ἤγουν ὡς εἰπεῖν σφαιρῶ. δι' αὐτὸ δὲ καριδοῖ τὸ σῶμα, καμπύλη τ' ἀγκυρά ἐστι. καὶ ὅτι παρὰ τὸ κάρη γίνεται καρὶς, τὸ πλεῖστον γάρ φασιν αὐτῆς τοῦ σώματος ἡ κεφαλὴ ἀπηνέγκατο. καὶ ὅτι ἀκρὶς μὲν, συστέλλει τὴν λήγουσαν. καρὶς δὲ, πῆ μὲν βραχυκαταληκτεῖ ἀναλόγως τοῖς ἀττικοῖς. ὡς τὸ βολὴ, βολίς. γραφὴ, γραφίς. οὕτω κάρη, καρίς. ταθείσης δὲ τῆς παραληγούσης, ἐτάθη καὶ τὸ τέλος. ὡς τὸ κρηπίς. ψηφίς. τευθίς. εἴρηται γοῦν ἐκτεταμένως τὸ, καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην, εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος. καὶ, ὀρχοῦνται ὥσπερ καρῖδες ἀνθράκων ἔπι πηδῶσαι κυρταί. καὶ

ἐρυθρό-

ἐρυθρότερον καρίδος ὅπως οὐκ ἀποφαίνει. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ ῥαφανὶς ὡς ὁ ἀθηναῖος καὶ αὐτὸ παραδίδωσι, διαφορεῖται κατὰ τὴν καρίδα, καὶ ἐκτείνει μέν φησι τὴν λήγουσαν ἀττικῶς παρὰ κρατίνῳ ἐν τῷ, ταῖς ῥαφανῖσι δοκεῖ, τοῖς δ' ἄλλοις οὐ λαχάνοις. συστέλλεται δὲ παρ' εὐπόλιδι, ἐν τῷ, ῥαφανῖδες ἄπλυτοι κρέθεσθαι δὲ κατὰ πάνυ κυριολεξίαν ἐνταῦθα τὸ εἰς ἀέρα αἴρεσθαι πετομένας. τὸ δὲ ποταμόνδε, χρησίμως τῷ ποιητῇ ἐπιλέγει. ποταμοῦ γὰρ μὴ παραρρέοντος, φεύγουσι καὶ εἰς θάλασσαν. ὁρμενον δὲ νῦν μὲν, μετοχὴ καθαρῶς δηλοῦσα τὸ, ἐγειρόμενον. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον, δηλοῖ μετοχικῶς ἡ λέξις καὶ κράμβης καυλόν. ὅθεν καὶ ἐξορμενίζειν, τὸ ἐκκαυλεῖν. φασὶ γοῦν τις τῶν παλαιῶν ὅτι ἀσφάραγος ἐν τῷ φ', τὸ ἐκ τῶν ἀκανθῶν ἀναφυόμενον. τὸ δὲ ἐκ τῆς κράμβης, ὁρμενον. ὁ δ' αὐτὸς λέγει, καὶ ὅτι ἀσφοδέλου τὴν ῥίζαν θεόφραστος καλεῖσθαί φησιν ἐπιμενίδιον. ὡς δὲ καὶ τοπικὸν ὄνομα τὸ ὅρμενον, ἀπό τινος ὁρμένου κληθὲν, προδεδήλωται. πτώσσειν δὲ καθ' ὕδωρ, τὸ μετὰ δειλίας ὑποπίπτειν. κατωτέρω δὲ ἡ λέξις, καί τινα κρύψιν δηλοῖ ἐν τῷ, ἔπτωσσον ὑπὸ κρημνούς. τὸ δὲ πλῆτο ῥόος, πλήθειν τὸν ξάνθον ὑπολαλεῖ κατὰ τὸ, πλήθων ποταμὸς καθὰ προβραχέων ἐγράφη. κελάδων δὲ καὶ πρὸ τούτων, ἐπίθετον ἦν ποταμοῦ ἐν τῷ, πὰρ ποταμὸν κελάδοντα. δῆλον δ' ὅτι καὶ ἐπὶ πόντου ἐν ἄλλοις λέγεται.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα σχῆμά ἐστι τὸ κατὰ τὸ σιωπώμενον. ὡς μὲν γὰρ ἀχιλλεὺς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ κεκλιμένον μυρίκῃσι ταῖς καὶ προῤῥηθείσαις, ὁ δ' ἔσθορεν ἢ ἔνθορε δαίμονι ἶσος, φάσγανον οἶον ἤγουν μόνον ἔχων, λέγει ὁ ποιητής. ὅτι δὲ αὖθις αὐτὸ ἀνελάβετο, σιωπᾷ. νοεῖν ἀφεὶς ὅτι ἐνδέοντι πάλιν ἔλαβε. διὸ καὶ μεταχειρίσεται δόρυ κατὰ τοῦ λυκάονος. ἡ δὲ ὄχθη, καὶ κρημνὸς λέγεται. διὸ εἰπὼν ὁ ποιητὴς ἀνωτέρω, ὅτι ὄχθαι ἴαχον, προϊὼν λέγει, τοὺς τρῶας πτώσσειν ὑπὸ κρημνούς. τὸ δὲ δαίμονι ἶσος, καὶ ἐν τῷ τέλει τῆς προσεχοῦς ῥαψῳδίας ἐφη. καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ὡσαύτως ἐρεῖ. ἐπαναπαυσάμενος τῇ παραβολῇ ὁ δὲ καὶ τὸ ὑψηλὸν καὶ σύντομον. ἐπάγει δὲ ὅμηρος μετὰ τὸ, φάσγανον οἶ' ἔχων, καὶ ταῦτα.

> Αὐτὰρ ὁ διογενὴς, δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθῃ,
> Κεκλιμένον μυρίκῃσιν. ὁ δ' ἔνθορε δαίμονι ἶσος,
> Φάσγανον οἶον ἔχων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
> Τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. τῶν δὲ, στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς
> Ἄορι θεινομένων. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.
> Ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι
> Φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου,
> Δειδιότες, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν,
> Ὡς τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα
> Πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
> Ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
> Ποινὴν πατρόκλοιο μενοιτιάδαο θανόντος.
> Τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας ἠΰτε νεβρούς.
> Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι,
> Τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι,
> Δῶκε δ' ἑταίροισι κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας.

κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα. τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. ἤγουν ἐν τῷ ἐπιστρέφεσθαι ὧδε καὶ ἐκεῖ, καὶ μηδένα τόπον προλείπειν. ἢ ἀντὶ τοῦ συνεστραμμένως. ἢ ἰσχυρῶς. τῶν δὲ, στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς ἄορι θεινομένων. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ. ὅπερ ἀλλαχοῦ κατά τινα παρῳδίαν λέγει, ἐρυθαίνετο δ' αἵματι γαῖα. εἶτα ἐπιπλέκων παραβολὴν, εἰκάζει τὸ πρᾶγμα οὕτω. ὡς δ' ὑπὸ δελφῖνος μεγακήτεος ἰχθύες ἄλλοι φεύγοντες, πιμπλᾶσι μυχοὺς λιμένος εὐόρμου δειδιότες, μάλα γάρ τε κατεσθίει ὅν κε λάβῃσιν, ὡς τρῶες ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα πτῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ἐνταῦθα δὲ παρατηροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ὡς ὅτι ὁ διώκων μὲν ἐν γῇ ἦν, οἱ δὲ φεύγοντες ὤθουντο εἰς ποταμὸν, τότε τὸν μὲν διώκοντα, εἰκάζει πυρὶ, ἀκρίσι δὲ τοὺς διωκομένους. ὅτε δὲ καὶ ἄμφω εἰσὶν ἐν τῷ ὕδατι, τὸν μὲν δελφῖνι, τοὺς δὲ ἰχθύσι παραβάλλει ἀναλόγως τῷ ὑποκειμένῳ τόπῳ. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τῷ παυσανίᾳ φέρεται δελφὶς, ὄργανον πολεμιστήριον πρὸς ναυμαχίαν, ὅθεν καὶ δελφινοφόρος ναῦς παρὰ θουκυδίδῃ. καὶ δελφῖνα δὲ ναῦται φασὶν, ὃς πρὸς ἱστοῖς ἐκρέματο τοῖς μὲν σιδηροῦς, τοῖς δὲ μολυβδοῦς καταράκτης εἰς τὰ λῃστρικὰ πλοῖα. μνεία δὲ τοιούτου δελφῖνος καὶ τῷ κωμικῷ, καὶ ἑτέροις. ἀλλαχοῦ δὲ περὶ τοῦ αὐτοῦ γράφει ὁ ῥηθεὶς, ὅτι ὁ δελφὶς ὁ καλούμενος κερκίτης, ἐστὶ μηχάνημα σιδηροῦν, ὃ ἐξαρτᾶται τῆς νεὼς ὅταν ἡ ἀνάγκη, πρὸς τὸ ἀντέχειν. ἄλλοι δέ φασιν ὄργανον μολυβδοῦν πρὸς ναυμαχίαν, τοῦ δελφῖνος δὲ παρώνυμον. καὶ δελφίνιον δικαστήριον ἀθήνῃσιν ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων φασὶ δεδρακέναι μὲν φόνον, κατὰ νόμους δὲ, ὃ καὶ ἐπὶ δελφινίῳ ἐκαλεῖτο, ὁμωνύμως τῷ, ἐπὶ δελφινίῳ δικάζεσθαι. ἐνταῦθα δὲ παραπηκτέον περὶ δελφῖνος τοῦ κήτους δηλαδὴ, ὅτι ζῶον ἐστὶν συνετώτατον περιάδεται, καὶ φιλανθρωπότατον, καὶ χάριν ἀποδοῦναι ἐπιστάμενον, ὡς καὶ ὁ ἀθηναῖος γράφει καὶ αἱ ἱστορίαι μαρτυροῦσιν. οὐ δὲ ἰχθύες ἄλλοι, ἀντὶ τοῦ ἀλλοφυεῖς φασὶν οἱ παλαιοί. ἄλλο γὰρ γένος οἱ δελφῖνες κήτη ὄντες, ἄλλο δὲ γένος οἱ ἰχθύες. ἕτεροι δὲ

τὸ δῆλοι, νοοῦσι κατὰ διαφορὰν εἴδους, ὡς τῶν γένει μὲν, ἰχθύων ὄντων καὶ τῶν δελφίνων, τῶν δὲ εἴδει διαφερόντων. διό φασι καὶ Πίνδαρος, ἰχθὺν παιδοφάγον τὸ κῆτος φησί. τοιούτῳ δέ τινι λόγῳ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, τὰς ἐγχέλυας τῶν ἰχθύων ἀποδιαιρεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι διαφορὰ καὶ ἐνταῦθα λιμένος κεῖται καὶ ὅρμου. λιμένος γάρ φησιν εὐόρμου. ὡς τοῦ λιμένος, ὅρμους περιέχοντος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ γέγραπται. τὸ δὲ μάλα γάρ τε κατεσθίει, μορότητα καὶ ἀνδρείαν καὶ τάχος τοῦ δελφῖνος ὑποδηλοῖ, οὗ τὰ σημεῖα σὺν ἄλλοις καὶ ὁ Ὀππιανὸς ἱστορεῖ. τὸ δὲ ποταμοῖο δινοῖο, ἐνάγει καὶ εἰς τὸ αἰπὰ ῥέεθρα νοεῖν τὰ χαλεπά, καὶ οὐ μόνον ὡς προερρέθη ὑψηλά. ὅμοιον γάρ τοι τὸ αἰπὰ ῥέεθρα καὶ δινὸς ποταμός. ἰστέον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα τινὲς τὸ δινοῖο, δι' ἰῶτα γράφουσι. λέγοντες δινὸν ποταμόν, τὸν δίνας καὶ συστροφὰς ἔχοντα. οὕτω καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων δινὸν σάκος εἶπον τὸ δινωτόν, ὡς ἐκεῖ γέγραπται. οὐ καινὸν οὐδὲ τοῖς παλαιοῖς ἐνέλιπεν εἰ τὰς λέξεις καινοτομοῦντες. οἷα τοῦ Ὁμήρου εὐθὺς ἐνταῦθα ἐπαγαγόντος, ὅτι ἐπεὶ Ἀχιλλεὺς ἔκαμε χεῖρας ἐναίρων, ἀφῆκας μὲν εἴξαι εἰς τὸ χεῖρας, ἵνα ᾖ ἐναίρων, ἔκαμε τὰς χεῖρας. ἐνόησαι δέ, ὅτι ἔκαμε μὲν ἐναίρων χεῖρας, ἤτοι χειροκοπῶν. ὅτι ἐπεὶ Ἀχιλλεὺς Τρῶας ἐναίρων ἔκαμε χεῖρας, τότε δὴ ὡς οἷα κατά τι πάρεργον, ζωοὺς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους, ποινὴν Πατρόκλοιο θανόντος, ὡς πρὶν προϋπέσχετο. τοὺς δ' ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας ἠΰτε νεβρούς, δῆσε δ' ὀπίσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι, τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἧγον ἔφερον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι. δῶκε δ' ἑτάροισι κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας. καὶ ὅρα ὡς ἡ τοῦ καμάτου αἰτίασις τῷ Ἀχιλλεῖ, ἑτέρας ἀριστείας τρόπος γίνεται. κούρους ἐπιλεξαμένῳ καθ' ἡσυχίαν ἐκκρίτους, ὡς εἴπερ ἁπλῶς ἀνδράποδα ἐπέκρινε. καὶ ὅτι κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν τοῖς ἑαυτῶν πτεροῖς ἁλίσκεσθαι τὰ βαλλόμενα ὄρνεα, οὕτω καὶ οἱ κοῦροι οὗτοι τοῖς ἑαυτῶν ἱμᾶσι δεσμοῦνται οὓς ἔφερον, ἵνα εἴπερ ζωγρεύωσι, δήσαντες ἀπαγάγωσι. στρατιωτικοῦ δὲ ἔθους καὶ τὸ τοιοῦτον φόρημα τῶν ἱμάντων. ποινὴν δὲ Πατρόκλου λέγει κυριολεκτῶν, τὴν ἀντέκτισιν καὶ ἐκδίκησιν τοῦ φόνου, ἐξ οὗ παράγεται ἡ ποινή. διὸ παρόμοιον ἐρεῖ. τῖσαι Πατρόκλοιο φόνον. τὸ δὲ ἐξῆγε θύραζε, ἁπλῶς κἀνταῦθα εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἔξω. τὸ δὲ καθὰ νεβρούς, ἀλλαχοῦ μὲν ἐπλάτυνεν, εἰπών. αἵ τ' ἐπεὶ οὖν ἔκαμον θέουσαι καὶ τὰ ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ συντομώτατα ἔφρασε, συντεμὼν τὴν παραβολὴν τῇ ἡρωϊκῇ γοργότητι. μετ' ὀλίγα δέ, γοργότατα ἐρεῖ δίχα παραβολῆς, ἐν τῷ, ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς. δῆσαι δὲ ὀπίσω χεῖράς φησι, τὸ κοινῶς φραζόμενον ἀπαγκωνίσαι. στρεπτοὶ δὲ χιτῶνες καὶ νῦν, ὡς καὶ ἐν τῇ ε ῥαψωδίᾳ, οἱ θώρακες. ἐν οἷς φασιν οὐκ ἐζώννυντο, ἀλλ' ἐφόρουν ἱμάντας περιτετμημένους ἔθει στρατιωτικῷ διά χρείας τινάς.

Αὐτὰρ ὁ, ἂψ ἐπόρουσε δαϊξέμεναι μενεαίνων.
Ἔνθ' υἷι Πριάμοιο συνήντετο Δαρδανίδαο
Ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι Λυκάονι, τόν ῥά ποτ' αὐτὸς
Ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα,
Ἐννύχιος προμολών. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ
Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
Καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε
Νηυσὶν ἄγων. ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκε.
Κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν
Ἴμβριος Ἠετίων. πέμψεν δ' εἰς δῖαν Ἀρίσβην.
Ἔνθεν ὑπεκπροφυγών, πατρώϊον ἵκετο δῶμα.
Ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσι φίλοισιν,
Ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο. δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις
Χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
Πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς Πριαμίδην Λυκάονα ποτὲ ἦγε λαβὼν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς οὐκ ἐθέλοντα, ἐννύχιος προμολών, ὃς δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. τῷ δ' ἄρ' ἀνώϊστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς. καὶ τότε μέν μιν Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν νηυσὶν ἄγων. ἀτὰρ υἱὸς Ἰήσονος ὦνον ἔδωκεν. κεῖθεν δὲ ξεῖνός μιν ἐλύσατο. πολλὰ δ' ἔδωκεν Ἴμβριος Ἠετίων, πέμψε δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην. ἔνθεν ὑπεκπροφυγών, πατρώϊον ἵκετο δῶμα. ἕνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἷσιν, ἤγουν ἰδίοις φίλοισιν, ἐλθὼν ἐκ Λήμνοιο. δυωδεκάτῃ δέ μιν αὖτις, χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν ὅσμιν ἔμελλεν πέμψειν ἐς Ἀΐδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι. ὅπως δὲ τὰ κατὰ τοῦτον ἐπράχθη, ἑξῆς δηλωθήσεται. νῦν δὲ ὅρα τὴν περιπέτειαν, ὑπὲρ τῶν ποτὲ ἐλεύσεται ἄρτι περιτυχὼν ὁ Λυκάων, θανάτῳ πεσεῖται ὑπ' αὐτοῦ. ἀλωὴν δὲ ἐνταῦθα τὴν ἀμπελόφυτον ἴσως γῆν λέγει, ἐν ᾗ ὡς εἰκὸς ἦσαν καὶ ἐρινεοὶ πρὸς αἱμασιαῖς, ἐξ ὧν ἴσως ἔτεμνεν ὄρπηκας ὁ Λυκάων. τὸ δὲ ἐννύχιος προμολών, ἀληθεύειν τὸν Ἀχιλλέα δείκνυσιν εἰπόντα πρὸ τούτων, ὡς πολλὰς ἀΰπνους ἴαυσα νύκτας, εἴγε καὶ τὸν Λυκάονα νυκτὸς προμολὼν εἷλεν, ὥσπερ καὶ τὸν Αἰνείαν καθὰ προγέγραπται. ἐν δὲ τῷ, ἐρινεὸν νέους ὄρπηκας, ἡ ἀντίπτωσίς ἐστι τὸ σχῆμα, ἵνα λέγῃ ἐρινεοῦ ὄρπηκας.

ἡ πτώ-

ἡ παράθεσις μέρους πρὸς ὅλον διὰ σφηκῶσαι. ὅλον μὲν γάρ τι ὁ ἐρινεός, μέρος δὲ οἱ νέοι ὄρπηκες, ὧν μόνων καὶ ἡ χρεία τῷ Λυκάονι. ἐρινεὸν δέ φασί τινες ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς ξύλου εἰλῆφθαι. οὐ γὰρ ἐνθετέον εἰς ἅρμα τὸν τῆς συκῆς ἐρινεὸν διὰ τὸ εὔθραυστον τοῦ ξύλου, εἰ μή τις ἑαυτὸν συνιεὶς διδόναι ἐθέλοι ἐπικουρία. τυχὸν δὲ εἰς διαπλοκήν τινα ἐχρησίμευε τῷ τόπῳ τῆς ἄντυγος ὁ νέος ὄρπηξ τοῦ ἐρινεοῦ ὡς εὐλύγιστος, οὐ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἄντυγα. γίνεται δὲ ὄρπηξ ὁ διὰ σφηκῶσαι ῥηθεὶς νέος, ἐκ τοῦ ὄρω τὸ πηδῶ καὶ τοῦ πήξω ὁ ἀναπηδήσας εἰς αὔξησιν εὐπαγῆ. τὸ δὲ ἀνώϊστον, δηλοῖ μὲν τὸ ἀνέλπιστον, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ οἴω τοῦ ὑπολαμβάνω καὶ νοῶ, ἔκτασιν δὲ ἔπαθε τοῦ ο, εἰς ω. τὴν δὲ Λῆμνον, νῦν μὲν εὐκτιμένην, ἤγουν καλῶς οἰκουμένην λέγει. πρόιαν δὲ, καὶ ἠγαθέην αὐτὴν ἐρεῖ. καὶ ἀλλαχοῦ δὲ εὐκτιμένην, πρὸ ὀλίγου τε ἔφη. καὶ μετ' οὐ πολὺ δὲ ὡσαύτως προσερεῖ. τὸ δὲ ἐπέρασε, δηλοῖ μὲν καὶ νῦν τὸ πέραν ἀπέδοτο καὶ διὰ θαλάσσης πλεύσας διεπώλησε. κυρία δὲ ὡς εἰς ποίησιν ἡ λέξις, διὸ καὶ πολλάκις αὐτῇ χρᾶται ὁ ποιητής. δι'. εἰς Λῆμνον ἐπέρασε. καὶ εἰς Λῆμνον πεπερημένος. καί με ἐπέρασσας. ἐντεῦθεν δὲ, καὶ ἡ ἁπλῶς πρᾶσις παρὰ τοῖς ὕστερον κατὰ συγκοπήν. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου περᾶν, καὶ ὁ πεπερημένος καὶ τὸ πέρνημι παράγωγον, ἐξ οὗ καὶ τὸ περνάμενος, καὶ τὸ, πέρνας νήσων ἐπ' ἀλλοδαπάων. ὁ δὲ ὦνος, ἐκ τοῦ ὠνῶ γέγονεν, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ τιμῶ, ὁ τῖμος. καὶ εἰσὶ ταυτὰ ὦνος καὶ τῖμος. τὸ δὲ ξεῖνος ἐλύσατο, δηλοῖ ὁποῖον ἀγαθὸν ἡ ξενία. ὁ γὰρ κτίων οὗτος ὁ ὢν παρὰ τῆς Ἀνδρομάχης ὁμώνυμος, τὴν ξενίαν αἰδεσθεὶς, ἐξωνήσατο ἐκ Λήμνου τὸν Λυκάονα, οὐχ ἁπλῶς λύτρα τῷ Ἰησονίδῃ Εὐνήῳ δοὺς, ἀλλὰ πολλὰ δοὺς καὶ ὡς αὖ ἀλλαχοῦ φαίη, ἀπερείσια. ἡ δὲ Ἴμβρος, ἧς παρώνυμος ὁ ῥηθεὶς Ἴμβριος Ἠετίων, νῆσός ἐστιν Αἰολική, οὐ πολὺ τῆς Λήμνου ἀπέχουσα, ἀντιπέρας Τενέδου. ἐκ τῆς τοιαύτης Ἴμβρου, τοὺς φυγοδικοῦντας, Ἰμβρίους παροιμιακῶς ἐκάλουν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος οὕτως. Ἴμβριοι, οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεί τινες εἰς δίκην καλούμενοι, ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι. Ἀρίσβη δὲ, πόλις Τρῳάδος, Μιτυληναίων ἀποικίαν ἔχουσα. περὶ ἧς καὶ προείρηται. τὸ δὲ δυωδεκάτῃ, καινότερον καὶ αὐτὸ εἴρηται. οὐ γὰρ πρὸς τὸ ἕνδεκα ἤματα ἡ σύνταξις, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸ ἕνδεκα ἡμέρας. ὡς ἀδιάφορον ὄν, ἤματα, ἢ ἡμέρας εἰπεῖν, καθὰ καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἔχει τὸ ἐννῆμαρ μὲν, τῇ δεκάτῃ δέ. τὸ δὲ χερσὶ θεὸς ἔμβαλεν, ὅ ἐστιν ἐνέθετο, ἢ ἐνέρριψεν, ἄκραν εὐτυχίαν δηλοῖ. τὸ δὲ πέμψειν εἰς Ἀΐδαο, ἀφελῶς καὶ ἀστείως εἴρηται πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ, ἦγε λαβὼν οὐκ ἐθέλοντα, ὃ ἀνωτέρω γέγραπται. πεμφθεὶς μὲν γὰρ Λυκάων εἰς Ἀρίσβην, ὑπεκπροέφυγεν. ἐξ ᾅδου δὲ, οὐκ αὖ φύγῃ. τὸ δὲ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι, ἀστειότερον ἐπερρέθη καὶ ἀφελέστερον. εἰς Ἀρίσβην μὲν γὰρ ἑκὼν ἐπέμφθη, εἰς ᾅδου δὲ, οὐκ ἂν ἐθέλοι. νέεσθαι δὲ νῦν, οὐ τὸ ἐπανελθεῖν, ἐξ οὗ ὁ νόστος, ἀλλὰ τὸ πορευθῆναι ἤτοι κινηθῆναι, ὅθεν καὶ ὁ νόος, καὶ ὁ νέος. ἰστέον δὲ ὅτι Λυκάων κοινῶς μὲν, κύριον ὄνομα πολλοῖς προσώποις τεθέν. ὧν εἷς τις, καὶ χώρα Λυκαονία. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, καί τι πάθος μανιῶδες νυκτιπλαίον ἀχολοῦν περὶ μνήματα, οὕτω καλεῖται.

Ὅτι πολλοῦ πολεμικοῦ καμάτου δηλωτικὸν τὸ, γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος. ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, τεῖρε γὰρ ἱδρὼς φεύγοντα. κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα. ἐξαλλαγὴ δὲ σχήματος καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος. τὸ δ' ἀκόλουθον ἦν, οὐδ' ἔχοντα ἔγχος. ὅρα δὲ ὅτι γυμνὸν εἶπε, τὸν ἄοπλον. ἐξ οὗ λαβόντες ἀφορμὴν οἱ μεθ' Ὅμηρον, τοὺς γυμνῆτας ὠνόμαζον, οἷς ὁμόστοιχοι, καὶ οἱ κοινῶς μὲν, ψιλοί, καινότερον δὲ, ψιλῆται. περὶ Λυκάονος δὲ ἐνταῦθα ὁ λόγος, ὃς τὰ μὲν ὅπλα πάντα ἔβαλε χαμαὶ φεύγων ἐκ ποταμοῦ, τοῖς ποσὶ δὲ τὴν σωτηρίαν ἐπέτρεψεν. ἐνταῦθα δὲ ὅρα

Τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Γυμνὸν ἄτερ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
Ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε, τεῖρε γὰρ ἱδρὼς
Φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα,
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὢ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.
Ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες οὕσπερ ἔπεφνον,
Αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος.
Οἷον δὴ καὶ ὅδ' ἦλθε φυγὼν ὕπο νηλεὲς ἦμαρ,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος. οὐδέ μιν ἔσχε
Πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
Γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ δαείω,
Ἢ ἄρ' ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
Γῆ φυσίζοος, ἥ τε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.
Ὣς ὥρμαινε μένων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπώς,
Γούνων ἅψασθαι μεμαώς. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ
Ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα μέλαιναν.

δυσ-

Ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχεθε δῖος Ἀχιλλεύς,
Οὐτάμεναι μεμαώς. ὁ δ᾽ ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων
Κύψας. ἐγχείη δ᾽ ἄρ᾽ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
Ἔστη, ἱεμένη χροὸς ἄμμεναι ἀνδρομέοιο.
Αὐτὰρ ὁ, τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων.
Τῇ δ᾽ ἑτέρῃ, ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει.
Καί μιν λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Γουνοῦμαί σ᾽ Ἀχιλεῦ, σὺ δέ μ᾽ αἴδεο, καί μ᾽ ἐλέησον.
Ἀντί τοι εἰμ᾽ ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο.
Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν,
Ἤματι τῷ, ὅτε μ᾽ εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ.
Καί μ᾽ ἐπέρασσας ἄνευθεν ἄγων πατρός τε φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθέην. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλθον.
Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. ἠὼς δέ μοί ἐστιν
Ἥδε δυωδεκάτη, ὅτ᾽ ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα
Πολλὰ παθών. νῦν αὖ με τεῇς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ᾽ ὀλοή. μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρί,
Ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ
Γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος.
Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,
Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι.
Τοῦ δ᾽ ἔχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας.
Τῆς δὲ δύω γενόμεσθα, σὺ δ᾽ ἄμφω δειροτομήσεις.
Ἤτοι τὸν πρώτοισι μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας
Ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί.
Νῦν δὲ δὴ ἐνθάδ᾽ ἐμοὶ κακὸν ἔσσεται. οὐ γὰρ ὀΐω
Σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεί ῥ᾽ ἐπέλασσέ γε δαίμων.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ᾽ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν.
Μή με κτεῖν᾽, ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι,
Ὅς τοι ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε, κρατερόν τε.
Ὣς ἄρα μιν Πριάμοιο προσηύδα φαίδιμος υἱὸς,
Λισσόμενος ἐπέεσσιν. ἀμείλικτον δ᾽ ὄπ᾽ ἄκουσε.
Νήπιε. μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο μηδ᾽ ἀγόρευε.
Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ,
Τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ᾽ ἐπέρασσα.
Νῦν δ᾽ οὐκ ἔσθ᾽ ὅστις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γε
Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι,
Καὶ πάντων Τρώων. περὶ δ᾽ αὖ, Πριάμοιό γε παίδων.
Ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τί ὀλοφύρεαι οὕτως;
Κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
Οὐχ ὁράᾳς οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε,
Πατρὸς δ᾽ εἰμ᾽ ἀγαθοῖο, θεὰ δέ μ᾽ ἐγείνατο μήτηρ;
Ἀλλ᾽ ἔπι τοι κἀμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή

δυστυχίας βουλεύματος. ἀπογνοὺς γὰρ τοῦ ποταμοῦ, καὶ φεύγειν ὡς εἰς τὴν πόλιν, πίπτει ὡς οὐκ ἤλπισεν. ὅτι ἐκπλήττει τὸν Ἀχιλλέα ἰδὼν ἐκ τῆς νήσου Λήμνου ὁ αἰχμάλωτος Λυκάων ἔφυγε. διὸ καὶ φησὶν ὡς ἐν ἐκπλήξει. ὢ πόποι. ἦ μέγα θαῦμα τόδ᾽ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι, ἤγουν ὁρῶ. ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες οὕσπερ ἔπεφνον, αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος. οἷον δὴ καὶ ὅδ᾽ ἦλθε φυγὼν ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, Λῆμνον ἐς ἠγαθέην πεπερημένος ὡς προείρηται. οὐδέ μιν ἔσχε πόντος ἁλὸς πολιῆς, ὃς πολέας ἀέκοντας ἐρύκει. ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο γεύσεται. ὄφρα ἴδωμαι φρεσὶν ἠδὲ δαείω, ἅπερ ἐκ παραλλήλου ταὐτὸν δηλοῦσιν, ἢ ἄρ᾽ ὁμῶς καὶ κεῖθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει γῆ φυσίζοος, ἥτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει. καὶ ὅρα τὸ ἀναστήσονται, παλαιὰν καὶ ταύτην λέξιν, ᾗ χρᾶται καὶ Λιβάνιος ἐν τῷ εἰς τὸν παραβάτην ἐπιταφίῳ. τὸ δὲ ἦ μάλα δὴ Τρῶες ἀναστήσονται καὶ ἑξῆς, ὑπερβολικὸν φασὶ λόγον εἶναι οἱ παλαιοί. λέγει γὰρ ὅτι τάχα καὶ οἱ ἐν ᾅδου Τρῶες ἐκεῖθεν φεύξονται, εἴπερ Ἑλλήνων θαλασσοκρατούντων, ἐκ νήσων ἐπανασώζονται. ἐν δὲ τῷ, ὑπὸ ζόφου καὶ ὑπὸ νηλεὲς ἦμαρ, τοῖς ὄπισθεν ἡ πρόθεσις ἀναπέμπεται. ἵνα ᾖ ὑπαναστήσονται ἢ ὑποφυγών. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, πόντος ἀπολύτως λέγεται, ἐνταῦθα δὲ, πόντον θαλάσσης φησὶν, ὡς εἴ τις εἴπῃ κόλπον ἢ τόπον. ἔνθα καὶ παρήχησιν δοκεῖ ὁμοῦ παρακείμενα τὸ πολιῆς καὶ τὸ πολέας ἐρύκειν πολλούς, καθὰ καὶ κατωτέρω τὸ, ἄρμενοι μένων. αὐτὸ δὲ, παρήχησίς ἐστιν ἐκ τῶν ἤδη προσεσημειωμένων. τὸ δὲ, ὃς πολλοὺς ἀέκοντας ἐρύκει, οὐχ ἁπλῶς ἀργοὺς

Ἔσσεται, ἢ ἠώς, ἢ δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ.
Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται,
Ἢ ὅγε δουρὶ βαλών, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ.

κεῖται, ἀλλὰ περιληπτικόν ἐστιν ἑτέρου ἀστείου νοήματος τοῦ, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται ἕως τοῦ, κρατερόν περ ἐρύκει. οἵα ὁμοιότητος ταύτης οὔσης τοῦ πόντῳ καὶ τοῦ ᾅδῃ. ὡς γὰρ ὁ πόντος πολλοὺς ἀέκοντας ἐρύκει, οὕτως ἡ γῆ κρατερόν περ ἐρύκει κάτω ὑπ' αὐτήν. τὸ δὲ γεύσεται δουρὸς, ἀντὶ τοῦ ἀποπειράσεται. ἐῤῥέθη δὲ καὶ πρὸ βραχέων λέξις τοιαύτη ἐν τῷ, γευσόμεθ' ἀλλήλων ἐγχείῃσι. τὸ δὲ κἀκεῖθεν ἐλεύσεται, ἡ μυστικῶς ἐῤῥέθη, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν κάτω καὶ τοῦ ᾅδου, ἢ κατὰ πρόληψιν εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐκ τῆς φυσιζόου γῆς, ἣν μετὰ τοῦτο λέγει. ἤγουν μετὰ τὸ, ἐκεῖθεν ἐλεύσεται. ὅπερ κατά τι πρωθύστερον περιληπτικῶς ἐσχημάτισται. ἣν γὰρ ἀκόλουθον μνησθῆναι πρῶτα γῆς, εἶτα ἐπαγαγεῖν τὸ, ἐκεῖθεν ἐλεύσεται. τὸ δὲ ἐλεύσεται σὺν τῷ γεύσεται, σύφρων ἐστὶ παρίσωσις. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα τὸ τεθνηπὼς καὶ μεμαώς. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, γῆ φυσίζοος, καὶ τὸ, ἣ κρατερόν περ ἐρύκει, ἔχει τι ἀντιθετικὸν ἀστεῖον. ἵνα λέγῃ. ὡς ἡ γῆ τὰ μὲν πρὸς τὸ ζῆν ἀναφύει, τοὺς δὲ ὑπ' αὐτὴν ἐλθόντας, κατερύκει κάτω. ἡ δὲ γραφὴ τῆς φυσιζόου γῆς διὰ τοῦ ο μικροῦ, ὡς καὶ πρὸ τούτων ἐν τῷ, φυσίζοος αἶα. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὁρῶμαι ἀντὶ τοῦ ὁρῶ, καὶ ὁρᾶτο ἀντὶ τοῦ ἑώρα, καὶ ὁρώμενος ἀντὶ τοῦ ὁρῶν, μυρίας ἔχει ὁμοιότητας. ἐν αἷς καὶ τὸ θύεται, ἀντὶ τοῦ θύει καὶ θυόμενος, ὁ θύων. οὗ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ ἀθηναίῳ, ἔνθα λέγει ὅτι ἀθηναίοις θυομένοις ἐν δήλῳ, τὴν χέρνιβα βάψας ὁ παῖς, προσήνεγκε, καὶ ἐν τῇ φιάλῃ μετὰ τοῦ ὕδατος ἰχθῦς κατέχεεν. εἶπον δὲ οἱ δήλιοι μάντεις, ὡς κρατήσουσι τῆς θαλάσσης οἱ ἀθηναῖοι, ὃ καὶ ἀπέβη αὐτοῖς. ἐστὶ δ' ἐν χρήσει καὶ τὸ ἰχθύεσθαι, δι' οὗ δεῖ ἐξιχθύσασθαι τὸν φθόνον, ἤγουν ὡς οἷα διά τινος θυσίας ἐλεώσασθαι. ὅτι ὁ μὲν ἀχιλλεὺς ἵστατο ὡρμηκὼς μένων ὡς προστιχῶς ἐγράφη, τεθαῤῥηκώς τε διὰ τὴν ὑπεροχὴν καὶ διαπορούμενος ὡς ἐῤῥέθη ἐπὶ τῷ λυκάονι. ὁ δὲ, ἰδὼν ἄφυκτα ἑαυτῷ, σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς, ὡς καὶ αὐτὸ γέγραπται, γούνων ἅψασθαι μεμαώς. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγέειν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν. ἤτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο ἢ ἀνέσχεθε δῖος ἀχιλλεὺς, οὐτάμεναι μεμαὼς, ἤγουν οὐτάσαι θέλων. ὁ δ' ὑπέδραμε καὶ λάβε γούνων κύψας. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ ὑποδραμεῖν. ἐγχείη δ' ἄρ ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ ἔστη, ἱεμένη καθὰ καί τις ἔμψυχος, χροὸς ἄμμεναι, ἢ διὰ ἑνὸς μ ἄμεναι ἤτοι κορέσασθαι ἀνδρομέοιο. αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλίσσετο γούνων, τῇ δ' ἑτέρῃ, ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει. καὶ λισσόμενος, ἔφη. γουνοῦμαί σ' ἀχιλλεῦ, σὺ δέ μ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον. ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο διοτρεφὲς αἰδοίοιο. πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην δημήτερος ἀκτὴν, ἤματι τῷ ὅτε μ' εἷλες ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ. ἀναμιμνήσκει δὲ, καὶ ὅπως ἐπέρασεν αὐτὸν ὁ ἀχιλλεὺς εἰς ἠγαθέην λῆμνον, καὶ δισσοῦ τιμήματος ἐπράθη. φησὶ γάρ. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον. τοῦτο δὲ ποιεῖ, ὡς ἂν δελεάσῃ τοῖς ὕστερον δώροις, ἅπερ τριπλᾶ δώσειν φησί. λέγει γάρ. νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. ἐφ' οἷς πᾶσιν ἀκούσει παρ' ἀχιλλέως, μή μοι ἄποινα λέγε καὶ τὰ ἑξῆς. ὅρα δὲ καὶ ὅπως τὰ κατὰ τὸν λυκάονα γραφικῶς ὁ ποιητὴς ἐξέθετο. ἔστι γὰρ κατὰ νοῦν διαζωγραφῆσαι, ἀχιλλέα μὲν ἑστῶτα καὶ σὺν θαύματι ἀπορούμενον. τὸν δὲ λυκάονα, ἐλεεινὸν ὑποδραμόντα καὶ τῆς ἀψαύστου μελίας ἁπτόμενον, καὶ ποιοῦντα ὅσα εἰκὸς τοὺς ἱκετεύοντας. καὶ σημείωσαι ὅπως ἔστιν οὗ διὰ πιθανότητα, καὶ ἀστοχοῦντα τὸν ἀχιλλέα ἐν ταῖς βολαῖς ποιεῖ. ὡς νῦν τε πάσχει, καὶ μετ' ὀλίγα ἐπὶ τοῦ ἀστεροπαίου πείσεται. ἐν δὲ τούτοις εἰ καὶ ὁ ἀχιλλεὺς δυστυχεῖ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὁμήρου διαφαίνεται ἀρετὴ, θαυμαστά τινα ὡς εἰκὸς διατιθεμένου καὶ πρὸς πιθανότητα πλάττοντος. τὸ δὲ περὶ δ' ἤθελε θυμῷ ἐκφυγέειν θάνατον, ἀφελῶς πρόσκειται, οὐ μὴν ἀναγκαίως. τί γὰρ ἐχρῆν προσθεῖναι τὸ κοινῶς θελητὸν ἀνθρώποις ἅπασιν, εἰ μήτιγε πρὸς διασολὴν τῶν ἐθελοθανατούντων. θάνατος δὲ κακὸς τὸ κοινὸν, καὶ κὴρ μέλαινα τὸ ποιητικὸν, ταυτὰ ὄντα, κεῖται παράλληλα. τὸ δὲ ἀνέσχετο, εἴληπται καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ ἀνέσχεν, ἀνέτεινε. τὸ δὲ λάβε γούνων, ὃ ἐστὶν ἥψατο, καὶ τὸ ἑλὼν γούνων, πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως κεῖται. ὅτε μέντοι τὸ ἑλεῖν οὐ σημαίνει τὸ ἅψασθαι, τότε δὴ αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν, δι' ὃ καὶ τὸ, ὅτε μ' εἷλες ἐν ἀλωῇ. καὶ, ζωοὺς ἕλον. καὶ ἄλλα μυρία. ὡς δὲ τοῦ γούνων πρωτότυπον τὸ γονέων, καὶ ὡς κατὰ τὸ γόνυ κλίνεται καὶ τὸ κόνδυ, κόνδυος γὰρ ὡς γόνυος, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί. κόνδυα γοῦν ἀργυρᾶ φησιν ἐκεῖθεν ὁ ἀθηναῖος. τὸ δὲ ἄμμεναι, ἀπὸ τοῦ ὄρχεω μὲν τεχνογραφοῦντι ῥήτορι, συνεωρεῖται δὲ οὕτως. ἄω τὸ κορέννυμι. οὗ ἀπαρέμφατον ἄειν, καὶ δωρικῶς ἆεν. ὥσπερ καὶ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔδειν καὶ ἔδεν. εἶτα ὥσπερ πλεονασμῷ γίνεται ἐδέμεναι τετρασυλλάβως, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔδμεναι κατὰ τρισυλλαβίαν, οὕτω καὶ ἀέμεναι, καὶ ἐν συγκοπῇ, ἄμεναι. καὶ ἴσως διπλασιασμῷ αἰολικῷ, ἄμμεναι. τὸ δὲ ἑλὼν ἐλίσσετο, παρήχησίς ἐστιν, ὥσπερ καὶ τὸ ἔχεν ἔγχος. τοῦτο δ' ἐνταῦθα καινότερον εἴρηται. συνήθως μὲν γὰρ ἡ ἐπὶ πολέμῳ μεταχείρισις δηλοῦται ἐν τῷ, ἔχεν ἔγχος. οὐ τὸ ἀνάπαλιν, οὐδ' ἔχεν ἔγχος ὡς πρὸ μικροῦ εἶπεν ὁ ποιητής. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἔχεν ἔγχος ὁ λυκάων, ἀντὶ τοῦ ἐκράτει ἐπέχων καὶ κωλύων αὐτὸ τῆς βολῆς. διὸ καὶ ἐπήγαγεν εἰς ἑρμηνείαν τοῦ, οὐδὲ μεθίει, δηλῶν ὡς κατεῖχε καὶ οὐκ ἀπέλυεν. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ὁ λυκάων οὐχ ὑγιῶς συλλογίζεται

ἱκέτης εἶναι τοῦ Ἀχιλλέως, διὰ μόνου τοῦ μετασχεῖν παρ᾽ αὐτοῦ ἀκτῆς Δημήτερος ὅ ἐστι τροφῆς. μονονουχὶ λέγων, ὅτι πᾶς ὁ τροφῆς παρά τινι πασάμενος, καίπερ καὶ ὁμωρόφιος οὕτω γενόμενος, ἱκέτης ἐστίν. ἐγὼ δὲ ἔχων ταῦτα παρὰ σοί, ἄρα οὖν ἀντί τοι εἰμὶ ἱκέτου, καὶ χρὴ αἰδέσασθαι τὴν τροφήν. ἴσως γὰρ διὰ τοῦτο καὶ διοτρεφῆ ὁ Λυκάων τὸν Ἀχιλλέα προσεῖπεν, ὡς ἄτοπον ὂν τὸν διοτρεφῆ, τὴν ξενίαν τροφὴν, ἧς ἐφοριεύς ξεύς, παρ᾽ οὐδὲν θέσθαι. καὶ πρὸς τὸ ζῆσαι τροφῆς μεταδόντα, εἶτα ζωῆς τὸν ἱκέτην στερῆσαι. καὶ οὕτω μὲν πιθανῶς ὁ Λυκάων τὴν τοῦ αἰχμαλώτου λέξιν εἰς ἱκέτην μετέλαβε. τὸ δ᾽ ἐστίν, οὐχ οὕτως ἔχον. ἱκέτης μὲν γάρ, ἑκουσίως προσφυγών τινι. Λυκάων δέ, ἄκων γέγονε παρὰ τοῦ Ἀχιλλεῖ ὡς αἰχμαλωτισθείς. οὐκ ὀρθῶς τοίνυν τὸ δουλικῶς τροφῆς μετασχεῖν, εἰς τὸ τῶν ἱκετῶν δίκαιον ἐνέγραψεν. ὃ καὶ αὐτὸς ἴσως αἰσθόμενος, οὐ λέγει ὡς ἱκέτης εἰμί, ἀλλ᾽ ὅτι ἀντὶ ἱκέτου σοι εἰμί, τουτέστι τρόπον τινὰ ἱκέτης. διὰ τὸ δοκεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἱκέτην εἶναι τὸν ὡς εἰπεῖν ἱκέσιον ἤτοι ἀφικόμενον εἰς ἑστίαν τινός. ὅτι δὲ οἱ κυρίως ἱκέται καὶ αἰδοῖοι εἰσί, πολλαχοῦ φαίνεται καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ. διὸ καὶ πειρᾶται ὁ Λυκάων εἰς τοιούτου ἱκέτου τάξιν ἀναγεῖν ἑαυτόν. καὶ ἄλλως δὲ λῦσαι τὸν τοῦ Λυκάονος παραλογισμόν, οὐκ ἔστι ταυτὸν συμφαγεῖν καὶ παρά τινι φαγεῖν. Λυκάων οὖν αἰχμαλωτισθεὶς ἐπάσατο μὲν Δημήτερος ἀκτὴν ὡς εἰκὸς παρὰ τῇ τοῦ Ἀχιλλέως σκηνῇ, οὐ συνέφαγε δὲ ὡς ὁμοδίαιτος. τὸ δὲ παρὰ σοὶ πρώτῳ, μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδή. ἔοικε δέ, ὡς πρὸς τὸν Ἰασονίδην, καὶ τὸν Ἴμβριον Ἠετίωνα. αἰχμαλωτισθεὶς γάρ, πρῶτον παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ ἔφαγεν, εἶτα καὶ παρ᾽ ἐκείνοις. πάσασθαι δὲ καὶ νῦν, τὸ γεύσασθαι. ὅθεν παρὰ τῷ κωμικῷ, ἀπαστία ἡ νηστεία. σκοπητέον δὲ εἴπερ τὸ Ὁμηρικὸν πάσασθαι, ἐνδέδωκεν ἀφορμὴν τῷ ὑβρόλῳ Σαρδαναπάλῳ εἰπεῖν ἐκεῖνο τὸ γελώμενον. ἔφη γάρ, ἡ ζῶν ἔτι ἢ καὶ θανὼν ὡς ἐν εἰδωλοποιΐᾳ, τό, τοσαῦτ᾽ ἔχω ὅσα ἔφαγόν τε καὶ ἔπιον καὶ ἑξῆς. πάσασθαι μὲν γάρ, ἐκ τοῦ πῶ πάσω τὸ κτῶμαι, κτᾶσθαι δὲ ταυτόν ἐστι τῷ ἔχειν, ὅπερ ἔφη ὁ Σαρδανάπαλος. Δημήτερος δὲ καὶ νῦν ἀκτὴ, ἡ κλάσμα ἄρτου, ὅ ἐστι ψωμός, εἰπεῖν δὲ καὶ ἄλλως βλωμός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ κλῶ. ἢ ἡ ἄγουσα ἡμᾶς καὶ πείθουσα πορεύεσθαι, διὸ καὶ δαιτά τινες ἴσην καὶ ἐΐσην, ἐκ τοῦ ἰέναι ἐτυμολογοῦσι. εὕρηται δὲ πολὺ τῆς τοιαύτης λέξεως καὶ ἐν ἄλλοις. σημνῶς δὲ οὐκ εἶπε σῖτον. ἢ δαῖτα. ἢ βρῶμα. ἢ βρῶσιν. ἢ ἐδωδήν. ἢ τοιοῦτόν τι, ἀλλὰ Δημήτερος ἀκτὴν, ἵνα τὸ τῆς Δημήτερος δῶρον ὁ Ἀχιλλεὺς αἰδεσθῇ. ἑκατόμβοιον δέ, σταθμοῦ τι εἶδος καὶ νῦν ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ ἦλφον, χρόνου μέν ἐστιν ἀορίστου δευτέρου, ὡς ἔστι τὸ ἔχραισμον, καὶ ἔδουπον, καὶ ἔκτυπον. δηλοῖ δὲ τὸ εὗρον. ἤγουν ὡς εὕρημά τι καὶ ἕρμαιον προσήγαγον. ἕρμαιον γάρ τι τοῖς στρατιώταις τὸ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων κέρδος. σημείωσαι δὲ ὅτι παρόμοιόν ἐστι τό, ἑκατόμβοιον ἦλφον, τῷ συνθέτῳ τῷ, ἀλφεσίβοιαι. γυναῖκες γὰρ ἀλφεσίβοιαι, ὅσαι εἰς προῖκα βόας ἦλφον. καὶ ὡς εἰ καὶ ἁρμόζει γυναιξί τε καὶ ἀνδράσι τὸ ῥηθὲν ἀλφεῖν, ὅμως οὐκ ἂν ῥηθεῖεν κατ᾽ αὐτὸ ἀλφησταὶ οἱ τοιοῦτοι, ἀλλὰ κατὰ τὸ κοινόν. κυρίως γὰρ ἀλφησταί, πάντες ἄνθρωποι διὰ τὴν περὶ τὰ πρακτέα εὑρετικὴν μέθοδον, καὶ τὴν κατὰ τέχνας καὶ ἐπιστήμας εὕρεσιν. ἀφ᾽ ἧς εἴπερ ὑψηλὸν τολμῆσαι, ἀλφεσιτέχνας εἶχον αὐτοὺς ποιητικώτερον εἰπεῖν αὐτούς. σημειωτέον δὲ ἐνταῦθα ὅτι ὥσπερ παρὰ τὸν βοῦν ἀλφεσίβοια ἔστι εὔβοια. καὶ παρὰ τὰ μῆλα, φιλομήλα, καὶ πολυμήλη κύρια ὀνόματα, οὕτω καὶ παρὰ τὸν ἵππον, οὐ μόνον ἡ εὔιππη συνθέτως, ἀλλὰ ἔστι καὶ ταμόνας Ἵππη ἑταίρας ὄνομα. ἧς ἐραστὴν φασὶ σχεῖν Θεόδοτον τὸν ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ χόρτου, καὶ ὀψὲ ὥρας εἰσελθοῦσαν ἐπὶ κώθωνα, ἤγουν συμπόσιον πρὸς Πτολεμαῖον τὸν βασιλέα, ἔφη. Πτολεμαῖε ἐγχείτω τίς μοι κοτύλας τέσσαρας, εἶτα εἰς τὴν μεγάλην. καὶ ὁ βασιλεύς, ἔφη. εἰς τὴν λεκάνην μὲν οὖν. δοκεῖς γάρ μοι πολὺν Ἵππη πάνυ χόρτον καταβεβρωκέναι, σκώπτων ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ μεθύειν ἐκείνην τὴν Ἵππῳ παρώνυμον ἐκ διαπράσεως χόρτου, ἢ ἐξ αἰτίας Θεοδότου τοῦ ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ χόρτου. ὃς δὴ χόρτον ἵππον κορεννύς, προκαλεῖται πίνειν πολύ. δῆλον δ᾽ ὅτι ὥσπερ Ἵππη ἐκ τοῦ ἵππος, οὕτω καὶ ἵππων κύριον ὁ ἆθλος. καὶ ὥσπερ ἐκ τοῦ βοῦς εὔβοια κύριον. ἡ ὁμώνυμος ἡ χώρα, οὕτω καὶ εὔβοιος κύριον παρωδεῖν καὶ οὕτω παίζειν λόγιός φασι καὶ ἀμφιδέξιος. ὃς πολλὰ εἰσάγων ἐν τοῖς αὐτοῦ χαρίεντα, ἔφη καὶ περὶ στασιασμοῦ τοῦ ἐν βαλανείοις, τό, βάλλον δ᾽ ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείησι. τὸ δὲ λύμην, δηλοῖ μὲν τὸ λυθεῖσαν, λύτρα δοὺς δηλαδή. καὶ ἔστιν Ἀττικὸν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὀφεῖλον τῇ ει διφθόγγῳ παραλήγεσθαι. συστέλλει δὲ τὸ υ, μονόφθογγον γεγονὸς διὰ μέτρον, οἷα μὴ δὲ δυνάμενον διὰ διφθόγγου γράφεσθαι. οὐδέποτε γὰρ ἡ διὰ τοῦ υ καὶ ι δίφθογγος, ὀπίσω συμφώνου πίπτει κατὰ τὴν παλαιὰν παρατήρησιν. δύναται γὰρ καὶ παθητικὸς δευτερος παρατατικὸς εἶναι ἀπὸ τοῦ λῦμι ῥήματος, ἵνα εἴη καὶ νῦν χρόνος ἀντὶ χρόνου, παρωχημένος δηλαδὴ ἀντὶ μέλλοντος τοῦ λυθήσομαι. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Λυκάονα, ἔδειξεν ὁ ποιητὴς ὅτι ὡς εἰκὸς χρήματα οἱ Ἀχαιοὶ ἄλλοθέν τε ἐπορίζοντο, καὶ ἀπὸ τοῦ τοὺς αἰχμαλώτους πωλεῖν. Ἀχιλλεὺς οὖν καὶ ἐκ τῆς τῶν ζώντων διαπράσεως ἤτοι ὡς προγέγραπται πράσεως, πολλὰ ἔσχεν. ἐρεῖ γὰρ μετ᾽ ὀλίγα, ὅτι πολλοὺς τῶν Τρώων ζωοὺς ἑλὼν καὶ ἐπέρασσα, ὅπερ καὶ ὁ Χρύσης εἰδώς, ἦλθε φθάσας εἰς τὸν ναύσταθμον τὴν θυγατέρα λυσόμενος. εἰ δέ τι καὶ ἐκ τῶν νεκρῶν αἰχμαλώτων ἐκέρδαινον, ὁ νεκροπέρνας δηλώσει Ἀχιλλεύς. ἰστέον δὲ ὅτι Φιλοψύχου ἦθος τό, ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπὼς καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, καὶ κῆρα μέλαιναν ὡς προγέγραπται. ἱκετικὸν δὲ τό, γουνοῦμαί σε, σὺ δέ μ᾽ αἴδεο, καί μ᾽ ἐλέησον. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ ῥηθεὶς Λυκάων μετὰ τὰ εἰρημένα ἐνθέμενος ἀγορῶν καὶ αὐτός τό, ἠὼς δέ μοι ἐστὶν ἥδε δυωδεκάτη ὅτ᾽

ἐς ἴλιον ἔλθον πολλὰ παθών, ἐπάγει. νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε μοῖρ' ὀλοή. καὶ ὅρα ὡς καὶ ἐνταῦθα ἰσοδυναμοῦσιν ἀλλήλοις τὸ τίθεσθαι καὶ τὸ βάλλειν. εἰπὼν γοῦν ἐμμέσως τό, νῦν δέ με σαῖς χερσὶν ἔθηκε μοῖρα, μετ' ὀλίγα φησίν, ὅν θεὸς ἐμαῖς ἐν χερσὶ βάλῃ. ἔφη δὲ καὶ πρὸ ὀλίγου. χερσὶν Ἀχιλλέως θεὸς ἔμβαλε. τοῦτο δὲ ἰσοδυναμεῖ τῷ, Ζεύς με σοὶ αὖτις ἔδωκεν, ὃ μετ' ὀλίγα εἴρηται. δι' οὗ δηλοῦται ὅτι δῶρον θεόθεν τοῖς ἀριστεῦσιν οἱ αἰχμάλωτοι. εἶτα κεῖται ῥητὸν ὃ πᾶς ἂν ἐρεῖ ὁ καταγινώσκων ἑαυτοῦ θεομηνίας ἐφ' οἷς ἐχθρῷ δὶς παρεδόθη, παρῳδήσας τὸν Δία εἰς θεόν. καὶ ἔστι τοιοῦτον. μέλλω που ἀπεχθέσθαι Διὶ πατρί, ὅς με σοὶ αὖτις ἔδωκε. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ γείνατο. Λυκάων δὲ καὶ ταῦτα πρὸς Ἀχιλλέα φησίν. ἰστέον δὲ ὅτι αὐτὸς ὁ Λυκάων, ὄλεθρον ἑαυτοῦ καταψηφίζεται εἴπερ ἀπέχθεται θεῷ, κατὰ τὸν ἐν Ὀδυσσείᾳ λόγον. ἔνθα ὁ Αἴολος, ἔρρ' ἐκ νήσου λέγει πρὸς Ὀδυσσέα, οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ κομιζέμεν ἄνδρα ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσι. καὶ πάλιν. ἐπεὶ ἄρα θεοῖς ἀπεχθόμενος τόδ' ἱκάνεις. ἐπὶ δὲ τούτοις, καὶ ἱστορίαν ὁ ποιητὴς γενεαλογικήν τε καὶ ἐθνικὴν παραπλέκει τοῖς κατὰ τὸν Λυκάονα, φησίν. μήτηρ γείνατο Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος. ὃν καὶ ἐπαναλαμβάνων ὡς ἄξιον λόγου διὰ ἰωνικῆς γενικῆς, φησίν. Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει, Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατνιόεντι. τοῦ δ' εἶχε θυγατέρα Πρίαμος, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας. παλλακὰς δηλαδή. ταῦτα δὲ ὁ Λυκάων εἰπών, ἐπάγει ὅτι τῆς δὲ δύο γενόμεσθα, σὺ δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς δηλαδή, ἄμφω δειροτομήσεις. λέγει δὲ ἑαυτόν τε καὶ τὸν πρὸ ὀλίγου μνημονευθέντα Πολύδωρον. εἶτα εἰδὼς ὡς τὸ δειροτομήσειν μέλλοντος ὂν χρόνου, τῷ μὲν Λυκάονι προσαρμόσει, τῷ δὲ Πολυδώρῳ οὔ, ἐκεῖνος γὰρ ἤδη προῴχετο, ὡς διορθούμενος τὸ συγχυθὲν ἀπὸ σχεδιασμοῦ, φησίν. ἤτοι τόν, ἤγουν τοῦτον δή, πρώτοισι μετὰ προμάχοισιν ἤγουν πεζοῖς ὡς προέγνωσαι, δάμασας ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξέϊ δουρί. νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται, ὅ ἐστιν ἴσως δειροτομηθήσομαι μόνος ἐγώ, εἰ καὶ ἀνωτέρω ἔφην ἄμφω δειροτομήσεις. καὶ ὅρα τό. βάλες ὀξέϊ δουρί. δι' οὗ ἐνδείκνυται ὁ Λυκάων, ὡς καὶ ἄλλως ἔσφαλται τό, ἄμφω δειροτομήσεις. ἀμφοῖν γὰρ τούτοιν ὁ ἕτερος ὁ Πολύδωρος, οὐκ ἐδειροτομήθη, ἀλλὰ δουρὶ βληθεὶς ᾤχετο καθὰ ἱστόρηται. ἐπὶ δὲ τούτοις, ὁ Λυκάων εἰς δυσωπίαν προβάλλεται αὐτὸ τοῦτο, τὸ Λαοθόης εἶναι υἱὸς καὶ μὴ τῆς Ἑκάβης. καὶ φησί. μή με κτεῖνε, ἐπεὶ οὐχ ὁμογάστριος Ἕκτορός εἰμι ὡς καὶ λυπηθῆναι δηλαδὴ ἂν ἐκεῖνον ἐπ' ἐμοὶ διὰ τὸ ὁμογάστριον, οἷα τῶν τοιούτων κασιγνήτων μάλιστα φιλουμένων τοῖς ἀδελφοῖς ὡς προδεδήλωται. οὐκ ἐμὲ τὸν ἀμφιμήτριον ἔκτεινε τὸν τοῦ Πατρόκλου αὐτόχειρα, ὁ ἐμὸς λυπήσει θάνατος. ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν ὀφειλέτης ἐστὶ ποινῆς, ἐμοὶ δὲ μᾶλλον εἰς δίκην ἀρκεῖ ὅτι τὸν ὁμογάστριον ἀνεῖλες Πολύδωρον. ἐπὶ τούτοις δέ, καὶ τὸν Πάτροκλον ἐπαινεῖ κολακεύων τὸν Ἀχιλλέα, εἰπών. ὅς τοι ἤγουν ὁ Ἕκτωρ, ἑταῖρον ἔπεφνεν ἐνηέα τε κρατερόν τε. ἔνθα καὶ τὸν Ἀχιλλέα συνεπαινεῖν δοκεῖ ὡς τοιοῦτον ὄντα, εἴπερ ὁ φίλος, οἷος αὐτός. καὶ ὅτε μὲν ὁ Λυκάων τὸν Ἀχιλλέα ἔθελγε μειλίσσεσθαι λισσόμενος ἐπέεσσιν. ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε. νήπιε, μή μοι ταῦτα, ἤ μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε. πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἕλον ἠδ' ἐπέρασσα, ὡς καὶ προγέγραφε. νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅστις θάνατον φύγῃ, ὅν κε θεός γ' Ἰλίου προπάροιθεν ἐμῇς ἐν χερσὶ βάλῃσι. καὶ πάντων, ἢ συμπάντων Τρώων. περὶ δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων. εἶτα γλυκέως πάνυ κατὰ ἀφέλειαν καὶ ἐνδιαθέτως καὶ σεμνῶς καὶ λαμπρῶς, φησίν. ἀλλὰ φίλος, θάνε καὶ σύ. τίη δ' ὀλοφύρεαι οὕτως. κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων. οὐχ ὁράας οἷος κἀγὼ καλός τε μέγας τε. πατρὸς δ' εἴμ' ἐξ ἀγαθοῖο. θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ, ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή ἔσσεται ἢ ἠώς, ἢ δείλη, κατὰ τὸ δείπνας, δείλης, ἢ μέσον ἦμαρ, ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται, ἢ ὅ γε δουρὶ βαλών, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ. καὶ ὅρα ὅπως συντόμως τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς καὶ ἄρτι προαναφωνεῖ θάνατον. καὶ νῦν μέν, λοξῶς οὕτω κατὰ τὸ ἀμφίβολον τοῦ ἐνδιασμοῦ, καθὰ καὶ πρὸ μικροῦ ὅτι ξανθὸς ἵππος ἐλάλησε. προϊὼν δέ, σαφῶς ἐρεῖ τὸ ἀληθές. ὅρα δὲ ἐν τοῖς ἀνωτέρω γεγραμμένοις, καὶ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ Ἄλτου κατὰ διπλῆν ὡς προσημαίνεται διάλεκτον. τὸ μὲν γὰρ Ἄλταο γέροντος, αἰολικόν, οὕτω δεῆσαν τοῦ μέτρου. τὸ δὲ Ἄλτεω, ἰωνικὸν κατὰ μετρικὴν καὶ αὐτὸ χρείαν. περὶ δὲ Λελέγων, εἰ καὶ ἔφθασε ῥηθῆναι ὥσπερ δὴ καὶ περὶ Πηδάσου καὶ Σατνιόεντος, ἀλλ' οὖν περιττὸν καὶ νῦν ἔσται εἰπεῖν τοσοῦτον, ὡς εἰ μὴ Πήδασον ἄρτι λέγει τὴν τῶν Καρῶν Λελέγων πόλιν, ἣν καὶ οὐδετέρως λέγουσι τὰ Πήδασα καὶ μετὰ τοῦ γ δὲ τὰ Πήγασα, νοηθείη δὲ Πήδασος, Τρωϊκὴ πόλις, ἣν ὡς προεῤῥέθη ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπόρθησεν. οὐδὲ οἱ Λέλεγες ἄρα οὗτοι ἔθνος Καρικόν, ἀλλὰ Τρωϊκόν. καὶ ὅτι πλάνητες τὸ ἔθνος οἱ Λέλεγες. φησὶ γοῦν ὁ γεωγράφος, ὅτι Λέλεγες καὶ Καύκωνες, ἄνθρωποι πλάνητες καθὰ καὶ Πελασγοί. καὶ ὅτι τοὺς Λέλεγας ἐν τῷ καταλόγῳ παραλέλοιπεν ὁ ποιητής, οὐχ ἱκανὸν ἡγούμενος τὸ σύστημα ὡς εἰς κατάλογον τάττεσθαι. ἢ καὶ διὰ τὸ ἐκπεσεῖν τούτους καταλέγειν ὡς ὄντας Λυκίους ἐκ τῆς κατὰ τὸν Πρίαμον δηλαδὴ Τρωϊκῆς Λυκίας. ὁ γὰρ Πριαμίδης Λυκάων, Λαοθόης εἶναι λέγει θυγατρὸς Ἄλτεω, ὃς Λελέγεσσιν ἀνάσσει. οὕτω δέ φησι καὶ τοὺς κατὰ τὸν Φοίνικα Δόλοπας ἐσίγησεν, ὡς μετὰ τῶν Μυρμιδόνων ὄντας. ὁμοίως καὶ τοὺς κατὰ τὸν Ὀδυσσέα Ἀκαρνᾶνας. λέγει δέ, καὶ ὅτι γράφουσί τινες, Πήδασον ἐπὶ Σατνιόεντα, ὡς ὑπὸ ὄρει Σατνιόεντι κειμένης τῆς πόλεως. οὐδὲν δέ φησιν ὄρος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, ἀλλὰ ποταμὸς

ὀρόντα

ὃν ὀνομάζει ὁ ποιητής. ἣν δὲ καὶ πόλις. ἠρημώθη δέ. τὸ δὲ πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας, πολυγύνην εἶναι τὸν πρίαμον δηλοῖ, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς που φανήσεται. ἐμφαίνει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἐν τῷ πολλὰς ἄλλας, ὡς εἴπερ ἤθελε, πολλὰς καὶ ἄλλας εὐμεθόδως ἱστορίας εἶχε νῦν παρεμβαλεῖν τῇ ποιήσει, ἐξ ἀφορμῆς τῶν τοιούτων πολλῶν γυναικῶν. ἐλλειπτικῶς δὲ εἴρηται τὸ πολλὰς καὶ ἄλλας, οὐ γὰρ θυγατέρας ἄλτεω καὶ ταύτας, ἀλλὰ ἑτέρων τινῶν. τὸ δὲ ἄμφω δειροτομήσεις, συγχυθεὶς ὁ λυκάων φησί. τὸν μὲν γὰρ ἀδελφὸν πολύδωρον, οἶδεν ὡς πρὸ ὀλίγου ἐδηλώθη, μαθὼν μὴ δειροτομηθέντα, ἑαυτὸν δὲ ὃ πείσεται ἀγνοεῖ. πιφαύσκεσθαι δέ, ἐν μὲν τοῖς ἑξῆς τὸ φαίνειν καὶ ἐνδείκνυσθαι. δι' ὅ, πιφαύσκειο φλόγα πολλήν. καὶ γίνεται ἐκ τοῦ φάω τὸ λάμπω, φάσκω. καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, πιφαύσκω. ἐνταῦθα δὲ ἡ τοιαύτη λέξις, τὸ φάσκειν, ὅ ἐστι λέγειν δηλοῖ. διὸ πιφαύσκειο εἰπών, ἐπάγει ἑρμηνευτικῶς πρὸς διαστολὴν ὁμωνυμίας τό, μὴ δ' ἀγόρευε. ἵνα ἐκ παραλλήλου ταὐτὰ εἶεν τὸ πιφαύσκεο, καὶ τὸ ἀγόρευε. διαθερίζει δὲ τὴν τοιαύτην λέξιν ἡ πεζογραφία. τὸ δὲ πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ, ἀμφιβολίας ἐστὶ σχῆμα. ἢ γὰρ ὁ πάτροκλος λέγεται ἐπισπεῖν τὴν αἴσιμον ἡμέραν. ἢ ἡ αἴσιμος ἡμέρα τὸν πάτροκλον. τὸ δὲ πεφιδέσθαι, ἰωνικός ἐστι μέσος ἀόριστος δεύτερος. τὸ δὲ ἰλίου προπάροιθεν, ἀπορίαν λύει τήν, διατί ἐν τοῖς ὕστερον, φείδεται οὐ τρωὸς ἁπλῶς, ἀλλὰ τοῦ τῶν τρώων βασιλέως πριάμου ὁ ἀχιλλεύς. καὶ ἔχει μὲν ἐκεῖνο λύσιν, ὡς αἰδεῖται τὸν γέροντα οἷα κυρίως ἱκέτην καὶ ὁμωρόφιον. λύεται δὲ καὶ ἐκ τῶν ἐνθάδε. οὐ γὰρ κρίνει ἁπλῶς μὴ πεφιδέσθαι μηδενὸς τῶν τρώων, ἀλλὰ μόνων τῶν ἐμπεσουμένων εἰς χεῖρας αὐτοῦ νῦν ἰλίου προπάροιθεν. τὸ δὲ ἐμαῖς ἐν χερσίν, ἀκρίβειάν τινα καὶ αὐτὸ ἔχει. φείσεται μὲν γάρ τινος, εἴπερ ἑτέρου τυχὸν ἐμπεσεῖται χερσίν. αὐτὸς δὲ ἑλών, οὐκ ἂν φείσαιτο. τὸ δὲ ἐν χερσὶ βάλῃ, περὶ οὗ καὶ προεγράφη, ὅμοιόν ἐστι τῷ, χερσὶ πελάσαι, ὅπερ ἀνωτέρω κεῖται. τὸ δὲ καὶ πάντων τρώων, καὶ περιὼν οὕτω λέγειν φιλεῖ ἐν τῷ, πάντες τίσετε φόνον. τὸ δὲ περὶ δ' αὖ πριάμοιο παίδων, δριμέως ἀντιφέρεται πρὸς τό, οὐχ ὁμογάστριος ἕκτορός εἰμι. μονονουχὶ γάρ φησιν ὡς ἑκάβης μὲν οὐκ ἐγένου, ἔχεις δὲ πατέρα τὸν πρίαμον οὗπερ ἕνεκεν τεθνήξῃ. καὶ ὅτι τὸ αἴτιον τοῦ νήπιον ὑπ' ἀχιλλέως κληθῆναι τὸν λυκάονα, οἷα μὴ νοήσαντα ὡς οὐ τοσοῦτον ἐκ τοῦ μὴ γεννησαμένης ἑκάβης ὠφελεῖται εἰς ἔλεον, ὅσον βλάπτεται ἀπὸ τοῦ σπείραντος πατρός, οὗ τῶν παίδων μὴ πεφιδέσθαι, ἄραρεν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐν τῷ, περὶ δ' αὖ, φανερῶς ἡ περὶ πρόθεσις ἐπίτασιν δηλοῖ, κειμένη ἀντὶ τοῦ περισσῶς. καὶ οὐ νοουμένη μόνον, ἀλλὰ καὶ λεγομένη αὐτὴ καθ' αὑτήν. καὶ οὐχ ὡς ἐν τῷ, πέρι μὲν βουλῇ δαναῶν, καὶ περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. καὶ τοῖς τοιούτοις. ἰστέον δὲ ὅτι αἱ παλαιαὶ μὲν ἐπιτάσεις εἰσὶ τὸ πέρι. τὸ ἀρί. τὸ ἐρί. τὸ δά. τὸ ζά. τὸ βοῦ, καὶ ἄλλα ὅσα ἰδίᾳ μὲν νοητά, οὐ μὴν καὶ ἰδίᾳ ῥητά. ἔτι δὲ καὶ τὸ λίαν, πάνυ, ἄγαν, καὶ τὰ λοιπά, ὅσα ἰδίᾳ καὶ νοοῦνται καὶ ἐκφωνοῦνται περὶ μίαν ὄντα λέξιν. καὶ ὁπόσα δὲ ἐν νοήμασι θεωροῦνται ὑπερθετικῶς, δι' ὅ, ὁππόσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. ναὶ μὴν καὶ τὰ ἐν ὀνόμασιν ἐπιτείνοντα καθ' ὑπέρθεσιν, κοινά τέ εἰσι καὶ οὐ παρασύρουσιν εἰς γέλωτα. οἱ δὲ γράφοντες εὐτραπέλως, ἄλλως ἐθρασύναντο πρὸς ἀστεϊσμόν. δι' ὃ γράψας ὑπερθετικῶς τὸ αὐτότατος. καὶ ὁ συγκρίνας ἀσμάτων σεμνῶν ποιητήν τινα πρὸς ἕτερον τοιοῦτον ταπεινότερον, καὶ εἰπὼν κρείττω ἐκεῖνον εἶναι ἡμέρας δρόμῳ. ἄλεξις δὲ λέγεται εἶναι ὁ οὕτω γράψας. δοκεῖ δὲ τῶν τοιούτων ἀρχὴν ἐνδοῦναι, ὁ κωμικὸς ἀριστοφάνης. ἐμοὶ ἔφη μειράκιά τινα εἶναι εὐελπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. τὰ δὲ ποιητικὰ ἐπιτατικὰ τερατώδη ὄντα, οὔτε εἰς κοινότητα ἐθέλουσιν ἀναφέρεσθαι, οὐδὲ μὴν ἀστεΐζονται. πραγματεύονται δὲ σεμνότητά τινα καὶ ἔκπληξιν. τὸ δὲ ἀλλὰ φίλος θάνε, πρός τε τὸ μήμε κτεῖνε ἐλέχθη. καὶ ἔτι ἀστείως ἀντετέθη πρὸς τό, ἀντί τοι εἰμ' ἱκέταο. οἱονεὶ γάρ φησιν, ὅτι τὸ μεῖζον, φίλος ἂν καὶ μὴ ἁπλῶς ἱκέτης, ὅμως θάνε. τὸ δὲ κάτθανε καὶ πάτροκλος, οὐχ ἁπλῶς ἐπλάσθη, ἀλλὰ κατὰ βαθὺν οἶκτον. ἐμφαίνει δὲ καὶ ὡς μὴ δεχόμενος ἄποινα τοῦ λυκάονος ὁ ἀχιλλεύς, αὐτὸν ἐθέλει ἀντίποινα τοῦ πατρόκλου ἀνελεῖν. ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τρώων βούλεται ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα εἰπὼν τό, εἰσόκε πάντες τίσετε πατρόκλοιο φόνον καὶ ἑξῆς. ὃ δὲ ἐφεξῆς ὁ ἀχιλλεὺς ἐπάγει περὶ αὐτοῦ, μονῴδημά τί ἐστι καὶ δι' ᾠδάριον τοῦ ἥρωος, ἐφ' ἑαυτῷ οἶκτον ἔχον. ἰστέον δὲ ὅτι τό, καλός τε μέγας τε, ἐπαινεῖται ὡς ἄριστα συνδυασθὲν εἰς ἐγκώμιον. ὁποτέρου γὰρ ἄν φασιν ἑτέρου στερηθῇ, οὐκ ἐντελῶς ἔχει πρὸς κόσμον σώματος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ καθά καί τινι σμικροτάτῳ ἐνόπτρῳ, ἴνδαλμά τι ὅλου ἐγκωμίου ἐμφαίνεται. τὸ μὲν γὰρ πατρός εἰμι ἀγαθοῦ καὶ μητρὸς τοιᾶσδε, τὸ τοῦ γένους κεφάλαιον ὑπολαλεῖ. τὸ δὲ μέγας, τοῦ σώματός ἐστιν, ἐκτὸς ὄντος. τὸ δὲ καλός, σωματικά τε ἀγαθὰ ἐμφαίνει καὶ ψυχικά. τὸ δὲ οἷος, πλειόνων ἐστὶν ἐμφατικὸν τῷ εὐεπιβόλως νοοῦντι. μέγα οὖν ἐγκώμιον εἰς ἑαυτὸν ἀνεπαχθῶς λαλεῖ ὁ ἀχιλλεύς. ὁ δὲ τόπος οὗτος μετατεθείς, παντὶ ῥητορεύοντι χρησιμεύσει ἐπὶ προσώπῳ λαμπρῷ τε καὶ εὐγενεῖ. τὸ δὲ ἔσσεται ἢ ἠὼς ἤγουν πρωΐα καὶ ἑξῆς, διαίρεσίς ἐστι τῆς ἡμέρας εἰς τρία μέρη. ὥσπερ γὰρ ἡ νὺξ τριχῇ διαιρεῖται, εἰς ἑσπέραν, εἰς ἀμολγόν, καὶ εἰς ἕω. οὕτω καὶ ἡ ἡμέρα εἰς ἃ λέγει ὁ ποιητής. τὸ δὲ δείλης εἴ τι προσεκτέον τισὶ καὶ οὕτω γράφουσιν, ἔλλειψιν ἂν ἔχει τινά. ἵνα λέγῃ, ἡ δείλης καιρός. ἢ δείλης ὥρα. ἤ τι τοιοῦτον. καὶ ἄλλως δέ, εἴη ἂν ἐπιρρηματικὸν ἐξ ἐλλείψεως, κατὰ τὸ ἐπίσης, καὶ ἐπιπολῆς, καὶ διανεκῆς, καὶ τὰ τοιαῦτα. ὡς ἐὰν εἴποι τις, ἔσσεται ἠὼς ἢ ἐπὶ δείλης. τὸ δὲ ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται, δηλοῖ μὲν τό, ἀνελεῖ σιδήρῳ. διφορουμένην δὲ τὴν γρα-

φὴν ἔχει τοῦ ὀνόματος. γράφεται γὰρ καὶ διὰ διφθόγγου ἐς ἀρχῆς τοῦ ἀρεί. καὶ διὰ τοῦ ῑ δὲ μετὰ προσγεγραμμένου τοῦ ι ἐκ τοῦ ἀρεί. τὸ δὲ ἢ δουρὶ βαλὼν ἢ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστῷ, πάνυ μεγαλοπρεπῶς εἴρηται, ὡς μὴ τινὸς τολμῶντος ἐγγίσαι καὶ σταδίην πολεμῆσαι τῷ ἀχιλλεῖ. δοκεῖ δὲ περιττῶς προσκεῖσθαι τὸ ἀπὸ νευρῆφιν ἐνταῦθα. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ἀρχαίας χρήσεως ἡ νευρά, ἡ ἀπὸ νεύρου δηλαδὴ, ὕστερον γὰρ ἡ τοιαύτη ἐστίν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ὁ ἐλπίζων πρός τινος ὄλεθρον, ἐρεῖ. νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσσεται καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐπεὶ ἐπέλασσέ γε δαίμων. ἐπὶ δὲ δυστυχοῦς ἱκέτου, λεχθήσεται δ', ὡς ἄρα ὑπὲ λισσόμενος ἐπέεσσιν, ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε.

Ὅτι ὁ λυκάων σωθῆναι ἀπογνοὺς, ἔγχος μὲν τὸ τοῦ ἀχιλλέως δηλαδὴ, ἀφέηκεν. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας ἀμφοτέρας, ἐπευχόμενός που τὸν ταχὺ θάνατον. ἐν ὅρα ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, ἔγχος τὶς ἀφῆκεν, ἀντὶ τοῦ εἰς βολὴν ἔπεμψεν. ἐνταῦθα δὲ, ἄλλως εἴρηται, ἀντὶ τοῦ κατέλειψε κρατεῖν τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἔγχος. καὶ ἔστι καὶ τὸ ἀφεῖναι ἔγχος, ὁμώνυμον νόημα. ὡς καὶ τοῦτο δ', ἔχων ἔγχος ὁ αὐτὸς λυκάων, τὸ τοῦ ἀχιλλέως. ἤγουν κατεῖχεν, ἐκώλυε. τὸ δὲ πετάσσας, μετενήνεκται ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς πτήσεσιν οὕτως ἁπλούντων τὰς πτέρυγας. ἰστέον δὲ ὡς ἀπογνόντος ἴδιον τὸ, τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ, ὁ δ' ἕζετο χεῖρε ὡς ἐρρέθη πετάσσας. ὅτι πληγὴν θανάσιμον ἐκφράζων, φησί. τύψε κατὰ κλεῖδα παρ' αὐχένα. πᾶν δέ οἱ εἴσω δῦ ξίφος ἄμφηκες ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν.

Ὡς φάτο. τοῦ δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Ἔγχος μέν ῥ' ἀφέηκεν. ὁ δ' ἕζετο χεῖρε πετάσσας
Ἀμφοτέρας. ἀχιλεὺς δὲ ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ,
Τύψε κατὰ κληῗδα παρ' αὐχένα. πᾶν δέ οἱ εἴσω
Δῦ ξίφος ἄμφηκες. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ
Κεῖτο ταθείς. ἐκ δ' αἷμα μέλαν ῥέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Τὸν δ' ἀχιλεὺς ποταμόνδε λαβὼν ποδὸς ἧκε φέρεσθαι,
Καί οἱ ἐπευχόμενος, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.
Ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς
Αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες. οὐδέ σε μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ἀλλὰ σκάμανδρος
Οἴσει δινήεις εἴσω ἁλὸς εὐρέα κόλπον.
Θρῴσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει
Ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι λυκάονος ἀργέτα δημόν.
Φθείρεσθ', εἰς ὅ κεν ἄστυ κιχείομεν ἰλίου ἱρῆς,
Ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραΐζων.
Οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰρροος ἀργυροδίνης
Ἀρκέσει, ᾧ δὴ δηθὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους.
Ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους.
Ἀλλὰ καὶ ὧς, ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰς ὅ κε πάντες
Τίσετε πατρόκλοιο φόνον, καὶ λοιγὸν ἀχαιῶν,
Οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῇσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἐμεῖο.

Λυκάων δ' ὑπ' ἀχιλλέως οὕτω πάσχει. ὅτι τοῖς πίπτουσι μετὰ τὸν ποιητὴν, τοιαῦτά τινα ἐπιλέγονται. ἐνταυθοῖ νῦν κεῖσο. καὶ, ἐρρέτω καὶ, φθείρεσθε. καὶ, κεῖσο οὕτως. δυστυχίαν δὲ νεκροῦ δηλοῖ τὸ, οὐδέ σε μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται. ὅτι ἐν ἀρχῇ μὲν, ὁ νεοσφαγὴς ῥιφθεὶς εἰς ὕδωρ, κάτω δύει διὰ στερρότητα σώματος, ἰσχυρότερος ὢν τοῦ ὕδατος. μετὰ δὲ ἡμέρας πληρούμενος ὑγροῦ καὶ φυσώμενος, μετεωρίζεται. βάρει τοῦ φέροντος ἐλαττούμενος. καὶ δηλοῖ ὁ ποιητὴς τοῦτο ἐν τοῖς τοῦ λυκάονος ὡς παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί. λέγων ὅτι ἀχιλλεὺς τὸν λυκάονα λαβὼν ἐκ ποδὸς, εἰς ποταμὸν ἀφῆκε φέρεσθαι. καὶ ἐπευχόμενος, ἄλλά τε εἶπεν, ἐν οἷς καὶ οὐ κλαύσεται αὐτὸν ἡ μήτηρ καθὰ προσεχῶς ἐγράφη ἀλλὰ σκάμανδρος οἴσει ἐς θάλασσαν, καὶ ὅτι κεῖσο μετ' ἰχθύσιν, οἵ σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες, ὅ ἐστιν ἀφρόντιδες. ἄφοβοι. καὶ ὅτι θρῴσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει ἰχθὺς ἢ ὑπαΐξει, τουτέστιν, ἐκ τοῦ ἄνω μελαίνης φρικὸς ἤγουν κυματώδους ἀνατάσεως, συγκαταδύσεται τῷ λυκάονι κάτω, ὑπαΐξας ἢ ὑπαλύξας τουτέστιν ἀφεὶς καὶ ἐκφυγὼν τὴν ἐπιπλάζουσαν φρίκα. διατί δὲ οὕτω καταδύσεται ὁ τοιοῦτος ἰχθύς; ὥς κεν, ἤγουν ὅπως φάγῃσί φησι λυκάονος ἀργέτα δημόν. καὶ οὕτω δηλαδὴ παυθήσεται. ἔνια δέ γε τῶν ἀντιγράφων, τὸ ὥς κε, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γράφουσιν ἀκολούθως τῷ, θρῴσκων ἰχθύς. ἰστέον δὲ ὅτι τινὲς οὕτω καταδύοντα τὸν λυκάονα ἐνταῦθα ὅ ἐστι βυθιζόμενον σκεπτόμενοι, ἀλλ' ἄνω ὕστερον ὑποτιθέμενοι γεγονότα καὶ ἐπιπλάζοντα, καὶ τῇ γραφῇ δὲ τοῦ ὑπαλύξει ἀρεσκόμενοι, φασίν. ὅτι νῦν μὲν κάτω δύσεται ῥιφεὶς, μετὰ δέ τινας ἡμέρας ἀναπλεύσαντος τοῦ νεκροῦ, τάχα αὖθις λιπανθεὶς ἰχθὺς ὃς φάγῃ τὸν αὐτοῦ δημὸν, ὑπαλύξει τουτέστιν ἐκφεύξεται διὰ τὴν ἐκ τοῦ λιπάνσεως θερμότητα, τὸ θανατηφόρον ψῦχος. ὡς

φε-

φρικός φησι λεγομένου τοῦ ψύχους, ὅπερ οὐκ ἔστιν ὁμηρικόν. ἄλλοι δὲ ὑπαΐξει γράφοντες, λέγουσιν ὅτι τοῦ νεκροῦ ὁμοίως ἀναδύντος, ὃ ἔστι μετὰ ἡμέρας τινὰς ἄνω κυφισθέντος, ἰχθύς τις ὑπαΐξει τουτέστιν ὑπεκδραμεῖται τὴν φρίκα τοῦ ὕδατος, ἤτοι τὴν ἐπιφάνειαν, ἧς ἄνω κεῖται ὁ νεκρός. ὃς ἰχθύς, καὶ φάγῃ τὸν τοῦ νεκροῦ δημόν. καὶ ὅρα ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἀμφιβόλοις τι ἐννοίας, καὶ ὅπως ὁ ἀχιλλεὺς σκώπτει μετὰ βαρύτητος. εἰσὶ γὰρ καὶ τὰ χωρία ταῦτα, ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἕτερα διάφορα, κεκραμένα γλυκύτητι καὶ βαρύτητι. ἰστέον δὲ ὅτι σχεδιάζων ὁ ἀχιλλεὺς ἔφη τό, θρώσκων κατὰ κῦμα ἰχθύς. ἄλλως γάρ, καὶ ἐν ἀκυμάτῳ γαλήνῃ ἀναθρώσκων τοῦ βάθους καὶ τοῦ ἐπιπολῆς γινόμενος, εἶτα ὑποτρέχων τὴν πιμελὴν τοῦ λυκάονος, λαφύξει αὐτὴν ἐπιτρέχουσαν ὡς εἰκὸς τῷ ὕδατι διὰ τὸ τοῦ δημοῦ ἐπιπολαστικόν, ὃ δὴ καὶ τὰ ἐλαιώδη ἐφ' ὕδατος πάσχουσιν. ὅτι δὲ οὕτω πολλάκις οἱ ἰχθύες ποιοῦσι βοσκόμενοι δηλοῦσι καὶ οἱ ἐκ τῶν θαλαττίων ἀφοδοιπορούμενοι ἐν τῷ ὑποτρέχειν αὐτούς, ἢ οἱ ἐκ τῶν ἐπιπλεόντων βρύων ἀποζῶντες ὁμοίως ἰχθύες. καὶ ὀστρυμὼν δέ, θέρους πρασιόντι πάχος ἐπιπλάζον πάνυ πολὺ φέρων δικτυκῶς ἐπιτρέχον, τρέφει δὲ αὐτοῦ τὰ ἰχθύδια τῆς τοῦ ὕδατος ἐπιφανείας γιγνόμενα καὶ ἀπολιχμώμενα τὸ ἐπανθοῦν χλοερόν. ὅπερ ὁ τῆς παρὰ τοὺς κηδεμὼν εἴτε χλόην ἀναλύων εἴτε καὶ ἄλλως ποιῶν, ἐφαπλοῖ τῷ ποταμείῳ ὕδατι ἕως καὶ εἰς ἡμέρας ψυχεινὰς ὡς παρατετήρηται. ὅτι δὲ ἡδὺ κρέας βρότειον ἰχθύσι, δηλοῖ καὶ ὁ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἀρχίστρατος, εἰπών. ἅπας δὲ ἰχθὺς σάρκας φιλεῖ βροτείας αἴπερ προσκύρσῃ. τῶν δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι λέξεων, τὸ μὲν ἀπολιχμήσονται, διὰ μόνου δίχρονου τοῦ ι ἔχει τὴν ἄρχουσαν διὰ τὸ δύο σύμφωνα ἐπάγεσθαι, εἰ καὶ ἄλλως ὤφειλε δίφθογγον ἔχειν ὡς ἀπὸ τοῦ λείχω. λέγει δὲ ἐν τούτοις καὶ τὸν σκάμανδρον δινήεντα, ὡς καὶ ἄλλους πρὸ αὐτοῦ ποταμούς. τὸ δὲ θρώσκων, ὅτι ἐν τῇ παραληγούσῃ τὸ ι προσγράφει, δηλοῦσιν οἱ τεχνικοί. θορῶ γάρ φασι τὸ πηδῶ, οὗ παράγωγον, θορίσκω. καὶ μεταθέσει θροίσκω, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο, καὶ προσγραφῇ ἅμα τοῦ ι, θρώσκω. διὸ καὶ ὁ θρωσμός φασιν ὁ ἐκ τούτου γινόμενος, προσγεγραμμένον φέρει τὸ ι. δημὸν δὲ ἀργέτα, τὸ λευκὸν λίπος λέγει. δημὸς μὲν γάρ, τὸ λίπος παρὰ τὸ δαίω. ἀργὴς δὲ ἀργῆτος, ὁ λευκός. ἐξ οὗ τὸ ἀργέτα κατὰ συστολήν. τοῦτον δὲ καὶ ἐπιπεφρίδιον δημὸν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ. ὅτι στρατηγὸς διώκων ἐχθρούς, ἐρεῖ ἂν τό, φθείρεσθε, εἰσόκεν ἄστυ ἕως ἄστυ κιχείομεν, ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δὲ ὄπιθεν κεραΐζων. τί δὲ δηλοῖ τὸ κεραΐζειν, προδεδήλωται. ὅτι τοῖς ποταμοῖς ταύρους ἱέρευον, καθίεσαν δὲ καὶ ἐν ταῖς δίναις ζωοὺς ἵππους. ὃ δὴ καὶ ἐπὶ ξάνθον ἐποίουν οἱ τρῶες. ὅτι δὲ οἰκειότητα ἔχει ὁ ταῦρος πρὸς τὸ ὑγρόν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ποσειδῶνι θύεται, εἴρηται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ ἡρόδοτος ἐν οἷς φησι, σφαγιασάμενοι τῇ θαλάσσῃ ταῦρον. καὶ ἵππος δὲ ὡς ταχύτατον ζῶον, προσοικεῖ τοῖς ὠκυρρόοις ποταμοῖς. τὰ δὲ ῥηθέντα ὡς ἐπὶ ποταμοῖς ἔθη ὅμηρος ἱστορῶν, φησίν. οὐδ' ὑμῖν ποταμός περ ἐΰρροος ἀργυροδίνης ἀρκέσει ὅ ἐστιν ἄρκιος φανήσεται, βοηθήσει. ᾧ δὴ δηθά, ἤγουν ἐπὶ πολὺ καὶ συχνά, ἢ καὶ ἀεί, πολέας ἱερεύετε ταύρους. ζωοὺς δ' ἐν δίνῃσι καθίετε μώνυχας ἵππους. εἶτα ἐπιφέρει ῥήσεις οἰκείας ὡς ἐπὶ ἀπειλῇ τῇ κατὰ κακούργων. ἀλλὰ καὶ ὥς, ὀλέεσθε κακὸν μόρον, εἰσόκε πάντες τίσετε φόνον καὶ λοιγὸν τοῦ δεῖνος, ἢ τῶν δεῖνα. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα κατὰ τρώων λαλεῖ παθαινόμενος ἐπί τε τῷ ἑταίρῳ καὶ τοῖς ἀχαιοῖς, οἵτινες ἂν εἶεν ἀχαιοὶ ἐνταῦθα, εἴτε οἱ ὅλοι, εἴτε οἱ κατ' αὐτὸν μυρμιδόνες, ἰδίως καὶ αὐτοὶ οὕτω καλούμενοι, καθὰ σαφῶς προδεδήλωται.

Ὣς ἄρ' ἔφη. ποταμὸς δὲ, χολώσατο κηρόθι μᾶλλον.
Ὥρμαινεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο
Δῖον ἀχιλλῆα, τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀμύνῃ.
Τόφρα δὲ πηλέος υἱὸς ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων,
Υἱεῖ Πηλεγόνος. τὸν δ' ἄξιος εὐρυρέεθρος
Γείνατο καὶ περίβοια, ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν
Πρεσβυτάτη. τῇ γάρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης.
Τῷ δ' ἀχιλεὺς ἐπόρουσεν. ὁ δ' ἀντίος ἐκ ποταμοῖο
Ἔστη ἔχων δύο δοῦρε. μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθος, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν.
Τοὺς ἀχιλεὺς ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Τίς, πόθεν εἶς ἀνδρῶν, ὅ μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν;

Ὅτι παρατώδη τινὰ καὶ φοβερὰ ἐνταῦθα παρεμπίπτει. ὁ ποιητὴς ἐξευρίσκει διὰ τοῦ ποταμοῦ. καὶ ψυχώσας δι' αὐτοῦ ὅλον τὸν σκάμανδρον, καὶ ὑβρεοπαθοῦντα πλάσας ὥς τινα δαίμονα, χολούμενόν τι ποιεῖ, καὶ ὁρμαίνοντα κατὰ τοῦ ἀχιλλέως, καὶ ποιοῦντα ὅσα ἐρεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς. αἰτία δὲ τῶν συμβησομένων, προκαταβέβληται νῦν, τὸ φθάσαι ἀνωτέρω τὸν ἀχιλλέα εἰπεῖν ὅτι τοῖς τρωσὶν οὐδ' ὁ ποταμὸς οὗτος ἀρκέσει, ᾧ πολλὰ τρῶες ἱερεύειν εἰώθασιν, ὡς ἀνωτέρω προεξέχως εἴρηται. Καὶ ὅρα ὅπως δακνηρὸν ἡ ὕβρις. φράζει δὲ τὰ τοῦ ῥηθέντος

Δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσι.
Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός.
Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις;
Εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης,
Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας. ἥδε δέ μοι νῦν
Ἠὼς ἐνδεκάτη ὅτ' εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα.
Αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος.
Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησι.
Ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει. τὸν δέ με φασὶ
Γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ.

χόλον δ' Ὅμηρος, ὅτω. ὡς ἄρ' ἔφη ὁ Ἀχιλλεύς. ποταμὸς δέ, χολώσατο κηρόθι μᾶλλον. ὅρμηνεν δ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως παύσειε πόνοιο ἧγον τὸν πολεμικῆς ἐνεργείας δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀμύνῃ. ἐμφαίνει δ' ἐν τούτοις Ὅμηρος, μέθοδον ἀνασκευῆς εὑρέσθαι τινά, δι' ἧς ἐγκόψει ποικιλίας χάριν τὴν ἄρτι ἐν τῷ ποταμῷ ἀριστείαν τῷ ἥρωι. ὅτι Ἀστεροπαῖος, υἱὸς τοῦ Πηλεγόνος, τόν δ' Ἄξιος εὐρυρέεθρος γείνατο καὶ Περίβοια, Ἀκεσσαμενοῖο θυγατρῶν πρεσβυτάτη. τῇ γὰρ ῥα μίγη ποταμὸς βαθυδίνης. καὶ ταῦτα μὲν ἡ Ὁμηρικὴ λέγει μοῦσα. προϊὼν δὲ αὐτὸς ὁ Ἀστεροπαῖος διηγήσεται τὰ λοιπὰ τῶν κατ' αὐτόν, μερίζοντος ἐπίτηδες κἀνταῦθα τοῦ ποιητοῦ τὸ διήγημα. ἐρωτηθεὶς γὰρ παρὰ Ἀχιλλέως τίς ἂν ἔτλη ἀντίος αὐτοῦ ἐλθεῖν, ἐρεῖ. Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεὴν ἐρεείνεις; εἶτα ἐποίσει. εἴμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου τηλόθ' ἐούσης. Παίονας ἄνδρας ἄγων δολιχεγχέας. ἥδε δέ μοι νῦν ἠὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' εἰς Ἴλιον εἰλήλουθα. αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξίου εὐρὺ ῥέοντος. Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει, τὸν δέ με φασὶ γείνασθαι. εἶτα τῇ συντόμῳ ταύτῃ διηγήσει, ἐπάγει συντομωτάτην ἀξίωσιν. νῦν αὖτε μαχώμεθα φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. ὅτι πολυλογήσας κατὰ τὸν μαλακὸν Λυκάονα, οὔτι ὀνηθείς, ὅτι μὴ δὲ εἶχε πεῖραν τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἀρετῆς ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εἰρήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πηλεγόνα οἴονταί τινες οὐκ ἀπιθάνως, αἴτιον εἶναι κλήσεως τῇ νῦν λεγομένῃ χώρᾳ Πελαγονίᾳ, ὡς ἐκεῖθεν ὄντων τῶν Παιόνων οὓς ἄγει ὁ Ἀστεροπαῖος. καὶ ὅτι ὀξύνεται ὁ Πηλεγών, ὡς ὁ Λισσυγὼν κατὰ τοὺς παλαιούς. λέγοντας, ὅτι τὰ εἰς γων ὀξυνόμενα, τρέπει τὸ ω εἰς ο ἐπὶ γενικῆς, δι' ὃ Πηλεγόνος, Λισσυγόνος. καὶ ἀνάπαλιν, τὰ μὴ φυλάσσοντα ἐπὶ γενικῆς τὸ ω, δῆλον ὅτι ἐπ' εὐθείας ὀξύνονται. τὰ δὲ μὴ ὀξυνόμενα, ἢ φυλάσσει τὸ ω, ὡς τὸ φαλάγγωνος. αἴγωνος. ἢ διὰ τοῦ ντ κλίνεται, ὡς τὸ Οὐκαλέγοντος. τὸ δὲ κατάπυγον βαρυνόμενόν φασι καὶ διὰ τοῦ ο κλινόμενον, ἔχει ἀφορμὴν τὴν ἐκ τοῦ ὁ κατάπυγος παρωνυμίαν. ὡς καὶ τό, ἄπειρον, τὴν ἐκ τοῦ ὁ ἄπειρος. ἐν δὲ τῷ εὐρυρέεθρος, ἐνθυμητέον καὶ τὸ εὐρεείτης, καὶ εὔρροον, καὶ εὐρρεῖος ποταμοῖο. καὶ τὸ βαθύρροος, ὠκύρροος, βαθυρρείτης, ἀγαλλαρείτης, καὶ ὅσοις ἄλλοις τοιούτοις ἐπιθέτοις χρῆται ὁ ποιητής, οἷα καὶ τοῖς τοιούτοις εὐπορῶν. τὸ δὲ ἀκεσσαμενός, ὡς κύριον ὀξύνεται πρὸς διαστολὴν τῆς μετοχῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σωζομενός, καὶ πισαμενός, ὧν ὁ μέν, ἱστορικός. ὁ δέ, υἱὸς Ὀρέστου τοῦ Ἀτρείδου. τοιούτου δὲ τόνου καὶ ἀλεξαμενός, τὶς ἀνήρ, εὑρετής φασι τοῦ μιμητικῶς γράφειν. διὰ τοιαύτην δὲ αἰτίαν καὶ αἱ Κλαζομεναὶ ἡ πόλις, ὀξύνεται. καὶ ἡ δεξαμενὴ δέ, καὶ ἡ εἰαμενή, ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ ταύτῃ γὰρ ἐμίγη ποταμός, δοκεῖ μὲν ἐκ περισσοῦ κεῖσθαι. ἤρκει γοῦν εἰς τὸ τέλειον τό, τὸν δ' Ἄξιος γείνατο καὶ Περίβοια. Ὅμηρος δὲ προσέθηκεν αὐτό, ἵνα οὕτω κρατύνῃ τὸν μῦθον, καὶ μή τις ὀκνήσῃ ποταμοῦ παῖδα τὸν Ἀστεροπαῖον εἰπεῖν. τὸ δ' εἴμ' ἐκ Παιονίης, ἢ τὸ εἶμι δηλοῖ ἢ τὸ εἰμί, ἀκολούθως τῇ ἐξ Ἀχιλλέως ἐρωτήσει, πυθομένου, τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν. τὸ δὲ ἐρίβωλος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐριβώλακος. περὶ δὲ Παιόνων, ἀρκούντως ἐν τοῖς φθάσασιν εἴρηται. διείληπται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. νῦν δέ, ἐκεῖνο ῥητέον. ὡς εἴπερ κατὰ τὴν ἱστορίαν Παίοσιν ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελῴου, σημειωτέον τὸ πολὺ μῆκος τῆς τῶν Παιόνων γῆς, εἰ καὶ περὶ Στρυμόνα καὶ Ἄξιον καὶ ἕως Ἀχελῴου διατείνουσι. τὸ δὲ δολιχεγχέας, ἀπὸ εὐθείας ἐστὶ τῆς ὁ δολιχεγχής, διὸ καὶ παροξύνεται ὡς τὸ εὐειδέας. προϊὼν δὲ ὁ ποιητής, ἱπποκορυστὰς λέγει τοὺς Παίονας. ἐνταῦθα δέ, παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐν τῷ καταλόγῳ μέν, ἀγκυλότοξοι Παίονες λέγονται, ὧδε δέ, δολιχεγχέες. καὶ φασὶν ὅτι ἢ ἐπαμφοτερίζουσι καθὰ καὶ ὁ Τεῦκρος ποτὲ μὲν αἰχμάζων, ποτὲ δὲ τοξεύων. ἢ καὶ διττὸν γένος εἰσίν. οἱ μέν, ὑπὸ τῷ Πυραίχμῃ. οἱ δέ, ὑπὸ τῷ Ἀστεροπαίῳ. φασὶ δὲ καὶ ἐν τῷ καταλόγῳ μὴ κεῖσθαι τὸν Ἀστεροπαῖον, ἢ ὡς νεήλυδα, ἢ καὶ ὡς μὴ κυρίως ἡγεμόνα. οὕτω γάρ φασι καὶ ἐπὶ Ἀθηναίων ἐν τῷ καταλόγῳ Μενεσθέως μνησθεὶς ἡγεμόνος ὁ ποιητής, ἐν τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ, καὶ Στιχίου μέμνηται καὶ Φείδαντος. εἰ δὲ καὶ Πρωτεσιλάου πεσόντος, Ποδάρκης εἶχε τὸ πᾶν τῆς ἀρχῆς, οὕτω καὶ Ἀστεροπαῖος διὰ τὸ τὸν Πυραίχμην προαναιρεθῆναι, αὐτὸς νῦν ἄρχειν τῶν Παιόνων λέγεται. τινὲς δὲ καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον ἐν τῷ καταλόγῳ τάσσουσιν, ὑποτάσσοντες στίχον, καὶ γράφοντες οὕτως. αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους, Πηλεγόνος δ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος. περὶ δὲ Ἀξίου εἴρηται ἀρκούντως ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν. ὃν ἐνταῦθα ὁ Ἀστεροπαῖος ἐπαναλαμβάνει πλέονος ἀξιῶν λόγου, ὡς πρόγονον. ὃ ὕδωρ δὲ αὐτὸν κάλλιστον ἐπὶ γαῖαν ἱέναι λέγει,

σημειω-

ἐτυμολογῶν διὰ τὸ γένος αὐτόν. τοιοῦτον δὲ καὶ ἐπὶ ἑτέρου ποταμοῦ ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ ποιητὴς φησίν. ὁ δὲ νοῦς τοῦ, κλυτὸν ἔγχει, ὁ αὐτός ἐστι τῷ δουρὶ κλυτός. τὸ δὲ, τὸν δέ με φασὶ γείνασθαι, ὅμοιόν ἐστι τῷ, τόν μ' ἔκ φασι γενέσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν ἀστεροπαῖον, καὶ περιδέξιον ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, εἰπὼν καὶ πρότερον, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν, τουτέστιν ὑπερδέξιος κατὰ τοὺς παλαιούς. ἢ ἀμφιδέξιος, ὅ ἐστιν ἀμφοτεροδέξιος. ὁποῖοι καὶ ἄλλοι τινὲς πρὸ τούτου ἐφαίνοντο. διὸ καὶ τῷ ἀχιλλεῖ ἐπερρώσατο, ἀντίος ἐκ ποταμοῦ ἔστη ἔχων δύο δοῦρε. τί δὲ ἐποίησε, καὶ τί ἔπαθεν, εὐθὺς εἰρήσεται. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ ἀμφιδέξιος, οὕτω καὶ ἀμφαρίστερος παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται, ὁ ἐναντίος τῷ ἀμφιδεξίῳ. ὅτι δὲ ἀγαθὰ μὲν καὶ εὐοιώνιστα παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὰ δεξιὰ ἐκρίνοντο, οὐ τοιαῦτα δὲ τὰ λαιά, ἔκ τε τῶν οἰωνοσκοπικῶν δῆλον, καὶ ἐκ τῶν ἐξ ἀριστερᾶς πταρμῶν καθ' ὧν οὐκ ἀνεμφάτως ἡ κωμῳδία ἔπαιξεν. ἀκολούθως οὖν λέγεται καὶ τὸ ἀμφαρίστερον, καὶ τὸ ἐπαρίστερον. φέρεται δὲ καὶ παρῳδία σύμφωνος τούτοις παλαιά, τὸ, οὓς ἐδίδαξαν ἀριστερὰ γράμματα μοῦσαι. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν μέσῳ τῶν εἰρημένων, κεῖται καὶ ὅτι ἀχιλλεὺς μὲν, ἐπόρουσεν. ἀστεροπαῖος δὲ, ἀντίος ἐκ ποταμοῦ ἔστη, ἔχων οἷα ὡς ἐρρέθη περιδέξιος δύο δοῦρε. μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε ξάνθος ὁ τοῦ ποταμοῦ δηλαδὴ ταμίας ὕδατος, ἐπεί φησι κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν. τοὺς δ' ἀχιλεὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἐλέαιρεν. ὃ δὴ οἰκεῖον λέγειν ἐπὶ τῶν ὑγροῖς κτεινομένων.

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. ὁ δ' ἀνέσχετο δῖος ἀχιλλεὺς
Πηλιάδα μελίην. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς
Ἥρως ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.
Καί ῥ' ἑτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ
Ῥῆξε σάκος, χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε δῶρα θεοῖο.
Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
Δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινεφές. ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Γαίῃ ἐνεστήρικτο, λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.
Δεύτερος αὖτ' ἀχιλεὺς μελίην ἰθυπτίωνα
Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε κατακτάμεναι μενεαίνων.
Καί τοῦ μέν ῥ' ἀφάμαρτεν. ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην.
Μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος.
Πηλείδης δ' ἄορ ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ,
Ἆλτ' ἐπί οἱ μεμαώς. ὁ δ' ἄρα μελίην ἀχιλῆος
Οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχείῃ.
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν ἐρύσσασθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης. τὸ δὲ τέτρατον ἤθελε θυμῷ
Ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον αἰακίδαο.
Ἀλλὰ πρὶν ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.
Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι
Χύντο χαμαὶ χολάδες. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν
Ἀσθμαίνοντ'. ἀχιλεὺς δ' ἂρ ἐνὶ στήθεσσιν ὀρούσας,
Τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ηὔδα.

Οὐ καινὸν σχῆμα καὶ ἐνταῦθα κεῖται. εἰπὼν γὰρ ὁ ποιητὴς ὅτι ἀπειλήσας ἀχιλλεὺς τῷ εἰρημένῳ ἀστεροπαίῳ, ἀνέσχετο πηλιάδα μελίην, ἐπάγει. ὁ δ' ἁμαρτῇ δούρασιν ἀμφὶς ἥρως ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦν ὡς εἴρηται. καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὐκ εὐσύντακτος. ὅτι γὰρ ἀπολύθως πρὸς τὸ μελίην, ὅπερ ἐστὶν αἰτιατικῆς πτώσεως, εἴρηται τὸ δούρασιν, ὤφειλε τὸ δούρατα εἰπεῖν, ἀλλ' οὐδὲ ῥῆμα κεῖται ἵνα ᾖ ὅτι ὁ δὲ ἀστεροπαῖος ὁμοῦ ὡς ἀμφιδέξιος δούρασιν ἔβαλεν, ἢ ἠκόντισεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. καινὸν οὖν τὸ σχῆμα διχῶς διά τε τὸ ἀνομοιόπτωτον, καὶ διὰ τὴν τοῦ ῥήματος ἔλλειψιν. ἵνα τὸ καινὸν τοῦ προκειμένου πράγματος, ἐξαγγελθείη καινῶς. τῷ ὄντι γὰρ, οὐδείς πω τῷ ἀχιλλεῖ οὕτω παρέσχε πράγματα ὡς ὁ ἀστεροπαῖος οὗτος. ὃς οὐ μόνον ἔβαλεν ὡς ῥηθήσεται, ἀλλὰ καὶ τῷ δόρατι τοῦ ἀχιλλέως ἐπεβουλεύσατο καθὰ καὶ αὐτὸ δηλωθήσεται. θρασύνεται δ' ἐς τοσοῦτον ὁ παίων ἥρως, ἀληθῶς μὲν, διὰ τὴν ὡς ἐρρέθη ἀπειρίαν ἥτις ἔοικεν ἐπᾶραι εἰς θράσος αὐτόν, οὐ γὰρ ἔφθη τὸν ἀχιλλέα εὖ μάλα γνῶναι, οἷα ἑνδεκαταῖος ἐν τροίᾳ διάγων. ὡς εἴγε αὐτοῦ ἐπειράσατο, συνεστάλη ἂν καὶ αὐτὸς ὁμοίως τῷ λυκάονι καὶ τοῖς λοιποῖς. μυθικῶς δέ γε θρασὺ ὁ ἀστεροπαῖος φρονεῖ, διὰ τὸ βοηθεῖσθαι τῷ ποταμῷ ξάνθῳ εἰς ὃν ἔφυγεν, ὡς οἷά τις αἰδοῖος ἱκέτης. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής. μένος δέ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε ξάνθος, οὐ μόνον ὡς ἱκέτῃ, ἀλλὰ καὶ ὡς κατὰ τοῦ ἀχιλλέως κεχολωμένος αὐτοῦ, διότι αἰζηοὺς τρωϊκοὺς ἐδάϊζε κατὰ ῥόον. βοηθεῖ δὲ καὶ ἄλλως ὁ ποταμὸς ξάνθος τῷ ἥρωϊ, ὡς ἐκ ποταμοῦ τοῦ ἀξίου τὸ γένος κατάγοντι. τὸ δὲ ἁμαρτῇ, ὃ σημαίνει τὸ ἅμα καὶ ὁμοῦ, ἀρίσταρχος ἀποκοπὴν εἶναι βούλεται τοῦ ἁμαρτήδην, καὶ οὐ προσγράφει τὸ ι. ἐλέγχει δέ φασιν αὐτὸν ἡ παράδοσις. πολλαχοῦ σώσασά τι αὐτὸ, καὶ σὺν τῷ ι γράφουσα τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς τὶ ἐπιρρημάτων. ὅτι ἀστεροπαῖος ἐναντίος ὡς ἐρρέθη ἐκ ποταμοῦ

στάς

στὰς τοῦ Ἀχιλλέως καὶ ἁμαρτὼν, ὡς περιδέξιος δύο ἐπαφεὶς δόρατα, ἑτέρῳ μὲν δουρὶ, σάκος βάλεν, οὐδὲ διὰ πρὸ ῥῆξε σάκος, τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐνταῦθα κωλύσαντος ὡς καὶ πρὸ τούτου ἀλλαχοῦ. τῷ δ' ἑτέρῳ μὲν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς δεξιτερῆς, σύτο δ' αἷμα κελαινόν. καὶ σημείωσαι ὅτι ὑπὸ τούτου μόνου Ἀχιλλεὺς βάλλεται. δηλοῖ δὲ τὸ ἐπιγράβδην, τὸ ἐπιπολῆς, ὡς μόνον ἐπιγράψαι καὶ ξέσαι τὸν πῆχυν. τραχύτερον δὲ ὑπὲρ τὸ ἐπιλίγδην ὃ καὶ αὐτὸ ἐδήλου τὸ ὅσον ἐπιψαῦσαι, λείως ὀνοματοπεποιημένον ἀπὸ ἀξέστου ξύσματος τοῦ λίζειν ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ φανεῖται. ἡ δὲ τοιαύτη ὀνοματοποιΐα, καὶ τὰ λίσγρα, ὡς καὶ προεκκεκμήκυται, ταπεινά. ἅπερ εἰσὶ τινὰ σεσιδηρωμένα ἤγουν ξυστῆρες. καὶ λισγρῶσαι δὲ ἀπ' αὐτῶν, τὸ ξύσαι καὶ ὁμαλίσαι. ὁ μέντοι λίγδος, οὐκ ἐντεῦθεν γίνεται ἀλλ' ἑτέρωθεν δήλοθεν. περὶ οὗ φασιν οἱ παλαιοὶ, οὕτω. λίγδος, κονία. ἀλοιφή. καὶ λίγδοι, χωνευτήρια. χοάναι. ἢ τῶν νομισμάτων διατύπωσις. φασὶ δὲ καὶ τρήματα τὸν λίγδον ἔχειν συνεχῆ, τοῦ Δ τετραπλάσια, δι' ὧν χαλκὸς ἠθεῖται. πῆχυν δὲ εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ χειρὸς, πρὸς διαστολὴν ἑτέρων πήχεων. ἐνταῦθα δὲ ὕστερον ἀρθῶται τὸ ἀντίγραφον, σχῆμα κεῖται καινόν. μετὰ γὰρ τὸ, σύτο ἤγουν ἐξώρμησεν αἷμα κελαινεφὲς, τὸ καὶ ἐν ἄλλοις γραφαῖς, κεῖται τὸ, ἡ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ γαίῃ ἐνεστήρικτο λιλαιομένη χροὸς ἆσαι, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ πολλαχοῦ περιφέρεται. ἔστι δὲ ἡ καινότης τοῦ σχήματος ἐν τῷ, ἡ δὲ, λιλαιομένη. οὐ γὰρ κεῖταί τι θηλυκὸν ἐν τῷ ποιητικῷ ἐδάφει δι' ἐγχείη ἢ αἰχμὴ πρὸς ὃ ἀποδίδονται, τὸ ἡ δὲ, καὶ τὸ λιλαιομένη. ἀλλὰ εἰπὼν, τῷ δ' ἑτέρῳ πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς, ἐπήγαγε τὸ, ἡ δὲ, λιλαιομένη. οὐκ ἀποδοὺς τὴν σύνταξιν πρὸς δόρυ, ἀλλὰ πρὸς αἰχμὴν καὶ ἐγχείην, ἃ καὶ αὐτὰ δόρατα εἰσίν. ἴσως δὲ καὶ ἀπὸ κοινοῦ αὖ ἐνταῦθα προσυπακούοιτο ἡ ἀνωτέρω κειμένη μελίη τοῦ Ἀχιλλέως. ἀλλ' οὔπω μὲν προαφῆκεν ὁ Ἀστεροπαῖος. Ἀχιλλεὺς δὲ, δεύτερος μελίην ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε. καὶ τοῦ μὲν, ἀφάμαρτεν. ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην μεσσοπαγὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μείλινον ἔγχος. καὶ ὅρα ὅτι Ἀχιλλεὺς ἀποτυγχάνει τοῦ βαλεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ Λυκάονος. πλὴν ἐκεῖθι μὲν, ὑποδραμόντος πρὸς καὶ καταιωρησαμένου τὸ δόρυ μήπω μηδὲ ἀφεθέν. ἐνταῦθα δὲ, μηδέν τι τοῦ Ἀστεροπαίου τεχνασαμένου, ἀλλὰ τοῦ δόρατος εἰς κενὸν ἐκπεμφθέντος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ποικίλως ἐν τούτοις φράζει τὸ Ἀχίλλειον δόρυ. πηλιάδα τε γὰρ μελίην, περὶ ἧς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. καὶ μελίην ἰθυπτίωνα. καὶ μείλινον ἔγχος. καὶ δόρυ μείλινον. καὶ χάλκεον ἔγχος. ἔστι δὲ ἰθυπτίων, ἡ ἰθὺ πετομένη, τουτέστι κατ' εὐθὺ καὶ ἀπλαγιάστως, ὥσπερ ὁ ποιητὴς ἑρμηνεύων, διαλελυμένως εἰπὼν αὐτὴν ἰθὺ πέτεσθαι. Ἀρίσταρχος δέ φασιν, ἰθυκτίωνα γράφει, τουτέστιν ἐπ' εὐθείας ἐχούσας τὰς κτηδόνας, ἤγουν τὰς ἐν τοῖς ξύλοις διαφύσεις. ἃς οἱ ἰδιῶται, ἴνας φασίν. ἡ δὲ χρῆσις τῶν κτηδόνων, δηλοῦται καὶ ἐν τῇ περὶ λίθων γραφῇ. ὅρα δὲ ὅτι Μαχάων μὲν καὶ Ἰξίων καὶ Ἰάσων, ἐκτείνοντα ἐν τῇ εὐθείᾳ τὴν παραλήγουσαν, συστέλλουσι κανονικῶς τὸ ο τῆς γενικῆς ὡς κίεια. τὸ μέντοι ἰθυπτίων, εἰ καὶ ἐκτείνει τὸ παραλῆγον δίχρονον, ὅμως τηρεῖ τὸ ω καὶ ἐν τῇ γενικῇ, ὡς μὴ ὂν κύριον. ὄχθην δὲ ὡς καὶ προεγράφη, τὸν κρημνὸν λέγει. διὸ προϊὼν φησὶν ὡς ἐκ κρημνοῦ ἐρύσατο ἔγχος. ὡς ταυτὸν ὂν κατὰ πολυωνυμίαν, ὄχθην εἰπεῖν καὶ κρημνὸν καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου εἴρηται. διὸ καὶ δὶς μὲν ὄχθην ἐνταῦθα δὶς δὲ κρημνὸν, τὸν αὐτὸν εἶπε τόπον. ὅτι δὲ καὶ αἰδηραὶ λέγονται αἱ τοῦ ποταμοῦ ὄχθαι, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. οἳ λέγουσιν ὡς καὶ αἰδηραί εἰσι καὶ αἱ τῶν τάφρων ἀναβολαὶ, ἤγουν τὸ ἀναβαλλόμενον χῶμα, δι' οὗ ὀχθώδης αὕτη ἡ τάφρος γίνεται. τὸ δὲ μεσσοπαγὲς, ἀντὶ τοῦ ἕως μέσου παγὲν, διά τε τὴν τοῦ ἥρωος βίαν, καὶ τὸ οἷα εἰκὸς πηλματῶδες τοῦ τόπου. εἰ δὲ γράφεται μεσσοπαλὲς διὰ τοῦ λ', δηλοῖ τὸ ἕως μέσου παλλόμενον καὶ κραδαινόμενον. ἕτεροι δὲ συντόμως οὕτω συνελόντες ἀμφοτέρας τὰς γραφὰς, φασίν. ὅπερ ἕως μέσου πεπηγὸς, ἐπάλλετο κατὰ τὸν οὐρίαχον. ὅτι ἐπεὶ Ἀχιλλεὺς ἄορ ὀξὺ ἐρυσάμενος παρὰ μηροῦ ἆλτο ἐπὶ τῷ Ἀστεροπαίῳ, τὸ ἄβραχυ ἐκεῖνος τὴν τοῦ ἥρωος μελίην ἠχρείωσεν αὖ. ἐπεὶ γὰρ οὐ δύνατο ἐκ κρημνοῦ ἐρύσαι χειρὶ παχείῃ ὡς χρήσασθαι δηλαδὴ αὐτῇ κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως, τρὶς μέν μιν πελέμιξεν ἐρύσσεσθαι μενεαίνων, τρὶς δὲ μεθῆκε βίης. τὸ δὲ τέταρτον, ἤθελε θυμῷ ἆξαι ἐπιγνάμψας δόρυ μείλινον Αἰακίδαο, ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλλεὺς σχεδὸν ἤγουν ἐγγὺς ἄορι θυμὸν ἀπηύρα. γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι χύντο χαμαὶ χολάδες. ἰστέον δὲ ὡς πάνυ περιποιεῖται τὴν μελίαν ταύτην ὁ ποιητὴς τῷ Ἀχιλλεῖ ὅτι μὴ ἔχει ἑτέραν αὐτῷ περισσὴν ὁμοίαν, διὸ καὶ τῷ Πατρόκλῳ μόνην αὐτὴν τῶν ὅπλων οὐκ ἔδωκεν ὡς προείρηται. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐρύσαι καὶ ἐρύσσεσθαι παθητικῶς εἶπεν, ὡς ἐξὸν ἀμφοτέρως λέγειν. δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὸ ἑλκύειν. πλεονάζει δὲ μάλιστα ἐν διαθέσει παθητικῇ. φησὶ γοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος. καὶ ἀλλαχοῦ, ξίφος ὀξὺ ἐρυσάμενος. πελεμίζειν δὲ καὶ νῦν, τὸ διασαλεύειν παλάμῃ καὶ κινεῖν. τὸ δὲ ἐπιγνάμψαι, κατὰ κυριολεξίαν ἐνταῦθα κεῖται. ἐξ αὐτοῦ δὲ μεταφορικῶς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη τὸ, ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. καὶ τὸ, ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας. ὀμφαλὸς δὲ ὅτι πολυσήμαντον, δῆλον. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατὰ ἄνθρωπον ὀμφαλοῦ, ὀμφαλητόμοι τε λέγονται μαῖαι, καὶ ὀμφαλητομία, ὅτι αὗται ὀμφαλὸν βρέφους ἀποτέμνουσι. χολάδες δὲ οὐ μόνον παρὰ τὴν ξανθὴν χολὴν ὡς προδεδήλωται, ἀλλὰ καὶ παρὰ τὴν κοιλότητα ἅς φασιν οἱ παλαιοὶ, οἱονεὶ κοιλάδες τινές. κοῖλα γὰρ καὶ τὰ ἔντερά εἰσιν. ἢ καὶ ὡς τῆς τροφῆς, ἣν κόλον λέγεσθαι δηλοῖ Ἀθηναῖος, αὐτόθι κατὰ ταυτότητα, ὡσεὶ κολάδες τινές.

Κεῖσ' οὕτω. χαλεπόν τοι ἐρισθενέος κρονίωνος
Παισὶν ἐριζέμεναι, ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι.
Φῆσθα, σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος.
Αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου διὸς εὔχομαι εἶναι.
Τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων μυρμιδόνεσσι
Πηλεὺς αἰακίδης. ὁ δ' ἄρ' αἰακὸς, ἐκ διὸς ἦεν.
Τῷ, κρείσσων μὲν ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων.
Κρείσσων δ' αὖτε διὸς γενεὴ, ποταμοῖο τέτυκται.
Καὶ γὰρ σοὶ ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι
Χραισμεῖν. ἀλλ' οὐκ ἔστι διὶ κρονίωνι μάχεσθαι.
Τῷ, ὅ τε κρείων ἀχελώϊος ἰσοφαρίζει,
Οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος ὠκεανοῖο.
Ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν.
Ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν,
Δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ.
Ἦ ῥά. καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος.
Τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λεῖπεν ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
Τὸν μὲν ἄρ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
Δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες.
Αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἰέναι μετὰ παίονας ἱπποκορυστάς.
Οἵ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβήατο δινήεντα,
Ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ,
Χέρσ' ὑπὸ πηλείδαο καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα.
Ἔνθ' ἕλε θερσίλοχόν τε, μύδωνά τε, ἀστύπυλόν τε,
Μνῆσόν τε, θρασίον τε, καὶ αἴνιον ἠδ' ὀφελέστην.
Καί νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε παίονας ὠκὺς ἀχιλλεὺς,
Εἰ μὴ χωσάμενος προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης
Ἀνδρὶ εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐφθέγξατο δίνης.

Ὅτι σύγκρισιν ἀφελῶς ὁ ἀχιλλεὺς ποιεῖται τοῦ γένους ἑαυτοῦ τε καὶ τοῦ κειμένου καὶ σκυλευομένου ἀστεροπαίου. εὐχόμενος γοῦν ἤτοι καυχώμενος, εἶπε. κεῖσ' οὕτω. χαλεπόν τοι ἐρισθενέος κρονίωνος παισὶν ἐριζέμεναι ποταμοῖο περ ἐκγεγαῶτι. φῆσθα, σὺ μὲν ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρὺ ῥέοντος. αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου διὸς εὔχομαι εἶναι. τίκτε μ' ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων μυρμιδόνεσσι πηλεὺς αἰακίδης. ὁ δ' ἄρ' αἰακὸς, ἐκ διὸς ἦεν. τῷ, ἤγουν διὸ, κρείσσων μὲν ζεὺς ποταμῶν ἁλιμυρηέντων. κρείσσων δ' αὖτε διὸς γενεὴ, ποταμοῖο τέτυκται. σημείωσαι δὲ ὅτι συνέδραμεν ἐπὶ ἀχιλλέως πατέρων ἀρετὴ, καὶ αὐτοῦ ἀχιλλέως. ὡς εἰ μὴ τοῦτ' ἦν, ἀτέχνως ἂν καὶ ἀχιλλεὺς συνελογίζετο. οὐ γὰρ ἀρκεῖ τὸ ἐκ μόνου τοῦ γένους ἀγαθὸν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις φθάσας ἔδειξεν ὁ ποιητής. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τοιαῦτα λέγειν τὸν ἀχιλλέα ἐπὶ τῷ ἀστεροπαίῳ κειμένῳ καὶ ὡς εἰς κωφὴν γαῖαν λαλεῖν, οὐ μόνον ἐξ ἤθους ἀφελῶς βαρυνομένου, ἀλλὰ καὶ ἄλλως ἐξ ἀνάγκης γέγονεν. οὐ μὲν γὰρ τοῦ ἀστεροπαίου λαλήσαντος οὐκ εὐθὺς ἐρράγη μάχη, ἐξελάλησεν ἂν ταῦτα ὁ ἀχιλλεὺς τότε. τοῦ δὲ ἀστεροπαίου ταχὺ οὕτω πεσόντος, λαλεῖ νῦν ἃ τότε ἀναγκαίως ἐσιώπησεν. ἡ δὲ σύγκρισις τῷ ἀχιλλεῖ, ἐκ τῶν τοῦ αἰνέτου εἴληπται, ἵνα πως καὶ αὐτὸς οὕτως ἐκ τοῦ ἐχθροῦ ὠφεληθείη. καὶ ἐκεῖνος γὰρ τοιαύτῃ μεθόδῳ ἑαυτὸν τοῦ ἀχιλλέως κρείττω ἐδείκνυεν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ μὲν ἀστεροπαῖος ἀκούσας ἐξ ἀχιλλέως τὸ, τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ, ἤγουν ὅστις μευ ἔτλης ἀντίος ἐλθεῖν; δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν, ὃ καὶ ἕτερός τις πρὸ αὐτοῦ ῥήτωρ που ἔφη, ἐσέμνυνεν ἑαυτὸν τῇ τοῦ ποταμοῦ γενεᾷ, ὡς ἂν φανείη μὴ δυστήνου γόνος εἶναι. ἀχιλλεὺς δὲ, καὶ οὕτως οὐδὲν ἧττον ἐξευτελίζει ἐκεῖνον ὡς αὐτὸς ἐκ διὸς ὢν τοῦ μεγάλου καὶ οὐ ποταμοῦ εὐρὺ ῥέοντος. ὅρα δὲ καὶ ὅπως ἡρώων γενεαλογίας ὁ ποιητὴς παρέρριψεν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ, τῷ ἐναγωνίῳ τῶν πράξεων τῶν πολεμικῶν παραμιγνὺς τὸ τῶν διηγήσεων ἥσυχον, πρός τε ποικιλίαν λόγου, καὶ πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν ἀκροατῶν. ἰστέον δὲ ὅτι τῷ αἰακῷ παρωνομάσθαι δοκεῖ ἡ αἰακίς, κύλικος δὲ αὕτη εἶδος ὡς ἐν τοῖς τοῦ ἀθηναίου κεῖται. ποταμοὶ δὲ ἁλιμυρήεντες, οἱ ἐν τῇ ἁλὶ μυρόμενοι, τουτέστι μετὰ ἤχου ῥέοντες, ἐν ταῖς ἐκβολαῖς δηλαδή. καὶ ὡς ἂν συνηθέστερόν τις εἴποι, μορμύροντες. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ μαίρειν τὸ μαρμαίρειν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ μύρειν τὸ μορμύρειν γίνεται. τῷ αὐτῷ ὅμοιον δὲ τρόπον, καὶ μύρος καὶ μορμύρος, ἰστοροῦσιν εἰς μέν τοι αὐτοὶ ἰχθύες εἰσί. τὸ δὲ διὸς γενεὴ, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ παῖδας εἶπε διὸς, κατὰ τὸ, χαλεπὸν κρονίωνος παισὶν ἐριζέμεναι. οἷς παισὶ, καὶ ὁ ἀχιλλεὺς συντάσσεται ὡς ἀπόγονος. τὸ δὲ κρείσσων διὸς γενεὴ, ποταμοῖο. ἀναγκαίως χρήζει διαστολῆς ἐν τῷ γενεὴ, ἵνα μὴ νοεῖν ἔχῃ τις ὡς κρείσσων διός ἐστιν ἡ τοῦ ποταμοῦ γενεά. ἐν δὲ τῷ ποταμοῖο, ὑπακουστέον ἀπὸ κοινοῦ

τὸ.

τὸ γενναῖον. ὅπως μὴ κατὰ τὰ τοῦ ποταμοῦ ἡ σύγκρισις ᾖ, ἀλλὰ κατὰ τὰς αὐτοῦ γενεάς. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι κωλυτικὸν τοῦ πρὸς ἐνδόξοις ἐρίζειν, τὸ χαλεπόν τοι ἐρισθενέος ἀνδρὸς, ἢ ἐρισθενέων πατέρων ἐριζέμεναι, παρῳδηθὲν τοῦ δηλαδὴ τοῦ ἐρισθενέος Κρονίωνος, εἰς ἑτέρας γενεάς. ἀρκεῖ δὲ ἀνδρὸς τὸ, τίκτε με ἀνὴρ πολλοῖσιν ἀνάσσων. σημείωσαι δὲ ὅτι δεξιῶς μεθοδεύει ὁ ποιητὴς τὰ κατὰ τὸν ποταμόν. τὸ πεπείσας γὰρ Ἀχιλλεὺς ἠρέμα τὸν ῥεῖθρον διὰ τῆς ἐφ' ἡ συγκρίσεως, εἶτα εἰ πλάσας καί τι βαρύτερον δίχα τῶν προλεχθέντων λαλεῖ κατ' αὐτοῦ προκλητικὸν εἰς τὴν ἐφεξῆς ποταμίαν ἀγανάκτησιν, εἰπών· καὶ γάρ σοι ποταμός γε πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν. ἐπεὶ δὲ ὁ λόγος οὗτος πάνυ σφοδρὸς οἷα μυθικῶς ῥηθεὶς κατὰ θείου προσώπου, λεαίνει αὐτὸν ὁ ἥρως ἐπαναγαγὼν τὸ, ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι, τὸν ποταμὸν δηλαδή. μονονουχὶ λέγων, ὡς οὐκ ἐμοὶ τὸν ῥεῖθρον ἐπιβιβάζω, ἀλλὰ τῷ προγόνῳ μεγάλῳ Διί. ἐγὼ δὲ γενεὰν ἂν Διὸς, κρείττων ἐστὶ φημὶ τῆς τοῦ ποταμοῦ γενεᾶς. ὅρα δ' ἐνταῦθα τὸ, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, ἤτοι εἰ μὴ κεκλῆσθαι μὲν τοῦ μέγας, ἵνα ᾖ ὁ ὢν μέγας εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, ἐλλειπῶς δ' ὅλως ἔχει πάθος. ἵνα λέγῃ ὅτι δέξαι τῷ εἰ δύναταί τι, ἢ δείξον εἰ δύναται, ἤτοι τοιοῦτον. ὅπως δ' αὖ ἔχει σχήματος τὸ εἰ δύναταί τι χραισμεῖν, σημειωτέον εἴπερ αὐτὸ καὶ εἰρωνικῶς ἐξεῖπεν Ἀχιλλεύς, ἀντὶ τοῦ οὐ δύναται. λεπτότερον δὲ τὸ ἐνδεικτικῶς ὑβρίσαι, ἤπερ ἀποφαντικῶς. ὅτι ἐν τῷ, οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίωνι μάχεσθαι ποταμόν τινα ὡς προστακτικῶς ἐγράφη, παράγει ὁ ποιητὴς ἁπλούστερόν τι καὶ ἀσφαλέστερον λέγοντα τὸν Ἀχιλλέα, ὡς οὐδὲ κρείων Ἀχελώϊος αὐτῷ ἰσοφαρίζει, τουτέστιν ἴσον φέρεται. οὐδὲ βαθυρρείταο μέγα σθένος ὠκεανοῖο, ἐξ οὗ περ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. ἀλλὰ καὶ ὃς δείδοικε Διὸς μεγάλοιο κεραυνὸν, δεινήν τε βροντὴν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγήσει ὁ Ζεὺς δηλαδὴ, ἢ ἡ βροντή. καὶ ὅρα τὸ σμαραγεῖν, ὡς εἰ καὶ τὸ πλεῖον ἐπὶ ὑδάτων ἦχον λέγεται, ἀλλ' ἐνταῦθα ἐπὶ βροντῆς τίθεται. τὸ δὲ ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ πάντας ποταμοὺς εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς, καλλιγραφία συμβιβάζει. λέγεται τοῦθ' οὕτως ἔχειν διὰ τὸ γενικῷ ὀνόματι, ὕδωρ τὰ τοιαῦτα πάντα εἶναι εἰς ὅπερ ὁ ὠκεανὸς ἐκλαμβάνεται. ὅρα δὲ τὸ Ἀχελώϊος πεντασυλλάβως ἐνταῦθα λεχθὲν διὰ τὸ στιχθῆναι τὸ ἐν τῇ παραληγούσῃ προσγεγραμμένον ι. κοινῶς μέντοι καὶ ἔξω μέτρου, τετρασυλλάβως Ἀχελῷος λέγεται. οὕτω καὶ πατρώϊος μὲν καὶ μητρώϊος, ποιητικὰ ταῦτα. κοινὰ δὲ, τὸ πατρῷος, καὶ μητρῷος. σημείωσαι δὲ ὅτι ἔδει μὲν ἐν τούτῳ τόπῳ συγκρίσεως τὸν ποιητὴν μὴ Ἀχελώου μνησθῆναι, ἀλλά τινος ἑτέρου τῶν μειζόνων, ἢ μεγίστων, ὁποῖοι ποταμοὶ, ὁ Ἰνδὸς, ὁ Ἴστρος, ὁ Νεῖλος, ὃν Αἴγυπτον ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ Ἀχιλλεὺς οὔπω ἐδεδίδακτο τοιαύτας ἱστορίας, οὔτε πεπείραται μεγίστων ποταμῶν, διὰ τοῦτο μέμνηται τοῦ Ἀχελώου ἁπλούστερον, οὐ πάνυ πολὺ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ὄρων ῥέοντος, καὶ διὰ τοῦτο εἰς ἀκοὴν αὐτῷ ἥκοντος. ἴσως δὲ καὶ ἁπλῶς τῷ ἐπιπεσόντι εἰς μνήμην ὁ Ἀχελῷος, ἐξεφωνήθη ὡς ἐν σχεδιασμῷ ἀσκέπτως καὶ δίχα μελέτης. ὥσπερ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ Οἰδίπους, Ἴστρου καὶ Φάσιδος μέμνηται ἐν τοῖς καθ' ἑαυτόν. καί τις ἕτερος τῶν θείων καὶ πάνυ μεγάλων, ἐν οἰκείῳ λόγῳ ἀπὸ τῶν περιφανῶν ἀστέρων, στερρὸς μέσου ἐμνήσθη καὶ ἀρίστου. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὁ παλαιὸς λόγος πᾶν τὸ ἀχελῷον σημαίνει, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ἀχελῷον κληθῆναι. καθὰ καὶ ὠκεανὸν, ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ. φησὶ γοῦν τις, ἀχελῷον ῥέουσαν, τουτέστι νάματι τὴν γλῶ ὕδατι. ὅτι δὲ οὐ μακρὰν τῆς καθ' Ἑλλάδα τόπων ῥεῖ ὁ Ἀχελῷος, ἡ παλαιὰ ἱστορία δηλοῖ. λέγεται γὰρ ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλοὺς, ὅθεν Ἀχελῷος ῥέων δι' Αἰτωλίας, εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν ἐξίησι κόλπον μέγιστος τῶν ταύτῃ ποταμῶν. ὅθεν Ἀχελῷον φασὶ πᾶν τὸ πηγαῖον ὕδωρ. τὸ ἐν Δωδώνῃ δέ φασι μαντεῖον, ἐν πᾶσι χρησμοῖς, ἐκέλευε θύειν Ἀχελῴῳ. εἰ δὲ κατὰ τὴν ῥηθεῖσαν ἱστορίαν μέγιστος τῶν ταύτῃ ποταμῶν ὁ Ἀχελῷος, καλῶς κρείων προσερρέθη τῷ ποιητῇ διὰ τὸ ὑπερέχον. γέγονε δὲ Ἀχελῴου μνεία καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι Ὅμηρος ἐνταῦθα μὲν συγκρίνας, ἀπὸ ἐλάττονος τοῦ Ἀχελῴου, εἰς τὸν μέγιστον ἀναβέβηκε, τὸν ὠκεανὸν δηλαδή. ἐν δὲ τῷ, ὥστε γὰρ ἠελίου αἴγλη πέλεν ἠὲ σελήνης, ἀνάπαλιν, ἐκ τοῦ μείζονος ἐλθὼν εἰς τὴν ἐλάττω καταβέβηκεν, ἐν δέοντι ποιήσας ἑκάτερα. τὸ δὲ καὶ πᾶσα θάλασσα, πολλὰς εἶναι καὶ θαλάσσας δηλοῖ ἀκολούθως τῷ, πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσαι κρῆναι. τίνες δὲ αὗται θάλασσαι, δηλοῦσιν οἱ περιηγούμενοι. ὧν τινες, καὶ κρήνας ἀνεγράψαντο πρὸς ὄνομα πολλὰς τῶν ἐν διαφόροις χώραις. κάλλιον δὲ ὡς καὶ πρὸ τούτων δεδήλωταί που τὸ, πάντες, καὶ πᾶσα, καὶ πᾶσαι. δεδοικέναι δὲ λέγεται καὶ ὠκεανὸς τὰ διόβολα πάθη. διὰ τὸ δρᾶν τι ἐκεῖνα καὶ εἰς αὐτὸν, ὅτε δεινὰ καταρραγῶσιν. ὅτι μυρία ὁ ποιητὴς λέγων ἔστιν ὅτε καὶ ἁπλῶς οὕτω ἀναπληρώσει στίχους, ποιεῖ τοῦτο καὶ ἐνταῦθα. ἔνθα εἰπὼν τὸν Ἀστεροπαῖον ἐν ψαμάθοισι κεῖσθαι, ἐπιφέρει, δεῦε δέ μιν μέλαν ὕδωρ. τοῦτο γὰρ ἁπλοϊκῶς ἐπῆκται καὶ ἀφελέστερον. ἴσως δὲ μάλιστα πρὸς σαφήνειαν, ἵνα μὴ νοηθῇ ἐπὶ ψαμάθων κεῖσθαι ξηρῶν, ἀλλ' οἷς ἐπιτρέχει ὕδωρ, διὸ καὶ τὰ περὶ ποταμὸν αὐτὸν ἀμφιπονέονται ζῶα. ἱστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ δεύω ἤτοι ἀέρος, τὸ διαίνειν παρῆκται, καὶ δηλοῖ τὸ ὑγραίνειν καὶ ὡς εἰπεῖν διαβρέχειν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ ἀδίαντον βοτάνης εἶδος, ἧς τὰ φύλλα οὐ θέλει διαίνεσθαι ὑετῷ. τούτου δὲ δῖος παράγεται ὁ δειερὸς, ὅπερ ἐστὶ δίυγρος. ὅτι ἐν τῷ εἰπεῖν ὡς ἐγχέλυες καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο τὸν Ἀστεροπαῖον δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφρίδιον κείροντες, χωρίζει τὰς ἐγχέλυας τῶν ἰχθύων καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου παρεσημειώθη,

ἐπεὶ

ἐπεὶ ὅτι ἐξ ὀχείας γίγνονται, οὔτε ζῶα τίκτουσιν, οὐδὲ σπερματικοὺς οὐδ' ὠστρακοὺς πόρους ἔχουσιν, οὐδὲ εἰς θῆλυ καὶ ἄῤῥεν διακρίνονται, ἀλλ' αὐτόματοι ἐν πηλῷ συνίστανται ἐκ τινὸς ἀποῤῥεούσης αὐτῆς ἰκμάδος, ὡς ἱστορεῖ καὶ ὁ πιτιαστής. ἐρεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς, ἐγχέλυες καὶ ἰχθύες οἱ κατὰ δίνας. ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν, διὰ τοῦ υ κλίνει ἐγχέλυας. φαίνεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ι ὡς ἀττικοὶ ἔχειν τὴν κλίσιν ἡ προξυτόνως ἐγχέλυς, ἢ ἄλλως ἔγχελυς προπαροξυτόνως. καὶ δηλοῦται τοῦτο παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν τῷ ἐγχέλεων, καὶ ἐγχέλεις. καὶ παρὰ ἑτέροις δὲ πολλοῖς. φασὶ γοῦν καὶ αἴλιος διονύσιος, ὅτι ἔγχελυς, τὸ ἑνικὸν, ἐγχέλεις δὲ τὸ πληθυντικὸν, καὶ ἐγχέλεων, καὶ ἐγχέλεσιν. ἐγχέλεια δὲ, τὰ τεμάχη φασὶ τῶν ἐγχέλεων. τὰς δὲ ἐγχέλεις φασὶν οἱ παλαιοὶ ζῆν εἰς ἑπτὰ ἔτη καὶ ὀκτὼ, καὶ ἀλληλοφαγεῖν. ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐπ' αὐτῶν ἐρέπτεσθαι φησὶν ὡς καὶ ἐπὶ τῶν χερσαίων τετραπόδων. πλείων δὲ, καὶ ἐπὶ ὕδατος τὴν λέξιν τίθησιν, ὅπερ ὑπερέπτει τὴν παιζομένην τοῦ ἀχιλλέως γῆν. κείροντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπλήστως ἐσθίοντες, ὅθεν καὶ ὁ κόρος παράγεται. τὸ δὲ ἐπινεφρίδιον, δύναται καὶ μετὰ τοῦ κείροντες κεῖσθαι, καὶ μετὰ τοῦ ἐρεπτόμενοι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀνερέπτειν δοκεῖ γίνεσθαι. ἔστι δὲ ἐπινεφρίδιος δημὸς, ὁ ἐπὶ τοῖς νεφροῖς, τοῖς κυρίως, προσθετέον γὰρ τὸ κυρίως, πρὸς διαστολὴν τῶν μὴ τοιούτων. δοκοῦσι γὰρ ἀστείως καὶ οἱ ὄρχεις νεφροὶ κληθῆναι παρὰ τῷ εἰπόντι τὸ, ἔχων ὄρχεις φέρων πολλούς. καὶ ἡ γνάθαινα τῶν ἄλλων γυναικῶν ἀκκιζομένων, καλοί γε εἶπεν οἱ νεφροὶ, καὶ δύο ἁρπάσασα κατέπιεν, ὥσθ' ὑπτίους ἀπὸ τοῦ γέλωτος καταπεσεῖν. δῆλον οὖν ἐν τούτοις ὅτι οὐ κνισολοιχικῶς ἡ γνάθαινα ἐλάλησεν, ἀλλ' ἐσεμνολόγησεν εὐφημότερον τοὺς ὄρχεις ὡς νεφροὺς διὰ τὰς αἰδουμένας γυναῖκας. ὅτι ἐμπλατυνάμενος ὁ ποιητὴς τοῖς κατὰ τὸν ἀστεροπαῖον, εἶτα οἶος αὐτὸς, ἅμα τῷ ἐκείνου θανάτῳ, καὶ παίονας πολλοὺς ὑπὸ τοῦ ἀχιλλέως ῥίπτει, μηδὲν εἰπὼν περὶ οὐδενὸς, ἀλλ' ἢ μόνον ὀνομάσας αὐτούς. ἑπτὰ γοῦν ἄνδρας ἐνδυσὶ στίχοις ὠνόμασεν, ἐν οἷς καὶ θρασίος τις τρίβραχυ ὄνομα ὅμοιον τῷ, δόλιος. στίχιος. καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὡς δὲ τοῦ ποταμοῦ ῥίπτει καὶ τούτους, ἐκεῖ πεφοβημένους ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ χερσὶν ὑπ' ἀχιλλέως καὶ ἄορι ἶφι δαμέντα. καὶ ὅρα ἐνταῦθα μὲν συνήθως ἐπὶ ἀνδρὸς τεθεὶ τὸ ἄριστον. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ γυναικὸς, ὡς ἐν τῷ, εἶδος ἀρίστη. λέγεται δέ που τι καὶ ἐπὶ ζώων. ἐν γοῦν τῇ ὀδυσσείᾳ, καὶ συῶν ἄριστον ὁ ποιητὴς λέγει, καὶ ζατρεφέων αἰγῶν ἄριστον.

Ω Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις
Ἀνδρῶν, αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί.
Εἴ τοι τρῶας ἔδωκε κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
Ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν.
Πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
Οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στεινόμενος νεκύεσσι. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.
Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἔσται ταῦτα σκάμανδρε διοτρεφὲς ὡς σὺ κελεύεις.
Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων,
Πρὶν ἔλσαι κατὰ ἄστυ καὶ ἕκτορι πειρηθῆναι
Ἀντιβίην, ἤ κέν με δαμάσσεται, ἦ κεν ἐγὼ τόν.
Ὣς εἰπὼν, τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος.
Καὶ τότ' ἀπόλλωνα προσέφη ποταμὸς βαθυδίνης.
Ω πόποι ἀργυρότοξε διὸς τέκος. οὐ σύ γε βουλὰς
Εἰρύσαο κρονίωνος, ὅ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε,
Τρωσὶ παριστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
Ἦ. καὶ ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ
Κρημνοῦ ἀπαΐξας. ὁ δ' ἐπέσσυτ' οἴδματι θύων.
Πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. ὦσε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κτάν' ἀχιλλεύς.
Τοὺς, ἔκβαλλε θύραζε μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος,

Ὅτι ἀνθρωποπαθῶς κἀνταῦθα τὰ δαιμόνια μεταχειριζόμενος ὅμηρος, ποιεῖ τὸν ποταμὸν ξάνθον χολούμενον κατὰ τοῦ ἀχιλλέως. οὐ μόνον διότι ἐγχώριος ὢν ἀμύνειν ἤθελε τοῖς τρωσὶ, καὶ ὅτι ταύρους οἱ ἐγχώριοι ὡς προείρηται ἱέρευον, καὶ ἵππους αὐτὸν ἐδωροῦντο ἃ διὰ τὸ δαιμόνιον φίλτρον ἐφέλκετο, ἀλλὰ καὶ ὅτι φθάσας ἀχιλλεὺς ἠρέθισεν αὐτὸν εἰς θυμὸν ἀνθρώπινον, οἷς εἶπεν ὡς οὐδ' αὐτὸς ποταμὸς ἀρκέσει τοῖς τρωσὶν ὃν πολλὰ ῥέζουσι. καὶ ὅτι, ποταμὸς πάρα μέγας, εἰ δύναταί τι χραισμεῖν. θυμὸν τοίνυν ἀναλαβὼν, καὶ μάλιστα ὅτι καὶ ἀξιώσας καθὰ εἰρήσεται [redacted] καὶ ἐπαινέσας οὐκ ἔπεισεν, ἐν ἴσῳ τοῦ ἀντιλαβὼν τὸν ἥρωα, δεινὰ ποιεῖ ὅσα ὁ ποιητὴς δηλώσει. ὃς τερατωδέστερον κατὰ ποιητικὴν μεγαλοφωνίαν ἐκφράσει καὶ τὸν χόλον τοῦ ποταμοῦ. καὶ φοβερὸν χωρίον διασκευάσει ἐν τοῖς ἑξῆς. πρὸ δέ γε τοῦ ἐπιθέσθαι τὸν ἀχιλλέα, πλάττει τὸν ποταμὸν

κατ' ἀνδρὸς ὁμοιότητα, φθεγξάμενον ἐκ βαθείας δίνης τερατωδέστερον, ταῦτα. ὦ ἀχιλλεῦ περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνθρώπων. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί. εἴ τοι τρῶας ἔδωκε ζεὺς πάντας ὀλέσαι, ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν, οὐκοῦν ῥέζε. εἶτα προθεὶς τὴν αἰτίαν εἰπὼν τῆς ἀγανακτήσεως, τὸ ἀνακόπτεσθαι τοῦ προρρεῖν διὰ τὸ στενοχωρεῖσθαι νεκροῖς, πλήθει γὰρ δή μοι νεκύων φησὶν ἐρατεινὰ ῥέεθρα, οὐδέ τι πῃ δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν στεινόμενος νεκύεσσι, σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως, ἐπάγει ἀξίωσιν. ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ἄγη μ' ἔχει ὄρχαμε λαῶν. ὡς δὴ ταῦτα ὁ ξάνθος εἰπὼν οὐκ ἔπεισε τὸν ἀχιλλέα, τότε δὴ τὰ τοῦ θυμοῦ δρᾷ. ἔνθα οὕτω φράζει ὁ ποιητής. ἀχιλλεὺς μὲν δουρὶ κλυτὸς ἔνθορε μέσσῳ, κρημνοῦ ἀπαΐξας. ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων. πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος. ὦσε δὲ νεκροὺς πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἔσαν ἅλις, οὓς κταν' ἀχιλλεύς. τοὺς, ἤγουν τούτους ἔκβαλε θύραζε μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, χέρσονδε. ζωοὺς δὲ, σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσι μεγάλῃσι. δεινὸν δ' ἀμφ' ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα, ὦθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίξασθαι. καὶ μετ' ὀλίγα. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο. καὶ ὁ μὲν, ὕπαιθα τοῖο ἤγουν τούτου τοῦ ποταμοῦ λιασθεὶς, φεῦγεν. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων ὡς οἷα διώκων, ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. καὶ μετὰ βραχέα, ἐπιφέρει. ὁσσάκι δ' ὁρμήσειεν ἀχιλλεὺς στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι, τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο πλάζ'

Χέρσονδε. ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
Κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσι.
Δεινὸν δ' ἀμφ' ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κῦμα.
Ὦθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν
Εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ, πτελέην ἕλε χερσὶν
Εὐφυέα μεγάλην. ἡ δ' ἐκ ῥιζῶν ἐριποῦσα,
Κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν. ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
Ὄζοισι πυκινοῖσι. γεφύρωσε δέ μιν αὐτὴν,
Εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ'. ὁ δ' ἄρ' ἐκ λίμνης ἀνορούσας,
Ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
Δείσας. οὐδέ τ' ἔληγε μέγας θεός. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
Ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
Δῖον ἀχιλλῆα, τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος,
Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.
Τῷ ἐϊκὼς ἤϊξεν. ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκὸς
Σμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς,
Φεῦγ'. ὁ δ' ὄπισθε ῥέων, ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
Ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύει,
Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων.
Τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
Ὀχλεῦνται. τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον, κελαρύζει
Χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα,
Ὡς αἰεὶ ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Καὶ λαιψηρὸν ἐόντα. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε ποδάρκης δῖος ἀχιλλεὺς
Στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι εἴ μιν ἅπαντες
Ἀθάνατοι φοβέουσι τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Τοσσάκι μιν μέγα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
Πλάζ' ὤμους καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
Θυμῷ ἀνιάζων. ποταμὸς δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα
Λάβρος, ὕπαιθα ῥέων. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν.
Πηλείδης δ' ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν.

Ζεῦ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη
Ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι. ἔπειτα δὲ, καί τι πάθοιμι;
Ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων,
Ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν.
Ἥ μ' ἔφατο τρώων ὑπὸ τείχει θωρηκτάων
Λαιψηροῖς ὀλέεσθαι ἀπόλλωνος βελέεσσιν.
Ὥς μ' ὄφελ' ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε γ' ἔτραφ' ἄριστος.
Τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δέ κεν ἐξενάριξε.
Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτ' ἁλῶναι,

ἄμυς

Ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὥς παῖδα συφορβὸν,
Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα.
Ὣς φάτο. τῷ δὲ μάλ' ὦκα Ποσειδάων καὶ ἀθήνη
Στήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐΐκτην.
Χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσι.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων.
Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει.
Τοίω γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς ἀθήνη.
Ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν.
Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός.
Αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ' αἴ κε πίθηαι,
Μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιΐου πτολέμοιο,
Πρὶν κατὰ ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι
Τρωϊκὸν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας,
Ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.
Τὼ μὲν ἄρ ὣς εἰπόντε, μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην.
Αὐτὰρ ὁ βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ,
Ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο.
Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν
Πλῶον, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
Πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν. οὐδέ μιν ἴσχεν
Εὐρὺ ῥέων ποταμὸς, μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' ἀθήνη.
Οὐδὲ σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
Χώετο πηλείωνι. κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
Ὑψόσ' ἀειρόμενος. σιμόεντι δὲ κέκλετ' ἀΰσας.
Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ
Σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστυ μέγα πριάμοιο ἄνακτος
Ἐκπέρσει. τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν.
Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
Ὕδατος ἐκ πηγέων. πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους.
Ἵστη δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
Φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα,
Ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὅγε ἶσα θεοῖσιν.
Φημὶ γὰρ οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
Οὔτε τὰ τεύχεα καλά. τά που μάλα νειόθι λίμνης
Κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. κὰδ δέ μιν αὐτὸν
Εἰλύσω ψαμάθοισιν ἅλις χεράδος περιχεύας.
Μυρίον. οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται ἀχαιοὶ
Ἀλλέξαι. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.
Αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. οὐδέ τι χρεὼ
Ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν ἀχαιοί.
Ἦ. καὶ ἐπῶρτ' ἀχιλῆϊ κυκώμενος ὑψόσε θύων,
Μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσιν.

Εὐσταθ.

[illegible] καθ' ὑπὲρ πεδίου. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα θυμῷ ἀνιάζων. ποταμός δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα λάβρος, ὕπαιθα ῥέων. κονίην δ' ὑπέρεπτε ποδοῖιν. καὶ πάλιν. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα πρὸς ῥόον ἀΐσσοντος ἀν' ἰθύν. ὁ δὲ, κόρυσσε κῦμα ῥόοιο, ὑψόσ' ἀειρόμενος. διὰ τοῦτο καὶ συμμαχίας δεηθεὶς ὁ ξάνθος ἀνθρωπίνως, ἐπικαλεύσατό φησι τὸν σιμόεντα ἐγγύς που δηλαδὴ ῥέοντα, δημηγορήσας τινὰ ὧν ἀρχὴ τό. φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν. καὶ, ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. ἵστη δὲ μέγα κῦμα, πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονε δ' ὅγε ἶσα θεοῖσι καὶ τὰ ἑξῆς. ἐφ' οἷς πάλιν ὁ ξάνθος συλλαβομένου κατὰ τὸ σιωπώμενον ὡς εἰκὸς καὶ τοῦ σιμόεντος ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς κρεῖττον ῥηθήσεται, ἐπῶρτ' ἀχιλῆϊ κυκώμενος, ὑψόσε θύων μορμύρων ἀφρῷ τε καὶ αἵμασι καὶ νεκύεσσι. πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρει πηλείωνα. ἔνθα γράφουσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἔστιν ἰδεῖν κῦμα μετέωρον, αἵματι καὶ ἀφρῷ μεμιγμένον, καὶ σώματα ἐπιπλέοντα. ἐνταῦθα δὲ ἱστέον καὶ ὅτι ἐν μὲν ὀδυσσείᾳ, ἔφη ὁ ποιητὴς, πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα περιστάθη οὔρεϊ ἶσον. ἐνταῦθα δὲ, ἄλλως περιφραστικῶς φησι. πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος καὶ ἑξῆς ὡς προέκκειται. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ ξάνθον. φοβερῶς μὲν πεφρασμένα καὶ ἀναλόγως θυμῷ μεγάλου ποταμοῦ. σποράδην δὲ κείμενα παρὰ τῷ ποιητῇ ἐπίτηδες, ἵνα καταμερίσῃ πολλοῖς τόποις τὴν τοῦ λόγου σεμνότητα, καὶ τὸ τοῦ ἀχιλλέως

Πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διιπετέος ποταμοῖο
ἵστατ' ἀειρόμενον, κατὰ δ' ᾕρεε Πηλεΐωνα.

ἡ δὲ πρασιὴ δυσκατάγνωστος. τὴν δὲ τοῦ κατὰ τὴν παρεκβολὴν συμπτοίτου χωρὶς τούτου λέξεων, καὶ εἴπη δὲ ἄλλο αὐτόθι χρήσιμον, τὰ μὲν, αὐτίκα νῦν συναπτῶς ῥηθήσεται. τὰ δὲ, καὶ ἄλλως ἐν οἰκείοις τόποις τεθήσεται. καὶ πρῶτον σημείωσαι ὅτι τὸ μὲν κρατέες, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ὃς δὴ νῦν κρατέει, κρατερὸν ἐπιφόρως ἐν τὸν ἀχιλλέα δηλοῖ, κατὰ τὸ, ἀπηνέα τε κρατερόν τε. τὸ δὲ πολλὰ δ' αἴσυλα ῥέζεις ἀνδρῶν, τὸ τελειότερον πάντων ἀνδρῶν πράττειν αἴσυλα, ἤτοι ἄδικα. ἐκ δὲ τοῦ αἴσυλα ῥέζειν, ἡ σύνθεσις ἐπενοήθη τοῦ αἰσυλοεργός. αἴσυλον δὲ οὐ μόνον δι' οὗ συλᾶται τὸ αἴσιον, ἵνα ἡ αἰσιόσυλον καὶ κατὰ συγκοπὴν αἴσυλον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ γέγραφε, ἀλλὰ καὶ δι' οὗ βλάβη γίνεται παρὰ τὸ ἄζαι ὅ ἐστι βλάψαι. μάλιστα δὲ παρὰ τὸ ἀ στερητικὸν καὶ τὸ ἴσον κατὰ συναίρεσιν αἴσυλον, τὸ ἐστερημένον ἰσότητος ἤγουν δικαίου. τὸ δὲ αἰεί σοι ἀμυνέουσι θεοὶ αὐτοὶ, καταῤῥιπτεῖ μὲν φιλεχθρικῶς τὴν ἀνδρίαν τοῦ ἀχιλλέως ὡς θεόθεν οὐ μὴν οἴκοθεν οὖσαν. ἐνδόξως δὲ περιφραστικῶς, ῥηθήσεται ἐπὶ θεοφιλοῦς ἀνδρὸς, τὸ, αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνει θεὸς αὐτός. τὸ δὲ εἴσω δεδόνηται ἐναίρειν, οὓς ἐμοῦ ἐλάσας εἰς τὸ πεδίον μέρμερα ῥέζε καὶ ἑξῆς, χρήσιμον ἐπὶ ἀριστεῦσι κατακόπτουσιν ἐν ὕδατι τοὺς ἐχθρούς, ὡς καὶ ἐκεῖ τοιαῦτα βοῶντος αὖ τοῦ ὕδατος. τὸ δὲ ἀγανακτεῖν τὸν ποταμὸν εἰ τὸ προῤῥεῖν ἀνακόπτοιτο, ζωϊκῶς λαλεῖται. οὕτω γὰρ ἂν ζῶον ἄχθοιτο εἰ τῆς κατὰ φύσιν κινήσεως πρὸς βίαν ἀποκωλύοιτο. καὶ ἄλλως δὲ, λυπεῖ τὸν ξάνθον εἰ τὸ ἀέναον αὐτοῦ διακόπτεται οὐ πλήθοντος ὑδάτων κατὰ τοὺς οὕτω κυρίως πλήθοντας ποταμοὺς, ἀλλὰ νεκύων. ἐν δὲ τῷ, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον, ὁ περιττός ἐστι συνήθως ὁ καὶ σύνδεσμος, ἢ ἀστείως εἴρηται. ἵνα λέγῃ ὅτι καθάπερ ἐνήργησας τὸ ὀλοθρεύειν, οὕτω πρᾶσσον καὶ τὸ ἐᾶν. τὸ δὲ ἄγημ' ἔχει, τῷ μὲν ἀσυνδέτῳ σχήματι ἐνδιαθέτως κατὰ θαῦμα πέφρασαι. πάνυ δὲ σεμνύνει τὸν ἀχιλλέα εἰ καὶ θεὸς ἐκπλήττει, οἷς ἀριστεύει. ἐκ δὲ τοῦ προχέειν ῥόον εἰς ἅλα, προχοαὶ λέγονται ποταμῶν. τὸ δὲ ὄρχαμε λαῶν, καὶ σίγμα ἀναπληροῖ καὶ κολακεύει. τὸ δὲ ἔνθορε μέσῳ, τὸ πηδητικὸν τοῦ ἀχιλλέως δηλοῖ ἐπιπταμένου ὄν, εἴπερ ἀπὸ τῆς ὄχθης καταπηδήσας, μέσῳ ἐνθρώσκει τῷ μεγάλῳ ποταμῷ. ἐρεῖ δὲ καὶ πρὸ ἰὼν σαφῶς, ὅπως ὁ ἀχιλλεὺς οἶδε πηδᾶν. ἐν δὲ τῷ, οἴδματι θύων καὶ ὄρινε ῥέεθρα, λέξεις εἰσὶν ἐξ ὧν τὸ ὀροθύνειν σύγκειται, τὸ θύειν δηλαδὴ καὶ τὸ ὀρίνειν. τὸ δὲ κυκάασθαι, καιρία ἐστὶ λέξις. διὸ καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αὐτῇ χρᾶται. παράγεται δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ κῦμα, ὡς ἐν τῷ κυκώμενον ἵστατο κῦμα ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ἐγγὺς τοῦ κυκᾶσθαι τὸ κῦμα θέμενος τρόπῳ ἐτυμολογικῷ, καὶ κυματούμενον οὕτω δείξας τὸν ποταμόν. τὸ δὲ ὤσε νεκροὺς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγαγε τὸ, τούτους ἔκβαλεν. ὡς ταυτὸν ὂν εἰπεῖν ὦσαι, ἢ βαλεῖν. οὕτω δ' εὐθὺς καὶ τὸ τροπικὸν θύραζε σαφηνίζων, φησί. χέρσονδε. ἐπὶ γὰρ ποταμοῦ ἢ θαλάσσης, τὸ θύραζε, ταυτόν ἐστι τῷ εἰς γῆν. τὸ δὲ οὓς κτάνε ἀχιλλεὺς, εἰς λόγον ποιεῖ τὸν τοῦ ποταμοῦ χόλον. οὐ γὰρ τοῖς ἐξ ἑτέρων ἐστένακται, ἀλλὰ τοῖς τοῦ ἀχιλλέως νεκροῖς. τὸ δὲ μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος, ἔμφασιν αἰτίας δίδωσι, διότι ταύροις τήν τε θάλασσαν καὶ τοῖς ποταμοῖς ἱέρευον. ἴσως γὰρ, διὰ τὸ μυκητικὸν καὶ οὕτως αὐτοῖς οἰκεῖον καὶ προσφυές. τὸ δὲ σάω, ἀποκοπὴν ἔπαθεν. ὡς γὰρ ὄνταζον οὔτα. οὕτω σάωζε σάω. κατὰ μυθικὴν δὲ πάντως σεμνότητα ὁ ξάνθος κινδύνῳ μὲν περιβάλλει τὸν ἀχιλλέα, σώζει δὲ τοὺς φυγόντας εἰς αὐτόν. ὡς καὶ ἥφαιστος ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ξάνθον καταφαίων, οὐκ ἂν ὁμοίως καὶ τὸν ἀχιλλέα διετίθετο. οἱ ταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι ὁ σκάμανδρος ὁρμῇ μιᾷ, τοὺς μὲν νεκροὺς ἐκβάλλει, τοὺς δὲ ζῶντας κρύπτει κολπούμενος, τὸν ἀχιλλέα δὲ περιΐσταται. σημειωτέον δ' ἐνταῦθα καὶ τὰ πυκνὰ πάρισα. μᾶλλον δ' εἰπεῖν, ἀλληπάλληλα. τὸ δίνας, βαθείησι. μεγάλησι. καλλωπίζοντος τοῦ ποιητοῦ ὡς συγγαληνιᾷ δὲ τὸν λόγον τῷ σωστικῷ ῥεύματι. ἄλλως γὰρ, ὅπου τραχύνεται ὁ ποταμὸς, ἐκτραχύνει καὶ ὁ ποιητὴς τὴν φράσιν συνεξομοιῶν τὴν γλῶσσαν τῷ τραχεῖ τοῦ ῥεύματος. τὸ δὲ ἵστατο κῦμα, πιθανεύεται τὸ δυνάσθαι τὸν ποταμὸν ὠθεῖν ἐμπίπτοντα τῷ ἡρωϊκῷ σάκει καὶ πλάζειν τοὺς τοῦ ἀχιλλέως ὤμους. τοιοῦτον δὲ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ἔστη δὲ μέγα κῦμα. καὶ τὸ, ἐπώρτο ὑψόσε θύων. καὶ τὸ, κῦμα ἵστατο ἀφρέμενον. τὸ δὲ ἐμπιπτεῖν ῥεῖν σάκει, ἀστείως εἴρηται. ὁ γὰρ νοούμενος ποταμὸς, ὅσα καὶ ὅπλῳ τῷ σωματικῷ ποταμῷ χρώμενος καὶ μετιὼν ῥίζων τὸν ῥόον, ἐπιπεῖ αὐτὸν κατὰ τοῦ σάκεος, ὠθῶν τὸν ἀχιλλέα οὕτω καὶ σφάλλων, διὸ οὐδ' εἶχεν αὐτὸς ποσὶ στηρίξασθαι. ἀκροκελαινιόων δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄκρως τεφεικῶς. μέλας. ἢ τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος ὡς εἰκὸς ὑπὸ πνοῆς ἀνέμου. ἢ μυθικῶς κατὰ χρῶμα θυμουμένου πρὸς ὁμοιότητα τοῦ, νυκτὶ ἐοικὼς ὑπώπια. ἵνα εἴη ἀκροκελαινιόων, ὁ δὲ σκυθρωπάζων καὶ ἀγειρόμενος μελαίνῃ φρενί. νοτίου γὰρ ἀνέμου αὐτομάτως ἐμπεσεῖν τῷ ξάνθῳ, ὑφ' οὗ κυκώμενος, βλάπτει τὸν ἥρωα, εἰ καὶ ἡ ποίησις ἄλλως μυθικώτερον προαιρετικὸν ἔργον τὸ πλάττει τοῦ ποταμοῦ. ἐτησίας δὲ ὡς εἰκὸς, ἢ ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ὀπωρινὸς βορέης, ἢ καὶ σφοδρὸς θερινὸς νότος, ὁ τοιοῦτος ἄνεμος ἦν. διὸ ὡς κυκῶν εἶχεν ὡς ἐκθερμαίνειν τὸν ποταμὸν, ὡς εἰ καὶ πυρὶ φλεγέθων ἥφαιστος αὐτῷ ἐνέπεσεν. ὕπαιθα δὲ λιασθεὶς, οἱ μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔξω τοῦ εὐθέος. κάλλιον δὲ νοεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν καὶ ὑπαὶ τὸ ἰθὺ, ἤγουν κατὰ ὀρθόν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς προϊὰν ἑρμηνεύει, λέγων τὸν ἀχιλλέα πρὸς ῥόον ἀΐσσειν ἰθὺς,

ἤγουν

ἤγουν κατὰ ῥοῦν ὁρμαῖ ἐπ᾽ εὐθείας ἔνθα ἔχει, δηλαδὴ ὑπ᾽ ὄρεος φεύγειν. τὸ δὲ ὄπισθε ῥέοντα τὸν ποταμὸν ἕπεσθαι λιασθέντι τοῦ Ἀχιλλέως, ἄλλο εἶδος πολεμικῆς ἐπιθέσεως. σημείωσαι γὰρ ὅτι πολυειδὲς κακὸν ὁ Ξάνθος τοῦ Ἀχιλλέως γίνεται. καὶ ὁ μὲν ἐν τῷ σάκει πίπτων ῥόος ὡς προεγράφη, βολαῖς δὴ πολεμικαῖς καὶ ὠθισμοῖς ἔοικεν. ὅτι δὲ ποδῶν ὑπερέπτη κόνιν ὁ ποταμὸς ἤγουν ὑπεξωθεῖ, τῆς βάσεως ἀκρατῆ θέσθαι τὸν Ἀχιλλέα φιλονεικεῖ. ὄπισθε δὲ διώκων φεύγοντα, κατὰ ῥοῦν δὴ ὑπάγει πρὸς ὄλεθρον. ἔπλαζε δὲ τοὺς ὤμους καθύπερθεν, ἤγουν εἰς τοὺς ὤμους ἐπέλαζεν. ἢ ἐπλάνα καὶ διεσάλευεν αὐτούς. ὅπερ ἀντιπαράκειται πρὸς τὸ τὴν κόνιν τῶν ποδῶν ὑπερέπτεσθαι. ἵνα ἐκ ποδῶν ἄχρι καὶ ἐς κεφαλὴν, καὶ ἐκ τῶν ἔμπροσθεν δὲ καὶ ὄπισθεν περιστοιχίζῃ τὸν Ἀχιλλέα ὁ κίνδυνος. τὸ μέντοι κινδυνωδέστερον γίνεται, ὅτι ὑπερφυέστερον κῦμα ἵσταται ἀειρόμενον ὡς ἐρρέθη, καὶ καθαιρεῖ τὸν ἥρωα ἤγουν καταβάλλει. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, κατὰ δ᾽ ἤρεε πελέωνα, κατὰ διάλυσιν ῥηθὲν, ἀντὶ τοῦ καθῄρει. διὸ καὶ εὐθὺς τότε αὐτίκα βοηθοῦσι ὡς ῥηθήσεται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὀρυμαγδὸς, καὶ ἐπὶ ὕδατος λέγεται ποταμοῦ τραχὺν ποιουμένου ἦχον διὰ τῆς καταφερομένης χερσόθεν ὕλης. διὸ καὶ εἶπε πολὺν δ᾽ ὀρυμαγδὸν ὄρινε φιτρῶν καὶ λάων, ὅ ἐστι κατασυρομένων κορμῶν καὶ λίθων. φιτροὶ γάρ οἱ ἐκ φυτῶν κορμοὶ τραπέντος τοῦ υ εἰς ι, ὡς καὶ ἐν τῷ δίφρος γίνεται. καὶ ἄλλως δὲ φιτροί, παρὰ τὸ φῖτυ ὃ δηλοῖ τὸ φυτὸν, οὗ ἀρσενικὸν φίτυς τεθειμένον ἐπὶ φυτοσπόρου ὅ ἐστι πατρός. τὸ δὲ ὁρμαῖ περιστῆναι τὸν Ἀχιλλέα, καὶ γνῶναι ὑπὲρ τὸ πάντων θεῶν διώκεται, καὶ οὐ τῶν τυχόντων ἀλλὰ τῶν οὐρανίων, τὴν ὑπερβολὴν τοῦ κινδύνου δηλοῖ. ὡς δόξαι αὖ, μὴ ἑνί τινι διοικονομεῖσθαι τὸ κακὸν, ἀλλὰ πᾶσι θεοῖς. ἀποσαφητικὸν δὲ τοῦτο γίνεται πρὸς τό. αἰεὶ γάρ τοι ἀμείνονες θεοί. διιπετὴς δὲ ποταμὸς ὅτι ὁ ἐκ Διὸς γεννηθεὶς, καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. πρὸ δὲ τούτου, καὶ διοτρεφῆ τὸν αὐτὸν εἶπε. δῆλον δ᾽ ὅτι ὥσπερ τὸ πιεῖν ἤτοι γεννηθῆναι, οὕτω καὶ τὸ τρέφειν, καὶ ἐπὶ ὕδατος λέγεται, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ ποιητὴς τρόφι κῦμα εἰπών. τὸ δὲ πλάζεν ὤμοισι, δίχως τι νοεῖται ὡς εἴρηται. καὶ τὸ τῆς εὐθείας δὲ ἀποπλανᾶν δηλοῖ, διὸ λόγον ἔχει νοηθῆναι τὸ ὕπαιθα καὶ ἀντὶ τοῦ ἐκ πλαγίου. ἔοικε γὰρ δυστυχῶν Ἀχιλλεὺς ἐν τῷ κατὰ ῥοῦν ἵστασθαι, λιασθῆναι ὕπαιθα, ὅ ἐστιν εἰς τὸ πλάγιον. ὡς δὲ Ποσειδῶν καὶ Ἀθηνᾶ ἐλθόντες ἐθάρρυναν λόγοις αὐτὸν, τότε οὐκ ἔτι ὕπαιθα ἐλιάζετο, ἀλλ᾽ ὥρμα πρὸς ῥόον ἀν᾽ ἰθὺν ὡς πρὸ μικροῦ γέγραπται. ὅρα δὲ καὶ ὡς τὸ ὑψόσε ποσὶν ἐπήδα, περίφρασιν μετ᾽ ὀλίγα ἐν τῷ, ὑψόσε γούνατ᾽ ἐπήδα, ὅτι δηλαδὴ ἐθάρρησε θεόθεν ὁ Ἀχιλλεύς. πρὸ γὰρ τούτου, ποταμὸς ὑπὸ γούνατ᾽ ἐδάμνα ὕπαιθα ῥέων, ὡς αὖ ἐμπόδιον εἴη τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ὁρμῆς ὅτι ὕπαιθα ὡς ἐρρέθη λιάζεται. ὑπερέπτεν δὲ κονίην, ὅτι τὸ ὑπεξωθεῖν ἐστι, προδεδήλωται. δοκεῖ δὲ οὐ κυριολεκτεῖσθαι νῦν ἡ κονίη ἐπὶ τῆς ποταμίας λεπτοτάτης ἄμμου, εἰ καὶ ὁμοιοῦται τῇ κατὰ γῆν κόνει. δῆλον δὲ ὡς ἡ κατ᾽ αἴσθησιν πεῖρα μάλιστα διδάξει ὅπως οἱ σφοδροὶ ποταμοὶ τοῖς ἔνδον αὐτῶν ἱσταμένοις ὑπερέπτουσι κονίην ποδῶν. τὸ δὲ κόρυσσε κῦμα, ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ὑψόσ᾽ ἀειρόμενος, εὐθὺς αὐτὸ ἐπαγαγών. κορύσσεται γὰρ κῦμα μεταφορικῶς ὅτε ὑψόσε ἀρθῇ. τὸ δὲ κῦμα ῥόοιο, διὰ ἐντελεστέρας φράσεως εἴρηται. τὸ γὰρ κῦμα, ἐπεὶ ὡς ἐρρέθη ἐκ τοῦ κυεῖν λέγεται, τινός ἐστι κῦμα ἤγουν κύημα. ἐνταῦθα οὖν ποταμίου ῥόου κῦμα ἐστίν. ὅτι δὲ κῦμα δριμέως καὶ τὸ κατὰ γαστρὸς ἔμβρυον λέγεται συγκοπὲν ἐκ τοῦ κύημα, δηλοῖ Εὐριπίδης ἐν τῷ, γέμουσα κύματος θεοσπόρου, ἤγουν ἐγκυμονοῦσα ἐκ Ποσειδῶνος. φίλος δὲ κασίγνητος ὁ Σιμόεις τοῦ Ξάνθου, διά τε τὸ ὁμόχωρον, καὶ καθὸ ἄμφω ἐξ Ὠκεανοῦ καθὰ προγέγραπται. προσεταιρίζεται δὲ τοῦτον ὁ Ξάνθος, οὐ μόνον ὡς καθ᾽ ἱστορίαν πλησίον ῥέοντα, ἀλλὰ καὶ πρὸς μίμησιν Ποσειδῶνος καὶ Ἀθηνᾶς, οἳ ἀμφότεροι τὸν Ἀχιλλέα ὡς ἐρρέθη ἐπέρρωσαν. τὸ δὲ ἐμπίπληθι, πλεονασμὸν ἔχει τῆς θι συλλαβῆς, κατὰ τὸ ζῆ ζῆθι, ἢ ἐκ τοῦ ἐμπιπλὰς ἐμπιπλάντος γίγνεται κατὰ τὸ στὰς στάντος, στῆθι. ἔναυλοι δὲ, οἱ στενοὶ χειμαρρώδεις τόποι ὡς μετ᾽ ὀλίγα δηλωθήσεται. τὸ δὲ ἵστη μέγα κῦμα, τερατώδης ἐπαγγελία ἐστί. τεράστιον γὰρ, τὸ ῥέον στῆναι οὕτως ὡς εἰς ἀντιπαράταξιν. ἵσταται δέ πως κῦμα ὅτε ἀνέμοις ἀρθῇ κατὰ τὰ ἱστορούμενα. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, κῦμα ἵστατο ἀειρόμενον, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἀνέστατο, καὶ τῷ ἠγείρετο. ἄγριον δὲ ἄνδρα τὸν Ἀχιλλέα λέγει, ἀστείως οἷα μισάνθρωπον, ὃς τούς τε ὁμοεθνεῖς πρὸ τούτων πεποίηκε μυρία παθόντας ἄλγεα, καὶ τοὺς Τρῶας δὲ νῦν κεραΐζων ἀπόλλυσι. τὸ δὲ μέμονεν ἶσα θεοῖς, καὶ τὸν σημαίνοντα ἐρεθίζει, καὶ τὸν Ξάνθον σεμνύνει ὡς οὐχ ἁπλῶς γινόμενον κατ᾽ ἀνδρὸς τοῦ τυχόντος. οὐδὲ ὅς ἶσα θεῷ μέμονεν, ἀλλὰ θεοῖς πληθυντικῶς. δῆλον δὲ ὅτι μέμονεν θεῷ ἶσα, ὁ θαρσῶν, εἴγε θάρσος ὥσπου προερμηνεύθη τὸ ἐκ θεοῦ ἔμπνευμα λέγεται. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ ἐκ θεοῦ μενοινᾶν. τὸ δὲ ὑψόσε θύων, περίφρασίς ἐστι τοῦ ὑψόσε ἀειρόμενος. μορμύρων δὲ, ὁ ἀναβράττων κατ᾽ ὀνοματοποιΐαν ὡς οἱ παλαιοί φασιν, ἢ θηριούμενος παρὰ τὴν μορμὼ, μυθικὸν δὲ αὕτη δαιμόνιον ἄγριον, ἀφ᾽ ἧς καὶ τὸ μορμολύκειον σύγκειται. καὶ ὁ κωμικὸς δὲ τὸ θηριῶδες αὐτῆς ἐνδεικνύμενος, μορμὼ τοῦ θράσους φησὶν, ὡς εἴπερ εἶπεν, ὢ τοῦ θράσους. ἐπαινοῦντες δὲ οἱ παλαιοὶ τὴν φράσιν τοῦ μορμύρειν καὶ τῶν λοιπῶν ἐνταῦθα ὀνοματοποιιῶν, φασὶν ὅτι ἀπαράμιλλα ταῦτα. οὐ γὰρ μόνον ὄγκον ἔχει καὶ μεγαληγορίαν, ἀλλὰ καὶ τῇ ἐννοίᾳ κατώρθωται. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα ἐπ᾽ ὀλίγον συνεγράφη πρὸς ἔνδειξιν τοῦ κατὰ τὸν Ξάνθον ποιητικοῦ χόλου. ἐν μέσῳ δ᾽ αὐτῶν, κεῖνται καὶ τοιαῦτά τινα. ἔσται ταῦτα διοτρεφὲς ὡς σὺ κελεύεις, Τρῶας δ᾽ οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων, πρὶν ἔλσαι, ὅ ἐστιν ἐλάσαι ἢ συγκλεῖσαι, καὶ τοῦ δεῖνος πειρηθῆναι ἀντιβίην, ἤ κέν

με δαμάσεται, ἤκεν ἐγὼ τόν. ὃ ῥηθὲν ὑπ' ἀχιλλέως πρὸς σκάμανδρον κατ' ἕκτορος καὶ τρώων, δύναται λέγεσθαι παρά τινος ἐνστατικῶς πρός τινα μέγα ἀξιοῦντα ὑπὲρ ἐχθίστου τινός. ἐν τούτοις δὲ τὸ πειραθήτω, δοτικῇ συντέτακται διὰ μέτρον ἀντιπτωτικῶς δακτύλου χάριν. φησὶ γὰρ, καὶ ἕκτορι πειρηθήτω. τὸ δὲ δαμάσεται, καὶ ἐνεργητικῶς ἐν ἄλλοις φράζεται. μετὰ δὲ τὸ λεχθὲν ῥητὸν, κεῖται καὶ τό. ὢ πόποι ἀργυρότοξε, οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο τοῦ διὸς, ὅτοι ἤνωγεν ὅς σοι μάλα πολλὰ ἐπέτελλε, τοῖς δ' εἶναι παρεστάμεναι καὶ ἀμυνέμεν, εἰσόκεν ἔλθῃ δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. ὃ λαλεῖ μὲν ὁ ξανθὸς πρὸς φοῖβον ὑπὲρ τρώων, ῥηθήσεται δέ ποτε πρός τινος καὶ ὅτε τις ἐπιταχθεὶς ὑπὸ κρείττονος ἀμύναι ἐπίμενον, οὐχ ὑπακούσει. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἑσπέρα ἑσπέριος καὶ τὰ ὅμοια ὡς ἀλλαχοῦ ἐγράφη, οὕτω καὶ δείλη δείελος. τὸ δὲ ὀψὲ δύων, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου δεῖ γράφειν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καὶ οὐ συνθέτως ὑφ' ἕν, ὀψιδύων, διότι γὰρ ἂν ἐγράφετο, ὡς τὸ ὀψιμαθὴς, ὀψίτευκτος, ὀψιτέλεστος. οὕτως ἀπίων καὶ ἡρόδωρος. τὸ δὲ σκιάσῃ ἄρουραν, φιλοσόφως εἴρηται. σκίασμα γὰρ γῆς ἐστιν ἡ νύξ. διὰ δὲ τῆς ἐριβώλου ἀρούρης, τὴν ὅλην ὡς ἐκ μέρους γῆν ἐθέλει νοεῖσθαι, οὐ γὰρ μόνην ὁ δείελος τὴν ἐρίβωλον σκιάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν κραναὴν, καὶ ἁπλῶς φάναι, τὴν ἅπασαν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸν παρὰ τῷ ποιητῇ δείελον ὀψὲ δύοντα, ὀψίαν δείλην φασὶν οἱ ἀττικοί. καὶ ὅτι τὸ ὀψὲ δύων, οὐ κυκλολεκτεῖσθαι δοκεῖ ἐπὶ τοῦ δείλου. πῶς γὰρ ἂν καὶ δύων δείελος, εἴπερ οὐδὲ μεσημβρία οὐδὲ πρωΐα δύειν λέγεται. ἀλλὰ διὰ τὸν τηνικαῦτα δύνοντα ἥλιον, δύειν αὐτὸς λέγεται. μάλιστα δὲ δύων ὀψὲ δείελος, ὁ τὸν ἥλιον δύειν ποιῶν, ὅ ἐστι καταδύων εἰς γῆν. οὐχ ἁπλῶς μέντοι, ἀλλ' ὡς αὐτίκα νύκτα γίνεσθαι. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. μετὰ δὲ ὀλίγα, δυστυχίαν τοιαύτην τοῦ ἀχιλλέως περὶ τὸν ποταμὸν ἱστορεῖ ὁ ποιητής. ἐπεὶ γὰρ μὴ εἶχε πόδεσσιν στηρίξασθαι, πτελέην ἕλε χερσὶν εὐφυέα μεγάλην, ἡ δ' ἐκριζῶν ἐριποῦσα, κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν. ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα ὄζοισι πυκινοῖσι. γεφύρωσε δέ μιν αὐτὴν, εἴσω πᾶσα ἐριποῦσα. καὶ οὕτω πάλιν ἔμφρεν ἐκτὸς τοῦ ποταμοῦ ὁ ἀχιλλεύς. καὶ ὅρα κἀνταῦθα ὅτι τὸ ἐριποῦσα, ἐπιμονὴν δὶς ῥηθὲν ἐποίησε, διὰ τὸ ὡς ἐν ποιήσει καίριον. τὸ δὲ εὐφυέα ἐνταῦθα, πάνυ μάλιστα κυκλολεκτεῖται. καὶ οὐκ ἔστιν ἐπὶ καλοῦ δένδρου, λέξιν καιριωτέραν εὑρεῖν. μεγάλην δὲ τὴν πτελέαν εἶπε, διὰ πιθανότητα, ἵνα πιστευθῇ γεφυρῶσαι αὐτὴ τὸν ποταμόν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὄζοισι πυκινοῖσιν εἰπὼν κατὰ παρίσωσιν, τὸ πᾶσα ἐριποῦσα οὐχ ὁμοίως ἐξεφώνησεν, ἀλλ' ἐπικρύψας τῇ ἐκθλίψει τὰς ληγούσας, εἶπεν. εἴσω πᾶσ' ἐριποῦσ', ὁ δ' ἄρ ἐκ λίμνης ἀνορούσας ἤιξεν. ἤρεσε γοῦν τῷ ποιητῇ μὴ δι' ὅλου ἱλαρύναι σχήματι καλλίονι καθαρῷ τὴν τοῦ νοήματος σκυθρωπότητα, ἵνα μὴ καταχαριεύῃ δυστυχοῦντος τοῦ φίλου ἥρωος. καίριον δὲ τροπικὸν τὸ γεφύρωσε, καὶ οὐκ ἦν κάλλιον φράσαι τὸ ζεῦγμα τῆς πτελέας τοῦτο, δι' οὗπερ εἶχέ τις ἐξ ὄχθης εἰς τὴν ἀντιπέραν ὄχθην διαβῆναι. τὸ δὲ μιν αὐτὴν, οὐ συνθετὴν ἀντωνυμίαν δηλοῖ, οὐ γὰρ εἴληπται ὡς ὁμήρῳ συνήθεις, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὴν, καθὰ ἐν τῷ, αὐτόν μιν πληγῇσιν δαμάσσας. κεῖται δὲ ἐξοχικῶς ἀντὶ τοῦ, αὐτὴν αὐτὴν, τὴν μέγαν δηλαδή. ὡς καινὸν ὂν, μιᾷ πτελέῃ τὸν ποταμὸν γεφυρωθῆναι. ὅτι δὲ κυρίως γέφυρά ἐστι, γῆ ἐφ' ὑγρᾶς, ἡρωδιανὸς λέγει. τὸ δὲ ἐκ λίμνης, ἔχει ἀπορίαν πῶς ἄρα λίμνη ἐπὶ ποταμοῦ ῥηθήσεται. καὶ ἔστι μὲν εἰπεῖν, ὅτι τὸ προσπλάζον ὕδωρ τῇ γεφυρούσῃ πτελέᾳ καὶ ἀνακοπτόμενον τοῦ κατάρρου καὶ διὸ λιμνάζον τῇ στάσει, λίμνην ἠξίωσεν εἰπεῖν ὅμηρος. οἱ δὲ παλαιοὶ, ἄλλως τὸ ἄπορον λύουσιν, εἰπόντες ὅτι γράφεται καὶ ἐκ δίνης ἀνορούσας. ἐπὶ δὲ τούτοις ἱστορεῖ ὁ ποιητὴς, καὶ ὅτι ἀγωνιῶν ἀχιλλεὺς ὅτε τῷ ποταμῷ ἐναπείληπτο, ἤιξε πεδίοιο ἤγουν διὰ τοῦ πεδιάδος ποσὶ κραιπνοῖς πέτεσθαι. καὶ τοῦτο μὲν, ὑπερβολικὸν εἶναι δοκοῦν, θεραπεύεται διὰ τοῦ ἤιξεν. οὐ γὰρ ἐπέτετο, ἀλλὰ ἤιξε πέτεσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς καὶ ἑτέρως θεραπεύων τὸ τῆς λέξεως τολμηρὸν, ἐπάγει μετ' ὀλίγα παραβολὴν ἀκόλουθον ἐξ ἀετοῦ. τῷ τέως δὲ λέγει, ὅτι ἤιξε, δείσας. οὐδέ τ' ἔληγε θεὸς μέγας, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν ἀκροκελαινιόων ὡς ἐρρέθη, ἵνα παύσας πόνου τὸν ἥρωα, τρώεσσι λοιγὸν ἀλάλκοι. πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴν, ἡ ἐρωή. εἶτα τιθεὶς τὴν ῥηθεῖσαν παραβολὴν ὅμηρος, φησίν. αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος. ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν. τῷ, εἰκὼς ἤιξεν. ἐπὶ στήθεσι δὲ χαλκὸς σμερδαλέον κονάβιζεν. εἰ δὲ μὴ σαφῶς ἐδήλωσεν ἡ παραβολὴ ὅρον τινὰ πηδήματος, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς ἐμέτρησεν εὖ τὸ ἄλλως γνωριμώτερον ἐν τῷ, ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὴν ὁμήρου τέχνην, ᾧ ὑπερβολικῷ τὸ σύμμετρον κεράσαντος. ἔχει δὲ ὅμως καὶ ἡ τοιαύτη συμμετρία, μοῖραν ὑπερβολῆς. δυσχερὲς γοῦν νοῆσαι πήδημα εἰς ὅσην δουρὸς ἐρωή. εἰ καί τις τοῦτο βιάσηται τῷ ἀχιλλεῖ ἐπαληθεῦσαι διότι τὲ ποδωκέστατός ἐστι. καὶ ὅτι ἀγωνιῶν ἄρτι, πολλαπλασίαν ἑαυτοῦ τὴν ὁρμὴν γίνεται. ἄλλως τε, καὶ δαιμονίως ἐν τοῖς παροῦσιν ἐνεργῶν. ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι συνετικῶς διὰ τοῦ συντρέχει τῷ ἀχιλλεῖ ὁ ποιητὴς ἐπιτέμνων τὴν φράσιν τῇ ἐλλείψει. ἐν γὰρ τῷ, ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ, λείπει τὸ ἐστὶν, ἢ γίνεται. τὸ δὲ αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, φιλήτας φασὶ γράφει. αἰετοῦ ὄμματ' ἔχων. κρεῖττον δὲ τὸ οἴματα. ᾧ ἀκόλουθον καὶ τὸ, οἴμησε δ' ἀλείς. τὸ δὲ μέλανος τοῦ θηρητῆρος, λόγους ἔσχε πολλοὺς παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἀρίσταρχος μὲν γὰρ φασι, μελανός του ἀναγινώσκει, τουτέστι μελανός τινος. ᾧ ἀντιλέγοντες ἕτεροι, φασὶν ὡς οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς τὸ τοῦ ἐγκλιτικὸν, ἀλλὰ ἢ ποῦ λέγει, ἢ τέο διαλελυμένως. ἄλλοι δὲ, μελανόσσου γράφουσιν, ἤγουν μέλανας ἔχοντος ὀφθαλμούς. οἱ δὲ γράφοντες μελανόστου, ἤτοι μέλανα ἔχοντος ὀστᾶ, εὐθύνας πολλὰς διδόασι

τοῖς

τοῖς τεχνικοῖς. ἴστεον δὲ, οἱ ἄρθρῳ γράφειν, αἰετοῦ μέλανος τοῦ θηρητῆρος, ὃν καὶ μελαναίετόν τινες συνήθως φασὶ, τὸν καὶ φασσοφόνον. μικρὸν μὲν φασὶν ὄντα, τῶν ἄλλων δὲ ἰσχυρότερον. καλῶς δέ φασι τὸν θηρητῆρα τοῦτον αἰετὸν ὡς καὶ κράτιστον καὶ ὤκιστον εἰς εἰκόνα τοῦ Ἀχιλλέως εἴληφεν, ὃς καὶ ὠκύτατος ἦν ποσὶ καὶ ἀνδρειότατος. φιλῶν δὲ τὸν τοιοῦτον αἰετὸν διὰ ταῦτα Ὅμηρος, καὶ περισσῶς ἐκόσμησε. ὃ, κάρτιστος καὶ ὤκιστος. εἶτα διὰ παραβολῆς διδάσκων ὁ ποιητὴς ἐναργῶς τὴν φυγὴν μὲν τοῦ Ἀχιλλέως, ἐπιῤῥοίας δὲ καὶ ταχείας φορὰν τοῦ ποταμοῦ διὰ δαψιλοῦς καὶ συνεχοῦς ῥεύματος, φησίν. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου, ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι ὀχλεῦνται. τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον, κελαρύζει χώρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα ῥόοιο, τὸ καὶ προγεγραφὸν, καὶ λαιψηρὸν ἐόντα. εἶτα ἐπιπωλεῖ γνωμικόν. θεοὶ δέ τε φέρτεροι ἀνδρῶν. ὅπερ παρῳδηθὲν, ὀρθῶς λεχθήσεται, θεὸς δέ τε φέρτερος ἀνδρῶν. ἰστέον δὲ ὅτι πρὸς τὸ τάχος τοῦ κύματος ἡ παραβολὴ, καὶ πρὸς τὸ συνεχὲς ὡς εἴρηται τῆς ἐπιῤῥοῆς, καὶ τὸ καταλαμβάνεσθαι τὸν Ἀχιλλέα ὑπὸ τοῦ κατὰ τὸν ῥόον κύματος. ἄλλως γὰρ, εὐτελές ἐστι παραβαλεῖν πρὸς ἀμάραν τὸν τοιοῦτον ποταμόν. ἀστείως δὲ εἶπε τὸ ἡγεμονεύειν, ἐπὶ ἐμψύχου τοῦ ῥεύματος, ὃ προάγει καὶ δι' ὁδηγεῖ ὁ διὰ αὐτὸ τοῦτο λεγόμενος ὀχετηγός. μάκελλα δὲ, σκαλὶς, ἡ μονόθεν κέλλουσα, ὅ ἐστι κινοῦσα. ὥσπερ αὖ πάλιν δίκελλα, ἡ διχόθεν κέλλουσα. ἀμάρα δὲ, ἡ ὑδροῤῥόη, παρὰ τὸ μὴ ἐᾶν τὰ παραπεφυκότα μαραίνεσθαι, διὸ καὶ ψιλοῦται κατὰ τὴν ἀρχήν. παρά τισι δὲ, δασύνεται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἅμα ῥεῖν. σκοπητέον δὲ εἴπερ καὶ λείβηθρον ἡ Ὁμηρικὴ ἀμάρα ἐλέγετο. φησὶ γάρ τις ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ, ὅτι λείβηθρον, ὀχετὸς, ὑδραγωγός. ἐν δὲ τοῖς Αἰλίου Διονυσίου, γράφεται ἐν συστολῇ τῆς ἀρχούσης διὰ μόνου διχρόνου, ὅτι λίβηθρα, ἔφυδρα χωρία, καὶ διαῤῥύσεις ὑδάτων. πλείων δὲ ἡ διὰ διφθόγγου γραφή καὶ οὕτω γράφουσι καὶ τὰ Μακεδονικὰ Λείβηθρα, τὸ ὄρος. οὗ τοπικὸν, οἱ βάρβαροι Λειβήθριοι, οἷς ἐνδιατρῖψαί ποτε ὁ Ὀρφεὺς λέγεται. ἔχματα δὲ νῦν, τὰ κωλύματα τοῦ ὀχετοῦ. τὸ δὲ προρέοντος, διὰ μέτρον οὐ διπλασιάζει τὸ ρ. ἔνια δὲ τῶν ἀντιγράφων, ἀττικῶς διπλάζοντα τοῦτο, συνίζησιν οὕτω ποιοῦσι τῶν μετ' αὐτὸ δύο συλλαβῶν, τοῦ ρε καὶ τοῦ ον, εἰς ἀπαρτισμὸν δακτύλου. τὸ δὲ ψηφῖδες, οὐ μακρὰ ἡ παραλήγουσα, ὡς καὶ τοῦ κνημῖδες, κρηπῖδες, σφραγῖδες, ἔοικεν ὡς ἑρμηνευτικὸν κεῖσθαι τοῦ ἔχματα. ἐπέχουσι γοῦν καὶ αὐταὶ στοιβασθεῖσαι τὸν ὀχετὸν τοῦ ῥεύματος. τὸ δὲ ὀχλεῦνται, ἀπὸ ἐνεστῶτος γίνεται τοῦ ὀχλέω, ἐξ οὗ παράγωγον τὸ ὀχλίζω. ὡς ἐκ τοῦ ὁπλέω, τὸ ὁπλίζω. καὶ τοῦ ἀφρέω, τὸ ἀφρίζω καθὰ προέγνωσται. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ ὀχλεῖν, καὶ μιμεῖται ἡ λέξις κοχλασμὸν ἠρεμαιότερον τοῦ κελαρύζειν. καὶ τοῦτο μὲν σωφρόνως πέφρασται τῷ ποιητῇ ἐπὶ ψηφίδων. Θεόκριτος δὲ θρασέως ἔφη τὸ, πᾶσα λίθος ἀείδει. δῆλον δ' ὅτι ἐκ τοῦ ὀχλεῖν καὶ τοῦ ὄχλου πλεονασμῷ τοῦ μ γίνεται ὁ μοχλὸς, ὡς καὶ ἐκ τοῦ ὄχθου, ὁ μόχθος. ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου, καὶ ὀχλικὸν τὸ κοινὸν καὶ πολυπληθές. διό. ὑποδοχὰς ἐποιοῦντο καθ' ἡμέραν ὀχλικάς. χῶρος δὲ προαλὴς, ὁ κατωφερὴς καὶ καταντής. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ τὸν ἀναιδῆ, καὶ πρὸ τοῦ δέοντος ὁρμητικόν. ἐν δὲ τῷ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα, τὸ φθάνει ἐκτεταμένον ἔχει τὸ α διὰ τὸ μέτρον, ὡς καὶ τὸ ἱκάνει. τοῦ δὲ κόμματος τούτου ὁ νοῦς, ὁ σκοπός ἐστι τῆς παραβολῆς. διὰ τοῦτο γοῦν εἴληπται ἡ παραβολὴ, ἵνα ἐναργῶς δηλωθῇ ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς ὑπὸ τοῦ ῥόου καταλαμβάνεται. διὸ καὶ ἀποδοὺς τὴν παραβολὴν, φησίν. ὣς αἰεὶ Ἀχιλῆα κιχήσατο κῦμα. τὸ δὲ ἄγοντα, τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ ὁ ὀχετηγὸς παράγεται. οὗ ἑρμηνεία ἦν ἀνωτέρω, τὸ, ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύει. ὀχετηγὸς γὰρ, ὁ τῷ ὕδατι τῆς ῥοῆς ἡγεμονεύων. ὅτι δὲ τὸ ἄγειν, ἄλλως ἐπὶ ἐμψύχων πολλαχοῦ κυριολεκτεῖται, ἤδη δεδήλωται. καὶ ὅμως ἐξ αὐτοῦ γίνεται καὶ ὁ ὡς ἐῤῥέθη ὀχετηγὸς, καὶ τὰ τῆς νηὸς ἀγώγιμα, καὶ τὸ λαφυραγωγεῖν, καὶ ἄλλα μυρία τὰ ἐπὶ ἀψύχων. καὶ ἀναγωγεὺς ἀσπίδος, ὁ κατὰ κυριολεξίαν ἀναφορεύς. προφέρονται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄγειν, καὶ ψεκτικαὶ λέξεις, δι' ἃς ἡ προαγωγὸς, τὸ προαγωγεύειν. σὺν ἄλλοις δὲ, καὶ τὸ ἀνάγωγον ἤγουν ἀπαίδευτον. διό. προσαγόμενος θεράποντας ὡραίους. καὶ παραδρομὴν κολάκων ἀνάγωγον. χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως καὶ παρὰ Σιμοκάττῃ. ἡ δὲ κοινὴ φράσις, δυσανάγωγον λέγει. ζητητέον δὲ εἰ καὶ ἡ στρατιωτικὴ λέξις τὸ ἄγημα, διό, ἱππικὸν ἄγημα, ἐκ τοῦ τοιούτου ἄγω γίνεται, πρὸς ἀναλογίαν τοῦ, πίσμα. τὸ δὲ κιχήσατο, ἀντὶ τοῦ ἐκίχανε κεῖται. καὶ οὕτως αὖ, οὐ μὴν ἄλλως ὀρθῶς λέγοιτο τὸ, αἰεὶ κιχήσατο. ἑτέρως γὰρ, οὐκ ἔστι τὸ αἰεὶ συνταχθῆναι τῷ κιχήσατο. ἰστέον δὲ ὅτι χαρακτὴρ τῆς ῥηθείσης παραβολῆς ὁ κατὰ τὴν φράσιν, ἰσχνός ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ ἀνθηρὸς καὶ κόσμου ἕνεκεν διηγεῖται, μηδὲ ποσῶν ἐκ τοῦ ἁδροῦ, ὡς ἂν εἴη ποικίλος ὁ λόγος τῷ ποιητῇ. ὃς ἐνδείξασθαι καὶ ἄλλως ἐθέλων τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀγωνίαν καὶ ἀπόγνωσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ, προθέμενος δὲ καὶ πρὸς ἠθοποιΐαν εὐμεθόδως γράψαι, λέγει ὡς Πηλείδης ᾤμωξεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Ζεῦ πάτερ ὡς οὔτις με θεῶν ἐλεεινὸν ὑπέστη ἐκ ποταμοῖο σαῶσαι, ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι. ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος οὐρανιώνων, ἀλλὰ φίλη μήτηρ ἥ με ψεύδεσσιν ἔθελγεν. ἥ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. ὥς μ' ὄφελ' Ἕκτωρ κτεῖναι, ὃς ἐνθάδε τέτραφ' ἄριστος, τῷ κεν ἔγωγ' οὕτως αὖ, ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸς δέ κεν ἐξενάριξε. νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι, ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὡς παῖδα συφορβὸν, ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα.

ἐν τούτοις δὲ, ὅρα ὅτι τὸ δέος ἐστὶν ἀχιλλεῖ καὶ ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι. καὶ ὡς ἕτοιμός ἐστιν εἰς αἰτίασιν τῶν κρειττόνων ὁ ἐναπειλημμένος κινδύνῳ, καθὰ καὶ ἀχιλλεὺς τὴν μητέρα μέμφεται, καὶ ταῦτα οὐδὲν πταίσασαν. ὅπερ ἐμφαίνει καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, φίλη μῆτερ. εἰ γὰρ φίλη, οὐκ ἂν κακοτεχνοίη. σημείωσαι δὲ καὶ ὅπως ὁ ἐνδοιαστικῶς ἀμφιβαλὼν πρὸ μικροῦ ὅτι ἀναιρεθήσεται ἢ δουρὶ βληθεὶς ἢ ὀϊστῷ, νῦν τὸ ἀληθὲς αὐτὸ λέγει καταμόνας ὢν, ὅτι δηλαδὴ λαιψηροῖς ὀλεῖται ἀπόλλωνος βελέεσσιν. οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἐκκαλύπτειν τῷ λυκάονι τὰ τοῦ χρησμοῦ ὄντι ἐχθρῷ. ὅρα δὲ καὶ ὅπως πολυτρόπως ὁ ποιητὴς διαφόροις τόποις τὰ κατὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀχιλλέως καὶ ἐμέρισε καὶ μερίσει δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς. τὸ δὲ ὑπέστη, οὐ συνήθως τῷ ποιητῇ κεῖται νῦν ἀντὶ τοῦ ὑπέσχετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔτλη καὶ ὑπέμεινεν. ὡς ἐκ μεταφορᾶς καὶ τοῦτο στύλου ἢ κίονος ὑφισταμένου εἴς τι βάσταγμα. τὸ δὲ ἔπειτα καί τι πάθοιμι, οὐκ ἔχει προσφυῆ καὶ ἀκόλουθον τῷ πρὸ αὐτοῦ νοήματι σύνταξιν. ἀλλὰ συγκέχυται ὥσπερ ὁ λαλῶν ἀχιλλεὺς, οὕτω καὶ αὐτό. δοκεῖ δὲ λείπεσθαι καὶ ἕτερον εὐκτικοῦ. ἵνα ᾖ, σωθείην ἐκ τοῦ ποταμοῦ. εἶτα δὲ καί τι πάθοιμι. καὶ ἔστι καὶ τοῦτο κατὰ τὸ, ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ὅπερ ὁ αἴας που ἔφη. ἔστι γὰρ ὥσπερ ἐκεῖ ἀπευκταῖον τῷ ἥρωϊ τὸ ἐν σκότει ὀλέσθαι, οὕτως ἐνταῦθα τῷ ἀχιλλεῖ οἴκτιστον, θανεῖν ἐν κύμασι. τὸ δὲ οὐρανιώνων, πιθανολογεῖ τὰς προρρηθείσας εἰς οὐρανὸν ἀνόδους τῆς θέτιδος. εἰ γὰρ καὶ νηρηῒς ἦν, ὅμως ἦν αὐτῇ μετὰ τῶν καὶ τὴν ἄνω μυθικῶς τι καὶ ἀλληγορικῶς, καθὰ καὶ ὁ περὶ τοῦ αἰγαίωνος λόγος προδηλοῖ. τὸ δὲ ἡμᾶς, ἀνεμποδίστως διδίδονται ἐν τῷ, ἡμᾶς ἔθελγε. καὶ, ἡμᾶς ἔφατο. θέλγειν δὲ, οὐδὲ νῦν ἁπλῶς κατὰ τοὺς μεθ' ὅμηρον τὸ εὐφραίνειν, ἀλλὰ τὸ ἀπατᾶν. ὅλως γὰρ εἰπεῖν, οὐκ ἔστι γλυκεῖα λέξις τὸ θέλγειν καὶ ἐπαινετὴ, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. καὶ δηλοῦσι τοῦτο καὶ οἱ τελχῖνες, οὓς ὁ παλαιὸς λόγος οὐκ ἐπαινεῖ. λαιψηρὰ δὲ, οὐ μόνον γούνατα καὶ πόδες, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ βέλη, οἷς ἐπαληθεύεται τὸ λαιψηρὸν διὰ τὸ πτερόεν. τοῦ δὲ ἀγαθὸν μὲν ἔπεφν' ἀγαθὸς δ' ἐνάριξε, παράλλημα, εἴτ' ἀντισήκωμά τι ἐν τοῖς ὕστερον, παροιμιακὸν ἐκεῖνο τὸ, ὑπὸ ἀξίου ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι, οὗπερ ἐλλειπτικῶς μέμνηται ὁ κωμικός. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὁ καὶ πρὸ μικροῦ σεμνυνόμενος ἀχιλλεὺς καὶ ἐλλαμπόμενος ὡς καλός τε μέγας τε ἐὼν καὶ θεογενὴς, καὶ ἐνταῦθα δὲ ἀγαθολογήσας ἑαυτὸν, ὅμως διὰ τὸν κίνδυνον, ἐλεεινόν τι ἑαυτὸν ἀποκαλεῖ. καὶ ἐπευκτιάσατο σωθῆναι. καὶ εἰς πλεῖον δὲ πρὸς εὐτέλειαν ταπεινούμενος διὰ τὸ ἐν ποταμῷ ἐρχθῆναι, ἀνθρώπῳ ἑαυτὸν παρεικάζει διὰ τὴν τοῦ πάθους ὁμοιότητα, τήν τε ἡλικίας ἐκείνῳ καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν, συφορβῷ δηλονότι παιδὶ ἀποπνιγέντι ἐν χειμάρρῳ. τοῦτο γὰρ δηλοῖ ὡς καὶ προερρέθη ὁ ἔναυλος. ἔστι γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἔναυλος, χείμαρρος. στενὴ διῶρυξ. ἢ καὶ ἄλλως ἔναυλος, ὁ διὰ στενοῦ καὶ ἐπιμήκους τόπου ῥέων χείμαρρος. παρὰ τὸν αὐλὸν, ὅς ἐστιν ἐπιμήκης παράτασις. ἀφ' οὗ, καὶ ἡ αὖλαξ, καὶ ὁ μουσικὸς αὐλὸς, καὶ οἱ τοπικοὶ αὐλῶνες, ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. οἱ μέντοι μεθ' ὅμηρον, ἔναυλόν φασι, καὶ τὸν ἔνδον τῆς αὐλῆς. ὅθεν καὶ λόγος ἔναυλος ἀκοῇ, ὁ ἔτι ἔνδον ὢν τῆς ἀκοῆς. αὐτὸ δὲ, ἴσως καὶ παρὰ τὸν μουσικὸν αὐλὸν ἐρρέθη. ἵνα ᾖ λόγος ἔναυλος, ὁ ἔτι καταυλῶν τὴν ἀκοήν. περὶ δὲ τοιούτου αὐλοῦ, ἱκανῶς μέν τινα προγέγραπται. ἱστέον δὲ καὶ νῦν, ὅτι τὸ ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ καὶ συναυλία ἐκαλεῖτο, συμφωνίας ἀγὼν ἀμοιβαῖος, αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χωρὶς λόγου τοῦ προσμελῳδοῦντος. καὶ ὅτι λίβυς ὁ αὐλὸς ἐκαλεῖτο παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἐπεὶ λίβυς νομάς τις τὴν αὐλητικὴν πρῶτος εὗρε. καὶ ὅτι αὐλήσεων ὀνομασίας ὡς ὁ ἀθήναιος ἐκτίθεται, κῶμος. ἐπίφαλλος. χορεῖος. καλλίνικος. πολεμικόν. ἡδύκωμος. σικιννοτύρβη. θυροκοπικόν, τὸ καὶ κρουσίθυρον. κνισμός. μόθων. μετ' ὀρχήσεως δέ φησιν αὐτὰ ηὐλεῖτο καθὰ ἱστορεῖ τρύφων. ὃς καὶ ᾠδῆς ὀνομασίας καταλέγει τάσδε. ἱμαῖος, ἢ καὶ ἐπιμύλιος, ἢ μυλωθρὸς ἦν παρὰ τοὺς ἀλετοὺς ᾀδόμενος. εἶτα ἐτυμολογῶν, φησὶ κληθῆναι ἱμαῖον ἴσως ἀπὸ τῆς ἱμαλίδος. ἱμαλὶς δέ φησι παρὰ δωριεῦσιν, ὁ νόστος καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλετῶν. ὡς δὲ ᾠδῆς ὄνομα καὶ ὁ αἴλινος, καὶ ὁ λιτυέρσης, καὶ ὁ ὑμέναιος καὶ ἄλλά τινα, προδεδήλωται. ἦν δέ τις καὶ καλύκη ᾠδὴ, στησιχόρου ποίημα ἐπί τινι καλύκῃ κατακρημνισθείσῃ δι' ἔρωτα. καὶ ἁρπαλύκη ἑτέρα ἐπὶ ὁμοίῳ πάθει. τὸ δὲ συφορβὸς, ἅπαξ εἴρηται τῷ ποιητῇ, ὡς παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί. φράζοντες ἐνταῦθα γοργόν τι τὰ περὶ ἀχιλλέως, ὡς ταπεινοῖ ἑαυτὸν ὁ καλὸς καὶ μέγας, παιδὶ εἰκάζων ἀγεννεῖ καὶ εὐτελεῖ. τὸ δὲ ἀπόερσε, δηλοῖ μὲν τὸ φθείρει, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἔρσω αἰολικοῦ. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὡς καλῶς λυπεῖ τὸν ἥρωα τὸ θανεῖν ἀγεννῶς. καὶ γὰρ καὶ λεωνίδας ὁ λάκων τὴν χεῖρα βληθεὶς, ὠδύρετο ὅτι μὴ ἔχων χεῖρα πλήττῃ. ἔτι ἱστέον καὶ ὡς λυπούμενος ἐφ' οἷς κινδυνεύων οὐ βοηθεῖται, προσφυῶς ἂν ἐρεῖ ὡς οὔτε με ἐλεεινὸν ὑπέστη σαωθῆναι, ἔπειτα δὲ καί τι πάθοιμι. ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐχ ὑφίεται ἀχιλλεὺς τοῦ, ἀγαθὸν ἑαυτὸν εἰδέναι εἰ καὶ οὕτω ποταμῷ κινδυνεύει. καὶ ὅτι καὶ φιλοτίμως καὶ ἀγερώχως πρὸ τούτων πεσεῖν ὑπὸ τῷ ἀπόλλωνι βληθεὶς εἶπεν ὁ ἀχιλλεὺς κατὰ τὸν τῆς μητρὸς λόγον, ἀλλὰ νῦν ἐπῆλθεν αὐτὸν καὶ ἡ τοῦ ξάνθου ἵππου μαντεία. φαμένου, δαμασθήσεσθαι τὸν ἀχιλλέα θεῷ καὶ ἀνδρί. ὃν δὴ ἄνδρα, οὐ πάρεργον ὑπονοήσας, ἀλλὰ παρανοήσας εἰς ἕκτορα, λαλεῖ νῦν ἅπερ λαλεῖ. οὐ μαντικώτερος δὲ θέτιδος ὁ ξάνθος ἵππος, ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν τὸ πᾶν εἶπεν, ἡ δὲ μήτηρ κολακεύουσα τὸν υἱὸν, τὸ σεμνὸν μόνον μέρος εἰπεῖν ἐπελέξατο. ἐπὶ δὲ τούτοις, σημείωσαι ὡς εἰ καὶ οὕτω μάλα τὸ τοῦ ἀχιλλέως φρόνημα καταβιβάζεται, καὶ τῶν πάλαι θεσφάτων λαθόμενος, ᾤετο ἐν τῷ ποταμῷ ἄρτι πεσεῖν, ὅμως ἀναφρονήσας ἡρωϊκῶς, ἑαυτὸν θαρρύνει καὶ

γενναίως

γενναίως ἵσταται καὶ πολυειδῶς ζητεῖ, πρός τι μῦθον καὶ ἀλληγορικῶς. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς, ὡς ποσειδάων καὶ ἀθήνη σφῶι μάλ' ὦκα σταθήτην ἐγγὺς ἰόντε, δέμας δ' ἄνδρεσσιν ἐίκτην. χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες, ἐπιστώσαντ' ἐπέεσσιν. τοῖσι δὲ μύθων ὁ ποσειδῶν κατὰ σχῆμα προσεκθετικὸν ὡς ὁμήρῳ σύνηθες. πηλείδη μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει. τοίω γάρ τοι νῶι θεῶν ἐπιταῤῥόθω εἰμὲν ἔγωγε, ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ παλλὰς ἀθήνη, ὡς οὔ τοι ποταμῷ γε δαμήμεναι αἴσιμόν ἐστιν. ἀλλ' ὅδε μὲν, τάχα λωφήσει. σὺ δὲ εἴσεαι αὐτός. αὐτάρ τοι πυκινῶς ὑποθησόμεθ' αἴκε πίθηαι· μὴ πρὶν παύειν χεῖρας ὁμοιίου πολέμοιο, πρὶν κατὰ ἰλιόφιν κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι τρωικὸν, ὅς κε φύγῃσι. σὺ δ' ἕκτορι θυμὸν ἀπούρας, ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι. καὶ αὐτὸς μὲν οὕτω μυθικῶς εἰπὼν προμηθείᾳ ποιητικῇ τοῦ μὴ τὸν ἱστορίας τῷ πολλῷ τοῦ φόβου καταπεγαθῆναι τὸν ἥρωα, συναπτίθει τῇ ἀθηνᾷ μετ' ἀθανάτους. αὐτὰρ ὅ, τουτέστιν ὁ ἀχιλλεὺς βῆ, μέγα γάρ ῥα θεῶν ὤτρυνεν ἐφετμὴ, ἐς πεδίον. ἐκφυγὼν δηλαδὴ τὸν ποταμὸν ἐν ᾧ ἀναῤῥωσθῆναι οἷς προσαναφωνητικῶς κατὰ ἔθος δημιουργικὸν ἤκουσε καὶ ἐνόησε. ἰστέον δὲ ὅτι φρόνησις ἀθηνᾶ, καὶ ποσειδῶν ὑγρότης εὔψυχος δηλαδὴ, ὑποβάλλει τῷ ἀχιλλεῖ νοῆσαι τὰ πρὸς ἀνάῤῥωσιν. διαγνωμονοῦντος ἀχιλλέως ὅτι τὸ εὐψύχως ἐκ διάκειται, καὶ διερῷ ποδὶ καθ' ὅμηρον οὐ χλωρὸν γόνυ κατὰ θεόκριτον ἔχων, βαίνει. καὶ οὔπω δέος, εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντα πρὸ χρόνου ὥς φησι σοφοκλῆς. ὕπεισι δὲ αὐτὸν, καὶ ὅτι οὐδὲ τὸ ἐπὶ τῇ αὐτοῦ τελευτῇ θέσφατον ψεύσεται ὅπερ ἤδη προγέγραπται, ἀναιρεθῆναι δηλοῦν αὐτὸν οὐ μὴν ποταμῷ δαμήμεναι. τὸ δὲ χειρὶ χεῖρα λαβεῖν, δεξιώσεώς ἐστι φιλικῆς ἔνδειξις ἣν καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ σαφέστερον ἱστορεῖ ὁ ποιητής. νοητέον δ' ἐνταῦθα ἴσως μόνος ὁ ποσειδῶν ὡς εἰκὸς χεῖρα ἔλαβε τὴν τοῦ ἀχιλλέως, οὐ μὴν καὶ ἡ ἀθηνᾶ, οὐ γὰρ ἂν τοῦτό γε σεμνῶς ἢ πιθανῶς ὁ ποιητὴς ἐπλάσατο. εἰ δὲ δοκεῖ ἀντιφωνεῖν τὸ, λαβόντες, εἰς τὸ οὕτω νοεῖν, ἐνθυμητέον ὅτι συνεκδοχικῶς πέφρασται τὸ λαβόντες. συνείληπται γάρ πως διὰ τὴν ἀρέσκειαν τῇ τοῦ ποσειδῶνος χειρὶ καὶ ἡ τῆς ἀθηνᾶς, διὸ καὶ ἔφη χειρὶ, οὐ χερσί. τὸ δὲ ἐπιστώσαντο, ἀντὶ τοῦ πιστὰ ἐποιήσαντο ὡς πίσυνον αὐτοῖς γενέσθαι τὸν ἀχιλλέα. τὸ δὲ ἐπέεσσι, πρὸς διαστολὴν ἔφη τῶν ὅρκοις ἢ ἄλλως πιστουμένων. τὸ δὲ μή τί τι λίαν τρέε, μήτε τι τάρβει, παραθαῤῥυντικόν ἐστιν. ἐκ παραλλήλου μὲν τὴν αὐτὴν δηλοῦν ἔννοιαν. ὁρμηθὲν δὲ ἐκ τοῦ μηδὲν ἄγαν. παρόμοιος δὲ κατὰ σχῆμα, τὸ μήτ' ἄρ με μάλ' αἴνεε, μήτε τι νείκει. τὸ δὲ ἐπαινήσαντος, ἀντὶ τοῦ συναινέσαντος, οὐ καινότερον ἐπαινέσαντος, ὡς καὶ προεφάνη ἐν ἄλλοις. τὸ δὲ, ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, ῥηθέσεται πολύ τις ὡς θυμούμενος, ἐλπίζεται παύσασθαι. ἰστέον δὲ ὅτι λωφῆσαι κυρίως παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται, τὸ ἀποθέσθαι ἄχθος τὸ ἐπὶ τῷ τραχήλῳ ἔνθα ἐστὶν ὁ ὑπὸ ζυγὸν λόφος, ἐκτεθέντος δηλαδὴ τοῦ ὀ, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λωπὸς ὁ τοῦ κρομμύου, γίνεται. ἀφ' οὗ λώπιον τὸ ἱμάτιον κατὰ ὁμοίαν ἔκτασιν. πρὸς δὲ ἀρεσκεια πολυορκοῦντα, οἰκεῖον ῥηθῆναι τὸ, μὴ πρὶν χεῖρας παύειν ὁμοίου πολέμου, πρὶν κατὰ κλυτὰ τείχεα λαὸν ἐέλσαι, ὅ ἐστιν εἰλῆσαι, συγκλεῖσαι. τὸ δὲ ὅς κε φύγῃσι, μερικεύει συνήθως τὸ ὅλον. οὐ γὰρ πᾶς ὁ λαὸς εἰς ἴλιον συνελαθήσεται, ἀλλ' ὅς ἂν φύγῃ τὰς τοῦ ἥρωος χεῖρας. τὸ δὲ ἂψ ἴμεν, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ἐλθεῖν. τὸ δὲ εὖχος ἀρέσθαι. οὐκ ἀπέοικε τοῦ, κῦδος ἀρέσθαι. μετὰ δὲ ταῦτα φιλοτιμούμενος ὁ ποιητὴς μὴ δ' οὕτω ἀπαλλάξαι κινδύνου τὸν ἀχιλλέα ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἐν τῷ λέγειν δύναμιν εἰς πλέον ἐπιδείξηται, φησὶ μετὰ τὸ, βῆ ἐς πεδίον, ταῦτα. τὸ δὲ πλῆθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν πλῶον ἤτοι ἔπλεον, καὶ νέκυες. ὃ καὶ ναυαγίου πολεμικοῦ φραστικόν ἐστι. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα πρὸς ῥόον ἀίσσοντος ἀν' ἰθὺν ὡς προηρμήνευται. οὐδέ μιν ἔσχεν εὐρὺ ῥέων ποταμός. μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' ἀθήνη. οὐδὲ δὲ σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον ἐχώετο πηλείωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ὡς πρὸ τούτων καὶ αὐτὸ ἐγράφη σὺν τοῖς ἑξῆς ἕως τοῦ, μέμονεν ἶσα θεοῖσι. κότου δὲ δηλωτικὸν τὸ, οὐκ ἔληγε τὸ ὃν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον χώετο. ἰστέον δὲ ὡς ἐν ἄλλοις πλήθοντα ποταμὸν εἰπὼν, ἐνταῦθα κατὰ περίφρασιν σαφέστερόν φησιν ὅτι τὸ πεδίον πλῆθεν ὕδατος ἐκχυμένου. τὸ δὲ ἔληγε, ποτὲ μὲν αὐτὸ καθ' αὑτὸ λέγεται, ποτὲ δὲ καὶ σύνταξιν ἐπιδέχεται. καὶ αὐτὴν, ἢ μὲν γενικῆς ὡς τὸ, οὐδ' ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος ἤγουν ἐπαύετο, ἢ μετὰ αἰτιατικῆς ὡς νῦν, οὐ σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος. ὅμοιον ὂν τῷ, μὴ πρὶν παύειν τὸν μένος. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι κέκλεσθαι τὸν ξάνθον τῷ σιμόεντι εἰπὼν ὁ ποιητὴς, οὔτε ἀντιλαλοῦντά τι τὸν σιμόεντα πλάττει, οὔθ' ὑπακούοντα τῷ ξάνθῳ παρίστᾳ. ἴσως μὲν, ἀφεὶς σιωπηρῶς νοεῖν τὸν σιμόεντα πεισθέντα ὡς εἴρηται. ἴσως δὲ, καὶ διὰ τὸ πάνυ τερατῶδες, μὴ τολμήσας καὶ τοιοῦτόν τι πλάσασθαι. οὐκοῦν ἐν τοῖς ἑξῆς μόνος ὁ ξάνθος ὑπὸ ἡφαίστου καίεται, οὐ μὴν καὶ σιμόεις. ἐνταῦθα δὲ πρόκλησις φίλου εἰς συμμαχίαν κατ' ἐχθροῦ τὸ, φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφότεροί περ σχῶμεν. ὡσαύτως καὶ τὸ, ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα ἵνα παύσομεν ἄγριον ἄνδρα, ὃς δὴ νῦν κρατέει. μέμονε δ' ὅγε ἶσα δαίμονι. τοῦτο δὲ, ἤγουν τὸ δαίμονι, παρῳδεῖται ὑφ' ἡμῶν. ὁ γοῦν ποιητὴς, θεοῖς ἔφη. σεμνύνοντος ξάνθου τὸν ἀχιλλέα, ὡς μηκέτι δαίμονι καθὰ πρὸ τούτου ἀλλὰ θεοῖς ἴσον. ἐφεξῆς δὲ, ὁ ἐξουδενῶν τινα στρατιωτικὸν ἄνδρα, ἐρεῖ, ὡς φημὶ, οὔτε βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος, οὔτε τὰ τεύχεα καλά. ξάνθος δὲ καὶ τοῦτο λέγει κατ' ἀχιλλέως. ἐπάγων καὶ ὅτι τά που, ἤγουν τὰ τεύχεα, μάλα νειόθι λίμνης κείσεθ' ὑπὸ ἰλύος κεκαλυμμένα. κὰδ δέ μιν αὐτὸν εἰλύσω τουτέστι κατακρύψω ψαμάθοισιν ἄλις χέραδος περιχεύας μυρίον. οὐδέ οἱ ὀστέ' ἐπιστήσονται ἀχαιοὶ ἀλλέξαι, ἤγουν ἀναλέξασθαι. τόσσην οἱ ἄσιν

καθύ-

καθύπερθε καλύψω. αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύξεται. οὐδέ τί οἱ χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆς ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί. ὡς δηλαδὴ ἐκεῖ ἰλυμένου τοῦ τάφου ἔνθα τὰ ὀστᾶ κρυβήσεται. καὶ ἔστιν ἀνάλογος τῷ μυθικῷ ἤθει τοῦ Ξάνθου καὶ ἡ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα δεινὴ αὕτη ἀπειλή. δι᾽ ἧς ἐμφαίνει ὁ ποιητής, ὡς δεινὰ κατὰ τοῦ ἥρωος εἰπὼν παραχθέντα, οὐκ ἀπέκαμε πλείω φράζειν. ἀλλ᾽ ἰδοὺ εὗρεν ὑπὲρ εἶχε καιρόν, καὶ ἄλλα πολλὰ φωνοῦντα βέλεμνα ὑπὸ φαρέτρῃ τῇ κατ᾽ αὐτὸν ἔχει κρυπτόμενα εἴποι ἂν ὁ γλυκὺς τὴν λύραν Πίνδαρος. ὅρα δὲ τό, τὰ τεύχεα καλά, ἐν συνήθως λεχθέν. τὰ καλὰ γάρ φαμεν τεύχεα. ἢ καὶ σὺν δύο ἄρθροις, τὰ τεύχεα τὰ καλά. τὸ δὲ νείατα, συγκέκοπται πάντως, ἐκ τοῦ νείατον γάρ ἐστι. εἰ μή τι ἄρα προϋπάρχει αὐτοῦ τὸ νεῖον, ἐξ οὗ παρῆκται τὸ νείατον ὁμοίως τῷ, τρίτατον καὶ τοῖς κατ᾽ αὐτό. λίμνην δέ, ἢ τὴν θάλασσαν λέγει ὡς ἐκεῖ παρασυρησομένων τῶν τευχέων, ἢ τὴν πρὸ ὀλίγου ἑρμηνευθεῖσαν περὶ τοῦ ποταμοῦ. τὸ δὲ ἰλύος, ἐν ἄλλοις μὲν συστέλλει τὴν παραλήγουσαν, νῦν δὲ ἐξέτεινεν. ὅτι δὲ ἡ ἰλύς, ἐκ τοῦ εἰλύω εἰλύσω διαφορουμένου ῥήματος γίνεται, λελέξεται αὖτις. τὸ δὲ κεκαλυμμένα καὶ τὸ καλύψω, κοινότερα τοῦ εἰλύω. ἐξ οὗ καὶ εἰλυὸς ὁ φωλεός. ὃ δὲ μὴν αὐτὸ μὲν κατ᾽ ἐξοχὴν καὶ νῦν κεῖται. περὶ δὲ τοῦ εἰλύω, ἱστέον ὅτι ἐν λεξικῷ παλαιῷ κατὰ στοιχεῖον ἐκτεθειμένῳ, φέρεται αὐτὸ ἐν τῷ ι στοιχείῳ, οὕτως. ἰλύσω, τὸ περικαλύψω ἰλύϊ. ὡρμήθη δὲ ἴσως ἡ τοιαύτη γραφή, ἐκ τοῦ δεῖν παρηχεῖν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ ἰλύος, καὶ τὸ εἰλύσω. καὶ πιθανὸν δόξαι ταύτῃ γράφεσθαι τὸ ἰλίειν καὶ τὴν ἰλύν. χέραδος δὲ κατά τινας, ἀκαθαρσία πᾶσα ἐξ ὕδατος, ὀνομασθεῖσα μιμητικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ κατασύρεσθαι. οὐδετέρου δὲ γένους τὸ χέραδος καὶ τὸ κίναδος, ἅπαξ ἐνταῦθα ῥηθέν. ἕτεροι δέ, χέραδος εἶπον, τὸ πλῆθος τῶν θαλασσίων, ἢ παραποταμίων ψήφων. ἄλλοι, τὴν μετ᾽ ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν. ἢ τὴν ἐκ χερμάδων ἐπιτηδείων λίθων. τοῦτο δὲ παρ᾽ Ἀκαρνᾶσί φασιν, ἄσιν καλεῖ, ὅ ἐστι ῥύπον ἐν ὕδασι ξηρόν. ἢ συντομώτερον κατὰ τοὺς παλαιούς, τὸ ἐξ ὕδατος ξηρόν. περὶ οὗ ἐν τῇ β΄ ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. τινὲς δέ φασιν ὅτι συνωνυμοῦσιν ἰλὺς καὶ ἄσις καὶ χέραδος. Πίνδαρος δὲ ἐν Πυθιονίκαις εἰπὼν χεράδι παμφόρῳ, δίδωσι νοεῖν ὅτι ἔστι καὶ ἡ χεράς τοῦ χεράδος. εἰ μὴ ἄρα φιλοτεχνῶν τις, καὶ ἐκεῖνο οὐδετέρως κλίνει χεράδει γράψας διὰ διφθόγγου ὡς τῷ κινάδει, καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ τείχει, καὶ βέλει βέλει. τὸ δὲ ἄσιν καλύψω, οὐχ ὅμοιόν ἐστι τῷ συνήθει ῥήματι καθ᾽ ἑρμηνείαν. καλύψαι μὲν γὰρ Ἀχιλλέα ἰλύϊ, τὸ κρύψαι καὶ ἀφανίσαι. καλύψαι δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ ἄσιν, ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι εἰς κάλυμμα. ἄσις δέ, ἡ μὲν Ὁμηρική, συστέλλει τὴν ἄρχουσαν, διὸ καὶ προξύνεται. ἡ δὲ κατὰ τοὺς ἁρμονικοὺς ἐπεὶ ἐκ τοῦ ᾄδω ᾄσω γίνεται, ἄλλως ἔχει διὰ τὴν κρᾶσιν, καὶ ἔστι χρῆσις αὐτῆς παρὰ τοῖς τὰ τοιαῦτα σοφοῖς. τυμβοχοὴν δὲ εἶπε, τὸν τοῦ τύμβου ἀναχωματισμόν. τινὲς μέντοι εἰπόντες ὅτι τυμβοχόης ὤφειλεν εἶναι βαρυτόνως ὡς οἰνοχόης, οὔ φασιν ὄνομα ἐνταῦθα κεῖσθαι, ἀλλὰ συναλειφὲν ῥῆμα τὸ τυμβοχοῆσαι. ἵνα λέγῃ, οἱ οὐδέ μιν χρεὼ ἔσται τυμβοχοῆσαι ὅτε θάπτεται. καὶ ἔστι κρείττων ἡ τοιαύτη γραφή.

Ὅτι ὁ μὲν φθάσας τοῦ Ἀχιλλέως κίνδυνος, ἐπικούρους εὗρε προσεχῶς δεδήλωται, τὸν Ποσειδῶνα καὶ τὴν Ἀθηνᾶν. ὁ δὲ μετ᾽ ἐκεῖνον ἐπιστάς, κωλύεται ὑπὸ τῆς Ἥρας ὡς ῥηθήσεται, φησὶ γὰρ Ὅμηρος. Ἥρη δὲ μέγ᾽ ἄϋσε περιδδείσασ᾽ Ἀχιλῆϊ, μή μιν ἀπέρσειεν ὅ ἐστιν ἀποφθείρῃ μέγας ποταμὸς βαθυδίνης. καὶ ἡ φωνὴ ἣν τοιαύτη πρὸς τὸν υἱὸν Ἥφαιστον. ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν ἢ εἴσκομεν εἶναι. ἀλλ᾽ ἐπάμυνε τάχιστα. ὃ δὴ καὶ ὁ Ξάνθος τῷ Σιμόεντι ἔφη. πιφαύσκεο δέ, ὅ ἐστιν ὡς καὶ προεδηλώθη, ἐπιδείκνυσο καὶ φαῖνε φλόγα πολλήν. αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο νότοιο εἴσομαι ἤτοι πορεύσομαι, ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ᾽ ὄχθας δένδρεα καῖε. ἐν δ᾽ αὐτὸν ἵει πυρί. μὴ δέ σε πάμπαν μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω ἢ ἀρειῇ τῇ καὶ προερμηνευμένῃ. ὃ σὺν καὶ τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ αὐτῆς ὀτρύνων κατά τινος πανούργου. μὴ δὲ πρίν φησιν ἀπόπαυε

Ἥρη δὲ μέγ᾽ ἄϋσε περιδδείσασ᾽ Ἀχιλῆϊ,
Μή μιν ἀπόρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης.
Αὐτίκα δ᾽ Ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος. ἄντα σέθεν γὰρ
Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἠΐσκομεν εἶναι.
Ἀλλ᾽ ἐπάμυνε τάχιστα. πιφαύσκεο δὲ φλόγα πολλήν.
Αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργεστᾶο νότοιο
Εἴσομαι ἐξ ἁλόθεν χαλεπὴν ὄρσουσα θύελλαν,
Ἥ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κήαι,
Φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ᾽ ὄχθας
Δένδρεα καῖ᾽, ἐν δ᾽ αὐτὸν ἵει πυρί. μὴ δέ σε πάμπαν
Μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω ἢ ἀρειῇ.
Μὴ δὲ πρὶν ἀπόπαυε τεὸν μένος. ἀλλ᾽ ὁπότ᾽ ἂν δὴ
Φθέγξομ᾽ ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ.

πρὶν μένος, ἀλλ' ὁπότ' ἂν δὴ φθέγξομ' ἐγὼν ἰάχουσα, τότε σχεῖν, ἤγουν ἐπίσχες ἀκάματον πῦρ. προαναφώνησις δὲ ταῦτα καὶ προέκθεσις τῆς ἐπὶ Ἡφαίστῳ τερατείας, ἣν ἐπὶ τῷ Ξάνθῳ ἐκεῖνος ἐνδείξεται. ἵνα ὥσπερ ὁ ὑγρὸς ποταμὸς φρικτὰ ἔδρασεν ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ Ἀχιλλεῖ, οὕτω καὶ ὁ κατὰ πῦρ Ἥφαιστος, φίλων τὸν Ἀχιλλέα, δεινοτέρως ἰάσῃ τὸν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ Ξάνθου. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ ἀπείρεσιον, ἰσότυπον τὸ πρὸ ὀλίγων ῥηθὲν ἔναυλος ἀπείρεσιν. τὸ δὲ ὄρσεο κυλλοπόδιον ἐμὸν τέκος, ἀθετεῖται διὰ τὸ τοῦ ἐπιθέτου ἄχαρι. ἡ γὰρ μήτηρ Ἥρα ἡ προσφθεγγομένη, οὐκ ὤφειλε προσθεῖναι τὸ τοῦ τέκνου ἐλάττωμα τό, ὦ κυλλοπόδιον. ἔστι δὲ ὁ λόγος ἀπολοιπὸς ὡς ἀπὸ μητρός. ὅτι οὖν μετ' ὀλίγα παύεσθαι αὐτὸν λέγει, ἴσχεο τέκνον φησὶν ἀγακλεές. καὶ ἄλλως δέ φασι διὰ τὸ εἰπεῖν ἐμὸν τέκος, λειαίνεται τὸ τραχὺ τῆς κλήσεως. τὸ δὲ κυλλοπόδιον πρὸς τὸ προξενεῖται ὡς τὸ Ἀγάμεμνον. καὶ εἴρηται περὶ αὐτοῦ πρὸ τούτων. τὸ δὲ ἐΐσκομεν, ὅ ἐστιν ὁμοιοῦμεν, δοκοῦμεν, τὴν τῆς ἀλληγορίας ὑπόληψιν αἰνίττεται, καθ' ἣν εἰκὸς φαίνεται τῷ ποταμίῳ ὕδατι τὸ τοῦ Ἡφαίστου ἀντιτάξασθαι πῦρ. ἐντεῦθεν δὲ λαβόντες οἱ μεθ' Ὅμηρον σοφοί, τὴν εἰκαστικὴν ἀλληγορίαν ὑπονοίας εἶδος ἔφασαν εἶναι, διὰ τὸ ταυτὸν τοῦ ἐΐσκειν καὶ τοῦ ὑπονοεῖν. καὶ ἀληθῶς, ὑπονοεῖ ὁ ἀλληγορῶν. τὸ δὲ εἶναι, δύναται μὲν κεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ὑπάρχειν. ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἰέναι νοεῖν αὐτό, οἷα μετατεθέντος τοῦ ι, καὶ συναιρεθέντος τοῦ ε καὶ ι εἰς τὴν ει δίφθογγον. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄντα σέθεν ἐΐσκομεν ἐλθεῖν τὸν Ξάνθον κατὰ τὴν τοῦ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἀντίθεσιν. ὁ δὲ ζέφυρος, βορρᾶς τίς ἐστι καὶ αὐτός, καὶ δεδήλωται περὶ τούτου. ἀργέστης δὲ βαρυτόνως, τὰ πολλὰ μέν, ἀνέμου ὄνομα καὶ αὐτός. ἐνταῦθα δὲ ὀξύνεται, καὶ νότου ἐπίθετόν ἐστι. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής, θύελλαν ζεφύρου καὶ ἀργεστᾶο νότοιο τουτέστι λευκοῦ, παρὰ τὸ ἀργὸν τὸ λευκόν. καὶ εἰσὶν ἀληθῶς καὶ παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἱστορίαις, οἱ συνθέτως λεγόμενοι λευκόνοτοι. καὶ σημείωσαι ὅτι ἀντὶ πνόοιο ἐνταῦθα εἴληφεν ἀνέμοιν ὁ ποιητὴς ζέφυρον μέν, ὥστε ἁπλῶς ξηραίνειν σὺν τῷ καὶ ἀναψύχειν. νότον δέ, ἵνα καὶ φλέγμα ποιῇ ὁμηρικῶς εἰπεῖν. χρῄζει γὰρ καὶ ἀμφοτέρων πνοιῶν ὁ ποιητὴς ὡς δηλωθήσεται. οἱ δὲ εἰπόντες ἀργέστην νότον, τὸν τοὺς Ἀργείους ἐπὶ Τροίαν πνέοντα, οὐκ εὐδιανοήτως ἐοίκασι λέγειν, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδέ ἐστι νοῆσαι νότον τοὺς Ἀργείους εἰς Τροίαν πνέοντα. ἐν δὲ τοῖς τοῦ γεωγράφου, φέρεται ὅτι ὁ ποιητὴς τὸν μὲν ἀργέστην, τῷ νότῳ προστίθησι, λέγων ἀργεστᾶο νότοιο. τὸν δὲ ζέφυρον, τῷ βορέᾳ. Βορέης λέγων καὶ ζέφυρος, ὥ τε Θρῄκηθεν πνεῖτον. ὥστε κατὰ τὸν γεωγράφον, οὐκ ὀξύνεται ὁ ἀργέστης ἐνταῦθα, ὅτι νότου ἐστὶν ἐπίθετον τοὔνομα, ἀλλὰ δύο ἀνέμων παράθεσις, ὡς καὶ ἐν τῷ Βορέης καὶ ζέφυρος. πλὴν ὅσον τὸ μὲν ἀργεστᾶο νότοιο, ἀσυνδέτως παράκεινται. τὸ δὲ Βορέης καὶ ζέφυρος, συνδέδενται. ὁ δὲ γεωγράφος καὶ οὕτω φησί. ζέφυρος, οὐκ ἐκ Θρᾴκης πνεῖ, ἀλλὰ κατὰ τὴν Θρᾳκίαν θάλασσαν συμπίπτει τῷ βορρᾷ κατὰ τὸν Μέλανα κόλπον. ὁ δ' αὐτός, λέγει καὶ ὅτι Ποσειδώνιος δυσμῶν μὲν ζέφυρον λέγει, τὸν ὑφ' ἡμῶν ἀργέστην καλούμενον. λέγει δὲ πνέοντα ζέφυρον, τὸν ὑφ' ἡμῶν ζέφυρον. ἀργέστην δὲ νότον, τὸν λευκόνοτον ἐπιθέτως, οὗ τὰ νέφη ἐν παραβολῇ ὁ ζέφυρος συφελίζει διασκεδάζων. καὶ σημείωσαι ὅτι κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ποσειδωνίου, ὁ μὲν καταμόνας λεγόμενος ἀργέστης, ζεφύρῳ οἰκειοῦται δυσμικὸς αὐτὸς ὤν, λέγει ἐκείνῳ πνέοντι. ὁ δ' ἐνταῦθα παρ' Ὁμήρῳ ἀργέστης νότος, ἀντιπνεῖ τῷ ζεφύρῳ διασκεδάζοντι τὰ τούτου νέφη. λέγει δὲ ὁ γεωγράφος, καὶ ὅτι περὶ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας, εἰσὶ δὲ αὗται περί που τὰ κατὰ Κόρινθον παραθάλασσα, σκαιὸς καταιγίζων ὁ ἀργέστης, Σκείρων ὑπὸ Ἀθηναίων ἐκλήθη. καὶ δηλοῖ ἐνταῦθα καὶ ὁ σοφὸς οὗτος, τὸν ἀργέστην ἁπλῶς οὕτω λεγόμενον, μὴ μεσημβρινὸν εἶναι ἄνεμον. φλέγμα δὲ κακὸν λέγει, τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν. οὕτω δέ πως καὶ ὁ Ὀππιανὸς τὴν λέξιν λαμβάνει. φλέγμα λέγων, τὴν θερμὴν φλόγωσιν. τὸ δὲ κοινῶς λεγόμενον φλέγμα, ἕτερον ἔχει λόγον. τὸ δὲ ἐν δ' αὐτὸν ἵει πυρί, ἀντὶ τοῦ, ἔμβαλε σεαυτὸν τῷ ὕδατι οὐχ ὡς ἁπλῶς Ἥφαιστος, ἀλλὰ σὺν πυρὶ οὗ κυριεύεις, ὡς καὶ ὁ μῦθος καὶ ἡ ἀλληγορία δηλοῖ. τὸ δὲ τὸν Ἥφαιστον ἐπέχειν τὸ κατ' αὐτὸν πῦρ ὁπότ' ἂν ἡ Ἥρα φθέγξηται ἰάχουσα, φυσικῆς ἔχεται ἀλληγορίας. ἀμβλύνεται γὰρ θερμότης καὶ κάμνει πῦρ, ὅτε σφοδρὸς ἄνεμος ἢ τῆς ἀλλόθεν ἢ ὅλως ἀερόθεν ἰάχων καταιγίσει. καὶ ἄλλως δὲ περὶ τούτου εἰπεῖν, αἰνίττεται ὁ ῥηθεὶς λόγος τῆς Ἥρας, ἁπλῶς μὲν καὶ παχύτερον, ὅτι τότε ὁ Ἥφαιστος ἤτοι τὸ αὐτόχρημα πῦρ σβέννυται ἐν ὕδατι καὶ παύεται τοῦ φλέγειν, ὅτε σιγμὸς γένηταί τις καὶ διὰ ἀέρος ἐξακουσθείη. ὃν ἀέρα, ἡ Ἥρα δηλοῖ. εἴληπται δὲ ὁ τοιοῦτος ἦχος ἀπό τε ξύλων καὶ ἑτέρων καιομένων σωμάτων, ὧν ἡ δι' ὑγροῦ σβέσις, ἀποτελεῖ σιγμούς. ἀλλὰ τοῦτο μέν, οὐ προσφυὲς τοῖς κατὰ τὸν Ἥφαιστον καὶ τὸν ποταμόν. ἐν γὰρ τοῖς ἄλλοις καιομένοις ξηροῖς, οὐχ Ἡφαίστου πῦρ ὕδατι ἀεὶ ἐμπίπτει, ἀλλὰ ὕδωρ μάλιστα πυρί. καὶ οὐδὲ περιγίγνεται Ἥφαιστος, ἀλλ' ὁ θυμὸς ὀλίγος ἐναπομένει αὐτῷ, ἢ καὶ σβεσθεὶς ἐκλείπει τέλεον. ἄλλως δὲ ἀκριβέστερον μάλιστα ἐμφαίνεται τῷ ὁμηρικῷ τούτῳ χωρίῳ, ὡς τὸ δεινὸν κατὰ γῆς καυστικὸν φλέγμα ὅταν ὕδατος πολλοῦ ἐπιλάβηται, οὐκ ἄλλως παύεται πρὶν ἂν ἡ Ἥρα φωνήσῃ, ἤγουν ὁ ἀὴρ ἄνεμος λιγὺ πνεύσῃ, ἀναψύχων καὶ τὴν αἰθρίαν ἀμβλύνων φλόγα. τηνικαῦτα γάρ, τέλεον ὁ τοιοῦτος Ἥφαιστος σβέννυται, ἀναψύξεως γενομένης τῆς ἀνέμου ψυχροτέρου, τῷ ὕδατι. ὡς εἴγε μὴ τοιοῦτος ἄνεμος καταπνεύσει, ἀλλὰ θύελλα ὁποία τις ἀνωτέρω εἴρηται ἣν καὶ αὐτὴν Ἥρα ἐπιπέμπει τουτέστιν ἀὴρ ἐστὶ καὶ ἀὴρ κινούμενος, ἡ κίνησις ἀέρος ἐστὶν ὁ ἄνεμος, ἐκφλογοῦται τὸ ὑγρόν. καὶ ξηραίνεται μὲν ὅσον τοῦ ὕδατος ἐν τῷ πεδιάδι ἀβαθές. καίονται δὲ τὰ ἐν αὐτῷ, εἴτε νεκροὶ εἴτε

φυτὰ

φυτὰ εἶπε ἰχθύας. καί πως τοῦ ἡφαίστῳ συλλαμβάνεταί τι καὶ ὁ τοιοῦτος ἄνεμος, ἀμβλύνων μὲν ἐπί τι τὸ θερμὸν φλέγμα καὶ παραβλάπτων τὸν ἥφαιστον, ἄλλως δὲ, συμπράττων αὐτῷ. ξηραίνει γὰρ ὥσπερ καὶ ἥφαιστος, οὕτω καὶ καταπνέων χαλεπὸς θυελλώδης ἄνεμος. ὁ μὲν, δαπανῶν τῇ φλογὶ, ὁ δ' ἀνεμώδης τὸ ὑγρόν. φωνὴ τοίνυν ἥρας ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν σβεννύουσα τὸν ἐν ποταμῷ πυρὶ φλεγέθοντα ἥφαιστον, ὁ καταψύχων ἄνεμος. οὐ γὰρ δήπου ὁ λευκός. ὃς οὐ μόνον αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἂν καίῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ ψυχόν τι συμπνέων, εἰς βλάβην τρέπει κἀκεῖνον. ὥσπερ καὶ ταῦθα ὁ ζέφυρος μετὰ τοῦ θερμοῦ λευκονότου πνέων, ἀναψύχει μὲν οὔ. συμβλάπτει δέ. ἰστέον δ' ὅτι ὥσπερ ἡ αι δίφθογγος ἐκθλίβεται διὰ καλλιφωνίαν, δι' βούλομ' ἐγώ. καὶ, φθέγξομ' ἐγών. οὕτω καὶ ἡ ει δίφθογγος ἐν τῷ, δεινὰ παθοῦσα φανὴ βδελυρὴ, χώρ' εἰς τὸν ἀγῶνα, ἤγουν ἀγωνίζου. λέγεται δ' ἐνταῦθα φανὴ, ὁ τραγῳδὸς ἐγίνωσκεν ὁ βάσιμος, ἀνὴρ εὐδοκιμῶν σφόδρα τοῖς ἀθηναίοις ἐν ταῖς τραγῳδίαις. φανὴ ἐπικληθεὶς, διὰ τὸ χαίρειν μάλιστα τῷ τοιῷδε ὀαρισμῷ.

Ὅτι καὶ ἡ πρὸ ταύτης ῥαψῳδία μακάρων ἐνοπὴ καὶ φύλοπις ἐπιγράφει, ἀλλ' ἐκεῖ μὲν, ἐμίγησαν μόνον οἱ ἀθάνατοι καὶ οἱ ἀντιπαρετάξαντο, εἰπὼν ὡς δι' προεκθετικῶς, τίνες τίσιν ἑκατέρωθεν ἀντιστήσονται. πλέον τι ποιήσας ὁ ... ἐνταῦθα δὲ, αὐτοὺς καὶ εἰς μάχην συμβάλλει ἐκ τῶν ἐκεῖ ἑτέρων ἀρξάμενος, τοῦ ἡφαίστου δηλαδὴ καὶ τοῦ σκαμάνδρου. γίνεται δὲ ἡ ἀρχὴ εὔκαιρος. ἐπεὶ γὰρ ὁ ξάνθος εἰς ἔσχατον κινδύνου περιάγει τὸν ἀχιλλέα, καὶ αὐτὸς ὅμως εἰπὼν ἃ εἶπε, καὶ παθὼν ἃ ἔπαθεν, ἐγκελεύεται λοιπὸν ἡ ἥρα τῷ ἡφαίστῳ, βοηθῆσαι τῷ ἀχιλλεῖ. φαμένη ὡς ἐγὼ

Ὣς ἔφαθ'. ἥφαιστος δὲ τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ.
Πρῶτα μὲν, ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο. καῖε δὲ νεκροὺς
Πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κταν' ἀχιλλεύς.
Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψ' ἂν ξηράνῃ, χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρει,
Ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν. καδδ' ἄρα νεκροὺς
Κῆεν. ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν.
Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι.
Καίετο δὲ λωτός τε, ἰδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον.
Τὰ, περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει.
Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. οἳ κατὰ δίνας,
Οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος ἡφαίστοιο.
Καίετο δ' ἲς ποταμοῖο. ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζεν.

μὲν, ἐξ ἁλόθεν οἴσω χαλεπὴν θύελλαν, καὶ ἑξῆς ὡς προεκτεθεὶς ἐγράφη. ἥφαιστος δὲ, τιτύσκετο θεσπιδαὲς πῦρ, τουτέστιν εὐστόχως ἡτοίμαζε. πρῶτα μὲν, ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο. καῖε δὲ ἤδη ἐκεῖ νεκροὺς πολλοὺς, οἵ ῥα κατ' αὐτὸν ἅλις ἔσαν, οὓς κταν' ἀχιλλεύς. πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ. εἶτα παραβολὴν τινα εἰπὼν τὴν μετ' ὀλίγα ῥηθησομένην, ἐπάγει. ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανόωσαν, καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι, ἠδὲ μυρῖκαι. καίετο δὲ λωτός τε, ἠδὲ θρύον. ἠδὲ κύπειρον. τὰ, περὶ καλὰ ῥέεθρα ἅλις ποταμοῖο πεφύκει. τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. οἳ κατὰ δίνας, οἳ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα, πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος ἡφαίστοιο. καίετο δ' ἲς ποταμοῖο, ἤγουν περιφραστικῶς, ὁ ποταμός. ὡς καὶ ἲς ἡρακλῆος, καὶ βίη ἡρακλῆος, ὁ ἡρακλῆς. ἐφ' οἷς ὁ ποταμὸς ἀγανακτῶν, προσφθέγγεται τὸν ἥφαιστον, ὅσα ἑξῆς δηλωθήσεται. εἶτα καὶ τὴν ἥραν δυσωπεῖ παύσασθαι τὸν ἥφαιστον λέγων, καὶ ὅτι ὀμοῦμαι μή ποτε τρωσὶν ἀλεξήσειν, μηδ' ὁπόταν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται καιομένη. καίωσι δὲ ἀχαιοί. ἀκούσασα δὲ ἥρα, προσφωνεῖ τὸν ἥφαιστον ἴσχεσθαι. οὐ γὰρ ἔοικέ φησιν ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν. καὶ ἥφαιστος ἔσβεσε τὸ πῦρ. ἰστέον δὲ ὅτι τριῶν τούτων ῥημάτων προσφυῶν ὄντων ἐνταῦθα τοῦ δαίειν, τοῦ καίειν, τοῦ φλέγειν, κατακόρως τῷ καίειν ἐχρήσατο. πῦρ δὲ θεσπιδαὲς, πολλαχοῦ μέν φησιν. ἐνταῦθα δὲ, προσφυέστατα τὸ ἀπὸ τοῦ ἡφαίστου καιόμενον, οὕτως εἶπεν. αἱ δὲ πτελέαι καὶ τὰ ἑξῆς, παραπεφυκότως εἴρηνται τῷ ποιητῇ, ὡς τόποις ὑγροῖς χαίροντα. ὅτι δὲ ἰτέαι, καὶ εἶδός τι ἀσπίδος καλεῖται. καὶ ὅτι ὁ λωτὸς ἐν τῇ ἰλιάδι, λειμωνία βοτάνη ἐστί. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ θρύου πόλις προειρημένη θρυόεσσα. καὶ ὅτι τὸ κύπειρον κύπαιρον κατὰ διάλεκτον λέγεται, προδεδήλωται. ὡς δὲ αἱ μυρῖκαι ἐκτείνουσι τὴν παραλήγουσαν, ἰδοὺ καὶ ἐνταῦθα φαίνεται. τὸ δὲ οἳ κατὰ δίνας, οἳ κατὰ ῥέεθρα, κάλλιστόν ἐστι σχῆμα πολλαχοῦ φανὲν παρὰ τῷ ποιητῇ. ὅρα δὲ καὶ τὸ κυβιστᾶν, οὐ μόνον ἐπ' ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἰχθύων κυριολεκτούμενον. δηλοῖ δὲ μάλιστα νῦν, οὐ τὸ κατ' εὐθὺ ἀπραγμόνως νήχεσθαι, ἀλλὰ τὸ σὺν ταραχῇ κατακολυμβᾶν. ὁ δὲ ῥηθεὶς τοῦ ξάνθου ὅρκος, τὸ, μὴ ἂν τοῖς τρωσὶ βοηθήσειν μηδ' ὅταν ἡ τροία καίηται, ὅτι δηλαδὴ καὶ μάλιστα χρεία ξάνθου καὶ ἁπλῶς μυρίου ὕδατος, οὐ μόνον ἀληθὲς, ἀλλ' ἔχει τι καὶ ἀστειότητος. τί γὰρ ἂν ἔχοι κάτωθεν ἐκ τοῦ πεδίου ὁ ξάνθος ἀλεξήσειν καιο-

μένη

μένη τῆς ἀνεμοέσσης Τροίας· ἔχει δὲ ὁ λόγος καὶ παραφώνησιν τῆς τοῦ Ἰλίου ἁλώσεως. διὸ οὐκ ἠρκέσθη εἰπεῖν καιομένη ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπήγαγε καὶ τό, καίωσι δὲ υἷες ἀχαιῶν. τὸ δέ, οὐ γὰρ ἔοικεν ὧδε στυφελίζειν, παραίνεσιν ἔχει τοῦ μὴ θυμοῦσθαι ἄγαν ἐφ' οἷς οὐ δεῖ. ἱστέον δὲ ὅτι μετὰ τό, πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον ὡς πρὸ ὀλίγων ἐγράφη, κεῖται προσφυὴς παραβολή, δηλοῦσα τὸ τάχος τῆς ὑπὸ ἡφαίστου ἀναξηράνσεως τῶν ὑγρῶν τόπων οἳ περὶ τὸν ξάνθον ἦσαν, αὕτη. ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν αἶψ' ἂν ξηράνῃ, ἤγουν ταχὺ ἀναξηράνῃ. χαίρει δέ μιν ὅς τις ἐθείρῃ, ἤτοι ὅς τὴν τοιαύτην ἀλωὴν συνήθως ἐργάζεται, ὣς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, κὰδ δ' ἄρα νεκροὺς κῆε. τρὶς δ' ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ ἐχρήσατο διὰ τὸ καίειν τοῖς ἐκ τοῦ ξηραίνειν ῥήμασι. τεχνικῶς δὲ κατὰ γεωργίαν ἔφη τὴν παραβολὴν ὁ ποιητής. εὔχεται γὰρ ἀνὴρ περὶ ἀλωὴν ὅ ἐστι φυτοφόρον γῆν πονούμενος, βρεχθείσῃ αὐτῇ βορρᾶν ἐπιπνεῦσαι. πυκνουμένης γάρ φασι τῆς ἐπιφανείας, διαμένει κατὰ ῥίζαν ἡ νοτίς. καὶ δι' ἀνεπτισμένη, τρέφει αὐτάς. ὀπωρινὸς δὲ βορρᾶς κατὰ τοὺς τεχνικούς, ὁ θερινός, ἤγουν ὁ ἐτησίας. ἰσχυρότεροι δέ φασι καὶ ξηρότεροι τῶν ἐν χειμῶνι πνεόντων οἱ ἐτησίαι. σημείωσαι δὲ ὅτι ὥσπερ ἔθειν λέγεται τὸ τὰ συνήθη πράττειν, δι' ὃ, ἔθων οἶνος ἀλωήν, οὕτω καὶ ἐθείρειν παράγωγον ἐκεῖθεν τὸ τὰ ἐξ ἔθους ποιεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι. ἐξ οὗ καὶ ἡ θρίξ, ἔθειρα. περὶ ἣν συνηθές ἐστι πονεῖσθαι τοὺς φιλοκόμους. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τοῦ ἐγχέλυες, ἡ μὲν ἑνικὴ εὐθεῖα, ἔγχελυς παροξυτόνως γινομένη παρὰ τὴν ἰλύν, ὡς οἷα ἐν ἰλύϊ χρωμένη, ὅθεν καὶ γεννᾶται κατὰ τὸν ὀππιανόν. διὸ καὶ προπαροξύνεται καὶ εἰς υς περατοῦται ὡς καὶ ὁ ἀθηναῖος βούλεται. συγκροτῶν ἑαυτὸν ἐκ τῶν κατὰ τὰς ἐγχέλεις λόγου, ὃς ἐν τοῖς ἐπιπνεῦσι κεῖται ἐν τῷ, ὅταν γε ἡ λίμνη καταστῇ, λαμβάνουσιν ὕδωρ, καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν ῥηθεῖσα εὐθεῖα ἔγνωσται τοῖς παλαιοῖς διὰ τοῦ υ. δι' ὃ, λεῖος ὥσπερ ἔγχελυς. οὗ αἰτιατική, σπείσασθε παῖδες τὴν κρατίστην ἔγχελυν. τὰ δὲ πληθυντικά, οὐ καθ' ὅμηρον καὶ οἱ ἄλλοι ἀκολούθως προφέρουσι μετὰ τοῦ υ, ἀλλ' ἑτέρως πρὸς ἀκολουθίαν, τοῦ πῆχυς πήχεως, δι' ὅ, τὰς εἰνοὺς τῶν ἐγχέλεων. καί, ὥσπερ οἱ τὰς ἐγχέλεις θηρώμενοι. ταῦτα δὴ τὰ τοῦ κωμικοῦ. λέγει δέ φασι καὶ στράτις διὰ τοῦ ε, ἐγχέλεων αἴτιος. καὶ οὕτω μὲν ἄλλοι. ἀριστοτέλης δέ, διὰ τοῦ ι εἶπεν, ἔγχελις. ὅθεν ἀντιφάνης ὑποκοριστικῶς ἔφη τὰ ἐγχέλια γράφομαι λεπτοταξίν. ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ. ὁ δὲ ἀθηναῖος λέγει, καὶ ὅτι ἐν τῷ, τείροντο ἐγχέλυες καὶ ἰχθύες, εἰς βάθος τε τὸν ποταμὸν δηλοῖ καίεσθαι, καὶ κατ' ἐξαίρετον τίθησι τὸ ἐγχέλυες, διὰ τὸ περιᾴδεσθαι αὐτὰς πολλαχοῦ. εἰπὼν γοῦν εἰς αὐτὰς ἀστεῖά τινα, λέγει καὶ ὅτι αἱ κωπαΐδες ἐγχέλυες περιᾴδονται παρὰ βοιωτοῖς. ἐπαινοῦνται δέ φασι καὶ αἱ στρυμόνιαι, ὡς καὶ μεγάλαι καὶ τὸ πάχος θαυμασταί. λέγων ἱστορεῖσθαι καὶ ὅτι τὰς ὑπερφυεῖς τῶν κωπαΐδων ἐγχέλεων, οἱ βοιωτοὶ ὡς ἱερεῖα στεφανοῦντες καὶ κατευχόμενοι, οὐλάς τ' ἐπιβάλλοντες, ἔθυον τοῖς θεοῖς. καὶ ὅτι ἀντιφάνης τά τε ἄλλα δεινούς φασι τοὺς αἰγυπτίους εἶναι, καὶ τὸ νομίσαι ἰσόθεον τὴν ἔγχελυν. ὃς καὶ εἰπὼν πολὺ τῶν θεῶν αὐτὴν τιμιωτέραν εἶναι, καὶ δῆθεν κατασκευάσας αὐτὸ ποιητικῶς, ἐπάγει. οὕτως ἐστ' ἅγιον παντελῶς τὸ θηρίον. ἐκεῖνος δὲ ὁ ἀθηναῖος καὶ ὅτι πολὺ κρατίστη ἐστὶν ἐκ τοῦ κατὰ σικελίαν ῥηγίου, λέγει καὶ ὅτι τῶν τις ῥητόρων ἐγχέλυος παρατεθείσης, εἶπε. πάρεστιν ἡ τῶν δείπνων ἑλένη, ἐγὼ οὖν πάρις ἔσομαι. καὶ ὅτι βασιλεύειν τῶν περὶ δαῖτα καὶ ἡγεμονεύειν ἡδονῆς ἔφη τις αὐτήν, ἡ φύσει ἐστὶ φησὶν ἐπήρατος μόνος ἰχθύς. ἔνθα ὅρα ὅτι πυρῆνα ἐκεῖνος ἔφη ἀστείως, τὴν ὀστώδη ἰχθυρὰν ἄκανθαν. καὶ ὅτι μὲν ταῦτα, οὐκ ἀχρείως παρατεθέντα τοῖς εἰσαγομένοις πρὸς μάθησιν. δύναται δὲ τό, καὶ ἐγχέλυες, οὐ κατά τινα ἐξοχὴν εἰρῆσθαι, ἀλλὰ διαφορὰν ἐγχελύων πρὸς τοὺς ἄλλους ἰχθύας. ὡς γὰρ αἱ πολυώνυμοι ἀφύαι ἀλλοφυῆ ἔχουσι παραγωγὴν γενέσεως, οὕτω πως εἰ καὶ τρόπον ἄλλον καὶ ἐγχέλυες ὡς δηλοῦσιν οἱ καὶ τὰς μίξεις αὐτῶν καὶ τὰς γενέσεις ἱστορίζοντες.

Ἥφαιστ', οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν.
Οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
Λῆγ' ἔριδος. τρῶας δὲ καὶ αὐτίκα δῖος ἀχιλλεὺς
Ἄστεος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
Φῆ πυρὶ καιόμενος. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
Κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο
Πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται,
Ὣς τοῦ, καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο. ζέε δ' ὕδωρ.
Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. τεῖρε δ' ἀϋτμὴ
Ἡφαίστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρην
Πολλὰ λισσόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

Ὅτι ὁ πρὶν κατ' ἀχιλλέως λάλος ξάνθος καιόμενος, φησίν. ἥφαιστε. οὔ τις σοί γε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν, ἢ ἰσοφαρίζειν. οὐδ' ἂν ἐγὼ σοί γ' ὧδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην. λῆγ' ἔριδος. καὶ μετ' ὀλίγα, τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς. ταῦτα δὲ ῥηθείη ἄν, καὶ πρὸς ἄνδρα ἡρωϊκὸν ἐκ πολλῶν τὴν ἀλκήν, ὑπόπτως φερομένου τὸ ἔλαττον. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὴν ὁμηρικὴν δεξιότητα. ἣν ἡ ἀχρεία ἡ τοῦ πλάσματος διαδείξεις, εἰ μὴ καὶ φωνήν τινα προσέπλασεν ἐκθετικὴν τῶν

Ηρη. τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν
Εξ ἄλλων; οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι,
Οσσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι τρώεσσιν ἀρωγοί.
Αλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι εἰ σὺ κελεύεις.
Παυέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι,
Μήποτ' ἐπὶ τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
Μηδ' ὁπότ' ἂν τροίη μαλερῷ πυρὶ πᾶσα δάηται
Καιομένη. καίωσι δ' ἀρήϊοι υἷες ἀχαιῶν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος ἥρη,
Αὐτίκ' ἄρ' ἥφαιστον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν.
Ηφαιστε. σχέο τέκνον ἀγακλεές. οὐ γὰρ ἔοικεν
Αθάνατον θεὸν, ὧδε βροτῶν ἕνεκα στυφελίζειν.
Ως ἔφαθ'. ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ.
Αψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
Παυσάσθην, ἥρη γὰρ ἐρύκακε χωομένη περ.

ποταμῷ πρὸς τὸν ἥφαιστον. ὥσπερ δὴ καὶ μετ' αὐτὸ πρὸς τὴν μητέρα ἥραν. τὸ δὲ πυρὶ φλεγέθοντι, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἀναγνωστέον, τὸ γὰρ ὑφ' ἓν λέγεσθαι πυριφλεγέθοντι, ὃ ἐν ᾅδου ἀπονενέμηται ποταμῷ. ἰστέον δὲ ὅτι συλλαλοῦντες οἱ παλαιοὶ ὁμήρῳ εἰς τὸ, οὔ τις σοί γε δύναται ἀντιφερίζειν, φασὶν ὡς ἀνίκητον τὸ πῦρ ἐν καὶ σίδηρον μαλάσσει καὶ λίθον θρύπτει, καὶ ζεὺς δὲ πύρινον ἔχει δόρυ τουτέστιν ἔγχος. ἐξ οὗ καὶ ἐγχεικέραυνος παρὰ πινδάρῳ λέγεται. καὶ ἔστι τὸ πῦρ, λεπτομερεστάτη οὐσία διὰ πάντων ἰκνουμένη, διὸ καὶ παμφάγον ἐδοξάζετο τὸ πῦρ. πέρσαι δὲ καὶ ἐθεοποίουν αὐτό. εἶτα τὸ πολὺ καὶ σφοδρὸν τῆς τοῦ ξάνθου ζέσεως δυσὶ κόμμασιν ὑπογράφων ὁ ποιητὴς, λέγει φησὶ πυρὶ καιόμενος. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα, ἤγουν ἀνέζει κατά τινα μίμησιν ἤχου. καὶ ἔστι τοῦτο, φωνὴ ποταμοῦ. ἐκ τούτου δὲ, καὶ τὸ ἐν οὐ δέοντι λόγοις προΐεσθαι, φλύειν λέγεται καὶ φλυαρεῖν. καὶ φλύαρος, ὁ οἷον ἀναζέων τοῖς λόγοις. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, καὶ τὸ ἀπὸ καύσεως ἐν σαρκὶ ἀνάστημα, φλυκτὶς καὶ φλύκταινα λέγεται. ἔοικε δὲ ὥσπερ ἀλύω καὶ παραγώγως ἀλύσσω, οὕτως εἶναι καὶ φλύω καὶ φλύσσω. καὶ τοῦ φλύω μέν ἐστι τὸ, ἀνὰ δ' ἔφλυε, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. τοῦ δὲ φλύσσω φλύξω, φλυκτὶς, καὶ οἰνόφλυξ, καὶ οἰνοφλυγία, ὅτε τὸν οἶνον φλύει τις, ὡς οἷον ἀναζέων ἐν τῷ λαλεῖν. ἐπεὶ καὶ καθ' ἡρόδοτον, οἴνου κατιόντος ἀναπλώουσιν ἔπεα. ἰστέον δὲ ὡς νῦν μὲν τὸν ὑπὸ τοῦ ἡφαίστου βρασμὸν τῶν ὑδάτων τοῦ ξάνθου διδάσκων ὁ ποιητὴς, εἶπε τὸ, ἀνὰ δ' ἔφλυε ῥέεθρα. ὡς δὲ χρεία τῷ λόγῳ ἦν καὶ ἐναργείας κατὰ τὸ σύνηθες παραβολικῆς καὶ ἑρμηνείας τοῦ ἀνέφλυεν, ἐπάγει παραβολὴν ταύτην. ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ, κνίσην μελδόμενος ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κάγκανα κεῖται, ὣς τοῦ, καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο ζέε δ' ὕδωρ. οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. τεῖρε δ' ἀϋτμὴ ἡφαίστοιο βίῃ πολύφρονος. ἔστιν ἐκ τῆς τοιαύτης παραβολῆς σαφέστατα νοῆσαι, ὅπως ὑπὸ ἡφαίστου πυρὶ φλεγέθοντος ὁ ξάνθος διέκειτο. οὐ γὰρ ἐβράσσετο, οὐκ ἐκάχλαζεν, οὐκ ἐπάφλαζεν, ἀλλ' ἔζεεν. ἐπαναπαυσαμένου τοῦ ποιητοῦ τῇ τοιαύτῃ ὀνοματοποιΐᾳ, ὡς λειοτέραν ἐχούσῃ δῆθεν πιθανότητα. διὸ καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ τέλει τῆς παραβολῆς, αὐτὴν ἔθετο. λειοτέρα οὖν ἐστι καὶ τοῦ σιγμοῦ, ὅσον καὶ τὸ ζ στοιχεῖον ἐξ οὗ τὸ ζέειν, ἠρεμαιότερον ἦχον ἔχει τῆς τοῦ σ προφορᾶς, ἐξ οὗ ὀνοματοπεποίηται ὁ σιγμός. οὕτω δὲ καὶ τὸ ἀνέφλυε, πρᾳότερόν ἐστι τοῦ καχλάζειν καὶ τοῦ βράζειν καὶ τῶν ὁμοίων. ἅπερ οὐκ ἂν πιθανῶς ἐπὶ ὅλου ποταμοῦ λέγοιντο πάσχοντος θερινὴν θερμότητα. ζέσιν μὲν γὰρ παθεῖν, οὐ πάνυ τι τολμηρὸν εἰπεῖν ἐπὶ τοσούτου ποταμοῦ. καχλάσαι δὲ φάναι αὐτὸν ἐπὶ τούτῳ, οὐκ ἔξω ἀναιδοῦς ἐν λόγῳ θρασύτητος. ὅτι δὲ ἐκ τοῦ ζέειν καὶ τὸ ἐκζεστὸν, οὐ κρέας, ἐκεῖνο γοῦν ἀνάβραστον ὁ κωμικός φησι, δῆλον ἐκ τοῦ εἰπόντος, ὡς τὸ σεύτλιον εὐχυλότερόν ἐστι κράμβης, ἐκζεστὸν δὲ λαμβανόμενον μετὰ νάπυος, λεπτυντικώτερον καὶ ἑλμίνθων φθαρτικόν. τὸ δὲ ἔνδον, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γάρ ἐστιν ἔξω ζέειν τὸν λέβητα, ἐντὸς δὲ καὶ μόνον ὅπου τὸ ὕδωρ. ἐφ' οὗ καὶ κυριολεκτεῖται τὸ ζέειν. δύναται δὲ τὸ ἔνδον, συμβιβασθῆναι καὶ πρὸς τὸ ἐπειγόμενος, ἵνα ᾖ, ἔνδον ἐπειγόμενος. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὀπτὸς ἐπειγόμενος. ὃ ἤδη προγέγραπται. σημείωσαι δὲ, ὥσπερ καὶ τὸ, πυρὶ πολλῷ. καὶ τὸ, ξύλα κάγκανα, οὐχ ἁπλῶς ἐν ἀργῷ κεῖνται. ἀλλ' ὅτι μὴ λοετροχόος οὗτος ὁ λέβης, οὐδ' ὡς εἰς ποδάνιπτρα, ἢ ἄλλο τι βράσμα ὕδατος, ἀλλ' ἐπὶ ἑψήσει κρέατος, εἰς ἣν καὶ τὸ κρεῖον χρήσιμον τὸ ἐν ταῖς λιταῖς. σίαλος γὰρ ἕψεται. διὸ καὶ ἐπείγεται ὁ τοιοῦτος λέβης, ἵνα μὴ ἄλλως ἔχων, ἀχρειώσῃ τὸ ἕψημα πυρὶ ἁπαλῷ κατὰ τὸν εἰπόντα δοιοκοτομούμενος. καὶ γλυκύτητα δὲ νῦν τὸ ἐπειγόμενος ἔχει, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου πάθεσι τοῦ λέβητος. τὸ δὲ κνίσην μελδόμενος, ἀντὶ τοῦ τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος. γίνεται δὲ τὸ μέλδειν ἀπὸ τοῦ τὰ μέλη δαίειν ἤτοι καίειν. καὶ ἔστιν ἡ φράσις καινή. ὤφειλε γὰρ εἰπεῖν κνίσην μετὰ τοῦ ν ἐν πτώσει αἰτιατικῇ, ἵνα λέγῃ ὅτι τήκων ὁ λέβης τὴν κνίσαν. ὅμηρος δὲ ἀντὶ παθητικοῦ δεξάμενος τὸ μελδόμενος, λέγει οἷον τηκόμενος τῇ κνίσῃ, τουτέστιν οὐ τῷ χαλκῷ πάσχων ὁ λέβης τὴν τῆξιν τῷ στερεῷ καὶ ἀτειρεῖ καὶ ἀτήκτῳ, ἀλλὰ τῇ ἐν τοῖς αὐτοῦ κνίσῃ. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα

ὅμοιον

ὅμοιον τῷ, ἔφριξε μάχη ἐγχείῃσι. καὶ λήιον ἀσταχύεσσιν. ὡς γὰρ ἐκεῖ τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν ἐγχέων φρισσόντων, ἡ μάχη καὶ τὸ λήιον λέγονται φρίσσειν αὐτοῖς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τῆς κνίσσης μελδομένης ὅ ἐστι τηκομένης, ὁ λέβης τῇ κνίσσῃ λέγεται μέλδεσθαι. τινὲς δὲ, τὰ κνίσση φασὶν οὐδετέρως. λέγοντες ἐν λέβητι τήκειν τὰ κνίσση τουτέστι τὰ λίπη ἐν τῷ ζεῖν. τοῦτο δέ φασιν οὐχ ὁμηρικόν, οὐ γὰρ εὕρηται παρὰ τῷ ποιητῇ καθὰ παρ' ἄλλοις τὸ κνίσσος οὐδέτερον. ὅτι δὲ ἡ κνίσσα, καὶ δι' ἑνὸς γράφεται σ', ὁμοίως τῷ πίσα, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐκ τῆς κνίσσης, καὶ ῥῆμά ἐστι κνισσῶ κνισσώσω, καὶ ὄνομα καινὸν ἅμα καὶ κοινὸν παρὰ ἀθηναίῳ τὸ, κνισσότερος. ἤγουν κνισσότερος ὢν τοῦ ὀδυσσέως μελανθεύς. σίαλον δὲ ἁπαλοτρεφέα φασὶν οἱ παλαιοί, τὸν ἤδη χοῖρον. ἁπαλοτρεφέα λεγόμενον, πρὸς διαστολὴν τῶν συάγρων. σίαλος γάρ, ὁ ἐν οἴκῳ τρόφιμος, παρὰ τὸ σιτεῖσθαι ἅλις. τὸ δὲ ἀμβολάδην, ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς, ἢ ἀναβολικῶς, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἀναβάλλειν. ἐξ οὗ καὶ τὸ χαλκεῖον ἀναβάλλειν λέγεται ἤγουν ἀναζεῖν διὰ φλογὸς ὑπερβολήν, καὶ ἄνω κάτω ποιεῖν τῇ κινήσει τὸ ὕδωρ ἐν τῷ παφλάζειν. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ ἡροδότῳ, οὗ ἐνταῦθα ἱστορεῖ κρήνην περὶ μέσας νύκτας ζέουσαν ἀμβολάδην. ἐντεῦθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀρυσσόντων τὸ ἄνω ῥίπτειν τὸ χῶμα, ἀναβάλλεσθαι καὶ ἀναβάλλειν φασὶν οἱ παλαιοί. καὶ τὴν τοιαύτην γῆν, ἀμβολάδα. καὶ ἀναβάλλεσθαι δὲ ἐντεῦθεν εἴρηται, τὸ πνεῦμα ἀνάγειν, ὡς τὸ, ὁ δ' ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. αἰλιανὸς δὲ, γῆν ἐπιβάλλειν φησίν. οὗ τὸ ἐναντίον, γῆν ἀναβάλλειν, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοί, καὶ ὡς πολλὴν ἐνάργειαν ἡ παραβολὴ ἔχει. οὐ γὰρ ἁπλῶς παραλαμβάνει λέβητα, ἀλλὰ ἐπειγόμενον πυρί, καὶ τούτῳ πολλῷ. καὶ ὑποκαιόμενον ξύλοις, οὐ χλωροῖς ἀλλὰ ξηροῖς καὶ πάνυ ἐπιτηδείοις ἀνακαίεσθαι. καὶ οὐδὲ λοετροχόον ὄντα. περιειλημμένον δὲ εἰς ἀνάβρασιν σπουδαίου κρέατος. κάγκανα δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. πανσυχνίας δὲ, δανὰ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φησὶ γάρ. δανά, εὐκέαστα, ξηρά. παρὰ τὸ δαίεσθαι. δῆλον δὲ, ὅτι εὐκέαστα, τὰ εὔκλαστα. κεάζειν γὰρ ἐπὶ ξύλων, τὸ κόψαι ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ οὐδ' ἔθελε προρέειν, δηλοῖ μὲν τὸ οὐκ ἠδύνατο. καὶ ἔστι καὶ αὐτὸ γλυκύτητος, ὁμοίως τῷ, τὰ δὲ δένδρα οὐδέν με θέλει διδάσκειν. ἀδιάπλαστον δὲ ἔχει τὸ ῥ' κατὰ μέτρου θέλησιν, ὅπερ μυριαχοῦ γίνεται. ὅτι δὲ τὸ οὐκ ἤθελε ταυτόν ἐστι τῷ οὐκ ἠδύνατο, δηλοῖ ἐπαγαγὼν εἰς ἑρμηνείαν εὐθὺς τὸ, ἀλλ' ἴσχετο. πολύφρων δὲ ἥφαιστος ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων πολύμητις, διὰ τὰ κατὰ πῦρ μυρία τεχνικὰ μηχανεύματα. ὅτι ὁ ξάνθος ἐκκαιόμενος ὑπὸ τοῦ ἡφαίστου, ἀναβοᾶται πρὸς τὴν ἥραν οὕτως. ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν, ὅ ἐστιν ἐπέπεσε βλάπτειν ἐξ ἄλλων, ἤγουν δίχα τῶν ἄλλων θεῶν μόνος αὐτός; καὶ ἔστιν ὁ λόγος οὗτος προκλητικὸς τοῦ τὸν ἥφαιστον παύσασθαι, καὶ τὴν ἐπ' αὐτῷ στρατείαν. εὐθὺς γὰρ ἡ ἥρα φθέγγεται ἰάχουσα ὡς ὑπίσχετο καὶ αὐτὸς ἐφέξει καταπαύσας θεσπιδαὲς πῦρ. τὸ δὲ ἐμὸν ῥόον, δηλοῖ ὡς ξάνθος λαλεῖ, οὐχ ὁ καθ' ὕδωρ, ἀλλ' ὁ δαιμόνιος αὐτοῦ ταμίας, οὗπερ οἷόν τι σῶμα ὁ ῥόος. τὸ δὲ ἔχραε, ἀρχή ἐστι καὶ αὐτὸ τῆς συνθέσεως τοῦ ζαχρηεῖς ὡς καὶ προερμήνευται. καὶ τοῦτο μὲν τὸ λεχθὲν ῥητόν. ἐφεξῆς δὲ τό, οὐ μέν τοι ἐγὼ τόσον αἴτιός εἰμι, ὅσον οἱ ἄλλοι πάντες ὅσοι τοῖς δεῖνα, ἤγουν, τοῖς τρωσὶν ἀρωγοί, ἐρεῖ αὖ ὁ ἐξ ἑαυτοῦ εἰς ἑτέρους μεθιστῶν τὴν αἰτίασιν. τὸ δὲ ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ ἀποπαύσομαι εἰ σὺ κελεύεις, παυέσθω δὲ καὶ οὗτος, εἴποι ἂν ὁ ἐξ ἀξιώσεως καταλλαττόμενός τινι. ὁ δὲ διαβεβαιούμενος μὴ ἂν βοηθῆσαι τῷ δεῖνί τινι, ἔχει εἰπεῖν τό, ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὀμοῦμαι μήποτε τῷ δεῖνι ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ. σημειοῦνται δὲ ὡς παρατρέχειν εἰωθὼς ὁ ποιητὴς τὰ μὴ πρὸ ἔργου αὐτῷ, σιωπᾷ κἀνταῦθα παντελῶς τί ἂν ἀχιλλεὺς ἐποίει μέχρι ἥφαιστος ἑαυτὸν τῷ ξάνθῳ ἐνέβαλε πυρὶ φλεγέθοντι. καὶ ὡς μὲν διεξέφυγεν, εὐνόητόν ἐστιν. εἰ δὲ καὶ ἥφαιστος τὸν ποταμὸν καίων τοῦ ἀχιλλέως ἀπείχετο, ὁ μῦθος ὑπερβάλλει νοεῖν ὡς εἰκός, οἷα καὶ τὸν ποταμὸν πλάσας ὀλέθριον μὲν τῷ ἀχιλλεῖ, σωστικὸν δὲ τοῖς τρωσίν, ἑκατέρων γὰρ εἶχε καὶ ἐκεῖνος δύναμιν. οὕτω καὶ ποσειδῶν, οὐ μόνον σεισίχθων, ἀλλὰ καὶ ἀσφάλιος. καὶ ἑρμῆς, οὐ μόνον κερδῷος, ἀλλὰ καὶ ζημίας ποιῶν κατὰ τὸν κωμικόν. καὶ φοῖβος, οὐ μόνον ἀπόλλων, ἀλλὰ καὶ ἰατρὸς καὶ οὔλιος ὅ ἐστιν ὑγιαστικὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. καὶ ὅλως, ἀρετὴ προσώπου τὸ τὰ ἐναντία δύνασθαι ὡς ἐν καιρῷ ἄμφω μεταχειρίζεσθαι. οὕτω νέστωρ, εἰ καὶ ψεῦδος οὐκ ἐρεῖ ὡς μάλα πεπνυμένος, ἀλλ' ἐν καιρῷ ψεύσεται. οὕτως αἴας ἀνδριζόμενος, ἔσθ' ὅτε καὶ νῶτα δείξει μαθὼν τὰ τοῦ διὸς τάλαντα δυστυχῶς αὐτῷ βρίζοντα. εἰ δὲ καὶ συνετός που ἀνὴρ μανίας ὑπεκρίνατό ποτε, οὐκ ἂν θαυμάσοι τις, πολλοὺς καὶ ἄλλους μαθὼν ὀργάνῳ τοιούτῳ μεγάλα καταπραξαμένους καλά. ὅτι γαληνῶς φραστικὸν τὸ, ἄψορρον δ' ἄρα κῦμα κατέσσυτο.

Ἐνδ' ἄλλοισι θεοῖσιν, ἔρις πέσε βεβριθυῖα
Ἀργαλέη. δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο.
Σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ ὁμάδῳ, βράχε δ' εὐρεῖα χθών.
Ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξεν μέγας οὐρανός. ἄιε δὲ Ζεὺς
Ἥμενος οὐλύμπῳ. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ

Ὅτι φοβερῶς κἀνταῦθα συμβολὴν μάχης ἐκφράζων ὁ ποιητὴς τὴν τῶν θεῶν, ἀγριαίνει τὸ χωρίον στρατιώτισιν ἐννοίαις, καὶ τραχείαις λέξεσιν, εἰπών. ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριθυῖα ἀργαλέη

Γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.
Ἔνθ' οἵγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν. ἦρχε γὰρ Ἄρης
Ῥινότορος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε
Χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον.
Τίπτ' αὖ κυνάμυια θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις,
Θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν.
Ἦ οὐ μέμνῃ ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνῆκας
Οὐτάμεναι. αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα,
Ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας.
Τῶ σ' αὖ νῦν ὀΐω ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας.

δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἄητο. περίφρασις δέ ἐστιν αὐτὸ τοῦ δίχα φρονεῖν, ἤγουν διχονοεῖν. σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ, ἢ ὁμάδῳ. βράχε δ' εὐρεῖα χθών. ἀμφὶ δ' ἐσάλπιγξε μέγας οὐρανός. ἄιε δὲ Ζεὺς ἥμενος Οὐλύμπῳ. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ γηθοσύνῃ, ὅθ' ὁρᾶτο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας. ὅρα δὲ ὅτι τὸ τοῦ χωρίου πρόσωπον τὴν ἀρχὴν δηλαδή, παρίσοις ἐλάμπρυνε. τὸ δ' ἄλλοισι καὶ θεοῖσιν. ἔρις δὲ βεβριθυῖα, ἣν καὶ βαρεῖαν φαμέν. ὅρα δὲ ὅτι τὴν μὲν ἔριδα, ἐμπεσεῖν εἶπε θεοῖς. τοὺς δὲ θεούς, συμπεσεῖν ἀλλήλοις εἰς μάχην. τὸ δὲ θυμὸς ἄητο τουτέστιν ἔπνει, δέδωκε τοῖς μεθ' Ὅμηρον λέγειν τό, θυμοῦ πνεῖν. γίνεται δὲ τὸ ἄητο, ὅθεν καὶ τὸ ἀὴς ἀέντος, καὶ ἀήτης ὁ ἐπὶ ἀνέμου. τὸ δὲ βράχε χθών, ἔστι μὲν κατὰ τό, βράχεν ὕδατα. καὶ ὅσα τοιαῦτα. δηλοῖ δὲ ἦχον, ὁποῖοι πολλοὶ γῆθεν ἐκκύπτουσι ψόφοι, ὧν καὶ οἱ τυφωνικοί. τὸ δὲ σάλπιγξεν οὐρανός, οὐ συνεξῆπται μὲν τῇ τῆς μάχης ταύτης σεμνότητι. τί γὰρ μέγα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, σαλπίζειν τὸν οὐρανόν, ὅπου βρονταῖν ἔδει; οἰκεῖον δὲ ὅμως ἐστὶν ὡς πρός γε μάχην. πολέμου γὰρ καθὸ πολέμου, σημεῖον οὐ βροντή, ἀλλὰ σάλπιγξ. ἄλλως τε φθάσας ὁ ποιητὴς εἰπεῖν, ἐν τῇ τῶν Τρώων καὶ Ἑλλήνων ἔριδι βροντῆσαι ὑψόθεν τὸν Δία, ἐνταῦθα ἐνήλλαξε διὰ τὸ πολυειδέστερον, σαλπίζειν εἰπὼν τὸν οὐρανόν. καὶ οὕτω καινότερον μεταχειρισάμενος τὸ νόημα. τὴν μὲν μικροτέραν ἐκείνην μάχην, οὐ μᾶλλον εἶχεν εἰπεῖν σαλπίζειν τὸν οὐρανόν, ὑψόθεν μεγάλῳ τέρατι. τῇ δὲ θείᾳ ταύτῃ μάχῃ, ὡς αὐτόθεν τὸ μεγαλεῖον ἐχούσῃ, τὴν σάλπιγγα δέδωκεν. ἣν δὲ καὶ ἄλλως πείσει πρέπον τεράστιον, τὸ σαλπίζειν τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ καὶ διὰ στόματος. εἰ δὲ εἶπε βροντῆσαι τὸν οὐρανόν, οὐδὲν ἐλάλει παράδοξον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὁ ποιητὴς οἶδε μὲν σάλπιγγα, οὐκ εἰσάγει δὲ τοὺς ἥρωας χρωμένους αὐτῇ. σαλπίγγων δὲ πόσα εἴδη, περιγέγραπται. προσγεγραπτέον δ' ἐνταῦθα, καὶ τῶν ἀθλίων, ἐκεῖνα. ὡς ἐγερτικόν τι πρὸς μάχην καὶ ἡ σάλπιγξ. Ἡρόδωρος γοῦν φησι σαλπικτής, Δημητρίου πολιορκοῦντος τὸ Ἄργος, οὐ δυναμένων τῶν στρατιωτῶν τὴν ἑλέπολιν προσαγαγεῖν τοῖς τείχεσι διὰ τὸ βάρος, δύο ἅμα σάλπιγξι σημαίνων, ὑπὸ τῆς ἁδρότητος τοῦ ἤχου τοὺς στρατιώτας ἠνάγκασε προθυμηθέντας προσαγαγεῖν τὴν μηχανήν. ἦν δέ φησι σάλπιγξ, καὶ ἐν πομπαῖς. γυνὴ γοῦν τις Ἀγλαῒς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐσάλπιζε τὸ πομπικὸν ἐν καιρῷ πομπῆς. μνηστέον δ' ἐν τούτοις, καὶ ὅτι Φύλαρχος ἔσκωψέ τινα ὡς ἀπόλεμον, εἰπὼν προοιμιωδῶς τό, πολεμίας σάλπιγγος οὐδ' ἐν ὕπνοις ὑπομνείων ἀκοῦσαι. καὶ ὅτι οὐ μόνον σάλπιγγες ἀνίκαθεν ὄργανα βοῆς τῆς ἐν πολέμῳ ἦσαν, ἀλλὰ καὶ βύκανα ὡς δηλοῖ τό, πύκται τέσσαρες ἀνέβησαν ἐπὶ τὴν σκηνὴν μετὰ σαλπικτῶν καὶ βυκανιστῶν. καὶ κέρατα δὲ καὶ στρόμβοι, νόμον τοιοῦτον εἶχον. ὡς δὲ καὶ δαλὸς ἀναμμένος μάχης ἦν σύμβολον, Εὐριπίδης δηλοῖ. γελᾷ δὲ ὁ Ζεὺς γηθοσύνῃ, ὁρῶν θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας. μυθικῶς μέν, καθὰ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων ἱστορεῖται χαίρειν, τοὺς ἀρίστους ὁρῶν ἐρίζοντας τὸν Ὀδυσσέα δηλαδὴ καὶ τὸν Ἀχιλλέα, οὐχ ὅτι ἁπλῶς ἤριζον, ἀλλ' ὅτι πρὸς εἰς ἀγαθὸν ἀπέβλεπε τὰ τῆς ἔριδος ὡς ἐκεῖ γέγραπται. οὕτω γὰρ καὶ νῦν Ζεὺς ἐπ' ἀγαθῇ ἔριδι γέγηθε φιλέρις ὢν ἐν καλῷ. ἐπειδὴ ὁ τὴν ἐπὶ κακῷ ἔριν φιλῶν, ἀκούσει αὖ ἔχθιστος ἐστίν, αἰεὶ γάρ τοι ἔρις φίλη. καὶ οὕτω μὲν κατὰ τὸν μῦθον. κατὰ δὲ ἀλληγορίαν, αἰνίττεσθαί φασι τὸν τοιοῦτον λόγον, τὸ παρὰ τοῖς φυσικοῖς λεγόμενον νεῖκος καὶ τὴν φιλίαν τὴν αὐτῷ ἀντικειμένην. χαίρειν δὲ τὸν Δία τῷ νείκει, διότι λύει τὸν σφαῖρον καὶ γίνεται οὕτω τὸ νεῖκος γενέσεως αἴτιον. καὶ ἄλλως δέ, ἐπεὶ ἐξ ἐναντίων ποιοτήτων ἡ τοῦ παντὸς συνέστηκεν ἁρμονία, χαίρει καὶ οὕτω τῇ θέᾳ μάχῃ ὁ Ζεύς. δῆλον δὲ ὅτι τῶν στοιχείων ἕκαστον ἐκ ποιοτήτων δυάδος συνεστώς, τῇ μιᾷ μὲν συνέχεται, θατέρᾳ δὲ διΐσταται. διὸ ἡ γῆ τῷ ὕδατι κατὰ ψυχρότητα συγγενῶς ἔχουσα, ὅμως κατά γε ξηρότητα ὡς ὑγροῦ ἐκείνου, οὕτως ἀφίσταται. καὶ ὕδωρ αὖθις ἀέρι καθ' ὑγρότητα οἰκειούμενον, κατὰ θερμότητα ὡς ψυχρὸν διΐσταται. καὶ ἀὴρ αἰθέρι κατὰ θερμότητα κοινωνῶν, κατὰ ὑγρότητα ὡς ξηροῦ πεφυκότος, ἀποχοινίσαι. καὶ αἰθὴρ δὲ πρὸς γῆν εἰ καὶ κοινόν τι ἔχει τὸ ξηρόν, ἀλλὰ τὸ θερμόν, ὡς πρὸς ψυχρὰν αὐτὴν ἴδιον ἀπηνέγκατο, οὕτως ἀγαθὴ τοῖς τοιούτοις ἡ ἔρις. διὸ καὶ ὁ Ζεὺς ὁ τοῦ παντὸς εἴτε νοῦς εἴτε ψυχὴ καθ' Ἕλληνας, ἐπ' αὐτῇ χαίρων πέπλασται. εἰ δὲ εὐξάμενός τις παρὰ τῷ ποιητῇ τὴν ἔριν ἔκ τε θεῶν ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπολέσθαι, καὶ κατὰ τῆς τοιαύτης ἔριδος εὔξαιτο, οἰχήσεσθαι ἂν τὸ πᾶν οὕτως ἔφασάν τινες τῶν παλαιῶν. τὸ δὲ ἔριδι ξυνιόντας, ἀνάπαλιν μὲν εἴρηται πρὸς τό, διαστήτην ἐρίσαντε. καθυπογράφει δὲ καὶ αὐτὸ τὴν φύσιν τῆς ἔριδος. ἥτις διϊστῶσα τοὺς φίλους ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται, εἶτα συνάγει εἰς πόλεμον, ὡς ἐνταῦθα δηλοῦται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ, ῥηθήσεταί πη

πρὸς

πρός τινα φιλόμαχον. καὶ ὅτι τὸ, ἐγέλασσε γηθοσύνῃ, πρὸς διασολὴν ἑτέρου γέλωτος εἴρηται τοῦ κατὰ βαρείας ψυχῆς, ὁποῖος καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ σαρδάνιος. καὶ ὁ τῆς Ἡσιόδῳ δὲ καθ' ὃν ὁ Ζεὺς ὑπεγέλασσεν. ὅτι τὸν Ἄρην, πρῶτον ποιεῖ Ὅμηρος ἐφορμῶντα τῇ Ἀθηνᾷ, ἔχρην γὰρ τὸν ἀλόγιστον χωρῆσαι κατὰ τῆς ἀλληγορουμένης εἰς φρόνησιν. φησὶ γάρ. ἦρχεν Ἄρης ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίῃ ἐπόρουσε, χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον. τίπτ' αὖτ' ὦ κυνάμυια, ἢ κατά τινας κυνόμυια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαύνεις, θάρσος ἄητον ἔχουσα; μέγας δέ σε θυμὸς ἀνῆκεν. εἶτα καὶ ἀναμιμνήσκει ὡς αὐτὴ τὸν Διομήδην ἤρεθισε κατ' αὐτοῦ, εἰπών. ἢ οὐ μέμνη ὅτι Τυδείδην ἀνῆκας οὐτάμεναι; αὐτὴ δὲ πανόψιον ἔγχος ἑλοῦσα, ἰθὺς ἐμεῦ ὦσας, διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας. καὶ οὕτως εἰπὼν, ἐπάγει ἀπειλήν. τῷ σ' αὖ, ὀΐω νῦν ἀποτισέμεν ὅσσα μ' ἔοργας, ἤγουν ἔργοις ἐλύπησας. καὶ ὅρα τὸν ἄφρονα ἐπὶ τὴν Ἀθηνᾶν μετατεθέντα τὰ ἑαυτοῦ, τὴν ἀναίδειαν δηλαδὴ, καὶ τὸν θυμὸν, καὶ τὸ φιλόνεικον. τοιοῦτον γὰρ ἡ κακία. θέλουσα μὲν εἶναι ὅπερ ἐστὶ, τὰς προσφόρους δὲ κλήσεις ἀπαναινομένη, καὶ τῇ ἀρετῇ αὐτὰς ἐπιγράφουσα μωρίας δέ, ἡ κατὰ τὸν Διομήδην ἀνάμνησις, ὁμηρικῶς μέν τοι ἄλλως δεξιότητος ἔνδειξις. δηλοῦται γὰρ ὡς ἐὰν δή μέσος τοῦ Διομήδους ἡ Ἀθηνᾶ περιγέγονεν Ἄρεος, πολλῷ πλέον αὐτὴ δι' ἑαυτῆς. ῥινοτόρος δὲ Ἄρης, ὡς αὐτίς που βυρσοτόμος κατὰ τοὺς παλαιούς. δεῖ γάρ φασιν ἀσπίδος διαδραμεῖν ῥινὸν, εἶτα σώματος ἐφικέσθαι. ἢ καὶ ὅτι ῥινὸν ἤδη χρῶν πρῶτον τέμνει τῶν πληττομένων, εἶτα τοῦ βάθους ἐφικνεῖται. δῆλον δὲ ὅτι ταλαύρινος αὐτὸς ὢν ὁ Ἄρης, τουτέστι τάλαντα ῥινὸν ἔχων, ῥινοτόρος ἐν ἄλλοις γίνεται. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥινοῦ, καὶ βόες λαρινοὶ καὶ ταῦροι, οἱ μέγα καὶ παχὺ δέρμα ἔχοντες. καὶ ὅτι οὐδὲν σεμνὸν Ἄρει τῷ ῥινοτόρῳ, εἰ μετ' ὀλίγα βληθεὶς ὑπ' Ἀθηνᾶς λύεται τὰ μέλη. τὸ δὲ καὶ πρῶτος ἐπόρουσε, πρὸς ἑρμηνείαν εἴρηται τοῦ, ἦρχεν Ἄρης. ἄλλως γὰρ, τὸ ἄρχειν, ἀσαφὲς, οἷα καὶ ἐπὶ τοῦ ἡγεμονεύειν νοούμενον. ἐνταῦθα δὲ οἱ ἀλληγοροῦντες φασὶν ὅτι ἄλλως οὐ γίνεται μάχη Ἀθηνᾶς καὶ Ἄρεος, εἰ μὴ αὐτὸς ἐπαναστῇ κατάρξας. ὡς οὐδὲ μεταξὺ δούλου καὶ δεσπότου, εἰ μὴ τὸ ἀνδράποδον ἀναιδεύσεται. τὸ δὲ χάλκεον ἔγχος, καὶ ὁ χάλκεος Ἄρης, ἢ θώραξ, καὶ τὰ τοιαῦτα μεθοδευτικά, καὶ ὁ ἐκεῖθεν συναιρεθεὶς χαλκοῦς, παρέσχον κρίνειν τῷ βίῳ καί τινα Διονύσιον ποιητὴν καὶ ῥήτορα ὃς χαλκοῦς φασὶν ἐκλήθη διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Ἀθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τὸν ἐν πότοις ἐμφορούμενον οἶνον, κυλίκων ἐρέτας ἔφη, ὡς ἱστορεῖ ὁ γράψας τὸ, μητρόπολις τῶν δεινῶν ὁ οἶνος. δι' ὃν αἱ μέθαι. αἱ μανίαι. αἱ παροινίαι. καὶ κλέπτης δέ τις παρ' Ἀττικοῖς χαλκοῦς ἐκαλεῖτο εἰς ὃν ἐγκρατῶς τοιχωρυχοῦντα καὶ ἐκπλήττοντα, ἔσκωψε Δημοσθένης τὸ, μὴ θαυμάζετε ὦ Ἀθηναῖοι χαλκοῦς κλέπτας εἰ τοὺς παρ' ὑμῖν πλινθίνους οἴκους διορύττουσι. κυνάμυια δὲ, ἡ ἀναιδὴς καὶ θρασεῖα παρὰ τὴν κύνα καὶ τὴν μυῖαν, ἀναιδῆ ζῷα καὶ ἄμφω. καινότερον δὲ τοῦ κυνάμυια, τὸ κυνόμυια. καὶ ἐξ ἑκατέρου δοκεῖ γενέσθαι τοῦτο. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ μεσοπόλιος, ὁ μεσαιπόλιος. καὶ ἐκ τοῦ προβώστου, τὸ πραβώστου. ἐξ ὧν τὸ πραιβώστου καὶ ὁ μεσαιπόλιος. ἔτι δὲ καὶ καθὰ ἀκρόχολος, ἀκράχολος παρ' Ἀττικοῖς, καὶ ὀσαφὲς ἀσαφὲς, καὶ ἀπομείρεται ἀπαμείρεται παρὰ Ἡσιόδῳ. τινὲς δὲ κυνάμυιαν φασὶ, τὴν τῶν κυνῶν μυῖαν, ἤτοι τὸν κρότωνα. ἕτεροι δὲ, διὰ τοῦ ι γράφουσι τὴν ἀρχὴν τῆς λέξεως, καὶ νοοῦσι κινάμυιαν, τὴν μὴ ἔχουσαν ἠρεμαῖον τὸ βλέμμα, ἀλλὰ κινοῦσαν συνεχῶς τοὺς μύας τῶν ὀφθαλμῶν. ταύτην δὲ τὴν λέξιν, ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ Ἥρα κατὰ τῆς Ἀφροδίτης ἐρεῖ προσφυέστερον. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀδεῆ κύνα καλέσει. τοῦτο δὲ οὐ προσφυῶς, ἀλλὰ νενικημένη θυμῷ. ὅρα δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν ἐνταῦθα σκῶμμα ἐκ τῆς μυίας ἐρανίσατο, καὶ ταῦτα ἑτέρωθι σεμνύνας τὸ ζωΰφιον ἐν τῷ, καί οἱ μυίας θάρσος ἐνέθηκεν. οἱ δὲ ὕστερον, παιδιᾶς αὐτῇ ἐπωνόμασάν τινα, ἣν χαλκῆν μυῖαν ὠνόμαζον, ἣν φράζουσιν οὕτω. καταδεῖταί τις ῥακίῳ τὰς ὄψεις, καὶ καταστὰς εἰς μέσον τῶν συμπαιζόντων, περιὼν φωνεῖ. χαλκῆν μυῖαν θηράσω. οἱ δὲ κύκλῳ ἑστῶτες, βίβλοις ἢ καὶ ταῖς χερσὶ παίοντες, ἀποκρίνονται. ἀλλ' οὐ λήψῃ. οὗ δὲ ἂν λάβηται, καθίστησιν ἐκεῖνον εἰς τὴν ἑαυτοῦ χώραν. λέγεται δὲ χαλκῆ μυῖα, πρὸς διασολήν. εἰσὶ γάρ τινες καὶ χαλκαῖ μυῖαι, συντεμόμεναί φασι τοῖς κανθάροις, χαλκίζουσαι τῇ χροιᾷ. ἃς οἱ παῖδες κηρία φασὶ προσιθέντες, ἀφιᾶσιν. ὅτι δὲ ἡ μυῖα, καὶ τὴν μυοσόβην συντίθησι, δῆλον. ἔστι δὲ αὕτη, ὄργανόν τι ἐκ τριχῶν, δι' οὗ μυῖαι ἀποσοβοῦνται. ἢ παρείκασέ τις παλαιὸς ἐπὶ σκώμματι, πώγωνα καθειμένον, ἤγουν γένειον μακρόν. θάρσος δὲ ἄητον, τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἄνεμον, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω καὶ προθυμοῦμαι. εἴπε γοῦν πρὸ μικροῦ ὅτι καὶ θυμὸς ἄητο ἐν φρεσὶ, τουτέστιν ἔπνεε. ἴσως δ' ἐκ τούτου καὶ τὸν Ἥφαιστον, φθάσας πέλωρ αἴητον ἔφη κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι. ποιητικαὶ δὲ λέξεις καὶ ἄμφω. ἃς οὐκ ἂν φιλοίη τις πεζογραφῶν. τὸ δὲ ἀνῆκε, δηλοῖ μὲν καὶ νῦν, τὸ ἀνέπεισεν. ἔστι δὲ κυρία ἡ λέξις, διὸ καὶ δὶς ἐνταῦθα συνεχῶς ἐχρήσατο, ἀνῆκεν εἰπὼν καὶ ἀνῆκας. πανόψιον δὲ ἔγχος, ἢ τὸ πᾶσιν ὁρατὸν, ἢ τὸ πάντων πλουτοῦν καὶ ἔσχατον καὶ μᾶλλον, ἀπὸ τοῦ ὀψὲ, ἢ ἀπὸ τῆς ὀψίας, ἥ τις ἐστὶν ἔσχατός τις καιρός. Ἀντίμαχος δὲ, ὑπερόσφιον γράφει. καὶ τί μὲν σημαίνει τοῦτο, οὐχ ἑρμηνεύουσιν οἱ παλαιοί. φασὶ δὲ ὡς καί τι θέλει δηλοῦσθαι, δῆλον. ἴσως δὲ δηλοῖ τὸ ἐκ τοῦ Διομήδους ὑπ' αὐτῆς νοσφισθὲν ἤδη χωρισθὲν καὶ ἁρπασθέν. τὸ δὲ ὦσας καὶ ἔδαψας, ἀνταποδίδοται ἐνταῦθα φυσικὰ πάρισα. ἔστι δὲ καὶ ὧδε τὸ ἔδαψας, ἴσον τῷ ἐδάρδαψας, περὶ ὧν προγέγραπται. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ γενόμενος ἐγκρατὴς ἐχθροῦ, ἐρεῖ τὸ, νῦν σ' ὀΐω ἀποτισέμεν καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται.

Ὅτι τὴν τῆς ἀθηνᾶς ἀσπίδα συμπολογῶν ἣν ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ, θυσσανόεσσαν αὐτὴν λέγει, σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ διὸς δάμνησι κεραυνός. ἔοικε τὴν αἰγίδα διὰ τούτων παραδηλοῦν, τοιαύτη γὰρ καὶ ἐκείνη. ὥστε ἀθηνᾶς ἀσπίδα φέρειν, τὴν κατ' αὐτὴν αἰγίδα. διὸ καὶ ἔστι, οὔτησε κατ' ἀσπίδα, κατ' αἰγίδα τινὲς γράφουσιν. ὅτι ἄρεος ἔγχει χαλκείῳ οὐτάζοντος τὴν αἰγίδα τῆς ἀθηνᾶς, αὐτὴ ἀναχασσαμένη ἤγουν ἀναχωρήσασα καὶ ἀναποδίσασα, λίθον εἷλε χειρὶ παχείῃ κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τραχύν τε, μέγαν τε. τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης. τῷ δὲ, ἤγουν τούτῳ βάλε θοῦρον ἄρην κατ' αὐχένα. λῦσε δὲ γυῖα. ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών. ἐκόνισε δὲ χαίτας. τεύχεά τε ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ παλλὰς ἀθήνη. πολὺς γὰρ ἐν τοῖς τοιούτοις μύθοις ὁ τοῦ κρείττονος γέλως ἐστὶν ἢ διάχυσις. ζεὺς οὖν οὐ μόνον τὴν φρένα τέρπεσθαι λέγει τὴν μάχην ὁρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐγέλασεν ὡς ἐρρέθη ἐπὶ τῇ τῶν θεῶν ἔριδι. ἡ ἀθηνᾶ δὲ νῦν γελᾷ κακῶς διαθεμένη τὸν ἄρην. ἡ δ' αὐτὴ καὶ μετὰ τῆς ἀφροδίτης χωροῦσα, χαίρει θυμῷ. καὶ τὴν ἄρτεμιν δὲ ζεὺς ἐρωτᾷ ἡδὺ γελάσας. ἥρα τὸ μειδιῶσα, τύπτει αὐτήν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. ἡ δὲ ἀλληγορία ἐνταῦθα, τοιαύτη τις νοεῖ. τὸ μὲν ἀναχωρεῖν τὴν ἀθηνᾶν, τὸ ἀσύμβατον αὐτῆς δηλοῖ πρὸς τὸν ἀλληγορούμενον ἄρην, οὐδὲν γὰρ κοινὸν αὐτῇ καὶ ἐκείνῳ. λίθος δὲ εἴη ἄν, μέλας νοῦ, ἢ τῆς φρονήσεως στερρότης. μέλας μὲν, διὰ τὸ βαθὺ καὶ ἐκ πολυνοίας δυσόρατον. τραχὺς δὲ, διότι τοιοῦτον ἡ ἀρετὴ καθ' ἡσίοδον, διὸ καὶ μέγας, διὰ τὸ τῆς ἀρετῆς ἄκρον. ὃς καὶ περιορισμὸς κεῖται ἀρούρης, διὰ τὴν κατ' αὐτὸν διαφορὰν τῶν ἀνθρώπων, καθ' ἣν ἀφορίζονται τῶν φαύλων οἱ σπουδαῖοι. τὸ δὲ πέλεθρον ἤτοι πλέθρον, ὅτι διάστημά ἐστι ποδῶν ἑκατὸν ἤτοι πήχεων ξϛ' καὶ διμοίρου, καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. εἰ δὲ ἀπιθάνως ποιεῖται ἄρης μὲν ἑπτὰ ἐπισχεῖν πέλεθρα ἐν τῷ πεσεῖν, τιτυὸς δὲ ἐν ᾅδου ἐπὶ ἐννέα κεῖσθαι πέλεθρα, ἔστι ἐκεῖνο μὲν, τῇ φαντασίᾳ δοῦναι. τοῦτο δὲ τῇ ἀκριβείᾳ, ἣν ὁ μῦθος αἰτεῖν δοκεῖ. τὸ δὲ ἐκόνισε χαίτας καὶ ἑξῆς, οὐκ ἔστιν ἀλληγορῆσαι. νικᾷ γὰρ ὁ μῦθος, γελῶν που ἐνταῦθα καὶ αὐτὸς ὅτι μὴ εἰς τὸ πᾶν αὐτοῦ ἡ ἀλληγορία περιγίγνεται. ὅτι ὁ ὑπὸ τοῦ χείρονος ἐπηρεαζόμενος, εἰπεῖν δύναται τὸ τῆς ἀθηνᾶς πρὸς τὸν ἄρην. νηπύτιε, ὅ ἐστιν νήπιε ὡς προεδηλώθη. οὐδέ πω δὴ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων εὔχομ' ἐγὼν ἔμμεναι ὅτι μοι μένος ἰσοφαρίζεις, ἢ ἀντιφερίζεις. ἀρείων δὲ ἤτοι κρείττων ἄρεος ἡ ἀθηνᾶ, οὐ μόνον κατὰ ἀλληγο-

Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
Σμερδαλέην. ἣν οὐδὲ διὸς δάμνησι κεραυνός.
Τῇ μιν ἄρης οὔτησε μιαιφόνος ἔγχεϊ μακρῷ,
Ἡ δ' ἀναχασσαμένη, λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε.
Τόν ῥ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.
Τῷ βάλε θοῦρον ἄρηα κατ' αὐχένα. λῦσε δὲ γυῖα.
Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών. ἐκόνισε δὲ χαίτας.
Τεύχεά τ' ἀμφαράβησε. γέλασσε δὲ παλλὰς ἀθήνη.
Καί οἱ ἐπευχομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Νηπύτι' οὐδέπω δὴ ἐπεφράσω ὅσσον ἀρείων
Εὔχομ' ἐγὼν ἔμμεναι ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
Ἥ τοι χωομένη κακὰ μήδεται, οὕνεκ' ἀχαιοὺς
Κάλλιπες, αὐτὰρ τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.
Ὡς ἄρα φωνήσασα, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ.
Τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα διὸς θυγάτηρ ἀφροδίτη,
Πυκνὰ μάλα στενάχοντα. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν.
Τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος ἥρη,
Αὐτίκ' ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ὢ πόποι αἰγιόχοιο διὸς τέκος ἀτρυτώνη,
Καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν ἄρηα
Δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον. ἀλλὰ μέτελθε.
Ὡς φάτ'. ἀθηναίη δὲ μετέσσυτο. χαῖρε δὲ θυμῷ.
Καί ῥ' ἐπιεισαμένη, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ
Ἤλασε. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τὼ μὲν ἄρ' ἄμφω κεῖντ' ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπευχομένη, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι τρώεσσιν ἀρωγοὶ
Εἶεν, ὅτ' ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῇσιν.
Ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς ἀφροδίτη
Ἦλθεν ἄρει ἐπίκουρος ἐμῷ μένει ἀντιόωσα.
Τῶ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπαυσάμεθα πτολέμοιο,
Ἰλίου ἐκπέρσαντες ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.

ρίας

ρίαν, ἀλλὰ καὶ μυθικῶς κατὰ τοὺς παλαιούς. ἡ μὲν γὰρ ἐξ ἀνδρὸς μόνου, ὁ δὲ καὶ ἐκ γυναικός. καὶ ἡ μὲν, συνέφυ τοῖς ὅπλοις, ὅθεν καὶ σύμφυτον ἔχει τὴν ἀρετήν. ὁ δὲ, οὔ. ἔτι δὲ ταύτης ὁ πατὴρ ἅμα γεννήσας αὐτὴν, νίκην ἐποίησε κατὰ Τιτάνων, διὸ καὶ Ἀθηνᾶ νίκη ἐπωνομάσθη, πρός τι μνήμην τῆς πατρῴας ἀρετῆς, καὶ εἰς φρόνημα ἐπώνυμον διὰ τὸ τῆς φρονήσεως ἀεὶ νικητικόν. ὅτι ἐν τῷ, οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐρινύας ἐξαποτίνοις. ἐρινύας μητρὸς λέγει, τὰς μητρικὰς ἀράς, δι' ὧν ἐρινύες ἐρεθίζονται κατὰ φαύλου παιδός. Ἀθηνᾶ δὲ τὸν ῥηθέντα λόγον ἔφη πρὸς τὸν Ἄρην, καθ' οὗ χωομένη κακὰ μήδεται ἡ μήτηρ Ἥρα, οὕνεκά φησιν Ἀχαιοὺς κάλλιπες, αὐτὰρ Τρωσὶν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις. ὃ δὴ σαφῶς δηλοῖ τὸ τοῦ Ἄρεως ἀλλοπρόσαλλον. ὅτι ἐπὶ μὲν στροφῆς ὅλου σώματος, ἐρεῖ τις τό, πάλιν κίε. καί, πάλιν τράπετο, ἤτοι ὀπίσω ἐπεστράφη καὶ ἐστράφη. ἐπὶ δὲ ὀφθαλμῶν, ὥσπερ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα κεῖται τό, πάλιν τρέπεν ὄσσε φαεινώ, ἀντὶ τοῦ ὀπίσω ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς. δύναται δὲ νῦν ἴσως, καὶ ἐπὶ τῆς ὁράσεως νοηθῆναι. σκώπτων δέ τις, καὶ εἰς ὀφθαλμικὴν στραβότητα τὸ τοιοῦτον αἰνίξεται. ὅτι τὸν Ἄρην πεσόντα, χειρὸς ἑλοῦσα ἦγεν Ἀφροδίτη, πυκνὰ μάλα στενάχοντα. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. Ἀθηνᾶ δὲ Ἥρας εἰπούσης, ὢ πόποι Διὸς τέκος, καὶ δ' αὖθ' ἡ κυνάμυια περὶ οὗ προσγράφει, ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον, ἀλλὰ μέτελθε, μετέσσυτο, τουτέστι μετῆλθε. χαῖρε δὲ θυμῷ, καθὰ καὶ αὐτὸ ἐγράφη. καί ῥ' ἐπιεισαμένη ἤγουν ἐπιπροθυμηθεῖσα, πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ ἤλασεν ἤτοι ἔτυψε καὶ συγκατέρριψε τῷ Ἄρει. φησὶ γάρ. τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ. τὼ μὲν ἄρ, ἤγουν οὗτοι δή, ἄμφω κεῖντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ, ὁ Ἄρης δηλαδὴ καὶ ἡ αὐτοῦ χειραγωγὸς Ἀφροδίτη, ἡ συνήθης ἐπικουρία. καὶ οὕτω καὶ νῦν αἰσχρῶς συγκαταμένει τῷ Ἄρει, ἡ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ αἰσχρότατον συγκατακειμένη αὐτῷ ὅτε Ἥφαιστος εἷλεν αὐτούς. ἄγει δὲ ἀλληγορικῶς τῆς χειρὸς ἑλοῦσα τὸν Ἄρην ἡ Ἀφροδίτη, ἐπειδὴ κέκρανται καὶ τὰ τοιαῦτα ἤδη ἀλλήλοις ἡρμοσμένα, τὰ κατὰ θυμὸν δηλαδὴ ὧν ὁ Ἄρης δηλοῖ, καὶ τὰ κατὰ ἐπιθυμίαν ἧς ἡ Ἀφροδίτη δηλωτική. διὸ καὶ παῖς αὐτῶν ἡ κατὰ μῦθον Ἁρμονία. καὶ ἄλλως δέ, σύμβολόν ἐστι ἴσως τοῦ, πολλοὺς πολέμους, διὰ γυναῖκας γίνεσθαι, ὁποῖος καὶ ὁ καθ' Ὅμηρον ὁ δεκαετής. ᾧ προσεοίκασι καὶ ἄλλοι κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. ὁ γοῦν ἱερός φασι καλούμενος πόλεμος, ὃς ὕστερον συνεκροτήθη διὰ Θεανὼ τὴν Θηβαίαν ἡρπασμένην ὑπό τινος Φωκέως, ἔτει δεκάτῳ πέρας ἔσχε, Θηβαίων τὴν Φωκίδα ἑλόντων συμμαχίᾳ Φιλίππου. οὕτω δὲ καὶ Κιρραίων ἁρπασάντων Μεγιστὼ τὴν Πελάγοντος τοῦ Φωκέως, δεκάτῳ φασὶν ἔτει ἑάλω ἡ Κίρρα. καὶ ἄλλως δὲ ὥσπερ ὁ Ἰλιακὸς πόλεμος δι' Ἑλένην ἐγένετο, οὕτω καὶ ἕτεροι μέγιστοι διὰ γυναῖκας. καὶ ἐκτίθεται καὶ αὐτοὺς ὁ παλαιὸς λόγος. δ΄. ὡς ὁ Φιλίππου οἶκος ἀνετράπη διὰ τὸν Κλεοπάτρας γάμον. ὁ Ἡρακλέους, διὰ τὴν Ἰόλην. ὁ Θησέως, διὰ τὴν Φαίδραν. καὶ ἄλλοι δι' ἄλλας. καλῶς δὲ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Ἀθηνᾶ ὡς καὶ προσγέγραπται, περιγίγνεται καὶ συγκαταρρίπτει τῷ Ἄρει καὶ κεῖνται ἄμφω ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. καὶ θυμοῦ γὰρ καὶ ἐπιθυμίας τῆς οὐκ ἐλλόγου, φρόνησις περιγίγνεται. ἡ δὲ πρὸς τὰ στήθη πληγή, καλῶς καὶ αὐτὴ ἔχει, διὰ τὸν αὐτόθι κατὰ καρδίαν ἐξ ἀφροσύνης θυμόν. ἰστέον δὲ ὅτι τῷ ἐκλείποντι μέν, αὖθις δὲ ἀνακτηθέντι, ἐπιλεχθήσεται τό, πυκνὰ μάλα στενάχων, μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν, ἤγουν συνείλεξε πνεῦμα ζωτικόν. ἐξ οὗ σύγκειται τὸ ζωγρεῖν θυμόν, ὡς ἐκ τοῦ θυμὸν ἀγείρειν, τὸ θυμηγερεῖν. οὗ προηγεῖται τό, ἔλιπε θυμός, ἀλλαχοῦ ῥηθέν. μετὰ γὰρ λειποθυμίαν ἀγείρεται ὁ θυμός. ἰστέον δὲ ὡς ἐπὶ ἀναιδοῦς γυναικὸς βοηθούσης ἀνδρὶ ὁμοίῳ, ῥηθήσεται τό, ἡ κυνάμυια ἄγει βροτολοιγὸν Ἄρηα. τὸ δὲ μέτελθε καὶ τὸ μετέσσυτο, ἢ καὶ νῦν ἐπὶ ἐκδικήσεως εἴληπται, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕστερον ἐλθεῖν καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ. ἐν δὲ τῷ, καί ῥ' ἐπιεισαμένη, διὰ μόνην ἰατρείαν χασμῳδίας ἐπενεβλήθη ὁ συναλειφθεὶς ῥά σύνδεσμος. ὃ ποιεῖ καὶ ἑξῆς ὁ γέ σύνδεσμος, ἐν τῷ, σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε. καί, στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων. ὅτι ἀνδρεῖός τις ἐξευτελίζων ἀεισία πολέμιον, λέξει ἄν, ἐπῳδήσας, τοιαῦτα. τοιοῦτοι νῦν πάντες ὅσοι τῷ δεῖνι ἀρωγοὶ εἶεν, ὅτε προμαχοίατο. ὧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες ὡς ὁ δεῖνα ἦλθεν ἐπίκουρος ἐμῷ μένει ἀντιόων, τῷ κεν δὴ πάλαι ἂν ἐπαυσάμεθα πολέμοιο. Ἀθηνᾶ δὲ ταῦτα φησί, ῥίψασα τόν τε Ἄρην καὶ τὴν Ἀφροδίτην. τλήμονες δὲ νῦν, οἱ εὔτολμοι. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις καὶ τοὺς ταλαιπώρους καὶ δυστυχεῖς. καλῶς δὲ καὶ νῦν τὸ ἀντιᾶν δοτικῇ συντέτακται, ὡς δηλοῖ τὸ ἀντιόωσιν. τὸ μέντοι ἀντιόων ἑκατόμβης, καὶ τό, ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν, ἅτε οὐχ ὁμοίως συντέτακται, προδεδήλωται.

Ὣς φάτο. μείδησε δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.
Αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων ἐνοσίχθων.
Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν
Ἀρξάντων ἑτέρων. τὸ μὲν αἴσχιον αἴκ' ἀμαχητὶ
Ἴομεν Οὔλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Ἄρχε. σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε

Ὅτι ὁ τῶν ἄλλων μαχομένων προκαλούμενος καὶ αὐτὸς ἀντίπαλόν τινα, ἐρεῖ οὕτω· τί δὴ νῶϊ, ἤγουν ἡμεῖς διέσταμεν, ἤγουν ἰδίᾳ ἱστάμεθα καὶ οὐ συμπλεκόμεθα πρὸς ἐμέ; οὐδὲ ἔοικεν ἀρξάντων ἑτέρων, τὸ μὲν αἴσχιον, αἴκ' ἀμαχητὶ ἴομεν. εἰ δὲ καὶ πάτερ ἐσ-

ἐστὶν ὁ καλούμενος, πρέπει γὰρ εἰδέναι καὶ τὰ ἑξῆς. δι'. ἄρχε, σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος. οὐ γὰρ ἔμοιγε καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα. καὶ σημείωσαι ὅτι τὸ καὶ ταῦτα ὁ λόγος ἐμπειρίαν τῇ πολυχρονιότητι καὶ σύνεσιν ἐπιμαρτύρεται. καὶ ὅτι νέοις πρέπει κατάρχειν τ̃ [illegible]. οἱ μὲν γὰρ τῷ χρόνῳ καθεστηκότες, κατάρχοντες μὲν ἁπλῶς οὕτω μάχης, οὐκ ἐπαινεθεῖεν. ἐρίζοντες δὲ κατ' ἀνάγκην, οὐκ ἂν μέμψιν ἔχοιεν. τὸ δὲ ἄρχε, ληπτέον κατὰ κοινοῦ τὴν γενικὴν τῆς μάχης ἐκ τοῦ ἀμαχητὶ ἐπιρρήματος, ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄρχε μάχης. ὅτι ὁ ὀνειδίζων τινὶ λήθην κοινῆς κακώσεως, ἐρεῖ. νηπύτιε, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχεις. οὐδένυ τῶνπερ μέμνηαι ὅσα δὴ πάθομεν κακά, μέρος δὲ τοῦτο τῶν ἑξῆς. ἐν οἷς Ποσειδῶν τὸν Ἀπόλλωνα προκαλούμενος εἰς μάχην, ἄλλα τε ἔφη ὡς νεωτέρῳ κεῖται, καὶ ὅτι καρδίαν ἄνοον ἔχει μὴ μεμνημένος ὅσα ἔπαθον ἀμφότεροι κακὰ μόνοι θεῶν ἀμφὶ τὴν Ἴλιον, ὅτε ἀγήνορι Λαομέδοντι πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν φησὶν εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ. ὁ δὲ, σημαίνων ἐπέτελλε. καὶ ἐγὼ μὲν φησὶ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη, ἅπερ ἐστὶν ἔπαινος πόλεως ὀχυρᾶς, Φοῖβε. σὺ δὲ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης. ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧραι ἐξέφερον, τότε νῶϊ τουτέστιν ἡμᾶς ἐβιάσατο μισθὸν ἅπαντα Λαομέδων ἔκπαγλος. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε. σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. στεῦτο δ' ὅγε τουτέστιν ὤρεγε καὶ διεβεβαιοῦτο κατὰ διάνοιαν, ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν ἢ ἀπολεψέμεν οὔατα χαλκῷ. νῶϊ δ' ἔτ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ, μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς ἤγουν ὑποσχεθεὶς οὐκ ἐτέλεσε. τοῦ, δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων πειρᾷ ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται πρόχνυ κακῶς σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι; καὶ τοιαῦτα μὲν ὁ Ποσειδῶν. ὁ μέντοι Ἀπόλλων οὐ πείθεται ἀντιτάσσεσθαι τῷ Ποσειδῶνι. ἀλληγορικῶς μὲν, διὰ τὴν προρρηθεῖσαν αἰτίαν. μυθικῶς δὲ, διότι αἴδετο πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἱστέον δὲ ὅτι ὁ μὲν ποιητὴς, οὔτε τὴν αἰτίαν παραδίδωσι δι' ἣν ἐθήτευσαν, οὔτε ἀμφοτέρους ἀλλὰ τὸν Ποσειδῶνα μόνον δεῖμαι τὸ τῆς Τροίας τεῖχος φησί. τὸν δὲ Ἀπόλλωνα, βόας βουκολεῖν. τῶν δὲ μεθ' Ὅμηρον, οἱ μὲν, αἰτίαν τῆς ῥηθείσης θητείας ἀποδεδώκασι, τὴν ἐκ τοῦ Διὸς ποινήν, ὅτι συνδῆσαι αὐτὸν ἐβουλεύσαντο. ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι οὐχὶ ἄκοντες ἀλλ' ἑκόντες ἐθήτευσαν ξένοις ἐοικότες, ἵνα τὴν Λαομέδοντος ὕβριν πειράσωσιν. ὃ καὶ ὑποδηλοῖ ὁ ποιητὴς διδάσκων

Καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.
Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. οὐδένυ τῶνπερ
Μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἀμφὶ
Μοῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
Πὰρ Διὸς ἐλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν
Μισθῷ ἔπι ῥητῷ, ὁ δὲ, σημαίνων ἐπέτελλεν;
Ἤτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλόν, ἵν' ἄρρηκτος πόλις εἴη.
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες
Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου ὑληέσσης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθέες ὧραι
Ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
Λαομέδων ἔκπαγλος. ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
Σοὶ μὲν ὅγ' ἠπείλησε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθε
Δήσειν, καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Στεῦτο δ' ὅγ' ἀμφοτέρων ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ.
Νῶϊ δέ τ' ἄψορροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
Μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσσε.
Τοῦ, δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν; οὐδὲ μεθ' ἡμέων
Πειρᾷ ὥς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται
Πρόχνυ κακῶς σὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
Ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίζω
Δειλῶν. οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε
Ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
Ἄλλοτε δ' αὖ, φθινύθουσιν ἀκήριοι. ἀλλὰ τάχιστα
Παυσώμεσθα μάχης, οἳ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων.
Ὣς ἄρα φωνήσας, πάλιν ἐτράπετ'. αἴδετο γάρ ῥα
Πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.
Τὸν δὲ κασιγνήτη νείκεσσε πότνια θηρῶν
Ἄρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον.

ἔθιμον

ἔθιμον ἦν τοῖς θεοῖς. ὅθεν φασὶ θανόντος τοῦ ὑβριστοῦ Λαομέδοντος, βοηθεῖ τοῖς Τρωσὶν Ἀπόλλων ἀντισπώμενος τιμαῖς. ἐτιμᾶτο γὰρ ὥσπερ ἐν Χρύσῃ καὶ Κίλλῃ καὶ Τενέδῳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰλίῳ. Ποσειδῶν δὲ ἀγέραστος μείνας, μνησικακεῖ τοῖς ἀπογόνοις τοῦ ὑβριστοῦ. ταῦτά τε οὖν φασί τινες, καὶ ὅτι ἀμφότεροι τὸ Τρωϊκὸν τεῖχος ἔδειμαν. τοῦτο δὲ, οἱ μὲν, αὐτοχειρίᾳ γενέσθαι μυθεύονται. οἱ δὲ, οὐκ αὐτοὺς δειμῖσαι φασὶν, ἀλλὰ ἱερὰ τούτων κειμήλια δαπανηθῆναι εἰς ἀνέγερσιν τοῦ Ἰλίου. κἀντεῦθεν ἀστείως πλασθῆναι ὡς Ἀπόλλων καὶ Ποσειδῶν αὐτὴν ἔδειμαν. ἕτεροι δέ φασι δύο τινὰς τεχνίτας ἀμισθὶ ἐργασαμένους, ἀναθέσθαι τὸ ἔργον Ἀπόλλωνι καὶ Ποσειδῶνι, ὅπερ ὁ μῦθος μεταβιβάζει ἐντεῦθεν εἰς αὐτούς. μισθὸς δὲ ῥηθεὶς, ὁ ὡρισμένος. ὅθεν καὶ ῥῆτραι, αἱ ὡρισμέναι συνθῆκαι. ὡρισμένος δὲ, ὃν τις ὑπέστη τουτέστιν ὑπέσχετο. διὸ μετ' ὀλίγα ἔφη, μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστὰς, οὐκ ἐτέλεσε. κυριωτάτη δὲ λέξις ὁ μισθὸς, διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τετράκις αὐτὴν εἰπών. ἀπὸ δὲ ταύτης, τὸ μισθαρνεῖν σύγκειται. τὸ δὲ εὐρύ τε καὶ ἑξῆς, τείχεος ἀγαθοῦ ἔπαινος. τὸ δὲ βόας βουκολεῖν, ταυτολογίαν ἔχει ποιητικήν. ἤρκει γὰρ μόνον τὸ βουκολεῖν καὶ λείποντος τῶν βοῶν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, οἶνον οἰνοχοεῖν. καὶ τῷ, κυνυλαγμός. καὶ τοῖς τοιούτοις. καὶ ἐπὶ τούτων γὰρ, περιττὸν ὁ οἶνος, καὶ ὁ κύων, διὰ τὸ συνυπακούεσθαι τῇ οἰνοχοΐᾳ καὶ τῷ ὑλαγμῷ. ἴσως δὲ, καὶ πρὸς διαστολὴν τῶν ὡς ἀλλαχοῦ ἀκύρως ἔφη βουκολουμένων ἵππων, βόας ἐνταῦθα κυρίως βουκολουμένας ἔφη. βουκολεῖ δὲ ὁ Ἀπόλλων, ὡς νόμιος. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τοὺς παλαιοὺς οἱ λοιμοὶ ἀπὸ τετραπόδων ἄρχονται, αὐτοῖς ἐπέστησαν αὐτόν. ὅπως φασὶ τούτων ἀπεχόμενος, πολλῷ μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων ἀπέχοιτο, ἐν ἀλόγοις παιδοτριβούμενος τὸ περὶ τοὺς λογικοὺς προσηνές. καὶ ἄλλως δὲ νόμιος ὁ Ἀπόλλων, ἐπεὶ θερμαίνων ὡς ἥλιος τὴν γῆν, πόας τοῖς θρέμμασιν ἀναδίδοσθαι ποιεῖ. ὅτι δὲ τὸ βουκολεῖν καὶ ἀποβουκολεῖν καὶ ἐπὶ τοῦ ἀπατᾶν κεῖταί ποτε παρὰ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἀλλαχοῦ δηλοῦται. Ἴδη δὲ, οὐ μόνον ὄρους ὄνομα, ὡς μυριαχοῦ ἐφάνη, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, Ἴδην καὶ τὴν τῶν ξύλων ὕλην Ἴωνές φασιν, ἤδη δέ ποτε καὶ Ἀττικοί. κνημοὶ δὲ ὀρῶν τίνες εἰσὶ, καὶ αὐτὸ ἱκανῶς προεδηλώθη. τὸ δὲ πολύπτυχον, φανερῶς ἐνταῦθα ἐπίθετον ὂν ὄρους τῆς Ἴδης, πείθει καὶ ὅτε πολύπτυχος Ὄλυμπος λέγεται, ὡς ἐπὶ ὄρους καὶ τότε τὴν λέξιν νοεῖν. πολυγηθέες δὲ ὧραι, ἢ ἐν αἷς χαίρουσιν οἱ θῆτες ἀπολαμβάνοντες τὸν μισθὸν, ἢ καὶ καθόλου αἱ πολλοὺς εὐφραίνουσαι, ὡς αὔξουσαι τοὺς καρπούς. τινὲς δὲ πολυγηθέος γράφουσιν, ἵνα λέγῃ τέλος τοῦ πολυγηθέος μισθοῦ. ἐνταῦθα δὲ τὸ, τέλος ἐξέφερον, πλεισφόρους καὶ τὰς ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ εἶναι δηλοῖ καθὰ καὶ τὸν ἐνιαυτόν. ὡς δὲ καὶ λάτρον ὁ ῥηθεὶς μισθὸς ἐλέγετο, δηλοῦσιν οἱ παλαιοί, ὅθεν καὶ λάτρεις ὡς ἐν τοῖς τοῦ γραμματικοῦ Ἀριστοφάνους κεῖται, ὁ ἐπιμίσθιος. ἀλλ' ὅμως φησὶν ἐπὶ δούλων τέτακται. λέγει δ' ἐκεῖνος, καὶ ὅτι θῆτες οἱ ὄντες ἐλεύθεροι μισθοῦ ὑπουργοῦσιν ὡς καὶ ὁ Ἀπόλλων. ὥστε ταυτόν ἐστι κατ' ἐκεῖνον θὴς καὶ μισθωτός. θῆσσα μέντοι παρ' αὐτῷ, καινότερον ἄλλο τι δηλοῖ. θῆσσα γάρ φησι, ἣν πατὴρ καταλέλοιπε πένης ὤν. αὕτη δέ φησιν, ἐπὶ τὸν πλησίον τοῦ γένους πορεύεται κατὰ νόμον ἀναγκάζοντα τοῦτο, καὶ ὁ μὴ αἱρούμενος γῆμαι, πέντε μνᾶς ἀποτίνει ὡς ἔταξε Σόλων. ἐν δὲ τοῖς ἐπικαινισθεῖσι νόμοις, μετέδοξε τοῦτο ὡς μικρὸν, καὶ ἐγένοντο δέκα μναῖ. τὸ δὲ ἐβιάσατο, ἀντὶ τοῦ κατὰ βίαν ἐπεκράτησεν, ἐστέρησε. καὶ οὐ τὸν μισθὸν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὸν μισθὸν ἀπαιτοῦ, ὅπερ ἄκρας βίας ἦν. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ, νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἀπαιτ., ἡ ἀντίπτωσίς ἐστιν ἀντὶ τοῦ νῶϊν ἤγουν ἡμῖν ἐβιάσατο τὸν μισθόν. ἢ καὶ ἄλλως ἐστὶν εἰπεῖν, ὅτι ἡμᾶς ἐβιάσατο κατὰ τὸν μισθόν. ἢ ὅτι καὶ ἡμᾶς ἐβιάσατο. εἶτα κατ' ἐπιδιόρθωσιν, ἐπαγαγεῖν τὸ, μισθὸν ἀπαιτ. ἵνα λέγῃ ὡς οὐχ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐβιάσατο, ἀλλὰ τὸν μισθὸν ἡμῶν. ὅρα δὲ καὶ τὸ τοῦ σεμνοῦ προσώπου ἐνταῦθα ἐπιεικές, ἠρκέσθη γὰρ ὁ Ποσειδῶν ἀγήνορα καὶ ἔκπαγλον εἰπὼν τὸν ὑβριστὴν βασιλέα, οὐδὲ ἐκπαγλότατον προσειπεῖν, ἐθελήσας καθάπερ ὁ Ἀτρείδης τὸν Ἀχιλλέα. περᾶν δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὸ πέραν που διαπωλῆσαι, δι' ὃ ἐν νήσοις τηλεδαπαῖς ὡς ἐνταῦθα λέγεται. γίνεται δὲ τὸ τηλεδαπὸν, ἀπὸ τοῦ τῆλε καὶ τοῦ ἔδαφος, ἵνα λέγῃ νήσους τηλεδαπὰς, ὧν τῆλε καὶ μακρὰν τὸ ἔδαφός ἐστι. τοιαύτην δὲ παραγωγὴν ἔχει καὶ τὸ ἡμεδαπὸς, καὶ ἀλλοδαπὸς, ὁ τοῦ ἡμετέρου δηλαδὴ ἐδάφους, καὶ τοῦ ἄλλοθεν ἐδάφους. ὁμοίως καὶ τὸ ποδαπὸς ὁ ξένος, ἤγουν ποίου ἐδάφους ἤτοι χώρας. γῆς. εἰ δὲ τοῦθ' οὕτως ἔχει, ἄπορος κἀνταῦθα ἡ ὀξυτόνησις ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσκληπιὸς, περὶ οὗ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν εἴρηται. εἰ γὰρ τὸ ἔδαφος προπαροξύνεται αὐτὸ καθ' αὑτὸ, ἀπορίαν ἔχει πῶς τὰ ὡς εἴρηται ἀπ' αὐτοῦ ὀξύνονται. τὸ δὲ ἀποκοψέμεν οὔατα χαλκῷ, τινὲς ἀπολεψέμεν γράφουσιν, ὅ ἐστι σιδήρῳ τεμεῖν, ὁμοίως τῷ, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψεν. οὗ θεματικὴ κλίσις, τὸ λέπω λέψω ὁ μέλλων. ἀφ' οὗ κατά τινας καὶ μώλωψ, ὁ ἐκ βοείων λεμμάτων. οἱονεὶ βοόλωψ. ἐκ δὲ τοῦ λέπειν καὶ τῶν αὐτοῦ κινήσεως, καὶ τὸ λεπτὸν γίνεται ὡς δὴ λεπστόν. καὶ ἡ ὀρφώδης λεπάς. ὡς καὶ ὁ λεπρός. καὶ ἡ λεπρὰς πέτρα, ἐφ' ἧς αἱ λεπάδες. καὶ τὸ ὀρφνὸν λέπας. καὶ ὁ τοῦ κρομμύου λοπός. ἴσως δὲ καὶ ὁ κατ' ὄρος λόφος ἐκ τοῦ λέλεφα τοῦ παρακειμένου ἐνεργητικοῦ, καὶ ἐκ τοῦ μέσου ἡ λοπάς, ὡς καὶ λεπτὴ καὶ τραχεῖα. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἡ λεπίς, καὶ τὸ λέπαδνον. ἴσως δὲ καὶ ἡ παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ λεπαστὴ ὀξυτόνως κύλιξ, ὡς τὸ καλή. ἢ προπαροξυτόνως ὡς τὸ μεγάλη. τάχα γὰρ διὰ τὸ καὶ λεπτὸν καὶ ἐκπέταλον δὲ κατὰ τὰς λεπάδας, ἔχει τὸ καλεῖσθαι λεπαστή. οἱ μέντοι παλαιοὶ, διὰ τὸ μεγάλην αὐτὴν εἶναι, ἀπὸ τοῦ λαπτεῖν ὠνομάσθαι φασὶ, διὰ τοὺς ἐπὶ μέθῃ

ἀναλί-

ἀναλίσκοντας πολλὰ, οὓς λαφύκτας ἐκάλουν. χρῆσις δὲ λαπαστοῦ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐν ὄρνισιν. ἔστι δὲ Δολόπων λέξις ἡ λαπαστή. ὡς δὲ ὁ μεγάλην ἦν ὅθεν κυανοβολεῖ τις αὐτὴν ἔφη, δηλοῖ σὺν ἄλλοις καὶ Ἕρμιππος ἐν τῷ, ἀλλ' ἐγὼ πάθω τι τήνδε τὴν λαπαστὴν ἐκπιὼν, τῷ Διονύσῳ πάντα τἀμαυτοῦ δίδωμι χρήματα. οἱ δὲ ταῦτα παραδόντες, προφέρουσι καὶ τὸ παρακείμενον τοῦ λάπτω λέλαφα δι' ἀ. τὸ δ' εἴπας λέλαφας τὸν μόνον ὦ 'ναξ δέσποτα, ἤγουν ἄθροον ἐξέπιες. καὶ οὕτω μέν τινες ἀπολειφθὲν ἔγραψαν. ἄλλοι δὲ ἀπολουσάμενος, ἤτοι κολοβώσειν. λοῦσον γάρ φασι παρὰ Κυπρίοις τὸ κολοβόν. ὁ δὲ πατροκασίγνητος, καὶ θεῖος λέγεται καὶ πάτρως καθ' ὁμοιότητα τοῦ μήτρως ὡς προδεδήλωται. τὸ δὲ μιγῆναι ἐν παλάμαις, δηλοῖ μὲν τὸ ἀντιστῆναι ἄχρι χειρῶν. ἔστι δὲ ὅμοιον πρὸς τὸ, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης, ἤγουν ὅτε εἰς ἀγῶνα ἔλθῃς, ὡς καὶ τοῦτο προείρηται. ἰστέον δὲ ὅτι ἔστιν εἰπεῖν ἀστείως ἐνταῦθα καταπαίζοντα τοῦ μύθου, ὅτι σωφρονέστερος Διὸς ὁ υἱὸς Ἀπόλλων. οὗτος μὲν γὰρ, αἰδεῖται πατροκασιγνήτῳ μιγῆναι ἐν παλάμαις. ὁ δὲ Ζεὺς, τοῦ πατρὸς οὐκ ἐφείσατο. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, μισθοῦ χωόμενοι, ὃν ὑποστὰς οὐκ ἐτέλεσεν, ἐπὶ μισθοῦ στερήσει λεχθήσεται. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα τὸ ὑποστὰς, ἀντὶ τοῦ συνταξάμενος καὶ ὑπισχόμενος. τὸ δὲ οὐκ ἐτέλεσεν, ἀρχή ἐστι καὶ αὐτὸ τοῦ λέγειν τελέσματα τὰ φορολογήματα. τὸ δὲ φέρειν χάριν, ἤγουν τὰ κεχαρισμένα ποιεῖν, ἀττικόν ἐστι καὶ κοινόν. τὸ μέντοι εἰπεῖν φέρειν ἦρα ἢ ἐπίηρα, ποιητικόν ἐστι. τὸ δὲ πρόχνυ προείρηται ὅτι δηλοῖ τὸ, ἐπὶ γόνυ, ἢ παντελῶς. ὅτι φησὶν Ἀπόλλων πρὸς τὸν Ποσειδῶνα ἐρίζειν προκαλούμενον, ὡς οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο ἔμμεναι, εἰ δὴ σοί γε βροτῶν ἕνεκα πτολεμίξω δειλῶν, οἳ φύλλοισιν ἐοικότες, ἄλλοτε μέν τε ζαφλεγέες τελέθουσιν ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες, ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. ὅπως δὲ κατ' ἀλληγορίαν ἀλλήλοις ἀντίπαλοι Ἀπόλλων τε καὶ Ποσειδῶν, προείρηται. ὥσπερ καὶ περὶ Ἀρτέμιδος καὶ Ἥρας καὶ Λητοῦς καὶ Ἑρμοῦ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ οὐκ ἄν με σώφρονα μυθήσαιο καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, δειλῶν, χαριεντεύσει τῷ μὴ θέλοντι περί τινων μικρῶν ἐρίζειν πρὸς μέγαν τινά. τὸ δὲ ἐφεξῆς, γνωμικόν ἐστιν, ἐξευτελίζον τὸ ἀνθρώπινον φῦλον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. πλὴν, ἐκεῖ μὲν, ἐπλάτυνε τὸ νόημα, εἰπὼν περὶ τῶν φύλλων ὅτι τε φύονται, καὶ ὅτι χαμάδις αὖθις χέονται. ἐνταῦθα δὲ, περὶ μὲν τῶν φύλλων, οὐδὲν εἶπε. περὶ δὲ τῶν ἀνθρώπων, λέγει ὡς ποτὲ μὲν ζαφλεγέες εἰσὶ, ποτὲ δὲ φθινύθουσιν. ἤγουν ποτὲ μὲν, εἰσὶ θερμοὶ καὶ ὡς εἰπεῖν ζῶντες, ποτὲ δὲ θνήσκουσιν. ἵνα οἱ μὲν ζῶντες, ὦσιν ὅμοιοι φύλλοις χλωροῖς τοῖς ἐπὶ τῶν δένδρων. οἱ δὲ θνήσκοντες, τοῖς χαμαὶ πίπτουσι. καὶ ἄλλως δὲ, ζαφλεγέες μὲν, οἱ μεγαλόφρονες καὶ λαμπροὶ καὶ ἀρίδηλοι. ὡς τοῦ φλέγειν, καὶ ἐνταῦθα ἐπὶ λαμπρότητος κειμένου. καθὰ καὶ ἐπὶ Διομήδους ἐνοεῖτο καὶ ἐπὶ Ἀχιλλέως, ὅτι πῦρ ἐξ αὐτῶν ἀνήπτετο. φθινύθοντες δὲ καὶ ἀκήριοι, οἱ δὲ ἀλαμπεῖς. ἢ καὶ ἄλλως, ἀφανεῖς ὥσπερ εἰ μηδὲ ἦσαν. τούτοις δὲ ἀκόλουθον τοῖς νοήμασι, καὶ τὸ, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες. οὐ γὰρ ἀργὸν οὐδὲ τοῦτο κεῖται, ἀλλὰ παιδευτικόν ἐστι τῶν ἀκροατῶν. καὶ εἰ μὲν ζαφλεγέας νοήσομεν τοὺς ζῶντας ἁπλῶς, λέγει ὅτι ζῶσι, καρπὸν γῆς ἔδοντες ὡς καὶ πολλὰ τῶν ἀλόγων. εἰ δὲ ζαφλεγέες εἰσὶν οἱ λαμπροὶ, δηλοῖ ὅτι ἐλλάμπονται καὶ μέγα φρονοῦσι, καὶ ταῦτα καρπὸν ἀρούρης ἔδοντες, οὐ μὴν ἀμβροσίαν καὶ νέκταρ ὡς οἱ θεοί. ἔστι δὲ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ζαφλεγέας μὲν, τοὺς δι' ἐμπυρίου διὰ τὸ δραστήριον, καὶ θερμοὺς, ἢ θερμὸν ἔργον δρῶντας κατὰ τὸν κωμικόν. ἢ σεμνότερον φάναι, θερμουργούς. ἢ καὶ αἰθερίους, εἴγε παρὰ τὸ αἴθειν καὶ ὁ αἰθὴρ, καὶ οἱ ἀστέρες γίνονται. φθινύθοντες δὲ, οἱ κατ' ἐναντίον λόγον ἀδρανεῖς, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐκ τοῦ φλέγειν σβεσθέντες καὶ μεμαρασμένοι. δειλοὺς δὲ ἀνθρώπους καὶ ἐνταῦθα συνήθως τοὺς δειλαίους φησίν. ἕτεροι δὲ τοὺς ἀτυχεῖς. δείλας γάρ φασι πρῶτος, τὸν εἰς φόνον κλῆρον εὕρηκε. καὶ λαλοῦσι μὲν οὗτοι, οὐ πάνυ σαφῶς. ὃ δὲ λέγουσι, τοιοῦτόν ἐστιν. εὕρημα ἦν Δείλαντός τινος, τὸ κληροῦσθαι ἤτοι λαγχάνειν ἐπὶ φόνῳ, δι' ἐπὶ μονομαχίᾳ, ἢ καὶ ἄλλως ἐπὶ φόνῳ ἀδίκῳ. καὶ ἐξ αὐτοῦ, δειλοὶ ἄνθρωποι οἱ ἀτυχοῦντες εἰς ζωὴν καὶ ὡς ὁ ποιητὴς λέγει ἀκήριοι, ὅ ἐστι νεκροί. ἰστέον δὲ ὅτι μεταχωρούντων ἐνίοτε εἰς ἄλληλα τοῦ δ' τε καὶ τοῦ θ' ὡς ἐπὶ τοῦ οὐθενὸς καὶ ἐξουδενὸς, καὶ οὐδετέρους καὶ οὐθετέρους, καὶ ἐπὶ ἄλλων, ὅμοιόν τι γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἴδω καὶ ἴσθω, ἄμφω γὰρ ἕν τι δηλοῦσι. τοῦ σ' πλεονάζοντος ἐν τῷ ἴσθω. καὶ οὐκ ἔστι γενναίως ἀποχρήσασθαι περὶ τοῦ ἴδω καὶ ἴσθω, ποῖος ἐκ ποίου γέγονε. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν ἐπάγει ὁ Φοῖβος καὶ τὸ, ἀλλὰ τάχιστα παυσώμεσθα μάχης, οἱ δ' αὐτοὶ δηριαάσθων, ἤγουν μαχέσθωσαν. ὃ λέγοι ἂν ὁ θέλων εἰρήνην μετά τινος, ἄλλοις δὲ παραχωρῶν εἰ βούλοιντο ἐρίζειν. Ὅτι ἐν τῷ, πότνια θηρῶν Ἄρτεμις ἀγροτέρη, ἄδηλον εἴτε πότνια θηρῶν ἡ Ἄρτεμις λέγεται ἤγουν ἡ εἰς τὸ θηρεύειν πότνια, εἴτε ἀγροτέρα θηρῶν, ἤτοι ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων. οἱ δὲ παλαιοὶ, ἀντὶ τοῦ δεσπότις ἐνταῦθα νοοῦσι τὸ πότνια. Ἀνακρέων οὖν φησὶ μεταλαβὼν, δέσποινα Ἄρτεμι θηρῶν. ὅτι δὲ καὶ ἀπολύτως ἀγροτέρα λέγεται Ἄρτεμις ἐπιθετικῶς παρ' Ἀττικοῖς, δηλοῦσιν ἄλλοι τε καὶ ὁ κωμικός. ἐν οἷς λέγει κατὰ χιλίων τῇ ἀγροτέρᾳ εὔξασθαι.

Ὅτι πρὸς τὸν ἑκουσίως παρὰ τὸ δέον ὑπεκστάντα μάχης, ῥηθήσεται τὸ, φεύγεις δὴ ἑκάεργε, τῷ δ' ἐπὶ δὲ νίκην πᾶσαν

Φεύγεις δὴ ἑκάεργε; Ποσειδάωνι δὲ νίκην
Πᾶσαν ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας.

ἐπίτρε

Νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως.
Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
Εὐχομένου ὡς τὸ πρὶν ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
Ἄντα ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.
Ὣς φάτο. τὴν δ' οὔ τι προσέφη ἑκάεργος ἀπόλλων.
Ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς κυδρὴ παράκοιτις.
Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντί' ἐμεῖο
Στήσεσθαι, χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι
Τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ
Ζεὺς θῆκε, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα.
Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
Ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι.
Εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς
Ὅσσον φερτέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε
Σκαιῇ. δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα.
Αὐτοῖσι δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔατα μειδιόωσα,
Ἐντροπαλιζομένην. ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί.
Δακρυόεσσα δ' ἔπειτα θεὰ φύγεν ὥστε πέλεια,
Ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
Χηραμόν. οὐδ' ἄρα τῇγε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν.
Ὣς ἡ, δακρυόεσσα φύγε. λίπε δ' αὐτόθι τόξα.
Λητὼ δὲ προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔ τι μαχήσομαι. ἀργαλέον δὲ
Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι διὸς νεφεληγερέταο,
Ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
Εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι.
Ὣς ἄρ' ἔφη. λητὼ δὲ συναίνυτο καμπύλα τόξα,
Πεπτεότ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κονίης.
Ἡ μὲν, τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς.
Ἡ δ' ἄρ' ὄλυμπον ἵκανε διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ.
Δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη.
Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. τὴν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλε πατὴρ κρονίδης, καὶ ἀνήρετο ἡδὺ γελάσας.
Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων
Μαψιδίως, ὡς εἴ τι κακὸν ῥέζουσαν ἐνωπῇ;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἐϋστέφανος κελαδεινή.
Σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε πάτερ, λευκώλενος ἥρη.
Ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Αὐτὰρ ἀπόλλων φοῖβος ἐδύσετο ἴλιον ἱρήν.
Μέμβλετο γάρ οἱ τεῖχος ἐϋδμήτοιο πόληος,
Μὴ δαναοὶ πέρσειαν ὑπὲρ μόρον ἤματι κείνῳ.
Οἱ δ' ἄλλοι πρὸς ὄλυμπον ἴσαν θεοὶ αἰὲν ἐόντες.

ἐπέτρεψας; μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας. εἰ δὲ καὶ τοξότης ὁ ὑποχωρῶν οὐκ καὶ ἀλαζὼν, προσαρμόσει καὶ τὰ ἑξῆς. νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; μή σευ νῦν ἔτι ἀκούσω εὐχομένου ὡς τὸ πρὶν, ἄντα τοῦ δεινοῦ ἐναντίβιον πολεμίζειν. ἄρτεμις δὲ ταῦτα νείκεσε τὸν ἀπόλλωνα κατὰ ποσειδῶνος ἐρεθίζουσα. καὶ ἀκοῦσα ἐν τῷ, φεύγεις ἑκάεργε, σκώπτει ὡς παντὸς τοξότου, οἷς ἐκβολεῖ, ἑτοίμως ὄντος φεύγειν. ὁ δὲ ἀπόλλων, οὐδέ τι προσέφη αὐτὴν, οἷα καθάπαξ κυρώσας αἰδημόνως πρὸς τὸν θεῖον ἔχειν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ νείκεσσεν ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, ἐπάγει. καὶ ὀνείδειον φάτο μῦθον, ταυτὸν γὰρ νεικεῖν, καὶ ὀνειδίζειν. τὸ δὲ ἐπέτρεψας, οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα κοινοτέραν λέξιν εὑρεῖν. ὡς δ' ἐπιτρέπεται οἶκόν τινι, οὕτω καὶ τὸ, νίκην ἐπέτρεψας. τὸ δὲ μέλεον εὖχος, ἀντικεῖται ἐστὶ πρὸς τὸ μέγα εὖχος, καὶ τὸ μέγα κῦδος. τὸ δὲ μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου καὶ ἑξῆς, τὴν ψευδομάχην καὶ αὐτὸ αἰνίττεται τὴν ἐξ ἐναντιώματος ἐμφαινομένην τοῦ κατὰ τὸν ἥλιον θερμότητι πρὸς τὸ μέγα ὑγρὸν τὸ θαλάττιον ποσειδῶνα. καθ' ἣν οὐδ' εἶναι κατ' αὐτοῦ γενναιοτέρα ὁ ἥλιος, ἀλλὰ μόνῃ εἰς τὸ ἀνέχειν δύνασθαι. ὅρα δὲ ὅτι δυνάμενος εἰπεῖν ὁ ὅμηρος, μή σου νῦν ἔτι ἀκούσω, τοῦτο μὲν εἰπεῖν ὤκνησεν, εἵλετο δὲ τὸ ποιητικώτερον ὡς καινότερον. ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται σχῆμα ἐλλειπτικὸν ἐν τῷ, ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς κυδρὴ παράκοιτις. πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντί' ἐμεῖο στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι, ἢ ἀντιφερίζειν. λείπει γὰρ ἐν τούτοις τὸ ἔφη. ἵνα λέγῃ ὅτι χολωσαμένη ἥρα κατ' ἀρτέμιδος, ἔφη.

Οἱ μὲν, χωόμενοι. οἱ δὲ, μέγα κυδιόωντες.
Κὰδ δ' ἷζον παρὰ πατρὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς,
Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
Ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκηται
Ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν,
Ὡς ἀχιλλεὺς τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκεν.

ἔφη. τί δὲ σὺ νῦν μέμονας, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα συσχηματισθεὶς οἷς περὶ πράγματι, ἐκπεπληγμένα τὸ τὴν τοῦ λόγου ἔλλειψιν προσφυῶς γενέσθαι τῷ χόλῳ τῆς ἥρας, οὐκ ἴδιον μὴ κρατεῖν ὀρθῆς φράσεως. ᾧ συνεξομοίωσε τὴν οἰκείαν φράσιν καὶ αὐτός. ἁπλῶς γὰρ ἔφρασε τό, χολωσαμένη διὸς παράκοιτις, μηδὲν ἔτι πλεῖον προσθεὶς εἰς πλείαν ἔννοιαν, ἀλλὰ τὴν τοῦ οἰκείου λόγου βάσιν χωλεύειν ἀφεὶς ὡς εἴπερ ἐχωλώθη αὐτὸς, ὡς καὶ τοῦ χόλου ἐλλειπτικῶς τι φράζοντος. καὶ νῦν μὲν οὕτως ἡ ποιητικὴ φράσις ἔπαθεν, ὅπερ αὖ καὶ ὁ τῆς χολουμένης ἥρας λόγος εἶχεν αὖ παθεῖν. μετ' ὀλίγα δὲ, αὐτὴ ἡ ἥρα θυμῷ χρωμένη, ἐλλειπτικῶς ἐρεῖ ἐν τῷ, εἰ δὲ θέλεις μαθεῖν ὅσσον φερτέρη εἰμί. ἵσταται γὰρ μέχρι τούτου τὸν λόγον μὴ πληρώσασα διὰ ῥήματος. καὶ εὐθὺς τύπτει τὴν ἄρτεμιν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, καὶ ὁ ἀντηνορίδης ἀγήνωρ διὰ δειλίαν, εἰς λόγου ἔλλειψιν ἐμπίπτει. καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοίως ὁ ἕκτωρ. τὰ γὰρ κατακρατοῦντα πάθη, οὐκ ἐῶσιν ἀπαρτίζειν λόγον ἀνελλιπῶς. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς παράκοιτις, δύναται καὶ ἀπὸ κοινοῦ ῥῆμα ληφθὲν, θεραπεῦσαι τὴν τοῦ ποιητοῦ ἔλλειψιν. ἐκεῖ γὰρ ἔφη προσεχῶς ἀνωτέρω. τὴν δ' οὔτι προσέφη ἀπόλλων, εἶτα ἐπήγαγεν, ἀλλὰ χολωσαμένη διὸς παράκοιτις, δύναται τὸ προσέφη ὧδε συνεξακουσθῆναι ἀπὸ κοινοῦ. ἵνα ᾖ, ὡς ὁ μὲν φοῖβος, οὐδὲν ἔτι προσέφη τὴν ἄρτεμιν. ἡ δὲ ἥρα, προσέφη τάδε. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι λαλήσει ποτὲ ἀνὴρ ἀνδρεῖος πρὸς θρασὺν ἀγεννῆ προσῳδήσας τὸ τῆς ἥρας πρὸς τὴν ἄρτεμιν. πῶς δὲ νῦν σὺ μέμονας κύον ἀδδεὲς ἀντία ἐμεῖο στήσεσθαι; χαλεπός τοι ἐγὼ μένος ἀντιφερίζειν. εἰ δὲ καὶ τοξότης ὁ ὀνειδιζόμενος καὶ ἐν δειλοῖς δοκῶν ἀνδρεῖος, ἁρμόσει προσῳδηθῆναι καὶ τὰ ἐφεξῆς, οὕτω. τοξοφόρῳ περ ἐούσῃ, ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ θεὸς θῆκε καὶ τὸ ἑξῆς. τὴν ἄρτεμιν δὲ ἡ ἥρα ὀνειδίζουσα ὡς μὴ μάχιμον, οὕτω φησίν. ἐπεί σε λέοντα γυναιξὶ ζεὺς ἔθηκεν, ὅ ἐστι λέαιναν ὥς που καὶ προερρέθη. καὶ ἔδωκε καταπτάμεν ἥν κ' ἐθέλῃσθα, ἐν τοῖς αἰφνιδίοις δηλαδὴ θανάτοις τοῖς γυναικείοις οἷς ἐπιστατεῖν δοκεῖ ἄρτεμις ὡς πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως φαίνεται. ἢ καὶ ἄλλως, ἐν τοκετοῖς. ἐπεὶ δὴ λοχεία ἡ ἄρτεμις λέγεται, καὶ δοκεῖ προΐστασθαι τοκετοῦ. τοῦτο δὲ, ἐπεί φασι πανσελήνοις εὐτοκώτεραι αἱ γυναῖκες. τοῖς δὲ εἰρημένοις, ἐπάγει ἡ ἥρα καὶ ἔτι ἕτερον, ὃ προσῳδηθὲν, οἰκεῖόν ἐστι πρὸς κυνηγέτην ἀλαζονευόμενον. ἔστι δ' αὐτὸ, τοιοῦτον. ἤτοι ἤγουν ὄντως σοὶ βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἶφι μάχεσθαι. καὶ ὅρα ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα ἐναίρειν οὐ τὸ σκυλεύειν, ἀλλὰ τὸ φονεύειν φησί. καὶ ὅτι γενικὸν εἰπὼν τὸ θῆρας, εἶδος ἐπήγαγε τὰς ἐλάφους, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις γέγονεν. ἀγρότεραι δὲ καὶ νῦν ἔλαφοι, ἢ ἁπλῶς αἱ ἄγριαι. ἢ αἱ μὴ ταχὺ γηράσκουσαι· μακρόβιον γὰρ κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ ἡ ἔλαφος. ὡς δὲ καὶ ἡμιόνων ἐπίθετόν ἐστι τὸ ἀγρότεραι, ὁ τῶν νεῶν κατάλογος εἴπερ ἡ βοιωτία ἐδήλωσεν. ἐκ δὲ τῶν ἐφεξῆς λόγων τῆς ἥρας, ἐρανίσεταί τι χρήσιμον προσῳδήσας τὸ θῆλυ αὐτῆς, καὶ ὁ διδάσκων τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν ἀγνοοῦντα πολέμιον, ὃς καλῶς ἂν ἐρεῖ τό, εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῇς ὅσσον φερτερός εἰμι ὅτι μοι μένος ἀντιφερίζεις. ὡς δὲ ἐλλειπτικῶς ὁ λόγος οὗτος ἔχει καθὰ καὶ προσεσημείωται, δῆλον αὐτόθεν. ἅμα γὰρ ἡ ἥρα ἔφη τό, εἰ δ' ἐθέλεις μαθεῖν ὅσσον φερτέρη εἰμί, καὶ αὐτίκα τύπτει τὴν ἄρτεμιν, πραγματικῶς ἀποδιδοῦσα τὴν σύνταξιν. ὡς εἴπερ εἶπεν ὅτι εἰ δ' ἐθέλεις δαῆναι ὅσσον φερτέρη εἰμί, ἰδοὺ τύπτω σε μὴ δυναμένην ἀμύνασθαι. ἢ ἰδοὺ πάρεστί σοι αὐτοῖς ἔργοις μαθεῖν. ἵνα λέγῃ ἡ ἥρα, ὡς εἴπερ ἐθέλεις γνῶναι, ἰδοὺ πάσχε. ὅμηρος γὰρ τὴν τοῦ καιροῦ κατέπειξιν μιμούμενος, ἐλλιπῶς τὸν λόγον προήγαγεν. ἔχει δὲ τὸ τοιοῦτον σχῆμα, ὁμοιότητά τινα πρὸς τό, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας ἀχαιοὶ καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ πολέμοιο δαήμεναι, καθ' ὁμοιότητά τινα ἐρρέθη τῷ, πολέμου εὖ εἰδὼς καὶ τοιούτων. πλὴν ὅτι ἐκεῖνα μὲν, στρατιωτικὴν ἐπιστήμην μάχης δηλοῖ. τοῦτο δὲ, ἁπλῶς οὕτω δηλοῖ τὸ πολέμου γνῶναι. ἃ δὲ ἔπαθεν ἄρτεμις, φράζει ὅμηρος οὕτω. ἦ ῥα ἤγουν ἔφη δὴ ἡ ἥρα τὰ δηλωθέντα δηλαδὴ, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε τὰς τῆς ἀρτέμιδος, σκαιῇ ἤγουν ἀριστερᾷ χειρί, ὅπερ ἐστὶν ἰσχύος πολλῆς ἔνδειξις. δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἴνυτο τόξα, αὐτοῖσι δ' ἄρ' ἔθεινεν ὅ ἐστιν ἔτυπτε παρ' οὔατα μειδιόωσα, ἐντροπαλιζομένην. ταχέες δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. καὶ ἰστέον ὅτι τόξα, καὶ τὰ βέλη λέγεται νῦν, καὶ πᾶσαν τὴν τοξικὴν σκευὴν, καθ' ὁμοιότητα ἑτέρων τινῶν. ὡς γὰρ χοῖνιξ καὶ μέδιμνον τὸ μετροῦν καὶ τὸ μετρούμενον, οὕτω καὶ τόξα τά τε βάλλοντα καὶ τὰ βαλλόμενα, καὶ τὰ τούτων δεκτικά. ὅτι δὲ τῷ τοῦ τόξου ὀνόματι καὶ τοὺς ὀϊστοὺς συμπεριλαμβάνει καὶ ὅλως πᾶσαν ὡς ἐρρέθη τοξικὴν σκευωρίαν, διὸ καὶ τόξα πληθυντικῶς φησι, δηλοῦσι τὰ ἐπαγόμενα. λαβοῦσα γάρ φησι τὰ τόξα, ἔτυπτε. ταχέως δ' ἔκπιπτον ὀϊστοί. οὐ γὰρ τόξου ἐκπίπτουσιν ὀϊστοί, ἀλλὰ φαρέτρας. τόξοις ἄρα ἔτυπτεν, ἤτοι φαρέτρᾳ. καὶ μετ' ὀλίγα

δὲ, συνάγεσθαί φασι παρὰ τῆς Λητοῦς τὰ τόξα ὅ ἐστι τὰ βέλη πεπτηότα, ἤγουν πεπτωκότα ἄλλυδις ἄλλα ἐνὶ στροφάλιγγι κονίης. ἅπερ αὐτόθι ἔλιπεν Ἄρτεμις. ὅπερ ἔοικέ πως αἰνίττεσθαι ὡς ἀπὸ μέρους ὁμοειδοῦς, ὡς οὐδὲ οἱ λοιποὶ ἀστερώδεις ὀϊστοί, τουτέστιν αἱ ἀπ' αὐτῶν ἀκτινοβολίαι καὶ ἐκβολίαι, ἦσαν ἄν, εἰ μὴ ἦν ἡ Λητώ. εἰ μὴ γὰρ νὺξ ἦν εἰς ἣν μεταλαμβάνεται ἡ Λητώ, οὐκ ἂν εἶχον ἀκτινοβολεῖν φαίνοντες, οἷα ἡλίῳ ἐπιπροσθούμενοι. ἐντροπαλιζομένην δὲ λέγει, τὴν ὧδε καὶ ἐκεῖ τὰς ὄψεις ἐκτρέπουσαν πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφοράς. τὸ δὲ σκαιῇ καὶ δεξιτερῇ, κατὰ κοινοῦ καὶ αὐτὸ τὴν σύνταξιν ἔχει ὡς ἀπὸ τῶν ῥηθεισῶν χειρῶν τῆς Ἀρτέμιδος ἐν τῷ, ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔμαρπτε. τοῦ δὲ πεπτηῶτα, τὸ ἁπλοῦν, πεπτωκὼς πεπτωκότος, καὶ ἐν συγκοπῇ, πεπτῶτος. ὡς βεβρωκὼς βεβρωκότος βεβρῶτος, οὗ χρῆσις παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ. εἰ δὲ πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε καὶ διαφορεῖται κατὰ τὴν γραφήν, οὐ καινοπαθεῖ, κοινὰ γὰρ ταῦτα πάθη λέξεων καὶ μάλιστα ποιητικῶν. ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἴρηξ ψιλοῦται ἰωνικῶς, ὡς δῆλον ἀπὸ ἐκθλίψεως. φησὶ γάρ. δακρυόεσσα δ' ὕπαιθα θεὰ φύγεν ὥστε πέλεια, ἥ ῥά θ' ὑπ' ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην, χηραμόν. οὐδ' ἄρα τῇ γε ἁλώμεναι αἴσιμον ἦεν. ἔστι δὲ ὁ λόγος περὶ Ἀρτέμιδος φυγούσης τὴν Ἥραν. καὶ ὅρα ὅτι χηραμός, ἡ κοίλη πέτρα καθὰ ὁ ποιητὴς ἐξηγεῖται. καὶ μέχρι δὲ ἄρτι πολλοὶ τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ μάλιστα τῶν κατὰ Πελοπόννησον, χηλαμοὺς τὰς περὶ θάλασσαν ῥωγάδας πέτρας φασὶ κατά τινα παραφθοράν. ὅτι δὲ ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος χῶ καὶ ἡ χειὰ γίνεται, ἐν τοῖς ἑξῆς φανεῖται. τὸ δὲ κοίλην πέτρην χηραμόν, ἑρμηνείαν τινὰ ἔχει τοῦ χηραμοῦ, κοίλη γὰρ πέτρα ὁ χηραμός, καὶ ἐσχημάτισται κατὰ τό, περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα καὶ φλοιόν. τοῦ δὲ ἔπτατο, ἔστι καὶ ἀπαρέμφατον παρ' Εὐριπίδῃ τὸ διαπτάσθαι. χρῆσις δὲ πολλαχοῦ καὶ τῶν κινήσεων τοῦ ἐπτόμην. ὁ δεύτερος ἀόριστός ἐστι τοῦ ἐπτάμην. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὴν πέλειαν, τῇ αἴσῃ ὑπήγαγεν, ὡς καὶ τῶν τοιούτων τῷ μοιριδίῳ ὑποκειμένων. τὸ δὲ δακρυόεσσα φύγεν, δὶς ἐνταῦθα φησὶν ὁ ποιητὴς διὰ τὸ τῆς φράσεως καίριον, πρός γε τῆς παραβολῆς, καὶ ἐν τῇ ἀποδόσει αὐτῆς. ὧν ἔνθα κεῖται καὶ τό, λίπε δ' αὐτόθι τόξα, ἤγουν τὰ ὅπλα ὅλα τοῦ τοξεύειν. ὅτι τὸ παρ' ἡμῖν διαπληκτίζεσθαι, δίχα προθέσεως φησὶν ὁ ποιητής, πληκτίζεσθαι εἰπών. ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθαι ἀλόχοισι Διός. δηλοῖ δὲ τὸ μάχεσθαι, ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ ποιητὴς παιδεύει διακεῖσθαι περί τινα τῶν ἀρχόντων. Ἑρμοῦ δὲ ὁ ῥηθεὶς λόγος. ἔνθα σημείωσαι ὡς οὐκ αἰδεῖται ὁ τηλικοῦτος ἀδοξίαν ὑφορῶν, ἀλλὰ ἄτυφός ἐστιν. εἴκει γοῦν τῇ Λητοῖ ὡς καὶ προεγράφη ἐν τῇ υ ῥαψῳδίᾳ, εἰπὼν ὅτι Λητοῖ, ἐγὼ δέ τοι οὔτι μαχήσομαι. καὶ ὅλως οὐ δεῖ ταῖς Διὸς ἀλόχοις μάχεσθαι, ὧν μία καὶ ἡ Λητώ, δι' ἣν ὁ Τιτυὸς ἐν ᾅδῃ κολάζεται ὡς ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. καὶ ὅτι, ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα ἤτοι πρόθυμος ἢ ὡς ἡ παλαιολογία, εὔχεσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφι. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλος τις παραφράσας εἴποι ἄν, ἑκὼν εἴκων τινί. οὕτως ἐπιεικὴς ὁ Ἑρμῆς. καὶ ὡς ἡ ποίησις λέγει, ἀκάκητα. διὸ καὶ ἀργειφόντης ὁ αὐτός, ἤτοι ἀργὸς φόνου. καὶ ἄλλως δέ, οὐκ ἔχει ὁ Ἑρμῆς ὁ πλανήτης ἀστήρ, ἀντικαταστῆναι τῇ ἀλληγορουμένῃ Λητοῖ ὅ ἐστι τῇ νυκτί, ὡς οὐδὲ ἄλλος τις τῶν πλανήτων. ἀπίθανον γὰρ τὸ πλάσμα. ἢ πῶς ἂν μάχοιτο αὐτῇ πιθανολογικῶς δι' ἧς ἐκφαίνεται λάμπων, ὅπου γε καὶ πάντες οἱ πλανῆται πρὸς αὐτῆς εἰσί; Ζεὺς μὲν γάρ που πλάνης ὢν καὶ αὐτός, ἄζεται μὴ νυκτὶ ἀποθύμια ἔρδῃ. Ἄρης δὲ καὶ Ἀφροδίτη τῶν ἑπτὰ καὶ αὐτοὶ ὄντες, σὺν αὐτῇ ἐπικουροῦσι τοῖς Τρωσί. ἥλιος δὲ καὶ σελήνη, ὡς παῖδας αὐτῇ ἐγγράφονται. Κρόνος μέντοι ταρταρωθείς, οὐδετέροις ἐπικουρεῖ. πῶς οὖν ἔχοι ἂν ὁ Ἑρμῆς αὐτῇ ἀντιβαίνειν; οἱ δὲ παλαιοί, καὶ τοιαῦτά τινα φασίν. εἰρηνικὸς ὁ Ἑρμῆς, ὅθεν καὶ αἰνεῖται, καὶ μίξεις φιλεῖ. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ συνευδεῖσθαι τῇ Ἀφροδίτῃ ἐθέλει, διὰ τὸ τῶν φιλοκάλων ῥητόρων ὡς εἰκὸς ἐπαφρόδιτον ἐν γραφαῖς καὶ ἐπίχαρι. διὸ καὶ οἱ Πελασγοὶ κατὰ τὴν ἱστορίαν, ἐντεταμένον τὸν Ἑρμῆν, ἤτοι ὀρθιάζοντα ἱδρύονται. καὶ μάλιστα τοὺς γέροντας Ἑρμᾶς γλύφουσι τοιούτους, διὰ τὴν καὶ ἐν ἄλλοις λεγομένην ἀλληγορικὴν αἰτίαν, ἥπερ ἐστὶ τό, τοὺς λογίους μάλιστα γέροντας, γονιμωτέρους εἶναι τῶν ἀκμαζόντων καὶ οὔπω χρόνου ἐπιστημόνων. σημείωσαι δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ ῥηθείσῃ θεομαχίᾳ τὸ συνήθως πολυειδὲς ὁ ποιητὴς ἐνδείκνυται. Ἀθηνᾶ μὲν γάρ, ὁ νοῦς, περιγίνεται ὡς δεδήλωται, Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης. τοῦ μέν, κατάρξαντος μάχης. τῆς δέ, λαβομένης αὐτοῦ. Ποσειδῶν δὲ καὶ Ἀπόλλων, οὐδὲν δρῶσι κατ' ἀλλήλων. οἷα Ποσειδῶνος μέν, προκαλεσαμένου. Ἀπόλλωνος δέ, ἀπειπόντος τὴν μάχην οὐκ ἀγεννῶς ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκπέσοι τοῦ σαόφρων εἶναι δοκεῖν ὡς εἴρηται. Ἄρτεμις δέ, τύπτεται μὲν ὑπὸ Ἥρας τοῖς ἰδίοις τόξοις, οὐ μὴν προκαλεσαμένη ἐνστᾶσιν, ἀλλὰ διότι τὸν Ἀπόλλωνα κατὰ Ποσειδῶνος ἠρέθιζε, πῦρ θυμοῦ σβεσθὲν ὀνειδίοις μύθοις ἀναρριπίζουσα. Ἑρμῆς δέ, οὔτε μάχεται τῇ ἀντιθέτῳ Λητοῖ, οὔτε ἀμφήριστος ἀπαλλάττεται, ἀλλ' ἑκὼν εἴκει. καὶ ἐν τῷ, ὦ Λητοῖ, ἐγὼ δέ σοι οὐ μαχήσομαι. ἥττων πως αὐτῆς εἶναι ὁμολογεῖ, οὐχ ἁπλῶς, ἀλλ' ὅτι Διὸς ἄλοχός ἐστιν ἤγουν νοός. ᾧ συνοῦσα ἡ τῆς ἀλληγορίας Λητώ, ἀπρόσμαχός ἐστι τῷ Ἑρμῇ λόγῳ, λανθανομένῳ καὶ αὐτῷ. Ἥφαιστος δ' ἔγε ὅπως πυρὶ φλεγέθων ἐνέπεσε τῷ ποταμῷ Ξάνθῳ καὶ οἷα διέθετο, προδεδήλωται. οὕτω καὶ ἐν τούτοις τῷ πολυφώνῳ Ὁμήρῳ, ἀσύμπτωτός ἐστι καὶ ποικίλη ἡ τῆς ποιήσεως διασκευή. ὅτι μυθικῶς ἐνταῦθα κλαυσίγελως πλάττεται, ἐν οἷς Ἥρα μὲν μειδιᾷ τύψασα ὡς εἴρηται τὴν Ἄρτεμιν. ἡ δέ, δακρυόεσσά τε ὡς ἐρρέθη φεύγει λιποῦσα τὰ τόξα τῇ μητρὶ συλλέξασθαι, καὶ δακρυόεσσα πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη. παραθετικὴ δὲ ἡ τοιαύτη ἀφέλεια. ἡ γοῦν Ἀφροδίτη ἐν τοῖς

πρὸ τούτων καὶ τρωθεῖσα, οὐδέν τι τοιοῦτον ποιεῖ ὅτι ἐν τοῖς γούνασιν ἕπεται τῆς μητρός, ὁμήρου καὶ τὰ τοιαῦτα πολυειδῶς σχηματίζοντος. οὐ μόνον δὲ δακρύει ἡ τοιαύτη κόρη, ἀλλὰ καὶ τρέμει, ὡς δηλοῖ τό. ἀμφὶ δ' ἄρ ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμεν. ἐνταῦθα δὲ οὐ μόνον ὁ τοῦ σώματος τρόμος πολὺς ἐμφαίνεται, ἀλλὰ πέπλου λεπτότης διαδείκνυται. καὶ οὕτω μὲν ἀφελῶς ἡ κόρη διάκειται, κλαίουσα ἐφ' οἷς ἀγεννῶς ἐξέπεσε. ὁ δὲ πατὴρ προτί οἵ φησιν, ἤγουν πρὸς ἑαυτῷ ταύτην εἷλε. καὶ ὡς εἰκὸς ἀνήρετο ἡδὺ γελάσας, οὐχ ὥστε μαθεῖν ὃ πρὶν οἶδεν, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω καθὰ καὶ ἡ Θέτις πολλαχοῦ τὸν Ἀχιλλέα. τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε φίλον τέκος οὐρανιώνων; ἡ δέ, λέγει ὅτι σή μ' ἄλοχος στυφέλιξε πάτερ λευκώλενος Ἥρη. τοῦτο μέν, ἀφελῶς εἰποῦσα. βαρέως δὲ τὸ ἐφεξῆς, ἤγουν τό, ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφῆπται. ἔνθα σημείωσαι ὅπως ἑαυτῇ μάχεται ἡ διαβολή. Ἄρης μὲν γάρ, ἠπάσατο τὴν Ἀθηνᾶν ὡς τοὺς θεοὺς ἔριδι ξυνελάσασαν. ἐνταῦθα δὲ ἡ Ἄρτεμις μέμφεται τὴν Ἥραν ὡς ἐξ αὐτῆς ἔρις καὶ νεῖκος τοῖς ἀθανάτοις. καὶ ὅρα καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀμβρόσιος ἑανός, ἤτοι ἀμβρόσιος πέπλος, τοῦ ἐπιθέτου ληφθέντος ἀντὶ ὑποκειμένου, πέπλου γὰρ ἐπίθετον κυρίως ὁ ἑανός. τινὲς μέντοι ταυτὸν ἡγοῦνται, πέπλον καὶ ἑανὸν εἰπεῖν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ γράψας, ὅτι πέπλοι οὓς ἐπεπόρπωντο γυναῖκες μόναι, οἳ καὶ ἑανοὶ καλοῦνται. τὸ δὲ πρὸς ἑαυτῷ ἔλαβεν, ὃ καὶ ἀσπάζεσθαι λέγεται ὅ ἐστι πρὸς ἑαυτὸν σπᾶσθαι, τὴν δοτικὴν σύνταξιν ἔχει, διὰ τὴν τῆς προθέσεως ἐγγύτητα. ὁ δὲ τοῦ Διὸς γέλως, δηλοῖ μὴ ἄξια δακρύων τὴν παῖδα παθεῖν. γελᾷ δὲ οὐχ ἁπλῶς ὁ πατὴρ Ζεὺς ἐπὶ τῇ ἀφελεῖ κόρῃ, ἀλλὰ ἡδὺ καὶ οὐ πρὸς πικρίαν οἷον ὁ σαρδάνιος γέλως προφαίνει, παιδεύων ὡς οὐκ ἐξ ἀνάγκης χρὴ τὸν νοῦν ἔχειν πρὸς τοῖς θλίμμασι τῶν ἀφελῶν εἴτε τέκνων εἴτε καὶ ἄλλως γνησίων, ἀλλ' ἀμείβεσθαι γέλωτι τὰ σφῶν δάκρυα, πρὸς ἔνδειξιν τοῦ, γελοῖα κἀκεῖνα εἶναι. δεῖγμα δὲ τῆς κατὰ τὴν Ἄρτεμιν ἀφελοῦς νηπιότητος, τὸ ἐπὶ γονάτων πατρικῶν κάθισμα. κεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ δύο Ἀρτέμιδος ἐπίθετα. τὸ εὐστέφανος ἤτοι εὔκοσμος, στέφανος γάρ φασιν ἡ στεφάνη, γυναικεῖος κόσμος ἐπικεφάλιος. καὶ τὸ κελαδεινή, ἤγουν κῆλα δεινὰ ἔχουσα, τουτέστι βέλη. ἢ ὅτι ἐγκέλαδόν τινα σὺν ὠρίωνι ἀνεῖλε βιαζόμενον αὐτήν. ἢ διὰ τούς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐδηλώθη, κελαδεινοὺς ἤτοι θορύβους, οὓς ποιεῖ ἡ μὲν μυθικὴ Ἄρτεμις, κυνηγετοῦσα. ἡ δὲ ἀλληγορουμένη αὔξουσα καὶ φθίνουσα. σελήνης γὰρ πάθη αἱ αὐξομειώσεις ὅτε κέλαδοι ὡς ἐπιπολὺ περὶ ἀέρα γίνονται. τὸ δὲ ἐφῆπται, δοτικῇ τῇ νῦν συντέτακται, ἢ λόγῳ ἀντιπτώσεως, ἢ διότι ἀντὶ τοῦ ἐπήρτηται εἴληπται. ὅτι διάθεσις λύσεως πολέμου ἰσοπαλοῦς, τό, ἐρχόντο οἱ μέν, χωόμενοι. οἱ δέ, μέγα κυδιόωντες. ὡς τῶν μὲν νικηθέντων, χωομένων. τῶν δὲ νικησάντων, γαῦρον ἰόντων. οἱ ποιητικοὶ δὲ ταῦτα δρῶσι δαίμονες μετὰ τὴν κατ' αὐτοὺς μάχην. ὧν ἀνελθόντων ἐς Διός, Φοῖβος κάτω μείνας, ἐδύσετο Ἴλιον, δεδιὼς περὶ αὐτῇ μὴ αὐθημερὸν ἁλῷ διὰ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀνδρείαν. ὅτι θυμὸν μέγαν καὶ ῥωμαλεότητα δὲ Ἀχιλλέως δηλοῖ τό, Τρῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους, ὡς πᾶν τὸ παρατυχὸν κτείνοντος. διὸ καὶ πάλιν εἰς παραβολὴν τὴν ἀπὸ πυρὸς ἐλθὼν ὁ ποιητής, εἰκάζει τὴν τοῦ ἥρωος ἐντρέχειαν, ἐμπρησμῷ πόλεως. ὅν, οὕτω διὰ ταχέων φράζει. ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἵκανεν, ἄστεος αἰθομένοιο. θεῶν δέ ἑ μῆνις ἀνῆκε, πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κήδε' ἐφῆκεν, ὡς Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι πόνον καὶ κήδε' ἔθηκε. καὶ ὅρα ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ πόλεως ἅλωσιν συντομώτατα ἔφρασεν, οὕτω γοῦν ἔδει κατὰ τοὺς τεχνικούς, ὡσαύτως καὶ νῦν τὸν ἐμπρησμόν. ὅρα δὲ καὶ τὰ καίρια πάρισα τὰ ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων. τὸ ἀνῆκε. καὶ ἐφῆκε. καὶ ἔθηκεν. ὧν τὸ μὲν ἐφῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε. τὸ δὲ ἀνῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἀνήγειρε καὶ ἀνέπεισεν. ὃ λαμβάνεταί ποτε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνεβλάστησεν, ὡς ἐν τῷ, ἀνῆκεν ἡ γῆ βοτάνας. δὶς δὲ εἰπὼν τὸ ἔθηκε, διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. παιδεύων δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα, εἰς θεομηνίαν ἀνάγει τὸν μέγαν πολιτικὸν ἐμπρησμόν. δῆλον δὲ ὅτι πλεονάζει ταῖς ἀπὸ τοῦ πυρὸς παραβολαῖς ὁ ποιητής, εἰς δεῖγμα ἐνεργείας ἡρωϊκῆς καὶ δραστηριότητος. οἷον γάρ ἐστι τὸ πῦρ, πρὸ βραχέων εἴρηται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπετηδεύσατο ἐν μεγίστῳ καὶ πολυβλαβεῖ ἐμπρησμῷ, μὴ μνησθῆναι τῆς τοῦ πυρὸς λέξεως, ἀρκεσθεὶς τῷ σημείῳ αὐτοῦ, τῷ καπνῷ. καὶ τῷ, αἰθομένου, ὅ ἐστι καιομένου.

Ὅτι λογοειδὲς ἔπος ἐστὶ σαφὲς τό, εἱστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου. καὶ καινὸν οὐδὲν ἐν πολυστίχῳ ποιήματι τὰ τοιαῦτα ἔπη εὑρίσκεσθαι. ὁποῖον σὺν ἄλλοις πολλοῖς καὶ τό, ἵππους δὲ ξανθὰς ἕκαστον καὶ πεντήκοντα. θεῖον δὲ πύργον Τροίας φησίν, ὡς λόγῳ καὶ ἱερᾶς Τροίας. ἢ καὶ διὰ τὸ θεόδμητον τῆς πόλεως, ἤτοι θεοδόμητον ὡς πρὸ ὀλίγου

Εἱστήκει δ' ὁ γέρων Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου.
Ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον. αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
Τρῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες. οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίνεθ'. ὁ δ' οἰμώξας, ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
Ὀτρυνέων παρὰ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς.
Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετ', εἰσόκε λαοὶ
Ἔλθωσι προτὶ ἄστυ πεφυζότες. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐγγὺς ὅδε κλονέων. νῦν οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί κεν τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
Αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας,

γίγεχ-

Δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας.
Αἱ δὲ, πετασθεῖσαι, τεῦξαν φάος. αὐτὰρ Ἀπόλλων
Ἀντίος ἐξέθορε Τρώων, ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
Οἱ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
Δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο
Φεῦγον. ὁ δὲ, σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει. λύσσα δέ οἱ κῆρ
Αἰὲν ἔχε κρατερή. μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.
Ἔνθά κεν ὑψίπυλον Τροίην ἕλον υἷες Ἀχαιῶν,
Εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε,
Φῶτ' Ἀντήνορος ἀμύμονά τε κρατερόν τε.
Ἐν μέν οἱ κραδίῃ θάρσος βάλε. πὰρ δέ οἱ αὐτὸς
Ἔστη ὅπως θανάτοιο βαρείας χεῖρας ἀλάλκοι,
Φηγῷ κεκλιμένος. κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Αὐτὰρ ὅγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
Ἔστη. πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγών. εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος
Φεύγω, τῇ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται,
Αἱρήσει με καὶ ὥς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
Εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω
Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ
Φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι
Ἴδης τε κνημοὺς, κατά τε ῥωπήϊα δύω,
Ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο,
Ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μήμ' ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
Καί με μεταΐξας μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν,
Οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι.
Λίην γὰρ κρατερὸς περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
Εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω,
Καὶ γάρ θην τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἐν δὲ ἴα ψυχή. θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι
Ἔμμεναι. αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.

γίγνεσθαι. τούτῳ δὲ ὁ ποιητὴς ἐπάγει, ὅτι ἐπεὶ εἰσόκεν ὁ γέρων Ἀχιλλέα πελώριον, καὶ Τρῶας κλονοῦντα πεφυζότας, οὐδέ τις ἀλκὴ γίνεται ἀλλὰ δηλονότι ἐστὶ Τρωϊκὴ νίκην εἶχεν ὁ Ἀχιλλεύς, οἰμώξας, ἀπὸ πύργου βαίνει χαμᾶζε, ὀτρύνων στρατηγικῶς παρὰ τὸ τεῖχος ἀγακλειτοὺς πυλαωρούς. πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχετε. καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ σημείωσαι σχῆμα καὶ ἐνταῦθα ἐλλειπτικὸν καίριον ὡς πρὸς ἔπειξιν τῶν γινομένων. λείπει γὰρ τὸ, λέγων ἢ τοιοῦτόν τι. ἵνα εἴη τὸ ὅλον, τοιόνδε. ὀτρύνων πυλαωροὺς καὶ λέγων, πεπταμένας τὰς πύλας ἔχετε, ὅ ἐστιν ἀνεῳγμένας. εἴληπται δὲ ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐξαπλουμένων πτερύγων τοῖς πετομένοις ὡς αὐτὸς ὁ ποιητὴς καθυποδείξει διὰ παραβολῆς ἐν τῇ ω ῥαψῳδίᾳ. χαίρων δὲ τῇ λέξει Ὅμηρος, ἐρεῖ καὶ μετ' ὀλίγα, πεπταμένας τὰς πύλας, ὅ ἐστιν ἀνεῳγμένας. ἀγακλειτοὺς δὲ πυλαωροὺς λέγει, τιμῶν καὶ αὐτοὺς τῇ ἐνδοξότητι, ὥσπερ τὸν πύργον τῇ θειότητι. σημείωσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα δείκνυσιν ὁ ποιητὴς ὡς ἡ προμνημονευθεῖσα ἐπὶ τῶν πύργων στάσις τῶν δημογερόντων, λυσιτελεῖ ταῖς πόλεσιν ἐν καιρῷ μάχης. Πρίαμος γὰρ οὕτω γνοὺς κακῶς ἔχειν τὰ ἔξω τοῖς ἑαυτοῦ, βαίνει χαμᾶζε, καὶ λαλεῖ τὰ πρὸς ὠφέλειαν. τοῦτο δὲ καὶ προεκθέσεως τύπον ἐπέχει, ὡς τοῦ ποιητοῦ οἰκονομοῦντος παρεῖναι τὸν Πρίαμον περὶ τὰ τείχη ὡς ἂν πλατυνεῖ καὶ δι' αὐτοῦ τὴν ποίησιν μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἕκτορα. αἰτίαν δὲ ὁ βασιλεὺς λέγει τοῦ χρῆναι ἄρτι ἀναπεπτάσθαι τὰς τῆς πόλεως πύλας, τὸ τοὺς λαοὺς μέλλειν ἐλθεῖν προτὶ ἄστυ πεφυζότας, ἵνα εἰς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν, ἀλέντες ὅ ἐστι συγκλεισθέντες, ἀθροισθέντες. ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐγγὺς ὅδε φησὶ κλονέων. νῦν δίω, ἤγουν δι' εὐλαβείας οἴω, λοιγὶ ἔσεσθαι. ταῦτα δὲ γενναίου στρατηγοῦ ἔπαινος, ὡς καὶ μετ' ὀλίγα εὐθὺς τὸ, δείδια γὰρ μὴ οὖλος ἀνὴρ ἐς τεῖχος ἅληται, οἷα μηδενὸς δηλαδὴ τολμήσαντος ἔξω ἀντιστῆναι αὐτῷ εἰ μὴ αἱ πύλαι κλεισθῶσι. διὸ μετὰ τὸ, ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες, κελεύει αὖτις ἐπ' ἂψ θέμεναι σανίδας πυκινῶς ἀραρυίας. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, κλείσατε τὰς πύλας. καθὰ καὶ τὸ, σανίδας πυκινῶς ἡρμοσμένας, περιφραστικὴ ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, πύλας. ἔτι δὲ καὶ τοῦ, θύρας. πύλαι γὰρ καὶ θύραι, σανίδες εἰσὶ καὶ αὐταὶ ἀραρυῖαι πυκινῶς. τὸ δέ γε ἀνοῖξαι, οὕτω περιφράζει. οἱ δὲ, ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. τοῦτο δὲ, πρωθύστερόν ἐστι. πρῶτον γὰρ οἱ μοχλοὶ τουτέστιν οἱ ὀχῆες ἀπωθοῦνται, εἶτα

αἱ πύλαι ἀνίενται, ὃ δηλοῦται διὰ τοῦ ἀνεῖσαν, ἤτοι ἀνῆκαν καὶ ἐχάλασαν. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἀνοῖξαι καὶ τὸ κλεῖσαι συντομώτατα φράζων, ἀνακλῖναι καὶ ἐπιθεῖναι φησίν. ἔστι κατὰ τὸν ποιητὴν, ταυτὸν τὸ ἀνοῖξαι πύλας, καὶ ἀνεῖναι, καὶ ἀναθεῖναι, καὶ πετάσαι. ἐπὶ δὲ τούτοις εἰπὼν ὅτι αἱ δὲ, ἤγουν αἱ πύλαι πετασθεῖσαι τεῦξαν φάος. φάος, ἤγουν τὴν σωτηρίαν τῶν φευγόντων λέγει, ὡς καὶ ἐν τῷ, φάος δ' ἑτάροισιν ἔθηκεν ἄνδρας βαλών. ἢ καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἐξ ἡλίου φῶς, ἵνα λέγῃ τὸ παρακολουθοῦν τῇ ἀνοίξει τῶν πυλῶν. πολλάκις γὰρ ἐπιπροσθοῦνται τῷ ἔξωθεν φωτὶ αἱ πύλαι, φάος πτύχεσσιν ἀνοιγεῖσαι. ὅτι ἐν τῷ, οἳ δ' ἰθὺς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο, δίψῃ καρχαλέοι κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον. ὁ δὲ, ἤγουν ὁ Ἀχιλλεὺς σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει. λύσσα δέ οἱ κῆρ αἰὲν ἔχε κρατερή. μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι. Ἡρόδωρος καὶ Ἀππίων ἐκτείνουσι τὸ σφεδανὸν ὡς μετοχὴν, λέγοντες εἰλῆφθαι τὴν λέξιν, ἀντὶ τοῦ σφοδρῶς διώκων. οἱ μέντοι πλείονες ὡς ἐπίρρημα λαμβάνοντες αὐτὸ, σφεδανὸν λέγουσι τὸ συντονικὸν καὶ σφοδρόν. τὸ δὲ δίψῃ, θηλυκοῦ γένους ἐστί. τὸ γὰρ δίψος, τῶν ὑστέρων ἐστίν. Ὅμηρος δὲ, δίψαν οἶδεν ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. καρχαλέοι δὲ, οἱονεὶ καρφαλέοι, ὅ ἐστι κατάξηροι τήν τε γλῶσσαν, καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ σώματος. ὅθεν μετ' ὀλίγα κατὰ ἄστυ πεφυζότες, ἔπιόν τε, ἀκέοντό τε δίψαν. ὅρα δὲ ὅτι τὸν μὲν Ἕκτορά τινα κύνα εἶπέ τις λυσσητῆρα. ἐνταῦθα δὲ, αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἔχεσθαι τὸν Ἀχιλλέα λύσσῃ φησὶ κρατερᾷ, σιγήσας τὸ τοῦ κυνὸς ὄνομα διὰ τὸ εὐφημότερον. ὅτι θείας δυνάμεως δηλωτικὸν τὸ, ἐν μένος οἱ κραδίῃ θράσος βάλε, πὰρ δέ οἱ αὐτὸς ἔστη ὅπως θανάτοιο βαρείας κῆρας ἀλάλκοι. Φοῖβος δὲ οὕτω ποιεῖ ἐς Ἀγήνορα τὸν Ἀντηνορίδην, ἐξελθὼν εἰς μάχην αὖθις ἐκ τῆς πόλεως κατὰ σιωπώμενον. ἐφ' ᾧ ἀντιτάξαι αὐτὸν τῷ Ἀχιλλεῖ πρὸς ἀποπλάνησιν τοῦ κατ' εὐθὺ δρόμου, μὴ καὶ ὑψίπυλον Τροίην ἕλοιεν υἷες Ἀχαιῶν. ἐν τῷ τόπῳ δὲ τούτῳ, καὶ πτολίπορθον τὸν Ἀχιλλέα ὁ ποιητὴς καλεῖ. καὶ τὸ Τρωϊκὸν πεδίον μετ' ὀλίγα Ἰλήϊον λέγει, ἤγουν Ἴλιον. τουτέστι περὶ ὃ τέθαπται Ἶλος, ἐξ οὗ ἐπώνυμος ἡ πόλις τὸ Ἴλιον. τινὲς δὲ, Ἰδήϊον πεδίον γράφουσι τὸ τῇ Ἴδῃ ὑποκείμενον, διὰ τὸ εὐθὺς ἐπαγαγεῖν τὸν ποιητὴν, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι Ἴδης κνημούς. ὅτι πολύφρονα ἄνδρα δηλοῖ τὸ, πολλὰ δέ οἱ κραδίη πόρφυρε μένοντι. ἀλλαχοῦ δὲ, πόρφυρε κιόντι ἐρρέθη. τί δὲ τὸ πορφύρειν, πολλαχοῦ ἑρμήνευται. ὅτι οἱ περιέλκοντες τὸν Ἀγήνορα λογισμοὶ ἀντιστῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ νῦν, τοιοῦτοι ὡς εἰκὸς ἦσαν. ὤμοι ἐγὼν, εἰ μέν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλῆος φεύγω, τῇ περ ἤγουν ὅπου οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέονται, ἢ κλονέονται, αἱρήσει με καὶ ὣς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει. εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἐάσω Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ, ποσὶ δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλῃ φεύγω πρὸς πεδίον τὸ ὡς εἴρηται Ἰλήϊον, ὄφρ' ἂν ἵκωμαι Ἴδης τε κνημοὺς τοὺς προερμηνευθέντας, κατά τε ῥωπήϊα δύω ἤγουν ὑπεισέλθω δάση τὰ καὶ αὐτὰ προδηλωθέντα. ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα λοεσσάμενος ποταμοῖο, ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, προτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην. καὶ μέχρι τούτων ἐλθὼν καὶ συνεὶς ὅτι οὐ καλῶς ἐνταῦθα νοεῖ, ἐγκόπτει τὸν ἐφεξῆς εἱρμὸν τοῦ λόγου τούτου. καὶ ἀφεὶς ἀναπόδοτον κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως, ἐπισημαίνεται τὸ κακόβουλον εἰπών. ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; εἶτα διορθούμενος, ἐπάγει μή με ἀπαειρόμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ, καί με μεταΐξας, μάρψῃ ταχέεσσι πόδεσσιν, ὡς μὴ ἂν ἰσχύσαι φυγεῖν ἐς τὴν Ἴδην. καὶ ἔστι καὶ ἐνταῦθα ἕτερον ἐλλειπτικόν. ἐν γὰρ τῷ, μή με ἀπαειρόμενον πόλιος νοήσῃ καὶ ἑξῆς, λείπει τὸ δέδια, ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ ὅτι δέδοικα μή με ποδωκείᾳ καταλαβὼν Ἀχιλλεὺς, ἀνέλῃ. δυσὶ δὲ τούτοις ἐλλειπτικοῖς σχήμασιν, ἐπάγει καὶ ἀσύνδετον, τό. οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον ἀλύξαι. δῆλον δὲ ὅτι ἐνεργότατα ποιοῦν καὶ τὸ ἀσύνδετον καθὰ καὶ τὰ ἐλλειπτικὰ, ἀγωνιῶντι προσώπῳ οἰκειοῦνται, καὶ ἀπαρτίζουσι τὸν λόγον ὡς οἷα τῷ προσώπῳ συμπαθεύοντα. καί πως μὴ δυναμένῳ λαλεῖν ἀκέραια, συμβαλλόμενα πρὸς τοῦτο καὶ αὐτά. εἶτα ἐπιρρώσας ἑαυτὸν ὁ Ἀγήνωρ καθὰ ῥηθήσεται, ἀποκαθίσταται εἰς τὸ μὴ φυγεῖν ἀλλ' ἀντιστῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ. ὅτι δὲ μόλις ἐκφεύγει τὸ μὴ θανεῖν ἁρπαγεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετ' ὀλίγα καὶ αὐτὸ δηλωθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ πρώτη ἔλλειψις, δύναται θεραπευθῆναι ἐν τῷ, ἑσπέριος δ' ἂν ἔπειτα, εἴπερ νοηθείη ὡς ἑσπέριος δὴ ἄν, ἵνα λέγῃ ὅτι εἰ φύγω πρὸς πεδίον ὡς εἰς τὴν Ἴδην καὶ τῷ τέως ὑποδύσομαι τὰ ῥωπήϊα, πρὸς ἑσπέραν δὴ ἔπειτα λουσάμενος, ἐπανελεύσομαι. ἐν τούτοις δὲ ἰστέον καὶ ὅτι στρατιωτικὸν λουτρὸν δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἑσπέριος λοεσσάμενος ποταμοῖο, ἱδρῶ ἀποψυχθείς. καὶ ὅτι ὁ μεταβουλευσάμενος καὶ διὰ τοῦτο εἰπὼν ἐν ἑαυτῷ, ὡς ἕτερός με θυμὸς ἀνώγει, εἴποι ἂν καὶ τό. ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. ἔνθα δὲ φανερὸς ὁ κίνδυνος, λεχθείη ἂν τὸ, οὐκέτ' ἔπειτα ἔσται θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἄλλῃ φεύγω τουτέστιν ἀλλαχοῦ ἐπιρρηματικὸν καὶ νῦν ὄν, ὅμως προσγεγραμμένον ἔχει τὸ ι, ὡς ἀπὸ δοτικῆς γεγονός. καθὰ καὶ τὸ ταύτῃ, ἀντὶ τοῦ οὕτως. καὶ τὸ ἑτέρηφι παρ' Ἡσιόδῳ, ἀντὶ τοῦ ἑτέρως. τὸ δὲ ποσὶ φεύγω, πρὸς διαστολὴν ἐφράσθη τοῦ ἄλλως φεύγειν, διὰ ψυχῆς, ὃ προηγεῖται τοῦ φεύγειν ποσίν. ὥσπερ καὶ τὸ, μάρψῃ πόδεσσι, διέσταλται τοῦ ἄλλως μάρπτειν, ὅπερ μάλιστα κυριολεκτεῖσθαι οἶδεν ἐπὶ χειρῶν. τὸ δὲ ποταμοῖο, λέλειπται προθέσεως, ἔστι γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ποταμοῦ. τὸ δὲ ἀποψυχθεὶς ἱδρῶ, οὐκ ἔστι φράσαι κυριώτερον. οὐ γὰρ ἀπονίζεται, οὐδὲ ἀποψᾶται ἁπλῶς τοιοῦτος ἱδρὼς, ἀλλ' ἐπὶ ἀναψυχῇ, ἧς δηλωτικὸν τὸ ἀποψυχθείς. ἑτεροῖον δὲ τούτου ἐστὶ τὸ ἀποψυγῆναι, ὃ κυρίως ἐπὶ φυτῶν κεῖται. τὸ δὲ φίλος θυμὸς, ταυτὸν τῷ φίλον ἦτορ. τὸ δὲ ἀπαειρόμενον πεδίονδε, ἀντὶ τοῦ ταχὺ φεύγοντα ὡς δι' ἀέρος φερόμενον. ὅτι ὁ ῥηθεὶς

ἀγή-

ἀγήνωρ, ὃν δῖον ἀμύμονά τε κρατερόν τε λέγει, οἶδε μὲν ὅτι λίαν κρατερὸς πολὺ πάντων ἐστ' ἀνθρώπων Ἀχιλλεύς, πείθει δὲ ὅμως ἑαυτὸν μετὰ τοὺς ῥηθέντας ἀνωτέρω διαλογισμούς, θυμὸν ἀναλαβέσθαι καὶ ἀντιστῆναι. φησὶ γάρ. εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλιος κατ' ἐναντίον ἔλθω, καὶ γὰρ δὴ καὶ τούτῳ τρωτὸς χρὼς ὀξέϊ χαλκῷ, ἐν δὲ ἴα ψυχή. θνητὸν δέ ἑ φάσ' ἄνθρωποι ἔμμεναι. αὐτάρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. ὁ δὲ τοιοῦτος νοῦς προσαρμόσει ἀνδρὶ ἀθεωτέρῳ καὶ ἀπειροτέρῳ κατατολμῶντι γενναιοτέρου τινός. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα ἔλλειψίς τις ἐστίν. ἐν γὰρ τῷ, εἰ δέ οἱ κατεναντίον ἔλθω, δοκεῖ λείπειν τὸ, ἴσως ἀνέλω αὐτὸν ἢ τοιοῦτόν τι, ὅπερ ὀκνῶν εἰπεῖν ὁ ἀγήνωρ, ἐνέλειψεν. οὕτω γὰρ εὐοδοῦται ἐφεξῆς τὸ, καὶ γὰρ δὴ τούτῳ τρωτὸς χρώς. ἄλλως μέντοι εἰ μὴ ἐλλειπτικὸς ἐνταῦθα ὁ λόγος. περιττός ἐστιν ὁ γὰρ σύνδεσμος. ἵνα λέγῃ ὅτι, εἰ δέ οἱ ἀντίος ἔλθω, καὶ τούτῳ τρωτὸς ὁ χρώς. εὕρηται δὲ πολλαχοῦ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐκ περιττοῦ κείμενος ὁ τοιοῦτος σύνδεσμος, ὥσπερ καὶ ὁ καί, καὶ ὁ δέ, καὶ ὁ ἀλλά, καὶ ἕτεροι.

Ὣς εἰπὼν, ἀχιλῆα ἀλεὶς μένεν. ἐν δέ οἱ ἦτορ
Ἄλκιμον ὡρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.
Ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
Ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται ἐπεί κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ.
Εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν,
Ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
Ἀλκῆς πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι,
Ὣς ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ δῖος ἀγήνωρ,
Οὐκ ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' ἀχιλῆος.
Ἀλλ' ὅ γε ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσε ἴσην.
Ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο καὶ μέγ' ἄϋτει.
Ἦ δή που μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμ' ἀχιλλεῦ
Ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν τρώων ἀγερώχων.
Νηπύτι'. ἦ τ' ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
Ἐν γάρ οἱ πλέες τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν.
Οἵ κεν πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν,
Ἴλιον εἰρυόμεσθα. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις
Ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής.
Ἦ ῥα, καὶ ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε.
Καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
Ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
Σμερδαλέον κονάβησε. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
Βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε. θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.

Ὅτι θυμὸν παρδάλεως ἱστορῆσαι βουλόμενος Ὅμηρος, καὶ ὡς ἑαυτὴν ἐπιρρίπτει θανάτῳ, παραβάλλει αὐτῇ τὸν εἰρημένον ἀγήνορα, λέγων ὅτι ἀλεὶς ὅ ἐστι συστραφεὶς, ἔμεινε τὸν Ἀχιλλέα. ἐν δέ οἱ ἦτορ ἄλκιμον ὡρμᾶτο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. ἠΰτε πόρδαλις εἶσι βαθείας ἐκ ξυλόχοιο ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται ἐπείκεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ. εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ ἠὲ βάλῃσιν, ἀλλά τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη, οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς πρίν γ' ἠὲ ξυμβλήμεναι ἠὲ δαμῆναι, ὣς ἀγήνωρ οὐκ ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' ἀχιλῆος. ἰστέον δὲ ὅτι ὡς τὰ πολλὰ, ἡ ποίησις πόρδαλιν λέγει διὰ τοῦ ο, παρὰ τὸ προάλλεσθαι, πλεονάζοντος τοῦ δ'. ἐν δὲ ῥητορικῷ παλαιῷ λεξικῷ εὕρηται οὕτως. πόρδαλιν, οἱ δ' ἄλλοι. ἀττικοὶ δὲ, πάρδαλιν. Ὅμηρος δὲ, τὸ μὲν ζῶον, διὰ τοῦ ο. τὴν δορὰν δὲ, διὰ τοῦ α. θηλυκῶς δὲ κἀνταῦθα ἡ ξύλοχος. δηλοῖ δὲ τὸν ὑλώδη καὶ δασὺν τόπον ὡς ξύλα ἔχοντα. τὸ δὲ οὐ ταρβεῖ οὐδὲ φοβεῖται, ἀντὶ τοῦ οὔτε δειλιᾷ οὔτε φεύγει. τὸ δὲ ἐπείκεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ, τινὲς γράφουσιν ἐπεὶ κυνυλαγμὸν ἀκούσῃ διὰ τὸ γράψαι που τὸν Στησίχορον, ἀπειρεσίου κυνυλαγμοῦ. παλαιὸς δέ τις μεμφόμενος τὴν τοιαύτην γραφὴν, φησὶν ὅτι οὐχ ὁρῶ πλεονέκτημα ἐκ τοῦ συνθέτου, καὶ χωρὶς γὰρ κυνὸς, ὑλαγμὸς ἐπὶ κυνῶν ἀκούεται, ὡς ἐπὶ ἵππων χρεμετισμός. ἄλλως τέ φησι τὰ εἰς μὸς διὰ γ' παραληγόμενα. μετὰ προθέσεως συντίθενται μενούσης τῆς αὐτῆς τάσεως, ἤγουν τοῦ αὐτοῦ τόνου, δι' ὃ παιγμὸς ἐμπαιγμὸς, κηρυγμὸς ἐκκηρυγμός. ἔδει οὖν καὶ τὸ ὑλαγμὸς, τοιοῦτόν τι παθεῖν, καὶ μὴ συντεθῆναι μετ' ἄλλου μέρους λόγου. ὅρα δὲ καὶ ὅτι διαφέροντα κἀνταῦθα κεῖνται τὸ οὐτάσῃ καὶ τὸ βάλῃ. τὸ δὲ καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένην τὴν πάρδαλιν μὴ λήγειν ἀλκῆς, καὶ σῦς πάσχει καὶ ἕτερα ζῶα θυμομαχοῦντα ἐν τοῖς κινδύνοις. ξυμβλήμεναι δὲ, τὸ πλησιάσαι καὶ συμμῖξαι. ὅτι τὸ, ἀσπίδα πρόσθεν ἔσχετο ἀγήνωρ, ἀντὶ τοῦ προεβάλετο εἰς φυλακὴν τοῦ σώματος. ὅτι πρὸς θρασυνόμενον στρατηγὸν εἰκῆ κατὰ πόλεως, εἴποι ἄν τις σώφρων πολίτης ἀριστεὺς, τοιαῦτα. ἢ δή που, ἢ ἤδη που, μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ φαίδιμε δεῖνα ἤματι τῷδε πόλιν πέρσειν. νηπύτιε. οὔτ' ἔτι ἤγουν ὄντως ἔτι πολλὰ τετεύξεται ἄλγεα ἐπ' αὐτῇ. ἐν γάρ οἱ πλέες

τε καὶ ἄλκιμοι ἀνέρες εἰμέν, ἤγουν ἐσμέν, οἳ πρόσθε φίλων τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν, Ἴλιον εἰρυόμεσθα ἢ εἰρυσώμεθα. σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις, ὧδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσαλέος πολεμιστής. πρὸς ἀχιλλέα δὲ ταῦτα ὁ ἀγήνωρ φησί, φθάσας ἐπαίνοις γεραίρειν τὸν κατ' αὐτοῦ νικητὴν ἐσόμενον. ὅρα δὲ ὅτι ἀντὶ τοῦ νήπιε κοινοῦ ὀνόματος καὶ συνήθους ἐν πολλοῖς τῷ ποιητῇ, τὸ νηπύτιος ποιητικὸν ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ ἐπλεόνασεν. εἰρύεσθαι δὲ τὸ φυλάττειν, ἀπὸ τοῦ ἐρύω, πλεονασμῷ τοῦ ι. ὥσπερ καὶ ἐῶ εἰῶ. καὶ ἐρωτῶ εἰρωτῶ. τὸ δὲ ἐφέψεις, ἀντὶ τοῦ ἀκολουθήσεις, διώξεις, καταλάβεις. τοιοῦτος οὖν πάντως καὶ τό, πότμον ἐπισπεῖν. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ ἐφέψεις, ὃ δὴ μέλλων ἐστὶ τοῦ ἐφέπω ῥήματος, ταὐτὸν δύναται τῷ ἐπισπεῖν. τὸ δὲ τοκέων ἀλόχων τε καὶ υἱῶν, ἔν τισιν ἀντιγράφοις μετὰ τὸ ἀλόχων, ἔχει κείμενον τὸ τοκήων. ὅτι ἐστέον εἴρηται περὶ ἀγήνορος τό, ὀξὺν ἄκοντα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε κατὰ ἀχιλλέως. ἔχει γάρ τι γλυκείας ἀντιθέσεως ἐνταῦθα τὸ ὀξὺ καὶ τὸ βαρύ. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, παχείης χειρὸς γράφουσιν. Ὅτι ἀλλαχοῦ μέν, τὴν χρυσῆν πτύχα τῆς ἀσπίδος τοῦ ἀχιλλέως, θεοῦ δῶρα εἶπεν ὁ ποιητὴς ὡς ἐκεῖ ἐγράφη. ἐνταῦθα δὲ τὴν ἐκ κασσιτέρου νεοτεύκτου κνημῖδα, οὕτω καλεῖ. εἰπών. θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα. σημειῶσαι δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ ἔβαλε, τίθησιν οὐκ ἐπὶ πληγῆς καὶ σαρκῶν ψαύσεως. φησὶ γάρ. καί ῥ' ἔβαλε κνήμην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν. ἀμφὶ δέ μιν κνημὶς σμερδαλέον κονάβησε. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε. ὥστε βαλεῖν λέγεται, καὶ τὸ ἁπλῶς εὐστοχῆσαι κἂν μὴ διακύψῃ τὸ βέλος ἐντός. πλείων δ' ὅμως ἡ ἑτέρα χρῆσις. διὸ καὶ κατὰ τὴν ἀρχὴν ὅμηρος εἰπὼν ἐνταῦθα τὸ ἔβαλε κνήμην, ἐπάγει πρὸς ἑρμηνείαν τό, οὐδ' ἀφάμαρτεν. εἶτα πρὸς πλείω σαφήνειαν, λέγει. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσεν, ἤτοι ὀπίσω ὥρμησεν. οὕτω δ' αὖθις ἑρμηνευτικὸν τό, οὐδ' ἐπέρησε. τὸ γὰρ ὁρμῆσαν ὀπίσω, πάντως οὐκ ἐπέρησεν ὡς προκύψαι ἐπὶ τὰ ἐντός. ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ πολεμῶ πολεμίζω, νεμεσῶ νεμεσίζω, οὕτω διχῶς καὶ κοναβῶ καὶ κοναβίζω. δοκεῖ δὲ διαφορεῖσθαι ὁμοίως καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημειώθη, καὶ τὸ ὀργίζω. φαίνεται γὰρ καὶ ὀργῶ εἶναι ῥῆμα ἐξ οὗ ἀοργησία καὶ ἀόργητος. εἰ δέ τις ἐρεῖ ἐκ τοῦ ὀργῶ τὸ ὁρμῶ αὐτὰ γίνεσθαι, ἴσως ὡς οὐκ ἔστι κίνησις τοῦ ὀργῶ, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ, τὸ ὀργιάζω κινεῖται. ὅρα δὲ καὶ τὸ ὑπὸ γούνατος, δηλοῦν ποῖον μέρος κνήμη λέγεται. σημειῶσαι δὲ ὡς εἰ καὶ μὴ διήλασεν ὁ ἀγήνωρ, ὅμως ἔτυχε τῆς κνήμης τοῦ ἀχιλλέως. δεξιῶς μὲν ἀφείς, κωλυθεὶς δὲ βλάψαι, διὰ τὸ τῆς κνημῖδος ἡφαιστότευκτον, ἢ καὶ νεότευκτον.

Πηλείδης δ' ὡρμήσατ' ἀγήνορος ἀντιθέοιο
Δεύτερος. οὐδέ τ' ἔασεν ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
Ἀλλά μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ.
Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκπέμπε νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ πηλείωνα δόλῳ ἀποέργαθε λαοῦ.
Αὐτῷ γάρ ῥ' ἑκάεργος ἀγήνορι πάντα ἐοικώς,
Ἔστη πρόσθε ποδῶν. ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσσὶ διώκειν.
Ἕως ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο,
Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα σκάμανδρον
Τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν ἀπόλλων
Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν,
Τόφρ' ἄλλοι τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον ὁμίλῳ,
Ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἐκτὸς
Μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γνώμεναι ὅς τε πεφεύγοι,
Ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, ἀλλ' ἀσπασίως ἐσέχυντο
Ἐς πόλιν, ὅν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σαώσαι.

Ὅτι τὸ ὥρμησεν, ὡρμήσατο ἐνταῦθα φησίν. οὕτω δὲ κατωτέρω καὶ τὸ ἐδίωκεν, ἐδιώκετο, λιπὼν ὅτι τὸ ὡρμήσατο ἀγήνορος ἀχιλλεὺς ἤγουν κατὰ τοῦ ἀγήνορος. καὶ ὅτι τὸν ἑκάεργον πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο, ἤγουν διὰ τοῦ πεδίου. ὅτι τό, ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐξέπεμπε νέεσθαι ὁ ἀπόλλων δηλαδὴ τὸν ἀγήνορα, καλὸν εἰπεῖν ἐπὶ τοῦ μηδὲν ὅλως κακὸν ἐν πολέμῳ παθόντος. εὐφήμως δὲ λεχθήσεταί ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ δειλίαν ἀνασωθέντος ὑπό τινος. κεῖται δὲ καὶ τοῦτο ἐν τῷ, ὡρμήσατο μὲν ἀχιλλεὺς κατὰ τοῦ ἀγήνορος, δεύτερος, οὐδέ τ' ἔασεν κῦδος ἀρέσθαι. ἀλλά μιν ἐξήρπαξε. κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ. ἡσύχιον δ' ἄρα μιν ὡς ἐῤῥέθη ἐξέπεμπε, τὸν ἀχιλλέα δὲ δόλῳ ἀπείργαθεν ἤγουν ἀπεῖργε λαοῦ. αὐτῷ γάρ ῥ' ἑκάεργος ἀγήνορι πάντα ἐοικώς, ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο διώκειν. ἕως ὁ τόν, ἤγουν ἕως ὁ ἀχιλλεὺς τὸν ἀπόλλωνα πεδίοιο καθὰ ἐῤῥέθη διώκετο πυροφόροιο τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα σκάμανδρον, τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα, δόλῳ δ' ἄρ' ἔθελγεν ἀπόλλων ὡς αἰεὶ ἔλποιτο κιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν, ἤγουν ἰδίοις. τόφρα ἤγουν ἐν τοσούτῳ ἄλλοι τρῶες πεφοβημένοι, ἦλθον ὁμίλῳ ἤγουν ὁμιλαδὸν ὅ ἐστιν ἰλαδὸν καὶ ὁμοῦ,

ἀσπά-

ἀσπάσιοι προτὶ ἄστυ. πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων, ἤτοι συγκλεισθέντων. καὶ τοῦτο ἐστὶν ἡ αἰτία τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀγήνορι μυθογραφίας. ἄλλως γὰρ, οὐκ εὐδιοίκητον εἶχε πιθανότητα σωθῆναι ἀσκύλτως τοὺς Τρῶας ἔξω πόλεως, εἰ μὴ ὁ ἀληθὴς ἢ ὁ φαινόμενος Ἀγήνωρ ἀπέπλαγξε τὸν Ἀχιλλέα. καὶ οὕτως ἐν ἀδείᾳ φυγόντες οἱ τῆς πεδιάδος Τρῶες, σώζονται. ἠρκέσθη γὰρ ὁ ποιητὴς τῷ παραπετασμῷ ὀλίγῳ, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς τῆς πεδιάδος ἀκινδύνους ἐᾷ. καὶ ὅρα ὅπως ὁ Ἀχιλλεὺς εἰς βραχύ τι σπεύσας διὰ φιλοτιμίαν ἄκαιρον, τῶν μεγάλων ἐξέπεσε. καὶ οὔτε τοῦ Ἀγήνορος ἔτυχε, καὶ οὐδὲ τοὺς τῆς πεδιάδος πολεμίους ἔβλαψεν. οὐ κατὰ τὴν παροιμιώδη κύνα ἥττονος κρέως τὸ μεῖζον ἀλλαξάμενος, ἀλλ' ἔμπαλιν τῇ εἰς μικρόν τι λιχνείᾳ, καὶ τῶν μειζόνων ἐκπεσών. ἔτι ὅρα καὶ ὅτι τὸ ἐξήρπαξε θεραπεύων ἀλληγορικῶς ὁ ποιητὴς, ἔφη, ἐκάλυψεν ἠέρι πολλῇ. μονονουχὶ λέγων, ὡς ἁρπαγὴν ἐνταῦθα νοητέον, ἀποκρυβήν τινα διὰ ἀορασίας. ὑποδύντος οἷα εἰκὸς τοῦ Ἀγήνορος, μυρίκας, ἢ ἑτέραν τινὰ ὕλην ἐκ τῆς περὶ τὸν ποταμόν. ἥτις ἀποκρυβῆ, τὸν Ἀγήνορα θανάτου ὑπεξελοῦσα ὡς μὴ θανεῖν ὑπὲρ μοῖραν, εἰς τὸν κατὰ μοῖραν ἐξειλημμένον Ἀπόλλω ἀνάγεται. τὸ δὲ πρόσθε ποδῶν, τὴν ἐγγύτητα δηλοῖ τὴν ἄγαν, ὑφ' ἧς δολούμενος ἐθέλγετο Ἀχιλλεύς. οὕτω καὶ πέρδιξ περιπατεῖται τὰ νεογνά, εἰλουμένη πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ θηρατοῦ ἕως ἐκεῖνα ἡσύχια γένωνται διαπεφευγότα τὸν τάραχον. τὸ δὲ πεδίοιο διώκετο καὶ ἑξῆς, ἀκίχητα δίωξιν καὶ τὴν πλεῖδην ἄρτι δηλοῖ. τὸ δὲ πυροφόροιο, τὸ τῆς Τροίας ἑρμηνεύει ἐρίβωλον. τὸ δὲ δόλῳ ἔθελγεν, ἀντὶ τοῦ ἡδέως ἠπάτα κἀνταῦθα κεῖται. τὸ δὲ ἀσπάσιοι, ἀγαθὴ λέξις ἐστίν, ὅθεν διὰ τὸ καίριον, πάλιν μετ' ὀλίγα ἐπιρρηματικῶς λέγει ὅτι ἀσπασίως ἐσέχυντο εἰς πόλιν, ἤτοι κατὰ σπουδὴν πολλὴν ὡς οἷα χυθέντες, εἰσῆλθον. ἐκ μεταφορᾶς καὶ νῦν τῶν κατὰ ῥοῦν χεομένων ὑδάτων. εἶτα ἑρμηνεύων τό, Τρῶες πεφοβημένοι ἦλθον, καὶ διασαφῶν τὴν ἐν αὐτοῖς σπουδήν, φησίν. οὐδ' ἄρα τοί γε ἔτλαν μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους καὶ γνῶναι ὅστε πεφεύγοι, ὅστ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, ἀλλ' ἀσπασίως κατὰ ἐρρέθη ἐσέχυντο ἐς πόλιν, ὅν τινα τῶν γε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν. ὃ δὴ μερικεύει τὸ πληθυντικὸν συνήθως εἰς ἑνικὴν πτῶσιν, οὐ γὰρ πάντες Τρῶες εἰσῆλθον, ἀλλ' ὃς ἐκ πολέμου φυγὼν σέσωστο. λέγει δὲ γόνατα μέν, τὰ συνήθη. πόδας δέ, τὰ μετὰ τὴν κνήμην ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. εἰ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τὰ γοῦνα φέρειν ἁπλῶς τινας λέγονται, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ σώζουσι τοὺς ῥωμαλέως φεύγοντας. τοῖς δὲ ποσὶ καὶ τοῖς γούνασι, καὶ αἱ μέσον αὐτῶν πάντως κνῆμαι συμπονοῦνται. προσέθετο δὲ τοὺς πόδας, διότι τῇ αὐτῶν διαστάσει πλείονι οὔσῃ ὁ δρόμος ἐπιταχύνεται, κατὰ τό, πόδας δ' ὑπερικταίνοντο, ὅπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ὅς ἔθανε, δηλοῖ ὡς καὶ τό, ὅς πεφεύγοι, ἀττικῶς νοεῖται ἀντὶ τοῦ πέφευγεν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Χ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΤΩΝ Τρώων ἐγκλεισθέντων εἰς τὴν πόλιν, μόνος Ἕκτωρ ὑπομείνας Ἀχιλλέα, τὸ μὲν πρῶτον φεύγει. ἔπειτα δὲ ἀνθίσταται, Ἀθηνᾶς αὐτὸν πεισάσης, καὶ ἀναιρεῖται. ἐξάψας δὲ αὐτὸν τοῦ ἅρματος ὁ Ἀχιλλεύς, διὰ τοῦ πεδίου ἐπὶ τὸν ναύσταθμον ἕλκει. οἱ δὲ κατὰ τὴν πόλιν, ὀδύρονται ταῦτα ὁρῶντες, ἐγκεκλεισμένοι.

ΙΛΙΑΔΟΣ Χ ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΟΤΙ τῆς χῖ ῥαψῳδίας ἐμμέτρως μὲν εἰπεῖν, ἡ περιοχὴ ταύτη. χῖ, θέει δὲ γόνος ὠκὺς, ἀπώλεσεν ἕκτορα δῖον. ἄλλως δὲ, ἕκτορος ἀναίρεσις. ὅτι ἐν ἄλλοις μὲν, ἔστιν εἰπεῖν τινας εἶπε πεπτηότας καθὰ νεβρούς. ἐνταῦθα δὲ, τοὺς τρῶας ὁμοίως λέγει πεφευγέναι. φησὶ γάρ. ὣς οἱ μὲν κατ' ἄστυ πεφυζότες ἠΰτε νεβροὶ, ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν, κεκλεμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν. ὡς γὰρ προερρέθη, δίψῃ καρχαλέοι ἔφευγον. ὕδατος δὲ ἀλλὰ νόπῃ ἔπιον, εἰ καὶ ὁ ποιητὴς αὐτὸ σιωπᾷ συνυπακουόμενον τοῖς γινομένοις. ὃς καὶ σεμνοτάτῃ παραβολῇ ἐπὶ ὁμοίαν συνθήκην ἐχρήσατο. ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ πιεῖν ἐκ τοῦ πίω, δίχα, κύκλωψ, τῇ πίε οἶνον. καὶ ἐν ἄλλοις δὲ τοιούτοις, συστέλλεται τὸ ι λόγῳ παραληγούσης δευτέρου ἀορίστου, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν. οὐ δὴ ῥήματος, διττὴ διάθεσις. ἢ γὰρ πίον καὶ ἀκέοντο, ἢ πίοντο καὶ ἀκέοντο, παθητικῷ σχήματι ἄμφω. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ἐν δὲ τῷ, τί μὲν ἐκ βοτάνης ἧκεν μέλλοντα πιεῖν, ἐκτείνεται τὸ κατ' ἀρχὴν δίχρονον. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι οὐ μόνον πίω καὶ πίομαι, ἀλλὰ καὶ πιοῦμαι. ἀριστοφάνης. πικρότατον οἶνον τήμερον πιεῖ. ὡς δὲ κοινόν ἐστι ῥῆμα τὸ πίω, πίφλωι τὸ μαχοῦ. δὸ οὐ μόνον αὐθυποτάκτου λόγῳ τὸ πίομαι μεγεθύνει τὴν παραλήγουσαν παρὰ τοῖς ὕστερον, ἀλλὰ καὶ συστέλλει κατὰ τὸ, τίω τίομαι. δηλοῖ δὲ τὴν κοινότητα τοῦ πίω, καὶ ὁ πίσω μέλλων παρὰ πινδάρῳ καθὰ προερρέθη. καὶ τὸ πίσομαι παρὰ ἀριστοφάνει ἀντὶ τοῦ πίω. ὅθεν καὶ ἡ ἐν πελοποννήσῳ πίσα, καὶ τὰ ὁμηρικὰ πίσεα. τὸ δὲ ἀπεψύχοντο, ταυτόν ἐστι τῷ ἀνέψυχον. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων τὸ, ἱδρῶ ἀποψυχθεὶς, ἀντὶ τοῦ ἀναψύξας. τὸ μέντοι ἀποψύχειν ἐνεργητικῶς, λειποψυχίαν ἢ θάνατον δηλοῖ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον. ἵνα τὸ ψύχειν δίχα, δυσεμφάτως παρ' ἡσιόδῳ ἔχει. εὕρηται δὲ καὶ ψύχειν παρ' ὁμήρῳ, καθὰ ἐδηλώθη ἐν τῷ, ἦκα μάλα ψύξασα. ἀκεῖσθαι δὲ, τὸ θεραπεύειν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ, ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν. δοκεῖ ἡ λέξις γίνεσθαι παρὰ τὸ ἀκὴν τουτέστιν ἡσυ-

ΩΣ οἱ μὲν κατὰ ἄστυ πεφυζότες ἠΰτε νεβροὶ,
Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, πίον τ' ἀκέοντό τε δίψαν,
Κεκλιμένοι καλῇσιν ἐπάλξεσιν. αὐτὰρ ἀχαιοὶ,
Τεῖχος ἆσσον ἴσαν σάκε' ὤμοισι κλίναντες.
Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν,
Ἰλίου προπάροιθε πυλάων σκαιάων.
Αὐτὰρ πηλείωνα προσηύδα φοῖβος ἀπόλλων.
Τίπτέ με πηλέος υἱὲ ποσὶν ταχέεσσι διώκεις,
Αὐτὸς θνητὸς ἐὼν θεὸν ἄμβροτον; οὐδέ νύ πω με
Ἔγνως ὡς θεός εἰμι. σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
Ἦ νύ τοι οὔ τι μέλει τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας,
Οἳ δή τοι εἰς ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρ' ἐλιάσθης.
Οὐ γάρ με κτανέεις, ἐπεὶ οὔ τοι μόρσιμός εἰμι.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἔβλαψάς μ' ἑκάεργε θεῶν ὀλοώτατε πάντων
Ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος. ἦ κ' ἔτι πολλοὶ
Γαῖαν ὀδὰξ εἷλον, πρὶν ἴλιον εἰσαφικέσθαι.
Νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐσάωσας
Ῥηϊδίως, ἐπεὶ οὔ τι τίσιν γ' ἔδεισας ὀπίσσω.
Ἦ σ' ἂν τισαίμην, εἴ μοι δύναμίς γε παρείη.
Ὣς εἰπὼν προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει,
Σευάμενος ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος, σὺν ὄχεσφιν
Ὅς ῥά τε ῥεῖα θέῃσι τιταινόμενος πεδίοιο,
Ὣς ἀχιλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

ἡσύχως. ἐπειδὴ πᾶσα σώματος θεραπεία, ἡσυχίαν περιποιεῖται παράχου τινός. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, φεύγεις, ἀκέστην καλοῦσι τὸν ἰατρὸν ὥς φασιν οἱ παλαιοί. ὅτι δὲ ἀκεῖσθαι, καὶ τὸ ῥάπτειν ἐλέγετο. ἐτίθετο δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ νεῶν περιτεχνικῶς, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. τὸ δὲ κεκλιμένοι καλοῖς ἐπάλξεσιν, ἀντὶ τοῦ προσεχόμενοι καὶ κρυπτόμενοι ἐπὶ τῶν μαχάνων. καὶ τὸ μὲν καλαῖς, εὐειδεῖς τινα καὶ κάλλος δηλοῖ ὡς εἰκός, κτίσματος. ἔπαλξις δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀλκῶ ἄλξω τὸ βοηθῶ, ἐφ' ἧς ἀλκοῦσι τῇ πόλει οἱ μαχόμενοι. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἄλξω, καὶ τὸ ἄλξ ἀλκὸς ἀλκὶ παράγουσί τινες, ὡς καὶ προδεδήλωται. οἱ τρῶες μὲν, οὕτω πεφυζότες ἐπιόιεν. αὐτὰρ ἀχαιοί φησι, τείχεος ἆσσον ἴσαν, ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν, σάκε' ὤμοισι κλίναντες, ὡς οἷα τειχομαχήσοντες. εἰ καὶ τὰ ἐφεξῆς ἐπὶ τοῦ ἕκτορι συμβεβηκότα, διεκώλυσαν. εὐμεθόδως καὶ τοῦτο πλασαμένου τοῦ ποιητοῦ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ῥηθὲν ἴσαν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἴω ἐνεστῶτος γίνεται, οὗ πληθυντικὸν πολλαχοῦ τὸ ἴομεν. ἵνα ᾖ ὡς ἐκ τοῦ τίω τὸ ἔτισαν, οὕτω καὶ τὸ ἴω ἴσαν. ἢ ἐκ τοῦ ἶμι τοῦ παραληγομένου μόνῳ διχρόνῳ, ἵνα ᾖ ὡς τίθημι θέσαν, οὕτω καὶ ἶμι ἴσαν. ὅτι δὲ διττῶς ἐστιν εἶμι ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι διὰ διφθόγγου, καὶ πάλιν ἶμι διὰ τοῦ ι, παραδεδόασιν οἱ τεχνικοί. καινὸν δὲ οὐδὲν διφορεῖσθαι ὡς εἴρηται τὸ εἶμι, ὅπου γε διφόρησιν ἔχει καὶ τὸ πρωτότυπον αὐτοῦ. ἔστι γὰρ εἴω τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου, οὗ δεύτερος ἀόριστος τὸ ἶον ἶες καὶ ἴομεν τὰ αὐθυπότακτα. καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου εἴω, τὸ διὰ διφθόγγου εἶμι. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον ἴω διὰ μόνου διχρόνου ὡς τὸ τίω, οὗ πληθυντικὸν ὡς προεβραχέων ἐρρέθη, τὸ κοινὸν ἴομεν ὡς τίομεν. καὶ ἐκ τοῦδε τοῦ ἴω, τὸ ἕτερον ἶμι οὗ κατάρχει μόνον τὸ ι. ὅτι τῶν ἄλλων τρώων ὡς ἐρρέθη πεφοβημένων εἰς ἄστυ, μόνος ὁ ἕκτωρ ἔξω ἔμεινε κακοτυχῶς. φησὶ γοῦν. ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ μοῖρ' ἐπέδησεν, ἰλίου προπάροιθε πυλάων τε σκαιάων. τοῦτο δὲ, προαναφώνησιν ἔχει ἐν τῷ, ὀλοὴ μοῖρα. ὡς μικρὸν ὅσον ἀπολουμένου τοῦ ἕκτορος. μοῖρα δὲ πάντων ὀλοὴ, πρὸς διαστολὴν εἴρηται μοίρας ἑτέρας, ἀφ' ἧς καὶ εὐμοιρία, καὶ ἀτρείδης μοιρηγενής. ὅρα δὲ τὸ ἐπέδησε, δι' οὗ δηλοῦται, ἢ ὅτι στερρῶς ὁ ἕκτωρ ἔστη, ὡς εἰ καὶ πεπέδητο, οἷα δηλαδὴ θρασύς. ἢ ὅτι ἄκων ἔστη διὰ τὴν μοῖραν, ἀκούσιον γὰρ τὸ πεδεῖσθαι. ὅτι ὁ διωκόμενος ὑπὸ χείρονος, κρείττων ἢ καὶ θεὸς ἕτερός τις αὐτὸς ἄν, εἴποι ἂν στυγήσας τινὰ τὴν τοῦ ποιητικοῦ ἀπόλλωνος πρὸς ἀχιλλέα. τίπτε με ποσὶ ταχέεσσι διώκεις αὐτὸς θνητὸς ἐών; οὐδέ πω με ἔγνως ὅτι θεός εἰμι, σὺ δ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις. οὐ μέν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μόρσιμός εἰμι. λέγει δὲ μόρσιμον ἀπολύτως ἐνταῦθα ὁ ποιητής, τὸν μοίρᾳ ὑποκείμενον. παραγωγὴ δὲ αὐτοῦ, μείρω μερῶ μέμορκα, μόρος μέμορα ἐξ οὗ μέμορμαι μέμορται, ὅθεν ὁ μόρσιμος κατ' ἀναλογίαν τὴν διὰ τοῦ ιμος παραγώγων. ὧν τινα, καὶ διὰ τοῦ χιμος καινότερον παράγονται. οὕτω αἰσχύλος, πέπλοισι μελαγχίμοισι φησίν. ἕτερος δέ τις, μελάγχιμα συκάμινα ἐν τῷ, λευκοῖς τε γὰρ μόροισι καὶ μελαγχίμοις, ὅπερ ἐστὶ μέλασι καὶ μιλτοπρέποις, ἤγουν ἐρυθροῖς βρίθεται ταύτης χροιά. ὁ δὲ ὑπό τινος μεγάλου ἐμποδιζόμενος ἀμύνεσθαί τινας, ἐρεῖ ἂν, ἔβλαψάς με ὀλοώτατε πάντων. καὶ ἐμὲ μὲν, μέγα κῦδος ἀφείλεο. τοὺς δ', ἐσάωσας ῥηιδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω. ἦ σ' ἂν τεισαίμην εἴ μοι δύναμίς γε παρείη. ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα πρὸς ἀπόλλωνα φησίν. ὃν καὶ θεῶν ὀλοώτατον προσεῖπεν, ὅπερ ἐστὶ φασὶν ἐφερμηνευτικὸν τοῦ αὐτοῦ κλήσεως. ἀπόλλων γὰρ φαίνεται λέγεσθαι, ὡς ὀλοὸς ὅτι λοιμοῦ ἐστιν αἴτιος. ἐκ τοῦ ὄλλειν γὰρ καὶ ὁ ἀπόλλων, ὡς καὶ ὁ ὀλοός. τινὲς δὲ γράφουσι, δολοώτατε. διότι δόλῳ πρὸ μικροῦ τὸν ἀχιλλέα ἔθελγεν. ἔχει δέ τι καὶ σκωπτικὸν ἀστεῖον τὸ, θεῶν ὀλοώτατε πάντων. φοίβου γὰρ εἰπόντος, οὐδέ νύ πώ με ἔγνως ὡς θεός εἰμι. λέγει ἀχιλλεὺς γνῶναι αὐτὸν οὐ θεὸν σωτῆρα ἐάων ὡς ἀγαθοδότην, ἀλλὰ θεῶν ὀλοώτατον. τὸ δὲ πω, ὀξύνεται ἐν τῷ οὐδένυ πώ με ἔγνως ἤγουν οὔπω με ἐνόησας. ὥστε καλῶς ἐξ αὐτοῦ γεγονὸς τὸ πώποτε, προπαροξύνεται. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ πόνος, ἡ κακοπάθεια. φησὶ γάρ. ὅτι μάλα τρώων πόνος οὓς ἐφόβησας, εἰς ἄστυ ἀλέντας. εἴληπται δὲ καὶ τὸ λιασθῆναι, οὐκ ἐπὶ τοῦ φυγεῖν συνήθως, ἀλλὰ παρεκκλῖναι. λέγει γάρ. σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης, ἤγουν ἐξετράπης τῆς εὐθείας ὁδοῦ, πλαγιάσας. τὸ δὲ ἔβλαψας, καὶ νῦν ἐνθύμιον ἐμποδισμοῦ ἔχει κατὰ κυκλολεξίαν. λιασθεὶς γὰρ ὁ ἀχιλλεὺς ὡς ἐρρέθη, καὶ τραπεὶς ἀπὸ τείχεος, βλαβῆναι ὑπὸ ἑκαέργου φησίν. αὐχῶν καὶ ὡς εἰ μὴ οὕτως ἐπλαγίασε, πολλοὶ ἂν γαῖαν ὀδὰξ ἕλον, πρὶν ἴλιον εἰσαφικέσθαι. ἔστι δὲ γαῖαν ὀδὰξ ἑλεῖν, τὸ φονευθῆναι, ὡς πολλαχοῦ ἡρμήνευται. ὅτι ὁ ἀχιλλεὺς προτὶ ἄστυ μέγα φρονέων ἐβεβήκει. σευάμενος ὥς θ' ἵππος ἀεθλοφόρος σὺν ὄχεσφιν, ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο, ὣς ἀχιλλεὺς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται. φρονεῖ δὲ μέγα ὁ ἥρως, οἷα ἐς τοσοῦτον ἀγαγὼν κινδύνου τοὺς τρῶας ὡς θεῶν ἐπικουρίας δεῖσθαι αὐτούς. ἵππον δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοί, κέλητα δεῖν φασὶν νοεῖσθαι. διά τε τὸ ἀνύτειν τοῦ τοιούτου ἵππου εἰς δρόμους, καὶ διότι εἷς φασὶν ἵππος ὄχημα οὐχ ἕλκει. ὥστε κατ' αὐτοὺς, στικτέον εἰς τὸ ἀεθλοφόρος, ὅ ἐστι νικητὴς λαβὼν ἔπαθλα. εἶτα συναπτέον τοῖς ἐφεξῆς, τὸ σὺν ὄχεσφιν. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθεεν ὁ ἀχιλλεὺς ὡς ἵππος ἄνετος δόκιμος ὃς ὅτε καὶ εἰς ἅρμα ζευχθῇ, σὺν ὄχεσφι ῥεῖα θέει. καὶ σημείωσαι ὅτι ἐπὶ πάριδος μὲν ὁ ποιητὴς, ἠγλαϊσμένην ἀπὸ ἵππου παραβολὴν ἔφρασεν, ἐνταῦθα δὲ συνθέων διὰ τοῦ ἀχιλλεῖ, καὶ ἐμβριθέστερα δὲ σώζων, ἁπλῶς οὕτω ἵππῳ νικητῇ παραβάλλει τὸν ἀχιλλέα εἰς τάχος, οὐ μὴν κριθιῶντι καὶ φιλολαίμονι.

Ὅτι

Τὸν δ' ὁ γέρων πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
Παμφαίνονθ' ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,
Ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ
Φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ,
Ὅν τε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι.
Λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται.
Καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ὣς τοῦ, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος.
Ὤμωξεν δ' ὁ γέρων. κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν
Ὑψόσ' ἀνασχόμενος. μέγα δ' οἰμώξας, ἐγεγώνει.
Λισσόμενος φίλον υἱόν. ὁ δὲ, προπάροιθε πυλάων
Εἱστήκει ἄμοτον μεμαὼς ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
Τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνύς.
Ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον
Οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς
Πηλεΐωνι δαμεὶς, ἐπεὶ ἦ πολὺ φέρτερός ἐστιν.
Σχέτλιος. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
Ὅσσον ἐμοί. τάχα κέν ἑ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
Κείμενον. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι.
Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε,
Κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.
Καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε λυκάονα καὶ πολύδωρον
Οὐ δύναμαι ἰδέειν Τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων.
Τούς μοι λαοθόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
Ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
Χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον.
Πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων ὀνομάκλυτος ἄλτης.
Εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν,
Ἄλγος ἐμῷ θυμῷ τε καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα.
Λαοῖσι δ' ἄλλοισι, μινυνθαδιώτερον ἄλγος
Ἔσσεται ἢν μὴ καὶ σὺ θάνῃς, ἀχιλῆϊ δαμασθείς.
Ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς
Τρῶας καὶ τρῳάς. μηδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.
Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε,
Δύσμορον. ὅν ῥα πατὴρ κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα.
Υἷάς τ' ὀλλυμένους. ἑλκυσθείσας τε θύγατρας.
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηιοτῆτι.
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν ἀχαιῶν.
Αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν
Ὠμησταὶ ἐρύουσιν, ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ
Τύψας ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται.

Ὅτι φροντιστικὸς ὑπόθεσιν ὁ γέρων πρίαμος καθάπερ καὶ ὁ γέρων νέστωρ, πρῶτος τὸν ἀχιλλέα ἴδεν ὀφθαλμοῖσι παμφαίνοντα ὥστ' ἀστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο. ὅς ῥά τ' ὀπώρης εἶσιν. ἀρίζηλοι δέ οἱ αὐγαὶ φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ, ὅν τε κύν' ὠρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι. λαμπρότατος μὲν ὅγ' ἐστί, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται. καί τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν. ὣς τοῦ, χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θέοντος. καὶ ἐνταῦθα μὲν ὅμηρος οὕτω τὴν λαμπηδόνα τῶν ἀχιλλέως ὅπλων κυνάστρῳ εἴκασεν. ὅπερ οὐ μόνον ἀρίζηλον ταῖς αὐγαῖς, ἀλλὰ καὶ κακοποιὸν διὰ πυρετῶν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἀπὸ πυρὸς καὶ ἡλίου παραβολὴν λήψεται, καὶ λάμποντος τοῦ ἀχιλλέως τὸν χαλκὸν ἐρεῖ ὁμοίως αὐτοῖς. καὶ πρὸ ὀλίγου δὲ, πυρὶ αἴθοντι πάλιν αὐτὸν εἴκασεν. ἀλλαχοῦ δὲ, πυρσοῖς μεγάλοις. προϊὼν δὲ, καὶ τῷ ἑσπέρῳ εἰκάσει αὐτόν. πανταχόθεν ἐπ' αὐτῷ ἐρείσας ὡς οἷόν τι, λαμπρὰς παραβολάς. ὀπώρα δὲ καὶ νῦν, μέρος θέρους τὸ τελευταῖον, μεθ' ὃ τὸ μετόπωρον. ἀρίζηλοι δὲ ὡς καὶ πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ, αἱ ἀρίδηλοι. τὸ δὲ ἄστρασι, μεταπλασμός ἐστιν ἐκ τοῦ ἄστροις ὡς καὶ αὐτὸ προγέγραπται. ἀμολγὸν δὲ νῦν μὲν, τὸν πρὸς τῷ τέλει τῆς νυκτὸς καιρὸν νοητέον. τηνικαῦτα γὰρ ὁ κύων ἐπιτέλλει, προανατέλλων τοῦ ἡλίου. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς ὅτε περὶ ἑσπέρου λέγει, ἀμολγὸν πάντως νυκτὸς λέγει, τὸ πρὸς ἑσπέραν, ὅθεν καὶ ὁ ἕσπερος παρωνόμασται. ἀμφότεροι δὲ, ἀπὸ τοῦ ἀμέλγειν λέγονται ἀμολγοί. καὶ γὰρ καὶ πρὸς ἑσπέραν καὶ πρὸς ἕω ἀμέλγονται τὰ θρέμματα. ὅτι δὲ καὶ ἄλλως, ὁ ἀμολγὸς ἐτυμολογεῖται, ἀλλαχοῦ εἴρηται.

Οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς.
Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ,
Κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
Ἀρηϊκταμένῳ, δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ,
Κεῖσθαι. πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅ, ττι φανείη.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον,
Αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
Τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν.
Ἦ ῥ' ὁ γέρων. πολιὰς δ' ἄρ ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ
Τίλλων ἐκ κεφαλῆς, οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε.

Τὸ δὲ ἐπίκλησιν, καὶ ταῦθα τὸ παρ' ἡμῖν ἐπίκλην λεγόμενον δηλοῖ, συγκοπὲν ἐκ τοῦ ἐπικλήδην. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, ὀνομακλήδην. ἰστέον δὲ ὡς κύριον μὲν οὖν ὄνομα τῷ ἀστέρι, ἐπίκλησις δὲ τούτου ὥσπερ τὸ, κύων ἁπλῶς, οὕτω καὶ τὸ, κύων ὠρίωνος. ὅτι δὲ ὠρίων ὁ καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθεὶς, κυνηγέτης γενόμενος ἄριστος, κατεστέρισται μετὰ θάνατον, ἐνετέθη δὲ ἄστροις καὶ ὁ κύων αὐτοῦ, ὁ μῦθος πολλαχοῦ λέγων δηλοῖ. δῆλον δὲ ὅτι τοιούτου κυνὸς ἐπιτέλλοντος, πολλοὶ γίνονται καύσωνες. διὸ καὶ κυνοκαύματά τε ἡ πολλὴ ὁμιλία τούτους φησί. καὶ διὰ τοῦτο κακὸν σῆμα τοῦτον εἶναι φησὶν ὁ ποιητὴς, καὶ πυρετὸν φέρειν πολύν. ὃν οἱ μὲν, ἀέρος νοοῦσιν ἔκκαυσιν, ὃ καὶ φλέγμα φθάσας εἶπεν ὁ ποιητὴς ὁμωνύμως τῷ φυσικῷ χυμῷ. πυροῦται γὰρ καὶ δι' ἐκφλέγεται ὁ ἀὴρ κυνὸς ἐπιτέλλοντος. ἕτεροι δὲ οὐ πρὸς μόνην λαμπηδόνα ὅπλων λέγοντες ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ φοβεροποιὸν εἰρῆσθαι τὴν παραβολὴν, κυκλολεκτεῖσθαί φασι τὸν πυρετὸν, ἅπαξ ἐνταῦθα ῥηθέντα. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐν τῇ ῥηθείσῃ παραβολῇ, παραμυθεῖταί πως ὁ ποιητὴς τὸ αὐθαδὲς ἐκεῖνο χωρίον, ἐν ᾧ ἐτόλμησε πυρὶ ἐκκαῦσαι τὸν ἀχιλλέα πρὸς τρώων ἐκφόβησιν. μονονουχὶ λέγων. ὅτι ὥσπερ νῦν τὴν ἄγαν πολλὴν λαμπρότητα τῶν ὅπλων, ἀστέρι φοβερῷ εἴκασα, οὕτω καὶ ἐκεῖ ὅμοιόν τι νοητέον. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὰς ἀπὸ πυρὸς πλεονάζει παραβολὰς ἐπὶ ἀχιλλέως, ἵνα καὶ ἐκεῖνο δόξῃ πιθανόν. ὅτι ᾤμωξεν ὁ γέρων πρίαμος, κεφαλὴν δ' ὅγε κόψατο χερσὶν ὑψόσ' ἀνασχόμενος. μέγα δ' οἰμώξας, ἐγεγώνει λισσόμενος φίλον υἱόν. ἐλεεινὰ προσαυδῶν. χεῖρας ὀρεγνύς. καὶ ᾤμωξε μὲν καὶ πρὸ ὀλίγων. νῦν δὲ, ἀναγκαίως μέγα ᾤμωξεν, ὁρῶν ὡς ὁ ἕκτωρ προπάροιθε πυλάων ἑστήκει ἄμοτον μεμαὼς ἀχιλῆϊ μάχεσθαι. καὶ ὅρα ὅπως περιπαθῶς τῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ἠθοποιημένων τοῦ γέροντος λόγων, κοπετὸς καὶ ἄσημος οἰμωγὴ προηγεῖται καθὰ καί τι παθητικὸν προοίμιον. οἱ δὲ λόγοι τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου ῥήτορος, τοιοῦτοι. ἀφελῶς ἡρμηνευμένοι ὡς τὸ πάθος ὑπηγόρευεν. ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλον τέκος ἀνέρα τοῦτον οἶος ἄνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπῃς πηλείωνι δαμείς. ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι. σχέτλιος. αἴθε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γένοιτο, ὅσον ἐμοί. τάχα κέν ἑ ἤγουν ταχὺ ἂν αὐτὸν κύνες καὶ γῦπες ἔδονται κείμενον. ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι. ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. κτείνων, καὶ περνὰς νήσων ἐπὶ τηλεδαπάων. καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδε λυκάονα καὶ πολύδωρον οὐ δύναμαι ἰδέειν τρώων εἰς ἄστυ ἀλέντων τούς μοι λαοθόη τέκετο κρείουσα γυναικῶν. ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ, ἢ μετὰ στρατὸν, ἦτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθα, ἐγὼ δηλαδὴ καὶ ἡ λαοθόη. ἔστι γὰρ ἔνδον. πολλὰ γὰρ ὤπασε παιδὶ γέρων, ὀνομάκλυτος ἄλτης. εἰ δ' ἤδη τεθνᾶσι καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισιν εἰσὶ δηλαδὴ, ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα. εἶτα εἰπὼν ὅτι τοῖσδ' ἄλλοις ὀλίγον ἄλγος ἔσται εἰ μὴ καὶ σὺ θάνῃς ὑπὸ τῷ ἀχιλλεῖ, φησὶ κατὰ λόγον ῥητορικῆς ἀξιώσεως, ἀλλ' εἰσέρχεο τεῖχος ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσῃς τρῶας καὶ τρῳάς. μὴ δὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς πηλείδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. πρὸς δ' ἐμὲ, ἢ πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, δύσμορον. ὃν ζεὺς ἐπὶ γήραος οὐδῷ αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει. κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα. υἷάς τ' ὀλλυμένους. ἑλκηθείσας τε θύγατρας. καὶ θαλάμους κεραϊζομένους. καὶ νήπια τέκνα βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν ἀχαιῶν. αὐτὸν δ' ἂν, πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν ὠμησταὶ ἐρύουσιν ἐπεί κέ τις ὀξέϊ χαλκῷ τύψας ἠὲ βαλὼν, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἕληται. οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπεζῆας πυλαωρούς. οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πίνοντες ἢ πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ, κείσοντ' ἐν προθύροισι. νέῳ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν ἀρηϊ κταμένῳ, ἢ συνθέτως ἀρηϊκταμένῳ δεδαϊγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ, κεῖσθαι. πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ ὅ, ττι φανείη. ἀλλ' ὅτε δὴ πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος, τοῦτο δὴ οἴκτιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν. ἦ ῥα, ἤγουν ἔφη ὁ γέρων, πολιὰς δ' ἀνὰ τρίχας ἕλκετο χερσὶ τίλλων ἐκ κεφαλῆς. οὐδ' ἕκτορι θυμὸν ἔπειθε. διὸ καὶ κακὸν αὐτῷ τέλος ἔσται μὴ πειθέντι ἀνδρὶ καὶ πατρὶ καὶ συνετῷ. καὶ οὐ μόνον πέσεται κακῶς, ἀλλὰ καὶ πρὸ τοῦ παθεῖν μεταμελήσεται ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ χωρίου τούτου, τοιαῦτα. τὸ μὲν κόψατο χερσὶν, ἀρχή ἐστι τοῦ λέγειν ἐλλειπτικῶς, κόπτεσθαι τὸ πενθεῖν. ὅπερ ὁ κωμικὸς, δυσέμφατον οἶδε σκῶμμα. εἰς ταυτὸν ἄγων τὸ περαίνεσθαι καὶ τὸ κόπτεσθαι, τὰ σκωπτικά. τὸ μέντοι κόπτειν κοινῶς μὲν, καὶ διαίρεσίν τινα δηλοῖ ὥσπερ καὶ τὸ κατακόπτειν. ἀττικὸς δὲ ἀνὴρ, τὸ κρούειν καὶ τὸ πλήττειν, κόπτειν φησὶν, ὡς τὸ,

τίς ἰδοῦ ὁ κόπτων τὴν θύραν; ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ᾤμωξε, καὶ ἐκόψατο τὴν κεφαλήν, καὶ ἐγεγώνει λισσόμενος, ἐπιλογικὰ μέν εἰσιν. ὁ δὲ γέρων Πρίαμος, ὑπὲρ τέχνην ἐξ αὐτῆς προοιμιάζεται. ἵνα πρὸ τοῦ λοιποῦ λόγου ἔλεον εἰσβάλῃ τῇ ψυχῇ τοῦ Ἕκτορος οἷς ἐλεεινὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνύς, εὐμαρέστερον αὐτὸν ἰσχύσῃ πεῖσαι, εἰ καὶ μὴ ἔπεισεν ὡς εἴρηται. τὸ δὲ ὑψόσ' ἀνασχόμενος, ὅ ἐστιν ἀνατείνας τὰς ῥηθείσας χεῖρας, λέγεται καὶ ἀνασχὼν κατὰ συνήθη διφόρησιν. τὸ δὲ ἐγεγώνει, τὸ ἐξάκουστον δηλοῖ τῆς οἰμωγῆς. διὸ ἦλωται γὰρ ὡς τὸ γεγωνεῖν, γεγωνὴν φωνὴν σημαίνει. τὸ δὲ χεῖρας ὀρεγνύς, ταυτόν ἐστι τῷ ὑψόσ' ἀνασχόμενος. τὸ δὲ αἴνυσθαι ἄλλων, διασαφητικόν ἐστι τοῦ οἶος, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλης ἑρμηνείας νοηθῇ. ταυτὸν γὰρ εἰπεῖν οἶον ἔργον μόνον, καὶ αἴνυσθαι ἄλλων. τὸ δὲ πότμον ἐπίσπῃς, νῦν ἐπὶ Ἕκτορος προσφυέστατον, οὐ κατ' ἀνάγκην κινδυνεύοντος ἀλλ' δι' ἐφετμεύου ἑκόντι τῷ θανάτῳ. τὸ δὲ πολὺ φέρτερός ἐστι, φιλαλήθη τὸν γέροντα παριστᾷ. ὃς ἵνα πείσῃ τὸν υἱὸν εἰσελθεῖν τὴν πόλιν, ἀποφαίνεται ὑπερτεθεῖσθαι αὐτοῦ τὸν Πηλείωνα. ἐπεὶ δὲ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἔπαινος ἐλύπει τὸν Ἕκτορα, διὰ τὸ δοκεῖν ἐκεῖνον τῷ Πριάμῳ φιλεῖσθαι, εὔχεται ἀφελῶς ἅμα καὶ βαρέως ὁ γέρων κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὁποῖα τὰ τῶν ἀγριώντων, τό, αἴθε θεοῖς φίλος τόσσον γένοιτο καὶ τὰ ἑξῆς. ἐν οἷς τῆς τοιαύτης φιλίας τὸ τέλος διασαφῶν, ἔργον αὐτοῦ εἶναι φησί, τὸ ὑπὸ κυνῶν τὸν Ἀχιλλέα βρωθῆναι αἶψα καὶ γυπῶν. οὕτω βορὸν ἡ τοιαύτη φιλία. ἣν οὐκ ἂν ἐκ Διὸς ἔχειν ὁ Ἀχιλλεὺς εὔξαιτο, ἐπεὶ μὴ δὲ κατ' αὐτὸν Ζεὺς φίλιος λέγεται. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνδιαθετώτερον ἡ εἰρημένη ἔχει ἀρὰ ἤπερ τό, θεὸς δέ ἑ σφηλώσειεν, ὃ καὶ αὐτό, τοῦ Ἀχιλλέως κατηύξατό τις. καὶ ὅτι σκοπὸς μὲν τῆς δεδηλωμένης εὐχῆς, τό, αἴθε μισηθείη θεοῖς ὁ Ἀχιλλεύς. ἄλλως μέντοι, ἐνδείκνυται ὅτι φιλεῖται θεοῖς. τὸ δὲ σχέτλιος, σφοδρότητα καὶ νῦν δηλοῖ, δι' ἧς ἀκατάσχετός τίς ἐστι καὶ οὐκ εἰδὼς τλῆναι ὁ Ἀχιλλεύς. τὸ δὲ πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν, αὔξησιν δυστυχίας δηλοῖ. οὐ γὰρ ἁπλῶς υἱῶν, οὐδ' ἁπλῶς πολλῶν, ἀλλὰ καὶ ἐσθλῶν ἐστέρησεν ὁ Ἀχιλλεὺς τὸν Πρίαμον. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ βασιλικῆς δυνάμεως ἐδηλώθη αὔξησις, τὸ πολὺν καὶ ἄρειον πεπᾶσθαι λαὸν ὑπό τινι. εὖνιν δέ, τὸν ἐστερημένον λέγει καὶ μεμονωμένον, παρὰ τὴν ἑνὸς γενικήν, πλεονασμῷ τοῦ υ. τινὲς δέ φασιν ὅτι παρὰ τὴν εὐνὴν ὁ εὖνις γίνεται, οἱονεὶ ὁ ἡσυχάζων ὡς ἐν εὐνῇ, καὶ ἀπρακτεῖν ὡς εὐναζόμενος. ἀφ' οὗ, ὁ ἠρημωμένος καὶ ἐστερημένος. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου εὔνιδος, καὶ εὐνοῦχος ὁ εὖνις τοῦ ὀχεύειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀναμιμνήσκει, πολλοὺς τῶν Τρωϊκῶν αἰχμαλώτων πέρνασθαι, ἤτοι πωλεῖσθαι εἰς κέρδος τοῖς Ἀχαιοῖς. προοικονομεῖ δὲ ἡ τοιαύτη λαλιὰ καὶ νῦν ὡς καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δέ, τὴν τοῦ Ἕκτορος καὶ τεθνεῶτος ἐξώνησιν ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ περᾶν μετὰ τοῦ ν μὲν προενεχθέν, ἐπὶ τοῦ πωλεῖν λαμβάνεται. δίχα δὲ τοῦ ν, καὶ ἑτέρας σημασίας προβάλλεται ὡς προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι προσπαθῶς ὁ γέρων ἔχει περὶ τὴν παλλακὴν Λαοθόην καὶ τοὺς ἐξ αὐτῆς παῖδας. ἴσως μέν, καὶ διὰ τὸ εἶδος, εὐειδὴς γὰρ ἔοικεν εἶναι καθὰ ὑποδηλοῖ καὶ τὸ αὐτῆς ὄνομα, δι' οὗ σημαίνεται, λαὸν θέειν ἐπ' αὐτήν. ὡς δ' ἐνταῦθα λέγεται, καὶ ὅτι κρείουσα ἦν γυναικῶν, ὅπερ ἐστὶ θηλυκὸν τοῦ κρείοντος. καὶ διότι καὶ πολύπροικος. ὅπερ ὁ ποιητὴς ἐπὶ Ἀνδρομάχης πολύδωρος μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. ὅρα δὲ καὶ ὅτι Λαοθόης μνησθεὶς ὁ Πρίαμος οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ υἱῶν καὶ θυγατέρων καὶ νυῶν, Ἑκάβης οὐδαμοῦ ἐμνήσθη. τάχα δ' ἐπίτηδες, ἢ συγχυθεὶς τὴν ψυχήν. δι' αὐτὸ γὰρ οὐδὲ τῆς Ἀνδρομάχης ἔχει μνήμην. ἢ καὶ διότι καὶ αὐτὴ παροῦσα ἡ Ἑκάβη, ἔχει ἀρκούντως ὑπὲρ ἑαυτῆς λαλῆσαι ἃ ἐθέλει ὡς δηλωθήσεται. τὸ δὲ δύο οὐ δύναμαι ἰδέειν, ὅμοιόν ἐστι τῷ ὑπὸ Ἑλένης ἀλλαχοῦ εἰρημένῳ, δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν. τὸ δὲ μετὰ στρατῷ, καινότερον δοτικῇ συντέτακται, λειφθὲν αὐτῇ τοῦ ἐν στρατῷ. οὕτω δὲ καὶ τό, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. αὐτὸ μέντοι, δοκεῖ λέγειν ὅτι ἀλύσσοντες περισσῶς ἐν θυμῷ. τὸ δὲ ἀπολυσόμεθα, συγγενές ἐστι τῷ λυσόμεθα καὶ λυσόμενος καὶ οὐδ' ἀπέλυσε, καὶ τοῖς τοιούτοις, ἐξ ὧν τὸ λύτρον παράγεται. δῆλον δ' ὅτι κἀνταῦθα, περιττὴ ἡ ἀπὸ πρόθεσις. καθὰ καὶ ἐν τῷ ἀπομηνίσαι καὶ ἐν ἄλλοις μυρίοις. ὧν ἐστι, καὶ τὸ ἀποσκοτοῦσθαι ἤτοι ζοφοῦσθαι. ἀφ' οὗ τό, ἀπεσκοτώθη τὸν νοῦν. ὀνομάκλυτος δέ, ὁ καὶ ἐκ μόνου ὀνόματος κλυτὸς καὶ ὡς εἰπεῖν περιώνυμος. ἐκ τούτου διαλέλυται τό, εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν, ἐν Ὀδυσσείᾳ. τὸ δὲ καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν, ἢ περιττῶς κεῖται εἰς ἐκπλήρωμα στίχου, ἢ πρὸς διαστολὴν τῶν ἄλλως λεγομένων θνήσκειν, ὁποῖόν τι τό, γέλω ἔκθανον. καὶ τό, ἐγχανὼν τεθνήξεται γέλωτι δηλαδή. καὶ τὸ τραγικόν, εἰ καὶ ζῇς θανών. καὶ τό, τέθνηκε τὰ τῆς πόλεως πράγματα. καὶ τό, ἅμα ἡλικίᾳ καὶ τέθνηκεν ἡ χάρις. καὶ τό, τέθνηκα συμφορᾶς ὕπο. καὶ τό, λέγεσθαί τινα γραῦν, μὴ ζῆν, ἐπεὶ κατατέτηκε γῆρα ἢ καταπέσσεται. ἤδη δὲ καὶ τό, βόες ἀποτεθνάσιν ἤδη, οἳ οὐκ ἂν εἶεν ἐν Ἅιδου δόμοις. τὸ δὲ τοί τεκόμεσθα, ἤγουν οἳ ἐτέκομεν, ἀκριβῶς πρόσκειται, ἵνα μὴ νοοῖτο ἴσως ἡ Λαοθόη ἐξ ἄλλου ἀνδρὸς γενέσθαι μήτηρ τῶν εἰρημένων παίδων, ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ Πριάμου. ὅρα δὲ καὶ ὅτι χρώζων εὐσχημόνως τὸν λόγον ὁ γέρων, παρακαλεῖ τὸν Ἕκτορα εἰσέρχεσθαι τὸ τεῖχος, οὐ διὰ φόβον δῆθεν. οὐδ' ἵνα σωθῇ αὐτός, ἀλλ' ἵνα σώσῃ τοὺς πολίτας, καὶ μὴ τὸν ἐχθρὸν κυδάνῃ ποιῶν. ἔτι δέ, καὶ διὰ τὸν πατέρα. ἔνθα καὶ ὅρα τὰ ῥηθέντα συχνὰ κόμματα, διά τε σπουδὴν ῥήτορος, καὶ διὰ τὸν τῆς ἀγωνίας κανόνα, καὶ μάλιστα τῆς παθητικῆς. τὸ δὲ ἐμὸν τέκος, ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τέκνον ἐμὸν ὁ ποιητὴς ἐρεῖ. καὶ φίλος υἱόν. καὶ φίλον θάλος. καὶ φίλε τέκνον ἀττικῶς, ὡς εἴπερ ἔφη, φίλε υἱέ. τὸ δὲ τρῶας καὶ τρωάς, ἔχει τι κατὰ τὴν φράσιν γλυκὺ καὶ

καὶ μέτριον, γεγονὸς μέντοι καὶ παρόν ἐστιν. αἰῶνα δὲ καὶ ἐνταῦθα, τὴν ἀνθρωπίνην ἔφη ζωὴν καὶ τὸν κατ' αὐτὴν χρόνον κατὰ γένος θηλυκὸν ἰωνικῶς, ὡς δηλοῖ τὸ φίλης αἰῶνος. τοῦ δὲ ἀμερθῇς, ἀμέρδειν τὸ θέμα. ὃ δηλοῖ στέρησιν μερίδος. ποιητικὸς δὲ ἀνὴρ, οὕτω φράζειν φιλεῖ. ὅτι δὲ καὶ σκότωσιν τὸ ἀμέρδειν σημαίνει, δῆλον ἐκ τοῦ, ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. τὸ δὲ, πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον, ἐξ ὀκτὼ τοῦ λόγου μερῶν συγκεκρότηται. τυχὸν μὲν, σπουδασθὲν ἐπίτηδες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ. τυχὸν δὲ, καὶ ἁπλῶς οὕτω συμπεσόν. περὶ μέντοι τοὺς μεθ' ὅμηρον, πολλὰ τοιαῦτα ἐπιτετήδευται, ἐν οἷς καὶ τις ἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἴαμβος οὗτος. ὁ νῦν δὲ, ζῇ σοι καὶ θανὼν ζήσει λόγος. τὸ δὲ ἔτι φρονέοντα, ἔχει τι ἀστειότητος. αἰνίττεται γὰρ, ὡς μικρὸν ὅσον, καὶ ἀλλοφρονήσει ὁ γέρων ὑπὸ πένθους ὅτι οὐδ' ἂν αἴσθοιτο ἐλεούμενος. ἢ καὶ ἀντὶ τοῦ ἔτι ζῶντά με ἐλέησον. πενθικῶς γὰρ, τί ἂν δοίμην σοῦ; οὕτω καὶ ὁ ἕκτωρ καλῶς ἂν ἐποίησε τοὺς πατρικοὺς θρήνους δυσωπηθείς. θανὼν γὰρ, οὐδὲν τῶν ἐπ' αὐτῷ γόων ἀπώνατο. τὸ δὲ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπ' ἐξόδῳ γήρως καὶ βίου. ὁ γὰρ οὐδὸς, καὶ εἰσόδῳ καὶ ἐξόδῳ ὑπόκειται. διόπερ ὁ μὲν ὠμογέρων, ἐπ' οὐδῷ ἂν εἴη γήραος, ὡς νῦν ἄρτι γηράσκων καὶ εἰσιὼν τὸ γῆρας. ὁ δὲ κατὰ τὸν πρίαμον πέμπελος, ἐπ' οὐδῷ ἐστι γήραος ὡς ὑπέργηρως, καὶ ἤδη καὶ αὐτὸ τὸ γῆρας ὑπεξιὼν, καὶ πρὸς τῷ θανάτῳ ὤν. τὸ δὲ κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα, ὑποσχετικόν ἐστι τῶν ἑξῆς εὐθὺς, ἐν οἷς σχῆμα φράζεται ἁλώσεως πόλεως. τὸ δὲ κεραΐζεσθαι, καὶ ἐνταῦθα φθορὰν ἁπλῶς καὶ βλάβην δηλοῖ, παρὰ τὰ κέρατα. ὅθεν φασὶν ὁ ἄθυμος καὶ ἀόργητος, ἀκέραιος λέγεται ὡς μηδένα κεραΐζων ὅ ἐστι βλάπτων. τὸ δὲ βαλλόμενα προτὶ γῇ, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ἐνθυμητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν τοῦ βασιλικοῦ βρέφους τοῦ ἀστυάνακτος ἀπώλειαν, οὕτω πως γενομένην ἐξ ἄκρου θυμοῦ. ὃν εἰς τοσοῦτον ἔπαθον ἀχαιοί, ὡς μὴ ἂν φείσασθαι μηδ' ἐμβρύου ὃ κατὰ γαστρὸς κεύθει μήτηρ. τὸ δὲ ἑλκυμένας νυοὺς, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἑλκηθείσας θύγατρας. πλὴν ὅσον ἐκεῖνο μὲν, περισπωμένης ἐστὶ συζυγίας. ἑλκῶ γὰρ ἑλκήσω, τὸ βιάζομαι. ἀφ' οὗ καὶ ὁ προρρηθείς που ἑλκηθμός. καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, λητὼ γὰρ ἥλκησε. τὸ δὲ ἕλκω, βεβαρυτόνηται. ὥσπερ διφορεῖται καὶ τὸ ἕλκω, οὐ μόνον βαρυτόνως προφερόμενον, ἀλλὰ καὶ περισπώμενον. οὕτω καὶ ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελοῦμαι σὺν ἑτέροις πολλοῖς. καὶ αἴδομαι καὶ αἰδοῦμαι. καὶ ξυροῦμαι. ὡς τό. ξυρεῖ γὰρ ἐν χρῷ. καὶ ξύρομαι. τό. ξύρεσθαι τὸν πώγωνα. καὶ περικεκαρμένον ἢ ξυρόμενον. καὶ ξυρόμενον τὴν ὑπήνην καὶ τὸν ἄρρενα. καὶ, νόμου ὄντος ἐν ῥόδῳ μὴ ξύρεσθαι. κεῖται δὲ ταῦτα ἐν τοῖς τοῦ δειπνοσοφιστοῦ. σημειοῦνται δὲ ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι νυὸς ὁ γέρων εἰπὼν, καὶ τὴν ἀνδρομάχην συμπεριέλαβεν. ἣν αὐτὸς μὲν σιωπᾷ, ἡ δὲ μήτηρ ἑκάβη ἐξονομάσει ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ ὅτι ἐν τῷ, ἧας ὀλλυμένοιο καὶ ἑξῆς, ἔκφρασιν ὁ γέρων ποιεῖται κακῶν, ἃ πάθοι ἂν τὸ ἀρχεῖον ἁλούσης τῆς τροίας. ὡς δὲ καὶ πόλεως ἁπλῶς ἅλωσιν ἐν δυσὶ μόνοις ἀλλαχοῦ ἐξέφρασε στίχοις, προδεδήλωται. πρώτας δὲ θύρας λέγει τὰς αὐλείους, ἃς ἔθος ἦν τηρεῖσθαι ὑπὸ κυνῶν. τὰς αὐτὰς δὲ κατωτέρω σαφέστερον, καὶ πρόθυρα εἶπεν ἐν μιᾷ λέξει. ἰστέον δὲ ὅτι εἰ καὶ ὑπόψυχρον εἰπεῖν, ἀλλ' οὖν ὅμως δοκεῖ τό, πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃσιν ἐρύουσιν, ἀντιθετικῶς εἰρῆσθαι. ἔνθα καὶ ἀντίκειται τὸ πρῶτον καὶ τὸ πύματον. τὸ δὲ τύψας ἠὲ βαλὼν διδασκαλικῶς καὶ ἐνταῦθα διαφορὰν τῶν τοιούτων λέξεων δηλοῖ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ. ῥέεθρα δὲ, οὐ μόνον τὰ ὅλα μέλη, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὸ πρόσωπον, ὡς καὶ ἑτέρωθι δεδήλωται. τὸ δὲ ἐκ θυμὸν ἕληται, ἀντὶ τοῦ τὸ ἐξαίρετον ἐν ἀνθρώποις λάβηται τὴν ψυχήν. οὕτω γὰρ πολλάκις παρὰ τῷ ποιητῇ, τὸ ἐξελέσθαι νοεῖται. τραπεζῆες δὲ κύνες, οἱ καὶ τραπεζῆται, οὓς ἀγλαΐας εἵνεκεν κομέουσιν ἄνακτες ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ, ἐν μνείᾳ τῆς λέξεως ταύτης κεῖται, αὕτη. τραπεζῆες, παράσιτοι. οἰκοτραφεῖς οὗ περίφρασις τό, οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι. δῆλον δ' ὅτι πρωτότυπον τοῦ, τραπεζέτης κύων, ὁ ἐνταῦθα τραπεζεύς, ἐξ οὗ καὶ ἔστιν ἐκεῖ ἡ ει δίφθογγος. ὁ μέντοι ἀργυραμοιβὸς τραπεζίτης, οὐκ ἐκ τοῦ τραπεζέως ἀλλ' ἐκ τραπέζης γίνεται. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον κύνας ἐπ' ἀγλαΐᾳ ἔτρεφον οἱ σεμνοί, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ζῷα. πτολεμαῖος οὖν φασὶν ὁ βασιλεὺς, μὴ γεύσασθαι φασιανοῦ ὄρνιθος ὡμολόγησεν, ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ αὐτοῖς ὡς ἀγάλμασιν. ὡς δὲ καὶ χῆνες ἱέρωντο, ῥωμαϊκαὶ ἱστορίαι δηλοῦσιν. οἷς καὶ χάρις ὠφείλετο ἐπὶ νυκτερινῇ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως. ταὼς δὲ, τοῖς περὶ λιβύην ἱερὸς ἦν. καὶ ὁ βλάψας αὐτὸν, ζημίαν εἶχεν. ἡ δὲ τῆς ἀρτέμιδος ἔλαφος, καὶ αἱ τοῦ ἡλίου βόες, μύθοις μέλονται. εἶχε δέ τι σέμνωμα καὶ ἶβις παρὰ λίβυσιν, ὡς εὐεργετοῦσά τι κατὰ τὴν ἱστορίαν καὶ αὐτὴ, καὶ διὰ τοῦτο τημελουμένη. ἐλέφαντι γὰρ καὶ παρδάλει καὶ λέοντι, καὶ ὀνάγροις καὶ τοιοῖσδέ τισιν ἐναγλαΐζεσθαι, μόνοι ἂν αὐχήσαιεν, οἷς ὁ κατὰ τὸν παλαίτατον χρόνον μακάριος βίος ἐνηκμάζει. οὐ κυμίνῳ κατὰ τοὺς ἀστειζομένους καὶ ὄξει καὶ σιλφίῳ καὶ κοριάννῳ καὶ τοῖς τοιούτοις ἃ δὴ ἀρτύματα χρόνου παίζοντι ἐστί, περιγραφόμενος. ἀλλὰ τοῖς κάτω μὲν, μεγίστοις δὲ δι' ὧν ἔχουσι καὶ τὰ τοιαῦτα τελείως ἐκτρέφεσθαι, καὶ ὡς ἂν ζηλοῖεν οἱ τὴν ζωὴν μέτριοι. τὸ δὲ πυλαωροὺς, θυραωροὺς οἱ πλείονες γράφουσι. λέγοντες, θύρας μὲν, ἐπὶ οἴκου. πύλας δὲ, ἐπὶ πόλεως λέγεσθαι. παρατηρητέον δὲ, ὅτι οὐ μόνον ἄνθρωποι προσλαλεῖται τὸ πυλωροί, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κύνες τὸ τοιοῦτον ἀπειλήχασιν ὄνομα. τὸ δὲ ἀλύσσοντες, γεροντικὴν πολυπειρίαν δηλοῖ, ὡς καὶ τοιαῦτα φυσικὰ εἰδότος πάνυ τοῦ γέροντος. ἔστι δὲ τὸ ἀλύσσοντες, ἢ ἄλην ἔχοντες ἤτοι ἀδημονίαν διὰ τὸ πολὺ τοῦ κόρου. ἢ λυσσῶντες, ὅπερ τοῖς κατοικι-

δίοις συμβαίνει κυσὶν, ὅτι τοιούτων κορεσθῶσι κρέατος. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ εὕρηται καὶ ταῦτα. ἀλύσσειν, τρέμειν. πάλλεσθαι. πηδᾶν. δυσφορεῖν. λύσιν μὴ εὑρίσκειν. μαίνεσθαι. εὕρηται δέ τι περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν ἐνθα τὰ κατὰ τὸν ἶρον. τὸ δὲ ἄρηϊ, ἀντὶ τοῦ σιδήρῳ. διὸ καὶ ἑρμηνεύων, ἐπάγει διαδαιγμένῳ ὀξέϊ χαλκῷ. ἵνα εἴη ταυτὸν ἄρηϊ κταμένῳ, καὶ δαιχθῆναι ὀξέϊ χαλκῷ. τὸ δὲ πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅττι φανείη, ἡρωϊκῇ σεμνότητι κέκραται κατὰ τοὺς παλαιούς. δηλοῖ γὰρ ἐνταῦθα σεμνῶς καὶ τὰ περὶ τὴν αἰδῶ τοῦ κειμένου, ἔστι δὲ παίσι, καὶ ἐν τῷ ὅττι φανείη. ὅπερ ἐνταῦθα σιγήσας ὁ γέρων, ἐφ' ἑαυτοῦ ὕστερον φανεῖ. λέγει ἐν γοργότητι, ὅτι νέῳ μὲν, καλὰ πάντα. καὶ γυμνὸς εἴη πεσὼν ἐν μάχῃ, καὶ τὰ αὐτοῦ φαίνοιτο ἀκατακάλυπτα καὶ αὐτὰ δηλαδὴ τὰ περὶ τὴν αἰδῶ. ἐπιπρέπει γὰρ ἐκείνῳ, κεῖσθαι οὕτω. γέροντι δὲ, τοῦτο οὐ κόσμιον, ἀλλὰ καὶ ἐλεεινόν. μάλιστα δὲ, οἴκτιστον ἐπίτασις γὰρ ἐλέου ὁ οἶκτος. καλὰ δὲ, ἀντὶ τοῦ κόσμια. ἢ μᾶλλον εὐειδῆ. ὅθεν ὁ γέρων ἀφ' ἑαυτοῦ εἶπε τὸ, αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ κάλλος καὶ αἶσχος, οὕτω καὶ τὸ καλὸν εἶναι, καὶ τὸ αἰσχύνεσθαι ἀλλήλοις ἀντίκεινται. τὸ δὲ σημαινόμενον τοῦτο τῆς αἰδοῦς, καὶ ἐν τῇ β' ῥαψωδίᾳ κεῖται, ἐν τῷ, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. τινὲς δὲ τὸ, ὅ, ττι φανείη, ἄλλως νοοῦσι. λέγοντες ὅτι τὸ μὲν ῥιψοκίνδυνον, αἰτιᾶται ὁ γέρων ὡς ἀνωφελές. καλὸν δὲ λέγει εἶναι τῷ ἐν μάχῃ πεσόντι, ὅπερ ἂν φανείη ἤγουν τὸ κυρίως καλὸν, καὶ ὅπερ ἂν φαίνοιτο, εἴτε περιφανὲς εἴη. τὸ δὲ ἁπλῶς οὕτω διὰ θρασύτητα θανεῖν, οὐ καλόν. τὸ δὲ κάρη, κατὰ μὲν ὅμηρον, βαρυτόνως προάγεται καὶ οὐδετέρως, ἀποκοπὲν ἐκ τοῦ κάρηνον. ἡρόδωρος δὲ καὶ ἀπίων ἐν τοῖς εἰς τὸ πιχολίοις, λέγουσιν καὶ ὀξυτόνως εὑρίσκεσθαι καρή, καὶ θηλυκῶς. ὅθεν γίνεσθαι καὶ τὸ, ῥῶσο δὲ κατακρῆθεν λάβε πέπλος. καὶ τὸ παρὰ ἡσιόδῳ ἀπὸ κρῆθεν βλεφάρων. εἰ δὲ μὴ ἐπίσταταί φασιν ὁ ποιητὴς τὸ καρὴ ὀξυνόμενον θηλυκὸν ὡς οἱ ἄλλοι, οὐδὲν θαυμαστόν. καὶ γὰρ ἄλλας πολλὰς φωνὰς ἐπίσταται ἀγνοῶν τὰς πρωτοθέτους λέξεις αὐτῶν. καὶ τοιαῦτα μὲν αὐτοὶ, εὖ εἰδότες ἃ εἶπον. περὶ δὲ γενείου, γράφει αἴλιος διονύσιος, ὅτι γένεια, αἱ τρίχες. γένειον δὲ, ὁ τόπος. ἐνταῦθα δὲ ἱστέον καὶ ὅτι πολιὸν μὲν εἶπεν κάρη, καὶ πολιὸν γένειον, σωφρόνως ἐστὶ λέγειν. ὁ δὲ τὸν πολιὸν ἀλφιτόχρωτα εἰπὼν, κεκωμῴδηται. τὸ δὲ πέλεται, παθητικῶς εἶπεν ἀντὶ τοῦ πέλει. ὡς καὶ τὸ ἔλκετο, ἀντὶ τοῦ εἷλκε. κεῖται δὲ καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίως τὸ πέλεται. ὡς ἐν τῷ, ἤματα μακρὰ πέλονται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπιλογικῶς ὁ γέρων ῥήτωρ μετὰ τὴν ἐν λόγοις παράκλησιν, δυσωπεῖν καὶ ἔργοις τὸν υἱὸν ἐθέλων καὶ ἔλεον εἰσβαλεῖν, πολιὰς τρίχας ἕλκει. οὐκ ἔτι λαλῶν τὰ εἰς οἶκτον, ἀλλὰ ποιῶν. ἀκοσμίαν δὲ κεφαλῆς ἡ ῥηθεῖσα τῶν τριχῶν ἕλξις δηλοῖ. αἰσχύνει γὰρ καὶ αὕτη κεφαλὴν, ὡς καὶ τὸ, κόνιν καταπάσσεσθαι, καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο τοιοῦτον. ἐπίτασις δὲ τοῦ ἕλκειν, τὸ καὶ τίλλειν. οὐ γὰρ πᾶν τὸ ἑλκόμενον, ἤδη καὶ τίλλεται. εἰ δὲ τὸ μὲν ὁμηρικὸν τίλλειν, οἶκτον ἔχει. ὁ δὲ παρὰ τῷ κωμικῷ τιλμὸς καὶ τὸ ἐκτίλλειν καὶ παρατίλλειν ἐξ ὕβρεως αὐτὸς γίνεται, σκῶμμα ἔχει παικτικόν, τί τοῦτο πρὸς τὴν ὁμήρου ἐμβριθείας καὶ σεμνότητα. σημειοῦται δὲ καὶ ὅτι πολὺ τὸ οἰκτρὸν καὶ ὀδυρτικὸν καὶ μονῳδικὸν καὶ ἐκ πολλῶν προσώπων ἐπὶ τῷ ἕκτορι ἐν τῇ ῥαψωδίᾳ ταύτῃ. εὐθὺς οὖν τὸν γέροντα ἡ μήτηρ διαδεξαμένη, ποιήσει τὲ καὶ εἴπῃ τὰ δηλωθησόμενα. καὶ ἐν τῷ τέλει δὲ τῆς ῥαψωδίας, ἐρεῖ τὰ πρὸς οἶκτον ὁ γέρων ἐπὶ θανόντι τῷ υἱῷ. καὶ ἡ ἑκάβη δὲ ὁμοίως, βραχύτερα καὶ ἐκεῖ τοῦ γέροντος λαλήσασα. πλατυτέρα δὲ ἡ ἀνδρομάχη, πλατύτερον ἐλεεινολογήσεται καὶ ἀφελέστερον, οἷα τὴν στρυφνοτέραν μονῳδίαν αὐτῇ ταμιευσαμένου τοῦ ποιητοῦ, ὅτι πρὸ χειρῶν ἕξει τὸν ἕκτορα. ὁπηνίκα καὶ ἡ ἑλένη καὶ ἡ ἑκάβη τὰς θρηνῳδίας αὐτῇ συναναπλήσονται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι κατηγορούμενος καὶ τῆς ἐν ἠθοποιίαις μεθόδου ὁ ποιητὴς, καὶ μέλλοντα χρόνον τοῖς τοῦ γέροντος λόγοις τεχνικῶς ἀποδέδωκεν, εἰπόντος ἃ μέλλει συμβῆναι ὕστερον μετὰ τὸ πεσεῖν τὸν ἕκτορα. διὸ καὶ ἐπεσημήνατο, εἰπών. πύματόν με κύνες ἐρύουσι. πύματον γὰρ νῦν, τὸ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ ἔσχατον. εἰ δὲ καὶ νῦν μὴ ἐδάκρυσεν ὁ γέρων, ἑκάβη γὰρ τοῦτο ποιήσει δακρυχέουσα ἐν οἷς αὐτὴ λέγει, ἀλλ' ὅτι ἴδωσι τὸν ἕκτορα νεκρὸν ἑλκόμενον, ἀμφότεροι κλαύσουσι. τόδ' ἀκριβὲς εἰπεῖν, καὶ νῦν ὁ γέρων κλαίων ἐλάλει, ὡς δηλώσει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ὡς τώγε κλαίοντε εἴπην εἰ καὶ ἐσιώπησεν ἐνταῦθα τὸν τοῦ γέροντος κλαυθμόν, εἰωθὼς οὕτω ποιεῖν ἐν πολλοῖς. ὅτι δὲ πολλὰ τῶν τοῦ πριάμου δηλωθέντων λόγοις πεζοῖς παραπλέκεσθαι, ὁ θέλων κατανοήσεται. δι' ἐπὶ ἐχθρῷ, παρῳδηθήσεται τὸ, αἴθε θεοῖσι φίλος τοσόνδε γένοιτο, ὅσον ἐμοὶ καὶ τὸ ἑξῆς. ἐπὶ δὲ λύσει αἰχμαλώτων, ῥηθήσεται τὸ, ἀλλ' εἰ μὲν ζώουσιν, ἦτ' ἂν ἔπειτα χαλκοῦ τε χρυσοῦ τε ἀπολυσόμεθα. ἐπὶ δὲ γέροντος δυστυχῆ μόρον ἐλπίζοντος, τὸ, δύστηνος δύσμορος ὃν πατὴρ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὅτι μὲν οὖν πρίαμον, ἡ τοῦ ἕκτορος μήτηρ ἑτέρωθεν ὠδύρετο δακρυχέουσα, κόλπον ἀνιεμένη. ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέχει. καί μιν δακρυχέουσα προσηύδα. ἕκτορ. τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέη

Μήτηρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
Κόλπον ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.
Καί μιν δακρυχέουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἕκτορ τέκνον ἐμὸν, τάδε τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον
Αὐτὴν, εἴποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον.

σομ

Τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα,
Τείχεος ἐντὸς ἰών. μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ.
Σχέτλιος. εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτή,
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος. ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.
Ὣς τώ γε κλαίοντε προσαυδήτην φίλον υἱὸν
Πολλὰ λισσομένω. οὐδ' Ἕκτορι θυμὸν ἔπειθον.
Ἀλλ' ὅ γε μίμν' Ἀχιλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα.

σον αὐτήν. ὑπέρ τί τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον, τῶν μνῆσαι φίλε τέκνον, ποῦ οὖ ἐρρέθη. ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα, τείχεος ἐντὸς ἰών. μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ. σχέτλιος. εἴπερ γάρ σε κατακτάνῃ, οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτή, οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος. ἄνευθε δέ σε μέγα νῶϊν, ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται. τοιαῦτα καὶ ἡ μήτηρ. οὐ πείθει δὲ οὐδ' αὐτὴ τὸν υἱὸν καταπραΰνουσα τὸν χόλον. ἀλλὰ τέως μὲν, ἰσχυρογνωμονεῖ ἐκεῖνος, ἄγοντος τοῦ μορσίμου εἰς θάνατον. μικρὸν δὲ ὅσον, μετάμελος αὐτὸν εἰσελεύσεται. ὅρα δὲ ὅτι ὥσπερ ὁ πατὴρ προέθετο τοῦ οἰκείου λόγου τὸ κόπτεσθαι κεφαλὴν χερσὶ καὶ χεῖρας ὀρέγνυσθαι, οὕτω καὶ ἡ μήτηρ δακρυχέουσά τι ὀδύρεται πρὸ τοῦ λαλῆσαι, καὶ κόλπον ἀνίεται, καὶ τῇ ἑτέρῃ μαζὸν ἀνέσχε. δὶς δὲ ῥηθὲν παράκειται τὸ δακρυχέουσα. ἔστι δὲ κόλπος μὲν, τὸ ἐπάνω τῆς ζώνης κόλπωμα τοῦ πέπλου, γινόμενος ἀπὸ τοῦ κοῖλον καὶ τοῦ ἕπω, ᾧ δηλαδὴ κοιλότης ἕπεται, καθὰ καὶ τοὺς κατὰ θάλασσαν κόλπους. ἀνίεσθαι δὲ, τὸ γυμνοῦν πρὸς τὸν υἱὸν τὰ βαστάξαντα ἐκεῖνον καὶ θρέψαντα μέρη ὡς καὶ οἱ ἐν ὀδυσσείᾳ μνηστῆρες, ἀνίεσθαι λέγονται αἶγας ἤτοι γυμνοῦν ἐν τῷ ἐκδέρειν. ἢ τὸ ἀνιεμένη κόλπον, ἀντὶ τοῦ ἀνατείνουσα. καθὰ καὶ τὸ μαζὸν ἀνέσχεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέτεινε βαστάζουσα, τροφεῖα μονονουχὶ τὸν υἱὸν αἰτοῦσα τῷ σχήματι. διὸ καὶ λέγει ὅτι ταῦτά τε αἴδεο, καὶ ἐμὲ αὐτὴν ἐλέησον. τουτέστι καὶ τὰ θρεψάμενά σε μόρια αἰδέσθητι, καὶ ἐμὲ ὅλην αὐτὴν μητέρα. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τὸ, ἀνιεμένοισ', ὅπερ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, ταυτόν ἐστί πως τῷ, ἀνατέμνοντας. εἰ καὶ ἄλλως ἐπὶ τοῦ ἐκδέρειν εἴληπται. ὡς γὰρ ὁ ἐκδέρων ἄνω ἵεται ἀπὸ τοῦ κάτω, οὕτω καὶ ὁ ἀνατέμνων. ὡς δηλοῖ ὁ γράψας ὅτι κότυς θρακῶν βασιλεὺς φόνοισ' ἀδίκοισ' τολμῶν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ ποτε γυναῖκα ζηλοτυπήσας, ἀνέτεμε τὴν ἄνθρωπον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀρξάμενος. ἀνιέμενος δὲ καὶ αὐτὸς κατὰ τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ἀνίεσθαι. ἑκάβη δὲ κόλπον ἀνιεμένη, μεταφορικῶς λέγεται οὕτω πρὶν οὐ μὴν κυριολεκτικῶς. τὸ δὲ ἑτέρηφι, καὶ αὐτὸ ἐλλειπτικῶς ἔχει, καὶ πρὸ αὐτοῦ δὲ πλείων ἑτέρα ἔλλειψίς ἐστι. χρὴ γὰρ νοεῖν, ὅτι τῇ ἑτέρᾳ μὲν χειρὶ, κόλπον ἡ μήτηρ ἀνίεται. ἑτέρᾳ δὲ δηλαδὴ χειρὶ, μαζὸν ἀνίσχει. τὸ δὲ ἕκτορ, ὡς ἀπὸ διδασκάλου τοῦ ἀνδρὸς ἡ γυνὴ ἔσχεν. οὕτω γὰρ καὶ ἐκεῖνος τοῦ λόγου κατήρξατο. τὸ δὲ τέκνον ἐμὸν παραφράζουσα, κατωτέρω φησίν. ὃ τέκον αὐτή. πρίαμος δὲ ἄλλως ἐφ' ἑαυτοῦ κοινῶς καὶ λαοθόης τὸ τοιοῦτον ἔφη. ἔνθα εἶπε τὸ, οὓς τεκόμεθα. τὸν λυκάονα δὴ καὶ τὸν πολύδωρον. τὸ δὲ αἴδεο καί μ' ἐλέησον, ἐπιτατικόν ἐστι εἰς πειθὼ καὶ αὐτό. αἰδὼς γὰρ ὡς τὰ πολλὰ καὶ ἔλεος τοὺς ἱκετευομένοις ἐφέλκονται. διὸ καὶ μετ' ὀλίγα λέγει ὁ ἕκτωρ. ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει, οὐδὲ αἰδέσεται. καὶ ἀλλαχοῦ. ἔλεον ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται. εὔχεται δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ὁ λαερτιάδης, φίλος ἐλθεῖν καὶ ἐλεεινός. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτω. τροφεῖα δὲ ἡ μήτηρ τὸν υἱὸν, οὐκ ἄλλό τι ἀπαιτεῖ ἀλλὰ τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν. ἵνα μνησθεὶς τῶν θρεψαμένων, ἀμύνῃ τὸν πολέμιον. τὸ δὲ λαθικηδέα, δηλοῖ μὲν τὸν παυσίλυπον, καὶ εἰς λήθην παντὸς βλάβους τὰ βρέφη ἄγοντα. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ, κακὸν ἐπίληθον ἁπάντων, ὅπερ ἐν ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ἀντίκτισιν δὲ ἀγαθοῦ ἡ μήτηρ ζητεῖ διὰ τοῦ λαθικηδέος μαζοῦ. ὡς γὰρ αὐτὴ λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε ποτὲ τῷ υἱῷ, οὕτω καὶ αὐτὸν χρὴ λαθικηδέα γενέσθαι νῦν τῇ μητρί. ὁ δὲ μαζὸς, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν ὅτι καὶ μαστὸς λέγεται διὰ τὸ τὸ ὡς μαστεύεσθαι, καὶ μασθὸς δὲ διὰ τοῦ θ ἐκ τοῦ μαστὸς καθὰ προδεδήλωται. ἐκ δὲ τούτου, ἴσως καὶ μασθάλης κύλιξ τις παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ἐν παρὰ παφίοις δὲ, μασθὸς ποτήριον, σύστομον ὡς εἰκός. ἐξ οὗ ἐβδάλλετο τρόπον τινὰ ὡς ἐκ μασθοῦ τὸ πινόμενον. καινὸν δὲ οὐδὲν μασθῷ εἰκάζειν ποτήριον, εἰ καὶ οὖθαρ ἀρούρης ὅμηρος φθάσας ἔφη. καὶ ἀρχέστρατος δὲ, πίονά τινα τόπον λέσβιον, κλεινῆς λέσβου περικύμονα μαστὸν λέγει. τὸ δὲ ἐπέσχον, οὕτω γὰρ δεῖ γράφειν οὐ μὴν ἀνέσχον ὥσπερ τινὲς τῶν ἀντιγράφων βούλονται, εἴληπται καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ σοὶ καὶ ἔμπροσθέν σου ἔσχον. ὥσπερ καὶ ὁ φοῖνιξ οἶνόν ποτε ἔφη τῷ ἀχιλλεῖ ἐπισχεῖν, ἤγουν δοῦναι παιδὶ ἔτι ὄντι. ὅτι δὲ τὸ ἐπέχειν, καὶ ἔχθραν τινὰ δηλοῖ, ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν φαίνεται μετὰ τὸ, δαιμονίη, τίμοι ἐπέχεις; ἐξ οὗ δήρηται τὸ, ἐπὶ τυδείδῃ εἶχον, ἤγουν ἤλαυνε κατὰ διομήδους. ὅρα δ' ἐνταῦθα, καὶ σπέρμα μεθόδου ἐπιλογικῆς ἣν ἠκριβώσαντο οἱ μεθ' ὅμηρον. τῶν οἷς ἡ τοῦ ἐλέου εἰσβολὴ, ὁμοίως πως τῇ ἑκάβῃ μεθωδεύετο. ὑπερίδης γοῦν φασὶ τῇ ἑταίρᾳ φρύνῃ κρινομένῃ ποτὲ εὐθὺς τὴν ἐπὶ θανάτῳ δι' ἀσέβειαν, ὅτι εἰς τοὺς ἐπιλογικοὺς ἦλθεν οἴκτους, ἐκ τῆς ὄψεως αὐτῆς φασὶν ἐπερρητόρευσε, παραγαγὼν τὴν γυναῖκα εἰς ἐμφανὲς, καὶ περιρρήξας τοὺς χιτωνίσκους, καὶ γυμνὰ τὰ στέρνα δείξας. ὡς δεισιδαιμονῆσαί φασι τοὺς δικαστὰς, καὶ δι' ἔλεον μὴ ἀποκτεῖναι τὴν ὑποφῆτιν καὶ ζάκορον τῆς ἀφροδίτης. ἀφεθείσης δὲ,

ἐγράφη ψήφισμα, μεθ' ἕνα τῶν λεγόντων ὑπέρ τινος, αἰτίζεσθαι. μὴ δὲ βλεπομένους τὸν κατήγορον καὶ τὸν κατηγορούμενον, κρίνεσθαι. προσιστορεῖ δὲ τούτοις ὁ ναυκρατίτης σοφὸς, καὶ ὅτι ῥηθεὶς εὐθίας ὀργισθεὶς ἐφ' οἷς ἠλέγχθη, οὐκέτι ἄλλην δίκην εἶπε. καὶ ὅτι ἐκ θεσπιῶν ἦν ἡ δηλωθεῖσα φρύνη. καὶ ὅτι καὶ ἄλλη τις ἦν ὁμώνυμος αὐτῇ. φασὶ γάρ. δύο φρύνας, ἡ μὲν, σηστὸς καλουμένη διὰ τὸ ἀποσήθειν καὶ ἀποδύειν τοὺς αὐτῇ συνόντας. ἡ δὲ, θεσπική. κατὰ δέ τινας, ἡ μὲν, ἐπικαλουμένη κλαυσιγέλως. ἡ δὲ, σαπέρδιον. καὶ οὕτω μὲν ἔχει ταῦτα. τὸ δὲ τείχεος ἐντὸς ἰὼν, καὶ τὸ σχέτλιος. εἶπε καὶ ὁ πρίαμος ῥητῶς. ἀμφιβόλως δὲ καὶ ἐπ' ἀμφοῖν, εἴτ' ἐπὶ ἀχιλλέως τὸ σχέτλιος εἴρηται, εἴτε ἐπὶ ἕκτορος. τὸ δὲ μὴ δὲ πρόμος ἵστασο τούτῳ, αὐτολεξεὶ μὲν οὐκ εἶπεν ὁ γέρων. ἦν δὲ τῷ ἐκείνῳ ἰσοδύναμον τούτῳ, τὸ, μήμοι ἄνδρα τοῦτον μένε μόνος, ἄνευθεν ἄλλων. καὶ τὸ περὶ τῆς πολυδώρου δὲ ἀλόχου, ἤτοι τῆς ἀνδρομάχης, ὁ γέρων μὲν ψιλῶς ἐνέφηνεν ὅτι νυοὺς ἑλκομένας εἶπε. νυὸς γὰρ τοῖς βασιλεῦσι καὶ ἡ ἀνδρομάχη. ἑκάβη δὲ νῦν ἀειδηλότερον ἔφηνεν. τὸ δὲ περὶ τῶν κυνῶν, ἔλαβε μὲν ἡ ἑκάβη ἀπὸ τοῦ πριάμου. ἄλλως δὲ αὐτὸ ἔφρασεν. οὐ γὰρ περὶ ἑαυτῆς λέγει ὅτι κύνες αὐτὴν ἐν τροίᾳ τραπεζῆες ἔδονται, ἀλλὰ τὸν ἕκτορα παρὰ ταῖς τῶν ἀργείων νηυσὶ κύνες ταχέες. οἱ ἕτεροι παρὰ τοὺς ἀργοὺς τραπεζῆας εἰσί. τὸ δὲ αἴδυνθεις δέξο μέγα, ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλως αἴδυνθεις καὶ πάνυ πόῤῥωθεν ἤμωσας, ἢ κλητικῶς ὦ μέγα, τουτέστιν ὦ ὑψηλὲ ἄνθρωπε. ταῦτα δὲ καὶ πρὸς τὴν τοῦ υἱοῦ ἔφεσιν ἡ μήτηρ λέγει, φιλοτίμου ὄντος καὶ λαμπρᾶς ἐφιεμένου ταφῆς ὡς αὐτὸς εἰς τὴν πρὸς τὸν αἴαντα μονομαχίᾳ ἐδήλωσεν. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἡ μήτηρ, φιλοικτος μᾶλλον τοῦ πατρός. ὁ μὲν, γὰρ καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ δεδιὼς καὶ ὑπὲρ ἑτέρων, ἱκετεύει τὸν υἱὸν τῆς πόλεως εἰσελθεῖν. ἡ δὲ, ὑπὲρ μόνου τοῦ σωθῆναι τὸν ἕκτορα πάντα λόγον ποιεῖται. καὶ ἣν εἶχε καὶ αὐτὴ προβαλέσθαι εἰς οἶκτον, τήν τι κατ' αὐτὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἄλλα πολλά.

Ὅτι ἐπεὶ ἕκτωρ πρὸ τῶν πυλῶν μίμνει ἀχιλλῆα πελώριον ἆσσον ἰόντα μὴ ὑποχωρῶν, παραβολικῶς αὐτὸν εἰκάζων, φησίν. ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι βεβρωκὼς κακὰ φάρμακα. ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνός. σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ, ὡς ἕκτωρ ἔχων ἄσβεστον μένος, οὐχ ὑπεχώρει ἀλλὰ δηλαδὴ ἔμενεν ὡς εἴρηται. κυρία δὲ λέξις ἡ χειὰ ὡς [illegible], ἀπὸ τοῦ χῶ χέω τὸ χωρῶ, ἐξ οὗ ἐν ὀδυσσείᾳ τὸ, οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται ἤγουν χωρήσει, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται ὁμοίως τῷ κείσεται. λέγονται δὲ αἱ τοιαῦται χειαὶ τῶν ὄφεων, καὶ εἰλυοὶ καὶ ῥόχμαλοι καὶ αἱμασιαί. ἰστέον δ' ὅτι γράψας τις ὡς ἡ χειὰ ἤγουν ἡ κατάδυσις τοῦ ὄφεως παρὰ τὸ χεῖσθαι γίνεται ἤγουν χωρεῖν, ἐπάγει ὡς καὶ χέτλον ἐκεῖθεν, τὸ χωροῦν ἀστραγάλους. ὃ καὶ κέθιον ἰωνικῶς λέγεται, κατὰ τὸ ἐνταῦθεν, ἐνθεῦτεν. οἷς ὅμοιον ἰδιωτικῶς καὶ τὸ, φάτνη πάθνη, ἐναλλαγῇ φωνημάτων. τὸ δὲ ὀρέστερος, ἀντὶ τοῦ ἄγριός φασιν οἱ παλαιοί. τοιαῦτα γὰρ τὰ ἐν ὄρει διαιτώμενα. κακὰ δὲ φάρμακα,

Ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειῇ ὀρέστερος ἄνδρα μένῃσι
Βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ', ἔδυ δέ τε μιν χόλος αἰνὸς,
Σμερδαλέον δὲ δέδορκεν ἑλισσόμενος περὶ χειῇ,
Ὡς ἕκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει
Πύργῳ ἔπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας.
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
Ὤμοι ἐγών. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,
Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει.
Ὅσμ' ἐκέλευε, τρωσὶ ποτὶ πόλιν ἡγήσασθαι
Νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοὴν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος ἀχιλλεύς.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν.
Νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν.
Αἰδέομαι τρῶας καὶ τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο.
Ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας, ὤλεσε λαόν.
Ὡς ἐρέουσιν. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
Ἄντην ἢ ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι,
Ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς πρὸ πόληος.
Εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
Καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας,
Αὐτὸς ἰὼν ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω
Καί οἱ ὑπόσχωμαι ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
Πάντα μάλ' ὅσσα τ' ἀλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν
Ἠγάγετο τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ,
Δωσέμεν ἀτρείδῃσιν ἄγειν, ἅμα τ' ἀμφὶς ἀχαιοῖς
Ἀλλ' ἀποδάσσασθαι ὅσσα τε πτόλις ἥδε κέκευθε.
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι

Μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι
Κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι ἰὼν, ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει,
Οὐδέ τί μ' αἰδέσεται. κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα
Αὔτως ὥς τε γυναῖκα ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
Οὐ μέν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
Τῷ ὀαριζέμεναι ἅ τε παρθένος ἠΐθεός τε.
Παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισι.
Βέλτερον αὖτ' ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὅττι τάχιστα.
Εἴδομεν, ὁπποτέρῳ κεν ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ.
Ὣς ὅρμαινε μένων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἀχιλλεύς.
Ἶσος ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ,
Σείων πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Δεινήν. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο ἴκελος αὐγῇ,
Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος.
Ἕκτορα δ' ὡς ἐνόησεν ἕλε τρόμος. οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
Αὖθι μένειν. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. βῆ δὲ φοβηθείς.
Πηλεΐδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς,
Ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν
Ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν.
Ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς,
Ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει,
Ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο. τρέσε δ' ἕκτωρ
Τεῖχος ὑπὸ τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
Οἱ δὲ, παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα,
Τείχεος αἰὲν ὑπεκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.
Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιρρόω. ἔνθα δὲ πηγαὶ
Δοιαὶ ἀναΐσσουσι σκαμάνδρου δινήεντος.
Ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἡ δ' ἑτέρη, θέρει προρέει ἐϊκυῖα χαλάζῃ,
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ.
Ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι
Καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον τρώων ἄλοχοι καλαί τε θύγατρες
Τὸ πρὶν, ἐπ' εἰρήνης. πρὶν ἐλθεῖν υἷας ἀχαιῶν.
Τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων.
Πρόσθε μὲν, ἐσθλὸς ἔφευγε. δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων,
Καρπαλίμως. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην
Ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν.
Ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ὣς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι
Ῥίμφα μάλα τρωχῶσι, τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον,

οἱ μὲν, πόας τινά φασι χολῆς γεννητικήν. ἣν ἐσθίων ὄφις, εἰς χολὴν ἐρεθίζεται. ἕτεροι δὲ, ὅτι δράκων ἐσθίων μύρμηκας καὶ κανθαρίδας, ἐκ τούτων πληροῦται καὶ εἰς λύσσαν ἄγεται. καὶ ταῦτά ἐστιν ἅπερ ὁ ποιητὴς λέγει κακὰ φάρμακα, πρὸς διαστολὴν τῶν ἀγαθῶν. τὸ δὲ ἐκ τῶν μυρμήκων κακὸν, δηλοῖ ἡ ἐν τοῖς μυρμηκιαῖς. ὅπερ ἐλέχθη ὡς ἐν ῥητορικῷ εὑρεῖν λεξικῷ, ἐπειδὴ ὄφεις εἰς μυρμηκιὰς φωλεύοντας, ἕλκεσθαι τὴν γλῶσσαν φασίν. αἴτιον δ' ὅτι ἔοικεν ἡ μυρμηκιὰ ἐκ τοῦ ἀναπεπλῆσθαι. ὡμολόγηται γὰρ, ὡς οἱ μύρμηκες χαίρουσιν ἐσθίοντες νεκρῶν ὄφεων. διὸ καὶ τὸν ἀέρα τῆς μυρμηκιᾶς μιάναντες, βλάπτουσι τὴν κατ' αὐτῶν γυμνωθεῖσαν γλῶσσαν. ἐνθάδε καί οἱ ὄφεις τὸ μέγα κακὸν, ὃν ἐπ' αὐτοῖς διαστελλίζονται. καί πως οἱ ῥυέντες μύρμηκες κακὰ φάρμακα ἐξ ὄφεων λαμβάνοντες, ἀντιτίνουσιν αὖθις αὐτὰ τοῖς ὄφεσι, βιβρωσκόμενοι ὑπ' αὐτῶν. τὸ δὲ δέδορκε, τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐξ οὗ ὁ δράκων ἐτυμολογεῖται. ἀπὸ γὰρ τοῦ δέρκω ἐκεῖνος οὕτω λέγεται ὡς τῇ ὄψει καταπλήττων. ἴσως δὲ, καὶ ὀξὺ βλέπων. ᾧ λόγῳ, καὶ δορκὰς, ὡς ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρκεται ὄσσε. ἐκ δ' αὐτῆς, καὶ δόρκων καὶ ζόρκων δὲ μεταχωρήσει ἐθίμῳ τοῦ δ' εἰς ζ. ἰστέον δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν συνήθως τὸ δέδορκεν, ἀντὶ τοῦ βλέπειν λαμβάνεται. σοφοκλῆς δὲ ἐν τῷ, ἐχθροῖς δεδορκότα λάμψειν ὡς ἄστρον, ἐπὶ τοῦ ὁρᾶσθαι παθητικῶς τὴν λέξιν τίθησιν. ὡς τοῦ μέσου παρακειμένου ἐν πολλοῖς ἐπαμφοτερίζοντος. τὸ δὲ ἄσβεστον μένος, τὸ τοῦ θυμοῦ πυρόεν δηλοῖ. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ σβέννυσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ πυρὸς, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ὡς οἷς καὶ τὸ καθ' ἡσίοδον

Ἡ τρίπος ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος,
Ὣς τὼ τρὶς πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην,
Καρπαλίμοισι πόδεσσι. θεοὶ δέ τε πάντες ὁρῶντο.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων, ὅ ἐστιν παυσαμένων τοῦ θηλάζειν ὅτε δηλαδὴ τῷ γάλακτι τὸ ἐκ τοῦ λίπους θερμὸν ἐπιλείπει, ὅπερ πρώην ἡ φύσις ἐχορήγει ἐπὶ ἀξιολόγῳ ἐκτροφῇ τῶν νεογνῶν. ἰστέον δὲ ὡς οὐ μάτην ὁ ποιητὴς ἔθετο ἐν τῇ παραβολῇ, τὸ ἐλισσόμενος περὶ χειῇ, ἀλλὰ πρός τινα καὶ αὐτὸ ὁμοιότητα. ὡς γὰρ ὁ δράκων ἐλίσσεται περὶ χειῇ, οὕτω καὶ ὁ ἕκτωρ ἔμιμνε περὶ εἶα τόπον, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι, ἤγουν ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ πύργου. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, οἷον ἐν ἐξοχῇ πύργου, φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας. εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ μένω, καὶ τὸ μίμνω γίνεται καὶ τὸ μένος, προσφυῶς ἄρα ἐφράσθη τὸ ἔχων μένος, ἐπὶ τοῦ ὡς εἴρηται μίμνοντος ἥρωος. δῆλον δ' ἐκ τοῦ, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι καὶ ἑξῆς, ὅτι ἄχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τῆς πόλεως τείχους ὁ ἕκτωρ ἔφυγεν. ἔνθα καὶ ἵσταται παλαίων λογισμοῖς. καὶ ἀναμνησθεὶς ὅτι χθὲς οὐκ ἐπείσθη τῷ πολυδάμαντι συμβουλεύοντι ἐπ' ἀγαθῷ εἰσελθεῖν τὴν πόλιν, φησίν. ὤμοι ἐγών. εἰ μέν κε πύλας καὶ τείχεα δύω, πολυδάμας μοι πρῶτος ἢ πρῶτον ἐλεγχείην καταχεύει ἢ ἀναθήσει, ὅς μ' ἐκέλευε, τρωσὶ ποτὶ πόλιν ἡγήσασθαι νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν. ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν. νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν, αἰδέομαι τρῶας καὶ τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους, μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο, ἕκτωρ ἧφι βίηφι πιθήσας, ὤλεσε λαόν. ὣς ἐρέουσιν. ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἄντην ἢ ἀχιλῆα κατακτείναντι νέεσθαι, ἠέ κεν αὐτῷ ὀλέσθαι ἐϋκλειῶς ἤγουν εὐκλεῶς πρὸ πόληος. καὶ ὅρα ὅτι τὸ εὐγενῶς ὁ ἕκτωρ ἐπονειδίστου σωτηρίας θάνατον εὐκλεῆ ἀνθαιρεῖται. καὶ ὡς ὁμολογῶν αὐτὸς ὑπὸ ἀτασθαλίας ὀλέσαι λαὸν, ὅμως ὑπό τινος ἑτέρου κακωτέρου, ὅ ἐστι δυσγενοῦς ἢ δειλοῦ, ἀκοῦσαι οὐκ ἀνέχεται ὅπερ αὐτὸς ὁμολογεῖ. δι' οὗ δείκνυται, ὡς πολλὰ φαῦλα συνειδότες πολλοὶ σφίσιν αὐτοῖς, οὐκ ἀνέχονται ὑφ' ἑτέρων αὐτὰ ὀνειδίζεσθαι. οὕτω τις καὶ ἑαυτὸν τύπτων, ἢ τὰ οἰκεῖα κατασωτευόμενος ἢ τὸν ἑαυτοῦ καταβλάπτων, οὐκ ἂν ὑπὸ ἄλλων αἱροῖτο ὥσπερ οὐ πάσχειν, οὕτως οὐδ' ἀκούειν τοιαῦτα. ἔτι ὅρα καὶ ὡς ὁ κίνδυνος, ἀδέκαστα κρίνει. ὁ γὰρ πρὸ τούτου παραφαῦλον θεὶς τὸν πολυδάμαντα, νῦν ἐπιμηκευσάμενος, ἑαυτὸν μὲν καταλαμβάνει θρασὺν καὶ ἀτάσθαλον. ἐκεῖνον δὲ, διαγιγνώσκει καλῶς βουλευσάμενον. διὸ καὶ πρὸ πάντων, ἐκεῖνον αἰδεῖται. τὸ δὲ ἀναθήσει, ἀντὶ ἀνάψει ὅ ἐστιν ἐκκρεμάσει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀναθημάτων. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπιθήσει. ἀττικῶν δὲ ἡ λέξις. οἳ καὶ ἀναθεῖναι φορτίον φασὶ, τὸ ἐπιθεῖναι. τοιοῦτον δέ τι καὶ τοῦ κωμικοῦ τὸ, ἐπὶ κρημνὸν ἀναθείς. τὸ μείζω καταχεύει, ὅτι τοῦ ῥεῖν αἰδῆ, ἀπέοικε πάντῃ. καὶ δαψιλείας δὲ ὕβρεως ἐμφαίνει ὄμβρου δίκην καταρρηγνυμένης. ἐν δὲ τῷ, νύκτα ὑπὸ τήνδε, ἀντὶ προθέσεως ἐλλείπει πρόθεσις. κατὰ νύκτα γὰρ νοεῖται. ὀλοὴν δὲ εἰπὼν, ἑρμηνεύει διατί οὕτως εἶπεν, ἐπαγαγὼν τὸ, ὅτε ὤρετο δῖος ἀχιλλεύς. διὰ τοῦτο γὰρ ἡ τοιαύτη νὺξ ὀλοή. ἄλλως γὰρ, ἀναπαύσιμος ἡ νὺξ εἴ τις αὐτῇ πείθοιτο κατὰ τὸν ποιητήν. τὸ δὲ ἀτασθαλίαις ὤλεσα λαὸν, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἧφι βίηφι πιθήσας, ὤλεσε λαόν. τὸ δὲ τρῶας καὶ τρῳάδας, ὃ τρωὰς πρὸ βραχέων εἶπε, κοινὴν τὴν ἀπὸ πάντων ἐλεγχείαν δηλοῖ. πάντως δὲ ὥσπερ ἔχαιρέ ποτε ὅτ' ἂν ἄνδρες καὶ καλλίζωνοι γυναῖκες εὐφήμως ἦγον, οὕτω λυπεῖ αὐτὸν σπουδαῖον τὸ ἀνδράσι καὶ γυναιξὶν ὀνειδίζεσθαι. τὸ δ' ἑλκεσίπεπλον δὲ, γυναικῶν ἐστι καὶ ταῦτα βαρβάρων ἐπίθετον. ὧν οἱ χιτῶνες, συρτοὶ ὡς εἰκὸς, ἀπεναντίας τοῖς στατοῖς περὶ ὧν ἐγράφη ἀλλαχοῦ. ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐν κινδύνοις ἀγέρωχον τοῦ ἕκτορος καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα. οὐ γὰρ τὸν ἑαυτοῦ προέταξεν ὄλεθρον, ἀλλὰ τὸν τοῦ ἀχιλλέως, ἐν τῷ εἰπεῖν κέρδιον εἶναι ἢ κτεῖναι τὸν ἀχιλλέα ἢ ὑπ' ἐκείνου πεσεῖν, ὡς δῆθεν ἐν ἀμφιβόλῳ κειμένου τοῦ τέλους. διὸ καὶ προϊὼν, ἐρεῖ. εἴδομεν ὁποτέρῳ κεν ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξει. οὕτω δὲ μελετήσας ὁ ἕκτωρ τὸ, εἰ τὴν πόλιν εἰσελευστέον, καὶ πείσας ἑαυτὸν μὴ εἰσελθεῖν τὸ τεῖχος, λογίζεται αὖθις εἰ χρὴ αὐτὸν γυμνωθέντα τῶν ὅπλων ἐλθεῖν ἀντίον τοῦ ἀχιλλέως. λέγων οὕτως. εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ἤγουν καταθῶμαι. ὀμφαλόεσσαν τὴν καὶ προεξηγηθεῖσαν, καὶ κόρυθα βριαρήν. δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας καθὰ καὶ πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδα, αὐτὸς ἰὼν, ἀχιλῆος ἀμύμονος ἀντίος ἔλθω, καί οἱ ὑπόσχωμαι ἑλένην, καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ πάντα μάλ' ὅσσα τ' ἀλέξανδρος κοίλης ἐνὶ νηυσὶν ἠγάγετο τροίηνδ', ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχὴ, δωσέμεν ἀτρείδῃσιν ἄγειν. ἅμα τ' ἀμφὶς ἀχαιοῖς ἄλλ' ἀποδάσσασθαι ὅσσα πόλις ἥδε κέκευθεν, ἤγουν ἔνδον κρύπτει. τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὅρκον ἕλωμαι μή τι κατακρύψειν, ἀλλ' ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. καὶ μέχρι τούτου ἀπρόσκοπος ὁ νῦν ἐλθὼν ὁ ἕκτωρ τῇ φράσει, τὸ ἐντεῦθεν δὲ χωλεύσας καὶ ἀναπόδοτον ἐάσας τὸ νόημα διὰ τὸ ἀσύμφορον τοῦ βουλεύματος, λέγει ὡς καὶ πρὸ τούτου ὁ ἀγήνωρ ἑαυτῷ ἐφ' οἷς εἶπε μεμφόμενος, τὸ, ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός; μή μιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι, ἤγουν ἱκετεύσω ἰών. ὁ δέ μ' οὐκ ἐλεήσει οὐδέ τί μ' αἰδέσεται ὡς ἱκέτην δηλαδή. κτενέει δέ με γυμνὸν ἐόντα αὔτως ὥστε γυναῖκα, ἐπεί κ' ἀπὸ τεύχεα δύω ἤγουν ἐπειδὰν ἀπεκδυθῶ τὰ ὅπλα. εἶτα κρίνει, ὡς βέλτερον ἔριδι ξυνελαυνέμεν καὶ γνῶναι ὁποτέρῳ καθὰ εἴρηται εὖχος διὸς ὀρέξει. ὅπερ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος

πρὸ

πρὸ μικροῦ μετὰ τὸ τίμοι ταῦτα ὁ θυμὸς διελέξατο, ἔκειτο καὶ δευτέρα ἔλλειψις ἐν τῷ, μήνιε ἀπαιρόμενον πόλεως πεδίονδε νοῆσαι, ἔλειπε γοῦν τὸ δείσας ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. μετὰ γοῦν τὴν ἀνάπαρτον σύνταξιν τῶν ἰσχῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ τοῦ, εἰ δέ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι, λεγόντων δὲ εἰς τὸ, ἐντὸς ἐέργει, εἰπὼν τὸ, ἀλλὰ τίμοι ταῦτα διελέξατο θυμὸς, ἐπήγαγε. μήμιν ἐγὼ μὲν ἵκωμαι καὶ ἑξῆς. λέγειν ὅτι δέδοικα μὴ τάδε πράξας, τάδε πάθω. δύο οὖν καὶ ἐνταῦθα οὐσῶν ἐλλείψεων, λείπει τῆς μὲν πρώτης, τὸ πληρωτικὸν ῥῆμα. ἔμεινε γὰρ ἀτελὲς διὰ τὸ τοῦ λόγου ἀλυσιτελές. τῆς δὲ δευτέρας, ἡ ἀρχή. τὸ δέδοικα, ἢ δέδια, ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον. ἐν δὲ τῷ χωρίῳ τούτῳ, σημείωσαι καὶ ὅτι τὰ μέγιστα ὁ Ἕκτωρ ἐν τῇ Τροίᾳ ἴσχυεν, εἴγε περὶ αὐτῷ κεῖται λῦσαι τὴν μάχην καὶ μή. ὥσπερ καὶ τῆς ἐν τῇ γ΄ ῥαψῳδίᾳ παραβάσεως τῶν ὅρκων, αὐτὸς αἴτιος ὁ δυνάμενος μὲν ἀναλαβέσθαι τὸ πταῖσμα, ὀκνήσας δέ, ὑπερφίαλος ἄρα κατὰ τοὺς λοιποὺς Πριαμίδας καὶ αὐτός. ἔτι δὲ καὶ κοινὸν κακὸν Τρωσί τε καὶ Ἕλλησιν, εἰ δυνάμενος παῦσαι ἃ λέγει, ὅμως οὐκ ἐποίησε. ἀλλὰ συνετήρησεν ἐπὶ πανωλεθρίᾳ τὸν πολυετῆ πόλεμον. καταθέσθαι δέ, νῦν μὲν, τὸ κάτω θεῖναι εἰς γῆν ὃ ἀντίκειται πρὸς τὸ ἀναθεῖναι. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁμολογητικῶς συγκατατίθεσθαι τὴν λέξιν τεθείκασιν. εἰ δὲ καὶ προείρηται περὶ ὀμφαλοέσσης, ὅμως ῥητέον καὶ νῦν ὡς ἐκ τῶν κατὰ ζῶα ὀμφαλοῦ, καὶ βιβλίων καὶ ἀσπίδων λέγονται ὀμφαλοί. καὶ γῆς δὲ ὀμφαλός, τὸ αὐτῆς μεσαίτατον. καὶ φιάλαι δέ τινες παρὰ Κρατίνῳ, βαλανειόμφαλοι, διότι οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν καὶ οἱ θόλοι τῶν βαλανείων, ὅμοιοί εἰσι. κατὰ δέ τινας, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς γυναικείαις πύελοις ὀμφαλῶν. ἢ, καὶ διότι τῶν ἀθηνῆσι βαλανείων τὰ πλεῖστα κυκλοειδῆ ὄντα, τὰς ἐξαγωγὰς ἔχει κατὰ μέσον ὅθι χαλκοῦς ὀμφαλὸς ἐπεστι. διὸ καὶ μεσομφάλους αὐτὰς Ἴων λέγει ἐν τῷ, ἴτ' ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα καὶ μεσομφάλους, φιάλας δηλαδὴ τὰς εἰρημένας. Ἀθήναιος δὲ ταῦτα ἱστορεῖ. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀσπίδα καταθέσθαι καὶ τὰ ἑξῆς ὡς προγέγραπται, δύναται καὶ ἐπὶ ἀργίας πολέμου ῥηθῆναί ποτε. καὶ ὅτι νῦν μὲν τὸ δόρυ, δίχα ἐπιθέτου τινὸς προήγαγεν. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς, ἐρεῖ αὐτὸ μελίαν χαλκογλώχινα. γλωχῖνα λέγων ἐκεῖ, τὴν ἄκραν γωνίαν, ἤγουν τὸ τῆς αἰχμῆς τμητικόν, τουτέστι τὸ ἔμπροσθεν ὀξύ. ἀμύμονα δὲ τὸν Ἀχιλλέα καλεῖ ὁ Ἕκτωρ, ὡς μὴ ἔχων κρύπτειν τὴν τοῦ πολεμίου ἥρωος ἀρετήν. τὸ δὲ ἀντίος ἔλθω, οὐκ ἐναντιότητα ἐνταῦθα δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ ἁπλῶς ἐκ τῶν ἔμπροσθεν συναντῆσαι. τὸ δὲ ὑπόσχωμαι, ἡ σαφὴς ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ ἔστεξεν καὶ ἔστεξας καὶ τῶν ὁμοίων, ἅπερ ἐν ἄλλοις κεῖνται δηλωτικὰ ὄντα ὑποσχέσεως, ἧς ἡ ἐτυμολογία προγέγραπται. τὸ δέ, ἣ ἔπλετο νείκεος ἀρχή, ἢ ἀττικῶς ἐσχημάτισται. ἀντὶ τοῦ ὅπερ γέγονε μάχης ἀρχή, περὶ οὗ σχήματος ἀλλαχοῦ προερρέθη σαφῶς. ἢ τὸ ἢ, διὰ τὴν Ἑλένην εἴρηται. ἧς τὴν ἱστορίαν εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα παρέρριψεν, ὑποδηλώσας καὶ πολλὰ κτήματα ἅμα αὐτῇ τὸν Πάριν ἀγαγέσθαι εἰς Τροίαν. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα ὡς εἰ καὶ μέγα τὸ τῆς Ἑλένης ὄνομα τότε, ἀλλ' ὕστερον ἑταίρα τις, παρώνυμός τῇ Ἑλένῃ γέγονεν, ἧς δύο κλεῖσεις Καλλίστιον καὶ Πτωχελένη. ἰστέον δὲ ὅτι κτῆσιν ἤγουν κτήματα καὶ ἐνταῦθα καλεῖ, τὰ ἀπόθετα, συνήθως ἑαυτῷ φράζων. περὶ δὲ τῆς λέξεως ταύτης, ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ἐκ τοῦ κέω κῶ, παράγεται καὶ τὸ κεῖμι κεῖμαι κεῖμαι ὅθεν παράγεται τὸ κειμήλιον ἀπόθετον πάντως ὂν ὡς δηλοῖ καὶ τοὔνομα. καὶ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ αὐτοῦ κέω κῶ, πλεονασμῷ τοῦ τ, γίνεται κτῶ κτήσω. ἀφ' οὗ κτῆσις, ἤτοι κτῆμα. κείμενον εἰς ἀπόθεσιν καὶ αὐτό, ὁποῖα κἀνταῦθα τὰ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐξ ἁρπαγῆς περιιόντα τῷ Ἀλεξάνδρῳ ὡς δὴ κειμήλια καὶ αὐτὰ διὰ τὸ ἀμεταχείριστον. ὡς τάγε μὴ τοιαῦτα κτήματα, χρήματα μάλιστα λέγεται, παρὰ τὸ χειρίζεσθαι ἤτοι χρᾶσθαι. διὸ καὶ τὸ δέμνιον ἐν ᾧ ὁ νοσῶν χρηστικῶς κεῖται, χρῆμα ἡ τραγῳδία φησίν. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. ἐν οἷς τὸ ἐν νηυσὶν ἠγάγετο καὶ τὸ ἄγειν, τὴν ναυτικὴν φορτηγίαν συντιθέασι, καὶ τὰ κατὰ θάλασσαν ἀγώγιμα παράγουσιν. σημείωσαι δὲ ὡς εἰ καὶ ἀρχὴ νείκεος ἡ Ἑλένη γενέσθαι λέγεται, ἀλλ' ἡ τοῦ Πάριδος κρίσις ἧς ὡς μάχλου καὶ Ὅμηρος μέμνηται, ἄλλο τι δηλοῖ. λέγουσα τὴν μυθευομένην τοῦ Πάριδος κρίσιν, ἡδονῆς πρὸς ἀρετὴν εἶναι σύγκρισιν. ἐν ᾗ προκριθείσης τῆς Ἀφροδίτης, αὕτη δ' ἐστί φασιν ἡδονή, πάντα συνεταράχθη. τῷ τοιούτῳ δὲ νοήματι συμβαίνει καὶ ἐμπεδοκλεῖον τό, οὐδέ τις ἦν κείνοισιν Ἄρης θεὸς, οὐδὲ Κυδοιμός, οὐδὲ Ζεὺς βασιλεύς, οὐδὲ Ποσειδῶν, ἀλλὰ Κύπρις βασίλεια, δι' ἣν πολλὰ συνέβη κακὰ Τρωσὶ καὶ Ἀχαιοῖς, καὶ πολὺς μετάμελος. ὡς ἐξεῖναι εἰπεῖν, ὅτι καλῶς ἀντιθέντες τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν εἶναι φάσκων, προσέθηκε τὴν ἀμεταμέλητον. ἡ τοιαύτη γὰρ μόνη, ἀγαθόν. οὐ μὴν ἅπασα ἡδονή. ἐν τούτῳ δὲ τῷ τόπῳ, καὶ ἔθος παραλαλεῖ ὁ ποιητὴς ἀρχαῖον, τὸ, πολλάκις τοῖς πολεμίοις τὰς πόλεις ἐπὶ εἰρήνῃ συμβαίνειν τουτέστι συμβιβάζεσθαι, ἀπομερίζεσθαι τὰ ἡμίσεα τῶν πολιτικῶν κτημάτων. ὡς καὶ ἐν τῇ ὁπλοποιΐᾳ ἐμφαίνεται. ἐν ᾗ συμβιβάσει, καὶ ὅρκος οἷα εἰκὸς ἐγίνετο μή τι κατακρύψειν τοὺς πολίτας. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι ποσὸν τῆς ποινῆς ἣν ὁ Ἀγαμέμνων ἀπῄτησεν ἐν τῇ γ΄ ῥαψῳδίᾳ, τοῦτο Ἕκτωρ ὡς εἰκὸς ἐκύρωσεν ἐκτοτε περὶ ἑαυτῷ εἰ καὶ ἠμέλησε, τὸ δάσασθαι δηλαδὴ σὺν ὅρκῳ ἄνδιχα πάντα ὅσα ἡ πόλις ἔνδον κεκεύθει. γερούσιον δὲ ὅρκον λέγει, τὸν τοῖς γέρουσι πρέποντα, νέων γοῦν φρένες ἠερέθονται. τὸ δὲ κτῆσιν ὅσην πόλις ἐντὸς ἐέργει, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, πάντα δάσασθαι. πάντα γάρ, ἡ κτῆσις. ἤτοι τὰ ῥηθέντα κτήματα. ἐν δὲ τῷ, ἀλλὰ τίμοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός, ὅπερ πᾶς εἴποι ἄν, μεταμελόμενος ἐφ' οἷς βεβούλευται, τὸ διελέξατο πρωτότυπόν ἐστι ῥῆμα τοῦ τῆς

διαλέξεως ὀνόματος, πραγματικῶς οὕτω λεχθέν. τρόπον γάρ τινα, τοιαῦτα ἔσω αὑτοῦ διελέξατο Ἕκτωρ. εἰσελεύσομαι τὸ τεῖχος; ἀλλ' αἰδοῦμαι διὰ τάδε. ἀλλ' ἱκετεύσω; ἀλλὰ μὴν σκληρὸς ὁ Ἀχιλλεύς. ἀντιστήσομαι ἄρα. εἰ δὲ καὶ δόλος ἐστὶ λογισμὸς τὸ φεύξεσθαι, ποιήσει μὲν ὕστερον ὁ Ἕκτωρ αὐτό. ἀνύων δὲ οὐδὲν ἀλλ' ἐν στενῷ γινόμενος, εἰς τὸ πρῶτον ἐπανακάμπτει ὅπου κατέληξεν αὐτῷ νῦν ἡ διάλεξις. ἐν δὲ τῷ, ὁ δ' ἐμ' οὐκ ἐλεήσει καὶ ἑξῆς, ὅρα συνεχῶς τρεῖς τεθεῖσαν τὴν μὲ ἀντωνυμίαν, οὐκ ὀκνήσαντος Ὁμήρου διὰ τὴν ταυτολογίαν καὶ εἰομ. τὸ δὲ ὥστε γυναῖκα, παραπεισάντες οἱ μεθ' Ὅμηρον, γυναικίας καὶ γυναικιζομένους τοὺς ἐν πολέμῳ ἀτόλμους φασίν. ὅπερ ὁ Ἕκτωρ, οὐκ ἐθέλει παθεῖν. κρεῖττον λογισάμενος καὶ αὐτός, ἀγαθὸς ὑπ' ἀγαθοῦ πεσεῖσθαι, ὃ φθάσας καὶ Ἀχιλλεὺς εἶπε περὶ ἑαυτοῦ. τὸ γὰρ κακὸν τέρας, μὴ ὅτι γε παθεῖν ἀλλὰ καὶ ὄνειδος ἀκοῦσαι, μισεῖ ὁ Ἕκτωρ ὡς εἴρηται. ἀφιλῶς δὲ πέφρασαι τό, ὡς γυναῖκα. οὐ μὴν τοιαῦτα τὸ γυναικὸς ἄρ' ἀντιτέτυξο. καὶ τό, ἀχαιΐδες, οὐκέτ' ἀχαιοί. καὶ σοφοκλέους τό, μὴ γυναῖκες ἀντ' ἀνδρῶν πέλας ἔσατε. ἐπὶ δὲ τούτοις, μὴ θαρρῶν ὁ Ἕκτωρ ὡς ὑποχέσει τὸν Ἀχιλλέα πείσει καὶ λόγοις, φησίν. οὐ μέν πως νῦν ἐστιν ἀπὸ δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης, τῷ ἤτοι τούτῳ ὀαριζέμεναι, ἤγουν ὥστε ὀαρίζειν καὶ ὁμιλεῖν αὐτῷ ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν. τὸ δὲ σχῆμα, ἐπανάληψις δι' ἐπαναστροφῆς, ὅμοιον τῷ, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν. εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δὲ σιδήρῳ. καὶ τοῦτο γάρ, ἐπαναστροφῆς ἦν σχῆμα κατὰ τοὺς ῥήτορας. καὶ ἔχει μέν τι καὶ κάλλους κατὰ τοὺς τεχνικοὺς κἀνταῦθα ἡ ἐπαναστροφή. τὸ δὲ πλέον, ἀγωνιῶντος καὶ τοῦτο ἤθους ἐστὶν ἐνδεικτικόν, ὡς μὴ δυναμένου τοῦ λαλοῦντος προσώπου, ἐγχροαίνειν διαφόροις ἐννοίαις, ἀλλ' ἀνακοπτομένου καὶ ταυτολογικῶς ὑπερβραδύνοντος. ὁ δὲ νοῦς τοῦ λόγου, τοιοῦτος. οὐκ ἔστιν ἀποίκιλος ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὡς πρὶν αὐτὸς ὁ Ἕκτωρ ἐρεῖ, ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος μύθων. οἵκοι ὡς ἁπλοῦς τὸ ἦθος ἐστὶ καὶ ἀρχαϊκὸς καὶ εὐήθης, ὁποῖοι πάλαι ποτ' ἦσαν ἐκεῖνοι. οὓς λόγος ἔχει ἀπὸ δρυὸς καὶ ἀπὸ πέτρας γίνεσθαι. ὅτι δηλαδὴ νομάδα βίον εἷλκον οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὡρνόμενοι. καὶ δρυῶν καὶ λίθων κοιλότησιν ἐπίσθεν τὰ νεογνά, ἐκτιθέμενοι διὰ πενίαν τὰ φίλτατα. ὅθεν καὶ φήμη διεσπάρη ἐκ τῶν εὑρισκόντων τὰ ἔκθετα βρέφη, ὡς ἄρα ἐκ δρυῶν καὶ λίθων καὶ μελιῶν καθὰ καὶ Ἡσίοδός φησι, γεννῶνται ἄνθρωποι. ὡς οἷα οὕτω προμηνυομένου διός, τὸ ἀνθρώπειον γένος πληθῦναι. ὅτι γοῦν οὐχ ἁπλοῦς ἐστιν ὁ Ἀχιλλεὺς ὥστε ὀαρίζειν ἐμὲ αὐτῷ καθάπερ εἰ καὶ παρθένος καὶ ἠΐθεος ἀλλήλοις ὀαρίζουσι, βέλτερον ἄρα ἔριδι ξυνελαυνέμεν ὡς εἴρηται, ἤγουν εἰς ἔριν συνελθεῖν ἀνδρικῶς. καὶ οὕτω μὲν ἡ περὶ δρυὸς καὶ πέτρης παροιμία καθίσταται. εἰ δέ τις ἀπὸ δρυός, ἢ ἀπὸ πέτρης, ἐπὶ σκληρότητος ἤθους λάβοι ποτὲ ὅπερ ἐνταῦθα οὐδ' ὅλως συμβιβάζεται, ὁ τοιοῦτος παραχαράττει τὴν ὁμηρικὴν παροιμίαν, καὶ εἰς ἄλλο τι μεθέλκει τὸν νοῦν. ἴδιόν τι ποιῶν αὐτὸς ἕτερον νόημα οὐ τῷ ἀρχαίῳ κατακολουθῶν. καὶ σολοικίζων οὕτω κατὰ τοὺς παλαιούς, τῷ νοήματι. καὶ γὰρ καὶ τοιοῦτοι τινὲς ἐλέγοντο σολοικισμοί. καθάπερ καὶ τό, ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ εἰς πεδιάδα οἱ ἵπποι χρήσιμοι, ἐάν τις καὶ ἐπὶ ἑνὸς ἵππου νοήσῃ, ὑπερφαυλίζεται παρὰ τοῖς σοφοῖς καὶ αὐτός, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο οἷα τὴν παροιμίαν οὕτω παρατρέπων. καινὸν δὲ οὐδὲν σολοικίζειν ἐν νοήματι λέγεσθαι, εἴγε καὶ νεύματι σολοικίζειν τινὲς ἐσκώπτοντο. ἀλλ' οὕτω μὲν ὡς ἐρρέθη οὐκ ἔστι λαμβάνεσθαι νῦν εἰς σκληρότητα ἤθους τὴν ῥηθεῖσαν ὁμηρικὴν παροιμίαν, διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον. ἄλλως μέντοι παρατείνουσι ποτὲ τὸν νοῦν αὐτῆς ὡς ἐπὶ σκληρότητος νοηθῆναι, οὐχ ὑπὸ δύσκολον. ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν Ὀδυσσείᾳ περὶ Ὀδυσσέως εἰπὼν τό, οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου οὐδ' ἀπὸ πέτρης, ἑτέρως ἐκεῖ χρᾶται τῇ παροιμίᾳ, καὶ οὐκ ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα κειμένης ἐννοίας. βούλεται γὰρ ἐκεῖ νοεῖν, ὅτι δεῖ σε εἰπεῖν τὸ σὸν γένος. οὐ γὰρ πάντως ἀγενεαλόγητος εἶ ὡς μήτε πατρὸς παραχθείς, μήτε μητρὸς ἐκφὺς κατὰ τοὺς πάλαι λεγομένους ἐκ δρυὸς καὶ πέτρας εἶναι. οὓς εἴ τις εὑρεῖν τίνων κατάγεται, οὐκ ἂν εἶχεν τὸ γένος εἰπεῖν. καὶ ὅρα ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ, ὡς αἱ παροιμίαι πρὸς διαφόρους ἐννοίας ἀμέμπτως ἔστιν ὅτε στρέφονται. ὡς καὶ ἐπὶ τῆς καδμείας νίκης γίνεται καθὰ προδεδήλωται. δρῦς δὲ κἀνταῦθα, πᾶν ξύλον ὡς προέγνωσται. ὀαρίζειν δέ, πόθεν μὲν παράγεται, προερρέθη εἰς αὐτό. δηλοῖ δὲ νῦν, τὸ ἁπλῶς καὶ ἀκάκως ὁμιλεῖν ὡς ἡ παρθένος καὶ ὁ ἠΐθεος, περὶ οὗ καὶ αὐτοῦ ἑτέρωθι γέγραπται. καλῶς δὲ τὴν ἱκετευτικὴν ἐνταῦθα ἐντυχίαν ὁ Ἕκτωρ ὁμιλίᾳ εἰκάζει παρθένου καὶ ἠϊθέου. ὃς καὶ τὸ γυμνωθῆναι τῶν ὅπλων, γυναικισμῷ εἴκασε. προκλητικὸν γὰρ ἐκεῖνο τούτου τὸ νόημα εἶναι δοκεῖ. καὶ Αἰνείας δὲ πρὸ τούτων τὴν μέσην αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀχιλλέως φιλονεικίαν, ἔοικεν ἀγοραίων ὁμοιῶσαι γυναικῶν. ἔστι δὲ καὶ λόγος παλαιός, ἀνδρῶν μὲν εἶναι τὸ πράττειν, γυναικῶν δὲ τὸ λαλεῖν. ὅτι τὸν Ἀχιλλέα ὅτε καθ' Ἕκτορος ὁρμᾷ, τῷ Ἄρει ὁ ποιητὴς ὁμοιοῖ, λέγων. ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. καὶ ὅρα τρία ἐπίθετα κείμενα ἀντὶ ἑνὸς κυρίου τοῦ Ἄρεος. εἴληπται δὲ ὡς κύριον μέν, ὁ Ἐνυάλιος καθὰ καὶ προείρηται. τὰ δὲ λοιπὰ δύο, ὡς ἀληθῶς ἐπίθετα. ἐπάγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ τὰ ἑξῆς, μεγαλοπρεπῶς, λέγων. σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον, δεινήν. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ, ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. καὶ ὅρα ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἀπὸ ἐλάσσονος τοῦ πυρίνου φωτός, ἐπὶ τὸ μεῖζον προέβη τὸν ἥλιον. καὶ ὅτι οὐδὲ νῦν ἀπέστη τοῦ κατὰ τὸ πῦρ εἰκασμοῦ ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ὡς ἀντὶ ἄστρου ἑτέρου, τὸν ἥλιον ὑπεροχικῶς παρέλαβεν. ἀνατέλλοντα μέντοι, ὅτι καὶ ἱλαρὸν αὐγάζει, οὐ

μὴν δὲ μεσημβρινὸν ἠχοῦντα. οὐ γὰρ ἦν ἐνταῦθα χρεία ἡλίου δυσμῆς. Ὅτι ὡς τὰς πολλὰς παραβολὰς τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἄνωθεν αὐγῆς, ἐνταῦθα συνέτεμε. τίς δὲ ἡ πηλιὰς μελία, προείρηται. ὅτι πολεμικὸν φόβον φάζει τό, τὸν δ' εὖτε ὡς ἐνόησεν ἕλε τρόμος. οὐδ' ἄρ' ἔτι ἔτλη αὖθι μένειν. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. βῆ δὲ φοβηθείς. ποῦ δὲ ἐκτρέχει ὁ λόγος. ὃς δυνάμενος ἔσω πυλῶν σωθῆναι, ἀφεὶς αὐτὰς ᾤχετο. καὶ οὕτως ἐξώλετο διὰ τὴν ἀγαθὴν αἰδῶ. αἰδεσθεὶς δηλαδὴ τὴν εἰς τὸ τεῖχος εἴσοδον διὰ ἐλεγχείην ἐκείνην τὴν ἐκ τοῦ πολυδάμαντος. ὅτι ἀχιλλέως ἐπιδραμόντος, εἷλε τρόμος ἕκτορα. οὐδ' ἄρ' ἔτλη αὖθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε βῆ δὲ φοβηθείς. πηλείδης δ' ἐπόρουσε ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθώς, ἠΰτε κίρκος ὄρεσφιν ἐλαφρότατος πετεηνῶν, ῥηϊδίως οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. ἡ δέ θ' ὕπαιθα φοβεῖται. ὁ δ' ἐγγύθεν ὀξὺ λεληκὼς, ταρφέ' ἐπαΐσσει, ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, ὣς ἄρ' ὅγ' ἐμμεμαὼς ἰθὺς πέτετο. τρέσε δ' ἕκτωρ τεῖχος ὑπὸ τρώων. καὶ ὅρα ὅπως εἰς τὴν τολμηρὰν τοῦ πέτεσθαι λέξιν, ἐβοηθήθη ὁ ποιητὴς, τῇ τοῦ κίρκου παραβολῇ ἣν καθὰ καὶ πρὸ τούτου ἡ τοῦ ἀετοῦ. διὸ προϊὼν θαῤῥούντως ἐρεῖ, ὡς ἀχιλλεὺς πρὸ πόλεως ἐπέτετο αἰεί. ἐδήλου μὲν οὖν ποδῶν ὠκύτητα πρὸ ὀλίγου, καὶ ἡ πρὸς ἀθλοφόρον ἵππον θέοντα παραβολή. ἐνταῦθα δὲ, τὸ τάχος διὰ τοῦ κίρκου ἐπιτείνεται. καλῶς δὲ, ὅτι ὁ δρόμος ἐναγωνιώτερος, ἡ πρὸς τὸν κίρκον εἰκασία γέγονεν. ἰστέον δὲ ὡς οἱ τὰ περὶ ζώων φυλοκρινήσαντες, καὶ κίρκην κατὰ γένος θηλυκὸν, εἶδός τι πτηνοῦ καλεῖσθαι ἱστόρησαν. οὐ μὴν τοῦ κατὰ τὸν κίρκον εἴδους, ἀλλά τι ἑτεροῖον. χαρίεν δὲ, εἰπεῖν καὶ ὅτι οὐ μόνον ἡ τοῦ ἀχιλλέως μελία ἰθὺς ἐπέτετο διὸ καὶ ἰθυπτίων ἐκλήθη, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ὁ ἀχιλλεὺς ἰθὺς πέτεται. καὶ ὅρα ἐναλλάξας, ἐπαΐσσειν μὲν εἶπε τὸν κίρκον, τὸν δὲ ἀχιλλέα πέτεσθαι. τὸ δὲ εἷλε τρόμος ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, φησίν. οὐδ' ἄρ' ἔτλη αὐτόθι μένειν. ὅπερ σαφηνίζων πάλιν, λέγει. ὀπίσω δὲ πύλας λίπε. μεθὸ ἐπιπλέον ἐν ὀλιγίστῳ διασαφῶν, φησίν. ἔβη δὲ φοβηθείς. καὶ προϊὼν δὲ, δι' ὀλίγου ὡσαύτως ἑρμηνεύει τὸ ῥῆμα τοῦ τρόμου, εἰπών. τρέσε δ' ἕκτωρ τεῖχος ὑπὸ τρώων. τὸ δὲ ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιθὼς, ὅμοιόν τι πρὸς τό, λέων ἀλκὶ πεποιθώς. οὗτός τι γοῦν ἀλκιμώτατος. καὶ ὁ ἀχιλλεὺς, ποδωκέστατος. ὁ δὲ κίρκος, ἐκ τοῦ κρίζειν ἴσως ὀνοματοπεποιημένου ῥήματος πέπηκται. οὗ χρῆσις καὶ παρ' ὁμήρῳ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀφ' οὗ καὶ ὁ σιδηροῦς κρίκος. ἀλλ' οὗτος μὲν, ἐξορθοῦ ἐκεῖθεν ἐστίν. ὁ δὲ κίρκος, κατὰ μετάθεσιν. τὸ δὲ ἐλαφρότατος, τῇ ἐκ τῆς ἐλάφου παραγωγῇ τὸ ταχὺ τοῦ κίρκου δηλοῖ. ἄλλως δὲ, καὶ τὸ κοῦφον δι' ὀλιγοσαρκίαν. τοιαῦτα γοῦν κατὰ κοινὴν φράσιν τὰ ἐλαφρά. πέλεια δὲ, οὐχ ἁπλῶς περιστερά, εἶδος δέ τι περιστερᾶς μελαντέρας, ὡς ἡ λέξις ὑποδηλοῖ. πελὸν γοῦν τὸ μελανίζον ἐξ οὗ καὶ ὁ πελαργός. κοινὸν δὲ ἴδιον ἁπάσης περιστερᾶς τό, τρήρων. τὸ δὲ ὕπαιθα, δύναται μὲν καὶ νῦν δηλοῦν καὶ τὸ εἰς πλάγιον. πλαγιάζουσα γὰρ αὖ, ἐγκόπτει τὴν τοῦ κίρκου κατ' εὐθὺ πτῆσιν ἡ πέλεια, καὶ οὕτω ταρφέα ποιεῖ αὐτὸν ἀΐσσειν. βοηθεῖται δὲ καὶ εἰς τὸ νοεῖσθαι ἐπὶ τοῦ ἔμπροσθεν, ἀπὸ τοῦ ἰθὺς ἐπέτετο. πέτεται γὰρ πάντως ἰθὺς ὁ ἀχιλλεὺς, καθὰ καὶ κίρκος. αὐτὸς δὲ πάλιν ἰθὺς πέτεται, κατὰ πελείας φευγούσης αἰεὶ ὕπαιθα, τουτέστιν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. οὐ γὰρ ἂν διώκοι τὴν μὴ πρὸ αὐτοῦ φεύγουσαν. τὸ δὲ ὀξὺ λεληκέναι, τὴν ἰδιότητα τοῦ κίρκου δηλοῖ. ὀξὺ φωνοῦντος ὅτε ἀγωνιᾷ ἐγγὺς τοῦ διωκομένου γινόμενος. ὠνοματοπεποίηται δὲ τὸ λεληκὼς καθὰ καὶ τὸ ἔλακε καὶ τὸ λακεῖν. ἐξ ὧν καὶ τὸ λεληκὼς δοκεῖ γενέσθαι, οὐ συγκοπὲν ἐκ τοῦ λελαληκὼς, ὃ δὴ ἀνθρωπίνην σημαίνει φωνὴν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ληκῶ ἀχρήστου ἐνεστῶτος παραχθέν. ἢ καὶ συγκοπὴν παθὸν ἐκ τοῦ λελαληκώς. τὸ δὲ ταρφέα, ἐπὶ μὲν τῶν κατὰ γλῶσσαν, κυριολεκτεῖται. ταρφέα γοῦν φυτὰ τὰ πυκνὰ καὶ ταρφεῖα ὕλη, παρηχεῖταί πως καὶ τῇ τραφερᾷ γῇ ὡς ἀπὸ τοῦ τρέφω ἔταρφον καθὰ δέρκω ἔδαρκον, ἐπὶ δὲ τοῦ ταρφέα ἀΐσσειν, πολλὴ τοῦ ταρφέος ἡ ἐκ τῆς κυριολεξίας διάστασις, καὶ οὐδ' ὅσον ὑψοῦ πετόμενος κίρκος ἐστ' ἀπὸ γαίης. ψιλὴν γὰρ μόνην δηλοῖ πυκνότητα ὁρμῆς, κοινωνίαν δὲ, οὐδεμίαν ἔχει πρὸς τὸ τρέφειν. εἰ μὴ ἄρα τις εἰπεῖν τολμήσει ὅτι καὶ ὁ κίρκος πυκνὰ ἀΐσσει ἵνα τραφῇ ἑλὼν τὴν πέλειαν. οὕτω δὲ καὶ ταρφέες ἰοὶ, οὐ κατὰ κυριολεξίαν λέγονται. οὐ μέντοι οὕτως ἀναιδὴς ἐν αὐτοῖς ἡ τροπὴ ὡς ἐπὶ τοῦ ταρφέα ἀΐσσειν, ἔχουσι γάρ πως οἱ συχνοὶ οἰστοὶ, ὁμοιότητά τινα πρὸς τάρφος ἤγουν δάσος φυτῶν. Τὸ δὲ ἑλέειν τέ ἑ θυμὸς ἀνώγει, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ προθυμεῖται ἑλεῖν. ἔχει δέ τι καὶ ἄλλως ἀστείως ὁ λόγος. οἱονεὶ γὰρ ἐφίστασθαι τῷ κίρκῳ λέγει δεσποτικῶς θυμόν, ὅς τίς ποτε οὗτός ἐστι, καὶ κελεύειν ἑλεῖν τὴν διωκομένην πέλειαν, ὡς εἰ καὶ κύνας ἐπισπεύδεται ὑπὸ κυνηγέτου, θηρίον ἑλεῖν. Ὅτι μέμνηται ὅμηρος καὶ ἐνταῦθα ἐρινεοῦ τοῦ τρωϊκοῦ, ἤγουν τόπου τινὸς ἐρινεώδους ὡς καὶ ἐν ἄλλοις εἴρηται. οὐ γὰρ ὥσπερ ἡ τοῦ διὸς φηγὸς μία ἦν ἐν τροίᾳ, οὕτω καὶ εἷς τις ἐρινεὸς περὶ τὸ τεῖχος. οὐ γάρ. ὅτι μὴ δὲ δοκεῖ ὅλως ἀρέσκον τοῖς παλαιοῖς. ῥάχις δέ τις ἦν ἐρινεοὺς ἔχουσα ὑψηλὴ, πρὸ τῆς τροίας. διό φασιν, οἱ δὲ, παρὰ σκοπιὴν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον τῆς ῥάχεως ὕψος, εὐεπίβατος ἦν, καὶ ὡς ὁ ποιητὴς ἔφη, ἄμβατος ἐκεῖθεν ἡ ἠνεμόεσσα τροία. διὸ καὶ σκοπιὰ ἦν ἐκεῖ ἐπὶ ἀναγκαίᾳ φυλακῇ τοῦ τείχους. περιεκτικὴ γοῦν τις καθὰ καὶ προεδηλώθη, λέξις ὁ ἐρινεός. οὕτω δὲ καὶ ὁ ἀσφοδελός. ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν εἴρηται. ὅτι δὲ ἡ σκοπιὰ φυλακῆς ἐστι τόπος, δηλοῖ ἐν ὀδυσσείᾳ τό, ὁ πέρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι. αἱ δὲ τρεῖς ἐνταῦθα προθέσεις, οὐ μάτην ἐσωρεύθησαν, ὡς οὐδ' ἀλλαχοῦ ποιεῖ Ὅμηρος τοῦτο, ἀλλ' ἡ μὲν ὑπὸ πρόθεσις, τὸν κάτω δρόμον δηλοῖ, τὸν ὑπὸ τῇ τροίᾳ. ἡ δ' ἐκ, τὸ ἔξω καὶ πορρωτέρω

τοῦ τείχους. οὕτω γὰρ ἐπίτηδες Ἀχιλλεὺς διώκει τὸν Ἕκτορα. ἡ δὲ κατὰ τὸν ἐπ' αὐτῇ τῇ ἀμαξιτῷ δρόμον. καὶ ὅρα ὅτι ψιλοῦσθαι ὁ ποιητὴς τὴν ἅμαξαν βούλεται ὡς δηλοῖ τὸ κατ' ἀμαξιτόν. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἀπὸ τοῦ καταμαξευομένου φαίνεται. γίνεται γάρ φασιν ἅμαξα, παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμώμενα, ἤτοι τὰ θεριζόμενα. οἱ δὲ δασύνοντες, ἀπὸ τοῦ ἅμα καὶ τοῦ ἄξων ἄξονος, αὐτὴν συντιθέασιν. εἶτα λέγει καὶ ὡς θέοντες ὁ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Ἕκτωρ, κρουνὼ ἵκανον καλλιρρόω. ἔνθα δὲ ἤγουν ὅπου δὴ πηγαὶ δοιαὶ ἀΐσσουσι σκαμάνδρου δινήεντος. ἡ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει. ἀμφὶ δὲ καπνὸς γίνεται ἐξ αὐτῆς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο. ἡ δ' ἑτέρη, θέρεϊ, προρέει εἰκυῖα χαλάζῃ, ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. καὶ ὅρα ὅτι οὐδεμίαν ἀφῆκε ψυχροῖς ὑπερβολὴν ὑφ' ἑτέρου τινὸς ῥηθῆναι ὁ ποιητής. καὶ ὅτι οὐδὲ καινῶν ἀκουσμάτων ἄμοιρον εἴασε τὴν ἑαυτοῦ ποίησιν. καινὸν γάρ τι καὶ ἡ περὶ τῶν πηγῶν τούτων τοῦ σκαμάνδρου ἱστορία. παρεῤῥιφεῖσα ἐν παρέργῳ, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐν παρόδῳ, ὡς οἷα καὶ ἐκεῖ ἐλθόντων τῶν ἄρτι τρεχόντων ἡρώων. φησὶ γάρ. τῇ γ', ἤγουν ἐνταῦθα παραδραμέτην καὶ ἑξῆς. ὦπται δὲ καὶ νῦν περὶ τὴν παιονικὴν γῆν ἤγουν τὴν τῶν Βουλγάρων, ἀνάδοσις δύο τοιούτων πηγῶν. ὧν ἡ μία καίουσα, ζωογονεῖ ὅμως σκώληκας. οἳ ἐξαιρεθέντες τοῦ ζέοντος, καὶ ἀέρι ὁμιλήσαντες, ἐκλείπουσι. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδοτος ποταμὸν σκυθικὸν Τίαρον, τά τε ἄλλα ὡς ἄκεσιν φέροντα. καὶ δὴ καὶ ἀνδράσι καὶ ἵπποις ἀγαθὸν ψώρας ἀκέσασθαι. πηγαὶ δέ φησιν τούτου δυοῖν δέουσαι, τεσσαράκοντα, ἐκ πέτρας τῆς αὐτῆς ῥέουσαι. καὶ αἱ μὲν, αὐτῶν εἰσὶ ψυχραί. αἱ δὲ, θερμαί. ὁ δὲ γεωγράφος, λέγει μὴ εὑρίσκεσθαι θερμὰ ἐν τῷ σκαμάνδρῳ. καὶ ὅτι οὐδὲ πηγαὶ σκαμάνδρου ἐνταῦθα ὅπου ὁ ποιητὴς ἱστορεῖ, ἀλλ' ἐν τῷ ὄρει. καὶ μία, ἀλλ' οὐ δύο. εἰκὸς οὖν φησι, τὰ θερμὰ ἐκλελεῖφθαι. τὸ δὲ ψυχρὸν κατὰ διάδοσιν ὑπεκρέον ἐκ τοῦ σκαμάνδρου, αὐτόθι ἀνατέλλειν. διὸ καὶ λέγεσθαι σκαμάνδρου πηγήν. ἢ καὶ διὰ τὸ πλησίον εἶναι σκαμάνδρου. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἕτεροι δὲ σὺν τῷ εἰπεῖν ἐκλελεῖφθαι ὡς εἰκὸς τὰ θερμὰ, ὥσπερ καὶ ἄλλα πολλὰ, λέγουσι καὶ ὅτι αἱ ἀληθιναὶ πηγαὶ τοῦ σκαμάνδρου, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἴδης περὶ τριακοσίων εἰσὶ σταδίων Ἰλίου. ἕτεραι δηλονότι οὖσαι παρὰ τὰς ὁμηρικὰς, διὰ τὸ πλείονας εἶναι τοῦ αὐτοῦ ποταμοῦ πηγάς. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι θαυμασία ἐν τοῖς εἰρημένοις, καὶ ἡ ὁμηρικὴ φράσις. ὅτι πάντῃ λογοειδὴς οὖσα ὡς ψέγεσθαι διὰ τὸ ἀμιγὲς, οὔτε σκληρὰ, ὥστε φεύγεσθαι εἰς λόγον πεζοῦ παραπλοκήν. ἐφιστῶσι δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, λιαρὸν ῥηθῆναι, τὸ θερμόν. πυθόμενοι ὡς ἄρα τοῦτο λιαρόν ἐστιν, ἀφ' οὗ πυρὸς ἀτμὶς καὶ καπνὸς ἔμπυρος ἀναφέρεται. εἰ δέ τι ἐστὶν αὐτοῖς ἀντιπεσεῖν. μετὰ βραχέα φανεῖται. ὡς δὲ καὶ ἄλλα ὕδατα ἱστορεῖται ψυχρότατα, οἴδασιν οἱ μανθάνοντες. τοιοῦτον ἐν τοῖς μάλιστα, καὶ ἡ περιᾳδομένη στὺξ ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται. λέγεται δὲ καὶ Τιλφῶσα κρήνη ἐν Βοιωτίᾳ εἶναι. ἀφ' ἧς Τειρεσίαν πιόντα, καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείναντα τὴν ψυχρότητα, ἀποθανεῖν. φέρεται δὲ ἱστορία, καὶ Πτολεμαῖον ἐπὶ Κερίνθου προάγοντα, κρήνῃ περιτυχεῖν ἀναβαλλούσῃ νᾶμα χιόνος ψυχρότερον. ἐξ ἧς, πολλοὺς μὴ πίνειν, ἀποπαγήσεσθαι προσδοκῶντας. αὐτὸς δὲ λέγει πεπωκέναι. ὁ δὲ ποιητὴς λέγει καὶ ὅτι ἐπὶ τῶν τούτων πηγῶν, πλυνοὶ εὐρέες ἐγγὺς ἔασι καλοὶ λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα πλύνεσκον τρώων ἄλοχοι καλαί τε θυγάτρες τὸ πρίν. ὅπερ ἑρμηνεύων ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, φησὶν ἐπ' εἰρήνης. ὃ πάλιν σαφηνίζων, ἐπάγει. πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν. τότε γὰρ ἦν εἰρήνη δηλαδή. ἰστέον δὲ ὅτι κρουνοὶ κυρίως, οἱ καταῤῥέοντες ἐξ ὄρους μετὰ ψόφου καί τινος κρούσεως. διὸ κἀνταῦθα δοκεῖ ποιῶν ἄλλο εἶναι τοὺς κρουνοὺς παρὰ τὰς πηγὰς, ἴσως δὲ οὐ καλῶς. καπνὸν δὲ πηγῆς λέγει παραβολικῶς τὸ ἄθροισμα τῆς ἐκ θερμῶν ὑδάτων θειώδους ἀναθυμιάσεως ὅπερ καπνοῦ φαντασίαν τοῖς βλέπουσιν ἐμπίπτει. καὶ ἄλλως δὲ καπνὸς ἐνταῦθα, οὐχ ὁ αὐτόχρημα, ἀλλὰ τὸ οἱονεὶ καπνῶδες τῆς ἀναθυμιάσεως. οἶδε γὰρ ὁ ποιητὴς ἐνεῖναί τι τοιοῦτον καὶ τῇ ἀτμίδι, διὸ καὶ ἀναφορεῖται. καθάπερ αὖ πάλιν καὶ τῷ καπνῷ, ὑγρότης ἀναμέμικταί τις. ἴσως δὲ καὶ παραβολικὸν ἐνταῦθα προσυπακουστέον συνήθως ἐπίῤῥημα. ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς καπνὸς ἐγίνετο ἐξ αὐτῆς. τὸ δὲ προρέει, ἁπλοῦν ἔχει τὸ ρ, τοῦ μέτρου ὑφελομένου τὸ ἀττικὸν διπλάσιασμα. εἰ δέ τις διαφορά ἐστι τοῦ, ἡ μὲν ῥέει, ἡ δὲ προρέει, οὐκ ἂν ἄρτι ζητοίη τις. κρύσταλλος δὲ, φανερῶς νῦν ἐν δυσὶ λ. ᾧ οὐ συνυπακουστέον καὶ τὸν ὕαλον. ἐῤῥέθη δὲ τὸ, ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλως πηκτοῦ ἐξ ἀναθυμιάσεως. ᾧ οὐκ ἂν ὕδωρ ψυχρότατον παραβάλλοιτο. ἀλλὰ μάλιστα τῷ ἐξ ὕδατος. πλυνοὶ δὲ, νῦν μὲν, πύελοι κοῖλαί τινες καὶ περὶ εὐβοίας φαίνονται, τουτέστι λεκανίδες ἐκ λίθων, ἐπιτήδειαι πλύνειν. ἔθος ὁ ποιητὴς ἐτυμολογῶν, φησίν. ὅθι πλύνεσκον γυναῖκες. ἀμ' ἔργον τὰ τοιαῦτα. δηλοῖ δὲ τὴν τοιαύτην ἐτυμολογίαν καὶ ὁ κωμικὸς ἐν οἷς πρὸς γυναῖκα ὀνομάσασαν ἑαυτὰς πλυνούς, φησί τις ὄναιο μὲν οὖν τῆς ἐκπλύσεως. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα. ἐν δὲ τῇ ὀδυσσείᾳ βόθροι τινὲς οἱ πλυνοί, παραποτάμιοι πρὸς πλύσεις χρήσιμοι καὶ αὐτοί. ἃς πρὸς διαστολὴν, οἱ ἐνταῦθα λαΐνεοι λέγονται, ὅ ἐστι λίθινοι. ὅτι τρὶς πόλιν Πριάμου περιεδινηθήτην Ἀχιλλεὺς καὶ Ἕκτωρ. ὁ μὲν, φεύγων. ὁ δὲ, ὄπισθε διώκων. τοῦτο δὲ ὁ ποιητὴς, συστρέψας ἐλλειπτικῶς καὶ γοργῶς καὶ οἷον συντροχάζουσαν καὶ τὴν φράσιν ποιῶν εἰς ὁμοιότητα τῶν φραζομένων, φησίν. ἐνταῦθα ὡς εἴρηται παραδραμέτην. φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων. πρόσθε μὲν, ἐσθλὸς ἔφευγε. δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων, καρπαλίμως. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην, ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θέον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μάτην τὸ περιδινηθῆναι εἶπεν ὁ ποιητής.

ἀλλ' ἐπιτυχῶς καθ' ἱστορίαν χωρογραφικήν. ἐν οἷς γὰρ ὁ γεωγράφος δοκεῖ ἀπολωλέναι μὲν τὸ παλαιὸν Ἴλιον, ἕτερον δὲ εἶναι τὸ ἐπ' αὐτοῦ φαινόμενον, λέγει ὅτι ὁ Ἕκτωρ φεύγων, περιέδραμε τὸ Ἴλιον. τὸ δὲ νῦν, οὐκ ἔστι περίδρομον διὰ τὴν συνεχῆ ῥάχιν. ἡ δὲ παλαιὰ πόλις, ἔχει περίδρομον. παίζει δὲ καίριον ἐπὶ τοιούτων περιοδικῶν κλωσμάτων καὶ περιδρόμων τὸ ἐκ τοῦ δίνου ὅ ἐστι τόρνου πεπηγμένον δινεῖν. τὸ δὲ φεύγων, ὁ δ' ὄπισθε διώκων, ἰσχύφωνται κατ' ἔλλειψιν ὡς εἴρηται. τὸ γὰρ ἐντελὲς, οὕτω. ἐγγὺς τῶν πηγῶν ἔδραμον ὁ μὲν Ἕκτωρ, φεύγων. ὁ δ' ὄπισθε διώκων. διὸ εὐθὺς λύσας ὁ ποιητὴς χάριν σαφηνείας, διαπλώσας τὸ νόημα καὶ τὴν ἑαυτοῦ δὲ γνώμην ἐπὶ τοῖς ἥρωσιν ἐξάγειν, ἐπάγει τὸ, πρόσθε μὲν, ἐσθλὸς ἔφευγε. δίωκε δὲ μέγ' ἀμείνων. ὅπερ οἰκεῖον ἐπὶ ἀντιπάλων ἐνδόξων λέγεσθαι, ὧν κρείττων ἀναμφιλόγως ὁ ἕτερος. ἱερήϊον δὲ ἀττικῶς ὀνομάζει, τὸ θυόμενον ζῶον. τινὲς δὲ, τὸν βοῦν κατ' ἐξαίρετον. βοείην δὲ, τὴν βύρσαν τοῦ τοιούτου βοὸς, ἢ ἀσπίδα. ὁποῖα ποδῶν ἄεθλα τοῖς παλαιοῖς ἀθληταῖς ἔκειντο καθὰ ἐμφαίνει ὁ ποιητής. ἄρνυσθαι δὲ καὶ νῦν, τὸ ἀντικαταλλάσσεσθαι. συνάλλαγμα γάρ τι καὶ τὰ τοιαῦτα. ἴσον ῥόπον τινὰ, συνάλλαττον καὶ οἱ ἀθληταὶ διδόντες τὴν τῆς ἑαυτῶν ἀρετὴν καὶ ἀντιλαμβάνοντες ἄεθλα. τὸ δὲ περὶ ψυχῆς ἔθεον, παροιμίαν ἀπετέλεσε λέγουσαν τὸν περὶ ψυχῆς θέειν, ὅτε τις ἀγωνιῶν ἐπὶ ἐσχάτῳ κινδύνῳ διαπράττεταί τι. τοῦτο δὲ καὶ ἀγῶνα θανάσιμον ἢ δυσέλπιδας φασὶν, ἐξ ὁμηρικοῦ κερδάνας τὸ νόημα. ὅς ἐστιν ἄλλως ἑρμηνεύων περιφραστικώτερον τὸν περὶ ψυχῆς δρόμον, ἀγῶνά φησιν ἐν ᾧ ζῆν ἢ θανεῖν χρεών. τούτοις ὅμοιον καὶ τὸ παρὰ Ἡροδότῳ τὸ, θέοντες τὸν περὶ τοῦ παντὸς ἤδη δρόμον. ἦν δὲ ὁ κατὰ τὸν ποιητὴν περὶ τῆς τοῦ Ἕκτορος ψυχῆς δρόμος, οὐ γὰρ περὶ δύο ψυχῶν ἔτρεχον, ἀλλὰ μιᾶς, τοῦ τὸν μὲν Ἀχιλλέα διώκειν ἀφελέσθαι τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἐθέλοντα. τὸν δὲ Ἕκτορα φεύγειν, περιποιήσασθαι αὐτὴν σπεύδοντα. ὅτι τὸν Ἀχιλλέα ἤδη ἐνὶ ὡς καὶ ἔδει ἀεθλοφόρῳ εἰκάσας ἵππῳ, ἐνταῦθα τὸ τάχος ἐπιτείνων, παραβάλλει αὐτόν τε καὶ τὸν Ἕκτορα τοιούτοις ἵπποις, οὐ τρέχειν ἀρξαμένοις ἀλλὰ πρὸς τῷ τέλει τοῦ δρόμου τυγχάνουσιν, ὅτε καὶ μείζων αὐτοῖς ἡ τοῦ δρόμου ὑπὸ τῶν ἡνιόχων ἐπίτασις. καὶ φασίν. ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μώνυχες ἵπποι ῥίμφα μάλα τρωχῶσι. τὸ δὲ μέγα κεῖται ἄεθλον, ἢ τρίπος ἠὲ γυνὴ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος, ὡς οὗτοι τρὶς περιεδινηθήτην ὡς προγέγραπται. καὶ ὅρα κἀνταῦθα τὴν τῶν παλαιῶν ἄθλων φύσει μὲν εὐτέλειαν, θέσει δὲ μεγαλειότητα. τὸν γὰρ τρίποδα ἢ τὴν γυναῖκα, μέγα ἔπαθλον καλεῖ. τὸ δὲ τρωχῶσιν, ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν, ὡς καὶ τὸ τρωπῶσι, καὶ νωμῶσι, καὶ στρωφῶσι, περὶ ὧν προγέγραπται. τὸ δὲ τρίπος, εἴδους ἐπαυξήσει τοῦ υ. ὡς καὶ τὸ, ἴεις ἀελλόπος. γυναῖκα δὲ, δούλην ἐνταῦθα νοητέον προβληθεῖσαν εἰς ἔπαθλον. καὶ ἀναγνωστέον ἰδίᾳ τὸ, ἀνδρὸς κατατεθνειῶτος. ἵνα δηλοῖ, γίγνεσθαι ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἀνδρὶ τεθνεῶτι. τὸ γὰρ εἰπεῖν ὅτι γυνὴ ἀνδρὸς τεθνειῶτος, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς εἰ καὶ μέγα τοῦτο ἄεθλον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι πρὸ ὀλίγου μὲν, ἱερήϊον καὶ βύρσαν, ποδῶν ἄεθλα ἔφη. νῦν δὲ ἱππείων, τρίποδα καὶ γυναῖκα, μεγάλα καὶ αὐτὰ τοῖς τότε.

Ὢ πόποι. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τεῖχος
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
Ἕκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηεν
Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου. ἄλλοτε δ' αὖτε,
Ἐν πόλει ἀκροτάτῃ. νῦν αὖτέ ἑ δῖος Ἀχιλλεὺς
Ἄστυ περὶ Πριάμοιο ποσὶ ταχέεσσι διώκει.
Ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε θεοὶ καὶ μητιάασθε,
Ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη
Πηλεΐδῃ Ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ὦ πάτερ ἀργικέραυνε κελαινεφὲς, οἷον ἔειπες.
Ἄνδρα θνητὸν ἐόντα πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
Ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι;
Ἕρδ'. ἀτὰρ οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος, οὔ νύ τι θυμῷ
Πρόφρονι μυθέομαι. ἐθέλω δέ τοι ἤπιος εἶναι.
Ἕρξον ὅπῃ δή τοι νόος ἔπλετο. μηδ' ἔτ' ἐρώει.

Οἷα ἐπὶ φίλῳ ἡττωμένῳ ἢ ἄλλως βλαπτομένῳ, ῥηθήσεται τὸ, ὢ πόποι. ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. ὁ τοῦ μύθου δὲ Ζεὺς τοῦτο λέγει ἐπὶ Ἕκτορι διωκομένῳ περὶ τεῖχος ὑπ' Ἀχιλλέως. ὀλοφύρεσθαι δὲ Ὅμηρος τὸν Δία λέγει ἐπὶ Ἕκτορι, δι' εὐσέβειαν. ἐπάγει γάρ. ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηε καὶ ἑξῆς. δοκεῖ γὰρ τῷ Διὶ καθὸ αἰθέρι ὄντι ἀέρι ἢ ὀλυμπίῳ, θύειν ὁ Ἕκτωρ κατὰ τὸ ἔθος δηλαδὴ ἐγχώριον, ποτὲ μὲν Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὖ ἐν πόλει ἀκροτάτῃ. βοῶν δὲ μάλιστα μηρί' ἔκαιον, ὧν ἡ ἑκατόμβη παρώνυμος. καὶ διὰ ταῦτα, φρονεῖ τι δεῦθεν ὁ Ζεὺς ὑπὲρ αὐτοῦ. ὅρα δὲ ὅτι οὐ πόλιν ἁπλῶς ἄκραν τὴν Τρωϊκὴν

ἀκρό-

ἀκρόπολιν διελθοῦσα ἔφη ὡς ἐν ἄκροις ἴδῃ καὶ πέργαμον εἶπεν, ἀλλὰ πόλιν ἀκροτάτην, ἤτοι κορυφαίαν, ἐφ' ἧς ὥσπερ καὶ ἐν κορυφαῖς ἴδης ὁ ἕκτωρ ἔθυεν. ὅτι τὸ ἀλλ' ἄγετε φράζεσθε θεοὶ καὶ τὸ μητιάασθε, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ σημαίνει. ὥσπερ καὶ κατωτέρω τῆς αὐτῆς ἐννοίας ἀλλήλοις εἰσί, τὸ, πύματόν τε καὶ ὕστατον. ἐπίτασιν δὲ νοήματος τὸ τοιοῦτον σχῆμα ἐνταῦθα ἐμφαίνει τὸ μὲν πρῶτον, προκαλούμενον τοὺς θεοὺς διπλασιασμῷ εἰς τὸ πάνυ προσεχόντως βουλεύσασθαι. τὸ δὲ δεύτερον, δηλοῖ τὸ ἄκρως ἔσχατον. ἐν τούτοις δὲ ἐκφαίνεται καὶ ὡς τὸ δαμάζειν, ποτὲ μὲν αὐτοπαθῶς λέγεται, δι' ὃ δαμάσσαι θυμόν. ἔστι δ' ὅτε καὶ ἀλλοπαθῶς, ὡς δηλοῖ τὸ, ἢ ἕκτορα ἤδη ὑπ' ἀχιλλῆϊ δαμάσομεν. καὶ μετ' ὀλίγα, ἄφαρ δέ σε ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. ἰστέον δὲ ὅτι μέγα τι κρίνων ὅμηρος τὸ πεσεῖν ὑπὸ ἀχιλλεῖ τὸν ἕκτορα, πλάττει θείαν βουλὴν καὶ τοῦ τοιούτου ἔργου προηγουμένην. ζεὺς τοίνυν μνησθεὶς μηρίων βοῶν ἐκείνων, ἃ δὴ πολλὰ ὁ ἕκτωρ αὐτῷ ἔκηε, ἄγετέ φησι φράζεσθε ὡς ἐρρέθη ὦ θεοί, ἠέ μιν ἐκ θανάτοιο σαώσομεν, ἦέ μιν ἤδη ἀχιλῆϊ δαμάσσομεν ἐσθλὸν ἐόντα. καὶ ἔστιν ὃ ἐκ τοῦ διὸς ὁ ἕκτωρ ἐκέρδανεν, ὁ ῥηθεὶς ὀλοφυρμὸς ὁ κατ' ἦτορ, καὶ ὁ παρ' ὧν ἔπαινος. ἀνὴρ γὰρ οὐδέν τι πλέον ἔχει ἐκ διὸς ἄρῃ. αὐτίκα γὰρ ἀγανακτοῦσα ἡ ἀθηνᾶ, ἐρεῖ τὰ ἐφεξῆς δηλωθησόμενα. καὶ πείσει τὸν δία, φάναι πρὸς αὐτὴν τό, θάρσει τριτογένεια φίλον τέκος καὶ ἑξῆς. καὶ εὐθὺς βαίνεται κάτω εἰς ἀχιλλέα, καὶ ἀνύσει τὰ κατὰ τοῦ ἕκτορος. ἔστιν ἔτι ὁ περὶ ὧν ὁμηρικὸς τόπος, περὶ ἐκθετικὸς ἢ αὐτὸς τῶν γενησομένων, κατ' ἔθος ὁμηρικόν. ἀνεπιτήδευτον δὲ κάλλος ἐν τούτοις, ἥ τε ποιητική τε ἐπαναφορὰ καὶ ἡ παρίσωσις, ἤγουν τὸ, σαώσομεν. καὶ δαμάσσομεν. καὶ τὸ, ἠέ μιν δὶς ῥηθὲν συνεχῶς ἐν ἀρχαῖς νοημάτων. ἃ δ' ἐν τούτοις φησὶν ἡ ἀθηνᾶ, ὑπὲρ αὐτῆς βραχὺ παρῳδήσασα, ἐπί τινι ῥυομένῳ κοινῶς ἐκ θανάτου, πρὸς τὸν ἐκεῖνο κατ' ἰσχὺν βοηθοῦντα. δι' ὃ. ὦ πάτερ τυχὸν ἢ ἄλλο τι, δι' ὃ ἑξῆς. ἄνδρα θνητὸν ἐόντα, ἂψ ἐθέλεις καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη, θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι; ἔρδ'. ἀτάρ, οὔτοι πάντες ἐπαινέομεν ἄλλοι. ἔστι δὲ ἀναλῦσαι, τὸ ποιῆσαι ἀναζῆσαι καὶ εἰς ζωῆς ἐπανακάμψαι ἀρχήν, ῥηθὲν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἀναλυομένων ὑφασμάτων. οὕτω γὰρ ἡ μὲν αἶσα, ἐπινήθη λίνῳ. ὁ δὲ ἀνατρέπων αὐτήν, ἀναλύειν ἂν τὰ ἐκείνης λέγοιτο. ἡ δὲ τοιαύτη λέξις, καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, ὅπου καὶ ὁ τῆς πηνελόπης ἱστός. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, θνητὸν ἐόντα καὶ ἑτέρως φράζων καὶ νῦν ὡς καὶ πρὸ τούτων ὁ ποιητής, φησί. πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ, τουτέστι πεπερατωμένον, καὶ εἰς τέλος ἐλθόντα τοῦ ζῆν. τριτογένεια δὲ κἀνταῦθα, ἡ ἀθηνᾶ. καὶ διατί μὲν οὕτω καλεῖται, ἀλλαχόθι δεδήλωται. ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὸν τρίτωνα ποταμὸν ἡ λέξις λέγεται ὡς ἐκεῖ γεννηθείσης τῆς ἀθηνᾶς, ῥητέον εἰς ὕστερον νῦν, ἐκεῖνο καὶ μόνον, ὡς διὰ τοῦτο καὶ οἱ περὶ τὴν τριτωνίδα λίμνην, θύουσι τῇ ἀθηνᾷ μάλιστα καθ' ἡρόδοτον μετὰ δὲ, τῷ τρίτωνι καὶ τῷ ποσειδῶνι. ἐν φύσει θυγατέρα τὴν ἀθηνᾶν οἱ ἐν λιβύῃ νομίζουσιν ὡς καὶ προγέγραπται. ἐν τούτοις δὲ καὶ ὁ παραχωρῶν πατὴρ φίλῳ πρᾶξαί τι τῶν αὐτοῦ φίλων, οὗ πρὶν ἐκωλύετο, εἶπεν αὖ. θάρσει φίλον τέκος, οὐ νύ τι θυμῷ πρόφρονι μυθέομαι. ἐθέλω δέ τοι ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται, ἤπιος εἶναι. ἕρξον ὅπῃ δή τοι, ἤγουν σοὶ νόος ἔπλετο τουτέστι πέλεται. δυσαρεστουμένη ὑπὲρ ὁ ἕκτωρ περισωθήσεται. προαναφωνεῖται δ' ἐν τούτοις, καὶ ὡς βλάψει ἐν τοῖς ἑξῆς ἡ ἀθηνᾶ τὸν ἕκτορα.

Ὅτι ἐν στίχῳ εἰπὼν ὁ ποιητὴς, ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς ἀχιλλεύς, ἐπάγει τοιαύτην παραβολήν. ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται, ὅ ἐστι διώκει ὄρσας ἐξ εὐνῆς διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας, τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ, ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον ὄφρά κεν εὕρῃ, ὡς ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα πηλείωνα. καὶ σημείωσαι ὅτι φθάσας εἰπεῖν ὁ ποιητὴς ὡς ἐσθλὸς μὲν ὁ ἕκτωρ ἔφευγε, μέγα δὲ ἀμείνων ὁ ἀχιλλεὺς ἐδίωκεν, ἐνταῦθα ὑπεραίρων τὸν ἀχιλλέα κατ' αὐτὸ δὴ τοῦτο τὸ διώκειν τὸν ἕκτορα, εἰς τὴν ῥηθεῖσαν ἦλθε παραβολήν. ἐπεὶ ὁ κενὸς ἀρετὴν παραδίδωσι

Ὣς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν ἀθήνην.
Βῆ δὲ κατ' οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἕκτορα δ' ἀσπερχὲς κλονέων ἔφεπ' ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται
Ὄρσας ἐξ εὐνῆς διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας.
Τὸν δ' εἴπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ,
Ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπεδον ὄφρά κεν εὕρῃ,
Ὡς ἕκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα πηλείωνα.
Ὁσσάκι δ' ὁρμήσειε πυλάων δαρδανιάων
Ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργους,
Εἴ πως οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι,
Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
Πρὸς πεδίον, αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεί.
Ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
Οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν,
Ὣς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι.

Πῶς δέ κεν ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο,
Εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' ἀπόλλων
Εγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα.
Λαοῖσι δ' ἀνένευε καρήατι δῖος ἀχιλλεύς.
Οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἐπὶ ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα,
Μήτις κῦδος ἄροιτο βαλὼν. ὁ δὲ, δεύτερος ἔλθοι.
Αλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.
Εν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο,
Τὴν μὲν ἀχιλλῆος, τὴν δ' ἕκτορος ἱπποδάμοιο.
Ελκε δὲ μέσσα λαβών. ῥέπε δ' ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ.
Ωχετο δ' εἰς ἀΐδαο. λίπεν δέ ἑ φοῖβος ἀπόλλων.
Πηλεΐωνα δ' ἵκανε θεὰ γλαυκῶπις ἀθήνη.
Αγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ, οὐ μόνον τὸ τάχος, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰδέναι ἀνιχνεύειν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι φανερῶς ἐνταῦθα νεβρὸν, τὸ νεογνὸν τῆς ἐλάφου λέγει. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφη νεβρὸν, ἀλλὰ νεβρὸν ἐλάφου. ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἐντελέστερον, νεβρὸν τέκος ἐλάφοιο ταχείης. εὐνὴν δὲ νεβροῦ, τὴν διατριβὴν λέγει, δυναμένην καὶ κοίτην καλεῖσθαι. ὅθεν ἡσίοδος θῆρας ὑλοκοίτας φησίν. ὅρα δὲ καὶ τὴν ὑπὸ πρόθεσιν δοτικῇ καὶ ἐνταῦθα συνταχθεῖσαν ἐν τῷ, ὑπὸ θάμνῳ. καὶ ὡς οὐ μόνον λαγωὸς πτώσσειν καὶ πτήσσειν λέγεται ὅθεν καὶ γίνεται ὁ πτὼξ, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ νεβρὸς πτήσσει ὑπὸ θάμνῳ. ὅτι ὁσσάκις ὁρμήσειε πυλάων δαρδανιάων ἕκτωρ ἀντίον ἀΐξασθαι ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργους εἴπως οἱ, ἤγουν ὅπως αὐτῷ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσιν οἱ ἐπὶ τοῦ τείχους δηλαδὴ, τοῦτο γὰρ διὰ συντομίας σεσίγηται τῷ ποιητῇ, τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς ἤτοι προφθάσας, πρὸς πεδίον ἀχιλλεύς. αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος, ἤγουν πρὸς πόλεως πέτετ' αἰεί. ἐνταῦθα δὲ οἱ παλαιοὶ στοχαζόμενοι ὡς ἀχιλλεὺς μὲν ἐλάττω κύκλον περιῄει τὸν πρὸς τῇ πόλει, ἕκτωρ δὲ μείζω τὸν ἐξωτέρω, φασὶν ὡς εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πῶς ἔτι ποδωκέστατος ὁ ἀχιλλεύς. πῶς δὲ καὶ ἕπεται ὁ περὶ πόδας ἥκων τοῦ ἕκτορος, καὶ ταῦτα κύκλον μείζονα περιθέοντος. καὶ τοιαῦτα μὲν ἀποροῦσιν αὐτοί. ὁ δὲ ποιητὴς λύσει πιθανῶς τὸ ἄπορον, τῇ τοῦ κατ' ἀπόλλωνα μοιρειδίου μεταλαβήσει. ὡς αὐτοῦ βοηθοῦντος καὶ μένος ἐντιθέντος τοῖς ἕκτορος γόνασι, καὶ δι' ὑπερύσσοντος ὡς ἀντιπίπτεσθαι τῷ ἀχιλλεῖ. ἐρεῖ γὰρ ἐνδιαθέτως κατὰ σχῆμα ἐπαπορητικὸν, οὕτω. πῶς δέ κεν ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο, εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετ' ἀπόλλων ἐγγύθεν. ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω. ἔφθασε δὲ καὶ ἄλλως λῦσαι τὴν ἀπορίαν, ὅτι εἶπεν οὐ περὶ βύρσης ἢ τοῦ τυχόντος ἀέθλου θέειν αὐτούς, ἀλλὰ περὶ ψυχῆς ἕκτορος. ὥστε ἡ ἀνάγκη ἐπῆρε καὶ τὸν ἕκτορα εἰς τὸ φεύγειν. οἱ δὲ παλαιοὶ λυτικοὶ λέγουσι πολλὰ καὶ ἄλλα εἰς λύσιν τῆς ῥηθείσης ἀπορίας. ὧν ἓν, καὶ τὸ μὴ ἐξ εὐθείας εἶναι τὴν δίωξιν τῷ ἀχιλλεῖ, ἀλλὰ τὸ ὑποτρέχειν καὶ ἀπάγειν συχνὰ τῆς πόλεως τὸν ἕκτορα ὧδε καὶ ἐκεῖ κάμπτοντα. καὶ οὕτως ἀεὶ ἀποστρέφειν ἐκεῖνον ἐν τῷ προπάροιθε παραφθάνειν. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, πῶς δέ κε κῆρας ὑπεξέφυγε θανάτοιο εἰ μή οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἤντετο ἐγγύθεν, ῥηθείη ἂν ἐπὶ τοῦ ῥυομένου ἐκ κινδύνου διὰ συνάρσεως κρείττονος. ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀΐξαι, ἀΐξασθαι εἶπε παθητικῶς. τοῦ δὲ παραφθὰς, ἄχρηστον θέμα τὸ φθῆμι ὡς ἵστημι. ἐξ οὗ καὶ φθάμενος ὡς ἱστάμενος. καὶ φθαίη ὡς σταίη. τὸ δὲ ποτὶ πτόλιος, ἡ ἀντίπτωσις ταυτὸν ἐστὶ ποιεῖ τῷ, πρὸς πόλει ἤγουν ἐγγὺς πόλεως. τὰ δὲ γοῦνα, ἢ ἐκ τοῦ γόνατα ἀποκέκοπται, ἢ ἐκ τοῦ γονὸς γενικῆς κέκλιται. καὶ ἔστι τοιοῦτον καὶ τὸ δοῦρα, ἢ ἐκ τοῦ δουρὸς, ἢ ἐκ τοῦ δούρατα. ὅτι τὸ μὲν τάχος τῆς διώξεως καὶ φυγῆς τῶν δύο ἀριστέων, ἐναργῶς ἤδη ὁ ποιητὴς ἐδήλωσε διὰ δύο παραβολῶν. ἐνταῦθα δὲ θέλων ἐνδείξασθαι τὴν τοῦ δρόμου τῶν ἡρώων ταυτότητα, καὶ τὴν δι' ἐν τῷ αὐτῷ μονὴν διὰ ἰσότητα τοῦ διώκειν καὶ φεύγειν, καὶ ὡς οὔτε ἀχιλλεὺς ἐγγίζειν εἶχεν ἕκτορι ὡς ἤθελεν, οὔτε αὖ ἐκεῖνος πόρρω διεκφυγεῖν, παραβολῇ τῇ ἀπὸ φαντασίας οὐ μὴν οὐκ ἀληθείας, χρᾶται τοιαύτῃ. συγχέων τὴν φράσιν ἀναλόγως τῷ φραζομένῳ πράγματι. ὡς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν. οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν, δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν, ὡς ἄρα τὸν, οὐ δύνατο μάρψαι ποσίν, οὐδ' ὃς ἀλύξαι. εἶτα ἐπάγει τὸ, πῶς δέ κεν ἕκτωρ κῆρας ὑπεξέφυγε, καὶ ἑξῆς ὡς ἀνωτέρω κεῖται. καὶ ὅρα ὅπως ἐπίτομος ἡ παραβολὴ καὶ συνεστραμμένη καὶ τροχαστικὴ, διὰ τῆς συντομίας τῶν συχνῶν μονοσυλλάβων ἀντωνυμιῶν, καὶ τῶν ἀπὸ κοινοῦ σχημάτων, τῇ σπουδῇ τῶν ἀγωνιώντων συντρέχουσα. ἐκ τοῦ διώκειν γὰρ ἀπαρεμφάτου ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ κειμένου, τρεῖς τόποι, μετοχὴν τοῦ τοιούτου ῥήματος νοοῦσιν ἀπὸ κοινοῦ. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐ δύναται τὸν φεύγοντα διώκειν, ὁ διώκων δηλαδή. οὔτε μὴν ὁ φεύγων δύναται ὑποφεύγειν τὸν διώκοντα δηλονότι. οὔτε οὗτος ἤγουν ὁ διώκων, δύναται διώκειν τὸν φεύγοντα. τοῦτο δὲ, καὶ φανερὰ διττολογία ἐστί. τὸ γὰρ οὔθ' ὁ διώκειν, εἴρηται μὲν ἀνωτέρω σαφέστερον ἐν τῷ, οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν. ἐνταῦθα δὲ, συνετμήθη. ὡς φιλοτιμησαμένου τοῦ ποιητοῦ, τὸ γοργὸν φράζειν γοργότατα. ἦν δέ τι σχῆμα τοιοῦτον ἀλλαχοῦ καὶ τὸ, καί τι πρὸ ὁ τοῦ, ἐνόησε. τινὲς μέντοι

ἀθλητῶν ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ τὰ ἔπη ταῦτα, ὡς εὐπλεκῆ τῇ κατασκευῇ καὶ τῷ νοήματι καὶ ὡς ἀπλάξιον δρόμον καὶ στάσιν σημαίνοντα ἐπὶ τῶν οὕτω συντόνως τρεχόντων. καὶ μὴν ἄλλως ἐν τούτῳ μάλιστα ὁ ποιητὴς θαυμάζεται, ὅτι τὴν τοσαύτην ἀγωνίαν τοῦ δρόμου, διὰ τὸ ἰσοταχὲς καὶ ἄπλεκτον, οὐ στάσιν ὡς αὐτοί φασιν, ἀλλὰ φαντασίᾳ δρόμου ἀπείκασεν. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐλλείψας ὁ ποιητὴς τοὺς ἀπὸ τοῦ διώκειν μετοχὰς, ὅμως τῇ λέξει τοῦ διώκειν, δὶς ἐνταῦθα προσέσχε διὰ τὸ καίριον. ὅτι δ' ἄλλοισιν οὐ μάλιστα λαοῖσι τοῖς ἀχαϊκοῖς δηλαδὴ ἀνένευε καρήατι δῖος ἀχιλλεὺς, οὐδ' ἔα ἱέμεναι ἔγχος πέμπειν ἐπὶ ἕκτορι πικρὰ βέλεμνα, μή τις κῦδος ἄροιτο βαλὼν. ὁ δὲ, δεύτερος ἔλθοι. οὗτος δὲ ὁ στίχος, οἰκεῖος ἐπὶ παντὸς λέγεσθαι τυχεῖν ἐφιεμένου τοῦ κατὰ σκοπόν. καὶ ὅρα ὅτι κῦδος ἀρέσθαι εἰπὼν τὸν περιγενησόμενον ἕκτορος, ἄριστα αὖ ἐντεῦθεν πλέξει παιῶνα ὅτι αὐτὸν ἀνέλῃ. ἐρεῖ γάρ. ἠράμεθα μέγα κῦδος καὶ ἑξῆς. καὶ ἀθηνᾶ δὲ μετ' ὀλίγα, λέγει μέγα κῦδος ἀχαιοῖς οἴσεσθαι τὸν ἀχιλλέα διὰ τοῦ ἀνελεῖν ἕκτορα. πολλαχοῦ δὲ ὁ ποιητὴς ὡς ἔγνωσται καὶ ἐπὶ διαφόρων προσώπων τὸ τοιοῦτον κατατίθησι νόημα. κῦδος ἀρέσθαι λέγων καὶ εὖχος. καὶ μέγα κῦδος, καὶ μέγα εὖχος. ἀνανεύει δὲ ὁ ἀχιλλεὺς, οἷα μὴ ἐν ὄχλῳ τοσούτῳ βοᾶν δυνάμενος. δῆλον δὲ ὅτι περιέστησαν τῷ δρόμῳ τῶν ἡρώων οἱ ἀχαιοί. καὶ ἐν θεάτρῳ οὐ μόνον πανελληνίῳ, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πολεμίων ἄνω τοῦ τείχους συγκεκροτημένῳ, κατὰ τοὺς ἀθλοφόρους ἐκείνους τῆς παραβολῆς ἵππους, ἔθεον περὶ τῆς τοῦ ἕκτορος ψυχῆς. καὶ ὅτι ἔσω κινδύνου ἦν ὁ ἕκτωρ ὡς εἰ καὶ τὸν ἀχιλλέα διέφυγοι, ἄνωθεν ἐκ τῶν ἀχαιῶν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ πικρὰ βέλεμνα. διὸ καὶ ἀναγκαίως ἔρχεται κατὰ ἀκολουθίαν ὁ ποιητὴς εἰς τὸ περὶ τῶν ταλάντων τοῦ διὸς πλάσμα. φησὶ γὰρ ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον θέοντες δηλαδὴ ἕκτωρ καὶ ἀχιλλεὺς ἐπὶ τοὺς ῥηθέντας κρουνοὺς ἀφίκοντο. καὶ τότε δὴ, ἄνωθεν κυροῦνται θανεῖν τὸν ἕκτορα, ὅτε δὴ καὶ ὡς ἐπὶ μεγάλῳ πράγματι, χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, τάλαντα. ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε τανηλεγέος θανάτοιο. τὴν μὲν, ἀχιλλῆος. τὴν δ' ἕκτορος ἱπποδάμοιο. ἕλκε δὲ μέσσα λαβών. ῥέπε δ' ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ. ᾤχετο δ' εἰς ἀΐδαο. καὶ τὸ ἐντεῦθεν, ἔλιπε μὲν αὐτὸν φοῖβος ἀπόλλων, τῷ δ' ἀχιλλεῖ παρίσταται ἡ ἀθηνᾶ. ἵνα ὁ μὲν, ὑψωθῇ. ὁ δὲ ἕκτωρ ταπεινωθεὶς, ὑπὸ γῆν γένηται κατὰ τὸ σύμβολον τῶν ταλάντων. καὶ εἴρηται μέν που ἤδη περὶ τῶν τοιούτων ταλάντων τὰ δέοντα. νῦν δὲ ῥητέον, ὡς ἐνταῦθα σαφέστατα ἐδήλωσεν ὁ ποιητὴς τί βούλεται νοεῖν αὐτῷ ἡ τούτων ῥοπή. ὅτι δηλαδὴ τὴν κάτω νεῦσιν οὐ περὶ γῆν ἀλλ' ὑπὸ γῆν εἰς αὐτὸν τὸν ἅδην. ἡ μέντοι λοιπὴ πλάστιγξ ἡ μὴ ῥέπουσα, τὸ τέως μετέωρον τοῦ θανάτου δηλοῖ. ἔνθα μὲν γὰρ ἡ ῥοπὴ, βαρὺς ἐκεῖνος θάνατος. καὶ ὡς εἰπεῖν, καθέλκει. ἑτέρωθι δὲ, ἐν μετεώρῳ ἔτι τὸ κακὸν καὶ κουφότερον διὰ τὸ ἀνοφορεῖσθαι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ, ἐκ τούτου τοῦ χωρίου πεπλάσθαι ὡς καὶ αὐτὸ προεδηλώθη, τὴν ψυχοστασίαν τῷ αἰσχύλῳ, κῆρε νοήσαντι τὰς ψυχάς. ὡς καθόλου τοῦ διὸς ψυχὰς ἱστῶντος. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τὸ ῥέπειν καὶ ἡ ῥοπὴ λέξεις εἰσὶ σταθμητικαὶ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἕλκειν, ὡς καὶ τὸ καθέλκειν καὶ ἡ ὁλκή. καὶ ὅτι ἐκ τῶν ὁμηρικῶν ταλάντων λαβὼν σοφοκλῆς, ἔφη τὸ, βίου ῥοπή. καὶ τὸ, σμικρὰ παλαιὰ σώματ' εὐνάζει ῥοπή. ὡς τοῦ ποιητικοῦ ῥέπειν καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ ῥοπῆς, τὰς θανατηφόρους ὑποδηλούντων αἰτίας. ἐκεῖθεν δὲ καὶ εὐριπίδης μεταλαβὼν, ἔφη τὸ, βροτῶν ὁ πᾶς ἀστάθμητος αἰών. ἤγουν ὧδε καὶ ἐκεῖ ῥέπων, καὶ μὴ μένων ὡς ἐν ἰσότητι σταθμοῦ. ἔτι ἰστέον καὶ ὡς ἐκ τῶν αὐτῶν ταλάντων, καὶ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα τὸν θανεῖν κινδυνεύοντα, ἐλθεῖν εἰς τὰ τοῦ θανάτου λέγει ζυγά. καὶ ὅτι ἀπεναντίας τῷ καθ' ἡμᾶς ταλάντῳ, τὰ τοῦ διός. ἡμῖν μὲν γὰρ, ἀγαθὸν ὡς τὰ πολλὰ ἡ ῥοπή. ἐκεῖ δὲ, οὔ. καὶ ὅτι ἁρμόσει αὖ ποτε ἡ τῶν τοιούτων ταλάντων θανατηφόρος ῥοπὴ, προσώπῳ δωροδοκουμένῳ ἐπὶ κακώσει τινῶν. τὸ δὲ τὸν φοῖβον ἀπόλλωνα λιπεῖν τὸν ἕκτορα, ταὐτόν ἐστι τῷ ἐπιλιπεῖν αὐτῷ τὸν ἥλιον. οὗ τὸ φῶς, ἡλίου φοίβην φλόγα αἰσχύλος φησίν. ἐντεῦθεν δὲ ὀνάμενος θεόκριτος, φησὶ τὸ, οὐ πάντα τὸν ἥλιον δεδυκεῖν, ἤγουν οὐ πάσας συντελεσθῆναι τὰς ἡμέρας τοῦ ζῆν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ῥηθὲν ἱέμεναι ἤγουν πέμπειν, ἐκ τοῦ ἧναι ἐστὶ τοῦ δασυνομένου, καὶ δηλοῦντος τὸ ἀφιέναι. οὐ σύνθετον τὸ ἀφεῖναι. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι ἐν τῷ, ῥέπε δ' ἕκτορος αἴσιμον ἦμαρ, ᾤχετο δ' εἰς ἀΐδαο, τὸ αἴσιμον ἦμαρ, ταὐτὸν τέ ἐστι κηρὶ μιᾷ τῇ τοῦ ἕκτορος, καὶ σωματοειδὲς νοεῖται καὶ βάρος ἔχον δι' ὃ δύναται εἰς ᾅδου. καὶ ὅτι ἔχων ὁ ποιητὴς πλάσαι καὶ ψιάδας αἱματοέσσας ἄνωθεν ἐπιψεκαζομένας καινότερον ἐπὶ οἴκτῳ τῷ ἐκ διὸς, ὤκνησεν ἐπὶ ἕκτορι ποιῆσαι τέως, οἷα ὡς εἰκὸς μὴ ἐθέλων οὕτω σεμνῦναι τὸν τῷ φίλῳ ἀχιλλεῖ ἀντίθετον ἕκτορα. οὐ μὴν ἀλλ' ἡμῖν μὴ ὀκνητέον σὺν τοῖς προγραφεῖσι περὶ αἱμάτων ῥοῆς, προσθεῖναι καὶ ὡς φέρεται ἱστορία ὅτι περὶ συβαρίτας ἐπειδὰν τελέσαντες πρέσβεις κροτωνιατῶν κτείναντες πρὸ τοῦ τείχους ἔρριψαν εἰς βορὰν θηρίοις, ἔδοξαν μὲν καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν κατ' ὄναρ ἰδεῖν τὴν ἥραν ἐμοῦσαν χολὴν ἐν ἀγορᾷ μέσῃ. ἀνέβλυσε δὲ καὶ αἵματος πηγὴ ἔν τινι τῶν βωμῶν, ὥστε τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τόπον καταχαλκῶσαι θυρίσι, βουλόμενοι στῆσαι τὴν τοῦ αἵματος ἀναφοράν. ὡς δὲ πάνυ προσπαθῶς τῷ ἀχιλλεῖ ὅμηρος ἔχει, διωμολόγηται.

Ὅτι ἀθηνᾶ παραστᾶσα τῷ ἀχιλλεῖ, πείθει ὡς οὐκέτ' ἔστι τὸν ἕκτορα φυγεῖν ἐκ τούτου,

Νῦν δὴ νῶΐ γ' ἔολπα διΐφιλε φαίδιμ' ἀχιλλεῦ,
Οἴσεσθαι μέγα κῦδος ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας

Ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἄατόν περ ἐόντα.
Οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
Οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἑκάεργος Ἀπόλλων
Προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. τόνδε δ' ἐγώ τοι
Οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη. ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς.
Ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον,
Δηϊφόβῳ ἐικυῖα δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἠθεῖ', ἦ μάλα δή σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
Ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποσὶ ταχέεσσι διώκων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

οὐδ' εἰ πολλὰ πάθοι Ἀπόλλων προσπίπτων τῷ Διί. ὅθεν καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν, ἵσταται ἀναπαύων ἑαυτὸν ἐπὶ μελίας τῆς ὡς προγέγραπται χαλκογλώχινος, ἐρεισθείς. Ἀθηνᾶ δὲ, εἰκάζεται Δηϊφόβῳ τῷ Πριαμίδῃ, καὶ ἀπατᾷ τὸν Ἕκτορα. καὶ ἀνύει, πεῖσαι τολμῆσαι ἀντιστῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ. καὶ ἀρτύει αὐτῷ οὕτω τὸν θάνατον. ἡγησαμένη ἐν κέρδεσιν, ὅ ἐστι προηγησαμένη τῆς ἀπάτης ὡς ῥηθήσεται, τῆς πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ὁδοῦ τῷ Ἕκτορι. καὶ σημείωσαι ὡς εἰ καὶ καταβάλλειν δοκεῖ ὁ ποιητὴς τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἀρετὴν ἐν οἷς τὸ πᾶν τῆς κατὰ τοῦ Ἕκτορος νίκης ἀναθήσει τῇ Ἀθηνᾷ, οὐ [illegible]. τὸ μὲν γὰρ τῆς ἱστορίας, φανεροῖ ὅτι δηλαδὴ ἀνδρεῖον τὸν Ἕκτορα ἐρρίψας Ἀχιλλεύς, αὐτὸς ἀνδρειότατος ἦν. ἡ δὲ ποίησις τῷ ἑαυτῆς νόμῳ, τερατωδεστέροις λέγειν βούλεται τὰ πράγματα ὑπὲρ ἀληθῶς μὲν, ταπεινοτέροις δέ. καὶ μᾶλλον προκρίνει θεοφιλῆ τὸν Ἀχιλλέα, ἤπερ ἁπλῶς ἀνδρεῖον ἐνδείξασθαι. τοῦτο μὲν γὰρ, καὶ δήλοις ἐστὶ πολλοῖς. θεοῖς δὲ οὕτω φιλεῖσθαι, σπάνιον. παρασημαινομένη γοῦν τοῦτο καὶ ἡ μυθικὴ Ἀθηνᾶ, φησί. διῒ φίλε φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ. πιθανεύεται δὲ καὶ τὴν μυθικὴν ταύτην πλάσιν ὁ ποιητὴς, ἐκ τοῦ πυκναχοῦ φαίνεσθαι τοιαύτας θεοφιλίας ἐν τῇ κατ' αὐτὸν ποιήσει. ἔχει δέ τι καὶ παιδεύσεως ὁ λόγος ὑπὲρ ἀνθρώπων οὕτω τὸ θεῖον ἐπιστροφόν ἐστι. δοκεῖ δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπεισόδιον, φρόνησίν τινα ὑπεμφαίνειν ἐπικουρήσασαν τῷ Ἀχιλλεῖ. αἰσθόμενος γὰρ Ἀχιλλεὺς ὡς εἰκὸς, μὴ ἂν ἐξισχύσας ἔτι τὸν Ἕκτορα εἰς δρόμον αὐτῷ ἀντιπαρεξάγεσθαι καί που καὶ αὐτὸς ὑποκαμὼν, ἵσταται ἀναπαύων ἠρέμα ἑαυτὸν τοῦ καμάτου. καὶ οὕτως, ἢ ὁ Ἕκτωρ ἀναθαρρήσας κατά τι φρόνημα οἰκεῖον δι' οὗ ἠπατήθη καθά που καὶ Πάνδαρος, ἀφίησι μὲν φεύγειν, ἀντιπαρατίθησι δὲ τῷ Ἀχιλλεῖ, καὶ οὕτω περιέπεσεν οἷς οὐκ ἤθελεν. ἢ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπιρρωσθεὶς εἰς δρόμον μετὰ ἀνάπαυσιν, γίνεται δραστικώτερος κατὰ τοῦ ἐχθροῦ. ἢ καὶ ἄμφω γίνονται, ἤγουν ἀναθάρρησις Ἕκτορος, καὶ ἐπίρρωσις Ἀχιλλέως. καὶ οὕτω συμμίσγουσι καὶ γίνεται ἡ πλάσις τῆς Πριαμίδου καθὰ ἡ ἐπ' ἀμφοῖν Ἀθηνᾶ, τουτέστιν ἡ παρ' ἑκατέρῳ φρόνησις διῳκονομήσατο. ἢ τὸν μὲν, βλάψασα, τὸν δὲ, ὀνήσασα. εἰσὶ δὲ ἅπερ νῦν ἡ Ἀθηνᾶ τῷ Ἀχιλλεῖ λέγει προκαθηγητικῶς, τοιαῦτα. νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα ἤγουν ἡμᾶς, οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας, Ἕκτορα δῃώσαντε μάχης ἄατόν περ ἤγουν ἀκόρεστον ἐόντα. οὔ οἱ νῦν ἔτι γ' ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἡ κάμοι ἑκάεργος Ἀπόλλων προπροκυλινδόμενος Διός. ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε ἤγουν ἀνάπνεε. τόνδε δ' ἐγώ τοι οἰχομένη πεπιθήσω ἤγουν πείσω, ἐναντίβιον μαχέσασθαι. ἰστέον δὲ ὅτι τῶν ῥηθέντων, προβολὴν μὲν ἀγαθῆς ἐλπίδος φράζει, τὸ, νῦν δὴ ἔολπα οἴσεσθαι μέγα κῦδος. τὸ δὲ οὔ οἱ νῦν ἔτι ἐστὶ πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι, οὐδ' ὑπὲρ μάλα πολλὰ πάθοι ὁ δεῖνα προπροκυλινδόμενος, ῥηθήσεται ὅτε τις ἀποφάσκει μὴ ἂν τόνδε τινα ὑπὸ μεσίτου ὠφεληθῆναι. φίλος δέ τινι βοηθῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἐρεῖ τὸ, ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι καὶ ἄμπνυε. τόνδ' ἐγώ τοι πεπιθήσω ποιῆσαι τόδε τι. ἐπὶ δὲ τοῦ πεισθέντος τοιούτῳ φίλῳ, ἁρμόσει κάλλιον ἐν τοῖς ἑξῆς, τὸ, ὣς φάτο. ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ. ἄατος δὲ ὁ ἀκόρεστος, κέκραται ἀπὸ τοῦ ἀ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ἆσαι τὸ κορέσαι. ἀφ' ὧν ἄατος ἐν κατὰ κρᾶσιν ἆτος. ὅρα δὲ καὶ τὸ πεφυγμένον ἄμμε, ἤγουν φυγόντα ἡμᾶς, ἑτεροίως ἔχειν συντάξεως ἤπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ, πεφυγμένος ἦεν ἀέθλων. ὥστε διφορεῖται ἡ σύνταξις τοῦ πεφυγμένος. τὸ δὲ προπροκυλινδόμενος, τὸ ἐπίμονον τῆς ἱκετείας δηλοῖ διὰ τῶν δύο προθέσεων. τὸ δὲ πεπιθήσω, ἰωνικὸς μέλλων ἐστὶ, διπλασιασθεὶς ἐκ τοῦ πιθῶ πιθήσω. ὅτι στρατιωτικὴ ἀνάπαυσις τὸ, στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος ἐρεισθείς. τίς δὲ ἡ χαλκογλώχιν μελία, οὐ πρὸ πολλῶν εἴρηται. ὅτι τὸ ἀτειρέα φωνὴν ὁποία νῦν ἡ τοῦ Δηϊφόβου πλάττεται, δοκεῖ συμβάλλεσθαί τι τοῖς δοξάζουσι σῶμα εἶναι τὴν φωνὴν ὥσπου προγέγραπται. σωματικῶς γὰρ τὸ τείρεσθαι, ὅ ἐστι δαμάζεσθαι. ἀληθῶς δὲ σκληρὰ τροπὴ τὸ τοιοῦτόν ἐστιν. ὅθεν καὶ θυμός που λέγεται τείρεσθαι. ὅτι μοί τοι χαλκὸς ἀτειρὴς ῥηθεὶς, καὶ τείρειν χροῦς, καὶ τεῖρον δάκρυον, τότε ἡ κυριολεξία διαφαίνεται. ὅτι τὸ ἠθεῖος, δὶς ἐνταῦθα κεῖται, ὅπερ ἐστὶν ἰωνικὴ προσφώνησις σεπτικὴ νεωτέρου πρὸς πρεσβύ-

πρεσβύτερον ἀδελφόν. εἴρηται δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἀλλαχοῦ πλατύτερον. καλεῖ δὲ ἠθεῖον ἐνταῦθα, τὸν ἀδελφὸν Ἕκτορα ὁ τῇ Ἀθηνᾷ ἐμφαινόμενος Πριαμίδης Δηΐφοβος, οὗ λόγος ὀτρυντικὸς εἰς συνασπισμόν, τό, ἀλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Δηΐφοβ', ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα
Γνωτῶν, οὓς Ἑκάβη ἠδὲ Πρίαμος τέκε παῖδας.
Νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσεσθαι,
Ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἵνεκ' ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
Τείχεος ἐξελθεῖν. ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Ἠθεῖ', ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ
Λίσσονθ' ἑξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
Αὖθι μένειν. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες.
Ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ.
Νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδέ τι δούρων
Ἔστω φειδωλή. ἵνα εἴδομεν εἴ κεν Ἀχιλλεὺς
Νῶϊ κατακτείνας ἔναρα βροτόεντα φέρηται
Νῆας ἔπι γλαφυράς, ἦ κεν σῷ δουρὶ δαμείη.
Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἕκτωρ.
Οὔ σ' ἔτι Πηλέος υἱὲ φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ.
Τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
Μεῖναι ἐπερχόμενον. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε
Στήμεναι ἀντία σεῖο, ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην.
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. τοὶ γὰρ ἄριστοι
Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων.
Οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ, αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς
Δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
Νεκρὸν Ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν. ὣς δὲ σὺ ῥέζειν.

Ὅτι ἐπίτασιν φιλίας δηλοῖ ῥηθὲν ὑπὸ Ἕκτορος πρὸς τὸν φανταστικὸν Δηΐφοβον τό, ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα γνωτῶν. νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι, ὡς ἔτλης ἐμοῦ εἵνεκα τὸ δεῖνα ποιῆσαι. ὁμοίως φιλίας ἔνδειξις καὶ τό, ἦ μὲν πολλὰ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ λίσσοντο γουνούμενοι ἀμφὶ δ' ἑταῖροι, αὖθι μένειν. τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἅπαντες. ἀλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο πένθεϊ λυγρῷ. ὁ ψευδοδηΐφοβος δὲ Ἀθηνᾶ ταῦτά φησιν ὑποκρινομένη τὸν δῆθεν ἀδελφὸν Ἕκτορος. προθυμίας δὲ στρατιωτικῆς δηλωτικὸν τό, νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχώμεθα, μηδ' ἔτι δούρων ἔστω φειδωλή, ἵνα εἴδομεν εἰ τὸ δεῖνα γένηται. ὅρα δὲ ὅτι φειδωλὴ ἐνταῦθα ἡ φειδὼ ἐρρέθη. γινομένη ἐκ τοῦ φειδὼ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὁμοίως τῷ, τερπωλὴ καὶ παυσωλή. καὶ ἔστιν αὕτη μὲν, μονογενής. ἡ δὲ φειδωλὴ χεὶρ ἢ ψυχὴ ἢ γνώμη, ἔχει καὶ ἀρσενικὸν γένος καὶ οὐδέτερον. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸν συνθέτως γνωτὸν ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τί δηλοῦσιν, ὅτι δηλαδὴ τὸν Ἕκτορος ἀδελφούς, φησὶ γνωτῶν οὓς Ἑκάβη καὶ Πρίαμος ἔτικτον. ὅτι ἐπὶ δόλου καὶ ἀπάτης ἐνταῦθα ἡ κερδοσύνη κεῖται. φησὶ γοῦν. ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατο ἡ Ἀθηνᾶ. ὅπερ ἑξῆς ἑρμηνεύων, ἐρεῖ ἐξαπάτησεν Ἀθήνη. ἐντεῦθεν δὲ καὶ κέρδεα τὰ βουλεύματα. καὶ κερδῷος Ἑρμῆς. ὃς καὶ κέρδιστον νόημα περιφραστικῶς εἴρηται παρά τινι τῶν ποιητῶν. μάλιστα δὲ προσφυὴς τῇ ἐνταῦθα κερδοσύνῃ, ἡ κερδὼ ἀλώπηξ, ὃ ἐστιν ἀπατητικὴ δολερά. ἧς καὶ τὸ κύριον, παρὰ τὸ ἀλᾶν ὃ ἐστι πλανᾶν σύγκειται. ὅτι δὲ κέρδος εἰ καὶ διάφορόν ἐστι πρὸς τὸ κηρύγνον, ὅμως ἀπὸ τοῦ δ' κίαρ ἐδείχθη γίνεται, ὥσπερ ἐκεῖνο ἀπὸ τοῦ κῆρ ἐδείχθη, οὐδ' αὐτὸ ἄκαιρον ἄρτι φάναι. περιττὸς δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος ἐν τῷ, καὶ κερδοσύνῃ. ὅτι προθυμίας ἀντιμάχου δηλοῖ τό, οὔ σ' ἔτι φοβήσομαι ὡς τὸ πάρος περ, ὃς οὐδέ ποτ' ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον. νῦν αὖτέ με θυμὸς ἀνῆκε στήμεναι ἀντία σεῖο, ἕλοιμί κεν, ἤ κεν ἁλοίην. Ἕκτωρ δὲ ταῦτα πρὸς Ἀχιλλέα φησί. ἔνθα καὶ ὅρα τὴν περισυντομίαν τοῦ ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην περίπλοκον τῷ ἐναγωνίως λέγοντι. καὶ ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα ὤκνησε μὴ εὐφήμως ἑαυτὸν προθεῖναι τοῦ Ἀχιλλέως, πρῶτον εἰπὼν τὸ ἕλοιμι, εἶτα τὸ ἁλοίην. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα εἰπὼν οὐ γὰρ ἐγώ σε ἔκπαγλον αἰκίσομαι οὕτω δὲ καὶ σύ, τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα ἡρωικῶς περιβέβληται. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ δίω, ἀντὶ τοῦ διώκομαι παθητικῶς κατὰ τὸ παύειν παύομαι. διὸ καὶ ἑρμηνείας ἰδικῆς τῇ λέξει. εἰπὼν γὰρ ὁ Ἕκτωρ ὅτι τρὶς περὶ τὸ ἄστυ δίον, ἐπάγει, οὐδέ ποτε ἔτλην μεῖναι ἐπερχόμενον. μέση τοίνυν λέξις καὶ τὸ δίω τὸ ἄχρηστον, ἐξ οὗ εὔχρηστον τὸ διώ-

κγ

κε. διώκειν γάρ, τὸ δίειν ὦκα. ἔοικε δὲ τὸ τοιοῦτον δίω, ἀπὸ τοῦ διὸς παρῆχθαι ὅ ἐστιν αἰθὴρ, καὶ δηλοῦν τὸ περιέχειν ταχὺ καὶ κοῦφον, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀέριον, ἀπὸ τοῦ Ζεὺς διός. ὅρα δὲ τὴν τοῦ μαρτυρίαν Ἕκτορος, ὁμολογοῦντος οὐδέ ποτε τλῆναι, μεῖναι τὸν ἀχιλλέα ἐπερχόμενον. νῦν δὲ πρωτόπειρον ἵστασθαι τῆς πρὸς αὐτὸν μάχης. ἐξ οὗ δῆλον ἐχθρῶν αὐτῶν ἐστίν, ὡς δυστυχήσει μὴ ἐμπειρίαν ἔχων ὅπως χρὴ διαχειρίσασθαι τὴν κατὰ τοῦ ἀχιλλέως στάσιν. τὸ δὲ ἀλοίην, καὶ ἁλώῃ λέγεται κατ' ἔκτασιν τῆς παραληγούσης ὅ ἐστιν ἁλῶ. ὅτι περιδέσθαι μέν, τὸ στοίχημα θέσθαι καὶ συμφωνῆσαι περί τινος ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς φανήσεται. ἐπιδέσθαι δέ, τὸ μάρτυρας δοῦναι. φησὶ γοῦν ἐνταῦθα ὁ Ἕκτωρ. ἀλλ' ἄγε δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα. ὅπερ ἀλλαχοῦ σαφέστερον φράζων, φησί. θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἔστων. διὸ καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως φησί. τοὶ γάρ, ἤγουν οὗτοι ἄριστοι μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων, τουτέστιν ἀνάδοχοι τῶν συνθηκῶν. ἁρμονία γάρ, ἡ συνθήκη ὡς ἐκ τοῦ συνάγειν τὰ μέρη ἁρμόττουσα καὶ ποιοῦσα εἰς ἓν συνιέναι ἤγουν συμβαίνειν. ὅθεν καὶ συνημοσύνη λέγεται ἡ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ συνίημι, ὡς ἀπὸ τοῦ συμβαίνειν σύμβασις, καὶ συμβίβασις. φησὶ γοῦν ἀχιλλεὺς μετ' ὀλίγα, μή μοι συνημοσύνας ἀγόρευε. δηλῶν, ὡς ταυτὸν ἁρμονίαι τε καὶ συνημοσύναι, ὅ ἐστι συνθῆκαι. ἃς ἀλλαχοῦ, συνθεσίας φησίν. ὅτι δὲ καὶ ἔνορκοι αἱ νῦν αὗται συνημοσύναι ὥσπερ ἴσως καὶ αἱ ἁρμονίαι, δηλοῖ ἀχιλλεὺς εἰπὼν μετ' ὀλίγα, οὔτε νῶιν ὅρκια ἔσσονται. εἰς ταυτὸν ἄγων οὕτω συνημοσύνας καὶ ὅρκια. τίνες δὲ ἁρμονίαι τοῦ Ἕκτορος, αὐτὸς λέγει πρὸς ἀχιλλέα. οὐ γὰρ ἐγώ σ' ἔκπαγλον ἀεικιῶ ἤγουν αἰκίσομαι αἴ κεν ἐμοὶ Ζεὺς δώῃ καμμονίην, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι. ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ κε συλήσω κλυτὰ τεύχε' ἀχιλλεῦ, νεκρὸν ἀχαιοῖσι δώσω πάλιν. ὣς δὲ σὺ ῥέζειν, ἀντὶ τοῦ ῥέζε καὶ ποίει. καὶ ὅρα τοῦτο τὸ κόμμα τό, ὣς δὲ σὺ ῥέζειν, συμφωνίας μὲν ὅλως ὂν παρεκτικόν, τραχέως δὲ ῥηθὲν διὰ κατέπειξιν, καὶ διὰ τοῦτο καὶ πάνυ ἐλλειπτικῶς. τὸ γὰρ ὅλον, οὕτως. ὣς δὲ καὶ σὺ ῥέζειν ἐπ' ἐμοί, ἐάν σοι διὸς νίκην δόντος, τὴν ἐμὴν ἀφέλῃ ψυχήν. ἅπερ ἐσίγησεν Ἕκτωρ ὡς μὴ δὲ νῦν εἰπεῖν τι δύσφημον ἐθέλων περὶ ἑαυτοῦ. ἀλλὰ τὸ μὲν νικῆσαι, λαλήσας καὶ πρῶτον θέμενος. τὸ δὲ νικηθῆναι, ὕστερόν τι παραρρίψας, καὶ τῇ συντομίᾳ τῆς φράσεως ἐπικρύψας. δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ἄρτι ὅτι εὐκλείας τῆς μετὰ θάνατον ὁ Ἕκτωρ ἐφίεται, καὶ οὐδὲ τὸ σῶμα αἰκισθῆναι θέλει, ἀλλὰ μετὰ τὸ συληθῆναι τὰ ὅπλα ὅ ἐστι σκυλευθῆναι, δοθῆναι ἀξιοῖ τοῖς ἑαυτοῦ εἰς ἔντιμον ταφήν, ὡς καὶ ἐν τῇ μετὰ τοῦ αἴαντος μονομαχίᾳ συνέθετο. τοῦ δὲ δώῃ, προϋπάρχει τὸ δοίη, ἐξ οὗ τό, θεοὶ δοῖεν. ὡς καὶ τοῦ ἁλώῃ πρόεστι τὸ ἁλοίη ὡς εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ τὸ γνοίη, τοῦ γνώῃ. καμμονία δέ, οὐχ ἁπλῶς ἡ νίκη, δι' ἢ τῶν δρομέων ἢ τῶν ἱππέων, ἀλλ' ἡ ἐκ καταμονῆς, ὡς ἡ τῶν μονομαχούντων καὶ πυκτευόντων. οὗτοι γὰρ καταμένοντες ὡς τὰ πολλὰ καὶ διακαρτεροῦντες, ἀποκάμνειν τὸν ἐναντίον ποιοῦσι καὶ οὕτω νικῶσι. καὶ τοῦτο μέν, ὀρθῶς. ἕτεροι δέ, ἁπλῶς οὕτω καμμονίαν, τὴν ἐκ μονομερείας νίκην φασίν. οὐ σαφῶς λαλοῦντες ἐν τῷ, ἐκ μονομερείας. πᾶσα γὰρ νίκη μονομερὴς εἴγε καὶ ἑτεραλκής. Τὸ δὲ ἀχιλλεῦ, εἰκῇ παρέρριπται οὕτω καὶ ἀφελῶς. οὐ γὰρ ἀναγκαῖον, ἀνωτέρω εἰπόντα τὸν Ἕκτορα πηλέως υἱέ, πάλιν ἐνταῦθα προσφωνῆσαι τό, ὦ ἀχιλλεῦ. Ὅρα δὲ τό, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι, περιφραστικῶς μὲν τεθὲν ἀντὶ τοῦ, θανατώσω. γλυκέως δὲ φρασθὲν ὡς ἐπὶ κτήματος, οὗπερ οὐκ ἀντάξια δοῦναι φησὶν ἐν ταῖς λιταῖς ἀχιλλεύς.

Τὸν δ' ἄρ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Ἕκτορ μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε.
Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά,
Οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,
Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν,
Ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι. οὔτέ τι νῶιν
Ὅρκια ἔσσονται, πρίν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
Αἵματος ἆσαι ἄρηα ταλαύρινον πολεμιστήν.
Παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. νῦν σε μάλα χρὴ
Αἰχμητήν τ' ἔμεναι, καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
Οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις. ἄφαρ δέ σε παλλὰς ἀθήνη
Ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
Κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμπεπαλὼν, προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν, ἠλεύατο φαίδιμος ἕκτωρ.
Ἕζετο γὰρ προϊδών. τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος,

Ὅτι τό, Ἕκτορ μή μοι ἄλαστε συνημοσύνας ἀγόρευε, ἦθος ἐστὶν ἀκαταλλάκτου δηλωτικόν. ὅρα δὲ ὡς ἠρκέσθη νῦν σωφρόνως ὁ ἀχιλλεὺς ἄλαστον εἰπεῖν τὸν Ἕκτορα, ὡς ἄλαστα λυπήσαντα. σπεύδων γὰρ εἰς ἔργον, ὕβρεσιν οὐκ ἐνευκαιρεῖ. ἐκ δὲ τοῦ ἄλαστος, οὐ μόνον ὁ ἀλάστωρ παράγεται, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀλαστεῖν. καὶ συνθέτως δέ, ἐπαλαστεῖν, ὅπερ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται. τίνες δὲ αἱ συνημοσύναι, εἴρηται προσεχῶς ἀνωτέρω. εἶτα δεικνύων εἰς ὅσας ἀποστέργει τὰς ῥηθείσας συνθήκας, λέγει ἅπερ καὶ πᾶς ἂν εἴποι ἐγκοτήσας λίαν τινί, τὰ καὶ εἰς παροιμίαν πεσόντα τὴν ἐπὶ ἀσπόνδῳ ἔχθρᾳ τεθεῖ-

Ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. ἀνὰ δ' ἥρπασε Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἂψ δ' Ἀχιλῆϊ δίδου. λάθε δ' Ἕκτορα ποιμένα λαῶν.

σιν. ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά, οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν, ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν, ὣς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι. οὔτε τι νῶϊν ὅρκια ἔσσονται πρὶν ἢ ἕτερόν γε πεσόντα, αἵματος ἆσαι Ἄρηα καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται ἀλλαχοῦ. καὶ ὅρα ὅπως μεγαλοφρόνως ἑαυτὸν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰκάζει, ὡς λέοντα πρὸς ἄνδρα, καὶ ὡς λύκον πρὸς ἄρνα. τὸ δὲ φιλήμεναι, ἀπὸ σεσιγμένου ῥήματος γίνεται τοῦ φίλημι. ἐξ οὗ καὶ τὸ φίλατο ἀντὶ τοῦ ἠγάπησε. καὶ τό, νῦν αὖ με φίλαι Ἀθήνη. οὕτω γάρ τινες γράφουσι τὴν ἀκριβεστέρως ὡς προδηλώθη, καὶ οὐ φίλει. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ ῥήματος, καὶ τὸ φιλῆναι, ὡς στῆναι. ἐξ οὗ φιλήμεναι, ὡς στήμεναι. Ὅτι λόγος στρατηγικὸς ἀπειλητικὸς πρὸς ἐχθρὸν καὶ ἐγερτικὸς εἰς μάχην τό, παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο. νῦν σε μάλα χρὴ αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν. οὔ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις. ἄφαρ δέ σε θεὸς ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις κήδε' ἐμῶν ἑτάρων, οὓς ἔκτανες ἔγχεϊ θύων. τὸ δὲ νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις, καὶ παροιμιῶδές ἐστιν ἐπὶ τῶν ἀντὶ πολλῶν κακῶν ἕν τι μέγα βλαπτομένων καὶ λόγου ἄξιον. μετῆκται δὲ ὁ λόγος, ἐκ τῶν καταβαλλομένων χρέος μὴ ἐν κατατομαῖς λεπταῖς, ἀλλ' ὁμοῦ τὸ πᾶν. Ἀχιλλεὺς δὲ ταῦτα ἔφη πρὸς Ἕκτορα, ἐρεθίζων εἰς μάχην, καὶ δι' παιδοτριβικῶς ὑπαλείφων, ἵνα μὴ δόξῃ κλέψαι τὴν νίκην, ὃ τοῖς εὐγενῶς ἀνδρείοις ὁποῖος καὶ ὁ μέγας Ἀλέξανδρος, ἀπώμοτον ἦν. ἀρετὴν δὲ καὶ νῦν, τὴν ἀνδρίαν λέγει, ὡς δηλοῖ τό, αἰχμητὴν εἶναι καὶ πολεμιστήν. Ὅτι προΐει μὲν ἔγχος ὁ Ἀχιλλεύς, οὐ βάλλει δὲ τὸν Ἕκτορα. ἕζετο γάρ φησι προϊδών. τὸ δ' ὑπέρπτατο χάλκεον ἔγχος, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη πέπταται. ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. Ἀθηνᾶ δὲ ἁρπάσασα, ἐδίδου τῷ Ἀχιλλεῖ. ἔλαθε δὲ τὸν Ἕκτορα. κατὰ γοῦν τὸν μῦθον ὡς καὶ προείρηται, τῇ Ἀθηνᾷ ἐπιγράφεται τὸ πλέον τῆς νίκης τοῦ Ἀχιλλέως. τεχνίτης δὲ πολέμου ὁ Ἕκτωρ, ὃς ἐπιτηδείως ἐξέφυγε τὴν βολήν. ἔνθα καὶ ὅρα ὡς ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς μεγάλα ἐλπίζοντα, ἔψευσε τῆς ἐλπίδος, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐναργῶς ἐποίησε. γράφει γὰρ οὐκ εὐθὺς εὐστοχοῦντα τὸν Ἀχιλλέα, σκοποῦ δὲ μακρὰν βαλόντα. δυστυχεῖ δὲ ἄλλως καὶ ὁ Ἕκτωρ, βαλὼν μὲν αὐτὸς καὶ οὐκ ἀφαμαρτών. ἐτώσιον δέ. τῆλε γὰρ ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα λέξις καὶ ἡ δύσχρηστος καὶ καινόφωνος τό, ἠείδης ἀντὶ τοῦ ἠπίστασο. ἔστιν ἴσως ἀπὸ τοῦ ᾔδης πλεονασμῷ τοῦ ε ἐν διφθόγγῳ. φησὶ δὲ Ἕκτωρ, ἤμβροτες. οὐδ' ἄρα πώ τι, ἤγουν οὔτι δὲ ἄρα πω θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε. ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθοις, ἢ μύθῳ κατὰ δοτικὴν πτῶσιν, ἢ μύθων κατὰ γενικὴν πληθυντικήν. λέγει δὲ ἀρτιεπῆ, τὸν γλαφυρὸν καὶ εὐεπῆ καὶ ἀπηρτισμένον ἐν τῷ παραλογίζεσθαι. οὐ δή που γὰρ ἐπὶ ἐπαίνῳ τοῦ ἐχθροῦ τίθησι τὸ ἐπίθετον. ἡ μέντοι ὑστέρα χρῆσις, εἰς ἐναντίον τῷ ἀμετροεπεῖ καὶ ἀκριτομύθῳ τὴν λέξιν λαμβάνουσα, ἀρτιεπῆ λέγει τοὺς κατὰ τὴν ποίησιν ἄρτια βάζοντας. τέως γε μὴν παρὰ τῷ ποιητῇ, οὐ ταὐτόν τό, ἀρτιεπῆ τινα εἶναι, καὶ τὸ ἄρτια βάζειν. καθάπερ οὐδὲ τὸ λογίζεσθαι ταὐτὸν τῷ παραλογίζε-

Ἕκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ἤμβροτες. οὐδ' ἄρα πώ τι θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
Ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μόρον, ἤτοι ἔφης γε.
Ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων,
Ὄφρα σ' ὑποδδείσας, μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
Οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις.
Ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
Εἴ τοι ἔδωκε θεός. νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
Χάλκεον. ὡς δή μιν σῷ ἐν χροῒ πᾶν κομίσαιο.
Καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο
Σεῖο καταφθιμένοιο, σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον.
Ἦ ῥα. καὶ ἀμπεπαλὼν, προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε.
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ. χώσατο δ' Ἕκτωρ,
Ὅττι ῥά οἱ βέλος ὠκύ, ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός.
Στῆ δὲ κατηφήσας. οὐδ' ἄλλ' ἔχε μείλινον ἔγχος.
Δηΐφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα μακρὸν ἀΰσας.
Ἤτεέ μιν δόρυ μακρὸν, ὁ δ' οὔ τί οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
Ἕκτωρ δ' ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε.
Ὢ πόποι. ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδ' ἐκάλεσσαν.
Δηΐφοβον γὰρ ἔγωγ' ἐφάμην ἥρωα παρεῖναι.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει. ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.

Νῦν δὲ δή ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδ' ἔτ' ἄνευθεν.
Οὐδ' ἀλέη. ἦ γάρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν
Ζηνί τε καὶ Διὸς υἷει ἑκηβόλῳ, οἵ με πάρος γε
Πρόφρονες ἐρύαται. νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει.
Μὴ μὰν ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
Ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.

θαι. ἐπίκλοπος δὲ μύθων, ὁ ἐπιβουλευτικὸς τῷ διὰ λόγων ἀπατᾶν. κλέπτεσθαι γάρ φασιν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ ὀρέγεσθαι. ὡς τό, ἐπίκλοπος τόξων, ἐν ὀδυσσείᾳ. ἢ ἐπίκλοπος μύθοις, ὁ ἱκανῶς λόγοις παραλογίζεσθαι. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, κλέπτε νόῳ. ἔστι γὰρ κλέπτειν, οὐ μόνον χερσίν, ἀλλὰ καὶ νόῳ καὶ λόγῳ. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ἀλλά τις ἀρτιεπής, καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων, ὄφρα σ' ὑποδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, εἴποι ἄν, ὁ μὴ δειλιῶν ἐπὶ ἐχθροῦ ἀπειλαῖς. οὗ δὴ ὅρα τὸ μένεος, ἐκτεῖνον τὴν λήγουσαν καὶ δίχα στιγμῆς. ὥστε καινοπραγοῦσιν οἱ ἐν τῷ, μὴ μ' ἀπογνώσῃς μένεος, στίζοντες μέσην ἐν τῷ μένεος. δύναται γοῦν ἡ λέξις καὶ ἄλλως ἀναγνωσθεῖν μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι, ἐκτείνειν τὸ ος καθὰ καὶ ἐνταῦθα. τὸ δὲ ἔπλεο, τουτέστιν ἐπέλευ καὶ ὑπῆρχες, παρῳχημένος ἐστίν, ἐλλημμένος ἀντὶ ἐνεστῶτος τοῦ πέλεις, ἰωνικῶς. ὅρα δὲ καὶ τό, ἤτοι ἔφης γε, κομματικῶς ῥηθέν, καὶ οὐ πόρρω στρυφνότητος, καὶ συστροφῆς μακροτέρου νοήματος ἐν οὕτως ὀλιγίστῃ φράσει. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ὡς καὶ μὴν ἔφης γε ἀπολεῖν με ὡς οἷα εὖ εἰδώς. οὐκ ἐχρῆν δὲ λαλῆσαι, ἃ μὴ οἶδας. ἴσως δέ, καὶ ἄλλως ὡς ψεύστην τὸν ἀχιλλέα ὀνειδίζει ἐν τῷ ἤτοι ἔφης γε. ἵνα ᾖ ὅτι σὺ μὲν ἔφης ἐκ διὸς εἰδέναι τὸν ἐμὸν μόρον. εἰπὼν γὰρ ἀνωτέρω, ἄφαρ δέ σε παλλὰς ἀθήνη ἔγχει ἐμῷ δαμάᾳ, δοκεῖ οὕτως ὡς ἐκ διὸς πανομφαίου τὸν τοιοῦτον λόγον εἰπεῖν. ὅτι ἀνδρείου στρατιώτου λόγος πρὸς ἀντίπαλον τό, οὐ μέν μοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις, ἀλλ' ἰθὺς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον εἴ τοι ἔδωκε θεός. τούτου δὲ τοῦ ἔπους οἱ λάκωνες ζηλωταί. παρ' οἷς οὐκ ἦν θέμις ὁσίας τυχεῖν ἄνδρα νεκρόν, βεβλημένον τὰ ὀπίσω. ὁμοίως δὲ ῥωμαλεότητος καὶ τό, νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι χάλκεον, ὡς δή μιν ἐν χροὶ πᾶν κομίσαιο, ἤγουν διαμπερὲς ἐλαθείης ὑπ' αὐτοῦ. ἕκτορος δὲ καὶ τοῦτο πρὸς ἀχιλλέα, ὃς μιμούμενος αὐτόν, ἐφ' οἷς εἶπε παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο καὶ τὰ ἑξῆς, ἔφη καὶ αὐτὸς τό, νῦν ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι. ὅ ἐστι, πειράθητι ἐκκλῖναι τὴν ἐξ ἐμοῦ βολήν. κομματικῶς αὐτὸς φράσας ἐν στενῷ κἀνταῦθα. οἷα ὥσπερ κατ' ἀνδρίαν, οὕτως οὐδὲ κατὰ προφορὰν λόγου τῷ ἀχιλλεῖ ἐξισοῦσθαι δυνάμενος. λέγει δὲ ὁ ἕκτωρ καὶ ὅπερ οἰκεῖον ῥηθῆναι πρὸς βαρεῖς ἐχθροὺς πεσόντα. καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος τρωσὶ γένοιτο, σεῖο καταφθιμένοιο. σὺ γάρ σφισι πῆμα μέγιστον. ἰστέον δὲ ὅτι νῦν μὲν ἡ κατὰ μεταφρένον ἔμπηξις τοῦ δουρός, φεύγοντι ἀνδρὶ ἐπαπειλεῖται. ἀλλαχοῦ δέ, πρηνεῖ ὡς εἰκὸς κειμένῳ κατά τι σύμπτωμα, οὐ καθολικὸν οὐδὲ ἐξ ἀνάγκης ὁποῖόν τι πάσχειν ἱστοροῦνταί τινες διὰ μέθην. λέγονται γὰρ ὡς οἱ τὸν κρίθινον πεπωκότες οἶνον, ὃν πῖνον μέν τινες, ἕτεροι δὲ βρῦτον καλοῦσιν, ὕπτιοι κατακλίνονται. ὁ δὲ τοιοῦτος φάμενος δειπνοσοφιστής, λέγει καὶ ὅτι τινὲς τοῦ πίνου τὸν βρῦτον διιστῶσιν ὡς καὶ ἀπὸ ῥιζῶν γινόμενον. καὶ ὅτι εἰσὶ τοιουτοπόται καὶ οἱ αἰγύπτιοι. οἳ ὡς ἑκαταῖος φησὶν ἀρτοφάγοι ὄντες, τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλέουσιν, ἤγουν ἀλήθουσιν. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι τό, εἴ τοι ἔδωκε θεός, ὀνειδίζει πάλιν ὡς οὐ θεόθεν οἶδεν ὁ ἀχιλλεὺς τὸν τοῦ ἕκτορος μόρον. τὸ δὲ ἄλευαι ὅ ἐστιν ἔκκλινον, μέσου ἀορίστου πρώτου ἐστὶ προστακτικὸν τοῦ, ἀλευάμενος, οὐ συχνὴ χρῆσις παρὰ τῷ ποιητῇ. τὸ δὲ ἐν χροὶ πᾶν ἤγουν τὸ ὅλον ἔγχος κομίσασθαι, ἢ ταὐτόν ἐστι τῷ ἐλάσαι, ὃ ἀνωτέρω κεῖται. ἢ τῷ διαμπερὲς βαλεῖν. παραλαλεῖ δέ τι καὶ ἀστεῖον ὁ λόγος, εἴπερ ὁ χροῦς, ὡς δὴ δουροδόκη ἐστὶ τῷ δόρατι. ὅτι τό, τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, ἄλλως περιέφρασεν ὁ ποιητής. εἰπών. πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ χώσασθαι, ἐπὶ τοῦ συγκεχύσθαι τῇ λύπῃ. φησὶ γάρ. χώσατο δ' ἕκτωρ ὅτι οἱ βέλος ὠκύ, ἐτώσιον ἔκφυγε χειρός. Καὶ ὅρα τὸ ἔκφυγε, δηλωτικὸν ὂν τῆς ἐτωσίου βολῆς. ὥσπερ καὶ λόγος ἐκφυγὼν ἕρκος ὀδόντων, ματαιολογίαν δηλοῖ. λέγει δὲ καὶ κατηφῆσαι, τὸ κατηφιάσαι. ὡς ἀλλαχοῦ μειδῆσαι, τὸ μειδιάσαι. εἰπών. στῆ δὲ κατηφήσας. καλεῖ δὲ καὶ τὸν δηΐφοβον ἐν τούτοις λευκάσπιδα, οἷα ἐπίσημον ὡς εἰκὸς ἔχοντα λευκὸν σάκος. καθὰ καὶ ἀργεῖοι παρὰ σοφοκλεῖ λευκάσπιδες ἱστοροῦνται. τῷ δὲ παρασήμῳ φασὶ τοῦ ὅπλου, ἡ τοῦ φοροῦντος ἐμφαίνεται ἀρετή. Ὅτι κινδυνεύοντος ἀνθρώπου λόγος τό, ὢ πόποι. ἦ μάλα δή με θεοὶ θάνατόνδε κάλεσσαν. ὁμοίως καὶ τό, νῦν δὲ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός. οὐδ' ἔτ' ἄνευθεν. οὐδ' ἀλέη. τουτέστιν οὐδ' ἔστιν ἀποφυγή. ἐκ τοῦ ἀλέω, ἐξ οὗ κατὰ πρόσληψιν συλλαβῆς ἡ ἀλεωρή. ὁ δὲ τὸ ζῆν ἀπογνούς, μὴ ἐκπεσὼν δὲ τοῦ ἀνδρείου φρονήματος, ἐρεῖ ἂν κατὰ τὸν ἕκτορα, μὴ δὴ ἀσπουδεί γε καὶ ἀκλεῶς ἀπολοίμην, ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι. ἔστι δὲ καὶ νῦν ἀσπουδί, τὸ ἀμογητί. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν τρισὶ κόμμασι τῷ, νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος. καὶ τῷ, οὐδ' ἔτ' ἄνευθεν. καὶ τῷ, οὐδ' ἀλέη, μία ἐδηλώθη ἔννοια. ὅρα δὲ ὡς ὀψὲ καὶ νῦν ἐπιμαθόμενος ὁ ἕκτωρ, ἔγνω θεόθεν αὐτῷ εἶναι τὰ κακά, εἰ καὶ πρὸ τούτου ἄλλως ἐλάλει. ἀλέαν δὲ οἱ μεθ' ὅμηρον, τὴν θερμότητα φασίν.

Ὣς ἄρα φωνήσας, εἰρύσατο φάσγανον ὀξύ,
Τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο, μέγα τε, στιβαρόν τε.
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις,
Ὅστ' εἶσιν πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν,
Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.
Ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ.
Ὡρμήθη δ' Ἀχιλλεύς. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
Ἀγρίου. πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε
Καλὸν δαιδάλεον. κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ,
Τετραφάλῳ. καλαὶ δὲ περισείοντο ἔθειραι,
Χρύσεαι, ἃς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ,
Ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίῳ,
Εἰσορόων χρόα καλὸν, ὅπῃ εἴξειε μάλιστα.
Τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα χάλκεα τεύχη,
Καλά. τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς.
Φαίνετο δ' ᾗ κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι
Λαυκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
Τῇ ῥ' ἐπὶ οἷ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή.
Οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια,
Ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσιν.
Ἤριπε δ' ἐν κονίῃς. ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἕκτορ. ἀτάρ που ἔφης Πατροκλῆ' ἐξεναρίζων,
Σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα.
Νήπιε. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμμην,
Ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ
Ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.

Ὅτι Ἕκτωρ μετὰ τὸ ἐτώσιον βέλος τοῦ δόρατος, ἀναθαρρήσας αὖθις ἑαυτὸν, καὶ ἐρυσσάμενος φάσγανον ὀξὺ, τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε στιβαρόν τε, οἴμησεν ἀλεὶς ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις, ὅς τ' εἶσι πεδίονδε διὰ νεφέων ἐρεβεννῶν, ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. ὣς Ἕκτωρ οἴμησε τινάσσων φάσγανον ὀξύ. καὶ ὅρα ὅτι οὐδὲ νῦν ὤκνησεν ὁ ποιητὴς τὴν καίριον ταυτολογίαν δὶς εἰπὼν τὸ, φάσγανον ὀξύ. ἔστι τὸ, οἴμησεν. ὅπερ τροπικὸν ὂν, ἑρμηνεύει εὐθὺς ἐπαγαγών. ὡρμήθη δ' Ἀχιλλεύς. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου. ὃ δὴ, ταυτόν πως ἐστὶ τῷ, ἔδυ δέ μιν χόλος αἰνὸς, ὅπερ εἶπεν ἐπὶ δράκοντος. σεμνύνει δὲ καὶ τὸν Ἕκτορα τῇ κατὰ τὸν αἰετὸν παραβολῇ, ὡς ἂν μεγαλύνῃ τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἀρίστευμα. ἦν δὲ καὶ ἄλλως μεγαλόφρον τὸ, ἐν ἀπογνώσει ζωῆς μὴ παρεθῆναι, ἀλλ' ἀναθερμανθῆναι εἰς ἄμυναν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέως τὸν Ἕκτορα εἴπως μέγα τι ἀποτελέσει, καὶ μνήμης ἄξιον τοῖς ὕστερον. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ οἰμᾶν, παρῆχθαι φασὶν ἐκ τοῦ ὁμοῦ, ὃ δηλοῖ τὸ ὁμοῦ γίνομαι. οὗ ἡ χρῆσις προδεδήλωται ὅπου τὸν Δία δόλῳ Ἥρα μελετᾷ περικλεβεῖν. ἔστι γὰρ οἰμᾶν, τὸ συνκωθέντα τινὰ καὶ ὁμοῦ εἰληθέντα ἢ ἀλέντα ὅ ἐστιν ἑαυτὸν συστρέψαντα, ὁρμᾶν. ὃ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, οἴμησεν ἀλείς, ὅ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀθρόον συστρέψας ἑαυτὸν, ὥρμησεν. ἀμαλὴν δὲ λέγει, ἢ τὴν ἁπαλὴν ὡς προγέγραπται ἀλλαχοῦ, ἢ τὴν μαλλωτὴν καὶ τριχώδη κατὰ τοὺς παλαιούς. ἂν τινὲς, καὶ μαλλὴν δισυλλάβως γράφουσιν, ὡς καὶ τοῦτο προδεδήλωται. τὸ δὲ πτὼξ, λαγωοῦ συνήθως ἐπίθετον κατ' ἐξαίρετον. ὥστε ὅτε τις εἴπῃ μόνον τὸ πτὼξ, λείπει τότε τὸ κύριον ὁ λαγωός. ὡς καὶ ἐν τῷ, βροτοὶ ἄνδρες, μόνον λεχθὲν τὸ βροτοὶ, ἐλλιπές ἐστι τοῦ, ἄνδρες. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλαχοῦ δηλοῦνται. λαγωὸς δὲ, ἀμφιβάλλεται εἴτε ἀπὸ τοῦ λαγὼς ἐκτεινομένου κατὰ τὴν λήγουσαν, γέγονε πλεονασμῷ τοῦ ο μικροῦ. εἴτε καὶ ἀνάπαλιν ἐκ τοῦ λαγὸς συμικρυνομένου, ἐμεγεθύνθη ὁ τῷ ω μεγάλῳ παραληγόμενος λαγωός. ἰστέον γὰρ ὅτι διφορεῖται καθὰ προπαρεδόθη, καὶ ὁ λαγός. καὶ ὁ μὲν διὰ τοῦ ο μικροῦ, παλαιὸς καὶ κοινότερος. ὁ δὲ ἐκτεταμένος, ἀττικῶς παρεφθάρη. ὡς γὰρ κάλος κάλου τὸ σχοινίον, ὁ δ' αὐτὸς καὶ κάλως κάλω παρ' ἀττικοῖς ὕστερον ἢ κάλως κάλω, οὕτω καὶ λαγὸς λαγοῦ ἀφ' οὗ ἐξέδραμεν ὁ λαγὼς τὸ κύριον, καὶ λαγὼς λαγώ. οὕτω δὲ κατὰ τὴν τοῦ Ἀθηναίου παράδοσιν. καὶ οὐ μόνον ὁ ταὼς τοῦ ταώ, ἀλλὰ καὶ ὁ ταὼς τοῦ ταοῦ. δι'. ψιττακοί, ταοί, μελεαγρίδες, φασιανοί. οὐ μὴν τοιοῦτον καὶ ὁ τυφὼς, αὐτὸς γὰρ ἀεὶ τῷ ω μεγάλῳ ἐκφωνεῖται. ὅτι δὲ ὁ λαγωὸς ταυτὸν δ' εἰπεῖν ὁ δασύπους, ἐψίλου τὴν λήγουσαν, δηλοῖ ὁ καλὸς Ἀθήναιος, εἰπὼν οὕτω, τὰ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὀνόματα ὧν ἡ λήγουσα εἰς ος ἐστὶ καθαρὸν, ψιλοῖ τὸ λῆγον. δι'

πρᾶος

πρᾶος. κεῖος. ἱρός. λαός. πηός. γόος. ζώός. οὕτω καὶ λαγωός. ὁμοίως δὲ καὶ νεώς. λεώς. τυνδάρεως. βύφων δὲ λέγει τοὺς ἀθηναίους ἐκφωνεῖν τὸ ταὼς καὶ δασύνειν τὴν λήγουσαν. ἕτεροι δὲ, ἀμήχανόν φασι τὰ ἀττικοῖς καὶ ἴωσιν ἐν τοῖς τοιούτοις ὀνόμασι τὴν τελευταίαν δασύνεσθαι. πάντως γὰρ ἐστὶ ψιλὴν αὐτὴν παρακολουθήσει οὐ μὴν μετὰ δασείας. φίλαρχος γὰρ οὖσα καὶ ἡγεμονικὴ τὴν φύσιν ἡ δασύτης, τοῖς τελευταίοις μέρεσι τῶν ὀνομάτων οὐκ ἐγκαθείργνυται. καὶ οὕτω μὲν αὐτοί. σέλευκος δὲ, ἑτέρως ἄλλως φράζει. σεμνύνας γὰρ καὶ αὐτὸς τὴν δασεῖαν τοῦ πρώτην καὶ τάχιον φησὶν ἐκθέειν καὶ διὰ τὸ ἐπιπολῆς εἶναι τῶν λέξεων, καὶ πρὸ τῶν φωνημάτων τάττεσθαι, ἐπάγει. εἰ δὲ τοιαύτη ἡ δασύτης, ἀλόγως ἄρα κατὰ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν τοῦ ταὼς πρὸς τὴν ἀττικὴν προσπνεῖται. ὅτι τὴν τοῦ ἀχιλλέως ὁρμὴν καθ' ἕκτορος, οὕτω φράζει. ὁρμήθη δ' ἀχιλλεύς. μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀγρίου ὡς εἴρηται προσεχῶς. πρόσθεν δὲ σάκος στέρνοιο κάλυψε καλόν. δαιδάλεον. κόρυθι δ' ἐπένευε φαεινῇ. τετραφάλῳ. καλαὶ δὲ περισείοντο ἔθειραι, χρύσεαι. ἃς ὡς καὶ προγέγραπται ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς. καὶ οὕτω μὲν καλλιγραφεῖται κατὰ τὸν φίλον ἀεὶ ἑταῖρον ὁ ποιητής. θέλων δὲ μηδ' ἐνταῦθα τοῦ ποιητικοῦ ἀρτύματος ἀπέχεσθαι τῆς παραβολῆς, φησίν. οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἄστροισι νυκτὸς ἀμολγῷ τοῦ πολλαχοῦ γραφέντι, ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ, ὣς αἰχμῆς ἀπέλαμπεν εὐήκεος, ἣν ἄρ' ἀχιλλεὺς πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν ἕκτορι δίῳ. φθάσας μὲν οὖν, τὸν τοῦ ὠρίωνος κύνα, νῦν δὲ τὸν ἕσπερον, εἰς παραβολὴν ὁμοίαν εἵλκυσεν. μένος δὲ ἄγριον, τὸ θηριῶδες λέγει. ἄγρια δὲ, οὐ μόνον λέοντες καὶ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ πᾶν τὸ μὴ ἥμερον. διὸ καὶ τὸ ἐκεῖθεν ἀγριμαῖον, ἀντιδιαστέλλεται τοῖς τιθασοῖς. δῆλον. πολλὰ μὲν τῶν ἀγριμαίων ἔγκειται πεπτωκότα. πολλὰ δὲ ὄντα. καὶ τῶν ἡμέρων ὀρνίθων, ἤγουν καὶ ἥμεροι. ὅρα δὲ ὅτι τὸ, ἐπένευεν, ὅπερ τῶν τειχῶν ἦν τῆς κόρυθος, τῷ ἀχιλλεῖ προσήρμοσεν ἐν τῷ, κόρυθι δ' ἐπένευεν. ᾧ λόγῳ καὶ μάχη φρίσσει ἐγχείαις, καὶ λαιὸν ἀσταχύεσσι. καὶ ὅτι τετράφαλον λέγει τὴν τοῦ ἀχιλλέως κόρυθα. ὅπερ ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ ἐσίγησεν, ὥσπερ καὶ τὰς περὶ τὸν λόφον χρυσᾶς ἴνας, αἳ ῥίχας ἐμεμνῆντο. οὐ δέον αὐτὰς περιῶσθαι τὸν λόφον κατὰ τὰς τειχωτὰς, ἀλλὰ λαμπρόν. λόφος δὲ πόθεν γίνεται, προείρηται. οὐ παράλογον περιεκτικῷ τύπῳ, λοφεῖον ἡ τοῦ λόφου θήκη παρὰ τῷ κωμικῷ. καθά φασι καὶ κυλικεῖον, ἡ τῶν κυλίκων σκευοθήκη. δῆλον. μόλις εἰς τὸ κυλικεῖον ἐνεγράφη, ἤγουν εἰς τὸ συμπόσιον. ὡς οἷα πρὶν τοῖς γεγραφὴθείς τινος. περὶ δὲ ἀμολγοῦ, προγέγραπταί τι. ὅπου καὶ περὶ τοῦ ἄστρασι. λαμπρότατον δὲ τὸν κύνα ἐκεῖ φάμενος, κάλλιστον ἐνταῦθα τὸν ἕσπερον φησίν, ἤτοι τὸν τῆς ἀφροδίτης, ὃς καὶ στίλβων καλεῖται. καὶ ἑωσφόρος δὲ, κατὰ καιροῦ μεταβολήν. ὡς καὶ καλλιμάχῳ δοκεῖ ἔνθα φησὶν ὡς ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. ὅταν μὲν γάρ φασιν ἡλίῳ προηγουμένῳ καὶ δύνοντι ἐπικαταδύῃ, ἕσπερος λέγεται, ὅτι ἀνατέλλοντα οὐδεὶς αὐτὸν ὁρᾷ. ὁπηνίκα δὲ προανατέλλει τοῦ ἡλίου, ἑωσφόρος καλεῖται. μέγας δέ ἐστι καὶ προφανής, καὶ οὐ κατὰ τὸν κύνα οὔλιος. νυκτὸς δὲ ἀμολγὸν λέγει νῦν, τὸν προσεχῶς μετὰ τὴν ἡμέραν ἤτοι μετὰ τὸ τῆς ἠοῦς πέρας, ὡς δηλοῖ ὁ κατ' αὐτὸν ἕσπερος, ἤγουν ὁ ἀφ' ἑσπέρας ἀνατέλλων. τὸ δὲ ἵσταται, ἀντὶ τοῦ ἀνίσταται. ἀνίσχει ἀνατέλλει, ἄλλως γὰρ οὐκ ἔστι νοεῖν αὐτὸν ἱστάμενον, πλανήτην ὄντα. εὐήκης δὲ αἰχμὴ, ἡ εὖ ἔχουσα τῆς ἀκῆς, ὅ ἐστι τῆς ἀκμῆς καὶ ὀξύτητος. ἣν καὶ ἀκωκὴν φαμέν. τοῦ δὲ τόνῳ, βαρυτόνως φέρεται ὡς καὶ τὸ, ταυνήκης. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ πρὸς ἀνδρίας ἔνδειξιν ἐπὶ ἀχιλλέως ἡ τοῦ ἀστέρος αὕτη παραβολὴ, ἀλλὰ πρὸς μόνην καλλιγραφίαν τῆς κατὰ τὸν ἀχιλλέα λαμπρότητος ὡς ἂν ἐκκλίνῃ τὸ μονοειδὲς, οἷα τὴν τοῦ ἕκτορος ὁρμὴν διὰ αὐτοῦ ἐπὶ ἀνδρίᾳ σημειολογήσας προσεχῶς. τὸ δὲ αἰχμῆς ἀπέλαμπεν, ἣν μὲν γράφεται καὶ αἰχμὴ ἀπέλαμπε. κάλλιον δὲ τὸ, αἰχμῆς, διὰ τὴν ἀπὸ πρόθεσιν. τὸ δὲ φρονέων κακὸν, καὶ πληθυντικῶς που φράζει. κακὰ φρονέων ἐβεβήκει. ἐν οἷς ὅρα τὸ, κακὰ φρονέων ἢ κακὸν φρονέων, ἀντὶ τῆς ἐγνωκότι. παρὰ δέ γε τοῖς ὕστερον, χυδαΐζει τὸ κακὰ φρονέων, ἀντὶ τοῦ μωραίνων. ὁ δὲ κακά τινι φρονέων, καὶ κακόφρων συνθέτως λέγεται. ὅτι τὸ, τόσον, εἴωθε πολλάκις τιθέναι ὅμηρος ἐπὶ τοῖς, παρ' ὀλίγον τι ὀλότητος. δῆλον ἐν τῇ ὁπλοποιίᾳ ἔφη περὶ τριπόδων, ὅτι τόσον εἶχον τέλος, ἤγουν κατὰ μὲν τὸ ἄλλο πᾶν, ἀπηρτίσθησαν, οὔατα δ' οὔπω προσέκειντο. καὶ ἐν τῇ ψ' δὲ ῥαψῳδίᾳ, φησὶ περί τινος ἵππου, ὅτι τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ σῆμα εἶχε λευκόν. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα λέγει ὅτι ἀχιλλεὺς εἰσορόων ἦν χρόα καλὸν ἕκτορος ὅπῃ εἴξειε μάλιστα. τοῦ δὲ, καὶ ἄλλο τόσον μὲν, ἔχε χρόα χάλκεα τεύχεα καλὰ τὰ τοῦ πατρόκλου, ἃ πρὶν δηλαδὴ ἀχιλλεὺς εἶχε, φαίνετο δὲ ὁ χροῦς ἢ ἤγουν ὅπου κληῗδες ἀπ' ὤμων αὐχένα ἔχουσι, λαυκανίας, ἵνα τι ἤγουν ὅπου ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος. καθ' ὃ μέρος, καὶ ἔτυχε τοῦ ἕκτορος ὁ ἀχιλλεὺς ἐλάσας ἔγχει. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. ἐνταῦθα γὰρ τὸ, τόσον μὲν εἴχετο τοῖς ὅπλοις, ἀντὶ τοῦ, τὸ μὲν λοιπὸν τοῦ σώματος, ἐκρύπτετο. ἐπὶ δὲ μόνης τῆς λαυκανίας ἤγουν τοῦ λαιμοῦ, ἐφαίνετο. σημειῶσαι δὲ ὅτι οὐ μάτην ὁ ποιητὴς ἀνέμνησεν ἡμᾶς ὅπλων πατρόκλου ἤγουν τῶν τοῦ ἀχιλλέως, ἀλλ' ἐπίτηδες, ἵνα τι πιθανὴ δόξῃ ἡ τοῦ ἀχιλλέως τήρησις, ὅπῃ ἂν αὐτὸν οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ μάλιστα εἴξῃ ὁ χροῦς τοῦ ἕκτορος, ἄλλως γὰρ οὐκ ἠδύνατο βλάψαι αὐτὸν διὰ τὸ ἡφαιστότευκτα κἀκεῖνα εἶναι τὰ ὅπλα. καὶ ἵνα καὶ ἡ γύμνωσις τῆς λαυκανίας πιθανευθείη. εἰ γὰρ οἰκεῖα ὅπλα ὁ ἕκτωρ ἐφόρει, διόλου ἂν ἡρμοστὸν τοῦ σώματος. ἐπεὶ δὲ τὰ τοῦ μεγάλου ἀχιλλέως φορεῖ. διὰ τοῦτο οὐκ ἂν λίαν προσαρμόττοιεν

ἴσως

ἴσως, ὡς οἷα τυχὸν εὐρυστέρνου ἔχοντος ὤμους τοῦ ἀχιλλέως, ὅθεν ἀπεσσάρμοστο ἡ αὐτοῦ περὶ τὰς κλεῖδας ὁ θώραξ. λαυκανία δὲ ὁ τράχηλος, ὅθεν καὶ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω, λαμὸς καὶ λαιμός. οὕτως ἐκ τοῦ λάω λαύω λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικός φασι τόπος. ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα σαφῶς ὁ ποιητὴς δηλοῖ τίνα λέγει ἁπαλὸν αὐχένα πανταχοῦ, δηλαδὴ τὰ περὶ τὴν λαυκανίαν ἐνωτέρω που τῆς κληῖδος ἔνθεν καὶ ἔνθεν. ἃ οὐκ ἔχουσιν ὀστώδη τραχύτητα. ψυχῆς δὲ ὄλεθρον ἔφη, τὴν ἀφαίρεσιν καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ σώματος χωρισμὸν αὐτῆς. κατὰ δὲ, ἕκτορος τ' ἀπόλλυται ψυχή. ὅπερ εἰνεκ' ἐπίδης ἔφη ἐντεῦθεν λαβών. παίει δὲ δεξιὸς ὁ ἀχιλλεὺς, ὃς βραχύ τινα τόπον τοῦ σώματος τοῦ ἕκτορος ἰδὼν ἀκάλυπτον, εὐστόχως εὐθὺς ἔβαλεν. ὅτι πολλάκις ὁ ποιητὴς, τὰ ἐκτύχης, ὡς ἐξ αἰτίας τινὸς ἀποπληρούμενα λέγει καὶ ἐκ προνοίας βουλευτικῆς. δι'. ἤλυθε δ' ἐπὶ νότος ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι χάρυβδιν. τοιοῦτον κοινότερον καὶ τὸ, ἐπνευσεν ἄνεμος, ἵνα ὁ οἶκος καταῤῥιφῇ, ἢ ἀπόληται ἡ ναῦς. ὅμοιον καὶ ταῦτα τὸ εἰπεῖν ὡς ἡ τοῦ ἀχιλλέως μελία οὐκ ἀπέτεμε τὸν τοῦ ἕκτορος ἀσφάραγον, ἵνα τι λαλήσῃ. τὸ γὰρ κατὰ τύχην γενόμενον, αἰτιατικῶς ἐξήνεγκεν, ὅ ἐστιν αἰτιωδῶς καὶ κατ' αἰτίαν. εἰπών. οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμε χαλκοβάρεια, ὄφρα τί μιν προτιείποι ἀμειβόμενος ἐπέεσσι. λέγει δὲ ἐνταῦθα, ὡς ἐὰν καὶ ἔμψυχον τὸ ἔγχος ἦν, ἢ ἔμφρον, καὶ διὰ τοῦτο προνοητικῶς οὐκ ἀπέτεμε τὸν ἀσφάραγον. οὕτω δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις ὡς πολλαχοῦ παρεσημαίνετο, ψυχοῖ τὰ ὅπλα ὁ ποιητὴς κατὰ αὐτόνομον γλυκύτητα. καὶ ἄλλως δὲ, ἀνθομολογεῖται νῦν ἡ καθ' ὅμηρον μοῦσα, διὰ τοῦτο πλάσαι τὴν μελίαν μὴ τεμοῦσαν τὸν ἀσφάραγον, ἵνα λαλήσῃ ὁ πεσὼν καί τι ἐπιθεσπίσῃ. ἀσφάραγος δέ φασι, ἀπὸ τοῦ ἀσπαίρω τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ. ὃ καὶ ἐπὶ τῶν προγραφέντων σφονδυλίων γέγονε. ἐν γὰρ τῷ καταπίνειν καὶ ἐν τῷ λαλεῖν, κινεῖται φασὶ καὶ τέτρηται. σημειωσαι δὲ ὅτι ἀρέσκει τῶν τισι παλαιῶν, μὴ γράφειν οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελίη τάμεν, ἀλλ' ἀπὸ σφάραγον. γράφουσι γοῦν δίχα τοῦ κατ' ἀρχὰς α, τρισυλλάβως σφάραγον. λέγοντες οὕτω, σφάραγος, λαιμός. βρόγχος. τράχηλος. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν τόπον ψόφου. τὸ μέντοι μετὰ τοῦ α τετρασυλλάβως ἀσφάραγον, καυλὸν εἶναι φασὶν ἀκάνθων, ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου σαφῶς ἐδηλώθη. ὁ δ' αὐτὸς καὶ διὰ τοῦ π ἀσπάραγος, φυταρίου γνώριμος καυλός. ἐνθυμούμενος μάλιστα τῇ νόσῳ τινῶν εἰς πάχος φασὶ νάρθηκος, ὁ καὶ ἐσθιόμενος. ὅτι μετὰ δὲ, ὀλίγον δ' ἐκονίησεν ὁ ἕκτωρ δηλαδὴ ὁ δ' ἐπεύξατο δῖος ἀχιλλεύς, κεῖται ἅπερ ἄν τις εἴποι τις ῥίψας, ἢ ἄλλως βλάψας ἐχθρὸν φίλου ἀπελπισθέντος ἔχειν τὸν βοηθήσοντα, παραπλήσια τὰ δόμενα. ὦ δεῖνα, δι' ὦ ἕκτορ. ἀτάρ που ἔφης τὸν δεῖνα ἐξεναρίζων, σῶς ἔσσεσθαι. ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. νήπιε. τοῖο δ' ἄνευθεν ἀοσσητὴρ μέγ' ἀμείνων ἐγὼ μετόπισθεν λελείμμην, ὅς τοι γούνατα ἔλυσα. ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ἀοσσητὴρ ἦν ἀμείνων ἐγώ. πάντως γὰρ ἀμείνων τινὸς, ὁ καταῤῥίψας καὶ οὕτω τὰ ἐκείνου λύσας γούνατα. ἔστι δὲ ὀπίζεσθαι μὲν, τὸ ἐπιστρέφεσθαι καὶ φροντίζειν, ὅθεν καὶ ὄπις ἡ ἐπιστροφή. ἀοσσητὴρ δὲ, ὁ σπουδαῖος βοηθὸς, καὶ δίχα δασείας ἀρήγων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη. γούνατα δὲ λῦσαι, τὸ τῆς ἁρμονίας παραλῦσαι, καὶ οὕτω καταῤῥίψαι. ὅρα ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ τὸ, ἀτάρ που ἔφης. αὐτὶ τοῦ, ἔφης δή. ὡς τοῦ ἀτὰρ ληφθέντος ἀντὶ τοῦ δὲ τοῦ ἰσοδυναμοῦντος τῷ δή. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ἑλκῦσαι, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ἑλκυσμοῦ. ἢ καὶ ἐπὶ σπαραγμοῦ καὶ κατακοπῆς. φησὶ γὰρ ἀχιλλεὺς, ὅτι σὲ μὲν, κύνες καὶ οἰωνοὶ ἑλκύσουσ' ἀϊκῶς, πάτροκλον δὲ κτεριοῦσιν ἀχαιοί. ὅπερ ἀκούσας ἕκτωρ, ὀλιγοδρανέων, λέγει. λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ ἑξῆς, ὡς εὐθὺς δηλωθήσεται. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἀϊκῶς ἐνταῦθα φέρεται διὰ μόνου τοῦ ι κατὰ τὴν παλαιοτέραν ἔν τισιν ἀντιγράφοις, λόγῳ μετρικοῦ δακτύλου. καὶ ἔχει μὲν ἡ τοιαύτη γραφὴ ἀπολογίαν τινὰ ὁποίαν καὶ τὸ ἀλγινόεν διὰ τοῦ ι γραφόμενον, καὶ τὸ ἰκόνιον, καὶ ἄλλα προσημανθέντα. ἔστι δὲ ὅμως ἀσυνήθης εἰς τοιαύτην γραφήν. ὡς δῆλον ἔκ τε τοῦ ἀεικίζειν, καὶ τοῦ ἀεικές, καὶ ἐπιεικές. εἰ δὲ φάναι οὕτως ἡ συναίρεσις τῆς αἰκίας γίνεται, ἀλλ' οὐδὲν διὰ τοῦτο πρὸς ἀπολογίαν εὔλογον.

Ὅτι μεγάλη καὶ θερμὴ δυσωπία τὸ, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων. ἕκτωρ δὲ τοῦτο λέγει ὀλιγοδρανέων ὡς προσεχῶς ἐῤῥέθη ὅτι δυσωπεῖ τὸν ἀχιλλέα. λέγει δὲ προσεχθεστικῷ τινι λόγῳ, καὶ ὅτι μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι ἀχαιῶν. ἀλλὰ σὺ μὲν, χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο, δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι ἐπιδοὺς πάλιν ὄφρα

Τὸν δ' ὀλιγοδρανέων προσέφη κορυθαιόλος ἕκτωρ.
Λίσσομ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων σῶν τε τοκήων.
Μή με ἔα παρὰ νηυσὶ κύνας καταδάψαι ἀχαιῶν.
Ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκόν τε ἅλις χρυσόν τε δέδεξο,
Δῶρα, τά τοι δώσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.
Σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρός με
Τρῶες καὶ τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Μή με κύον γούνων γουνάζεο, μὴ δὲ τοκήων.
Αἲ γάρ πως αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
Ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι, οἷά μ' ἔοργας.

Ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
Οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα
Στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα.
Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι
Δαρδανίδης Πρίαμος, οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ
Ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή.
Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.
Τὸν δὲ καταθνήσκων προσέφη κορυθαιόλος Ἕκτωρ.
Ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι. οὐδ' ἄρ' ἔμελλον
Πείσειν. ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός.
Φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι
Ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
Ἐσθλὸν ἐόντ' ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν.
Ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.
Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει,
Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην.
Τὸν μὲν τεθνειῶτα προσηύδα δῖος Ἀχιλλεύς.

πυρός με Τρῶες καὶ Τρώων ἄλοχοι λελάχωσι θανόντα. ἅπερ καὶ ἐν τῇ πρὸς Αἴαντος μονομαχίᾳ ἐλάλησε. καὶ ὅρα ὅτι τὰ οὐκ εἶπεν ἄποινα ἀλλὰ δῶρα ὀνόματι γενικῷ σεμνότερον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. καὶ ὅτι ἐτυμολογῶν τὴν λέξιν, φησίν, ἅσσα δώσουσιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ δώσειν, τὸ δῶρον. τὸ δὲ δάψαι, πρωτότυπόν ἐστι καὶ τοῦ δαρδάπτω ῥήματος. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἀκούει δὲ ἅπερ οὐ βούλεται. εἰδὼς γὰρ ὁ ποιητὴς ὡς ὠμότητος γραφὴν ἀποίσεται Ἀχιλλεὺς ἐφ' οἷς τεθνεῶτα τὸν Ἕκτορα καταικίσεται, καὶ ὡς τυχὸν αὖ ἐρεῖ τις ὡς λέγεται καὶ τῶν τοῦ νεκροῦ σαρκῶν αὐτὸν ἀπογεύσασθαι, καὶ θέλων εἰπεῖν ὅτι πρὸς τὸ τῆς λύπης περιὸν τάχ' ἂν εἴπερ ἦν ἐποίησε καὶ τοῦτο, ὑπέστησε τὸν Ἀχιλλέα λέγοντα. μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. αἲ γάρ πως, ἤγουν αἴθε, αὐτόν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη ἤτοι ἀναπείσει, ὠμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἔδμεναι. οἷά μ' ἔοργας. καὶ ὅρα καὶ τοῦτο τὸ βραχὺ κόμμα τό, οἷά μ' ἔοργας, ὅσην ἔχει καὶ ἀφηγήσεως καὶ θλίψεως ἔμφασιν, ἐφ' οἷς καὶ ἀνεῖλεν Ἕκτωρ τὸν Πάτροκλον καὶ ᾐκίσατο. καὶ πιθανὸς πιθανῶς γίνεται ὁ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῦ Ἕκτορος ἑλκυσμός. τὸν γὰρ οὕτω κατ' Ἕκτορος ἀγριαινόμενον, εἰκὸς καὶ ἀπανθρώπως ἐκεῖνον ἑλκύσαι. καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν οὕτως εὔχεται ὄρεξιν αὐτῷ ἐγγενέσθαι, φαγεῖν τῶν τοῦ κυνὸς Ἕκτορος σαρκῶν. ὡς δῆθεν ἄλλως οὐ θεμιτὸν ὂν ἢ δυνατὸν αὐτῷ ἀλλοκότου τινὸς ὀρέξεως, κυνείων τούτων κρεάτων μετασχεῖν. ἡ δὲ Ἑκάβη, οὐχ οὕτως ἐν τοῖς ἑξῆς. ἀλλ' ἐκείνη εὔξεται τοῦ ἥπατος ἅψασθαι τοῦ Ἀχιλλέως, ὡς πάντως ἂν φαγουμένη. καὶ ἔστιν ἐκεῖνο πρέπον βαρβάρῳ γραΐ μητρὶ φιλοτέκνῳ. ταῦτα δὲ τὰ νοήματα, τὴν ἀρχὴν ἔχει ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Διός, εἰπόντος που πρὸς τὴν Ἥραν, ὡς εἰ δὲ σὺ ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον καὶ τὰ ἑξῆς. ἱστέον δὲ ὅτι οὐ καινὸν τὸν Ἀχιλλέα ἐθελῆσαι ὠμὰ κρέα Ἕκτορος δαίσασθαι, ἢ τὴν Ἑκάβην εὔξασθαι ἥπατι ἐμφῦναι ἀνδρὸς ἐχθροτάτου. εἰ καὶ Τυδεὺς ἐγκεφάλου ἐχθροῦ κατὰ τὴν ἱστορίαν ἐρρόφησε. καὶ Ἀνάξαρχος δὲ ὁ εὐδαιμονικὸς φιλόσοφος, ἐδίδασκε κολακεύων τὸν μέγαν Ἀλέξανδρον τὰς τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων δειπνοῦντα προσφέρεσθαι κεφαλάς. καὶ ὅτι πολλάκις ὁ θυμὸς μὴ ὅτι γε τοῖς ἐμψύχοις, ἀλλὰ καὶ ἀψύχοις κινηδὸν ἐπιπηδᾷ. οὕτω Πάνδαρος θυμῷ κινηθείς, ἠπειλήσατό που τοῖς τόξοις φθοράν. οὕτω καὶ Ἀναξανδρίδης πικρὸς τὸ ἦθος ἀποβάς, ἐκόλαζέ ποτε τὰς ἑαυτοῦ κωμῳδίας. ὅτε γὰρ μὴ νικῴη, λαμβάνων αὐτάς, ἐδίδου κατατεμεῖν εἰς λιβανωτόν, μὴ μετασκευάζων ὡς οἱ πολλοί. διὸ πολλὰ τῶν δραμάτων κομψῶς ἔχοντα, ἠφάνιζε, δυσκολαίνων τοῖς θεαταῖς διὰ τὸ γῆρας. καὶ ὅτι ἀποτεινόμενος ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὴν τοῦ Ἕκτορος ἱκετείαν, πρὸς μὲν τό, λίσσομαι ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων καὶ τοκήων, φησί. μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων. παραλιπὼν διὰ συντομίας ἐναγώνιον τό, ψυχῆς. πρὸς δὲ τό, μή με ἔα κύνας καταδάψαι, οὐ μόνον ἀπειλεῖται κυσὶ παραθεῖναι αὐτόν, ἀλλὰ καὶ κύνα αὐτὸν προσκαλεῖ. κεῖται δὲ ἡ περὶ τῶν ῥαθέντων κυνῶν ἑξῆς ἀπειλή, ἐν τόποις δυσίν. ἤγουν ἐν τῷ, ὡς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι. ἤγουν οὐκ ἔστιν ὃς ἀπαγάγοι ἀπὸ σοῦ τοὺς κύνας. κεφαλὴν γὰρ καὶ ἐνταῦθα τὸν ὅλον Ἕκτορα λέγει. καὶ μετ' ὀλίγα, ἐν τῷ, ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται. καὶ οὕτω μὲν πρὸς τὰ δύο Ἀχιλλεὺς ἀπετείνατο. πρὸς δὲ τό, ἅλις δέδεξο δῶρα, λέγει ὅτι οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινήριτ' ἄποινα στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχωνται δὲ καὶ ἄλλα. οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος, οὐδ' ὧς σέ γε πότνια μήτηρ ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτή. τοῦτο δὲ ὃ προέλεγεν ἡ Ἑκάβη. ὅπερ καὶ πρὸς τό, ἵνα πυρός με λελάχωσι θανόντα εἶπεν ὁ Ἀχιλλεύς. σημείωσαι δὲ ὡς τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἦθος στερρὸν εὑρεθήσεται καὶ διὰ τοῦτο ἀγαθόν, εἴγε στερραὶ φρένες ἐσθλαί. εἰ γὰρ καὶ μή τι ἄποινα λήψεσθαι ὑπὲρ τοῦ Ἕκτορός φησι, ἅπερ ἐκεῖνος δῶρα σεμνῶς ὡς εἴρηται εἶπεν, καὶ κυσὶ δὲ καὶ οἰωνοῖς ἐκθήσεσθαι αὐτόν, ἀλλὰ προϊών, οὐχ οὕτω ποιήσει. Ὅρα δὲ καὶ ἐκ τοῦ λόγου χαρακτῆρα

ὅμοιον

ὅμοιον ὄντα τοῖς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ τῶν λιτῶν. καὶ ἐκεῖ γάρ, ἄλλα ὀξύτερον κατὰ κίνησιν ὀργῆς τοῖς πρέσβεσιν ὑπισχόμενος, ἄλλα ὕστερον ἐποίησε χρηστότερα. καὶ νῦν τοσαῦτα λύτρα μετρήσας, ὁ πολλῶν δώρων μετὰ ταῦτα τὸν Ἕκτορα λύσεται. σημειῶσαι δὲ καὶ ὅτι εὐεπίφορος ὁ ἥρως ὥσπερ ἐν ταῖς λιταῖς, οὕτω καὶ ἐνταῦθα εἰς τὰς τῶν δώρων ὑπερβολάς, δεκάκις λέγων καὶ εἰκοσινήριτα καὶ ἑξῆς ὡς ἐρρέθη. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. τῶν δὲ κατὰ μέρος, τὰ ἐπιδρομῆς ἄξια, τοιαῦτα. τὸ μὲν γούνων γουνάζεο, ὅμοιόν ἐστι τῷ, οἶνον οἰνοχοεῖν. μάλιστα δὲ τῷ, πόλεμον πολεμίζειν καὶ τοῖς ὁμοίοις. τὸ δὲ πῶς ἐν τῷ, αἲ γάρ πως, περιττὸν φαίνεται. θηριώδους γὰρ ὄντος τοῦ ἐθέλειν ἀνθρωπείων σαρκῶν ἀποφαγεῖν, λέγει ὡς εἰ καὶ μὴ κατὰ φύσιν ἔχω οὕτως ἐφίεσθαι, ὅμως εὔχομαι ἐπελθεῖν πως ἐμοί, ἤγουν ὅπως δή ποτε ἐκ θεομηνίας τυχὸν ἢ ἑτεροίου θυμοῦ, ἐγγενέσθαι μοι τοιαύτην ὄρεξιν. τὸ δὲ ἀνείη, γράφεται καὶ διὰ τοῦ η κατὰ παράτασιν, ἢ τροπῇ τοῦ ε τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἀνίη πλεονασμῷ τοῦ η. ὅτε δὲ προσγράφεται τὸ ι κατὰ τὴν παραλήγουσαν. τὸ δὲ εἰκοσινήριτα, ἀντὶ τοῦ πρὸς εἴκοσιν ἐριστά, ἤτοι ἐρίζοντα καὶ ἰσάζοντα. τουτέστιν οὐ δεκάκις μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰκοσάκις τοῖς σοῖς κτήμασιν ἐξισούμενα. ἢ καὶ ἄλλως κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐριστὸν μὲν εἴη ἂν τὸ ἀντιλεγόμενον τίμημα τοῦ νεκροῦ. νήριστον δέ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ νήριτον, ὅπερ καὶ ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ καὶ γνωτοῦ γίνεται, τὸ ἀνέριστον καὶ ἀναντίρρητον καὶ ἤδη τυπωθὲν καὶ θεματισθὲν καὶ δίκαιον. δεκάκις οὖν νήριτον ἀπὸ κοινοῦ κατὰ παράθεσιν, καὶ εἰκοσινήριτον κατὰ σύνθεσιν, τὸ δεκαπλοῦν καὶ εἰκοσαπλοῦν ἄξιον τίμημα. ἔστι δὲ ἡ τοῦ εἰκοσινηρίτου σύνθεσις, ὁμοία τῷ εἰκοσίπηχυ. καὶ ἐπαινεῖται ἡ τοιαύτη μάλιστα σύνθεσις. καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ γράψας τό, εἰκοσίκλινον εἶχεν οἶκον ἐπιτήδειον πρὸς τὰς ὑποδοχάς. εἰκοσάπηχυ δέ φασιν εἰπεῖν καὶ εἰκοσάκλινον, οὐ χρή. καὶ ἔδοξε τοῖς ὕστερον οὕτω λέγειν. οἳ καὶ πεντάκλινον, καὶ τοιαῦτά τινα λέγουσι. τὸ δὲ στήσωσι, τεχνικὴ λέξις ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προείρηται. τὸ δὲ σὲ αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι, δηλοῖ μὲν τό, χρυσῷ λύσασθαι. ἔστι δὲ τὸ ἐρύσασθαι παρακτικὸν τοῦ χρυσοῦ. ἀπὸ γὰρ τοῦ τοιούτου, ἔοικε παρονομάζεσθαι ὁ χρυσός. τὸ δὲ σὲ αὐτόν, οὐδ᾽ αὐτὸ σύνθετον ἀντωνυμίας δηλοῖ τὴν σεαυτόν, ἀλλ᾽ ἐν ὑπεροχῇ τινι κεῖται. καθά που πρὸ τούτων καὶ τό, αὐτόν μιν. τὸ δὲ ἀνώγοι, οὐ δύναται δηλοῦν τὴν κατὰ τοὺς ὕστερον κέλευσιν. οὐ γὰρ ἂν κελεύσει ὁ Πρίαμος τῷ Ἀχιλλεῖ. σημαίνει δέ, ἢ τὸ ἱκετεύειν, ἢ τὸ ἁπλῶς λέγειν. ἴσως δὲ καὶ εἰρωνικῶς αὐτό φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς ὡς βασιλέως ὄντος τοῦ Πριάμου καὶ κελεύειν ἐθέλοντος. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τό, χρυσῷ σταθμηθέντα τὸν Ἕκτορα λυθῆναι παρὰ Πριάμου, Ὁμήρῳ μὲν οὐ δοκεῖ. οἱ δὲ ὕστερον, ἱστοροῦσι τοῦτο γενέσθαι. λέγοντες ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς χρυσὸν τῷ Ἕκτορι ἀντιστήσας καὶ λαβών, οὕτω τὸν νεκρὸν ἀπέδοτο τῷ πατρί. τὸ δ᾽ αὐτό φασι παθόντα ὕστερον καὶ αὐτόν, ἀποδοθῆναι τοῖς Ἕλλησιν ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ, ὅτε τοξευθεὶς Ἀχιλλεὺς ὑπ᾽ Ἀλεξάνδρου ἔπεσε. τὸ δὲ ὃν τέκεν αὐτή, ἢ ἐκ περιουσίας εἰς οὐδὲν δέον κεῖται ἀφελῶς οὕτω λεχθέν, ἢ πρὸς σαφήνειαν, ἵνα μὴ ἁπλῶς μήτηρ αὐτὸν θρηνήσεται ἀορίστως, ἀλλ᾽ ἡ ἐκεῖνον τεκοῦσα. ἢ καὶ ἄλλως, ἵνα μήτηρ νοηθείη ἡ κατὰ φύσιν, οὐ μὴν θέσει κατὰ διάθεσιν. ὁποία τις ἐστὶ τῷ Εὐμαίῳ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἡ δέσποινα Ἀντίκλεια. τὸ δέ, κατὰ πάντα δάσονται, ἀντὶ τοῦ καταμερίσονται ὅλον τὸν Ἕκτορα. καὶ ἔστι σύνηθες Ὁμήρῳ νοεῖν τὸ πᾶς, ἀντὶ τοῦ ὅλος. ἱστέον δὲ ὅτι τό, μή με κύον γούνων γουνάζεο, καὶ τὰ ἑξῆς, χρήσιμά εἰσιν εἰς λόγου πλοκὴν τὰ πολλά, τὰ μέν, ἐπὶ τοῖς θυμουμένοις, τὰ δὲ ἐπὶ ἀδωροδοκήτοις. ἃ δὲ ὁ Ἕκτωρ καταθνήσκων προσεῖπε τὸν Ἀχιλλέα ἤγουν τό, ἦ σ᾽ εὖ γινώσκων, προτιόσσομαι, οὐδ᾽ ἄρ᾽ ἔμελλον πείσειν. ἦ γὰρ σοί γε σιδήρεος ἔνδοθι θυμός. φράζεο νῦν μή τοί τι θεῶν μήνιμα γένωμαι ἤματι τῷ ὅτε κεν καὶ τὰ ἑξῆς, ἐρεῖ ἄν τις ἱκετεύσας μέν τινα ἐν κινδύνῳ, μὴ πείσας δέ. δηλοῖ γὰρ τὸ μὲν προτιόσσομαι, τὸ προσβλέπω, ἢ τὸ οἶδα καὶ μαντεύομαι. τὸ δὲ μή τί τοι θεῶν μήνιμα γένωμαι, ἀντὶ τοῦ μή σοι ὀργισθῶσι θεοὶ δι᾽ ἐμέ. τὸ δέ γε καταθνήσκων, παραλλήλως κεῖται μετὰ προθέσεως, καθὰ καὶ τό, κατατεθνειώτων, ἐν τῷ, νεκύων κατατεθνειώτων. ὅτι δὲ καὶ εὖ γινώσκων προμαντεύεται τὸν τοῦ Ἀχιλλέως ἄρτι θάνατον ὁ Ἕκτωρ, αὐτίκα εἰρήσεται. σημειῶσαι δὲ ὅτι τό, σιδήρεός σοι ἔνδοθι θυμός, σεμνότερον ὁ Ἕκτωρ εἶπεν, ἤπερ ὁ Ἀχιλλεὺς ἔφρασε περὶ ἑαυτοῦ. ὁ μὲν γάρ, εὐξάμενος φαγεῖν ὠμὰ Ἕκτορος κρέα, ἀπεθηρίωσεν ἑαυτόν. Ἕκτωρ δέ, μέσως πως ἔσκωψε. σιδηρέα γοῦν ψυχή, οὐ μόνον ἀπήνειαν δηλοῖ, ἀλλά που καὶ στερρότητα. Ὅμηρος γοῦν οὕτως ἔφη, μὴ ἂν δυνήσεσθαι φράσαι πληθὺν Ἀχαιῶν, οὐδ᾽ εἰ χάλκεον αὐτῷ ἦτορ ἐνείη. τοιοῦτος δέ τις νοῦς καὶ ἐν τῷ, ὀφθαλμοὶ ὡς εἰ κέρα ἕστασαν, ἢ σίδηρος. καὶ ἴσως πτοῶν τὸν Ἀχιλλέα, οὕτως ἔφρασεν ὁ Ἕκτωρ. εἴπως μετὰ θάνατον φείσεται αὐτοῦ. ὡς εἰ μή γε τοῦτ᾽ ἦν, τί ἐκώλυε, κύνα προσφυέστερον ἀντικαλέσαι τὸν Ἀχιλλέα; τὸ δὲ ἔνδοθι, οὐκ ἀναγκαίως κεῖται ἐν τῷ, σιδήρεος ἔνδοθι θυμός, ἀναπληροῖ δὲ ὅμως στίχον. ὅτι καὶ ἡ τοῦ Ἕκτορος ψυχὴ ὡς καὶ πρὸ τούτου ἡ τοῦ Πατρόκλου, ἀπαλλαττομένη τοῦ σώματος ἤδη καὶ κατὰ σημεῖον δι᾽ ἐφαπτομένη αὐτοῦ, προορᾷ τὸ μέλλον. καὶ ὡς εἴρηται προλέγει τῷ Ἀχιλλεῖ. ἔνθα δεξιῶς ὁ ποιητὴς ἐν στενῷ καθὰ καὶ ἐν ἄλλοις τὸν ἀρρήτων τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, φησίν. ἤματι τῷ ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων ἐσθλὸν ἐόντ᾽ ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. ἃς ἑτέρας τινὲς εἶναί φασι τῶν πρὸ βραχέων εἰρημένων Δαρδανιῶν. αὗται μὲν γάρ φασι, πρὸς τῇ δυσμῇ. αἱ δὲ Δαρδάνιαι, ἀνατολικαί. ὅτι δὲ πρὸς τὸ θανεῖν ὢν ὁ Ἕκτωρ ταῦτα εἶπε, δηλοῖ ὁ ποιητής, φάμενος. ὣς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε. τὸ δὲ ἑξῆς, ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη καὶ τὰ ἑπόμενα, καὶ ἐν τῇ π ῥαψῳδίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ δὲ εἴρηται.

Τέθναθι. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι, ὁππότε κεν δὴ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἠδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ἦ ῥα. καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσατο χάλκεον ἔγχος.
Καὶ τό γ' ἄνευθεν ἔθηκ'. ὁ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
Αἱματόεντ'. ἄλλοι δὲ περίδραμον υἷες ἀχαιῶν,
Οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν
Ἕκτορος. οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον.
Ὢ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι
Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ.
Ὣς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.
Τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
Στὰς ἐν ἀχαιοῖσιν, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.
Ὦ φίλοι ἥρωες Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος.
Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
Ὃς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι,
Εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
Ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅν τιν' ἔχουσιν.
Ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος,
Ἦε μένειν μεμάασι καὶ Ἕκτορος οὐκ ἔτ' ἐόντος.
Ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
Κεῖται πὰρ νήεσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος
Πάτροκλος. τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε
Ζωοῖσιν μετέω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
Εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' ἐν Ἀΐδαο,
Αὐτὰρ ἐγὼ κἀκεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου.
Νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι ἀχαιῶν,
Νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα. τὸν δὲ δ' ἄγωμεν.
Ἠράμεθα μέγα κῦδος. ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον.
Ὧι Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὣς εὐχετόωντο.

Ὅτι τὸ, τέθναθι, κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι ὁππότε κεν δὴ θεὸς ἐθέλῃ τελέσαι, οἰκεῖον ῥηθῆναι πρός τινα κινδυνεύοντα μὲν, θρασέως δὲ ἀπειλούμενον. ὁποῖός τις καὶ ὁ Ἕκτωρ καταμαντευόμενος θάνατον τοῦ ταῦτα εἰπόντος ἀχιλλέως ὅτε ἤδη ἔθνῃσκε. τὸ δὲ τέθναθι, ὡς τὸ τέτλαθι κανονίζεται. ὅτι κειμένου Ἕκτορος, περιδραμόντες ἀχαιοὶ ὅτε ἀχιλλεὺς ἀπ' ὤμων τεύχεα ἐσύλα, ἐθηεῦντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγητὸν Ἕκτορος. καὶ γὰρ ὁ στάχυς οὐκ ἦν, ἀλλ' ἡ καλάμη διέφαινεν ἐκεῖνον. καὶ συμμετρίας μελῶν καὶ μερῶν ἀπὸ πιζούσης καθόλου τὸ κάλλος μετὰ καὶ εὐχροίας ἐπαινούσης. ἡ μὲν εὔχροια τοῦ νεκροῦ Ἕκτορος ᾤχετο. ἡ δὲ συμμετρία ἐσώζετο. ἀφ' ἧς τὸ εἶδος ἀγαστὸν ἐπεφαίνετο. καὶ ὅρα ὅτι οὐ κατὰ τὴν ἀλλαχοῦ γραφεῖσαν ἱστορίαν, οὐκ εὖ εἶχε τοῦ εἴδους ὁ Ἕκτωρ κατά τινας, ὃς καὶ τεθνεὼς, ἀγητὸν εἶδος ἐκφαίνει. οὕτω δὲ ἦν περικλυτὸς ὁ Ἕκτωρ καὶ θέας ἄξιος, ὥς τι καθὰ Πλούταρχος ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἄρατον ἱστορεῖ, νεανίσκος τις ἐν Λακεδαίμονι ἐμφερὴς Ἕκτορι γενέσθαι λεγόμενος, ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν θεωμένων κατεπατήθη ὡς τοῦτο ἐγνώσθη. τοῦτο δὲ, οὐ πρὸς ὀργὴν γέγονεν, ἀλλ' ὅτι διὰ θαῦμα οἱ θεαταὶ εἰς πύκνωμα συνεστράφησαν. καὶ τοῦτο μὲν, οὕτως. ὁ δὲ ποιητὴς ἑλληνικὴν ἐνταῦθα οὐ καίριον ὠμότητα διαγράφων, φησὶ καὶ ὅτι οὐδ' ἄρα οἵ τις ἀνουτητί γε παρέστη. ἑρμηνεύων δὲ τὸ ἀνουτητί, πρῶτα μὲν τίθησι βραχεῖαν συνήθως ὑποστασίαν τοῦ δήμου. εἰπών. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι ἤτοι ψηλαφᾶσθαι Ἕκτωρ, ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησε πυρὶ κηλέῳ. εἶτα ἐπάγει τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ἀνουτητί. ὡς ἄρα τις εἴπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς. κορεννύμενος δὴ τοῦ κειμένου μετὰ θάνατον. ἴσως μὲν, θυμοῦ χάριν. ἴσως δὲ, καὶ ἀχιλλεῖ χαριζόμενος. εὖ δὲ ποιῶν Ὅμηρος, ἑρμηνεύει τὸ ἀνουτητί. ὡς μὴ ἀμφίβολος ἔννοια εἴη, δυναμένων τινῶν ὑπονοεῖν ὡς οὔτις παρέστη μὴ φθάσας οὐτάσαι ὑπὸ τοῦ ἦν μὲν ὅτε ἀτειρέος καὶ σκληροῦ νῦν δὲ μαλακοῦ Ἕκτορος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι προοικονομία ἐστὶ καὶ ταῦτα τῆς μικρὸν ὕστερον εἰς τὸν Ἕκτορα τοῦ ἀχιλλέως ὠμότητος. εἰ γὰρ οἱ ἄλλοι οὕτω διάκεινται πρὸς τὸν κείμενον, πολλῷ πλέον ἀχιλλεὺς ἀγριαίνοιτ' ἂν κατ' αὐτοῦ. ὃς καὶ μεγαθύνων τὸ οἰκεῖον κατόρθωμα μετὰ καὶ ἐπιεικείας, λέγει ὡς ἐπεὶ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν, ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν ἢ ἔρδεσκεν, ὅσ' οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι, καὶ ἑξῆς. ἐρεθίζων εἰς θυμὸν οὕτω καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἀχαιούς. τὸν δὲ τοιοῦτον λόγον παρῳδήσας τις εἰς τὸ, θεὸς ἔδωκεν, ἐρεῖ ἐπί τινος κακοποιοῦ ἀνθρώπου πεσόντος, ἢ καὶ ἁπλῶς ἡττηθέντος. ὥσπερ καὶ τὸ, ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι, ῥηθήσεταί ποτε πρὸς τὸν ἐκ πολλῆς σκληρότητος ταπεινωθέντα ἢ ἄλλως μαλακώτερον γενόμενον. ἐν ᾧ καί τι κάλλος ἔχει τὸ, μάλα δὴ μαλακώτερος, ἀλλοῖον τε, καὶ

τὸ ἐκ περιχύσεως. ἀστεῖον δὲ τό, μαλακώτερος ἀμφαφάασθαι, ῥηθὲν τροπικῶς ὡς ἐπὶ σκληροῦ καὶ ἀτέγκτου τοῦ ἀτειροῦς σώματος ἀπαλυνθέντος ὁπωσοῦν. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα καὶ ἑξῆς, ἀκέφαλον στίχον οἱ παλαιοί φασιν, ὅμοιον τῷ, φίλε κασίγνητε. ὥστε οὐκ ἀναγκαῖον προσυπακοῦσαι ἐκεῖ τὸ φίλε ὡς ἂν ἀποπληρωθείη δάκτυλος. ἀλλ' ὀξυνομένους τοῦ ἀρχούσης, μὴ ἐνθυμηθῆναι κἀκεῖνον τὸν στίχον ὡς ἀκέφαλον. σημείωσαι δὲ ὅτι τό, κακὰ ἔρδεσκεν ὅσα οὐ σύμπαντες ἄλλοι, οὐκ ἔστιν ἐπινοήσασθαι κρειττόνως σύγκρισιν. πολλὰ μὲν γὰρ εἰπεῖν καὶ ἄπειρα καὶ ἀπερίσπαστα καὶ εἴ τι τοιοῦτον, οὐδ' ὅτι λέγει μέγα διὰ τὸ ἀόριστον. προσώπῳ δέ τινι ἑνὶ παραβαλεῖν εἴ τι καί τισι πλείοσι τὰ τοῦ Ἕκτορος ἐπὶ Ἀχαιοῖς, οὐδ' αὐτὸ μεγαλεῖον. ἔχει μεῖζον δέ τι αἶνον, τὸ παραθεῖναι τὰς ἐκείνου βλάβας, ταῖς ἐκ τῶν ὅλων Τρώων τε καὶ ἐπικούρων. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, οἱ ἄλλοι. οἱ ἑτερογενεῖς δηλαδὴ ἡμῖν τοῖς Ἀχαιοῖς. ὃ δὴ ὁμοίως ἔχει πρὸς τό, ἰχθύες οἱ ἄλλοι. τὸ πρὸ ὀλίγου γραφέν. εἰ δὲ ἀντιποίησιν πρὸς πάνυ σεμνὴν σύγκρισιν καὶ τὸ εἰπεῖν ὡς τόσα κακὰ Ἕκτωρ ἔρξεν ὅσα οὐδ' αὐτὸς Ζεύς, ἱστέον ὡς δοκεῖ καὶ ὁ ποιητὴς ἐθέλειν μὲν εἰπεῖν καὶ τοιοῦτόν τι, ὀκνῆσαι δὲ φάναι θεὸν ῥεκτῆρα κακῶν. διὸ στρέψας αὐτὸ ἐνταῦθα διὰ τὸ βλάσφημον, φησὶν αὐτὸ κατωτέρω ἀσφαλῶς κατ' ἐνθουσιασμὸν ἐν τῷ, Ἕκτορα δῖον, ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ ὡς θεῷ εὔχοντο. ὅτι συνήθως τῷ ποιητῇ ὡς προεγνώσθη, ἀνωφελέσιν ἐννοίαις ἐπιλέγειν τό, ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός. οὕτως ὁ Ἀγήνωρ ἔφη. οὕτως ὁ Ἕκτωρ. οὕτω καὶ νῦν Ἀχιλλεύς, ὃς εἰπὼν ὡς πολέμαρχος, εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι πειρηθῶμεν, ὄφρα κέ τι γνῶμεν Τρώων νόον ὅν τινα ἔχουσιν, ἢ καταλείπουσι πόλιν ἄκρην τοῦδε πεσόντος, ἢ μένειν Ἕκτορος οὐκέτ' ἐόντος, μεταμέλεται εἰπὼν τό, ἀλλὰ τί ἤ μοι ταῦτα καὶ ἑξῆς. εἶτα ἐπαγαγὼν τό, ὅτι κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος Πάτροκλος. τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι ὄφρ' ἂν ἔγωγε ζωὸς ἐν Ἀργείοισι φιλοπτολέμοισι μετείω, ἢ καθ' ἑτέραν γραφήν, ζωοῖσι μετείω, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ. τοῦτο δέ, οὐ περιέργως ἔρριπται, ἀλλὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν ἐμφαίνει τοῦ ἥρωος. εἶτα διὰ θερμότητα φιλίας, προστίθησι καὶ ὑπερβολήν. λέγων ἃ δὴ καὶ αὐτὰ καθὰ καὶ τὰ προσεχῶς ῥηθέντα ἀνωτέρω, πᾶσαν εἴποι ἐπὶ ἀγαθῷ φίλῳ κηδεμόνι. εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' εἰν Ἀΐδαο, ἤγουν ἐν ᾅδου, αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἑταίρου. μονονουχὶ λέγων, ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ ζῆν περιῆν ἐγὼ ἁπάντων τὰ φιλικά, οὕτω δὴ καὶ θανών. κἂν γοῦν πάντες θανόντες λανθάνονται, ἀλλ' ἐγώ, οὐ τοῖς ἄλλοις ὅμοιον πείσομαι. σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ μὴ θελῆσαι τὸν Ἀχιλλέα πειραθῆναι τοῦ τείχους, ὃ φαινόμενον μὲν διὰ Πάτροκλον ὡς ἐρρέθη γίνεται, ἵνα ταχὺ τῇ ταφῇ ὁσιωθῇ. ἀληθῶς δέ, οὐκ ἤθελεν Ὅμηρος τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα μὴ ἀχρεῖον δείξῃ τὸν κάματον τοῦ Ἀχιλλέως. οὐ γὰρ ἦν γενναῖόν τι δρᾶσαι αὐτόν, ὅτι μὴ δὲ πέπρωτο τὴν Τροίαν ὑπ' αὐτοῦ ἁλῶναι. ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐκαλλώπισε ῥυθμῷ τῶν ὀξυτόνων λέξεων τὰ κατὰ Πάτροκλον, εἰπών. κεῖται πὰρ νήεσσι νέκυς ἄκλαυτος ἄθαπτος Πάτροκλος. ἔχει δὲ κάλλος πρὸ τούτων, καὶ τὰ ἐν τέλει στίχων δύο πάρισα τό, τοῦ δὲ πεσόντος, καὶ Ἕκτορος οὐκέτ' ἐόντος. ἃ καὶ ἰσοδυναμά εἰσι. τὸ δὲ μετείω, ἀντὶ τοῦ συνείην. πρωτότυπον δὲ αὐτοῦ τὸ μετίω, ἐξ οὗ μετείησι τὸ συνυπάρχει. τὸ δὲ ὀρώρῃ, ὅμοιόν ἐστι καὶ νῦν τῷ ὀλώλῃ. ὡς γὰρ ἐκεῖνο παρακείμενός ἐστιν ὑποτακτικὸς ἐκ τοῦ ὄλωλα, οὕτω καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ ὄρωρα. δῆλον δὲ καὶ ὅτι οὐ παντὶ ζῶντι ὄρωρε γούνατα. διὸ καὶ ἐνταῦθα τῷ ζωοῖς μετεῖναι, προστίθησι τὸ καὶ ἐρρωμένως ἔχειν τῶν γονάτων. ὅτι δ' ἐκνύων ὁ ποιητὴς ταῖς ψυχικαῖς εἰσάγει διαχύσεσι τὰ ἐπιπαθῆ ὡς εἰκὸς καὶ τὸ ἐθέλειν ᾄδειν. ὅτι καὶ λέγει ἂν ὁ πλάττων ὡς οὐδὲν ζῶον λυπούμενον ᾄδει, πλάττει τὸν Ἀχιλλέα ἐνταῦθα διὰ ὑπερβολὴν τοῦ χαίρειν, λέγοντα. νῦν δ' ἄγ' ἀείδοντες παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν, νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι νεώμεθα, ἤγουν εἰς νῆας ἐπανέλθωμεν. καὶ εὐθὺς μέλος σχεδιάζει αὐτὸς οἷα μουσικὸς ὤν, ὡς καὶ ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ἔγνωσαι τῇ λιτῇ. καὶ ἀναμέλπει παιήονα τουτέστι παιᾶνα τοῦτον σεμνῶς ὁλοδάκτυλον. ἠράμεθα μέγα κῦδος. ἐπέφνομεν Ἕκτορα δῖον ᾧ Τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὡς εὐχετόωντο. καὶ θαυμάσιον τῆς συντομίας τὸ μέλος. οἷα ἐπιτμηθὲν οὐ μόνον διὰ τὸ αὐθωρὸν σχεδιασθῆναι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴη τῷ πανελληνίῳ ἐφεκτόν τι καὶ εὐπαράληπτον. τινὲς δέ, ἠθέλησαν αὐτὸ ἀθετῆσαι ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν τοῦ Ἀχιλλέως ὄν. ὁ γὰρ ἐξευτελίσας φθάσας ἀλλαχοῦ τὸν Ἕκτορα εἰς τοσοῦτον ὡς δοκεῖν εὐκαταφρόνητον εἶναι καὶ Πατρόκλῳ, πῶς νῦν μέγα κῦδος ἀρέσθαι φησί, τὸν τοιοῦτον ἀνελών; ἔστι δὲ πρὸς τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι οὐχ ὡς τῷ ὄντι μεγίστου ὄντος τοῦ Ἕκτορος, ᾄδει ταῦτα ὁ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ἐπὶ ἐρεθισμῷ καὶ λύπῃ τῶν ἀκροωμένων πολεμίων. ὡς τοῦ δήμου τῶν Τρώων θεὸν ἡγουμένων τὸν Ἕκτορα. καθὰ καὶ αὐτὸς νῦν λέγει, καὶ ἡ Ἑκάβη δὲ μετ' ὀλίγα δηλοῖ ἐν τῷ εἰπεῖν, ὅτι οἱ Τρῶες ὡς θεὸν ἐδέξαντο τὸν Ἕκτορα. καὶ ἄλλως δὲ ἡ κατὰ τὴν τραγῳδίαν παρ' ἐλπίδας χαρά, τοιαῦτα πείθει ἐξ αὐτοσχεδίου ᾄδειν τὸν ἥρωα. ἔστι δὲ οὐδ' ἀληθῶς ᾠδὴ πρὸς ἀκρίβειαν ὁ ἐνταῦθα παιάν, ἀλλ' ὡς δι' ἐπῳδός τις. στίχῳ γὰρ ἑνὶ σφίγγεται παιὼν γοργῶς δυσὶ κόμμασι διοικονομούμενος. ὡς εἶναι νοεῖν, ὅτι πρὸ τοῦ ἑνὸς τούτου ἐποίησε ἄλλων τινῶν ᾀδομένων ἐννοιῶν, εἶτα ἐπῆγε τοῦτο αὐτὸς νόμῳ ἐπῳδοῦ. εἰ δὲ σιωπᾷ Ὅμηρος τὰς πρὸ τοῦ ἐπῳδοῦ ᾠδὰς αἷς αὐτὸς ἐπιφέρεται, τί καινόν. ὅ γε καὶ τὸν παιήονα οὐκ ἐπισημαίνεται εἴπερ ὑπὸ τῶν Ἀχαιῶν ᾔδετο. ὡς μὲν γὰρ ἐνέδωκεν αὐτὸν ὁ Ἀχιλλεύς, ἔγνωμεν. εἰ δέ γε οἱ Ἀχαιοὶ αὐτὸν ἔμελψαν, οὐ προσεσημήνατο. ἐν τούτοις δὲ ἀναμνηστέον καὶ ὅτι τοῦ ᾄδειν μὲν καὶ μέλπειν, οὐ δοκεῖ διαφορά τις. τὸ μέντοι ψάλλειν, ἀμφοῖν διαφέρει, καθὰ δηλοῖ ὁ φράσας τό, παρὰ τὸ δεῖπνον ᾄδουσι

καὶ

καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ τῷ βασιλεῖ. καὶ μία μὲν, ἐξάρχει. αἱ δὲ ἄλλαι, ἀθρόως ᾄδουσιν. ἔστι δὲ ᾠδὴ μὲν, ἡ μετὰ τὸ ᾄδειν, λόγος μεμελισμένος. ψάλλειν δὲ, τὸ διὰ ὀργάνων μουσικῶν, καὶ μάλιστα τοῦ ἰδίως λεγομένου ψαλτηρίου. ἐνταῦθα σημείωσαι καὶ ὅτι καθὰ συνίστανται παντελῶς αἱ κατὰ τὸ πλῆθος ᾠδοποιΐαι ὡς μυριαχοῦ ἔγνωσαι, οὕτω πολλῷ πλείον καὶ ὁ παιάν, ὃς παντὶ τῷ στρατῷ ἐπιτάχθη ᾄδεσθαι. οὗ γὰρ ἔπος περαίνει αὐτόν. εἰ δὲ καὶ τὰ σκόλια βραχυλογοῦνται, ἄλλος ὁ περὶ ἐκείνων λόγος. ὅτι δὲ παιὼν οὐ μόνον ὁ εἰς ἀπόλλωνα ὕμνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἁπλῶς ἐπὶ καταπαύσει κακῶν, ἢ ὄντων, ἢ ἐλπιζομένων, προδεδήλωται. καὶ ὅτι καὶ ἀπόλλωνος ἔστιν ἐπίθετον. καὶ κύριον δὲ ὄνομα τοῦ παρὰ θεοῖς ἰατροῦ. καὶ ὅτι ὁ ᾀδόμενος παιὼν, καὶ παιὰν ἐλέγετο, εὕρημα δέ φασιν ἀπόλλωνος ὁ τοιοῦτος παιάν, ἐξευρεθεὶς μετὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν πυθοῖ δράκοντος, ἐξ οὗ καὶ πύθιος δοκεῖ λέγεσθαι. ἰστέον δὲ ὅτι προϋπάρχει μὲν ῥῆμα, παίω τὸ θεραπεύω, ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται παιάων ὄνομα ὡς μαχάων, καὶ δηλοῖ τὸν θεραπευτικόν. τοῦτο δὲ τρέψαν μὲν τὸ ά εἰς η, ποιεῖ τὸν παιήονα. εἰ δὲ συγκοπῇ, τοῦ ω μὲν συγκοπέντος, γίνεται ἐξ αὐτοῦ παιάν, ὡς ἀλκμάων ἀλκμάν, καὶ ἀμυθάων ἀμυθάν παρὰ πινδάρῳ. τοῦ δὲ ά συγκοπέντος, γίνεται ὁ παιών, ὡς τὸ, ἀσκληπιοῦ παιήονος εὐμενοῦς τυχών. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῷ μὲν ἐχθρῷ ἀχιλλεῖ, δέδωκεν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα εἰπεῖν μέγα κῦδος τὸ πεφνεῖν τὸν δῖον ἕκτορα. τῇ δὲ φίλῃ μητρὶ ἐπὶ τῷ υἱῷ καὶ τρίτην ἐπιφιλοτιμεῖται λέξιν, ἐν οἷς ἐρεῖ μάλα μέγα κῦδος εἶναι τοῖς τρωσὶ τὸν υἱόν. ἔνθα καὶ ὅρα ὅπως τὸ ἀχίλλειον ἔπος τὸ, ᾧ τρῶες κατὰ ἄστυ θεῷ ὡς εὔχοντο, ἡ γραῦς εἰς κόμμα κατέκλεισεν. εἰποῦσα. οἵ σε θεὸν ὣς δειδέχατο, τουτέστιν ἐδεξιοῦντο. αἰτία δὲ τῆς τοιαύτης εὐχῆς, τὸ, δῖον ἕκτορα. ὡς γὰρ τὸ ἁπλῶς θεῖον εἰς θεοῦ μοῖραν ἡ κοινὴ θερμότης ἀνῆγεν, οὕτω καὶ τὸ δῖον διὰ τὸ παρωνομάσθαι ἀπὸ διὸς διὸ καὶ προσκυνητὸν ἦν ἐκείνοις τὸ δῖον ὅσα καὶ δαίμων. τὸ δὲ ἠράμεθα καὶ ἐπέφνομεν, δοκεῖ μὲν ἐκ παραλληλίας ᾄδεσθαι, κοινουμένου ἀχιλλέως τὴν νίκην καὶ τοῖς λοιποῖς ἀχαιοῖς, εἴπερ εἰ μὴ ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, οὐκ ἂν ἀφῆκαν πεσεῖν ὑπ' αὐτῶν τὸν ἕκτορα, βελέμνοις πικροῖς καταρρίψαντες. ἔχει δέ τι καὶ μεγαλοφροσύνης. οἷα τοῦ ἀχιλλέως ἐκεῖνον εἶναι τιθεμένου σὺν πάντας ἀχαιούς, καὶ διὰ τοῦτο μὴ θελήσαντος εἰπεῖν, ὡς μέγα κῦδος ἠράμην καὶ ἔπεφνον, ἀλλ' ἠράμεθα καὶ ἐπέφνομεν, ἐγὼ οἱ πάντες ἀχαιοὶ δηλαδή. πρέπει δὲ τοιούτῳ στίχῳ μέλει καὶ τὸ ἀσύνδετον, τὸ ἠράμεθα. ἐπέφνομεν. οὗπερ ὁ ἐνεστὼς, τειπαθής. ἔπαθε γὰρ διπλασιασμὸν, γενόμενος ἐκ δισυλλάβου τοῦ φένω, φεφένω. καὶ ἀντιστοιχίαν δασέος ἐν τῷ, πεφένω. καὶ συγκοπὴν ἐν τῷ, πέφνω. ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἠράμεθα μέγα κῦδος καὶ ἑξῆς, ἐχρησίμευσέ ποτε καὶ τῷ τῆς ἱστορίας τίμωνι, ὃς ἐν τῷ συμπίνειν λακύδῃ κατὰ τὴν ἀθηναίων ἱστορίαν, νικήσας καὶ ἰδὼν ἐκεῖνον πρότερον ἀπιόντα ἐκ τοῦ συμποσίου, ἔφη τὸ, ἠράμεθα μέγα κῦδος καὶ ἑξῆς ὅλον τὸν στίχον. τῇ δ' ὑστεραίᾳ φασὶ, τίμωνος προαπιόντος ἐκ τοῦ πότου διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐκπιεῖν τὴν προτεθεῖσαν αὐτῷ κύλικα, ὁ νικήσας λακύδης ἐπιλεξάμενος τοῦ ὁμήρου ἔφη τὸ, δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιόωσιν. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἀκέραια ὁμηρικά, καθὰ καὶ ἄλλα πάνυ μυρία ὡς ἑκάστοτε χρηστὰ γίνονται. ὡς δὲ καὶ εἰς κέντρωνας χρησιμεύει τὰ τοῦ ὁμήρου, οἴδασιν οἱ τοῖς τοιούτοις περιτυχόντες. ὅτι δὲ καὶ τοῖς παρῳδοῦσι χορηγοῦσιν ἀδρὰν συμβολὴν, οὐδ' αὐτὸ ἄδηλον. καὶ εἰσὶ μὲν ἀμύθητα καὶ τὰ τοιαῦτα. λάμπει δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ τὸ, τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρξατο μῶκον, ἤγουν μωκείαν καὶ χλεύην. παρῳδηθὲν ἐκ τοῦ, τοῖς δ' ὁ γέρων πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρξατο μῆτιν. ὅτι ἐπὶ ἀψύχου τοῦ ἕκτορος τὸ ἄγειν ἐνταῦθα κεῖται. φησὶ γάρ. τὸν δὲ δ' ἄγωμεν. οὕτω καὶ ἐν τῇ ψ ῥαψῳδίᾳ ἡ λέξις εὕρηται ἐν τῷ, ὕλην ἄγειν. ἔστι δ' ἐνταῦθα τὸ μὲν ἄγωμεν, ἀντὶ τοῦ ἀπάγωμεν. τὸ δὲ ὕλην ἄγειν, δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ κλᾶν καὶ θραύειν εἶναι, κατὰ τὸ, νέα μοί μοι ἔαξε ποσειδῶν. τὸ δὲ τοιοῦτον ἄγειν, καὶ ἀγνύειν λέγεται.

Ἦ ῥα, καὶ ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε,
Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας.
Ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν.
Ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας,
Μάστιξεν δ' ἐλάαν, τὼ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην.
Τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο κονίσαλος. ἀμφὶ δὲ χαῖται
Κυάνεαι, πίμπλαντο. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι
Κεῖτο, πάρος χαρίεν. τότε δὲ, ζεὺς δυσμενέεσσι
Δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ.

Ὅτι διὰ τοῦ ἑλκυσμοῦ τοῦ ἕκτορος γνωματεύων ὁ ποιητὴς ὡς οὐκ εὖ γενομένου, αὐτὸν μὲν δῖον καλεῖ. τὰ δὲ εἰς αὐτὸν ἔργα, ἀεικέα, ὅ ἐστιν ἀπρεπῆ. εἰ καί τινες αἰνικτικὰ εἶπον, διὰ τὸ κατωτέρω εἰπεῖν ἐπὶ ἕκτορος τὸ, ἀεικισθήμεναι. τὸν τρόπον δὲ ἐκτιθέμενος τῆς ἑλκύσεως, λέγει ὅτι ταῦτα ἔφη ἀχιλλεύς, καὶ ἅμα ἕκτορος ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. βοέους δ' ἐξῆπτεν ἱμάντας. ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε. κάρη δ' ἕλκεσθαι ἔασεν. ἐς δίφρον δ' ἀναβὰς ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας

τὰ τοῦ ἕκτορος δηλαδὴ ἅπερ ἐκεῖνος ἐκ πατρόκλου σκυλεύσας εἶχε, μάστιξεν δ' ἐλάαν. τὰ δ' οὐκ ἀέκοντε πετέσθην. τοῦ δ' ἦν ἑλκομένοιο, κονίσαλος. ἀμφὶ δὲ χαῖται κυάνεαι, πιμπλᾶντο τοῦ τοιούτου δηλονότι κονισάλου. ἢ πίλναντο τουτέστιν ἐπέλαζον τῷ κονισάλῳ. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο, πάρος χαρίεν. τότε δὲ, ζεὺς δυσμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι. ἀφ' οὗ ἐκβολῇ τοῦ ἑ καὶ συναιρέσει τοῦ ά καὶ ί, γίνεται τὸ αἰκίσασθαι. μνηστέον δ' ἐνταῦθα ὅτι τὸ τῶν εὐριπίδου ἁρμάτειον μέλος, ἐξηγοῦνται μὲν καὶ ἄλλως οἱ παλαιοί. φασὶ δὲ εἶναι αὐτὸ, καὶ τὸ ἐπὶ τῷ ῥηθέντι ἑλκυσμῷ τοῦ ἕκτορος γενόμενον μέλος ἀπὸ τοῦ θρήνου τῶν τρῳάδων. ὅρα δὲ καὶ ὡς φανερῶς ἑρμηνεύουσιν ἐνταῦθα τὰ σφυρά. πέρας φράσας τῶν ὄπισθεν τοῦ ποδὸς τενόντων, κάτω μὲν, τὴν πτέρναν. ἄνω δὲ, τὰ σφυρά. ἱμάντας δὲ, στρατιωτικῶς νοητέον ἔχειν καὶ τὸν ἀχιλλέα, καθὰ καὶ πρὸ ὀλίγου εἶχέ τις ἵππος. σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι μόνη ἡ κεφαλὴ τοῦ ἕκτορος εἰκάσθη ἑλκεσθαι, ὡς τοῦ λοιποῦ σώματος ἐκ τοῦ δίφρου δεδεμένου κατὰ τὴν ποιητήν. ἴσως γὰρ ὁ ἀχιλλεὺς, ἐκεῖνον ταμιεύεται κυσί τε καὶ οἰωνοῖς. τυχὸν δὲ, καὶ μεταμέλου πρὸς ἤδη ἄρχεται, καὶ οὐ θέλει διασπαράξαι μελεϊστὶ τὸν νεκρὸν, ἵνα δῶρα λαβὼν λύσηται. δῆλον δὲ καὶ νῦν ὅτι τὸ δίφρον λέγει τὸν ἐπὶ τοῦ ἅρματος κορυφαῖον τόπον ἐφ' οὗ παραβάτης καὶ ὁ ἡνίοχος, καὶ ὅτι ὑψηλὸς ἦν. ὡς δηλοῖ τὸ, ἐς δίφρον ἀναβάς. καὶ τὸ, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' ἀείρας. ἀναεῖραι γὰρ, τὸ ἀνυψῶσαι καὶ ἄνω ἆραι. ἐν δὲ τῷ, μάστιξε δ' ἐλάαν, λείπει τὸ ἵπποις. καὶ σημείωσαι τὴν ἔλλειψιν ἣν ἔπαθεν ὁ στίχος. οἷα τοῦ ποιητοῦ μὴ ἀκριβοῦντος διὰ τὸ συναγώνιον. διὸ πρεσβεύων εἰς ἀδελφὰς, ἐρεῖ τὸ σιγηθὲν, εἰπὼν. ταχέες δ' ἔμμεν ἵπποι ἔλκον. τὸ δὲ ἀμφὶ χαῖται κυάνεαι πίμπλαντο, εὐθὺς παραφράζων εἰς τὸ σαφὲς, φησί. κάρη δ' ἅπαν ἐν κονίῃσι κεῖτο. κατωτέρω δὲ, σαφέστερον λέγει. ὡς τοῦ μὲν, κεκόνιτο κάρη ἅπαν. ἐν τούτοις δὲ καὶ κυανότριχα τὸν ἕκτορα ἱστόρησεν. οὐ γὰρ ἦν χρυσοκόμης κατὰ τὸν ἀχιλλέα, ὃς ξανθὴν ἔφερε κόμην. οὐδὲ κατὰ τὸν ἀδελφὸν πάριν, κόμην εἶχεν ἐπαφρόδιτον. καὶ ὅμως περιᾴδεται κόμη ἕκτορος, ἡ περικεχυμένη φασίν. ἧς καὶ λυκόφρων μέμνηται. ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ, κόμη ἔθειρα θρὶξ χαίτη, πολυωνύμου συστοιχίας περιειλημμένων, τὰ μὲν ἐκ τῶν ἄλλων τριῶν ὁπωσοῦν παράγωγα, τέτευχται. τοῦ δὲ θρὶξ τριχὸς ὅτι παράγωγον ἡ τριχὶς, οὗ πολλὴ χρῆσις μέμνηται δ' αὐτῆς καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, αἱ τριχίδες εἰ γενοίατο ἑκατὸν τοῦ ὀβολοῦ. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τριχία ἐλέγετο. ἣν φασὶν ἥδεσθαι ὀρχήσει καὶ ᾠδῇ. καὶ ἀκούουσαν, ἀναπηδᾶν ἐκ τῆς θαλάσσης. καὶ φαίνεται καὶ νῦν, κρότοις ἁλισκομένη. ὅτι δὲ παρὰ τὸ θρὶξ, καὶ ἡ θρίασα γίνεται, δῆλόν ἐστιν. ἡ δὲ χαίτη, κοινῶς καὶ ἐπὶ φύλλων ἀμπέλου τίθεται. περιφέρεται γοῦν χρῆσις ἀρχεστράτου, αὕτη. ἡνίκα δ' αὖ δύνοντος ἐν οὐρανῷ ὠρίωνος, μήτηρ οἰνοφόρου βότρυος χαίτην ὑποβάλλῃ. ὅπερ ἐστὶν ἡνίκα ἡ ἄμπελος ἀποβάλλῃ τὰ φύλλα, ἤτοι καταῤῥίπτει. τὸ δὲ χαρίεν, ἀναλόγως καὶ ἐνταῦθα προπαροξύνεται ὡς οὐδέτερον. τὸ γὰρ περιπαροξύτονον, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀντὶ τοῦ χαριέντως λαμβανόμενον.

Ὅτι μετ' ὀλίγα μὲν ὁ ποιητὴς, ἄλλως μονῳδῶς θρηνοῦντας ποιήσει τόν τε πρίαμον καὶ τὴν ἑκάβην. νῦν δὲ γοργῶς ἐπιτρέχων, φησὶν ὡς ἡ μήτηρ ἔτιλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην τηλόσε, ὡς δῆθεν συναπτιμῶσα τὴν ἑαυτῆς κεφαλὴν, τῇ τοῦ υἱοῦ ἕκτορος. κώκυσε δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα. ᾤμωξε δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος. ἀμφὶ δὲ λαοὶ, κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. τῷ, δὲ μάλιστ' ἄρ ἔην ἐναλίγκιον, ὡσεὶ ἅπασα ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατάκρης, τουτέστιν ὡς ἐὰν ἡ πᾶσα τροία πυρὶ καίοιτο δι' ὅλου. ἵνα ἡ μέρος ἐν λόγου τὸ κατάκρης. ἢ κατὰ τῆς ἀκροπόλεως, ἐν δυσὶ λόγου μέρεσιν. ἐλλιπῶς δὲ ἔχει τὸ, τῷ, ὃ μάλιστα ἔην ἐναλίγκιον. λείπει γοῦν τὸ, θρηνώδημα,

Ὣς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν. ἡ δέ νυ μήτηρ
Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην
Τηλόσε. κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα.
Ὤμωξεν δ' ἐλεεινὰ πατὴρ φίλος. ἀμφὶ δὲ λαοὶ,
Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ.
Τῷ, δὲ μάλιστ' ἄρ ἔην ἐναλίγκιον, ὡσεὶ ἅπασα
Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατάκρης.
Λαοὶ μέν ῥα γέροντα μόλις ἔχον ἀσχαλόωντα,
Ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων δαρδανιάων.
Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον.
Σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ,
Ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργὸν,
Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ
Γῆρας. καὶ δέ νυ τῷδε πατὴρ τοιός δε τέτυκται,
Πηλεὺς. ὅς μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι
Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγε' ἔθηκε.
Τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας,

ὅτι

Τῶν, πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ,
Ὡς ἑνός, οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἄϊδος εἴσω,
Ἕκτορος. ὡς ὄφελλε θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι.
Τῶ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε,
Μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός.
Ὡς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.
Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.

ἔτι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ, ὅτι ὅμοιον ἦν τὸ θρηνώδημα, ὡς εἴπερ ἐπολιορκήθη ἡ Ἴλιος. τοῦτο δὲ, ἀκριβῶς εἴρηται. διὰ τὸ τὸν Ἕκτορα τὸ πᾶν ἐν τῇ Τροίᾳ εἶναι. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς πρὸ βραχέων εἶπεν ὡς κακὰ πολλὰ ἔρεξε ζῶν ὁ Ἕκτωρ ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. λιπαρὰ δὲ καὶ λύπηρα, ἤτοι τὰ ἐν ἄλλοις κρήδεμνον, ἡ καὶ λευκὴ καὶ λεία ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ κωκύειν καὶ τὸ οἰμώζειν, καίρια ἐπὶ θρήνων. ὥσπερ καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ὁ κωκυτὸς, καὶ ἡ οἰμωγή. ἐλεεινὰ δὲ οἰμώζει, ὁ προκαλούμενος εἰς οἶκτον τὸν ἀκροατήν. ὃς εἰ μὴ ἐλεεῖ ἀκούων, ἀπηνὴς εἴη ἄν. ὅτι δὲ τὸ ἐλεεινὸν, καὶ ἐλεινὸν τρισυλλάβως ἐλέγετο, παραδεδώκασιν οἱ τεχνικοί. ἰστέον δὲ ὅτι οὐδεμία ὁμοιότης πρὸς τὸ κωκύειν, τοῦ κοκκύζειν. ἐκεῖνο γὰρ, ὠνοματοπεποιημένη ἐστὶν ὀρνίου φωνή, ὃ καὶ ἐξ αὐτοῦ κόκκυξ ὠνόμασται. ὀφρυόεσσα δὲ, ἡ ἐπὶ ὀφρυώδους τόπου κειμένη καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἠνεμόεσσα. ὀφρύες γὰρ, αἱ ὀρθαὶ ἐξοχαὶ, ὡς καὶ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ εἴρηται. τὸ δὲ πυρὶ σμύχεσθαι ὅ ἐστι καίεσθαι, πολύχρηστόν ἐστι. γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ τὸ σμυγερόν. δοκεῖ δὲ τοῦ σμύχειν προϋπάρχειν τὸ σμῶ, οὐκ ἐξ οὗ κινεῖται τὸ σμήχω ὅ ἐστι καθαίρω, ἀλλ' ὅθεν τὸ σμῶξαι ἤγουν πλῆξαι, καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὥς που προηρμήνευται σμῶδιξ. ἵνα ᾖ ὥσπερ ψῶ ψύχω, τρῶ τρύχω, οὕτω καὶ σμῶ σμύχω τὸ οἱονεὶ πλήττω. οὐδεὶς γοῦν ἀντειπεῖν ἔχει ὡς χειρίστη πληγῶν ἐστι καὶ ὁ πανώλεθρος ἐμπρησμός. ὅτι μέντοι οὐ μέγα κακὸν καὶ ὡς εἰπεῖν λαμπρὸν τὸ σμύχειν δηλοῖ, τότε μετὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὑποσμύχειν λέγεται. ὡς τέως μὲν, ἐνδομυχοῦντος τοῦ κακοῦ, δυναμένου δὲ ἀναλάμψαι. ὅτι τὸν γέροντα Πρίαμον μόλις ἔσχον οἱ λαοὶ ἀσχαλόωντα, ἐξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων ὅτε τὸν υἱὸν εἶδεν ἑλκόμενον. πάντας δ' ἐλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον. σχέσθε φίλοι, καί μ' οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ, ἐξελθόντα πόληος ἱκέσθαι ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον ὀβριμοεργόν, καὶ τὰ ἑξῆς. καὶ ὅρα κἀνταῦθα δύο ἐλλείψεις. μίαν μὲν, ἐν τῷ σχέσθε, λείπει γοῦν τὸ εἰπὼν, ἢ τοιοῦτόν τι. ἵνα λέγῃ, ὅτι πάντας ἐλιτάνευε, λέγων. σχέσθε φίλοι, καὶ ἑξῆς. ἑτέραν δὲ, ἐν τῷ λίσσομαι. λείπει γὰρ σύνδεσμος αἰτιολογικὸς, δηλαδὴ, ὄφρα λίσσομαι, ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον. τὸ δὲ ἐξονομακλήδην ὀνομάζων, πρὸς διαστολὴν εἴρηται τοῦ πολλαχοῦ λεγομένου ἔκ τ' ὀνόμαζε. καὶ τοῦ, πατρόθεν ἐκ γενεῆς ὀνομάζων. οὐ γὰρ ὥσπερ ἐκεῖ, οὕτω κἀνταῦθα τὸ ὀνομάζειν. ἀλλὰ τὸ, ἐκ τῶν κυρίων ὀνομάτων καλεῖν. δηλαδή, σχέσθε ὦ Ἀντήνορ. καὶ ὦ Πάνθοε. καὶ Θυμοῖτα. καὶ Λάμπε. καὶ Κλυτίε. καὶ οἱ λοιποὶ δημογέροντες. καὶ ταῦτα μὲν ἐν τούτοις. τὸ δὲ λοιπὸν ὁ ποιητὴς νοεῖν ὑποβάλλων τεχνικῶς ποίοις ἂν ὁ βασιλεὺς ἐχρήσατο νοήμασιν ἐκδραμὼν τῆς πόλεως εἰς ἱκετείαν Ἀχιλλέως ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πλάττει τὸν γέροντα ὡς ἐν ἠθοποιίᾳ λέγοντα ταῦτα. ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ γῆρας. καὶ δέ νυ, ἤγουν καὶ δὴ τῷ γε, πατὴρ τοιόσδε τέτυκται. Πηλεύς. ὅσπερ μιν ἔτικτε καὶ ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί. μάλιστα δ' ἐμοὶ περὶ πάντων ἄλγεα θῆκεν, ἢ ἄλγε' ἔθηκε. τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας. τῶν, πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ, ὡς ἑνὸς οὗ μ' ἄχος ὀξὺ κατοίσεται ἄϊδος εἴσω, Ἕκτορος. ὡς ὤφελε θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῇσι. τῶ κεν ἤγουν οὕτως ἂν κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε μυρομένω τε, μήτηρ θ' ἥ μιν ἔτικτε δυσάμμορος, ἠδ' ἐγὼ αὐτός. ταῦτα τὰ τοῦ Πριάμου. ἅπερ ἂν ὁ γέρων σχηματίσας κατὰ ἀποστροφὴν, εἶχεν εἰπεῖν καὶ πρὸς Ἀχιλλέα εἴπερ ἐξῆλθεν εἰς αὐτόν. νῦν δὲ ἐπισχεθεὶς, αὐτὸς μὲν ὣς ἔφατο κλαίων. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο πολῖται. ὃ παρῳδεῖται ἐκ τοῦ, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γέροντες. καὶ, ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες. ἰστέον δὲ ὅτι ἡλικίαν, τὴν γεροντικὴν ὁ Πρίαμος ἔφη τὴν διὰ τοῦτο ὁμηλικίην τῷ Πηλεῖ. καθ' ἣν ὁ Ἀχιλλεὺς αἰδέσεται τὸν γέροντα ὡς ὅμοιον τῷ πατρί. τὸ δὲ ἱκέσθαι ἐπὶ νῆας, δύναται καὶ ἀντὶ τοῦ ἱκετεῦσαι εἶναι. διὸ καὶ ἐπάγει πρὸς σαφήνειαν τὸ, λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον. τὸ δὲ ἄλγε' ἔθηκεν, εἰ μὲν μὴ προσέκειτο, οὐδὲν εἰς ἀπαρτισμὸν ἐννοίας ἔλλειπε. τεθὲν δὲ εἰς ἀναπλήρωσιν στίχου, καινότερον ἐσχημάτισε. τὸ γὰρ ἀκόλουθόν ἐστιν, ἄλγεα θεῖναι, ὡς πρὸς τὸ πῆμα γενέσθαι. ἵνα ᾖ, ἔτρεφε πῆμα γενέσθαι Τρωσί, μάλιστα δ' ἐμοὶ ἄλγεα θεῖναι. ἐνταῦθα δὲ σημείωσαι ὅτι εἴ τις λογίσεται ὡς πρὸ μικροῦ ὁ Ἀχιλλεὺς οὖλος ἀνὴρ παρὰ Πριάμου ὠνόμασται, προσλογίσεται δὲ καὶ νῦν ῥηθὲν τὸ ἄλγε' ἔθηκε, νοήσει ἂν ἀστείως τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν τοῦ τε Ἀχιλλέως καὶ τῆς αὐτοῦ μήνιδος. μῆνίς τε γὰρ Ἀχιλλέως οὐλομένη ἄλγε' ἔθηκε, καὶ Ἀχιλλεὺς οὖλος ἄλγε' ἔθηκεν. ἐπίτηδες τοῦ ποιητοῦ ἐκεῖ μὲν, στίχῳ ἑνὶ ἐνθεμένου τὸ ὅλον νόημα. ἐν τούτοις δὲ, μερίζοντος ἑτέρῳ μὲν τόπῳ τὸ οὖλος, ἑτέρῳ δὲ τὸ ἄλγε' ἔθηκε. τὸ δὲ τηλεθάοντας, ὡς ἐπὶ φυτῶν εἶπεν, ὧν τὸ τηλεθάειν ὅ ἐστι θαλέθειν καὶ θάλλειν. καὶ ἐνθυμητέον περὶ παῖδας κἀνταῦθα τὴν ἀλλαχοῦ ῥηθεῖσαν τοῦ ἔρνεος παραβολήν. ἔτι δὲ καὶ τὸ, φίλον θάλος, ἤγουν θαλερὸν τέκνον ὃ πρὸ ὀλίγων εἴρηται. ὑπερτίθησι δὲ Πρίαμος τὸν Ἕκτορα πάντων

τῶν ἑαυτοῦ παίδων, διὰ δὲ πολὺ τὸ ἀνδρεῖον. διὸ καὶ ἀχιλλεὺς ἔφη, ἐκεῖνον κακῶσαι τοὺς ἀχαιοὺς ὅσα οὐ σύμπαντες οἱ ἄλλοι. τὸ δὲ οὐ τόσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ, ἐπίτασιν ἄχους εἶναι δηλοῖ τὸ ὀδύρεσθαι. ὀξὺ δὲ ἄχος, ὡς ἐπί τινος ξίφους εἶπε. τὸ δὲ ἄϊδος εἴσω, ταὐτόν ἐστι τῷ, εἰς ἀΐδαο. καὶ τῷ, ἄϊδός δε. ἀττικοὶ δὲ, εἰς ᾅδου φασί. τὸ δὲ κλαίοντέ τε μυρομένω τε, ταυτολογικῶς ἔχει. τὸ δὲ δυσάμμορος, διὰ τοῦ ἀσίας αἱ καὶ νῦν τῷ δύς καὶ τῷ ἃ πρὸς ἐπίτασιν, καὶ πολλῆς δυστυχίας ἔμφασιν. σεσημείωται δὲ τῷ ὁμήρῳ τοῦτο ἐκ τριῶν συγκείμενον λέξεων ὡς καὶ τὸ, δυσαριστοτόκεια. σεμνότερον μέν τοι ἐκεῖνο τούτου, εἰ καὶ ἄλλως ἀναιδεστέρα ἡ σύνθεσις ἐκεῖ. ἐνταῦθα γὰρ, οὐ τοσοῦτον ἐκφαίνεται, διά τε τὸ ἰσοδυναμεῖν τοῦ δύς καὶ τοῦ ἄ, καὶ διὰ τὸ ὀλιγοσύλλαβον. καὶ διότι ταῦτα τὰ δύο, ἰδίᾳ μὲν νοοῦνται. οὐδέ ποτε δὲ ἰδίᾳ ἐκφωνοῦνται. παρέοικε δὲ τούτῳ, καὶ τὸ, παναώριος. ὁμηρικὸν δὲ καὶ αὐτό. ἰστέον δὲ ὡς εἰ καὶ ὅμηρος μὴ φιλεῖ χρῆσθαι πολυσυνθέτοις λέξεσιν, ἀλλ' οἱ μετ' ἐκεῖνον ἐπλεόνασαν τοῖς τοιούτοις, καὶ μάλιστα οἱ ἀττικοί. τῇ δὲ κωμῳδίᾳ, λίαν πάνυ τὸ τοιοῦτον ὑπερεσπούδασται. εὕρηται γοῦν παρὰ τῷ κωμικῷ χωρίον εἴ τινι ἀσύνθετον κωμῳδίᾳ, οὕτω συχνοσύνθετον, ὥστε ὁ κατεξάμενος αὐτὸ ἀναγνῶναι, ἢ οὐ διίξεται τὸ πᾶν ἀπνευστί, ἢ ἀλλὰ πνευσιῶν αὐτοῦ ἀπαλλαγήσεται. λέγεται δὲ, ἀνθέας ἄνθρωπος εὐφυὴς διονυσιάζειν φιλῶν ὡς ἱστορεῖ ἀθήναιος, πρῶτος εὑρεῖν τὴν διὰ συνθέτων ὀνομάτων ποίησιν. ὅλον δὲ τὸ ἐνθένδε χωρίον, ἔχει καὶ αὐτὸ πολλὰ χρήσιμα παραπλεχθῆναι τῷ πεζῷ λόγῳ. οἷον τὸ, πάντας δ' ἐλιτάνευε καὶ ἑξῆς, ποιεῖ ῥηθῆναι εἰς ἄνδρα ὁμοίως τῷ πριάμῳ παθαινόμενον. τὸ δὲ σχέσθε φίλοι καί με οἶον ἐάσατε κηδόμενοί περ, εἴποι ἂν ὁ ἐν λύπαις παρηγορίας φιλικὰς παραιτούμενος. τὸ δὲ λίσσομαι ἀνέρα τοῦτον, ἢ κατά τινα τῶν ἀντιγράφων, λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον καὶ ἑξῆς, ἐρεῖ ἄν ποτε γέρων ἱκετεύσων ἄγριον ἄνθρωπον, ὁ δὲ στερηθεὶς πολλῶν ἑταίρων, ἢ ὅλως συνήθων καὶ ἑνὸς πάντων κρείττονος, ἔχει προσφυῶς εἰπεῖν παρῳδήσας ὡς βούλεται, τὸ, τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι καὶ ἑξῆς. ἐν δὲ τῷ πολῖται, σημείωσαι ὡς ἡ μὲν πόλις, συστέλλει τὸ δίχρονον. ὁ δὲ πολίτης, ἐκτείνει αὐτό.

Ὅτι ἑκάβη οὕτως ἀδινοῦ ἐπὶ ἕκτορι ἐξάρχει γόου τοῖς περὶ αὐτήν. τέκνον, ἐγὼ δειλή. τί νυ βείομαι. ἤγουν τί δὴ βιώσομαι αἰνὰ παθοῦσα σοῦ ἀποτεθνειῶτος, ὃ ἤγουν ὅς μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο. πᾶσί τ' ὄνειαρ τρωσί τε καὶ τρῳῇσι κατὰ πτόλιν. οἵ σε θεὸν ὣς δειδέχατο. ἦ γὰρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα ζωὸς ἐών. νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. ὃ γυναικικῶς ἡ γραῦς κατ' ἀφέλειαν προσέθετο. ἤρκει γὰρ ἁπλῶς καὶ δίχα τούτου τὸ, ζωὸς ἐών, εἰς τὸ ἐμφῆναι μηκέτι ζῆν τὸν ἕκτορα. ἔστι δὲ ὅμως αὐτὸ, σαφέστερον διὰ τὸ νῦν αὖ θάνατος καὶ ἑξῆς. καὶ μὴν ἤρκει πρὸς σαφήνειαν καὶ τὸ, σεῦ ἀποτεθνειῶτος, ἀνωτέρω λεχθέν. ὅτι δὲ τὴν μοῖραν παράγωγον καὶ μοίραχος τὸ κύριον, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. ὅρα δὲ ὅτι ὁ μὲν γέρων ἀνωτέρω μετὰ καὶ σχήματος ἐλάλει κυλιόμενος εἰς γῆν. ἡ δὲ ἑκάβη, λαλεῖ μόνον. οἷα πρὸ ὀλίγου καὶ αὐτὴ ἀρκούντως ἑαυτὴν σχηματίσασα πρὸς πένθος, ὅτε τὸν πέπλον ἀνεῖχε καὶ τὸν μαζὸν ζῶντι ὠ-

Τέκνον. ἐγὼ δειλή, τί νυ βείομαι αἰνὰ παθοῦσα
Σεῦ ἀποτεθνειῶτος; ὅ μοι νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ πελέσκεο. πᾶσί τ' ὄνειαρ
Τρωσί τε καὶ τρῳῇσιν κατὰ πτόλιν, οἵ σε θεὸν ὣς
Δειδέχατ'. ἦ γὰρ καί σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα
Ζωὸς ἐών. νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'. ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο
Ἕκτορος. οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν,
Ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων.
Ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο,
Δίπλακα μαρμαρέην. ἐν δὲ, θρόνα ποικίλ' ἔπασσε.
Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα,
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο
Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι.
Νηπίη. οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
Χερσὶν ἀχιλλῆος δάμασεν γλαυκῶπις ἀθήνη.
Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου.
Τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα, χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς.
Ἡ δ' αὖτις δμωῇσιν ἐϋπλοκάμοισι μετηύδα.
Δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται.
Αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον. ἐν δέ μοι αὐτῇ,
Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. νέρθε δὲ γοῦνα
Πήγνυται. ἐγγὺς δή τι κακὸν πριάμοιο τέκεσσιν.
Αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
Δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν ἕκτορα δῖος ἀχιλλεὺς
Μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται.

ἐκπε

Καὶ δή μιν κατεπαύσῃ ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς,
Ἥ μιν ἔχεσκ'. ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μέν' ἀνδρῶν,
Ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων.

Ἕκτορι. ὀλιγολαλεῖ δὲ κἀνταῦθα ὡς καὶ πρὸ τούτου, οἷα γυνὴ μὴ λέγειν εὔπορος. δειλὴ δὲ καὶ νῦν, ἡ δειλαία κατὰ καὶ ἐν τῷ, πάτροκλέ μοι δειλῇ κεχαρισμένε. τὸ δὲ βείομαι, ἄχρηστον λόγῳ πεζῷ. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ βῶ βείω. ὡς χρῶ χρείω. θῶ θείω. ἢ καὶ ἄλλως, ἀπὸ τοῦ βίω πλεονασμῷ τοῦ ε. ὁμοίως τῷ, σέω σείω. τὸ δὲ ἀποτεθνειῶτος, περισσὴν ἔχει τὴν πρόθεσιν, ὡς καὶ τὸ κατατεθνειῶτος. ἢ καὶ ἄλλως, ἐκεῖ μὲν, ἡ κατὰ πρόθεσις, τὸν κάτω ἐν ᾅδου τόπον δηλοῖ. ἐνταῦθα δὲ ἡ ἀπὸ, τὸν μακρυσμὸν τῶν θνησκόντων. εὐχωλὴ δὲ ἦν ὁ Ἕκτωρ τῇ μητρὶ καὶ τοῖς ἐν τῷ ἄστει, ἤγουν καύχημα. ἢ μᾶλλον σεμνότερον, κατὰ τὴν κοινῶς λεγομένην εὐχήν. ὡς καὶ ἀχιλλεὺς ἐν τῷ ἑαυτοῦ παιῶνι ἐδήλωσεν. ἐθέλει γὰρ ὁ εὐεργετούμενος, ὡς οἷα θεῷ τῷ εὐεργετοῦντι εὔχεσθαι. διὸ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ φησί τις πρὸς εὐεργέτην, ὅτι θεῷ ὡς εὐχοίμην αἰεί. καὶ πρὸ τούτων δέ που, ἤυχοντό τινες θεῶν δὴ, νέστορί τι ἀνδρῶν. καὶ ἡ ἑκάβη δὲ ἐρεῖ ὅτι θεὸν ὡς δειδέχατο τὸν ἕκτορα οἱ ἐν τῇ τροίᾳ, ἤγουν ἐδέχοντο, ἐδεξιοῦντο. τοῦτο δὲ καὶ ὁρισμός ἐστιν δι' εὐχῆς. ἵνα εἴη εὐχὴ, θεοῦ δεξίωσις ὑπ' ἀνθρώπων. ὅθεν ἴσως καὶ εὐχὴ λέγεται, οἱονεὶ εὐεχή. διὰ τὸ τοῦ εὖ ἔχεσθαι ἤτοι τοῦ ἀρίστου τὴν τοιαύτην ποιοῦνται. ἰστέον δὲ ὅτι τῆς εὐχωλῆς παρώνυμόν ἐστι παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ, οἱ εὐχωλιμαῖοι. ὅπερ ἐστὶν ἑλληνιστὶ, ἑρμηνευτικὸν λέξεως γαλατικῆς, λεγούσης σιλοδούρους, τοὺς τῷ βασιλεῖ σφῶν συζῶντας καὶ συναποθνήσκοντας, καὶ τοῦτ' αὐτὸ εὐχομένους. ὅτι δὲ καὶ παρὰ πέρσαις τοιούτου βίου ἦσαν ἄνθρωποι συναπολήγοντες τῇ βασιλικῇ ζωῇ, καὶ τέλος τῆς μετ' ἐκείνου τρυφῆς τὸ καὶ συναποθνήσκειν ἔχοντες, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ἰστέον δὲ ὅτι ἀπορούντων τινῶν πῶς οὐκ ἔπαθέ τι μέγα κακὸν ἡ ἑκάβη ὁμοίως τῇ ἀνδρομάχῃ ἐφ' οἷς ἑώρα τὸν ἕκτορα πάσχοντα, ἡ γὰρ ἀνδρομάχη ἐγγὺς ἦλθεν ἀπολέσθαι ὡς εἰσόμεθα, φασὶν οἱ παλαιοὶ, ἐν τῷ καθεστῶτι τὴν ἑκάβην εἶναι καὶ διὰ τοῦτο μὴ λειποψυχῆσαι, διότι ἐθὰς ἦν φόνων υἱῶν. καὶ ἄλλως δὲ, προαπήρξατο τῆς λύπης ὅτι διωκόμενον ἑώρα τὸν ἕκτορα. τῇ μέντοι ἀνδρομάχῃ, ἄθρουν προσπίπτει τὸ κακόν. διὸ καὶ πάσχει ὅσα ἐρεῖ ὁ ποιητής. ὅτι κἀνταῦθα κεῖται τρόπος ἐτυμολογικὸς ἐν τῷ, οὔπω τι πέπυστο. οὐ γάρ οἱ ἄγγελος ἐλθὼν, ἤγγειλεν. ἀπὸ τοῦ ἀγγέλλειν γὰρ ὁ ἄγγελος. ὁ δὲ λόγος, οἰκεῖος ἐπὶ ἀνηκούστου κακοῦ. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἐτυμολογία, συγγενὴς μέν ἐστι πρὸς τὸ, ἶρις ἐρέουσα. κοινοτέρα δὲ ἐκείνης καὶ σαφεστέρα. ἰστέον δὲ ὅτι περὶ ἀνδρομάχης ἐλέχθη ὁ ῥηθεὶς ἐτυμολογικὸς λόγος. φησὶ γάρ. ἄλοχος δ' οὔπω τι πέπυστο ἕκτορος. οὐ γάρ οἵ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν, ἤγγειλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων. ἀλλ' ὡς ἅπαξ που ὁ ἀνὴρ ἐπέσκηψεν αὐτῇ, ἐταλασιούργει. φησὶ γάρ. ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, δίπλακα πορφυρέην. καθάπερ πρὸ αὐτῆς ἡ ἑλένη. ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε, καὶ ἑξῆς. τί μὲν οὖν ἡ δίπλαξ δηλοῖ, προείρηται. θρόνα δὲ κυρίως μὲν, τὰ ἐκ θηρίων, ἢ τὰ ἐκ γῆς ἀναθορόντα ὀνήσιμα φάρμακα. νῦν δὲ, κατὰ μετουσίαν θρόνα ἤγουν φάρμακα ἔφη, τὰ βεβαμμένα λίνα, ἢ ἔρια. ἐπεὶ καὶ φαρμακῶντες τὰ βαφεῖα ἐκαλοῦντο. καὶ φαρμάσσειν τὸ βάπτειν ἐλέγετο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. ὥστε ὁμωνυμεῖ τοῖς ἐνεργητικῶς ποιοῦσι θρόνοις ἤγουν τοῖς βοτανώδεσι φαρμάκοις, τὰ πάσχοντα τὴν βαφὴν ἔρια καὶ ὡς εἰπεῖν θρονευόμενα ἤτοι φαρμακευόμενα. ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ πολυωνυμίας λόγον, τὰ θρόνα, καὶ φάρμακα καὶ κάλλη ἐλέγοντο παρὰ τοῖς παλαιοῖς. φησὶ γοῦν παυσανίας. κάλλη, ἄνθη. βάμματα. ὅθεν καὶ καλλύνειν, τὸ κοσμεῖν καὶ σαροῦν. ἴσως δὲ ἐκ τούτου καὶ κάλλαια παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων, καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν δὲ οὐρᾷ πτερὰ κατὰ αἴλιον διονύσιον. εἰ δὲ καὶ ὁ καλλάϊνος χιτὼν ἐντεῦθέν ποθεν παρωνόμασται, οὐκ ἔστιν ἀπισχυρίσασθαι. εἰ καὶ εἰκός ἐστι. τὸ δὲ ῥηθὲν πάσσειν, κυπρίων φασὶ λέξις, ὅθεν καὶ ὁ παστός. τὸ μέντοι ἕτερον πάσσειν τὸ ἐν τῇ ἰ ῥαψῳδίᾳ, κοινόν ἐστιν. ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀλίπαστον. καὶ τὰ παρὰ αἰλίῳ διονυσίῳ παστά. ἔτνος δηλαδὴ ἀλφίτοις μεμιγμένον. καὶ ἐπίπαστα φησὶν, αὐτὰ τὰ ἄλφιτα. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπὶ ἑλένης μὲν, ὥρισε τί ἐνεποίκιλλε τῇ δίπλακι. ἐνταῦθα δὲ οὐχ ὥρισται ὁ ποικιλμός. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, μυχῷ δόμου, περιέργως εἶπεν ὁ ποιητὴς, ἵνα δυσηκόως ἔχῃ τῶν κατὰ τὸν ἕκτορα ἡ ἀνδρομάχη ἐνδοτάτω οὖσα. ἐκώλυε δὲ ῥᾳδίως ἀκούειν, καὶ ὁ τοῦ ὑφαίνειν κτύπος ὃν ἡ κερκὶς ἐποίει. Ὅτι περιπαθὲς ἐνταῦθα καὶ τὸ, κέκλετο ἀνδρομάχη ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ, μάχης ἐκ νοστήσαντι. αὐτὰ δὲ, οὐ μόνον οὐκ εἰς ἀπόλαυσιν ἄρτι, ἀλλ' οὐδὲ τεθνεῶτι τῷ ἀνδρὶ, ὡς γοῦν χθόνιά φασι λουτρὰ, ἐγένοντο χρήσιμα. ἐλάνθανε πῶς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, ἀκηδέστως ἤτοι ἀφροντίστως, ἢ ἀνεπιφράστως. ἐπισημαίνεται δὲ τὴν ἀτυχίαν καὶ ὁ ποιητὴς, εἰπών. νηπίη. οὐδ' ἐνόησεν ὅ μιν, ἤγουν ὅτι αὐτὸν μάλα τῆλε λοετρῶν χερσὶν ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις ἀθήνη. ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν δοτικῇ συνοῦσαν ἐν τῷ, ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι. τρίποδα δὲ λέγει μέγαν, τὸν καὶ λοετροχόον καλούμενον, ὁποῖον καὶ τῷ ἀχιλλεῖ ἐν τοῖς ἑξῆς θερμαίνει ὁ βασιλεὺς, εἰ καὶ μὴ πείθει λούσασθαι. εἰς ὅσον δ' ἂν ἦν μέγας, ἐλέγχειν ὅμως ἔχει τὴν ὑστέραν βλακείαν τῶν ἡρωΐζειν δοκούντων στρατηγῶν, οἳ οὐ τρίποδας θερμαίνουσιν, ἀλλὰ καὶ ταμιεῖς ὅλους περιφλεγέοντας ἀνασομένοισιν

ἑαυτοῖς. οὐ ῥύπον οὐ βρότον αἱματόεντα ἀποπλυνόμενοι, ἀλλ' ὥσπερ καὶ ἰχθύες ἐγκυβιστῶντες πρὸς ἄνεσιν. θερμὰ δὲ λουτρὰ ἔφη, πρὸς διαφορὰν τῶν ψυχρῶν, οἷς οἱ καλοὶ ἥρωες ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. τὰ δὲ τοιαῦτα, καὶ ἡράκλεια λουτρὰ ἡ παροιμία ἔλεγεν. ἦσαν δὲ ταῦτα πρώτως καὶ κυρίως τὰ ἐκ γῆς αὐτοφυῶς ἀναδιδόμενα ἐπὶ ἀναψυχῇ φασὶν ἡρακλέος ἀθλοῦντος. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ λόγος, ὃν οἶδε καὶ ὁ κωμικὸς ἐν νεφέλαις, τοῖς ἀποσεμνύνουσι τὴν ῥυφὴν ἐθέλει συμφωνεῖν. οἵπερ οὐ μόνον τὰ ἐκ γῆς φαινόμενα πάντα θερμὰ λουτρὰ ἥρων τοῦ ἡρακλέους, ἀλλὰ καὶ τὰς μαλακὰς στρωμνὰς, ἡρακλέος κοίτας ἐκάλουν, ὡς οἷα τρυφεροῦ. ἕτεροι δὲ τῶν μάλιστα νεωτέρων ὡς καὶ ὁ ἱμεραῖος στησίχορος, ἀλλοῖον παραδεικνύουσι τὸν ἡρακλέα. ἐν λῃστοῦ σχήματι περιερχόμενον, ξύλον ἔχοντα καὶ λεοντὴν καὶ τόξον. τὸ δὲ νηπίη, καινότερον διάκειται. εἰωθὼς γὰρ ὁ ποιητὴς τὸ νήπιος ἐπὶ μυκτηρισμῷ καὶ ψόγῳ ἐπιφωνεῖν, ἐνταῦθα ὡς οἰκτιζόμενος τὴν ἀνδρομάχην οὕτως ἐπιφώνησε. νηπία γὰρ αὕτη, οὐχ ὅτι φαῦλόν τι διαπράττεται, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ μὲν διανοεῖται τὰ ῥηθέντα, ὁ δὲ ἀνὴρ, μάλα τῆλε λοετρῶν δεδάμασται. καὶ ὅρα τὸ μάλα, ἢ ἀκαίρως καὶ αὐτὸ προστεθὲν ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων ἔγνωσται, οὐ γὰρ μάλα τῆλε ὁ ἕκτωρ ἔπεσεν, ὁ ἐγγύς που τῆς τροίας δαμασθεὶς ὡς καὶ βλέπεσθαι, ἢ οὐ τοπικῶς κείμενον ἀλλὰ πραγματικῶς, ὡς τοῦ ἕκτορος μάλα τῆλε γενομένου τοῦ ἐπὶ ἀναψυχῇ λούσασθαι κατὰ τὸν γυναικὸς σκοπόν. εἰς δὲ τὸ γλαυκῶπις ἀθηνᾶ, εἰ καὶ πολλὰ προείρηται, ὅμως ἀναμνηστέον καὶ ἐνταῦθα, ὅτι τὰ παρὰ τὸν ὦπα, τετραχῶς οἱ ὀνοματοθέται ἔγραψαν. ἐξ αὐτοῦ γὰρ τὰ μὲν, διὰ τοῦ ωπος, οἷον εὐωπός. τὰ δὲ, διὰ τοῦ ωπις. δι' ὃ κυνώπις. οὗ κλητικὴ, ὦ κυνῶπι. καὶ θηλυκὸν, ἡ κυνῶπις ὁποῖον καὶ ἡ γλαυκῶπις. τὰ δὲ, διὰ τοῦ ωψ. καὶ αὐτῶν τὰ μὲν βαρύτονα. ὡς ὁ κέρκωψ καὶ ὁ κύκλωψ. τὰ δὲ, ὀξύτονα. ὡς τὸ εὐώψ εὐῶπος. καὶ γλαυκώψ γλαυκῶπος παρὰ πινδάρῳ. δῆλον δὲ ἐκ τῶν παλαιῶν, καὶ ὅτι τὸ γλαυκὸν, ὀφθαλμῷ τι ἐπιλέγεται καὶ θαλάσσῃ, καὶ ἐλαίᾳ διὰ τὰ φύλλα, καὶ ἐλαίῳ. φέρεται γὰρ καὶ γλαυκοῦ ἐλαίου χρῖσις ἐν τοῖς τῶν ἀθηναίων. ὅτι κωκυτοῦ ἤκουσεν ἡ ἀνδρομάχη καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου, ἧς πάνυ μεγάλης οὔσης ὡς προδεδήλωται, ᾔσθετο ἡ γυνὴ ὡς εἰκὸς εἰ καὶ ἐν μυχῷ δόμου ὕφαινε, τῆς δ' ἐλελίχθη γυῖα. χαμαὶ δέ οἱ ἔκπεσε κερκίς. τοῦτο γοῦν πάθους, τῶν μελῶν αὐτῇ χαλασθέντων, ἀκρατὴς γίνεται τῶν ἐν χερσίν. ὡς δὲ καὶ αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυε τουτέστι τῆς πενθερᾶς ἑκάβης, ἧς καὶ ὁ ἀνὴρ αἰδοῖος ἑκυρὸς τῇ ἑλένῃ που προσεφωνήθη, τότε δὴ τοῦ κακοῦ ἐπαυξανομένου, ἐγκελεύεται δμωαῖσιν εὐπλοκάμοισιν, οὕτω. δεῦτε δύω μοι ἕπεσθον, ἴδωμ' ὅτιν' ἔργα τέτυκται. αἰδοίης ἑκυρῆς ὀπὸς ἔκλυον ὡς ἐγράφη. ἐν δέ μοι αὐτῇ, στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται. ὃ δὴ πᾶς ὑπ' αὖ φόβῳ μεγάλῳ ἐκπλαγείς. εἶτα καὶ στοχασαμένη τοῦ κακοῦ, πρῶτα μὲν ἀορίστως φησίν. ἐγγὺς δή τι κακὸν πριάμοιο τέκεσσιν. εἶτα καὶ εὐστοχώτερον ἐπιβάλλουσα, ἐπάγει μετὰ οἰκτίστης προσαναφωνήσεως. αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω, μὴ δή μοι θρασὺν ἕκτορα δῖος ἀχιλλεὺς μοῦνον ἀποτμήξας πόλιος, πεδίονδε δίηται ἤγουν διώκει κατὰ τὸ πεδίον. καὶ δή μιν καταπαύσει ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς, ἥ μιν ἔχεσκεν. ἣν καὶ ἑρμηνεύουσα, φησίν. ἐπεὶ οὔποτ' ἐνὶ πληθυῖ μένεν ἀνδρῶν, ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε, τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων, ἤγουν οὐδενὶ κατὰ τὸ μένος ὑποπτασσόμενος. ὃ δὴ ἀγηνορία ἐστίν. οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, οὐχ οὕτω φράζουσιν. ἀλλ' αὐτοὶ, τῷ οἰκείῳ μένει οὐδενὶ εἴκων ἤπιοι αὖ, ὡς αὐτοῖς συνήθες. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ὁμηρικὸν εἰρῆσθαι, ἀντὶ τοῦ, μηδενὶ ὑπάγων καὶ ὑποτάσσων ἑαυτόν. καὶ ταῦτα μὲν ἡ ἀνδρομάχη νῦν. ὅτε δὲ στᾶσα ἐπὶ τοῦ τείχους ἐνόησε τὸν ἄνδρα ἑλκόμενον πρόσθεν πόληος ἀκηδέστως ὡς προείρηται, τότε δὴ ἐκ ποσοῦ τοῦ προοιμιάζεσθαι τὸ πάθος, τοῦ μεγάλου ἀγῶνος γίνεται καρδιώξασα ὡς ῥηθήσεται. ἰστέον δὲ ὡς οἰμωγὴ μὲν ἐκ τοῦ οἰμώζω. αὐτὸ δὲ, ἐκ τοῦ οἴμοι καὶ τοῦ ὤζειν ὅπερ ἀπὸ τοῦ ὢ γίνεται. τούτου δὲ ἡ χρῆσις, παρ' αἰσχύλῳ ἐν εὐμενίσι. λέγει δὲ περὶ τοῦ τοιούτου ῥήματος καὶ αἴλιος διονύσιος, οὕτω. ὤζειν, τὸ θαυμάζειν. ὡς ὢ λέγειν. καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν. καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν. σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἑλένη μὲν, τὸν ἑκυρὸν πρίαμον αἰδοῖον καὶ δεινὸν προσφωνεῖ, τῷ αἰδοῖ τὸ δέος συγκεράσασα ὡς ἐχρῆν. ἀνδρομάχη δὲ, οὐχ οὕτω τὴν ἑκυρὰν ἑκάβην προσεῖπεν, ἀλλὰ μόνον αἰδοίην. καὶ ἔστι μὲν ὅτε ἄκρατον αἰδοῖ τὸ δέος. ὡς τὰ πολλὰ δὲ, ἀδεὴς ἡ αἰδὼς, καὶ ἄκρατος φόβῳ. ὡς ἡ ἐπὶ διδασκάλων τοῖς ἤδη τελείοις. καὶ ἡ ἐπὶ γονέων. καὶ φίλων. καὶ εὐεργετῶν. ἥτις ἁπλούστερον ἔχει καὶ ἀφελέστερον. διὸ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀθήνησιν αἰδοῦς καὶ ἀφελείας ἦν βωμὸς περὶ τὸν τῆς πολιάδος ἀθηνᾶς νεών, καθὰ καὶ παυσανίας ἱστορεῖ. ἃς οἱ μὲν, παιδαγωγοὺς, οἱ δὲ τροφοὺς τῆς θεᾶς γενέσθαι φασίν. ἔστι δὲ αὐτὸ, αἴνιγμα τοῦ, χρῆναι τὸν διδασκόμενον ἢ τὰ πρὸς φρόνησιν ἀθηνᾶς, ἢ τὰ πρὸς ἄλλας τέχνας ὧν ἀθηνᾶ ἐπιστατεῖ, αἰδῶ τε τηρεῖν εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ ἀφελῶς αὐτοῖς προσφέρεσθαι καὶ ἀπεριέργως οἷα μὴ εἰδότας. τὸ γοῦν ἔξω τοῦ δέοντος περίεργον, πονηρίαν τε ἔχει ἀπρεπῆ, καὶ τοὺς διδασκάλους λυπεῖ. ὅτι δὲ ἀφέλειαν οὐ μόνον ἐπὶ ἁπλότητος οἱ παλαιοὶ ἐτίθουν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγαλείου τινὸς καὶ ἐνδοξότητος, ἐν ῥητορικοῖς δηλοῦται λεξικοῖς. τὸ δὲ χαμαὶ ἐκπεσεῖν, χαμαιπετὲς λέγεται. κερκὶς δὲ ὡς πολλαχοῦ δηλοῦται, ὀνοματοπεποίηται. ἀπὸ τοῦ κρέκω γὰρ ὃ δηλοῖ τὸ ἠχῶ, γίνεται κατὰ μετάθεσιν. ἐκ τούτου δὲ καὶ ὄρνεον ἡ κρὲξ, ὡς παρεμφαίνει ὁ κωμικὸς ἐν τοῖς ὄρνισιν. ἴσως δὲ οὕτω καθὰ καὶ προεγράφη, καὶ ὁ κέρκος ἀπὸ τοῦ κρίζειν κατὰ μετάθεσιν πρὸς διαστολὴν τοῦ ὀργανικοῦ κρίκου. ἐξ ὧν καὶ ῥῆμα τὸ κρικῶ. τὸ δὲ ἴδωμι, ἐκ

τοῦ

τοῦ ἴδοιμι ἐκτέταται τὴν παραλήγουσαν, ὥσπερ καὶ τὸ τύχωμι, ἐκ τοῦ τύχοιμι. δεύτερα δὲ αὐτῶν ἴδωμι καὶ τύχωμι, οὐχ εὕρηται εἰ καὶ τὸ ἀνάλογον ἀπαιτεῖ. ἴσως δὲ, οὐ γέγονε συναλοιφὴ διχρόνου ἐκ τοῦ ἴδωμι, ἀλλὰ διφθόγγου ἐκ τοῦ ἴδωμαι ἤγουν θεάσωμαι. τὸ δὲ ὅτινα ἔργα, ποιητική ἐστι καὶ αὐτὸ λέξις, ἀντὶ τοῦ τίνα. πλεονασμῷ τοῦ ὁ. ὁμοίως τῷ, ὅτω, καὶ ὁτέοισι. καὶ ὅτεο, ἀντὶ τοῦ οὔτινος. οὐ κοινότερον δὲ ὅτου. ᾧ ἰσοδύναμον καὶ τὸ ὅου, ἀντὶ τοῦ οὗ. διὸ ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον. τὸ δὲ πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἡ καρδία πατάσσει, ὡς εἰ μὴ τὰ ἐπέχοντα ἦν, γενέσθαι ἂν αὐτὴν ἀνὰ τὸ στόμα, καὶ διεκπεσεῖν τὴν κατὰ φύσιν θέσιν τῷ ἄνω παλμῷ, κατὰ τὸ, κραδίη δέ μοι στηθέων ἐκθρώσκει. ὅτι δὲ ἦτορ καὶ νῦν τὴν καρδίαν ἔφη, δηλώσει κατωτέρω ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, παλλομένη κραδίην. ἰστέον δὲ ὡς ἡ καὶ πατάσσει κραδίη καὶ ἄλλεται τοῖς οὕτως ἀγωνιῶσιν, ἀλλ' οὐ βλάπτεταί φασι, διὰ τὸ παρακεῖσθαι τῇ καρδίᾳ τὸν πνεύμονα μαλακὸν καὶ ἄναιμον ὄντα, καὶ σήραγγας ἔχοντα δι' ὅλου σπόγγου κατατετρημένας. ὡς γίνεσθαι αὐτῇ τὸν παλμὸν, εἰς ὑπεῖκον καὶ μαλθακόν. γοῦνα τὰ δὲ πήγνυται, ὡς κρυερὰ ὑπὸ δέους γιγνόμενα. τὸ δὲ ἐγγὺς δή τι κακὸν, ἐπὶ κινδύνου ἐλπιζομένου ῥηθήσεται. ὁ δὲ ἀπευχόμενος οἷα δεδιὼς τι ἀκοῦσαι κακὸν, εἴποι ἂν τὸ, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. ἀλλὰ μάλα αἰνῶς δείδω μὴ δή μοι τόδε γένηται. ἔφη δέ που τοιοῦτόν τι καὶ ὁ Πολυδάμας: ἔστι δὲ τὸ, αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος, περίφρασις τοῦ, εἴθε μὴ ἀκούσαιμι. ἀλλὰ δηλονότι πόῤῥω εἴη τῆς ἐμῆς ἀκοῆς. ἀγηνορίαν δὲ, δοκεῖ καὶ ἐνταῦθα λέγειν φιλαλήθως, τὴν θρασύτητα. ὁ γὰρ ὡς ἐῤῥέθη θρασὺς ἕκτωρ, καθ' ὅμοιον λόγον καὶ ἀγηνορίαν ἔχειν ῥηθήσεται. εἰ δέ ποτε καὶ ἐπὶ ἀνδρίας ἡ ἀγηνορία, ἐνταῦθα γοῦν οὐχ οὕτω φαίνεται. διά τε τὴν εἰρημένην ἀκολουθίαν, καὶ διὰ τὴν προσθήκην τοῦ, ἀλεγεινῆς. ἡ γὰρ ἐπ' ἀνδρίας ἀγηνορία, οὐχ οὕτως ἀλεγεινή. ταύτην δὲ καὶ μένος που ἔφη. σεμνότερον τοῦτό γε εἰποῦσα. οὐχ ὅτι ἐπὶ ψόγῳ ἡ γυνὴ ἔφη τὸ, θρασὺν ἕκτορα. ἢ τὸ, ἀγηνορίας ἀλεγεινῆς. καὶ αὐτὰ γὰρ εἰ καὶ μετά τινος βαρύτητος καὶ ἀφελείας, ἐπαινετικῶς ὅμως ἐπὶ ἀνδρίᾳ ἔφη. οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔχθιστον ἀχιλλέα δῖον καλοῦσα, δυσφημοίη ἂν τὸν ἄνδρα ἡ γυνή. ὥσπερ οὐδὲ ὅτι ἔλεγε δαιμόνιε φθίσει σε τὸ σὸν μένος. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ ἀγηνορία καὶ ἄλλως ἐτυμολογουμένη, δύναται καὶ οὕτω καθίστασθαι. λέγοιτο γὰρ ἂν ἀγήνωρ, καὶ ὁ τῶν ἄλλων προάγων ἀνέρων, ἤτοι ἀνδρῶν. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα εἰπὼν ἀγηνορίαν, ἐπάγει. ἐπεὶ οὔ ποτε ἐν πληθυῖ μένων ἀνδρῶν ἀλλὰ πολὺ προθέεσκεν. ὁ δὲ προθέων ἤτοι προάγων τῶν ἀνδρῶν, καλῶς ἂν ἀγήνωρ λέγοιτο. ὅρα δὲ τὸ, ἐν πληθυῖ. πρὸς ὃ ἀντιπαραστίλλεται τὸ, μοῦνον ἀποτμήξας. ὁ γὰρ μόνος, πρὸς πλῆθος λέγεται. ὅρα δὲ καὶ τὸ, ἥ μιν ἔχεσκε. ἀντὶ τοῦ ἥτις αὐτὸν εἶχεν. οὐ γὰρ αὐτός φησιν εἶχεν ἀγηνορίαν, ἀλλ' ἐκείνη αὐτὸν εἶχεν ὡς οἷα δεσπόζουσα. ὃ δὴ πάνυ ἀγήνορα δηλοῖ τὸν ἕκτορα. τὸ δὲ προθέεσκεν ἀνδρῶν, τὸν προθοήνορα ποιεῖ κύριον φερώνυμον ὄνομα. ὁ δὲ τοιοῦτος τόπος, ἐγκώμιόν ἐστι θαῤῥαλέου ἀνδρός. Ἰωνικὴ δὲ πάντως παράτασις τὸ ἔχεσκε καὶ προθέεσκεν.

Ὣς φαμένη, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση
Παλλομένη κραδίην. ἅμα δ' ἀμφίπολοι κίον αὐτῇ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὅμιλον,
Ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχει. τὸν δ' ἐνόησεν
Ἑλκόμενον πρόσθεν πόλιος. ταχέες δέ μιν ἵπποι
Ἕλκον ἀκηδέστως κοίλας ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν.
Ἤριπε δ' ἐξοπίσω. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε.
Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα,
Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην,
Κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ ἀφροδίτη
Ἤματι τῷ, ὅτε μιν κορυθαίολος ἠγάγεθ' ἕκτωρ
Ἐκ δόμου ἠετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα.
Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἦσαν.
Αἵ ἑ μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι.
Ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἀμβλήδην γοόωσα μετὰ τρωῇσιν ἔειπεν.

Ὅτι ἡ Ἀνδρομάχη διὰ λύπην τὴν ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ παλλομένη κραδίην, μεγάροιο διέσσυτο μαινάδι ἴση, ἤγουν βακχικῶς, μανικῶς. οὐ κατὰ κόσμον. οὐδὲ γὰρ κόσμῳ ἐκινοῦντο αἱ βάκχαι. ὁποῖαι δὴ οὖσαι, διὸ νόσῳ περιέπεσον τῇ μανίᾳ. διὸ καὶ αὐταὶ μαινάδες. αἳ καὶ τιθῆναι διονύσου προσεῤῥέθησαν. ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἴση, ἀντὶ τοῦ ὁμοία εἶπεν. οὐκ ἐπὶ ποσοῦ λαβὼν ἀλλὰ ποιότητος. καὶ ὅτι οὐκ ἠθέλησε πλατῦναι τὴν παραβολὴν, ἵνα μὴ τὰ περὶ τὰς μαινάδας ἐκθέμενος, δόξῃ λέγειν οὐ σεμνά. ἔτι δὲ ἐκφαίνειν μυστήρια. ὅτι Ἀνδρομάχη ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ τείχους τὰ κατὰ τὸν ἄνδρα, ἔπαθεν ἅπερ ἱστορεῖ ὅμηρος, εἰπών. αὐτὰρ ἐπεὶ πύργους τε καὶ ἀνδρῶν ἷξεν ὁμίλους, ἔστη παπτήνασ' ἐπὶ τείχει. τὸν δ' ἐνόησεν ἑλκόμενον πρόσθε πόλιος. ταχέες δέ μιν ἵπποι ἕλκον ἀκηδέ-

ἀκηδέστως ὡς ἐῤῥέθη, κοίλας ἐπὶ νῆας. τὴν δὲ, κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νὺξ ἐκάλυψεν, ὅ ἐστι βαθεῖα σκοτώσις ὡς οἷα καὶ ἡ νύξ. ἤριπε δ' ἐξοπίσω. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε. τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα. ἄμπυκα. κεκρύφαλόν τε. ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. κρήδεμνόν θ', ὅ ῥά οἱ δῶκε χρυσῆ Ἀφροδίτη ἤματι τῷ, ὅτε μιν ἠγάγεθ' Ἕκτωρ ἐκ δόμου Ἠετίωνος ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα ὅ ἐστι δῶρα προικῷα. ἔστι δ' ἐρείπειν μὲν, τὸ εἰς ἔραν πεσεῖν ἁπλῶς. ἐρείπειν δὲ ἐξοπίσω, τὸ κλιθῆναι, ὑπτίαν πεσεῖν. ἀποκαπύσσαι δὲ ψυχὴν, τὸ ἀποπνεῦσαι. κάπος γάρ φασι τὸ πνεῦμα. ἐξ οὗ τὸ κεκαφηότα θυμόν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὁ κάπος, ἐξ οὗ καὶ ὁ κάπρος ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ κάπη ἡ καταπινομένη ὑπὸ τῶν ἵππων φάτνη. αὐτὴ δὲ, ἡ ἀπὸ τοῦ κάπτειν δοκεῖ γίνεσθαι. ἀπ' αὐτοῦ δὲ παυσικάπη κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, μηχάνημά τι τροχῷ ἐμφερὲς δι' οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον τῶν ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐσθίειν. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε φησὶ μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν. καὶ ἔοικε κατὰ τούτους τοὺς λόγους παυσικάπη λέγεσθαι, ὡς παύουσα τῆς κάπης ἤτοι τοῦ κάπτειν ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν. πρὸς δὲ τὸ ψυχὴν ἐκάπυσσεν, ἐναντίον τὸ ἄμπνυτο. τουτέστιν ἀνέπνευσεν ὡς κατωτέρω φησίν. ὅ ἐστιν ἦλθεν εἰς τὴν προτέραν πνοήν. ὃ καὶ ἑρμηνεύων εὐθὺς ἐπάγει. καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. τουτέστιν ἡ ζωτικὴ ψυχικὴ δύναμις συνήχθη, σκεδασθεῖσα διὰ τῆς λειποθυμίας. ὃ δὴ καὶ θυμηγερεῖν συνθέτως λέγεται. καὶ ζωγρεῖν δὲ, ἤτοι ζωὴν ἀγείρειν. ὡς εἶναι ταυτὰ κατὰ πολυωνυμίαν, τὸ ἄμπνυσθαι καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγείρειν καὶ θυμηγερεῖν καὶ ζωγρεῖν. ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ τελμύσας, ἐρεβεννὴν ὅ ἐστι σκοτεινὴν νύκτα τὴν σκοτοδίνην ἐκάλεσεν, οὕτω καὶ τὴν λειποθυμίαν, ψυχῆς ἀπόπνοιαν. καὶ ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἄμπνυτο ἤγουν ἀνέπνευσεν, εἴρηκέ τις ἀναφροντίσαι, τὸ τὴν πρώτην ἀναλαβεῖν φρόνησιν. δέσματα δὲ ἐν Ὀδυσσείᾳ μὲν, ἐπὶ δεσμοῦ ἔθετο βιαίου. ἐνταῦθα δὲ οὕτω λέγει τὰ ἐπὶ κόσμῳ τὸ γυναικεῖον κάρη δεσμοῦντα, ὅθεν καὶ τὸ κρήδεμνον σύγκειται. ἀττικὴ δέ φασιν ἡ λέξις. ὡς γὰρ ξεσμὸς ξέσμα, οὕτω δεσμὸς δέσμα. σιγαλόεντα δὲ ταῦτα, ὡς λόγῳ καὶ εἵματα ἔφη σιγαλόεντα, τὰ στιλπνὰ δηλαδὴ ἐμποιοῦντα δι' ἔκπληξιν ἢ σιγηλὰ καὶ ἄκρυπτα δι' ἁπαλότητα. ἡνία δέ γε σιγαλόεντα, καὶ κατ' ἄλλον τινὰ τρόπον ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Ἕρμιππος δὲ, καὶ ἀμύγδαλα σιγαλόεντα λέγει τὰ εὔθραυστα, ὁποῖα τὰ λεγόμενα θάσια. ὅρα δὲ καὶ ὅτι γενικῶς γυναικεῖον κόσμον δηλώσας ἐν τῷ εἰπεῖν δέσματα, εἶτα ἐπάγει κατὰ μέρος τὰ εἴδη. τὴν ἄμπυκα καὶ τὰ ἐφεξῆς. ἔστι δὲ ἄμπυξ μὲν ἀρσενικῶς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, διάδημά τι πρὸς ἀνάδεσιν τριχῶν. ἃς περιστέλλοντες οἱ παλαιοὶ, ὑπὸ τοῦτον περιῆγον. ἡ δὲ τοιαύτη φράσις, οἷον τινὰ κόμας ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, διαγράφει τὴν ἄμπυκα. ἐστὶ δέ φασιν, ἀμπυκίζειν, τὸ τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν. ἐντεῦθεν δὲ καὶ χρυσάμπυκες ἵπποι, δι' ὃ δέεσθαι στροφίῳ τὰς κορυφὰς τῶν τριχῶν. ἐν δὲ ῥητορικοῖς λεξικοῖς, εὑρέθη καὶ ταῦτα. ἀμπυκάσαι, ἀναδῆσαι. χαλινῶσαι. στεφανῶσαι. καὶ ἄμπυξ, χαλινός. συγκάθαμμα. ἐπίκρανον. καλύπτρα. διάδημα. στεφάνη. καὶ ὅτι ἄμπυκες, διαδήματα κατὰ μεταφοράν. καὶ ὅτι ἀμπυκίτου, διαδήματα. ἴσως διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας ὥς φησι Παυσανίας. ὃ καὶ ἀμπυκίζειν ἔλεγον. ἐκ μεταφορᾶς δέ φασι, καὶ ὁ τροχὸς, διὰ τὸ κυκλοτερὴς εἶναι. δῆλον δὲ ὡς καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα, περιαμπύκια ἐπὶ τριχῶν λέγειν εἴωθεν. εὕρηται δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ ὅτι περιαμπυκίζεται, τὸ περιπλέκεται τὰς τρίχας. κεκρύφαλος δέ φασι, κόσμος τις περὶ κεφαλὴν καὶ αὐτὸς, λεγόμενος κρονύφαντος. ἀναδέσμη δὲ, σειρὰ, ἣν κύκλῳ περὶ τοὺς κροτάφους ἀναδοῦσι. κρήδεμνον δὲ, τὸ μαφόριον. σημειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι καλῶς ἐπὶ μὲν Ἑκάβης τῆς γραός, συντόμως εἶπε λιπαρὰν ἔῤῥιψε καλύπτρην. ἐπὶ δὲ ταύτης ὡς νέας, ἐξειργάσατο ἐνδιασκευῶς τὸν κόσμον τῆς κεφαλῆς. εἰ δὲ δῶρον χρυσῆς Ἀφροδίτης τὸ κρήδεμνον τοῦτο, ἔοικέ τι καὶ ἀπὸ χρυσίας ὕλης ἔχειν ἐπαφρόδιτον. ἰστέον δὲ ὅτι φέρεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς κόσμος γυναικεῖος, ὃν περίθετον κεφαλὴν ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης Θεσμοφόροις. κεφαλὴ περίθετος, ἣν ἐγὼ νύκτωρ φορῶ. ἄδηλον δὲ, εἴτε κρήδεμνον αὐτή, εἴτε ἄμπυξ, εἴτε κεκρύφαλον, εἴτε ὁμοῦ πάντα ταῦτα μετὰ τῆς ἀναδέσμης. ἡ δὲ ῥηθεῖσα περίθετος κεφαλὴ, καὶ περικεφαλαία φασὶν ἐλέγετο. καθὰ καὶ παραπροσωπὶς, ἡ παρὰ τῷ προσώπῳ τιθεμένη. ἧς καθ' ὁμοιότητα καὶ παρώπια τὰ ὀφθαλμοῖς ἵππων περιτιθέμενα δέρματα, καὶ τὰ χάριν σκιᾶς ἀντήλια τὰ προβεβλημένα δηλαδὴ τῶν προσώπων τοῖς ἡλιαζομένοις. τὸ δὲ ἠγάγετο Ἕκτωρ, κυριωτάτη λέξις ἐπὶ γάμου. ἄγεσθαι γάρ ποτε γυναῖκα, κυριολεκτοῦντές φαμεν. ἡ δὲ μεταφορὰ, ἐκ τῶν ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένων δαμάλεων. ὅτι οὐ λόγους μόνον ὁ ποιητὴς οἰκτροὺς ἐνταῦθα ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ ὄψεις περιπαθεῖς. πῆ μὲν, τὸν Πρίαμον θανατῶντα εἰσάγων καὶ ἐξελθεῖν ἐπ' Ἀχιλλέα θέλοντα, κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τοῦ λαοῦ. πῆ δὲ, τὴν Ἀνδρομάχην, θέλουσαν ἀπολέσθαι εἰ μὴ αὐτὴν εἶχον ὅ ἐστι κατεῖχον γαλόῳ καὶ εἰνάτερες ὅ ἐστιν αἱ ἀνδράδελφοι καὶ αἱ σύννυμφοι, ὡς πολλαχοῦ ἐῤῥέθη. καὶ ὅρα τὸ γαλόῳ, πρὸ μιᾶς ἔχον τὸν τόνον ὡς ἐν τοῖς τοῦ Ἡροδώρου κεῖται καὶ Ἀπίωνος. φράζει δ' ἐνταῦθα Ὅμηρος, οὕτω. ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνάτερες ἅλις ἔσταν, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς πολυπληθές. αἵ ἑ, ἤγουν αἵ τινες αὐτὴν μετὰ σφίσιν εἶχον ἀτυζομένην ἀπολέσθαι ἢ ὀλέσθαι.

Ὅτι ἀμβλήδην γοόωσα ἡ Ἀνδρομάχη, τοιαῦτα λέγει μονῳδικῶς. Ἕκτορ. ἐγὼ δύστηνος. καὶ ἑξῆς ὡς ῥηθήσεται. χρὴ

Ἕκτορ. ἐγὼ δύστηνος. ἰῇ ἄρα γιγνόμεθ' αἴσῃ
Ἀμφότεροι. σὺ μὲν ἐν Τροίῃ, Πριάμου κατὰ δῶμα.

γὰρ

Αὐτὰρ ἐγὼ θήβῃσιν, ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ,
Ἐν δόμῳ ἠετίωνος. ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν,
Δύσμορος αἰνόμορον. ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι.
Νῦν δὲ σὺ μὲν, ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
Ἔρχεαι. αὐτὰρ ἐμὲ, στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις
Χήρην ἐν μεγάροισιν. πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὔτε σὺ τούτῳ
Ἔσσεαι ἕκτωρ ὄνειαρ ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος.
Ἦν περ γὰρ πόλεμόν τε φύγῃ πολύδακρυν ἀχαιῶν,
Αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
Ἔσοντ'. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούρας.
Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι.
Πάντα δ' ὑπεμνήμυκε. δεδάκρυνται δὲ παρειαί.
Δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους.
Ἄλλον μὲν, χλαίνης ἐρύων. ἄλλον δὲ χιτῶνος.
Τῶν, δ' ἐλεησάντων, κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε.
Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε.
Τὸν δὲ, καὶ ἀμφιθαλὴς, ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων.
Ἔρρ' οὕτως. οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν.
Δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἀστυάναξ. ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς
Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν.
Αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι παύσαιτό τε νηπιαχεύων,
Εὕδεσκ' ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης,
Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ.
Νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν,
Ἀστυάναξ, ὃν τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν.
Οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά.
Νῦν δὲ σὲ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων,
Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται ἐπεί κε κύνες κορέσωνται,
Γυμνόν. ἀτάρ τοι εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται
Λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
Ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ.
Οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς,
Ἀλλὰ πρὸς τρώων καὶ τρωϊάδων κλέος εἶναι.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

γοῦ πρόσωπον παρασημειώσασθαι. προθεωρητικῶς, ὡς οὐκ ἀπὸ τῶν προσώπων ἁπλούστερον ἡ γυνὴ ἄρχεται παθητικῶς, διὰ τὸν φόνον καὶ τὸν ἑλκυσμόν. ἀλλ' ἐκ τοῦ περιττοτέρου προοιμιάζεται, πατρίδος μεμνημένη καὶ προγόνων καὶ τύχης παλαιᾶς. ὅλως δὲ εἰπεῖν, συνάξας ὁ ποιητὴς τὸν ἀκροατὴν, καὶ συγχέας οἷς μικροῦ αὖ ἡ γυνὴ τῶν παθῶν ἐξέλιπε, διαχεῖ αὖθις καὶ εἰς αὖθιν ἀπαλύει, τῇ ἐνταῦθα μονῳδικῇ ἀφελείᾳ, ἵνα μὴ δόλου [illegible] εἴη ὁ ἐπὶ τῷ πένθει λόγος ἀλλὰ μετέχῃ καὶ γλυκύτητος. ἔχει δὲ τῇ γυναικὶ τὸ προοίμιον καὶ τὰ μετ' αὐτὸ, οὕτως. ἕκτορ. ἐγὼ δύστηνος. ἰῇ ἄρα [illegible] τίσι μιᾷ γενόμεθα ἤγουν ἐγεννήθημεν αἴσῃ ἀμφότεροι. σὺ μὲν ἐν τροίῃ, πριάμου κατὰ δῶμα. αὐτὰρ ἐγὼ θήβῃσιν, ὑποπλάκῳ ὑληέσσῃ, ἐν δόμῳ ἠετίωνος. ὃ ἤγουν ὅς μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν, δύσμορος αἰνόμορον. ὡς μὴ ὤφελλε τεκέσθαι. νῦν δὲ σὺ μὲν, ἀΐδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἔρχεαι. αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῷ ἐνὶ πένθεϊ λείπεις χήρην ἐν μεγάροισι. πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως, ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὔτε σὺ τούτῳ ἔσσεαι ἕκτορ ὄνειαρ ἐπεὶ θάνες, οὔτε σοὶ οὗτος. ἦν περ γὰρ πόλεμόν τε φύγῃ πολύδακρυν ἀχαιῶν, αἰεί τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ἔσονται. ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσουσιν ἀρούρας. ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν, παναφήλικα παῖδα τίθησι. πάντα δ' ὑπεμνήμυκε. δεδάκρυνται δὲ παρειαί. δευόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρὸς ἑταίρους. ἄλλον μὲν, χλαίνης ἐρύων. ἄλλον δὲ χιτῶνος. τῶν, δ' ἐλεησάντων, κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε. χείλεα μέν τ' ἐδίην' ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. τὸν δὲ, καὶ ἀμφιθαλὴς, ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε, χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοις ἐνίσσων. ἔρρ' οὕτως. οὐ σός γε πατὴρ μεταδαίνυται ἡμῖν. καὶ μέχρι τούτων ἐν στίχοις ἐννέα φράσας καθολικώτερον ὁ ποιητὴς διὰ τῆς μητρὸς τὰ τῆς ὀρφανίας δεινὰ, εἶτα μερικεύει ἀνελπίστως τὸ νόημα, δι' οὗ γνωμικῶς ἤδη ἐχαρακτηρίσθη ὁποῖα πάθοι ἂν κακὰ παῖς τις ἁπλῶς πατρὸς ὀρφανισθείς. ὁ μὲν τοιοῦτος οἷος νῦν ὁ τοῦ ἕκτορος, βασιλικὸς δηλαδὴ, καὶ ὑπὸ μικρὶ ἂν ἰδιώτῃ καὶ πατρῶσιν ὅ ἐστι θείοις ἐμφυλίοις καὶ πάππῳ βασιλεῖ. διὸ καὶ ἀθετοῦσί τινες τὰ ἰδιῶτα ἔπη ὡς καὶ μετ' ὀλίγα δηλωθήσεται. μερικεύων

δὲ ὡς

τι ὡς ἐρρέθη ὁ ποιητὴς τὸ ἐν τῷ καθόλου γνωματευθὲν, καὶ εἰς τὸ κατὰ φύσιν ἐπαινὰρ ὅ ἐστιν εἰς τὸ προκείμενον, τὸν ἀστυάνακτα δηλαδὴ, ἐπάγει ταῦτα. δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην, ἀστυάναξ. ὃς πρὶν μὲν ἑοῦ ἐπὶ γούνασι πατρὸς, μυελὸν οἶον ἤσθιε μόνον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημὸν ἥτοι λίπος. αὐτὰρ ὅθ' ὕπνος ἕλοι παύσαιτό τε νηπιαχεύων, εὕδεσκεν ἐν λέκτροισιν ἐν ἀγκαλίδεσσι τιθήνης, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπλησάμενος κῆρ. ὅπερ ὁ κωμικὸς ἐμπλήμενος λέγει. νῦν δ' αὖ πολλὰ πάθησι φίλου ἀπὸ πατρὸς ἁμαρτὼν, ἀστυάναξ. ὃν τρῶες ἐπίκλησιν καλέουσιν. οἶος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. νῦν δὲ, σὲ μὲν, παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων, αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεί κεν ὕγρον ἐπειδὰν κύνες κορέσονται, γυμνόν. ἀτάρ τοι εἵματα ἐν μεγάροισι κέονται λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν. ἀλλ' ἤτοι τάδε πάντα καταφλέξω πυρὶ κηλέῳ, οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, ἀλλὰ πρὸς τρώων καὶ τρωϊάδων κλέος εἶναι. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ τῆς γυναικὸς μονῳδικὸν χωρίον. τὰ δ' ἐν αὐτῷ ἐπιστασίας ἄξια, ταῦτα. τὸ μὲν ἀμβλήδην, ἀντὶ τοῦ ἀναβλητικῶς, ἤτοι προοιμιακῶς. προοιμιάζεται γὰρ ἡ γυνὴ ὡς προείρηται. ὥστε γίνεσθαι τὴν λέξιν, ἀπὸ τοῦ ἀναβάλλεσθαι ὅ ἐστι προοιμιάζεσθαι. ὡς τὸ, ὁ δ' ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν. ἢ καὶ ἄλλως ἀμβλήδην, τὸ ἀναμβλητικῶς. ὁρμητικῶς. ἀθρόως. καὶ συγκέκοπται ἀπὸ τοῦ ἀμβολάδην, ὅπερ πρὸ μικροῦ ἐρρέθη ἐπὶ ἀναζέοντος λέβητος. ἡ δὲ κατάρχὴ τῆς ῥηθείσης μονῳδίας, ὁμοία τῇ τῆς ἑκάβης. ἐκείνη μὲν γὰρ, ἔφη. τέκνον, ἐγὼ δειλή. αὕτη δὲ, ἕκτορ, ἐγὼ δύστηνος. λέγει δὲ καὶ κατωτέρω τὸ ἕκτορ, ἐπιμένουσα φιλίως τῷ ὀνόματι τοῦ ἀνδρός. μίαν δὲ αἶσαν λέγει, τὴν ἐπίσης ἐπ' ἀμφοῖν ἔχουσαν κατά γε τὸ δυστυχές. τὸ δὲ θήβαις ὑπὸ πλάκῳ ὑληέσσῃ, καινότερον συντέτακται. ἡ διὰ σαφήνειαν, ἵνα λέγῃ, ταῖς θήβαις, ἤγουν τῇ ὑποπλάκῳ πόλει. ἢ ὡς αὖ ἐμφαίνει ὅτι δύναται καὶ θήβη ὑπόπλακος λέγεσθαι ἑνικῶς ὡς τὸ, ᾠχόμεθ' ἐς θήβην. διὸ ὥσπερ γὰρ τῇ πληθυντικῇ δοτικῇ, ἑνικὴν ἐπήγαγε. περὶ δὲ θηβῶν τούτων, προδεδήλωται. τὸ δὲ τυτθὸν ἐοῦσαν, ὅμοιον τῷ, κεῖνον τυτθὸν ἐπίσχες, ἤτοι μικρά. κατὰ τὸ, κλυτὸς ἱπποδάμεια. τὸ δὲ δύσμορος αἰνόμορον, δηλοῖ μὲν ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτό. ἐχρησίμευσε δὲ τῷ καθάπερ προδεδήλωται, γράψαντι. δύσπαρις, αἰνόπαρις. ἔχει δὲ πρὸς ταῦτα ὁμοιότητα, καὶ τὸ, δυσάμμοροι. κοινῶς περὶ τῶν δύο λεχθὲν ὁμοζύγων, περὶ οὗ πρὸ βραχέων γέγραπται. τὸ δὲ ὑπὸ κεύθεσι γαίης ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῖς κευθμῶσιν, ἑρμηνεία ἐστὶ τοῦ, δόμους ἀΐδου. ὅς, τόπος ἐστὶν ὑπόγαιος, καὶ οὕτω κεκρυμμένος. διὸ καὶ ἀΐδης λέγεται ἤγουν ἀὴρ ἀφανὴς, ὃν οὐκ ἔστιν ἰδεῖν. ἀπουρίζειν δὲ ἀρούρας, τὸ ἀφορίζειν καὶ ἀφελέσθαι. καὶ ἔστι κατακλειωτάτη ἡ λέξις, τιθεμένη καὶ ἐπὶ ὑπερορίας. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ῥήματος, καὶ τὸ ἀπούρας. ἢ μᾶλλον ὥσπερ πρωτότυπον τοῦ ἀπουρίζειν, ὁμοίως τῷ, ἐρέθω ἐρεθίζω. ὁπλέω ὁπλίζω. ἀφρέω ἀφρίζω. καὶ τοιοῦτον μὲν τὸ ἀπουρίζειν. κατουρίζειν δέ γε, τὸ κατ' οὖρον πλέειν. ὡς τὸ, πόλιν κατ' ὀρθὸν οὐρίσας. ἐντεῦθεν δὲ ἄρχεται ὁ γνωμικὸς χαρακτὴρ, ὁ καθ' ὃ εἴρηται περὶ τῆς ἁπλῶς ὀρφανίας. μετρούμενος ἐν στίχοις ὡς προεδηλώθη ἐννέα. οὓς καθὰ ἐρρέθη, ἀθετοῦσί τινες, ὡς ἀδιαθέτους φασὶ καὶ κοινῶς τῷ τυχόντι παντὶ ὀρφανῷ πρέποντας. οὐ μὴν τοιοῦτος δὲ ὁ ποιητὴς ὁ ἀστυάναξ ἐὰν εἰ τυχὸν φύγῃ τὸν θάνατον. οὐ γὰρ δή που τὰ τοῦ τυχόντος ὀρφανοῦ πείσεται καὶ αὐτὸς ὁ βασιλικὸς ὀρφανός. ἔτι γε μὴν ἀθετίζεσθαι τῶν τοιούτων στίχων, οὐ μόνον ὡς ἀναρμόστους τῷ καιρῷ, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐτελεῖς τῇ συνθήκῃ καθὰ ἐκεῖνοι λέγουσι. μὴ θέλοντες γυναικείως στοχάσασθαι ἤθους, ἐν πάθει μεγάλῳ ταῦτα λέγοντος, ὅτι τοῦ πρὸς ἀκρίβειαν λαλεῖν οὐ διεφρόντιζε. παναφῆλιξ δὲ παῖς, ὁ τῶν ἡλικιωτῶν ἁπάντων ἀπηλλαγμένος. ἢ πάντη ἀφῆλιξ, οἷα τῇ ἀφηλικιότητι προστεθέντων καὶ τῶν τῆς ὀρφανίας κακῶν. τὸ δὲ πάντα ὑπεμνήμυκε, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάντα ἐστύγνακε. διὸ καὶ ἐπάγει. δεδάκρυνται δὲ παρειαί. ἢ μᾶλλον, τεταπείνωται. καταβέβληται. ὥσπερ δὲ εἰς γραφὴν μὲν πεζὴν οὐχ ἕλκεται, γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἡμύω τὸ ἐπικλίνω ἤμυκε. καὶ ἀττικῶς ἐμήμυκε. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, ἐμνήμυκε. ἀντὶ τοῦ κάτω δὴ νένευκε καὶ στυγνάζων κατακέκλιται. ὅτι δὲ τοῦ ἡμύω, πρωτότυπόν ἐστι τὸ μύω, ἐκδηλότατόν ἐστιν. αὐτὸ δὲ, ἐπὶ βλεφάρων καὶ χειλέων καί τινων ἑτέρων λέγεται. μέλλων δὲ αὐτοῦ, μύσω, ἐξ οὗ καὶ μύες καὶ μυώνες οἱ κατὰ σῶμα. καὶ μῦς τὸ ζωΰφιον. ἐκ δὲ τοῦ μύειν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, καὶ ποτήριον ἡ ἄμυστις, ἀφ' οὗ ἐστιν εὐμαρῶς πιεῖν. καὶ πόσις δὲ, ἣν ἀπνευστὶ πίνει τις μὴ μύσας. καὶ ῥῆμα ἐκμυστίζειν, τὸ ἐφ' ἑνὶ πνεύματι πίνειν. οἷον, λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ, ἵησιν εὐθὺς κύλικος εἰς κοῖλον πλάτος. ἔπειτ' ἄκρατον καὶ οὐ τεταργασωμένον ἔπινε, κἀξεμύστισε. πλάτωνος ὥσπερ τοῦ κωμικοῦ ὥς φησιν ἀθήναιος. ὡς καὶ τὸ, ἔπινον δὲ τὴν ἄμυστιν, μέτρου μέλους μεμετρημένου πρὸς ὠκύτητα χρόνου. ἐν δὲ τῷ, δῆλον χλαίνης ἐρύων δῆλον χιτῶνος, διαφοράν τι φανερὰν δηλοῖ χιτῶνος καὶ χλαίνης, καὶ ἰδίωμα ὑπογράφει παιδὸς λαλοῦσαι μὲν οὐκ ἔχοντος, ἑλκυσμῷ δὲ τῶν ἱκετευομένων ἐπιστρέφοντος. ὅτι δὲ χιτὼν οὐκ ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ λέγεται τὸ ἀμέσως περικεχυμένον λινοῦν ταῖς σαρξὶν ἀλλὰ καὶ τὸ ἁπλῶς ἱμάτιον, δεδήλωται μὲν ἄλλοθι. φαίνεται δὲ καὶ ἐκ τῶν τοῦ ἀθηναίου. ἔνθα δηλοῦται ὡς κόρυμβος, οὐ μόνον ἔφασι, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπὶ κεφαλῆς. οἷον. ἀθηναῖοι ποικίλους ἐπενδύοντες ἐπίδυνον χιτῶνας. κορύμβους δ' ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουν. ἐν τούτοις γὰρ, οἱ ποικίλοι χιτῶνες, οὐκ ἂν εἶεν ἐπικάμισα κατὰ τὴν κοινὴν παρατήρησιν. εἰ δὲ παρὰ τὴν κάραν ὁ κόρυμβος, καὶ ἐξ αὐτῆς ὁ κόρυμβος

κόρυμβος, ἑτέρου ὄντος λόγου. ὥσπερ καὶ ἐκεῖ ὁ ῥηθεὶς Ἀθηναϊκὸς τέττιξ, κρωβύλος ἐλέγετο καὶ εἰλάλον ὁ τέττιξ τὸ ζῶον. ὁμοίως δὲ καὶ ἡ κερκώπη, ζῶον αὐτῷ ὅμοιον τέττιγι, καὶ τρυγονίῳ. περὶ ὧν δηλοῖ ὁ κωμικὸς Ἄλεξις, εἰπών. σοῦ δ' ἐγὼ λαλιστέραν οὐπώποτε εἶδον, οὔτε κερκώπην γυναι, οὐ κίτταν, οὐκ ἀηδόνα, οὐ τρυγόνα, οὐ τέττιγα. χρῆσις δὲ κερκώπης, καὶ παρὰ Λιβανίῳ. κοτύλην δέ φησι τυτθόν, τὴν μικρὰν κυπελλίδα. ἀττικῶς δὲ εἴρηται καὶ ἰωνικῶς, καὶ ἡ τυτθός. κοτύλη δέ, οὐ μόνον εἶδος λιτοῦ ποτηρίου ὡς ἐνταῦθα κεῖται, ἀλλὰ καὶ παλάμης κοίλωμα. ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὃ τοιαύταις ἄν τις κοτύλαις ἀρύσαιτο, ἤγουν ἀμφοῖν χεροῖν. λέγεται δὲ κοτύλη, καὶ ἐπὶ πεδῶν περιλύπεδος. ἐφ' ὧν, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιχύσεις, καὶ ἡ κατὰ τὸ ἰσχίον δὲ τοῦ μηροῦ κοιλότης. ὅλως δέ, κοίλη πᾶσα κοτύλη, ὡς καὶ τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. ὅθεν καὶ κοτυλήρυτον, ὅπερ ἄν τις κοίλῳ τινὶ ἀρύσηται. παρὰ δὲ Ἀθηναίῳ κοτύλη πᾶν κοῖλον. φέρεται δὲ καὶ τοιαῦτα περὶ κοτύλης ἐν τοῖς τῶν παλαιῶν. κοτύλη, μέτρον. καὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρός. ἡ μὲν δὴ κοτύλη φησίν, ἑλληνικόν. ἡ δὲ ἡμίνα, οὐδαμοῦ. ἔστι δ' ὅτι παρ' Ἐπιχάρμῳ, ὃς καὶ ὀγγίας λέγει καὶ λίτρας. ἕτερος δέ τις φησίν, ὅτι Διόδωρος τὴν κοτύλην, καλεῖσθαι λέγει καὶ ἡμίναν. ἧς χρῆσις καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ ἐν τῷ, ὕδωρ χλιαρὸν ἡμίνας δύο. καὶ παρὰ Σώφρονι ἐν τῷ, κατάστρεψον τέκνον τὴν ἡμίναν. περὶ ἧς χρὴ σκοπεῖν ἡμᾶς μή ποτε ἡμίνα ἦ. τὸ ἥμισυ τοῦ ἴν. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, πλέον ἢ ὅπερ ἴν. κοτύλην δέ φασιν οὐ μόνον ἐπὶ ξηρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑγρῶν. κοτύλην γοῦν ὕδατος καὶ δύο κοτύλας κριθῶν Θουκυδίδης φησί. καὶ Ἀριστοφάνης, ἀλφίτων χοίνικας τρεῖς, κοτύλας δ' οὔσας. ἔστι δὲ καὶ κότυλος ποτήριον μόνωτον λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθὺ φασι. Παυσανίας δὲ ἱστορεῖ, ὅτι παιδιά τις ἦν ἡ καλουμένη ἐγκοτύλη, ἐν ᾗ διαπλέξας τις ὀπίσω καθὰ καὶ προδεδήλωται τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν, ἐπενωτίζετο τὸν αἰρούμενον. ὁ δ' ἐνθεὶς τὸ γόνυ ταῖς χερσὶ καὶ περιλαβὼν τοῦ αἴροντος τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον, ἐβαστάζετο. ἐκλήθη δέ φησιν ἐγκοτύλη, ἐπεὶ τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς κοτύλη λέγεται. εἰς ὃ κοῖλον, ἐντίθησι τὸ γόνυ ὁ βασταζόμενος. ἀλλαχοῦ δὲ γράφεται οὕτω. ἐγκοτύλη, παιδιά τις ὡς καὶ ἑτέρωθι γέγραπται, ἐν ᾗ κοιλάναντες χεῖρα, δέχονται τὰ γόνατα τῶν νενικηκότων, οἱ νενικημένοι, καὶ βαστάζουσιν αὐτούς. ἔτι ἰστέον καὶ ὅτι παράγωγον κοτύλης, κοτυλίσκη τε καὶ κοτυλίσκιον. οὗ μνεία παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν τῷ, κοτυλίσκιον τὸ χεῖλος ἀποκεκρουσμένον. καὶ ὅτι Αἰσχύλος, καὶ τὰ κύμβαλα κοτύλας φησὶν ἐν τῷ, χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀτοβεῖ. τὸ δὲ ἐπέσχε τί σημαίνει, δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις. τὸ δὲ χείλεα μὲν ἐδίηνεν, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε, κάλλιστα μέν ἐστι σχῆμα ὅμοιον τῷ ταξιάρχους μὲν ὑμῶν, ὑπάρχους παρ' ὑμῶν. ἑλκυσθὲν δὲ καὶ εἰς παροιμίαν, λέγεται ἐπὶ τῶν μικρά τινα δωρουμένων. δι' ὧν χείλη μὲν ὑγραίνεται, εἰς δὲ τὸ κατὰ στόμα ἐσώτερον, ὑγρότης οὐκ ἄνεισι. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν λόγοις μὲν ὑποσχετικοῖς εὐφραινόντων. οὐ μὴν καὶ τῇ ἔνδον ἀγαθῇ διαθέσει. δῆλον δὲ ὅτι ὑπερῴην λέγει, τὸν κατὰ στόμα οὐρανόν. ἄμφω καλούμενον, διὰ τὸ μὲν ὕψους κατηρεφὴς καθ' ὁμοιότητα ὑπερῴου τε οἰκήματος καὶ οὐρανοῦ. ἀμφιθαλὴς δὲ παῖς, ὁ ἀμφοτέρωθεν θάλλων, ἤτοι εὐδαιμονῶν. ἤγουν ᾧ πατὴρ καὶ μήτηρ περίεστιν. ἅπαξ δὲ ἡ λέξις εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἑτεροθαλὴς μέν τοι, ᾧ θάτερος τῶν φυσικῶν τούτων κλάδων ἀπέπτασται. καθ' ἣν ἔννοιαν, καὶ παῖδες πατρὸς μὴ ὁμομήτριοι, ἑτεροθαλεῖς λέγονται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου θάλλειν, καὶ θάλεια φησίν. ἐν τούτοις ὁ ποιητὴς τὰ ἀγαθὰ ὧν ἐμπίπλαται παῖς εὐδαίμονος πατρός, ὃς καὶ φίλον θάλος τοῖς γειναμένοις ἐστίν. οἱ δὲ παλαιοὶ λέγοντες ὅτι ἀμφιθαλεῖς οἱ ἔχοντες ζῶντας τοὺς δύο γονεῖς, προστιθέασι καὶ ὅτι οἱ τοιοῦτοι, τὰς τότε εἰρεσιώνας διεκόσμουν. ἐν δὲ τοῖς Παυσανίου, κεῖται ταῦτα. εἰρεσιώνη, θαλλὸς ἐλαίας ἐστεμμένος ἐρίῳ. προσκρεμαμένους ἔχων διαφόρους ἐκ γῆς καρπούς. τοῦτον ἐκφέρει παῖς ἀμφιθαλὴς καὶ τιθέασι πρὸ θυρῶν τοῦ Ἀπόλλωνος ἱεροῦ, ἐν τοῖς Πυανεψίοις. λέγεται γάρ φασι Θησέα, ὅτε εἰς Κρήτην ἔπλει, προσχόντα Δήλῳ τῇ νήσῳ διὰ χειμῶνα, εὔξασθαι Ἀπόλλωνι καταστέψασθαι κλάδοις ἐλαίας εἰ τὸν Μινώταυρον κτείνας, σωθῇ. καὶ θυσιάσειν. καὶ γοῦν τὴν ἱκετηρίαν ταύτην καταστέψας, ἑψῆσαι λέγεται χύτρας ἀθάρας καὶ ἔτνους. καὶ βωμὸν ἱδρύσασθαι. διὸ καὶ Πυανέψια λέγεσθαι, διὰ κυαμέψια. διὰ τὸ πυάμους πρότερον τοὺς κυάμους καλεῖσθαι. ἦγον δὲ ἔθ' ὅτε ταῦτα, καὶ ἐπὶ ἀποτροπῇ λιμοῦ. ᾖδον δὲ παῖδες, οὕτως. εἰρεσιώνη, σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους, καὶ μέλιτος κοτύλην, καὶ ἔλαιον ἐπιψήσασθαι. καὶ κύλικ' εὔζωρον, ἵνα μεθύουσα καθεύδῃ. μετὰ δὲ τὴν ἑορτήν, ἔξω ἀγρῶν τιθέασι παρὰ τὰς θύρας. Κράτης δέ φησιν ἀφορίας ποτὲ κατασχούσης Ἀθήνας, θαλλοῖς καταστέψαντας ἐρίοις, ἱκετηρίαν ἀναθεῖναι Ἀπόλλωνι. ἀλλαχοῦ δὲ λέγεται καὶ ὅτι στέμμα λευκὸν καὶ φοινικὸν ἀπήρτητο τοῦ θαλλοῦ. καὶ ὅτι προὐτίθετο ἱκεσία τῷ Ἀπόλλωνι καθ' ἣν ἡμέραν οἱ περὶ Θησέα σωθῆναι δοκοῦσι. καὶ ὅτι κατὰ χύσματα καὶ κύλικα οἴνου κεκραμένην καταχέοντες αὐτῆς, ἐπέλεγον τὴν ῥηθεῖσαν ᾠδήν. δαιτὺν δὲ τὴν δαῖτα λέγει, ὡς τὸ βρωτὺν καὶ ἐδητύν. τὸ δὲ πεπληγώς, νῦν μὲν ἐνέργειαν δηλοῖ, τεθὲν ἀντὶ τοῦ πλήξας. σημαίνει δέ ποτε καὶ πάθος, κατ' ἔθος ἐνεργητικοῦ εἴδους παρακειμένου. τὸ δὲ ὀνειδείοις, ἐλλέλειπται τὸ, ἔπεσι. τὸ δὲ ἐνίσσων ὅ ἐστι κακολογῶν, ἐκ τοῦ ἐνίπτω παρῆκται. ἀφ' οὗ ἐνιπή, ἡ δι' ἐπῶν ἐπίπληξις. ὧν προηγεῖται τὸ ἐνέπω. τὸ δὲ ἔρρε καὶ ἑξῆς ὁ στίχος ὅλος, εὐτελὴς τῇ διανοίᾳ ἐστὶ καὶ εὐπερίγραπτον. ἠθοποιΐα γάρ ἐστιν ὡς ἀπὸ νηπίου μὴ δυναμένου κάλλιον λαλεῖν. τὸ δὲ δακρυόεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην, δείκνυσι καὶ αὐτὸ προσσημανθῆναι τοῖς ἀνωτέρω αὐτοῦ κειμένοις ἐννέα στίχοις τοῦ γνωμικοῦ. εἶτα ἐπάγεσθαι ἀσυνδέτως κατὰ ἀπόστασιν τό, Ἀστυάναξ. ὡς εἴ-

τῶν εἰπὼν ἐν τοῖς ἑξῆς στίχοις, ὅτι τάδε καὶ τάδε καθολικῶς εἰπεῖν πάσχει ὁ ὀρφανικὸς παῖς, εἶτα ἐπιφέρει, ὅτι ὁ ἐκεῖθεν καὶ ἀστυάναξ. ἢ τοιοῦτος ἔσται ὁ ἀστυάναξ. ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον. ὡς δὲ ὁ ὁμηρικὸς ἀστυάναξ ὁμοίως πέπονθε καὶ ἐπί τινος διοικήτου τὰ εἰς λαγνείαν ἀπὸ τοῦ σύμ ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ, δεδήλωται καὶ ἀλλαχοῦ. ἔστι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ σύμ γίνεται ὁ ἄστυτος. ὅθεν παρὰ σοφοκλεῖ, πλουτιδῶν ἄστυτος οἶκος, ἤγουν ἄκαρπος. ἄγονος. καὶ φθίνει δόμος ἀστύτοισι δεσπόταις κεκρημένος τύχαις. φασὶ δὲ κατὰ τὴν παρὰ τῷ ἀθηναίῳ ἱστορίαν, καὶ θριδακίνην τὴν ἐκ γενέσεως πλατύφυλλον καὶ πιτυρώδη καὶ ἄκαυλον, ἀστύτιδα καλεῖσθαι ὑπὸ γυναικῶν. εὐνοῦχον δὲ γε, ὑπὸ τῶν πυθαγορείων. ἐπειδή φησιν ἀσθενεῖς εἰσὶ πρὸς τὰ κατὰ τὴν ἀφροδίτην οἱ συνεχῶς χρώμενοι θριδακίνῃ. διὸ καὶ δοκεῖ τὸ φυτὸν μισητὸν εἶναι τῇ ἀφροδίτῃ τά τε ἄλλα, καὶ κατὰ μῦθον κύπριον. ὃς λέγει ἄδωνιν καταφυγόντα εἰς θριδακίνας, ὑπὸ κάπρου ἀναιρεθῆναι. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ στίγλη, ἄστυτις εἶναι, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, οὐκ ἐθέλει ἡ ἀθέρων ἐπήρατος εἶναι, ἤγουν ἐράσμια τοῦ κατ' ἄνθρωπον σπερματικοῦ πυροῦ. διὸ ἐπάγει, καὶ στύματα μισεῖ, ἤγουν αἰδοίων τάσεις. τὸ δὲ τοιοῦτον πυρὸν, ἀεισοφάνης μὲν ἐν ὄρνισι, κοινῶν εἶπεν, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν. οἱ δὲ σεμνότεροι, δίμας καλοῦσι. καὶ καθύπερθεν εἰς τοῦτο, πλάτων ὁ κωμικὸς, εἰπὼν τὸν βολβὸν, ὃς πολὺς ἐν ἀθήναις φύεται. ὅτι τὸ δίμας ἀνορθοῖ, τουτέστι τὸ αἰδοῖον ἐντείνει. τοιοῦτον γὰρ φύσει κατὰ ἰδιότητα ὁ βολβός. Τὸ δὲ ἐπὶ γούνασι πατρὸς, συγκροτεῖται ὑπὸ τοῦ, παῖδες ἐν γούνασι παππάζουσι. καὶ, ἐπ' ἐμοῖς ἐγὼ γούνασι καθίσσας. ἔτι, δακρυόεσσα γούνασι πατρὸς ἐφίζετο. ὅτι δὲ παππάζειν τὸ, πάππα ἤγουν πατέρα προσφωνεῖν, προδεδήλωται. χρῆσις δέ φασιν αὐτοῦ, παρὰ φιλήμονι ἐν ᾧ, ἀγύρριος δὲ παρατεθεὶς καράβου, ὡς εἶδεν αὐτὸν, χαῖρε πάππα φίλτατε εἶπεν, ἤγουν εἰπὼν, τὸν πατέρα κατεσθίειν. ἦν γὰρ ἴσως ὁ ἀγύρριος, υἱὸς καράβου τοῦ φιλίχνου. τὸ δὲ μυελὸν οἶνον, πιθανὸν ποιεῖ καὶ τὸ τοῦ ἀχιλλέα κατά τινας οὕτως ἐκτραφῆναι. τοῦ δὲ νηπιαχεύειν, πρωτότυπον τὸ, νηπίαχον ἐστί. τὰς δὲ ἀγκάλας ἀγκαλίδας εἰπὼν, συντηρεῖ αὐτὰς τῇ βραχύτητι τοῦ ἐγκοιμωμένου ἐν ταῖς βρεφυλλίου. ἐμνήσθημεν δέ που καὶ πρὸ τούτου ἀγκαλίδων, ἐξ ὧν οὐ μόνον οἱ ὡς ἐκεῖ ἐγράφη ἀγκαλιδαγωγοί, ἀλλὰ καὶ ἀγκαλιδαγωγεῖν κατὰ παυσανίαν, τὸ ἀγκαλίδας ἄγειν ἐπὶ κτηνῶν, ἢ πλοίων, οὐκ αὐτὸν φέροντα. τοῦτο δὲ ἀγκαλιδοφορεῖν. ὥστε ὁμώνυμον καὶ ἡ ἀγκαλίς. οὐ μόνον ὁμηρικῶς ἀγκάλην δηλοῦσα, ἀλλὰ καὶ δεσμὸν ξύλων, ἢ τοιούτων τινῶν. κοιμᾶσθαι δὲ ἐν ἀγκάλαις ὁ παῖς λέγεται, ἢ ὡς συγκοιμώμενος τῇ τιθήνῃ, ἢ ὅτι καὶ ἄϋπνος ἐκείνη οὖσα, εἶχε τὸ λέκτρον σύμμετρον πρὸς ταῖς ἀγκάλαις ἐν ᾧ ἐκάθευδεν ὁ παῖς, ὡς φασιν οἱ παλαιοί. θάλεα δὲ ὡς καὶ προερρέθη, τὰ τοῦ θάλλειν αἴτια ἀγαθά. κεῖται δέ ποτε ἡ λέξις καὶ ἐπὶ φυτοῦ. τὸ δὲ ἐπίκλησιν, ἀντὶ τοῦ ἐπίκλην ὡς προδεδήλωται. διώνυμος δέ ἐστιν ὁ ἀστυάναξ. ὧν μὲν κυρίῳ, σκαμάνδριος καλούμενος καθ' ὅμηρον, ὡς καὶ πρὸ τούτων δεδήλωταί που. ἐπίκλην δὲ, ὁ ἀστυάναξ. διατί; διότι φησὶ μόνος σὺ ὦ ἕκτωρ ἔρυσο, τουτέστιν ἐφύλαξας πύλας αὐτοῖς καὶ τείχεα μακρά, ὡς εἶναι τὸ ἐπώνυμον ὄνομα τοῦ βρέφους, οὐ δι' ἑαυτὸ, ἀλλὰ διὰ τὸν πατέρα. ὡς καὶ ὀδυσσεύς, τοὔνομα διὰ τὸν πάππον εἶχεν αὐτόλυκον, καθὰ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλοῦται. καὶ ὡς ἡ κλεοπάτρα ἐν ταῖς λιταῖς, ἀλκυόνη ἐπικληθῆναι ἱστόρηται διὰ τὸ πενθητικὸν τῆς μητρός. καὶ ὅρα ὅτι ἀστυάναξ, οὐχ ὡς ἁπλῶς βασιλέως ὄντος τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ὡς ἐρυομένου τὸ ἄστυ τουτέστι φυλάσσοντος. ὃ δὴ ἔργον ἄνακτος. ὃς ἀπὸ τοῦ ἀνακῶς ἔχειν ὅ ἐστιν ἐπιμελῶς ἐτυμολογούμενος ὡς ἐν ἄλλοις ἐρρέθη, πόλεώς ἐστιν ἐπιμελητής καὶ ὡς οὕτως εἰπεῖν, ἐρυσίπολις. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ, ἔρυσο πύλας, καὶ τείχεα μακρά. ὁ δὲ τρόπος οὗτος, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογικοῦ οὐ χάριν καὶ ἡ τοῦ ἀστυάνακτος ἐπανάληψις γέγονεν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ ἕκτωρ ὄνομα, τὸ τοῦ ἥρωος τῆς περὶ τὴν πόλιν φυλακτικῆς προμηθείας ἐστὶ σημαντικὸν, καὶ τοῦ ὡς εἰπεῖν συγκρατήσεως. παρὰ τὸ ἔχω γάρ ἐστιν, ἕκτωρ εἰπεῖν καὶ συνοχεύς, ἤτοι κρατητής. ὡς δηλοῖ καὶ λυκόφρων, εἰπὼν τὰς ἀγκύρας, ἕκτορας πλημμυρίδος. ἤγουν ἐφεκτικὰς τῆς τῶν κυμάτων ῥύμης. αἰόλαι δὲ καὶ νῦν σκώληκες σαρκῶν, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ῥοπῇ τοῦ ι εἰς υ. τὸ δὲ χερσὶ γυναικῶν τετυγμένα, ὡς τοῦ ὑφαίνειν γυναιξὶ μόναις τότε ἀνειμένου. τὸ δὲ, ἀλλὰ πρὸς τρώων καὶ τρωιάδων κλέος εἶναι, δυσνόλως μὲν πέφρασται. δηλοῖ δὲ τὸ, ἀλλ' ἔστω σοι κλέος ἡ τῶν ἱματίων καῦσις, ἔμπροσθεν πάντων τῶν ἐν τῇ τροίᾳ. ὁμοίως τῷ, πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων, ἤγουν ἔμπροσθεν θεῶν καὶ ἀνθρώπων. ἵνα λέγῃ ὅτι οὐδὲν μέν σοι ὄφελος τοῦ καταφλεχθῆναι πυρὶ τὰ εἵματα ἐπεὶ οὐδὲ ἐγκεῖσθαι μέλλεις αὐτοῖς, τὸ δὴ ὄφελός τί ἐστι τοῖς κατειμένοις εἵματα. ὅμως δὲ κλέος σοι ἔσονται. τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ πολλὰ καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀνδρομάχην ὁμηρικοῦ τούτου χωρίου, εἰς πεζογραφίαν παρελκύσαντες κατὰ λόγον παραπλοκῆς. καὶ μᾶλλον ὅτε χηρείαν τις ἢ ὀρφανίαν ἀποδύρεται. καὶ ὅτι ἐντεῦθέν τις πενιχρῶν μεταλαβὼν, συγκείμενος ἐπὶ ἀνελεῖς καὶ σμικροδώρους ἐρεῖ ὡς κρεῖττον χείλεα μὲν διῆναι, ὑπερῴην δὲ μὴ διῆναι, ἤπερ ἐκ δαιτύος συφελίξαι χερσὶ πεπληγότα. Τὸ δὲ μυελὸν ἐσθίειν καὶ θρεμμάτων δημὸς, ἐπὶ τρυφώντων ῥηθείσεταί ποτε, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀλληλισμένου βίου. ὥσπερ καὶ τὸ εὕδειν ἐν λέκτροις. εὐνῇ ἐν μαλακῇ θαλέων ἐμπλησάμενον κῆρ. εἰ δὲ καὶ κακόβιος ὁ τρυφῶν, προσαρμόσει καὶ τὸ, ἐν ἀγκαλίδεσσι τοῦ δεῖνος. Τὸ δὲ οὐδὲν σοί γ' ὄφελος ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεαι αὐτοῖς, νῦν μὲν, ἐπὶ ἀνδρὸς εἴρηται μάτην σχόντος ὑφάσματα πολλά. παρῳδηθέντος δὲ τοῦ, οὐκ ἐγκείσεαι, εἰς τὸ, οὐ χρήσεαι, σκώμματ' ἔσται εἰς πολυχρήματα φειδωλόν. κυελολεκτεῖται δ' ἐνταῦθα τὸ ἐγκείσεαι. τὸ μέντοι κοινῶς ἐγκεῖσθαι λεγόμενον, οἷον τὸ, καρδίαν ἐπιμελῶς ἐγκεῖσθαι τῷ πονηρῷ καὶ εἴ τι τοιοῦτον, ἐπὶ ἐνστάσεώς τινος καὶ ἐπιμονῆς λαμβάνεται. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, οὐδὲν σοί γ' ὄφελος, ἀσυνδέτως φασθὲν καθὰ καὶ ἄλλα πρὸ αὐτοῦ διὰ τὴν ἀγωνίαν τοῦ λαλοῦντος προσώπου, δύναται καὶ ἐλλιπῶς ἔχειν. ἵνα λείπῃ σύνδεσμος αἰτιολογικός. οἷον ὁ γὰρ, ἢ ὁ ἐπεί. ὡς λεγέσθαι τὸ ἀνδρομάχης, ἐπεὶ οὐδέν σοί γ' ὄφελος. ἢ οὐδὲν γάρ σοί γ' ὄφελος.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ψ. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Αχιλλεὺς τῶν νοσφισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι πατρόκλῳ, τυραννήσας καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ. ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν, διομήδης. δρόμῳ δὲ, ὀδυσσεύς. ἄλλοι δὲ, ἄλλως. καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

15 45

ΙΛΙΑΔΟΣ Ψ ΟΜΗΡΟΥ

ΡΑΨΩΔΙΑΣ:

Τι τὸ ψῖ, κοινῶς μὲν, ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐπιγράφεται. ἡρωϊκῶς δὲ, ψῖ, δαπανοῖσιν ἀγῶνα διδοὺς ἐτέλεσσεν ἀχιλλεύς. Ὅτι ἐν τῷ, ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πόλιν, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς κυπρίων ἐστὶ τῶν ἐν Σαλαμῖνι λέξις ἡ πόλις, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. ἐν δὲ τῷ, ἀχαιοὶ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο, φασὶν ὅτι ἡ μέχρι σιγείου θάλασσα, ἑλλήσποντος ἐλέγετο. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ πλατὺς ἑλλήσποντος. περὶ οὗ προγέγραπται. Ὅτι ἐν τῷ, μυρμιδόνες ταχύπωλοι κατὰ τὸ ἀλλαχοῦ αἰολοπώλους, ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι, κολακευτικῶς ὁ ἀχιλλεὺς προσφέρεται τοῖς ὑπ' αὐτῷ, ἵνα προθύμους ποιήσωσιν ὅπερ ἀξιώσει. τὸ δὲ ἐστι τοιοῦτον. μὴ δήπω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους. ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες, πάτροκλον κλαίωμεν. ὃ γὰρ, ἤγουν τοῦτο, γέρας ἐστὶ θανόντων. οἱ δὲ, ποιοῦσιν οὕτω. καὶ εὐθὺς ᾤμωξαν ἀολλέες. ἦρχε δ' ἀχιλλεύς. ἐστι δὲ οἰμώζειν, τὸ, κατὰ ὀνοματοποιΐαν οἴ τε λέγειν καὶ ὤ. ἐξ ὧν ὡς καὶ προδεδήλωται, τὸ οἰμώζειν σύγκειται. ὥσπερ ἐλελίζειν τὸ ἐλελεῦ. οἰμώζοντες. ἀχιλλεὺς δέ γε κατωτέρω ἐν λόγῳ διεξοδικῷ ἁδινοῦ ἐξάρχων γόοιο, λέγει ἃ θέλει. Τὸ δὲ λυώμεθα ἵππους, οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες, ἐστὶ καὶ ἐνεργητικῶς λέγειν

Ὣς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν. αὐτὰρ ἀχαιοί,
Ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἴα ἀποσκίδνασθαι Αχιλλεύς,
Ἀλλ' ὅγε οἷς ἑτάροισι φιλοπτολέμοισι μετηύδα.
Μυρμιδόνες ταχύπωλοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἑταῖροι.
Μὴ δή πω ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἅρμασιν ἆσσον ἰόντες,
Πάτροκλον κλαίωμεν. ὃ, γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Αὐτὰρ ἐπεί κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,
Ἵππους λυσάμενοι, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ᾤμωξαν ἀολλέες. ἦρχε δ' Αχιλλεύς:
Οἱ δὲ, τρὶς περὶ νεκρὸν ἐΰτριχας ἤλασαν ἵππους:
Μυρόμενοι. μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσε.
Δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν
Δάκρυσι. τοῖον γὰρ πόθεον μήστωρα φόβοιο.
Τοῖσι δὲ πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,
Χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου:

λύομεν καὶ λύσαντες. διὸ κατωτέρω, λύον ἵππους φησὶ, δυνάμενος καὶ ἐνεργητικῶς φάναι, λύοντο. κυρία δὲ λέξις τὸ λύειν ἐπὶ τοῦ ἀποζευγνύειν ἵππους, διὸ καὶ ἐπέμφθησαν αὐτῇ. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ λυώμεθα καὶ λύον, συστέλλεται ἡ ἀρχουσα. ἐν δὲ τῷ λυσάμενοι, ἐκτείνεται. Τὸ δὲ αὐτοῖς ἅρμασιν, ἀττικῶς

ἔχει, ἀντὶ τοῦ σὺν αὐτοῖς ἅρμασιν. ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τό, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. οὗ σαφέστερον πρὸ τούτων ἔφη Πρίαμος τό, κορεσσάμεθα κλαίοντε. ἔστι δὲ ἐν ἀμφοῖν ταυτότης, διὰ τὸ τέρψιν τινὰ καὶ ἐν τῷ γόου κόρῳ ὑπεῖναι, κατὰ τό, μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. Ὅτι ὥσπερ τεῖχος ἐλάσαι πόλει λέγεταί τις, ὅτι δηλαδὴ κύκλῳ αὐτὴν περιβέβληκεν, οὕτω πως κἀνταῦθα ἐπὶ κυκλωτεροῦς ἑλιγμοῦ τὴν λέξιν θεὶς ὁ ποιητὴς, φησίν. οἱ δὲ, τρὶς περὶ νεκρὸν ἐϋτριχας ἤλασαν ἵππους, μυρόμενοι. τοῦτο δὲ τὸ ἤλασαν, ἡνιοχικὴ ἄλλως λέξις ἐστίν. καὶ ὅρα ὅτι οὐκ ἐγγύς που τοῦ μυρόμενοι, τοὺς μυρμιδόνας τέθειτο, ἀλλὰ μετὰ στίχους ὀκτὼ ἵνα μὴ δόξῃ διὰ τὸ μυρμιδόνες μυρόμενοι, τῇ ἠχήσει ἀκαίρως παίζειν, ἐφ' οἷς οὐκ ἐχρῆν. δῆλον δ' ὅτι δαψιλέστεραν ῥοὴν δακρύων δηλοῖ τὸ μύρεσθαι, οἷα κυριολεκτούμενον ἐπὶ ὑδάτων, ἐφ' ὧν καὶ τὸ μορμύρειν ὡς προείρηται. διὸ καὶ ἑρμηνεύων τὸ τῆς λέξεως ὑπέρτολμον, ἐπάγει. δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα, φωτῶν δάκρυσι. καὶ εἰσὶν ὡς εἰκὸς καὶ ταῦτα, κατὰ τὰ ὡς ἀπὸ κρήνης που μελανύδρου καταπεῤῥεύσαντα τῆς βασιλικῆς κεφαλῆς. οὐ μόνον δὲ, οὐ μόνον ὁ πόθος, ἴδιον γάρ φασιν ποθεῖν μήστωρα φόβοιο ἐγείρειν τὸν Πάτροκλον, ἀλλὰ καὶ τὸ μυθικῶς θεόθεν, ἐπεί σφι Θέτις γόου ἵμερον ὦρσεν. ὡς ἄλλως ἀμήχανον ὂν οὕτω δαψιλὲς ὡς οἷα κρουνηδὸν καταπηγνῦν δάκρυον. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φωτῶν δάκρυσι καὶ ἑξῆς, ὡς ἐπὶ αἰσθανομένων αὐτοῦ δὴ τοῦ ψάμμου, καὶ τῶν τευχέων τινὲς αἰνίττονται, καὶ πενθούντων καὶ δακρυόντων ἐπὶ τῷ κειμένῳ. οὐκ εὔδηλον δὲ ὅτι πάνυ τερατῶδές ἐστι τὸ οὕτω νοῆσαι. καὶ ὅμως κεῖσθω καὶ τοῦτο, εἰς ἔννοιαν ἀμφιβόλου πράγματος. κάλλος δὲ κατ' ἐπαναφορὰν τό, δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο τεύχεα, ὁμοστοιχοῦν δὲ ὥσπερ τό, δεύω καὶ δαίνω τὸ ὑγραίνω, οὕτω καὶ δεύω καὶ δεύω. τὸ μέντοι δεύω, τὸ ἐλλείπω, ἄλλως ἔχει. ἐκ τοῦ δέω γὰρ ἐκεῖνο αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ γίνεται. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, ὁ δεύτερος καὶ ὁ δεύτατος.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου, ἤγουν τὰς ἑαυτοῦ ἐπὶ τοῖς τοῦ ἑταίρου στήθεσιν, ἢ τὰς τοῦ ἑταίρου ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ, ἀμφίβολος γὰρ καὶ αὐτὴ ὡς καὶ προῤῥέθη ἔννοια, τοῦ δὲ γόου ἐξῆρχεν ὃν πᾶς εἴποι ἂν βραχὺ προῳδήσας, ἐπὶ νεκρῷ φίλῳ τιμωρησαμένῳ κατὰ τὸ ὑπεσχημένον, χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι. πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ πάντα, μετρεῖ δύο μόνα. τὸ τὸν Ἕκτορα δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. καὶ τὸ δώδεκα πρὸ τῆς πυρᾶς ἀποδειροτομήσειν Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν φησὶ κταμένοιο χολωθείς. ταῦτα γὰρ τὰ δύο τῷ Πατρόκλῳ προσλογίζονται. ὁ δὲ πολὺς ἐκεῖνος φόνος, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ τῶν Ἑλλήνων αὐτῷ κατεπέπρακτο.

Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Δώδεκα δὲ προπάροιθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν
Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθείς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἕκτορα δῖον ἀεικέα μήδετο ἔργα,
Πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Μενοιτιάδαο τανύσσας
Ἐν κονίῃς. οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντ' ἕκαστος,
Χάλκεα μαρμαίροντα. λῦον δ' ὑψηχέας ἵππους.
Κὰδ δ' ἷζον παρὰ νηῒ ποδώκεος Αἰακίδαο,
Μυρίοι. αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.
Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ
Σφαζόμενοι. πολλοὶ δ' ὄιες καὶ μηκάδες αἶγες.
Πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ,
Εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο.
Πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρυτον ἔῤῥεεν αἷμα.

Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὰ ὑπεσχημένα πλείστα ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ Ἀχιλλεὺς, ἐρεῖ. πάντα ἤδη τοι πεπληρωμένα ὥσπερ ὑπέστην. ἔνθα καὶ τό, Τρώων ἀγλαὰ τέκνα περιφράζων, φησί. Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλούς. Ὠμὰ δὲ δάσασθαι, ἢ ἀντὶ τοῦ ὠμῶς, ἢ καὶ κατ' ἔλλειψιν τοῦ, κρέατα. δέχεται γὰρ καὶ οὕτως. Ἰστέον δὲ ὅτι οἰκτου κινητικὸν ἡ πρὸς νεκρὸν ὁμιλία. εἰ καὶ ἄλλως γλυκείας ἐννοίας ἐστὶν ἡ τῶν ἀψύχων προσφώνησις. Τὸ δὲ χαῖρε καὶ ἐν ᾅδου δόμοις, ὁμοιοῦταί πως τῷ, εἴπερ ἐστὶ καὶ ἐν ᾅδου χαίρειν τινὰ, ἔχει τοῦτο ἀφ' ἡμῶν. καὶ δὴ παραδίδωσιν ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ μυθικὴ νεκυΐα, τοιαῦτά τινα Ἀχιλλεὺς γοῦν ἐκεῖ. χαίρει μαθὼν ἀγαθά τι τοῦ υἱοῦ. ἀνάπαλιν δὲ τοῦ χαίρειν διατίθεται ὁ μέγας Αἴας ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ Ὀδυσσεῖ. εἰ δὲ τὸ χαίρειν οἱ ὕστερον ταῖς ἐπιστολαῖς ἀπεχαρίσαντο, ἀλλ' ὁ ποιητὴς, ἄλλα οἶδεν. Ὅτι θυμῷ νικώμενος Ἀχιλλεὺς, ἅμα τῷ ῥαθῆναι γόῳ αὐτοῦ, ἀεικέα μήδετο ἔργα εἰς Ἕκτορα, πρηνέα πὰρ λεχέεσσι Πατρόκλου τανύσας ἐν κονίῃσι. τίνα δὲ ἦν ἃ μήδετο ἀεικῆ ἔργα, σιωπᾷ. οἱ δὲ παλαιοί φασιν ἀεικέα ἔργα ὑπ' αὐτοῦ Ὁμήρου νοεῖσθαι, τὸ ἐπὶ στόμα τι ἐκτεῖναι κατὰ κόνεως, καὶ ἐνυβρίζειν τῷ οὐκ ἀντιλαμβανομένῳ, καὶ γοῦν διὸ αἰκίζεσθαι κεφαλὴν, καὶ τὸ τρὶς ἕλκεσθαι περὶ τὸ σῆμα τοῦ Πατρόκλου ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ἱστορήσει. ἔστι δὲ καὶ περιφραστικῶς νοοῦσιν ἀεικέα μήδεσθαι ἔργα, τὸ αἰκίζεσθαι πληγαῖς. ἵνα λέγῃ ἀεικέα ἔργα, τὰ αἰκιστικά. διὸ καὶ περὶ

τοῦ

πὺς ἐδήλωσε. καὶ μὴν τοῦτο καὶ ἄλλως πρὸς ὕβριν γενέσθαι φαίνεται, ἵνα μὴ ὁ ὕπτιος νεκρικῷ νόμῳ κέοιτο. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ἀεικέα ἔργα, οὐ μόνον εἰρῆσθαι τὸ, πρηνέα τανύσαι τὸν νεκρὸν ἐν κονίῃσι, καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ παίσας πλέω, περὶ δύο τινῶν ἐρρέθη ἢ μὴν πλειόνων. Ὅτι τὸ ἀποδύεσθαι τὰ τοῦ πολέμου τεύχη, οὕτω ἀφοπλίζεσθαι λέγει, οὐ μὴν ἁπλῶς ἀφοπλίζεσθαι· οὔπω γὰρ τότε τὰ ὅπλα ἐπὶ πολεμικοῖς ἐκκρεμολικτῆρσι σιδηροῖς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔγνωσται. φησὶ γοῦν. οἱ δ' αὖτ' ἀφοπλίζοντο ἕκαστος χάλκεα μαρμαίροντα. λῦον δ' ὑψηχέας ἵππους σὺν καὶ ἀλλαχοῦ ῥηθείσας. Ὅτι ὁ τάφος, τάφον μενοεικέα δαίνυ Ἀχιλλεύς, τάφος οὐ κατά τινας ὁ μετὰ τὸ ταφῆναί τινα, περίδειπνος. ἀλλ' ἁπλῶς ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μή πω ταφέντος, τάφος τοιοῦτος νῦν γίνεται. ὃς πρὸς ἑσπέραν γενόμενος νῦν, καὶ δόρπος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται. ὡς δηλοῖ τὸ, δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες. καὶ, δόρπον ἐφοπλίσαντο ἕκαστοι. τὸ δ' αὐτὸ καὶ δαῖτα ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ οὐχ ἁπλῶς μέντοι. ἀλλὰ συγγραφὴν ὡς ἐπὶ νεκρῷ γινομένην, ὃς ἐς συγὸς κατὰ μῦθον ἀπέσιν. οἱ δὲ γλωσσογράφοι, φασὶν ὅτι Κύπριοι καὶ τὸν φόνον τάφον καλοῦσιν. ἕτεροι δὲ καὶ τὴν ταφὴν, τάφον λέγεσθαι οἴονται ὡς καὶ τὴν χολὴν, χόλον. διὸ καὶ τάφου μνῆμα, ἤγουν ταφῆς μνημόσυνον. ὃ δή φησιν ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητής. καὶ τὸν ἐπιτάφιον δὲ ἀγῶνα, τάφον καλεῖσθαί φασιν. ὡς τὸ, ἐς τάφον ἔνθα πάντας ἐνίκα. Τὸ δὲ μενοεικέα, νῦν μὲν, δαιτὸς ἐπίθετον. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ κτήματα μενοεικέα κεῖται. Τὸ δὲ δαίνυ ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ῥηθέντος τάφου, ὡς δαιτὸς ὄντος. ἵνα λέγῃ ὅτι δαῖτα ἐπιτάφιον ἐδαίνυε. Ἰστέον δὲ ὅτι διασκευάζων τὸν εἰρημένον τάφον, λέγει ἃ δὴ παραβραχὺ καὶ πλουτοῦ γάμου, ἢ δημοτελοῦς πανηγύρεως προσαρμόσει. φησὶ γάρ. πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο. πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν, κοτυλήρυτον ἔρρεεν αἷμα. οὐ καὶ μόνον μετὰ τὴν τοῦ νεκροῦ. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ, τοιοῦτόν τι κεῖται. πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς, ἔδειρόν τε καὶ ἄμφεπον. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀλλαχοῦ. ἐνταῦθα δὲ ἐνθυμητέον, ὡς οὐ σύνοχα τὰ τοῦ εἰρημένου ἐπιδορπίου τάφου, τῇ παλαιᾷ ἡρωϊκῇ εὐτελείᾳ καὶ ἀφελείᾳ τῇ περὶ τὰς δαῖτας, ἀλλ' ἀκολούθως τῷ πράγματι, συνδιεξήγετο καὶ ὁ τάφος. Ἀχιλλεὺς γὰρ ὁ πλείων ὁ ἐν Ἕλλησιν ὕπατος, καὶ ἐπὶ Πατρόκλῳ τὰ πλούσια, ὃς τῷ Ἀχιλλεῖ φίλτατος ἦγεν. καὶ ὅμως εἰ καὶ πολυτελῆ τὰ ἐνταῦθα, συγκρινόμενα ταῖς μεθ' Ὅμηρον παραδιδομέναις πολυτελείαις, πολλοστημόριον ἂν εἶεν ἐκείνων. κεῖται γοῦν ἐν τοῖς τῶν δειπνοσοφιστῶν καὶ ἄλλοις, καὶ ὅτι τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν χίλια ἱερεῖα τῆς ἡμέρας κατεκόπτοντο. τὰ δὲ, οὐ κατὰ τὴν ἑλληνικὴν χιλιόμβην, ἀλλά φασιν ἵπποι. κάμηλοι. βόες. ὄνοι. ἔλαφοι. καὶ τὰ πλεῖστα, πρόβατα, ἀλεκτορίσκοι. ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες πολλοί. καὶ στρουθοὶ ἀράβιοι ζῶον μέγα καὶ χῆνες καὶ ἀλεκτρυόνες. ὧν τὰ πλεῖστα, τοῖς δορυφόροις καὶ πελτασταῖς διεφέρετο εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἦν αὐτοῖς τὰ σιτία ταῦτα, εἰς ὑπόλοιπον ὡς Ἡρακλείδης ὁ Κυμαῖός φησιν, ἀντὶ μισθοφορᾶς. καὶ τοῦτο μὲν οὕτω. τῶν δὲ Ὁμηρικῶν, τὸ μὲν ὀρέχθεον, μίμημά ἐστι τοῦ ἤχου τοῦ γινομένου ἐν τῷ σφάζεσθαι βοῦν. Θεόκριτος δὲ, ἐπὶ θαλάσσης τὴν λέξιν τίθησι κατὰ τὸ ἐμφατικώτατον, ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται. ὡς τὸ, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρεχθεῖ. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι τὸ ὀρέχθεον, ἀντὶ τοῦ, ἀνασπώμενοι ὠρέγοντο ἤτοι ἐξετείνοντο. καὶ κατὰ τὸ ὄρθιον τὴν εἴσω, τανύοντο ἀνασπώμενοι. ἢ καὶ ἄλλως, ὀρέχθεον, ἤτοι διεκόπτοντο ὅθεν καὶ ἐρεγμός φασὶ ὁ διακεκομμένος κύαμος. εἰς δὲ τὸ βόες ἀργοὶ, ἀποροῦσιν οὕτω τορῶς, τίνες ἀργοὶ βόες. οἱ ταχεῖς; καὶ μὴν εἰλίποδες. ἀλλ' οἱ λευκοί; καὶ μὴν μέλανα τοῖς τεθνεῶσι θύονται. εἶτα λύοντες, φασὶν ὅτι ἀργοὶ βόες, οἱ μετὰ τὸ σφαγῆναι καὶ ἀποδαρῆναι λευκοὶ τῇ πιότητι. ὁποῖοι καὶ οἱ παρὰ τῷ Πινδάρῳ ἀργᾶντες. οἱ δὲ, τοῖς ἑξῆς τὸ ἀργοὶ συνάπτοντες, φασὶν ὅτι ἀργοὶ ὀρέχθεον ὅ ἐστι ταχεῖς, τουτέστι ταχέως ἐσφάττοντο οἱ βόες. Ὅρα δὲ ὅτι κἀνταῦθα μὲν δοτικῇ ἡ ἀμφὶ πρόθεσις, ἐν τῷ, ἀμφὶ σιδήρῳ. οὕτω δὲ μετ' ὀλίγα καὶ ἡ περὶ. ἐν τῷ, περὶ δὲ χροῒ εἵματα ἕσσο. τὸ δὲ σφάζειν πρωτότυπον ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, φάω τὸ φονεύω. ἐξ οὗ παραγωγῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, τὸ σφάζω οὐ παράγωγον. οὐ μόνον ἡ διασφὰξ, ἥτις ἄλλως ἐν ζώων σώμασι καὶ ἡ κωμικευομένη, ἀλλὰ καὶ σηπίας ὑπόσφαγμα παρὰ Ἱππώνακτι, τὸ αὐτῆς μέλαν. ἔτι δὲ ὑπόσφαγμα, καὶ ὑπότριμμά τι χρήσιμον ὀψαρτυταῖς, ἐξ αἵματός φασι τεταραγμένου μέλιτι, τυρῷ, ἁλὶ, κυμίνῳ. κατὰ δέ τινας, καὶ ὄξει καὶ γάλακτι καὶ φύλλοις εὐώδεσι τετριμμένοις. ἐν δὲ τῷ ἀργιόδοντες, ἢ πλεονάζει τὸ ι, ὡς καὶ ἐν τῷ ἱππιοχάρμης, ἢ τροπῇ τοῦ ο εἰς ι γέγονεν ἐκ τοῦ ἀργόν. Τὸ δὲ ὕες, συστέλλει τὸ δίχρονον, ἐπεὶ τὰ εἰς υς τοιαῦτα, συστέλλει τὸ υ ἐν ταῖς πλαγίαις. μῦς μυός. δρῦς δρυός. οὕτως οὖν, καὶ σῦς καὶ ὗς, συὸς καὶ ὑός. ἀλοιφὴν δὲ καὶ νῦν, τὸ λίπος φασὶν ὃ δηλωτικὸν εὐεξίας ἐν ζώοις ἐστί. διὸ τὰ λιπῶντα, θαλέθειν, ὅ ἐστι θάλλειν λέγονται ἀλοιφῇ. τῇ κατὰ στέαρ ἢ πιμελήν. ἃ συντελεῖ ποτε καὶ εἰς τὸ ἀλείφειν. διὸ καὶ κατηγορεῖται αὐτῆς τὸ τῆς ἀλοιφῆς ὄνομα. Τὸ δὲ εὑόμενοι τανύοντο, ἀναστρόφως εἴρηται. ἀντὶ τοῦ τανυόμενοι εὕοντο, ἤγουν τεινόμενοι ἐφλέγοντο. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, χασσάμενος πελεμίχθη, ἤγουν πελεμιχθεὶς χάσσατο, καὶ τοῖς τοιούτοις. οὕτω καὶ πρὸ ὀλίγου ἔφη, ἔστη παπτήνασα ἐπὶ τείχει. τὸ γὰρ ὀρθὸν, στᾶσα ἐπὶ τῷ τείχει ἐπάπτηνεν. ὅτι δὲ ταμίας φλογὸς ὁ Ἥφαιστος, μυθικῶς ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ξάνθον δεδήλωται. τὸ δὲ κοτυλήρυτον αἷμα τί σημαίνει, πρὸ ὀλίγων εἴρηται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, περίφρασίς ἐστι τοῦ, ὠπτῶντο πυρί. ἐμφαίνεται δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ, καὶ ὡς ἀκέραιοι εὕοντο ὕες ἐν τῇ ῥηθείσῃ δαιτί. καὶ οὐκ ἀπεικὸς οὐδὲ τοῦτο, εἴ τις διανοοῖτο τὰ μέχρι καὶ εἰς ἄρτι διάφορα κλιβανωτὰ, ἃ

ὡς αὖ ὁ κωμικὸς εἶπε ῥικνὰ βαίνων τὰ ζῶα. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ἐνταῦθα κειμένου εὕειν παρῆκται καὶ εὗστρα ἡ τῶν ὑῶν φλογίστρα, δηλοῖ καὶ ἡ κωμῳδία. εὕρηται δὲ καὶ παθητικὴ μετοχὴ τοῦ τοιούτου ῥήματος ἐν τῷ, λεπτὸς καὶ καλὸς ἡφευμένος. ἔνθα ὅρα καὶ τὴν αὔξησιν τὴν ἀπὸ προθέσεως. ὁποία γίνεται καὶ ἐν τῷ ἠφίει καὶ τοῖς ὁμοίοις. τοῦ δὲ ῥέειν καὶ τοῦ ῥύειν συστοίχων ὄντων, ἐκ μὲν τοῦ ῥέειν, ἄλλα τε μυρία γίνονται, καὶ ῥέος τὸ ῥεῦμα, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ βλέπω βλέπος παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ ῥοτὸς ὀξυτόνως ὁ ῥευστὸς ἄνθρωπος, καὶ πλεονασμῷ αἰολικῷ τοῦ β, βροτός. καὶ ῥότος βρότος βαρυτόνως ὁ μετ' ὀλίγα ῥηθησόμενος. ὅπερ ἐστὶ μολυσμὸς ῥέοντος αἵματος. ἔτι παρὰ τὸ ῥέειν, καὶ τινὰ ποτήρια καλούμενα ῥέοντα, ὡς τό. ῥέοντα δίδωκα τόσα ἀργυρᾶ, δύο δὲ χρυσᾶ γρυψί. τὸ δὲ ἕτερον, πήγασος. ἐκ μέντοι τοῦ ῥύειν, ποτήριον ἄλλο ἥρωσιν ἀνειμένον τὸ ῥυτὸν, ὅμοιόν φασι κέρατι, διατετρημμένον. ἐξ οὗ κρουνίζοντος λεπτῶς ὥς φησιν Ἀθήναιος, κάτωθεν πίνουσι. Δίφιλος. ῥυτὸν χωροῦντα δύο χοᾶς, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας ἐκπίῃ. καὶ σημείωσαι τὸ ῥυτὸς ἐνταῦθα ἀρσενικόν. κεῖται δὲ καὶ οὐδετέρως ἐν τῷ, ἐλέφας ἐστὶ, ῥυτὸν δίκρουνον τρεῖς χωροῦν χοᾶς. ὥς τε, καὶ ποτηρίου εἶδος ἐλέφας.

Ὅτι οἱ βασιλεῖς τὸν Ἀχιλλέα σπουδῇ παρπεπιθόντες ἤγουν παραπείσαντες, εἰς Ἀγαμέμνονα ἦγον. ὁ δὲ, κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσεν ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὁποῖός τις καὶ ὁ πρὸ ὀλίγου γραφεὶς, εἰ πεπίθοιεν ἤγουν εἰ πείσοιεν τὸν Πηλείδην, λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα. αὐτὰρ ὅ γ' ἀρνούμενος στερεῶς, εἶπε τὰ ἐφεξῆς ῥηθησόμενα. Καὶ ὅρα ὅτι κηρύκων ἦν ἔστιν ὅτε καὶ ἡ ἐν λουτροῖς ὑπουργία. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ κήρυκος ἡ γενικὴ ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ξ ἀρσενικὰ ἁπλᾶ δισύλλαβα, ὅταν τὸ υ παραδέχηται, ἔχει δὲ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἀρχὴν ἀμετάβολον, ἢ δὲ ἐν πρώτῃ συζυγίᾳ βαρύτονος λέγεται, διὰ τοῦ κ κλίνεται. κήρυκος, πέλυκος, ἔρυκος, βέβρυκος. ὅσα δὲ μὴ τοιοῦτον ἔχει τὸν χαρακτῆρα, διὰ τοῦ γ κλίνεται. ὄρτυγος, κόκκυγος. σημειῶδες τὸ, ὄνυξ ὄνυχος. παραληγόμενον μὲν ἀμεταβόλῳ μὴ κλινόμενον δὲ διὰ τοῦ κ. ζητητέον δέ τι καὶ τοῦ ὄρτυγος καὶ δοίδυκος παρὰ τῷ κανονιστῇ Ἀθηναίῳ. Σπουδῇ δὲ πεῖσαι, τὸ μόλις καὶ δυσχερῶς. Καὶ σημείωσαι τὴν λέξιν εἰς τὸ ὁμηρικὸν ἀσπουδὶ τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθέν. Ὅρα δὲ καὶ τὸν εἰ σύνδεσμον, ἀντὶ τοῦ ὅπως ληφθέντα ἐν τῷ, εἰ πείσοιεν Πηλείδην λούσασθαι. καὶ γέγονε σύνηθες οὕτω γράφειν καὶ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, ὡς τὸ, σπεύδων εἴπως ἀνύσω τόδε.

Αὐτὰρ τόν γε ἄνακτα ποδώκεα Πηλείωνα
Εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν
Σπουδῇ παρπεπιθόντες ἑταίρου χωόμενον κῆρ.
Οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἷξον ἰόντες,
Αὐτίκα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν
Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθοιεν
Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα.
Αὐτὰρ ὅ γ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὄμοσσεν.
Οὐ μὰ Ζῆν' ὅς τίς τε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι,
Πρίν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι,
Κείρασθαί τε κόμην. ἐπεὶ, οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε
Ἵξετ' ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωοῖσι μετείω.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν νῦν στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί.
Ἠῶθεν δ' ὄτρυνον ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
Ὕλην τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν ὅσσ' ἐπιεικὲς
Νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
Ὄφρ' ἤτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγῃ ἀκάματον πῦρ
Θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.

Ὅτι ἐπὶ τῷ πένθος φίλου τεθνεῶτος ἀπηρνημένῳ λούσασθαι, καλῶς ἂν ῥηθείη τὸ, ὃ δ' ἠρνεῖτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὅρκον ὤμοσεν. οὐ μὰ τόδε οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι πρὶν κείρασθαι τυχὸν κόμην, ἢ ἕτερόν τι τοιοῦτον ἐπὶ τῷ κειμένῳ ποιῆσαι. ἐπεὶ, οὔ μ' ἔτι δεύτερον ὧδε ἵξετ' ἄχος κραδίην ὄφρα ζωοῖσι μετείω. τουτέστιν ἕως ἂν τοῖς ζῶσι συνῶ. ὅπερ ἀλλαχοῦ μετέω εἰπὼν, ἐνταῦθα μετὰ προσθήκης τοῦ ι ἐξεφώνησεν. Ἀχιλλέως δὲ ταῦτα λόγοι. εἰπόντος οὐ μὰ Ζῆν' ὅς τις θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, οὐ θέμις ἐστὶ καὶ ἑξῆς. ἐν οἷς ἀπαρνεῖται λούσασθαι πρὶν τὸν φίλον ἐνθεῖναι πυρὶ σῆμά τε χεῦαι, τουτέστι τάφον ἀναχωματίσαι κείρασθαί τε κόμην. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι, περίφρασίς ἐστι τοῦ λούσασθαι. καὶ ὅτι ὅμοιός τις τῷ ῥηθέντι καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ὅρκος κεῖται τὸ, οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε.

Ὅτι δὲ πολυώνυμος ἡ κεφαλὴ οὖσα λέγεται καὶ κάρηας, προγέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι μὴ τοιοῦτον δεύτερον ἄχος ἵξεσθαι αὐτῷ ζῶντι φησὶν Ἀχιλλεὺς, οἷα εἰδὼς ὅτι προτεθνήξεται τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ. ὃς καὶ αὐτὸν, φθάσας ἀλλαχοῦ ἐν δευτέρῳ τοῦ Πατρόκλου ἔφη τίθεσθαι. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἐπλάτυνε τὸ νόημα τοῖς τοιούτοις διασκευῇ τινι ἐν λογισμοῖς. ἐνταῦθα δὲ, στενῶς ἔφρασε πάνυ. διδάσκων ὅπως χρὴ ταυτολογεῖν

ἐν πλατυσμῷ σωμάτων καὶ βραχύτητι. Τὸ δὲ κείρεσθαι κόμην ἐπὶ νεκροῖς, παλαιὸν ἔθιμον ὂν καὶ τοῖς πάλαι, ἦν μὲν καὶ αὐτὸ λύπης τις ἔνδειξις, καθὰ καὶ τὸ τίλλειν πενθητικῶς κεφαλῆς τρίχας. ἦν καὶ ἀφοσίωσις δὲ τιμῆς, ὡς τῇ φίλῃ κεφαλῇ τοῦ κατὰ κεφαλὴν ἀναλισκομένου κόσμου, ᾧ προσώνυμος ἡ κόμη. καὶ ὥσπερ ἡ ταφὴ καὶ ἡ ἐπ' αὐτῇ στήλη καὶ τὸ δάκρυον, οὕτω καὶ ἡ τῆς κόμης κουρά, γέρας θανόντων καθὰ μυριαχοῦ δηλοῦται. Ὅτι καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἀγαθὸν καὶ νυκτὶ πείθεσθαι, φησίν. ἀλλὰ νῦν μὲν πειθώμεθα δαιτί. Ἀχιλλέως δὲ καὶ οὗτος λόγος. ὃς βεβαρημένος τῷ πένθει, στυγερὴν ὡς καὶ προεγράφη δαῖτα φησὶν εἰπών. στυγερῇ πειθώμεθα δαιτί. οὐ καθόλου πάσας δαῖτας οὕτω καλέσας, ἀλλὰ τὴν σήμερον θανόντος Πατρόκλου. Ὅτι ἐν τῷ, ὄτρυνον ἄναξ ὕλην τ' ἀξέμεναι παρά τε σχεῖν ὡς ἐπιεικὲς καὶ ἑξῆς ἤγουν ὕλην ἄξειν καὶ παρασχεῖν, τὸ μὲν ἄξειν ἐπὶ ἀψύχων τῶν ξύλων ἔθετο, καθὰ καὶ ἑξῆς που ἐν τῷ, ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα. ὅθεν σύνθετα, ὁ ξυλαγὸς καὶ ἡ ξυλαγία, εἰ μή τις ὡς καὶ προεγράφη, τὸ ἄγειν ἤδη κλᾶν σημασίαν ἐνταῦθα ἐστὶν ὡς καὶ ἐν τῷ, ἄξιον δὴ ἔγχος Διομήδους. παρασχεῖν δέ, τὸ πλησίον θεῖναι ἀπὸ τοῦ τε δέ, καὶ ἐπὶ πάσης χορηγίας καὶ δόσεως ἡ λέξις κεῖται. προϊὼν δέ, τὴν λέξιν ὅμως φράζει, ἐν οἷς λέγει, κὰδ δ' ἄρ ἐπ' ἀκτῆς βάλλον, ἤγουν κατέβαλλον ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι προηγεῖται τὸ καταβάλλειν τοῦ παρασχεῖν. πρῶτον γὰρ καταρρίπτεται τὸ βασταζόμενον ξύλον εἶτα παρίσταται. Ἐπιεικὲς δὲ καὶ νῦν, οὐ τὸ προσῆκον. οὐ γὰρ οἶδε τοιαύτην λέξιν ὁ ποιητής, ἀλλὰ τὸ ἴσον καὶ πρέπον. Ὅτι τὸ ὑπὸ γῆν γενέσθαι νεκρικῶς, νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα φησί. δοκεῖ δὲ λέγειν καὶ τὸ ταφῆναι, ἀπ' ὀφθαλμῶν γενέσθαι, ἐν τῷ, ὄφρα τάχιστον μὲν ἐπιφλέγῃ πῦρ θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν. τὸ δὲ ἐφεξῆς ἤγουν τὸ, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται, δηλοῖ ὡς οὐκ ἦν εἰς ἔργον τραπέσθαι τοὺς Ἀχαιούς, ἀλλ' ὡς ἐν ἑορτῇ πανδήμῳ ἀργοὺς εἶναι πρὸ τοῦ τὸν Πάτροκλον ταφῆναι. τοῦτο δέ, δηλοῖ τιμὴν τοῦ νεκροῦ. ταφέντος δὲ, ἐτράπησαν ἐπὶ ἔργα, δηλαδὴ τὰ τοῦ πολέμου. ὥς τις φησί, μέγα ἔργον Ἄρηος.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι,
Δαίνυντ' οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν κλισίηνδε ἕκαστος.
Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Κεῖτο βαρυστενάχων πολέσι μετὰ μυρμιδόνεσσιν
Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον.
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε λύων μελεδήματα θυμοῦ,
Νήδυμος ἀμφιχυθείς. μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
Ἕκτορ' ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν.
Ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ πατροκλῆος δειλοῖο
Πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' ἐϊκυῖα,
Καὶ φωνήν. καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Εὕδεις. αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ.
Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.
Θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας Ἀΐδαο περήσω.
Τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων.
Οὐδέ μέ πως μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἐῶσιν.
Ἀλλ' αὔτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλὲς Ἄϊδος δῶ.
Καί μοι δὸς τὴν χεῖρ' ὀλοφύρομαι. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις
Νίσομαι ἐξ Ἀΐδαο ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
Οὐ μὲν γὰρ ζωοί γε φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων
Βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν. ἀλλ' ἐμὲ μὲν κὴρ
Ἀμφέχανε στυγερή, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ.
Καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

Ὅτι σπουδαίαν ἑτοιμασίαν δείπνου δηλοῖ τό, ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι, δαίνυντο, καὶ τὰ ἑξῆς.

Ὅτι μὲν οἱ ἄλλοι ἐκοιμῶντο κλισίηνδε ἕκαστος, Ἀχιλλεὺς δ' ἔκειτο ἐπὶ θαλάσσης κεῖτο βαρυστενάχων ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον, ἤγουν ἔκλυζον, ἐξ οὗ καὶ ὁ κλύδων παράγεται. τοῦτο δὲ ἄλλως ἐν Ὀδυσσείᾳ φράζων, φησίν. ἔνθα λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. ἔστι δὲ τὸ ὅθι κύματα κλύζεσκον, ἑρμηνεία ἐκ τοῦ, ἐν καθαρῷ, δηλοῦντος τοῦ ποιητοῦ ὅτι ἐν καθαρῷ λέγει, ἐκεῖνο τοῦ αἰγιαλοῦ ὅπου ἔκλυζον ἤγουν ὑγρὸν ἦχον ἀπετέλουν τὰ κύματα ἠρέμα πελάζοντα. οὕτω καὶ ἀλλαχοῦ εἰπὼν ἐν καθαρῷ, ἐπήγαγε πρὸς σαφήνειαν τό, ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. πένθους δὲ ἐστι δήλωσις καὶ ἡ ἐπ' ἀκτῆς αἴθριος τοῦ Ἀχιλλέως ἀνάκλισις. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ οἱ μὲν, ἕκαστος, σχῆμά ἐστιν Ὁμήρῳ συνήθες. ὃ κοινότερον φράζει τὸ μὲν, ἕκαστοι. καὶ εἰσὶν ἄμφω ἀσόλοικα. Ὅτι κείμενον τὸν Ἀχιλλέα ὡς ἔρριψεν ἐπὶ τῷ αἰγιαλῷ ὕπνος ἔμαρπτεν, ὅ ἐστι κατέλαβε

Αλλο δέ τι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι αἴ κε πίθηαι.
Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ' Ἀχιλλεῦ.
Αλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
Εὖτέ με τυτθὸν ἐόντα Μενοίτιος ἐξ ὀπόεντος
Ηγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς.
Ηματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος.
Νήπιος. οὐκ ἐθέλων. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.
Ενθά με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς,
Ετρεφέ τ' ἐνδυκέως. καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.
Ως δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι.
Χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ.

λύων μελεδήματα θυμοῦ, νήδυμος ἀμφιχυθείς. μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα, Ἕκτορ' ἐπαΐσσων. ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ Πατροκλῆος δειλοῖο. πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα κάλ' εἰκυῖα, καὶ φωνήν. καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο. τοῦτο δὲ ἡ θέσις ἤγουν τὸ, πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ἑξῆς, ἐπὶ ἀκριβοῦς ὁμοιότητος εἴδους. στῆ δέ φησιν ὑπὲρ κεφαλῆς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ὁ τοῦ Διὸς ὄνειρος. εὕδεις. αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλευ Ἀχιλλεῦ. τοῦτο δὲ εἶπεν, ὀνειδίζων ἀμνησίαν φιλίας. εἰ δὲ καὶ πιθανῶς ἐστιν ὁ ὀνειδίζων, τεθεῖται καὶ τὸ, οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος. καὶ ὅρα ὅτι πολυμήχανος ὅμηρος ὢν τὰ εἰς ποίησιν, οὐδὲ ὀνειροπολίας ἀπέσχετο. περιεποίησε δὲ τῷ λόγῳ καὶ τὸ τοιοῦτον πλάσμα, ἵνα καὶ οὕτω ποικίλως τι λέγων ἐργάσηται καὶ πολυμαθεῖς ἀκροατὰς ὡς μετ' ὀλίγα φανεῖται. Ἰστέον δὲ ὅτι παιδευτικὸν τὸ, ὕπνος ἔμαρπτεν. οὐ γὰρ ὑμῖν ληπτέος ὁ ὕπνος ἐπιτηδευομένοις ὑπνοῦν, ἀλλ' αὐτὸς μετὰ κάματον ἡμᾶς καταλήψεται, λύων μελεδήματα καματηρᾶς ψυχῆς, ἃ δὴ καὶ μελεδῶνες λέγονται ὡς τὰ μέλη ἔδουσαι καὶ τήκουσαι. ὅθεν καὶ ὕπνος ἐτυμολογεῖται κατά τινας ὡς οἱονεὶ λύπονος οἷα λύων πόνους, ὧν αἴτιος ὁ ὑπνῶν, ὥσπερ καὶ ὁ θανών. διὸ καὶ ἀδελφοὶ ἀλλήλοις μυθεύονται ὕπνος καὶ θάνατος, καὶ λυσιμελεῖς ἄμφω ἐπονομάζονται. τὸ δὲ νήδυμος ἀμφιχυθεὶς τί δηλοῖ, γέγραπται ἀλλαχοῦ. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα ὥσπερ ἐπὶ τοῦ, δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος, παρεγχύσασθαι γράψαι ἥδυμος δίχα τοῦ ν, ὡς τῆς ὄπισθεν προσοικειωθέντος συλλαβῆς, ἐνταῦθα δ' οὐκ ἔστιν ἐκφυγεῖν τὸ ν, προσεχὲς ὂν τῇ γενικῇ τοῦ θυμοῦ. Τὸ δὲ μάλα γὰρ κάμε, αἰτία ἐστὶ τοῦ βαθέος ὕπνου, γινομένου μετὰ πολὺν κάματον. ὅτι καὶ γλυκὺς ὁ ὕπνος, ὡς δηλώσει ὁ ποιητὴς ἐν τοῖς ἑξῆς, εἰπὼν καμμονίην τῷ Ἀχιλλεῖ γλυκὺν ὕπνον ἐφαρμόσαι. ἐνταῦθα μέντοι, οὐχ ὁ γλυκὺς ἀλλὰ μᾶλλον ὁ βαθὺς ὕπνος χρήσιμος, ἵνα οὕτω πιθανῶς ἐπιφοιτήσῃ τῷ Ἀχιλλεῖ ὄνειρος. Τὸ δὲ πάντ' αὐτῷ μέγεθός τε καὶ ὄμματα καὶ ἑξῆς, μετ' ὀλίγα βραχυτέρῳ κόμματι προδηλώσει, εἰπών. ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, ἤγουν ὡμοιοῦτο καὶ ἐῴκει, θεοείκελον ἤτοι θεῖον τουτέστι θαυμασίως πάνυ. ὡς δοκεῖν, αὐτόχρημα εἶναι Πάτροκλον. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐντεῦθεν ἀντιπαθεῖς κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁρμηθείς, ὁμοιοσχήμονας ἐδόξασαν εἶναι τοῖς σώμασι τὰς ψυχάς. Χρύσιππος δέ φασιν ἄλλως καθ' ὅμηρον λέγων, διάφορός ἐστι δοξάζων σφαιροειδεῖς τὰς ψυχὰς μετὰ θάνατον γίνεσθαι. τὸ δὲ καὶ τοῖα εἵματα ἕστο, καινότερον δὴ ποιητικῶς ἐσχημάτισται. ἔφη γὰρ μόνον τὰ εἵματα. ἵνα ᾖ, μέγεθος καὶ ὄμματα καὶ φωνὴν καὶ εἵματα. Τὸ δὲ στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, προειπὼν ἄλλως φησὶ μετὰ περιφράσεως ψυχὴν ἐφεστάναι γοῶσάν τι μυρομένην τε. Τὸ δὲ εὕδεις καὶ ἑξῆς, ὁμοιόσχημόν ἐστι τῷ, φεύγεις δὴ ἑκάεργε; οὐ πρὸς μίμησιν καὶ παρ' εὐριπίδῃ τὸ, φεύγεις ἀποστραφείς με; Τὸ δὲ ἀκήδεις, θέμα ἔχει τὸ ἀκηδῶ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀκηδέστως ἐπίρρημα ὡς προείρηται καὶ τὸ, ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι. καὶ ὁ κηδεμών. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἀκηδιᾶν. ὡς καὶ ἐκ τοῦ μέδω καὶ κατηφῶ, τὸ μεδιᾶν καὶ κατηφιᾶν. Ὅτι σχῆμα ἐλλείψεως καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ, θάπτε με ὅττι τάχιστα, πύλας ἀΐδαο περήσω. λείπει γὰρ τὸ ἵνα, ἢ ἕτερόν τι ὅμοιον. ὡς ἂν λέγοι θάπτε με ἵνα περήσω. μυθικοῦ δὲ λόγου τὸ περήσω. οἷα τῶν ψυχῶν διὰ ὠκεανοῦ περαιουμένων. τοιοῦτον σχῆμα καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ, καί μοι δὸς τὴν χεῖρα, ὀλοφύρομαι, ἤγουν ἵνα ὀλοφύρωμαι, καὶ πάλιν. ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι, μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντε ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο. ἤγουν ἵνα κορεσθῶμεν γόου. τοῦτο δὲ οἰκεῖον τῷ διὰ ἀποδημίαν κλαίειν ἐθέλοντι, ὥσπερ εἰς ἀποδήμους ποιεῖ καὶ τὸ, οὐ γὰρ φίλων ἀπάνευθεν ἑταίρων βουλὰς ἑζόμενοι βουλεύσομεν. Ενθα ὅρα ὅτι ἀδείας δεῖται καὶ μονώσεως, καὶ ἡ βουλή. ὥσπερ καὶ ἡ φιλόσοφος μάθησις. ὃ καὶ ἡσίοδος δηλοῖ ἐν τοῖς καθ' ἑαυτόν. ἐν ὄρει γὰρ ἰδιάζων, ταῖς μούσαις ὡμίλησε. καὶ ὁ παρ' ὁμήρῳ μίνως, ἐννέωρος κατὰ τὴν κρήτην ὁμιλῶν διῒ κατὰ μόνας χάριν μαθήσεως. τὸ δὲ βουλὰς βουλεύσομεν, ἀττικῶς ἐσχημάτισται ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. ἐν τούτοις δὲ εἰπόντος τοῦ ἐν ὀνείροις Πατρόκλου καὶ τὸ, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἴδωλα καμόντων, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ ψυχαί, τὸ εἴδωλα καμόντων. περὶ τούτου δὲ καὶ ἐν τῇ τῆς ὀδυσσείας νεκυίᾳ γέγραπται. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, ὡς ἐκ παραλλήλου ταῦτα κεῖται, αἱ ψυχαί, καὶ τὸ εἴδωλα καμόντων. διὸ μετ' ὀλίγα ἐρεῖ, ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ὅπερ εἴδωλον, καὶ φαίνεσθαι καθ' ὕπνους δοκεῖ τοῖς φανταζομένοις, ὅθεν καὶ παλαιὰ ἦν αἵρεσις, δι' εἰδώλων ἐμφάσεως τοὺς ὀνείρους γίνεσθαι. ἐνταῦθα δὲ ὥσπερ καὶ ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ, φαίνεται δόξα εἶναι ὁμήρῳ καὶ τοῖς κατ' αὐτὸν, μήτε ἐᾶσθαι ψυχὰς προσφάτως ἀπολυθείσας σώματος, ταῖς λοιπαῖς ἐπιμίσγεσθαι ὑπὲρ ποτα-

μοῖο

μοῖο. λέγει δὲ τὸν ὠκεανόν. ἀλλ᾽ αὔτως ἀλαλάζει ἀνὰ δῶμ᾽ ᾅδου εἰ μὴ καῦσις. καὶ ταφὴ γίνεται. ἔτι δὲ δοξάζεται. καὶ μὴν δὲ τὴν ψυχὴν αὐτὴν φαντάζεσθαί τινι μετὰ πυρὰν καὶ κηδείαν, ἀλλὰ πρὸ τοῦ τυφθῆναι μὲν, αὐτὴν ἐκείνην ἐπιφαίνεσθαι ὡς καὶ εὐειπίδης διασκευάζει ἐν τοῖς κατὰ τὸν πολύδωρον ἐξ ὁμήρου τὴν δόξαν ἔχων. μετὰ δέ γε τοῦτο, οὐκέτι. ἀλλ᾽ ἑτεροῖά τινα εἰδώλων εἰκάσματα καταπέμπεσθαι. οὐ γὰρ ἔτι φησὶν αὖτις νίσομαι, ὅ ἐστιν ἐπαναλεύσομαι ἐξ ἀΐδαο ἐπήν με πυρὸς λελάχητε, ἤγουν ἀξιώσητε, λαχεῖν τυχόντα. πρότερον δὲ, λέγει δὲ διὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ δοξάζει, ψυχὴν μὲν καὶ εἴδωλον ἐν ᾅδου εἶναι, φρένας δὲ αὐτῇ οὐκ εἶναι πάμπαν. τεκμαιρομένου νῦν ἀχιλλέως τοῦτο, ἐκ τοῦ αὐτὸν μὲν οὕτω συνιδεῖν τὰ ὑπὲρ πατρόκλου, ἐκεῖνον δὲ ὡς δῆθεν ἠμελημένον, λήθην προσονειδίζειν αὐτῷ. ταῦτα δὲ ὁ μανθάνων, μεμνήσθω, ὁμήρου ἀκούειν ἀνδρὸς ποιητοῦ καὶ ἕλληνος. καὶ τοὺς περὶ ψυχῆς αὐτοῦ λήρους, τῇ ἑλληνικῇ ἀπάτῃ ἐπιγραφέτω. ἀγαπᾶν, οὐχ ὅλως ψυχῆς ἀθανασίαν οἶδε καὶ μονὴν αὐτῆς μετὰ θάνατον. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ, τῆλέ με εἴργουσι ψυχαὶ εἴδωλα καμόντων, οὐδέ μέ πω μίσγεσθαι ἐῶσιν, ἔστι ῥηθῆναι παρά τινος κωλυομένους ἐπὶ πέραν παρά τινων οὐδαμινῶν. καὶ μάλιστα εἰ καὶ ἰσχνοὶ ἐκεῖνοι εἶεν οὐ μελαγχρῶες. ὧν δὴ λεπτοτάτων καὶ διὰ τῶν ἰσχνῶν ἐν τοῖς μάλιστα, λεωφοφίδης καὶ θύμαντις οἱ παρὰ ἑρμίππῳ τῷ κωμικῷ, λεπτότατοι ὄντες. λέγει γὰρ ἐκεῖνος. οἱ πετόμενοι, ἀνάπυρά σοι θύσουσιν ἤδη βοΐδια λεωφοφίδου λεπτότερα καὶ θυμαίτιδος. καταλέγονται δὲ τοιοῦτοι παρὰ ἀριστοφάνει, σαννυρίων ῥαψῳδὸς καὶ μέλιτος καὶ κινησίας. οὓς καὶ πρέσβεις ὑπὸ τῶν κωμικῶν φασιν εἰς ᾅδου πέμπεσθαι πρὸς τοὺς ἐκεῖ ποιητάς. καὶ ᾁδοφοίτας τούτους καλεῖ. καὶ ἐπὶ λεπτῶν ἐλπίδων ὀχεῖσθαι φησί. λέγεται δὲ καὶ ἀρχέστρατος ὁ μάντις καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς ὕστερον, τῶν κηρῶν λεπτότερος εἶναι. τελέμαχον γοῦν φασιν ἐκεῖνον ἁλόντα ὑπὸ πτολεμαίου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν ἐμβληθέντα, ὀβολοῦ ὅλου εὑρεθῆναι ἔχοντα. εἰ δὲ καὶ σίσυφος καὶ πειρίθους καὶ θησεὺς ὁ λισσόμενος καὶ εἴ τις ἄλλος δίχα γε πάντως ἡρακλέος, δόξαιεν ἂν καὶ αὐτοὶ διὰ λεπτοσαρκίαν μυθευθῆναι καταλθεῖν εἰς ᾅδου, οὐ μέμφεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ἀνωφελῶς περιστρεφόμενος καὶ ἀφανῶς, μὴ μάλιστα εἰ καὶ παρὰ ἀνδράσιν ἀδήλοις, προσφυῶς ἂν ἐρεῖ τὸ, ἀλλ᾽ αὔτως ἀλάλημαι ἀν᾽ εὐρυπυλὲς ἄϊδος δῶ, τουτέστι δῶμα κατὰ ἀποκοπήν. ἔφη δὲ αὐτὸ, ἡ ψυχὴ τοῦ πατρόκλου πρὸ τῆς πυρᾶς, ὡς καὶ ἀνωτέρω κεῖται. ἐν τούτοις δὲ καὶ τὸ τέθνηκε τοῦδε φράζων, φησίν. ἀλλ᾽ ἐμὲ μὲν, κὴρ ἀμφέχανε στυγερή. δηλοῦται δὲ διὰ τοῦ χάνειν, τὸ ἐξ αὐτοῦ τέλος, ἤγουν τὸ καταποθῆναι. Ὅρα δὲ ὅτι ἀνωτέρω εἰπὼν κατὰ γενικὴν, πυρὸς λελάχωσιν, ὑποκαταβὰς αἰτιατικὴν ἔθετο σύνταξιν ἐν τῷ, κὴρ ἀμφέχανεν, ἣ περ λάχε γεινόμενόν περ ἤγουν γεννώμενον. ἔστι δὲ πολλὴ διαφορὰ ἐκείνου τοῦ λαχεῖν καὶ τούτου. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀλλοπαθῶς ἕτεροι λαγχάνουσί τινα πυρός. ἐνταῦθα δὲ, αὐτός τις ἔλαχεν, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ νίσομαι εἰ μὲν διὰ δύο σσ γράφεται, τῆς ἀναλογίας ἐστὶ τοῦ ἀϊδίου καὶ τῶν τοιούτων, εἰ δὲ ἐν ἑνὶ σ, ἔστι μὲν χρόνου μέλλοντος. ἄδηλος δὲ ὁ ἐνεστὼς αὐτοῦ εἴτε ὁ γνώριμος νίσσω, εἴτε καὶ ὁ μὴ γνωστὸς νίω ὡς τίω. ὅπως δ᾽ ἂν ἔχοι, οὐκ ἂν ὁ καταλογάδην γράφων αὐτοῦ δίοιτο ὅτι δίχα καὶ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ τοῦ νίσεσθαι ἀρχὴ ὥστε ἐν διαφόροις κατά τινας ὡς ἀπὸ τοῦ νίω τὸ πορεύομαι κατὰ τὸ θέω θείω, βέω βείω, τὸ χύμα δηλοῖ τῆς ποιήσεως. ζήτει δὲ περὶ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ, ἐς ὀρχομενὸν περινίσσεται. Ὅτι δηλῶν ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα τοὺς ὀνείρους ἔστιν οὓς ἀληθεύειν. ποιεῖ τὴν τοῦ πατρόκλου ψυχὴν λέγουσαν, μοῖραν εἶναι τῷ ἀχιλλεῖ, τάχει ὑπὸ τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Καὶ ὅρα τὸ τοῦ χρησμοῦ εἰ καὶ μὴ λοξὸν, ἀλλ᾽ οὐ σαφές. ὁμήρου δὲ καὶ τοῦτο τέχνη. φθάσαντος ἑτέρως χρησμῳδῆσαι τὸ τοιοῦτον σαφέστερον. Τὸ δὲ εὐηγενέων, πλεονασμὸν ἔχει καὶ αὐτὸ τοῦ η. Ὅτι ἐνδοιασμὸς ἐπὶ παραινέσει τὸ, ἄλλο δὲ τοι ἐρέω καὶ ἐφήσομαι αἴκε πίθηαι. ἔστι δὲ τὸ ἐφήσομαι, ἀντὶ τοῦ ἐντελοῦμαι, ἐξ οὗ καὶ ἡ παραινετικὴ ἐφημοσύνη. Ὅτι ἀξιοῖ τὸν ἀχιλλέα πάτροκλος ἐν ὀνείρῳ, οὕτω. μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὀστέ᾽ ἀχιλλεῦ. ἀλλ᾽ ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι καὶ ἑξῆς. εἶτα μετὰ στίχους ἓξ ἐπαναλαβὼν, φησίν. ὣς δὲ, ἤγουν οὕτω καὶ ὀστέα νῶιν, ὁ μὴ τουτέστιν ἡ αὐτὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, χρύσεος ἀμφιφορεύς, τόν τοι πόρε πότνια μήτηρ. ἡ θέτις δηλαδή. ἣν δὲ ὁ χρυσοῦς οὗτος ἀμφιφορεὺς, ὃν ἡ θέτις παρὰ διονύσου ἔλαβεν ἐν νάξῳ τῇ νήσῳ, χαρισαμένου ὅτι διοχθέντα ὑπὸ λυκούργου, αὐτὴ ἐν κόλπῳ ἐδέξατο καθὰ ὁ ποιητὴς εἶπεν ἀλλαχοῦ. Καὶ ὅρα οἷος πολυχανδὴς ὁ κρατὴρ ἐκεῖνος εἴγε εἰς σορὸν ἐχρημάτιζεν ὀστοῖς τοιούτοις, οὐ χάριν σοροῦ δοθεὶς, διονύσου δὲ ἂν τοῦτό γε ἦν. ἀλλὰ νῦν ἀξιωθεὶς ἀντὶ τοῦ οἰνοδόχος εἶναι φιάλη, λάρναξ ἐπιτάφιος γενέσθαι. κυρίως δέ φασιν ἀμφιφορεὺς, τὸ μέγα κεράμιον, ὃ ἀμφοτέρωθεν φέρεται τῶν ὤτων αἰρόμενον. καθάπερ ἴσως καὶ ὁ κρατὴρ οὗτος φιάλη ὢν ἄμφωτις ἣ ἀμφωτίς. ἢ καὶ ποιητικῶς φάναι, δέπας ἄμφωες. ἐν τούτοις δὲ ἐνθυμητέον ὡς δυοῖν θάτερον, ἢ μέγιστος ὁ τοῦ ἀχιλλέως κρατὴρ εἰς τόσον ὡς ὕστερον ἐν αὐτῷ κοινῇ τεθῆναι τὰ ὀστᾶ τοῦ τε πατρόκλου καὶ αὐτοῦ, ἢ οὐ πάνυ λόγου ἄξια τὰ ἐκείνων ὀστᾶ καθὰ τὰ τοῦ μελιτίου ἀσυδάμαντος. οὗ τελευτήσαντός φασι καὶ κατακαυθέντος, οὐκ ἐχώρησε μία ὑδρία τὰ ὀστᾶ μόγις δὲ δύο. ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ ὡς ἔοικεν, ἢ γίγας, ἢ καὶ ὑπὲρ αὐτόν. ἐπεὶ καὶ ὑπὲρ συβοίνας κληθεὶς γοῦν φασιν ἐπὶ δεῖπνον καὶ ἀφικόμενος, ὑπέσχετο πάντα φαγεῖν τὰ πᾶσιν, ἣν δή φασιν ἐννέα, παρασκευασθέντα καὶ κατέφαγε. τῶν περσῶν δέ φασιν αὐτὸν ἀξιωσάντων ποιῆσαί τι ἄξιον τῆς κατὰ τὴν ἰσχὺν, φακὸν κλίνης περίχαλκον ὄντα κλάσας, ἐξέτεινε μαλάξας. καὶ σημαντικὸν ἐνταῦθα τοῦτο ἐν χερσὶ βεβαιότητα τοῦ ἀνδρὸς, καὶ

ὅτι

ὅτι ὁμώνυμον καὶ ὁ φακὸς, οὐ δὴ τῷ ὀσπρίῳ μόνῳ ἐπιλεγόμενος. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. σορὸς δέ φασι παρὰ τὸ εἴσω ὀρύειν ἢ ἐρύειν, ὅ ἐστι φυλάσσειν τὸν τεθέντα. ἅπαξ δέ φασιν ἐνταῦθα ἡ λέξις εἴρηται τῷ ποιητῇ. ἀφ' ἧς καὶ σορίλλην παρὰ Ἀριστοφάνει, σκῶμμα εἰς γέροντα ὡς ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ σοροπηγὸς πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ναυπηγός. δηλοῖ δὲ ἡ σορὸς καὶ αὐτὴ καθ' αὑτὴν, γέροντα σκωπτικῶς, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ γράψαντος τό, γηράσασα καὶ ἤδη οὖσα σορός. τοῦ δὲ σορίλλης, σαφέστερον εἰς σκῶμμα τό, τυμβογέρων παρὰ τῷ κωμικῷ. Ὁ δὲ ῥηθεὶς χρύσεος ἀμφιφορεὺς ὁ τοσοῦτος δι' οὗ φθάσας ὁ Ἀχιλλεὺς ἐπαφέσει ὑπὲρ Πατρόκλου τῷ διΐ, καλῶς ἂν ἀργυρέῳ εἰκασθείη φιάλῃ κατὰ τὴν ὑπεροχὴν ἀσφότητα. πίνων γοῦν τις ἐκ μεγάλου ποτηρίου, ἐσκώφθη ὡς ἐξ ἀργυροῦ πίνειν φιάτου. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν τοῦ Πατρόκλου προσηκάμενος ἀξίωσιν Ἀχιλλεύς, ἐθέλει ἐν τοῖς ἑξῆς τὰ τοῦ ἑταίρου ὀστᾶ ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ θεῖναι, ἕως ἂν αὐτὸς θάνοι. Καὶ ὅρα τό, δίπλακι. συμπλεῖ γάρ τι καὶ εἰς τὴν μημβρίλην δίπλακα. ὕστερον μὲν μικρὸν ἐκεῖ, καὶ ἐνεργεῖται τὸ ἀξιωθὲν ὡς ῥηθήσεται. δῆλον δὲ ὅτι φιάλην ἐκεῖ τὸν ῥηθέντα κρατῆρα φησίν. Ἐπιστέον καὶ ὅτι τό, ὀστέα νῶιν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι, παράφρασίς ἐστι τοῦ, μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθέναι ὀστέα, ἀλλ' ὁμοῦ. καὶ ὅτι δύναταί τις ἐντεῦθεν ἐπὶ φιλικῆς κοινωνίας παρῳδῆσαι τό, μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τεθεῖσαι ἀλλ' ὁμοῦ. ἐν τούτοις δὲ δεξιῶς παρέσχετο καὶ εὐμεθόδως ὁ ποιητὴς καὶ τὴν περὶ Πατρόκλου ἱστορίαν, ὅθεν τε ἦν ἱστορεῖ, καὶ τίνος πατρός, καὶ περὶ ἡλικίας, καθ' ἣν συνανετράφη τῷ Ἀχιλλεῖ. φησὶ γοῦν τῷ Ἀχιλλεῖ ὁ ἐν ὀνείροις Πάτροκλος τὸ ἑξῆς, ὅτε με τυτθὸν ἐόντα, Μενοίτιος ἐξ Ὀπόεντος ἤγαγεν ὑμέτερόν δ' ἀνδροκτασίης ὕπο λυγρῆς, ἤματι τῷ ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος, νήπιος. οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεύς, ἔτρεφέ τ' ἐνδυκέως ἤγουν ἐπιμελῶς, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε. Καὶ ὅρα ὅτι οὐκ ὤκνησεν Ὅμηρος καὶ διὰ ἱστορίας ἐλθεῖν ἀφελοῦς διὰ προσώπου ποιότητα, ὑποκαταβὰς τοῦ ὕψους τῆς σεμνότητος. τὰ γὰρ κατὰ τὴν ἀνδροκτασίαν καὶ μᾶλλον τὰ κατὰ τοὺς ἀστραγάλους, ἀφελῆ καὶ παρέλκοντα. καὶ τάχα καὶ διὰ τοῦτο παρεσημήνατο διὰ τοῦ Ἀχιλλέως ὁ ποιητής, μὴ πάμπαν εἶναι φρένας τῷ εἰδώλῳ, οὗπερ ταῦτα εἰσὶ λόγοι. καταγινώσκων οἱ βλάβος φρενῶν τῆς ἐν μεγάλῳ πένθει παιδικὰ λαλοῦντος ἀθύρματα. Ὅτι δὲ Ὀπούντιος ὁ Μενοίτιος, καὶ τίς ἡ Ὀπόεις πόλις ἢ ἐν συναιρέσει Ὀποῦς, πολλαχοῦ δεδήλωται. νῦν δὲ ἐξ Ὁμήρου ἐφάνη καὶ ὡς Ὀπούντιος ὁ Πάτροκλος ὤν, παρὰ Θετταλοῖς ἦν. ὅτι δηλαδὴ φυγὰς διὰ φόβον γενόμενος παιδὸς ἥλικος. Ἰστέον δὲ ὅτι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, καταχρηστικῶς ἀνδροκτασία ἐνταῦθα εἴρηται. παῖδα γοῦν κατέκτανε, καὶ οὐ τέλειον ἄνδρα. καὶ μὴν ἄλλως κατὰ τὸ φύσει σημαινόμενον τοῦ ἀνδρὸς ὅπερ ἐν πολλοῖς δηλοῦται, ἄνδρα ἀνεῖλεν. ἤγουν ἄνθρωπον ἄῤῥενα. ἔτι δὲ καὶ ἱστορικῶς καθά φασι καὶ αὐτὸ οἱ παλαιοί, ἀνδροκτασία, καὶ ἡ παιδοφονία λέγεται κατὰ τὴν ἀπὸ μέρους δήλωσιν τοῦ παντός. ἀνδροφόνος γάρ, ὁ ἁπλῶς ἄνθρωπον αἱρῶν, εἴτε παῖς ὁ πεσών, εἴτε ἀκμαῖος, εἴτε καὶ γυνή. Τὸ δὲ κατθέμεναι, κοινῶς μὲν, τεθεῖναι. ποιητικῶς δέ, τιθέμεναι. προσλήψει δὲ τοῦ ι διὰ δάκτυλον μετρικόν, τιθέμεναι. γραφῆναι δὲ διὰ τοῦ κ τὴν προπαραλήγουσαν κατὰ τὸ βῆμεναι τυφθήμεναι καὶ τὰ ὅμοια. οὐκ ἦν ἀνάλογον. οὐ γὰρ προϋπέκειτο τὸ κθεῖναι ἵνα ἐξ αὐτοῦ γένηται διὰ τοῦ κ καὶ ἀποθέμενον. διατί δὲ οὐκ ἐδιπλασίασε τὸ μ ἐν τῷ κατθέμεναι ὁμοίως τῷ ἔμμεναι. καὶ πάλιν διατί μὴ ἦν εἶμεναι ὡς τιθέμεναι, λυέτωσαν οἱ βουλόμενοι. Τὸ δὲ ὑμέτερόν δε, κατ' ἔλλειψιν ἐφράσθη τοῦ, οἶκον ἢ δῶμα. οὕτω καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα, εἰς τὰ ὑμέτερά φησι, δηλαδὴ δώματα ἢ οἰκία. μάλιστα δέ, ἀπὸ κοινοῦ ἐνταῦθα νοεῖται ὁ δόμος ἤγουν ἐκ τοῦ ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν. ἵνα ᾖ, ἤγαγεν εἰς ὑμέτερον δόμον. Ἐν δὲ τῷ, ὑπὸ λυγρῆς, ἀπολογικοῦ συνδέσμου ἐπέχει τόπον ἡ ὑπὸ πρόθεσις. ἵνα ᾖ, ἕνεκεν ἀνδροκτασίας λυγρῆς. τὸ δὲ νήπιος, καὶ αὐτὸ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, ὁμοῦ ἐτράφημεν. ὁ γοῦν οὕτω νήπιος ὡς ἀστραγάλοις ἐναλύειν, καλῶς ἔχει ὁμοῦ τραφῆναι τῷ Ἀχιλλεῖ τυτθὸς ἐών. Τὸ δὲ ἀμφ' ἀστραγάλοισιν ἁπλῶς ῥηθέν, εὕρηται καὶ γένους θηλυκοῦ. ἐν γὰρ παλαιοῖς ὑπομνήμασι, φέρεται ὅτι οἱ πλείους, ἀμφ' ἀστραγάλῃσι γράφουσι. καὶ ἔστιν ἰωνικὸν ἡ ἀστραγάλη. ὡς καὶ ἐν ῥητορικῷ εὕρηται λεξικῷ. ἐν ᾧ καὶ ὅτι τοὺς ἀστραγάλους, καὶ ἀστρίχους λέγουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τε οἱ περὶ πόδας ἀστράγαλοι οὕτω λέγονται, ὡς οἷον ἀστράβαλοι ἐναλλαγῇ τοῦ β, δι' ὧν ἀστραβῶς ἐστι βαίνειν. καὶ ὅτι αἱ ἀστραγαλωταὶ μάστιγες, ἐκ τούτων τινῶν ἐμφερομένων κατεκροτοῦντο. καὶ ὅτι ἐνταῦθα, οὐ τοιούτους ἀναγκαίως ἀστραγάλους νοητέον. ἀλλὰ μᾶλλον, παιδιὰν καθ' ἣν ἔπαιζον φασὶν ἀστραγάλοις. καὶ τὸ οὕτω παίζειν, ἀστρίζειν ἔλεγον. καὶ τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους, ἀστρίας ἢ ἄστριας. Καλλίμαχος δὲ ζορκός τι λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἀστρίας. ἐπαίζετο δὲ ἡ παιδιά, τέσσαρσιν ἀστραγάλοις. ὧν ἕκαστος, πτώσεις εἶχε τέσσαρας, οὐ μὴν ἓξ κατὰ τοὺς κύβους. ἐξ ἑβδομάδος κατ' ἀντίθεσιν συγκειμένας. ἀντέκειτο γάρ, μονὰς καὶ ἑξάς. εἶτα, τριὰς καὶ τετράς. δυὰς δὲ καὶ πεντάς, ἐπὶ μόνων κύβων ἦν ὡς ἐχόντων ἐπιφανείας ἕξ. ἦσαν δέ φασιν αἱ πᾶσαι πτώσεις τῶν ἀστραγάλων παραλαμβανομένων ὡς ἔθος, πέντε καὶ τριάκοντα. ὧν αἱ μέν, θεῶν ἐπώνυμοι. αἱ δέ, ἡρώων. αἱ δέ, ἐνδόξων ἀνδρῶν. αἱ δέ, ἑταιρίδων. αἱ δέ, ἀπό τινων συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ χλεύην προσηγορεύοντο. ἐλέγετο δέ τις ἐν αὐταῖς καὶ Στησίχορος ὁ τὴν ὀκτάδα δηλαδὴ σημαίνων, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἱμέρᾳ τῇ Σικελικῇ τάφος τοῦ δὲ τοῦ μελοποιοῦ, ἐξ ὀκτὼ γωνιῶν συνέκειτο. ἑτέρα δέ, ἐκαλεῖτο Εὐριπίδης. ἡ δηλαδὴ σημαίνουσα τὸ τεσσαράκοντα. ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐριπίδης γενέσθαι εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τεσσαράκοντα προ-

στατῶν

στατῶν μὲν τὴν κατάληξιν τῶν τελευταίων. τὸν δὲ βόλον φασὶν ὁ μὲν τὸ ἓξ δυνάμενος, κῷος ἐλέγετο καὶ ἑξίτης, ὁ δὲ τὸ ἕν, χῖος καὶ κύων. ὅθεν καὶ παροιμία, χῖος παραστάς, κῷον οὐκ ἐάσω. καθ' ἣν παρὰ Στράττιδι τῷ κωμικῷ τό, χῖος παραστάς, κῷον οὐκ ἐᾷ λέγειν. ὃ παραλαλεῖ καὶ Ἀριστοφάνης ἐν τῷ, οὐ χῖος, ἀλλὰ κεῖος, ἢ κῷος. δηλοῖ δὲ ὁ ῥηθεὶς κύων βόλος, ἀνταναίρεσίν τινα ψήφου. ἐν χώραις γάρ τισι διαγεγραμμέναις πλινθευτικῶς, πολλῶν κειμένων ψήφων ἃς ἔχρην ἀνταναιρεῖν, αἱ μὲν χῶραι, πόλεις ἐλέγοντο νόμῳ κυβευτικῷ. κύνες δέ, αἱ ἀλλήλας ἀντιπεριβάλλουσαι ψῆφοι. ὡς δὲ καὶ τοῖς ἀστραγάλοις ἔπαιζον καθὰ καρύοις, ζητητέον ἐν τῷ πλούτῳ τοῦ κωμικοῦ. Τὸν δὲ ῥηθέντα παῖδα, οἱ μέν, Αἰάνην φασὶ καλεῖσθαι, οἱ δέ, Λυσανδρον. οἱ δέ, Κλεισώνυμον. παρὰ Ὀθρυονεῖ τῷ γραμματικῷ ἀποκτανθέντα. τὸ δὲ ἐνδυκέως πολλαχοῦ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, δοκεῖ αἰολικὸν εἶναι, καὶ τρέψαι τὸ πρωτότυπον ο εἰς υ, ὡς ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ἐξ οὗ ὁ δεδοκημένος καὶ τὸ δοκεύειν. ἢ καὶ ὅθεν ὁ πάνδοκος, καὶ ἡ πανδοκεύτρια. ἵνα ᾖ ἐνδυκέως, τὸ δοκευτικῶς καὶ μετ' ἐπιτηρήσεως ἢ δεξιώσεως. τινὲς μέντοι, παρὰ τὴν δίκην αὐτὸ εἶπον γενέσθαι. Τὸ δὲ ὁμὴ σορός, εἴληπται μέν, ἐκ τοῦ ὁμοῦ τραφῆναι. δηλοῖ δέ, ὡς οἱ ὁμοῦ τραφέντες καὶ ὁμοίως κύλικος πεπωκότες, καὶ ὁμὴν ἕξουσι τοιαύτην σορόν. ἵνα λέγῃ ἀστείως τις ὡς οἱ πίνοντες κρατῆρα φιλοτήσιον ἐν τῷ ζῆν, τὸν αὐτὸν ἕξουσι καὶ θανάτου κρατῆρα ταφέντες ἐν τούτῳ ὁμοῦ. δῆλον δὲ ὡς ἡ γενικὴ τοῦ, ὁμὸς ὁμοῦ, εἰς ὀνοματικὸν ἐπίρρημα μετέπεσε τὸ ὁμοῦ, ὁμοίως τῷ αὐτοῦ. ἵνα ᾖ τὸ ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὁμοῦ τόπου κατὰ σχῆμα ἐλλειπτικόν. ὥσπερ καὶ τὸ αὐτοῦ ἤγουν αὐτόθι, ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τίπτε μοι ἠθείη κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας
Καί μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι
Πάντα μάλ' ἐκτελέω, καὶ πείσομαι ὡς σὺ κελεύεις.
Ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι, μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες
Ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν.
Οὐδ' ἔλαβε. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠύτε καπνὸς
Ὤιχετο τετριγυῖα. ταφὼν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς.
Χερσί τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν.
Ὢ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι
Ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν.
Παννυχίη γάρ μοι Πατροκλῆος δειλοῖο
Ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε,
Καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Ὅτι ὁ ἱκετευθεὶς ὑπὸ γνησίου φίλου καὶ καταπεισθείς, δύναται εἰπεῖν τό, τίπτε μοι ἠθείη, τουτέστιν ἀδελφικὴ κεφαλὴ δεῦρ' εἰλήλουθας, καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἐκτελέω καὶ πείσομαι ὡς σὺ κελεύεις. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ πρὸ ὀλίγου μακρὰν ἔννοιαν τὴν τοῦ ἱκετισμοῦ τοῦ Πατρόκλου, ἑνὶ κόμματι ὁ ποιητὴς περιοδικῶς ἐμπεριέγραψεν εἰπὼν ὅτι ἔικτο δὲ θέσκελον αὐτῷ, οὕτω καὶ νῦν τοῦ Πατρόκλου ἐν ὕπνῳ διάφορα τοῦ Ἀχιλλεῖ ἐνταλαμένου, κομματικῶς ἐκεῖνα δηλοῖ Ὅμηρος ἐν τῷ, ταῦτα ἕκαστα ἐπιτέλλεαι. καὶ πάλιν μετ' ὀλίγα. καί μοι ἕκαστα ἐπέτελλε. ταυτολογεῖν γὰρ οὐδ' ἐνταῦθα βούλεται εἰς οὐδὲν καίριον. Ἠθεία δὲ κεφαλή, ἐκ τοῦ ἤθεος γίνεται, περὶ οὗ πολλαχοῦ δεδήλωται. Χαμαιλέοντος δέ φασι τοῦ γραμματικοῦ γράψαντος ὦ θείη κεφαλή, μέμφονται οἱ παλαιοί. ἠθεῖον μὲν γὰρ ὀνομάζει ἀδελφικῶς τὸν πρεσβύτερον φίλον, οὐκ αὖ καλόν. τὴν δὲ τοῦ θείου πρόσρησιν, διὸ θεῖος ὄνειρος, καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐ δεῖ τῷ τυχόντι διδόναι χρή. καὶ μάλιστα νεκρῷ ἁπλῶς.

Ὅτι δεξιωτικὸν ἐπὶ φίλῳ οἰκείῳ τό, ἀλλά μοι ἆσσον στῆθι μίνυνθά περ ἀμφιβαλόντες ἀλλήλους, ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο, καθὰ καὶ προγέγραπται. λέγει δὲ ἀμφιβαλεῖν, τὸ περιπλακῆναι. Ὅτι ἐπί τινος ἐκπεσόντος ὧν ὡς δι' ὀνειροπολῶν ἐν χερσὶν ἔχειν ἐδόκει, ῥηθήσεται τό, ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, οὐδ' ἔλαβε. Ἀχιλλεὺς δὲ τοῦτο ἔπαθε καθ' ὕπνον, ταῖς χερσὶν ἐκταθεὶς ἅψασθαι τῆς ψυχῆς Πατρόκλου, μὴ λαβὼν δέ. κατὰ χθονὸς γάρ φησιν ἠύτε καπνὸς ᾤχετο τετριγυῖα. καὶ τὸ μὲν τετριγυῖα ληφθὲν ἀπὸ νυκτερίδων, ἐν τῇ τῆς Ὀδυσσείας ω φαίνεται τί δηλοῖ. τὸ δὲ καθὰ καπνός, διὰ τὸ πνευματῶδες καὶ φαντασιῶδες εἴρηται. Ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται μὲν καὶ χιὼν τετριγέναι ὅτε πλατεῖ ποδὶ καταπατεῖται. μάλιστα δέ φασι στρουθάρια ὧν καὶ ἡ β. ῥαψῳδία ἐμνήσθη, τρίζουσιν ἢ τιτίζουσι κατὰ τὸ ζωόδοτον. τρυγὼν μέντοι τρύζει, ὡς καὶ τοὔνομα ἐκείνης δηλοῖ. ὥσπερ ἡ ὀλολυγὼν ὀλολύζει. πέρδικες δέ τινες κακκαβίζουσιν, οἳ καὶ καλοῦνται δι' αὐτὸ κακκάβαι. ἴσως δὲ καὶ κικκαβάζουσιν ὡς ἐμφαίνει ὁ κωμικὸς ἐν τῷ κικκαβαῦ. ὅτι δὲ κακκάβη καὶ σκεῦός ἐστι χαλκοῦν, ὅπερ κοινῶς κακκάβιον λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας τό, ἐν κακκάβᾳ ζέουσι. ὡς δὲ οἱ πέρδικες ἀττιβίζουσι, Θεόφραστος ἱστορεῖ. δῆλον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἐν τῷ λέβης ζέων, οὕτω καὶ ἐν τῷ κακκάβα ζέουσι, ἀνάγεται τὸ ζεῖν πρὸς τὸ βράττειν, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ βράσμα, καὶ πρὸς τὸ κάχλασμα, καὶ πρὸς τὸ παφλάζειν, εἰς ὃ παιεῖ Φερεκράτης, τό,

λοπὰς

λωπὰς παφλάζει βαρβάροις λαλήμασι. τοῖς δὲ ὁμηρικοῖς ῥηθεῖσιν ἐπιχεῖρ μετὰ τό, ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχιλλεὺς τὸ χερσί τε συμπλατάγησεν, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας συνεκρότησεν ὡς ἐπὶ παραδόξῳ τινί, θρῆνον μὲν δηλοῖ τινα καὶ αὐτό. διὸ ἐπάγει, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε. δύναται δὲ καὶ ἐπὶ ἐκπλήξεως ὂν θάμβους τὸ αὐτό ποτε γενέσθαι. ὁ πταιὸς δὲ καὶ ἐπὶ ἐσχρίων τῇ λέξει ἐχρήσατο, εἰπών. ὄρχημα συμπλατάγησε. τὸ δὲ ὀλοφυδνὸν, παρὰ τὸ τύπτειν τὸ ὀλοφύζω δύσχρηστον ῥῆμα, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τούτοις τό, ταφὼν δ' ἀνόρουσεν ἀχιλλεὺς, ἐπίτασιν ἔχει τοῦ ἐν ταῖς λιταῖς εἰρημένου τάφου, ὅ ἐστι τῆς κατὰ ψυχὴν ἐκπλήξεως. ἔτι δὲ καὶ τῆς ἀνορούσεως, εἴτουν σπουδαίας ἀναστάσεως. βάλλει δέ τισιν ἐς νοῦν ἴσως, ὡς δεξιῶς ἐνταῦθα κεῖται τὸ ταφὼν, ἔνθα πολὺ νεκροῦ ὁ λόγος καὶ τῆς κατ' αὐτὸν ταφῆς. Ὅτι ἐπί τινος ψευδομένου τὸν κυρίως ἄνθρωπον, ἔστιν εἰπεῖν σκωπτικῶς τό. ὢ πόποι. ἦ ῥά τις ἐστὶ καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι ψυχὴ καὶ εἴδωλον, ἀτὰρ φρένες οὐκ ἔνι πάμπαν. ἐπὶ δὲ φίλου δι' ὄναρ οἰκτιζομένου καλὸν εἰπεῖν τό, παννυχίη γάρ μοι ἡ τοῦ δεῖνος ψυχὴ ἐφεστήκει γοόωσά τε μυρομένη τε, καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν. ἀχιλλεὺς δὲ καὶ ταῦτα περὶ τοῦ φίλου πατρόκλου φησίν.

Ὣς φάτο. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Μυρομένοισι δὲ τοῖσι, φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς
Ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων,
Οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην
Πάντοθεν ἐκ κλισιῶν. ἐπὶ δ' ἀνὴρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
Σειράς τ' εὐπλέκτους. πρὸ δ' ἄρ οὐρῆες κίον αὐτῶν.
Πολλὰ δ' ἄναντα κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
Αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ
Τάμνον ἐπειγόμενοι. ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
Πῖπτον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες ἀχαιοὶ,
Ἔκδεον ἡμιόνων. ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο
Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήια πυκνά.
Πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροὺς φέρον. ὣς γὰρ ἀνώγει
Μηριόνης θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
Κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ. ἔνθ' ἄρ' Ἀχιλλεὺς
Φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον ἠδὲ οἷ αὐτῷ.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντῃ παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
Εἵατ' ἄρ' αὖθι μένοντες ἀολλέες. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτίκα μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε,
Χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
Ἵππους. οἱ δ' ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσσιν ἔδυνον.
Ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἡνίοχοί τε.
Πρόσθε μὲν, ἱππῆες. μετὰ δὲ, νέφος εἵπετο πεζῶν.
Μυρίοι. ἐν δὲ μέσοισι, φέρον Πάτροκλον ἑταῖροι.
Θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, ἃς ἐπέβαλλον
Κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἀχνύμενος. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' ἄϊδόσδε.
Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἵκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεὺς,
Κάτθεσαν. αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

Ὅτι κοινοῦ θρήνου μακροῦ γινομένου ἐπὶ νεκρῷ, δηλωτικὸν τό, τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. μυρομένοισι δὲ τοῖσι, φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, ἀμφὶ νέκυν ἐλεεινόν. λέγει δὲ νῦν ἐλεεινὸν, τὸν ὑπὸ πάντων οἰκτιζόμενον πάτροκλον. σημαίνει δέ ποτε ἡ λέξις, καὶ τὸν μήπω μὲν ἐλεημένον, ἄξιον δὲ τοῦ ἐλεηθῆναι. ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐκ ἀπήχησε τὸ τοῖσι δ' ἐλθοῦσι καὶ ὡς ἐν σχηματισμῷ. Ὅτι ἐπὶ παντὶ ἔργῳ σπουδαίῳ, οἷα καὶ σώματι κεφαλὴν ἐπεῖναι δεῖ, ἐπιστάτην. ἐνταῦθα μηριόνης ἐστάθη τοῖς ἄγουσιν ὕλην εἰς τὴν τοῦ πατρόκλου πυράν. ὡς αὖ ἐπιστατεῖν αὐτούς. ἦν δὲ ὡς εἰ πάλαι εἶδος τὰ τοιαῦτα κελεύειν. ἄρχει πρόσταξιν, ἀνάσσει τοὺς ὑλοτόμους φέρειν φιτροὺς ἐπὶ τὴν ἄμαξαν, γυμνάζων εἰδήμονας μὲν ἴσως ἐν ταῖς χρείαις διαπελεῖν. καὶ οὕτω μὲν ὁ μηριόνης ἐπιστάτης τοῦ ἔργου πρὸς βασιλέως ἐστάθη. ὁ δὲ βασιλεύς, τοὺς ἐκεῖνος ἐξελαύνων ὡς ἡ καθ' ἡμᾶς νῦν φάσει αὖ ἐντεῦθεν, τοὺς ὑλοτομήσοντας, οὐρῆάς τ' ὤτρυνε καὶ ἀνέρας ἀξέμεν ὕλην. ὅ ἐστι κέλευσιν ὡς εἴρηται ἡ ἀγαγεῖν ὕλην, πάντοθεν ἐκ κλισιῶν κατὰ ἐκλογὴν δηλαδή, καὶ πρὸς ἔνδειξιν δὲ τοῦ εὐρυχώρου ἔτι. εἶτα φράζει ὁ ποιητὴς τὴν ἀκολουθίαν τῆς ὑλοτομίας, εἰπών. οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες, σειράς τ' εὐπλέκτους. πρὸ δ' ἄρ οὐρῆες κίον αὐτῶν, ἤγουν προηγοῦντο αὐτῶν. πολλὰ δ' ἄνα-

ντα

τὰ κάταντα πάραντά τε δόχμιά τ' ἦλθον. ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης τῆς προγραφείσης, αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους ταναήκεϊ χαλκῷ τάμνον ἐπειγόμενοι. ταὶ δὲ, μεγάλα κτυπέουσαι, πίπτον. τὰς μὲν, ἔπειτα διαπλήσσοντες ἀχαιοὶ, ἔκδεον ἡμιόνων. ταὶ δὲ, χθόνα ποσὶ δατεῦντο, τουτέστι συντεταγμένως ὥδευον, ἐλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά. πάντες δ' ὑλοτόμοι ὡς μηριόνης ἐκέλευσε, φιτροὺς ὡς ἐῤῥάθη φέρον, ὅ ἐστι κορμοὺς, περὶ ὧν εἰ καὶ προείρηται. ἀλλὰ καὶ νῦν ἐπισημαστέον, ὡς μάλιστα ἔοικεν ὁ φιτρὸς, φιτυρός τις εἶναι, ὡς ἀπὸ τοῦ φίτυ, ὃ δηλοῖ φυτὸν ἢ φύτευμα, ὡς ἀριστοφάνης εἰρήνη. πόθεν τὸ φίτυ. τί τὸ γένος. τίς ἡ σπορά. πάντως δ' ἐκ τοῦ φιτύω φιτύσω τοῦ γενῶ, φίτυς ὁ γεννῶν. καὶ τὸ οὐδέτερον φίτυ. ὑλοτόμους δὲ πελέκεας εἶπε, πρὸς διαστολὴν τῆς τῶν σφαγίων, καὶ τῆς εἰς ἄλλα πιθημόνων, καὶ τῶν ἄλλων ἐν οἷς καὶ αἱ προϊστορηθεῖσαι πολεμικαὶ ἀξίναι. Σειραὶ δὲ, πλέγματά τινα ἢ ἀπὸ σχοίνων ἢ σπάρτων ἢ καννάβεως ἢ ἄλλοθεν. κεκοίνωται δὲ ἡ λέξις ὡς δηλοῖ παρ' ἡμῖν τὰ σειράδια. Οὐρῆες δὲ πόθεν ἐτυμολογοῦνται, προδεδήλωται. φαίνεται δὲ νῦν εὔλογον εἶναι, καὶ ἀπὸ τοῦ ὄρους αὐτὰς παρωνομάσθαι. ἰδοὺ γὰρ νῦν χρησίμους ἐν κνημοῖς, ἤγουν κατά τινας κρημνοῖς τοῦ κατὰ τὴν ἴδην ὄρους ποιοῦνται. ὅτι δὲ ταυτὸν ὀρέα εἰπεῖν καὶ ἡμίονον, δηλοῖ τὸ, ἔκδεον ἡμιόνων. αἳ καὶ θηλυκῶς προφέρονται. ἄναντα δὲ, τὰ πρὸς αἶπος καὶ ἀνωφερῆ. κάταντα δὲ, τὰ κατωφερῆ. πάραντα δὲ ὡς ἐν ῥητορικῷ κεῖται λεξικῷ, πλάγια. ἐτεροκλινῆ. ἢ προσώμαλα καὶ γήλοφα. δόχμια δὲ, τὰ πλάγια. τούτοις δὲ πᾶσιν, ἡ πεδιὰς διαφέρει τῆς ὀρεινῆς, ἐφ' ἧς αἱ ἡμίονοι πονούμεναι, τοῦ πεδίου ἔλδονται. Ἰστέον δὲ ὅτι τε τὸ αἴαντα, ἐκ τοῦ αἴαντα δοκεῖ συγκεκόφθαι. ὡς γὰρ ὑψαίντης ἀρσενικὸν, καὶ ἔξαντες οὐδέτερον, οὗ πληθυντικὸν ὑψαίντα, οὕτω καὶ αἴαντες αἰαίντα. ὅθεν τὸ ἄναντα. τὸ δ' αὐτὸ, καὶ ἐπὶ τοῦ κάταντα καὶ πάραντα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ αἰαίντα ἄναντα. καὶ ὅτι ποίησις, ἢ ἐξ ουσῶν κακιῶν τοῦ ἔπους, ὡς ἑτέρωθι σαφῶς δεδήλωται, κακίζεται καὶ τὸ, πολλὰ δ' ἄναντα καὶ ἑξῆς. καὶ λέγεται ἡ τοιαύτη ἐπικὴ κακία, ἐπισυνέμπτωσις οὖσα λέξεων ὁμοιοκαταληξία, καὶ τὴν αὐτὴν συμφώνων ἐπαλληλία. Ἐπιστέον καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς δοχμῆς ἢ δοχμὴς βαρυτόνως, γίνεται τὸ δόχμιον. περὶ ἧς αἴλιος διονύσιος φησὶν οὕτω. δόχμη, τὸ τετραδάκτυλον. ἀρίσταρχος δὲ, ὀξύνει. ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ, οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά. ἐν μέντοι, φασὶ, τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις, ὀξεῖα ἐπίκειται τῇ πρώτῃ συλλαβῇ, κατὰ τὸ λόχμη. λόγχη. ὄχθη. ὄγχνη. ἕτερος δέ τις λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι δόχμη, ὡς ὄχθη καὶ στάθμη κατὰ τρύφωνα, εἰ καὶ ἀρίσταρχος ὀξύνειν ἀξιοῖ. Παυσανίας δὲ εἰπὼν καὶ αὐτὸς ὅτι δόχμη τὸ τετραδάκτυλον, ἐπάγει. κύπριοι δὲ, τὴν παλαιστὴν. ἴσως δέ φησι διὰ τὸ πλαγιάζειν τῇ χειρὶ ἐν τῷ μετρεῖν. δόχμιον γὰρ τὸ πλάγιον. ὥστε, οὕτος πρὸ ὀλίγου παρ' ἀρχὴν βούλεται τῆς δόχμης, τὸ δόχμιον. Κνημοὶ δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται, τὰ ὑψηλότερα τῆς ὑπωρείας. ἔνθα συλλειβομένων τῶν ὑδάτων, ὕλη πυκνοῦται. τὰ γὰρ κορυφαῖα τοῦ ὄρους, διὰ ἀντικτυπεῖ τε ὑλοτόμοις, καὶ οὐδὲ λάσια εἰσί. τὸ δὲ κτυπέουσαι πίπτον, καὶ αὐτὸ ἀνέστραπται. πίπτουσαι γὰρ μᾶλλον ἐκτύπουν. Διαπλήσσειν δὲ, τὸ εἰς μικρὰ τέμνειν φασίν. ὅπερ ὁ παυσανίας κατακορμίσαι λέγει. ἕτεροι δὲ ἀντὶ τοῦ διαπλήσσοντες, διαῤῥήσσοντες γράφουσιν. Ἐκδεῖσθαι δὲ ἡμιόνων τὴν ὕλην, ἢ κατὰ λόγον φόρτου νοητέον, ἢ ἐφ' ᾧ ἑλκεσθαι αὐτὴν συρομένην, ὅπερ νοεῖν ὑποβάλλει πως καὶ ὁ κολοσυρτός. περὶ οὗ ἀλλαχοῦ εἴρηται. δατεῖσθαι δὲ χθόνα ποσὶν, ἀντὶ τοῦ μερίζεσθαι. κόπτεσθαι. διὸ καὶ κόνις ἡ οὕτω κινουμένη γῆ, καὶ ἄλλως δὲ δατεῖται γῆ ποσὶν, ἐν τῷ εὐτάκτως βαδίζειν, καὶ ὡς ἐν μερισμῷ, τὸν μὲν, τῇδε, τὸν δὲ, ἑτέρωσε βαίνειν. ἔλδονται δὲ πεδίοιο αἱ ἡμίονοι, ὡς φύσει τῶν τραχέων τόπων μὴ φιλουμένων ζώοις. δηλοῖ δὲ αὐτὸ καὶ τὸ, ἵεσθαι εἰς πεδίον. ἐν τούτοις δὲ τὸν μηριόνην θεράποντα ἰδομενέως εἰπὼν ἀγαπήνορος, ὑποδηλοῖ, οὕτω πως καὶ ἀγήνοράς τινας λέγεσθαι. ὡς γὰρ ἀγαπήνωρ ὁ ἀγαπῶν ἠνορέην, οὕτω καὶ ἀγήνωρ ὁ ἀγάμενος, ἤγουν θαυμάζων ἠνορέην. ὁ τοιοῦτος δὲ νοῦς, καὶ τὸν ἀγαπήνορα καὶ τὸν ἀγήνορα τὰ κύρια, παρήγαγε. πρὸς τοῖς εἰρημένοις, ἐπισημαστέον περὶ μηριόνου μὲν, ὡς καλῶς εἰς ἐπιστασίαν ἐπιλέγη τῶν ὑλοτόμων οἷα ὁ οἶδ' ὡς ἔθει κρητικῷ. εἶχε γὰρ ἡ κρήτη θεράποντας, οὓς ἐκάλουν οἱ ἐγχώριοι καλοφόρους ἤγουν ξυλοφόρους. κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα. ἐξ ὧν κατάκεινας, καὶ κῆλα τὰ βέλη. τάχα οὖν, καὶ ἐσπουδάζετο ἐκεῖ τὸ ξυλοφορεῖν. ἴσως δὲ, καὶ κρητικὴ λέξις τὸ κᾶλον. περὶ δὲ ἡμιόνων, ἐνθυμητέον παροιμίαν ἐκ τοῦ τοῦ θεόγνιδος, τὸ, ἵνα γνοίη ὅσσον ὄνων κρείσσονες ἡμίονοι. ταλαεργοὶ δηλαδὴ ὄντες καὶ δεξιοὶ πονεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν. ἔτι ῥητέον καὶ ὡς οὐ μόνον ὑλοτόμοι πελέκεις, ἀλλὰ πάντως καὶ ἄνδρες, εἴγε καὶ δρυτόμος λέγεται ἀνήρ. εἰς τὸν αὐτὸν δὲ νοῦν ἄγεται δρυτόμος καὶ ὑλοτόμος. Ὅτι τὸ τὴν ὕλην ἐκ τῶν ἡμιόνων καταῤῥίψαι, καταβαλεῖν τι ἐπ' ἀκτῆς λέγει δηλαδή. κὰδ δ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερώ. καὶ πάντη παρακαταβαλεῖν. δηλαδή. πάντη παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην. ἔστι δὲ καταβαλεῖν μὲν, τὸ κάτω θεῖναι ἢ ῥίψαι. παρακαταβαλεῖν δὲ, τὸ καταθεῖναι ἢ καταῤῥίψαι ἐγγὺς τοῦ δέοντος τόπου. ὅπερ πρὸ ὀλίγου παρασχεῖν ἔφη, ὡς ἐκεῖ γέγραπται. ἀφ' οὗ καὶ νῦν οἱ περὶ τέχνας, παροχὴν λέγουσι τὴν εἰς τὸ κατ' αὐτοὺς ἔργον ὑλικὴν χορηγίαν. ὥσπερ δὲ οὗτοι ἀπὸ τοῦ παρέχειν φασὶ παροχὴν, οὕτως οἱ σοφοὶ ἀπὸ τοῦ καταβάλλειν, καταβολὴν τὴν θέσιν ἤτοι δόσιν. δηλαδὴ καταβολὴν χρέους, ἢ χάριτος. οἱ δ' αὐτοὶ, καὶ ἐκ τοῦ παρακαταβαλεῖν ὕλην ἤγουν παρακαταθεῖναι, τὸ τῆς παρακαταθήκης ἐποίησαν ὄνομα. ὥσπερ καὶ τὸ τῆς παραθήκης, ἐκ τοῦ παραβαλεῖν, ὅπερ ἀλ-

λαχοῦ γέγραπται. ἀκολούθως δὲ καὶ τὸ παρακαταθέσθαι καὶ τὸ καταθέσθαι, τῇ παραθήκῃ καὶ τῇ παρακαταθήκῃ σύστοιχα. Τὸ δὲ ἐπισχερὼ, ἐπιρρηματικόν ἐστι ἐπίρρημα. ἐξ ὠνομασμένον μὲν ὡς τὸ ἰὼ, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. δηλοῦν δὲ τὸ ἐχομένως, ἀπὸ τοῦ σχῶ ἢ τοῦ ἔχω, ἐξ ὧν καὶ τὸ σχεδὸν, καὶ τὸ ἐφεξῆς. Ὅτι μέλλοντος ταφῆναι πατρόκλου, φρασάμενος ἀχιλλεὺς μέγα ἔργον ἐκείνῳ τε καὶ ἑαυτῷ τι οὐ φανείη πως μέγα ἐρρέθη, εἶτα μυρμιδόνεσσι φιλοπτολέμοισι κέλευσε, χαλκὸν ζώννυσθαι ἢ χαλκῷ κατ᾽ ἐνίους. ζεῦξαι δ᾽ ὑπ᾽ ὄχεσφιν ἕκαστον ἵππους. οἱ δ᾽ ὤρνυντο καὶ ἐν τεύχεσιν ἔδυνον. ἂν δ᾽ ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται ἡνίοχοί τε. πρόσθε μὲν, ἱππῆες. μετὰ δὲ, νέφος εἵπετο πεζῶν. μυρίοι. ἐν δὲ μέσοισι, φέρον πάτροκλον ἑταῖροι. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον ἤγουν κατεκάλυπτον, ἃς ἐπέβαλλον ἤγουν ἐπέρριπτον κειρόμενοι. ὄπιθεν δὲ κάρη ἔχε δῖος ἀχιλλεὺς ἀχνύμενος. ἕταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ᾽ ἄϊδόσδε. Καὶ ὅρα τὸ πέμπε. ἐντεῦθεν γὰρ παρὰ τοῖς ὕστερον ἡ πομπὴ καὶ τὸ πέμπειν ἐπὶ θριαμβικῆς προελεύσεως. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως εἰς μάχην οἱ μυρμιδόνες διετάχθησαν ἐπὶ τιμῇ τοῦ κειμένου. διὸ καὶ φιλοπτολέμους καὶ νῦν οὐ παρέργως ὁ ποιητὴς εἶπεν αὐτούς. χαλκῷ δὲ ζώννυσθαι, ὡς ἀπὸ μέρους τὸ ἁπλῶς ὁπλίζεσθαι. μέρος γὰρ ἡ ζώνη τοῦ ὅλου ὁπλισμοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ θώραξ, ἀφ᾽ οὗ τὸ θωρήσσεσθαι. καὶ ἡ αἰχμὴ, ὅθεν τὸ αἰχμάζειν ἢ αἰχμάσσειν. ὡς ἀπὸ τοῦ δόρυ, τὸ δορύσσειν. Τὸ δὲ ζεῦξαι, καὶ παθητικῶς ἐν ἐνίοις λέγεται. τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ ζεύγνυσθαι. τὸ δὲ ἐνδύσασθαι τεύχη, ἐν τεύχεσι καὶ νῦν δῦναι εἶπε, διὰ καινοτομίας φράσεως. ἀλλαχοῦ δὲ, τεύχεα δῦναι φησί. καὶ κατὰ τεύχεα δῦναι. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κἀνταῦθα διαφορὰν φανερὰν παραιβάτου καὶ ἡνιόχου ἔδειξε. νέφος δὲ πεζῶν, καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη. πλὴν ἐκεῖ μὲν, ἄλλως εἶχεν ἡ τῆς νεφώσεως διάθεσις. ἐνταῦθα δὲ, δοκεῖ πλῆθος μόνον δηλοῦν, διὸ ἐπάγεται σαφηνείας χάριν τὸ, μυρίοι. προείρηται δὲ καὶ ὡς νεκροῖς οἰκεῖον τὸ φέρεσθαι. τὸ δὲ καταείνυον, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἕω τὸ ἐνδύω καὶ οὕτω καλύπτω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι καὶ τοῦ υ, εἰνύω. καὶ παραγώγως εἰνύω. ἐξ οὗ παρατατικὸς, εἴνυον καὶ καταείνυον, ἔοικε δὲ τὸ εἰνύω προσλαβεῖν τὸ ι, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐνύω, ἀφ᾽ οὗ τὸ ἀμφιεννύω καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἐπέβαλλον δὲ ὡς καὶ προεδηλώθη τρίχας τοῖς νεκροῖς, ὡς οἷά τινα τοῦ σώματος ἀπαρχὴν καθὰ καὶ ἡ ὀδυσσεία δηλοῦται. οὐ γὰρ εἶχον τιμᾶν τι καὶ τῶν μειζόνων. καὶ, ὡς ἀψύχοις τὸ ὅμοιον ἀφοσιούμενοι. διὸ καὶ τῶν ζώντων, τὰ μὴ γινῶντα ζῶα ἔσφαζον ἐπ᾽ αὐτοῖς. ὅσα τε ἔστεργον, καὶ ὅσα μὴ ἦσαν ἔνορχα. ὅτι δὲ πολλάκις καὶ ζῶα ἔκειρόν τινες, ἡρόδοτος ἱστορεῖ. εἰπὼν ὡς ἐπὶ τῷ μασιστίῳ, μαρδόνιος καὶ ὁ στρατὸς ἐπένθησαν, σφέας τε αὐτοὺς κείροντες, καὶ τοὺς ἵππους καὶ τὰ ὑποζύγια. Τὸ δὲ κάρη τοῦ νεκροῦ ὁ ἀχιλλεὺς ἔχει, ὅτι μὴ ἐπί τινος ὀργάνου ὁ νεκρὸς ἐφέρετο, ἀλλ᾽ ὑπὸ ἀνδρῶν. καὶ ἦν ἀνάγκη ἀπαρτᾶσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰ μὴ ὑπανείχετο. ἐπιφωνηματικὸν δέ τι κόμμα τὸ, ἕταρον ἀμύμονα πέμπε ἄϊδόσδε. δι᾽ οὗ δηλοῖ, τὰ πρὸ αὐτοῦ πλατέως ῥηθέντα, νεκρικὴν εἶναι πομπὴν, ἀφ᾽ ἧς ὁ νεκροπομπὸς σύγκειται. ἔχει δέ τι αὐτὸ καὶ οἶκτον ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ. Ὅτι ἐν μὲν ὀδυσσεία ἐπὶ ἄρτων κεῖται τὸ νήϊον τουτέστιν ἐσωρευμένον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ξύλα. φησὶ γάρ. αἶψα δὲ μενοεικέα νήεον ὕλην, ὅπερ ἐκεῖ περινήεον λέγει. δῆλον δὲ ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηεῖν λέγεται. ὡς δηλοῖ μετ᾽ ὀλίγα τὸ, ἐν δὲ στρατὰ σώματα νήει, ὅ ἐστιν ἐσώρευε. καὶ ἀλλαχοῦ τὸ, νῆα νηήσασθαι. πότερον δὲ πρωτότυπον τὸ νηῶ, ἢ τὸ νηοῦ, οὐκ εὔδηλον. ὅρα δὲ καὶ ὅτι μενοεικέα, ἰδοὺ καὶ ὕλην λέγει. καὶ ὅτι ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦτο τοῦ, ἄσπετον ὕλην. μᾶλλον δὲ, διορθωτικόν. τὸ μὲν γὰρ ἄσπετον, ἔχει τι καὶ ὑπερβολῆς. τὸ δὲ μενοεικὲς, εἰ καὶ ἀορίστως φράζεται, ὅμως συμμετρίαν δηλοῖ τινα τὴν κατὰ τὸ ἀρκοῦν.

Ἔνθ᾽ αὖτ᾽ ἄλλ᾽ ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην,
Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν.
Ὀχθήσας δ᾽ ἄρα εἶπεν ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον.
Σπερχεί᾽, ἄλλως σοί γε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεύς.
Κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην.
Πεντήκοντα δ᾽ ἔνορχα παρ᾽ αὐτόθι μῆλ᾽ ἱερεύσειν
Ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
Ὣς ἠρᾶθ᾽ ὁ γέρων. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο
Θῆκεν. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ᾽ ἵμερον ὦρσε γόοιο.

Ὅτι οὐδ᾽ ἀχιλλεὺς ἐφείσατο κείρασθαι, ἀλλὰ στὰς ἀπάνευθε πυρᾶς, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. πυρὰ δὲ νῦν, τὸν τόπον ἔφη τῆς πυρᾶς. οὔπω γὰρ καὶ ἀνήφθη. ταύτην δὲ καὶ ἠρίον αὐτὸς ὕστερον ἔφη. εἰ δὲ παράκειται ἡ πυρὰ καὶ ξανθὴ χαίτη, ἀλλ᾽ οὐ τὸ ἐκ τοῦ παρατυχόντος γέγονεν. οὐ δύναται δὲ ἀστεΐζεσθαι ὅμηρος παραθεὶς τῇ πυρρᾷ κόμῃ τὴν δι᾽ ἑνὸς ρ ἐκφωνουμένην πυράν. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι καρηκομόωντες συνθέτως, ἢ κάρη κομόωντες ἐν παραθέσει, οὐ παίζεται. οὐδὲ πάντες οἱ παλαιοί. καὶ ὡς μὲν οὐ πάντες, αἱ ἱστορίαι δηλοῦσιν. ὡς δὲ οὐδὲ πάντοτε,

οὐδ᾽

Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἶψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς.

ὅθεν αὐτὸ ἄδηλόν ἐστιν. ἀχιλλεὺς δὲ κόμης κουρὰν ὀφείλων τῷ σπερχειῷ, κείρει αὐτὴν ἐνταῦθα τῷ πατρόκλῳ πενθητήριον, κουρῆτες δὲ τῶν ὧν εἰς πλάτος προγέγραπται, χλιδῶντα πλόκαμον ῥίψοντες ὥστε τὴν θύραν ἀβρᾶς, κουρῆτες ἐκλήθησαν, κουρᾶς οὕνεκα. ἀγάθων γοῦν φασί τις αὐτῶν ἱστορεῖ λεγόντων ὡς ἐπεὶ τὴν πρώτην αὐτοῖς θυγατέρα μνηστεύοντες οὐκ ἐτύγχανον γάμου, κόμας ἐκείραντο μάρτυρας συμφορᾶς. ἦπου τὸ θεῖον χρῆμα παίζουσι φασί. ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἔσχομεν κλέος, κουρῆτες εἶναι, κουρίμου χάριν τριχός. κείρονται δὲ καὶ μέχρι νῦν, οἱ μὲν, ἐν χρῷ καθὰ καὶ ἀλαιοί. οἱ δὲ, σκάφιον ὃ περὶ τῷ κρανίῳ κεῖται. τινὲς δὲ καὶ ἑκτορείαν φιλοῦσι κουρὰν, ἣν παραλαλεῖ καὶ λυκόφρων. φιλεῖται δέ ποτε καὶ ὁ λεγόμενος κῆπος. καὶ ὅμως, ἣν φασι καὶ φορτικὴν κουράν. ὡς καὶ ἣν ἔπασχόν τινες ὑπὸ σκυθῶν. ἣν καὶ μισοῦντες, τὸ οὕτω πάσχειν ἀποσκυθίζεσθαι προσηγόρευον. Ὅτι ἔθος ἦν, ῥίπτειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ ἀκμῆς. εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχωρίοις ποταμοῖς. ἐποίουν δὲ οὕτω, τιμῶντες τὸ καλὸν ὕδωρ. τρόφιμον γάρ φασι καὶ συστατικόν ἐστι τοῦ ζῆν. καὶ μάλιστα, τὸ γλυκύ, διὸ οἱ βουλιμιῶντες, πίνοντες κορέννυνται. καὶ τὰ βρέφη δὲ ὑγρῷ φασι μόνῳ διοικοῦνται. κουροτρόφοι δὲ ἐνομίζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν ὑγρότητα. καθὰ καὶ ὁ ἥλιος ἀπόλλων, διὰ θερμότητα. κουροτρόφους δέ φαμεν, διὰ τὴν νεότητα τρέφοντας, εἰ δὲ καὶ κούριμος θρὶξ παρὰ τῇ ῥαψῳδίᾳ καί τις ὑπὲρ τολμήσει τὴν λέξιν καὶ ἀπὸ ταύτης, ἴσως ἂν καὶ οὕτω κουροτρόφοι κατὰ θρασύτητα λέξεως. οἱ δὲ παλαιοὶ σημειοῦνται τὸ ποτάμιον ὑγρὸν, καὶ ταῦτα λέγοντες. τὸ λουτρὸν ἐκ ποταμοῦ τοῖς νυμφίοις ἐκομίζετο, οἰωνιζομένοις τὸ γόνιμον, διὸ καὶ ἔνορχα μῆλα ἱέρευον ὥσπερ τῷ ποσειδῶνι οὕτω καὶ τοῖς ποταμοῖς εἰς τὰς πηγάς. γόνιμα δὲ καὶ τὰ ἄρρενα. καὶ τοῖς πρὸ γάμου δὲ τελευτῶσιν, ὁ λουτροφόρος φασὶν ἐπετίθετο κάλπις, εἰς ἔνδειξιν τοῦ, ὅτι ἄλουτος τὰ νυμφικὰ καὶ ἄγονος ἄπεισι. κατὰ τοίνυν τὸ ἔθος κειράμενος καὶ ἀχιλλεὺς χαίτην ἣν σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον ὡς οἷα πρὸς τὸν πατρῷον ποταμὸν ῥίπτων τὰς ὄψεις, ὁποῖον δή τι καὶ ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ ἐποίησε, προσφωνεῖ ἀφελῶς καὶ γλυκέως. λέγων. σπερχεῖ' ἄλλως ἔγωγε ὦ σπερχειὲ μάτην σοί γε πατὴρ ἠρήσατο πηλεὺς, ὅ ἐστιν εὔξατο, κεῖσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, σοί τε κόμην κερέειν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἑκατόμβην. πεντήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόθι μῆλα ἱερεύσειν ἐς πηγάς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις. ὣς ἠρᾶθ' ὁ γέρων. σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας. νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαί γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, πατρόκλῳ ἥρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι. ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ κόμην ἑτάροιο φίλοιο θῆκε. τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, καθὰ καὶ προεγράφη, οὐ διὰ τὴν μονῳδίαν περιπαθῆ, οὐδὲν γάρ τι οἰκτοῦ ἔχει, ἀλλ' ἐπὶ τῇ μεταχειρίσει τοῦ ἔργου. ἐπεὶ ὡς οἷα ἐμψύχου ὄντος τοῦ ἑταίρου ὃν ὡς ἐκεῖ πάντες ἐφίλουν, ἐν χειρὶ τὴν κόμην τίθησιν. ὡς εἴπερ ἐς σπερχειὸν ταύτην ἀνετίθετο. ποταμὸς δὲ ὁ σπερχειὸς ἐκδιδοὺς πλησίον θερμοπυλῶν. τηλεθόωσα δὲ, οὐχ ἁπλῶς ἡ τοῦ ἀχιλλέως ἐρρέθη κόμη, ἀλλ' εἰς ἔμφασιν θάλους. σκοπητέον δὲ οἵαν εἶχε κόμην ἐκεῖνος. ἄλλως τε ἐπιμεμελημένην καὶ ἐς τοσοῦτον ἄκουρον. Ὅρα δὲ ὡς οὐ μόνον δένδρεα τηλεθόωντα, καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι, καὶ ὕλη τηλεθόωσα. ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κόμη τηλεθόωσα. καί πως ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλαις ἡ κόμη καὶ τὸ τηλεθόωσα. κόμη τε γάρ ποτε τὰ τῶν δένδρων λέγεται τηλεθόωντα φύλλα, καὶ κατ' ἐπάλλαξιν αὖθις τηλεθόωσα κόμη κατὰ τὴν ἐκεῖθεν μεταφοράν. Τὸ δὲ ἄλλως ἀντὶ τοῦ μάτην, εὐφήμως πέφρασται. τὸ δὲ μὴ κατὰ σκοπὸν ἢ κατ' εὐχὴν ἀποβεβηκὸς ἀλλ' ἑτέρως, ἄλλως ἀποβῆναι φαμὲν κατά γε δηλαδὴ ματαίαν ἔργου, ὅ ἐστι ματαιότητα. διὸ καὶ ἀναγκαίως, ἀντὶ τοῦ μάτην νοεῖται τὸ τοιοῦτον ἄλλως, διὰ τὴν εἰς μάτην ἑτεροιότητα τῆς πραγματικῆς ἀποβάσεως. ἔνορχα δὲ διατί ἐθύετο, εἴρηται. Μῆλα δὲ εἰπὼν, καὶ ταύρους νοεῖν ὡς εἰκὸς ἀφίησιν, οὓς ἔθυον ὡς καὶ προϊστόρηται, θαλάσσῃ τε καὶ ποταμοῖς. ἐς πηγὰς δὲ ἱερεύονται μῆλα, διὰ τὸ αὐτὰς γονίμους εἶναι τοῦ ὅλου ποταμοῦ. ἔτι δὲ καὶ τιμίας ἀρχικοῦ λόγου καθὰ παραδηλοῖ καὶ ἡσίοδος. διὸ καὶ βωμὸς ἦν τῶν αὐταῖς ἐπώνυμος τῷ ἐκεῖσε ὑγρῷ δαίμονι. πρὸ δέ γε τούτων δεδήλωται ὡς οὐ μόνον ταῦροι ποταμοῖς ἱερεύοντο, ἀλλὰ καὶ ἵπποι ζωοὶ ἐν δίναις καθίεντο οὐ μὴν ἐν πηγαῖς. Τέμενος δὲ νῦν, ἱερὸς τόπος ἀποτετμημένος τοῦ περίξ οὗ μέρος, βωμὸς ἐφ' οὗ τὰ θυόμενα ἔκαιον. διὸ θυήεις λέγεται. ἐπεὶ καὶ θύος, τὸ θυόμενον. δῆλον δὲ ὡς οὐκ ἀεὶ παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ τέμενος ἱερὸν, ἀλλὰ πᾶς τόπος ἀποτομὴν τοῦ περίξ ἔχων, ἐκαλεῖτο τέμενος. Ἱστέον δὲ ὡς οὐκ ἔξω ὁμοίας παραγωγῆς τὸ πόρρωθεν πως θυόεν νέφος ἐστὶ καὶ ὁ θυήεις βωμός. ἐνθυμητέον δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι ὁ φιλόμηρος Σοφοκλῆς, κόμην τύμβου κέρας ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ αἴαντι, τῷ παιδὶ εὐρυσάκει δίδωσι φέρειν αὐτὴν οὐ μὴν τῷ νεκρῷ. ἑτεροῖον μέντοι τρίχας ὁμαίμου, ἀπαθέστερον δέ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι καὶ ἐνταῦθα θρήνου δηλοῖ ἐπίτασιν τὸ, πᾶσιν ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο, καὶ ἑξῆς τὸ, καί νύ κεν ἤδη καὶ δὴ ἂν ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο, εἰ μὴ τόδε ἐγένετο. ὅρα δὲ ὅτι οὐ καὶ ὁ λόγος πένθος δηλοῖ, ἀλλ' ὁ ἀκροατὴς, διαχεῖται τοῖς περισσοῖς τοῦ γόοιο καὶ ἠελίοιο.

Ἀτρείδη, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς ἀχαιῶν
Πείσονται μύθοισι. γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἆσαι.

Ὅτι τὸ, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς πείσονται μύθοισιν, ἀντὶ περιττὸν αἰδοῦνται οἱ ἀκροαταί. ὡς δὲ νεκροῦ ἐπιμέλεσθαι καὶ

Νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
Ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθ' οἷσι μάλιστα
Κήδεός ἐστι νέκυς. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
Αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἐΐσας.
Κηδεμόνες δὲ παρ' αὖθι μένον καὶ νήεον ὕλην.
Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ, νεκρὸν θέσαν ἀχνύμενοι κῆρ.
Πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βοῦς
Πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. ἐκ δ' ἄρα πάντων,
Δημὸν ἑλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς
Ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει.
Ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας
Πρὸς λέχεα κλίνων. πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
Ἐσσυμένως ἐνέβαλε πυρῇ μεγάλα στεναχίζων.
Ἐννέα τῷ γ' ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν,
Καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλε πυρῇ δύο δειροτομήσας.
Δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Χαλκῷ δηϊόων. κακὰ δὲ φρεσὶ μήδετο ἔργα.
Ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον ὄφρα νέμοιτο.
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Χαῖρέ μοι ὦ Πάτροκλε καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην.
Δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς,
Τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Ἕκτορα δ' οὔτι
Δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσσιν.

τὴν ἐπ' αὐτοῦ προὔδειπνον, οἰκεῖον δέ, δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. τάδε δ' ἀμφιπονησόμεθα οἷσι μάλιστα κήδεός ἐστι νέκυς, ἤτοι τίσι φροντίδος ἄξιος. γίνεται δὲ παρὰ τὸ κηδεύω ἀποβολῇ τοῦ υ, ἀφ' οὗ καὶ κηδεμόνες μετ' ὀλίγα, εὐθὺς οἱ τῆς κηδείας φροντισταί. ὀξύνεται δέ φασι τὸ κηδεός, διότι τὰ εἰς ος καθαρεύοντα ἐπὶ παραληγόμενα, ὀξύνονται. ὀχεύω ὀχεός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ ὀσχεός. σωρεύω σωρευός, καὶ ἐν συγκοπῇ σωρός. φωλεύω φωλεός. οὕτω καὶ κηδεύω κηδεός. τινὲς δέ, προπαροξύνουσι, λέγοντες ὅτι ὡς καθαρεύω καθάρειος, ἐπιτηδεύω ἐπιτήδειος, οὕτω κηδεύω κήδειος, ἐξ οὗ τὸ καὶ ἐπικήδειος. ἀποβολῇ δὲ τοῦ ι, ἔμεινε κήδεος. Τὸ δὲ ἄνωχθι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἄνωγα, ὃ δηλοῖ τὸ κέλευε, γίνεται, καὶ ὅτι τὸ ὅπλεσθαι, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ὁπλίζεσθαι, προείρηται. Τὸ δὲ πείσονται μύθοις, δηλοῖ [illegible] τοῦ δεῖ ἔργων πειθοῦς. ἐνταῦθα δὲ μνηστέον, ὅτι μῦθος κοινῶς μέν, ἔγνωσται ὅς τίς ἐστι παρά τε τῷ ποιητῇ καὶ τοῖς ὕστερον. ἡ δὲ ἱστορία, καὶ ἄλλό τι καινοτομεῖ, λέγει γοῦν ἐν οὐρανοῦσαις εἶναί ποτε πολυτελῆς κῆπος ὃς ἐκαλεῖτο μῦθος, ἐν ᾧ Ἱέρων ἐχρημάτιζεν. εἰκὸς δὲ μῦθον αὐτὸν λεχθῆναι, ἢ διὰ τό, μύθου ἤγουν λόγου ἄξιος εἶναι πολλοῦ δηλαδή. ἢ διὰ τὸ μὴ ἂν πείθεσθαι τοῖς πολλοῖς οὕτω καλὸς εἶναι, ἀλλὰ μυθικὰ δοκεῖν τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ λαλούμενα. κεῖνται δ' ἐν τούτοις καὶ ταγοὶ οἱ ἡγεμόνες, ἤγουν οἱ τάσσοντες τὰ τοῦ λαοῦ, οἱ καὶ κοσμήτορες διὰ τὸ κοσμεῖν. φησὶ γάρ. παρὰ δ' οἱ ταγοὶ ἄμμι μενόντων, ἤγουν παραμενέτωσαν ἡμῖν οἱ ἔνδοξοι, τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ. Ὅτι ἑρμηνεύων τό, φράσατο μέγα ἠρίον, φησί. ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. ὅ ἐστιν ἑκατὸν πόδων ἔχουσαν ἑκάστην πλευράν. Ἀχιλλέως δηλαδὴ κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐπιτάξαντος τοῦτο καὶ φρασαμένου τὸ ἠρίον ὡς εἴρηται. Ὅτι τὸ ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἑρμηνεύων μετ' ὀλίγα ὁ ποιητής, φησί. ἐν μέσσῃ μὲν ἔκειτο πυρῇ. οἱ δ' ἄλλοι, ἄνευθεν ἐσχατιῇ. ἤγουν ἐσχάτοις μέρεσι τῆς πυρᾶς. προδέδεικται μὲν ὡς οὐ μόνον ἐπὶ ἀγροῦ ἡ ἐσχατιὰ λέγεται. ἔστι δὲ ὑπάτη, οὐχ ἁπλῶς ἡ μέση, ἀλλ' ἡ ἐν τῷ μέσῳ μὲν οὖσα ἔχουσα καὶ τὸ ὑπερέχεσθαι ὅ ἐστιν ὑπερέχειν. ἐπεὶ καὶ Ζεὺς θεῶν ὕπατος, οὐχ ὁ μέσος, ἀλλ' ὁ ὑπὲρ τούτους. ᾧ ἀντίκειται ὁ κατὰ χθαμαλότητα νέατος. Ὅτι πολλὰ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἕλικας βόας ἐπὶ τῷ νεκρῷ πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον. ἐκ δ' ἄρα πάντων δημὸν ἑλών, ἐκάλυψε νέκυν μεγάθυμος Ἀχιλλεὺς ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, ἵνα δηλαδὴ ῥᾷον καίοιτο. περὶ δὲ δρατὰ σώματα νήει ἤγουν ἐσώρευσεν ἔνθα τὰ ἐκδεδαρμένα νεκριμαῖα. ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας πρὸς λέχεα κλίνων. μέλιτος μέν, ὅτι νεκροῖς οἰκεῖον, καθὰ καὶ Πορφύριος δηλοῖ. ἀλείφατος δέ, καὶ αὐτοῦ διὰ τὸ τῆς πυρᾶς εὐέξαπτον. πίσυρας δέ, ὅ ἐστι τέσσαρας, ἐριαύχενας ἵππους ἐσσυμένως ἐνέβαλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων. [illegible] τούτους ἵππους τῷ ποτὲ ἡνιόχῳ χαρισάμενος. ἐννέα τῷ γε ἄνακτι τραπεζῆες κύνες ἦσαν. καὶ τούτων ἐνέβαλε πυρῇ δύο δειροτομήσας. ἵνα ὡς ἔοικε τῶν παρ' ἑαυτοῦ ἀξίων λόγου πάντων, τῷ φίλῳ ἀπάρξηται. δώδεκα δὲ Τρώων μεγαθύμων υἱέας ἐσθλοὺς χαλκῷ δηϊόων, ἐνέβαλε δηλαδὴ τῇ πυρᾷ. ἐκφωνῆσαι μὲν ὀκνεῖ τὴν πρᾶξιν ταύτην μετὰ καὶ ῥήματος ὁ ποιητής. καιρίως καὶ ταύτην τεχνησάμενος ἔλλειψιν. ὃς καὶ τοὺς πεσόντας ἀποσεμνύνας, οὐ μόνον ἐσθλοὺς ὠνόμασε, καὶ υἱοὺς πατέρων μεγαθύμων, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐμέμψατο, εἰπών. κακὰ δέ φησι μήδετο

δετο

ἄτοπα ἔργα. κρίνων, μὴ ἀγαθὴν εἶναι τὴν τοιαύτην τοῦ ἀχιλλέως πρᾶξιν, ἀλλὰ θηριώδη καὶ ὅσον τι βαρβαρικήν. εἴ τις ἐνθυμοῖτο τὴν λέγουσαν ἱστορίαν ὅτι γαλάταις ἔθος, ἡνίκα προτέρημά τι ἐν τοῖς πολέμοις λάβωσι, θύειν τοὺς αἰχμαλώτους. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν, ἔχει τινὰ λόγον. ἦν γάρ τις ἀπαρχὴ πρὸς τὸ θεῖον οἷα θυσία. τὸ δὲ τοῦ ἀχιλλέως, πάντη ἀλλοῖον ἦν. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν παρὰ τοῖς ἥρωσι τῶν τραπεζίων κυνῶν ἐπιμέλειαν. Τοῦ δὲ ὀπτὰ τὰ σώματα, περισσὰ ἄρχει τὸ δαρτά. ὡς καὶ τὸ κραδίη, τὸ καρδίη, καὶ τὸ ἰόρακον, τὸ ἴδαρκον. Τὸ δὲ ἄλειφαρ, διειλήνοχε τοῦ ῥηθέντος δημοῦ, ἴσως μὲν, ὡς ἐλαιῶδές τι ὂν ἢ αὐτόχρημα ἔλαιον. ἴσως δὲ, καὶ ὡς ἐκπιεσθὲν δημοῦ καὶ ἀγγείοις προσαποτεθέν. Πυρῆς δὲ καὶ πυρὸς, πολλὴ διαφορὰ παρὰ τοῖς ῥήτορσι. Τὸ δὲ ἐνέβαλε, ταυτὸν τῷ ἐνετίθει. διὸ εἰπὼν ἐν δὲ ἐτίθει μέλιτος ἀμφιφορῆας, ἐπήγαγε τὸ, ἵππους ἐνέβαλλε. καὶ δύο κύνας ἐνέβαλλε. δύναται δὲ τὸ ἐνέβαλλε νοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ ἐνέρριπτεν. Ὅτι ἐν τῷ, ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον ὄφρα νέμοιτο, ἀνταπόδοσις γίνεται ῥοπῆς. τὴν γὰρ μὲν σιδήρου μάχην ἐν πολλοῖς εἰκάζων πυρί, καὶ καυσφθόρον ὀνομάζων, καὶ δίμας πυρὸς μάχεσθαί τινας λέγων, ἐνταῦθα σιδήρῳ τὸ πῦρ εἴκασε. Τὸ δὲ νέμοιτο, ἐσθίειν μετ' ὀλίγα φησὶν ἐν τῷ, τοὺς πάντας πῦρ ἐσθίει. ὑφ' οὗ ἐπινοηθῆναι τοῖς μεθ' ὅμηρον, παμφάγον καλεῖσθαι τὸ πῦρ. οὐχ ὡς φαγοῦ, καὶ τὸ δαπτόμενον ἐσθίειν ὡς μετ' ὀλίγα ὅμηρος ἐρεῖ. ὅθεν λαβὼν ἀρχὴν, καὶ χρόνος παμφάγος κέκληται. Ὅτι ὃ πλείστας οἰχομένῳ φίλῳ ἀξίαν κατυπέσχετο, ὕστερον, τὸ τοῦ ἀχιλλέως πρὸς πάτροκλον. χαῖρέ μοι ὦ πάτροκλε καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι, πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, ἃ πάροιθεν ὑπέστην.

Ὣς φάτ' ἀπειλήσας. τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο.
Ἀλλὰ κύνας μὲν ἄλαλκε διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
Ἤματα καὶ νύκτας. ῥοδόεντι δὲ χρῖεν ἐλαίῳ
Ἀμβροσίῳ, ἵνα μήμιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Τῷ δ' ἐπὶ κυάνεον νέφος ἤγαγε φοῖβος Ἀπόλλων
Οὐρανόθεν πεδίονδε. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα,
Ὅσσον ἐπεῖχε νέκυς, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο
Σκήλῃ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσιν.
Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο τεθνειῶτος.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς ἀπάνευθε πυρῆς. δοιοῖς ἠρᾶτ' ἀνέμοισι
Βορέῃ καὶ ζεφύρῳ, καὶ ὑπίσχετο ἱερὰ καλά.
Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν
Ἐλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοίατο νεκρόν,
Ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἶρις
Ἀράων ἀΐουσα, μετάγγελος ἦλθ' ἀνέμοισιν.
Οἱ μὲν, ἄρα ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον
Εἰλαπίνην δαίνυντο. θέουσα δὲ Ἶρις ἐπέστη
Βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
Πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος.
Ἡ δ' αὖθ' ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο, εἶπε δὲ μῦθον.
Οὐχ ἕδος. εἶμι γὰρ αὖτις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα
Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας
Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν.
Ἀλλ' Ἀχιλλεὺς βορέην ἠδὲ ζέφυρον κελαδεινὸν
Ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται ἱερὰ καλά,
Ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι ᾗ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν ἀχαιοί.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσα, ἀπεβήσετο. τοὶ δ' ὀρέοντο
Ἠχῇ θεσπεσίῃ νέφεα κλονέοντε πάροιθεν.
Αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι. ὦρτο δὲ κῦμα

Ὅτι ὥσπερ πρὸ τούτου τὸ ἀμφέπειν ἀντὶ τοῦ ἐνεργεῖν, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀμφιπένεσθαι. φησὶ γοῦν τὸν ἕκτορος ἀτάφου καὶ γυμνοῦ ἐκκειμένου, ὅτι τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο καθὰ ἤθελεν ἀχιλλεὺς ἀπειλήσας καὶ νῦν, ὡς ἕκτορα οὔτι δώσω πυρὶ δαπτέμεν ἀλλὰ κύνεσσιν. οὐκοῦν ἀμφεῖπον κύνες τὸν τοῦ ἕκτορος νεκρὸν, ἀλλὰ κύνας μέν φησιν ἄλαλκεν ἡ μυθικὴ ἀφροδίτη ἤματα καὶ νύκτας, ἤγουν ἀεί. ῥοδόεντι δὲ τουτέστι ῥοδίνῳ χρῖεν ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ, οὐ μόνον τὸ μὴ δυσόδμως ἔχειν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ τὸ κείμενον, ἵνα μήμιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων ὁ ἀχιλλεὺς δηλαδή. οἷα τῶν ἀμβροσίων ῥοδίνων, στερεούντων τὸ σῶμα ὡς μὴ ἀποδρύπτεσθαι. νοητέον δὲ ὅτι τὸν ἕκτορα εἷλκεν ὁ ἀχιλλεὺς οὕτω συχνὰ εἰ καὶ ὁ ποιητὴς οὐκ ἐπισημαίνεται σφόδρα ὀλιγάκις λέγειν καὶ κακά, ὃ δή φασιν εὐελπίδης. διὸ καὶ τὸ φίλου ἀχιλλέως ὄνομα δέον ὂν εἰπεῖν ἐνταῦθα πρὸς λόγου σαφήνειαν, ὁ δὲ, σεσίγηκεν. ἀφεὶς ἀπὸ μακροῦ ἑλκύσαι αὐτὸ κατὰ κοινοῦ, ἴσον ἀπὸ στίχων δέκα καὶ ὀκτὼ φθασάντων γραφῆναι. καὶ μὴν οὕτω φιλαχιλλεὺς δῆλος ὁ ἀνὴρ, ὥστε κατὰ τὴν τιμὴν τοῦ κυροῦ ἀγαθὴν οὖσαν, ἐν στίχοις ἐξ τριακοντάκις τὸ ἀχιλλεὺς ὄνομα ἔθετο. ἐνταῦθα δὲ ἀπέστρεψεν ὀνομάσαι αὐ-

τόν. καὶ οὕτω μὲν ἡ τοῦ Διὸς θυγάτηρ ποιεῖ ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος. Ἀπόλλων δὲ, κυάνεόν φησι νέφος ἤγαγεν οὐρανόθεν πεδίονδε. κάλυψε δὲ χῶρον ἅπαντα. ὃ δὴ περίπει ὑπὲρ ἕως ἔδει, ὡς παράδοξον ἐκ νέφους σκιάν. ἡ δὲ ποίησις λέγει τὸν χῶρον καλύπτεσθαι ὅσον ἐπεῖχε νέκυς ὁ τοῦ Ἕκτορος δηλαδὴ,

Πνοιῇ ὕπο λιγυρῇ. Τροίην δ᾽ ἐρίβωλον ἱκέσθην.
Ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην. μέγα δ᾽ ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ.
Παννύχιοι δ᾽ ἄρα τοί γε πυρῆς ἄμυδις φλόγ᾽ ἔβαλλον,
Φυσῶντες λιγέως. ὁ δὲ πανύχιος πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον,
Οἶνον ἀφυσσόμενος, χαμάδις χέε. δεῦε δὲ γαῖαν.
Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.

μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλει᾽ ἀμφὶ περὶ χρόα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσσι, τουτέστι μὴ ξηράνῃ ὁ ἥλιος καὶ σκληρύνῃ τὴν χρόα. μάλιστα δὲ σκελετὸν ποιήσῃ ἀναιμωθέντος τοῦ ὑγροῦ τῇ θερμότητι τοῦ περιέχοντος. ὡς τὸ ὅρα καὶ τὸ ἐνθάδε ὅτι τῶν ἐναντίων ποιητικὸς ὁ Ἀπόλλων. ἤγουν θερμότητος τε, καὶ ψύχους δὲ κατὰ συμβεβηκὸς διὰ τὴν σκιὰν ἣν ποιεῖ. τὰς ὑγρότητας ἀναιμάσμενος, ἐξ ὧν τὰ σκιάζοντα νέφη συνίσταται. Ἰστέον δὲ ὅτι τι θεῖον τι καὶ οὐχ ἁπλῶς ἐκ τῶν κατ᾽ ἀνθρώπους τὸ ῥηθὲν ὑποσκέπτη ῥοδόεν ἀμβρόσιον ἔλαιον καὶ ὅτι ἐκ τῶν κάτω, καὶ τὰ θεῖα Ὅμηρος κοσμεῖ. σεμνὸν γὰρ ἀνθρώποις τὸ ῥόδον. διὸ οὐ μόνον ζεφύρου ἀνθεῖσθαι λέγεται ἄγαλμα, καὶ γῆς καλεῖται ἄστρα, καὶ ἀνθέων βασιλεὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς μύρου θετοτέρου σκευὴν ἐκρίνεται. ἀθλεῖται δὲ, λέγει καὶ ὡς Ἀρκάδες μὲν, εὐόμφαλον αὐτὸ καλοῦσιν ἤγουν εὔοσμον. Νίκανδρος δὲ ἐστι, ἀκανθοβόλον, ὡς ἀκάνθαις περιβολήν. ἱστορῶν καὶ ὡς οὐκ ἀγλαοφύρας Ἀλεξανδρεύς τις ποιητὴς εἴρηκεν, ὅλην ἕρπυλον τὴν καὶ ζυγίδα, λευκὸν κρίνον. ἠδ᾽ ὑάκινθον πορφυρέην, καὶ ῥόδον εἰαρινοῖσιν ἀνοιγόμενον ζεφύροισιν. οὗ παρ᾽ ἕτερος τὰ φύλλα, γελᾶν τοῦ ζεφύρῳ φησίν. ὡς δὲ μύρων μὲν χρῆσιν οἶδεν ὁ ποιητὴς, ἔλαια δ᾽ αὐτὰ καλεῖ μετ᾽ ἐπιθέτου. καὶ ὡς μυρίσασθαι μὲν Ἀλκαῖος λέγει. τὸ δ᾽ ὄνομα, μύρωμα καὶ οὐ μύρισμα. καὶ ὅτι Σόλων ἐκώλυσεν ἐν νόμοις, τοὺς ἄνδρας μυροπωλεῖν καὶ ὅτι Λάκωνες ἐξήλαυνον τοὺς μύρα σκευάζοντας, καὶ τοὺς ἔρια βάπτοντας. τοὺς μὲν, ὡς διαφθείροντας τοὔλαιον. τοὺς δὲ, ὡς ἀφανίζοντας ἐρίων λευκότητα. καὶ ὅτι τὸ ῥόδον ὕστερον λευκὸν ὂν τὸ πρῶτον ἀνθέων ἐκφαίνεται ἔτι δὲ καὶ νεκρείοις, πρῶτον παύεται. ὁ αὐτὸς ἱστορεῖ. λέγων καὶ ὅτι Κορίνθιοι ὡς Νίκανδρος ἐν γλώσσαις φησὶν, ἀμβροσίαν ἧς παρώνυμον τὸ ἀμβρόσιον. τὸ λείριον ἐκάλουν. ὁ κατὰ τὴν φιλίνου ἱστορίαν, οἱ μὲν, κρίνον. οἱ δὲ, ἴον ἐδέξαντο. ταῦτα τε οὖν οὕτως ἱστέον, καὶ ὅτι μυθικῶς μὲν, θεοφιλὴς ὁ Ἕκτωρ. οὗ καὶ Ζεὺς ἐκήδετο φίλον ἀνδρὰ καλέσας διὰ τὰς εἰς αὐτὸν θυσίας. ἄλλως δὲ, νοῆσαι χρὴ, ὡς ὑπῆλθε φιλανθρωπία τὸν Ἕκτορα παρὰ τοῦ Ἀχιλλέα. ἢ καὶ αὐτοῦ Ἀχιλλέα. διὸ οὔτε κυσὶν αὐτὸς παρέχειν Ἕκτορ᾽ ἐξέκειτο, οὔτε πυρὶ ἐδόθη. καὶ ἐν σκιᾷ δὲ ὡς εἰκὸς ἀπέκειτο ἴσως μὲν, αἰδοῖ φύσεως, ἴσως δὲ, καὶ ἐλπίδι δώρων λήψεως ἐπ᾽ ἀφορμῇ λύσεως ὡς δηλωθήσεται. δρύπτειν δὲ, ὅτι τὸ ξέειν καὶ ἀπάγειν τῆς σαρκὸς τὸ δέρμα ὄνυξιν ἢ ἑλκυσμῷ, δῆλόν ἐστι, φαίνεται δὲ διφορεῖσθαι καὶ τὸ τι ῥῆμα. δρύπτω τε γὰρ καὶ δρύφω, εἰπεῖν δὲ ὡς εὐκτικόν ἐστι παρακειμένου τοῦ δέδρυφα τὸ δρύφοι, οὐκ εὔοδόν ἐστιν. οἱ γὰρ τῶν παρακειμένων ἀναδιπλασιασμοὶ, οὐκ ἀφαιροῦνται ἰωνικῶς. εἰ μή τι ἄρα αἰολικῶς κατὰ τὸ δίγμενος. ὃ μᾶλλον συγκεκόφθαι δοκεῖ, οὐ μὴν παθεῖν ἀφαίρεσιν. τὸ δὲ ἑλκυστάζειν. ῥεῖς ἔχει τὰς χαραγὰς ἐκ τοῦ ἕλκω ἑλκύω γὰρ εἶτα ἑλκυστῶ. ἐξ οὗ ἑλκυστάζω. Κυάνεον δὲ νέφος, πρὸς διαστολὴν τῶν ἀλλαχοῦ χρυσέων, εἴη δὲ καὶ τῶν διαλευκῶν. τὸ δὲ ἤγαγε, δῆλον ὡς οὐκ ἐμψυχῶς τῷ νέφει ἐπιλαλεῖται. τὸ δὲ μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο σκήλει, ἐλλείπεται συνδέσμου ἀπολογικοῦ ἵνα λέγῃ. ὅπως ἢ ὄφρα ἢ ἵνα μὴ πρὶν ἥλιος σκήλῃ. ὅ παρ᾽ ἔοικεν ἐκ τοῦ σκέλλω γενέσθαι. εἰ γὰρ ἐκ τοῦ σκέλλω ἦν, ὅθεν καὶ τὸ σκέλος καὶ ὁ σκελετὸς, διὰ διφθόγγου ἂν εἶχε τὴν παραλήγουσαν, ὡς καὶ τὸ ἀγγείλῃ καὶ ἀνατείλῃ καὶ τὰ ὅμοια. δῆλον δὲ ὅτι τὸ σκαλλόμενον, λύεται τὴν συνοχήν. καί πως ἀντιπαραστατικὸν ἔχει πρὸς τὸ σκέλλειν ἐξ οὗ καὶ ὁ σκληρὸς, σκελερός τις ὢν καὶ σκληρὸς κατὰ συγκοπήν. ὁμοίως δῆλον καὶ ὅτι τὸ σκέλλω συγκοπὲν, ποιεῖ ἄρρητον θέμα τὸ σκλῶ. ἐξ οὗ τὸ κατασκληκέναι. τὸ μέν τοι παρὰ Ἀλκίφρονι, ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, καὶ ἀλλοῖόν τινα ἐνεστῶτα νοεῖν ἀπαιτεῖ. σκλῆμι γὰρ ἀχρεῖον ῥῆμα, ἐξ οὗ τὸ σκλῆναι. ὡς ἐκ τοῦ ἵστημι τὸ στῆναι. τὸ δὲ ἴνεσι καὶ μέλεσι τὰ μόρια δηλοῖ ἐν οἷς τὸ σκῆλαι γίνεται.

Ὅτι καίεσθαι λέγεται οὐ μόνον τὰ ἐν τῇ πυρᾷ, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ πυρὰ, ὡς δηλοῖ τὸ, οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου καίετο, ἥτοι ἀνήπτετο. ἔνθα φησὶν, ἄλλ᾽ ἐνόησεν Ἀχιλλεύς. ποῖον ἐκεῖνο; στὰς ἀπάνευθε πυρῆς, δοιοῖς ἠρᾶτ᾽ ἀνέμοισι Βορέῃ καὶ Ζεφύρῳ. καὶ ὑπίσχετο, ἢ ὑπίσχετο ἱερὰ καλά. πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ, λιτάνευεν ἐλθέμεν. ὃ δὴ παραποιηθέν ποτε καὶ εἰς ἱστορίαν φιλοτήσιον. καὶ ἣν ἡ λιτὴ, ὄφρα τάχιστα πυρῇ φλεγεθοίατο νεκροί. ὕλη τε σεύαιτο, ἤγουν ὁρμηθείη καταπνευθεῖν, καὶ ἡμμέναι. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τὸ ὑπίσχετο, κοινῶς λεχθέν. τὸ γὰρ τεχνικὸν, ὑπίσχε λέγεται. λέγει δὲ καὶ μετ᾽ ὀλίγα, ὑπίσχεται ἱερὰ καλά. ἐκ δὲ τούτου, τὸ ὑποσχνεῖσθαι γίνεται πλεονασμῷ συνήθει τοῦ ν. δοκεῖ δὲ τὴν τοῦ Βορέου καὶ Ζεφύρου κατάπνοιαν, ἐναργέστατα Ὅμηρος εἰδέναι ἐπὶ τῆς ἐκεῖ. διὸ καὶ παράγει τὸν Ἀχιλλέα, ἐπιλεγόμενον αὐτοὺς εἰς εὐχήν. τὸ δὲ φλεγεθοίατο, ἀττικῶς κατὰ πάθος ἐσχηματίσθη. παρὰ αὐτὶ τοῦ φλέγοιντο. Ἰστέον δὲ ὅτι τε παραδίδωσι τὰ ἐφεξῆς, καὶ εὐκταῖα ἐξ ἀνάγκης εἶναι, ὁ ποιητής. καὶ ὅτι τὰς μὲν φαύλας εὐχὰς, ἀπευθύνεσθαι οἶδε παιδευτικὸς ὢν καὶ ἐν μύθοις. καὶ ὅτι τὸ ἀπέτυχε, ὅπερ ἐστὶν

ἡ τῶν

ἐκ τῶν ἀνέμων πνοὴ, ὡς ἐκ προνοίας γενέσθαι λέγει. εἰ μή τοι ἄρα ἐπῳδή τις ἢ κατάρα ἐκείνους πνεῖν ἠνάγκασε. τὸ δὲ τὸ, πυρὴ φλεγέθοιτο, συστοιχεῖ πως τῷ, ἥφαιστος πυρὶ φλεγέθων ἐν τῇ ἀθέσει καὶ τῷ, πυριφλεγέθων ποταμὸς ἐν ᾅδου κατὰ σύνθεσιν. καὶ ὅτι νοήματος ἀλλαγῇ οἰκεῖον τό, ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησεν ὁ δεῖνα. ἅπερ ἐκ τῶν ἐφεξῆς κειμένων, σαφῶς μὲν δηλωτικὸν τό, ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο. εἶπε δέ τι μῦθον. οὐχ ἕδος. εἶμι δ' ἐπιὼν τόδε, προκλήσεως δὲ ἐνδεικτικὸν τό, ἐλθεῖν ἀρᾶται, καὶ ὑπίσχεται τόδε. παράθεμον δὲ τό, κεῖται ὁ δεῖνα, ὃν πάντες αἰὲν στονάχουσιν οἱ δεῖνα λογοειδὲς δὲ σχεδὸν καὶ οὗτος ὁ στίχος. καὶ οὐκ ἔχων δίαρμα ποιητικόν. ἔστι δὲ αἰὲν στονάζειν, ἢ τό, ἄνω τὸν στεναγμὸν ὑψοῦν, ἢ τὸ πολλάκις στενάζειν. τὸ δὲ οὐχ ἕδος καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ, οὕτω καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ, οὐ καθέδρα. ἤγουν οὐκ ἔστιν ἕζεσθαι. σοφοκλῆς δὲ σαφέστερον φράζει ἐν τῷ, οὐχ ἕδρας ἀκμή.

Ὅτι ἡ ἶρις ἀράων ἤγουν εὐχῶν ἀΐουσα τῶν τοῦ ἀχιλλέως, μετάγγελος ἦλθε τοῖς ἀνέμοις. οἱ μὲν, ἄρα ζεφύροιο δυσαέος ἀθρόοι ἔνδον, εἰλαπίνην δαίνυντο. θέουσα δὲ ἶρις ἐπέστη βηλῷ ἔπι λιθέῳ. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι, πάντες ἀνήϊξαν. κάλεόν τέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. ἡ δὲ, ἕζεσθαι μὲν ἀνήνατο ὡς ἀνωτέρω ἐγράφη, θέλουσα ἐπ' ὠκεανὸν ἐλθεῖν αἰθιόπων ἐς γαῖαν δὴ τὰς ἐκεῖ ἑκατόμβας. ἃς ἔστιν εἰπεῖν ὡς ἐδαίνυντο ἀθάνατοι, καθὰ εἰλαπίνην οἱ ἄνεμοι. εἶτα δηλώσασα ὡς ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν τοῦ ἑταίρου πυρὰν βορέην ἠδὲ ζέφυρον κελαδεινὸν ἐλθεῖν ἀρᾶται, αὐτίκα μὲν ἀπέβη. οἱ δὲ, ἐποίησαν ἃ ἑξῆς λέγει ὁ ποιητής. καὶ ὅρα τὸ κατὰ τὴν ἶριν. ἢ γὰρ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ηὔξατο ἀχιλλεὺς καὶ αὐτῇ διὸ καὶ ὠκέα καὶ θέουσα ἦλθεν, ἢ ὀφείλει τις λύειν μυθικῶς, ἀγγέλλειν τὰ τοιαῦτα τοῖς ἀνέμοις. ἡ δὲ ἀλληγορία κἀνταῦθα ἶριν νοοῦσα τὸ φυσικὸν ἐν ἀέρι πάθος τοῦ καλουμένου τόξου, λέγει οὐ μόνον ὑετοῦ καὶ πολέμων, ἀλλὰ καὶ ἀνέμων εἶναι σημαντικὴν τὴν κατὰ τὸν ἀέρα φανταζομένην ἶριν. καὶ ὡς ἐλθοῦσα κατὰ τοὺς ἀνέμους. οἱ καὶ ἀναΐσσουσιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι ἔστιν ὅτε σημεῖον ἐγέρσεως ἀνέμων ἐστί. καὶ καλοῦσιν ἕκαστος. πάντας γὰρ δή ποτε ἀνέμους ἐγείρειν φιλεῖ. καὶ οὐδὲ ἕζεσθαι θέλει. οὐ στατεῖ γὰρ, ἐπ' ὀλίγον φαινομένη καὶ ὡς τάχος ἀφανιζομένη. καὶ εἰς ὠκεανὸν ἄπεισιν, ὡς ὑγρότητι χαίρουσα, καὶ σταγόσιν ἀερίαις ἐμφαινομένη ὁποῖα καί ποτε κατοπτρίζοις. διὸ καὶ μεταδαίσασθαι τῶν ἐκεῖθεν ἱερῶν ἤγουν θυμάτων ἐθέλει. τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ ἀλληγορίαν. ὁ δὲ μῦθος, καὶ ὡς ἑστιῶντας τοὺς ἀνέμους καλεῖν τὴν ἶριν ἕκαστον λέγει. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τὸ μετάγγελος ὅ ἐστιν ἄγγελος, κατ' ἐμὴν ἑρμηνείαν τὸ ἐπὶ ἴριδος. εἰπεῖν γὰρ ἐν πρὸς ἓν, ἶρις ἡ ἄγγελός ἐστι παρὰ τὸ εἴρειν ὃ δηλοῖ τὸ ἀγγέλλειν. τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων, ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου ἔχει τὸ μετ' ἄγγελος. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἄγγελος μετ' ἀνέμοισιν, ἤγουν ἐπ' ἀνέμοις καὶ εἰς ἀνέμους ἦλθεν ἡ ἶρις. τὸ δὲ παρὰ ζεφύρῳ τοὺς ἀνέμους πάντας λαχεῖν ἔτι, ὅτι μῦθον ἰδιαίτατον ἔχει, ὅτι βαθείας ἀλληγορίας, ἀλλ' ἢ μόνον ἐνδείξιν τοῦ, ὡς ἓν δύνασθαι τοὺς ἀνέμους εἶναι τῇ κατ' οὐσίαν οἰκειότητι. πάντες γὰρ ὑγρὸν ἀέρες εἰσὶ κατὰ τὴν ποίησιν, καὶ ἐξ ἀναθυμιάσεως, τῆς ξηροτέρας δηλαδή. ἧς χορηγὸς ἡ γῆ. διὸ καὶ λίθεος αὐτοῖς ὁ βηλὸς, εἰς αἴνιγμα τῆς γῆς. ἐν δὲ τῷ, ζεφύρου ἔνδον, λείπει τό, δόμου, ἢ σπηλαίου, ἢ τοιοῦτόν τι. σιγήσαντος μὲν ὁμήρου τὸ λεῖπον, διὰ τὸ μὴ ἔχειν εἰπεῖν τι τέως κάλλιον. ἐμφήναντος δὲ, σπηλαίου ἔλλειψιν διὰ τοῦ εἰπεῖν βηλῷ ἔπι λιθέῳ. ὁ γὰρ λίθεος βηλὸς, σπηλαίου ἐστὶν ὑπονοεῖται. καὶ ἔχει τὸ εὔλογον ἡ ἐπίνοια, οὐ μόνον διότι τὰ σπήλαια. κόσμου σύμβολα παρὰ τοῖς παλαιοῖς, οὐδ' ὅτι τοῖς ἀνέμοις αἱ κατ' αὐτοὺς εἰλαπίναι, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῶν ὑπὸ γῆν τόπων, ἐκπνεόντων ἀνέμων ὡς οἷα καὶ ἀπὸ θαλάμων τινῶν. δυτέον δὲ καὶ οἶκον εἰπεῖν. ἐπεὶ καὶ ὁ ποιητὴς μετ' ὀλίγα, οὕτω φησίν. οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν ἔβαν οἶκον δὲ νέεσθαι. ἄμφω προσαρμόσας αὐτοῖς. τόν τε οἶκον ῥητῶς, καὶ τὸ σπήλαιον συμβολικῶς καὶ ὡς ἐκ μέρους διὰ τοῦ λιθέου βηλοῦ. εἰ δέ που καὶ ἐπὶ ἀστέρων οἶκος λέγεται ὡς οὖν, οἰκία καὶ πόλις αὐτοῦ, ἀλλὰ προσφυέστερον ἐνταῦθα ἐπὶ ἀνέμων. οἳ καὶ ὁμιλοῦσι καὶ δαίνυνται κοινωνικῶς, καὶ θεῖοί τε εἰσί. τὸ δὲ θέουσα, τὸ τῆς ἴριδος θοὸν ὑπολαλεῖ. καίτοι γε δ' ἐπ' ἀνέμων τὸ ἀνήϊξαν, εἴγε τὸ ἀΐσσω ἐξ οὗ τὸ ἀναΐσσω, ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω γίνεται, ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἄνεμος. εἰ δὲ τὸ ἄω πρωτότυπον καὶ τοῦ ἀΐω, ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν, ἀλλοῖον ἄσμα δηλοῖ, ψυχικὸν δηλαδή, οὗ ἔχεται καὶ τὸ ἀΐσσειν, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ ἡ αἴσθησις. τὸ δὲ νῦν λεγόμενον ἄω καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἄημα, πνοὴν ἀερίαν δηλοῖ οὐ δίπτερον τι παραμόνιμον. τὸ δὲ αἰθιόπων ἐς γαῖαν καὶ ἑξῆς, παραδηλοῖ ὡς ἀπηλλάγησαν ἤδη ἀγώνων οἱ θεοί. ὅθεν καὶ πανηγυρίζουσιν ἐπεὶ πέρας ἡ τοῦ διὸς εἴληφε βουλή. τάχα δὲ καὶ ἐπίτηδες ὁ ποιητὴς, τότε μὲν τὴν μῆνιν πολέμου τοῦ κατὰ τὴν ἰλιάδα, αἰθιοπικὰς θυσίας προϊστόρησε. καὶ νῦν δὲ τοῦ ἀγῶνος λωφήσαντες, ὁμοίαν μίμνονται. εἰ δὲ μὴ ὡς ἐκεῖ, ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦτο δεινότης ὁμήρου, ἐκκλίνοντος τὸ τῆς γραφῆς ὁμοειδὲς εἰς ὅσον ἔνεστι. κελαδεινὸν δὲ ζέφυρον λέγει, ὡς τοῦ ἀχιλλέως τοιοῦτον προσκαλουμένου ζέφυρον ἐπὶ ἐξάψει τῆς πυρᾶς. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ δυσαὴς ἀνωτέρω ἐρρέθη. οὐχ ὡς ἀεὶ τοιοῦτος, ἀλλ' ἢ ὅτε καταιγίζει ὡς καὶ νῦν ὀφείλει ποιεῖν. ἄλλως γὰρ, προσηνής ἐστι. σημειωτέον δὲ καὶ ἐπὶ βορέου τὸ κελαδεινόν. ἑξῆς οὖν, ἀμφότεροι φυσῶσι λιγέως. Ὅτι πνοῆς οὐκ ἠρεμαίας ἀνέμων δηλωτικόν, τὸ οἳ δ' ὀρέοντο ἠχῇ θεσπεσίῃ. νέφεα κλονέοντε πάροιθεν. αἶψα δὲ πόντον ἵκανον ἀήμεναι ἤγουν ὥστε πνέειν. ὦρτο δὲ κῦμα πνοιῇ ὑπὸ λιγυρῇ. ἠχὴν δὲ θεσπεσίην λέγει, τὴν μή τι χοϊκήν, ἀλλὰ θείως συμπίπτουσαν ἤτοι συμβαίνουσαν, ἢ ἐμπεσοῦσαν κατὰ τό, ἐν δὲ πυρὶ σπεσίην. τὸ δὲ νέφεα κλονέοντες πάροιθεν, ὡς ἐπὶ διωκόντων μὲν ἀνέμων, φευγόντων δὲ νεφῶν εἴρηκεν. πολεμικὴ γάρ τις ἡ λέξις. διὸ οἱ αὐτοὶ μετ' ὀλίγα βάλλειν λέγονται ἐν τῷ, παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον. ἔστι δὲ βολὴ αὕτη, ἡ φύσησις. διὸ ἐπάγει. φυσῶντες λιγέως. τὸ δὲ πόντον ἵκανον, ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν καὶ ἐν δ' ἔπεσον πόντῳ. ἐφύλαξε δ' αὐτὸ τῇ πυρᾷ. φησὶ γάρ. ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δὲ ἴαχε πῦρ, θεσπιδαὲς τῷ λόγῳ καὶ θεσπεσίην τὴν τῶν ἀνέμων ἠχήν.

ἐπιφέρει γάρ. μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ. ἔνθα πάλιν ὅρα διαφορὰν πυρᾶς καὶ πυρός. ἡ μὲν γάρ, πολυεχής· τὸ δέ, πολυΐαχον. Ὅτι διὰ πάντων οὕτω πολλοῦ δηλώσει τὸ τὶ παρατατικὸν τεχνικῶς, ὃ ἐποίει ἀχιλλεὺς ψυχὴν κικλήσκων πατρόκλοιο δειλοῖο. ἤγουν τό, ὁ δέ, πάννυχος, χρυσέου ἐκ κρατῆρος ἑλὼν δέπας ἀμφικύπελλον, οἶνον ἀφυσσάμενος, χαμάδις χέε. δεῦε δὲ γαῖαν. τοῦτο δὲ καὶ μεθύσῳ ἂν ἐπισκωφθείη ἀνδρί. Ὅρα δὲ τὸ χέε, ἀφ' οὗ χοαὶ λέγονται αἱ τῶν νεκρῶν σπονδαί. καὶ ὅτι τό, δεῦε δὲ γαῖαν, οὐκ ἀναγκαίως ἐπήχθη, ἀλλ' αὕτως εἰς ἀναπλήρωσιν στίχου. εἴρηκε γὰρ αὐτὸ αὐτοῦ τό, χαμάδις χέε. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ δὲ παννύχιοι πρὸς συλλαβὰς ὅμηρος εἰπών, ἐπήγαγε νῦν τρισύλλαβον τὸ αὐτοῦ πρωτότυπον εἰπών, πάννυχος ἀχιλλεύς. εἰ δὲ τὸ ἔχων καὶ τὸ χέε, ἀσύστατόν τι ἐμφαίνουσι κατὰ τό, θυμὸς καὶ μῦθος καὶ τὰ τοιαῦτα. ἔτι δὲ καὶ εἰ τό, φασὶ δέ τινες καὶ ἀφυσσάμενος ἔχουσί τι καλλίους, ὡς τοσοῦτον καὶ μόνον ἐπισημαντέον.

Ὅτι καὶ τοιαύτην παραβολὴν ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς τίθησι δηλοῦσαν τὸ ἐπὶ πατρόκλῳ πένθος τοῦ ἀχιλλέως. ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, νυμφίου. ὅστε θανὼν, δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας, ὣς ἀχιλλεὺς ἑταίροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων. ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊήν. ἀδινὰ στοναχίζων. ἡ δὲ παραβολή φασιν, αὐξητική. πρὸς ἔνδειξιν πολλῆς στοργῆς. ὡς πατὴρ γάρ φησιν ἐπὶ υἱῷ, καὶ τούτῳ, οὐ τῆς τυχούσης ἡλικίας, ἀλλὰ νυμφίῳ. ἀφ' οὗ εἶχε μὲν ἐλπίδας ὄψεσθαι παῖδας. ὁ δέ, ταῖς δευτέραις ἐλπίσι καὶ τὴν πρώτην προσαπώλεσε. Τὸ δὲ ἑρπύζων, κλίσιν μέν

Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων,
Νυμφίου. ὅς τε θανὼν, δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας,
Ὣς Ἀχιλλεὺς ἑτάροιο ὀδύρετο ὀστέα καίων,
Ἑρπύζων παρὰ πυρκαϊὴν, ἀδινὰ στοναχίζων,
Ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
Ὅν τε μέτα, κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς,
Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
Οἱ δ' ἄνεμοι πάλιν αὖτις ἔβαν οἶκόνδε νέεσθαι,
Θρηΐκιον κατὰ πόντον. ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων.
Πηλείδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς,
Κλίνθη κεκμηὼς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν.
Οἱ δ' ἀμφ' Ἀτρείωνα ἀολλέες ἠγερέθοντο.
Τῶν μιν ἐπερχομένων ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
Ἕζετο δ' ὀρθωθεὶς, καί σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν.

τινα τοῦ ἥρωος δηλοῖ, δυσκατάπαυστον δὲ δὴ τὴν ἐπὶ τῇ πυρᾷ φροντίδα. διὸ παυσαμένης τῆς φλογὸς, ἀπὸ πυρκαϊῆς ἑτέρωσε λιασθεὶς, κλίνεται καὶ ὑπνοῖ γλυκὺ ἐπ' ὀλίγον δὴ τοῦ γενέσθαι ἡμέραν εὐθύς. ἔνθα καὶ φασικὸν γλυκέος ὕπνου τό, ἑτέρωσε λιασθεὶς, κλίνθη κεκμηώς. ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὕπνος ὄρουσεν. Ὅτι καιροῦ πράξεως τό, ἦμος δ' ἑωσφόρος εἶσι φόως ἐρέων ἐπὶ γαῖαν, ὅν τε μέτα, κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς, τῆμος γίνεταί τι, τὸ δὲ ὁμηρικὸν ἑξῆς, ὅτι τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο. τοῦτο δὲ ἑρμηνεύων ἐπάγει. παύσατο δὲ φλὸξ, μαραίνεται τῆς πυρκαϊᾶς, παυσαμένης φλογός. Καὶ ὅρα ὅτι τὴν πυρὰν, πυρκαϊὰν ἑρμηνεύουσιν. καὶ ὅτι ἑωσφόρος εἰπὼν, ἑρμηνεύει αὐτὸ ἐτυμολογικῶς διὰ τοῦ φόως ἐρέων. ὡς ταυτὸν ὄν, ἠῶ φέρειν καὶ φῶς ἐρεῖν ἤτοι ἀγγέλλειν. ὡς καὶ φθάσας εἶπεν, ἀγγέλλων φάος ἠριγενείης. τοιοῦτον δὲ καὶ τό, ζηνὶ φόως ἐρέουσα, τουτέστι τῷ διΐ. ὅπερ ἐνταῦθα ἐνέλιπεν. οὐ γὰρ εἶπε ζηνὶ φόως ἐρέων, ἀλλ' ἁπλῶς οὕτω φόως ἐρέων. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἶπε, μετὰ τὸν ἑωσφόρον εὐθὺς προσεχῶς ἥκειν τὴν ῥοδοδάκτυλον ἠῶ, ἀλλὰ τὴν κροκόπεπλον μεθ' ἣν ἡ ῥοδοδάκτυλος. ἣν ἂν ἀλλαχοῦ εἴρηται. τὸ δὲ ὑπὲρ ἅλα κίδναται, παρατετηρημένως φησὶν ὁ ποιητής. πρώτους τε γὰρ ἀκτῖνας ἥλιος ἅλα βάλλει τὴν ἔξω ἢ ἐστὶν ὠκεανός, καὶ ὑψωθεὶς δὲ, οὐχ οὕτως ἀλλαχοῦ διασκίδνησι τὸ φῶς, ὡς περὶ τὴν ἅλα, διὰ τὸ ἀναπεπταμένην αὐτὴν καὶ ἀνεπιπρόσθετον, διὸ καὶ οἰκειούμενος τὴν ἅλα, ἐξ αὐτῆς καλεῖται κατά τινας τῶν παλαιῶν, ἅλιος. καὶ [illegible], ἥλιος. καὶ ἔστι καὶ ἀλίου χρῆσις πολλὴ παρὰ ποιηταῖς. Ὅτι ὥσπερ θρηικόθεν ποθὲν ἐρρίπισαν πνέοντες ὁ βορρᾶς καὶ ὁ ζέφυρος, οὕτω καὶ ἐνταῦθα πνέειν οὐ θέλοντες, παλίννοστοι οἴκαδε, θρηΐκιον κατὰ πόντον. ὃς εἴη ἂν μάλιστα ὁ εὔξεινος, καὶ ἡ προκειμένη δὲ αὐτοῦ ἅπασα προποντίς. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ φράσις, αὕτη. χρηματίζουσα εἰς φράσιν ἀρχομένης γαλήνης, οἱ δ' ἄνεμοι, πάλιν αὖθις ἔβαν οἶκον δὲ νέεσθαι θρηΐκιον κατὰ πόντον. ὁ δ' ἔστενεν οἴδματι θύων. τὸ ἐκ τῆς παλιννοστήσεως δηλαδὴ τῶν ἀνέμων. ἴσως δὲ καὶ αὐτῶν παυσαμένων, ὁ πόντος ἔστενεν ἐπεγείρων κύματα ὁποῖα τὰ ἐν ὀδυσσείᾳ δηλωθέντα κωφά. Ὅρα δὲ τὸ οἶκονδε, ἐπὶ ἀνέμων ῥηθὲν ὡς ἐπὶ θείων πνευμάτων. ἄλλως τε, τὸ σπήλαιον ἐπ' αὐτῶν κυριολεκτεῖται ὡς καὶ προδεδήλωται. τοῦ δὲ στένειν ἡ χρῆσις καὶ παρὰ σοφοκλεῖ ἐν τῷ, στένοντα πόντον. οὐκ εὔδηλον δὲ εἴτε ἐπὶ ζώων εἴτε ἐπὶ πόντου, ἡ τοῦ στένειν κυριολεξία ἐστί. τῆς δὲ θράκης ἤτοι θρῄκης, ἐπώνυμον ὁ θρηΐκιος πόντος, παραπέπηγμαι τοῖς ἀλλαχοῦ προγεγραμμένοις, καὶ ταῦτα ἐπιδομώτερον. ὅτι ἐπιφανῶς εἰπεῖν κατὰ τοὺς ἀθηναίους, ἡ θρᾴκη ἐθαυμάζετο ὡς εὔοινος, ὅτε δὲ καὶ πολύοινος. διὸ καὶ οἱ περὶ τροίαν ἀχαιοί, ἐκεῖθεν οἰνίζοντο. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, νῆες δ' ἐκ λήμνοιο παρέστασαν οἶνον ἄγουσαι. θρᾳκία δὲ πάντως καὶ ἡ λῆμνος, καθὰ καὶ ἡ θάσος, ἀγαθοῦ καὶ αὐτὴ εὐφοροῦσα οἴνου, καὶ εἴη ἂν ὥς που καὶ προδεδήλωται

διηλλοίωται, ἡ τοιαύτη κατ' οἶνον εὐφορία, αἰτία τοῦ, καὶ ἄριστος οἰκετικὸς τὴν θρᾴκην λέγεσθαι. ὡς τοῦ πολλοῦ οἴνου ἔρις καὶ στάσεις καὶ τὰ ἐχόμενα διεγείροντος. ἐθνικὸν δὲ θρᾴκης, θρᾷξ. ὅθεν θρᾷττα γυνή. καὶ ἰχθὺς δὲ ὄνομα παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ. ταύτην δέ φησι θεῖτται γράφει δωρόθεος, βιβλίῳ περιτυχὼν ὡς εἰκὸς ἡμαρτημένῳ. ἣ καὶ διὰ τὸ ἀηθὲς τοῦ ὀνόματος διορθώσας αὐτός. ὅλως δέ φασιν, θρᾴττης ὄνομα παρ' οὐδενὶ τῶν ἀττικῶν ἐστιν. Ὅτι γλυκὺς μὲν ὕπνος ἐφώρμησε τῷ ἀχιλλεῖ κλιθέντι περὶ ἑωσφόρου ἀνατολὰς ὡς προείρηται. τοῦ δὲ βασιλέως καὶ τῶν ἀμφ' αὐτὸν ἐπερχομένων, ὅμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν αὐτόν. ἐλαφρὸς γάρ φασιν ὁ τῶν ἐν λύπαις ὕπνος. καὶ κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ὕπνος ἄυπνος. σημείωσαι δὲ τὸ ὅμαδος οὐκ ἐπὶ ἀπαιδεύτου ἤχου ἐνταῦθα ληφθὲν ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ ἐπὶ μνηστήρων, ἀλλ' ἁπλῶς ἐπὶ σώφρονος ὁμοῦ αὐδῆς, ἤτοι συλλαλιᾶς. ἣ παρ' αὐτοὺς γίνεται ὅτε τινὲς ἀολλέες ἀγορεύονται, ὡς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα φησίν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἔχων ὁ ποιητὴς πλάσαι τι καὶ ἐνταῦθα περὶ ὀνείρου, ἔνθα καὶ μάλιστα τὴν τοῦ πατρόκλου ψυχὴν ὁ θάττων ἐκέκλησκεν, ἀφῆκεν οὕτω γράψαι, ὡς ἂν ἐκφύγῃ τὸ τῆς πλάσεως ὁμοειδές. τεθαρρυκὼς ἅμα διὰ τοῦτο, τὸν ταχὺν τοῦ ἀχιλλέως ἀφυπνισμόν.

Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἀριστῆες πανάχαιῶν,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ,
Πᾶσαν. ὁπόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα,
Ὀστέα Πατρόκλοιο μενοιτιάδαο λέγωμεν,
Εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται.
Ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῇ. τοὶ δ' ἄλλοι ἄνευθεν
Ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες.
Καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσέῃ φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῷ
Θείομεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι.
Τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα.
Ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. ἔπειτα δὲ καὶ τὸν ἀχαιοί,
Εὐρύν θ' ὑψηλόν τε τιθήμεναι, οἵ κεν ἐμεῖο
Δεύτεροι ἐν νήεσι πολυκλήϊσι λίπησθε.

Ὅτι σαφῶς ἐνταῦθα παραδηλοῖ διὰ τοῦ ἀχιλλέως ὁ ποιητὴς ὡς περιοχήν τινα δηλοῖ ἡ πυρὰ ἤγουν πυρκαϊά, οὐκ ἔχει γοῦν καιριωτέραν λέξιν εἰπεῖν ὥσπερ οὐδὲ πυρᾶς οὕτως οὐδὲ πυρκαϊᾶς, φησίν. πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσατ' αἴθοπι οἴνῳ, πᾶσαν. ὁπόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. ἑρμηνεύων πυρὰν ἤγουν πυρκαϊὰν εἶναι, τόπον ὁπόσον ἐπέσχε τὸ πῦρ. ὃ περιφράζων ἐν τοῖς ἑξῆς, λέγει. πυρκαϊὰν σβέσαι ὅσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθεν, δραττομένη δηλαδὴ τῆς τοπικῆς ὑποκειμένης ὕλης. διὸ ἐπεὶ γε βαθεῖα δὲ κάτπεσε τέφρη ἐκ τῆς ῥυεισης ὕλης. ἔνθα καὶ ὅρα τὸ καταπεσεῖν καιριώτατα λεχθὲν ἐπὶ βαθείας καὶ ἐγκαθείσης τέφρας. Τὸ δὲ σβέσατε, τὸ τῶν ἡρώων δηλοῖ αὐτοδιάκονον. ἀριστῆες γὰρ παναχαιῶν οἱ ἀμφ' ἀτρείδην, τὴν πυρὰν ἔσβεσαν. οἴνῳ δὲ σβεννύεται ἡ πυρκαϊά, διὰ τιμὴν τοῦ ἥρωος πατρόκλου. καὶ ἔστι τοῦτο χοή τις νεκρική. Τὸ δὲ ὁπόσον, ἐσχημάτισται κατ' ἔλλειψιν τοῦ, τόπον, ἢ τοῦ, μέρος, ἢ κατά τινα τοιαύτην λέξιν. ἄλλως γὰρ τὸ ὀρθὸν ἦν, εἰπεῖν σβέσατε πυρκαϊὴν πᾶσαν, ὁπόσην ἐπέσχε πυρὸς μένος. γέγονε δὲ ὁ σχηματισμὸς ἀναγκαίως. οὐ γὰρ ἦν χρήσιμον εἰς μέτρον, εἰπεῖν, ὁπόσην ἐπέσχε. Τὸ δὲ μένος πυρός, ὡς ἐπὶ ἐμψύχου εἴρηται. οὕτω δὲ καὶ δέμας πυρὸς εἰπεῖν, τετόλμηται ὡς ἐπὶ αἰσθητικοῦ τοῦ πυρός. Ὅτι ἐπὶ πραγμάτων ἀριδήλων ἐρεῖ ἄν τις τό, εὖ διαγινώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται. τοῦτο δὴ ὃ περὶ τῶν τοῦ πατρόκλου ὀστῶν εἶπεν ἀχιλλεύς. ἃ εὔγνωστα ἦν λέγεσθαι, ὃ ἐστι συλλεγῆναι. ἐν μέσσῃ γὰρ ἔκειτο πυρᾷ ὡς καὶ προεῤῥέθη. οἱ δὲ ἄλλοι ἄνευθεν ἐσχατιῇ ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες οἱ συγκαυθέντες. Καὶ ὅρα καὶ νῦν τό, ἐσχατιᾷ, ἀντὶ τοῦ ἐν ἐσχάτῃ πυρᾷ. ὃ τοῖς μεθ' ὅμηρον οὐ συνήθες. οἳ ἐπὶ ἑτεροίου ἐκτοπισμοῦ τὴν λέξιν τιθέασι. ποτὲ μέν, ἀπολύτως. δῆλον, ὁ δεῖνα ἐν ἐσχατιαῖς διατρίβει, ὡς δῆθεν ἐρημάζων. ποτὲ δὲ μετὰ προσθήκης. δηλονότι ἐν ἐσχατιᾷ ὄρους. οὕτω δὲ καὶ ὅμηρος. δηλονότι ἀγροῦ ἐν ἐσχατιῇ. Τὸ δὲ ἐπιμὶξ ἵπποι τε καὶ ἄνδρες, καὶ ἐπὶ θεωρικῆς λεχθείη ἄν ποτε ἢ καὶ ἄλλως ὀχληρᾶς συντάξεως ὅτε καὶ ἔστιν ἴσον τῷ οἱ μὲν ἄλλοι, αἱ ἀμιξ ἀγκύλων ἱππόται. Ὅτι τέως μέν, ἐθέλει ἀχιλλεὺς ἐν χρυσῇ φιάλῃ τῇ προφερομένῃ καὶ δίπλακι δημῷ, θεῖναι τὰ τοῦ πατρόκλου ὀστᾶ. εἰσόκεν ἤγουν ἕως ἂν αὐτός φησιν ἐγὼ ἄϊδι κεύθωμαι. ἔστι δὲ ἡ μὲν φιάλη, ὡς οἷα σορός. ὁ δὲ δίπλαξ δημός, φυλακτικὸς τῆς τῶν ὀστέων εἰς χρόνον ἀλλαγῆς ὑπ' ἀέρος ξηρότητος, ἣν πάσχουσι τὰ κραυρούμενα. ἔνθα ὅρα τὸν δίπλακα δημὸν χρήσιμον καὶ αὐτὸν ὄντα πρὸς εἰς τό, διατηρηθῆναι τὰ ὀστᾶ. ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ νοεῖν ὡς καὶ δίπλαξ χλαῖνα, ἡ διπλῆ λέγοιτ' ἄν. σημειῶδες δὲ ἡ τοιαύτη λέξις. οὔτε γοῦν τὸ ἁπλοῦν, οὔτε τὸ τριπλοῦν, οὔτε ἄλλο τοιοῦτον κατὰ τὸ δίπλαξ ἐσχημάτισται. Τὸ δὲ ἄϊδι κεύθωμαι. ἐχορήγησε τό, κευθμῶνας ᾅδου εἰπεῖν. καὶ νεκρῶν κευθμῶνα. εἶτα ὁ ἀχιλλεὺς καὶ τύμβον οὐ μάλα πολλὸν πονεῖσθαι κελεύει, ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον. ἔπειτα δὲ εὐρύν θ' ὑψηλόν τε γενέσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀχαιῶν, οἳ ἄν φησιν ἐμοῦ δεύτερον ἐν νηυσὶ λίπησθε. Καὶ ὅρα ὡς ἑαυτῷ τὸ πλεῖον τῆς τιμῆς ἐσώ-

γερον ἀποπνεῦσθαι ἀξιοῖ τοὺς ἀχαιούς, ὡς τὸ τῶν ἀρίστων δοιάζεσθαι, κοινῆ γενομένας καὶ ὅ φασι δημοσίας· καθὰ καὶ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον ἱστορεῖται τοῖς καὶ ῥητορεύουσιν ἐπὶ τοιαύταις ταφαῖς. καὶ οὕτω τὰ τοῦ πατρόκλου ὁ ἀχιλλεὺς ὀστᾶ, νῦν αὐτίκα διὰ λαμπρῷ κρατῆρι ἀντίθησι πρὸ ἑαυτοῦ, καὶ τὸ πολὺ δὲ εὖρος καὶ ὕψος τοῦ τύμβου, ἑαυτῷ ταμιεύεται. Ἐπιεικέα δὲ καὶ νῦν, τὸν εἰκότα καὶ πρέποντα τῷ πατρόκλῳ λέγει. ἔγνωσται γὰρ ὡς οὐκ ὀλίγη τὴν λέξιν ἐπὶ ἑτέρου σημαινομένου ὁ ποιητὴς, εἶχε δ' ἂν ἴσως καὶ μηκοφυΐα ἐνταῦθα εἰπεῖν, ὡς καὶ πρὸ τούτων μηκοφυΐα ὅλην ἔφη τὴν τῆς πυρᾶς τοῦ πατρόκλου. Τὸ δὲ τοῖον ὅ ἐστι τοιοῦτον, οὐδέν τι οὐδὲ νῦν ὡρισμένον δηλοῖ, ἀλλὰ παύτῃ ἀσαφῶς ἔχει. ἐπίτηδες οὕτω ῥηθέν. ἵνα τῇ τῶν ἀχαιῶν ἐπικρίσει ἀνατεθῇ τοῦ τύμβου ὁ ποιότης. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, δεύτεροι λίπωμαι, οὐκ ἐπὶ ἐλαττώσεως τεθὲν, ἀλλ' ἐπὶ ὑστεροχρονίας.

Ὅτε τὰ κατὰ τὴν καῦσιν τοῦ νεκροῦ πλατύνας ὁ ποιητὴς, συνοχυρεῖ τὰ μετ' αὐτὴν ἐν στίχοις ἑπτὰ, ἵνα μὴ πλεονάζῃς ἐν ταῖς συχναῖς διασκευαῖς. εἰπὼν οὖν ἐν δυσὶ στίχοις τὴν σβέσιν τῆς πυρκαϊᾶς ὡς καὶ προείρηται, ἐν δὲ ἑνὶ, τὴν τῶν ὀστῶν ἀνάλεξιν ἐς χρυσέην φιάλην καὶ δίπλακα δημὸν, ἐπάγει, ἐν κλισίῃ δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο ἀμφὶ πυρήν. εἶθαρ δὲ, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. κατὰ ὁμοίαν δὲ μέθοδον καὶ ἐν τοῖς ἐφεξῆς πολλῶν ἀεθλευσάντων τὰ ἐπιτάφια, τοῖς μὲν ἱππόχοις, τὸ ἥμισυ τοῦ λόγου καὶ τι δέ που πλέον, προσδαπανᾷ, μακροῦ λόγου αὐτοὺς ἀξιῶν. τοὺς δὲ ἑτέρους ἄθλους ἅπαντας, διὰ τοῦ λοιποῦ φράζει ἡμίσεος λόγου. ὃ δὲ καὶ αὐτὸ ἐπισημάνσεως ἄξιον, ἰστέον ὡς ὅλῳ γράμματι ἐμπλατυνάμενος ὁ ποιητὴς ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ ταφῇ τοῦ πατρόκλου. τὸν τοσοῦτον ἕκτορα διὰ πάνυ ταχίων ἔθαψεν. οὐδὲ ὅλα δύο

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκει Πηλείωνι.
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ,
Ὅσον ἐπὶ φλὸξ ἦλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη,
Κλαίοντες δ', ἑτάροιο ἐνηέος ὀστέα λευκὰ
Ἄλλεγον ἐς χρυσέην φιάλην, καὶ δίπλακα δημόν.
Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν.
Τορνώσαντο δὲ σῆμα, θεμείλιά τε προβάλοντο
Ἀμφὶ πυρήν. εἶθαρ δὲ, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε, καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα.
Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα. λέβητάς τε. τρίποδάς τε.
Ἵππους θ'. ἡμιόνους τε. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα.
Ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους. πολιόν τε σίδηρον.
Ἱππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα
Θῆκε, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα, δύω καὶ εἰκοσίμετρον,
Τῷ πρώτῳ. ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ, ἵππον ἔθηκεν
Ἑξέτε' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν.
Αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ, ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,
Καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὔτως.
Τῷ δὲ τετάρτῳ, θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα.
Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.

ἑπτὰ ἔπη λαλήσας εἰς τὴν ἐκείνου ταφήν. ἀλλὰ διὰ τῶν αὐτῶν μὲν τῆς ταφῆς νομίμων ἐλθὼν δίχα γε τῶν ἀγώνων. οὕτω δὲ ἐπιδραμὼν, ὡς εἰ καὶ ὅ φασιν ἐδιώκετο καὶ τοῦ πλείω λαλεῖν ἐνεκόπτετο. αἴτιον δὲ, τὸ συνεξομοιωθῆναι ἐκεῖ τὸν λόγον, τοῖς πράγμασιν. οὔτε γὰρ καιρὸς ἦν ἀργείοις τότε ἐκεῖ, καὶ ὁ λόγος δὲ τοῖς ἐπείξεσι πολεμικοῖς ἔργοις συνεπισχάζει. Φιάλη δέ φασιν, ἀγγεῖον λεβητῶδες πεπλατυσμένον ἄνωθεν. Ὁ δὲ δίπλαξ δημὸς, ὡς τῶν ὀστέων ἀσήπτῳ καὶ ἀθρύπτῳ, καθὰ καὶ ἐρρέθη, συμβάλλεται. Τὸ δὲ ἐν κλισίῃ θέντες τὴν ὀστεοφόρον δηλαδὴ φιάλην, φανερῶς δηλοῖ κενήριον εἶναι τὸ ἀμφὶ τὴν ἔξω τῆς κλισίας πυρὰν γεγονὸς τῷ πατρόκλῳ σῆμα. Τὸ δὲ ἑανῷ λιτὶ, τί τε δηλοῖ, καὶ πῶς τὰ εἰς λέξιν καθίσταται, ἀλλαχοῦ γέγραπται. τορνώσασθαι δὲ κυρίως, τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι ὡς ἀπὸ τοῦ τόρνου. λαμβάνεται δὲ, καὶ ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς περιγράψαι, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, ἔδαφος τορνώσεται νηός. προβαλέσθαι δὲ, πάνυ κυρίως ἐπὶ θεμελίων λέγεται. ταὐτὸν ὂν τῷ προθέσθαι, ὅθεν τὰ θεμέλια. τὸ δὲ χυτὴν γαῖαν ἐπέχευαν, πρέπει μὲν ἐστιν ἐτυμολογικοῦ. δηλοῖ δὲ συνήθως τύμβου ἀναχωματισμὸν, σαφηνίζεται δὲ δι' αὐτοῦ κλιμακωτῶς εὐθὺς τεθὲν τὸ, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον, ὅ ἐστιν ὑπεχώρησαν. ὃ καὶ ἐπὶ ἕκτορος ῥηθήσεται. ἐστι γοῦν ἑρμηνεία τοῦ, χεύαντες τὸ σῆμα, τὸ, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν. ὅπερ, σῆμά ἐστι τεθνεῶτος τινὸς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. σκοπητέον δὲ καὶ ἐν τούτοις δι' ὧν ἅμα θανάτῳ ἀπάγοντες τῆς ψυχῆς τὴν τῶν γνωρίμων καὶ φίλων μνείαν, οἷαν

ἐπ' αὐ

ἐπ' αὐτοῖς τύρβον εἶχον οἱ παλαιοί. πάνυ ἐπιμελούμενοι τῆς κατὰ τοὺς νεκροὺς, καὶ μάλιστα τῆς αὐτῶν ὁσίας, ὡς δῆλον καὶ ἐκ τῆς πρὸ τούτων βουλῆς τοῦ τε νέστορος καὶ τῶν λοιπῶν. καὶ μεθ' ὅμηρον, ἐκ τῆς συμβάσεως πολλαχοῦ τῆς ἐπὶ ἀναλήψει νεκρῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων. ἔτι δὲ καὶ τῆς κακῶς παθόντων δίκης στρατηγῶν, ἐπεὶ οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ἐν ἀργινούσαις ἀπολωλότας ἐν ναυμαχίᾳ. ὧν κατηγόρησε καλλίξενος, καθ' οὓς ἐμελέτησαν ἀριστεῖδαι. ἦν δ' ἄρα τοῖς ἀρχαίοις ἐν σπουδῇ, καὶ τὸ ἐπὶ τοῖς τάφοις μεγαλεῖον. καὶ ὁ μὲν τοῦ μαυσώλου μάλα πολλὸς τάφος, ἄνδρας πολυτέρας πεποίηκε, καὶ θαῦμα καὶ ἦν καὶ ἔστιν. οἱ δὲ ἄλλοι ἐν οἷς καὶ τὸ τοῦ πατρόκλου ἑκατόμπεδον σῆμα, εἶχον μιμήσεις. αἰτία δὲ τῆς πολλὰ τὰ τοιάδε ἀσχολίας, ἡ πραγματεία τῆς, διὰ μακροῦ τὴν χάριν τοῖς κειμένοις εἶναι, καθὰ καὶ διὰ στηλῶν καὶ ἐπιγραμμάτων. ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, καί ποτέ τις εἴπῃσιν. ἐνταῦθα χρόνῳ ἀνατίθησιν ὁ ἕκτωρ τὸ ἑαυτοῦ ἔργον. ὃ δὴ καὶ ὁ καλὸς αἰσχύλος ἐποίει. τὰς αὐτοῦ τραγῳδίας τῷ χρόνῳ ἀνατιθεὶς. τὸ μὲν λέγων εἶναι τῶν ὁμήρου μεγάλων δείπνων διὰ τὸ λαμπρῶς ἀπομάττεσθαι τὰς ὁμηρικὰς μεθόδους, ὡς ποτε ἀδίκως ἡττήθη, ἀνατιθέναι τὴν τραγῳδίαν ἔφη χρόνῳ. εἰδὼς ὡς κομιεῖται κατὰ καιρὸν παρὰ τῶν ὀρθῶς ἀνακρινόντων, τὴν προσήκουσαν τιμήν. Ὅτι οὐδὲ τὸ ἀθλοθετικὸν καὶ ἐναγώνιον εἶδος, ἀργὸν ὁ ποιητὴς ἐᾷ. σποράδην δέ που αὐτοῦ τὰ πρὸ τούτων μνησθεὶς ἐν οἷς ἵππους ἀθλοφόρους ἔφη. καὶ ἄεθλον μέγα, τρίποδα ἢ γυναῖκα, ἐνταῦθα καιρὸν εὑρὼν ἀνέσεως, ἠμβλυμένης τῇ τοῦ ἕκτορος ἀναιρέσει τῆς τοῦ πολέμου ἀκμῆς, ἐμπλατύνεται περὶ τούτῳ εἴδει τοῦ λόγου. γινομένων μὲν ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλων πρὸ τούτου ἐπιταφίων ἀγώνων περὶ τὸν καύσταθμον, ἐν οἷς εὐδοκιμεῖν τοὺς τοῦ ἀγαμέμνονος ἵππους ἡ κατὰ τὸ ι ῥαψῳδία ἐδήλωσε. τοῦ δὲ ἐπὶ πατρόκλῳ ἀγῶνος, πάντας ὑπερβεβηκότος τῷ μεγαλείῳ τῶν τε ἀθλητῶν, τῶν ἄθλων τε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἀξιωθέντος λόγου πολλοῦ παρὰ τῷ ποιητῇ. ὃς καὶ φησὶ προεκθέμενος ὅτι ἀχιλλεὺς μὲν τὴν τοῦ πατρόκλου ταφὴν, αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε. καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα ἦγεν ἐκάθιζε. ὃ καὶ καθιστᾶν ἀγῶνα λέγεται. νηῶν δ' ἔκφερεν ἄεθλα. λέβητάς τε. τρίποδάς τε. ἵππους θ'. ἡμιόνους τε. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. ἠδὲ γυναῖκας ἐϋζώνους. πολιόν τε σίδηρον. Καὶ ὅρα σχῆμα πολυσύνδετον, οὐδὲ ἓν γὰρ τῶν ἐπάθλων δίχα συνδέσμου προήγαγεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὃν ἐν ἄλλοις τιμιώτατα ἔφη χρυσὸν, ἐσίγησε νῦν, οὐχ ὅτι ὀλίγος ὢν περὶ ἀχιλλεῖ οὐκ ἐξήνεγκεν. πολὺς γὰρ χρυσὸς καὶ αὖ περὶ καὶ χαλκὸς ἐν κλισίῃ, ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται. οὐδ' ὅτι ἐξελάθετο τῆς οὕτω τιμίας ἐν ὕλαις, ἀλλ' ἢ ὅτι οὐ πολὺν χρυσὸν εἰς ἐπάθλων δόσιν προήγαγεν, ἢ ὅτι κατὰ λόγον συλλήψεως ἤτοι συνεκδοχῆς, περὶ τῷ σιδήρου μετάλλῳ συνεπινοεῖται καὶ ὁ χρυσός. τῷ γοῦν τετάρτῳ ἡνιόχῳ, δύο χρυσοῦ τίθησι τάλαντα, ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ ἐν τοῖς ἑξῆς τιθεὶς εἰς ἀγῶνος ἔπαθλον, περὶ αὐτὸν ἐπαινίζεσθαι ἐπιτίθησι. περὶ δ' αὖ περὶ ξίφει, οὐδὲ ἀργύρου προσεκθέσθαι ἐποιήσατο. ἔτι μὴν ὅπλων. ἀφεὶς καὶ αὐτὰ συλληπτικῶς ἐκδέχεσθαι, ὥσπερ καὶ τὸν χαλκόν. ἵνα ὥσπερ ὄνομα χαλκοῦ εἰσάγει σίδηρον ἐν τῇ τῶν χαλκέων ὅπλων κλήσει, οὕτω καὶ σιδήρῳ νῦν χαλκὸς εἰς νοῦν συνεισάγηται. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄεθλα μὲν οὐδετέρως, τὰ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν ἔπαθλα. ἄεθλοι δὲ, οἱ ἀγῶνες αὐτοί. γίνεται δὲ ἡ λέξις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀπὸ τοῦ ἐθέλειν. αἱρετὸν γὰρ καὶ θελητὸν καὶ ὁ ἄεθλος καὶ τὸ ἄεθλον. ἐν δὲ περὶ λέβητας καὶ τρίποδας διαφορὰ δηλοῦται φανερὰ τῶν σκευῶν. ἴσως δέ φασιν καὶ λέβης πόδας ποτὲ ὑποβεβλημένος, τρίπους ἂν ἦν. πολιὸς δὲ καὶ ἐνταῦθα σίδηρος, ἢ ὁ ἐντιμος παρὰ τὴν πολιὰν, ἢ ὁ πολιτικός. πολιτικώτερον γὰρ ὁ σίδηρος χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ χαλκοῦ διὰ τὸ εὐπορεστότερον. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἀθλητῶν ἐπιστρεφομένων καί τι ψόγου ὑπὸ τῆς ἐνθυμηθείη ὡς καὶ κρέασιν ἀνοικοδομεῖσθαι σκώπτονται διὰ τὸ καὶ εἰς εὐσαρκίαν τοὺς τοιούτους γυμνάζεσθαι, καὶ οὕτω σκωπτικῶς παχεῖς καὶ αὐτοὺς λέγεσθαι, οἷα μὴ λεπτοὺς τὸν νοῦν καὶ ὀξεῖς μὴ δὲ ὄντας ἀρέσκειν περὶ εἰπόντι ὅτι ξηρὴ ψυχὴ σοφωτάτη, ὅμως οἱ ὁμηρικοὶ ἀθληταὶ, οὐ φαίνονται κατὰ τοὺς ἄλλους εἶναι. ἀλλὰ πρὸ ἔργου μὲν, ἑτεροίας ἀρετὰς τίθεσθαι. πάρεργον δέ τι ἔχειν καὶ τὸ ἀθλεῖν. τοιοῦτος ὁ σοφὸς νέστωρ ὡς δῆλον ἐξ ὧν αὐχητικῶς ἱστορεῖ. τοιοῦτος ὁ καλὸς ὀδυσσεὺς, ὡς ἡ ἰλιὰς καὶ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ. τοιοῦτοι δὲ ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλοι τῶν ἡρώων. οὐκοῦν εὐριπίδου εἰπόντος τὸ, κακῶν γὰρ ὄντων μυρίων καθ' ἑλλάδα, οὐδὲν κάκιόν ἐστιν ἀθλητῶν γένος. καὶ κατατεθειμένου τὴν γνώμην καλῶς εἰς πλάτος. ἑτέρου δέ τινος φαμένου ὡς τὰ τῶν ἀθλητῶν, οὐ παιδείας μὲν χρεῖς πόλεως, κεῖται παρὰ ἀθηναίῳ τὸ, οὐ μὴν ἀλλ' εἰ καὶ ταῦθ' οὕτως ἔχει, οἱ γοῦν ἕλληνες, οὐχ ἧσαν αὐτὸ τοῦτο ἀθληταὶ, ἀλλὰ καὶ μαχηταὶ ἄριστοι καὶ δεξιοὶ ἀθλεῖν ὅτε καιρός. Ὅτι ἱππεῦσι μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλαὰ ἄεθλα θῆκεν ἀχιλλεὺς, τῷ πρώτῳ μὲν, γυναῖκα ἄγεσθαι ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν, καὶ τρίποδ' ὠτώεντα δυωκαιεικοσίμετρον. περὶ δευτέρῳ δὲ, ἵππον ἔθηκεν ἑξέτε' ἀδμήτην, βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. αὐτὰρ τῷ τριτάτῳ, ἄπυρον κατέθηκε λέβητα. καλὸν. τέσσαρα μέτρα κεχανδότα. λευκὸν ἔτ' αὔτως. τῷ δὲ τετάρτῳ, θῆκε δύο χρυσοῖο τάλαντα. πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε. Καὶ ὅρα ὅπως ἐφ' ἑκάστου ἐπάθλου ἔθετο τὸ ἔθηκεν. οὐκ ὀκνήσας τὴν ταυτολογίαν, διὰ τὸ τῆς λέξεως καίριον. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ ἀγῶσιν, οὕτω ποιήσει ὡς φανήσεται. καταχρώμενος χρησάμενος τοῖς ἐκ τοῦ τίθημι κινουμένοις ῥήμασι, διὰ τὸ μὴ εὑρεῖν κρείττονος. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἀγωνοθέτης καὶ ὁ ἀθλοθέτης καὶ τὰ τούτων ῥήματα. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, γυναῖκα ἀμύμονα ἔργα εἰδυῖαν, τόπος ἀμφιβολίας ἐστί. δύναται γὰρ τὸ ἀμύμονα, καὶ τοῖς ἔργοις συνάπτεσθαι, ἵνα ἡ ἀμύμονα ἔργα. καὶ τῇ γυναικὶ δέ, ἵνα λέγῃ, ἀμύμονα γυναῖκα ἔργα εἰδυῖαν. ὡς καὶ προϊὼν ἐρεῖ ἁπλῶς καὶ ἐπὶ ἑτέρας

γυναι

γυναικὸς ὅτι πολλὰ ἠπίστατο ἔργα, κάλλιον δὲ τὸ πρῶτον. τὸ δὲ ὠτώεντα, γίνεται καὶ ἀπὸ τοῦ ὠτός, ἐκτείνει δὲ τὴν προπαραλήγουσαν ὁ αὐτό, καθὰ καὶ τὸ κητώεις καὶ εὐρώεις καὶ τὰ ὅμοια, διὰ τὸ πρὸ αὐτοῦ μακρὸν τοιοῦτον ὂν τὰ διὰ τοῦ ωεις. μακρὰν μὲν γὰρ ὡς καὶ προπερισπώμενα, ἔχοντα τὴν πρὸ τοῦ ο συλλαβήν, ἐκτείνεται διὰ εὐχρηστίαν μέτρου σπονδειακοῦ. ἐκείνης δὲ βραχυνομένης, καὶ ἡ παραλήγουσα τὸ αὐτὸ πάσχει. γραφομένη ἐν τῷ ο μικρῷ διὰ δακτύλου ἀπαρτισμόν. τοιοῦτον τὸ σκιόεις. ἱρόεις ὁ ἐπιθυμητός. κηρόεις ὁ κηροφόρος. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ τό, θὴρ οὐατόεις ἤγουν ὠτώεις τουτέστιν ὄνος παρὰ Καλλιμάχῳ, συστέλλει τὴν παραλήγουσαν διὰ τὴν τῆς προπαραληγούσης βραχύτητα. τὸ δὲ δύω καὶ εἰκοσίμετρον, ὅμοιον κατὰ προφορὰν τῷ, δύω καὶ εἰκοσίπηχυ. καὶ δεκάκις καὶ εἰκοσινήριτα. τινὲς δὲ κατὰ τὸ δυοκαίδεκα, οὕτω προφέρουσιν ὑφ' ἓν ὡς μίαν λέξιν, δυωκαιεικοσίμετρον. ὅπερ οὐκ ἂν ἀρέσκοι τοῖς παρασημειωσαμένοις ὥς τι καινὸν τό, δυωκαιεικοσιτόκεα ὡς ἐκ τελείων λέξεων σύνθετον. οὕτω δὲ καὶ τό, δυσάμμορος. τὸ δὲ ἑξέτεα, οἱ μέν, προπαροξύνουσιν ὡς ὁ Ἀσκαλωνίτης, καθὰ καὶ τό, ὅτε εἴχας σιτίας, ὡς καὶ ἐν Βοιωτίᾳ εὕρηται. οἱ δέ, παροξύνουσιν, ὡς τὰ εὐγενῆ οἷς φασιν ἕπεται καὶ ἡ παράδοσις. Τὸ δὲ βρέφος ἡμίονον κυοῦσαν, δηλοῖ μὲν τό, ἐγκυμονοῦσαν. ἀσυνήθως δέ, βρέφος εἴρηται ἐπὶ ἐμβρύου. ἔμβρυον γάρ, τὸ ἐντὸς βρύον ἤτοι αὐξόμενον. κατὰ τό, καί τε βρύει ἄνθεσιν. ἐν δέ γε τῇ Ὀδυσσείᾳ, τὸ ἀνάπαλιν ποιεῖ ὁ ποιητής, ἵνα ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. τὸ γὰρ ἔμβρυον ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔλαβε. πιθανῶς δὲ εἰς ἐπάθλου τιμιότητα οὐχ ἧσσον ἀστ. ὡς ἱστορεῖ, ἀλλὰ κυοφοροῦσαν. καὶ οὐχ ὁμοίως ἔμβρυον, ἀλλὰ ἡμίονον. ἄπυρον δὲ λέβητα φησί, τὸν μήπω τεθέντα εἰς πῦρ. καὶ διὰ τοῦτο καὶ λευκὸν ἀπὸ χεύματος δηλαδὴ κασσιτέρου. ὃ δὴ ἄλλοθι ἐρεῖ ὁ ποιητής. μέτρα δέ, ξέστας ἤ καί τινες. μείζονα δὲ ταῦτα εἶναι δοκεῖ τῶν ἐφεξῆς, ἔνθα κρατὴρ ἀργύρεος ἓξ μέτρα χανδάνει. οὐ γὰρ εὐπρεπῶς δέξεται μείζω τὸν κρατῆρα ἐκεῖνον τὸ τοῦ δρόμου ἔπαθλον, παρὰ τὸν ἐνταῦθα λέβητα. τὰ δὲ δύο τάλαντα τοῦ χρυσοῦ, σμικρόν τι ποσὸν ὑπερβάλλουσι νοεῖν τὸ τάλαντον. εἴγε οὐ μόνον ἵππου τοῦ τῷ δευτέρῳ τεθέντος ὑποδεές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τοῦ τετραμέτρου λέβητος, ὃς τῷ τρίτῳ κεῖται. οὕτω καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὐ μέγα τὸ τάλαντον, ἔνθα ἱμάτια καὶ χιτῶνας καὶ δὴ καὶ τρία τάλαντα χρυσοῦ ἐν κιβωτίῳ κείμενα θεραπαινὶς μία μόνη ἐπὶ τὴν ναῦν ἄγει. ἐν μέντοι ταῖς λιταῖς, ἐπὶ μεγίστων τὰ ἐκεῖ βασιλικὰ νοοῦνται τάλαντα. ὁμοίως μεγάλα καὶ ἅπερ ὁ Μενέλαος ἐν τῷ παλαίεσθαι ἀγείρει. ὥς τι καὶ νῦν συνάγεσθαι, ἄνισον εἶναι πάλαι ποτὲ τὸ τάλαντον καθὰ καὶ προδεδήλωται. ὅθεν ἀτάλαντος κατὰ τὸ πρόχειρον, ὁ ἀπαρτιῶς τῷ ταλάντῳ. καὶ μὴ ταλάντου ἀνισότητα ἔχων, ἀλλὰ ἴσος. ἀμφίθετος δὲ φιάλη, ἡ ἀμφοτέρωθεν αἰρομένη τῶν ὤτων, κατὰ τοὺς ἀμφιφορεῖς, ἢ κατὰ Ἀρίσταρχον, ἡ ἑκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα ἤτοι πρόσωπον. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τιθέασι Μασσαλιῶται τὰς φιάλας ἐπὶ πρόσωπον. ἣν δὲ καὶ Ἴωνες φασὶν ἡ τοιαύτη. ἄλλως δὲ κατὰ τὸν Θρᾷκα Διονύσιον, ἀμφίθετος ἡ ἀμφιθέουσα ὅ ἐστι κυκλοτερὲς ἔχουσα σχῆμα, παρὰ τὸ θέειν, ἐξ οὗ καὶ ὁ θόλος, οὗ χρῆσις ἐν Ὀδυσσείᾳ. ἢ δύο βάσεις ἔχον ποτήριον ἐξ ἑκατέρου φασὶ μέρους. ὡς δὲ Παρθένιος νοεῖ, τὸ εὔθημον ἢ περιττῶς πεποιημένη. ἡ γὰρ ἀμφί, ἴσον δύναται τῇ περί. αὕτη δέ, σημαίνει τὸ περιττόν. καὶ ἔστι καὶ ἡ τοιαύτη ἑρμηνεία, μεταληπτικὴ διὰ τὴν ἀμφὶ πρόθεσιν, μεταλαμβανομένην εἰς τὴν περὶ τὴν δηλοῦσαν τὸ περιττόν. περὶ δὲ τοιαύτης γραμματικῆς μεταλήψεως, προδεδήλωται ἱκανῶς. ἔστι δέ φασιν ἡ φιάλη αὕτη, χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες δύο ἔχον ὦτα, δεχόμενον ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμενον, διὸ καὶ ἀπύρωτον αὐτήν φησι. τῷ δὲ τοιούτῳ λεβητώδει χαλκείῳ, εἰκὸς παρόμοιον εἶναι, καὶ τὸν παρὰ τῷ κωμικῷ Φιλήμονι ἐμβαθυχύτην, ὃς καὶ ἔφηβος ἐκαλεῖτο. ποτηρίου δὲ ἦν εἶδος κατὰ τὴν τῶν Δημοσοφιστοῦ ἱστορίαν. Ἀπολλόδωρος δέ φασιν ἀμφίθετον λέγει, τὴν μὴ κατὰ πυθμένα, κατὰ μόνον δὲ στόμα δυναμένην ἐρείδεσθαι. ἄλλοι δέ φασιν ὅτι καθότι λέβης, ὁ μέν, ἐμπυριβήτης. ὁ δέ, ἄπυρος ὁ δεχόμενος ἴσως ψυχρόν, οὕτω καὶ φιάλη ἀπύρωτος, ἡ ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθεμένη. ἢ ψυχήλατος. ὅτι δὲ φιάλη κατὰ ἀδολεσχίαν παλαιὰ ἐτυμολογεῖται, ἀφ' ἧς δηλαδὴ ἔστι πιεῖν ἅλις, μείζων γὰρ αὕτη ποτηρίου. καὶ ὅτι τὸ ῥηθὲν λεβητῶδες ἐκπέταλον ἀπύρωτον δακτυλωτὸν τι ἐλέγετο, καὶ κέρας δὲ εἶναι ὑποπτεύει ἐπεὶ μὴ γίνεται διὰ πυρὸς ὡς ἴσως ὁ ποιητὴς ὑπεμφαίνει, ἐν τῷ, ἔκπωμα δακτυλωτὸν ἄχραντον πυρί. καὶ ὅτι λέγεται ὁ εἰπὼν τὴν τοιαύτην φιάλην ἔκπωμα. Δίδυμος γὰρ ὁ γραμματικὸς ποτήριον χαλκοῦν αὐτὴν οἶδεν ἐκπέταλον ὡς ἐρρέθη λεβητῶδες εὔθετον εἰς ψυχροποσίαν. καὶ ὅτι δακτυλωτὸν λέγεται, ὡς κοιλότητας ἔχον ἔνδοθεν ὑπὸ δακτύλων κατὰ τὸν Δίδυμον. ἢ ὡς ἔχον ἐξοχάς. ἢ καὶ διότι ἄμφωτον ὄν, ἐδίδου διείρειν δακτύλους ἑκατέρωθεν. καὶ ὅτι ἀπύρωτος μὲν ἰδοὺ φιάλη παρὰ τῷ ποιητῇ, ἄπυρος δὲ οἶνος ὁ μὴ ἡψημένος, ἐχρῶντο γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ ἑφθοῖς οἴνοις, ἔστιν ἐκ τῶν παλαιῶν πλατύτερον ἀναλέγεσθαι. ὡς δὲ φιάλη ἀμφίθετος, ἥ ἐστι παντόθεν πίνειν ἐπιθέντα τὸ στόμα, ὡς ὁ ἀφελὸς λέγει. ὦτα γάρ φησιν οὐκ ἔχει. ἢ κατ' ἄμφω πυθμένα, ἵνα σημαίνῃ φησὶν ἐκπέταλον. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὰ τοῦ ἱππικοῦ καὶ τὰ τῶν ἐφεξῆς ἀγώνων ἔπαθλα, τῷ Πατρόκλῳ συνήθως προσλογίζονται ἢ μὴν τῷ τεθνεῶτι ἀγωνοθέτῃ, καθὰ καὶ τὰ δαπανηθέντα εἰς τὴν ἐκείνου πυράν. καὶ ὅτι οὕτω δοκεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ, ὁρμῶνται πέντε ἱππεῖς. ἐξῆν δὲ καὶ ὀλιγωτέρους τρέχειν καὶ πλείονας, ὡς αἱ ἱστορίαι δηλοῦσι. μά-

λιστα

λεῖται δὲ πλάσσειν ἐγγυίζοντι, οἱ τοῖς ὕστερον ἱεροῖς ἀγῶσι καὶ τοῖς ὁμοίοις. ὅτι οὐκ ἂν φειδωλῶς εἶχον ἐπάθλων οἱ ἀθλοθέται, κοτίνων καὶ σελίνων καὶ πιτύων καὶ τῶν ὁμοίων λέγων. ὡς νῦν γε τοῦ ἀχιλλέως τοῖς ὁμοίοις, χρεία φείδεσθαι διὰ τὸ πολυτελὲς τῶν προτεθειμένων ἐπάθλων.

Ἀτρείδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι.
Εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν ἀχαιοί,
Ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν, κλισίηνδε φεροίμην.
Ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι.
Ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοὺς
Πατρὶ ἐμῷ Πηλῆϊ. ὁ δ' αὖτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι.
Τοίου γὰρ σθένος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο
Ἠπίου. ὅς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
Χαιτάων κατέχευε λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
Τὸν τώγ' ἑσταότες πενθεῖτον. οὔδει δέ σφιν
Χαῖται ἐρηρέδαται. τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ.
Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅς τις ἀχαιῶν
Ἵπποισίν τε πέποιθε, καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.

Ὅτι δὲ, ἱππεῦσι τάδε τὰ ἄθλα κεῖται, καινότερον φράζων ὁ ποιητὴς ὡσεὶ καὶ ἐπὶ ἐμψύχων λέγων τῶν ἐπάθλων, φησίν. ἱππῆας τάδ' ἄεθλα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι. τουτέστι τοὺς ἱππέας ταῦτα προσδέχονται, ἢ ἐκδέχονται. δῆλον δ' ὅτι τὸ κεῖται, σύστοιχόν ἐστι τοῦ τίθεται. ᾧ χαίρει ὡς ἐῤῥέθη, ὁ ποιητής. Ὅτι σεμνολογῶν τοὺς οἰκείους ἵππους ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ἅμα καὶ προοίμιον συνήθως ἐκ τῶν περὶ πόδας πειραζόμενος, φησὶν ὡς εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν ἀχαιοὶ, ἦτ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν, κλισίηνδε φεροίμην. ἴστε γὰρ ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι. ἀθάνατοί τε γάρ εἰσι, καὶ ἐκ Ποσειδῶνος ἱππείου δηλαδὴ, δῶρον τῷ πηλεῖ. ἐκεῖ δὲ ἐξ αὐτοῦ. ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ μενέω καὶ μώνυχες ἵπποι. τοίου γὰρ σθένος, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἡνιόχοιο ἠπίου, ἤτοι οἰκείου, ὃ πολλαχοῦ ἐπιμαρτυρεῖ τῷ πατρόκλῳ. εἶτα ἐπαινῶν ἐκεῖνον τῆς ἱπποκομίας, φησίν, ὃς σφῶϊν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον χαιτάων κατέχευε λοέσσας ὕδατι λευκῷ. οἷα δηλαδὴ τῶν ἵππων χαιρόντων λουτροῖς ὡς καὶ προδεδήλωται. ἐνταῦθα δέ φασιν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐντεῦθεν ξενοφῶν τὴν κεφαλὴν τῶν ἵππων καταπλύνειν ὕδατι ἀξιοῖ. τὸ δὲ ἔλαιον, οὐ μόνον δι' εὐκολίαν κτενισμοῦ καταχέεται τῆς χαίτης, ἀλλὰ καὶ διὰ στιλπνότητα εἰ μή τι ἴσως καὶ τεθυωμένον ἦν τὸ τοιοῦτον ἔλαιον, καὶ ὡς εἰπεῖν μεμυρωμένον, καθὰ καὶ τὰ ῥοδόεν πρὸ τούτων ἔλαιον. ὅμηρος γάρ φασι μύρον μὲν χρῆσιν, οἶδεν. ἔλαια δ' αὐτὰ καλεῖ. μύρου δέ φασιν ὀνόματι, πρῶτος ἀρχίλοχος ἐχρήσατο. ἐφ' οἷς ὁ ἀχιλλεὺς φωνήσιν τινα καινὴν τοῖς ἵπποις ἐπιμαρτυρόμενος, λέγει ὅτι ἑσταῶτες πενθοῦσιν. οὔδει δέ σφιν χαῖται ἐρηρέδαται. τὼ δ' ἕστατον ἀχνυμένω κῆρ. ὃ ταυτόν ἐστι τοῦ, ἑσταῶτες πενθοῦσιν. ἐγγὺς γὰρ λογικῶν ὡς καὶ θείους κατὰ τὸν μῦθον, τοὺς τοιούτους ἵππους ἔθετο, ἐφ' οἷς ἐπάγει τὴν τοῦ λόγου ἀξίωσιν. τὸ, ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, τουτέστιν ἐπεὶ ἐγὼ μενῶ, ὑμεῖς εὐτρεπίζεσθε εἰς ἀγῶνα. καὶ ὡς εἰπεῖν, κοσμεῖσθε. τοιοῦτον γάρ τι τὸ στέλλεσθαι καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ὁ στόλος. ὁ στολμός. ἡ στολή, εἶτα ὡς αὖ τοῦ συνήθως μεταλαβὼν τὸ πληθυντικὸν εἰς ἑνικὸν φησίν. ὅς τις ἀχαιῶν ἵπποισίν τε πέποιθε, καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν. οὐ γὰρ πάντες ἄλλοι σταλήσονται, ἀλλ' ὅ τι πεποιθὼς δύναται. σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς ἂν μὴ λυπήσῃ τοὺς ἀριστεῖς οἷα κατ' αὐτῶν ἀλαζονευόμενος, οὐχ ἑαυτοῦ ἀλλὰ τῇ τῶν ἵππων ἀρετῇ τὴν νίκην ἐπιγράφεται ἀχιλλεύς, τουτέστι τῇ ἄγαν ὠκύτητι. ἀρετὴ γὰρ ζώου παντὸς, τὸ ἐν ἐκείνῳ ἄριστον, καθὰ καὶ ἐν ἀνθρώποις. οὕτως ἀρετὴ λέοντος, ἡ ἀνδρία. καὶ κίρκου, τὸ ὀξὺ πέτεσθαι καὶ ἑτέρου τινὸς, τὸ ὀξὺ διέρχεσθαι. καὶ ἄλλων ἄλλα. τὸ δὲ τὰ πρῶτα λαβὼν, ἢ ἀντὶ τοῦ τὰ πρωτεῖα. ἢ μᾶλλον, τὰ πρῶτα ἄεθλα. λειφθείσης τῆς λέξεως τῶν ἄθλων, ἀπὸ ῥήματος τοῦ, ἀεθλεύοιμεν. ὃ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων γίνεται ὡς καὶ μετ' ὀλίγα φανήσεται. περιβάλλειν δὲ καὶ νῦν, τὸ ὑπερβάλλειν. λειφθείσης τῆς περὶ προθέσεως, ἰσοδυναμούσης τῇ ὑπέρ. ἀθάνατοι δὲ ἵπποι ὅτι οἱ ἄῤῥενες διὰ τὴν ἐπιγονὴν, προδεδήλωται. ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐπιτηδείως ὁ ῥήτωρ ἀχιλλεὺς μνήμην ἐπανενεγκὼν περὶ ἑῤῥίψε τοῦ ἑταίρου παρ' ὃ κλυδίον οἱ ἀγῶνες. καὶ ἡ τῶν ἵππων δὲ περίνθεσις, τῷ ἱππικῷ ἀγῶνι ᾠκείωται. τὸ δὲ κλέος ἐσθλὸν, κλεινὸν εἶναι τὸν πάτροκλον δηλοῖ, τουτέστιν ἁπλῶς καὶ σεμνῶς εἰπεῖν, εὐκλεῆ, κρεῖττον μέντοι, ἄλλως ἔρωτα τὸν κλεινὸν ὑπάγουσι. καθὰ καὶ τὸν ἐν ἄλλοις δεδηλωμένον ἄϊστον. ὃν οἱ ἀπειρότεροι, διὰ διφθόγγου γράφουσι. λέγοντες, φίλον ἁπλῶς τὴν τοιαύτην λέξιν δηλοῦν. ὡς δὲ συστοιχοῦσι τοῖς κρατιστοῖς κλεινοῖς, ἀΐτας καὶ οἱ περασθέντες, ὁ ἀθλίωτος οἶδε. τὸ δὲ τοίου γάρ. συνήθως ὁμήρῳ, εἰς ἐμφαντικὸν μυστήρια ἐπαινον. πολλαχοῦ γὰρ τῇ τοιαύτῃ λέξει σεμνῶς χρῆται διὰ γοργότητα. ἔλαιον δὲ ὑγρὸν ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. τὸ μὴ ταχὺ ἐμπαγόμενον. ἀλλὰ περαμένον τοῖς ἀλειφομένοις καὶ ἀπροκωλύον τὴν κραυγασιν. τὸ δὲ λοιόσαις

χρίσεις καὶ ἐν ἄλλοις. δοκεῖ δὲ μὴ ἐκ παρεσχηματισμένου εἶναι ὁ τοιοῦτος γενικῆς τοῦ, λοῦ λοέω, ὥσπερ καὶ τὰ ἀνάλυσιν ἐκ τοῦ λοῦσαι. κεκραμένη γὰρ ἡ ου δίφθογγος ἐκ τοῦ ε καὶ ο, εἰς αὐτὴν καὶ ἀναλύεται. ἔστιν ἔτι ἡ προτέρα σύστασις τοῦ λοέσσας, ἡ λοέω καὶ ἐν διαλύσει λοέω. ἡ ἀνάπαλιν. καὶ ἐξ αὐτῆς, τὸ λοετρὸν καὶ τὸ λουτρὸν, καὶ τὸ λόεσθαι λοῦσθαι. ὕδωρ δὲ λευκὸν, ὃ ἀλλαχοῦ καὶ μέλαν, περὶ ὧν πολλαχοῦ δεδήλωται. εἰ δὲ καὶ τοιοῦτον ὕδωρ καλλιλογῶν λιβάδα θεὰν δροσώδη αὐτὸ περιέφρασε, ποιητικώτερον ἔφασε. τὸ δὲ ἐρηρέδαται, ἰωνικὸν μέν ἐστι. γίνεται δὲ συνήθως ἀπὸ τοῦ ἐρήρεισται τρίτου προσώπου τῶν ἰωνικῶν ἀποβολῇ δύο στοιχείων καὶ προσθέσει τῆς δα συλλαβῆς. ὃ γίνεται καὶ ἐπὶ τοῦ ὠνόμασται ὠνομάδαται, καὶ τῶν ὁμοίων. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ ἴωνες οἰκεῖα ποιοῦνται πληθυντικὰ ῥήματα ἐκ τῶν κοινῶν ἑνικῶν ποιοῦσι, ποτὲ μὲν, μόνην προτιθέμενοι προσθήκην τοῦ α ὡς καὶ προπεφραδέδαται. οἷον. ἔσταλται ἐστάλαται. ἔσπαρται ἐσπάραται. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ τὸ ψιλὸν τοῦ τρίτου ἑνικοῦ σύμφωνον, εἰς δασὺ τρέποντες. τέτυπται τετύφαται. εἶρκται, ἔρχαται. ἐνίοτε δὲ τὸ συνήθως πλεονάζοντι α, καὶ τὸ δ προσλαμβάνουσιν ἀποβαλόντες τι τοῦ προτέρου τρίτου ἑνικοῦ. ἐν γοῦν τῷ ἐρήρεισται καὶ ὠνόμασται, ἐξεβλήθη μὲν τὸ σ, ἀντεισήχθη δὲ μετὰ τοῦ συνήθους τοῖς ἴωσιν α, καὶ τὸ δ. καὶ γέγονεν ἡ δα συλλαβὴ συμπληροῦσα εἰς τὸ ἐρηρέδαται καὶ ὠνομάδαται, ὡς καὶ ἐν τῷ πεφράδαται.

Ὅτι πρὸς τὸν τοῦ ἀχιλλέως λόγον ταχέες ἱππῆες ἄγερθεν. ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν, εὔμηλος. ἐπὶ δ' αὐτῷ, διομήδης, ἐπὶ δὲ τούτῳ, μενέλαος. ἀντίλοχος δὲ, τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους. καὶ πέμπτος, μηριόνης. ἐνταῦθα δὲ τοὺς μὲν τέσσαρας, ἐπαίνοις κοσμεῖ ὀνομάζων αὐτοὺς καὶ πατρόθεν. οἷον, ἄναξ ἀνδρῶν εὔμηλος ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο. καὶ, τυδείδης κρατερὸς διομήδης. καὶ, ἀτρείδης ξανθὸς μενέλαος διογενής. καὶ, ἀντίλοχος νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος τοῦ νηληϊάδαο. τὸν δὲ μηριόνην, ψιλῶς οὕτω προηνέγκατο, ὀκνήσας ἀποσεμνῦναι τὸν ἐκπεσούμενον ὕστερον καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι. Ὅρα δὲ καὶ ὡς προσπαθῶς ὅμηρος ἔχει τῷ νέστορι. οὐ νεστορίδην ὑπὲρ τὸν ἀντίλοχον ὁμοίως τῷ, τυδείδης, ἀτρείδης. οὐδὲ νέστορος φίλον υἱὸν κατὰ τὸ, ἀδμήτου φίλος υἱός. ἀλλ' ἐπαινέσας τὸν γέροντα ῥήτορα καὶ γενεαλογήσας καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν τεσσάρων ἐπαινέσας διὰ τὸ μέλλειν καὶ αὐτὸν ἆθλον λαβεῖν ἐν τοῖς ἑξῆς, τά τι ἄλλα, καὶ δὴ τὸ, οἷον δοκεῖν καὶ αὐτὸν ἀγωνίσασθαι ἐν τῷ υἱῷ ἀντιλόχῳ παραινέσει τὰ εἰς νίκην ὡς κατ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ὅλως δὲ, εἰδέναι χρὴ ὡς ἐπιτήδες τὸν νέστορα ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα περιεκύκλησεν.

Ὣς φάτο πηλείδης. ταχέες δ' ἱππῆες ἄγερθεν.
Ὦρτο πολὺ πρῶτος μὲν, ἄναξ ἀνδρῶν Εὔμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱὸς, ὃς ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο.
Τῷ δ' ἐπὶ τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Ἵππους δὲ τρωοὺς ὕπαγε ζυγὸν, οὕς ποτ' ἀπηύρα
Αἰνείαν. ἀτὰρ αὐτὸν ὑπεξεσάωσεν Ἀπόλλων.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' ἀτρείδης ὦρτο ξανθὸς Μενέλαος
Διογενὴς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους.
Αἴθην τὴν ἀγαμεμνονέην, τὸν ἑόν τε πόδαργον.
Τὴν, Ἀγαμέμνονι δῶκ' ἀγχισιάδης Ἐχέπωλος
Δῶρ', ἵνα μή οἱ ἕποιθ' ὑπὸ ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
Ἀλλ' αὐτοῦ τέρποιτο μένων. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
Ζεὺς ἄφενος. ναῖεν δ' ὅγ' ἐν εὐρυχόρῳ σικυῶνι.
Τὴν, ὅγ' ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν.
Ἀντίλοχος δὲ, τέταρτος ἐΰτριχας ὡπλίσαθ' ἵππους,
Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς ὑπερθύμοιο ἄνακτος
Τοῦ νηληϊάδαο. πυλοιγενέες δέ οἱ ἵπποι
Ὠκύποδες φέρον ἅρμα. πατὴρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς,
Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ.
Ἀντίλοχ', ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησαν
Ζεύς τε Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
Παντοίας. τῷ καί σε διδασκέμεν, οὔτι μάλα χρεώ.
Οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν. ἀλλά τοι ἵπποι
Βάρδιστοι θείειν, τῷ τ' οἴω λοίγι' ἔσεσθαι.
Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
Ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
Παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα.
Μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἠὲ βίηφι.
Μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι.
Μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο.

Ἀλλ᾽ ὃς μέν θ᾽ ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς,
Ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει.
Ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους,
Αἰεὶ τέρμ᾽ ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν. οὐδέ ἑ λήθει
Ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοέοισιν ἱμᾶσιν,
Ἀλλ᾽ ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει.

ὡς ἂν ὁ πολύπειρος, καὶ νῦν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς παρτύσῃ τὴν ὁμηρικὴν ῥητορείαν, τὰ συνήθη λαλῶν. μόνον γὰρ ὅμηρος αὐτὸν ὡς δι᾽ αἰθρίτερα εἰδοποιεῖ, τὸν ὀδυσσέα ἐμπλέκων ἄλλως ἱστορῶν σοφόν. δοκεῖ δὲ κατὰ τὸν νέστορα εἶναι καὶ ὁ ἀντήνωρ παρά γε τοῖς τρωσί. καὶ δηλοῖ αὐτὸ καὶ εὐριπίδης, εἰπών· εἴμοι, ἤγουν εἴθε μοι τὸ νεστόρειον εὔγλωττον μέλος ἀντήνορός τε τοῦ φρυγὸς δοίη θεός. τὸ δὲ σὺν ἄρθρῳ εἰπεῖν τοῦ νηληιάδαο, ἐξοχήν τινα ἐμφαίνει τοῦ γέροντος νέστορος. ἢ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μάλιστα νηλέως. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι διομήδους μὲν καὶ μενελάου καὶ ἀντιλόχου τίνες ἦσαν ἵπποι, ἐρεῖ. εὐμήλου δὲ, οὔ. ποιεῖ δὲ τοῦτο, διὰ τὸ ἤδη ἐν τῇ βοιωτίᾳ ἱστορῆσαι ὡς καλλιστεῖον τῶν τοῦ εὐμήλου ἵππων. ὅθεν ἀρκεῖται νῦν εἰπὼν τὸ, ἱπποσύνῃ ἐκέκαστο. ἤγουν τῇ ἡνιοχικῇ τέχνῃ, ὡς τῶν ἵππων ἤδη δεδηλωμένων. ἅμα δὲ καὶ ἀσχάλλων δὴ ὁ ποιητὴς οἷς ἐκπεσεῖται τοῦ πρώτου ἄθλου ὁ εὔμηλος, ὀκνεῖ ἐνδιατρῖψαι τοῖς κατ᾽ αὐτόν. ἦσαν δὲ ἵπποι τοῦ διομήδους μὲν, οἱ τοῦ αἰνείου. φησὶ γάρ· ἵππους δὲ τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν, οὕς ποτ᾽ ἀπηύρα ἤτοι ἀφείλετο αἰνείαν. αὐτὰρ αὐτὸν ἐξεσάωσεν ἀπόλλων. καὶ ὅρα ἐνταῦθα ἱστορίας κεφαλαιωτικὴν συντομίαν, δι᾽ ἧς ὁ ἀκροατὴς τὰ περὶ τῶν τοιούτων ἵππων ἀναμνηστικῶς καὶ νῦν ἔγνω μαθών. οὓς καὶ τρῳοὺς λέγει. ὅπερ ἕτερόν ἐστι παρὰ τὸ, τρώϊοι ἵπποι. τοῦτο μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τοῦ τρωὸς δηλοῖ μάλιστα. τρῳοὶ δὲ ἵπποι ἁπλῶς, οἱ τρωϊκοὶ ἐθνικῶς. φησὶ γάρ· ἵππους δὲ τρῳοὺς ὕπαγε ζυγόν, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἦγεν, ὡς καὶ προτέρω ἐρρέθη. ἄλλως γὰρ, ἡ κοινὴ χρῆσις δοτικῇ τὸ ὑπάγειν συντάσσει. καὶ οὗτοι μὲν ἵπποι τοῦ διομήδους. μενέλαος δὲ ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκέας ἵππους, αἴθην τὴν ἀγαμεμνονέην τόν τε ἑόν τε πόδαργον, ἤτοι τὸν ἴδιον ἵππον τὸν οὕτω καλούμενον πόδαργον. ὅπερ ἄλλοι ἐπίθετον ἵππου ἔγραψαν κατὰ τὸ, ὁ τὴν πόδαργον ψύλλαν ἡνιοστροφῶν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ ἀγαμεμνονέην, φησίν· τὴν ἀγαμέμνονι δῶκεν ἀγχισιάδης ἐχέπωλος, δῶρ᾽ ἵνα μή οἱ ἕποιτο ὑπὸ ἴλιον ἠνεμόεσσαν, ἀλλ᾽ αὐτοῦ τέρποιτο μένων. μέγα γάρ οἱ ἔδωκε ζεὺς ἄφενος. ναῖε δ᾽ ἐν εὐρυχόρῳ σικυῶνι, οὔσῃ δηλαδὴ ὑπὸ τὴν τοῦ ἀγαμέμνονος βασιλείαν. εἶτα συμπεραίνων, φησὶν ἐπαναληπτικῶς· τὴν, ἤγουν ταύτην ὑπὸ ζυγὸν ἦγε, μέγα δρόμου ἰσχανόωσαν, ἤτοι πάνυ ἱεμένην δραμεῖν. ὅπερ φασὶν οἱ παλαιοί, ἔπαινον τοῦ μενελάου εἶναι ὡς δυναμένου καταπυκνοῦν τὸ ἐξ ἀνομοίων ζεῦγος, καὶ ἐξισοῦν τῷ ποδάργῳ, τὴν ἰσχανόωσαν δρόμου· ἢ μὴ ἐνδιδοῦσαν τῷ ποδάργῳ ἀνοχήν. παρασημειοῦται δὲ καὶ ὅτι ἐν τοῖς κατὰ τὴν θήλειαν αἴθην, ἐπαινεῖται ὁ ποιητὴς ὡς μόνα τὰ παιδουργὰ μόρια διαφέρειν ἄρρεν καὶ θῆλυ. κατὰ δὲ ἀρετὴν καὶ τὰ λοιπά, οὐδεμίαν αὐτοῖς ἔχειν διαφοράν. παρασημαίνονται δὲ καὶ τὸ τῶν ἀτρειδῶν φιλάδελφον. οὐ γὰρ ἐντυγχάνει ὁ μενέλαος περὶ τῆς αἴθης τῷ ἀδελφῷ, ἀλλ᾽ αὐτεξουσίως τῷ ἰδίῳ ποδάργῳ συζυγνύει αὐτήν. εἰ μὴ ἄρα κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἐντυχεῖν περὶ ταύτης τῷ ἀδελφῷ νοηθήσεται. Ὅρα δὲ καὶ διὸ ὁ πλοῦτος καὶ ὅπως φιλοψυχεῖν ποιεῖ τοὺς ἔχοντας. κακὸν ἐκεῖνος ὢν δειλὸν ὅ φασι καὶ φιλόψυχον. καὶ μᾶλλον εἴπερ φιλόδοξος ὁ τοιοῦτος, ὁποῖος καὶ ὁ ῥηθεὶς ἐχέπωλος. ὡς δηλοῖ τὸ, ἀλλ᾽ αὐτοῦ τέρποιτο μένων. ἵνα τε αὐτὸς μὲν, ἵνα μὴ στρατεύσηται, ἀλλ᾽ ἀπολαύοι τοῦ οἴκαδε πλούτου, δῶρον ἐξαίρετον τὴν αἴθην δίδωσι. καὶ κατὰ τοῦτο οἶμαι κατάρξας ἐκεῖνος τοῦ τρόπου ὡς ἂν φορολογός τις εἴποι ἀνὴρ, ἀλόγου ἐκβολῆς. ὁ δὲ ἀγαθὸς βασιλεὺς, κρεῖττον ἡγεῖται πολεμιστὴν ἵππον ἤπερ ἀπόλεμον ἄνθρωπον. δοὺς ἐκείνῳ τρυφᾶν. καὶ ἀλλαξάμενος ἀρετὴν ἵππου, ψυχῆς ἀγεννοῦς. τί γὰρ καὶ δεῖ αὐτῷ ἐν μάχῃ, τοιούτου ἀνδρός; οὕτω κατὰ τὴν διοδώρου ἱστορίαν καὶ σκιπίων ὁ στρατηγὸς, τοῖς πρώτοις τῶν σικελιωτῶν προτέθεικεν, ἢ στρατεύειν μετ᾽ αὐτοῦ εἰς λιβύην, ἢ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς οἰκέτας παραδοῦναι τοῖς μετ᾽ αὐτοῦ. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐ τρωϊκὸς μόνον ἀγχίσης, ἀλλ᾽ ἰδοὺ καὶ ἑλληνικὸς ὁ τοῦ ῥηθέντος σικυωνίου τυράννου πάππος. καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ δῶρον, δῶρα εἶπε. πληθύνας τὸ ἑνικὸν συνήθως, ἵνα ἐνδείξηται τὸ τοῦ δώρου τίμιον. τοῦτο δὲ καὶ ἄλλως ἁπλοϊκῶς ποτε γίνεται, ἤγουν τὸ πληθῦναι τὸ ἑνικόν, ὡς μετ᾽ ὀλίγα ἔχει τὸ, δῶμεν ἀέθλιον δεύτερα. τὸ γὰρ συνήθες ἦν, εἰπεῖν ἀέθλιον δεύτερον. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα, ἤγουν ἄεθλον. ἓν γὰρ πάντως ἄεθλον ἑνὶ δίδοται. τὸ δὲ ὑπὸ ἴλιον ἀλλαχοῦ ὑπὸ ἰλίῳ λέγων ἀττικῶς, ἐνταῦθα κατὰ αἰτιατικὴν σύνταξιν κοινότερον ἔφρασε. τὸ δὲ ἄφενος, οὐδετέρου γένους ὡς ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. παρ᾽ ἄλλοις δὲ, καὶ ἀρσενικῶς ὁ ἄφενος εὕρηται. περὶ δὲ σικυῶνος ἧς καὶ ἐν τῇ βοιωτίᾳ μέμνηται, ἱστέον ὅτι δοκεῖ περιεκτικόν τι κοινότερον ὄνομα εἶναι καθὰ κρομυών, ὅτε καὶ σικυών. τόπος δηλαδὴ περιέχων σικυὸς ἢ σίκυας. ἐξ ὧν σύγκειται τὸ σικυήλατον. ἐκ δὲ κρομύων καὶ σικύων, σικυὼν καὶ κρομυὼν τὰ τοπικά. ὧν παράγωγα, ὁ σικυώνιος καὶ ὁ κρομυώνιος. ὧν θηλυκά, ἡ σικυωνία αὕτη, καὶ ἡ κρομυωνία ὗς. παρώνυμον δὲ τῷ ὁμηρικῷ σικυῶνι, καὶ ὑπόδημα σικυώνιον. παραδέχονται δὲ τὰ τοιαῦτα ὡς καὶ

ἱστορία δηλοῖ λέγουσα τὸν λυσίερχοντα τὸν ἔνδοξον μακεδόνα στρατηγὸν ἐνδυόμενον κροκωτὸν καὶ ὑποδεδεμένον σικυώνια, διατελεῖν ὀρχούμενον. τὸ δὲ ἰσχανάᾳ. λέξις αὕτη οὐδὲν χρήσιμος αὐτὴ καθ' αὑτὴν λόγῳ πεζῷ, γίνεται δὲ κατὰ τρεῖς παραγωγὰς καὶ αὐτή. ἴσχω γὰρ τὸ ἀντέχομαι. ἀφ' οὗ, ἰσχάω. ἐξ οὗ, ἰσχαίνω, ἀπ' αὐτοῦ, τὸ ἰσχανάω. ταῦτα καὶ περὶ τὸν κατὰ μενέλαον. ἐπεὶ δὲ ἀντίλοχος, οὐ λαλεῖ περαιτέρω, ἀλλ' ἢ μόνον ὅτι ἐΰτριχας ὡπλίσατο ἵππους. καὶ ὅτι πυλοιγενέες αὐτῷ ἵπποι ὠκύποδες ἔφερον ἅρμα. οὐ γὰρ εἶχόν τι ἐπίσημον οἱ γέροντες ἵπποι οὗτοι ὡς ἱστορηθῆναί τι περὶ αὐτῶν. ὡπλίσατο δὲ ἵππους, ἀντὶ τοῦ εὐτρέπισε τοῖς ὅπλοις, ὅ ἐστι τοῖς ἡνιοχευτικοῖς τεύχεσιν ἢ ὀργάνοις ἢ σκεύεσι. τὸ δὲ πυλοιγενέες, ἀπὸ τοῦ πύλος γίνεται πλεονασμῷ τοῦ ι. ὁμοίως τῷ, ὀλοότροχος ὀλοοίτροχος. ὀδοδόκος ὁδοιδόκος. ὁδοπόρος ὁδοιπόρος. ἦν δὲ οὐκ ἔξω λόγου καὶ διὰ τοῦ η γράφεσθαι, τροπῇ τοῦ ο εἰς η. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τῷ, ταχέες ἱππῆες ἄγερθεν, τὸ μὲν ταχέες, ἐπιρρηματικῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ κατὰ τάχος. τὸ δὲ ἄγερθεν, δύναται μὲν καὶ ἀπὸ τοῦ ἀγείρω εἶναι, μάλιστα δὲ τὸ ἀνίστασθαι δηλοῖ ἐκ τοῦ ἐγείρω. διὸ ἐπάγεται αὐτίκα τὸ ὦρτο. ταυτὸν ὂν τῷ, ἀνέστη ἐκπηδήσας. κεῖται δὲ ὡς ἐν ποιήσει τὸ ὦρτο, διὸ καὶ δὶς ἐρρέθη. ὥσπερ καὶ τό, ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν. καθὰ προείρηται. Ὅπου πινυτῷ νοήμονι ἀνδρὶ ἀγαθά τις συμβουλεύεται, οἰκεῖον ῥηθῆναι τό, ὁ δ' ἄγχι παραστάς, μυθεῖτο εἰς ἀγαθὰ φρονέων, νοέοντι καὶ αὐτῷ. καθὰ δὲ καὶ νέστωρ μυθεῖται τῷ υἱῷ πεπνυμένῳ ὄντι ὡς δηλοῦται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. διὸ καὶ ὁ πατὴρ ἐρεῖ ὡς οὔ σε χρὴ μάλα διδάσκειν. Ἔνθα καὶ ὅρα τὸ μάλα, διδαχθήσεται μὲν γάρ τι καὶ ὁ εἰδώς, οὐ μὴν μάλα κατὰ τὸν ἄιδριν. θεοφιλεῖ δὲ σοφῷ πρέπει τό, ἤτοι μέν σε νέον περ ἐόντ' ἐφίλησε θεὸς καὶ ἐδίδαξε παντοῖα, τῷ καί σε διδασκέμεν, οὔτι μάλα χρεώ. οἶσθα γὰρ εὖ. παραδηλοῦται δὲ ταῦτα ἐξ ὧν ὁ νέστωρ ἐνταῦθα νῦν λέγει τῷ υἱῷ ὡς Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἵππιος ἱπποσύνας αὐτὸν ἐδίδαξαν παντοίας. διὸ οὐ χρεία διδασκαλίας αὐτῷ. οἶσθα γάρ φησιν εὖ περὶ τέρματα ἑλισσέμεν, ὅ ἐστι κάμπτειν περὶ τὸ τέλος τῆς νύσσης. εἶτα οὕτω προοιμιασάμενος ὁ γέρων, καὶ σημάνας τὸν υἱὸν ὡς μὴ διδασκαλίας δεόμενον, ἐπάγει. ἀλλά τοι ἵπποι βάρδιστοι, τουτέστι βραδύτατοι θείειν ὅ ἐστι θέειν. τῷ τ' οἴω, ἤγουν διὸ οἴομαι, λοίγια ἔσεσθαι. λοίγια λέγει, τὸ τῆς νίκης ἐκπεσεῖν, οἷα τοῖς φιλοτίμοις ὀλέθριον. εἶτα τιθεὶς ὁ γέρων ἀντανίσωσιν, λέγει ὅτι τῶν δ' ἄλλων ἵπποι μέν, ἔασιν ἀφάρτεροι τουτέστι ταχύτεροι. ὡς ἄφαρ ἤγουν εὐθέως καὶ οὐκ ἐκ περιόδου τινὸς καταντῶντες τῆς νίκης, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ πλείονα ἴσασι σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι, ὅ ἐστι βουλεύσασθαι. καὶ ἔστι τὸ νόημα τοῦ γέροντος ὡς ἐν ὀλιγίστῳ εἰπεῖν, ὅτι σὺ μέν, ὦ υἱέ, εἰδήμων, βραδίστους δὲ ἵππους ἔχεις. οἱ δέ, οἱ μὲν ἵππους ταχεῖς. αὐτοὶ δέ, βραδεῖς βουλεύσασθαι. διὸ βουλευτέον σοι, καὶ εὐθὺς δεικνύων ἐπιχειρηματικῶς καὶ γνωμολογικῶς ὅτι τὰ κατ' ἀνθρώπους ἐν οἷς καὶ τὸ ἱππεύειν, μήτι τουτέστι μήτιδι καὶ βουλῇ ἀνύονται, φησὶ πρῶτον μέν, ἀλεξητικὸν εἰς ἀγῶνα νόημα τό, ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ φίλος μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ παντοίην, ἵνα μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, ἵνα μὴ ἡττηθῇς. εἶτα τιθέμενος ἐπακτικῶς δρυτόμου καὶ κυβερνήτου καὶ ἡνιόχου τό, πάντα βουλῇ καὶ τέχνῃ κατορθοῦσθαι, πρῶτος γάρ φασιν ὅμηρος τῇ κατὰ φιλοσόφους ἐπαγωγῇ ἐνταῦθα χρῆται ἤγουν τῇ τοῦ καθόλου πιστώσει ἐκ μερικῶν, φησίν. μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων ἠὲ βίηφι. μήτι δ' αὖτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. μήτι δ' ἡνίοχος περιγίνεται ἡνιόχοιο. καὶ ὡς μὲν ἔστι κυβερνήτου σοφία καὶ βουλευτικὴ μηχανή, πᾶς οἶδεν. ἔστι δὲ τέχνη καὶ δρυτόμου, τὸ κατὰ φύσιν τὰς τῶν ξύλων φασὶν ἁρμονίας κόπτειν. καὶ μὴ δὲ πρὸς ἀντίπνοιαν ἀνέμου, ἀλλὰ πρὸς πνεῦμα. ὡς ἂν ἐνθέμενα πνεύματι, κατακλᾶται τάχιον. σοφίας δὲ εὕρημα καὶ οἱ σφῆνες. βουλὰς δὲ ἡνιοχικάς, ὁ γέρων ἐνταῦθα κατωτέρω παραδώσει τῷ υἱῷ. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἑλισσέμεν, οἰκεῖον ἐξ ἡνιόχων μετενεχθῆναι εἰς πάντα τὸν εὖ τοῦ κατ' αὐτὸν στοχαζόμενον πέρατος. τὸ δὲ βάρδιστοι, ἐκ τοῦ βράδιστοι μετατέθειται διὰ μέτρον. ὡς καὶ πάλιν κάρτερ τό, δρατὰ σώματα ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἤγουν δαρτά. γυμνὰ δέρματος. τὸ δὲ σέθεν αὐτοῦ, παινῶν σημαίνει τὸν ἀντίλοχον. οὐ γὰρ μόνον φησὶ τοῦ πατρὸς διδάσκοντος, ὑπέρτερος δύναμιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς σὺ καταμόνας βουλευόμενος. Ὅρα δὲ καὶ τό, μή σε παρεκπροφύγῃσιν ἄεθλα. δοκεῖ γὰρ ἄτοπον πῶς ἂν τὸν ἀντίλοχον ὅπως ἂν καὶ ἱππεύσῃ, παρεκπροφύγῃ ἄεθλα, ὁπότε καὶ ὁ ἔσχατος, ἄεθλον λήψεται. λύεται δὲ ἡ ἀπορία, ἐκ τῆς δεξιᾶς ῥητορείας τοῦ γέροντος, ὃς τὸν υἱὸν εἰς νίκην ἐρεθίζων, παραδηλοῖ ὡς ὁ τὸ ἔσχατον ἄεθλον λαβών, οὐκ ἄεθλον ἔλαβε. καὶ οὕτως ὑπαλείφει αὐτόν. μονονουχὶ λέγων, ὡς εἴπερ ἄεθλον τὸ ἐπὶ νίκῃ, τὸ ἔσχατον οὐκ ἄεθλον. ἀλλὰ τοῦτο μέν, ῥητορικώτερον. ἀληθῶς δέ, ἄεθλον καὶ ἐκεῖνο ἐστίν, ὡς εἰ καὶ μὴ νικῶντι, ἀλλ' ἀγωνιζομένῳ διδόμενον. ἄεθλα γὰρ τὰ πέντε πάντα εἶπε καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, ἱππεῦσι μὲν πρῶτα, ἀγλαὰ ἔθηκεν ἄεθλα. ὅμως μέντοι, οὐδενὶ τῶν ἐνταῦθα ἱππέων ἠξίωσεν ὁ ποιητὴς τὸ πέμπτον ἄεθλον δοῦναι, ἀλλ' ἀρετῇ ἀπρακτούσῃ τῇ τοῦ νέστορος, αὐτὸ δίδωσιν. ἴσως δὲ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ υἱῷ νενίκηκέ πως διὰ τῶν ἐν τοῖς ῥηθεῖσι συμβουλῶν. διὸ καὶ χρεία καὶ αὐτῷ ἐπάθλου τινός. ἔτι δὲ λυθήσεται ἡ ἀπορία, προσυπακουομένου τοῦ, κρείττονα. ἵνα ᾖ, μή σε παρεκφύγῃ ἄεθλα τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἄεθλον τὰ ἐλπιζόμενα κρείττονα. ὅπερ νέστωρ μὲν οὐκ εἶπεν, ὀκνῶν ἴσως τὴν λέξιν, διὰ τὸ δυσοιώνιστον. ἤθελε γὰρ τὰ πρῶτα εἰπεῖν ὃ πάλιν διὰ τὸ βραδίστους ἵππους ἔχειν δυσχερές. διὸ καὶ ἄμφω σεσίγηκεν. οὔτε πρῶτα εἰπών, διὰ τὸ δύσελπι, οὔτε τὰ μετ' αὐτά, ἵνα μὴ οἰωνίσηται. ἀντίλοχος δὲ προϊὼν καὶ ὁρῶν ὡς οὐ νικᾷ, φησίν. εἴπερ φερόμεθα χεῖρον ἄεθλον, ἤγουν τὸ μετὰ τὸ πρῶτον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ ῥήτωρ ἠρκέσθη ἐμφήνας ἄεθλον ἀγαθὸν

καὶ οὐκ ἔσχατον, ἐν τῷ πληθυντικῶς καὶ οὕτω σεμνῶς εἰπεῖν ἄεθλα. Τὸ δὲ μῆτι ὅ ἐστι τῇ βουλῇ, οὐκ ἀπὸ τῆς μήτιδος γίνεται κατὰ ἀποκοπήν. συνεστέλλετο γὰρ ἂν ἡ τοῦ τ λήγουσα καὶ προπαροξύνετο ἡ λέξις. ἀλλ' ἔστι μῆτις μήτιδος, καὶ ἰωνικῶς μήτιος. ὡς θέτις θέτιος. μῆνις μήνιος. ἡ δοτικὴ μήτιϊ καὶ κατὰ κρᾶσιν μήτι. Ἔνθα καὶ ὅρα ὅτι ἀσυνήθους τῆς λέξεως οὔσης, καὶ συνεμπιπτούσης κατὰ προφορὰν τῷ, μήτι ἐπιρρήματι, ἔφθη ὁ ποιητὴς ῥῆμα τι εἰπὼν τὸ μητίσασθαι, καὶ μῆτιν τὴν βουλήν, ἵνα ὁ ἀκροατὴς ἀκούσας τὸ μῆτι, ἐπὶ τῆς βουλῆς συστοίχως νοήσῃ καὶ αὐτό. κάλλους δὲ ποιητικὸν τὸ, κατὰ σχῆμα ἐπαναφορᾶς ἐν τρισὶ στίχοις τεθῆναι τὸ μῆτι κατ' ἀρχάς. Ἐρέχθεσθαι δὲ κατὰ ὀνοματοποιΐαν, τὸ ἐρεθίζεσθαι. ἄλλο πάντως ὂν παρὰ τὸ ὀρεχθεῖν, ὃ πρὸ μικροῦ εἴρηται. Ὁ δὲ τέχνης ἱππικῆς λόγους ἐκτεθεὶς ὁ νέστωρ τῷ υἱῷ, ἄρχεται πρῶτον ἐκ τοῦ ἐναντίου. λέγων, ἀλλ' ὃς μὲν ἵπποισι καὶ ἅρμασιν οἷσι πεποιθὼς ἤγουν πέποιθε κατά τινας. ἢ μάλιστα, ἐπιπειθὼς εἴη κατὰ σχῆμα ἐλλείψεως, ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα. ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον. οὐδὲ κατίσχει, ἤγουν οὐ κατέχει ἐπὶ πολὺ ἑλισσομένους, ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, ἀνὰ δρόμον πλανωμένους. Καὶ ὅρα ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ νοήματος τούτου, ἐκ περισσοῦ κείμενον τὸν ἀλλὰ σύνδεσμον, καὶ οὐδεμίαν δηλοῦντα ἑρμηνείαν ἐν τῷ ἀνήκουσαν. εἶτα ὁ γέρων μετὰ τὸ ἐξ ἐναντίου νόημα ἤγουν τὸ περὶ ἡνιοχικῆς ἀτεχνίας, πρὸς τέχνην λαλῶν, φησίν. ὃς δέ κε κέρδεα εἰδῇ ἐλαύνων ἥσσονας ἵππους, αἰεὶ τέρμ' ὁρόων, στρέφει ἐγγύθεν. οὐδέ ἑ λήθει ὅπως τὸ πρῶτον τανύσῃ βοείοισιν ἱμᾶσι. τουτέστιν οὐδὲ λανθάνει αὐτὸν πῶς ἡνιοστροφήσει τοὺς ἵππους, τὸ πρῶτον. ἤγουν πρὸ τοῦ εἰς τὸ τέρμα ἐλθεῖν. ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως τοὺς ἵππους δηλαδή. οὐ μὴν ἀφραδέως κατὰ τὸν προρρηθέντα. καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, ἤγουν ἐπιτηρεῖ τὸν προελαύνοντα, ἁμιλλώμενος μὴ λιπέσθαι πολύ. Κέρδεα δὲ εἶπεν, οὐχ οὕτω τοὺς δόλους, ὅσον τὰς ἁπλῶς κερδαλέας, ὅ ἐστιν ἐπωφελεῖς ἐπινοίας. Τὸ δὲ ὃς ἵπποισι καὶ ἅρμασι πεποιθώς, ἕτεροι γράφοντες πέποιθεν, ἀφίενται πραγμάτων διὰ τὸ κοινὸν τῆς συντάξεως. Τὸ δὲ αἰεὶ, ἐπίτασιν ἔχει περιοχῆς. οὐ γὰρ ἁπλῶς χρὴ τὸν ἡνίοχον τέρμα ὁρᾶν, ἀλλὰ καὶ αἰεί. Τὸ δὲ στρέφει ἐγγύθεν, ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τὸ, ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεσθαι ἔνθα καὶ ἔνθα. ἑλίξεται μὲν γάρ τις ποτὲ ὡς εἰκός, οὐ μὴν ἐπὶ πολλόν, ὃ δὴ πλανᾶσθαι τοὺς ἵππους ποιεῖ. Βοείους δὲ ἱμάντας λέγει, ἅπερ κατωτέρω ἡνία φησί. Τὸ δὲ ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, πρός τε τὸ, οὐδὲ κατίσχει ἀντίκειται, καὶ πρὸς τὸ, ἐπὶ πολλὸν ἑλίσσεσθαι καὶ πλανᾶσθαι δὲ τοὺς ἵππους, ὅτι οὐδὲ δύναται τὸν προὔχοντα δοκεύειν ὁ οὕτως ἀτέχνως ἡνιοχεύων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ὃς κέρδεα οἶδεν, αἰεὶ τέρμα ὁρόων στρέφει ἐγγύθεν οὐδέ ἑ λήθει, παραίνεσίς ἐστι τοῦ πάντα συνετὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸ κατ' αὐτὸν τέλος ὁρᾶν. μιμήσεως δὲ ἀγαθῆς τὸ, ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει. δῆλον γὰρ ὅτι ὁ τὸν ἁπλῶς προὔχοντα δοκεύων ἐπὶ καλῷ, ἀγαθόν τι μιμεῖται. ὁμοίως δὲ, δῆλον καὶ ὅτι ὁμώνυμος λέξις τὸ προὔχειν. καὶ ἐνταῦθα μὲν ὡς προεδηλώθη, τὸ ἔμπροσθεν ἐλαύνειν δηλοῖ. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' ὅμηρον καὶ ἐπὶ ὑπεροχῆς τίθεται. οὕτω γὰρ προὔχοντας τοὺς ἐν ἀξίαις φαμέν. παρὰ μέντοι εὐριπίδῃ ὁ προὔχων τοῦ ἀσκοῦ πούς, ἑτέραν ἔννοιαν ἔχει. ὁποίαν τινὰ καὶ ἐν τῇ φ ῥαψῳδίᾳ τὸ, πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι ἀσπίδα ἐρείσας. ἐν τούτοις δὲ ἰστέον ὅτι τὸ καλῶς προὔχοντα τὸν προελαύνοντα νοοῦμεν, ἐπειδὴ καὶ ἔχειν λέγεται τὸ ἡνιοχικῶς ἐλαύνειν κατὰ τὸ, ἔχε μώνυχας ἵππους. καὶ ὅτι τὸ τὸν προὔχοντα δοκεύειν, καὶ γυναικὶ μαχλάδι σκωπτικῶς ἂν ἐπιρρηθείη τῇ κατ' εὐριπίδην εἰπεῖν φιλάνδρῳ. αἱ γὰρ τοιαῦται, τὸν προὔχοντα καὶ αὐταὶ δοκεύουσιν. οὐ τὸν ἁπλῶς μέντοι, ἀλλὰ τὸν ὡς εἴρηται ἀσκοῦ προὔχοντα πόδα, ἤγουν τὸν τοῦ κατ' ἄνθρωπον σώματος προϊσχόμενον. δῆλον γὰρ ὅτι καθὰ θύλακος τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, οὕτω κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ ἀσκός. Ἰστέον δὲ ὅτι τοῦ προὔχειν, ἔστι καὶ παθητικὸν παρὰ σοφοκλεῖ, ἐν τῷ, τάδε μὲν οὐ προὔχοιο, ἤγουν προφασίζοιο. τὸ δὲ τοιοῦτον προὔχεσθαι, προΐσχεσθαι κοινότερον λέγεται. καθ' ὃ λόγῳ συστοιχίας τροπικῆς, καὶ τὸ προΐσχεσθαι χεῖρας εἰς ἱκετείαν καὶ βρέφος δὲ εἰς ἀφόδευμα καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι σαφοῦς γνωρίσματος τὸ, σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς οὐδέ σε λήσει.

Ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης.
Ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης. τὸ μὲν, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ.
Λᾶε δὲ τοῦ, ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ,
Ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς.
Ἤ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Ἤ τόγε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων.
Καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ὢ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους.
Αὐτὸς δὲ κλινθῆναι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον,

Ὅτι ἡ τοῦ ἱππικοῦ δρόμου νύσσα ἤτοι ὁ καμπτήρ, τοιαύτη τις ἦν τοῖς ἐνταῦθα ἱππεῦσιν ὡς εἰκὸς καθὰ δηλοῦται διὰ τοῦ νέστορος. ἕστηκε ξύλον αὖον ὅσον τὸ ὄργυια, ὑπὲρ αἴης. ἢ δρυὸς, ἢ πεύκης. τὸ μὲν, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ. λᾶε δὲ ἤγουν λίθοι τοῦ, ἑκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκώ, ἐν ξυνοχῇσιν ὁδοῦ. λεῖος δ' ἱππόδρομος ἀμφίς. ἤ τευ ἤγουν ἤ τινος σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατε-

θνειῶτος, ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων. καὶ νῦν τέρματ' ἔθηκεν ἀχιλλεύς. Καὶ σημείωσαι τὸ τοιοῦτον ἔθηκεν. οὐ γὰρ συνήθως εὔληπται, ἀλλὰ δηλοῖ τὸ ὥρισε. προϊὼν δὲ, ἄλλως ἐρεῖ. σήμηνε τέρματ' ἀχιλλεύς. ὡς ταυτὸν ὂν ἐνταῦθα, εἰπεῖν ἔθηκεν, καὶ ἐσήμηνε τέρματα. Ὅρα δὲ τὴν γραφὴν τὸ, τέρματ' ἔθηκεν. εἰ γάρ τις γράψοι ἐν χρόνῳ παρῳχημένῳ αὐτὸ ἵνα ᾖ τέθεικε τέρμα, ἔχοι ἂν καὶ τοῦτο λόγον καὶ οὐκ ἂν ἐξωθοῖτο. ἀκολουθητέον δὲ ὅμως τοῖς παλαιοῖς ἀντιγράφοις.

Κένσαι ὁμοκλήσας, εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν.
Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω,
Ὡς ἄν τοι πλήμνη γε δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι
Κύκλου ποιητοῖο, λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
Μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατά θ' ἅρματα ἄξῃς.
Χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ
Ἔσσεται. ἀλλὰ φίλος φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι.
Εἰ γάρ κ' ἐν νύσσῃ γε παρεξελάσησθα διώκων,
Οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρέλθοι.
Οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,
Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν.
Ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί.

Σημείωσαι δὲ ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον ἔθηκε τέρματ' ἀχιλλεύς, ῥητῶς γὰρ ὁ ποιητὴς τοῦτο οὐκ ἔγραψεν. ἀλλ' ὁ νέστωρ οἷα εἰδὼς, λαλεῖ. καὶ μετ' ὀλίγα δὲ ἐν τῷ, σήμηνε δὲ τέρματ' ἀχιλλεύς. ὁμοίως νοητέον ὅτι ἤδη φθάσας ἐσήμηνε κατὰ τὸν λόγον τοῦ νέστορος. Ὅρα δὲ εἰσβολὴν διηγήματος ἐν ᾧ, ἕστηκε ξύλον, ἁπλῆν καὶ σαφῆ ὡς τῷ νῦν καιρῷ ἔπρεπε. Τὸ δὲ αὖον, κοινῶς μὲν, ψιλοῦται. ἐν δὲ τοῖς ἀπίωνος καὶ ἡροδώρου φέρεται, ὅτι δασυντέον τὸ αὖον. καὶ ἔστιν ἀττικὸς ὁ πνευματισμὸς οὗτος· καὶ ἐν τῷ αὐαίνω. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ ἀφαυαίνειν παρὰ τῷ κωμικῷ. εἴρηται δὲ περὶ τοῦ τοιούτου πνευματισμοῦ, καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. πρωτότυπον δὲ τούτων τὸ αὔω. ἐξ οὗ καὶ πυραύστης ζωΰφιον καταπετόμενον φλογὸς καὶ οὕτως ὀλλύμενον. ὅθεν παροιμία τὸ, πυραύστου μόρος, ἐπὶ τῶν καὶ ῥᾳδίως καὶ ἑκουσίως θνησκόντων ἀγεννῶς διὰ ἀφροσύνης. Τὸ δὲ ὄργυια, κἀνταῦθα προπαροξύνεται εἰ καὶ ἡ κοινὴ χρῆσις παροξύνει αὐτό. Τὸ δὲ ἢ δρυὸς ἢ πεύκης, πιθανεύεται ἀλήθειαν τῷ διηγήματι. ὡς τῶν μὲν γινωσκομένων, ἀνενδοιάστως λεγομένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, διαζομένων δὲ τῶν μὴ ἐγνωσμένων. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ, ἢ σῆμα παλαιοῦ τάφου, ἢ νύσσα. Τὸ δὲ, οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ, ἐκ τοῦ τέλειος εἴρηται τῷ γέροντι. ὡς ἐπὶ τοσαῦτα ἔτη τοῦ ξύλου διαρκέσαντος ἑστάναι. ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν ἑλληνικὴν ὅρα παίδευσιν ἐφ' οἷς εἴτε νύσσα τὸ ξύλον εἴτε σῆμα, οὐδεὶς αὐτὸ μετέστησεν, ἵνα μὴ ἀφανίσῃ μνήμην ἀγαθήν. προσυπακουστέον δὲ μᾶλλον τῇ δρυῒ τὸ ὑπὸ ὄμβρου ἄσηπτον. τῇ πεύκῃ γὰρ οὐκ ἔπι τοσοῦτον. Τὸ δὲ ἐρηρέδαται, δηλοῖ μὲν τὸ, ἔχουσιν ἑδραίωσιν ἐν τῇ ἕδρᾳ. πῶς δὲ γίνεται, πρὸ ὀλίγου εἴρηται. Τὸ δὲ λευκὼ, πρὸς πιθανότητά τινα εἰδήσεως εἴρηται, ὡς σεσημειωμένων ὄντων καὶ τῶν λίθων. τοιοῦτον δέ που καὶ τὸ, λίθον ἔχων μέλανα. εἰώθεισαν δὲ οὐ διὰ λίθων ἔρεισις τῶν ἐν ὑπαίθρῳ ἑστηκότων ξύλων. Ξυνοχὴ δὲ ὁδοῦ, ἡ στενότης καὶ ἀπὸ εὐρυχωρίας εἰς στενὸν σύμπτωσίς τις καὶ σύγκλεισις. ὅθεν καὶ τὸ ἐπὶ σκέθει συνοχωκότε ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ εἴρηται. κατὰ δὲ παλαιοὺς εἰπεῖν, συνοχή ἐστι τὸ τῶν σταδίων σιγματοειδές. ὁποῖον μάλιστα τὸ κατὰ τὸν καμπτῆρα, εἴτουν τὴν νύσσαν. οὗτοι δέ φασι, καὶ ὅτι οὐ μόνον ἀγάλματα ἦσαν τοῖς τύμβοις ἐφιστάμενα, ἀλλὰ καὶ ἁπλῶς ξύλα ὡς ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ λίθοι ἀκόνιστοι. διὸ καὶ ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ ἐλπήνωρ, εὐήρες ἐρετμὸν ἐθέλει στῆναι ἄνω τοῦ κατ' αὐτὸν τύμβου. Λεῖον δὲ ἱππόδρομον λέγει, τὸ περὶ τὸν καμπτῆρα μάλιστα χωρίον τὸ ἐν ξυνοχαῖς ὁδοῦ, περὶ οὗ ἦν ὁ λόγος. λέγει δὲ καὶ μετ' ὀλίγα, τέρματα τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ. τὸ γὰρ ἄλλο πᾶν, οὐκ ἦν εἰκὸς λεῖον εἶναι. ὡς δηλώσει καὶ ὁ ῥωχμὸς ὁ τὸν μενέλαον ἀποκωλύσας τοῦ κατ' εὐθὺ δρόμου. Ἐν δὲ τῷ, ἢ τό γε νύσσα τέτυκτο καὶ ἑξῆς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἀρίσταρχος γράφει. ἢ τό γε σκῖρος ἦν. νῦν αὖ θέτο τέρματ' ἀχιλλεύς, ἐνὸς τούτου στίχου τεθέντος ὑπ' ἐκείνου ἀντὶ τῶν ἀνωτέρω γραφέντων δύο. καί φασι, σκῖρον τὴν ῥίζαν λέγεσθαι παρὰ τὸ ἐσκιάσθαι. ὅθεν καὶ σκίρον, τὸ σκιάδιον παρὰ ἀττικοῖς. περὶ δὲ σκίρου καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ σκιράδος ἀθηνᾶς. καὶ ὅτι ὁ σκῖρος, καὶ γύψον, ἢ γῆν γυψώδη δηλοῖ. σημαίνει δὲ καὶ τυροῦ ῥύπον, ἐξ ὧν καὶ τὸ σκιροῦσθαι ῥῆμα, ἀλλαχοῦ παρεσημειώθη καλῶς. ἐπὶ δὲ τούτοις, ὁ γέρων νέστωρ ὑποτίθεται τῷ παιδὶ, ὅπως χρὴ τόν τε δεξιὸν ἵππον διατίθεσθαι ἐν τῷ ἱππεύειν, τόν τε ἀριστερόν. καὶ ὅπως δεῖ αὐτὸν κλινόμενον ἐν τῷ κάμπτειν, σχηματίζεσθαι. καὶ τῷ δεξιῷ μὲν, ἀπειλησάμενον καὶ κεντήσαντα, εἶξαι τὰ ἡνία. τῇ δὲ νύσσῃ τὸν ἀριστερὸν ἵππον ἐγχρίμπτειν. ἔστι δὲ ἡ ὅλη αὕτη φράσις τοῦ ποιητοῦ, τοιαύτη. σκληρότερον ἔχουσα διὰ τὸ τοῦ λέγοντος ἐναγώνιον καὶ σύντονον. καὶ οὐδὲ ἐσκευασμένη ὅλως πρὸς λειότητα γραφικήν. ᾧ τουτέστι τῷ τέρματι σὺ μάλ' ἐγχρίμψας, ἐλάαν σχεδὸν, ἤγουν ἐγγὺς ἔλαυνε ἅρμα καὶ ἵππω. αὐτὸς δὲ κλινθῆναι τουτέστι κλίθητι ἐϋπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖιν, ἤγουν τούτων τῶν δύο ἵππων. ἀτὰρ τὸν δεξιὸν ἵππον, κένσαι ὁμοκλήσας. εἶξαί τέ οἱ ἡνία χερσίν. ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω, ὡς ἄν τοι πλήμνη γε ἢ καὶ ἀλλαχοῦ προγραφεῖσα, δοάσσεται ἄκρον ἱκέσθαι κύκλου ποιητοῖο. τουτέστιν

τέσιν ὡς ἂν τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος τὸ κατὰ τὸν τροχὸν, τοῦτο γάρ ἐστι πλήμνη τροχοῦ, δόξῃ ἐγγύσαι ἄκρα τῇ νύσσῃ περὶ ἣν ὁ λίθος. λίθου δέ φησιν ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, μήπως ἵππους τε τρώσῃς κατ' ἅρματα ἄξῃς, χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείη δὲ σοὶ αὐτῷ ἔσσεται ἢ ἔσται. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα τέσσαρας ταύτας ἐννοίας αἰτιολογικὰς δυσὶ στίχοις ἐμπεριγραφείσας κομματικῶς διὰ τὸ σπεύδειν τὸν ταῦτα λαλοῦντα. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι εὔπλεκτον δίφρον φησίν, ἐπεὶ εἶχέ τι πλέγματος. ὡς δεδήλωται ὅπου ὁ ποιητὴς ἔφη ἐρινεὸν νέους ὅρπηκας. καὶ ποιοῦν δέ, δίφρους εὐπλεκείας ἐρεῖ, ὡς μὴ γομφωτοὺς ὄντας καὶ κολλητοὺς ὅ ἐστιν ἡρμοσμένους ἐξ ὕλης βαρυτέρας, ἀλλὰ καὶ ἔκ τινων πλεγμάτων εὐθετισμένους δι' ἐλαφρότητα. κύκλον δὲ ποιητὴν λέγει, συνήθως τὸν τοῦ ἅρματος τροχόν, ὡς ἔστιν αὐτὸν εὖ πεποιημένον. ἢ καὶ πρὸς διαστολὴν τῶν παρὰ τοῖς σοφοῖς [illegible] τῶν κύκλων. Τὸ δὲ προσκροῦσαι λίθῳ, εὐφήμως καὶ γλυκέως κατ' ἀφέλειαν ἐνταῦθα, εἶπε λίθου ἐπαυρεῖν ἤτοι ἀπολαῦσαι, οὐκ εἰς ἀγαθόν τι δηλαδή, ἀλλ' εἰς κάκωσιν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος, καὶ τῶν ὁμοίων. Τὸ δὲ τρώσῃς, ἀντὶ τοῦ βλάψῃς ἰωνικῶς, ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐν τῷ, οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ἤγουν βλάπτει. καὶ οἶδε τὴν τοιαύτην σημασίαν καὶ Ἡρόδοτος. ὠνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις, ὡς ἐκ τοῦ τρῶ τὸ τρυπῶ, ἐξ οὗ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ παρεσημάνθη, καὶ τὸ τετραίνω καὶ ὁ τόρνος. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐκ τοῦ κατά τε ἅρματα ἄξῃς χάρμα δὲ τοῖς ἄλλοις ἔσῃ, ὡρμήθη γράψαι τις τὸ ἰαμβεῖον ἐκεῖνο. σὸν ἅρμα, χάρμα καὶ γέλως ἐκφθάσει. κεῖται δ' ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ μετ' ὀλίγα, καὶ τὸ, ἕλῃ ἀντὶ τοῦ καταλάβῃ ἐν τῷ ῥέζειν. φησὶ γὰρ ὡς εἴπερ νύσσῃ γε παρεξελάσῃσθα διώκων ἤτοι σπουδαίως θέων ὡς καὶ ἐν ἄλλοις κεῖται, οὐκ ἔσθ' ὅς κέ σ' ἕλῃσι μετάλμενος, οὔτε παρέλθοι. ἤγουν οὔτε ἐγγύσει, οὔτε νικήσειε. Καὶ ὅρα τὸ παρέλθοι κυριολεκτούμενον ἐνταῦθα. ἐξ οὗ τέτραπται ἀλλαχοῦ τὸ, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι. Ὅτι χρήσιμον εἰς προσοχὴν τὸ, ἀλλὰ φίλος ἤγουν ὦ φίλε φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, ἀντὶ τοῦ ἴσθι. Ὅτι ὁ πολυΐστωρ Νέστωρ θαρρύνων τὸν υἱόν, λέγει ὡς εἴπερ τὴν νύσσαν ὡς παρηγγέλθη παρεξελάσει τουτέστι κάμψας παρέλθῃ, οὐδεὶς αὐτὸν νικήσει, οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν. ἢ τοὺς Λαομέδοντος οἳ ὡς δηλοῦται καὶ ἀλλαχοῦ, ἐνθάδε τέτραφεν ἐσθλοί. καὶ ἰδοὺ ἱστορίαι χρήσιμοι πρὸς ἵππων σύγκρισιν χορηγηθεῖσαι ὑπὸ Νέστορος. Ἀρείων δέ, ἵππου ὄνομα, ᾧ ἐποχούμενος Ἄδραστος ἐν τῷ Θηβαϊκῷ πολέμῳ, διέφυγε τὸν θάνατον εὐτυχῶς ὡς καὶ ἡ Βοιωτία δηλοῖ. θεῖον δὲ γένος ὁ Ἀρείων, ὅτι κατὰ τὸν μῦθον Ποσειδῶνος ἐξ Ἁρπυίας ἢ Ἐρινύος γενεαλογεῖται. φασὶ δὲ καὶ ὅτι ὁ Ποσειδῶν μὲν αὐτὸν Κοπρεῖ δίδωσι τῷ Ἁλιαρτίῳ, Κοπρεὺς δὲ Ἡρακλεῖ. ἐφ' οὗ μαχόμενος, Κύκνον ἀνεῖλεν, εἶτα τῷ Ἀδράστῳ αὐτὸν ἐχαρίσατο. ἐπίτηδες δὲ καὶ ἐνταῦθα ἵππων ἀρίστων ἐμνήσθη πρὸς ταχυτῆτα τῶν τοῦ Ἀχιλλέως. περὶ ὧν προγέγραπται. Ἀρείων δὲ ὁ μὲν ἵππος, διφθόγγῳ παραλήγεται. καθ' ὁμωνυμίαν τὴν πρὸς τὸ συγκριτικὸν ὃ δηλοῖ τὸν κρείττονα. τὸ μέντοι κύριον ὁ μελῳδὸς Ἀρίων, διχρόνῳ τε μόνῳ παραλήγεται πρὸς διαστολήν, καὶ τὸ ω δὲ τῆς εὐθείας φυλάσσει ἐν τῇ ἐφεξῆς κλίσει τῶν πλαγίων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὲ ἔν τισι τῶν ἀντιγράφων τὸ ὡς εἴρηται Ἀρείονα ἵππον, διὰ τοῦ ι καὶ ο μικροῦ γράφουσιν. ὁμοίως τῷ, Ἰξίων Ἰξίονος, καὶ τοῖς ἄλλοις ὅσα μακρῷ διχρόνῳ παραλήγεται. οἱ μέντοι πλείους καὶ ἀκριβέστεροι, διὰ τῆς ει διφθόγγου τὸν τοιοῦτον Ἀρείονα τυποῦσι καὶ ὅτι ὁ εἰδὼς τί σημαίνει τῷ ποιητῇ τὸ παρὲξ ἐπίρρημα, καλῶς ἂν εἴποι ἐξ ἐκείνου συντεθεῖναι τὸ, παρεξέλῃσθα, ἵνα ᾖ παρὲξ ἔλθῃς.

Ὣς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος, ἂψ ἐνὶ χώρῃ
Ἕζετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἑκάστου πείρατ' ἔειπε.
Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος ἐΰτριχας ὁπλίσαθ' ἵππους.
Ἂμ δ' ἔβαν ἐς δίφρους. ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο.
Πάλλ' Ἀχιλλεύς. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο
Ἀντιλόχου. μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης δουρικλυτὸς Μενέλαος.
Τῷ δ' ἐπὶ, Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν. ὕστατος αὖτε,
Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους.
Στὰν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεὺς,
Τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ, παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσεν
Ἀντίθεον Φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο,
Ὡς μεμνέῳτο δρόμου καὶ ἀληθείην ἀποείποι.

Ὅτι τὴν ὅλην διδασκαλίαν τοῦ γέροντος κόμματι συλλαβὼν, φησίν. ὣς εἰπὼν, ἕζετο. ἐπεὶ ἑκάστου πείρατα ἔφρασεν. ἤγουν ἐπεὶ τῷ υἱῷ, ἑκάστου πρακτέου πέρας ὑπέθετο. Ὅτι κλήρους ἐβάλλοντο ἤγουν ἔθεντο οἱ ἱππεῖς καθὰ καὶ νῦν ὡς εἰκὸς ἔθος. ἔπαλλε δὲ Ἀχιλλεύς. ἐξέθορε δὲ εὐτυχῶς ὁ τοῦ Ἀντιλόχου κλῆρος. μετὰ δὲ αὐτὸν, ἔλαχεν Εὔμηλος ὁ τῶν ἄλλων προαρεστάς. ἐπὶ δὲ τούτῳ, Μενέλαος. ἐπὶ δ' αὐτῷ Μηριόνης ἔλαχεν ἐλαύνειν. ὕστατος δὲ, Τυδείδης ὄχ' ἄριστος ἐὼν, λάχε ἐλαυνέμεν ἵππους. Καὶ ὅρα ὅτι τε τρὶς ἐνταῦθα εἶπε τὸ ἔλαχεν, ἐπιμείνας τῇ λέξει διὰ τὸ καίριον. καὶ ὅτι τοῦ μὲν εἰπεῖν ἁπλῶς ἔλαχεν, ἔλλει-

ψιν ἔχει δύο λέξεων. τὸ δὲ ἔλαχεν ἐλαύνειν, μιᾶς. τὸ δὲ ἔλαχεν ἐλαύνειν ἵππους. ἀλλ' αὐτὸς ἐνπλείστατα ἔχει. Σημείωσαι καὶ ὅτι τὸ, ὕστατον τὸν διομήδην λαχεῖν ἐξόχως ἄριστον ὄντα, διὰ τὸ τῆς λάχους τὸ δυσκλήρημα ὅμηρος παρεσημήνατο, καὶ εἰς ἔνδειξιν δὲ τοῦ μηδὲν ἂν ἐν πυθοῖ αὐτὸν βλαβήσεσθαι, νικήσει γὰρ αὐτὸς δραμών. τὸ δὲ τοῖς κλήροις λαγχάνειν, ἑτέρωθι προδεδήλωται. Ὅτι οἱ μὲν ῥηθέντες ἱππεῖς, στὰν ἤγουν ἔστησαν μεταστοιχί, τουτέστιν ἐπὶ στοῖχον καὶ τάξιν τινά. ἀχιλλεὺς δὲ ὡς καὶ προερρέθη, σήμηνε τέρματα. παρὰ δὲ σκοπὸν εἷσε κατάσκοπον εἶσεν, ὅ ἐστιν ἐκάθισεν, ἀντίθεον φοίνικα ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο ἤτοι ἀκόλουθον τε τοῦ πηλέως. ὡς μεμνέῳτο φησὶ δρόμους, καὶ ἀληθείην ἀποείποι. καὶ τινὲς μὲν, γοργῶς ἐνταῦθα φασὶν ὡς οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τέρματος καθὰ ἐπὶ τῶν δρομέων, ἡ ἄφεσις. διὸ ἐκεῖνοι μὲν ἐν τοῖς ἑξῆς μεταστοιχεὶ στάντες, οὐ κληροῦνται. οἱ δὲ ἱππεῖς, κλήρους βάλλονται ὑπὲρ τῆς στάσεως. ἕτεροι δὲ, πλατύτερον οὕτω φασίν. μεταστοιχεὶ λέγεται τὸ ἐπὶ στίχον. στίχος δὲ, ἡ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. ὁποία καὶ ἡ τῶν ὁμηρικῶν τούτων ἡνιόχων στάσις. οὐ γὰρ κατὰ μέτωπον ἵστησαν, εἰ γὰρ τοῦτο, τί φασὶν ἔδει κλήρου ἐπὶ τῇ στάσει. τοῖς ἐν ἰσότητι ἱσταμένοις ἐπὶ στίχῳ, ἐὰν κατὰ μόνον τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν ἦν αὐτοῖς διαφορά. ἡ δὲ μεταφορά φασι τοῦ μεταστιχεί, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν στίχων, οὓς οἱ παλαιοί, οὐχ ὡς νῦν ἡμεῖς κατὰ μέτωπον ἀλλὰ κατὰ βάθος ἔγραφον. ἓν φασὶν. εἶτα ἕτερον. καὶ τρίτον. καὶ τέταρτον καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοί. ἐξ ὧν ἔστι νοῆσαι, ὡς ὁ κατὰ τὸ λεγόμενον, ἐνορδίνως ἵσταντο οὗτοι κατὰ πλάτος. ἀλλ' ὁ μὲν, ἔμπροσθεν, ὁ δ' ὄπισθεν. καὶ μετ' ἐκεῖνον, ἄλλος. καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ κατὰ βάθος τελευταίου. διὸ καὶ ὁ τυδείδης δυσκληρεῖ ὡς εἴρηται λαχὼν ὕστατος, εἰ καὶ τῇ τῶν ἵππων ἀρετῇ προέδραμεν. ὅτι δέ ποτε καὶ ἡ ἐν βίβλοις γραφὴ οὕτως ἐτάττετο οὐ μόνον σπυρηδὸν καὶ πλινθηδὸν σχηματιζομένη, ἀλλὰ καὶ πυργηδὸν κατὰ βάθος, ὅθεν ὑπονοεῖται καὶ τὰ κοινῶς διπάγια λεγόμενα καὶ τριπάγια, ἑτέρωθεν ἔστι γνῶναι. οἱ δὲ παλαιοί φασι καὶ ὅτι οὐ δόλιχος ὁ δρόμος, κάμπτουσι γάρ. ἀλλ' οὐδ' ἐγγὺς ὁ καμπτήρ, τηλόθεν γὰρ ἐν λείῳ πεδίῳ τὰ τέρματα. διὸ οὐδὲ πολλάκις κάμπτουσιν ὡς οἱ ἐν ὀλυμπίοις καὶ τοῖς λοιποῖς ἀγῶσιν ὕστερον. ἔδει γάρ φασιν ἐγγὺς εἶναι τὸν καμπτῆρα εἰ πολλάκις δηλαδὴ ἔκαμπτον. ἅπαξ οὖν πρὸς τῷ αἰγιαλῷ ὁρῶνται πύματον τελοῦντες δρόμον ἂψ ὅ ἐστιν ὀπίσω ἐφ' ἁλὸς πολιῆς ἔνθα δηλαδὴ καὶ τὸ τέρμα τὸ ξύλον ἵστατο. καὶ ἅπαξ φιλονεικία τις γίνεται περὶ αὐτῶν δίαυλος οὖν φασι μακρότατος, ὁ δρόμος οὗτος τῶν ἱππέων. διὸ καὶ σκοπὸς κάθηται ὁ φοῖνιξ. καὶ συμφέρεται τηλόθεν τὸ τέρμα, μήποτέ τις λάθῃ κάμψας ἐντὸς τοῦ μακροτάτου δρόμου. καὶ οὕτω μέν τινες μακρὸν εἶναι δίαυλον τὸν παρόντα δρόμον εἰπεῖν. ἕτεροι δὲ, πολλάκις κάμψαι τοὺς ἡνιόχους ὑπονοοῦσι διὰ τὸ τὸν ποιητὴν εἰπεῖν, ὡς μεμνέῳτο δρόμους ὁ φοῖνιξ. ἤγουν μνήμην ἔχοι τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κάμψεων. ἀκριβέστερον δὲ εἰπεῖν οἱ δίαυλον φάμενοι. ὡς τοῦ μεμνῆσθαι, μὴ μόνον διὰ τὸν καμπτῆρα λεχθέντος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τοῦ μή τι ἄλλο ῥᾳδιουργηθείη ὑπὸ τῶν οὕτω τηλόθι τρεχόντων. οὗ καὶ αὐτοῦ ἔδει τὸν φοίνικα μεμνημένον, ἀπειπεῖν τῷ ἀχιλλεῖ. λέγουσι δὲ οἱ παλαιοί, καὶ ὅτι οἱ ἐνταῦθα ἡνίοχοι ἀρξάμενοι ἀπὸ σιγείου ἔνθα αἱ τοῦ ἀχιλλέως νῆες ἦσαν, ἔτρεχον ἐπὶ τὸ ῥοίτειον νόσφι νεῶν τῶν πρὸς τῷ αἰγιαλῷ, ἐφ' ἁλὸς ἢ ἀφ' ἁλὸς πολιῆς κατὰ τὸν ποιητὴν κατὰ μέν τοι ἀρίσταρχον, ὁ τῶν ἱππέων τούτων δρόμος ἐγίνετο, ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τείχους ἄχρι τῆς θαλάσσης καὶ τῶν ἐκεῖ κλισιῶν, πεντασταδίῳ διαστήματι. τὸ δὲ μεμνέῳτο, ἢ ἐκ τοῦ μεμνέοιτο γίνεται κατ' ἔκτασιν τοῦ ο, ὁποῖα καὶ ἄλλα εὐκτικὰ τοιαῦτα ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖνται, ἢ ἀπὸ τοῦ μεμνῷτο ἐπενθέντος τοῦ ε. σύστοιχον δὲ τῷ μεμνέῳτο πλὴν ἁπλούστερον, καὶ τὸ, ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μηδαμῶς μεμνῴμεθα. ὃ κεῖται παρὰ σοφοκλεῖ. Τὸ δὲ ἀποείποι, ἀντὶ τοῦ εἴποι, περιττῆς καὶ νῦν κειμένης τῆς προθέσεως, ὡς καὶ ἐπὶ ἄλλων προδεδήλωται. κοινότερον μέν τοι ἀπειπεῖν, ἢ τὸ ἀπειφῆται, δηλ., ἢ εἰπεῖν ἢ ἀπόφησι. ὅμοιον δὲ τῷ, ἢ φάθι ἢ ἀπόφαθι ἢ καὶ ἄλλως, τὸ ἀπαγορεῦσαι καὶ μηκέτι ἔχειν τι εἰπεῖν, κατὰ τὸ, τάλαιν' ἀπεῖπον ἀλγεῖ. δῆλον δ' ὅτι τὸ ἀπειπεῖν, καὶ ἀπείπασθαί ποτε λέγεται.

Οἰ διάθεσιν δρόμου ἁρματηλατῶν ὑπογράφων διασκευαστικῶς ὁ ποιητὴς τὴν κατά τι τὸ ἅρμα καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἐπιβάτας, φησίν. οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν, πέπληγόν τε ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τε ἐπέεσσιν ἐσσυμένως. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο νόσφι νεῶν ταχέως. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη, ἵστατ' ἀειρομένη ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο, ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν,
Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν
Ἐσσυμένως. οἱ δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο,
Νόσφι νεῶν ταχέως. ὑπὸ δὲ στέρνοισι κονίη
Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥς τε νέφος ἠὲ θύελλα.
Χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.
Ἅρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ,
Ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα. οἱ δ' ἐλατῆρες
Ἕστασαν ἐν δίφροισι. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου
Νίκης ἱεμένων. κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
Ἵπποις. οἱ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο.

Ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι,
Ἂψ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου
Φαίνετ᾽. ἄφαρ δ᾽ ἵπποισι τάθη δρόμος. ὦκα δ᾽ ἔπειτα
Αἱ φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.
Τὰς δὲ μετεξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
Τρώϊοι, οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθ᾽ ἔσαν. ἀλλὰ μάλ᾽ ἐγγύς.
Αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἐΐκτην.
Πνοιῇ δ᾽ Εὐμήλοιο μετάφρενον εὐρέε τ᾽ ὤμω
Θέρμετ᾽. ἐπ᾽ αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθέντε, πετέσθην.

χθονὶ πίλνατο πουλυβοτείρῃ, ἄλλοτε δ᾽ ἀΐξασκε μετήορα. οἱ δ᾽ ἐλατῆρες ἕστασαν ἐν δίφροισι. πάταγον δὲ θυμὸς ἑκάστου νίκης ἱεμένων. κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος ἵπποις, οἱ δ᾽ ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο. ἀλλ᾽ ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ὠκέες ἵπποι ἂψ ἐφ᾽ ἁλὸς πολιῆς, ὡς προγράφει, τότε δὴ ἀρετή γε ἑκάστου φαίνετο. ἐνταῦθα ἑρμηνεύων τί λέγει ἀρετὴν ἵππων, ἐπάγει. ἄφαρ δ᾽ ἵπποισι τάθη δρόμος. οἰονεὶ λέγων, ὅτι ἀρετὴν ἵππου φημί, τὴν ταχεῖαν τοῦ δρόμου τάσιν, καὶ τοιαύτη μὲν ἡ περὶ τοῦ τριττοῦ τοῦ ἱππικοῦ δρόμου εἴτε διασκευὴ εἴτε ἔκφρασις. Τὸ δὲ ὁμοκλῆσαι ὅ ἐστιν ἀπειλήσασθαι τοῖς ἵπποις, οἷα δύναται, καὶ ὡς ἐρεθίζει αὐτοὺς εἰς δρόμον, ἐν τοῖς ἑξῆς δηλωθήσεται. ὅμοιον δὲ τὸ ὁμοκλᾷν, πρὸς τὸ κέκλεσθαι ὅ ἐστιν ἐγκελεύεσθαι. καὶ ἡ ὁμοκλὴ γάρ, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κέλεσθαι γίνεται, ὅ ταυτόν ἐστι τῷ κέκλεσθαι, περὶ τὸ τυπωθὲν αὐτοῦ κέλω τι, καὶ ἐν διπλασιασμῷ, κεκέλω. ἐν συγκοπῇ κέκλω, ἐξ οὗ τὸ κέκλεσθαι. ἐν δὲ τῷ, ὦκα διέπρησσον ταχέως, τὸ μὲν ὦκα καὶ τὸ ταχέως, ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ δηλοῦσι καθὰ καὶ τὸ ἐσσυμένως. Τὸ δὲ διαπρήσσειν, καταχρηστικῶς καὶ νῦν ἐρρέθη. ἐπὶ θαλάσσης γὰρ κυριολεκτεῖται ὥσπερ καὶ τὸ περᾶν. Τὸ δὲ ὡς νέφος ἠὲ θύελλα, ἐκ τῆς ὁμίχλης ὥρμηται, πρὸς ἣν ἀλλαχοῦ παρείκασται ἀειρόμενος πολὺς κονίσαλος. καὶ οὐκ ἔστιν εἰς τοιαύτην παραβολὴν ἄλλό τι παρὰ τὰ τρία ταῦτα θεῖναι, τὴν ὁμίχλην τὸ νέφος τὴν θύελλαν. πάνυ δὲ γοργῶς καὶ οἰκείως τοῦ καιροῦ παρεμβέβληται τὸ, ὡς νέφος ἠὲ θύελλα. δύο αὗται παραβολαὶ σύντομοι συνεπισπεύδουσαι τοῖς ἱππεύουσι. Τὸ δὲ κονίη ἵστατο, ἀντὶ τοῦ ἀνίστατο. ἀνυψοῦτο. διὸ καὶ ἐπάγεται πρὸς ἑρμηνείαν τὸ, ἀειρομένη. ἤγουν εἰς ἀέρα ἐγειρομένη. ὅτι δὲ καὶ ὄρνυσθαι ῥηθείη, τότε ὁ κονιορτὸς, ἐκ τοῦ κονίη ὄρνυται σύγκειται. τὸ δὲ χαῖται ἐρρώοντο, κεῖται καὶ ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ ἐπὶ διός. πλὴν ὅτι ἐκεῖ μὲν, ἄλλως ἐρρώοντο. ἐνταῦθα δὲ μετὰ πνοαῖς ἤγουν ἐν πνοαῖς ἀνέμου. Τὸ δὲ πίλνατο, δύο ἔχει προφανεῖς παραγωγάς. πίλω γὰρ τὸ πλησιάζω, ἐξ οὗ πιλνῶ. ἀφ᾽ οὗ τὸ πίλνημι ὡς ἵστημι. καὶ πίλνατο, ὡς ἵστατο. Τὸ δὲ πουλυβοτείρῃ, φανερῶς πρὸς μόνην στίχου κεῖται ἀναπλήρωσιν καὶ εἰς πλέον οὐδέν. Τὸ δὲ μετήορα, ἐκ τοῦ ἀείρω γίνεται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ δεδήλωται. οὐκ ἐκ τοιούτων μέντοι ὅθεν ὁ παρήορος ἵππος. Ἐν δὲ τῷ, τοὶ δ᾽ ἐλατῆρες, ἀρίστης μάλιστα γράφειν τοὶ δ᾽ ἐλατῆρες δωρικῶς, ἤγουν οἱ ἐλαύνοντες. Τὸ δὲ πατάσσειν, ὠνοματοπεποίηται μὲν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις γέγραπται, δηλοῖ δὲ τὸν τῆς καρδίας ἐναγώνιον παλμὸν καὶ τὸν ποιὸν ἦχον τὸν ἐντός. Ἐν δὲ τῷ, ἑκάστου νίκης ἱεμένων, ταυτόν ἐστι πάντως τὸ, ἑκάστου, πρὸς τὸ, πάντων. τοιαύτη γὰρ ἡ ἐπιμεριστικὴ φύσις τοῦ ἕκαστος. ἵνα λέγῃ, ἐκ τοῦ ἑκάστου. ἤγουν πάντων ἱεμένων τοῦ νικῆσαι. Τὸ δὲ πέτεσθαι τοὺς ἵππους, καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, δηλοῦντος τοῦ δρόμου κατεσπευσμένον καὶ ταχύ. Τὸ δὲ κονίοντες πεδίοιο, καὶ νῦν ἀντὶ τοῦ κόνιν ἐγείροντες διὰ τοῦ πεδίου. ἢ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ πεδίου ἤτοι τοῦ πεδιάδος. κατὰ τὸ, ἵππους εἰς πεδίον. πρὸς διασάφησιν δὲ τοῦ, κονίη ἵστατο, εἴρηται τὸ, κονίοντες πεδίοιο. ἵνα ᾖ δῆλον, ὡς οὐκ ἄνεμος ἀνίστα κόνιν, ἀλλὰ οἱ ἵπποι συντόνως θέοντες. ἐκ δὲ τοῦ κονίειν πεδίοιο, καὶ τὸ ἐγκονεῖν ἐπενοήθη. ὡς τὸ, χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν. Ὅτι ἐν τῷ, αἱ φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι, τίνα μὲν λέγει φηρητιάδην, ἐν τῇ βοιωτίᾳ εἴρηται. ὅτι δηλαδὴ τὸν τοῦ φέρητος υἱὸν ἄδμητον ἢ τὸν ἔγγονον εὔμηλον. ἐκφέρειν δὲ, ἀλλαχοῦ μὲν, τὸ εἰς ταφὴν τὸν τεθνεῶτα ἐξάγειν. ἔτι δὲ καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον ἐκφορεῖν. ἐνταῦθα δὲ, τὸ προέχειν ἢ ὑπερφέρειν τῶν ἄλλων. δῆλον γοῦν ὅτι ὁμοίως τῇ ὑπὸ, καὶ ἡ ἐκ πρόθεσις ἐξοχήν τινά ποτε δηλοῖ καὶ ἐπίτασιν, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικός. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἐπαγόμενον τὸ, τὰς δὲ, μετεξέφερον διομήδεος ἄρσενες ἵπποι. ἤγουν μετὰ τὰς θηλείας τὰς ἀδμήτου ἵππους, προεῖχον τῶν λοιπῶν οἱ τοῦ διομήδους. οἱ πρὸς διαστολὴν τῶν τε προρρηθεισῶν ἵππων τοῦ εὐμήλου. ἔτι δὲ καὶ τοῦ αἴθης, λεχθεῖσιν ἄρσενες. ἔτι δὲ καὶ ὡς πρὸς τοὺς θηλείας, οἵους ὡς εἰκὸς οἱ λοιποὶ εἶχον ἱππεῖς. ἴσως δὲ καὶ θεραπείαν τινὰ νοεῖν ὑποβάλλει τῆς προδηλωθείσης κατὰ τοὺς τοιούτους ἵππους μυθικῆς θειότητος καὶ ἀθανασίας. οἱ γὰρ ἄρσενες καὶ ὀχευτικοί, θεῖοι ἂν καὶ ἀθάνατοι μυθεύεσθαι νοηθεῖεν διὰ τὸ ὀχευτικὸν καὶ τὴν ἐντεῦθεν ἐπιγονήν, δι᾽ ἧς ἐξαρκεῖ θειότερον τὰ γένη ἐπὶ μακρόν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μετεξέφερον, καὶ εἴ τι δὲ ἄλλο κατ᾽ αὐτό, ἰωνίζειν δοκεῖ, ὡς δηλοῖ καὶ ἡροδότου τό, μετεξέτεροι. ἐν τούτοις δὲ, καὶ τοὺς διομήδους ἵππους δηλῶσαι θέλων ἐγγυτάτω εἶναι τῆς τοῦ εὐμήλου, ποικίλως φράζει, στρέφων πολλάκις τὸ νόημα. φησὶ γὰρ πρῶτον μὲν, ἀορίστως. οὐδέ τι πολλὸν ἄνευθεν ἦσαν. εἶτα, ὡρισμένως. ἀλλὰ μάλα ἐγγύς. εἶτα πλατύτερον αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοις ἐῴκεσαν. καὶ πάλιν ἑτέρως, πνοιῇ δ᾽ εὐμήλου μετάφρενον εὐρέε τε ὤμω θέρμετο, ἤτοι τῷ

ἄσθματι

ἄσθματι ἐθερμαίνετο. καὶ αὖθις δῆλος τὸ αὐτὸ, ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταβάντι, πετάσθην. ὕτω δυσπαθῶς λάοντας ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἐννοίας, φησί. καὶ δή κεν, ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφήριστον ἔθηκε, διὰ τὴν ἄγαν δηλαδὴ ἐγγύτητα. καὶ ἰδοὺ ἐξάκις ἦλθεν ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ αὐτοῦ νοήματος, εὐπορίας ὄντος οὕτω λόγου ἐπὶ πλεῖστον ἐπιδεικνύμενος. τὸ δὲ θέρμετο, πρὸς τὸ μετάφορον εἴρηται. ἴσως δὲ ἐστι πρὸς τὸ, ὤμω δ' εὐρέε, κυριώτερον. δῆλον δὲ ὅτι ὅμοιον εἰπεῖν, μετάφρενον καὶ ὦμοι ἐθερμαίνοντο ἵππων πνοῇ, καὶ μετάφρενα ἵπποι κατέπνεον, ἐγγὺς δηλαδὴ ὄντες τοῦ προθέοντος. ὅτι δὲ τὸ θέρμω πρωτότυπόν ἐστι τοῦ θερμαίνω, πολλαχοῦ δηλοῦται. οὕτω δὲ σὺν ἄλλοις πολλοῖς, καὶ τὸ νίφω, τοῦ νιφαίνω. οὐ χρήσεως φανερᾶς μὴ οὔσης, ὅμως ἔμφασις γίνεται παρὰ τῷ δειπνοσοφιστῇ ἐν τῷ, νιφαντὸν καὶ ἄοινον. δῆλον γοῦν ὅτι ὡς ὀσφαίνω ὀσφαντὸν, θερμαίνω θερμαντὸν, οὕτω καὶ νιφαίνω νιφαντόν. ἐν δὲ τῷ, ἀμφήριστον ἔθηκε, λειπτέον ἀπὸ κοινοῦ τὸ, ἔλασμα, ἐκ τοῦ παρήλασε ῥήματος. ἵνα λέγῃ ὅτι ἔθηκεν ἂν ἀμφίβολον τὸ ἔλασμα.

Ὅτι καὶ τὰς ὡς εἰκὸς τῶν ἱππείων δυστυχίας παραδιδοὺς ὁ ποιητὴς, ὡς μὲν μενέλαος δείσας τὸν τῆς γῆς ῥωχμὸν ἐπισχέθη τοῦ τρέχειν, μετ' ὀλίγα ἐρεῖ. νῦν δὲ λέγει ὅτι ἢ παρέλασεν αὐτὸν τὸν ἄδμητον ὡς ἐῤῥέθη ὁ διομήδης, ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν, εἰ μὴ κοτέσσατο αὐτῷ φοῖβος ἀπόλλων. ἐκ χειρῶν δέ οἱ ἔβαλεν ἤτοι ἐξέβαλεν. ἐξέῤῥιψε μάστιγα φαεινήν. εἴτε ἐστι τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις ἀεὶ δοῦσι διαγράφων κονισαλέαν, καὶ οἷα ἐπὶ τῶν νικᾶν ἐν αὐτοῖς ἐφιεῖσι, δάκρυον ἐπὶ τῇ ἐκβολῇ τῆς μάστιγος προκαλεῖται ὁ διομήδης. ὃν διὰ ὅλης τῆς ἰλιάδος οὐκ ἐμάθομεν οὐδ' ἐπὶ τοῖς μεγίστοις τῶν κινδύνων δακρύσαντα. φησὶ γάρ. τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο. τουτέστι λυπηθέντος, συγχυθέντος, ὡς πολλαχοῦ λέγεται. ἐπὶ ὀργῆς γὰρ νοηθῆναι νῦν τὴν λέξιν, οὐκ ἔχει λόγον στεῤῥόν.

Καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσεν ἢ ἀμφήριστον ἔθηκεν,
Εἰ μὴ Τυδέος υἷι κοτέσσατο φοῖβος Ἀπόλλων,
Ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
Τοῖο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χωομένοιο,
Οὕνεκα τὰς μὲν ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας.
Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο θέοντες.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
Τυδεΐδην. μάλα δ' ὦκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν.
Δῶκε δέ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν.
Ἣ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει.
Ἵππειον δέ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δέ οἱ ἵπποι
Ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη.
Ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε.
Θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. τὼ δέ οἱ ὄσσε
Δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Τυδεΐδης δὲ παρατρέψας, ἔχε μώνυχας ἵππους,
Πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος. ἐν γὰρ Ἀθήνη
Ἵπποις ἧκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.

δακρύσει μὲν οὖν καὶ εὔμηλος ἐν τοῖς ἑξῆς, ἀλλὰ πολυαλγὴς γενόμενος ἐξ ὧν δεινῶς ἔπαθε. διομήδης δὲ ἐπὶ δυσελπιστίᾳ ἐνταῦθα ἐδάκρυσεν, οὕνεκα φησὶ τὰς μὲν τοῦ εὐμήλου, ὅρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας. οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν ἄνευ κέντροιο ταυτὸν δ' εἰπεῖν μάστιγος, θέοντες. Καὶ ὅρα φανερῶς καὶ νῦν, θηλείας τὰς τοῦ εὐμήλου ἵππους ὡς προείρηται. Τὸ δὲ παρήλασε, κεκοίνωται παρὰ τοῖς ὕστερον τροπικῶς ἐπὶ νίκης τῆς διαστημάτων. τίς δὲ ἡ φαεινὴ μάστιξ, πολλαχοῦ ἐδηλώθη. Ἐν δὲ τῷ οἱ δέ οἱ, ἀστεία ἡ φράσις. ἀρκεσθεὶς γοῦν εἰπεῖν ἐπὶ εὐμήλου τὰς μὲν, ἀρκεῖται καὶ ὧδε τῷ οἱ δὲ, πρὸς ἔνδειξιν τῶν τοῦ διομήδους ἀῤῥένων ἵππων. γοργότητος δὲ καὶ ταῦτα. τὸ δὲ βλάφθησαν, συνήθες τῷ ποιητῇ καθὰ προδεδήλωται. ὡς δὲ δύναται εἰπεῖν καὶ ἐβλάβησαν, δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς ἐν τῷ, ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ. Ὅρα δὲ ἐστι τὸ ἐκ χειρῶν, εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ ἑνικοῦ νοηθῇ ἤγουν ἀντὶ τοῦ ἐκ χειρὸς, ἀμφιδέξιον ἐν τῷ ἱππεύειν τὸν διομήδην ἔοικε δηλοῖ. ὡς ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν μαστίζοντα. Ἱστέον δὲ ὅτι ἁπλότητος ἡρωϊκῆς καὶ τὸ μίαν ἔχειν μάστιγα ἐν τῷ ἡνιοχεῖν. οἱ μέντοι ὕστερον, πολλαῖς ἐχρῶντο, καὶ τόπος ἦν ἐν δίφρῳ εἰς τὸ κεῖσθαι αὐτὰς, ὃς ἐκαλεῖτο γρώνη. ὁμωνύμως τῇ παρὰ λυκόφρονι θαλασσίᾳ γρώνῃ. φησὶ γοῦν αἴλιος διονύσιος. γρώνη. τὸ κοῖλον τοῦ ἁμαξιαίου δίφρου εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ, τοῦτο, καὶ λωρὸν τινες ἔλεγον. Ὅτι ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ μὲν, τὸ ἐλεφαίρω φαίνεται κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ, ἐλπίσιν ἀπατᾶν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἔλπω ἐλπαίρω. ἐνταῦθα δὲ, ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς βλάπτειν. ἐν τῷ, ἐλεφηράμενος τυδείδην ἀπόλλων. οὐ τὴν βλάβην ἡ ἀθηνᾶ ἐκθεραπεύει, δοῦσα ἑτέραν μάστιγα τῷ διομήδει. ἴσως γὰρ, προὐνοήσατο διομήδης μὴ ἔχειν μίαν μάστιγα, κατὰ τὴν ἀθηνᾶν ἐκεῖνος ἦν φρόνιμος διανοηθείς. διὸ οὐκ εἶπε μὲν ἄρθρον τὴν μάστιγα τὴν ἐκπεσοῦσαν δηλαδὴ τῶν χειρῶν, ἀλλ' ἀορίστως μάστιγα. ἣν ὥσπερ καὶ ἑτέρας, εἰκὸς ἔχειν αὐτὸν, ἐπὶ δίφρου. βλάπτει δὲ τὸν τυδείδην ὁ

ἀπόλλων

ἀπόλλων, φιλίᾳ τῇ πρὸς τὸν εὔμηλον, ἣν εἶχε διὰ τὸν αὐτοῦ πατέρα τὸν ἄδμητον ὡς ὁ μῦθος δηλοῖ αἰσχροῤῥημονῶν. ἔστι δὲ ἡ ὁμηρικὴ ἐνταῦθα φράσις, αὕτη. οὐδ' ἄρ' ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' ἀπόλλων, τυδείδην. διὸ μάλα ὦκα μετέσσυτο. δῶκε δέ οἱ μάστιγα. μένος δ' ἵπποισιν ἐνῆκεν. ὁμηρικὸν δὲ τὸ καὶ τὰς τοιαύτας δυστυχίας τε καὶ εὐτυχίας εἰς τὸ θεῖον ἀνάγειν. Ὅτι κατὰ τὸν προσεχῶς εἰρημένον μῦθον κοτέσασα ὥσπερ ἀπόλλων τῷ διομήδει οὕτως ἀθηνᾶ τῷ εὐμήλῳ, εἰς ἔσχατον αὐτὸν κινδύνου κατέῤῥιψεν. ἵππειον γάρ οἱ ἦξεν, ὅ ἐστιν ἔκλασε, ζυγόν. αἱ δέ οἱ ἵπποι, ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ἤγουν ἐνταῦθα καὶ ἐκεῖ τῆς ὁδοῦ. ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη ἀγκῶνάς τε περιδρύφθη στόμα τε ῥῖνάς τε. θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι. τὼ δέ οἱ ὄσσε, δακρυόφιν πλῆσθεν. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Καὶ ὅρα ὅτι τὴν παθητικὴν ἔννοιαν γλυκαίνει παρίσοις ὁ ποιητής, τοῖς ἐλύσθη. ἐξεκυλίσθη. ἐδρύφθη. ἐθρυλλίχθη. ὧν τὰ μὲν δύο, λεῖα καὶ εὔφωνα. τὰ δὲ ἐδρύφθη καὶ ἐθρυλλίχθη, τοῖς πάθεσι συντετραχύνονται. Ἱστέον δὲ ὅτι ζυγὸν μὲν ἵππειον λέγει, πρὸς διαστολὴν βοείου καὶ λοιπῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ σταθμητικός. τὸ δὲ ἐλύσθη, ἀντὶ τοῦ συνεστράφη τοῖς ἐνίοις, ἀπὸ τοῦ εἰλῶ εἰλύω ἀπαλείψει τοῦ ι. τὸ δὲ ἐδρύφθη, ἀπὸ τοῦ δόρυ τὸ ξύλον καθά που προεδηλώθη, δορύπτω καὶ συγκοπῇ δρύπτω. ἵνα λέγηται, καθ' ὁμοιότητα τῶν ἐκδερομένων καὶ ξυομένων δρυῶν, ὅ ἐστι ξύλων. τὸ δὲ θρυλλισθῆναι, πλεῖόν τι κακὸν δηλοῖ τοῦ δρυφθῆναι. ὠνοματοπεποίηται δὲ καθὰ καὶ τὸ θραυσθῆναι. ἐξ αὐτοῦ δὲ παρὰ λυκόφρονι, τὸ θρύλλιγμα. ἴσως δὲ πεποίηται τὸ θρυλλισθῆναι, ἐκ τοῦ θρυλλῶ, ἐξ οὗ καὶ ὁ κατὰ φήμην καὶ ὄχλον θρύλλος. ταῦτα δέ, ἡ πλείων χρῆσις δι' ἑνὸς λ οἶδε προφέρειν.

Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς ἑοῖο.
Ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα.
Ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω
Τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν Ἀθήνη
Νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν.
Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε, μηδὲ λίπησθον,
Καρπαλίμως. μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύῃ
Αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. τί ἢ λείπεσθε φέριστοι;
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται.
Οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμένι λαῶν
Ἔσσεται. αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ,
Αἴ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον.
Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα.
Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω,
Στεινωπῷ ἐν ὁδῷ παραδύμεναι, οὐδέ με λήσει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δὲ ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην ὀλίγον χρόνον. αἶψα δ' ἔπειτα,
Στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης.
Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ
Ἐξέρρηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα.
Τῇ ῥ' εἶχεν Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων.
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
Ἐκτὸς ὁδοῦ. ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
Ἀτρείδης δ' ἔδεισε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐγεγώνει.
Ἀντίλοχ', ἀφραδέως ἱππάζεαι. ἀλλ' ἄνεχ' ἵππους,
Στεινωπὸς γὰρ ὁδός, τάχα δ' εὐρυτέρη παρελάσσαι,
Μή πως ἀμφοτέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας.
Ὣς ἔφατ'. Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
Κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται,

Ὅτι γλυκὺ χωρίον, ἔνθα τοῖς ἵπποις ὁ ἀντίλοχος οὐκ ὀλίγα καθάπερ ὁ ἕκτωρ ἀλλὰ πολλά, λαλεῖ ἐπιτάσσων. κολακεύων. συμβουλευόμενος. ἀπειλούμενος. ὡς εἴπερ ἦσαν λογικοί. καὶ πρῶτα μέν, κελόμενος ἤτοι ἐγκελευόμενος, φησίν. ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τουτέστιν ὑμᾶς αὐτοὺς τιταίνετον ὅττι τάχιστα. ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν, οὔτι κελεύω τυδείδεω ἵπποισι δαΐφρονος, οἷσιν ἀθήνη νῦν ὤρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν. εἶτα ἀξιοῖ, τοὺς τοῦ ἀτρείδου καταλαμβάνειν ἵππους ταχύ. ὑπέρ. κιχάνετε μὴ δὲ λίπησθον, καρπαλίμως. μὴ σφῶϊν ἤγουν ὑμῶν ἐλεγχείην καταχεύῃ αἴθη θῆλυς ἐοῦσα. εἶτα καὶ κολακεύσας ἐν τῷ, τί λείπεσθε φέριστοι, ἐπάγει ἀπειλητικῶς. ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται. οὐ σφῶϊν ἤγουν ὑμῖν κομιδὴ τουτέστιν ἐπιμέλεια παρὰ νέστορι ποιμένι λαῶν ἔσσεται. αὐτίκα δ' ὔμμε κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῷ αἴ κ' ἀποκηδήσαντε, φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον. ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον καὶ σπεύδετον ὅττι τάχιστα. ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς καὶ ἑξῆς. καὶ οὕτω μὲν διομήδης. οἱ δὲ ἵπποι, ἄνακτος ὑποδείσαντες ὁμοκλὴν ὡς καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς αἱ τοῦ μενελάου πείσονται, αἰδοῦνται γὰρ ὁ ποιη-

τὴς

Ὅν τ' αἰζηὸς ἀφῆκεν ἀνὴρ πειρώμενος ἥβης,
Τόσσον ἐπιδραμέτην. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
Ἀτρεΐδεω. αὐτὸς γὰρ ἑκὼν μεθίηκεν ἐλαύνειν,
Μήπως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι,
Δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
Ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
Τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος.
Ἀντίλοχ', οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος.
Ἔρρ'. ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνῦσθαι Ἀχαιοί.
Ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὧς, ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον.

τὶς καὶ τούτοις τὴν τοῦ λόγου ἀκρασίαν, μᾶλλον ἐπιδραμὼν τὴν ὀλίγον χρόνον δὲ ἢ πολὺ γῆρας δηλαδὴ ὅπερ ἄνδρες ἐν τοῖς τοιούτοις ἵπποις δεικνύουσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν τοῦ Ἀντιλόχου, ἀφελές ἐστι μόνον ἐνταῦθα καὶ γλυκύ. ὅτι δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς ὁμιλεῖ τοῖς οἰκείοις ἵπποις ἔχει τι καὶ περιπαθὲς ὁ ἐκεῖ λόγος. καὶ ὅτι προσλαλεῖ τοῖς ἵπποις καὶ Μενέλαος ὀλίγα μέντοι ἐν τοῖς ἑξῆς. φανήσεται γὰρ ὁ ἀνήρ. καὶ οὐχ οὕτω προσηνὴς τῇ ἀφελείᾳ ὡς ὁ νεώτατος Ἀντίλοχος. Ὅρα δὲ τὸ ἔμβητον, ὅπερ τοῖς νῦν ἀνθρώποις εἰς κοινολεξίαν κεῖται, λαμβανόμενον ἐπὶ ἐναγωνίου σπουδῆς. ὡς τοῦ ἀγωνιζομένου, ἐκ τοῦ ἔξω ὄντος, εἰς ἀγῶνα ἐμβαίνοντος. τούτου δὲ τὸ πρῶτον ἐνικὸν ἔγεν τὸ ἔμβαθι, ἔμβα λέγει ὁ κωμικός. καθὰ καὶ τὸ κατάβηθι, κατάβα. τὸ δὲ τιταίνετον ὅττι τάχιστα, διασαφεῖται ἐν τῷ, σπεύδετον ὅττι τάχιστα. τιταίνεσθαι γὰρ εἰς δρόμον, τὸ σπεύδειν ἐστί. Τὸ δὲ κιχάνειν καρπαλίμως, ταυτὸν τῷ, ἄφαρ ἵπποισιν τείνεσθαι δρόμον. ἐν τούτοις δ' ἔστιν ἰδεῖν συνήθη ἀδιαφορίαν δυϊκοῦ ἀριθμοῦ καὶ πληθυντικοῦ. τὸ, ἔμβητον τιταίνετον μὴ λίπησθον. καὶ αὖθις τὸ κιχάνετε καὶ τὸ λείπεσθαι. ἃ δὴ πάντα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ξυνωρίδος κεῖται. τὸ δὲ νῦν ὤρεξε τάφος, διαβλητικόν ἐστι τῶν τοῦ Διομήδους ἵππων. ἵνα οἱ τοῦ Ἀντιλόχου ἐντεθῶσιν εἰς δρόμον, οἷα δῆθεν αἰδούμενοι, ὡς ἀρεῖον ἐστὶ τὸ τάχος τοῖς ἀντιδρόμοις ἵπποις. Τὸ δὲ θῆλυ, ἀντὶ τοῦ θήλεια καὶ ἐνταῦθα ἐστὶν ὁμοίως τῷ, θῆλυς ἐέρση. τὸ δὲ οὐκ ἔσσεται ὑμῖν κομιδὴ παρὰ Νέστορι, καὶ τὸ, αὐτίκα ὑμᾶς κατακτενεῖ, οὐ μόνον ἀφελῶς ἐρρέθη, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον παιδευτικῶς. ὡς μεδέοντος παιδός. δυναμένου ποιεῖν ἐπὶ τοῖς τοῦ πατρὸς ἃ βούλεται, εἰ καὶ ἄρειος κατὰ τὸν Νεστορίδην τρόπον εἴη ἐκεῖνος ὁ παῖς. ὅρα δὲ ὡς ἔσσεται εἰπὼν ἀπαθῶς, ἀνωτέρω ἔσαι εἶπε τὸ συγκεκομμένον ἐκ τοῦ ἔσονται. Ἀποκηδῆσαι δὲ, τὸ ἀφροντιστῆσαι. ὃ πρὸ ὀλίγου ἀκηδῆσαι εἶπεν ὡς τῆς ἀπὸ προθέσεως, μὴ ἀργῆς οὔσης ἀλλὰ δηλούσης, πέρας καὶ ἀπόθεσιν τοῦ κήδεσθαι. λέγοι δ' ἂν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀκηδιάσαντες, ἡ τοιαύτη λέξις. τὸ δὲ ἐὰν ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον, εἰ μὲν καὶ τὸν Ἀντίλοχον συμπεριλαμβάνει, ὀρθῶς συντέτακται. ἐγκοινούμενος τὴν πρᾶξιν, λέγει ὅτι ἐὰν ἐγὼ καὶ ὑμεῖς ἀμελήσαντες ποιήσωμεν τόδε. εἰ δὲ περὶ μόνων τῶν ἵππων ὁ λόγος ἐστί, σόλοικον τὸ σχῆμα φαίνεται. οὐ γὰρ ἀσολοίκιστον τὸ εἰπεῖν δῆλα ἐὰν ἀκηδήσαντες οἱ ἵπποι φερώμεθα ἡμεῖς χεῖρον ἄεθλον. ὥστε κατὰ τοῦτον τὸν νοῦν. ἡ πάνυ πολλὴ σπουδὴ καὶ ἀγωνία τοῦ ἱππέως, οὐκ ἐκράτησε τῆς ὀρθῆς συντάξεως μέχρι παντός. τὴν δὲ ἡνιοχικὴν ὁμοκλὴν ὅτι καὶ δεινὴ καὶ ἐπήκοος ἦν καὶ διηνεκὲς ἔργον τοῖς ἱππεῦσι, δηλώσει ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ὁ ἄνωθεν ἰόντος ὁμοκλητῆρος ἀκούσας, ἤγουν τοῦ ἀπειλουμένου τοῖς ἵπποις ἡνιόχου. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς τὸ, ἤτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω, οἰκεῖον λεχθῆναι ἐπὶ τῶν ἀναμφηρίστως ὑπερφερόντων ἐπὶ δὲ μηχανικῆς ἐπινοίας, τὸ, ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω. λόγος δὲ καὶ τοῦτο Ἀντιλόχου πρὸς τοὺς ἵππους. περιττότερον δὲ τὸ τεχνήσομαι τοῦ τεχνάσομαι. ὡς καὶ τὸ τεχνῶ τοῦ τεχνάζω. τέχνημα δὲ ἢ τέχνασμα καὶ νόημα τοῦ Ἀντιλόχου, στεινωπῷ φησιν ἐν ὁδῷ, παραδύμεναι. καὶ ἔστι καινοτάτη νῦν λέξις τὸ παραδῦναι ὅ ἐστιν ἐκ πλαγίου ἐπιδραμεῖν καὶ οὕτως ἔμπροσθεν γενέσθαι. ὃ καὶ ὑποδῦναι φαμέν. τὴν δὲ στεινωπὸν ἢ καὶ ἐφεξῆς κεῖται, στεῖνος εὐθὺς κατωτέρω φησί. χρῆσις δὲ στεῖνος καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, κυρίως δὲ στεινωπὸς ὥς πού ἐστιν ἀλλαχοῦ, ἔνθα οὐκ ἔχουσι διαπετάννυσθαι εἰς θέαν ἀλλ' ἀποστενοῦνται αἱ ὦπες. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ τοῦ στεινωπὸς, ἀντίον ἐστὶ τὸ εὐρωπός. καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ πολὺ, στενωπὸς ἐλλειπτικῶς λέγεται κατὰ στέρησιν τοῦ, ὁδὸς ἢ ῥύμη ἢ τόπος. Ὅτι ὁ Ἀντίλοχος κατ' εὐθὺ τρέχων ἀποπεπλάνητο ἐπὶ τὸν προύχοντα διωκεύων ὡς ὁ πατὴρ παρῄνεσεν, ἰδὼν στεῖνος ὁδοῦ κοίλης τῇ ῥα ἔγεν ὅπου δὴ εἶχε Μενέλαος ἁματροχιὰς ἀλεείνων, παρατρέψας, ἔχε μώνυχας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ τῆς εὐθείας δηλονότι. καθ' ἣν πρώην ἤλαυνεν. ὀλίγον δὲ παρακλίνας, ἐδίωκεν ἤτοι κατὰ σπουδὴν ἤλαυνε. Μενελάου δὲ δείσαντος καὶ εἰπόντος. Ἀντίλοχε, ἀφραδέως ἤτοι ἀνεπιστημόνως ἱππάζεαι ἀλλ' ἄνεχε ἵππους, στεινωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις, μήπως ἀμφοτέρους δηλήσεαι ἅρματι κύρσας, Ἀντίλοχος ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἤλαυνε, κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς. φιλίαν ἐν δευτέρῳ νίκης θέμενος. Μενέλαος δὲ, ἑκὼν μεθίηκεν ἐλαύνειν. μή πως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι, δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ ἐν κονίῃσι πέσοιεν ἐπειγόμενοι περὶ νίκης. καὶ ἔστιν ἰδοὺ τοῦτο μῆτις Ἀντιλόχου κατὰ πατρικὴν ὑποθήκην, δι' ἧς τοῦ ἀντιπάλου ἡνιόχου περιγίνεται, στεινωπῷ γὰρ ἐν ὁδῷ παραδὺς καὶ στενοχωρήσας τὸν Ἀτρεΐδην ἔνθα γῆς

ἐκ

ἦν ῥωχμός, ἵνα ἀναγκάσας αὐτὸν στῆναι τοῦ ἐλαύνειν διὰ τοῦ καταπεσεῖν ἀμφοτέρους εἰς τὸν ῥωχμόν. ἢ οὕτω παρέδραμεν. οἷα γοῦν ἀκούσει, ἢ οἱ ὄχλον διὰ τοῦτο πεσοῦνται, δηλωθήσεται ἐν τοῖς ἑξῆς. κέντρον δὲ ᾧ ἀπείργονται ἵπποι, καὶ ἐνταῦθα ἡ μάστιξ, παρὰ τὸ κεντεῖν· ἀφ' οὗ καὶ κέντορες ἵππων, οἱ νύσσῃ ἐπιβάλλοντες ἱμάσθλῃ, ἤγουν μάστιγι. ὅπερ ἐκ μέρους, τὸ πᾶν δηλοῖ. ἤτοι ἐκ μόνου τοῦ ἱμάντος, τὴν ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ ξύλου συγκειμένην μάστιγα. δοκεῖ δὲ κέντρον εἶναι ὅλως, ἢ τὸ ἁπλῶς κεντοῦν, ὡς τὸ βούκεντρον, καὶ τὸ τῇ πτέρνῃ σιδήρεον, ᾧ νύσσονται ἵπποι. διὸ καὶ τρυγόνος θαλασσίας κέντρον λέγεται. καὶ σκορπίου δέ, καὶ σφηκός, καὶ ἀλκαίας λέοντος, καὶ ἑτέρων. τοιούτου δὲ κέντρου παρώνυμον, καὶ οἱ κέντρωνες οἵ τε ῥαπτόμενοι καὶ οἱ γραφόμενοι. ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγκεντρίζειν ἐπὶ φυτῶν. ἵνα ὥσπερ ἐγκεντρίζειν ἐστὶ τὸ ἐγκεντεῖν καὶ ἐμβάλλειν φυτοῦ τινὸς κλαδίσκον ἄλλοις φυτοῖς, οὕτω καὶ κέντρων ῥαπτὸς μέν, ᾧπερ ὡσανεὶ παρακεντοῦνται διάφοροι χροαὶ ὑφασμάτων. γραπτὸς δέ, ᾧ παρατίθενται τοιούτου παρακεντήματος δίκην, μέρη ποιημάτων καὶ στίχων, ἄλλοθεν ἄλλα. ὁποῖα καὶ τὰ ἐντεῦθεν κληθέντα ὁμηρόκεντρα, τουτέστιν οἱ ὁμηρικοὶ κέντρωνες. οἷς ὅμοιοι γένοιτ' ἄν, καὶ ἐξ ἑτέρων ποιητῶν. ἤδη δέ που καὶ ἐκ τῆς λογικῶν. ὁποῖοι σκωφθήσονται εἶναι οἱ μὴ γεννῶντες ῥητορείας οἰκείας. ἀλλ' ὡς εἰπεῖν, λωποσυλλεκτάσθαι ὄντες, καὶ δι' ὅλου ἀπερανολογοῦντες ἐν ἐγκωμίοις. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι κυρίως κέντρον, τὸ στίζον ἐστί, διὸ καὶ ταυτὸν παρ' Ὁμήρῳ κέντρον καὶ μάστιξ. ἐκ τοῦ στίζειν γὰρ ἤτοι καὶ στίζειν ἡ μάστιξ, ὡς καὶ ὁ μαστιγίας, καὶ τὰ στικτά. οἷς καὶ τὸ βαλιὸν ὠκέω, ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὅπερ ἐστὶ κεντεῖν καὶ στίζειν. Ῥωχμὸς δὲ καὶ ῥῆγμα, ταυτά ἐστιν. ὡς καὶ βρωχμὸς καὶ βρίχμα. καὶ πλοχμὸς καὶ πλέγμα. γίνεται δὲ ὁ ῥωχμὸς παρὰ τὸ ῥῆξαι τροπῇ τοῦ η εἰς ω. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐτυμολογῶν ἅμα καὶ ἑρμηνεύων τὴν λέξιν, φησί. ῥωχμὸς ἔην γαίης ἧ τουτέστιν ὅπου χειμέριον ἀλέν, ὅ ἐστι συστραφὲν συναχθὲν ὕδωρ, ἐξέρρηξεν ὁδοῖο. βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα ὡς εἶναι δηλαδὴ ἐν τόπον ταφρώδη. ἔστιν οὖν ῥωχμὸς καθ' Ὅμηρον ἔκρηξις ὁδοῦ ἐτυμολογικῶς. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ῥωχμός ἐστι, χῶρος ὃν ἐβάθυνε χειμέριον ὕδωρ ἐκρῆξαν ὁδοῦ. ἀπέρρηκται γὰρ ὁ τοιοῦτος χῶρος τῆς τε συνεχείας καὶ τοῦ ὁδεύεσθαι. ὁ δὲ τοιοῦτος. καὶ στενὸς ὁδοῦ κοίλης αἰνοτέρῳ ἐλέχθη. Ἁμαξοτροχιαὶ δέ, αἱ ὁμοδρομίαι, ἢ μᾶλλον αἱ ὁμοῦ συμβολαὶ τῶν τροχῶν. εἶπον δὲ καὶ κατὰ τοὺς παλαιούς, αἱ εἰς ταυτὸ σύνοδοι τῶν τροχῶν. Τὸ δὲ παρατρέψας καὶ παρεκκλίνας παράλληλα κείμενα, δηλοῦσι ταυτό. Τὸ δὲ ἄνεχε, ἀντὶ τοῦ ἐπέχε. ἀνασείραζε. ὃ δὴ ἀνάπαλιν ἔχει πρὸς τό, ὑψοῦ ἔχε Μενέλαος, τουτέστιν ἤλαυνε. καὶ Ἀντίλοχος ἔχεν ἵππους. οὐ ἑρμηνευτικὸν τό, καὶ πολὺ μᾶλλον ἤλαυνεν. ἡ δὲ εὐρυτέρα ὁδός, δῆλον ὅτι τῇ στενωπῷ ἀντίκειται. Καὶ ὅρα τὸ εὐρυτέρα, ὡς ἐχούσης δηλαδὴ καὶ τῆς στενωποῦ ὁδοῦ, εὖρος εἰ καὶ βραχύ. ἢ ὁδευομένης καὶ αὐτῆς. ἔοικε τὸ διπλοῦς μὲν ῥωχμὸς ἑκατέρωθεν ἀνερρωγέναι, μέσον δέ, στενωπὸς ὁδὸς ἤτοι στενὸς ὁδοῦ κλεισουροειδῶς ἐσφίγχθαι. ἔνθα ἓν μὲν ἅρμα, ἐχώρει. δύο δὲ συμβαλόντα, κίνδυνον ἂν ἔπαθον. αὐτό τε καθ' αὑτὸ τὸ κοῖλον ἤτοι τὸν ῥωχμόν, οὐκ ἄν τις νοήσοι ὁδόν. οἱ δὲ παλαιοί, λέγουσι καὶ ὅτι ἐκ τῆς ὁδοῦ, εἰς τὰς ῥωγάδας Ἀντίλοχος ἑαυτὸν ἔδωκε. παραβλέψας ἵνα παρελάσῃ, οἷα τὸν ἐντὸς ἔχων δρόμον ὀρθότερον, καὶ φθάσῃ ἐπὶ καμπτῆρα. Μενέλαος δὲ ἐξωτέρω τὸν ἀσφαλέστερον ἤλαυνε δρόμον. ὅτι δὲ οὐ σαφῶς ταῦτα ἔχει, γνώσεται ὁ συμβιβάζων τῇ ὁμηρικῇ φράσει αὐτά. Τὸ δὲ παρελάσσεις, ἀντὶ τοῦ παραδραμὼν νικήσεις. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγων. Τὸ δὲ ἀμφοτέροισιν, ἔχει τι ἀσαφὲς διά τινα τοῦ λέγοντος σύγχυσιν. οὐ δηλοῖ μὲν γάρ, τίνας ἀμφοτέροισι φησίν, εἴτε ἵππους, εἴτε καὶ μή. δοκεῖ δέ, μᾶλλον δηλοῦν τοὺς ἡνιόχους. τὸν ἀδελφὸν καὶ τὸν τοῦ Νέστορος. Κύρσαι δὲ ἅρματι ἢ ἐν ὁδῷ συγκύρσαι, τὸ προσκροῦσαι δηλοῖ κατά τινα συγκυρίαν ὁμοῦ γενόμενον, ἤγουν εἰς ἓν ἐλθόντα. Μεθέηκε δέ, ἀντὶ τοῦ ἠμέλησεν. ἐκ τοῦ μεθίημι. ἐξ οὗ καὶ μεθήμων, ὁ ἀμελητής. καὶ μεθημοσύνη, ἡ ἀμέλεια, καὶ ἡ μέθη καὶ τὸ μέθυ, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ἐναντίον δὲ τὸ μεθεῖναι, πρὸς τὸ ἐφεῖναι ὃ δηλοῖ τὸ ἐντέλλεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐφίεσθαι τὸ ἐντέλλεσθαι πρὸ ὀλίγων που εἶπεν ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ἀστείως πρόσκειται ὡς μὴ δέον ὂν προφανῆ κίνδυνον διὰ νίκην τοιαύτην, ἐπιβαλεῖν. ἐν τούτοις δὲ καὶ μετρῶν ὁ ποιητὴς ὅσον οἱ τοῦ Ἀντιλόχου μὲν ἐπέδραμον ἵπποι μετὰ τὸν κατὰ Μενελάου δόλον, αἱ δὲ τοῦ Μενελάου λειφθεῖσαι ἠρώησαν ὀπίσσω, φησίν. ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται, ὅντ' αἰζηὸς ἀφῆκεν αἰζηὸς πειρώμενος ἥβης, τόσσον ἐπιδραμέτην, τουτέστι προέδραμον. ἢ ἐπὶ πλέον ἔδραμον. οὕτω τε ἑξῆς καὶ οἱ τοῦ Μενελάου μᾶλλον ἐπιδραμέτην, οὐ προδραμόντες τὴν τοῦ Ἀντιλόχου, ἀλλὰ τὸν δρόμον ἐπιτείναντες. Τὸ δὲ ἠρώησαν ὀπίσω περιφραστικῶς καὶ διαλελυμένως ῥηθέν, δηλοῖ τὸ ἀνεχώρησαν, ἀνεποδίσαν. τοιοῦτον γάρ τό, ὀπίσω ὥρμησαν. ὅπερ ἐδύνατο ἀνηρώησαν εἰπεῖν εἴπερ ἤθελεν. ὥσπερ καὶ τὸ ἐκ τοῦ ὥρμησαν τῆς ὁδοῦ, ἐξηρώησαν ἐρεῖ ἐν τοῖς ἐφεξῆς. ἠρώησαν δὲ ὀπίσω αἱ τοῦ Μενελάου ἵπποι, ἀνασειρασθεῖσαι δηλαδὴ ὡς ἂν μὴ ἐμπέσοιεν τῷ ῥωχμῷ. Οὖρα δὲ δίσκου οἱ παλαιοί, τὰ ὁρμήματά φασι παρὰ τὸ ὀρέω τὸ ὁρμῶ. καὶ νῦν μέν, διαλύσας τὰς λέξεις, ἔφη. μετ' ὀλίγα δὲ ὑφὲν συνθέτως ἐρεῖ δισκοῦρα. τινὰ μέντοι τῶν ἀντιγράφων καὶ ἐκεῖνο, δίσκ' οὖρα ἔχουσιν ἐν δυσὶ μέρεσι λόγου κατὰ συναλοιφήν. μεταπέπλασται δὲ ὁ οὖρος εἰς τὸ ἐνταῦθα οὖρον ἤγουν ὡς ἐρρέθη ὅρμημα. καθὰ καὶ εἰς τὸ λύθρον, ὁ λύθρος. οὗ χρῆσις παρὰ τοῖς ὀψιαιτέροις. καθὰ καὶ ὁ κατὰ Ἰλιάδα ὅμηρος, εἰς τὸ ὅμηρον. ὅθεν καὶ τὸ ὁμηρεύειν, καὶ ἡ ὁμηρεία. Κατωμάδιος δὲ δίσκος, ὁ τῆς χειρὸς ἀνατεινομένης, ἀπὸ ὤμου πεμπόμενος. οὕτω γὰρ καὶ κατωμαδὸν ἵππους ἐλαύνει, ἀνάγων τὴν μάστιγα κατ' ὤμους, κἀκεῖθεν

αὐτὴν κατάγειν τῶν ἵππων. τὸ δὲ εἰπεῖν, κατωμάδιον δίσκον, ὃν ὡς εἰκὸς ἐπὶ τὰ ὀπίσω τις ἀφίησιν. ἀνιστόρητόν ἐστι καὶ ἀμάρτυρον. Αἰζηὸς δὲ, φανερῶς ἐνταῦθα ὁ νέος καὶ ἔχων ἥβην. ὃς καὶ ἐπὶ μακρὸν ἔχει ἂν πέμπειν τὸν δίσκον. Ὅτι πρὸς τὴν ἐν τοῖς νομίζεσθαι ἀγαθὸν, ἀλλοῖον φαίνεται, οἰκεῖον εἰπεῖν ὅπερ ὁ Μενέλαος πρὸς Ἀντίλοχον. οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλος. ἔρρ'. ἐπεὶ οὔ σ' ἔτυμόν γε, ἤγουν ἀληθῶς φάμεν πεπνῦσθαι. παρῴδηται δὲ τὸ, βροτῶν ὀλοώτερος, ἐκ τοῦ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος. πρὸς δὲ τὸ μὴ δίχα ὅρκου ἀπιστούμενον ὃ θέλει, ἐκθήσεται δὲ, ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὣς ἄτερ ὅρκου οἴσῃ ἄεθλον. Μενέλαος δὲ πρὸς τὸν αὐτὸν καὶ τοῦτο φησί. σπουδῆς δὲ δηλωτικὸν δὲ, οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν, μᾶλλον ἐπιδραμέτην. ὃ καὶ πρὸ βραχέων κεῖται.

Ὅτι τὴν τοῦ φθάσαι λέξιν, διὰ τοῦ η φησὶν Ὅμηρος ἐν τῷ, φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα, ἢ ὑμῖν. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται, ἤγουν στέρονται νεότητος. χρήσιμος δέ ποτε ὁ λόγος ἐρεθίσαι νέους εἰ ὑστερίζοιεν γηραιοῖς. Μενελάου δὲ ταῦτα πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ἵππους. ὃς λαλεῖ μέν τι καὶ αὐτὸς τούτοις καθὰ καὶ ὁ Ἀντίλοχος. οὐ μακρὰ δὲ, ὡς καὶ προείρηται. οἷα ἀρκεσθεὶς εἰπεῖν τὸ, μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἵστατον ἀχνυμένω κῆρ. φθήσονται τούτοισι πόδες, καὶ ἑξῆς ὡς αὐτόθι ἐγράφη. παῦρα τε καὶ νῦν λαλεῖ, καὶ οὐ πολύμυθός ἐστι. γίνεται δὲ τὸ φθήσονται, ἢ ἐκ τοῦ φθῶ φθήσω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φθῆμι. ὅθεν καὶ

Ὣς ἐπὼν, ἵπποισιν ἐκέκλετο φώνησέν τε.
Μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἵστατον ἀχνυμένω κῆρ,
Φθήσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα,
Ἢ ὑμῖν. ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Μᾶλλον ἐπιδραμέτην. τάχα δέ σφισιν ἄγχι γένοντο.
Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσορόωντο
Ἵππους. τοὶ δὲ, πέτοντο κονίοντες πεδίοιο.
Πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ' ἵππους,
Ἧστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
Τοῖο δ' ἄνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
Ἔγνω. φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα.
Ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ,
Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο, περίτροχον ἠΰτε μήνη.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.

ὁ παραφθάμενος. καὶ ὁ φθάς. καὶ τὸ ἔφθη. τὸ δέ γε ἔφθασε καὶ τὰ κατ' αὐτὸ, δοκεῖ ἐκ παραγώγου τοῦ φθῶ φθάζω γίνεσθαι. τὸ δὲ φθῶ, ἐκ τοῦ φῶ τὸ φαίνω πλεονασμῷ τοῦ θ. ἢ ἐκ τοῦ ὁμοίου φῶ, καὶ τοῦ θῶ τὸ τίθημι ἤγουν ποιῶ. τὸ γὰρ φθάσαι γενέσθαι, φαίνεται καὶ τίθεται. Τὸ δὲ ἵστατον, ἐκ τοῦ ἕστακα παρακειμένου δασύνεται. ἑστάκατον γὰρ ἐκεῖθεν τὸ τρίτον δυϊκὸν καὶ συγκοπῇ ἵστατον. Ὅτι θεωρικὸν τὸ, οἱ δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσορόωντο ἵππους. τοὶ δ' ἐπέτοντο κονίοντες πεδίοιο. Ὅτι Ἰδομενεὺς ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ ὡς ἔχων καθήμενος καὶ δὴ τὸ βλέπειν ὀξύτερον τῶν λοιπῶν ὡς καὶ τῶν καθημένων ὁ ἱστάμενος, ἔτι δὲ καὶ ὁμοκλητῆρος ἀκούσας ὅπερ καὶ προεγράφη, καὶ ὄψει καὶ ἀκοῇ σημηνάμενος, ἐφράσατό φησιν ἵππους, τοὺς προθέοντας δηλαδή. ἔγνω δὲ καὶ τὸν ὡς προείρηται ὁμοκλητῆρα. μάλιστα δὲ, ἀπὸ τῆς ἐπισήμου χροιᾶς ἵππου, μανθάνει τὸ πᾶν. φησὶ γὰρ Ὅμηρος. φράσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προὔχοντα. ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ, λευκὸν σῆμα τέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη. Καὶ ὅρα ὅτι καθηγητὴς γέγονε τοῖς μετ' αὐτὸν ὁ ποιητὴς, καὶ τοῦ τοιαῦτα ἐν ἵπποις παρασημαίνεσθαι. ἃ φασὶν οἱ χυδαΐζοντες, σύσσημα. Σημείωσαι δὲ ὅτι Ἕκτορα μέν που ἀκοῦσαι ὁμοκλητῆρα, ἔχει τι καὶ σκώμματος ὡς καὶ προδεδήλωται. ὁμοκλητὴς δὲ νῦν ὁ Διομήδης, οὐχ οὕτως ἀλλ' ἁπλῶς ἄνευ, ὡς λέγεται. ὡς δέον ὂν ἀναγκαίως τὸν ἡνίοχον ἐμβοᾶσθαι ἵπποις κατὰ ὁμοκλήν. Τὸ δὲ φράσατο ἵππον, ἐπιδιόρθωσίς ἐστι τοῦ, ἐφράσαθ' ἵππους. δηλοῖ γὰρ, μὴ τοὺς δύο, ἀλλὰ τὸν ἕνα μάλιστα φράσασθαι. Τὸ δὲ ἀριπρεπέα, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐκπρεπέα ἐν πολλοῖς. ἐπίτασιν γὰρ σημαίνει ἡ ἐκ πρόθεσις ἐνταῦθα, ὡς καὶ τὸ ἀρι ἐπίρρημα. Τὸ δὲ τὸ μὲν ἄλλο τόσον, σχῆμά ἐστιν Ὁμηρικὸν κείμενον ὡς καὶ προπαρεσημειώθη ἐπὶ τῶν παρ' ὀλίγον ἁπλῶς ἐχόντων κατά τι. καὶ σημαίνει τὸ πᾶν καὶ μικροῦ δεῖν ὅλον· τοιοῦτον πρὸ τούτων ἐπὶ Ἕκτορος τὸ, τοῦ δὲ, καὶ ἄλλο τόσον μὲν, ὅπλοις ἐκρύπτετο. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ Ἥφαιστον τὸ, οἱ τρίποδες τόσον μὲν, ἔχον τέλος καὶ ἑξῆς. οὕτω γοῦν καὶ ἐνταῦθα φησὶν ὅτι ὁ ἕτερος τῶν τοῦ Διομήδους ἵππων, τὸ μὲν ἄλλο τόσον, ἤγουν τὸ μὲν ἄλλο ὅλον τοῦ σώματος, φοῖνιξ ἦν. ἐν δὲ μετώπῳ, λευκὸν εἶχε σῆμα. ὥσπερ καὶ ὁ Ἕκτωρ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα, ἐκρύπτετο. πλὴν δὲ τὰς ἄνω κλεῖδας, ἐφαίνετο. καὶ οἱ τρίποδες δὲ, τὸ μὲν ἄλλο πᾶν εἶχον. οὔατα δὲ, οὔπω. οἱ μέν τοι γλωσσογράφοι κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὸ τόσον, ἀντὶ τοῦ σῶμα φασίν. ἵνα λέγῃ ὅτι τὸ μὲν ἄλλο σῶμα, εἶχε τοιῶσδε. φοῖνιξ δὲ νῦν, ὁ πυρρός. ὅθεν καὶ φοινικὰς ἡ ὀπώρα διὰ τὸ ὁμοιόχροον. ἤδη δὲ καὶ τὸ ἐθνικόν. ἐπεὶ καὶ οἱ Ἐρυθραῖοι ἀρχῆθεν οἱ αὐτοί, ὡς ταυτὸν ὂν οὕτως αὐτοὺς ἢ οὕτω καλεῖσθαι. ἐπεὶ καὶ ὅμοιόν ἐστιν ἐρυθρὸν εἰπεῖν χρῶμα καὶ φοινικοῦν. τῶν

ὧν δὲ

ὧν δεδήλωται καὶ ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ. ἴσως δέ, ἐντεῦθεν καὶ φοῖνιξ τὸ κύριον ὄνομα, διὰ τὸ ὡς εἰκὸς ἐν αὐτῷ φοινικοῦν τῆς χροιᾶς, ὃ καὶ τὸν ἐρυθρὸν τὸ κύριον ἐπενοήσατο. καὶ τὸν ἐρευθῖνον ἔχει καὶ τὸν ἐρευθαλίωνα. προηγεῖται δὲ τοῦ φοίνικος ἢ ἵππου ἢ λευκοῦ ἱστορίου, ὁ φόνος, ὃς δηλοῖ τὸ αἷμα. ἐκεῖθεν γὰρ τὰ τοιαῦτα, ἐρυθρά πως ὄντα κατ' αὐτό. Τὸ δὲ σῆμα, γενικὴ λέξις ἐπί τε τῆς νῦν δηλουμένης ἐννοίας λαμβανομένη, καὶ ἐπὶ ἄλλων διαφόρων. ἐν οἷς καὶ τό, ξύλον αὖον σῆμα βροτοῦ τεθνειῶτος. τούτου δὲ τοῦ γένους εἴρηται, καὶ τὸ νεκρικὸν σῆμα ἤγουν ὁ τάφος. καὶ αὐτὸ γὰρ οὕτω καλεῖται, διὰ τὸ σημαίνειν ὡς ἐν αὐτῷ κεῖταί τις. καὶ καλεῖται οὕτως ἐξοχικῶς εὐφήμῳ λόγῳ κατά τι κύριον. διὸ σῆμα μὲν λέγεται, οὐ μὴν καὶ σημεῖον ἁπλῶς. εἰ καὶ ἄλλως ἔχει κατά γε τό, μνῆμα μνημεῖον. Τὸ δὲ περίτροχον ὅ ἐστι περιφερές, τὴν αὐτὴν ἐτυμολογίαν ἔχει τῷ τροχῷ. Τὸ δὲ καθὰ μήνη ὅ ἐστι σελήνη, πιθανὸν ποιεῖ τὸ πόρρωθεν τὸν ἵππον βλέπεσθαι. διάδηλος γὰρ ἦν μακρόθεν τῇ τοιαύτῃ λευκότητι. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι τοὺς τοιούτους ἵππους, ἀρίστους ὁ Χαμαιλέων ἱστορεῖ, ὡς φασὶν οἱ ὑπομνηματισταί. Τὸ δὲ ἠΰτε μήνη, χρήσιμον γέγονε καὶ πρὸ τούτων τῷ ποιητῇ σεμνότερον ἐν τῇ κατὰ τὸ Ἀχίλλειον σάκος παραβολῇ περιγράφειν καὶ ἐκεῖ ποιεῖν οὕτω λέξεσιν. ἐν τῷ, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἠΰτε μήνης. καὶ ἔστι λαμπροτέρα ἐκείνη τῆς ἐνταῦθα παραβολῆς.

Ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Οἶος ἐγὼν ἵππους αὐγάζομαι ἦε καὶ ὑμεῖς;
Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι.
Ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἱ δέ που, αὐτοῦ
Ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἳ κεῖσέ γε φέρτεραι ἦσαν.
Ἤτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,
Νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. πάντῃ δέ μοι ὄσσε
Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι.
Ἦε τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη
Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας.
Ἔνθά μιν ἐκπεσέειν ὀΐω σύν θ' ἅρματα ἆξαι.
Αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.
Ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν, οὐ γὰρ ἔγωγε
Εὖ διαγινώσκω. δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ
Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,
Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς Διομήδης.

Ὅτι ὁ μὲν ἀμειβόμενος ἄπερ ὁρᾷ, εἶπεν ἄν, ὦ φίλοι οἷος ἐγὼν αὐγάζομαι, ἦε καὶ ὑμεῖς; ὁμοίως καὶ τό, οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. πάντῃ δέ μοι ὄσσε ἀμπεδίον ἤγουν ἀνὰ πεδίον παπταίνετον εἰσορόωντι. ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδόν, οὐ γὰρ ἔγωγε εὖ διαγινώσκω. ἔστι δὲ ταυτὸν ἐνταῦθα αὐγάσασθαι καὶ ἰδεῖν. Ἱστέον δὲ ὡς ἐνταῦθα Ἰδομενεὺς ἐρωτᾷ, ἢ ἀληθῶς ἴσως ἀπορῶν ἢ μᾶλλον ἀκκιζόμενος ὡς οἷα διαπιστῶν ἑαυτῷ, ὦ φίλοι Ἀργείων ἡγήτορες, μόνος ἐγὼ ἵππους ὡς ἐρρέθη αὐγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς; ἄλλοι μοι δοκέουσι πρότεροι ἔμμεναι ἵπποι. ἄλλος δ' ἡνίοχος ἰνδάλλεται. αἱ δέ που, αὐτοῦ ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, ἤγουν ἐβλάβησαν, αἳ κεῖσε φέρτεραι ἦσαν. ἤτοι γάρ, τὰς ἤγουν ταύτας πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας, νῦν δ' οὔπῃ δύναμαι ἰδέειν. καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. εἶτα τό, ἢ τὸν ἡνίοχον φύγον ἡνία, οὐδὲ δυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. ἔνθα μιν ἐκπεσέειν ὀΐω κατά θ' ἅρματα ἆξαι. αἱ δ' ἐξηρώησαν ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν. ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὔμμες ἀνασταδὸν ὡς καὶ προείρηται, οὐ γὰρ ἔγωγε εὖ διαγινώσκω. δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει, Τυδέος ἱπποδάμου υἱὸς κρατερὸς Διομήδης. Καὶ ὅρα τὸν ἔπαινον τοῦ ἥρωος δοκοῦντα μὲν ἄκαιρον εἶναι, ἐμφαίνοντα δὲ ὡς φιλίως ὁ Ἰδομενεὺς ἔχει τῷ Διομήδει, καὶ οὐδὲ πάνυ ἄχθεται οἷς ὁ Εὔμηλος δυστυχεῖ. Ἔτι ὅρα καὶ ὡς ἀπορήσας καὶ εἰπών, ἢ τὸν ἡνίοχον ἔφυγον ἡνία, οὐ προστίθεται ἀκολούθως ὁ Ἰδομενεὺς ὅτι ἢ τόδε τι ἕτερον ἔπαθεν. ὡς μήτε τοῦ σχεδιασμοῦ διδόντος εὐπορεῖν ταῖς ἐννοίαις, καὶ ὅτι οὐδὲ εἰκῇ ἐθέλει δυσφημεῖν κατὰ τοῦ Εὐμήλου, καὶ δυστυχίας αὐτοῦ λογίζεσθαι. δύναται δέ, καὶ μὴ ἀπορητικῶς λεχθῆναι τὸ ἤ, ἀλλ' ὡς οἷον πρὸς λύσιν ἀπορίας ὁμοίως τῷ, ἢ οὐκ Ἀργεῖος ἦεν Ἀχαϊκοῦ. τουτέστιν ἴσως Ἀργεῖ. κἀνταῦθα γὰρ ὁμοίως ἔστιν εἰπεῖν ὅτι ὁ δεῖνα ἐξέπεσε τοῦ τέρματος. καὶ πάντως ἢ ἴσως, αὐτὸν ἔφυγον τὰ ἡνία. Ἱστέον δὲ καὶ ὡς οὐ μάτην Ἰδομενεὺς περιέργως θεᾶται, τῆς περιωπῆς γενόμενος. ἀλλ' ὅτι καθὰ ὁ Νέστωρ διὰ τὸν υἱόν, οὕτω καὶ αὐτῷ μέτεστί τι τοῦ ἀγῶνος διὰ τὸν θεράποντα Μηριόνην. διὸ καὶ παρασημειοῦται τὰ κατὰ τὸν ἄριστον Εὔμηλον, ὡς δῆθεν ἀντίπαλον ἑαυτοῦ. παραμυθησόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ Μηριόνου ἐλαττώσει, ἐὰν καὶ ὁ ἄριστος ἔλθοι πανύστατος. καίπου καὶ χαίρων ὑπὲρ ὁ τοιοῦτος λειφθῇ ἐν δρόμῳ, ἵνα συνατυχήσῃ τῷ Μηριόνῃ. καὶ διὰ ταῦτα, οὐδὲ βαρυνόμενος εἰ προτεροί εἰσιν οἱ τοῦ Διομήδους ἵπποι. ἔστι δὲ τὸ προτεροι, ταυτὸν τῷ φέρτεροι, καὶ οἱ πάροιθεν. ἄμφω δ' ἀντίκεινται πρὸς τὸ δεύτεροι. διὸ φασίν, οἱ δεύτεροι οἱ τῇ πάροιθεν. ἡ δὲ παραγωγὴ τοῦ προτερος, ὁμοία τῷ, μυχὸς μυχοίτατος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ δοκεῖν, ταυτὸν εἶναι δοξάζει Ὅμηρος τῷ

ἰνδάλλεσθαι, ἐν τῷ, δῆλοι μοι δοκέουσι, καὶ δῆλος ἰνδάλλεται. λέγεται δὲ ἐπὶ εἰκασμοῦ καὶ ὁμοιώσεως ἢ δοκήσεως τὸ ἰνδάλλεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐπὶ εἰδώλων τὸ ἴνδαλμα λέγεται. ἰνδάλλεταί δέ τις, καὶ ἐν ὀνειροπολήσει. ἀντικεῖται δὲ πρὸς τὸ ἰνδάλλεσθαι καὶ τὸ δοκεῖν, τὸ εὖ διαγινώσκειν. γίνεται δὲ τὸ ἰνδάλλω, ἐκ τοῦ εἴδω κατὰ τὸ ὁμοιῶ, τραπέντος τοῦ ι εἰς ν ὡς ἐπὶ τοῦ αἰνὶ αἰὲν, καὶ αὐτίκα πεπραμμένου καὶ τοῦ ι εἰς ι. ὡς ἐπὶ τοῦ ἔχω ἴσχω καὶ τῶν ὁμοίων γίνεται. Τὸ δὲ, αἱ δὲ, ἔβλαβεν, παρασήμως καὶ νῦν δηλοῖ τὰς τοῦ εὐμήλου ἵππους ἐν μόναις ταύταις ταῖς δυσὶ συλλαβαῖς. Τέρμα δὲ φανερῶς ἐνταῦθα τὸν καμπτῆρα λέγει ἐν τῷ περὶ τέρμα βαλούσας, ἤγουν καμψάσας ἢ τοῦ τέρματος ἐπιτυχούσας. οὗ τὸ ἐναντίον, οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. οὐ ἑρμηνευτικὸν τὸ, οὐκ ἐδυνάσθη εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, ἤγουν οὐκ ἠδυνήθη σχεῖν τὰς ἵππους περὶ τὴν νύσσαν, ὥστε ἑλίξαι καὶ οὕτω περὶ τέρμα βαλεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν τῆς ἑλίξεως. κατὰ τὸ, ἡ δὲ φρὰς ἐπιβάλλον, ἤγουν ἐπιτυχὼν τῆς εἰς αὐτὰς πλοὸς ἢ ναῦς. Ὅρα δὲ ἢ τὸ ἐδυνάσθη, ὡς ἀπὸ τοῦ δυνάζω ἀῤῥήτου ῥήματος γεγονός. ἐνταῦθα δὲ γράφουσιν οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι εἰωθότα καὶ τὰ κατὰ τὸν ἰδομενέα ταῦτα ἐν ἀγῶνι. θρυλλοῦνται γάρ τινες ὡς μὴ ἀκριβῶς θεώμενοι. οἱ δὲ καὶ ἐν ἄθεα καταλαζονεύονται τῶν πολλῶν. οὐ μόνον γὰρ φησιν ἰδομενεὺς ὡς δῆλοί μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι, καὶ δῆλος ἡνίοχος ἰνδάλλεται, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἐκπεσεῖν δεῖ τὸν εὔμηλον καὶ ἑξῆς. ἃ δὴ πάντα οὕτω συνέβη ἀληθῶς, καὶ οὐ κατὰ δόκησιν. πρωθύστερον δὲ τὸ ἐκπεσεῖν καὶ ἅρμα κατάξαι. δῆλον γὰρ ὡς καταγέντος τοῦ ἅρματος, εἶτα κατέπεσεν ὁ ἡνίοχος. Τὸ δὲ ὑψηρώωσαι, δίχα προθέσεως πρὸ τούτων ἐῤῥέθη. Τὸ δὲ μένος ἔλλαβε θυμὸν, ἀντὶ τοῦ προεθυμήθησαν ἢ καὶ ἐθυμώθησαν αἱ ἵπποι.

Ὁ δὲ φιλοτιμητάμενος ὁ κριτὴς ὡς ἔξεν, ἐκθέσθαι τὰ τοῖς ἱππικοῖς ἀγῶσι συμπίπτοντα ὡς εἰκός. ὧν ἐστι πρὸς ἀλλήλοις καὶ τὸ, προσαχθῶς ἑκάστους ἔχειν μέρεσι, καὶ ἀψιμαχίας ἐν λόγοις τίθεσθαι ἢ χρήμασι ζημιοῦν ἑαυτοὺς ὑπὲρ λύσεως φιλονεικίας, καὶ κριτὰς ἑαυτοῖς καθίζειν, τὸ μὲν ἰδομενέα ἐποίησεν, εἰπόντα ὅσα ἐῤῥέθη. αἴας δὲ ὁ λοκρὸς εἰς ὀξεῖαν δίαν θυμὸν ἀναλαβὼν, αἰσχρῶς φησιν ἐνένιπτεν ἔπεσι λόγοις ἐπιπλήξας. εἰπών. ἰδομενεῦ. τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν ἵπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται. εἶτα καὶ ἀμβλυωπίαν εἰκῇ οὕτως ὀνειδίζων αὐτῷ, φησίν. οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' ἀργείοισι τοσοῦτον, οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε. ὥστε δηλαδὴ τῇ θέᾳ ῥέμβεσθαι ὀξὺ τὸν ὑποκάμπτον ἀέρα. εἶτα καὶ ἐπιτείνων τὸ σκῶμμα καὶ διδάσκειν δὲ ἐθέλων, ἐπάγει. ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην ἔμεναι. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. Καὶ ὅρα ἐνταῦθα οἷον τὸ ἀσκέπτως λαλεῖν. ὁ γὰρ λαβραγόρην τὸν ἰδομενέα σκώπτων, ἁλώσεται ψεύδης εἰς τὸ πᾶν καὶ ἀφροσύνης αὐτὸς, εἰ μηδὲν ἰδὼν μήτε εἰδὼς, τὸν μὲν εἰδότα λόγοις αἰσχύνει. ἀπεναντίας πάντη ἐκείνῳ ἐλθὼν ἐν τῷ εἰπεῖν ὅτι ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασιν ἤγουν εἰσὶ παροίτεραι, αἳ τὸ πάρος περ εὐμήλου. ὁ δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκεν ἢ ἐμβέβηκε τῷ δίφρῳ ἡνιοχῶν. εὔληρα δὲ λέγει μὲν τὰ

Τόν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτεν ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Ιδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; αἱ δέ τ' ἄνευθεν
Ιπποι ἀερσίποδες πολέος πεδίοιο δίενται.
Οὔτε νεώτατός ἐσσι μετ' ἀργείοισι τοσοῦτον,
Οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκδέρκεται ὄσσε.
Αλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
Λαβραγόρην ἔμεναι. πάρα γὰρ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι.
Ιπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεροι, αἳ τὸ πάρος περ
Εὐμήλου. ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βέβηκε.
Τὸν δὲ χολωσάμενος κρητῶν ἀγὸς, ἀντίον ηὔδα.
Αἶαν νεῖκος ἄριστε. κακοφραδές. ἄλλά τε πάντα
Δεύεαι ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής.
Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος.
Ιστορα δ' ἀτρείδην Αγαμέμνονα θείομεν ἄμφω,
Οππότεραι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνοίης ἀποτίνων.
Ως ἔφατ'. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας
Χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι.
Καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
Εἰ μὴ Αχιλλεὺς ἀνίστατ, καὶ φάτο μῦθον.
Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσσιν
Αἶαν Ιδομενεῦ τε κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
Καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Αλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσοράασθε
Ιππους. οἱ δὲ, τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης,
Ενθάδ' ἐλεύσονται. τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
Ιππους ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἵ τε πάροιθεν.

τὰ λεῖα. ἅπαξ δὲ καὶ τὴν τοιαύτην ἔφη λέξιν, ἐνταῦθα δηλαδή. γίνεται δὲ παρὰ τὸ εἰλεῖν, ὅθεν καὶ ἡ εὐλὴ, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι. διὸ ἂν εἴη τοὺς ἵππους εἰλεῖσθαι ὅ ἐστι συστρέφεσθαι. ἔστι μὲν τοίνυν λεῖα ἔχειν καὶ εὔληρα ἔχειν. πλὴν ἐκεῖθεν μὲν, ὁ λείοχος σύγκειται συνήθους οὔσης τῆς λέξεως. ἀπὸ δὲ τοῦ εὔληρα ἔχειν, τολμηρὸς ἂν εἴη ὁ αἰνιξάμενος συνθεῖναι ὄνομα. ἀλλ' οὕτω μὲν ὡς ἐρρέθη, ὁ λοκρὸς Αἴας. Ἰδομενεὺς δὲ φιλόνεικον καὶ κακολόγον καί τινα οὐδαμινὸν ὡς ἀπηνῆ, τὸν Αἴαντα καλεῖ. εἰπών, Αἶαν νεῖκος ἄριστε, κακοφραδές. ἄλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. ὃ καὶ Ἀχιλλεύς ποτε ἤκουσεν. Ἔνθα ὅρα ὅτι τὸ οὐ, πάντα Ἀργείων δεύεαι, δριμύτερον ὁ Ἰδομενεὺς ἀντισκώπτει πρὸς τὸ, πάρα γ' εἰσὶ καὶ ἀμείνονες ἄλλοι. σφοδρότερον γὰρ τοῦτο ἐκείνου. καὶ ὅτι διὰ θυμὸν μὴ ὀρθώσας τὴν φράσιν, ἔφη τὸ, ἄλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων, καινῶς τὸ ἀκαταλλήλως συντάξας. ἦν γοῦν τὸ ὀρθὸν, οὕτω. κακοφραδὲς, ἄλλά τε πάντα δευόμενε Ἀργείων. λέγει δὲ πάντα, τά τε ἐν ἔργοις, τά τε ἐν λόγοις, ἴσως δὲ καὶ τὰ κατ' ὄψιν, καὶ κατὰ γένος. εἶτα ἐπάγει, καὶ ὅτε δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον, ἠὲ λέβητος, ἵστορα δ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, ὁππότεραι πρόσθεν ἵπποι. ἵνα γνοίης ἀποτίνων. ἐπεὶ δὲ κίνδυνος ἦν πορρωτέρω ἤγουν προσωτέρω ἰέναι γενέσθαι ἀμφοτέροις, ἤδη γὰρ ὄρνυτο ὁ λοκρὸς χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσιν, ἀνίσταται ὡς ἀγωνοθέτης αὐτὸς Ἀχιλλεύς, καὶ καταλλάσσει λαλήσας ὅσα ἔχει. Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ στίχων, τὸ μὲν τί πάρος λαβρεύεαι, καὶ τὸ, ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι, οὐδέ τί σε χρὴ λαβραγόρην καὶ ἑξῆς. ἐπαχθὴ σωμυλίας ἐστί. Τὸ δὲ νείκει ἄριστε. κακοφραδές. ἄλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων ἢ ἁπλῶς τῶν δέ τινων καὶ τὰ ἑξῆς, σκῶμμά ἐστι πολυφλύου ἀνδρός. ὥσπερ ἀμβλυωπεῖν τοῦτο, οὔτε νεώτατός ἐστι τοσοῦτον, οὔτε ὀξύτατον καὶ ἑξῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ ἐκδέρκεσθαι, φιλοσόφως φασὶν ἔχειν οἱ παλαιοὶ τὴν ἐκ πρόθεσιν, διότι οὐ κατὰ εἰσδοχὴν ἀλλ' ἔκπεμψιν φωτοειδῶν δηλαδὴ ἀκτίνων, τὸ ὁρᾶν γίνεται. Τὸ δὲ λαβρεύεσθαι, κυρία λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα τὸ λάβρως καὶ οὐ μετὰ σκέψεως λαλεῖν. εἰ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, σωμυλλεύεσθαι καὶ τὸν ἀκούοντα λίαν βαρύνειν τῇ φράσει. ὅθεν καὶ λαβραγόρας, ὁ ἐν τῷ ἀγορεύειν λάβρος. διὸ καὶ ἐπέμεινε τῇ λέξει συνήθως ὁ ποιητὴς διὰ τὸ καίριον. τῶν τις δὲ παλαιῶν, λαβρεύειν, τὸ προγλωσσεύειν φησί. ἀερσίποδες δὲ ἵπποι καὶ νῦν, ἐπὶ τάχους. ἵνα ἧσαν αἱ ὅσα καὶ πτεροῖς τοῖς ποσὶν ἀειρόμεναι ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, ὑψόσ' ἀειρέσθην ῥίμφα καὶ ἑξῆς. ἀφ' οὗ ἀείρεσθαι, καὶ ἀράχνης ἀερσιπότητος. Τὸ δὲ δίενται ὅ ἐστι διώκουσι, θέμα τὸ δίημι ἐκ τοῦ δίω. ἀφ' οὗ τὸ διώκω. ῥῆμα τοῦτο χρηστὸν πεζολόγοις. ἐκεῖνα γὰρ τρίκοις ἀνασκάλλειν φιλεῖ, τουτέστι τὸ δίω, καὶ τὸ δίημι ἤγουν σπουδαίως τρέχω. ἔστι δὲ καὶ ἕτερον δίημι ἀττικὸν, γινόμενον οὕτω. Ζεὺς Διὸς ἐξ οὗ διερὸς, ὁ δίυγρος. διὸς δὲ ῥῆμα, δίω. ἀφ' οὗ παρ' οὐ μόνον τὸ διαίνω καθὰ πολλαχοῦ δηλοῦται, ἀλλὰ καὶ δίημι. οὗ μετοχὴ παθητικὴ, διέμενος ὡς τιθέμενος. Ἀριστοφάνης. διέμενος ὀξεῖ σφηκίῳ, ἤγουν ὑγρανθεὶς διὶ ὀξέος δριμέος ὡς ἐκεῖνος οἶδεν εἰπεῖν. Τὸ δὲ οὐ νεώτατος τοσοῦτον, λεαίνει τὸ τραχὺ τοῦ σκώμματος ἐπί τι βραχύ. ἄλλως γοῦν, ψεύδεται ὅλως οὐ μόνον τὸ νεώτατος ἐπὶ τοῦ μεσαιπολίου Ἰδομενέως, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ νέος. νεῖκος δὲ, κεῖται μὲν καὶ ἐπὶ μάχης, καὶ μᾶλλον ὅτε πόλεμος, ἢ τοιοῦτόν τι ἐν τοῖς πέπρακται. οἷον νεῖκος πτολέμοιο. ἐνταῦθα μέντοι ἡ λέξις ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, τὴν ἁπλῶς φιλονεικίαν δηλοῖ ὁμώνυμος οὖσα. Τὸ δὲ πάντα δεύεαι Ἀργείων, αὐξητικὴν ἔχει δριμύτητα σκώμματος, τοῦ λοκροῦ γὰρ εἰπόντος, ἀμείνονας καὶ ἄλλους εἶναι τοῖς Ἀργείοις, ὁ Κρὴς πάντῃ ἀποφάσκει ἐκείνου τὸ ἄμεινον. εἰπὼν, πάντα δεύεσθαι Ἀργείων αὐτόν. αἴτιον ἐπάγων τὸ, ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. διὸ καὶ ἄτε αἶνον ἐστὶ κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ ἀπηνοῦς. εἰ δὲ εἶπεν ἄλλην αἰτίαν, ἠλέγχθη ἂν ὁ Ἰδομενεύς. πολλὰ γὰρ εἶχεν ὁ λοκρὸς ἐπαίνου ἄξια. Ἐν δὲ τῷ, δεῦρό νυν, συνέσταλται ἀσυνήθως τὸ υ δίχρονον. καὶ ἴσως οὐδὲ περισπᾶν χρὴ τὴν λέξιν, ἀλλ' ἀφιέναι κοινὴν κεῖσθαι τόνου. μή ποτε δὲ οὐδὲ χρονικὸν ἐπίρρημά ἐστιν, ἀλλὰ σύνδεσμός τις παραπληρωματικὸς ὁποῖος ὁ νὺ, κατὰ πρόσληψιν στοιχείου τοῦ ν. ὅθεν καὶ ὁ τοίνυν σύνδεσμος γίνεται, ἀπὸ τοῦ τοι καὶ τοῦ νῦν. τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν ἰάμβῳ τὸ, σίγα νυν ἐσώς; καὶ μὴν ὡς κυρεῖς ἔχων. κἀκεῖ γὰρ τὸ νυν, ὅ, τι ἂν καὶ σημαίνει, συστέλλεται. ὁμοίως καθά που προγέγραπται, καὶ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, σῶσόν νυν αὐτὸν, μὴ δ' ἔρα τοῦ πλησίον. Περιδώμεθον δὲ, ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν. καὶ ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα. ἢ σαφέστερον καὶ κοινότερον εἰπεῖν, δώμεθα ὅ ἐστι δεσμηθῶμεν συνθήκαις. ὧν ὁ διαιτητὴς καὶ κριτὴς ἢ μάρτυς, ἵστωρ ἐλέγετο παρὰ τὸ εἰδέναι. ὁποῖός τις κεῖται καὶ ἐν τῷ, ἄμφω δ' ἱέσθην ἐπὶ ἵστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. Τὸ δὲ, ἵνα γνοίης ἀποτίνων, τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ, περιειδώμεθα. στοιχήματος γὰρ τέλος, ἀπότισις. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἐν τῷ, τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, ἀπὸ κρείττονος τοῦ τρίποδος κατέβη ἐπὶ τὸν λέβητα. καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἠελίου αἴγλη ἠὲ σελήνης, καὶ ἐν ἑτέροις. εἰ μὴ ἄρα τυχὸν ὁ λέβης οὐκ εὐτελής ἐστι νῦν κατὰ τοὺς ὑποκειμένους τοῖς νικωμένοις ὡς ἡ Ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος, καὶ ἔνθα τὰ ποδάνιπτρα τοῦ Ὀδυσσέως, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἀναβράσσειν τὰ ἐμβαλλόμενα κατὰ τὸ, ζέοντα ἐν πυρὶ πολλῷ, καὶ κνίσῃ μελδόμενον ἁπαλοτρεφέος σιάλοιο. ὁ γοῦν τοιοῦτος λέβης, οὐ κατὰ τοὺς λοιποὺς ἐστὶν, ἀλλὰ τριποδώδης φαίνεται ὤν, καὶ οὐκ εἰς ἔλαττον ἥκει τοῦ τρίποδος. καὶ ἔστι τηνικαῦτα τὸ, τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, μετάβασις ἀπὸ ὁμοίου εἰς ὅμοιον. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐριστικὸν ἄνδρα φράζει τὸ, ὄρνυτο δ' αὐτίκα ὁ δεῖνα χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθ' ἐπέεσσι, καὶ νύ κε δὴ προ-

πρόσω ἔεις γένετ' ἀμφοτέροισιν, εἰ μὴ ὁ δεῖνα αὐτὸς ἀνέστατο, καὶ φάτο μῦθον. Ἀχιλλεὺς δὲ εἶπε, ὁ ἐνταῦθα καταλλάσσων ὡς ἐρρέθη. ἐν ἔριζεν Αἴαντα τὸν Ἰδομενέα καὶ τὸν Λοκρόν. καθίστησι σκοπὸν τὸν ἀθλοῦντα ἥρωα τὸν Φοίνικα, ὑπὲρ ἔτυχεν ἤδη κριτὴς τοῦ θεατοῦ νίκης γίγνεσθαι ὅς τε τῇ αὐτῶν ἐπὶ λογομαχίᾳ λύσει φησί. μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθ' ἐπέεσσι κακοῖς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε. καὶ δ' ἄλλῳ νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. ἐκ τῶν ἀλλήλων δὲ ταῦτα τὸ χαλεποῖς, καὶ κακοῖς. τὸ δὲ νεμεσᾶτον, ἑνικὸν τὸ νεμέσα. εἶτα λαλῶν θεατρικῶς κατάπαυσιν ἔριδος, φησίν. ἀλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι, εἰσοράασθε ἵππους. οἱ δὲ, τάχα αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, ἐνθάδ' ἐλεύσονται. τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος ἵππους οἱ δεύτεροι, οἵ τε πρῶτοι. ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν Ἰδομενέα καὶ τὸν Λοκρὸν Αἴαντα καὶ τὸ κατ' αὐτοὺς ἐναγώνιον λογομαχίᾳ, ἐνθυμητέον τὴν παλαιὰν γνώμην λέγουσαν ὅτι ἡ σκῶψις λυπεῖ πλέον ἢ τέρπει, καὶ λοιπά. τὸ κακῶς λέγειν ἀρχὴ γίνεται. εἰ δ' εἴπῃς ἅπαξ, εὐθὺς ἀντήκουσας. ὁ δὲ λοιδορεῖσθαι λαπτῃ οὕτω, τί πάθῃ. Ὅρα δ' ἐν τούτοις ἀσυνήθως ἐν τῷ, ἡ σκῶψις καθὰ ἡ ... ἡ ἁρμονικὴ ἡ τῇ πολεμαίᾳ ἡ δηλοῦσα τὴν ᾠδήν. οἱ μὲν ἡ ὁμηρικὴ ... καὶ ὁ ἄστεος λειμὼν καὶ ἡ Ἀσία χώρα, ὡς ἀλλαχοῦ δηλοῦται. ἔτι δὲ ὅρα καὶ τό, αἰ δ' εἴπῃς ἅπαξ, εὐθὺς ἀντήκουσας, ὡς χρήσιμον εἰς τό, ὁποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις.

Ὣς φάτο. Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
Μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδόν. οἱ δέ οἱ ἵπποι,
Ὑψόσ' ἀειρέσθην, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον.
Αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.
Ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
Ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχεν. οὐδέ τι πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
Στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς
Ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος.
Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδ' ἐμάτησεν
Ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐσσυμένως λάβ' ἄεθλον.
Δῶκε δ' ἄγειν ἑτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναῖκα.
Καὶ τρίποδ' ὠτώεντα φέρειν. ὁ δ' ἔλυεν ὑφ' ἵππους.
Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηλήϊος ἤλασεν ἵππους,
Κέρδεσιν, οὔ τι τάχει γε παραφθάμενος Μενέλαον.
Ἀλλὰ καὶ ὣς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους.
Ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥα τ' ἄνακτα
Ἕλκῃσιν πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν,
Τοῦ μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
Οὐραῖαι, ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλὴ
Χώρη μεσσηγύς, πολέος πεδίοιο θέοντος,
Τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
Λείπετ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα καὶ ὅσσον δίσκουρα λέλειπτο,
Ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠΰ
Ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονέης καλλίτριχος Αἴθης.
Εἰ δέ κ' ἔτι προτέρω γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
Τῷ κέ μιν παρέλασσ', οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκεν.

Ὅτι σπουδὴν ἡνιόχου ἐπιτεταμένην τὴν πρὸς τὸ τέλος, οὕτω φράζει. ὁ δὲ, λέγει δὲ τὸν Διομήδην, μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων. μάστιγι δ' αἰὲν ἔλαυνε κατωμαδὸν ὡς προδεδήλωται. οἱ δὲ οἱ ἵπποι, ὑψόσ' ἀειρέσθην, ῥίμφα πρήσσοντε κέλευθον. αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. ἅρματα δὲ χρυσῷ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε, ἃ δὴ καὶ παμφανόωντα εἶπεν, ἵπποις ὠκυπόδεσσιν ἐπέτρεχον. οὐδέ τι πολλὴ γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν ἐν λεπτῇ κονίῃ. τὼ δὲ σπεύδοντε πετέσθην. ἔστι δὲ τὸ, ἅρματα χρυσῷ, τὸ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἐν λεπτῇ κονίῃ, ἐνδεικτικὸν κουφότητος καὶ κάλλους ἁρμάτων καὶ τάχους ἵππων. Τὸ δὲ μάστιγι, μάστι τινὲς γράφουσι διὰ συλλαβῆς ἐκτείνοντες τὴν λέγουσαν, ὁμοίως τῷ, μήτι τοι δρυτόμος μέγ' ἀμείνων, ἔστιν ὥσπερ μῆτις μήτιος μήτι καὶ κατὰ κρᾶσιν μήτι, οὕτω καὶ μάστις μάστιος μάστιι μάστι. τοῦ δὲ μάστις, ἀρχὴ τὸ μαστίω μαστίσω, ὥσπερ τοῦ μῆτις, τὸ μητίω μητίσω. Τὸ δὲ ἀειρέσθην, τὸ ῥῆμα ἐστὶν ὅθεν καὶ πρὸ ὀλίγου ἵπποισιν ἔφη ἀερσιπόδεσσι, ἤγουν ἀειρομένους, καὶ ὡς εἰπεῖν ἀνέρους τοῖς ποσίν. οἷς καὶ πρόσθεν μέμφεται διὰ τοῦτο τὸ πετέσθην. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀειρέσθην, ἀσφάλθαι ἔχει καὶ τό, πρήσσοντε κέλευθον, ὡς οἷα ἐπὶ νεὼς λεχθέν. ἥτις οὐ μόνον ἅρμα θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ ἵππος παρὰ τῷ ποιητῇ λέγεται. διὸ καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ ναῦς τῶν Φαιάκων ταχυπλοοῦσα, τετρώρῳ ἵππων εἰκάζεται. ὅπερ τετράορον, ἀπὸ τοῦ ἀείρω καὶ αὐτὸ παράγεται ἐς σειρὴν τετράορον. ὅθεν καὶ τετραό-

ροῦ ταύρου φάσμα ἡ τραγῳδία φησί. καὶ οὕτω μὲν ἐκ τοῦ ἀφρέσθαι, ἀσφαλές τι ἔχει τὸ, περάσοντι κέλευθον. ἄλλως δὲ, οὔτε τὸ περάσειν ἐπὶ ἵππων κυριολεκτεῖται, οὔτω ἡ κέλευθος πάνυ ἐπὶ ξηρᾶς. Τὸ δὲ ῥαθάμιγγες, εἰωθὸς ἐπὶ αἵματος ἢ ὅλως ἐπὶ ὑγρῶν λέγεσθαι, παρὰ τὸ ῥαίνειν θαμὰ, καινότερον ἐπὶ κόνεως ἐλέχθη ἐν τῷ, αἰεὶ κονίης ῥαθάμιγγες. καὶ ἴσως ἔχει συμβιβασθῆναι εἰς τὸ σύνηθες ἡ λέξις, διὰ τοῦ εὐθὺς δηλωθησομένου πολλοῦ ἱδρῶτος τῶν ἵππων. ὃς πολὺς εἰς γῆν ἐν τῷ τρέχειν καταρρέων, ὑγραίνει τὴν κόνιν, ὡς οὕτω ῥαθάμιγγας ἐξ αὐτῆς ὑγρὰς βάλλειν τοὺς ἵππους. ἐνταῦθα δὲ, ὅρα καὶ τὸ αἰεὶ, ἐπὶ καιροῦ ὀλίγου λεχθὲν, κατά τινα ὁμοιότητα τοῦ, αἰεὶ πυραὶ νεκύων καίοντο. καὶ τοῦ, αἰεὶ ῥίμφα θέων. καὶ τοῦ, τὸν εἰσαεὶ λελατήσει χρόνον παρὰ σοφοκλεῖ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ πάλαι πολλάκις παρὰ τοῖς ἀττικοῖς, οὐδ' αὐτὸ δηλοῦν ἀεὶ χρόνου μακρότητα. Τὸ δὲ ἐπέτρεχον, ἀντὶ τοῦ ἐλαφρῶς ἔτρεχον καὶ ὡς δῆ ἔμψυχα τοῖς ἵπποις συνέτρεχον ὡς εἴπερ μὴ εἵλκοντο. ἢ ἀντὶ τοῦ, ἐπιπολῆς ἔτρεχον. ὅπερ ἑρμηνεύων διεξοδικώτερον, εἶπε τό. οὐδὲ πολλὴ ἐγίνετο ἐπισσώτρων ἁρματροχιή. τουτέστιν ἐλαφρῶς οὕτως ἔτρεχον, ὡς μὴ πολλὴν γίνεσθαι τὴν τροχῶν ἐγχάραξιν, καὶ ταῦτα ἐν λεπτῇ κονίῃ. Ἁρματροχιὰ δὲ, ἄλλο ἐστὶ παρὰ τὴν ἁματροχιάν. ἐκείνη μὲν γὰρ τί δηλοῖ, προείρηται. αὕτη δὲ, ἴχνος δηλοῖ τροχῶν ἅρματος. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὴ βαθεῖαν γίνεσθαι τὴν ἁρματροχιὰν, οὐ λίαν ὑπερβολικῶς εἴρηται. διά τε τὸ πολὺ τάχος τῶν ἵππων, καὶ τὸ κοῦφον τοῦ ἅρματος. ἐξ ὧν, δοκεῖ πιθανὸν εἶναι τὸ μὴ πάνυ τοῖς τροχοῖς τὴν κόνιν χαράσσεσθαι. ὑπερβολὴ δὲ τὸ μέτριον ἔχουσα, πιστεύεται ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. ἣν δὲ ἂν δὲ ἂν ὑπερβολὴ ἄμετρος, εἰ μὴ δὲ ψαύειν εἶπε τῆς γῆς τοὺς τροχοὺς, ἢ μὴ ἐντυπεῖν ὅλως ἴχνος. ὅπερ οὐκ εἶχεν εἰπεῖν. οἷα ἐνκτῶν ὄντων τῶν τρεχόντων ἵππων. ὅτι δὲ ἀθανάτοις πλάττοντι ἵπποις, ἄκρων ἐπὶ κυμάτων θέουσι. καὶ ὅσα ἄλλα περὶ τοιούτων ἵππων ἡ ποίησις ἔφρασεν. Ἐπίσσωτρα δὲ, ὅτι τε οἱ κανθοὶ τῶν τροχῶν, καὶ πόθεν ἡ λέξις παράγεται, ἀλλαχοῦ προείρηται. δοκεῖ δὲ καὶ ἡ λέξις αὕτη, ἔλλειψιν ἔχειν τοῦ σ ἐν τῇ παραληγούσῃ, κατὰ τὸ, γνωστὸς, γνωτός. καὶ τὰ ὅμοια. ἐπίσσωτρα γὰρ ἤγουν σωστικὰ τῶν τροχῶν, τὰ ἔξω αὐτῶν σιδήρεα κύκλα, ἤγουν οἱ κανθοί. Ὁ δὲ συντόμως δρόμος ἱππείως δηλοῦται κόνις, στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι. πολὺς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς ἵππων ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. λόφος δὲ ἐπί τε βοῶν καὶ ἵππων καὶ ἡμιόνων, τόπος τοῦ τραχήλου, ᾧ ἐπιτίθεται ὁ ζυγός. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δηλοῦται. ὅθεν καὶ νότος εὔλοφος παρὰ σοφοκλεῖ, ὁ εὔθετος. καὶ λοφιὰ, ἡ τοῦ τοιοῦτον τόπον τρίχωσις. καὶ καταλοφάδια, ἐπίρρημα ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ λόφουρα ζῷα, τὰ οὐρὰν καὶ λοφιὰν ἔχοντα. γίνεται δέ φασιν λόφος, ἀπὸ τοῦ λέπω τὸ ἐκλεπίζω λόπος καὶ λόφος. ἀφ' οὗ ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφάγιον. σημαίνει δέ ποτε, καὶ ἁπλῶς τράχηλον, ὡς ἐν τῷ, κνήμας ἠδὲ λόφον ἀμφί τε μηρούς. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ ἄκρον ἐκ τριχῶν ἐπανάστημα τῆς περικεφαλαίας. ὡς τὸ, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευε. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ ὕψους ὄρεινοῦ, ὅθεν καὶ γήλοφος, καὶ κολωνὸς. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λόφου, καὶ λοφνίδες παρὰ λυκόφρονι αἱ ἐξ ὄρους μονόξυλοι λαμπάδες. Περὶ δὲ τοῦ ἀνεκήκιε, προείρηται. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα σαφῶς δηλοῖ ὡς τὸ ματᾶν, στάσιν καὶ βραδυτῆτα ματαίαν σημαίνει. φησὶ γάρ. οὐδ' ἐμάτησε σθένελος ἀλλ' ἐσσυμένως ἔλαβεν ἄεθλον, ὁ τοῦ ἑταίρου διομήδους δηλαδή. Ἰστέον δὲ ὅτι δύναται τὸ οὐκ ἐμάτησε. καὶ ἄλλως, οὐκ ἀπὸ τοῦ μάτην γίνεσθαι. ἀλλ' ὡς ἀπὸ τοῦ μῶ μάσσω τὸ ζητῶ. ἵνα λέγῃ ὡς οὐκ ἐζήτησε τὸ τρίποδα, ἀλλ' εὐθὺς ἥψατο τοῦ πράγματος. ὥς τε καὶ ματᾶν κατὰ λόγον τοῦτον, τὸ οἱονεὶ ζητεῖν καὶ ἐνίστασθαι καὶ μὴ θέλειν ἐγχειρεῖν ἔργῳ. Σημείωσαι δὲ καὶ ὡς διαφορὰ τοῦ ἄγειν ἐνταῦθα καὶ φέρειν τὸ, δῶκε δ' ἄγειν γυναῖκα, τὴν ἔμψυχον. καὶ τρίποδα φέρειν, τὸν ἄψυχον. ὃν εἰκὸς, ὑπὸ διομήδους ἀνατεθῆναι ὕστερον ἐν δελφοῖς ὡς δῆλον ἐξ ἐπιγράμματος τοῦδε. χάλκεός εἰμι τρίπους, πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα, καί μ' ἐπὶ πατρόκλῳ θῆκε πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς. τυδείδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς διομήδης νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν ἑλλήσποντον. Ὅτι ἐπικρίνει αὐτὸς ὅμηρος, δόλῳ νικηθῆναι μενέλαον ὑπ' ἀντιλόχου. φησὶ γάρ. κέρδεσιν οὔτι τάχει γε παραφθάμενος μενέλαον. διὸ καὶ εἰς λογομαχίαν ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ ἀπείσεται ἄτερ ἀγῶνος τὸ ἄεθλον ὡς ῥηθήσεται. Ὅτι πρὸ μικροῦ μὲν, ἁρμάτων ἐναγωνίως τρεχόντων διάστασιν, ἐδήλωσεν ἐκ δίσκου. εἰπὼν, τοσοῦτον ἐπιδραμεῖν τοὺς ἀντιλόχου ἵππους ἔμπροσθεν τῶν μενελάου, ὅσον δίσκου οὖρα κατωμαδίου. ἐνταῦθα δὲ μεμνημένος ἐπαναληπτικῶς καὶ ἐκείνου τοῦ διαστήματος, λείπεσθαι τοῦ ἀντιλόχου λέγει τὸν μενέλαον. ὅσον τροχοῦ δίεστηκεν ἵππος τοῖς ὀπισθίοις δηλαδὴ ποσὶν, ἐν τῷ ὑπεζεῦχθαι ἅρματι καὶ θεῖν. καὶ πόσον τοῦτο; οὐ πολύ φησι. ψαύουσι γὰρ ἐπισσώτρου τρίχες αἱ τῆς οὐρᾶς. εἶτα τὸ αὐτὸ ἄλλως λέγων ἐν κόμματι, φησίν. ὁ δὲ, ἄγχι μάλα τρέχει. τουτέστιν ὁ δὲ τοιοῦτος ἵππος, τρέχει ἐγγὺς ὢν κατ' αὐτὸν ἐπίσσωτρον. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἑτέρως φράζων, φησίν. οὐδὲ πολλὴ χώρα μέσον τοῦ ἵππου καὶ τοῦ τροχοῦ. ἀλλὰ δηλαδὴ κατὰ τὸ μῆκος οὐρᾶς ὡς προείρηται. φράζει δὲ ταῦτα ὅμηρος οὕτω. ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥα ἄνακτα ἕλκῃσι πεδίοιο τιταινόμενος σὺν ὄχεσφιν. τοῦ, μέν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι οὐραῖαι. ὁ δέ τ' ἄγχι μάλα τρέχει. οὐδέ τι πολλὴ χώρη μεσσηγὺς, πολέος πεδίοιο θέοντος, ὃ διασαφητικόν ἐστι τοῦ, τιταινόμενος πεδίοιο, τόσσον μενέλαος ἀντιλόχου λείπετο. ἀτὰρ τὰ πρῶτα, καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο. καὶ ἕτω μὲν κἀνταῦθα. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τὸν μηριόνην λείπεσθαί φησι μενελάου, δουρὸς ἐρωήν. πρὸ δὲ τούτων, ἑτεροίως ἔφραζεν ἐγγύτητα τῶν εὐμήλου καὶ διομήδους ἵππων. ἔνθα δίφρου ἐπιβησομέ-

νοις ἐῴκεσαν θερμαίνοντες πνοῇ τὸ τοῦ Εὐμήλου μετάφρενον. ἐν δὲ τῷ τῆς δρομικῆς ἀγῶνι, κοινὸν γινόμενον καὶ ἴχνεσιν τύψις καὶ ἆσθμα κατὰ κεφαλῆς, ἐνδείκνυται τεχνηέντων δύο πλησιασμόν. καὶ καλαῦροψ δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς, ὑπερβολὴν δηλώσει δίσκου ἀφέσεως. οὕτω καὶ τὰ τοιαῦτα ποικίλος καὶ πόριμος μαρτυρεῖ ὁ ποιητής. Ὅρα δὲ ὅτι μετὰ τό, ἐν δ' ἔτι πολλὴ χώρη μεσσηγύς, ἐπαναλήψει χρᾶται βραχεῖᾳ ὁ ποιητὴς πρὸς ἀνάμνησίν τι καὶ ἔνδειξιν τοῦ χρᾶσθαι συνολογεῖν ἐν καιρῷ τὰ εἰς πλάτος περιφρασμένα. εἰπὼν γὰρ ἤδη πρὸ ὀλίγων ἐν δυσὶ στίχοις τὰ περὶ τοῦ κατωμαδίου δίσκου, ἐνταῦθα ἐν ὀλίγοις αὖθις ἐκεῖνα ἀναλαλεῖ. εἰπὼν ὅτι τὰ δὲ πρῶτα, καὶ ἐς δισκοῦρα λέλειπτο. ἡ δισκοῦρα, ὡς προγέγραπται. ἡ δὲ αἰτία τῆς ὕστερον ἄγαν ἐγγύτητος, τὸ τάχος τῆς αἴθης, φησὶ γάρ. ἀλλά μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππου τῆς Ἀγαμεμνονίης καλλίτριχος αἴθης. καὶ εἴπερ ἔτι προτέρω ἤτοι προσωτέρω γένοιτο δρόμος ἀμφοτέροισι, παρήλασεν ἄν, οὐδ' ἀμφήριστον ἔθηκε, τὸν δρόμον δηλαδή. ὁ δὲ λόγος οὗτος, καὶ ἐπὶ ἄλλων παρὰ βραχὺ ἐλθόντος τοῦ νικῆσαι, ῥηθείη ἄν ποτε. Ὅρα δὲ ὅτι ζύγιος ἵππος ἕλκειν ἐῤῥέθη ἅπαντα. φέρειν γὰρ εἰπεῖν ἢ ἄγειν, οὐκ ἐνέκρινεν Ὅμηρος. κέλητος γὰρ ταῦτα. διὸ καὶ ἐπήγαγε τό, σὺν ὄχεσφιν. ἅπερ ἕλκων ἵππος, συνέλκει πάντως καὶ τὸν ἀναβάτην. Τὸ δὲ ψαύουσι, πάνυ καιρίως ἐπὶ βραχείας κεῖται θέσεως, ὁποία καὶ ἡ τῶν οὐραίων ἐνταῦθα τριχῶν, αἳ ἀκροθιγῶς ἅπτονται τροχοῦ, ὡς δοκεῖν ψαύειν αὐτόν. ὅθεν τὸ ψαύειν παράγεται καὶ τὰ ψαύσει ἐοικός. γίνεται δὲ τὸ ψαύειν, ἐκ τοῦ ψάω αἰολικῇ ἐπενθέσει τοῦ υ. ὁμοίως τῷ λάω λαύω καὶ ἀπολαύω. χράω χραύω τὸ καταπίνω. ἄω αὔω τὸ λάμπω. χράω χραύω τὸ παρ' Ὁμήρῳ. ὡς τό, χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον. καὶ τὰ ὅμοια. ἡ δὲ ῥηθεῖσα μεσσηγὺς χώρη, ἀέριον διάστημα δηλοῖ μεταξὺ τεινόμενον ἵππου καὶ τροχοῦ. ἵππου δέ, συντόνως ὑφ' ἅρματι θέοντος. τοῦ τοιούτου γὰρ αἱ οὐραῖαι τρίχες οὐ χαλαραί, ἀλλ' εἰς μῆκος δηλαδὴ ὀρθιάζουσαι. Τὸ δὲ λείπετο καὶ τὸ λέλειπτο, καὶ τοῖς ἄρτι κοινολεκτεῖται· τὸν γὰρ ἁπλῶς ἡττηθέντα, λειφθῆναι φαμέν. Τὸ δὲ ὀφέλλεσθαι, οὐ μόνον ἐπὶ ἔργων ἁπλῶς, ἀλλ' ἤδη καὶ ἐπὶ προθυμίας. δῆλον δὲ ὡς ἐκ τοῦ τοιούτου ῥήματος, οὐ μόνον ὁ ὄφελος δι' οὗ αὔξεταί τις ὁπωσοῦν, ἀλλὰ καὶ ἡ ὠφέλεια κατ' ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ ἐν Ὀδυσσείᾳ οἰκωφελίη. Ἰστέον δὲ ὅτι αἴθη βαρυτόνως ἡ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἵππος κατά τινα κυριωνυμίαν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἐπιθέτου. αἰθὸς γὰρ ὀξυτόνως, ὁ δηλαδὴ ἀπηνθρακωμένος, κατὰ τό, αἰθὸς γεγένημαι παρὰ τῷ κωμικῷ. ὅθεν οὐ ἵππος αἴθη, ἢ πυῤῥά, καὶ ὡς εἰπεῖν, αἴθων ἵππος.

Ὅτι αἴτιον τοῦ λειφθῆναι ὡς ὀπισωτέρω ἐῤῥέθη, τὸν Μηριόνην Μενελάου δουρὸς ἐρωήν, ἤγουν εἰς ὅσον ἂν ἔλθοι ἀφεθὲν δόρυ, τὸ τοῦ ἡνιόχου τε καὶ τῶν ἵππων ἀχρεῖον. βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν φησὶ καλλίτριχες ἵπποι. ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι. καὶ ὅρα τὸ ἐν ἀγῶνι. ἐν πολέμῳ γὰρ τὸ ἐλαύνειν ἅρμα, οὐκ ἦν ἥκιστος ὁ Μηριόνης· οὐ γὰρ ἂν τῷ Ἰδομενεῖ αὐτὸς ἡνιόχευεν. γίνεται δὲ τὸ ἥκιστος, παρὰ τὸ ἦκα ὃ ἐστὶν ἡσυχῆ ἠρέμα, ἤτοι ὀλίγον. ὅθεν καὶ ἥκιστα ἐπιῤῥηματικῶς τό, οὐδόλως καὶ οὐχ ἥκιστα, τὸ μάλιστα. εἰ δὲ τὸ μὲν ἦκα ψιλοῦται κοινότερον, τὸ δ' ἐξ αὐτοῦ παράγωγον τό, ἥκιστος, δασύνεται, ἀλλὰ δοκεῖ καὶ ἐκεῖνο δασύνεσθαι ἐπιεικῶς. δῆλον δ' ὅτι ἐξ οὐδετέρου πληθυντικοῦ εὐθείας τὸ ἥκιστον. γίνεται τὸ ἥκιστα ἐπίῤῥημα. ἔστι δὲ ἥκιστος, ὁ ὀλίγος καὶ οὐδαμινός. ὁ Μηριόνης μέν, οὕτω τέταρτος ἤλασεν. υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο, πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων. ἑλκ-

Αὐτὰρ Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος,
Λείπετ' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἐρωήν.
Βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι.
Ἥκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαυνέμεν ἅρμ' ἐν ἀγῶνι.
Υἱὸς δ' Ἀδμήτοιο πανύστατος ἤλυθεν ἄλλων,
Ἕλκων ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσοθεν ἵππους.
Τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Στὰς δ' ἄρ' ἀργείοις, ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε.
Λοῖσθος ἀνὴρ ὥριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους.
Ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἄεθλον ὡς ἐπιεικὲς
Δεύτερ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον ὡς ἐκέλευε.
Καί νύ κεν οἱ πόρεν ἵππον, ἐπήνησαν γὰρ ἀχαιοί,
Εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατ' ἀναστάς.
Ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἴ κε τελέσσῃς
Τοῦτ' ἔπος, μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον.
Τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω,
Αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
Εὔχεσθαι, τό κεν οὔ τι πανύστατος ἦλθε διώκων.
Εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς. ἔστι δὲ χαλκὸς

ἅρματα

Καὶ πρόβατ'. εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ, καὶ μεῖζον ἄεθλον.
Τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
Ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν ἀχαιοί.
Τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω. περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω
Ἀνδρῶν ὅς κε θέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι.
Ὣς φάτο. μείδησεν δὲ ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς,
Χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος.
Καί μιν ἀμειβόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἀντίλοχ', εἰ μὲν δή με κελεύεις οἴκοθεν ἄλλο
Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τελέσσω.
Δώσω οἱ θώρηκα τὸν, ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Χάλκεον. ᾧ πέρι χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
Ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται.
Ἦ ῥά. καὶ Αὐτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
Οἰσέμεναι κλισίηθεν. ὁ δ' ᾤχετο, καί οἱ ἔνεικεν.
Εὐμήλῳ δ' ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.

ἅρματα καλά, ἐλαύνων πρόσσωθ' ἵππους. τὸν δὲ, [illegible] ᾤκτειρεν ἀχιλλεύς. διὸ [illegible] φασὶν ὅτι δεῖ τοὺς τῆς ἀξίας δυστυχοῦντας ἐλεεῖν. καὶ μὴ ἐθέλειν τύχην ὑπερτερεῖν ἀρετῆς. ὅμως δὲ καὶ ὡς θετταλὸν ὄντα τὸν εὔμηλον ἐλεεῖ. καὶ στὰς ἐν μέσσῳ, ἔφη. λοῖσθος ἀνὴρ ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. ὃ δὴ καὶ εἰς παροιμίαν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν κατά τι εὐδοκιμούντων εἰ τελευταῖοι ἐκπίπτοιεν. καὶ ἐθέλει μὲν ὁ ἀθλοθέτης ἀγαθόν τι ἐπ' αὐτῷ, εἰπών. ἀλλ' ἄγε δή οἱ δῶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικὲς, δεύτερ'. ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω τυδέος υἱός. καὶ πάντες ἀχαιοὶ ἐπῄνεον ὡς ἐκέλευε. καὶ πόρεν ἂν φησὶν ἵππον τῷ εὐμήλῳ, εἰ μὴ ἄρ' ἀντίλοχος δικαίως ἀναστὰς ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ῥηθήσεται, κωλύει. καὶ νικᾷ λέγων. καὶ εἰς μειδίαμα τὸν ἀχιλλέα προκαλεῖται. καὶ αὐτὸς μὲν, λαμβάνει τὰ δευτερεῖα. εὐμήλῳ δὲ δίδωσιν ἀχιλλεὺς θώρηκα. ὃν φησὶν ἀστεροπαῖον ἀπηύρων ἤγουν ἀφειλόμην, χάλκεον. ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο ἀμφιδεδίνηται. πολέος δέ οἱ ἄξιος ἔσται ὡς πολύτιμος. δηλοῖ δ' ἐν τούτῳ ἡ ἀμφιδίνησις τοῦ κασσιτερίνου χεύματος. τὸ γάνωμα. ὅπερ ἐπινενόηται πρὸς ἀργυροῦ ὑποκόρισμα. καὶ εἰς ἀπάτην οὐ μόνον τῶν ἄλλως βλεπόντων, ἀλλά που καὶ τοῦ ἔχοντος. Ὅρα δ' ἐν τούτοις ῥοπὴν δίκης εὐτέχνως πεποιημένον τῷ ποιητῇ. δι' οὗ ὁ μὲν ἄριστος εὔμηλος, καταπίπτει τῶν πρωτείων. ὁ δὲ πέμπτος μηριόνης καὶ ἥκιστος, εἰς μεῖζον τὸ τοῦ τετάρτου ἆθλον ἀνάγεται. πανύστατον δὲ τὸν ἄδμητον μὲν, καλῶς εἶπεν ὁ ποιητής. ἀντίλοχος δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς πανύστατον ἐρεῖ τὸν τρίτον μενέλαον, οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ κατὰ λύπην καὶ θυμόν. Τὸ δὲ ἕλκων, ἔχει τι ἀστεῖον τῇ ποιητικῇ, εἴπερ οὕτως ὁ εὔμηλος ἐσχημάτισται ὡς αὐτὸς ἕλκων τὸ ἅρμα κατά τινας καὶ τοὺς ἵππους ἐλαύνων, ἀδρανεῖς προϊόντας, ὡς εἴπερ ἡγεῖτο αἰδοῖ τοῦ ὕδους. νοητέον δ' ἐνταῦθα κατὰ τὸν συλλογισμὸν ποιητικοῦ, εὐπειθεῖς καὶ πάνυ ἡμέρους τοὺς τοῦ εὐμήλου ἵππους. εἰ δὲ κακῶς παθὼν ἐν ᾧ πεσεῖν, εἶτα καὶ διὰ οὕτω δολιχοῦ ἱπποδρόμου τὸ ἅρμα ἕλκει, τὸ ῥωμαλέον συλλογιστέον τοῦ ἥρωος. καὶ οὕτω μέν τινες, ἕτεροι δὲ ἐνόησαν, ὅτι εὔμηλος οὐκ ἐφ' ἅρματος πάντως ἦλθεν ἀλλὰ δὴ ἕλκων τὸ ἅρμα, ἐκ τοῦ ἐμπεσεῖν κατά τι αὐχένας καὶ πλευρὰς ὡς οἱ ζευγηλάται τῇ μάστιγι τοὺς ἵππους προκαλούμενος ἤπου καὶ πλήττων, ἤλαυνε. συνεχῶν καὶ ὑποζεύξας αὖθις κατὰ τὸ σιωπώμενον, αὐτούς. ὤκνησε γὰρ ἐπιβῆναι ἅρματος. κρίνας, πεζῇ θριαμβεῦσαι δεδυστυχηκότα ἑαυτὸν, διὸ καὶ οἰκτείρεται. οἰκτείρειν δὲ κυρίως, τὸ λαλεῖν λόγους οἳ κινοῦσιν εἰς οἶκτον ἤτοι ἔλεον. τοιοῦτος δὲ καὶ ἐνταῦθα λόγος τὸ, λοῖσθος ἀνὴρ ὁ ἄριστος καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ λοῖσθος, παρονομασθὲν μετ' ὀλίγα, λοισθεὺς εὑρεθήσεται. ὁμοίως δὲ, μελάνθιος μελανθεύς. ἡνίοχος ἡνιοχεύς. Τὸ δὲ δεύτερα, ὤφειλε μὲν δεύτερον εἶναι ὡς πρὸς τὸ ἀέθλιον καθὰ καὶ προδεδήλωται ἵνα ᾖ δῶμεν ἀέθλιον δεύτερον. ἐπληθύνθη δὲ ἀττικῶς καὶ αὐτὸ, ἵνα καὶ τῷ μέτρῳ χρησιμεύσῃ, οὐχ ὑποκοριστικὸν δὲ τὸ ἀέθλιον. οὐ γὰρ εἰώθεν ἁπλῶς οὕτω σχηματίζειν ὁ ποιητὴς ὑποκορισμούς, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐφάνη. παρωνόμασται δὲ, ἐκ τοῦ ἄεθλον, ὁμοίως τῷ ἴχνιον, καὶ τοῖς τοιούτοις. Τὸ δὲ ἐπῄνεον, ἐδιπλασίασεν ὁ ποιητὴς εἰπὼν εὐθὺς πάλιν κατωτέρω ἐπῄνησαν γὰρ ἀχαιοί, καὶ δηλοῖ τῇ ταυτολογίᾳ, τὴν τοῦ ἐπαίνου ἐπιμονήν. τοῦ δὲ ἐπαινῆσαι καὶ μετ' ὀλίγα κεῖται χρῆσις. καὶ παρ' ἡσιόδῳ δὲ ἐν τῷ, τὴν μαντικὴν ἐπαινήσειε νοήσας. Ὅτι ἐλθομένου ὡς ἐῤῥέθη τοῦ ἀχιλλέως, εὐμήλῳ τῷ ἀρίστῳ μὲν δυστυχήσαντι δὲ, δοῦναι τὸ δεύτερον ἀέθλιον, ἀντεχόμενος αὐτοῦ ἐναγωνιώτερον ὁ ἀντίλοχος φησίν. ὦ ἀχιλλεῦ, μάλα τοι κεχολώσομαι αἴκε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος. τὸ δοῦναι δηλαδὴ εὐμήλῳ δεύτερον ἄεθλον ὑστάτῳ ἥκοντι. μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον. τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβεν ἅρματα καὶ ταχέ' ἵππω αὐτός τ' ἐσθλὸς ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν εὔχεσθαι. τό περ ἤγουν διὸ, ἢ οὕτως ἂν, οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκων. Καὶ ὅρα τὴν σύντομον τοῦ νεστορίδου ῥήτορος ἀντίθεσιν καὶ λύσιν. εἰπὼν γὰρ, τοῦτο φρονεῖν τὸν ἀχιλλέα δικαιολογικῶς, ὅτι ἐσθλὸς ἀνὴρ ὁ εὔμηλος αὐτός τε ἐβλάβη καὶ τὸ ἅρμα καὶ οἱ ἵπποι, καὶ διὰ τοῦτο ἐλεητέον καὶ δοτέον αὐτῷ τὸ γοῦν δεύτερον ἔπαθλον, λύει φάμενος ὅτι ὤφελεν εὔξασθαι, καὶ οὐκ ἂν τοιαῦτ' ἔπαθε.

καὶ

καὶ ἔστι φασὶν ἡ λύσις, δηλονότι. ἡ μὲν γὰρ ἀντίθεσις, δυστυχίαν Εὐμήλου προβάλλεται. ἡ δὲ λύσις, περιφανῶς τῶν θεῶν αἰτιᾶται αὐτόν. καί πως λέγει ὡς εἰ καὶ δὴ δυστυχίαν ἄξιος οἴκτου Εὔμηλος, ἀλλὰ μίσους ἄλλως ἄξιος, ὅτι οὐκ ηὔξατο. ἐνταῦθα νοητέον ἐστὶν ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὁ Ἀντίλοχος ηὔξατο φθάσας τῆς νίκης. ὃ δὲ ἄν, ἄλλως ὠνείδιζεν Εὐμήλῳ τὸ μὴ εὔξασθαι. Ὅτι δὲ δικαιοῖ ὁ νεανίας ἐνταῦθα, ἐπεσημήνατο ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, Ἀντίλοχος μεγαθύμου Νέστορος, Πηλείδην Ἀχιλῆα δίκῃ ἠμείψατο ἀναστάς, ἤγουν δικανικῶς. τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ δικαίως τὸ δίκῃ φασίν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, Νέστορος υἱός, οὐ λίαν ἐκ περιττοῦ κεῖται, ἀλλ' εἰς ἔμφασιν τοῦ, καὶ τὸν υἱὸν ῥητορικὸν ὡς εἰκὸς εἶναι τοιούτου δὲ ῥήτορος ἐκγενόμενον. Τὸ δὲ κεχολώσομαι, μετὰ ἀπειλῆς τινος διαβεβαιώσεως ἔτι δὲ καὶ κατὰ τὴν ἐν δίκαις προαναφώνησιν εἴρηται. διὸ καὶ ἀμείδησεν Ἀχιλλεύς. καὶ μᾶλλον ἐπεὶ προσέκειτο εἰπὼν ὁ ἑταῖρος, ὡς εἴπερ αὐτὸν οἰκτείρεις, ἔστι σοι πολλὰ ὧν ἀνελών, δὸς καὶ μεῖζον ἄεθλον. δῆλον γὰρ ὡς οἰκτιρμοῦ χάριν δώσεις καὶ οὐχ ὡς ἄθλιον. ἔτι δὲ μάλιστα ἐμείδησεν, ἐπεὶ ἔφη περὶ τῆς ἵππου ἐστὶ χερσὶ μαχέσασθαι τῷ βουλομένῳ πειρηθῆναι. καθά πως καὶ Ἀχιλλεὺς ἔφη, τῶν δ' ἄλλων ἅ μοι ἐστὶ θοῇ παρὰ νηΐ, τῶν, οὐκ ἄν τι ἕλοις. ἐμφαίνεται τοίνυν οἰκείαν ὁ ἥρως ἐν τῷ Ἀντιλόχῳ φαντασάμενος, μειδιᾷ. καὶ ἄλλως δὲ μειδιᾷ ὁ γλυκὺς εἰπεῖν Ἀχιλλεύς, ἐπεὶ καὶ τῷ Ἀντιλόχῳ ἀστεία ἡ ὅλη λαλιὰ φαίνεται. τοίνυν ἀποτεινόμενος ἀστείως πρὸς τὸ κεχολώσομαι ὡς οἷα δεσποτικῶς ῥηθέν, φησίν. εἰ μὲν δή με κελεύεις καὶ οἴκοθεν ἄλλο Εὐμήλῳ ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δίκαιον καὶ τὸ, πλείω. δώσω οἱ θώρηκα καὶ ἑξῆς. καὶ δίδωσιν εὐθὺς Εὐμήλῳ μεῖζον ἄεθλον, τὸν τοῦ Ἀστεροπαίου ὡς ἐρρέθη θώρηκα, κλισίηθεν ἀχθέντα. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸ κεχολώσομαι, δικανικῶς ἐνταῦθα ὑπολαλεῖται, ἀμύνασθαι γὰρ ἡ λέξις παρεμφαίνει. λέγει καὶ μάχην μελετᾷ ὁ τοιοῦτος εἰπὼν Ἀντίλοχος περὶ τῆς ἵππου. ἀμύνεσθαι δὲ καὶ μάχεσθαι, οὐκ ἂν εἴη δίχα τοῦ καὶ χολοῦσθαι. ὅτι δικανικός ἐστι καὶ τὸ ἀμυντικόν, δηλοῖ ὁ ἐθελήσας ὁρίσασθαι τὴν ῥητορικὴν διὰ τοῦ, ἀνδρὸς ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Τὸ δὲ μέλλεις ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον, ἀορίστως εἶπε. δυνάμενος μὲν εἰπεῖν, ἀφαιρήσεσθαί με. ὀκνήσας δὲ τάχα διὰ τὸ δεδιέναι τὸν Μενέλαον ὡς ἐρίσει δικαίως ἐν τῷ τοῦ δευτερείου. διό φησιν ὅτι ἁπλῶς ἄεθλον ἀφαιρήσει, ἑτέρῳ οὐ μὴν τῷ Εὐμήλῳ προσῆκεν. Τὸ δὲ οὔ τι πανύστατος ἦλθεν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ ὁ ῥήτωρ παῖς ἔφη. ὡς γὰρ ἄν τινος λέγοντος καὶ πῶς σὺ εὐξάμενος οὐκ ἦλθες πρῶτος; λέγει μονονουχὶ ὅτι οὐ μὴν οὐδὲ πανύστατος ἦλθον ὅ ἐστι δεύτατος, ἀλλὰ δεύτερος μετὰ τὸν πρῶτον. Ἰστέον δὲ ὅτι πλουσίου δωρουμένου τὸ ἀλλότριον φίλῳ τινί, κωλυτικόν τό, εἰ δέ μιν οἰκτείρεις, καί τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ, ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολύς. ἔστι δὲ χαλκὸς καὶ πρόβατα. εἰσὶ δέ τοι δμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι. τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελὼν δόμεναι ἢ ὕστερον λαβών, δόμεναι ἤγουν δὸς καὶ μεῖζον ἄεθλον. ἠὲ καὶ αὐτίκα νῦν ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί τυχόν, ἤδη δέ τις. ὁ δὲ τοιοῦτος πλούσιος ἔχοι ἂν ἀντεπιρρητεῖσθαι τό, εἰ μὲν δή με κελεύεις καὶ οἴκοθεν καὶ ἑξῆς. καὶ εἰσὶν ἐκεῖνα μὲν, Ἀντιλόχου λόγοι. ταῦτα δὲ, Ἀχιλλέως. οὕτως ἡ πρὸς Ἀντίλοχον φιλία φαίνεται καὶ ἐν τῷ, μείδησεν Ἀχιλλεὺς χαίρων Ἀντιλόχῳ ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος. Ἐν τούτοις δὲ σημείωσαι καὶ ὅτι οὐχ ὡς κτήματος διὰ σμικρολογίαν ἀντιποιεῖται τῆς ῥηθείσης ἵππου Ἀντίλοχος, ἀλλ' ὡς ἐπάθλου. χρυσοῦ φασὶ νέος ἦθος ἔχων, καὶ φιλότιμος ὢν τῆς νίκης. ὃ φύσει πάντες πάσχομεν νικᾶν ἐθέλοντες. διὸ οὐ φθονεῖ καὶ μεῖζον δοθῆναι τῷ ἀντιπάλῳ, κτῆμα πάντως ἐκείνῳ καὶ δῶρον λογισθησόμενον. αὐτὸς δ' αἱρεῖται τὸ ἔλαττον. τιμιότητι μεῖζον κρίνων αὐτό. διὸ καὶ Ἀχιλλεὺς ἀγαλλιασάμενος, ποιεῖ οὕτω. καὶ ἑτέρως δὲ φάσαι, τιμῆς ἀντιποιεῖται Ἀντίλοχος. καὶ οὐ χαίρει γέρας ἀφαιρούμενος οἰκεῖον. ἀλλὰ δικαιολογεῖται περὶ τούτου τῷ Ἀχιλλεῖ ὃς πεπειραμένος, οἶδεν οἷόν ἐστιν ἡ τοῦ γέρως ἀφαίρεσις. φράζει δ' Ἀντίλοχος οὕτω περὶ τοῦ δευτερείου, ἤγουν τῆς ἵππου. τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω. περὶ δ' αὐτῆς πειρηθήτω ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλῃσιν ἐμοὶ χείρεσσι μάχεσθαι. περιμάχητος ἄρα ἡ ἵππος αὕτη. ὅτι δὲ τὸ χερσὶ μάχεσθαι διαστολὴν ἔχει τοῦ θυμομαχεῖν καὶ λογομαχεῖν, προδεδήλωται. ὡς δὲ ἤδεα τὰ ἔπαθλα, δηλοῖ μὲν καὶ ἡ ἄρτι ἔρις. καὶ ἐφεξῆς δὲ, ἡ κατὰ τὸν Μενέλαον. καὶ τό, Εὐμήλῳ ἐν χερσὶ τίθει τὸν ῥηθέντα θώρακα. ὁ δὲ δέξατο χαίρων. μάλιστα δὲ ἡ τούτων ἡδύτης ἐν τῇ κοινῇ τῶν ἀεθλευόντων ὑπολήψει σαφῶς διαφαίνεται ἀεί. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ προκλητικὸν τοῦ ἐφεξῆς, τό, τῆς δ' αὐτῆς πειρηθήτω καὶ ἑξῆς. οἶδε γὰρ ὁ ἀγχίνοος Νεστορίδης ὡς ἐρίσει δι' αὐτὴν ὁ Μενέλαος. καὶ ὅτι ἐν τῷ, πρόβατά ἐστι δμωαὶ καὶ μώνυχες ἵπποι, ἀπλοϊκῶς ἐστι οὐ κατά τινα ταμίαν τάξιν ὁ Ἀντίλοχος ἔφασκεν οἷα καὶ σχεδιάζων καὶ χολούμενος. διὸ καὶ δεῖν ἐνταῦθα εἰς οὐδὲν δέον ἐχρήσατο συνεκδοχαῖς, ἤγουν συλλήψεσι. μνείᾳ μὲν προβάτων, συνεκδεξάμενος καὶ βόας καὶ αἶγας. ἵππους δέ γε σὺν πρεσβευτοῖς, ἰδίᾳ ἐκλαλήσας. τῷ ἀνελεῖν δὲ ἤγουν κάτωθεν ἐκ γῆς ἀναλαβέσθαι χρυσὸν καὶ χαλκὸν καὶ τὰ τοιαῦτα, συλλαβὼν καὶ πρόβατα καὶ ἵππους καὶ λοιπά, ὧν οὐκ ἔστιν οἰκεῖον τὸ ἀνελεῖν. δοκεῖ δὲ ἀστείως ἐν τῷ χρυσὸς πολὺς ὑποδάκνειν τὸν Ἀχιλλέα, εἰ οὕτω πολύχρυσος ἄν, βραχύ τι χρυσοῦ προὐβάλλετο εἰς ἄεθλον. ἔχει δέ τι δριμὺ καὶ τό, τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω. παρῳδεῖν ἐκ τοῦ, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, τὴν Χρυσηίδα δηλαδή. εἰς Ἀγαμέμνονα πρὸ τούτων ἀντιποιεῖτο παλαίτερον ὡς γέρας, καθὰ καὶ ὁ Μενέλαος ἀντιποιήσεται τῆς ἵππου μετ' ὀλίγα. πρὸς ὃν δυνήσεται εἰπεῖν ὁ Ἀντίλοχος, τό, τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω, καθὰ καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖ ἔφη τό, τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρὸς ἃ δὴ μειδιᾷ ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὅτι μετὰ δίκην Ἀντίλοχος ἄεθλον τὸ δεύτερον λαβὼν, ὃ τοῖς δευτέροις ἀγῶσι προὐτέθη, ἀντιποιεῖται μὲν Μενέλαος, ἐπεὶ πρὸ αὐτὸν ἐνίκησε, κέρδεσι κατὰ τὴν ποιητὴν οὔτι τάχει τὸν φθάμενος. καὶ τὸ ῥηθὲν ἆθλον τὴν ἵππον εἰς ἑαυτὸν ἕλκει. καὶ ἐπεὶ ἔφη Ἀντίλοχος τὴν δ' ἐγὼ οὐ δώσω· τῇ δ' αὖ τις πειρηθήτω καὶ ἑξῆς. οὐ κεχολώσεται κατ' ἐκεῖνον ὁ Μενέλαος, ἀλλὰ ἤδη χολοῦται ἄμοτον καὶ ἀνίσταται θυμὸν ἀχεύων. καὶ ὁ κῆρυξ μὲν σκῆπτρον ἐν χερσὶν αὐτοῦ τίθησι, καὶ σιωπῆσαι κελεύει Ἀργείους. Μενέλαος δέ, φη-

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο θυμὸν ἀχεύων,
Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος. ἐν δ' ἄρα κῆρυξ
Χειρὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν
Ἀργείους. ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φώς.
Ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας;
Ἤισχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους
Τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν, οἵ τοι πολὺ χείρονες ἦσαν.
Ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ.
Μήποτέ τις εἴπησιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων.
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βιησάμενος Μενέλαος,
Οἴχεται ἵππον ἄγων ὅτι οἱ πολὺ χείρονες ἦσαν
Ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε.
Εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινα φημὶ
Ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται.
Ἀντίλοχ' αἶ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ἣ θέμις ἐστὶ,
Στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος. αὐτὰρ ἱμάσθλην
Χερσὶν ἔχε ῥαδινὴν ᾗπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες.
Ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον ἐννοσίγαιον
Ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι.

σίν. Ἀντίλοχε πρόσθε πεπνυμένε, ποῖον ἔρεξας; ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δέ μοι ἵππους τοὺς σοὺς πρόσθε βαλὼν οἳ πολὺ χείρονες ἦσαν. ἀλλ' ἄγετ' Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, ὃ καὶ ἐν ἄλλοις ἐγράφη, ἐς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. μή ποτέ τις εἴπησιν Ἀχαιῶν, Ἀντίλοχον ψεύδεσι βιησάμενος Μενέλαος, οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ, τουτέστι τῷ Ἀντιλόχῳ, πολὺ χείρονες ἦσαν ἵπποι, αὐτὸς δὲ ἤγουν ὁ Ἀντίλοχος κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. οὕτως εἰπὼν ὁ Μενέλαος καὶ δικάσατε φάμενος ἐς μέσον, ἤγουν ἐξ ἴσου, ἵνα μέσοι γένησθε καὶ μὴ ἑτεροβαρεῖς ὥς φασιν οἱ παλαιοί. οὗ δὴ ἐκ παραλλήλου ἐφερμηνευτικὸν τὸ, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. ταυτὸν γὰρ τὸ ἐς μέσον καὶ τὸ ἐπ' ἀρωγῇ. ἤτοι μέσως καὶ μὴ κατὰ χάριν. οὕτω δεινῶς ζητήσας δικάσασθαι ὁ βασιλεὺς οἷα θαρρῶν τῷ δικαίῳ καὶ ὡς οὔ τις αὐτοῦ καταψηφιεῖται, μεταβουλεύεται ταχύ. καὶ τὸ τίμιον τὸ βασιλικὸν φυλάττων ἑαυτῷ, τοὺς μὲν αἱρετοὺς ἀφίησι δικαστάς. γνωματεύει δ' αὐτὸς ἐκεῖνος κρίνας. καὶ φησίν. εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καί μ' οὔ τινα φημὶ ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν. ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Ἀντίλοχ' αἶ δ' ἄγε δεῦρο διοτρεφὲς ἣ θέμις ἐστί, στὰς ἵππων προπάροιθε καὶ ἅρματος. αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων ῥαδινὴν ἧπερ τὸ πρόσθεν ἔλαυνες, ἵππων ἁψάμενος, γαιήοχον ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν δόλῳ ἅρμα πεδῆσαι. ταῦτα δὲ τοῦ Μενελάου μὴ φέροντος ἡττηθῆναι, ἢ λαβεῖν μὲν τὸ ἆθλον, δόξαι δὲ βιάσασθαι τῷ αὐτῷ ἡνιοχικώτερον ὄντα διὰ τὸ ἀξίωμα πλεονεκτεῖν. ῥητέον δὲ ὅτι ἔνια καὶ τῶν ἐνταῦθα ῥηθέντων ἐπῶν, δοκεῖ πη παραπλακῆναι λόγῳ περὶ δὴ ἐπὶ ἀνδρὸς θαρροῦντος τῷ δικαίῳ, ῥηθήσεται τὸ, ἀλλ' ἄγετε ὦ δεῖνα καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, μή ποτέ τις εἴπησι τάδε. ὁ δὲ τοιοῦτος εἴποι ἂν καὶ τὸ, εἰ δ' ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, ἰθεῖα γὰρ ἔσται. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις καὶ ὅτι τὸ, εἰ δ' ἄγε δικάσω, κάλλιόν ἐστι νοηθῆναι ἀντὶ τοῦ, εἰ δὲ βούλει ἄγε, καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἡρμήνευται, ἤπερ εἰπεῖν εἶα δὲ ἄγε καθὰ καὶ αὐτὸ εἴρηται. προϊὼν γὰρ εὐθὺς, λέγει. Ἀντίλοχ' αἶ δ' ἄγε δεῦρο καὶ ἑξῆς. τὸ γὰρ αἶ δ' ἄγε, ταυτόν ἐστιν, ἐὰν δ' ἄγε καὶ ἔστιν, εἰ δ' ἄγε. καὶ δοκεῖται μὲν γραφῆναι καὶ αὐτὸ, Ἀντίλοχ' εἰ δ' ἄγε. τὰ δὲ πλείω καὶ ἀκριβέστερα τῶν ἀντιγράφων, αἶ δ' ἄγε φασίν. ὁμοίως ἐστίν, αἶ δὲ λῇς, ἀντὶ τοῦ ἐὰν θέλῃς. καί ἐστιν, αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, καὶ τοῖς ὁμοίοις. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἄμοτον καὶ νῦν, τὸ πλῆρες ἁπλῶς καὶ μὴ κενὸν καὶ μόνου δεόμενον. Τὸ δὲ πρόσθε πεπνυμένε, δεξιῶς εἴρηται. ὁμολογεῖ γὰρ φρόνιμον τὰ πρὶν τὸν Ἀντίλοχον εἶναι, ἵνα τις δοθῇ μὴ πεπνῦσθαι νῦν αὐτόν. ἐνταῦθα δὲ φθάνει καὶ ἀπολογίαν τοῦ Ἀντιλόχου ἀναιρεῖν. ἵνα γὰρ μὴ ἁπλότητα ἤθους ἐκεῖνος προβάληται, φησίν, πρόσθε πεπνυμένε. ὃ δή φασι μεῖζον ἀποφαίνει τὸ ἔγκλημα. ὁ γὰρ πεπνυμένος, οὐχ ἁπλοῦς. ὅθεν καὶ ἑκὼν ἥμαρτε δολιευσάμενος. Τὸ δὲ ἔρεξας, δῆλον ὅτι οὐ διπλασιάζει τὸ ρ. Τὸ δὲ ποῖον ἔρεξας, καλῶς κεῖται. τί μὲν γὰρ ἔρεξεν, οὐκ ἐρωτᾷ ὡς πᾶσι δῆλον ἐκ θέας. πολυπραγμονεῖ δὲ τὴν τοῦ πραχθέντος φαύλην ποιότητα, ἣν καὶ ἑρμηνεύει ἐπαγαγὼν τὸ, ᾔσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετήν. καὶ ἑξῆς. λέγει δὲ καὶ νῦν ἀρετὴν ὡς καὶ κατωτέρω, τὴν ἡνιοχικήν. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ ᾔσχυνας, κυρίως λεχθέν. καὶ οὐ μόνον διότι ἀντὶ κάλλους, αἶσχος νῦν τὸ ἐναντίον τῷ κάλλει καταχεῖται τοῦ προσώπου τοῖς ἡττωμένοις, ἀλλὰ καὶ ὅτι, καλὸν μὲν ἀρετὴ πᾶσα, αἰσχρὸν δὲ ἡ

ἐναν

ἐναντίας, ἅπασαι κακίαι. αἱ δὲ γε κατὰ ψυχὴν ἀρεταὶ ὅσαι τε κατὰ πρᾶξιν καὶ αἱ διανοητικαί, ἴδια ἂν καλλισταί. ὡς λείπεσθαι, τοὺς αὖ τὰς ἀντιθέτους κακίας, αἰσχίστας εἶναι. καὶ ἀναλόγως αἰσχύνειν τοὺς ἐνισχομένους αὐταῖς. Τὸ δὲ ἔβλαψας ἵππους, κυριολεκτεῖται καὶ νῦν ὡς ἐπὶ ἐμποδισμοῦ. Τὸ δὲ τοὺς σοὺς ἵππους πρόσθεν βαλὼν, ἀντὶ τοῦ ἐπιτυχῶς ἀγαγὼν ἔμπροσθεν. ὁποῖόν τι μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, πλήθει πρόσθε βαλόντες. Τὸ δὲ ἐς μέσον δικάσσατε μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ, ἀντὶ τοῦ μέσως καὶ δικαίως ὡς εἴρηται. Τὸ δὲ Ἀντίλοχον ψεύδεσι βιασάμενος οἴχεται ἵππον ἄγων, ἀπεστατικῶς ῥηθὲν καὶ ἀσυνδέτως κατὰ ἦθος θυμοῦ, δοκεῖ καὶ ἔλλειψίν τινα ἔχειν. τὸ δὲ ἀνελλιπὲς ἦν, φάναι οὕτως, μή ποτέ τις εἴπῃ ὡς Ἀντίλοχον ἐβιάσατο Μενέλαος. Τὸ δὲ ἐπί τε, λόγον ἔχει ὡς τῶν ψογερῶν αἰτιασομένων τὸν βασιλέα οἷα μήτε ἀρετῇ εὖ εἰδότα ἡνιοχεῖν, μήτε ῥωμαλέον ὡς δύνασθαι βιάζεσθαι καὶ περιάγειν θρασεῖς ἵππους ὅπῃ χρή. Τὸ δὲ ἰθεῖα, ἐλλειπτικῶς καὶ αὐτὸ εἴρηται. εἴληπται γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ δίκη ὄνομα ἐκ τοῦ δικάσσασθαι ῥήματος. εἰς δὲ σαφήνειαν τῆς τοιαύτης λέξεως, χρήσιμον καὶ Ἡσιόδου τὸ, ἰθείῃσι δίκῃσιν, ἤτοι τὴν εὐθυτάτην δίκην. ἔστι δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ σχῆμα τοιοῦτον ἔνθα ἑπταχῆ διαμοιρᾶται ὁ εὔμαιος. Τὸ δὲ ἣ θέμις ἐστὶν, ἔοικε δηλοῦν, μὴ πρὸς Μενελάου πρώτου ἐπινοηθῆναι τὴν ἐνταῦθα κρίσιν, ἀλλ' οὕτως ἐκ παλαιοῦ τὰ τοιαῦτα θεμιστεύεσθαι. ὡς δὲ καὶ παρασημειοῦται, καὶ αὖ πάλιν ὀξύνεται ἄλλως τὸ ἦ, ἐν τῷ ἣ θέμις δεδήλωται καὶ ἐν ἄλλοις. Ῥαδινὴ δὲ ἱμάσθλη, ἡ λεπτὴ καὶ μακρὰ κατὰ τοὺς παλαιούς, καὶ διὰ ταῦτα καὶ λιγυρά. δοκεῖ δὲ γίνεσθαι, ἡ παρὰ τὸ ῥᾷον δινεῖσθαι ἤτοι κάμπτεσθαι διὰ λεπτότητα, ἢ παρὰ τὸ ποιεῖν τοὺς ἵππους ῥᾷον ἰέναι πλεονασμῷ τοῦ δ. Ἐν δὲ τῷ, αὐτὰρ ἱμάσθλην χερσὶν ἔχων, δοκεῖ περιττὸς εἶναι ὁ σύνδεσμος τεθεὶς ἀντὶ τοῦ δέ. δῆλον δὲ καὶ ὅτι συγκέκοπται ἡ ἱμάσθλη, διὰ τὸ εὐφωνότερον. τὸ γὰρ ἐντελὲς, ἱμαμάσθλη ἐστίν. ὡς δηλαδὴ εἰπεῖν, ἱμὰς ἱμάσθλης, τουτέστι λῶρος μεμαλαγμένος. Τὸ δὲ τῶν ἵππων ἅψασθαι βούλεται τοῖς ἵπποις τὸ τῆς ἐπιορκίας κακὸν κατασκήπτειν εἰ ὁ ἡνίοχος ψεύσεται. ὥσπερ καὶ τὸ τὴν ἱμάσθλην ἔχειν, αἴνιγμά ἐστι τοῦ, καὶ αὐτὴν καὶ τὴν κατέχουσαν χεῖρα εἰς ἀχρεῖον ἐλθεῖν, ὃ τοῖς ἐπιορκοῦσιν ὀφείλεται. Τὸ δὲ ὄμνυθι μὴ μὲν ἑκὼν τὸ ἐμὸν ἅρμα δόλῳ πεδῆσαι, φανερῶς δηλοῖ ὅτι καὶ ἐν τῇ υ ῥαψῳδίᾳ εἰς τὸ, μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι, λείπει τὸ ὄμνυμι. ἵνα λέγῃ ἐκεῖ, ὄμνυμι μὴ βιάσασθαι τὴν κόρην. Τὸ δὲ πεδῆσαι, ἐμφατικῶς εἴρηται. τὸ γὰρ κωλῦσαι τοῦ δρόμου, πεδῆσαι φησὶν ὁ βασιλεὺς, αὔξων τὸ τοῦ νεανίσκου ἀδίκημα. φθάσας μέν τοι, ἐρωῆσαι εἶπε τοὺς ἵππους ὁ ποιητής. πρὸ δὲ ὀλίγου καὶ βλαβῆναι ἔφη αὐτούς. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἐξῆν ἐν τοῖς ἀγῶσι δόλους τεχνάζεσθαι, διὸ δίκην ἔλαχεν Ἀντίλοχος δόλου. ὡς εἰ μὴ τοῦτ' ἦν τί ἐκώλυε καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὸν ὄπισθεν θέοντα πεζὸν καὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἀνθέχοντος τύπτοντα, χερσὶν αὐτοῦ λαβέσθαι ἢ πρῶσαι καὶ καταβαλεῖν εἰς γῆν. δῆλον δὲ καὶ ὡς οὐ δύσερις ὁ Μενέλαος ἑαυτῷ ἐκδικῶν ἐφ' οἷς ἐδηλώθη. ἀλλ' αὐτὸς μὲν ἀληθῶς ἐστὶν ὁ πρᾶγμα φιλοτίμως διαλυσάμενος. ἡ δὲ ῥᾳδιουργία κολασέα. παρὰ τὴν ἡρωϊκὴν παρεισρευσαμένη ἁπλότητα. οὕτω καὶ Ἀχιλλεὺς τῷ βασιλεῖ ἐπιμεμφόμενος, φησίν. ἐκ γὰρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν, ὅ ἐστιν ἥμαρτεν, ἀφ' οὗ ὁ ἀλιτρός. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ Ἀντιλόχου κατὰ Μενελάου πανουργία καθ' ἣν παραρρίψας ἵππους ἐκτὸς ὁδοῦ καὶ ὀλίγον παρακλίνας ἤνυσε κατὰ στενὴν εἰς τὸ τοῦ δρόμου τέλος, δοκεῖ συμβάλλεσθαί τι καὶ εἰς πυθαγορικὸν ῥητὸν ἐκεῖνο. τὸ, λεωφόρους ὁδοὺς μὴ στείχειν. τοδὶ, ἦν φασιν ἴσον τῷ, γνώμῃ πολλῶν μὴ ἀκολουθεῖν. εὐθεῖαν μὲν γὰρ ἄγει, ὁ χρώμενος ἡγεμόνι μόνῳ τῷ νόῳ. τῶν δ' ἄλλων ἕκαστος, ᾗ ἂν δόξοι ἀποφαίνεται. ὡς κἀνταῦθα, Μενέλαος μὲν, ἄλλα ἐβούλετο τὴν λεωφόρον αὐτὸς ὤν. Ἀντιλόχῳ δὲ, ἄλλως ὁ νοῦς ἡγήσατο. παρακλιδὸν ἐλάσαντος καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμὰ, εἰ καὶ στεινοτέρην ἔλασεν ὡς εἰκός. καθὰ καὶ αὐτὸ ἐκεῖνος ἔφη.

Ὁ δὲ Ἀντίλοχος λαλῶν μετὰ τὸν Μενέλαον, τοιαῦτα φησί. ἀνάσχου νῦν, ἤτοι ἀνάσχου. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι σοῦ ὦ ἄναξ Μενέλαε. σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων. οἶδας οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι. κραιπνότερος μὲν γάρ ἐστι νόος, λεπτὴ δέ ἐστι μῆτις. διό τοι ἐπιτλήτω κραδίη. ἵππον δέ σοι αὐτὸς δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἀπαιτήσειας ἢ μᾶλλον σαφέστερον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ σοι αὐτίκα δοῦναι βουλοίμην ἢ σοί γε διοτρε-

Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα.
Ἄνσχεο νῦν. πολλὸν γὰρ ἔγωγε νεώτερός εἰμι
Σεῖο ἄναξ Μενέλαε. σὺ δὲ, πρότερος καὶ ἀρείων.
Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι.
Κραιπνότερος μὲν γάρ τε νόος, λεπτὴ δέ τε μῆτις
Τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη. ἵππον δέ τοι αὐτὸς
Δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο
Μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
Βουλοίμην, ἢ σοί γε διοτρεφὲς ἤματα πάντα
Ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτρός.
Ἦ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς,
Ἐν χείρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς

φὰς

ἰάνθη. ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
Ληΐου ἀλδήσκοντος ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι.
Ὣς ἄρα σοὶ Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

θεὶς ἤματα πάντα ἐκ θυμοῦ πεσεῖν, καὶ θεοῖς εἶναι ἀλιτρός. ὡς εἰς τὸ θεῖον δηλαδὴ ἁμαρτανόντων τῶν τοῖς βασιλεῦσιν ἀντιβαινόντων. Ἰστέον δὲ ὅτι τὰ ῥηθέντα ἔπη βραχὺ ἂν παρῳδούμενα, δύναται λέγεσθαι πρὸς νέον, ἐν δόξῃ γεραιτέρῳ εἴκοντος. καὶ ὅτι τὸ οἶσθα γὰρ καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ, λεπτὴ δέ τε μῆτις, γνωμικῶς εἴρηται. δι' ὧν ὑπογράφεται φύσις νεότητος. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως ὁ Ἀντίλοχος ὑποπίπτει τῷ βασιλεῖ. καὶ ἑαυτὸν ὑποβιβάζων, ὑπεξαίρει ἐκεῖνον. κἀντεῦθεν τεχνᾶται. καὶ οὕτω μαθεμένου ἐκείνου, λαμβάνει ἀμάχως τὸ ἔπαθλον. λόγος δὲ ἀφελής τι καὶ ἐπιεικής, εἰδὼς μαλθάσσειν ὀργήν. ποιεῖ δὲ οὕτως Ἀντίλοχος, οὐχ τὴν ψευδορκίαν εὐπαιδεύτως εὐλαβηθείς. Ὑπερβασίαι δέ, αἱ παραβάσεις τοῦ δέοντος, αἷς ὡς ἐπὶ πολὺ ἁλίσκονται νέοι. ὁποῖος καὶ ὁ Νεστορίδης, πολὺ νεώτερος ἱστορούμενος εἶναι τοῦ Μενελάου νέου δηλαδὴ καὶ αὐτοῦ ὄντος. Σημείωσαι δὲ ὅτι οἷς ἑαυτὸν ὁ Ἀντίλοχος ταπεινοῖ, ἐμπλέκει λεληθότως τοῦ καθόλου, καὶ οἰκεῖον ἐγκώμιον. ταχύτερον εἰπὼν εἶναι τὸν νέον τὸν νοῦν, λεπτὴν δὲ τὴν βουλήν. ὡς τοῦ Μενελάου μὴ τοιούτου δῆθεν ὄντος, ἀλλὰ βραδὺν τὸν παχὺν ἔχοντος νοῦν. καὶ τὰς ὑπερβασίας δὲ οὐ τραχύνει, ἃ γοῦν εἶπε δεινὰς ἢ βαρείας ἢ ἐπισφαλεῖς ἤ τι τοιοῦτον, ἀλλ' ἁπλῶς οἵας. ὅπερ μέση λέξις ἐστὶ καθάπερ ἴσως καὶ ἡ ὑπερβασία, εἴ τις αὐτὴν αἰτίᾳ τοῦ ὑπερβαίνειν λήψοιτο. ὑπερβαίνειν γάρ, οὐ μόνον τὸ ἁμαρτάνειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπερνικᾶν, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ὑπερέχειν καὶ ὑπερελαύνειν καὶ ὑπερακοντίζειν καὶ ὑπερβάλλειν. καὶ τοιαύτη μὲν ἡ μία ἐπιφέρει τῆς ὁμηρικῆς διπλακος, ἣν ὁ σοφὸς νεανίας ἐξύφηνε. μεμαθηκὼς ἐκ τοῦ σοφωτάτου πατρὸς εὖ ὑφαίνειν μύθους. ἐν ᾗ ἡ ἔμφασις προσαγάζει εὐνοίας κατὰ τοῦ εἴκοντος Μενελάου ὡς εἴρηται. ἡ δὲ ἑτέρα καθ' ἣν σχηματίζει καταλαλεῖν ἑαυτοῦ· οὐ δήπου γὰρ ἀνίδην κατηγορῆσαι τὸν βασιλέα προὔθετο, τοιὰ δέ τις ἐστί. κραιπνὸν μὲν ἑαυτῷ μαρτύρεται νόον καὶ διὰ τοῦτο δῆθεν οὐδὲ ἀσφαλῆ. κατὰ γὰρ τὸν φιλόμηρον Σοφοκλῆ, οἱ ταχεῖς φρονεῖν, οὐκ ἀσφαλεῖς εἰσί. λεπτὴν δὲ μῆτιν λέγει τὴν αὐτοῦ, ὡς οὐχ μηδὲν ἁδρὸν καὶ στερρὸν προμηθουμένου. οὐ γοῦν ἔπαινος ἐμφατικῶς ἡ λεπτὴ μῆτις, εἴ τις ἐπὶ νοῦν φέρει τό, βράσσων τε νόος λεπτὴ δέ τε μῆτις ἤγουν ἰσχνή. εὐδιάλυτος· εὐδιαρρήκτος. οὐ στερέος. ἀπαχής. τοῦτο δέ, ἀπὸ ἰσχνῶν μετῆκται σωμάτων, οἷς οὐ δεῖν τι γενναῖον ἐστὶν αἰνεῖν. ἵνα λέγῃ ὁ Ἀντίλοχος μηδὲν καινὸν εἶναι εἰ νέος ὤν, σοφὸς μέν ἐστι, οὐ φρόνιμος δέ. πρὸς δὲ ταῦτα, νοεῖται καὶ ἡ ὑπερβασία, οὐκ ἐπ' ἀγαθῷ. καὶ τὸ οἷαι δὲ ὁμοίως διὰ τὸ μέσως ἔχειν, πρὸς τὸν δόλιον συμβιβάζεται ἐσχηματίσθαι ὅτι τὸ τοῦ Ἀντιλόχου γνωμικὸν διχῆ σχίζ' ἤμελλον εἰς τι τὸ ἑαυτὸν ζωισᾶν ὑπὲρ τὸν Μενέλαον, καὶ εἰς τὸ δῆθεν ψέγειν ἑαυτόν. ἔχει δέ τι καὶ μεγαλόφρον ὁ τοῦ νέου λόγος, ἐν οἷς ἐμφαίνει τὴν ἵππον, οὐκ ἐκ μέσου ἀλλὰ παρ' ἑαυτοῦ διδόναι ὡς οἰκείαν φασὶν οὖσαν καὶ τοῦ ἄθλου ἐκεῖνον ἐξίστασθαι, ὡς δῆθεν τοῦ Μενελάου αἰτήσαντος. διὸ χώραν ἔχει καὶ τὸ ὡς ἐρρέθη ἐπαιτῆσαι. εἰ γὰρ ἐπὶ τῇ ἵππῳ καὶ ἄλλο τι μεῖζον αἰτήσειας, καὶ αὐτό φησι δώσω αὐτίκα. οὐ μὴν δέει τινί, ἀλλ' ἵνα σὺν τῷ φιλᾶσθαί σοι, μὴ δὲ θεομισὴς γένωμαι. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι διὰ τοῦ, καὶ ἄλλό τι μεῖζον, διδάσκει ὁ νεανίας, ὡς καὶ τοῦτο οἴκοθεν ἐστὶ καὶ ἤδη ἐμόν. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ, ἣν ἀρόμην. οὐ γὰρ φανερῶς ἔφη τὴν ἐμὴν ἵππον. οὐδὲ ἣν ἔσχον ἔπαθλον, ἀλλὰ μέσως πως, ἣν ἠρόμην, ὅπως ἂν καὶ ἠρόμην. θέλει γὰρ δεῖξαι ὡς οὐ πρόσθεν μόνον ἐπέπνυτο, ἀλλὰ καὶ νῦν πέπνυται καθὰ καὶ Ὅμηρος ἐπώνυμε πεπνυμένον καλεῖσθαι εἰπὼν τὸν Ἀντίλοχον, εἰ καὶ ὁ Μενέλαος ἀφραδέως τι αὐτὸν εἶπεν ἐλάσαι, καὶ πρόσθε πεπνυμένον ὀνόμασε. διὸ τὸν νοῦν πρὸς ἑαυτῷ ἔχων, λαλεῖ ἐσκεμμένα. ὅθεν καὶ εἰπών, σὺ δέ, πρότερος ἤτοι ἀρχαιότερος, ἐπήγαγε τό, καὶ ἀρείων. ἵνα μὴ τὸ πρότερος, νοηθείη φορτικῶς ὁμοίως δὲ τὸ ἀρχαιότερος ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. Τὸ δὲ ἀρείων, συγκροτεῖ διὰ τοῦ, ἄναξ, καὶ διὰ τοῦ, διοτρεφές.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ὑπερβασία καὶ τὸ ὑπερβαίνειν ταυτόν πως ἐστὶ τῷ ὑπερπηδᾶν, προσφυῶς ἔχει πρὸς τό, κραιπνότερος νόος κατά γε τὴν ῥοπήν. κραιπνοῖς γὰρ οἰκεῖον τὸ ὑπερπηδᾶν, καὶ τὸ ὑπερπήδημα οἷς ὅμοια τὸ ὑπερβαίνειν καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ὑπερβασία. ἧς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ χρῆσίς ἐστιν ἐν τῷ, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί. Τὸ δὲ ἐκ θυμοῦ πεσεῖν, ἔχει τι καὶ ὀνειδισμοῦ εἴπερ ὁ τοιοῦτος, τῆς ἔσω τῆς ψυχῆς ἔξω βάλλει αὐτὸν διὰ τὴν τυχοῦσαν ἵππον. οὕτω δὲ διαθέμενος τὸν λόγον ὁ Νεστορίδης, ἐν χερσὶ Μενελάου ἄγων ἐτίθει τὴν ἵππον, ὅ ἐστιν ἔβαλλεν, ἐδίδου, καθὰ καὶ ἀνωτέρω κῆρυξ ἐν χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκεν. Τὸ μέντοι ἐν χερσὶ τίθει Νέστορος ἀμφίθετον φιάλην, ἑρμηνείας οὐ δεήσεται, ὡς οὐδ' ἐπὶ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος τό, ἡμιτάλαντον χρυσοῦ ἐπιθήσω. ταῦτα δὲ ὅμοιά ἐστι πρὸς τό, δώσω οἱ θώρηκα, ὃ φθάσας εἶπεν ὁ ποιητής. ὡς καὶ τό, ἐν χερσὶ τίθει φιάλην, Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς, εἶπεν. εἰς ταυτὸν ἄγων τὸ ἔθηκε καὶ τὸ ἔδωκεν. Ὅτι Μενέλαος Ἀντιλόχου εἴξαντος αὐτῷ τοῦ ἐπάθλου, πάνυ χαίρει ὡς τιμηθείς. φησὶ γάρ. τοῦ δέ, θυμὸς ἰάνθη ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση ληΐου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι. ὅπερ λαληθῆναι οἰκεῖον ἐστὶ τοῦ μετὰ θυμὸν γαληνιάσαντος διὰ χρυσολογίας, ἢ τοιούτου τινός. ἐνταῦθα δὲ ὁ ποιητὴς ἀποδεξάμενος τὴν ἰανάσθ

τὸν βασιλέα, φασὶν οἱ σχήματι ἀποστροφῆς ἀποδιδοὺς τὴν παραβολὴν, ὡς ἄρα σοί Μενέλαε μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη, ὅ ἐστι διεχύθη. Καὶ σημειῶσαι ὅτι τεσσάρων ἐνταῦθα στίχων ἐφεξῆς ἀλλήλοις κειμένων, τὸ ἰάνθη, ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ πρώτου στίχου καὶ ἐν τῷ τέλει τοῦ τρίτου κείμενον, σχῆμα κύκλου ἀποτελεῖ. ὁ δὲ νοῦς τῆς παραβολῆς, τοιοῦτός τις. γέγονε τῇ ψυχῇ τοῦ Μενελάου ὁ τοῦ Ἀντιλόχου λόγος καὶ τὸ ἔργον, ἵνα τὸ τε φυλάξαιτο τὸ ἄθυμον καὶ μὴ δὲ τῷ βασιλεῖ προσκρούσειε, καθὰ δρόσος στάχυσι καὶ ἑξῆς, τουτέστι καθάπερ ἡ δρόσος χαλαροὺς ἄλλως τυχὸν ὄντας τοὺς στάχυας αὐτίκα καὶ φρίσσειν ποιεῖ εἰσδυομένη κατὰ τὸ πνεῦμα τοῖς πόροις διαπορθμεύουσα καὶ ὀγκοῦσα καὶ φυσῶσα καὶ εἰς ὀρθὸν ἐγείρουσα, οὕτω καὶ τὸ τοῦ Ἀντιλόχου ἔργον, ὤρθωσε τὸν Μενέλαον κατακεκλιμένον δὴ καὶ κάτω νεύοντα τῇ ἀποτεύξει τοῦ ἄθλου. καὶ οὕτω μὲν ὁ νοῦς καθίσταται τῆς παραβολῆς. ἡ δὲ φράσις οὐκ ἂν σαφεστάτη, στιγμῆς πλείας τεθείσης ἐν τῷ, τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη. ἵνα λέγῃ ὁ ποιητὴς ἀποστατικῶς ὅτι καθὰ δρόσος ἐν σταχύεσσιν ἐστὶ δηλαδὴ, ἢ γίνεται ὅτε τῇ τοῦ ληΐου αὐξήσει φρίσσουσιν ἄρουραι, φρίσσει γάρ πως τὸ αὐξόμενον, οὕτω σοὶ ὦ Μενέλαε ὁ θυμὸς ἰάνθη. ὡς καὶ τοῦ ληΐου τρόπον τινὰ ἰαινομένου ἐν τῷ διαχεῖσθαι τῇ δρόσῳ πρὸς αὔξησιν. τινὲς μέν τοι τὸ, καθὰ περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, ἀντιπτωτικῶς συνέταξαν, εἰπόντες καθὰ οἱ στάχυες τῇ ἐέρσῃ ἰαίνονται δηλαδή. συνέταξαν δὲ οἱ τοιοῦτοι οὕτως, κατὰ ἀνάγκην, ἐπεὶ μὴ ἔστιξαν πλείαν ἐν τῷ, τοῦ δὲ θυμὸς ἰάνθη, ἀλλὰ συνημμένως ἀνέγνων, τοῖο δὲ θυμὸς ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση, ὡς ἐντεῦθεν δοκεῖν λέγειν τὸν ποιητὴν, οὕτως ἰανθῆναι τῷ βασιλεῖ τὴν ψυχὴν, ὡς περὶ σταχύεσσιν ἰαίνεται δρόσος. ὅπερ ἀπεμφαῖνόν ἐστιν. οὐ γὰρ ἐέρση ἐν σταχύεσσιν ἰαίνεται, ἀλλ' ἀνάπαλιν οἱ στάχυες τῇ δρόσῳ. οἱ δὲ παλαιοὶ, φράζουσι καὶ οὕτως. ὡς λήϊον περιχυθὲν δρόσῳ φαιδρύνεται μεταβάλλον ἐκ τῆς πρώην στυγνότητος ὅτε δηλαδὴ πληθύνονται οἱ στάχυες. τότε γὰρ φανερὰ ἡ ἐπίδοσις, οὕτω καὶ σοὶ θυμὸς ἰάνθη. ὅτι δὲ τὸ ἰαίνεσθαι οὐκ ἐπὶ μόνων ἀνθρώπων λέγεται, δῆλον. ἰδοὺ γὰρ νῦν κατά τινας καὶ ἐπὶ ἀσταχύων εἰρῆσθαι δοκεῖ. ἀλλαχοῦ δὲ, καὶ χαλκὸς ἰαίνεται πυρούμενος, ὡς εἴπῃ ὑπὸ χλιαίνεται. Ἀλδήσκειν δὲ κυρίως, τὸ ἐκ ποτισμοῦ αὔξειν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἄρδω, τραπέντος ὡς καὶ ἐν ἄλλοις τοῦ ρ εἰς λ. φρίσσουσι δὲ ἄρουραι, ὡς πρὸ τούτων ἀλλαχοῦ τὸ λήϊον.

Οὐκ ἐνδεὴς ἀνὴρ νεωτέρῳ εἴκων ζημιοῦται αὐτὸν διὰ φιλίαν, ἐπιλεξάμενος πολλὰ ὢν ὁ Μενέλαος. ἔφη πρὸς Ἀντίλοχον, οἰκειώσεται αὐτὰ λέγειν ἐγράφομεν. εἰσὶ δὲ τὰ ὁμηρικὰ ταῦτα. Ἀντίλοχε νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς, χωόμενος, ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων ἦσθα πάρος. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη. δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ὅ ἐστιν ἐκφυγεῖν ἀμείνονας ἠπεροπεύειν. οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν. ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμόγησας, σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο. τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε, ὡς ἐμὸς οὔ ποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. τοῦτο δὲ εἶπε, πρὸς τὸ, οἶαι νέου ὑπερβασίαι. οἱονεὶ λέγων, ὡς εἰ καὶ Ἀντίλοχος ὑπερβαίνει, ἀλλ' ὁ Μενέλαος οὐ τοιοῦτός ἐστιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ τοῦ βασιλέως δημηγορίας τὸ μεγαλεῖον, αὐτεπιταξαμένου φιλοτίμως οἷς ὁ νεανίας

Αντίλοχε. νῦν μέν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς
Χωόμενος, ἐπεὶ οὔ τι παρήορος οὐδ' ἀεσίφρων
Ηθα πάρος. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
Δεύτερον αὖτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
Οὐ γάρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνὴρ παρέπεισεν Ἀχαιῶν.
Αλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες καὶ πόλλ' ἐμόγησας,
Σός τε πατὴρ ἀγαθὸς καὶ ἀδελφεὸς, εἵνεκ' ἐμεῖο.
Τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἠδὲ καὶ ἵππον
Δώσω ἐμήν περ ἐοῦσαν. ἵνα γνώωσι καὶ οἵδε,
Ως ἐμὸς οὔ ποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής.
Η ῥα. καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
Ιππον ἄγειν. ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἕλε παμφανόωντα.
Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα
Τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον,
Αμφίθετος φιάλη. τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεὺς
Αργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ ἔειπε παραστάς.
Τῆ νῦν, καὶ σοὶ τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω,
Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
Οψῃ ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
Αὔτως. οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι
Θεύσεαι. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.
Ως εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ξύταρ

ῥήτωρ δεινῶς ἐσχηματισμένος. καὶ γὰρ φανερῶς ἑαυτὸν ἀμείνονα τοῦ ἀντιλόχου φησίν. ὡς καὶ ἐκεῖνος αὐτὸν ἀρείονα ἔφη. καὶ τὴν ἵππον αὐτοῦ εἶναι λέγει. καὶ οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ λισσομένῳ διδόναι τῷ ἀντιλόχῳ ἐνδείκνυται. οὐ δὲ ὡς ἔπαθλον, ἀλλ' ὡς χάριν ἀνθ' ὧν ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ πατήρ τε νέστωρ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς θρασυμήδης ἔπαθον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἐγὼν ὑπείξομαι, γνώσκειν δηλοῖ φασι τὸν βασιλέα, ὡς οἱ εἴκοντες, νικῶσι τοὺς φίλους. κατὰ τό, κρατεῖς τοι τῶν φίλων νικώμενος, ἤγουν νικᾷς εἴκων τοῖς φίλοις. Τὸ δὲ χωόμενος, τὸ τοῦ βασιλέως αὔξει ἐπιεικὲς, εἰ καὶ χωόμενος, ὅμως ταχὺ μεταβάλλεται καὶ φιλοφρονεῖται τὸν ἀντίλοχον. ἐν δὲ τῷ ἐπεὶ οὔτι πάρος ἦσθα, νῦν δὲ νόον ἐνίκησε νεοίη, ἑκάτερα συλλαβὼν φησὶν ὁ μενέλαος. ἤγουν ὅπερ τε αὐτὸς φθάσας εἶπε πρὸς ἀντίλοχον, καὶ ὅπερ ὁ ἀντίλοχος ἔφη περὶ ἑαυτοῦ. ἤγουν τό, ἀντίλοχε πρόσθεν πεπνυμένε. καὶ τό, οἶσθα οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι. τὸ μὲν γὰρ ἐπεὶ οὔτι πάρος, τὸ ἀφραδέσιν ἐστὶ τοῦ, πρόσθε πεπνυμένε. τὸ δὲ νόον ἐνίκησε νεοίη, παραφράζει τὰς τοῦ νέου ὑπερβασίας συντομώτερον. ἐστὶ γὰρ οὐ παρήορος μὲν, ὁ οὐκ ἄφρων, ἀλλὰ δηλαδὴ πεπνυμένος. νεοίη δὲ, ἡ νεότης. ἧς αἱ ὑπερβασίαι. καὶ ἔστιν ὁ νοῦς τοῦ ῥητοῦ, ὅτι πάρος μὴ ὄντα σε ἄφρονα, νῦν ἡ νεότης ἐνίκησε. εἴρηται δὲ τὸ παρήορος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρηόρων ἵππων, ὧν ἡ ἐτυμολογία εἴρηται ἀλλαχοῦ. ὡς γοῦν αὐτοὶ οὐ κατὰ τὸ συζύγιον ἀσφαλῶς καὶ στερεῶς, ὅμοιον δ' ἂν εἰπεῖν καὶ ἀραρότως, συνδέονται τῷ ἅρματι, ἀλλ' ἀφειμένως παραιωροῦνται ἤτοι παραζεύγνυνται, οὕτω καὶ ὁ μὴ φρενήρης, οὐ συνῆκται εἰς ἑαυτὸν ὡς ὁ ἀρηρὼς τὰς φρένας, ἀλλὰ κατὰ τοὺς παρηόρους ἀνίεται θέλων παραλύεσθαι. οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσιν οὕτω παρήορος, τὸ ἀπηωρημένος. ἄφρων. καὶ ἵππος συνδεδεμένος τῇ ξυνωρίδι. βούλεται δὲ αὐτοῖς ὁ λόγος οὗτος δηλοῦν, ὡς ῥία ταῦτα τὰ ῥηθέντα σημαίνει ὁ παρήορος. ὁ δέ γε παρὰ θεοκρίτῳ πάσαρος, δηλοῖ μὲν ὅπερ καὶ ὁ ἐνταῦθα παρήορος. γίνεται δὲ οὐ παρὰ τὸ χείρω, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἁρμόζω, οἱονεὶ ὁ παρηρμοσμένος. ὁ μὴ συνεχείας ἔχων. ὁ μὴ πυκνός. ὁ μὴ φρενήρης. ὁ ἀραιὸς τὸν νοῦν. πρὸς ἅπερ ἔχει αὖ ὁμοιότητα, καὶ ἡ κακορραφία τοῦ λογισμοῦ. καὶ τὸ μὴ εὖ μῆτιν ὑφαίνεσθαι. εἰς δὲ τὸ ῥηθὲν ἀραιὸν, συγκροτεῖται ἡ μανία παρὰ τὸ μανὸν γενομένη. ὃ δηλοῖ τὸ ἀραιόν. Τὸ δὲ ἀεσίφρων, ἑρμηνευτικὸν μέν ἐστι τοῦ παρήορος, οὐχ ἧττον δ' ἐκείνου ἀσαφές. εἰς δὲ γραφὴν ταὐτὸν, δυσχερέστερον. γίνεται δὲ παρὰ τὸ ἀίσω τὸ βλάπτω καὶ τὸ φρήν. καὶ δηλοῦται δι' αὐτοῦ ὁ φρενοβλαβής. καὶ ἄλλως δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, ἀεσίφρων, οὗ αἱ φρένες ἠερέθονται, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀείρω. ἵνα ᾖ ἀερσίφρων, καὶ ὑπεξαιρέσει τοῦ ρ, ἀεσίφρων. εἰ δέ που ἐν δισὶ σ γράφεται ἡ λέξις αὕτη, αἰολική ἐστι τὸ τοῦ ἡμιφώνου διπλασιασμοῦ. νεοίη δὲ κυρίως, ἡ νεωτερικὴ κατάστασις ἀπὸ τοῦ νέος νεοῖος, οὗ θηλυκὸν ἡ νεοίη. ὥσπερ καὶ ἄλλος ἀλλοῖος ἀλλοίη καὶ ἕτερα πολλά. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ ἠὼς ἠοῖος ἠοῖος, καὶ θηλυκὸν ἠοίη. ὃ δηλοῖ πρωινὴν, ἢ ἀνατολικήν. ἔστι δὲ ἡ νεοίη, ἡ αὐτὴ τῇ ἀλλαχοῦ ῥηθείσῃ νηπιέῃ. ἵνα εἴη ὥσπερ ἠοῖος οἱονεὶ ἡ πρωία ἢ ἡ ἀνατολὴ, ἀλλ' ὁ πρωινὸς καὶ ἀνατολικὸς, οὕτω κτητικῶς καὶ νεοῖος καὶ νεοίη, ὁ νεωτερικὸς νοῦς, καὶ ἡ νεάζουσα φρήν. Τὸ δὲ ἠλίασθαι ἀμείνονας ὑπερηπεύειν, καὶ γνωμικῶς ἐν τῷ καθόλου δύναταί ποτε λέγεσθαι. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ, μὴ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Τὸ δὲ οὐ γάρ με τάχ' ἄλλος παρέπεισε, τὸ κατὰ φιλίαν εὐμενὲς δηλοῖ τοῦ βασιλέως. Τὸ δὲ μὴ πεισθῆναι μὲν γὰρ ὅλως, θυμοῦ ὑπερφιάλου καὶ ἀπηνοῦς, ὅπερ ἀπέφησεν ἑαυτοῦ ὁ βασιλεύς. Τὸ δὲ μὴ τάχα ἤγουν ταχὺ πεισθῆναι, εἰ καὶ κάλλιόν ἐστι τοῦ, ἀμετάθετα χολοῦσθαι, ὅμως ἀφαιρεῖται τὴν χάριν καὶ εἰς κακόχαρτον αὐτὴν ἄγει καὶ ἄχαριν. Τὸ δὲ ταχέως οὕτω παρὰ πεισθῆναι, ἀλλὰ τοῦτό γε, ἀληθῶς ἠπίου ἀνδρὸς ὁποῖος καὶ μενέλαος, ὃς ἐν ὀλιγίστῳ παραπεισθεὶς καὶ τοῦ δευτέρου ἑκὼν ὑπέστη ἄθλου καὶ τὸ τρίτον λαβεῖν. ἐνταῦθα δὲ τὸ παρέπεισε, πλεῖόν τι δηλοῖ τοῦ, ἔπεισε. πειθοῦς γὰρ τάχος ἡ παρὰ πρόθεσις ἐμφαίνει σημαντικὴ οὖσα ἐγγύτητος. τὴν δὲ τοιαύτην παρασήμανσιν, ἑλκυστέον καὶ εἰς τὸ παραιφάσκειν, καὶ εἰς τὸ παραστῆναι, καὶ εἰς τὰ ὅμοια. ἐν δὲ τῷ, οὔ μοι θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνὴς, ἀλλὰ δηλονότι ἐνηὴς, ὃ καινὸν εἴπερ κἀνταῦθα ἑαυτὸν ὁ βασιλεὺς ἐπαινεῖ. καὶ νέστωρ γὰρ, οὕτως ἐν τοῖς ἑξῆς ἑαυτὸν ἐνηέα καλεῖ ἐν τῷ, ὡς μευ ἀεὶ μέμνηαι ἐνηέος. οὕτω καὶ ἀχιλλεὺς χείριστον ἀχαιῶν ἑαυτόν που προσεῖπε. καὶ ἄλλοι δὲ ἄλλως τὰ καθ' ἑαυτοὺς ἐσήμηναν. ταῦτα δὲ εἰπὼν ὁ βασιλεὺς, ἀντιλόχῳ μὲν ὑπεῖξε λαβόντι τὴν ἵππον ἣν ἐκεῖνος νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ ἄγειν. ὁ δ' ἔπειτα, λέβητα εἷλε παμφανόωντα, τὸ ὑποδεέστερον ἄεθλον. ὁ δὲ ῥηθεὶς πύλιος νοήμων, ὁμώνυμός ἐστιν ἑτέρῳ ἰθακησίῳ τῷ ἐν ὀδυσσείᾳ. Ὅτι ἐπειδὴ ὁ πέμπτος μηριόνης ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα τέταρτος ὡς ἔλασε. πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον ἀμφίθετος φιάλη ἡ προρρηθεῖσα, ταύτην νέστορι ἔδωκεν ἀχιλλεὺς ἄεθλον ἄπυρον, ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων. εἰπών. τῆ, ἤγουν λάβε νῦν, καί σοι τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω, πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν ὄψει ἐν ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον, αὔτως. οὐ γὰρ πὺξ μεμαχήσεαι οὐδὲ παλαίσεις. οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι. οὐδὲ πόδεσσι θεύσεαι. ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει ἢ ἔπεισιν. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα ὅτι τὸ, νέστορι ἔδωκεν ἀχιλλεὺς, προληπτικῶς εἴρηται, ἤγουν ἀναπεφώνηται πρὸ τῆς δόσεως. μετὰ γὰρ τὰ ῥηθέντα, τότε δὴ ἐπάγει ὁ ποιητὴς, ὡς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων καὶ αὐτὸς διὰ τὴν τιμὴν δηλαδή. ἐφετὸν γὰρ καὶ αὐτῇ. ὅτι δὲ τὸ τιθέναι καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς ὁμοίοις ταυτόν ἐστι τῷ διδόναι, πρὸ βραχέων εἴρηται. καθὰ δηλοῖ καὶ τὸ, δίδωμι δέ τοι τόδε ἄεθλον. ᾧ χαίρει ἂν ἴσως ὁ γέρων ὡς φιλότιμος. ὅς γε καὶ τὸ

περίπυστον δέπας εἶχεν, ὅπερ ἔκειτο μὲν μαγείρων ἐπικουρήσασι τραπέζαις, αὐτὸς δὲ ἀμυστὶ ἦρε. καὶ σκύφον δ' οὖν φιλεῖσθαι τῷ ἡρακλεῖ ἥρωι τὰ τοιαῦτα. εἶχε κοινὸν τότε ἦν φίλημα τῷ ἡρωικῷ γένει. καὶ ὁ μὲν ἡρακλῆς λέγεται διαπεραιώσασθαι λέβητι εἰς τὴν ὠκεανῖτιν ἐρύθειαν. ἰδίᾳ κείσθω θεραπείας μεταληπτικῆς δεόμενον. Τὸ δὲ τοῦ ἄρεως χρυσόμαλλον ἀρνίον, συμφωνεῖται ποτήριον ἀργύρεον εἶναι, χρυσίῳ ἐμπεπασμένον ἀρνίῳ ἐπὶ τὸ τοῦ πυθμένος μέσον. παραδίδοται δὲ καὶ ὁ παρὰ τῷ ἀχιλλεῖ κρατὴρ τοῦ διονύσου. παραδιδόασι δὲ πολλὰ τοιαῦτα καὶ ὁ δειπνοσοφιστής. ἐν οἷς καὶ σοφοκλέους ἐκ τοῦ ἀκρισίου τό, καὶ κοῖλα χρυσόκολλα καὶ παράργυρα ἐκπώματ' εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς. μανθάνομεν δ' ἐνταῦθα, καὶ τοῦ ἀρκάδος βαθυκλέους. ὃς ποτήριον ἀπέλιπεν ἆθλον τῷ κριθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν. Τὸ δὲ κειμήλιον ἴσως, τῶν παλαιῶν καὶ αὐτὸ ἔθος ἦν, ὃ πολλαχοῦ δηλοῦται. ἀπέκειτο γὰρ τὰ ξένια εἰς μνήμην φιλίας. διὸ καὶ ἐν τούτοις φησί. μνῆμα εἶναι τισὶ μνήμην, καὶ ἰδιωτικῶς εἰπεῖν, ὑπόμνησιν. ὃ καὶ σημαίνει, ὡς μὴ ἀεὶ τοῦ μνήματος, τάφον σημαίνοντος. ἔστι δὲ τὸ δῶρον, νῦν μὲν τάφου μνῆμα ἤγουν ταφῆς, ὡς καὶ προεγράφη. ἀλλαχοῦ δὲ ξενίας, ἢ ὁδοιπορίας, ἢ ὅλως συναλλαγῆς φιλικῆς. Ἰστέον δὲ ὅτι οὐ μόνον τάφος νῦν ἡ ταφὴ ὡς ἐγράφη ὁμοίως τῷ χολὴ χόλος καὶ τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιτάφιος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς καὶ ἐν τῷ, ἐς τάφον ἔνθα πάντας ἐνίκα. Τὸ δὲ οὐ γάρ τ' αὐτὸν ὄψει, πρὸς οἶκτον εἴρηται. ὡς τοῦ πατρόκλου διδόντος τὸ δῶρον. οὐκ ὀφείλει τὴν ἔχοντος ἀντιχάριτος τὸν αὐτὸ λαβόντα νέστορα, διὰ τὸ θανεῖν. διὸ καὶ κυρίως ἂν εἴη δῶρον, ὡς μήτε ἄθλιον ὂν μήτε πρὸς ἀντίδοσιν χαρισθέν. ἀχιλλεὺς μέντοι, ὀκνεῖ δῶρον εἰπεῖν. ἄεθλον δὲ λέγει αὐτό, οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ τιμῶν καὶ οὕτω τὸν γέροντα. ἵνα λάβῃ αὐτό, ἄεθλον ἀρετῆς ἀποθέτου, ἤδη δὲ καὶ συμβουλῆς, δι' ἧς δὴ νενίκηκεν ὁ υἱὸς ἀντίλοχος. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ αὐτὰς διδόναι εἶπεν οὕτως ἁπλῶς καὶ ἀδιορίστως, διὰ τὸ εὐφημότερον. οὐ θέλει δὲ δῶρον εἰπεῖν ὡς εἴρηται εἰ καὶ ἀληθῶς δῶρον ἐστίν. ἐχρῆν δὲ ἄρα τὸν καὶ σοφὸν γέροντα ἦν δὲ ὅτι καὶ ἀνδρεῖον, γέρας ἔχειν ὑπὲρ ἀμφοῖν ταύταιν ἀρεταῖν, ἐφ' ὧν ὅσα καὶ ξυνωρίδος τιμίας μετίωρος ἔτυχεν αἴρεται. Ἰστέον γὰρ ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν εἰ καὶ μεγίστη τῶν πολιτικῶν ἀρετῶν ἡ ἀνδρία ὑπελαμβάνετο εἶναι, ὅμως οὐδὲ τοῦ σοφοὶ εἶναι ἀπείχοντο οἱ ἀνδριζόμενοι. ἦν γάρ φασι χρεία καὶ τῇ ἀνδρίᾳ σοφίας. ὡς δηλοῖ παλαμήδης, καί τοι καὶ ἡρακλῆς. παραλαμβάνεται δὲ καὶ ἱστορία δίκτυος, ὃς ἦν στρατιώτης ἀπὸ τοῦ ἰδομενέως τῶν τε ὕστερον μεγάλων ῥωμαίων πολλοί, καὶ σοφοὶ καὶ ἀνδρεῖοι ἦσαν. ἀλκαῖος δὲ ὁ ποιητὴς κατὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀθηναίου μουσικώτατος γενόμενος, ὅμως μαρμαίρει φησὶ μέγας δόμος χαλκῷ, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. καί τοι ἥρμοττεν ἴσως τὴν οἰκίαν εἰπεῖν πλήρη αὐτῷ τῶν μουσικῶν ὀργάνων. καὶ ἀρχίλοχος δὲ ἀγαθὸς ὢν ποιητής, εἰμὶ δ' ἐγώ φησι θεράπων μὲν ἐνυαλίοιο ἄνακτος, καὶ μουσάων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος. λακεδαιμόνιοι δέ, μετὰ αὐλῶν ἐστρατεύοντο. κρῆτες, μετὰ λύρας. λυδοί, μετὰ συρίγγων καὶ αὐλῶν. γέται δὲ κιθάρας ἔχοντες, ἐπικηρυκείας ἐποιοῦντο φησὶ καταπραΰνοντες τῶν ἐναντίων τὰς ψυχάς. τοσοῦτον ἄρτυμα τῶν τε ἄλλων ἀρετῶν καὶ τῆς ἀνδρίας, ἡ σοφία. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τῶν ἀπηριθμημένων τεσσάρων ἀγωνισμάτων, τὸ τῆς πάλης μόνον ἁπλῶς ἔφη. εἰπών. οὐδὲ παλαίσεις. τὰ δὲ λοιπά, περιέφρασε τὸ πυγμαχήσεις. τὸ ἀκοντίσεις. τὸ δραμεῖ. τῇ δ' αὐτῇ τάξει τῶν ἀγώνων, καὶ νέστωρ μετ' ὀλίγα χρήσεται ἀπὸ τῆς πυγμικῆς ἀρξάμενος ἐν τῷ, πυγμῇ μὲν ἐνίκησα καὶ ἑξῆς.

Σημειῶσαι δὲ ὡς εἰ καὶ εἰς τέσσαρας ἀχιλλεὺς τοὺς ἀγῶνας περιγράφει κατὰ σπουδήν, οὐ γὰρ ἦν ἀνάγκη καὶ ἀκριβοῦν, ἀλλ' ἐν ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ, τελείως φανήσονται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. ὁ μὲν γάρ, ἱππικὸν ἤδη δρόμος. ὃν διομήδης νενίκηκεν. εἶτα πυγμή, ἣν νικᾷ ἐπειός. ἑξῆς, πάλη. ἧς ἡ ἀμφήριστον τὸ τέλος, εἰ ὀδυσσεῖ τὰ τῆς νίκης προλογίζεται μὲν ἦν, ποδῶν τάχος. ὃ νικᾷ ὀδυσσεύς. ἐπὶ δ' αὐτῷ, ὁπλίται. καὶ εὐδοκιμεῖ κἀνταῦθα διομήδης κατὰ αἴαντος. μεθ' οὓς, δίσκος. καὶ ὑπερβάλλει πολυποίτης. ἐφεξῆς, τόξον, καὶ εὐστοχεῖ μηριόνης. ἐφ' οἷς, ἄκων. καὶ λαμβάνει τὸ πρῶτον ἄεθλον ἀγαμέμνων. λοιπὸς μὲν ἐν ἀγωνισταῖς αἴας ὁ ἄριστος οὗ σώματος δὲ ἐκπεσών. ἐν οἷς καὶ περιττὸν ὡς ὁ τηλικοῦτος αἴας, κατὰ πᾶν ἀγώνισμα δυσπραγεῖ ὃ μετῆλθε. τὴν πάλην. τὸν δίσκον. τὴν ὁπλιτικήν. καὶ ταῦτα μὲν ἐνταῦθα. ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ δέ, ἀγῶνες οὗτοι παρὰ φαίαξι. θέειν ὄχ' ἄριστος, ὁ δεῖνα. πάλῃ ἐνίκα πάντας, ὁ δεῖνα. ἅλματι δέ, ὁ δεῖνα προφερέστατος ἦν. πὺξ δέ, ὁ δεῖνα ἦν ἀγαθός. ὀδυσσεὺς δέ, δίσκῳ ὑπερβαλών, εἶτα προκαλεῖται τὸν βουλόμενον, πειράσασθαι ἢ πὺξ ἢ πάλῃ ἢ ποσίν. οἱ μέντοι τὰ περὶ ἱερῶν ἀγώνων ἐπισημηνάμενοι, οὕτως ἐμμέτρως τοὺς ἄθλους μετροῦσιν. ἅλμα ποδῶν. δίσκου τε βολή. καὶ ἄκοντος ἐρωή. καὶ δρόμος ἠδὲ πάλη. μία δ' ἔπλετο πᾶσι τελευτή. καὶ τοῦτό ἐστι φασὶ πένταθλον. ἕτεροι δέ, οὕτως. ἅλμα. πάλη. δίσκευμα. κοντόν. καὶ δρόμος. εἴδη δὲ δρόμου, δίαυλος. δολιχός. τέθριππον. κέλης. ἀπήνη. μανθάνομεν δὲ καὶ μουσικοὺς ἐπὶ τάφοις ἀγῶνας εἶναι. οὐκοῦν ἀοριστεῖται ὁ τῶν ἄθλων ἀριθμός. κἀκεῖνο δὲ ἰστέον, ὡς οὐ πάντως ἐξ ἀνάγκης ὁ ἱππικὸς ἀγὼν προήγετο, ἀλλ' ὡς ἐπὶ πολύ. μετ' ὀλίγα γοῦν, δηλώσει ὁ ποιητὴς ἐν βουπρασίῳ ἡνιοχικὸν ἀγῶνα, ὕστερον τελεσθέντα. εἰπών, τὰ μέγιστα ἐν τῷ τοιούτῳ ἀγῶνι λείπεσθαι ἄεθλα. ὅτι γὰρ τὸ λείπεσθαι ὑστερότατα σημαίνει, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, πέμπτον δ' ὑπελείπετ' ἄεθλον ἤγουν ὕστερον ἔμεινεν. ὁ δὲ κωμικὸς καὶ ἐν παρεκλέξει, ὑπολείπεσθαι ἐν δρόμῳ λέγει, καὶ τὸν ὑστεροῦντα ἐν τῷ τρέχειν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τί δὲ τὸ πύξ, καὶ τίς ἡ ἀκοντιστύς, ἑξῆς δηλωθήσεται. ἡ τὸ ἀνάλογον, κατὰ τό, ὀρχηστύς.

ἀντὺς. βροτύς. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι κοσμεῖ τὸν λόγον περισσοῖς ὁ καλὸς ῥήτωρ, τὸ, μαχήσομαι. εἰσδύσομαι. θείσομαι. ποιητικὰ δὲ ταῦτα καὶ πρέποντα ὁμήρῳ. Τὸ δὲ γῆρας ἐπείγει, εὐφήμως ἐστὶν αὐτὸ ἐρρέθη κατ' ἔλλειψιν. δῆλον γὰρ ὡς εἰς ᾅδου κατεπείγει καὶ πρὸς θάνατον.

Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκος κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα φίλος πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
Ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται ἐλαφραί.
Εἴθ' ὣς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὁπότε κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ. παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα.
Ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ ἐπειῶν,
Οὔτ' αὐτῶν πυλίων, οὔτ' αἰτωλῶν μεγαθύμων.
Πὺξ μὲν, ἐνίκησα Κλυτομήδεα Ἤνοπος υἱόν.
Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ πλευρώνιον ὅς μοι ἀνέστη.
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα.
Δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε καὶ Πολύδωρον.
Οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν ἀκτορίωνε,
Πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,
Οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
Οἱ δ' ἄρ ἔσαν δίδυμοι. ὁ μὲν, ἔμπεδον ἡνιόχευεν,
Ἔμπεδον ἡνιόχευ'. ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
Ὥς ποτ' ἔον. νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
Ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ
Πείθεσθαι. τότε δ' αὖτε μετέπρεπον ἡρώεσσιν.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτέρεϊζε.
Τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χαίρει δέ μοι ἦτορ.
Ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος. οὐδέ σε λήθω
Τιμῆς, ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι μετ' ἀχαιοῖς.
Σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν.

Ὅτι λαβὼν ὁ γέρων ῥήτωρ τὴν φιάλην οὐχ ὡς ἀεθλεύων, κωλύει γὰρ τὸ γῆρας, ποιεῖ ὅμως τὸ βουλητὸν ὁμήρῳ, καὶ ζωτικῶς ἱστορεῖ τινα πρεσβύτερα τοῦ καιροῦ. ὡς μὴ ἔχων ἔργοις ἀγωνίζεσθαι, ἀθλεῖ αἰνιγματικῶς οἷς πάλαι ἀγωνισάμενος εὐδοκίμησε καὶ πρῶτα τέως φησὶν ὁ δὴ πᾶς γέρων ὁμολογήσοι ἄν, καθ' ἑαυτοῦ. ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα τέκνον κατὰ μοῖραν ἔειπες. οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα φίλος ἤγουν ὦ φίλε, πόδες. οὐδ' ἔτι χεῖρες ὤμων ἀμφοτέρωθεν ἐπαΐσσονται, ἤ ἐπαΐσσονται, ἐλαφραί. Καὶ ὅρα τὸ ἐλαφραὶ κινούμεναι μὲν γὰρ ὡς εἰ οἱ πόδες, οὐ κοῦφαι δὲ οὐδ' αὐταὶ ὡς ἡ παλαιότης καὶ πάντα τὰ δέοντα καλῶς διαχειρίσασθαι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ χεῖρας ἀμφοτέρωθεν μὴ ἐλαφρὰς ἀΐσσεσθαι, ἔστι τοῖς ποσὶ προσαρμόττει τοῦ γέροντος. οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ τῷ γέροντι ἔχουσιν ἐλαφροὶ ὁρμᾶσθαι. ἔστι ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐλάφου, τὸ ἐλαφρὸν κυρίως ἐπὶ ποδῶν. διὸ οἱ κοῦφα θέοντες, ἐλαφροὶ ἂν κυρίως λέγοιντο, ὡς δὴ ἐλαφηροί. ὠκύπους γὰρ ὁ ἔλαφος.

Ἰστέον δὲ ὡς τὸ μὲν ἀσθενὲς τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν τοῦ νέστορος, πρὸς σαφήνειαν εἴρηται τοῦ, ἤδη γὰρ χαλεπὸν γῆρας ἐπείγει. αὐτὸ δὲ πάλιν ἐρρέθη πρὸς ἔνδειξιν τοῦ μὴ ἀφυῶς μὲν ἔχειν πρὸς ἆθλα τὸν νέστορα. ἀσθενῶς δὲ διὰ βαθὺ γῆρας. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν ἄλλοις εἰπὼν γυῖα πόδες, καὶ χεῖρες ὑπέρθεν. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Τὸν δὲ ἐφεξῆς λόγον τοῦ γέροντος, τὸ μὲν προοιμιακὸν νόημα, ὁποῖον καὶ ἀλλαχοῦ. εἴθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη. ὡς μὴ ἀρκοῦν ἡβᾶν τινα εἰ μὴ καὶ βίην ἔχει. ἡ δ' εὐθὺς ἱστορία ἣν χορηγεῖ ὁ γέρων ῥήτωρ τῷ ποιητῇ, τοιαύτη. ἡβώοιμι, ὡς ὁπότε κρείοντ' ἀμαρυγκέα θάπτον ἐπειοὶ βουπρασίῳ. παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος, ἄεθλα. ἔνθ' οὔ τις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετο οὔτ' ἄρ ἐπειῶν, οὔτ' αὐτῶν πυλίων, οὔτ' αἰτωλῶν μεγαθύμων, τῶν ἐκεῖ δηλαδὴ ὡς εἰκὸς μετοίκων. ἢ καὶ ἄλλως, τῶν παρατυχόντων τῷ ἀγῶνι, ὡς ὑποδηλοῖ μετ' ὀλίγα ὁ νικηθεὶς τότε παρ' αὐτοῦ ἀγκαῖος πλευρώνιος, ἤγουν πολίτης πλευρῶνος τῆς αἰτωλικῆς. εἶτα ὁ γέρων ἱστορῶν καὶ οὓς ἐνίκησε, φησί. πὺξ μὲν, ἐνίκησα κλυτομήδεα ἤνοπος υἱόν. ἀγκαῖον δὲ πάλῃ πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη. ἴφικλον δὲ, πόδεσσι παρέδραμον ἐσθλὸν ἐόντα. δουρὶ δ' ὑπειρέβαλον φυλῆά τε καὶ πολύδωρον. καὶ μέχρι τούτων ἀήττητος ἐκβὰς, εἶτα ὁμολογεῖ μὲν ἧττον αὐτοῦ ἐπὶ μείζονι ἄθλῳ ὑποβραχὺ ἀπολογεῖται δὲ κατὰ τὸν αἰχμητικῶς ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχοντας. εἰπὼν, ὅτι οἴοισιν ὅ ἐστι μόνοις με ἵπποισι παρήλασαν ἀκτορίωνε, πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης οὕνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι ἤγουν ἐν τῷ ἱππικῷ ἢ παρὰ τοῖς ἵπποις, λείπετ' ἄεθλα. οἳ δ' ἄρ ἔσαν δίδυμοι. ὁ μὲν, ἔμπεδον ἡνιόχευεν. ἔμπεδον ἡνιόχευ'. ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν. καὶ τὰ ἑξῆς, ἱστορίαν μὲν οὐκέτι παλαιὰν ἔχοντα, χρήσιμα δὲ ἄλλως εἰς τεχνολογίαν τοῖς χρήζουσιν ὡς ἑξῆς ἐκτεθήσονται. Ἰστέον δὲ ὅτι περὶ ἐπειῶν μὲν, καὶ βουπρασίου, ἐν τῇ βοιωτίᾳ γέγραπται. καὶ περὶ

αἰπόλων δέ. ὡς ἡ ἱστορία φέρει, λέγει δὲ διὰ τὴν τῶν πολέμων συνέχειαν καὶ τὴν τοῦ βίου πλευτὴν ἄφνω, κατὰ τάχος γεγονέναι. τὸ δὲ αὐτῷ ἐν τῇ πυλίων, ἐξοχικῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ. ὡς τῆς πυλίων χώρας, ἔστι ἄτοπον ὄν, ἐὰν τεθῇ λείπειν τοῖς ἐκεῖ. πολλαχοῦ γὰρ εὕρηται ἡ αὐτὴ ἀντωνυμία ἐξοχική. τὴν δὲ τοῦ ἀγκαῖον κλῆσιν, παραλαμβάνεσθαί φασί τινες ἀπὸ τοῦ περὶ τῶν δεξιῶν οἷα ὄνομα οἰκεῖον παλαιστῶν, παρὰ τὸ ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην. τάχα δέ φασι καὶ τὸ πλευρωνίου, παρὰ τὰς πλευρὰς διὰ τό, πυκναὶ σμώδιγγες παρὰ πλευράς. ἄλλως μέντοι, αἱ πολλὰς ὡς εἴρηται ὁ πλευρώνιος. πόλις γὰρ αἰπαλῶν ἡ πλευρών. ὁ δὲ καὶ ὁ ἀγκαῖος οὗτος ὡς ἐρρέθη πεπαλαισται, ἀλλ' εἰσὶ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ ἕτεροι ἀγκαῖοι λόγου ἄξιοι. ὧν εἷς, ὁ κτείνει τὸ παροιμιῶδες ἐκεῖνο οὐ μέμνηται καὶ λυκόφρων περιφραστικῶς δέ, πολλὰ μεταξὺ χείλους καὶ κύλικος. τὸ δὲ ὥς μοι ἀνίστη ἤγουν κατ' ἐμοῦ ἢ ἄλλως ἐλλειπτικῶς ἀνίστη παλαίσων, ἁπλῶς ἐρρέθη πρὸς ἀναπλήρωσιν στίχου. καθὰ καὶ κατωτέρω τό, ἐσθλὸν ἐόντα. Τὸ δὲ ποσσὶ παρέδραμον, πρὸς διαστολὴν ἐρρέθη τοῦ, ἡνιοχικῶς παρατρέχειν. καὶ ἄλλως δὲ κατὰ νοῦν ὅμοιόν ἐστι τό, ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

Ὅρα δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσιν ἀγῶσι, καὶ τὰς κυριολεξίας. τὸ παρέδραμον. τὸ ὑπερέβαλον, ὅ ἐστιν ὑπερηκόντισα. καὶ τὸ παρήλασαν, ἀντὶ τοῦ ἐλαύνοντες ἐνίκησαν. ἔστι ὅπως ἐφιλοτιμήσατο, μὴ ὀκνῆσαι εἰπεῖν ἑκάστην τοῦ γέροντος νίκην τίς ἐπιγράμματος. καὶ ὅτι φιλαλήθης ὁ γέρων δοκεῖ πλεονεκτεῖσθαι τοῖς κατ' αὐτὸν ἀγωνίσμασιν. ἀκτορίωνες δέ, παῖδες ἄκτορος, κτέατος καὶ εὔρυτος, ἀνδρεῖοι καὶ ἡνιοχικοί, ῥηθέντες πρὶν καὶ μολίονες παρ' ὁμήρῳ. παρὰ δὲ τοῖς ὕστερον, μολιονίδαι. οὓς ὅμηρος μέν, διδύμους ἱστορεῖ ἁπλῶς. οἱ δὲ κατ' ἀρίσταρχον, οὐχ οὕτως δὴ κατὰ τοὺς διοσκούρους. ἀλλὰ κατὰ τὸν ἡσιόδου μῦθον, καὶ διφυεῖς. δύο μὲν ἔχοντας σώματα, συμπεφυκότας δὲ ἀλλήλοις. οὗτοι παρήλασαν τὸν νέστορα ὡς αὐτός φησι, πρόσθε βαλόντες τοὺς ἵππους ἤτοι διὰ δὴ ἵππους κατὰ τό, τοὺς δ' ὅς πρόσθε βαλών. πρόκειται. καὶ οὐχ ἁπλῶς οὕτω παρήλασαν, ἀλλὰ πλήθει νικήσαντες ἤτοι διὰ πλῆθος. τουτέστι διὰ τὸ δύο εἶναι ὡς ἐρρέθη ἤγουν κατὰ ἀρίσταρχον. φασὶ δέ τινες, αἰτιασάντων ἐκείνων εἰς ἀγῶνα τότε τὸν νέστορα, καὶ ἐν μέν, λέγειν ὡς οὐ δίκαιοι ἂν ἀγωνίζεσθαι πλείονες ὄντες καὶ τὴν φύσιν ἐκ τρεῖς ἀπλοῖ. τὸν δὲ δῆμον συναγωνίζεσθαι τοῖς ἀκτορίδαις, λέγοντας, ἀμφοτέροις εἶναι ὡς συμπεφυκότας ἕνα. ὅτι εἶναι τὸ παρ' ὁμήρου νῦν ῥηθέν, τό, πλήθει πρόσθε βαλόντες. ἀντὶ τοῦ νικήσαντες διὰ τὸ πολλοὶ εἶναι. ἀλλὰ πῶς ἂν εἴη πλῆθος ἡ δυάς. πῶς δὲ οἱ τῇ συμφυΐᾳ μονάζομενοι, νοηθεῖεν ἂν πολλοί; εἰ μὴ ἄρα ὅτι ἄλλως διφυεῖς ὄντες καὶ δισώματοι, καὶ ἀνὰ τέσσαρας χεῖρας εἶχον καὶ τἄλλα μέρη ὁμοίως. καὶ οὕτως αὐτοῖς τὸ πλῆθος τὸ κατὰ μέρη δηλαδή. ἕτεροι δὲ τό, πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀντὶ τοῦ νικήσαντες πολλοῖς ἅρμασιν οἷς ἐπεπόδιζον. πολλὰ δὲ ἴσως εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ὑπ' αὐτῶν θεραπευόντων, καθίει ἅρματα. ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, τῷ πλήθει τῶν κατὰ τὴν νικήσαντες. ὡς τῶν ἀθλοθετούντων, πρὸς αὐτῶν ὄντων. ῥητέον δ' ἐνταῦθα, καὶ ὅτι τὸ διφυεῖς τῶν ἀκτοριώνων πλασμάτιον καὶ ὁ μυθοποιὸς ἴωνος ἐξ οὐ παραφθάσαι τοῖς τεχνικοῖς δοκεῖ τὸ βυκανίζειν. φησὶ γὰρ τοὺς μολιονίδας ἐξ ὠοῦ γεννηθῆναι. ὁμοίως δηλαδὴ τοῖς διοσκούροις. εἰπὼν αὐτούς, ἅλικας ἰσοκεφάλους ἐνιγυούς. ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠῷ ἀργυρέῳ. καθὰ καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν γέγραπται. ὅπου δεδήλωται, καὶ ὡς οὐ μόνον δισυλλάβως ὠὸν λέγεται, ἀλλὰ καὶ τρισυλλάβως ὤεον διὰ τοῦ ε. καὶ ὤιον διὰ τοῦ ι. καὶ τρισυλλάβως δὲ ὠάριον. Τὸ δὲ ζητεῖν ἐξ ὁποίου ὠοῦ οἱ διόσκουροι, καὶ αὖ πάλιν οἱ μολιονίδαι, μύθου ἂν φιλοῦσι. ὅς οὐδὲ τὴν λήδαν ἀφίησιν εἶναι αὐτοῖς μητέρα. λέγει μὲν διὰ τοῦ ποιήσαντος τὰ κύπρια, ὅτι διοσκούρους καὶ ἑλένην, ἡ νέμεσις ἔτικτεν. ἡ διωκομένη φησὶν ὑπὸ διὸς μετεμορφοῦτο. κύκνον δὲ γενέσθαι τοῦτο; ἐνταῦθα ἡ νέμεσις, οὐ μὴν ἡ ψυχικὴ ποιότης, καθ' ἣν εἴρηται τό, μή μοι νέμεσις θεόθεν κατὰ τὰ ποιοῦσα, ἤγουν μή με νεμεσήσῃ τὸ θεῖον. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Τὸ δὲ ἀγασσάμενοι, ἀντὶ τοῦ φθονήσαντες. ὅθεν καὶ ἀγαστὸν εἶδος, τὸ ἐπίφθονον. Τὸ δὲ ἀγᾶσθαι, καὶ ἄγαιφι λέγεται. Τὸ μέντοι ἀγᾶσθαι προπαροξυτόνως, ἐπὶ ἐκπλήξεως νοεῖται καὶ δύναται καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεσθαι τὸ ἀγαστόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγαθόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὰ μέγιστα ἄεθλα, φαίνεται εἰωθέναι τοῖς ἱππεῦσι κεῖσθαι. Τὸ δὲ ἔμπεδον ἡνιόχευον, ἔμπεδον ἡνιόχευε, σημαίνει τὸ ἐπιμελῶς καὶ ἀσφαλῶς. ὅμοιον τοῦ, οὐδ' εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ καὶ τοῦ, πρόθεν ἠιθεός τε, πρόθεν ἠιθεός τε ὀαρίζετον, καὶ τοῖς ὁμοίοις. ἐνδιάθετος δὲ ἡ τοιαύτη ἐπανάληψις καὶ ἐνταῦθα, κατὰ θαυμά τι ἐστὶ πρὸς ἀλήθειαν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἡνιόχευε, αὐτὸ τοῦτο μόνον δηλοῦν τὸ τὰ ἡνία ἔχειν. τὸ γὰρ μάστιγι κελεύειν, θατέρῳ τῶν ἀδελφοῖν δίδωσι. φανερῶς λέγων δύο εἶναι τοὺς ἀκτορίωνας ἐφ' ἑνὸς ἅρματος τέσσαρσι διοικουμένους χερσί. πλεῖον δέ τι μὴ παρεμφαίνοντας ἐξ ὧν ὁ μῦθος πλάττεται. Ὅτι δὲ τὸ ἡνιοχεύειν, κοινῶς αἰτιατικῇ συντασσόμενον, οἱ ὕστερον γενικῇ συνέταξαν, δηλοῖ χρῆσις ἡ λέγουσα τό, τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεῖ. Ἰστέον δὲ ἐστὶν ὅτι συμπεραίνων ὁ νέστωρ γνωστικῶς τὸ κατ' αὐτὸν αὔχημα, ἐπιφέρει ὡς πρίν ἔον. νῦν αὖτε νεώτεροι, καὶ ἑξῆς ὡς εὐθὺς γραφήσεται. ἔστι δὲ τὸ ἔον, ῥῆμα τὸ ἐὰν μετοχῆς. ὡς τὸ ἔην τινι, τοῦ τινὰ ὤν. Ὅτι γέρων ἀρειστεὺς παραινεῖ μὲν ὡς ἀγῶνας, τὰ τοῦ νέστορος ἐρεῖ ἄν. νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων ἔργων τοιούτων. ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ πείθεσθαι. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, νυκτὶ πείθεσθαι, καὶ, δαιτὶ συγγενεῖ πείθεσθαι. τότε δ' αὖτε φησί, μετέπρεπον ἥρωσι. προστίθησι δὲ εἰς τιμὴν τεθνεῶτος φίλου τό, ἀλλ' ἴθι καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτέριζε, ἤγουν ἐντα-

φίζει. κτέρας δίδου ἐπιτάφιον. καὶ ὡς εἰπεῖν, κτηματίζε. τιμηθεὶς δέ τις ἀγαθὸς ἀνὴρ δώροις πρός τινος ἐνδόξου, εἴποι ἄν, τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι. χαίρει δέ μοι ἦτορ, ὥς μευ ἀεὶ μέμνησαι ἐνηέος οὐδέ σε λήθω, τιμῆς ἧς τέ μ' ἔοικε τετιμῆσθαι. σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν. ἐκ τούτου δὲ τοῦ ὁμηρικοῦ, τὴν ἀντίχαριν οἱ ὕστερον συνέθεντο. ἐν δὲ τῷ, τιμῆς, λείπει ἡ διὰ πρόθεσις, ἵνα λέγῃ ὅτι ἀεὶ μέμνησαί μου διὰ τιμῆς. τοῦτο δὲ πρὸς διαστολὴν ἑτέρας μνήμης τῆς ἐπιψόγου. ἢ καὶ ἄλλως. χαίρει μοι τὸ ἦτορ, ὅτι μέμνησαί μοι τῆς οἰκείας τιμῆς. Τὸ δὲ ἧς μ' ἔοικε τετιμῆσθαι, πρὸς ἀκολουθίαν συντέτακται τῷ, τιμῆς. ἄλλως δὲ, ἀσφαλὲς ἦν καὶ τὸ, ἥν ἔοικέ με τετιμῆσθαι. φασὶ δ' ἐν τούτοις οἱ παλαιοί, ὅτι ὑψοῖ ἑαυτὸν ὁ γέρων ἐνταῦθα, εἰπὼν ἄξιος εἶναι τιμῆς ὡς ἐνηής. καὶ εὔλογον οὕτως ἀποδεδέχθαι τὸν τιμήσαντα. καὶ ὅτι τιμῆς μόνης ὁ Νέστωρ ἐδεῖτο. πρὸς γὰρ ἄλλοις πρεσβύτης, διωνηκὼς μὲν τοσαῦτα ἐν νεότητι. πρὸς χάριν δὲ φίλων ἀεὶ στρατιωτῶν. ἐπ' ἀξιώματος δὲ τοιούτου ἄν, καὶ παίδων ἀγαθῶν πατήρ. καὶ οἴκου δεσπότης εὐδαίμονος. διὸ καὶ ὁ ἐν τῇ γ τῆς Ὀδυσσείας φαινόμενος Μέντωρ, οὐδὲν ἄλλ' ἢ κῦδος ἐπεύχεται τῷ Νέστορι καὶ τοῖς υἱοῖς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, σὸν ἑταῖρον ὡς ἐρρέθη ἀέθλοισι κτερέιζε, καινότερον εἴρηται οὐχ ὡς ἐπὶ ἐνταφιασμοῦ. ἄλλως γάρ, ἤδη προεντεταφίασται Πάτροκλος. ἔστι δὲ ἁπλούστερον φάναι, ὡς τὰ πρὸ τούτων μὲν, ἄλλως ἐκτερεΐσθη, τουτέστι κτέρεα ἤτοι κτήματα ἔλαβεν ἐκεῖνος νεκρικά. νῦν δὲ, καὶ ἀέθλοις κτερΐζεται τοῖς ἐπ' ἐκείνῳ γενομένοις.

Ὣς φάτο. Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν
Ὤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο.
Αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κατέδησ' ἐν ἀγῶνι.
Ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι.
Τῷ δ' ἄρα νικηθέντι, τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ἀτρεΐδη τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω
Πὺξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων
Δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
Ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κλισίηνδε νεέσθω.
Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς, δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.

Ὅτι φιλοτίμως χαίρειν τὸν Ἀχιλλέα τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἐπαίνοις δηλοῖ ὁ ποιητὴς καὶ νῦν ἐν τῷ, Πηλείδης δὲ πολὺν καθ' ὅμιλον Ἀχαιῶν ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλείδαο. παρίστατο γὰρ ἀκροώμενος αὐτοῦ φιλικῶς δῆθεν ἕως παντὸς τοῦ λόγου, δεικνὺς διὰ τούτων τὸ φιλότιμον, μὴ ἀφεθεὶς ὢν ἐπὶ τῷ οὐδὲν τίθεσθαι τὰ τῶν ἐπαίνων, ἵνα μή ποθεν ἀκούσῃ τὸ, ὄνος λύρας παροιμιακῶς. καὶ ἅμα καταφανὴς ἄχαρις γένηται, καὶ μὴ δὲ ἑαυτοῦ φίλων. τοιοῦτοι γὰρ οἱ μὴ χαίροντες τοῖς εἰς σφᾶς αὐτοὺς ἐπαίνοις. Ὅρα δὲ τὸ, πολὺν καθ' ὅμιλον, ἐκ τούτου γὰρ οἱ μεθ' Ὅμηρον, πολὺν ἄνθρωπον καὶ πολὺν λαὸν τὸν χυδαῖον φασίν.

Ὅτι Ἀχιλλεὺς μετὰ τοὺς ἱππέας, πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα, ἤγουν προετίθετο. φιλοσόφως δὲ καὶ ἐνταῦθα, ἡ λέξις κεῖται. εἴτε γὰρ ἴσως ἐστὶ τὰ ἔπαθλα ζῶα ὄντα εἴτε κάθηνται εἴτε κεῖνται, οἰκεῖον γενικῶς ἐπ' αὐτῶν τὸ τίθεσθαι. εἶτα τὸ εἶδος τῆς θέσεως ἑρμηνεύων, ἐπάγει ἀσυνδέτως. ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κατέδησ' ἐν ἀγῶνι ἑξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστη δαμάσασθαι. τῷ δ' ἄρα νικηθέντι, τίθει δέπας ἀμφικύπελλον, ὅ ἐστι στρογγύλον ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. εἰ πλούσιας δὲ ὕλης ἔοικε τοῦτο εἶναι. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ ἐν τῇ δῆθεν συντομίᾳ οὐκ ἐπεσημήνατο ῥητῶς ὅτι τῷ νικήσαντι, ἄεθλον ἡ ἡμίονος, ἀλλ' ὡς τῷ νικηθέντι τὸ δέπας τεθῆναί φησιν, ἐνέφηνε σαφῶς καὶ τὸ σιωπηθέν. ἐσιώπησε δὲ, ἵνα προϊὼν περιφράσῃ τὸν νικητήν. ἐρεῖ γάρ. ᾧ δέ κ' Ἀπόλλων δώῃ καμμονίην, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί, ἡμίονον ταλαεργὸν ἄγων, κλισίηνδε νεέσθω. ὑπερκαταβὰς δὲ, δῆθεν τοῦ Ἀχιλλέως ἄμφω λέγει. ὁ μὲν γὰρ ὡς ἐρρέθη, ἡμίονον ἀγέτω. αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς, δέπας οἴσεται τὸ ῥηθέν. καμμονίην καὶ ἐνταῦθα εἰπὼν ὡς καὶ προερρέθη, τὴν ἐκ καταμονῆς νίκην. ἣν κατὰ μονὴν τουτέστιν ἐπιμονήν, δηλοῖ τὸ, ἄνδρε δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν πὺξ μάλ' ἀνασχομένω, πεπληγέμεν, ἤγουν πὺξ ἀλλήλους πλῆξαι ἀνατείναντας τὰς χεῖρας. ἦν γὰρ ὡς ἐπὶ πλεῖστον ἐπιτήδευμα πυγμάχων, τὸ ἐπὶ πολὺ ἀντέχειν ἀνατεταμέναις χερσίν. καί τινα πύκτην Ἀριστείδης ἱστορεῖ ὅτι διεκαρτέρει τοῦ ἀντιπάλου οὕτω περιγινόμενος. ἀλεγεινὴν δὲ τὴν πυγμαχίαν λέγει καθὰ προϊὼν καὶ τὴν παλαισμοσύνην, δῆτα ἐξ αἰτίας τοῦ δυσχερῆ ὡς φαίνεται. Τὸ δὲ ταλαεργὸν, τοῖς ἡμιόνοις ᾠκείωται μάλιστα εἰς ἐπώνυμον. βόες γὰρ καὶ ἵπποι, οὐχ οὕτω ταλαεργοί, ὧν ὡς τὰ πολλὰ τὸ ἀγελαῖον καὶ ἄνετον. ἄλλως δὲ καὶ φερέπονοι αἱ ἡμίονοι μάλιστα. διὸ καὶ οἰκεῖον ἡ τοιαύτη ἆθλον τῷ τλησιπόνῳ πύκτῃ. καὶ μᾶλλον, ὅτι καὶ ἀλγίστη δαμάσασθαι. ἀλγεινῶς μὲν γὰρ καὶ βοῦς καὶ ἵππος δαμασθῆναι μετὰ ἓξ ἔτη. ἀλγίστη δὲ καὶ οὐ ῥᾳδίως εἴκουσα ζυγῷ, ἡ σφριγῶσα ἡμίονος. δῆλον δὲ ὅτι ταὐτόν ἐστιν ἀλγίστην ὁμηρικῶς εἰπεῖν, καὶ ἀργαλέην ἀττικῶς. διὸ καλῶς οἱ ἐτυμολόγοι τὸ ἀργαλέον, οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ ἔργου, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄλγους ἐτυμολογοῦντες εὑρίσκονται τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ. Τὸ δὲ ἑξέτεα, διφορεῖται κατὰ τὴν

τόνον. καὶ ζητητέον περὶ τούτου καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Βοιωτίαν. ἔνθα ἐρρέθη τὰ τοιαῦτα καὶ ὀξύνεσθαι κατὰ τὰς εὐθείας καὶ βαρύνεσθαι. Τὸ δὲ πύξ, ἀπὸ τοῦ πτύσσω πτύξω ἀποβολῇ τοῦ τ γίνεται· πτύσσοντες γὰρ τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους καὶ οὕτω στρέφοντες εἰς πύκνωσιν οἱ πυγμάχοι ἀθλοῦσιν, εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί. ῥῆμά τε παράγοντες ἐξ αὐτοῦ τὸ κονδυλίζειν ἤγουν τοιούτῳ κονδύλῳ παίειν. καὶ παροιμίαν προάγοντες τὴν, δὸς ἄρτον τυχὸν, καὶ κόνδυλον ὄψον ἐπ' αὐτῷ, ἤγουν χορήγησον τὸ ἀρκοῦν παιδίῳ ἤ τινι τοιούτῳ προσώπῳ. καὶ εἰ μὴ ἀρκεῖται ἀλλ' ὀχλεῖ εἰς πλέον, τότε δὴ ἐπίβαλε ἀντὶ τοῦ ὄψου, κόνδυλον. παίσας δηλαδὴ τὸν ἄφρονα. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου πτύσσω ἀφ' οὗ τὸ πύξ, καὶ τὸ πυκνὸν γίνεται καὶ ὁ πύξος. καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ πτύξαι. ἡ δέ γε πυγμὴ ἐξ ἧς ὁ πυγμάχος καὶ ἡ πυγμαχία καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς πυγμαχεῖν, ἐκ τοῦ ἔπτυγα μέσου παρακειμένου σύγκειται. διὸ καὶ ἔχουσι τὸ γ, ἢ μᾶλλον πυγμὴ, ἐκ τοῦ ἔπτυγμαι παθητικοῦ παρακειμένου. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔπτυγα, σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ πυγὼν καὶ αἱ κατὰ τὸ σῶμα πυγαὶ καὶ τὸ πυγούσιον μέτρον. τοῦ δέ γε εἰρημένου παρακειμένου, καὶ οἱ πυγμαῖοι ἤρτηνται. περὶ ὧν εἰ καὶ προγέγραπται, ὅμως καὶ νῦν μνηστέον οὐκ ἀσυντελῶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μικροὶ ἄνδρες οἱ ταῖς γεράνοις διαπολεμοῦντες, περιξίφει εἰς ὄχημα χρῶνται. κατὰ δὲ μουσικὴν, καθὰ γεράνοις πολεμοῦσιν, οὕτω καὶ περιξίφει. ὧν τινος τὸ ῥύγχος, οὐ κινναβάρινον ἔχειν ἐκεῖνος φασί. λέγεται δὲ καὶ γυναῖκα εἶναι ἐν αὐτοῖς ἐπίσημον, ᾗ Γεράνα ὄνομα. ἣ κατὰ θεὸν τιμωμένη, τοὺς πτηνούς φασιν ἤγε τοὺς θεοὺς καὶ μάλιστα Ἥραν ἀγανακτήσασα ἐκείνη μετεμόρφωσε τὴν ἀλαζόνα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν, ἀπορνιθώσασα. πολέμιόν τι καὶ συγγενῆ φασὶ κατέστησε τοῖς τιμήσασι πυγμαίοις. τοῦ δὲ ῥηθέντος ἔπτυγμαι, παράγωγόν ἐστι τὸ τοῦ πύξ, πυγμὴ καὶ ὁ πύκτης, ἐκβληθέντος τοῦ ταυ ἐκ τοῦ πτ, διὰ καλλιφωνίαν. ἐξ αὐτοῦ δὲ παράγωγον ῥῆμα τὸ πυκταλίζειν. οὗ χρῆσις παρὰ Ἀνακρέοντι. δι' οὗ ὡς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω, ἤγουν πυκτεύω. ὡς δὲ ἐκ τοῦ πτύσσω πτύξω γίνεται καὶ τὸ πτὺξ πτυχός. καὶ τὸ, πνὺξ πνυκὸς ὄνομα Ἀθήνησι τόπου ἀττικοῦ, ὅπερ ἡ κοινὴ χρῆσις πυκνὸς κλίνει, καὶ ἀλλαχοῦ σαφῶς δεδήλωται. Ἀπόλλωνος δ' ἐνταῦθα μέμνηται ὁ ποιητὴς διὰ τὸ δοκεῖν ἐναγώνιον εἶναι, καθ' ὁμοίως τῷ Ἑρμῇ. Τὸ δὲ γνῶσι πάντες, τὸ ἀναγκαίως ἀναμφιέριστον τῆς νίκης δηλοῖ.

Ὣς ἔφατ'. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε
Εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός.
Ἅψατο δ' ἡμιόνου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε.
Ἆσσον ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον.
Ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν
Πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος.
Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἐν πάντεσσ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται.
Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω.
Κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων,
Οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα.

Ὅτι ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπῆος Ἐπειός. δῆλος μέν τοι καὶ ἀπόλεμος ὢν ὡς καὶ Λυκόφρων ἱστορεῖ. διὸ καὶ αὐτὸς εἰπὼν ἐνταῦθα ὅτι εὔχομαι δὲ εἶναι, κατεύχομαι εἶναι ἄριστος πυγμῇ, ἐπάγει ἢ οὐχ ἅλις ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι, καὶ ἑξῆς. περὶ ὧν μέντοι, γελοῖος ἦν ὁ δισκεύειν εἰρεθέντι τὴν πυγμὴν ἄριστος. ὡς γὰρ αὐτὸς γνωματεύων φησίν, οὐδ' ἄρα πως ἦν ἐν πάντεσσιν ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, οὐκ ἄρα θεοὶ πάντα δίδουσιν ἀνθρώποις. οὕτω δὲ θαρρεῖ τὴν πυγμαχίαν ὁ Ἐπειὸς, ὥστε τοῦ ἡμιόνου ἁψάμενος, εἰπεῖν. ἆσσον ἤγουν ἐγγὺς ἴτω ὅς τις δέπας οἴσεται. τὸ δευτερεῖον δηλαδή. ἡμίονον δ' οὔ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν πυγμῇ νικήσαντα, ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ὡς ἐρρέθη ἄριστος κατὰ τὴν πρόκλησιν δηλαδὴ τοῦ Ἀχιλλέως, εἰπόντος, ἄνδρε κελεύομεν ὦ περ ἀρίστω, πὺξ πεπληγέμεν ὡς εἴρηται. εἶτα καὶ ἀπειλούμενος εὐμεθόδως καὶ πρὸς ἀλήθειαν τῷ ἀντιπάλῳ, φησίν ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται. ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω, σύν τ' ὀστέ' ἀράξω. κηδεμόνες δέ οἱ ἐνθάδ' ἀολλέες αὖθι μενόντων ἤτοι μενέτωσαν, οἵ κέ μιν ἐξοίσουσιν ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα. καὶ αὐτίκα ἔοικεν ἑλεῖν τὸ ἔπαθλον. ἀμέλει μετὰ τὸν ἀγῶνα, οὐ μέμνηται τούτου ὁ ποιητὴς, ἀλλὰ τῶν τοῦ Εὐρυάλου ἑταίρων οἳ ἐκόμισάν φησι δέπας ἀμφικύπελλον. Ὅρα δ' ἐν τούτοις τὴν τοῦ γοργοῦ ποιητοῦ ἁδρότητα ἐν οἷς λαλεῖ ὁ θαρρῶν ἄριστος ἀθλητής. τὸ, χρόα ῥήξω, καὶ ὀστέα ἀράξω, τουτέστι θραύσω κατὰ τὴν ὀνοματοποιίαν. Τὸ δὲ εἰδὼς πυγμαχίης, οὐκ ἀσυνήθως συντέτακται καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τέχνην εἰδὼς καὶ τῶν ὁμοίων. δῆλον δέ ἐστιν ὅτι ἄλλως ἐστὶν ὅτι κοινότερον συντάσσεται, ὡς δηλοῖ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ, εἰ δό τις ἄμφω κέρδεα. Τὸ δὲ ἀντικρὺ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἀντὶ τοῦ διόλου, ἐστὶν ὡς εἰπεῖν διαμπερές. ἐμφαίνει δὲ ἡ λέξις ἀντορθοῦσιν εἶναι τὴν ὄψιν ὡς ἀντικρυόντων καὶ οὕτω βλαπτόντων τὸ ἀντικρύ. δο-

κεῖ γὰρ

κεῖ γὰρ ἐκ τοῦ ἀντιπυροῦσθαι τὸ ἀντίπυρον γίνεσθαι. καὶ δηλοῖ πληγὴν αἰτήρεσιν. Κηδεμόνες δὲ, οἱ ἁπλῶς ἐπιμεληταί. οἳ μετ' ὀλίγα, φίλοι ἑταῖροι λέγονται. Τὸ δὲ ἐνθάδε καὶ αὖθι, κατὰ λόγον ἀγροικίας ἐκ παραλλήλου ἔτι δηλοῦσι. ἐπισημαντέον δὲ διὰ τοὺς καὶ τοιούτοις χαίροντας, ὅτι δ', πανοπῆος ἐπειὸς, ἔχει τι ψεῦδος ἀρχαϊκῶς κατὰ τὰς παραληγούσας. ὥσπερ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ, οἳ μὲν ἄγον δι' ἀγῶνος, τηρητέον δὲ, καὶ τὸ ἐπικίνδυνον τῆς πυγμαχίας, ἀεὶ τοιαύτης οὔσης. πολλοὺς γὰρ τῆς κατὰ φύσιν σωματικῆς ἁρμονίας παρέλυσεν.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Εὐρύαλος δέ οἱ οἶος ἀνίστατο ἰσόθεος φὼς,
Μηκιστέως υἱὸς ταλαϊονίδαο ἄνακτος.
Ὅς ποτε θήβας ἦλθε δεδουπότος Οἰδιπόδαο,
Ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα καδμείωνας.
Τὸν μὲν τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο,
Θαρσύνων ἔπεσιν. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην.
Ζῶμα δέ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν. αὐτὰρ ἔπειτα,
Δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.
Τὼ δὲ ζωσαμένω βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα.
Ἄντα δ' ἀνασχομένω χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω
Σύν ῥ' ἔπεσον. σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν.
Δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετ'. ἔρρεε δ' ἱδρὼς
Πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ἐπειός.
Κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον, οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
Εἱστήκειν, αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς
Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψεν,
Ὣς, πληγεὶς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
Χερσὶ λαβὼν, ὤρθωσε. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
Οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν.
Αἷμα παχὺ πτύοντα. κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε.
Κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα, μετὰ σφίσιν εἷσαν ἄγοντες.
Αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι, κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

Ὁ δὲ μηκιστεὺς υἱὸς ταλαοῦ ἢ ταλαϊονος ὅθεν ὁ ταλαϊονίδης λέγεται ὡς δηλοῖ τὸ υἱὸς ταλαϊονίδαο ἄνακτος, ἦλθέ ποτε θήβας, δεδουπότος οἰδιπόδαο ἐς τάφον, ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκα καδμείωνας τῇ πυγμῇ δηλαδὴ, ὡς ἔστι νοῆσαι ἀπὸ τοῦ υἱοῦ. τούτου γὰρ υἱὸς εὐρύαλος νῦν οἶος ἤτοι μόνος ἀνίστατο ἰσόθεος φὼς αὐτίκα τυχησόμενος πυγμαχικῶς τῷ ἐπειῷ κατὰ τέχνην ὡς εἰκὸς πατρικήν. Καὶ ὅρα τὸ οἶος, δι' οὗ φαίνεται ἡ κατὰ πυγμὴν ὑπεροχὴ τοῦ ἐπειοῦ. ἧς ἕνεκεν, οὐδεὶς ἐτόλμησε τούτῳ ἀντιστῆναι, ὅτι μὴ μόνος εὐρύαλος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς οὐκ εὐτυχῶς ἐκεῖνος. ὁμοίως δὲ ὅρα καὶ τὸ ἀνίστατο, ἐν ᾧ μὴ πάντῃ θαρρεῖν ὁ εὐρύαλος φαίνεται. οὐ γὰρ ἀνέστη φησὶν, ἀλλ' ἀνίστατο. σχολαίως ὀρθούμενος εἰς ἀγῶνα, διὰ τὸ μέλλοντος. καθάπερ καὶ ὁ γέρων νέστωρ, ἵππων τῇ κορίας οὐκ εἶχε ῥᾷον τεμεῖν, ἀλλ' ἔτεμνε σχολαιότερον. Τὸ δὲ ἰσόθεος φὼς, ὑπερεξαίρει τὸν ὡς εἴρηται ἄριστον ἐπειὸν ὑπὲρ ἰσόθεον ἀντίμαχον καταβαλεῖ. Ἐν δὲ τῷ, θήβας ἦλθεν, ἡ εἰς πρόθεσις λείπει. Δεδουπότος δὲ, ἀντὶ τοῦ πεσόντος. ἐκ τοῦ πεπτωμένου δοῦπον ἤτοι ψόφον καὶ κτύπον τοῖς πέλας, ὡς δηλοῖ τὸ, δούπησε δὲ πεσών. εἴρηται δὲ ἡ λέξις, ὡς ἢ ἐν πολέμῳ θανόντος τοῦ οἰδίποδος, ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος καὶ καταρημνίσαντος ἑαυτόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ ἐν ἀθήναις κατὰ τοὺς τραγικοὺς, ὧν καὶ ὁ σοφοκλῆς, ἀλλ' ἐν θήβαις, θανεῖν τὸν οἰδίποδα φαίνεται εἰδὼς ὁ ποιητής. καὶ ὅτι οὐδὲν οὐδὲ τὸν εὐρύαλον τοῦτον ἡ πατραγαθία ὤνησεν, ὃς κακῶς ἀπηλλάξη πυγμαχήσας τῷ ἐπειῷ. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι συγγενὴς ἦν τῷ διομήδει εὐρύαλος, οὕτω· ἀδράστου ἀδελφὸς, μηκιστεύς. οὗ εὐρύαλος. πάλιν, ἀδράστου θυγάτηρ, δηϊπύλη. ἧς, διομήδης. διὸ καὶ καθὰ φαίνεται, ἀμφεπονεῖτο αὐτὸν ὁ διομήδης θαρσύνων ἐπέεσσι. μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην. ἐθέλων κατευχία δεῖξαι τὸν ἐπειόν. ὁ δὲ οἰδίπους, πολλαχοῦ εὕρηται τετρασυλλάβως καὶ οἰδιπόδης λεγόμενος. τὸν δὲ εἰρημένον ἐπειὸν, ὑδροφορεῖν τοῖς ἀτρείδαις ἱστορεῖ στησίχορος ἐν τῷ, ᾤκτειρε δ' αὐτὸν ὕδωρ αἰεὶ φορέοντα διὸς κούροις βασιλεῦσιν. Ἔνθα ὅρα τὸ, διὸς κούροις καθ' ὃ καὶ διὸς κούρη ἡ ἀφροδίτη, ἐν παραθέσει, ὥσπερ κατ' ἐξοχήν τινα διόσκουροι συνθέτως. οἱ τῆς λήδας καὶ τοῦ διός. ἡ δὲ ῥηθεῖσα ἱστορία τῆς τοῦ ἐπειοῦ ὑδροφορήσεως, ὑπεκίνησε τὸν σιμωνίδην αἴνιγμα θέσθαι ἐπὶ ὄνῳ ὑδροφοροῦντι αὐτῷ τε καὶ τοῖς μαθηταῖς, ἐν ᾧ πανοπηϊάδην ἐκεῖνος τὸν ῥηθέντα ὄνον, εἶπεν, ἤγουν πανοπέως υἱὸν ἐπειόν. ὡς δὲ κατὰ γαστρὸς ἔτι ὢν ἔμβρυον ὁ ἐπειὸς, ἐπύκτευσέ πως τῷ διδύμῳ ἀδελφῷ καὶ νικήσας προεξώδευσεν, ὁ λυκόφρων ἱστορεῖ. Ὅτι διομήδης τῷ ὡς ἐῤῥέ-

θη

ἢ φίλος συγγενὴς Εὐρυάλῳ, ζῶμα πρῶτον παρακάββαλεν ἤτοι παρακατέβαλεν ἤγουν περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο. αὐτὰρ ἔπειτα δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο. τὼ δὲ ζωσαμένω, βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα. ἄντα δ' ἀνασχομένω καθὰ προδεδήλωται, χερσὶ στιβαρῇσιν ἅμ' ἄμφω σὺν ῥ' ἔπεσον. σὺν δέ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἔμιχθεν. δεινὸς δὲ χρόμαδος γενύων γένετο. ἔρρει δ' ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ὄρνυτο δῖος Ἐπειός. κόψε δὲ παπτήναντα, παρήϊον. οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν εἱστήκειν ἢ ἑστήκειν. αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα. εἶτα διαγράφων τὸν τρόπον τοῦ πτώματος διὰ παραβολῆς, φησίν. ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς θῖν' ἐπὶ φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμ' ἐκάλυψεν, ὥς, πληγεὶς ἀνέπαλτο. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς χερσὶ λαβὼν, ὤρθωσε. φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι, οἵ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσιν. αἷμα παχὺ πτύοντα. κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε. κὰδ δ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἷσαν ὅ ἐστιν ἐκάθισαν, ἄγοντες. αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι, κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον. ἔστι δὲ τὸ ἀλλοφρονέοντα, ἀντὶ τοῦ ἐξεστηκότα φρενῶν κατὰ τοὺς παλαιούς. κρεῖττον δ' εἰπεῖν, ἠλλοιωμένον τὴν φρόνησιν. τὸ δὲ εἰπεῖν ἄλλο φρονοῦντα παρ' ὃ πρώην ἐφρόνει, καινίζεται τοῖς πάλαι σοφοῖς. ἵνα μὴ τὸ παραφρονεῖν, φρονεῖν λεγόμενον καὶ αὐτὸ, νόμῳ καθυπαγάγῃ τὴν φρόνησιν κατὰ τὸ, νόμῳ γλυκὺ, καὶ νόμῳ πικρόν. ὁ δὲ ὡς ἐρρέθη ἀλλοφρονῶν, ὁ ἀλλότριος τοῦ φρονεῖν ἑρμηνευθείη ἄν. οἱ δέ γε παρὰ τοῖς ἰατρικοῖς καινίζουσιν ἀλλοφάσσοντες, τὸ ἐν Ἰλιάδι ὅμοιον δηλοῦσιν. ἀλλὰ σημαίνουσι τοὺς ἄλλοτε ἄλλα φράζοντας, καὶ μηδὲν ὅλως διασαφοῦντας. Ζῶμα δὲ, οὐ μόνον ἐν πυγμαχίᾳ, ἀλλὰ ἐζώννυντο καὶ οἱ παλαίοντες, ὡς δηλώσει προϊὼν ὁ ποιητής. Ὅτι δὲ ἐγυμνοῦντο οἱ οὕτω ζωννύμενοι, σιγᾷ ὡς φανερόν. καθὰ παντελῶς ἐσίγησε καὶ τὸ ζώσασθαι τὸν Ἐπειόν, ὡς ἀπὸ τοῦ Εὐρυάλου γνωσθησόμενον. ἐνέφηνε δὲ μόνον τὸ καὶ ἀμφοτέροις ἐνταῦθα ζώσασθαι, ἐν τῷ εἰπεῖν. οἱ δὲ ζωσάμενοι. περὶ δὲ τοῦ ζώματος φέρεται ἱστορία, ὅτι μετὰ τὴν ιδ' ὀλυμπιάδα, συνέβη Ὄρσιππόν τινα ἐμποδισθέντα ὑπὸ τοῦ περιζώματος, πεσεῖν καὶ πλουτίζειν ἢ κατά τινας, νικηθῆναι. ὅθεν ἐθεσπίσθη, γυμνοὺς τοὺς τοιούτους ἀγωνίζεσθαι. ἀφ' οὗ καὶ γυμνάσιον ὁ τόπος ἐν ᾧ τοὺς ἀγῶνας ἐποιοῦντο. ὥς τι φασί, νεώτερος Ὁμήρου Ἡσίοδος, γυμνὸν εἰσάγων Ἱππομένην ἀγωνιζόμενον τῇ Ἀταλάντῃ. οἱ δὲ τῶν πυγμάχων ἱμάντες οἱ βόειοι, περὶ τὰς χεῖρας αὐτοῖς εἱλοῦντο, συνεργαζόμενοί τι ταῖς πληγαῖς. καὶ τοὺς δακτύλους δὲ συνεῖχον τε. καὶ ὡσεί τινα κορύνην σφαιροῦντες στερρῶς. καὶ ὤφθη οὐ πρὸ πολλοῦ, Πέρσης ἀνὴρ πυγμικὸς ἐν τοῖς βασιλείοις οὕτω διαπεπλεγμένος. ἐκαλοῦντο δέ φασι καὶ μύρμηκες οἱ τοιοῦτοι ἱμάντες. ὅθεν καὶ τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο ἱστόρηται. ὡς ἀνὴρ ἀχρεῖος τὴν πυγμικὴν καὶ πολλὰς παθὼν πληγάς, τόπον ὠνομασμένον ἐν ᾧ μάχεσθαι πολλοὺς εἶναι μύρμηκας, ἔφη καὶ ξυναλλάξαι βαρυνθεὶς ὡς εἶπεν καὶ ἐπλήγη ὑπὸ τῶν μυρμήκων ὀνόματι. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν καὶ ἡδὺ τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλ' ὁ ταπεινὸς ἐκεῖνος πύκτης, οὐκ εἰρωνικῶς ἐπαίνεσεν, ἀλλὰ δεδιὼς καὶ πρὸς μόνην ἐκείνην μεμνημένος. ὁ δὲ ἀστεῖος μουσικὸς Στρατόνικος, πρὸς ὄνομα κηρύκων ὡς καὶ ἐν ἄλλοις δεδήλωται, ἄλλως εὐτραπελεύσατο. σχήματι δεῖν διαχέας τοὺς θεατάς. μαθὼν γὰρ τὴν πόλιν ἐν ᾗ περιέτυχε πολλοὺς ἔχειν κήρυκας, δακτύλοις ἄκροις διέβαινεν, αἰτίαν εἰπὼν περὶ τοῦ παραπάτου, τὸ δεδιέναι, μή ποτε πλατεῖ ποδὶ βαίνων, συντρίψῃ καταπατήσας κήρυκα. ὡς τῶν θαλασσίων κηρύκων διὰ τὸ κογχυλιῶδες, ὀξύτητας πολλὰς ἐχόντων. Τὸ δὲ ἄντα δ' ἀνασχομένω, τουτέστιν ἀνατείναντες τὰς χεῖρας ἕως τοῦ, ἐκ μελέων, ἔκφρασίς ἐστι τῆς τῶν πυγμάχων συμπλοκῆς. συμπεσεῖν δὲ, κυριωτάτη λέξις καὶ ταῦθ' ὥσπερ καὶ ἐπὶ μάχης. καὶ ὅλως ἐπ' ἴσης συμβολῆς. Βαρεῖαι δὲ χεῖρες, ἐνταῦθα κυρίως εἴρηνται πρὸς τὸ βίαιον. Χρόμαδος δὲ κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ὁ ἐν ταῖς γένυσι ψόφος καὶ δὴ τρισμὸς, ὃς μάλιστα ἐν ταῖς πληγαῖς γίνεται. Τὸ δὲ γενύων γένετο, ἔχει τι κάλλος ὁμοίως τῷ, πρόσοικε προβιβῶς. Τὸ δὲ κόψε, ἐπὶ πληγῆς φασὶν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. οὕτω δὲ καὶ μετ' ὀλίγα Ὀδυσσεὺς κόψε Αἴαντος κώληπα. ἐκ τούτου δὲ, καὶ κόπτεσθαι παθητικῶς ἐπὶ θρήνων. ὅθεν ὁ κοπετός. ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ, καὶ τὸ πληκτικὸν κόπανον. ἵνα ᾖ ὡς ξέω ξόανον, οὕτω καὶ κόπτω κόπανον. τὸ μέντοι κατακόπτειν, ἐπὶ σφαγῆς οἱ μεθ' Ὅμηρον τιθέασι ῥήτορες. ἔστι κατέκοψαν ἐν πολέμῳ. καὶ ὁ κωμικὸς δὲ, ὄρνιθος κατακοπῆναι φησί. Τὸ δὲ παπτήναντα, σημαίνει μὲν τὸ, περιβλεψάμενόν που εἰς ἕτερον μέρος οἷα εἰκός. ἐμφαίνει δὲ προσοχὴν τοῦ Ἐπειοῦ, ὃς καιρὸν τοῦτον εὑρὼν, ἔπληξεν εὐθὺς τὸν Εὐρύαλον. πιθανεύεται δὲ οὕτω καὶ τὸ κατὰ τὰς παρειὰς κροῦσμα. εἰ μὲν γὰρ ἐπλαγίασεν Εὐρύαλος, τὰ κατὰ στόμα καὶ ὀφθαλμοὺς εἰκὸς ἦν κρουσθῆναι. ὧν καὶ αὐτῶν, ἐστοχάζοντο πάντως οἱ πύκται. καθὰ καὶ ὤτων. ὅθεν ὠτοκάταξις κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὠτοθλαδίας, τὰ ὦτα τεθλασμένος ἐν παλαίστρᾳ. καὶ ἀμφωτίδες κατὰ Παυσανίαν, ἃς οἱ παλαισταὶ παρὰ τοῖς ὠσὶν εἶχον. ἄλλως δέ γε, καὶ ἐκπώματος εἶδος αἱ ἀμφωτίδες. Παρήϊον δὲ, νῦν μὲν αὐτὴ ἡ παρειά. ἑτέρωθι δὲ, κόσμος ἵππου παραγναθίδιος. Τὸ δὲ ἑστήκειν, δύναται μὲν καὶ δίχα τοῦ ν κοινῶς γράφεσθαι. ἡ δὲ ἀκρίβεια τῆς ἀντιγραφῆς, μετὰ τοῦ ν γράφει ἀπὸ ἰωνικοῦ τοῦ, ἑστήκεα. ὡς ἔστι καὶ ὅμοιον τῷ, ᾔσκειν εἴρια καλά. εἰς δὲ τὸ, ἀναπάλλεται ἰχθὺς, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὅτι ἐπειδὰν τὸ πέλαγος φρίσσηται ἀρχομένου πνεῖν ἀνέμου, ἀναπάλλονται ἰχθύες. φρίσσεται δὲ πάντως πέλαγος, ὅτε φρίκα πάσχει, ἣ ὡς πολλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ χερσὶ λαβὼν ὤρθωσε, φιλοίκτως ὑπὸ Ἐπειοῦ πέπρακται, ὀρθοῦντι ὃν κατέρριψε. Τὸ δὲ ἄγον δι' ἀγῶνος, ἐν ᾧ περὶ ἀγῶνος ἐτυμολογεῖ. ἀπὸ τοῦ ἄγειν γὰρ ὁ ἀγών. ἔχει καὶ ἑτέρας ἐτυμολογίας, ὡς ἐν ἀρχῇ τῆς ω

ῥαψῳ-

ῥαψῳδίας ῥηθήσεται. Τὸ δὲ ἑφελκομένοις ποσὶν, ὅ ἐστι συρομένοις, ἀκρατῆ ἑαυτοῦ δηλοῖ τὸν Εὐρύαλον. ἐξ οὗ πιθανολογεῖται καὶ τὸ ἀλλοφρονεῖν. Σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τοῦ τοιούτου ἐφέλκεσθαι, παράγεται καὶ τὸ τοῦ φορτηγοῦ νηὸς ἐφόλκιον. Ἱστέον δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν, αὐθωρὸν οἱ πυγμάχοι ἀλλήλοις ἐνέπιπτον. ἦν δέ ποτε αὐτοῖς τέχνη, καὶ τρίβειν συχνὰς ὥρας ἐπὶ κενῷ τῶν ἀντιπάλων, ἀνατάσει καὶ καταφορᾷ χειρῶν, ὡς εἰ καὶ ἀέρα ὃ δὴ λέγεται ἔδαιρον. ἢ καὶ σκιαμαχεῖν πολεμικῶς, ἐσχόλαζον γὰρ τοῖς παλαιοῖς, καὶ σκιαμαχία εὐγενής. καίτοι γὰρ φασὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἐνίοτε, πρῶτα μὲν, ἐν ὅπλοις ἐγερθέντες σκιαμαχοῦσι καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται. καὶ ἑξῆς τὰ τοῦ ἱστοροῦντος αὐτοῦ Ποσειδωνίου. παραδίδοται οὖν τις πυγμάχος ὡς καὶ προερρέθη, κρατερὸς ἑαυτοῦ εἰς τὸ φερεπόνως ἐπὶ πολὺ ἀνέχειν τὴν χεῖρα. καὶ πληγὰς μὲν μὴ καταφέρειν, ἀποκναίειν δὲ οὕτω τὸν ἀνταγωνιζόμενον. ὅτε οὖν τοιοῦτόν τι γίνεται ἢ καὶ ἄλλως παρατείνοιτο τὸ ἔργον, ἐγίνετο τηνικαῦτα τοῖς ἀθλοῦσι βοήθημα ὁποῖον καὶ Παυσανίας ἱστορεῖ. λέγων, ὅτι ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὅτε χρονοτριβοῖεν οἱ πύκται, κλίμαξ εἰσεφέρετο. ὥστε διαστάντας καὶ χώραν λαβόντας ἐκείνους, μένειν ἐν ταύτῃ ἕνεκεν τοῦ μὴ παρεῖσθαι τουτέστιν ὑφίστασθαι τὰς φερομένας πληγὰς, περιτρέχοντας. ἀλλὰ μένοντας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, τῇ πυκνῇ τῶν χειρῶν ἐκτάσει φυλάττεσθαι. καὶ ἐλέγετο τοῦτο, ἐκ κλίμακος. παροιμιαζόμενον ἴσως ἐπὶ τῶν ἐκ προμηθείας τινὸς, λαμβανόντων ἐν πόνοις ἄνεσιν. Ἱστέον δὲ ὡς ἡ ἱστορία, σὺν ἄλλοις τισὶ καὶ τιμοκρέοντα τὸν ῥόδιον πύκτην καὶ ἀθλητὴν, σεμνύνει ὡς πύκτην ἄριστον. ὅς φασι παρὰ τὸν μέγαν ἀφικόμενος βασιλέα καὶ ἐμφορηθεὶς βρωμάτων καὶ πολλὰ πιὼν εἶτα ἐρωτηθεὶς ὅ,τι ποτὲ ἀπὸ τούτων ἐργάζοιτο. καὶ εἰπὼν, Περσῶν ἀναριθμήτους συγκόψειν ὕστερον δηλαδὴ ἀεθλεύσει κατ' ἐκείνων, τῇ ὑστεραίᾳ πολλοὺς καθ' ἕνα νικήσας, εἶτα χειρονομήσας καὶ ζητηθεὶς τὴν τοῦ χειρονομῆσαι πρόφασιν, ἀπολείπεσθαι ἔφη τοσαύτας πληγὰς εἴ τις τολμήσει προσελθεῖν. δοκεῖ γοῦν καὶ ὁ ἐπειὸς πολλοὺς ἂν ἔτι καταῤῥίψειν εἰ κατ' αὐτοῦ ἀνέστησαν. καί που καὶ χειρονομῆσαι κατ' ἐκεῖνον τὸν τιμοκρέοντα. καὶ ἐρωτηθεὶς, εἰπεῖν ὃ καὶ ἐκεῖνος ἔφη. Ὅρα δὲ ὅτι καὶ τιμοκρέων τῇ τοῦ κόψειν λέξει ὁμηρικῶς ἐχρήσατο ἐν τοῖς κατ' αὐτόν. λέγεται δὲ καὶ Φιλάμμων πύκτης ἀθηναῖος νικᾷν τοὺς ἀντιπάλους πάντα τὸν χρόνον.

Πηλεΐδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα
Δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς.
Τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
Τὸν δὲ, δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον ἀχαιοί.
Ανδρὶ δὲ νικηθέντι, γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκεν.
Πολλὰ δ' ἐπίσατ' ἔργα, τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ορνυσθ', οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Ὡς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας τελαμώνιος Αἴας.
Ανδ' Ὀδυσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδώς.
Ζωσαμένω δ' ἄρα τώγε, βάτην ἐς μέσον ἀγῶνα.
Αγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσιν.
Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες. τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων
Δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
Τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν
Ελκόμενα στερεῶς. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς.
Πυκναὶ δὲ σμώδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους
Αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
Οὔτ' Ὀδυσεὺς δύνατο σφῆλαι οὖδάς τε πελάσσαι,
Οὔτ' Αἴας δύνατο. κρατερὴ δ' ἔχεν ἲς Ὀδυσῆος.
Αλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδας ἀχαιοί,
Δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας τελαμώνιος Αἴας.
Διογενὲς λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,

Ὅτι τὴν παλαισμοσύνην, ἔστιν εὑρεῖν καὶ παλαιμοσύνην δίχα τοῦ σ γραφομένην τοῖς παλαιοῖς καθ' ὁμοιότητα τοῦ παλαίμων κυρίου ὀνόματος; ὃ καὶ αὐτὸ δοκεῖ ἐκ τοῦ παλαίειν γίνεσθαι. Ἱστέον δὲ ὡς ἆθλα παλαισμοσύνης ἀχιλλεὺς τέθεικε τῷ μὲν νικήσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην. τὸν δὲ, δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίσι τῖον ἀχαιοί. ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι, γυναῖκ' ἐς μέσον ἔθηκε, πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα. τίον δέ ἑ τεσσαράβοιον. ὅτι δὲ τὰ τοιαῦτα, σταθμός τις ἦν δι' οὗ τοσοίδε βόες ὠνοῦντο, προδεδήλωται. Ἱστέον δὲ ὅτι ὅπερ ὅμηρος φησὶ δωδεκάβοιον τῖον καὶ τίον τεσσαράβοιον, οἱ μεθ' ὅμηρον γενικῇ συντάσσουσιν. δι', δωδεκαβοίου τιμῶμαι τόδε. καὶ τεσσαραβοίου ἐτιμῶντο. παθητικῶς τὸ τίειν σχηματίζοντες.

Ἐμπυριβήτης δὲ τρίπους, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἀναθηματικοῦ, ὡς προγέγραπταί που. Τὸ δὲ ἐνὶ σφίσιν, ἀντὶ τοῦ κατ' ἑαυτούς. τοῦτο δὲ,

πρὸς

Ημ' ἀνάειρε, ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει.
Ως εἰπὼν, ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς.
Κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχὼν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα.
Κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς
Κάππεσε. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε.
Δεύτερος αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς.
Κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονὸς, οὐδέ τ' ἄειρε.
Εν δὲ γόνυ γνάμψεν. ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
Πλησίοι ἀλλήλοισι. μιάνθησαν δὲ κονίῃ.
Καί νύ κε τὸ τρίτον αὖτις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον,
Εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο καὶ κατέρυκε.
Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι.
Νίκη δ' ἀμφοτέροισιν. ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες,
Ερχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί.
Ως ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδ' ἐπίθοντο.
Καί ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας.

πρὸς διαβολὴν τῆς ἄλλης ἐπί τινι συναλλάγματι ἐκφωνοῦντων τίμημα. Τὸ δὲ ἀνδρὶ νικηθέντι, ἔχει ἀντιθετικὴν τὴν γυναικότητα. τοῦτο γὰρ τὸ, ἀνδρὶ τοιούτῳ γυναῖκα ἔπαθλον δοθῆναι ὡς οἷα γυναικείότητι αὐτοῦ τῇ κατὰ πάλην μαλθακότητι. Πολλὰ δὲ ἔργα, τὰ γυναικὶ δηλαδὴ πρέποντα· ἐπ' ἄλλοις δὲ φθάσας, ἀμύμονα εἶπεν ἔργα. Τὸ δὲ ἐπίστατο, παρ' ὁμήρῳ μὲν, ὃ ἔχει· οἱ δὲ μεθ' ὅμηρον, καὶ γνόντες ἠπίστατο φασὶν, ὁμοίως πως τῷ, ἐδύνατο, καὶ ἤμελλε, καὶ διηκόνουν, ἐν τοῖς βιαίοις. ἐκεῖνοι δὲ, καὶ ἄλλως καινοτομοῦσι τὰς αὐξήσεις. ποτὲ μὲν ἔξω αὔξοντες, ποτὲ δὲ ἔσω ἀφιέντες αἰσχυντηρῶς. ὅτι τέλος ἔχει μοι τὰ πάντα ἴσασι, καὶ διῳκοῦντο πάλαι. ποτὲ δὲ, διχῇ αὔξοντες. ἔγωγε ἴσα καὶ ἔξω. τοιοῦτον γοῦν τὸ, διῃκόνηται ἐκ τοῦ διακονῶ. καὶ τὸ, ἠνδιῃτημένος, ἀπὸ τοῦ ἐνδιαιτῶ. καὶ τὸ, μεμεθοδευμένος. καὶ τὸ, πεπαρῳνηκώς. καὶ τὸ, μεμελλοπτισμένος. καὶ τὸ, ἠνώχλησεν. καὶ τὸ, ἠνώχλουν. ἵνα μή τις τἄλλα λέγῃ ὅσα χύδην ἔχει εἰς γνῶσιν πρόκειται. Σημείωσαι δὲ ὅτι τόπος εἷς οὗτος ὁ ῥηθεὶς, ἐν μὲν τῷ, τῖον ἀχαιοί. ἐκτείνει τὴν ἄρχουσαν τοῦ ῥήματος. ἐν δὲ τῷ, τῖον δέ ἑ τεσσαράβοιον, συστέλλει. ἐν τούτοις δὲ, κεῖται καὶ δαινύμενος ὁ παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον, ἐπιδαινύμενος λέγεται, ἀντὶ τοῦ, φιλοτιμούμενος. φιλοδωρῶν. φησὶ γάρ. Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα δαινύμενος Δαναοῖσιν. τὰ δὲ, ἦν τὰ τοῦ ὡς ἐρρέθη πρὸ ὀλίγου, ἀλεγεινῆς παλαισμοσύνης. ἧς ἀναλογία, ἡ πυξοσύνη ἐν τοῖς κατ' αὐτήν. ὡς γὰρ ἱπποσύνη ἡ ἱππικὴ, ἐν βελοσύνῃ τὸ βέλος, καὶ τοξοσύνη ἡ τοξικὴ τέχνη, οὕτω καὶ παλαισμοσύνη ἡ πάλη. Ὅτι ἐφ' ἑκάστῳ ἄθλῳ δίχα δύο τῶν τελευταίων, ὀρθὸς ἀνιστάμενος ἀχιλλεὺς ὡς ἔθος ἦν, κατακαλεῖ τοὺς ἀθλεύσοντας. φησὶ γάρ. στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν. ὃ δὴ καὶ ἐν δημηγορίαις ἐγίνετο ἵνα ὁ λέγων ἀκούοιτο. λέγει δ' ἐνταῦθα προτρεπτικῶς εἰς ἀγῶνα τὸ, ὄρνυσθε, οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε. ὥσπερ ἀποτρεπτικὸν ἐν τοῖς ἑξῆς κείσεται τὸ, μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσιν. εἰ δὲ καὶ ἰσοπαλεῖς οἱ ἀθλοῦντες, προσφυὲς εἶπεν καὶ τὸ εὐθὺς ἐφεξῆς. νίκη δ' ἀμφοτέροισιν. ἀέθλια δ' ἶσ' ἀνελόντες, ἔρχεσθ' ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν ἀχαιοί. πρὸς ὀδυσσέα δὲ καὶ αἴαντα ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ἀχιλλεὺς ταῦτα. ἔνθα καὶ ἀποροῦσιν οἱ παλαιοὶ ὡς τοῦ ποιητοῦ σιγήσαντος καὶ μὴ ἑρμηνεύσαντος, πῶς ἴσα λήψονται ὁ νικήσας καὶ ὁ μή. πῶς δ' αὖ ἴσα γένοιντο τὰ προαδεχῶς ῥηθέντα, τὸ δυωδεκάβοιον καὶ τὸ τεσσαράβοιον; λύεται δὲ τὸ ἄπορον, ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, οὐχ ὁ μὲν πρῶτος ἔλαβεν. ὁ δὲ δεύτερος ὡς ἐπὶ τῶν ἄλλων ἄθλων ἔθος, ἀλλ' ὁμοῦ οἱ δύο. καὶ οὕτως ἔδοξαν ἀνελέσθαι ἴσα, τῇ κατὰ τὸν αὐτὸν στιγμαῖον χρόνον ἀναλήψει. μᾶλλον δὲ, ὅτι κατά τινα συναλλαγὴν σιωπηρῶς ἀνισώθησαν προσθήκης λόγῳ καὶ ὑφαιρέσεως. καὶ ὅλως, κατὰ ἰσομοιρίαν τινὰ ἢ νῦν αὐτοῖς γινομένην, ἢ ὕστερον ὁποία τις γίνεται καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τοῖς φερομένοις ἐπάθλοις, ξυνὰ τεύχεα. ἴσως γὰρ, διὰ τοῦτο καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἄθλων ὁ ποιητὴς παρεσημήνατο. διδοὺς τοῖς ἀποροῦσιν ἀφορμὴν λύσεως. τάχα δέ τι καὶ ὁ ἀθλοθέτης ἐπιρρίψει σιγαλῶς ἐπιθήκης λόγῳ πρὸς ἐξισασμόν. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς ἱστορεῖ ὅτι ἀνίστανται παλαίσοντες, μέγας τελαμώνιος αἴας καὶ ὀδυσσεὺς πολύμητις κέρδεα εἰδώς. Καὶ σημείωσαι ὅτι ἐξ αὐτῆς ἀρχῆς παραδηλοῖ ὡς νικήσει τὴν πάλην ὀδυσσεὺς ὁ κέρδεα εἰδὼς καὶ πολύμητις. ὡς δὲ μετ' ὀλίγα ὁ αἴας ἐρεῖ, καὶ πολυμήχανος. εἰ δὲ καὶ ὁ αἴας τῇ ἐκ μεγέθους βαρύτητι καταπονήσει τὸν ὀδυσσέα, παρεσημειώσατο ὁ ποιητὴς καὶ τοῦτο νῦν ἐν τῷ, μέγας αἴας. εἶτα ἐκφράζων κἀνταῦθα τὰ τοῦ ἀγῶνος, φησί. ζωσαμένω δ' ἄρα τώ γε, βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα. ἀγκὰς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαρῇσι. πρὸς δὲ τὴν τοιαύτην παλαιστικὴν λαβὴν, παραβολὴν ὑπερῴων σύζυγον τὸ, ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες τοὺς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων, ἐπάγει εἰς ἑξῆς τῆς ἐκφράσεως, φαίνων ἃ οἱ παλαίοντες ἔπασχον ὑπ' ἀλλήλων τῇ βιαίᾳ προσρίψει καὶ τῷ σφιγμῷ καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῆς διατάσεως. καὶ φησί. τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν ἑλκόμενα στερεῶς. κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. πυκναὶ δὲ σμώδιγγες

ἀνὰ

ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους αἵματι φοινικόεσσαι ἀνέδραμον. οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ νίκης ἱέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο. οὔτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι, οὔτ' Αἴας δύναντο, κρατερὴ δ' ἔχεν ἤγουν ἀντεῖχεν ἲς Ὀδυσσῆος. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζον ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί, δὴ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας· διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ, ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ. τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει. ὣς εἰπὼν, ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθετ' Ὀδυσσεύς. κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχών, ὑπέλυσε δὲ γυῖα. κὰδ δ' ἔβαλ' ἐξοπίσω. ἐπὶ δὲ στήθεσσιν Ὀδυσσεὺς κάππεσε, λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε. δεύτερος δ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς, κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδ' ἔτ' ἄειρεν. ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν. ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίῃ, καὶ νύ κε τὸ τρίτον αὖθις ἀναΐξαντ' ἐπάλαιον, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε. μηκέτ' ἐρείδεσθον, καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. οἱ δὲ, πειθέντες ἀπομορξαμένω κονίην, δύσαντο χιτῶνας. Καὶ ὅρα ὡς ἀξίως τῶν ἡρώων διεσκεύασται ὁ ἀγὼν πρὸς ἐμβρίθειαν τῇ τε φράσει καὶ τῇ περιπετείᾳ τῆς ἀθλητικῆς διαθέσεως. καὶ τὸ μὲν ὅλον οὕτω. τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ χωρίου τοιαῦτα. Ζώννυνται μὲν οἱ παλαισταὶ καθὰ καὶ οἱ πυγμάχοι. Ἀγκὰς δὲ κἀνταῦθα, ἢ ἐπιρρηματικῶς νοητέον, ἢ καὶ ὡς ὄνομα. ἵνα οὕτω μὲν, λέγῃ ὅτι τὰς ἀγκὰς ἀλλήλων ἔλαβον. ἄλλως δὲ, ὅτι ἀγκαλιστῶς ἀλλήλων ἥψαντο. Ἀμείβοντες δὲ λέγονται, ξύλα ὑπανέχοντα τὴν στέγην, ἅπερ σύνδυο ἐξ ἀποστάσεως τῶν κάτω ἄνω συναγόμενα, ἀντερείδουσιν ἀλλήλοις. οἷς δεξιῶς εἰκάζει ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τοὺς ἥρωας, ἀλλήλοις ἐν τῷ παλαίειν ἀντικειμένους, καὶ τὰ μὲν ἄνω, εἰς ἓν ἥκοντας κατὰ τοὺς δοκούς, καὶ ἐρειδομένους. τὰ δὲ κάτω, διεστῶτας. ὅτι δὲ κατὰ τοιούτους ἀμείβοντας ἀντερείδουσι, δηλοῖ καὶ τὸ, μηκέτι ἐρείδεσθον. ἐξ οὗ λαβόντες οἱ μετὰ ταῦτα σοφοί, τὴν τῶν πρός τι ἀντίθεσιν εἶπον πάνυ προσφυῶς, εἶναι κατὰ τὴν τοιαύτην τῶν ξύλων ἀντέρεισιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ, ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, ἢ ἀντὶ τοῦ δὴ κεῖται ὁ δὲ σύνδεσμος, ἢ φανερῶς παρέλκει. οὐ γὰρ ἀπαιτεῖ ὅλως ἀπόδοσιν ἡ τοιαύτη παραβολή, ἀλλὰ ψιλὴ ἐπάγεται πρὸς τὴν δεδηλωμένην τῶν ἡρώων ἀντέρεισιν. ὅτι δὲ ἀραρότως ἔχειν χρὴ τοὺς τοιούτους ἀμείβοντας καὶ μάλιστα τοὺς τῶν ὑψηλῶν δόμων ἵνα μὴ διασαλεύοιντο ὑπ' ἀνέμων βίας, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. Τὸ δὲ τετρίγει, ὠνοματοπεποίηται καθὰ ἐπὶ τῶν πυγμάχων ὁ χρόμαδος. ὡς δὲ καὶ χιὼν τετριγέναι λέγεται πατουμένη, δῆλόν ἐστι. τέτριγε δὲ καὶ ὀδόντας ὁ θυμομαχῶν. εἰ δὲ καὶ ζυγός ποτε τρίζει, ἀλλ' ἐμμέτρως ἔδοξε, τὸ τρίζειν ἐν τοῖς ἑξῆς εἰπεῖν ἐπ' αὐτοῦ. ὡς δὲ καὶ διαφορὰ τοῦ τρίζειν ὃ καὶ ἐπὶ μυῶν καὶ νυκτερίδων λέγεται, καὶ τοῦ ἑτέρου τρύζειν ὅθεν ἡ τρυγών, οὐδ' αὐτὸ ἐν ἀδήλῳ κεῖται. Θρασεῖαι δὲ χεῖρες, ἃς ἐν τῇ πυγμῇ βαρείας εἶπε. Τὸ δὲ νότος ἱδρὼς, δηλοῖ μὲν τὸν ὑγρόν. περιηχεῖται δέ πως πρὸς τὸ νῶτα, ὁποῖαι καὶ ἄλλαι ψυχροπαρηχήσεις ἀνεπιτήδευτοι, παραρριπτεῖσθαι ταῖς γραφαῖς ἐφιλήθησαν. Αἱ δὲ πυκναὶ σμώδιγγες περὶ ὧν που προδεδήλωται, πάθος ποιοῦσι καὶ τὸ ὡς εἴρηται τετριγέναι. βίας γὰρ καὶ αὐταὶ καθὰ καὶ ἐκεῖνο. οἰκεῖον δὲ τῷ τῶν σμωδίγγων ἐπαναστήματι, τὸ ἀνέδραμον, ὅ ἐστιν ἐξωγκώθησαν. Τὸ δὲ φοινικόεσσαι, σαφῶς δηλοῖ καὶ φοίνικα ἵππον πρὸ μικροῦ ῥηθῆναι τὸν τοιουτόχροον, ἤγουν τὸν κατακόρως πυρρὸν, καὶ ὡς εἰπεῖν ῥόδεον, ἢ αἱμοβαφῆ. ὅθεν καὶ τὸ φοινικοῦν παρωνόμασται χρῶμα. παρὰ τὸν φόνον γάρ, ὅς ἐστιν ὅτε τὸ αἷμα δηλοῖ. Τὸ δὲ αἰεὶ, κἀνταῦθα οὐ μακρὸν χρόνον δηλοῖ. τοῦτο δὲ καὶ πρὸ ὀλίγων ἐφάνη. Τρίποδος δὲ ποιητοῦ, ὁ εὔτεχνος, κατ' ἔλλειψιν τοῦ εὖ. ἴσως δὲ καὶ πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ χρησμὸν τρίποδος, ὃς ἐδήλου τὸν γέροντα. οὕτω καὶ κρατῆρα μετ' ὀλίγα τετυγμένον ἐρεῖ, ἢ τὸν εὔτυκτον, ἢ ὡς ὄντων καὶ μὴ τυκτῶν κρατήρων. ὁποίοις τε ὁ ἀπείριτος καὶ ὑδροχαρὴς Διογένης ἦν φιλήσας. καὶ τῶν τοῦ Ἡφαίστου δὲ πολλαχοῦ γῆς πυρούντων, ὁποῖοι ποτὲ καὶ οἱ κατὰ Λῆμνον. Τὸ δὲ οὔδει πελάσσαι, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, σφῆλαι. σφῆλαι γὰρ κυρίως, τὸ συμποδίσαι καὶ ῥῖψαι εἰς γῆν. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ σφέλας ὡς ἐκεῖ φαίνεται. τὸ δὲ τοῦ σφῆλαι ἀνάπαλιν, ἀνασφῆλαι. ὅ ἐστιν ἀνεγερθῆναι τοῦ πτώματος. Τὸ δὲ οὔτε Αἴας δύνατο, ἔλλειψιν ἔχει τοῦ, σφῆλαι οὔδει τε πελάσσαι. Ἰστέον δὲ, ὡς διὰ τὸ ἐναγώνιον τοῦ ἔργου, συχνὴ ἐνταῦθα ἡ ἔλλειψις. μετ' ὀλίγα γοῦν ἐν τῷ, ἢ ἐγὼ σέ, λείπει τὸ ἀναείρω. ἵνα ᾖ, ἢ ἀνάειρέ με ἢ ἐγὼ ἀναείρω σέ. καὶ ἑξῆς δὲ ἐν τῷ, κόψ' ὄπιθεν, λείπει σύνδεσμος ὁ ἀλλά, ἢ ὁ δέ. καὶ ἐν τῷ μηκέτ' ἐρείδεσθον, λείπει τὸ εἰπών. ἵνα ᾖ, ὅτι Ἀχιλλεὺς ἐκώλυσεν εἰπὼν μηκέτ' ἐρείδεσθον. καὶ ἡ παραβολὴ δὲ δὲ, ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, ἐλλελεῖφθαί τισι δοκεῖ συνήθους ἀποδόσεως. ὡς οἷα τῷ ἐναγωνίῳ τῶν ἡρώων συμπεπνιγμένης καὶ τῆς φράσεως. εἰ μὴ ἄρα τις ἄλλως αὐτὸ συμβιβάσει θεραπεύσας ὡς προγέγραπται. Τὸ δὲ ἐν τούτοις ἀνιάζειν, σύνηθες. ἀηδὲς γάρ ἐστι θεαταῖς παλαιστῶν ἐπὶ πολὺ ἰσόρροπος ἅμιλλα. ἔστι δὲ τὸ ἀνίαζον Ἀχαιοί, ἀντὶ τοῦ, ἠνιῶντο. ἀνίαν εἶχον. γράφεται δὲ καὶ, ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἀνίαζεν Ἀχαιούς. καὶ ἔστι τοῦτο σαφέστερον μὲν, οὐκ ἐν πολλοῖς δὲ ἀντιγράφοις κείμενον. Τὸ δὲ ἀνάειραι, δηλοῖ μὲν τὸ ἀναβαστάξαι. κοινοτάτη δὲ λέξις ἐστί. διὸ καὶ ἐπιμένει αὐτῇ ὁ ποιητής. Τὸ δὲ τὰ δ' αὖ Διὶ πάντα μελήσει, παρῳδηθὲν εὐχρηστεῖται εἰς τὸ, τὰ δ' αὖ θεῷ πάντα μελήσει. Τὸ δὲ δόλου δ' οὐ λήθετο, σημειῶδές ἐστιν. ὡς τοῖς μὲν ἱππεῦσι καὶ τοῖς δρομεῦσιν οὐ θεμιτὸν ὂν δολιεύεσθαι, τοῖς δὲ παλαισταῖς ἔξον ὄν. δῆλον δὲ ἐκ τοῦ ὅτι ταυτὰ κέρδος καὶ δόλος, εἴπερ ὁ κέρδεα εἰδὼς Ὀδυσσεύς, δόλου οὐ λήθεται, ὃν οἶδε δηλαδή. περὶ δὲ τοῦ κόψε, προγέγραπται. Κώληπα δὲ λέγει, τὴν ἀγκύλην κατὰ τοὺς παλαιούς, τὴν κατὰ τὰς ἰγνύας. τὴν

πτες ἄνται ἢ ἄνζαι φασί. ζητεῖ δὲ οἷα γίνονται ἐστὶ τὸ, κώληπα. γίνεται δὲ ὡς δηλοῖ παρὰ τὸ κῶλον. ὅθεν ὁ καὶ κωλῆ σωματικὸν καὶ αὐτὴ μόριον καὶ ἀφροδίτη κωλιάς. καὶ κωλῆ στρατηγὸς παλαιός, στερεός φασι τὰ κῶλα. σκεπτέον δὲ καὶ εἰ τὸ κόψαι κατὰ κώληπα, ὅμοιόν ἐστι τῷ, πῶς δὲ σκέλος κυρβάσαι, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. Τὸ δὲ κὰδ δ' ἔβαλεν, ἀντὶ τοῦ κατέβαλε. κατέῤῥιψεν. ἐπεὶ δὲ πολύτροπόν ἐστι καταβαλεῖν, προσέθηκε τὸ, ἐξοπίσω, ἵνα τὸ χαμαὶ ᾖ, ἐπὶ στήθεσι δὲ ὀδυσσέα καταπεσεῖν. Τὸ δὲ θηεῦντο θάμβησάν τε κάμψαι ἐκ παραλλήλου, τὸ αὐτὸ δηλοῦντι. ἤγουν τὴν ἐκ θέας ἔκπληξιν. ἴσως δὲ, καὶ ἐπίτασίς ἐστι τοῦ θηεῖσθαι τὸ θάμβησαν. ὅτι δὲ ἀναλόγως πρόσκειται τὸ τε τῷ θηεῦντο, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, βεβούλευταί τε πάλιν παρὰ σοφοκλεῖ. Τὸ δὲ οὐδ' ἔτ' ἄειρεν, ἑρμηνεία ἐστὶν ἢ παράφρασις τοῦ, κίνησε δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, δηλαδὴ τὸ βάρος δηλαδή. ὃ καὶ παθεὶς, ἔκαμψε τὸ γόνυ. τυχὸν δὲ, καὶ δόλῳ τοῦτο οὐκ ἔπαθεν, ἀλλ' ἔδρασεν ὁ κέρδεα εἰδὼς, ὡς ἂν συγκατακυλίσῃ τὸν αἴαντα. καὶ εἰ μὲν τὸ πρῶτον ἀληθὲς, ὀδυσσέως ἄρα τὸ πτῶμα. καὶ ἔχει τι ὁ αἴας σεμνύνεσθαι, εἰ καὶ μὴ πολύ. εἰ δὲ τὸ δεύτερον, ὡς πάντη δυστυχὴς ὁ αἴας δεύτερον καταπαλαισθείς. ὅπερ οὐ δοκεῖν φαίνεται τῷ ἀθλοθέτῃ ἀχιλλεῖ, ὃς ἀεθλίων αὐτοῖς ἐπιψηφίζεται ἰσότητα. Ἐν δὲ τούτοις φασὶν οἱ παλαιοί, καὶ ὅτι παλαιὸς καὶ ἀγροικικώτερος ὁ τρόπος ἐνταῦθα τῆς ὁμηρικῆς πάλης. ἣν οὕτως αὐτοὶ φράζουσι. τὴν εὐώνυμον χεῖρα ἑκάτερος ὑπὸ τὴν πλευρὰν ἔβαλε τοῦ ἀνταγωνιστοῦ. τῇ δὲ δεξιᾷ χειρὶ, ἑκάτεροι τοῦ λαιοῦ ἀγκῶνος τοῦ ἐναντίου ἐλαμβάνοντο. τοῖς δὲ μετώποις ἀντηρείδοντο. καὶ εἶχον ὁμοιότητα πρὸς τοὺς ῥηθέντας ἀμείβοντας. οὓς ἡ τεχνικὴ χυδαία γλῶσσα, προσφιλοῦντας φασίν. οἱ δ' αὐτοί, λέγουσι καὶ ὅτι τὸ, ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγὼ σέ, εἰώθει ἐπιλέγεσθαι παρὰ τῶν παλαιστῶν ἐν τῷ ἀγῶνι. καὶ ἐγίνετο, καὶ ἐκαλεῖτο λαβή. καθ' ὃ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ εὕρηται τὸ, λαβὴν ἐνδέδωκας. ἀντεδίδουν δὲ ἀλλήλοις, καὶ ἢ νῶτον ἢ αὐχένα ἢ καὶ πόδα πολλάκις, ἵνα λυθῇ τὸ τοῦ ἀγῶνος ἰσόῤῥοπον καὶ μὴ ἀνιάζωσιν οἱ θεαταί. παρὰ τοῖς αὐτοῖς δὲ, ἡ μὲν πρώτη πάλη οὕτως ἐκφράζεται· λαβόμενος τοῦ νώτου ὀδυσσέως ὁ αἴας, ἐπῆρεν. ὡς δὲ μετεωρισθέντος αὐτοῦ οἱ πόδες πρὸς τοῖς τοῦ ἀντιπάλου γεγόνασι γόνασι καὶ ἦν ὀπισθοβαρὴς ὁ αἴας, τότε δὴ τῇ πτέρνῃ βάλλει τὴν ἰγνύην. ταύτην γὰρ λέγει κώληπα. καὶ ὑπτιάζεται ὁ αἴας. καὶ ὀδυσσεὺς ἐπιπίπτει τοῖς ἐκείνου στήθεσιν. ὃ δὴ καὶ θαυμάζουσιν ἀχαιοί, ἐὰν τοῦ βουγαίου, ὁ ὡμογέρων περιγίνεται. πρῶτος δέ φασι κερκύων εὗρε τὴν τοιαύτην παλαιστικὴν μηχανήν. ἣ καλεῖται, ἡγίσεων ἀφαίρεσις. καὶ οὕτω μὲν αὐτοῖς ἡ πρώτη πάλη φράζεται. ἡ δὲ δευτέρα οὕτως. εἰς ὕψος μὲν ἆραι ὀδυσσεὺς τὸν αἴαντα οὐ δύναται διὰ τὸ βάρος. τάχα δὲ, οὐδὲ βούλεται, ἵνα μὴ πάθῃ ὅπερ ἐποίησεν. ἄρας δὲ ὀλίγον καὶ ὅσον τῆς στάσεως παρασαλεῦσαι, τῷ δεξιῷ γόνατι προσεπιτρίβει τὸ ἀριστερὸν σκέλος. καὶ πίπτουσι πλησίοι. ἢ ἄκοντος ὀδυσσέως τοῦτο παθόντος, ἢ ἐν τάσει τοῦ βάρους, συγκατακυλίσαντος ἑαυτῷ τὸν αἴαντα. τοῦτο δὲ τὸ σχῆμα τῆς πάλης, οἱ μὲν μεταπλασμόν. οἱ δὲ παρακαταγωγὴν ὀνομάζουσι. καὶ ταῦτα μὲν οἱ παλαιοί. Ὅρα δὲ καὶ τὸ πλησίοι, ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ πλησίος. οὗ ἡ κλίσις καὶ ἐν ἄλλοις εὕρηται πολλοῖς. Τὸ δὲ ἐρείδεσθαι, καὶ ἐν λόγοις γίνεται. ὡς δηλοῖ καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ, ἔπος πρὸς ἔπος ἐρειδόμεθα. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, λόγοις ἀλλήλους ἠμειβόμεθα. καθὰ καὶ ἐνταῦθα τὸ ἐρείδειν, ἐῤῥέθη ἔχειν οἰκείως πρὸς τοὺς ἀμείβοντας. Τὸ δὲ τρίβεσθε, ἔοικεν ὀνοματοπεποιῆσθαι καθ' ὁμοιότητα τοῦ, τετρίγει δ' ἄρα νῶτα. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ τοιούτου τρίβειν, ὥσπερ τρίβος ἡ ὁδὸς, καὶ τρίβων τρίβωνος τὸ τετριμμένον ῥάκος, οὕτω καὶ τριβακὸς κοινότερον, ὁ ἐν τριβῇ πράγμασιν. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ τρίβων τρίβωνος ἀττικῶς. ὅτε καὶ τὴν κρεμάθρων οὐ τρίβων τὴν ἐνθάδε. τοῦ τοιούτου δὲ τρίβειν σύνθετον καὶ τὸ συντρίβειν. οὗπερ σημασίαι πολλαί. αἱ μὲν κυριολεκτικῶς. αἱ δὲ κατὰ μεταφοράν. Τὸ δὲ ἐπιτρίβειν ἐκεῖθεν ὂν καὶ αὐτὸ, δεξιμώτερόν τι τοῦ συντρίβειν σημαίνει ὡς δηλοῖ καὶ τὸ σύνθετον ὁ ἐπίτριπτος. ὅτι δὲ καὶ χρόνῳ τὸ τρίβειν ᾠκείωται, οὐκ ἄδηλόν ἐστι. τρίβειν γάρ τις λέγεται χρόνον, καὶ συνθέτως δὲ χρονοτριβεῖν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ, καὶ οἰκότριβες οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι ὥς φησιν ὁ γραμματικὸς ἀριστοφάνης οἴκῳ καὶ κατατετρῖφθαι. μετονόμασται δέ φησιν ἀπὸ ἱματίων, ἢ τινῶν ἄλλων χρονίων σκευῶν. τῷ δὲ ῥηθέντι ἐπιτρίβειν, παρωμοίωται καὶ τὸ παρὰ τῷ κωμικῷ τρῖμμα, συγγενὲς ὂν τῷ ἐξ ὅπης λίθου κροτάλῳ. οὐ τετριβομένῳ, παλαιὰ κατατέτριπται. φασὶ γοῦν, λέγειν γενναῖον τρῖμμα. κρόταλον. τὸ δὲ τρίβειν χρόνον, οὐ μακρὰν ἐστὶν οὐδὲ τὸ, μή τι διατρίβειν ἐμὸν χόλον. Τὸ δὲ ἀπομόργνυσθαι, οὐκ ἐπὶ δακρύων μόνον ἢ ὅλως ὑγρῶν, ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταῦθα οἱ ἥρωες ἀπομόρξαντο, ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἀπεψήσαντο κονίην ἢ ἐμιάνθησαν. ὅθεν καὶ παροιμία ἐκ τῶν ἀναπαλαιόντων ἐφ' οἷς ἔπλασσε τὸ, τὴν κόνιν ἀποψησάμενος, ᾐνίξατο.

Ὅτι ταχυτῆτος ἄεθλα ἐτίθει ἀχιλλεύς, ἀργύρεον κρατῆρα τετυγμένον ὡς εὕρηται. ἓξ δ' ἄρα μέτρα τὰ καὶ προγραφέντα, χάνδανεν. αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν πολλόν. ἐπεὶ σιδόνες πολυδαί-

Πηλείδης δ' αἶψ' ἄλλα τίθει ταχυτῆτος ἄεθλα,
Ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον. ἓξ δ' ἄρα μέτρα
Χάνδανεν. αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
Πολλόν. ἐπεὶ σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν.
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον.

Στῆσαν δ' ἐν λιμένεσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
Υἱὸς δὲ Πριάμοιο Λυκάονος ὦνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἥρωϊ Ἰησονίδης Εὔνηος.
Καὶ τὸν Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον οὗ ἑτάροιο,
Ὅς τις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο.
Δευτέρῳ δ' αὖ βοῦν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ.
Ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.

δηλοῖ εὖ ἤσκησαν. φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον. ἔστησαν δ' ἐν λιμένεσι, θόαντι δὲ τῷ λημνίῳ δηλαδὴ, δῶρον ἔδωκαν. εὔνηος δὲ ὁ τοῦ ἰάσονος, λυκάονος τοῦ πριάμου ὦνον ἔδωκε πατρόκλῳ ἥρωϊ εἰ δὲ φθάσας ὁ λυκάων, ἁλῶναι εἶπε πρὸς ἀχιλλέως καὶ πραθῆναι κατὰ λῆμνον εἰς ἑκατόμβοιον, δῆλον ὡς καὶ ἐκεῖνα εἰκὸς χρήσασθαι καὶ τὸ ἐν τ... λεχθέν. Ἰστέον δὲ ὡς οὐ μόνον εὔνηος τὸ κύριον, ἀλλὰ καὶ εὔνεως. ὅθεν εὐνεῖδαι γένος μουσικὸν, ἀπὸ εὔνεω δηλαδή φασι τοῦ τοῦ ἰάσονος. Ἐπιστέον δὲ ὅτι τὸ, ταχυτῆτος ἄεθλον, τὸ κατὰ πόδων οὕτω περιφραστικῶς ἑρμηνεύει. ἀέθλιον ὅς τις ἐλαφρότατος ποσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. τὰ δὲ μέτρα, ξέσαί τινες μέτζιστ. Ὅρα δὲ ὅτι τοὺς ἐν ἄλλοις κοινότερον σιδονίους, σιδόνας ἐνταῦθα γράφει, συστείλας τὴν ἄρχουσαν καὶ κλίνας ὁμοίως τῇ πόλει τὸ ἐθνικόν. καὶ πολύτεχνοι δὲ εἶναι ἐξαίρετοι οἱ σιδόνες, καὶ μὴν καὶ πολυτεχνοι, οὐ μόνον δὲ διὰ ᾠδῆς ἄγονται πέπλοι σιδόνιοι, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ κρατὴρ ἔχει ἁπλῶς καλὸς, ἀλλὰ κατ' ἐπίτασιν. κάλλει τε ἐνίκα κατὰ πᾶσαν ἐπ' αἶαν. ὃ καὶ πολύ. καὶ χαλκευτικῆς οὖν τεχνῖται οἱ σιδόνες, ὁ ἀληθῶς πολυδαίδαλοι. ὅτι δὲ οἱ φοίνικες ἐμπορικώτατοι, δηλοῖ σαφῶς καὶ ἡ ὀδύσσεια. ἔστι δὲ τὸ μὲν φοίνικες, ὅλον τι. ἔθνους γὰρ ὅλου ἐστὶν ὄνομα. τὸ δὲ σιδόνες, μέρος. μέρος γὰρ φοινίκων οἱ εἴτε σιδόνες εἴτε σιδόνιοι. καὶ συλλαλεῖται κἀνταῦθα τὸ μέρος καὶ τὸ ὅλον, ἔθει ποιητικῷ. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν ῥητορικῷ. κατὰ ἰδέαν δηλαδὴ περιβολῆς. Φοίνικες δὲ εἴσεις, πρὸς διασολὴν ἑτέρων φοινίκων. οὗ ἔστι τις ὁ ὀπώρας. τίς δὲ ὁ ἠεροειδὴς πόντος, δηλοῖ καὶ ἡ ὀδύσσεια. Τὸ δὲ ἐν λιμένεσι, τῷ ἀληθῶς πολυλίμενον τῆς λήμνου ἱστορεῖ. δῶρον δὲ θόαντι ἐκείνῳ δίδοται ὁ κρατὴρ, διὰ τὴν ἐν λιμένεσι στάσιν. Τὸ δὲ ὁ τοῦ, ἀχιλλεὺς θῆκεν ἀέθλιον, θαῦμά τι ἐστὶν εἰ καὶ τὸν οὕτω κάλλιστον κρατῆρα περιεῖδεν ὁ ἥρως προέμενος αὐτὸν ἐπὶ τιμῇ τοῦ ἑτάρου πατρόκλου. ὁ οὗτος μὲν ὁ κρατὴρ, τῷ νικῶντι ἀέθλιον τίθεται τῷ πατρόκλῳ κτηθεὶς ὡς εἴρηται. τῷ δευτέρῳ δὲ, ἀχιλλεὺς βοῦν ἔθηκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ. ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ, λοισθήϊ ἔθηκε. Καὶ ὅρα τὸ, λοισθήϊ ἀπὸ εὐθείας τῆς, ὁ λοισθεὺς ὡς ὁ πρὸ μικροῦ μνημονευθείς. ἐξ οὗ μετ' ὀλίγα, λοισθήϊον ἄεθλον, οἱονεὶ λοίσθιον ὡς ἀπὸ τοῦ λοισθεύς. ἢ διαλύσει ἢ ἐκτάσει, λοισθήϊον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ, ἐξ δ' ἄρα μέγα χάνδανε καὶ τινὶ μέθυσμα ἐπιφωνηθήσεταί που. Τὸ δὲ αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα καὶ ἑξῆς, καὶ ἀνθρώπου ἔπαινος ἂν δέχεται.

Ὅτι δραμεῖν ἀνέστησαν, ταχὺς αἴας ὁ λοκρὸς καὶ ὀδυσσεὺς πολύμητις εἶτα νέστορος υἱὸς ἀντίλοχος. ὁ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα. Καὶ ὅρα τὸ, νέους. οὐ γὰρ ἁπλῶς πάντας. τὸν γὰρ ὡς ἐρρέθη ταχὺν αἴαντα, οὐκ ἂν περιῆλθεν εἰ μὴ ἔσφηλεν αὐτὸν ἀθηνᾶ βλάψασα πόδας. ὀδυσσεία δὲ ἂν ἴσως ἐνίκησεν ὁ τάχος οὐ προτιμαρτήρησεν ὁ ποιητὴς, εἰ μὴ εἰ ξχμῇ ὁ ἐκεῖνος, ἐλαφρότερος δραμεῖν γέγονεν.

Ὣς ἔφατ'. ὤρνυτο δ' αὐτίκ' Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας.
Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις. ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱὸς
Ἀντίλοχος. ὃ γὰρ αὖτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.
Σταὶν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' Ἀχιλλεύς.
Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα
Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς
Ἄγχι μάλ'. ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο
Στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ
Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει
Στήθεος, ὣς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν. αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἴχνια τύπτε πόδεσσι. πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι.
Κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς, χέ' ἀϋτμένα δῖος Ὀδυσσεὺς
Αἰεὶ ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
Νίκης ἱεμένῳ, μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ' Ὀδυσσεὺς
Εὔχετ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ὃν κατὰ θυμόν.
Κλῦθι θεὰ, ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖιν.

Ὅπως ἐπὶ τῶν ἱππίων οὕτω κἀνταῦθα ἐπὶ τῶν δρομέων φησὶ στὰν δὲ μεταστοιχεί. σήμηνε δὲ τέρματ' ἀχιλλεύς εἶτα λέγει ὅτι τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ὦκα δ' ἔπειτα ἔκφερ' ὀϊλιάδης, ἐπὶ δ' ὤρνυτο δῖος ὀδυσσεὺς

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος. τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη.
Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξεσθαι ἄεθλον,
Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων. βλάψεν γὰρ Ἀθήνη,
Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων,
Οὓς ἐπὶ Πατρόκλῳ πέφνεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐν δ' ὄνθου βοίου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε.
Κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεὺς,
Ὡς ἦλθε φθάμενος, ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος Αἴας.
Στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο,
Ὄνθον ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὢ πόποι. ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ
Μήτηρ ὣς Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει.
Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.

στὴν ἄγχι μάλα. καὶ τὰ ἑξῆς, φασὶ δ' ἐνταῦθα οἱ παλαιοὶ, πῶς κλήρου μὴ βληθέντος, ἐν ταύτῃ μεταστοιχεῖ οἱ δρομεῖς, ὡς πρὸ τούτου οἱ ἱππεῖς. καὶ μὴ ἔχοντες λύσιν ἐν τούτῳ γενναίαν, φασὶν ἀπὸ τοῦ ἱππικοῦ ἀγῶνος ἐκεῖ οὕτω μετενηνέχθαι τὸν στίχον. ἕτεροι δὲ οὕτω φασί. δεῖ τὸ μὴ εἶναι στοῖχον τοῦ ἐνταῦθα τὴν κατὰ μέτωπον τάξιν, ἀλλὰ τὴν κατὰ βάθος ὡς προγέγραπται. ὡς εἴπερ ἦν στοῖχον τὸ ἁπλῶς νοηθῆναι ὄρθιον, οὐκ εἶχεν ἂν ὁ λόγος ἀπορίαν τινά. εἰς δὲ τὸ ἀπὸ νύσσης, φασὶν ὅτι δολιχὸς ἦν ὁ δρόμος. καὶ ἡ ἄφεσις ἀπὸ τοῦ καμπτῆρος ἐγίνετο ἄνω πρὸς τὴν ἀφετηρίαν. καὶ ἴσως, οὗτός ἐστιν ὁ λεγόμενος ἄκαμπτος δρόμος οὗ μέμνηται Παυσανίας, εἰπὼν ἄκαμπτος, δρόμος μακρὸς, καὶ διευθείας περίπατος. εἰς δὲ τὸ, τέτατο δρόμος, φασὶν ὅτι ἐπεὶ μὴ κάμπτουσιν, οὐ ταμιεύονται μέχρι τέλους τὸ τάχος, ἀλλ' εὐθέως συντόνως προπηδῶσιν. ἐκφέρειν δὲ καὶ νῦν τὸ προφερῶς θέειν. προϊὼν δὲ, τὴν λέξιν ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς λαβεῖν τίθησιν ἐν τῷ, Ἀντίλοχος ἔκφερεν ἄεθλον, ἤγουν ὕστερος ἔλαβεν. ἰστέον δὲ ὅτι καὶ τὸν Ὀδυσσέα εἰπὼν ἄγχι μάλα ὡς ἐρρέθη τοῦ Αἴαντος θέειν, ὁρίζει εὐθὺς τὸ ἄγχι μάλα, ἐν τρισὶ νοήμασι, τῷ ἐκ προστεθέντος γυναικείου κανόνος, καὶ τῷ ἀπὸ τοῦ κατ' ἴχνος ὅ φασι θέειν, καὶ τῷ καταπνεῖν τὴν τοῦ Αἴαντος κεφαλὴν ὡς κολοβώτερον φασὶν ὄντος. φησὶ γοῦν. ἄγχι μάλ' ὥς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο στήθεός ἐστι κανὼν, ὅν τ' εὖ μάλα χερσὶ τανύσσῃ, πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ' ἴσχει στήθεος, ὣς Ὀδυσεὺς θέεν ἐγγύθεν. αὐτὰρ ὄπισθεν ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι. κὰδ δ' ἄρα οἱ κεφαλῆς χέ' ἀϋτμένα ἐγγὺς ἔχων πνοὴν δῖος Ὀδυσσεὺς, αἰὲν ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ νίκης ἱεμένῳ ἢ ἱεμένων. μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευον. ὅπερ παροιμίαν ἀποτελέσει τὴν λέγουσαν, σπεύδοντα ἐποτρύνειν. ἤπερ ὅμοιον τὸ, θέοντα μᾶλλον ἐξεγείρει. Τὸ δὲ κανὼν, οὐ συντακτέον μετὰ τοῦ, στήθεος. ἀλλ' ἰδίᾳ καθ' αὐτό. ἔστι γὰρ ὁ νοῦς ὅτι ἄγχι μάλα Αἴαντος ἦν Ὀδυσσεὺς, καθάπερ στήθεος γυναικὸς ἄγχι μάλα ἐστὶν ὁ τοιόσδε κανών. ἔοικε δὲ ξύλον εὐθὺ εἶναι ὁ ῥηθεὶς κανὼν, τορευτὸν οἷα εἰκός. ὁμαλισμὸν διὰ τὸ ἀπευθύνεσθαι τὰ ξεόμενα κανόνι. χρήσιμον γυναιξὶν ἢ κλώθειν ἢ ἄλλως νῆμα ἐξέλκειν ἐν τῷ πρὸ τοῦ στήθους ἢ κρατεῖσθαι ἢ ἵστασθαι. σαφὲς γὰρ ποῦ οὐκ ἐτύχομεν γνῶναι ἀπὸ τοῦ μαθεῖν κάλαμον μίτων τὸν κανόνα εἶναι, ἢ ἐργαλεῖον ἀτρακτῶδες ἢ ἠλακατῶδες. τανύεται δὲ χερσὶν ὁ τοιοῦτος κανὼν, ἀντὶ τοῦ, τιταινόμενος εἰς ὀρθὸν, ἵσταται. ἢ καὶ ἄλλως, τανύεται, ὡς καὶ ἄρουρα οἶδεν αὔξειν ἀσταχύεσσιν. αὐτή τε γὰρ σταχύων αὐξομένων αὔξεσθαι λέγεται. καὶ ὁ κανὼν διὰ τὸ ἐξελκόμενον ἀπ' αὐτοῦ πηνίον, τανύεσθαι εἴρηται. πηνίον δὲ περὶ τὸν πῆχυν ὅ ἐστι φασὶν εὑρετὴς ὑφαντικῆς. ἀφ' οὗ καὶ τὸ πανίον, ἡ ἀγροικία λέξις. ἐκ δὲ τοῦ πηνίου, καὶ τὸ ἐκπηνίζειν παρὰ τοῖς κωμικοῖς. καὶ ἡ Πηνελόπη δὲ ἀπ' αὐτοῦ ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐρρέθη, ἔστι καὶ τὸ χρυσοπήνιον. ἑρμηνεία δὲ τοῦ πηνίου, τὸ, μίτον. πηνίον γὰρ, τὸ εἰς μίτον χρήσιμον. ὃς δὴ μίτος, ἢ ὁ αὐτὸς τῷ πηνίῳ ἐνταῦθα ἐστὶ διασαφητικὸς ὢν τοῦ πηνίου, ἢ ἀντιδιαιρεῖται τῷ στήμονι καὶ τῇ κρόκῃ ἣν καὶ ῥοδάνην φασὶν ὡς ἐν ῥητορικῷ εἴρηται λεξικῷ. γενικὴ δὲ λέξις ἐν τούτοις καὶ τὸ νῆμα. Τὸ δὲ παρὲκ ὅτι ἐκ δύο προθέσεων σύγκειται. καὶ ὅτι καὶ παρὲξ λέγεται ὅτι φωνῆεν ἐπιφέρεται εἰ ὡς τὸ, παρὲξ ἅλα. καὶ ὅτι δὲ φορεῖται κατὰ τὴν σύνταξιν. καὶ ὅτι ἐκ τούτου τὸ πάρεξ ἐπίρρημα παρὰ τοῖς ὕστερον ἐπινενόηται. καὶ ὅτι διάστασιν μὲν δηλοῖ διὰ τὸ ἐκ ἢ ἐξ, ἐγγύτητα δὲ διὰ τὸ παρὰ, δῆλα μᾶλλον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν. Ἴχνιον δὲ, γράφεται μὲν ὡς καὶ τὸ ἀέθλιον καθὰ πρὸ ὀλίγου γέγραπται. ὀφεῖλον δὲ δασύνεσθαι ὡς ἀπὸ τοῦ ἴχνους, ψιλοῦται διὰ τὸ χ ὅπερ οὐ δύναται προκαθῆσθαι δασεῖα, δίχα τοῦ ἧχι. ὃ δηλοῖ τὸ ὅπου. Τὸ δὲ τύπτειν, πάνυ καιρίως ἐνταῦθα ἔχει τὸ ὀνοματοποιίας. κἂν ἐπ' ἄλλων ποδῶν ῥηθείη, ἐντεῦθεν ἐκεῖ μετέπεσε. διὸ ὁ βουτύπος. καὶ μάλιστα ὁ χοροιτύπος, ὁ ἐν τῷ χορεύειν τύπτων γῆν. τὸ δὲ τύμπανον, ἐντεῦθεν μὲν καὶ αὐτό. δηλοῖ δὲ ἦχον τραχύτερον. καιρίως δὲ καὶ τὸ ἀμφιχυθῆναι, ἐπὶ κόνεως ἔφη. ἐφ' ἧς ὥσπερ τὸ χέαι. οὕτω καὶ ὁ χοῦς κυριολεκτεῖται. Ὁ δὲ ἀϋτμὴν, κλίνεται μὲν ὡς ὁ πυθμὴν, ὁ αὐτὸς δὲ ἐστι τῇ ἀϋτμῇ ὅ ἐστι τῇ πνοῇ, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἄω, καὶ παραγωγὸς ἀΰω, καθ' ὁμοιότητα τοῦ ἄω ἀνύω τὸ φωνῶ.

ἐκ δὲ

ἐκ δὲ τοῦ προῤῥηθέντος ἀεὶ, καὶ τὸ ἆθλον γίνεται. Τὸ δὲ ἴαχον πάντες ἀχαιοὶ διὰ τὸν ἥσσον ἢ τοὺς ἱεμένοις νίκης, παρακέλευσμα καὶ αὐτὸ ἀγῶνος. ὡς τῶν θεατῶν συναγωνιζόντων τοῖς τοιούτοις. δι' ὧν διαπειρώμενοι, ἐρίζουσιν. ἰάχουσι. σιωπῶσιν αὖθις. ἡδὺ γελῶσιν. ἄχθονται. παιανίζουσι. καὶ ὅλως, παιδιαὶ γίνονται. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὡς μετ' ὀλίγα ἐπὶ τῆς τοξείας, οὕτω κἀνταῦθα ἐνεργεῖ εὐχῆς ἐν τῷ, εὔχετο ἀθηναίῃ ὃν κατὰ θυμὸν ὀδυσσεύς, κλῦθι θεά. ἀγαθή μοι ἐπίῤῥοθος ἐλθὲ ποδοῖιν. Καὶ ὅρα συντομωτάτην προφορὰν εὐχῆς διὰ τὸ μὴ εἶναι πολυλογίας καιρόν. ὤνησε δὲ τὸν ὀδυσσέα ἡ εὐχή, οὕτω. ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαΐξασθαι ἄεθλον, ἔνθ' αἴας μὲν, ὄλισθε θέων, βλάψε γὰρ ἀθήνη, τῇ ῥα ἤγον ἔνθα δὲ βοῶν κέχυτο ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων, οὓς ἐπὶ πατρόκλῳ πέφνε πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς. ἐν δ' ὄνθου βοείου πλῆτο στόμα τε ῥῖνάς τε, κρητῆρ' αὖτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος ὀδυσσεύς, ὡς ἦλθε φθάμενος. ὁ δὲ βοῦν ἕλε φαίδιμος αἴας. στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο, ὄνθον ἀποπτύων. καὶ εἶπεν. ὢ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἣ τὸ πάρος περ μήτηρ ὣς ὀδυσῆϊ παρίσταται ἠδ' ἐπαρήγει. ὅπερ παντὶ προσαρμόζει ἀντιπαλαιστικῷ προσώπῳ. καὶ οὕτω μὲν ἔφη αἴας. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν, ὥς που καὶ ἐπὶ θερσίτῃ γέγονεν, εἰ καὶ κατ' ἄλλον λόγον ἐκεῖ. ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ ὅτι ὁ τὸν πρεσβύτην λαβραγόραν εἰπών, οἰκείως κολάζεται κατὰ τοῦ στόματος οὗπερ ἡ ὕβρις προῆκτο. ἄλλως δὲ, νικᾷ μὲν ὁ εὐξάμενος, μιαίνεται δὲ τὸ στόμα ὁ μὴ οὕτω ποιήσας. τάχα δέ φασι κεχηνὼς οἷα εἰκός, ἔτρεχε. διὸ ἔπλησεν ὄνθου τὸ στόμα, δυστυχήσας εἰ τὸ ἄεθλον χειρὶ ληψόμενος εἶτα ὄνθου τὸ στόμα ἀναλαμβάνεται. καιρία δὲ ἡ λέξις ὁ ὄνθος, καθὰ καὶ τὸ ἔβλαψε. διὸ ἐπέμφηνεν αὐταῖς ὁ ποιητής. Ἔνθα ὅρα καὶ ὅτι τρὶς τῇ λέξει τοῦ ὄνθου ἢ τῆς ὄνθου χρησάμενος, οὐχ ὡσαύτως ἔφρασεν. ἀλλὰ πρῶτον μὲν, βοῶν ὄνθον ἔφη. εἶτα βόειον ὄνθον. εἶτα ὄνθον ἐν ἁπλότητι. ἐνταῦθα δὲ, σκοπητέον εἰ καὶ τὸ ὀνθυλεύειν, ἐκ τοῦ ὄνθος παρῆκται κωμικώτερον διὰ τὴν τῶν ὀνθυλευόντων περιεργίαν. χρῆσις δὲ τοιαύτης λέξεως, καὶ παρὰ τῷ εἰπόντι ὡς ὀνθυλεύουσι τὸν οἶνον παραμιγνύντες αὐτῷ σαπρόν. ἐκεῖθεν δὲ καὶ σηπία ὀνθυλευομένη. τὸ δὲ σχῆμα τῆς τοῦ αἴαντος στάσεως, ἔχει τι γραφικῶς ἀστεῖον. ἵσταται γὰρ, κέρας ἔχων καὶ ὡς εἰκὸς ἐπιπτύων ἐν τῷ ἀποπτύειν ὄνθον, καὶ οὕτω διακεκομμένα λαλῶν. ὅθεν καὶ γελῶσιν οἱ θεαταί. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι οὐκ εἰς εὐτυχίαν ὁ νικηθεὶς ἀνάγει τὴν εὐδρομίαν τοῦ ὀδυσσέως ἀλλ' εἰς θεοφίλειαν, εἰωθότος ὁμήρου οὕτω ποιεῖν. Τὸ δὲ ὃν κατὰ θυμὸν, ἀγωνίας ἐμφαίνει πολλὴν δρομικῶς πνευστιῶντος, καὶ μὴ ἔχοντος μεγάλα εὔχεσθαι κατὰ προφοράν. ἔχεται δέ πως ἡ τοιαύτη τοῦ ὀδυσσέως εὐχὴ, καὶ τοῦ, οὐδέ σε λήθω κινύμενος. ὅπερ ἀλλαχοῦ σημειωδῶς ἔφη ὁ αὐτὸς ἥρως. Τὸ δὲ ἐπίῤῥοθος, πρωτότυπόν ἐστι τοῦ ἐπιτάῤῥοθος. Τὸ δὲ ἐπαΐξασθαι, ἀττικόν. ἄλλως γὰρ καὶ ἐπαΐξαι λέγεται. Ἐν δὲ τῷ, ὄλισθε θέων, καιρίαν ἔχει λέξιν ὥσπερ τὸ θέων, οὕτω καὶ τὸ ὄλισθεν. ὃ ἰσοδυναμεῖ τῷ βλάπτεσθαι. διὸ ἐπάγει. βλάψε γὰρ ἀθήνη. ὃ δὶς ἐνταῦθα κεῖται. ἐπαναφορὰ δέ τις καὶ τὸ, ὄλισθε θέων, ὡς καὶ τὸ, βοὴν καὶ τὰ ὅμοια, ὧν πολλαχοῦ μνεία γέγονεν. ὅμοιον δὲ καὶ τὸ, ἀντιάασθε θεοὶ γάμον. καὶ τὸ, αἶψα θῆλυς ἐοῦσα. ἐκ δὲ τοῦ ὄνθου, ἢ θηλυκῶς τῆς ὄνθου δόξοι ἄν τι; ἴσως καὶ τὴν παρ' ἀττικοῖς μηλολόνθην συγκεῖσθαι. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον, ἐκ τοῦ ἄνθους γὰρ ἐκείνη γέγονε τροπῇ συνήθει τοῦ α εἰς ο, καθὰ δηλοῖ ὁ γράψας οὕτω. μηλολόνθη, ζῷόν ἐστι μεῖζον σφηκὸς, ἐκ τῆς ἀνθήσεως τῶν μηλέων γεννώμενον. ἢ ἀρχομέναις ἀνθεῖν προσιπτάμενον. οὗ παῖδες λίνον περιπτύξαντες, ἐῶσι πέτεσθαι. καὶ φερομένου δι' ἀέρος ἑλικοειδῶς, ἡδόμενοι τῇ θέᾳ, τέρπονται, τὰς χεῖρας ἐπικροτοῦντες. ἀττικοὶ δὲ αὐτὴν μηλολόνθην ὀνομάζουσιν. ἐκάλουν δέ φησιν αὐτὴν καὶ χρυσαλλίδα. καὶ οὕτω μὲν ὁ παλαιός. τὰ δὲ νῦν τοῦ κωμικοῦ ἀντίγραφα, μηλολόνθην αὐτὴν τετρασυλλάβως οἴδασιν. ἔπαιξέ τις ὕστερον ὀλόνθον γνάθον εἰπὼν, τὴν ὅλην ὄνθου, ἤτοι γέμουσαν κοπρίας. ἔστω δὲ κατὰ λόγον δεμύτητος. ἄλλως γὰρ κοινότερον, ὄλυνθος μετὰ πνεύματος ψιλοῦ, ὁ καρπὸς τῆς ἀγρίας συκῆς. ἐνταῦθα δὲ οὐκ ἄκαιρον εἰπεῖν καὶ ὅτι στόμα τὸ οὕτως ἀποπτύον ὄνθον, λεχθείη ἂν καὶ βορβόρου ὀπὴ, ὅπερ κατὰ παλαιὰν ἱστορίαν συνθεὶς ὁ βαρύγλωσσος ἱππῶναξ, βορβορόπην ὕβρισε γυναῖκά τινα. σκώπτων ἐκείνην, εἰς τὸ παιδογόνον ὡς ἀκάθαρτον. ὃν καὶ ἀνασεισίφαλλον ἄλλην τινὰ διέσυρεν ὡς ἀνασείουσαν φασὶ τὸν φαλλόν. καὶ μὴν ὁ ἀναυρίων, τὴν τοιαύτην οὐ πάνυ σφοδρῶς ἀλλὰ πεφεισμένως, πανδοσίαν ὠνείδισε. καὶ λεωφόρον. καὶ πολύυμνον. ἀνὴρ δέ τις, χαλκιδῖτιν, δι' εὐτέλειαν φασὶ τοῦ διδομένου νομίσματος. ἀρχίλοχος δὲ, παχεῖαν. καὶ δήμιον. ἤγουν κοινὴν τῷ δήμῳ. καὶ ἐργάτιν. ἔτι δὲ καὶ μυσάχνην πρὸς ἀναλογίαν τοῦ ἁλὸς ἄχνη. καὶ εἴ τι τοιοῦτον. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ ἐριμύκων, οὐ πάνυ δοκεῖ πρὸς διαστολήν τινα εἰρῆσθαι. μᾶλλον δὲ κατά γε τοῦτο βρονταῖς καὶ τυφώνων ἐκπνοαῖς οἰκειότερον τὸ ἐρίμυκον. Τὸ δὲ δίκην μητρὸς τὴν ἀθηνᾶν τοῦ ὀδυσσέως κήδεσθαι, ἄκραν στοργὴν δηλοῖ. καὶ ἔχει δι' ὅλου ὁ μῦθος τὸν ὀδυσσέα οὕτω φιλούμενον τῇ ἀθηνᾷ. ἔστι δὲ καὶ ἀλλαχοῦ ὁμοία στοργὴ, ἔνθα θεόθεν βέλος ἐκ χρωτὸς κωλύεται, ὡς εἰ καὶ μυῖαν τις διώκει ἀπὸ παιδός. Τὸ δὲ καὶ ἐπαρήγει, πρὸς ἀκρίβειαν κεῖται. οὐ γὰρ πᾶς ὃς παρίσταταί τινι, ἤδη καὶ ἐπαρήγει. Ἀθηνᾶ δὲ ἐνταῦθα πιεῖν λέγεται ἄμφω. ἐν τούτοις δὲ ὅμηρος, παραδίδωσι καὶ ὡς αἱ ἀνάγκαι προκαλοῦνται μάλιστα εὐχάς. τὸν γὰρ ὀδυσσέα ἐποίησεν εὐξάμενον, οὐκ ἀπ' αὐτῆς νύσσης. ἀλλ' ὅτε δή φασι πύματον τέλεον. ἤγουν ἐτέλουν δρόμον.

Ὅτι Ἀντίλοχος ὕστερος ἐλθὼν καὶ τὴν ἧτταν παραμυθούμενος καὶ τὸ τῶν νικησάντων δὲ ἐπικλινῶν φιλότιμον, εἰς τὸ τῶν παλαιοτέρων ἀνθρώπων θεοφιλὲς ἀναφέρει τὸν αἶνον. φησὶ γὰρ Ὅμηρος. Ἀντίλοχος δ' ἄρα λοισθήιον ἔκφερεν ὡς καὶ προεγράφη, ἄεθλον. μειδιόων. ὃ εἶπεν ἃ δὴ ὁ ἕτερος μεταποιήσας ἐφ' ὁμοίοις πράγμασιν ἐρεῖ ἄν. εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσι φίλοι. ὡς ἔτι καὶ νῦν ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν. οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων.

Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήιον ἔκφερ' ἄεθλον,
Μειδιόων. καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Εἰδόσιν ὔμμ' ἐρέω πᾶσιν φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους.
Αἴας μὲν γὰρ ἐμεῖ' ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν:
Οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων.
Ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ἀργαλέον δὲ
Ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.
Ὣς φάτο. κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.

ὠμογέροντα δέ μιν φάσ' ἔμμεναι. ἀργαλέον δὲ, ποσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. τουτέστι, δυσχερὲς τοῖς ἄλλοις Ἀχαιοῖς, ἐρίσαι τῷ Ὀδυσσεῖ περὶ δρόμου εἰ μὴ μόνῳ τῷ Ἀχιλλεῖ. Καὶ ὅρα καὶ ταῦθ' ἔλλειψιν. τὸ γοῦν εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ, εἰ μὴ ἄρα μόνῳ τῷ Ἀχιλλεῖ οὐκ ἀργαλέον ἐστί. τοῦτο δὲ πάλιν, κατ' ἐναλλαγὴν ἐῤῥέθη σχήματος. ἤγουν ἐνδοιαστικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποφατικοῦ. τὸ γὰρ εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ, ἀντὶ τοῦ, ἀλλὰ τῷ Ἀχιλλεῖ. οὐ γάρ ἐστιν ἐνδοιάσαι, ὡς Ἀχιλλεὺς Ὀδυσσέως ποδωκέστερος. φράζει δὲ οὕτως ὁ τοῦ ῥήτορος παῖς, διὰ τὸ μὴ μόνον αὐτοσχεδιάζειν, ἀλλὰ καὶ ἀγωνιᾶν. διὸ πάνυ στενῶς ἔφρασεν ἐν δυσὶ λέξεσι τὸ, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ. καὶ ταῦτα μὲν, οὕτως. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐχ Αἴαντος ἔχει λαβὼν Ἀντίλοχος τὸ περὶ θεοφιλίας νόημα. ὁ μὲν γὰρ μερικῶς ἔφη, τὸν Ὀδυσσέα φιλεῖσθαι ὑπ' Ἀθηνᾶς. ὁ δὲ, σεμνότερον φησὶν ἐν τῷ καθόλου κατὰ κοινὴν εἴδησιν ὅ ἐστι δόξαν καὶ ἔννοιαν, ὡς θεοφιλεῖς εἰσὶν οἱ πρεσβύτεροι. ἐπεὶ καὶ τίμιον τὸ πολυχρόνιον οἷα καὶ θεῖόν τι. πρεσβύτεροι δὲ Ἀντιλόχου δηλαδὴ Αἴας τε καὶ Ὀδυσσεύς. συλλογιστέον δὲ καὶ ὡς εἴπερ θεοῖς τίμιοι κατὰ τὴν ποιητὴν οἱ παλαιότεροι, τῷ παντὶ πλέον ἀνθρώποις τιμηθήσονται. μειδιᾷ δὲ Ἀντίλοχος, ἢ προκαταλαμβάνων τὸν ἐκ τῶν ἄλλων κατάγελων, ἢ συγγελᾷ μὲν ἅπασιν ἐθέλων ἡδύ. τῷ δὲ τοῦ νικηθῆναι βαρύτητι, καταλύων τὴν ἄθρουν γέλωτα εἰς μειδίαμα. καὶ ἄλλως δὲ σκυθρωπάζειν μὲν ἴσως θέλων αἰδούμενος δὲ, καὶ διὰ τοῦτο σαρδάνιον σχηματιζόμενος μειδιᾷ. ἵνα ᾖ τὸ τοιοῦτον μειδίαμα ὅμοιον τῷ παρ' Ἡσιόδῳ ἐκγελᾶν ἤγουν ἔξω ὁ ἐπιπολῆς γελᾶν. Τὸ δὲ ἔτι καὶ νῦν, τὸ ἀεὶ δηλοῖ τὸ προχρόνιον, καὶ εἰς πεῖραν ἐλθεῖν. Τὸ δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων, ἢ ἐκ παραλλήλου ταυτὰ λαλεῖ, ἢ πρὸς διαστολὴν τῆς ὁμωνύμου γενεᾶς λεγομένης ὁ ἐπὶ ἀψύχων σωμάτων καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων, ἐπήχθη τὸ, ἀνθρώπων.

Ὠμογέρων δὲ, ἡλικία πρεσβυτική. μετὰ τὴν γέρων. εἶτα πέμπελος, ἔπειτα σύφαρ καθὰ καὶ Λυκόφρων εἶδεν. ἅπαξ δὲ καὶ αὕτη Ὁμήρῳ ἡ λέξις εἴρηται. καὶ ἔστιν ὠμογέρων, ὁ μήπω καθεψηθεὶς καὶ οἷον ἑφθὸς τῷ γήρᾳ γενόμενος. ἢ ὁ ἄωρος καὶ στεῤῥὸς καὶ σκληρὸς καὶ μήπω πέπων, οὐχ οὐ ὁ πέμπελος. ζητητέον δὲ εἰ ταυτόν ἐστιν ὠμογέροντα εἰπεῖν καὶ προπόλιον. ἔστι δὲ προπόλιος κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκώς. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἄψογα πρεσβυτικὰ ὀνόματα. ἐν δὲ ἰδίᾳ σκώμματος βλασφημοῦνται οἱ πάνυ γέροντες, Κρόνοι, Ἰαπετοί, Τιθωνοί, σαπροί, βεκκεσέληνοι, προσέληνοι, τυμβογέροντες, παρεξηβλημένοι ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ γήρως ἀχρεῖοι, ὡς ἀπὸ ἐκτετριμμένων γλωσσίδων αὐλοῦ. ἔτι δὲ, σοροπληκτοι, καὶ σοροπλῆγες, καὶ σορίλλωνες. περὶ οὗ καὶ προεγράφη. τούτου δὲ, καὶ θηλυκόν φασιν ἐπὶ πρεσβύτου τὴν σορίλλην ἀνάκρουσιν. οἱ δὲ τὰ τοιαῦτα γράψαντες, λαλοῦσι καὶ περὶ Τιθωνοῦ, ὅτι τε εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἢ ἐν καρτάλῳ ἐκρεμάσθη. Ἐριδήσασθαι δὲ τὸ ἐρίσαι ἀπὸ τοῦ ἐριδῶ ἀφ' οὗ ἐριδαίνω καὶ ἐριδμαίνω. ὡς γὰρ δεύτερος μέλλων τοῦ καθίζω ὁ καθιδῶ, οὕτως ἐρίζω ἐριδῶ. οὗ ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, γίνεται τὸ ἐριδῶ ἐριδήσω ποιητικῶς. Τὸ δὲ εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ, οἱ μεθ' Ὅμηρον ῥήτορες, ὅτι μὴ Ἀχιλλεῖ εἴποιεν ἄν. οἷς ἔθος οὕτω φράζειν. οἷον, οὐκ ἄλλο γε ἐποίησα εἰ μὴ τόδε, ὅτι μὴ τόδε φασὶ, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως.

Τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν.
Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέλεος εἰρήσεται αἶνος,
Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει. ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν,

Ὅτι οὕτω μεγαλοπρεπὴς καὶ φιλότιμος Ἀχιλλεὺς, ὡς δι' ἓν βραχὺ ἔπαινον τοῦ νεωτέρου ῥήτορος ὃς αὐτὸν ἐν δυσὶν ἡρώοις ποσὶ κύδηνε. τοιοῦτον δὲ τὸ εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ ὡς προεχῶς γέγραπται, δωρεῖται αὐτόν. εἰπών. Ἀντίλοχ', οὐ μέν τοι μέ-

λιθ

Τεύχεα Σαρπήδοντος. ἅ μιν Πάτροκλος ἀπηύρα.
Στῆ δὲ ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ἄνδρε δύω περὶ τῶνδε κελεύομεν ὥ περ ἀρίστω
Τεύχεα ἑσσαμένω ταμεσίχροα χαλκὸν ἑλόντε,
Ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι.
Ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλὸν,
Ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα,
Τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀργυρόηλον,
Καλὸν, θρηΐκιον. τὸ μὲν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων.
Τεύχεα δ' ἀμφότεροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων.
Καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μέγας τελαμώνιος Αἴας.
Ἂν δ' ἄρα τυδείδης ὦρτο κρατερὸς Διομήδης.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν,
Ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι,
Δεινὸν δερκομένω. θάμβος δ' ἔχε πάντας ἀχαιούς.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
Τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν.
Ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἴσην
Νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκανεν. ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ.
Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο,
Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ.
Καὶ τότε δή ῥ' Αἴαντι περιδείσαντες ἀχαιοί,
Παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἶσ' ἀνελέσθαι.
Αὐτὰρ τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἥρως,
Σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ ἐϋτμήτῳ τελαμῶνι.

λιθος ὑρίσταται αὐτὸς, ἀλλὰ ... ἡμετάλλευτον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω, ἤγουν ἐπιβαλῶ, ἐπεὶ ἐκεῖνα τοῦ ἀέθλου δώσω. ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ πολλαποῦ τοῖς ἀγωνοθέταις ἐχρῆτο ὁ ποιητὴς εἰς φιλοτιμίας ... καὶ οὕτω μὲν ὁ φιλόδωρος ἥρως. οἱ δὲ μὴ κατ' αὐτὸν ἔλοιντο ἂν πρὸς τοῖς ἐπαινετηρίοις λόγοις, καὶ δῶρα ἐκ τῶν ἐπαινούντων δέχεσθαι ὡς μὴ μέλλοντος εἶναι ὁ ἔπαινος. ὅτι δὲ ἐπὶ ἐπαίνῳ ἔφη ἀντίλοχος τὸ, ὦ μὲν ἀχιλλεῦ, παρασημήνασθαι καὶ ὁ ποιητής. εἰπὼν. ὣς φάτο. κύδηνε δὲ ποδώκεα πηλείωνα, ἐκ τοῦ πρὸ ὀλίγου ἐκεῖνος ἔργου ἤτοι τοῦ δρόμου, λαβὼν ἔπαινον. διὸ καὶ τὸ ποδώκεα πηλείωνα, οὐχ ἁπλῶς νοητέον, ἀλλ' ὅτι ἐκύδανε τὸν ἀχιλλέα νῦν, ὡς ποδώκεα. σημειῶσαι δὲ ὅτι αἶνον οἱ παλαιοὶ τὸν ἀπόκρυφον λόγον καὶ ἐσχηματισμένον λέγοντες καὶ ὡς δι' ὑπὲρ αἶνον δὴ τὸ βάθος, ὡς τό, νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ὅθεν καὶ τὸ αἰνίζομαι ἐπὶ αἰνίγματος. οὐκ ἂν ἔχοιεν τὸ τοιοῦτον νῦν συμβιβάζειν καὶ ἐπὶ τοῦ ἐνταῦθα κειμένου αἴνου. νῦν δὲ, φανερῶς αἶνος, ὁ ἔπαινος. εἰ μὴ ἄρα καὶ αὐτὸς αἶνος λέγεται, διὰ τὸ βάθος ἔχειν. κεῖται δὲ καὶ ἐνταῦθα τὸ, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων. χαρτὰ γὰρ ὥσπερ τὰ ἄεθλα, οὕτω καὶ τὰ τῶν δωρεῶν. Ὅτι τοῖς ὑπομένουσι τὸν ὁπλιτικὸν ἀγῶνα ἤγουν τῶν μονομάχων, δολιχόσκιον ἔγχος ἀχιλλεὺς ἔθηκεν ἐς ἀγῶνα φέρων, κατὰ δ' ἀσπίδα καὶ τρυφάλειαν. τεύχεα σαρπήδοντος τοῦ κοινῶς σαρπηδόνος, ἃ πάτροκλος ἐξ ἐκείνου ἀφείλετο. καὶ τῷ μὲν νικήσαντι, δώσειν αὐτὸς ἰδίᾳ ἔφη φάσγανον ἀργυρόηλον καλὸν θρηΐκιον, τὸ τοῦ ἀστεροπαίου ἐκείνου. φησὶ γάρ. τὸ μὲν ἤγουν ὅ δή, ἀστεροπαῖον ἀπηύρων, ὡς καὶ πρὸ τούτου ἐγράφη. τὰ δὲ ῥηθέντα τοῦ σαρπηδόνος τεύχεα, ἀμφοτέρους ἐκέλευσε ξυνήϊα φέρεσθαι. τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, κοινὰ κατ' ἀμφοτέρων δέ, ἀέθλια ἶσα ἀνελέσθαι φησί, μοιρασαμένους ὡς βούλονται. καθὰ καὶ ἐπὶ τῶν παλαισάντων γέγονεν. ὑπέσχετο δὲ ὡς καί σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομαι ἐν κλισίῃσιν. ὅπερ ἐπ' ἄλλου ἀγῶνος οὐκ εἶπε. ποσὶ φράζει δ' ἐνταῦθα τὴν μὲν τῶν μονομάχων αἰχμὴν, ταμεσίχροα χαλκὸν ὡς τμητικὸν τοῦ χροὸς, παρὰ τὸ ταμῶ, ταμέσω. ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν τὸ τμῶ τμήσω. τὴν δὲ ὁπλιτικὴν νικητικὴν, ὅπως ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν. ψαύσῃ δ' ἐνδίνων διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. τὸ δὲ μονομαχῆσαι. ἀλλήλων προπάροιθεν ὁμίλου πειρηθῆναι. ἔστι δὲ τὸ μὲν φθῇσιν, ἀντὶ τοῦ φθῇ καὶ κοινότερον εἰπεῖν, φθάσῃ καὶ προλάβῃ. Τὸ δὲ ὀρεξάμενος χρόα καλὸν, ἁπλῶς μὲν, ἀντὶ τοῦ ἐκταθεὶς εἰς τὸ σῶμα. σαφέστερον δὲ εἰπεῖν, τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν ὀρεκτοῦ δόρυ τείνας εἰς τὴν τοῦ σώματος τοῦ ἀνθοπλίτου ἐπιφάνειαν. Ἔνδινα δὲ, κατὰ μέν τινας, ἔντερα παρὰ τὸ ἔνδον δινεῖσθαι, ἢ ἐντὸς δινεῖσθαι. κατὰ δὲ ἑτέρους, ἡ ἔνδον τοῦ ὅπλου σάρξ. ἣν δὴ σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις ἀεθλεύουσι, ψαύειν ἐνδίνων ἐν τῷ διασχεῖν δόρατι τὰ ἐπιπλάζοντα ὅπλα. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ὅπερ ἢ τὴν διὰ πρόθεσιν ἀντὶ τοῦ κατὰ συντάσσει, ἢ ἀντιπτωτικῶς εἴληπται, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν ὅπλων καὶ αἵματος. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς φορτικὸν ἡγησάμενος τὸ οὕτως ἐπικινδύνως ὁπλομαχεῖν, μεταγράφει τὸν τρόπον τοῦτον, οὕτως. ὁππότερός κεν πρῶτος ἐπιγράψας χρόα καλὸν φθήῃ ἐπιγράψας ἐπινυξάμενος διά τ' ἔντεα καὶ φόνον ἀνδρός. καὶ μὴν καὶ τὸ ψαύσῃ

ταῦτα ἐδήλου. τάχα δὲ καὶ ὅλον ἐκεῖνο κινδυνῶδες κενὸν τὸ τοῦ ποιητοῦ, ὑπὲρ τὸ μεταγραφήν. ὅτι δὲ οὐκ ἐπικινδύνως ἠγωνίζοντο, δῆλον δίχα τῶν ἄλλων, καὶ ἐκ τῆς δαιτός. πῶς γὰρ αὐτὴν Ἀχιλλεὺς τοῖς ἐπὶ θανάτῳ ἀγωνιζομένοις ὑπίσχετο; ἦν δὲ σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις, μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιδεξιότητος τῆς εἰς μάχην. ὁ δὴ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν ὥς αὐτοί φασι, μόνον ἀλλήλους εὑρεῖν. Ὅτι δὲ ζηλωτὸν ἐν τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ μονομαχεῖν ὡς μέγα πολέμου γύμνασμα καὶ ὡς ἀνδρίας καὶ ῥωμαλεότητος ἔνδειξις, πρόδηλόν ἐστιν. ὡς δὲ οὐκ ἀεὶ σκοπὸς ἦν μονομαχίας ὀδύνην ψαύειν, ἀλλ' ἔστιν οὗ εἰς μόνην συμμαχίαν ἀπετελεῖτο τὸ ἔργον, ἤδη προδεδήλωται. διὸ πολλοὶ καὶ ῥαβδίοις ἢ καλαμίσκοις ἀλλήλων καταπτύσσονται, οἷα μὴ στοχαζόμενοι πληγῶν. ἡ δὲ ἱστορία, μονομαχούντων ζηλωτὰς γενέσθαι φασί, Κυρηναίους καὶ Μαντινεῖς. Τὸ δὲ σαρπήδοντος, ἀπὸ εὐθείας βαρυτόνου ἐστὶ τοῦ, ὁ σαρπήδων, ἥτις προέγνωσται. Δαῖτα δὲ ἀγαθὴν λέγει, τὴν σωφρόνως ἔχουσαν ὡς ἡρωϊκήν. Ἐπὶ δὲ τούτοις, κατὰ τὴν ποίησιν ὁπλῖται ἀνίστανται, μέγας Τελαμώνιος Αἴας καὶ κρατερὸς Διομήδης. τῶν ὧν φησὶν ὅπερ ἐστὶ δεινῶν αἰχμητάων οἰκεῖον λέγεσθαι. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἑκάτερθεν ὁμίλου θωρήχθησαν, ἐς μέσον ἀμφοτέρω συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι, δεινὸν δερκομένω, θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. ἀλλ' ὅτι δὴ σχεδὸν ἦσαν διὰ τοῦ η, ἢ εἶσαν διὰ τοῦ ι, ὅ ἐστιν ἐπορεύθησαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες, τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὡρμήθησαν, ἔνθ' Αἴας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην νύξ', οὐδὲ χρό' ἵκετο, ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, τουτέστιν ἐπετύγχανε καὶ κατηνώχλει τοῦ αὐχένος τῇ τοῦ δορὸς ὀξύτητι. Ἔνθα καὶ ὅρα ὡς ὁ μὲν Αἴας, ἁπλούστερον τὴν τοῦ Διομήδους ἀσπίδα νύσσει. διὸ οὐδὲ γενναῖόν τι δρᾷ ὡς μὴ δὲ προθέμενος. Διομήδης δέ, κακοτέχνως τὸν ἀγῶνα μέτεισιν, ἐπὶ τῷ αὐχένι πανουργευόμενος. ὅθεν Αἴαντι περιδείσαντες Ἀχαιοί, ἰώμενοι ἐν τῷ κρατοῦντας ἐν τῷ ἐπιταφίῳ τούτῳ δυστυχοῦντας καὶ ἡττωμένους, παυσαμένους ἐκέλευσαν ἄεθλια ὡς καὶ προεγράφη, ἀνελέσθαι ἶσα. Ἀχιλλεὺς δὲ τῷ Διομήδει μέγα φάσγανον τὸ ῥηθὲν δέδωκεν ὡς νικητῇ, σὺν κολεῷ τε φέρων καὶ εὐτμήτῳ τελαμῶνι. εἰ δὲ μὴ ἔφθασαν ἐνδοῦναι, ἀλλὰ τὸ αἰὲν κυρεῖν ἔργον ἐπιτυγχάνειν, ἔστι ψαύσεως ἦν. τάχα γοῦν καὶ τούτου μόνου τὸ πλέον ἐστοχάζοντο. ἡ δίχα τῶν λοιπῶν ὅπλων ἀνάληψις καὶ ὁ μερισμὸς αὐτῶν, σιγᾶται διὰ τὸ συναπονοεῖσθαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι καθ' Ὅμηρον οὐ τὴν πλευρὰν μόνην τρωτὸς ἦν ὁ Αἴας, ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον εἶπον, εἴπερ ὁ Διομήδης καταθαρρεῖ τοῦ αὐχένος διὰ τὸ τοῦ λοιποῦ κατάφρακτον σώματος. ἐκράτησε δὲ φήμη τῶν μεθ' Ὅμηρον τρωτὸν οὐ βλέπων εἶναι τὸν Αἴαντα, εἰ μὴ ὅτι γε κατὰ μόνην πλευράν, ἐπεὶ οὐδαμοῦ τῆς Ἰλιάδος εὕρηται τρωθείς. ὡς δ' ἐν ἅπασι τοῖς ἀγῶσι δυστυχῶς ἔσχεν ὁ Σαλαμίνιος, προέγνωσται. οὔτε γὰρ παλαίσας εὖ ἀπήλλαξε, καὶ νῦν δεύτερος ἦκε. καὶ τὸν σόλον δὲ μετ' ὀλίγα, οὐ πρὸς νίκην ῥίψει. ὁ δὲ τοξικὸς ἀγών, καὶ τὸν αὐτοῦ ἀδελφὸν Τεῦκρον οὐ νικῶντα ἕξει. Ὅρα δὲ καὶ τὸ περιδείσαντες, καὶ τὸ ἐκέλευσαν. φθάνουσι γάρ οἱ θεαταὶ πρὸ τῶν ἀριστέων, λύσαντες τὴν συμπλοκήν, ἵνα μὴ εἰς κακὸν μέγα τελευτήσῃ ὁ ἀγών. Ὅρα δ' ἐν τούτοις καὶ τὸ ἔπειτα, ὡς ἐν τῷ, Αἴας μὲν ἔπειτα ἀσπίδα νύξε, ἀργὸν κεῖται. ἐν δὲ τῷ, Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα, τὸ μετὰ ταῦτα χρονικῶς δηλοῖ.

Ὅτι τοῖς Διονυσίοισιν, Ἀχιλλεὺς θῆκε σόλον αὐτοχόωνον. τὸν ἄνευ δὴ πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος, ὄγκον ἔρριπτε Ἠετίων ὁ πανθηρὸς ἐκ Θήβης. Ἀχιλλεὺς δὲ κτείνας ἐκεῖνον, τὸν σόλον ἄγετο ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοις κτεάτεσσι. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ὅτι ἰσοσφίζετό τι τοῦ Αἴας ὁ πολέμαρχος, τυχὸν δὲ καὶ κατὰ λάχος ἐδόθη αὐτῷ. καὶ ὅτι μόνῳ τῷ νικήσαντι, γέρας ἐνταῦθα ὁ σόλος. δευτερεῖον δὲ οὐκ ἔστι. καὶ ὅτι τὸ ῥίπτειν ὅ ἐστιν ἀφιέναι καὶ πέμπειν, καιρία λέξις ἐπὶ σόλου ὅ ἐστι δίσκος. διὸ καὶ τρὶς ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ χρᾶται αὐτῇ ὁ ποιητής. καὶ ὅτι ἰδεῖν λάσας μεμνῆσθαι τὸν τοιοῦτον σόλον, οὐ σταθμῷ παρίστη, ἀλ-

Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,
Ὃν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἠετίωνος.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' ἄγετ' ἐν νήεσσι σὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.
Στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν.
Ὄρνυσθ' οἳ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθε.
Εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί,
Ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Χρεώμενος. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου
Ποιμὴν, οὐδ' ἀροτὴρ, εἶσ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυποίτης.
Ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο.
Ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης καὶ δῖος Ἐπειός.
Ἑξείης δ' ἵσταντ'. σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός.
Ἧκε δὲ δινήσας. γέλασαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί.
Δεύτερος αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος.

λὰ τῷ

Τὸ δεύτερον αὖτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας
Χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης,
Ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ,
Ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας,
Τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. τοὶ δ' ἐβόησαν.
Ἀνστάντες δ' ἕταροι Πολυποίταο κρατεροῖο,
Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἔφερον βασιλῆος ἄεθλον.

λὰ τῇ ἐξ αὐτοῦ πολυχρονίῳ χρήσει ἐμφαίνει τὸ μέγεθος. εἰπών. εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἀγροί, ἕξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς χρεώμενος. ὅπερ ἑρμηνεύων, φησίν. οὐ μὲν γάρ οἱ ἀτεμβόμενός γε σιδήρου ποιμὴν οὐδ' ἀροτὴρ, εἶσιν ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει. τουτέστιν οὐκ ἀγρόθεν εἰς τὴν πόλιν ἥξει κατὰ σιδήρου χρείαν ποιμὴν αὐτοῦ ἢ ἀροτήρ. ἀλλ' ὁ χρώμενος τῷ σόλῳ, παρέξει αὐτοῖς. εἰς πλουτοῦ δαπάνην τὸν σόλον κτησάμενος. οἰκονομικὸν δὲ καὶ τοῦτο παράλλαγμα τοῦ ποιητοῦ. ὑποτιθεμένου χρῆσθαι καὶ τοῖς ἐπάθλοις εἰς οἰκωφελίαν. πλουσιοδείας δὲ ὁμηρικῆς καὶ τὸ παραδοῦναι ἆθλον ἐνταῦθα οὗπερ οἱ δεύτεροι κερδαίνουσιν οὐδὲν ἀλλ' ἢ μόνον αἰσχύνην ὡς εἰκός. γίνεται δὲ σόλος μὲν, παρὰ τὸ σύνολος ὅλος τουτέστι περιδινεῖσθαι. σφαιροειδὴς γὰρ ἦν. οὕτω δέ πως καὶ ὁ σωλήν. ἐκεῖνος μέντοι, γίνεται κατὰ κρᾶσιν δύο ο. ἐκ τοῦ ῥηματικοῦ τοῦ γινομένου ἀπὸ τοῦ σόω σοῶ, καὶ τοῦ ὅλος. οἱονεὶ σοολήν, καὶ κράσει σωλήν. δῆλον δ' ὅτι σόλος, καὶ πόλεως ὄνομα. ἧς οἱ πολῖται, Σολεῖς. ἦσαν δὲ καὶ Κύπριοι Σόλοι. ὧν ἱστορεῖται βασιλεὺς, Εὔνοστος. ὁμώνυμος Εὐνόστῳ, δαίμονι ἐπιμυλίῳ. περὶ οὗ καὶ ἀλλαχοῦ εἴρηται. ὡς δὲ καὶ ὁ σολοικισμὸς τοιαύτης Σόλου ἢ τοιούτων Σόλων ἐστὶ σύνθεσις, ἐν τοῖς τοῦ περιηγητοῦ κεῖται. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ νομοθέτης Σόλων, ἐκεῖθεν παρωνομάσθαι. Αὐτοχόωνος δὲ, ὁ αὕτως ἢ εἰκῇ κεχωνευμένος ἐπ' οὐδενὶ ἄλλῳ χρησίμῳ τέλει, ἀλλ' ἢ μόνον ἐπὶ γυμνασίῳ, ἔνθεν δὲ, ἢ χαλκοῦν αὐτὸν εἶναι λέγεται οἷον. ὁ σίδηρος γάρ φασιν, οὐ χωνεύεται. εἰ δὲ καὶ σίδηρος ἐξ αὐτοῦ περιζεῦσθαι τοῖς ἀγρόταις λέγεται, ἀλλὰ τοῦτο διὰ τὸ εἰς σίδηρόν φασιν αὐτὸν μεταλλάσσεσθαι. εἰ δ' ἄρα τις καὶ σιδηροῦν αὐτόν φασι δέχεται, καταχρηστικῶς ἂν αὐτοχόωνος λέγοιτο. καὶ αὐτοὶ μὲν οὕτω. εἰ δέ τις μάθοι ὅπως τὴν ἀρχὴν τὰ σιδηρᾶ μέταλλα πυρὶ τηκόμενα καταστάζουσιν, οὐκ ἂν κατάχρησιν τὴν τοῦ σιδηροῦ σόλου καταγνῷ χωνείας ὅτι τις ἐπίτηδες αὐτὸν μηχανῷτο ἐν τοῖς χωνευομένοις μετάλλοις. ἦσαν δὲ ἢ λίθινοι δίσκοι ὁποῖος καὶ ὁ ἐν Ὀδυσσείᾳ μεσόθι ἔχων ὀπὴν, ἧς διείρετο καλώδιον, ἐξ οὗ μετεωρίζοντες ἐρρίπτουν αὐτόν. Παυσανίας δέ φησιν ὅτι αὐτοχόωνος, ὁ ἐξ αὐτοῦ τοῦ χόνου ἄνευ μηδεμιᾶς προσηλεφῶς ἐπισκευήν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα ἡ αὐτὸς αὐτωνυμία σύγκειται. ἡ δέ γε αὐτόχθων ἑστία ἢ τοῦ χέρσου, ἀλλοίαν ἔχει τὴν σύνθεσιν. δηλοῖ γοῦν τὴν αὐτοφυῆ καὶ παλαιώδη, ἣν ἕτερός τις λέγει αὐτόροφον. ὁ δὲ ὦ βασιλεῦ ἐλθὼν αὐτόματος ἀδελφὸς εἰς δαῖτα, ὁμοιότητα ἔχει ἄλλως πρὸς τὸν ἐφεξῆς ῥηθησόμενον αὐθέντην, ὅ ἐστιν αὐτοφόντην. ἐν αὐτοῖς δὲ, ἄλλο τι δηλοῖ σιν. ὅτι δηλαδὴ οἱ αὐτοί, ἔτι εἰσὶ καὶ ὁ παρ' αὐτοῖς. ὅμοιον δὲ πρὸς τὸ αὐτοχόωνον, τὸ αὐτοκάβδαλον ἢ τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ αὐτόξυλον ἔκπωμα. καὶ ὅλως, ὅσα ἔργα οὐκ εἰς κάλλος ἐσκεύασται. Τὸ δὲ χρεώμενος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ε κατὰ τὴν ἀρχαίαν, ὁποῖον καὶ τὸ, μεμνέωτο, οὐ τὸ ἀπαθὲς, δίχα τοῦ ε. ὡς δηλοῖ παρὰ Σοφοκλεῖ τὸ, οὐδαμῶς μεμνώμεθα. Ἐν δὲ τῷ εἴ οἱ καὶ μάλα ἀπόπροθι ἀγροί, ὅρα τὸ τῆς ἀντωνυμίας ἀόριστον εἴτε ἀγνόειστον. οὐ γὰρ δῆλον τίνι οἵ ἐστιν αὐτῷ, μακρὰν οἱ ἀγροί. ὥσπερ ἄδηλον ἢ τίς ὁ δώσων ἐν τῷ ἀλλὰ παρέξει. εἰ μὴ ἄρα ἢ ἔξωθέν τις προσλήψεται τὸν τοῦ σόλου κτήτορα. ἢ ἀναγάγῃ πρὸς τὸ, χρεώμενος, ἵνα λέγῃ ὅτι ὁ χρώμενος τῷ σόλῳ, εἴ οἱ καὶ μάλα μακρὰν ἀγροὶ πίονες ἕξει αὐτὸν ἐπὶ πολύ. Τὸ δὲ εἰ ἢ μάλα μακρὰν ἀγροὶ διὰ τοὺς καθ' Ἑλλάδα τόπους εἴρηται. εἰ γάρ φασι καὶ ἀποικοίη τις διὰ τὸ μήκιστον τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ τὸ τοῦ σόλου χρειῶδές τι καὶ πολύχρηστον, ἐφελκύσεται τὸν νικητὴν μὴ ἀμελῆσαι νῦν αὐτοῦ. Τὸ δὲ πίονες, αὔξει τὸ τοῦ σόλου μέγεθος. οἱ γὰρ τοιοῦτοι, καὶ πολλοῦ τοῦ σιδήρου διὰ τὸ τῆς ἐργατείας συχνόν τι καὶ ἐμμελὲς, δέονται. κεῖται δὲ καὶ εἰς βιωτικὴν παραγγελίαν, ὡς μὴ δέον ὂν ἀγροὺς κτᾶσθαί που, εἰ μὴ γῆν εὑρήσει τις πίονα. Τὸ δὲ ἀτεμβόμενος, σκορακιστέον μὲν ἐν γραφῇ πεζῇ. δηλοῖ δὲ ἢ νῦν συνήθως τὸ, στερισκόμενος. σκοπητέον δὲ διὰ ζητήσεως εἴτε ἢ ὁ ἀποτ. ὡς δίσκος, σόλος που εὕρηται, εἴτε καὶ μόνῳ τῷ αὐτοχόωνῳ κεκλήρωται τοὔνομα. καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ κατὰ τὸν σόλον. ὦρτο δέ φησι μενεπτόλεμος Πολυποίτης. ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο. ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός. διστανύσαντες οὗτοι. ἑξείης δ' ἵσταντο. σόλον δ' ἕλε δῖος Ἐπειός. ἧκε δὲ δινήσας ὡς ἔθος. γέλασσαν δ' ἐπὶ πάντες Ἀχαιοί. δεύτερος δ' αὖτ' ἀφέηκε Λεοντεὺς ὄζος Ἄρηος. τὸ τρίτον δ' αὖ ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας χειρὸς ἀπὸ στιβαρῆς. καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντα ἢ πάντων. ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἷλε μενεπτόλεμος Πολυποίτης. ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνὴρ, ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται διὰ βοῦς ἀγελαίας, τόσσον παντὸς ἀγῶνος ὑπέρβαλε. τοὶ δ' ἐβόησαν. οἱ θεώμενοι δηλαδή, καὶ ἔστι καὶ νῦν ἡ βοὴ διὰ τὸν νικητήν. Ὅρα δὲ καὶ ἐνταῦθα τὴν ποιητικὴν ἀφθονίαν τῆς ἐπιθέτων συνηθείας. τὸν μὲν γὰρ νικήσαντα Πολυποίτην, δὶς μενεπτόλεμον λέγει. ὥσπερ καὶ δῖον, τὸν Ἐπειόν. ὃς τέταρτος μὲν ἠρίθμηται,

πρῶτος

πρῶτος δὲ ἀφῆκε τὸν σόλον, διά τι τὸ τῆς φράσεως συνεχές, καὶ ἵνα δὲ μὴ μακρὸς γέλως ταθείη ἀλλ' ἱκανώσειε ταῖς ἐφεξῆς ῥίψεσι. τὸν δὲ λεοντέα ὃν ἁπλῶς ἀφεῖναι εἶπε μηδὲν πλέον ἐπισημηνάμενος ἐπ' αὐτοῦ διὰ τὸ τοῦ σόλου ἀφέσιμον ἀφανές, πλέοσιν ἐπιθέτοις τὸν ἄλλων κοσμεῖ, εἰπών. λεοντῆος κρατεροῖο μένος ἀντιθέοιο. καί, λεοντεύς, ὄζος ἄρηος. τὸν δὲ αἴαντα, τελαμωνιάδην καὶ μέγαν τελαμώνιον αἴαντα καλεῖ. Τὸ δὲ ἑξείης ἕτερον ὃν τοῦ μεταστοιχεῖ, τὴν κατὰ μετάστιχον πάντως τάξιν δηλοῖ. Τὸ δὲ γέλασσαν ἀχαιοί, τὸ τῆς ῥίψεώς τι δηλοῖ ἀγεννές, καὶ ὅτι φασίν, οὐδὲ τοὺς πόδας τάχα διέστησεν, οὐδὲ τὰς χεῖρας τεχνικῶς ἐσχημάτισε. Τὸ δὲ ἀφῆκεν ὥσπερ καὶ τὸ ἧκε, ταυτόν ἐστι τῷ ἔρριψε. Τὸ δὲ σήματα πάντα, τὰ τῶν δύο δηλοῖ καὶ εἶχε μὲν δύο εἰπεῖν, ἢ δοιώ. χαίρει δὲ πάντα λέγειν καὶ πάντας καὶ τὰ τοιαῦτα ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. εἰ δὲ ἐν τῷ ὑπέρβαλεν εἶχεν ὑπὲρ πάντων σήματα πάντα, ἀλλ' ἐσίγησεν αὐτὸ φυλάξας τὴν τοιαύτην λέξιν τῇ καλαύροπι, ἵνα μὴ τὴν τῶν δισκευτῶν ἀρετὴν αἰσχύνῃ ὡς μὴ βαρέος ὄντος τοῦ δίσκου ἀλλ' ἐπὶ τηλωποῦ δι' ἐλαφρότητα. Καλαῦροψ δὲ ῥόπαλον ἐπικαμπὲς ἐν ἄκρῳ. οὐ τὸ κᾶλον ὅ ἐστι ξύλον, αὖ ῥίπτει. ἅπαξ δὲ καὶ τοῦτο εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ. ἴσως δὲ ὅμοιόν τι ἐστὶ καλαύροπι καὶ τὸ παρὰ θεοκρίτῳ ῥοικὸν λαγωβόλον ἀπὸ τοῦ ῥέπειν γάρ τινες ἐτυμολογοῦσι καὶ τὸ ῥοικόν. ῥίπτεται δὲ κατὰ βοῦς, ὅτε φασὶ τυχὸν χρὴ συμμιγείσας αὐτὰς διακρῖναι. Τὸ δὲ ὑπέρβαλε παντὸς ἀγῶνος, οὐκ ἐξ ὀρθοῦ τὸ ῥῆμα ἔχει μετὰ γενικῆς, ἀλλ' αὐτὸ μὲν ἀπὸ κοινοῦ προσυπακουόμενον ἔχει τό, σήματα πάντα. Τὸ δὲ παντὸς ἀγῶνος, ἔλλειψιν ἔχει προθέσεως, ἵνα ᾖ, διὰ παντὸς ἢ ἐπὶ παντὸς ἀγῶνος. Τὸ δὲ τοὶ δ' ἐβόησαν, τοῖς τε θεαταῖς ἔθιμον πάθος, καὶ τῷ ποιητῇ σύνηθες ἐπιφώνημα. ὅμοιον τῷ, ἴαχον δ' ἐπὶ πάντες ἀχαιοί. καὶ τῷ, ἀτὰρ κελάδησαν ἀχαιοί. τοῦ δ' αὐτοῦ τύπου, καὶ τό, οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. καὶ τὸ γέλασσαν δ' ἐπὶ πάντες ἀχαιοί. καὶ τό, λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε θάμβησάν τε. Ἰστέον δὲ ὡς οἱ κατὰ τὸν πολυποίτην ἀφιέντες ἐν τῷ δισκεύειν, ἀκρότονοι ἐλέγοντο. καθά φασι δηλοῖ τό, ἱππῶναξ ὁ ποιητὴς καί τοι μακρὸς ὢν καὶ σῶμα καὶ λεπτός, ὅμως ἀκρότονος οὕτως ἦν ὡς πρὸς ἄλλοις, καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα καὶ ταῦτα τῶν ἐλαφρῶν σωμάτων ὁποῖα καὶ ἡ κενὴ λήκυθος, οὐκ ἐχόντων βιαίαν φοράν, διὰ τὸ μὴ δύνασθαί φασι τὸν ἀέρα τέμνειν.

Ὅτι τοῖς τοξευταῖς ἀχιλλεὺς ἐτίθει ἰόεντα σίδηρον, τουτέστι μέλανα ὁμοίως τῷ ἰοειδέα πόντον. ἢ ἐπιτήδειον εἰς ἰούς, ἤγουν εἰς βελῶν ἐργασίαν. ἐξ οὗ νοεῖται ὁ καθαρός. ἡ γοῦν λεπτή φασι κατατομή, καθαροῦ δεῖται σιδήρου. ἢ τὸν μάλιστα ἰοῦ δεκτικόν. εἶτα ἑρμηνεύων ὡς καὶ εἴδει προείρηται ὁ τεθεὶς σίδηρος, ἐπάγει τὸ κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα, οἷς ἐπιφέρων τὰ ἐφεξῆς, φησίν. ἱστὸν δ' ἵστησε νηὸς κυανοπρῴροιο τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσε ποδός. ἧς ἄρ' ἀνώγει τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν, πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φέρεσθαι, ἢ φερέσθω. ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἁμαρτών, ἥσσων γοῦν δὴ κεῖνος, ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα. καὶ ὅρα κἀνταῦθα συνήθως προτεθειμένον τὸν γὰρ σύνδεσμον. τὸ γοῦν ἀκόλουθον, οὕτως. ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα, ἥσσων γοῦν δὴ ἐκεῖνος, καὶ ὅτι ἐν τῷ, ὃς μέν κε βάλῃ πέλειαν.

Αὐτὰρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον.
Κὰδ δ' ἐτίθει δέκα μὲν πελέκεας, δέκα δ' ἡμιπέλεκκα.
Ἱστὸν δ' ἵστησεν νηὸς κυανοπρῴροιο
Τηλοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο. ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός. ἧς ἄρ' ἀνώγει
Τοξεύειν. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν,
Πάντας ἀειράμενος πελέκεας, κλισίηνδε φερέσθω.
Ὃς δέ κε μηρίνθοιο τύχῃ ὄρνιθος ἁμαρτών,
Ἥσσων γὰρ δὴ κεῖνος, ὁ δ' οἴσεται ἡμιπέλεκκα.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' ἔπειτα βίη Τεύκροιο ἄνακτος.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἑλόντες.
Τεῦκρος δὲ πρῶτος κλήρῳ λάχεν. αὐτίκα δ' ἰὸν
Ἧκεν ἐπικρατέως, οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.
Ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε. μέγηρε γάρ οἱ τόγ' Ἀπόλλων.
Αὐτὰρ ὁ μήρινθον βάλε πὰρ πόδα τῇ δέδετ' ὄρνις.
Ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός.
Ἡ μὲν, ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν. ἡ δὲ παρείθη
Μήρινθος ποτὶ γαῖαν. ἀτὰρ κελάδησαν ἀχαιοί.
Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης, ἐξείρυσε χειρὸς
Τόξον. ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν.
Αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην.

λείπει

Ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν.
Τῇ ῥ' ὅγε δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσην.
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. τὸ μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ
Πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ἡ ὄρνις
Ἱστῷ ἐφεζομένη νηὸς κυανοπρώροιο,
Αὐχέν' ἀπεκρέμασεν. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν.
Ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς πτάτο. τῆλε δ' ἀπ' αὐτοῦ
Κάππεσε. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε, θάμβησάν τε.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης πελέκεας δέκα πάντας ἄειρε.
Τεῦκρος δ' ἡμιπέλεκκα φέρεν κοίλας ἐπὶ νῆας.

λείπει τὸ εἰπεῖν ἤ τι τοιοῦτον. καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, ὅτι ἀπροσδοκήτως ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ μετέβη ἐπὶ τὸ μιμητικόν. ἕως μὲν γὰρ τοῦ, αἴ ὦγε τοξεύειν, αὐτὸς ὁ ποιητὴς διηγεῖτο. ἀπὸ δὲ τοῦ, ὃς μὲν βάλλῃ τρήρωνα πέλειαν καὶ ἑξῆς, μιμεῖται τί ἂν εἴποι ὁ Ἀχιλλεύς. οὕτω καὶ πρὸ τούτου ἐσχημάτισται τό, μηκέτ' ἐρείδετον καὶ τὰ ἑξῆς.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ, πέλειαν δῆσαι ἐκ ποδός, συνακμαστέον τὸ καὶ καθεσθῆναι τὴν πέλειαν εὐθύς, καὶ δῦναι εἰς σκοπὸν βέλους ἑαυτήν. καὶ ὅτι παροιμία ἐπὶ τῶν ἁπλουστάτων, τό, ἡμέρα πελειάς, διὰ τὸ εὔηθες τοῦ ζῴου. Τὸ δὲ ἡμιπέλεκκα διὰ μέτρον καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ διπλάζει τὸ κ. σημαίνει δὲ μονοστόμους πελέκεις. καὶ δοκεῖ ἀττικὸν μὲν καὶ κοινὸν εἶναι τό, πελέκεας. αἰολικὸν δὲ τό, ἡμιπέλεκκα. καὶ ἦν μὲν καὶ τὸ πελέκεας δυσχερὲς εἰς μέτρον, εἰ μὴ συνίζησαν αἱ δύο τελευταῖαι βραχεῖαι εἰς μίαν μακράν. τὸ δὲ ἡμιπέλεκκα, οὐδ' ἂν αὐτὸ χρυσὸν ἐγίνετο ἡρωϊκῷ ἔπει. δίχα τοῦ τοῦ κ διπλόης. Τὸ δὲ ἱστὸν ἔστησε, τρόπος ἐστὶν ἐτυμολογικὸς κείμενος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπὶ τοῦ τῆς Πηνελόπης ἱστοῦ. Τὸ δὲ νηός, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὑφαντικοῦ εἴρηται ἱστοῦ. Τὸ δὲ κυανοπρώρου, παρατηρεῖται διεστάλθαι τῶν τοῦ Ὀδυσσέως. μόναι γὰρ ὡς ἐκεῖ παρίστανται αἱ ἐξ Ἰθάκης νῆες, μιλτοπάρῃοι. Τὸ δὲ τηλοῦ, διὰ τὴν τοξικὴν ἐκβολίαν εἶπε. καὶ διότι τὸ τόξον, τηλεβόλον ἐστὶν ὄργανον. μήρινθος δέ, λεπτὴ σχοῖνος. ἡ δὲ ταύτης κυριολεξία, ἐπιμονὴν πεποίηκε πεντάκις ἐνταῦθα χρησαμένου τοῦ ποιητοῦ τῇ λέξει. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὅμηρος μὲν μήρινθον οἶδε. Πausανίας δέ, καὶ μετὰ τοῦ σ, σμηρίνθους λέγει. λέγει γὰρ ἐν τῷ κατ' αὐτὸν λεξικῷ ὅτι σμήρινθοι, δεσμοὶ ἢ σπαρτοί. πλέκτων νόμων πρῶτοι. ταῦτα τὰ πάθη, νεῦρα ἢ σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, ἃ ὥσπερ τε ἡμᾶς καὶ ἀλλήλοις ἀνθέλκουσιν. ἐκ τοῦ μερίζεσθαι δὲ ἡ λεπτὴ μήρινθος, τροπῇ ὁποίαν πάσχει καὶ τὸ μαρμηρίζειν. ἐκεῖ ὁ μηρὸς καὶ μέριμναι αἱ φροντίδες, δοκοῖεν γὰρ ἂν συντεθεῖσθαι μὲν καὶ ἰσοῦσθαι τὸ παχύ. μεμερίσθαι δέ, τὸ λεπτόν. λεπτὴ δὲ ἡ μήρινθος, ἵνα διαρρηγνῦσα μετ' ὀλίγα ῥᾷον καὶ ἀπολύσασα τὴν πέλειαν, ἀσθενῆ ἀποτελέσῃ τὸν ἄεθλον. ἠνίξατο δὲ λέγει τὸν τοῦ μηρίνθου μὲν τυχόντα, τοῦ δὲ ὄρνιθος ἁμαρτόντα, ἐπεὶ κἂν τοῦ λεπτοτάτου ἔτυχεν, ἀλλ' οὐχ ἱκανόν. τί γὰρ μὴ μᾶλλον τοῦ μείζονος τυγχάνει ὃ καὶ εἰς σκοπὸν κεῖται; καὶ ἰστέον ὡς εἰ μὴ προεῖπε τὸ περὶ τοῦ μηρίνθου, εἶχεν ἂν ὕστερον λόγους καθά φασι καὶ οἱ παλαιοὶ ὁ τοῦ μηρίνθου τυχών, ἀντιποιούμενος τοῦ ἄθλου ὡς οἷα τοῦ δυσχερεστέρου ἐπιτυχών. ἔστι δὲ ἡ εἰς τοῦτο παλαιὰ φράσις τοιαύτη. ὡς εἰ μὴ προεῖπε περὶ τοῦ μηρίνθου, ἐναγώνιον ἂν ὕστερον ἦν συμβεβηκός. Ἰστέον δὲ ὅτι τοιοῦτόν τι καὶ τό, κατὰ τὸν περιφερόμενον χρυσοῦν δακτύλιον. ὃς τείχους μὲν ἐξήρτητο, ἐκρέματο δὲ ὑπὲρ στομίου φρέατος. καὶ ἔδει τοῦ δακτυλίου διοϊστεῦσαι τὸν εἰς τοῦτο λαχόντα. εἰ μὲν δὴ τούτου ἔτυχεν, εὐστόχησεν ἄν. εἰ δὲ τὴν τρίχα ἔβαλε, τοῦ λεπτοτάτου μὲν περιέβαλεν. ἔξω δὲ σκοποῦ τοξεύσας, εἶχεν οὐδὲν χάριτος. ὅτι δὲ δυσχερὲς ἐνταῦθα καὶ τὸ τοῦ περιστερᾶς, δῆλον. τοῦ ἑνός τι γάρ φασι δέδεται ποδός. πτερυσσομένη δέ, δυσχερής ἐστιν εἰς βολήν. κατὰ δὴ ταύτας κληροῦνται ὥσπερ οἱ ἱππεῖς ἐν τῷ πρώτῳ ἀγῶνι, οὕτω νῦν οἱ τοξόται. κλήρους γάρ φησιν ἐν κυνέῃ χαλκήρει πάλλον ἑλόντες. ἐπειδὴ καὶ ἐν αὐτοῖς ἐξ ἀνάγκης δεῖ εἶναι τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον. καὶ τὸ μὲν τῆς τύχης ἔχει Τεῦκρος. πρῶτος γὰρ κλήρῳ ἔλαχε. τὰ δὲ εἰς ἀρετήν, οὐκ ἐπιτυχῶς ἔσχεν. ἐπεὶ μηδ' αὐτὸς εὔξατο καθὰ φαίνεται. αὐτίκα μὲν γὰρ ἰὸν ἧκεν ἐπικρατέως. οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. ὃ δή που καὶ περὶ ἄλλου τινὸς προεγράφη. ὄρνιθος μὲν ἅμαρτε, μέγηρε γάρ οἱ τό γ' Ἀπόλλων. αὐτὰρ ὃ, μήρινθον βάλε πὰρ πόδα τῇ δέδετ' ὄρνις. ἀντικρὺ δ' ἀπὸ μήρινθον τάμε πικρὸς ὀϊστός. ἡ μέν, ἔπειτ' ἤϊξε πρὸς οὐρανόν. ἡ δὲ παρείθη μήρινθος, ὅ ἐστιν ἐχαλάσθη ποτὶ γαῖαν. ἀτὰρ κελάδησαν Ἀχαιοί. σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης, ἐξείρυσεν ὅ ἐστιν ἐξείλκυσε χειρὸς τοῦ Τεύκρου δηλαδή. τόξον. ἀτὰρ δὴ ὀϊστὸν ἔχεν ἤδη ὡς εἶχε πάλαι ὡς ἴθυνεν. αὐτίκα δ' ἠπείλησεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι ἀρνῶν ἑκατόμβην ὁποίαν που καὶ ὁ Πάνδαρος. ὡς οὕτως εἰωθὸς ὂν εὔχεσθαι τοὺς τοξεύοντας. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων εἶδε τρήρωνα πέλειαν. τῇ ῥ' ὅγε ἤγουν ἐκεῖ δὴ οὕτως δινεύουσαν ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσης, ἢ μέσσην. ἀντικρὺ δὲ διῆλθε βέλος. τό, μὲν ἂψ ἐπὶ γαίῃ πρόσθεν Μηριόναο πάγη ποδός. αὐτὰρ ὄρνις ἱστῷ ἤγουν ῥηθέντι ἐφεζομένη, αὐχέν' ὑπεκρέμασε. σὺν δὲ πτερὰ πυκνὰ λίασθεν. ἤγουν ἡ δὲ τῶν πτερῶν πυκνότης ἐξέκλινεν. ὡς ἢ ἁρμοσθεῖσα τῷ ἱστῷ, ἢ ψιλωθεῖσα τῷ βολῷ. ὠκὺς δ' ἐκ μελέων θυμὸς ἔπτατο. τοῦτο δὴ τὸ τοῖς ὠκυμόροις

ἐπιλε-

ἐπιλεγόμενον. τῆλε δ' ἀπ' αὐτῆς κάππεσε, μικρὸν τι δηλαδὴ ἐπικαθεσθεῖσα τοῦ τῆς νηὸς ἱστῷ. εἶτα ἐν τῷ ἐκπεπτάσθαι ἐκψύξασα καὶ καταπεσοῦσα. λαοὶ δ' αὖ θηεῦντό τε ὡς καὶ προεγράφη, θάμβησαν τε μάλιστα μὲν δηλονότι, τὸ τοῦ μηριόνου παράδοξον καὶ εὔστοχον. τάχα δὲ, καὶ τὸ τοῦ τεύκρου δυστυχὲς, ἐφ' οἷς οὕτω παρ' ὀλίγον ἦλθε τοῦ τυχεῖν. καὶ τὴν τοῦ οἰστοῦ δὲ κατάπτωσιν ἐγγὺς τοῦ μηριόνου, καὶ ὡς ἡ ὄρνις μὴ ἔχουσα πόρρω που φυγεῖν, καθῆκεν ἑαυτὴν αὖθις ὅθεν ἐξεπέτασε. ἔχει δὲ τι γραφικὸν εἰς θέαν, καὶ τὸ τοῦ αὐχένος ἀποκρέμασμα, καὶ ἡ τῶν πτερῶν χαλαρότης. ὅπερ καὶ πίνδαρος ὁμηρικῷ ζήλῳ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸν δία ἔπλασεν ἀετοῦ. Ἱστέον δὲ ὡς ἡ πρὸ ποδὸς τοῦ μηριόνου κατάπτωσις τοῦ βέλους, νοεῖν δίδωσιν ὅτι τμηθείσης τῆς μηρίνθου, ἐπάνω αὐτοῦ ἐπετάσθη ἡ πέλεια. καὶ οὕτω βληθείσης αὐτῆς, κατῆλθε τὸ βέλος ὡς ἐπὶ τὸν βαλόντα κατά τινα κάθετον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τῶν ἄλλων ἐκδόσεων ὁμηρικῶν λεγομένων ὡς καὶ προδεδήλωται, ἡ μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις κατὰ τοὺς παλαιοὺς, δισὶ τόξοις χρωμένους ἐνταῦθα τοὺς ἠγωνισμένους ποιεῖ, μεταγράφουσα οὕτως. σπερχόμενος δ' ἄρα μηριόνης, ἐπέθηκεν ὀϊστὸν τόξῳ. ἐν γὰρ χερσὶν ἔχε πάλαι ὡς ἴθυνεν. ἀντίμαχος δὲ οὕτω γράφει. σπερχόμενος δ' ἄρα μηριόνης, ἐξείρυσε τεύκρου τόξον. χερσὶ δ' ὀϊστὸν ἔχεν πάλαι ὡς ἴθυνεν. συντρέχων μὲν αὐτὸς τῷ ὁμήρῳ, σαφέστερον δὲ μεταγράψας. ἑνὶ γὰρ τόξῳ ἠγωνίζοντο οἱ τοξόται, ὡς καὶ οἱ δισκευταὶ σόλῳ ἑνί. διὸ ἐξευξάμενος τεύκρου, ἁρπάζει τόξον ὁ μηριόνης κατὰ σπουδὴν, ὡς ἂν μὴ φύγῃ τὸ πτηνόν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι φεύγων ὁ ποιητὴς τὸ ἀρχαϊκὸν φλύαρον, οὐδαμοῦ τὸν μηριόνην τῇ μηρίνθῳ παρέθετο, ἵνα μὴ δόξῃ παιγνιάζειν ἐνταῦθα. ἴσως δ' ἄν τις οἰηθείη, ὡς διὰ τοῦτο καὶ τὸν τεῦκρον ἁμαρτόντα μὲν πλάττει τῆς ὄρνιθος, τυχόντα δὲ τῆς μηρίνθου, ἵνα μὴ μεμνημένος ἐγγὺς μηριόνου καὶ μηρίνθου, περιπέσοι ἀηδεῖ ψυχρότητι. Τὸ δὲ ἐπικρατέως, οὐ μόνον γενναιότητα δηλοῖ ῥωμαλέας ἀνδρὸς, ἀλλά τι καὶ ψεκτόν. ἀγροικίας γὰρ ἀλαζονικὴν, δι' ἣν οὐδὲ εὔξατο τεῦκρος ἀρνῶν ἑκατόμβην. ὃ καὶ σημείωσαι διὰ τὸ ἀκύρως λεγόμενον κατὰ τὸ, νέκταρ ἐῳνοχόει. καὶ, ἵπποι ἐβουκολέοντο. καὶ, ἐχειροτόνησε στήλας. καὶ, ἐκέρασεν ὁ χρυσῷ δέπαι. μάλιστα δὲ κατὰ τὸ, ἀρνῶν ἑκατόμβην. καὶ ὅσα τοιαῦτα προσυμφώθησαν. μοσχαρίων μὲν γὰρ ἑκατόμβην ἔστιν εἰπεῖν, ἀρνῶν δὲ οὐκ ἂν κυριολεκτικῶς. Τὸ δὲ οὐδ' ἠπείλησεν ἄνακτι, ἀσαφῶς ἔχει καὶ διθυραμβικῶς, οἷα ἠπειγμένως φαθέν. καὶ τέως μὲν μετ' ὀλίγον διασαφεῖται τὸ ἄνακτι, ἐν τῷ, μέγηρε γὰρ ἀπόλλων. ὡς τοῦ ἀπόλλωνος ὑπεροχικῶς ῥηθέντος ἄνακτος. ἑξῆς δὲ αὐτίκα, τὸ ὅλον περιφραστικῶς ἑρμηνεύεται νόημα ἐν τῷ, ἠπείλησεν ἀπόλλωνι ἀρνῶν ἑκατόμβην, τουτέστιν ηὔξατο. ἀφ' οὗ καὶ ἀπειλὴ, ἡ μετά τινος ἀρετῆς ἐκφόβησις. γίνεται δὲ τὸ μὲν μεγαίρειν, ἀπὸ τοῦ μέγα καὶ τοῦ αἴρω. ὁ γὰρ μεγαίρων ἤτοι φθονῶν, τὸ μεγαλεῖον αἴρει τοῦ φθονουμένου. Τὸ δὲ ἀπειλεῖν, ἐπὶ μὲν εὐχῆς κατὰ τοὺς παλαιοὺς, παρὰ τὰς πέλλας ἤτοι φιάλας αἷς ἔσπενδον. πλεονασμῷ τοῦ ι. ἐπὶ δὲ τοῦ ὀργίλου, παρὰ τὸ ἄγαν ἐλέους εἶναι ἢ ἀπὸ εἴλειν ἀφοριστικῶς τὸν ἐκφοβούμενον. Τὸ δὲ πρὸς οὐρανὸν, ὅπερ τὸ ὕψους δηλοῖ, ἑρμηνεύει ὁ ποιητὴς, εἰπὼν. ὕψι δ' ὑπαὶ νεφέων. ἤγουν ὑψοῦ ὑπὸ τὰ νέφη, ὅ ἐστιν ὑποκάτω τῶν νεφῶν. ὥσπερ ὅμοιον καὶ τὸ, ὑπὸ πτέρυγος βάλε μέσσης ἤγουν ὑπὸ τὴν πτέρυγα. Ἐν δὲ τῷ, ὀϊστὸν ἔχε πάλαι, φανερῶς τὸ πάλαι ἐπὶ ὀλίγιστου χρόνου ἔθετο. ταυτὸν δὲ τῷ, πρότερον. Τὸ δὲ πτέρυγος ὃ δηλοῖ τὸ σαρκῶδες τῆς πτέρυγος, καὶ ταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ β ῥαψωδίᾳ παροξύνει ἀρίσταρχος, τῶν ἄλλων προπαροξυνόντων ὡς τὸ, ὄρτυγος. Τὸ ἀπεκρέμασεν, οὐκ ἔχει μεταληφθῆναι εἰς λέξιν κρείττονα.

Ὅτι ἥμονες, ἄνδρες ὃ ἐστιν ἀκοντισταὶ, ἀνέσταν. ἂν μὲν ἄρ' ἀτρείδης εὐρυκρείων ἀγαμέμνων ἂν δ' ἄρα μηριόνης θεράπων ἰδομενέως, ὃν ἡ προτυχὴς νίκη τῆς τοξείας ἐπῆρεν. ὄγδοος δὲ καὶ τελευταῖος οὗτος ἀγών. ἐν ᾧ πρὸς ἀχιλλέως τεθῆναί φησιν εἰς ἀγῶνα, κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος. κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον, ἤγουν ὡς προεγράφη, ἀπύρωτον, βοὸς ἄξιον, ἀνθεμόεντα ἤτοι ἀνθηρὸν ἢ ἀναθηματικὸν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ προγέγραπται. ἀχιλλεὺς δὲ κωλύει ἀγωνίσασθαι τὸν βασιλέα, εἰπών. ἀτρείδη. ἴδμεν γὰρ ὅσον

Αὐτὰρ πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος,
Κὰδ δὲ λέβητ' ἄπυρον βοὸς ἄξιον ἀνθεμόεντα
Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων. καί ῥ' ἥμονες ἄνδρες ἀνέσταν.
Ἂν μὲν ἄρ' ἀτρείδης εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.
Ἂν δ' ἄρα Μηριόνης θεράπων ἐῢς Ἰδομενῆος.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε, ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἀτρείδη, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας ἁπάντων,
Ἠδ' ὅσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος.
Ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων, κοίλας ἐπὶ νῆας
Ἔρχευ. ἀτὰρ δόρυ Μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν,
Εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλεις, κέλομαι γὰρ ἔγωγε.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
Δῶκε δὲ Μηριόνῃ δόρυ χάλκεον. αὐτὰρ ὅ γ' ἥρως,
Ταλθυβίῳ κήρυκι δίδου περικαλλὲς ἄεθλον.

προβέβηκας ἁπάντων, ἠδ' ὅσσον δυνάμει τε καὶ ἥμασιν ἔπλευ ἄριστος. ἀλλὰ σὺ μὲν τόδ' ἄεθλον ἔχων, κοίλας ἐπὶ νῆας ἔρχευ, τὸν λέβητα δηλαδὴ τόνδε, τὸν ἢ ὑποδεδεγμένον ἢ ὁ δεδομένον εὐθύς. ἀτὰρ δόρυ μηριόνῃ ἥρωϊ πόρωμεν ἤδη δόσωμεν, εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε. καὶ ὁ βασιλεὺς πείθεται καὶ λαβὼν τὸ δεύτερον ἆθλον, ταλθυβίῳ τῷ κήρυκι δίδωσιν, ἢ ὥς τινες εἰς τὰς σκηνὰς καταθέσθαι, ἢ κατά τινας ὡς δῶρον αὐτὸν ἔχειν, μεγαλοψύχως καὶ βασιλικῶς. Καὶ ὅρα ὅτι τοῦ μὴ ἀχιλλέως εἰπόντος, ὄρνυσθε δὲ καὶ τούτου ἀέθλου πειρήσεσθαι. ἢ ἄνδρε δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν ἀγωνίσασθαι. ἢ ὅτι ἥμονας ἄνδρας τάδε ἆθλα δεδεγμένα κεῖται ἀγῶνι. ἢ ὅτι ὃς βάλλει τοιῶσδε, ἐκεῖνος οἴσεται τόδε. ἃ δὴ προλέγει τῶν ἀγώνων ὁ ἀχιλλεύς. ὅμως ἀνέστησαν ἀγαμέμνων καὶ μηριόνης ἀγωνιούμενοι. καὶ τάχα μὲν κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἔφη τοιοῦτόν τι καὶ ἐνταῦθα ὁ ἀγωνοθέτης. ἴσως δὲ καὶ ἐπεὶ ὕστερος πάντων ἦν ὁ τῶν ἡμόνων ἀγών, οὐκ ἀνέμειναν τὸ ἀεθλεύσοντος κήρυγμα. καλῶς δέ φασιν ἀγῶνα τοιοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀγωνίζεται, ἔνθα οὐκ ἦν ἀνάγκη τῆς βασιλικῆς γυμνοῦσθαι στολῆς. ἠγωνίζοντο δὲ οἱ ἀκοντισταὶ καθὰ καὶ οἱ δισκευταί, τίς πλέον ἀκοντίσας ἥσει, ὅ ἐστι πέμψει, ἀφήσει. φησὶ γοῦν ὁ ὀδυσσεὺς παρὰ φαίαξι, δουρὶ δ' ἀκοντίζω ὅσον οὐκ ἄλλός τις ὀϊστῷ. θαρρεῖ δὲ τὸν ἀγῶνα ὁ βασιλεύς, ὡς πανταχοῦ ἀκοντιστὴς ὢν εὔστοχος. Ὅρα δὲ ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἀγῶνι, πολλοὺς καὶ ποικίλους ἐκίνησε λόγους ὁ ποιητής. τῷ δὲ τελευταίῳ ἐπεξῆλθε συντομώτατα. καὶ ὡς ἐκεῖ τε καὶ ὧδε, βασιλεὺς ἀγωνίζεται. ἀλλ' ὁ μὲν ἐκεῖ ἐπὶ τῷ δευτερείῳ ἵσταται. ὁ δ' ἐνταῦθα τὸ πρωτεῖον ἔχει ἀναμφίλεκτον. ὅτι δὲ οὐδ' ἀκλεὴς ὁ ὕστερος ἀγών, ὁ βασιλεὺς δείκνυσιν ὁ τοῦτον καθυποδύς. εἰ δὲ καὶ μὴ πολυτελὴς οὗτος κατὰ τὸ ἔπαθλον, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς φιλότιμος οὐ μὴν φιλοχρήματος ἦν καὶ ὡς ἀχιλλεὺς ὠνείδισέ που, φιλοκτεανώτατος, διὸ οὐδ' ἀνέστη ἐπί τινι ἀέθλῳ ἑτέρου οὐ μείζον τὸ ἔπαθλον, ἀλλ' ἐν τῷ τελευταίῳ καὶ οὐδὲ ἄλλως πολυζήλῳ. τιμῶν οὕτω καὶ ἑαυτὸν ὡς οὐ φιλοχρήματον, καὶ τὸν κείμενον πάτροκλον. καὶ δι' αὐτοῦ, τὸν ἀχιλλέα. Ἐν δὲ τῷ, ἴδμεν γὰρ ὅσον προβέβηκας καὶ ἑξῆς, ὅρα πάλιν τὸν γὰρ σύνδεσμον προτεθέντα, οὗ ἀπόδοσις τό, ἀλλὰ σὺ μέν. ἰσοδυναμεῖ τῷ, σὺ μὲν δή. ἵνα λέγῃ, ὅτι ἐπεὶ ἴσμεν ὅσον ὑπερέχεις τῶν ἄλλων, σὺ μὲν δὴ τόδ' ἄεθλον ἔχε. πολλὴ δὲ τοῦ τοιούτου σχήματος χρῆσις καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. Τὸ δὲ προβέβηκας, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς προέχεις. διὸ καὶ γενικῇ συντάσσεται ἀσυνήθως μέν τοι, κυρίως δὲ προβεβηκέναι, ἐπὶ τῶν ἐν ὁδῷ ἢ δρόμῳ προβαινόντων. ἐξ αὐτοῦ δέ. καὶ ἡλικίᾳ καὶ ἁπλῶς χρόνῳ, προβεβηκέναι τις λέγεται. Ἧμα δὲ τὸ ἀκόντισμα, καὶ ἥμων ὁ ἀκοντιστής, παρὰ τὸ ἵημι ἥσω τὸ πέμψω. ὅθεν καὶ ὁ ἀφέτης καὶ ἡ ἀφετηρία. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τὸ μὲν ἴδμεν ὅσον προβέβηκας ἁπάντων καὶ ὅσον δυνάμει ἔπλευ ἄριστος, ὑψηλῷ πρέπει ἀνδρί. εἰ δὲ καὶ νόημα ἐκεῖνος, δύναται παρῳδηθέντος τοῦ, ἥμασι ῥηθῆναι δυνάμει τε καὶ νοήμασιν ἄριστος. Τὸ δὲ ἀτὰρ πόρωμεν τόδε εἰ σύ γε σῷ θυμῷ ἐθέλοις. κέλομαι γὰρ ἔγωγε, ἤθους ἐστὶν εἴκειν φίλῳ ἐθέλοντος. Ἔνθα καὶ σημείωσαι τὸ κέλομαι ἁπλῶς λεχθὲν ἀντὶ τοῦ θέλων λέγω. οὐ γὰρ ἂν ὁ ἀχιλλεύς, δεσποτικῶς τῷ βασιλεῖ κελεύειν ἐρεῖ. μυριαχοῦ δὲ τὸ τοιοῦτον εὕρηται σημαινόμενον. ὡς δὲ τό, κατὰ μὲν ἔγχος κατὰ δὲ λέβητα θῆκε. καὶ τό, ἀνέσταν μὲν ἄρα ἀγαμέμνων, ἂν δ' ἄρα μηριόνης, ἀναφορικὸν κάλλος ἔχουσι, δῆλον. Δύναμιν δὲ κἀνταῦθα τὴν ἰσχὺν ὅ ἐστι ῥώμην ἔφη, καθὰ καὶ ἐν τῷ, ἀμυνέμεν εἴ μοι δύναμίς γε πάρεστιν.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ω. ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

ΖΕΥΣ κηδόμενος ἕκτορος, θέτιν πρὸς ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως ἀποδῷ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα. ἶριν δὲ πρὸς πρίαμον, ὅπως λύτρα κομίσας ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τοῦ παιδὸς ἀπολάβοι. ὁ δὲ προπεμφθεὶς ὑπὸ ἑρμοῦ, καὶ κοιμίσας τοὺς ἑλληνικοὺς φύλακας, παραγίνεται πρὸς ἀχιλλέα. καὶ ἱκετεύσας αὐτόν, ἀπολαμβάνει τὸν υἱόν. καὶ ἀνακομίσας εἰς τὴν πόλιν, θάπτει. καὶ ἐπ' αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

ΙΛΙΑΔΟΣ Ω ΟΜΗΡΟΥ
ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ὅτι ἐπιγραφὴ τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἔμμετρος, αὕτη ω, νέκυν Ἕκτορα πατρὶ λύτρων πόρεν ὠκὺς Ἀχιλλεύς, κοινῶς δὲ, ἡ Ἕκτορος λύτρα. Ἡ δὲ ἀκροστιχὶς τῶν πρώτων πέντε τῆς ῥαψῳδίας ταύτης ἐπῶν, λεύκη ὅπερ καί τι πάθος δηλοῖ σωματικὸν, καὶ εἰς φυτοῦ δὲ τέθειται ὄνομα. οὐκ ἐπιτηδεύθη δὲ τῷ ποιητῇ, ἀλλ' οὕτω κατὰ τύχην τὸ τῆς ἀκροστιχίδος συνέπεσεν. ὁποῖα καὶ ἄλλα κατὰ πολλοὺς ἐμπίπτουσιν, εἰ καὶ μὴ τοιαῦτα τῶν τινες γοῦν παλαιῶν ἀστείως περιεργαζόμενοι, ἑτέρων στίχους εὑρέσθαι, ἐν οἷς ἤτοι τὰ τέλη καὶ αἱ ἀρχαὶ εἰς τὸ αὐτὸ φωνῆεν κατέληγον. οἷον, ἀλλ' ἄγε νῦν μάστιγα καὶ ἡνία σιγαλόεντα. καὶ, υἱὲ Λυκάονος υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε. ἢ ἐφ' ὧν στίχων ἀπὸ πρώτης καὶ ἐσχάτης συλλαβῆς δηλοῦται κύριον ὄνομα. οἷον. αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας. ἢ ὧν στίχων ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ πούς συνιόντες ἀπαρτίζει ὄνομα. οἷον. ὄλμος μὲν ἀναφαίνεται ἐν τῷ, ὀλλυμένων Δαναῶν ὀλοφύρεται ἐν φρεσὶ θυμός. μῆλος δὲ ἐν τῷ, μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος. λύρα δὲ ἐν τῷ, λυγρὸς ἐὼν, μάσσον δὲ καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ. οὕτω δὲ καὶ ἴσα ἰσόδρομα στίχοι φαίνονται ἐν ταῖς αὐτῶν ἀρχαῖς λέξεσι. κεῖται γοῦν ἄρτος μὲν, ἐν τῷ, ἀργυρόπεζα θέτις θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος. μῆλα δὲ ἐν τῷ, μή τι σὺ ταῦτα ἕκαστα διείρεο μηδὲ μετάλλα. οἱ δὲ ταῦτα ἐνοπτευσάμενοι παρὰ τῷ ποιητῇ, εὑρόντες παρ' αὐτῷ καὶ ἄσιγμον ἔπος τὸ, πάντ' ἐθέλω δόμεναι καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιδοῦναι, ἀρχὴν ἐνδεδώκασιν εἰκαίου ζήλου καὶ πόνου τοῖς ὕστερον. λέγεται γοῦν καὶ Πινδάρῳ πεποιῆσθαι ἄσιγμος ποιηθεῖσα ᾠδή. καὶ τῷ Ἑρμιονεῖ δὲ Λάσῳ, ἄσιγμος ὕμνος εἰς Δήμητραν.

Λῦτο δ' ἀγών. λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
Ἐσκίδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν, δόρποιο μέδοντο
Ὕπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς,
Κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. οὐδέ μιν ὕπνος
Ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ.
Ἠδ' ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
Τῶν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.
Ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς,
Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. οὐδέ μιν ἠὼς
Φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ' ἠϊόνας τε.
Ἀλλ' ὅγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους,
Ἕκτορα δ' ἕλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν.
Τρὶς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενοιτιάδαο θανόντος,
Αὖτις ἐν κλισίῃ παυέσκετο. τὸν δέ τ' ἔασκεν
Ἐν κόνι, ἐκτανύσας προπρηνέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
Πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροῒ, φῶτ' ἐλεαίρων
Καὶ τεθνηότα περ. περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
Χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων.
Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν μενεαίνων.

Ὅτι οἰκεῖον λύσει ἀγῶνος ἢ ἁπλῶς συναξέως λαοῦ, τὸ, λῦτο δ' ἀγών. λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι ἐσκίδναντ' ἰέναι. ἀγὼν δὲ καὶ νῦν, τὸ πλῆθος. παρὰ δὲ Βοιωτοῖς ἀγὼν κατὰ τοὺς παλαιούς, ἡ ἀγορά. ὅθεν καὶ ἀγορανόμος ὁ ἀγωνάρχης. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. ἐτυμολογεῖται δὲ ἀγὼν, ἢ παρὰ τὸ ἄγω, ἢ ἀπὸ ἀγώνου ἢ ἰσχύος φασὶ Πέλοπος. ἢ παρὰ τὴν ἀστέρασιν καὶ τὴν γωνίαν, ἀγὼν, οἱονεὶ τόπος κυκλοτερὴς γωνίας οὐκ ἔχων, ἐν ᾧ ὁ λαὸς εὐρύς. καὶ Ὅμηρος γὰρ φθάσας, ἱερὸν κύκλον ἔφη τὴν ἀγοράν. καὶ Σοφοκλῆς δ' εἶπον, κυκλόσε

τὸ θῶκον ἀγορᾶς ἐκκλεῖ λέγει. καὶ εὐριπίδης δὲ οὕτως οἶδεν ἐν τῷ, ἀγορᾶς χαλινὸν κύκλον.

Ὅτι λύπην ἀχιλλέως ὑπογράφων τὴν ἐπὶ πατρόκλῳ δεινὴν καὶ ἄσιτον καὶ ἄυπνον αὐτὴν, φησὶν ἃ καὶ ἐπὶ ἑτέρων ῥαθύμως ταλαιπώρων παθόντων ὅμοια. ὡς οἱ μὲν ἄλλοι, δόρποιο μέδοντο ὕπνου τε γλυκεροῖο, ταρπήμεναι. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς κλαῖε φίλου ἑτάρου μεμνημένος. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ, ἀλλ᾽ ἐστρέφετ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα, πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ, ἅπερ καὶ ἐνταῦθα ὡς που καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, ἐκ παραλλήλου τὴν ἀνδρείαν δηλοῦσιν. καὶ ὁπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα, ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. τῶν νῦν μιμνησκόμενος, θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν. εἶτα ἑρμηνεύων τὸ, ἐστρέφετο ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐπάγει. ἄλλοτ᾽ ἐπὶ πλευρὰς κατακείμενος, ἄλλοτε δ᾽ αὖτε ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής. τότε δ᾽ ὀρθὸς ἀναστὰς, δινεύεσκ᾽ ἀλύων παρὰ θῖν᾽ ἁλός. οὐδέ μιν ἠὼς φαινομένη λήθεσκεν ὑπεὶρ ἅλα τ᾽ ἠϊόνας τε, ἀλλὰ τὸ ἀγρυπνεῖν δηλαδὴ καὶ φροντίζειν. ὁποῖον δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ λέγει ὁ ποιητὴς ἔνθα τῷ δόλῳ μελανθίῳ ἐμπαίζων τις, ἦρεν αὐτὸν μετέωρον. Ἰστέον δὲ ὅτι ὅμηρος μὲν πανδαμάτορα τὸν ὕπνον ἔφη. σιμωνίδης δὲ σμικροπρεπῶς φασὶ δαμασίφωτα. διὰ τοῦ μὴ καὶ τὸ θεῖον κοιμᾶσθαι. παρασημειώσασθαι τὴν ὁμηρικὴν ἀκρίβειαν. ὃς οὐ πάντας, ἀλλὰ πάντα δαμάζεσθαι ὕπνῳ φησὶ τὰ πεφυκότα ὑπνοῦν, ὡς οἷα τῶν τοιούτων πάντων ἰσχυρότερον ὃ καὶ πάντων ἄνακτι. κατὰ τὸ, ὕπνε ἄναξ. δαμᾶν γὰρ καὶ δαμάζειν, τὸ ταπεινοῦν καὶ ὑποτάσσειν. ὅθεν καὶ δμῶες καὶ δμωΐδες, παρὰ τὸ δεδμῆσθαι. ἔτι δὲ, ἀπὸ κτηνῶν φασὶν ὑποζυγίων, ἃ δαμαζόμενα, εὐπειθέστερον ὑπεισι τὸν ζυγὸν καὶ ἡσυχαίτερον σφαδάζουσι. καὶ ἡ δάμαρ δὲ, ἐντεῦθεν κέκληταί φασι, ἀνδρὶ συνεζευγμένη καὶ δεδαμασμένη. τοιαύτην δὲ ὑπεμβάλλει ἔννοιαν καὶ ὁ λαοδάμας, καὶ ὁ λαγέτας. ὃς δηλαδὴ δαμάζει καὶ ὑφ᾽ ἑαυτῷ ἄγει λαὸν ὑπὸ ζυγῷ νόμων εὐλόφως φέροντα. καὶ οὕτω μὲν πανδαμάτωρ ὁ ὕπνος. ὁ δὲ καὶ λυσίπονος καὶ λυσιμελής ἐστιν ὡς λύων μελεδήματα θυμοῦ, ἐρρέθη ἀλλαχοῦ. ὡς δὲ καὶ καμάτων λιμήν ἐστι, δηλοῖ ὁ καὶ τὴν ὑγείαν εἰπὼν τερπνοτάτην θεὸν βροτοῖς. καὶ τὴν σωφροσύνην, εὐσεβείας γείτονα. ἄλεξις δὲ σημειώσας τὸν ὕπνον, βροτέων πόνων παυστῆρα καλεῖ, καὶ γρῖφον ἐπ᾽ αὐτῷ τοιοῦτον προβάλλει. οὐ θνητὸς οὐδ᾽ ἀθάνατος, ἀλλ᾽ ἔχων τινὰ σύγκρασιν ὥστε μήτ᾽ ἐν ἀνθρώπου μέρει μήτ᾽ ἐν θεοῖς ζῆν, ἀλλὰ φύεσθαί τε ἀεὶ καινῶς φθίνειν τε τὴν παρουσίαν πάλιν. ἀόρατος ὄψιν. γνώριμος δ᾽ ἅπασιν ὢν ἀεί. ἔστι δὲ τοῦ τοιούτου γρίφου τὸ, ἀόρατος ὄψιν, ἐξ ὁμήρου. ὃς ἀόρατον διὰ τὸν ὕπνον πεποίηκε. καὶ τοῦτο μὲν, τοιοῦτον. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τολύπη κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἐρίων σφαῖρα. ὅθεν τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται καὶ ἄλλως δὲ τολυπεύειν ὡς καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, τὸ κατεργάζεσθαι. παρ᾽ ὅσον καὶ ἡ τολύπη κατείργασται. τὸ δὲ λέγειν τολυπεύειν τὸ κακοπαθεῖν ὡς ἀπὸ τολύπης ἐκ τῆς ταλασίας βοτάνης, οὐχ ὁμηρικόν. τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι οὐδὲ παθητικὴ παρ᾽ αὐτῷ λέξις τὸ τολυπεύειν, οὔτ᾽ ἐνταῦθα οὔτ᾽ ἐν ὀδυσσείᾳ. ἐνεργητικῶς γὰρ εἴρηται τὸ, ὅσα τολύπευσεν. οὗ ἐναντίον τὸ, καὶ πάθεν ἄλγεα. Τὸ δὲ πείρων, τοῖς κύμασι προσνεμητέον. τοῖς δέ γε πτολέμοις, ἐπλησιέστερον οἰκείαν τινὰ ἑτέραν μετοχήν. σύνηθες δὲ τῇ ποιήσει καὶ τὰ τοιαῦτα. ὁποῖον ἐν πολλοῖς ἄλλοις καὶ τὸ, σῖτον καὶ οἶνον ἔδοντες. πάμφιλος δέ φασι περισπᾷ τὸ πείρων. παράγων εἰς ὁμοιότητα τὸ, περόωσι καὶ τὸ, περάα μέγα λαῖτμα. ἀφ᾽ ὧν φησὶν εἶναι καὶ τὸ περῶν. τὴν γὰρ τοῦ ι πρόσθεσιν, μὴ ἐξαλλάσσειν τὸν τόνον. ἀρίσταρχος δὲ, βαρύνει ὡς τὸ, κείρων. ἐν ὀδυσσείᾳ γοῦν λέγεται παννυχίη πεῖρε κέλευθον. ὡς οὖν ἔκειρε κείρων, οὕτως ἔπειρε πείρων. διαιτῶσι δὲ οἱ παλαιοὶ, ὅτι τὸ μὲν σὺν τῷ ι, βαρυνθήσεται. τὸ δὲ χωρὶς τοῦ ι, περισπασθήσεται. Τοῦ δὲ εἴβειν, καὶ ὄνομα παράγεται κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ὁ εἴβιμος. Τὸ δὲ ἐπὶ πλευρὰς, τὰ δέ ἐστι κατὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ τὸ ὕπτιος καὶ πρηνὴς, εἱλεῖσθαι κύκλῳ δηλοῖ τὸν ἥρωα ἤγουν κατὰ μίαν συζυγίαν τὴν τῶν πλευρῶν, καὶ καθ᾽ ἑτέραν τὴν τοῦ ὑπτίου καὶ πρηνοῦς. ὅπερ ἀμφὶς ὂν δὴ τὰ δύο συζυγοῦντα, χρήσιμόν ἐστιν εἰς τὸ ἀμφίαλος νῆσος. Τὸ δὲ ἀλύειν, ψιλοῦται ὡς ἡ συναλοιφὴ δηλοῖ τὸ, δινεύεσκ᾽ ἀλύων. ἔστι δὲ ἀλύειν, τὸ ἀδημονεῖν καὶ δι᾽ ἐκλελύσθαι. ὅτε δέ ποτε καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνάπαλιν τίθεται. ἐν ἄλλοις δεδήλωται. καὶ μάλιστα ἐν τοῖς εἰς τὴν ὀδύσσειαν. Τὸ δὲ ὑπεὶρ ἅλα καὶ ἠϊόνας, οὐκ ἀναγκαίως μὲν κεῖται, ἀλλὰ πρὸς ἀναπλήρωσιν στίχου. ἔχει δὲ ὅμως ἀνθρωπίνως. οὐ γὰρ ἐφιλοτιμεῖτο τὴν τῆς ἠοῦς θέαν ὁ ἀχιλλεὺς, ἀλλ᾽ ἔβλεπεν ἄλλως αὐτὴν ὅτι πρῶτον τὸ ναύσταθμον περιέλαμψεν.

Ὅρα δὲ ὅπως μετὰ τὸν ἐπιτάφιον ἀγῶνα μέλλων ὁ ποιητὴς περιαγαγεῖν τὸν λόγον εἰς τὰ κατὰ τὸν ἕκτορα, εὐτάκτως ἐκ τῶν ὧδε πρόεισιν. ἄχνυται γὰρ ἀναμνησθεὶς τοῦ πατρόκλου. καὶ χολοῦται κατὰ τοῦ ἕκτορος ὡς εἰκός. καὶ εὐθὺς δήσας, ἕλκει ἀεικῶς. καὶ οἱ μάκαρες εἰσορῶντες ἐλεοῦσιν ἀναγκαίως καὶ πρῶτα μὲν, βουλεύονται κλέψαι τὸν νεκρὸν ὑπὸ ἑρμοῦ. καὶ κινοῦνται εἰς τοῦτο λόγοι καλοὶ καὶ ὁμήρῳ πρέποντες. καὶ ἐπέχεται μὲν ἡ κλοπή. γίνεται δὲ ἄλλως τὸ πιθανὸν, διὰ τῆς μητρὸς μὲν θέτιδος ἐπὶ τῷ ἀχιλλεῖ. διὰ δὲ τῆς ἴριδος ἐπὶ τῷ πριάμῳ, καὶ αὐτὸς μὲν θαρρεῖ τὴν λιτήν. ὁ δὲ ἀχιλλεὺς πραΰνεται καὶ κατακάμπτεται. καὶ οὕτω τῇ τοῦ ἕκτορος λύσει καὶ ταφῇ, συγκαταπαύεται καὶ ἡ ἰλιάς. οὐκ ἀναγκαζομένη ἐμπεσεῖν καὶ εἰς ἀφήγησιν καὶ διατριβὴν τοῦ κατὰ τὸν φίλον ἀχιλλέα θανάτου. καὶ ἐπικλαῦσαι πεσόντι οὗ χάριν ζῶντος, τοσαῦτα ἐχόρευσεν.

Ὅτι ἀχιλλεὺς ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ᾽ ἅρμασιν ὠκέας ἵππους, ἕκτορα ἕλκεσθαι καὶ νῦν δησάσκετο δίφρου ὄπισθεν. τρὶς δ᾽ ἐρύσας περὶ σῆμα πα-

πρόκλου, αὖτις ἐνὶ κλισίῃ παρίστατο. τὸν δὲ δ' ἔασκεν ἐν κόνι, ἐκτανύσας προπρηνέα, ἐν σποδῷ δηλαδὴ χώματι καὶ πρὸ τούτων αὐτὸν ἐτάννυσεν. ἵνα δηλαδὴ μὴ βλέποιτο ἡλίῳ τὸ αὐτοῦ πρόσωπον. ὃ καὶ πρὸς ὁμοιότητα τῶν κατὰ γῆς τετραμμένων, ὥς τι τὰ ὀπίσω κολάζεσθαι. καὶ ἵνα δὲ ἀποδρυπτοῖτο τὰ κατ' ὄψιν. ὅτι δὲ ἀπλυνὲς τὸ ἔργον. ἐπισημαίνεται καὶ ὁ ποιητὴς εἰπὼν ὅτι ἐφ' οἷς ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων ἀχιλλεύς, ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι νῦν μὲν καὶ ἅρματος ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη καὶ ἵππων ὑπ' αὐτοῦ ζευχθέντων. πρὸ ὧν δὲ σιγᾷ μὲν τὸ ἅρμα, λέγει δὲ ὅτι ἀχιλλεὺς ἕκτορα δῖον ἵππων ἐξάπτων, περὶ σῆμα ἑτάρου ἕλκει. δοκιμάζει δὲ τοῦτο ἐποίει. καὶ ὥς ὁ ποιητὴς λέγει, ἐπὶ δυώδεκα ἡμέρας. ὃ καὶ ποιεῖ τὴν παραδοξίαν τοῦ μὴ σαπῆναι τὸν ἕκτορα. ὅθεν καὶ ὁ ποιητὴς τοῦτο εἰς θεόν τι ἀνάγει, ἀπόλλωνι ἐνταῦθα τὸ αἴτιον ἀνατιθείς, εἰπών. τοῖο δ' ἀπόλλων πᾶσαν ἀεικείην ἄπεχε χροΐ, ἤγουν ἀπεῖχε. πόρρω εἶχε τοῦ χροός. ἐκώλυε. φῶτ' ἐλεαίρων καὶ τεθνεῶτά περ. περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε χρυσείῃ, ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ὡς καὶ προγέγραπται. Καὶ ὅρα καὶ ἀπόλλωνος ταύτην αἰγίδα θείαν μὲν οὖσαν, σκέπουσαν δὲ τὸν θεοῖς ὡς ὁ μῦθος φησὶ φίλτατον ἕκτορα διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν θυσιῶν, ἃς ἐκεῖνοι γέρας ἔλαχον. ἄλλως γάρ τοι οὐκ εὐκάθαρτον ἦν νεκροῦ ταύτην περίβλημα γίνεσθαι. νοεῖται δὲ νῦν αἰγὶς ἀπόλλωνος, ἡ σκιὰ καὶ τὸ νέφος. ὃ καὶ πρὸ ὀλίγου περὶ τὸν κείμενον ἀπόλλων ἔσκεπεν ὡς ἂν οἴσιμος διαμένῃ. κωλύσει δὲ οὐδὲν εἰς οἰκεῖον νέφους τὸ τῆς αἰγίδος χρύσεον, ἐπεὶ καὶ νέφη πολλάκις περὶ χρυσῷ παρονομάζονται, ὥς που ἐδήλωσεν ὅμηρος. τὴν δὲ ἀεικίαν ὅ ἐστιν αἰκίαν ἑρμηνεύων ὅμηρος, ἐπάγει. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων, ἤγουν ἵνα μὴ αἰκίζηται τὸν νεκρόν. ὡς ταυτὸν ὂν ἀεικίαν καὶ δρύψιν εἰπεῖν. καὶ ἀεικίζεσθαι τὸ δρύπτεσθαι. διφορεῖται δὲ κἀνταῦθα ὡς τὸ ἐν ὀδυσσείᾳ ἡ παραλήγουσα τῆς ἀεικείας. οὐ μόνον γὰρ διὰ τοῦ ι γράφεται περὶ λόγον τῆς αἰκίας, ἀλλὰ τὸ διὰ διφθόγγου, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀεικής. ὅθεν ἀείκεια, ὡς ἐπιεικὴς ἐπιείκεια. δῆλον δ' ὅτι ὡς ἀπὸ τοῦ ἀείρω καὶ φαείνω, τὸ αἴρω καὶ φαίνω γίνεται, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ἀεικίζω καὶ τῆς ἀεικίας, τὸ αἰκίζω καὶ ἡ αἰκία.

Τὸ δὲ καὶ τεθνεῶτά περ, ἐπεσημήνατο εἰς δεῖξιν τοῦ καὶ ἐπὶ νεκρῶν κυριολεκτεῖσθαι τὸ ἐλεεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ σώζειν κατὰ τὰ δηλοῖ μετ' ὀλίγα τό, νέκυν σαῶσαι. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ τεθνεῶτα, συνέσταλκε καὶ νῦν κοινῶς τὴν παραλήγουσαν περὶ συνήθη λόγον τῶν μετοχῶν. τὸ γὰρ διὰ ἐκτεταμένον, ἰωνικόν ἐστιν, ἐν τούτοις δὲ κεῖται καὶ τὸ μενεαίνειν οὐκ ἐπὶ προθυμίας ἁπλῶς, ἀλλ' ἐπὶ θυμοῦ. φησὶ γάρ. ὡς ἕκτορα δῖον ἀείκιζεν ἀχιλλεὺς μενεαίνων.

Τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες.
Κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην.
Ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν. οὐδέ ποθ' ἥρῃ,
Οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ.
Ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο ἴλιος ἱρή.
Καὶ Πρίαμος καὶ λαός, Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης,
Ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο.
Τὴν δ' ᾔνησ', ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
Καὶ τότ' ἄρ' ἀθανάτοισι μετηύδα φοῖβος Ἀπόλλων.

Ὅτι αἰδεσθεὶς ὅμηρος δυνατῶς ἔχειν ὥσπερ λύσασθαι δώρων τὸν ἕκτορα, οὕτω καὶ διὰ κλοπῆς ὑφελέσθαι, πλάττει τοὺς μάκαρας ἐλεαίροντας αἰκιζόμενον ἕκτορα, καὶ ὀτρύνοντας τὸν ἑρμῆν εἰς κλοπήν. κλέψαι γάρ φησιν ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἤρεσκεν, τρισὶ δὲ τισὶν οὔ. διὸ κεκώλυτο ἡ κλοπή. φησὶ γάρ. ἔνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἑήνδανεν. οὐδέ ποθ' ἥρῃ, οὐδὲ ποσειδῶνι, οὐδὲ ἀθηνᾷ, ἀλλ' ἔχον ὥς σφιν πρῶτον ἀπήχθετο ἴλιος ἱρὴ καὶ πρίαμος καὶ λαός, ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης. ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ καὶ ἑξῆς. πλάττει δὲ τὴν ῥηθεῖσαν κώλυσιν ὁ ποιητής, διότι τὴν μὲν κλοπὴν οὐ πάνυ πιθανῶς ἔχειν ἂν πλάσασθαι, τὴν δὲ λύτρωσιν, τὸ εὐπλαστότερον ἐσκέψατο, καὶ πρὸς τιμῆς δὲ τοῦ ἀχιλλέως. καὶ ἔτι γλυκυτέρας διὰ τὸ τῆς ποιητικῆς ἐνταῦθα ῥητορείας πολυειδὲς ὡς φανεῖται. δῆλον δὲ ὅτι κλοπῆς ἐπιστάτης ἑρμῆς. ὃς καὶ βρέφος ἔτι ὤν, λουομένων τῆς τε μητρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν, τὰς ἐσθῆτας ὑφείλετο. καὶ γέλωτα ποιήσας, ἀπέδωκεν. ὁ δ' αὐτός, καὶ τὰς ἀπόλλωνος ἔκλεψε βοῦς. ἀνθ' ὧν καὶ τὴν χέλυν, ὅ ἐστι τὴν ἐξ ὀστράκου χελώνης γενομένην κατ' ἀρχὰς λύραν, ἀντέδωκεν. ἐπιστατεῖ δὲ κλοπῆς ὥσπερ καὶ λόγου καὶ κερδῶν, καὶ ἀστὴρ ἑρμῆς κατὰ τοὺς οὐρανογνώμονας. Ἰστέον δὲ ὅτι τό, κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον καὶ ἑξῆς τοὺς πέντε στίχους, ἀθετοῦσιν οἱ παλαιοί. διά τε ἄλλα, καὶ ὅτι ἀπρεπὲς τοὺς ἀμφὶ τὴν ἀθηνᾶν, θυμὸν ἔχειν τὸν αὐτὸν περὶ ἀχιλλεῖ. καὶ ὅτι θεοῖς οὐ πρέπον τὸ κλέπτειν. Εὔσκοπος δὲ ἑρμῆς, μυθικῶς μέν, ὁ ἄξιος σκοπεῦσαι, ὃ δὴ καὶ αὐτὸ ἀγαθοῦ ἀγγέλου ἔργον ἐστίν. ἀλληγορικῶς δέ, ὁ πάντα κατὰ σκοπὸν ποιῶν. οὐδεμία γὰρ λογικὴ μέθοδος ἄλλως προβάλλεται εἰ μὴ πρός τινα βάλλῃ σκοπόν. ὃς δὴ σκοπός, παντὸς ἔργου πρόκειται. ὁ δὲ τοιοῦτος εὔσκοπος ἑρμῆς ἤγουν λόγος εἰ καὶ βρέφος ἔτι ὤν, ἀμε-

θοδος

θόδως καὶ οὐδὲ εὐσκόπως ἔκλεπτεν ὡς εἴρηται, ἀλλὰ πλαφωθεὶς καὶ τοῦ εὖ γινόμενος, κατὰ σπουδὴν κλέπτοι ἄν, ἤγουν ἐπὶ καλῷ. οὕτω δὲ ὁ δολιεύσκη. καθότι κλέπτης ὁ αὐτὸς ὑπόκειται ὁ δόλιος. καλῶς ἄρα ἑρμοῦ λέγεται κατάγεσθαι καὶ ὁ ὀδυσσεύς, ὁ καὶ δόλων ἀεὶ καθ' ὅμηρον, καὶ κλέπτειν δὲ εὖ εἰδὼς ἐπ' ὠφελείᾳ ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν αὐτοῦ. Ὅτι ἐνταῦθα ὅμηρος μέμνηται τῆς ἀλλαχοῦ ῥηθείσης τοῦ πάριδος κρίσεως. εἰπών. ὃς νείκεσσε θεὰς ὅτε οἱ μέσσαυλον ἵκοντο. τὴν δ' ᾔνεσσ' ἥ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγεινήν. σεμνῶς κἀνταῦθα φράσας τῇ τε σιωπῇ τῶν θείων προσώπων, καὶ τὸ τῆς διηγήσεως ἀπλατεῖ καί πως καὶ μυστικῷ διὰ τὸ ἀσαφὲς τοῦ νείκεσσε καὶ τῶν λοιπῶν. Καὶ ὅρα ὅπως τὴν τοῦ τρωϊκοῦ πολέμου αἰτιωτάτην πρᾶξιν, περὶ τέλει τῆς ἰλιάδος ἐταμιεύσατο. ἐπὶ τοσοῦτον ἀναρτήσας τὸν ἀκροατήν. τινὲς δὲ ἀθετοῦσι καὶ τοῦτον τὸν τόπον. εἰ γὰρ ᾔδει φασὶ τὴν περὶ τοῦ κάλλους κρίσιν ὁ ποιητής, πολλαχοῦ ἂν ἐμνήσθη αὐτῆς. καὶ μὴν ἔστι πρὸς τοῦτο εἰπεῖν, ὅτι πολλῶν καὶ ἄλλων ἅπαξ ὁ ποιητὴς ἐμνήσθη, ἅπερ οὐκ ἠθέτηνται. ἀρίσταρχος δὲ διὰ τὴν τῆς μαχλοσύνης λέξιν, ἀθετεῖ τὸν στίχον. νεωτέρων γὰρ ἡ λέξις, καὶ ἡσιόδειος. ἐκείνου πρώτου χρησαμένου αὐτῇ ἐπὶ τῶν προίτου θυγατέρων. καὶ ἔτι μαχλοσύνη φησί, κοινῶς ἐστὶν ἡ ἐν γυναιξὶ μανία. ἐπὶ ἀνδρῶν δὲ οὐ τίθεται. δέδωκε δὲ ἀφροδίτη τῷ πάριδι, οὐ ταύτην, ἀλλὰ τὴν καλλίστην ἑλένην. διὸ τινὲς γράφουσιν οὕτως, τὴν δὲ ᾔνεσεν ἥ οἱ κεχαρισμένα δῶρ' ὀνόμηνε. ὁμοίως δὲ φασίν, ἀθετοῦνται κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὥσπερ οἱ ἄνω αὐτῶν πέντε στίχοι, οὕτως καὶ οἱ ῥηθέντες δύο. νεωτέρων τε γὰρ λέξις ἡ μαχλοσύνη. καὶ οὐδὲ ἐπὶ ἀνδρῶν τίθεται. οὕτω δὲ καὶ δύο ἀνωτέρω ἠθετοῦντο ἐν τῷ περὶ αἰγίδος λόγῳ. νεφέλῃ τε γάρ φασι σκέπεται ὅλος κυανέῃ, καὶ ἡ αἰγὶς δὲ οὐκ ἔστιν ἀπόλλωνος. ὡς δὲ ἀντιλέγεται ἡ τοιαύτη ἀθέτησις, δῆλον τοῖς εὐφυῶς ἐπιβάλλουσιν. ἔστι δὲ τὸ μὲν νείκεσσε, ἀντὶ τοῦ, κατεδίκασε φιλονείκως καὶ ὀνειδιστικῶς. εἰκὸς γὰρ τὸν χαρισάμενον τῇ ἀφροδίτῃ, φιλόνεικον ἐξαπεχθῆναι ταῖς ἀντιδίκοις. μέσσαυλον δέ, ποιμενικὴ κατοικία, ἤτοι ἔπαυλις. ἀγροτικὸς σταθμός. πολλαχοῦ δὲ ἡ λέξις κεῖται, παραγομένη ἐκ τῆς αὐλῆς, ἥτις ἐκ τοῦ ἄω τὸ πνέω ἐπενθέσει τοῦ υ, γίνεται. ὅθεν καὶ ὁ αὐλὸς καὶ ὁ αὐλών. ἀπὸ δὲ τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ αὔλιον ὑποκοριστικῶς, ἢ κατὰ παραγωγὴν ὡς τὸ ἴχνιον. καὶ ἡ αὔλειος θύρα. καὶ ἐπαύλια, τὰ μετὰ τὸν γάμον. ὡς δηλοῖ καὶ παυσανίας ἐν οἷς λέγει ἐπαυλίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐν τῇ τοῦ νυμφίου οἰκίᾳ ἡ νύμφη πρῶτον ἐπηύλισαι. καὶ ἐπαύλια, τὰ μετὰ τὴν ἐχομένην ἡμέραν τοῦ γάμου δῶρα, παρὰ τοῦ τῆς νύμφης πατρὸς φερόμενα τοῖς νυμφίοις ἐν σχήματι πομπῆς. παῖς γάρ φησιν ἡγεῖτο, χλανίδα λευκὴν ἔχων, καὶ λαμπάδα καιομένην. ἔπειτα παῖς ἑτέρα κανηφόρος. εἶτα λοιπαί, φέρουσαι λεκανίδας, σμήγματα, φορεῖα, κτένας, κοίτας. ἀλαβάστρους, σανδάλια, θήκας, μύρα, νίτρα. ἐνίοτε φησὶ καὶ τὴν προῖκα.

Σχέτλιοί ἐστε θεοὶ δηλήμονες, οὔ νύ ποθ' ὑμῖν
Ἕκτωρ μηρί' ἔκηε βοῶν αἰγῶν τε τελείων.
Τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε νέκυν περ ἐόντα σαῶσαι,
Ἥτ' ἀλόχῳ ἰδέειν. καὶ μητέρι. καὶ τέκεϊ ᾧ.
Καὶ πατέρι Πριάμῳ. λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὦκα
Ἐν πυρὶ κήαιεν καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν.
Ἀλλ' ὀλοῷ Ἀχιλῆϊ θεοὶ βούλεσθ' ἐπαρήγειν,
Ὦ οὔτ' ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
Γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι. λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν
Ὅς τ' ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ
Εἴξας, εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσιν,
Ὣς Ἀχιλλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδέ οἱ αἰδὼς
Γίνεται, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ' ὀνίνησι.
Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
Ἠὲ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἠὲ καὶ υἱόν.
Ἀλλ' ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυρόμενος, μεθέηκε.
Τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
Αὐτὰρ ὅγ' Ἕκτορα δῖον ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
Ἵππων ἐξάπτων. περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει. οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον οὐδέ τ' ἄμεινον·

Ὅτι τὸ, σχέτλιοί ἐστε δηλήμονες, ἀπόλλωνός μέν ἐστι λόγος πρὸς τοὺς ἀμφὶ τὸν δία. φαύλως δὲ αἰσχρᾶς ἐπερρήθησε, ἐκ τούτου δὲ παρῳδήσας, ἐν ὀδυσσείᾳ φησί. σχέτλιοί ἐστε θεοὶ ζηλήμονες.

Ὅτι σχῆμα γοργὸν κατὰ κόμμα, τὸ, οὐκ ἔτλητε νέκυν σαῶσαι, ἀλόχῳ τε ἰδέειν, καὶ μητέρι καὶ τέκεϊ ᾧ. καὶ πατέρι πριάμῳ. λαοῖσί τε. κεῖται δὲ καὶ αὐτά, ἐν οἷς ἀπόλλων ὀνειδίζει θεοῖς ὡς τοσαῦτα τοῦ ἕκτορος αὐτοῖς θύοντος ὅτε ζῶν ἦν, ὑμεῖς φησιν οὐκ ἔτλητε οὐδὲ νεκρὸν αὐτὸν περισώσασθαι τοῖς ἑαυτοῦ, χάριν ταφῆς. ἀλλὰ ἀλοῷ φησὶν ἀχιλλῆϊ ἐπήγετε. καὶ ἑξῆς ὡς εὐθὺς γραφήσεται. Καὶ ὅρα τὸ οὐκ ἔτλητε. δηλοῦν, ὡς ἐχρῆν τλῆναι. καλῶς ἄρα σχέτλιοι προσεχῶς ἐρρέθησαν οἱ τοιοῦτοι. ὡς χρεὼν ὂν σχέσθαι αὐτοὺς ὁ τλῆναι κα-

Μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς.
Κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

θα εὕρηται. ὁ δὲ τοῦ ἀχιλλέως ἐνταῦθα ψόγος ἀπὸ ἀπόλλωνος, δίγλωσσον καὶ αὐτὸς τὴν τεχνικὴν πίστιν παρέχει, ὃ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ διὰ τὸ δῖος ἀπεναντίας τοῖς ἄρτι, ὡς οὔτε ἄφρων ὁ ἀχιλλεύς, οὔτε ἄσκοπος, οὔτε ἀλιτήμων. ἀνεκτὸν μὲν δὲ, ὀλοὸν ἀχιλλέα λέγεσθαι πρὸς τοῦ ἐχθροῦ, ὃ καὶ τὸ δῖος ποτὲ καταλέγεται ἐν τῷ, θεῶν ὀλοώτερος. κεφάλαιον δὲ τοῦ ψόγου ἐνταῦθα τὸ, ἀπηνῆ τὸν ἀχιλλέα εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον, ὡς καὶ τὰ ἑξῆς δηλοῖ. Ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὴν ἀπηνῆ ἄνδρα ὁποῖος ἐνταῦθα λέγεται, ἐρεῖ τις βραχὺ παρῳδήσας τὸ, ἀλλ᾽ ὀλοῷ ἀχιλῆϊ βούλεσθ᾽ ἐπαρήγειν. ᾧ οὔτ᾽ ἂρ φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα γναμπτὸν ἐνὶ στήθεσσι. λέων δ᾽ ὣς ἄγρια οἶδεν, ὅς τ᾽ ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ εἴξας, εἶσιν ἐπὶ μῆλα βροτῶν ἵνα δαῖτα λάβῃσιν. ὣς ὁ δεῖνα ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν. οὐδέ οἱ αἰδὼς γίνεται, ἥ τ᾽ ἄνδρας μέγα σίνεται ἠδ᾽ ὀνίνησιν. ἀπόλλων δὲ ταῦτα φησὶν, αἰτιώμενος ὅτι τὸν ἀχιλλέα ἐφ᾽ οἷς ἀπηνῶς ἔχει ἐφ᾽ ἕκτορι, οὔτε ἔλεος ὑπεισιν οὔτε αἰδώς. ὧν καὶ θάτερον, καταπαύειν οἶδεν ἄμετρον ὀργήν. νόημα δὲ γναμπτὸν, τὴν ἐπιείκειαν λέγει καὶ τὸ ἐκ μεταμέλου στρεπτὸν, κατὰ τὸ, στρεπταὶ δέ τε φρένες ἐσθλῶν. καὶ κατὰ τὸ, ἐπιγνάμψει γὰρ ἅπαντας ἤρω. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ἐνταῦθα μετοχὴ ἀντὶ ὁριστικοῦ ῥήματος κεῖται. τὸ γὰρ ἐπεὶ εἴξας θυμῷ, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπειδὰν εἴξῃ. τοιοῦτον δὲ ἦν ἐν ἄλλοις καὶ τὸ, μήκων, ἥ τ᾽ ἐνὶ κήπῳ καρπῷ βριθομένη, ἀντὶ τοῦ βρίθεται. ἔστι δὲ καὶ ὧδε ὑπερβατοῦ ῥήματος ἔλλειψις ὡς καὶ ἐκεῖ, τὸ γοῦν ἐπεὶ θυμῷ εἴξας, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐπειδὰν θυμῷ εἴξας ἴῃ. ὃ περίφρασίς ἐστι τοῦ, θυμωθείη. εἰ δ᾽ ἴσως γράφεταί που, ὅς τ᾽ ἐπεὶ ἂρ μεγάλῃ τε βίῃ καὶ ἑξῆς, τότε δὴ ἀπράγμων ἐστὶν ἡ φράσις. λέγει γὰρ, ὅτι ὃς ἤγουν ὁ λέων ἐπὶ σθένει καὶ θυμῷ πεποιθὼς, εἶσιν ἐπὶ μῆλα. ὃ καὶ νῦν ἁπλῶς δηλοῖ τὰ βοσκήματα. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα ἔπαινον ἀχιλλέως συναναμεμιγμένον οἷς πρὸς ἀπόλλωνος ἐσκώπτεται. τὸ γὰρ μεγάλῃ βίῃ καὶ ἀγήνορι θυμῷ, ἀνδρείαν τοῦ ἥρωος καὶ θαῤῥαλεότητα ἐπιμαρτύρεται. ἀστεῖον δὲ ἐνταῦθα τὸ εἴξας. εἴκειν γὰρ δοκεῖ ἀχιλλεὺς τῇ μεγάλῃ βίᾳ καὶ τῇ ἀγηνορίᾳ, ὅσα καὶ δεσπόταις ἐγκελευομένοις αὐτῷ. τὸ δὲ ἵνα δαῖτα λάβῃσι, σκώπτει ἐς ἀχιλλέα. ὃς ἤδη μὲν τὴν αἴτησιν τοῦ σκοποῦ καὶ τὴν ἐφετὴν ἄγραν, ἔτι ἐκθηρευόμενος. Τὸ δὲ περὶ τῆς αἰδοῦς γνωμικὸν, δι᾽ οὗ δηλοῦται ὡς ἡ αἰδὼς διπλῆ ἐστιν. ἡ μὲν μέγα βλάπτουσα. ἡ δὲ ὠφελοῦσα, καὶ παρ᾽ ἡσιόδῳ κεῖται. καὶ εὐριπίδης δὲ οὕτω δοξάζει. γνωμολογεῖ δὲ οὕτω καὶ ἡ ὀδύσσεια. Ὅτι παραμυθητικὸν τοῦ πένθους τὸ, μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι ἢ καὶ κασίγνητον ὁμογάστριον ἠὲ καὶ υἱόν, ἀλλ᾽ ἤτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος, μεθίησι, τουτέστιν ἠμέλησε. τλητὸν γὰρ μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισι, τοῦτο δὲ, γνωμικῶς εἴρηται. διὰ τὸ ἐν ἀνθρώποις τλησίπονον. ὑφ᾽ οὗ καὶ ὁ τοῦ γόου κόρος ταχὺ γίνεται. ὡς καὶ αὐτὸ λέγει που ὁ ποιητής. δείκνυται δὲ τλητὸς ὁ τῶν ἀνθρώπων θυμὸς, ἐν ἄλλοις ὅπου γνωματεύει ὁ ποιητής. πολλάκις δυστυχοῦντα τὸν ἄνθρωπον, ἀποφάσκειν μὴ ἂν ὑπομεῖναι τοῦ λοιποῦ δυσπραγίαν, φέροντα δὲ ὅμως ὕστερον καὶ αὖθις κακόν τι καταράξει εἰς αὐτόν. διὸ καὶ ὀιζυρότατον ἀποφαίνεται τὸ κατ᾽ ἄνθρωπον γένος, ὅτι καὶ τλημονέστατον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον καὶ ἑξῆς, ἐνδεικτικῶς ὁ ἀπόλλων φησὶ κατὰ προσώπου διαφορὰν, περὶ ἀχιλλέως λέγων ὡς οἱ μὲν ἄλλοι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ τῶν γνησιωτάτων μεθίενταί ποτε τοῦ ἐπιπλεονάσαι αὐτοῖς ὀδύρεσθαι. ἀχιλλεὺς δὲ οὐ τοιοῦτος ἐπὶ τῷ πατρόκλῳ, ἀλλὰ διὰ τὸν ἕκτορος νεκρὸν, χάριν ἐκείνου ἀπηνῶς ἀεὶ αἰκίζεται, ἵππων ἐξάπτων ὥς που καὶ ἀλλαχοῦ προείρηται, καὶ περὶ τὸ ἐκείνου σῆμα ἕλκων. Τὸ δὲ ὁμογάστριον, οὐ μάτην πρόσκειται ἀλλ᾽ ἢ πρὸς σαφήνειαν, ἔφθη γάρ που κασίγνητον καὶ τοὺς αὐταδέλφους εἰπεῖν. ἢ μᾶλλον ὅτι οὗτοι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, ἐνδιάθετοι εἰσὶ τοῖς ἀδελφοῖς. τούτους μὲν γὰρ, ἴσασιν ἀδελφοὺς ὄντας. τοὺς δὲ μόνους ὁμοπατρίους, οἴονται. ὅθεν καὶ λυκάων εἶπεν οὐχ ὁμογάστριος εἶναι τῷ ἕκτορι, διό μιν δὲ πάνυ φιλεῖσθαι. καὶ ἑλένη δὲ, φιλίας ἀδελφικῆς ἐπίτασιν ἐμφαίνει ἐν τῷ. οὕς μοι μία γείνατο μήτηρ. Ὅτι ἀπειλὴ μεγιστάνων πρός τινα ἥττονα μὴ εἴκοντα, τὸ, οὐ μήν οἱ τό γε κάλλιον οὐδ᾽ ἄμεινον, μὴ ἀγαθῷ περ ἐόντι νεμεσσηθῶμέν οἱ ἡμεῖς. ἀπόλλωνος δὲ καὶ ταῦτα κατὰ ἀχιλλέως, ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἐλεεῖ ἐκεῖνος αἰκιζόμενος τὸν ἐχθρόν. Ὅρα δὲ τὸ νεμεσσηθῶμεν, παθητικῶς τε προφερόμενον, καὶ ἐνεργητικῶς δὲ πολλαχοῦ. τοῖς δὲ ῥηθεῖσιν, ἐπάγει ὁ φοῖβος καὶ τὸ, κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων, ὃ δὴ οὐκ ἐπὶ νεκρικῆς μόνον ὕβρεως, ἀλλά ποτε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλως δυστυχῶς καταβεβλημένων παροιμιακῶς λέγεται. κωφὴν δὲ γῆν ἁπλῶς φησιν, ἀντὶ τοῦ ἀναίσθητον, διὰ τὸ καὶ ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα εἶναι καὶ βαρὺ καὶ γεῶδες. τὸ δέ γε σῶμα τοῦ ζῶντος, γαῖα μὲν, οὐ κωφὴ δέ. σεμνότερον δὲ ὁ ποιητὴς ἐμπεδοκλέος εἶπεν. ἐκεῖνος γὰρ, νέκυας φησὶ κοπρίων ἐκβλητότεροι.

Ὅτι φορτικὸς ἦν πρὸς τὸ τυχὸν ἢ ἄλλως ἐπιπολαῖος μεσιτεύων ἰσότητα τιμῆς τοῖς μὴ ἐπίσης ἀρίστοις, ἀγύναι ἂν

Τὸν δὲ χολωσαμένη, προσέφη λευκώλενος ἥρη.
Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος ἀργυρότοξε,

Εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν.
Ἕκτωρ μὲν, θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, ἔστι θεᾶς γόνος. ἣν ἐγὼ αὐτὴ
Θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλέϊ. ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι.
Πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου. ἐν δὲ σὺ τοῖσι
Δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ', αἰὲν ἄπιστε.

ποθεν τὸ, εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος ἀργυρότοξε, εἰ δὴ ὁμοίαν τοῖς δυσὶ δῆτα καὶ δὴ θήσετε τιμήν. ὁ μὲν γὰρ τοῖος δέ. ὁ δὲ τοῖος δέ. Ἥρα δὲ ταῦτά φησι τῷ Ἀπόλλωνι, ὑπερτιθεῖσα τὸν ἐκ θεᾶς Ἀχιλλέα, Ἕκτορος. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτω μὲν τὸν ἀργυρότοξον. εἰ δὴ ὁμὴν Ἀχιλῆϊ καὶ Ἕκτορι θήσετε τιμήν. Ἕκτωρ μὲν, θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς, ἐστὶ θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλέϊ. ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι. πάντες δ' ἀντιάασθε θεοὶ γάμου. ἐν δὲ σὺ τοῖσι δαίνυ' ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἕταρ' αἰὲν ἄπιστε. οὐκ ἀπόδειξις, καὶ τὸ μυθικῶς περὶ ἱστορηθέν. ὅτι δηλαδὴ μετὰ Ποσειδῶνος συνθητεύσας τῷ Λαομέδοντι, καὶ μισθὸν ὀφείλων οὐκ ἐκείνου καθὰ καὶ ὁ Ποσειδῶν διάσκει, ὅμως ἐπαινεσάμενος αὐτόν, ἐπικουρεῖ. τὸ ἅρπαγι καὶ κακῶν ἑταιρείᾳ βοηθῶν. Σημείωσαι δὲ ὅτι τῶν μὲν κατὰ πράξεις ἐγκωμίων, ἅλις ἤδη ἔχει ὁ Ἀχιλλεὺς παρὰ τῷ φιλῷ ποιητῇ. τὰ δὲ νῦν λεχθέντα, τοῦ κατὰ πρᾶγματος ἐγκωμιαστικοῦ κεφαλαίου ἔχεται, περὶ ὧν πολλαχοῦ μὲν δεδήλωται ἱστορικώτερον. ἐνταῦθα δὲ σεμνότερον ἔδει τὸ τοῦ θείου προσώπου τὰ λεγόμενα φράζεσθαι. εἰ δὲ καὶ πρὸ τούτων συγκρίσεις τοιαῦταί τινες ἦσαν, ἀλλ' αὗται οὐχ ὁμοία ἐστὶ ἐκείναις. οὐδὲ ἀνδρείας παραβάλλουσα, ἀλλὰ μόνην εὐγένειαν. τοῦ δὲ ὁμὴν ὅ ἐστιν ὁμοίαν, εἴρηται καὶ οὐδέτερον οὐ πρὸ πολλῶν ἐν τῷ, ὁμὸν λέχος εἰσαναβαίνειν. οὐκ ὂν ἐπίρρημα μεσότητος, τὸ ὁμῶς λέγον ὁμοίως. Τὸ δὲ Ἕκτωρ μὲν θνητὸς, ἣν ἂν τελέσφορον συνδέσμου λεχθείη, Ἕκτωρ μὲν ὁ θνητός. εἴρηται δὲ ὅμως ἀσυνδέτως, οἷα τῆς Ἥρας θυμῷ ἐγκοπτομένης τοῦ λαλεῖν ἁπλῶς. Τὸ δὲ γυναῖκα μαζόν, ἀντὶ τοῦ γυναικεῖον κτητικοῦ ὀνόματος. ἀττικοὶ γὰρ καὶ δωριεῖς, τοῖς κυριωτέροις χρῶνται ἀντὶ κτητικῶν, ὡς φασὶν οἱ παλαιοί. οἷον. Ἕλληνα στρατὸν, τὸν ἑλληνικόν. ἄνθρωπον ἦθος, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπινον. Ἑλλάδα διάλεκτον. δοῦλον γένος. σκηθίαν οἶμον. ἔνιοι δὲ τῶν κριτικῶν, κατὰ τὰ συνωνυμίαν νοοῦσι. μεταλαμβάνοντες καὶ ταυτὸν εἶναι λέγοντες γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον θνητόν. ὡς λέγειν, ὅτι θνητὸν Ἕκτωρ ἐθήλασε μαζόν. ἄλλως μέν τοι ἁπλούστερον ὁμηρικὸν τὸ σχῆμα. ἡ τῆς μιᾶς αἰτιατικῆς ἤτοι τοῦ ὅλου, νοουμένης ἀντὶ γενικῆς. οἷον γυναικὸς μαζὸν, ἢ συνωθουμένης προθέσεως. ἵνα λέγῃ ὅτι γυναῖκα ἐθήλασε κατὰ τὸν μαζόν. ἢ τοῦ ὅλου ἐπαγομένου τοῦ μέρους διὰ σαφήνειαν. οἷον. γυναῖκα ἐθήλασεν, ἤγουν μαζόν. οἱ μὲν τοι στωϊκοὶ τὸ πολυλογεῖν ἀφιέμενοι, σόλοικα τὰ τοιαῦτα φασίν. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἔννοιαι κεῖνται συχναὶ κομψαὶ, καὶ κατὰ ὀργὴν καὶ αὐταὶ Ἥρας, ἃς ὁ θέλων ἀναλέξεται εἰς μίμησιν. Θρέψαι δὲ τὴν Θέτιν ἡ Ἥρα λέγει, μυθικῶς μὲν, χάριν σεμνότητος κατά τι ἔθος βιωτικόν. κατὰ τὰ ἀλληγορικὰ δὲ, ὡς τοῦ ὕδατος καὶ εἰς ἀτμίδα νοουμένης, ἥτις κυκλιζομένη πρὸς ἀέρα, τρέφεται ὅ ἐστι πήγνυται καὶ πυκνοῦται, καὶ οὕτω συνίσταται. ὅτι δὲ τὸ ῥέφεσθαι καὶ ἐπὶ τοιούτου σημαινομένου νοεῖται, δῆλον οὐκ οὖν καὶ ῥόθιον κῦμα εἴρηται. καὶ τροφαλὶς δὲ κατὰ ἡρωδιανὸν ἐπὶ τυροῦ. ἧς χρῆσις καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ ἀντιφάνει ἐν τῷ, τροφαλίδας τε λινοσάρκους. μανθάνεις τι; φημὶ λέγω, ἵνα εἶπεν αἰνιγματωδῶς λέγων λινοσάρκους ἤγουν λεπτὰς καὶ ἁπαλὰς τροφαλίδας, τὸν τοιοῦτον τυρόν. χρῆσις δὲ τοῦ εἰρημένου τρέφεσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ ἐν τῷ. μάλα δ' ὡς κατὰ περιτρέφεται κυκόωντι. τῷ δὲ τοιούτῳ ῥέφειν, καὶ τρέφεσθαι ἀκολούθως καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἡ ἶρις ἄγγελος τῇ Θέτιδι πέμπεται. συνεστηκυίαις γὰρ ἀτμίσι καὶ ἤδη πεπυκνωμέναις ὡς σταγόνας. ἡ κατ' οὐρανὸν ἶρις φαίνεται ἀγγέλλουσα ὑετόν. Τὸ δὲ θρέψα τε καὶ ἀτίτηλα καὶ πόρον παράκοιτιν, συχνὴν ἔχει χάριν. πολλοὶ γὰρ ῥέφουσι μὲν θρεπτοὺς ἢ θρεπτάς τινας, οὐκ ἀτιτάλλουσι δὲ, ἀλλὰ βίῳ ῥυπαρῷ καὶ τάλανι. ἢ καὶ ἄμφω ταῦτα ποιοῦντες, οὐ πλοῦσι καὶ γάμοις αὐτοῖς. ἀλλ' ἀφιᾶσιν ἀσπέρμους οἴχεσθαι. Τὸ δὲ ἀνδρὶ πόρον, ὁμήρῳ σύνηθες λέγειν. οὐ γὰρ ἀνὴρ γυναικὶ, ἀλλὰ γυνὴ ἀνδρὶ ὀρθῶς λέγεται δίδοσθαι, ὡς μὴ ἄρξουσα τοῦ ἀνδρὸς ἀλλ' ἀνάπαλιν πεισομένη. ἔχει δὲ ζῆλον ἀστειότητος τὸ, πόρον παράκοιτιν Πηλεῖ, ὡς οἷά τι δηλαδὴ δῶρον. κατὰ τὸ, αὐτὰρ δόρυ μείλινον πόρωμεν. δῶρον γὰρ καὶ ἐκεῖνο τὸ δόρυ. οἷα δὲ ἐνίοις δῶρα ἀγαθοῖς δηλονότι γυναικὸς οὐκ ἔστι λύσασθαι τὸ ἄμεμπτον, ποιητικὴ γνώμη μετὰ τρεῖ. Τὸ δὲ πάντες ἀντιάασθε θεοὶ γάμου καὶ ἑξῆς, χρησιμεύσει μέν πως καὶ εἰς λόγον γαμήλιον περὶ ᾠδήν. παραπεμφθήσεται δὲ ἐν μέρει. καὶ εἰς ὄνειδος ἀνδρὸς βλάπτοντος τοὺς συμποσιάσαντας. Ὅρα δ' ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ, ἐν δὲ σὺ τοῖσι, ἐκ περισσοῦ κεῖται. ἐν γὰρ τῷ πάντες ἀντιάασθε, νοεῖται πάντως τὸ σύ. θυμοῦ δὲ ὅμως ταράττοντος καὶ διὰ λύπης γενομένης, ἰδίᾳ τὸ σὺ κατὰ τὸ ἐπιτονάζον ἐκπεφώνηται. Κακῶν δὲ ἑταῖρον τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, διὰ Ἀλεξάνδρου ὡς ἐρρέθη καὶ Ἕκτορος, καὶ ὅλως τῶν ὑπερφιάλων Τρώων. μέγα δὲ πάντως εἰς ὕβριν, τὸ τοὺς κακοὺς ἑταιρίζεσθαι. διὸ καὶ Ἡσίοδος παραινεῖ, μὴ κακῶν ἕταρον εἶναι. Τὸ δὲ αἰὲν ἄπιστε, οὐ μικρὸν ἐστὶ τοῦ, ἀλλοπρόσαλλον σκῶψαι καὶ τὸν Ἀπόλλωνα.

Ὅτι ἀπολύων τις ἑαυτὸν αἰτίας ἐφ' οἷς ὀργὴν ἔχει ὡς μεγίστῳ τινὶ τῶν ἐξισωθῆναι ἐλάττονα φιλότιμον ἄνδρα, εἴποι ἄν, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε· οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. ἀλλὰ καὶ ὁ δεῖνα φίλτατος ἔσκεν. ὡς γοῦν ἔμοιγε. ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων, ἤγουν ἐπεὶ μεγαλόδωρος ἦν. Ζεὺς δὲ δηλαδὴ τοῦτο φησὶ πρὸς Ἥραν περὶ Ἕκτορος, λέγων μὴ δεῖν ἐπ' αὐτῷ σκυδμαίνειν ἐκείνην. εἰ γὰρ καὶ μὴ ἐν μιᾷ ἔσται τιμῇ Ἕκτωρ καὶ Ἀχιλλεύς, ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Ἕκτωρ φίλος οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ φίλτατος Ἰλιέων, δι' ἃς λοιβὰς καὶ κνίσας. ἃς οἱ κατὰ τὸν Δία γέρας ἔλαχον. Τὸ δὲ μία ἐν τῷ, τιμή γε μία, ἴσον ἐστὶ τῷ, τιμὴ ὁμοία. ὅπερ εἴρηται πρὸ βραχέων. Τὸ δὲ ὥς γε ἔμοιγε, γοργῶς εἴρηται ἀντὶ τοῦ, οὕτω γε ἐμοὶ δοκεῖ, ἢ οὕτω γε ἔμοιγε ἦν. φίλτατος δηλαδή. Ὅτι ἀπανούργου ἤθους τὸ, ἀλλὰ κλέψαι μὲν ἐάσομεν. οὐδέ πῃ ἐστὶ λάθρῃ τοῦ δεῖνος. τοῦ Ἀχιλλέως δὲ ὁ λόγος ὧδε, ἵνα κωλύοντι κλαπῆναι τὸν Ἕκτορα διὰ τὰς προρρηθείσας αἰτίας. καὶ μάλιστα κατὰ τὸν μῦθον, ἐπεὶ μὴ δυνατὸν λαθεῖν τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ τὴν μητέρα Θέτιν ἀεὶ σὺν αὐτῷ εἶναι παραμυθουμένην. κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ παρμέμβλωκε, ἀντὶ τοῦ παραμεμέληκεν, ἢ παραμεμόληκε. τὸ οὖν προσδηλοῦται. φησὶ γὰρ ὅτι ὧδε Ἀχιλλεῖ, αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ. ὅπερ ἐπιμελείας δηλοῖ παράμονον. Καὶ ὅρα καὶ νῦν ὡς οὐδὲν κωλύει νύκτας τε καὶ ἦμαρ εἰπεῖν, ἢ νύκτας καὶ ἤματα. καὶ γοῦν ἢ τὸ ἦμαρ κατὰ προσηγορίας ἔννοιαν καθολικήν, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἤματα. Ὅτι τὸ, ἀλλ' εἴ τις καλέσειε Θέτιν, ὁ Ζεὺς δὲ ἢ τοῦτο φησί, ταὐτόν ἐστι τῷ, ἀλλ' ἄγε τις καλεσάτω. κατ' ἔλλειψιν δὲ δοκεῖ καὶ αὐτὸ ἐσχηματίσθαι. ὡς τοῦ ὅλου τοιούτου ὄντος. ἀλλ' εἴ τις καλέσειε τὴν Θέτιν, θέλοιμι ἂν τοῦτο, ἢ βουλοίμην. ἢ τοιόν δέ τι. ὡς τι καὶ ἐν τῷ, εἰ δ' ἄγε μὴν πείρησαι ἢ τοῖς ὁμοίοις, λείπει ῥῆμα. ἵνα λέγῃ, εἰ δὲ βούλει, ἢ θέλεις. οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα ὁ εἰ σύνδεσμος, ῥῆμα ἐπαγόμενον ἔχει τὸ, καλέσειε. δύναται μέν τοι ὅλως καὶ αὐτὸς νοεῖσθαι ἀντὶ τοῦ εἴα δὴ φέρε, καθάπερ καὶ ἐκεῖ. ἵνα νοηθέντος τοῦ καλέσειε προστακτικῶς, λέγῃ. ἀλλ' εἴα δὴ φέρε καλέσειε, ἤτοι καλεσάτω τις. Ὅτι ἀνωτέρω τὸ λαχεῖν αἰτιατικῇ συντάξας ἐν τῷ, τὸ, γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. ἐνταῦθα γενικὴν ἐπ' αὐτοῦ ποιεῖται σύνταξιν εἰπών. ὥς κεν Ἀχιλλεὺς δώρων ἐκ Πριάμου λάχῃ ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ. ἡ δ' αὐτὴ σύνταξις καὶ ἐν τῷ, πυρὸς λαχεῖν. κυροῦται δὲ ἐν τούτοις ὑπὸ Διός, ἡ διὰ δώρων λύσις τοῦ Ἕκτορος διὰ μέσης τῆς μητρὸς Θέτιδος. ἣν λύσιν καὶ ἐπαινῶν ὁ τοῦ μύθου Ζεύς, πυκινὸν ἔπος λέγει τὴν περὶ ταύτης συμβουλήν. δῆλον δέ, ὡς τὸν ἐν ἑαυτῷ Δία νῦν Ὅμηρος ἐπαινεῖ διὰ τὸ πιθανὸν τῆς τοιαύτης πλάσεως. Ὅτι πεμφθεῖσα πρὸς Διὸς εἰς Θέτιν ἡ μυθικὴ Ἶρις, μεσσηγὺς Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης ἔνθορε μείλανι πόντῳ. οὕτω κειμένω τοπικῶς. Σάμον δ' ἐνταῦθα, τὴν Θρᾳκίαν Σάμον ἤτοι Σαμοθρᾴκην φασίν. ἡ λευκω-

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς.
Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.
Οὐ μὲν γὰρ τιμή γε μί' ἔσσεται. ἀλλὰ καὶ Ἕκτωρ
Φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν οἳ ἐν Ἰλίῳ εἰσίν.
Ὣς γὰρ ἔμοιγ'. ἐπεὶ οὔ τι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
Οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Λοιβῆς τε, κνίσης τε. τὸ, γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
Ἀλλ' ἤτοι κλέψαι μὲν ἐάσομεν. οὐδέ πῃ ἔστι
Λάθρῃ Ἀχιλλῆος θρασὺν Ἕκτορα. ἦ γάρ οἱ αἰεὶ
Μήτηρ παρμέμβλωκεν, ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ.
Ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἆσσον ἐμεῖο,
Ὄφρά τι οἱ εἴπω πυκινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
Δώρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό τ' Ἕκτορα λύσῃ.
Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δὲ Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
Μεσσηγὺς δὲ Σάμου τε καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης
Ἔνθορε μείλανι πόντῳ. ἐπεστονάχησε δὲ λίμνη.
Ἡ δὲ μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
Ἥ τε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα,
Ἔρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
Εὗρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῷ Θέτιν. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι
Εἵαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί. ἡ δ' ἐνὶ μέσσῃς
Κλαῖε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
Φθίσεσθ' ἐν Τροίῃ ἐριβώλακι τηλόθι πάτρης.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη, προσέφη πόδας ὠκέα Ἶρις.
Ὄρσο Θέτι. καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μήδεα εἰδώς.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Τίπτέ με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ
Μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ.
Εἶμι μέν. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπῃ.

νία

ἣ φασὶ πρότερον ἐκαλεῖτο. εἶτα ἀπὸ Σαμίων οἰκισθεῖσα ὧν τὰ σκάφη αὐτόθι αἰχμάλωτοι Θρᾷσσαι κατέκαυσαν, Σαμοθρᾴκη ὠνομάσθη. σάμος δὲ ἐλέγετο, διὰ τὸ ὑψηλόν. σάμους γὰρ οἱ τότε, τοὺς λόφους ἔλεγον, ὡς ἔν τε ἄλλοις, καὶ τοῖς τῶν ἐθνικῶν εἴρηται. Τὸ δὲ μείλανι, ἐπενθέσει τοῦ ι γέγονεν ἐκ τοῦ μέλας μέλανος. ὃν τρόπον καὶ ὁ Μειλανίων τὸ κύριον, Μελανίων λέγεται. καὶ τὸ θεμέλιον θεμείλιον. καὶ τὸ μειλίσσειν καὶ μέλιχος, μειλίσσειν καὶ ὁ μείλιχος. ὅθεν καὶ τὰ προερμηνευθέντα ἐπιμείλια. μέλας δὲ πόντος, ὁ ὕστερον Καρδιανὸς κόλπος ἀπὸ Καρδίας πόλεως. καλεῖται δὲ μέλας, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ Μέλανος ἐκεῖ που ἐμβάλλοντος, ἢ διὰ τὴν ἐκ βάθους μελανίαν. ἢ διότι ποταμὸς διὰ μελαγγαίων ῥέων, μελαίνει αὐτόν. ἐκεῖ δέ που ἐστὶ καὶ ἡ λεγομένη Σαρπηδονία ἄκρα. γίνεται δέ τις μνεία τοῦ τοιούτου πόντου ἤτοι κόλπου, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Περιηγητοῦ. ὃν ὁ ποιητὴς καὶ λίμνην λέγει, εἰπών. ἐπεστονάχησε δέ, ἢ ἐπεστονάχησε λίμνη. σύνηθες δὲ τὸ τοιοῦτον ῥῆμα τῇ ποιήσει καθὰ καὶ τὸ στένειν, ἐπὶ θαλάσσης καὶ αὐτό που λεχθέν. Ὅτι Θέτιν μὲν ἀνιοῦσαν ἐκ θαλάσσης, εἴκασεν ὁμίχλῃ ἀλλαχοῦ ὡς δεδήλωται. Ἶριν δὲ ἐνταῦθα τῇ Θέτιδι ἄγγελον ἐκ Διὸς κατὰ μῦθον ἥκουσαν. ἡ γὰρ τοιαύτη ἀλληγορία πρὸ βραχέων εἴρηται, μολυβδαίνῃ ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. ἦν γὰρ ἐκεῖ μέν, χρεία κουφότητος εἰς ἄνοδον ἥπερ οἰκεῖον τὸ τῆς ὁμίχλης ἀνωφορούμενον. ἐνταῦθα δέ, βάρους εἰς κατάδυσιν, ἣν ῥᾷον πάσχει μόλυβδος. εἶτα ἑρμηνεύων τίνα λέγει μολύβδαιναν, φησίν. ἥτε κατ' ἀγραύλοιο βοὸς κέρας ἐμβεβαυῖα, ἔρχεται ὃ ἐστι κατέρχεται ὠμηστῇσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα. ἔστι γὰρ μολύβδαινα, ὁ πρὸς τῇ ὁρμιᾷ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ προστιθέμενος μόλυβδος διὰ τὸ θᾶττον καθικνεῖσθαι ὃ ἐστι καθίεσθαι τὸ ἄγκιστρον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν παραλήγουσαν τοῦ μόλυβδος, διὰ τοῦ υ προέφερον οἱ ἀρχαῖοι ὡς καὶ τὸ βύβλος. Αἴλιος γοῦν Διονύσιος φησίν, ὅτι μόλυβδος, διὰ τοῦ υ καὶ δ. ὅθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος καὶ ἡ μολύβδαινα. ἐν δὲ τῷ μόλιβος ὡς ἐτράπετ' αἰχμή, διὰ μέτρον φασὶν οὕτω γέγραπται. ἐπεὶ καὶ Ἴωνες ὁμοίως Ἀττικοῖς μόλυβδον λέγουσιν. ὅθεν καὶ τό, μολυβδαίνῃ ἰκέλη. Βοὸς δὲ κέρας, μέρος τι ἀπὸ ὅλου κέρατος. ᾧ τρόπῳ, καὶ ἐλέφας ἀλλαχοῦ, τὸ ἐξ ἐλέφαντος ὀστοῦν. ἦν γοῦν σύριγξ κερατίνη ἐκ βοός, ἣν προσῆπτον μεταξὺ ὁρμιᾶς καὶ ἀγκίστρου διά τε τὸ πρὸς τὴν θάλασσαν ὁμόχροον τοῦ κέρατος, καὶ ὅπως μὴ ἀποτρώγωσιν οἱ ἰχθύες τὸν λίνον. οἱ δὲ νεώτεροι, κέρας καὶ νῦν εἶπον, συμπλοκὴν τριχῶν. ὡς εἶναι κέρας βοός, πλέγμα βοείων τριχῶν. οἷα τοιαύτης πάλαι ποτὲ οὔσης τῆς ὁρμιᾶς. ὁ δέ γε ποιητής, λίνῳ φησί που καὶ οἴνοπι χαλκῷ, ὡς καὶ λιναῖς χρωμένων ὁρμιαῖς. οἱ δὲ ὕστερον, καὶ ἱππείαις θριξὶ χρῶνται. ὅτι δὲ κέρας καὶ ἐπὶ τριχῶν λέγεται, δηλοῦσι καὶ οἱ ἐπὶ Ἀλεξάνδρου τό, κέρᾳ ἀγλαὲ εἰπόντες, ἀντὶ τοῦ λαμπρὲ τὴν ἐμπλοκὴν τῶν τριχῶν. Τὸ δὲ βυσσός, ὃ πλεονασμῷ ἢ ἐπιτάσει γίνεται ἄβυσσος, ὀξύνεται κανόνι τοιούτῳ. τὰ εἰς ος ὀνόματα δισύλλαβα μὴ ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα διπλοῦν ἔχοντα τὸ σ, ὀξύνεται. κισσός, πεσσός, βυσσός. ἀντιπίπτει τό, Νίσσος κύριον ὄνομα. Τὸ δὲ ἐμβεβαυῖα, ταὐτὸν ἂν εἴη τῷ, ἐπιβεβηκυῖα, ἤτοι ἐπικειμένη. οἱ δέ γε μεθ' Ὅμηρον, καὶ στασιώδη τὴν τοιαύτην οἴδασι λέξιν ὅτι μηδὲ τῆς ἐπὶ ἢ πρὸς προθέσεως σύγκειται. ἐπεμβαίνει γοῦν τις ἐχθρῷ κειμένῳ. ναὶ μὴν καὶ προσεμβαίνει κατὰ τό, οὐ γὰρ θανόντι καὶ προσεμβῆναί σε χρή. Τὸ δὲ ὠμηστής, οὐ μόνον ἰχθύων, ἀλλὰ καὶ λεόντων καὶ τῶν ὁμοίων θηρίων ἐπίθετόν ἐστιν. Ὅτι Θέτις ἐν μέσαις Νηρηΐσιν ἃς καὶ ὧδε καλεῖ ἁλίας θεάς, ἔκλαιε τὸν υἱὸν Ἀχιλλέα θανούμενον. Καὶ ὅρα ὡς οὕτω πάνυ συχνὰ ὁ ποιητὴς ἀνακφωνεῖ τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα, μεμνημένος αὐτοῦ τὸν μὲν καιρὸν τῆς μήνιδος, ὡς ἐξελευσομένου εἰς μάχην. εἶτα ὕστερον καὶ ὡς τεθνηξομένου. περιπαθὲς δὲ τὸ κλαίειν τὸν ζῶντα, ὅπερ ἡ Θέτις ἐπὶ τῷ υἱῷ ποιεῖ. καὶ φασὶν οἱ παλαιοί, ὡς ἐπεὶ μέλλει καταστρέφειν ἤγουν πληροῦν τὸν λόγον ὁ ποιητὴς εἰς τὰς τοῦ Ἕκτορος ταφάς, ἐγκαταλείπει πόθον τε κέντρον τοῖς ἀκροαταῖς δι' ὧν ἐν τούτοις λαλεῖ, ὥς τι ποθεῖν ἀκοῦσαί τι καὶ περὶ τῆς Ἀχιλλέως ἀναιρέσεως. καὶ ἐννοεῖσθαι οἷος ἂν ὁ ποιητὴς ἐγένετο καὶ αὐτὰ διατιθέμενος. φράζει δ' ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς οὕτως. εὗρε δ' ἐνὶ σπῆι γλαφυρῷ Θέτιν ἡ Ἶρις δηλαδή. ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι ἥαθ' ὁμηγερέες ἅλιαι θεαί. ἡ δ' ἐν μέσσῃς ἔκλαιε μόρον οὗ παιδὸς ἀμύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε φθίσεσθαι, καὶ ἑξῆς. ταῦτα δὲ προδιατίθεταί τι καὶ εἰς ἑτεροῖον συγγνωστικὸν κλαυθμόν. ὥσπερ καὶ ὁ ἐν τῷ πάνυ λυπεῖσθαι κληθεὶς ὑπό τινος μεγάλου καὶ ὑπακούσας ἐρεῖ ἄν, προσῳδήσας τὰ ἑξῆς τῆς Θέτιδος πλὴν δύο μόνας λέξεις. τίπτε με κεῖνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ μίσγεσθ' ἀθανάτοισιν. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. εἶμι μέν. οὐδ' ἅλιον ἔπος ἔσσεται ὅττι κεν εἴπῃ. ἀλλαγὲν γὰρ τὸ θεὸς εἰς τὸ ἀνήρ, καὶ τὸ ἀθανάτοισιν εἰς τὸ κρείττοσι, ποιήσει ἂν παρῳδίαν εὔχρηστον. ὁ δέ γε τοιοῦτον πρόσωπον καλέσας, ἐρεῖ ἂν ἐλθόντι κατὰ παρῳδησιν ὁμοίαν τό, ἤλυθες κηδόμενός περ πένθος ἄλαστον ἔχων μετὰ φρεσίν. οἶδα καὶ αὐτός. ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα. Ζεὺς δὲ τὸ τοιοῦτον πρὸς τὴν Θέτιν εἶπε κατὰ σχηματισμὸν δηλαδὴ γένους θηλυκοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὥσπερ οἱ οἶκοι ἀνθρώποις, οὕτω καὶ σπήλαια δαίμοσι τοῖς κάτω κατὰ τὸν μῦθον. οὕτως ἡ Καλυψὼ οἰκεῖ. οὕτως ἡ Κίρκη. οὕτω καὶ ἡ Θέτις, καὶ τὰ κατ' αὐτὴν δαιμόνια. Ἄκριτα δὲ ἄχεα, τὰ πολλά. ὡς καὶ ἀκριτόμυθος, ὁ πολύμυθος. κομματικὸν δὲ ἡ ῥηθεῖσα φράσις τῆς Θέτιδος, ἀναλόγως προσώπῳ ἐγκοπτομένῳ τὸ πνεῦμα ὑπὸ κλαυθμοῦ. Τὸ δὲ πένθος ἔχειν ἄλαστον ἐξ οὗ τὸ ἐπαλαστεῖν, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ κήδεσθαι, ἵνα ᾖ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι, κήδεαι, ὃ πενθικῶς βλάπτεσθαι.

Ὅτι διὰ πένθος τὸ ἐπὶ Ἀχιλλεῖ καὶ ταῦτα ζῶντι ἔτι, κάλυμμα ἡ Θέτις ἕλε κυάνεον, ὡς εἰκὸς ποιεῖν τοὺς ἐπὶ νεκροῖς πενθοῦντας. τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος. προσέθετο δὲ τὸ ἔσθος, διά τι νύκτα βαθεῖαν, καὶ νέφη μέλανα. ἴσως δὲ καὶ πίσσαν κατὰ τὸ, μελάντερον ἠΰτε πίσσα, καὶ ἕτερα τοιαῦτα. ἔδει δὲ μᾶλλον διὰ τὴν τοῦ ᾅδου κακίαν, ὅτι εἰ καὶ μελαντάτη, ἀλλ' ἄδηλον ἦν οὐ μὴν ἔσθος. ψιλοῦται δὲ τὸ ἔσθος, καίτοι δασύνοντος. τὸ σ πρὸ δασέος κείμενον, ψιλοῖ τὸ πρὸ αὐτοῦ φωνῆεν, ἐσθής, ἀσφόδελος, ἀσφάραγος, ἀσχάλλω, ὄσχιος, ἰσχάς, ἐσθλός. οὕτως οὖν καὶ ἔσθος.

Ὣς ἄρα φωνήσασα, κάλυμμ' ἕλε δῖα θεάων
Κυάνεον· τοῦ δ' οὔτι μελάντερον ἔπλετο ἔσθος.
Βῆ δ' ἰέναι· πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἶρις
Ἡγεῖτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης.
Ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι, ἐς οὐρανὸν ἀϊχθήτην.
Εὗρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
Εἵατ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες.
Ἡ δ' ἄρα πὰρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἶξε δ' Ἀθήνη.
Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε.
Καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Ἤλυθες Οὔλυμπόνδε θεὰ Θέτι κηδομένη περ,
Πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν, οἶδα καὶ αὐτός.
Ἀλλὰ καὶ ὣς ἐρέω τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν,
Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ.
Κλέψαι δ' ὀτρύνουσιν ἐΰσκοπον ἀργειφόντην.
Αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,
Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων.
Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ καὶ υἱέϊ σῷ ἐπίτειλον,
Σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν.
Αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἕκτορα λύσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἶριν ἐφήσω,
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀΐξασα.
Ἷξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος· ἐν δ' ἄρα τόν γε
Εὗρ' ἁδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
Ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον.
Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο.
Ἡ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ.
Χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.

Ὅτι λιάζεσθαι ἐνταῦθα, τὸ διαχωρίζεσθαι ἢ διΐστασθαι, ἢ καὶ ἁπλῶς κινεῖσθαι. φησὶ γοῦν. ἀμφὶ δέ σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης. ὑπεχώρει ἀμφὶ τῇ Ἴριδι καὶ τῇ Θέτιδι εἶκε τοῦτο οἷά τι αἰσθανόμενον καὶ νοοῦν, καθὰ καὶ ἡ τῆς ὁδοῦ ὑπεξίστατο διερχομέναις ταῖς κρείττοσιν. Ὅτι δὲ, ἀκτὴν δ' ἐξαναβᾶσαι εἰς οὐρανὸν ἀϊχθήτην, προσδοκητέον ἄν, εἰς ὥσπερ ἐκ βυθοῦ δυστυχίας ἀρθέντας προφανείσης εἰς τὸ τῆς εὐδαιμονίας ἀκρότατον. Ἶρις δὲ καὶ Θέτις ἐνταῦθά εἰσιν αἱ ἐκ βάθους θαλάσσης οὐρανόθεν ἀΐξασαι. εἰ δὲ ἀναβαίνει ἡ ἀκτὴ, καλῶς ἄρα εἴρηται τὸ, ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοισι.

Τὸ δὲ εὗρον εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες εἵαθ' ὁμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες, παρῳδήσειεν ἄν, εἰς συνέδριον μεγάλων ἀνδρῶν. Ὅτι ἀξιωματικὴν δηλοῖ πρόστασιν τὸ, Ἥρη δὲ χρύσεον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε, καί ῥ' εὔφρην' ἐπέεσσι. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα, ἤτοι ἀντέστρεψε τὸ ποτήριον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, εὔφρην' ἐπέεσσιν, ἔπαιξέ τις ἀδιαλείπτως οὐ πρὸ μακροῦ, ἐπὶ γυναικὸς ἐπὶ οἴνῳ χαιρούσης εἰς τὸ πίθον, ὃ χωροῦντα καὶ παρὰ τῷ κωμικῷ. ἀφ' οὗ καὶ ὁ πιθόλης παρήγαγεται. Ὅτι πτολίπορθον καὶ ἐνταῦθα τὸν Ἀχιλλέα λέγει συστάσεων καὶ τὴν ἀμφισβήτησιν μετὰ δεσποτικῆς, ὡς τὸ, ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι καὶ Ἀχιλλῆϊ πτολιπόρθῳ. Καὶ ὅρα πάλιν τὸ ἐννῆμαρ, ἀμάρτυρον μὲν ὄν, πιθανὸν δὲ ὡς φιλομύθῳ ποιητῇ. λέγει δὲ νεῖκος, τὸ ἀπὸ τῆς ὡς ἐρρέθη μελετωμένης κλοπῆς ἐπὶ Ἕκτορι. ἐπάγει γοῦν. κλέψαι δ' ὀτρύνεσκον ἐΰσκοπον ἀργειφόντην, ὡς καὶ προγέγραπται. ὅπερ ἀπολύων ὁ τοῦ μύθου Ζεύς, λέγει πρεπόντως χάριτι φιλικῇ τὸ, αὐτὰρ ἐγὼ τόδε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω. αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων. Καὶ ὅ-

μαι τὸ προσπάπτω, ἤγουν προσάπτω καὶ ὡς εἰπεῖν προσκολλῶ. ὅθεν οἱ λαβόντες οἱ μεθ' ὅμηρον, φασὶ προσάπτεσθαί τινι αἰτίασιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα, εἰ δὲ γράφεται κατά τινα τῶν ἀντιγράφων προσέπτω, σημείωσαι ὅλως τοῦτο τὸ προσέπτειν παρὰ τὰ δεδηλωμένα ἤδη πρὸ τούτων. Ὅτι κρίνων ὁ ποιητὴς οὐκ ἀγαθὸν εἶναι τὸν ἀχιλλέα τοῦ ἕκτορι, ποιεῖ τὸν δία δηλοῦντα τοῦ ἀχιλλεῖ διὰ τῆς μητρὸς θέτιδος, ὡς μαινόμενος τὸν ἕκτορα ἔχει παρὰ νηυσὶν οὐδ' ἀπέλυσεν. ἐπεὶ δὲ ἄλογον δοκεῖ τὸ λέγειν, πῶς γοῦν ἂν ἀπέλυσεν ἀχιλλεὺς τὸν μὴ πρὸς αἰτηθέντα, ἰδοὺ δὲ καὶ σφοδρὰ ἡ λέξις τοῦ μαίνεσθαι, φησίν. αἴκεν πως ἐμέ τε δείσῃ καὶ ἑξῆς. διδάσκων ἐν τούτοις, ὡς ἔστιν οὐ, ὁ ἐνδόξως μειοῦσιν τοῦ πάνυ ἐλάττονι, ἀντὶ πρότερον τοῦ λόγου μεταχειρίζεται, καὶ βαρύτερον ἐνσκήπτει. οὕτω γὰρ καὶ ἐνταῦθα οὐ μόνον σφοδρὸν τὸ μαίνεσθαι τὸν ἀχιλλέα φησίν, ἀλλὰ καὶ ἀχθεινὸν τό, οὐδ' ἀπέλυσε. μονονουχὶ γὰρ ἀπαιτεῖ τὸν ἀχιλλέα, ἐκεῖνον φθάσαι προτιμήσασθαι πρὸς τὴν ῥᾳστώνην τὴν λύσιν τοῦ ἕκτορος. ὅτι δὲ ἄλλως ὁ ὁμηρικὸς ζεὺς ἤτοι νοῦς, οὐ φύσει μαινόμενον φησὶν οὐδὲ τὸν ἀχιλλέα, δηλοῖ ἐν οἷς ἐρεῖ ὅτι οὔτε ἄφρων ἐστὶ καὶ ἑξῆς. ἡ δὲ ποιητικὴ ἐνταῦθα φάσις, τοιαύτη. αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ καὶ υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον. σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεούς. ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν ἕκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶν οὐδ' ἀπέλυσεν, αἴκέν πως ἐμέ τε δείσῃ, ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. εἶτα καὶ προσεκθεὶς γράφων τὰ ἐφεξῆς ῥηθησομένων, ἐπιφέρει. αὐτὰρ ἐγὼ πριάμῳ μεγαλήτορι ἶριν ἐφήσω λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν. δῶρα δ' ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ, τουτέστιν εὐφράνῃ. διὰ χειρὸς δὲ δύο στίχους, καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἶριν θήσει ὁ ποιητής.

Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πάνυ πιθανολογεῖ τὴν τοῦ ἕκτορος λύσιν ἡ τοῦ διὸς ἀπειλὴ κατὰ ἀχιλλέως, καὶ ἡ τῆς μητρὸς πρὸς αὐτὸν ἀγγελία καὶ ὁμιλία. καὶ ὅτι τό, υἱεῖ σῷ ἐπίτειλον, ταυτόν ἐστι τῷ, ἄγγειλον. ὡς δηλοῖ ἐν τοῖς ἑξῆς τό, ἄγγελλον πριάμῳ, ὃν μεγαλήτορα λέγει, ὡς μεγάλου κατατολμήσοντα πράγματος τοῦ, εἰς τὸν ἔχθιστον ἀχιλλέα τε καὶ στρατὸν νύκτωρ ἐλθεῖν. Ὅρα δὲ ὅτι τοῖς παίζειν τὰ σχεδικὰ ἐθέλουσιν, ἀφορμὴν δίδωσι τό, αἴ κέν πως ἐμέ τε δείσῃ ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. ὡς τοῦ δείσῃ. καὶ δείλαιοι δηλοῦντος, καὶ δεσμὸν κατά γε μόνην τὴν προφορὰν ὃ δὴ δεσμῷ, λύσις ἀντίκειται, ὡς καὶ τῷ δῆσαι τὸ λῦσαι. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι πλείστη ἐν τοῦ γράμματι τούτῳ ἡ χρῆσις τῶν κινήσεων τοῦ λύω ῥήματος, ἁπλῶς τε, καὶ μετὰ τῆς ἀπὸ προθέσεως. καὶ ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς. δηλ. οὐδ' ἀπέλυσε. καί, ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. καί, λύσασθαι φίλον υἱόν. καί, ἀλλά γε δὴ λῦσον. καὶ ἄλλα. οὐ μὴν ἔχει λέξιν καιριωτέραν ἐπὶ τῆς τοῦ ἕκτορος λύσεως, ἤγουν ἀποδόσεως τῆς δὴ λύτρων. Τὸ δὲ ἐφήσω, ἐνταῦθα μέν, ἀντὶ τοῦ ἐπιπέμψω κεῖται. ἀλλαχοῦ δέ, δύναται, ἴσον τοῦ ἐντελοῦμαι. ἀφ' οὗ καὶ ἐφημοσύνη ἡ ἐντολή. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι δύο ἀγγελιῶν γενομένων ἐνταῦθα. μιᾶς, ἣν ἡ θέτις ἤγγειλε τῷ υἱῷ, ἑτέρας δέ, ἣν ἡ ἶρις τῷ πριάμῳ, αἳ δὴ καὶ ἄμφω διὸς εἶεν ἂν εἴπερ ἄγγελοι, αὐτὰ ἐκεῖνα ὁμηρικῷ ἔθει λέγουσιν ἀπαραποιήτως αἱ ἀγγέλλουσαι, ἅπερ ὁ στείλας ἐκέλευσε ζεύς. ἡ θέτις μέν, ἐν στίχοις τρισίν. ἡ δὲ ἶρις, ἐν ιβ. μικρὸν δὲ παρατρέψασαι τὰς τοῦ διὸς ἐπιτολὰς ἐν ἀντωνυμίαις καὶ ἑτέροις ὀλίγοις, ὡς ἂν ἐκ πρώτου προσώπου τοῦ κελεύοντος, ἑτέρῳ τρίτῳ δηλαδὴ προσώπῳ τοῦ κελευομένῳ οἱ λόγοι ἁρμόζονται. Ὅτι πενθίμου τραπέζης δηλοῖ σχῆμα τό, φίλοι δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι ἐσσυμένως ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο ἄριστον. Καὶ ὅρα ὅτι κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν παλαιῶν, ἅπαξ νῦν ὧδε ἄριστον εἶπε τὸ πρωϊνὸν ἔμβρωμα. οὕτω δὲ καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ. καὶ ζητητέον ἐκεῖ προσθέντες. τί δὲ νῦν τὸ ἡρωϊκὸν ἄριστον; τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἱέρευτο. καίεια δ' ἐνταῦθα παλαιὰ τὸ ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντο. καθὰ καὶ ἀνωτέρω τὸ ἐμέ τε δείσῃ, ἀπὸ δ' ἕκτορα λύσῃ. Ὅρα δὲ τὸ τῆς φάσεως γοργόν, ὅτι τῇ κατασκευῇ τοῦ ἀρίστου ταύτῃ, ἀδιάσκευος ὁ πάντῃ κεῖται καὶ ἐν τῷ, ἀδινὰ στενάχοντα. ὡς γὰρ πρὸ ὀλίγων ἐν τῷ κλαίει μόρον οὗ παιδὸς, ἀπεσιώπησεν ἀφεὶς τὸν κλαυθμόν. οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὴν ἀδινὴν στοναχήν. οἷα μηδὲν δεήσαν, μὴ δέον εἶναι ἀκαίρως νῦν τοιούτοις ἐμπλατύνεσθαι. Τὸν δὲ λάσιον ὄϊν, στερεόμενον μαλλοῖς φησὶν ἡ ὀδύσσεια. Τὸ δὲ ἱέρευτο, ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἔσφακτο, ἐπεὶ καὶ ἱερεῖα τὰ σφάγια.

Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτέ τι σίτου,
Οὔτ' εὐνῆς, ἀγαθὸν δὲ γυναικί περ ἐν φιλότητι
Μίσγεσθ'. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη
Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
Ἀλλ' ἐμέθεν ξύνες ὦκα. διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἐὲ δ' ἔξοχα πάντων
Ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν
Ἕκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
Ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.

Ὅτι τὸ κατὰ πυθαγόραν μὴ ἐσθίειν καρδίαν ὅ ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον. καὶ ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀσκεῖν, ἐκ τῶν ὁμήρου παρέξεσαι. εἰπόντος; τέκνον ἐμὸν τέο μέχρις, ἤγουν μέχρι τίνος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων σὴν ἔδεαι κραδίην, μεμνημένος οὔτέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς, καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ ἔδεαι, οὐκ ἐνέργειαν δηλοῖ κατὰ τὸ ἔδοντες καὶ ὅσα τοιαῦτα: παθ

θε

θος δὲ μᾶλλον. ἐσθίει γάρ τις τὴν καρδίαν, ἀχεύων. ἔχει δέ τι καὶ αἰνιγματικὸν ὁ τόπος οὗτος. εἰπεῖν γάρ φησιν ὡς τί δή ποτε τὴν καρδίαν ὀδυρμοῖς ἔδομαι, αὐτὸς ἄσιτος μένεις; Ἰστέον δὲ ὅτι θέτιδος εὐπειθείας ἐν τῇ πρὸς τὸν υἱὸν

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς.
Τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
Εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.
Ὣς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς,
Πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον.
Ἶριν δ' ὄτρυνε κρονίδης εἰς ἴλιον ἱρήν.

προσαγορεύσει, χρῆται μιμνῆσθαι τὸν ἀχιλλέα σίτου ὡς ἐρρέθη καὶ εὐνῆς, ἀγαθὸν δέ φησι γυναικί περ ἐν φιλότητι μίσγεσθαι, οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ, ἀλλά τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκε θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ, ἀθετοῦσι τοὺς στίχους τούτους οἱ παλαιοί, διότι ἄνηθες, καὶ μάλιστα διὰ τὴν εὐνὴν ὅ ἐστι μῖξιν. τοῖς γὰρ πολεμοῦσιν, οὐ τοιούτων ἀλλ' εὐτονίας χρεία φασὶ καὶ πνεύματος ὡς καὶ τοῖς γυμναζομένοις. διὸ καὶ οἱ ἀθληταὶ, τὸν τοῦ ἀθλεῖν πάντα καιρὸν οὐκ ἀφίεντο πλησιάζειν γυναιξί. Τὸ δὲ βέῃ, δηλοῖ μὲν, τὸ βιώσῃ. ἔχει δὲ πρῶτον πρόσωπον μετὰ προσθέσεως τοῦ ι, τό. τέκνον τινὶ βείομαι, τουτέστι βιώσομαι. Μοῖρα δὲ κραταιὴ, ἡ αὐτὴ τῷ θανάτῳ πρὸς διασολὴν ῥηθεῖσα μοιρῶν ἑτέρων, ὧν οὐδεμία κραταιοτέρα θανάτου ἐστί. Ὅτι κεῖται καὶ ἐνταῦθα σύνηθες ἀντωνυμία, ἓ ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. ἔνθα διὸς εἰπόντος σκύζεσθαί οἱ εἰπὲ θεοὺς ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων, θέτις ἀγγέλλουσα, φησί. σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἓ δ' ἔξοχα πάντων. ἴσως δὲ καὶ κατὰ πρόσθεσιν διδίπλασιαι ἵνα ᾖ ἓ ἓ ἀντὶ τοῦ αὐτὸν αὐτὸν κατ' ἐξοχὴν τὸν δία. πρὸς τούτοις δέ ἐστι τὸ σκυδμαίνειν, τὸ σκύζεσθαι, ὃ πολλαχοῦ κεῖται. ὡς καὶ τὸ ἐριδμαίνειν, τὸ ἐρίζειν. Ὅτι ὁ ἐπὶ χρυσοῦ ἀρρώστου μεσιτεύων, εὐφυῶς ἂν εἴποι τὸ πρὸς ἀχιλλέα ὑπὸ θέτιδος περὶ ἕκτορος ῥηθέν. ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα. Ὅτι μαθὼν ἀχιλλεὺς τοὺς θεοὺς αὐτῷ σκυζέσθαι διὰ ἕκτορα. καὶ ὅτι δοκεῖ φρεσὶ μαινομέναις αὐτὸν κατέχειν καὶ ὅτι ἐπιτέλλουσιν ἀπερίνων λῦσαι αὐτὸν, ἀρχαΐζει πιθανῶς τὸν λόγον οἷα ἐχέφρων καὶ κατ' ἀγχίνοιαν προεσκεμμένος. καὶ φησὶν ὅπερ ἂν καὶ ἄλλος ἐρεῖ ἐπὶ δώροις καταλαμβανόμενος. τῇδ' εἴη ὃς ἄποινα φέροι καὶ νεκρὸν ἄγοιτο μεταβουλευσάμενος ὁ ἥρως ὡς εἰκός. Καὶ σημείωσαι καὶ νῦν ὡς ἐπὶ νεκροῦ ἐρρέθη τὸ ἄγοιτο, καθὰ καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ. Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι παθητικῶς τὸ ἄγοιτο εἶπε, καὶ αὖθις ἄγοι ἐνεργητικῶς. καὶ ὡς τὰ δῶρα. θυμοῦ πραϋντικά. καὶ ὡς ὁ φόβος τῶν κρειττόνων ὑπενδιδόναι ποιεῖ τοὺς ἀγριωμένους. καὶ ὡς ὁ δήμιος καιρὸς μαλάττει τὴν ἐν τοῖς θυμουμένοις σκληρότητα. ὥς τι ἀληθεύειν τὸ εἰπόντα, ὅτι χρόνος ἰατρὸς θεός.

Τὸ δὲ τῇδε εἴη ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοι. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔρχοιτο. δῆλον γὰρ ὅτι ἐστὶν ἐνεστὼς εἶμι τὸ πορεύομαι, οὗ καὶ χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς προδεδήλωται, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἰὸν, ὅθεν ἡ μετοχὴ ἰὼν ἐκ τοῦ τοιούτου δὲ εἶμι. καὶ ἦεν ὑπερσυντελικὸς ἀντὶ τοῦ ἦλθον ὡς καὶ αὐτὸ προπαραδέδοται. καθὰ καὶ ἐκ τοῦ εἴδω, τὸ ἤδειν ὅ ἐστιν ἠπιστάμην. ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον μὲν εἴη, δυσκόλως ἂν λογισθείη εὐκτικόν. ἔστι γὰρ μάλιστα ἐνεστῶτος θέματος καὶ σημαίνει τὸ ἔρχεται. κρεῖττον δὲ κανονίσαι αὐτὸ ἐκ τοῦ εἶμι ὃ δηλοῖ τὸ πορεύομαι. ὃ καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ εἰρημένου εἴω γίνεται. ἵνα ᾖ ὥσπερ τίθημι τιθείης τεθέντος τεθείη, οὕτω καὶ εἶμι εἷς ἕντος εἴη. Ὅτι θέαν δηλοῖ κέλευσιν τὸ, εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει. ζήτει δὲ τὸ πλεῖστον εἰπεῖν, πρόφρονα θυμὸν, καὶ ἐπίφρονα βουλήν. Ὅτι τὸ ναύσταθμον, νηῶν ἄγυριν λέγει, ὅ ἐστιν ἄθροισιν. ἢ ὡς εἰπεῖν, πανήγυριν. φησὶ γάρ. ὡς οἵ γ' ἐν νηῶν ἀγύρει μήτηρ τε καὶ υἱὸς, πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον. ταυτὸν δὲ νηῶν ἄγυριν εἰπεῖν καὶ ἀγῶνα. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, νηῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα.

Ὅτι ζήτει τοῦ μεσίτου τὸ μὴ θέλειν ζημιοῦν τὸν φίλον διὰ φιλίαν ἑτέρου. Ζεὺς γοῦν ὁ ἀμειλικὸς, κελεύει τὸν πρίαμον δῶρα φέρειν ἀχιλλεῖ, ἅκοι θυμὸν ἰήνῃ, ὡς εἴρηται ἄγειν εὐφράνῃ. ἀπὸ τοῦ ἰαίνω τὸ διαχέω. οὐ γὰρ εἰ καὶ μέγας τὸ κράτος ὁ μισθὸς, οὐκ ἔχει ζημιῶσαι τὸν ἀχιλλέα διὰ τὸν πρίαμον. Ὅτι προεκτίθεται διὰ τοῦ διὸς ὁ ποιητὴς, ὡς χρὴ τὸν πρίαμον εἰς ἀχιλλέως ἀπελθεῖν, οἶον, τουτέστι μόνον. ὃ καὶ αὐτὸς περιφραστικῶς ἐρ-

Βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα λιποῦσ' ἕδος οὐλύμποιο,
Ἄγγειλον Πριάμῳ μεγαλήτορι ἴλιον εἴσω
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ.
Οἶον. μὴ δέ τις ἄλλος ἅμα τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὔτροχον. ἠδὲ καὶ αὖτις,
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μὴ δέ τι οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μὴ δέ τι τάρβος.
Τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν ἀργειφόντην.
Ὃς ἄξει εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.

Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.

μήνυσιν, φησί. μὴ δέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ. κῆρυξ τίς οἱ ἕποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν εὔτροχον, καὶ ἑξῆς. οὕτω γὰρ ἔοικεν δέον εἶναι ὁ ποιητὴς, ἐπεὶ μηδεμία χρεία ἦν πλειόνων τῷ Πριάμῳ εἰς ἔργον ἀπιόντι. ἔνθα εἰ μὴ καὶ γέρων ἦν καὶ λύτρα ἦγεν, ἔδει πεζῇ αὐτὸν ἀπελθεῖν, ὡς ἂν καὶ λάθῃ τοὺς ἑλληνικοὺς φύλακας. διὸ ἅρμα μὲν ζεύγνυσιν ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ ἵπποις ἄτερ ἡνιόχου. ταλαεργοὺς δὲ ἡμιόνους ὑπὸ ἅμαξαν ἄγειν ἐνταῦθα κελεύει τοῖς υἱοῖς. εὔτροχον ἡμιονείην ἣν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐρεῖ καὶ ἀπήνην τὴν ἀνάκυκλον, ὅ ἐστι περίτροχον καὶ καλήν. πρωτοπαγέα. εὐξέστην. ὁ μόνος κῆρυξ ἕπεται, νῦν μὲν λύτρα φερούσῃ. ὕστερον δὲ νεκροφορούσῃ. Ἰστέον δὲ ὅτι ὧδε μὲν τὸ τίς φύσει βραχὺ ὂν, ἐκτείνεται ἄλλως πολυτρόπως λόγῳ κοινῆς συλλαβῆς. μετ' ὀλίγα δὲ ἐν τῷ, κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο, θέσει μακρὸν ἰσοδυνάμως γίνεται. Ἐπιστέον καὶ ὅτι τὸ γεραίτερος, ἀφοβίας ἐστὶ τῷ γέροντι Πριάμῳ. ὁ γὰρ γέρων μὲν ἐκεῖνος, παραγγέλλεται δὲ καὶ γεραίτερον προσλαβέσθαι ἡνίοχον, οὐδαμῶς ἄρα κίνδυνος ἔσται αὐτῷ ἐκ τοῦ γηραιοῦ δὲ, ὁ γεραίτερος, συγκοπεὶς ἐκ τοῦ γεραιότερος. οὐδέ πω γὰρ ἐκ τοῦ γέρων γέγονε. μνηστέον δ' ἐνταῦθα, καὶ ὅτι γέρων, οὐ μόνον ἡλικίας ὄνομα τῆς κατ' ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ἀκάνθης ἐπάνθημα κατὰ τὸν Δειπνοσοφιστήν. ἐφ' ᾧ καὶ αἴνιγμα ἦν τὸ, ἐὰν γέρων ᾖ, ἄπτερος ὤν, κοῦφον πέτεται. διὸ καὶ χαίρουσιν αὐτῷ παῖδες, φυσῶντες ὡς πέτηται. ὁ δὲ τοιοῦτος γέρων, ἀστέας καὶ πάππος ἐκλήθη, λευκῆς γέρφον ἀκάνθης ὢν κατὰ τὸν Ἄρατον. καὶ ἦν ὡς τοιούτῳ χαρίεσσα εὐτράπελος ὁμωνυμία πρὸς τὸν κατὰ συγγένειαν πάλιον πάππον. ἴσως δὲ καὶ τῆς πρὸς τὸν πάππον ἐξ οὗ τὸ παππάζειν προέγνωσται. οὐκοῦν ὁ τῆς ἀκάνθης γέρων ὁ καὶ πάππος, ἐξάνθημα μὲν ἀκάνθης δι' κινάρας καὶ τῆς τοιαύτης, διασαφηνιστικῶς λέγεται. λευκῆς δὲ γέρφον ἀκάνθης, δεικτικῶς, ἐν οἷς τὸ γέρφον, ἐκ τοῦ γέρος γίνεται οὐδετέρου ἑνικοῦ ὀνόματος, ὁμοίως τῷ, κῦτος κύτεος. κῦδος κύδεος. καὶ τοῖς τοιούτοις.

Ὅτι ἀσφαλοῦς πομπῆς εἰς ὁδὸν, δηλωτικὸν τὸ, μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσί, μηδέ τι τάρβος. τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν. εἰ δὲ καὶ λόγος εἴη ὁ τῆς ὁδοῦ προάγων, εἰπεῖν ἁρμόσει καὶ τὸ, ἀργειφόντην, ὃ δηλοῖ τὸν Ἑρμῆν λόγον. ἵνα ᾖ, τοῖον πομπὸν ὀπάσσομεν ἀργειφόντην, ὅς ἄξει ἕως τοῦ δεῖνα. Τὸ δὲ μή οἱ θάνατος μελέτω φρεσίν, ἀλλαχοῦ παραφραστικῶς μηδέ ποι θάνατος καταθύμιος ἔστω φησίν.

Ὅτι ἀγαθοῦ ἐχθροῦ σέμνωμα τὸ, αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην ἤγουν εἰς τὴν σκηνὴν, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει. ἔπαινος δὲ πλείων καὶ φιλοξένου ἀνδρὸς πρὸς Διὸς καὶ αὐτὸ τὸ ἀχιλλέως ῥηθὲν, τὸ, οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων, ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἤγουν ἐπιμελῶς ὡς προγέγραπται, ἱκέτεω ἤγουν ἱκέτου πεφιδήσεται ἀνδρός. καθόλου αἰδοῖοι πανταχοῦ ὥσπερ οἱ ἁπλῶς ξένοι, οὕτω καὶ οἱ ἱκέται. ὁποῖος ἔσται καὶ ὁ Πρίαμος τῷ ἀχιλλεῖ. ἐνταῦθα δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, διέλαβεν ὁ ποιητὴς, διὰ τριχῶν, ὅθεν ἔρχονται εἰς τὸ ἀδικεῖν ἄνθρωποι. ἢ γὰρ δι' ἀξυνεσίαν ὃ δηλοῦται διὰ τοῦ ἄφρων. ἢ ἀκόντως, ὃ δηλοῖ Ὅμηρος διὰ τοῦ ἄσκοπος, ὃ σημαίνει τὸν μὴ τοῦ συμφέροντος προνοούμενον κατὰ τὸν εὔσκοπον Ἑρμῆν. ἢ ἑκουσίως, ὃ διὰ τοῦ ἀλιτήμων ἐδήλωσεν. ἀλιτήμων γὰρ, ὁ ἑκουσίως ἁμαρτάνων τοῦ δέοντος. ζητεῖ δὲ τὸ ἀλιτήμων, ἀντὶ τοῦ ἀλιτάνοντος. διὸ καὶ ἐπάγει. ἀλλὰ μάλα ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται. τίς δὲ ἡ φειδὼ αὕτη; οὔτ' αὐτός φησι κτενέει, καὶ τοὺς ἄλλους κωλύσει. προσαναφώνησις δὲ ὁμηρικὴ καὶ αὐτό. προεκτεθεῖσα μηδὲν δεινὸν πρὸς ἀχιλλέως τὸν Πρίαμον πείσεσθαι. κάλλους δὲ σχῆμα ἡ κατὰ ἄρσιν καὶ θέσιν φράσις ἐν τῷ, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους ἐρύξει. τὸ γὰρ κοινὸν ἦν, οὔτ' αὐτὸς κτενέει, οὔτ' ἄλλον ἐάσει.

Ὣς ἔφατ'. ὦρτο δ' Ἶρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα:
Ἷξεν δ' ἐς Πριάμοιο, κίχεν δ' ἐνοπήν τε γόον τε.
Παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφικαθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
Δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον. ὁ δ' ἐν μέσοισι γεραιὸς,
Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. ἀμφὶ δὲ πολλὴ
Κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος.
Τήν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἑῇσι,
Θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὀδύροντο.
Τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
Χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.

Ὅτι διασκευάζων Ὅμηρος τὸ ἐν τῇ πόλει πένθος ἐπὶ Ἕκτορι, φησὶν, ὡς ἡ Ἶρις ἐλθοῦσα ἐς Πριάμοιο, κίχεν ἤγουν εὗρεν ἐνοπήν τε γόον τε. παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφικαθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς, δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον. ὁ δ' ἐν μέσοισι γεραιὸς ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. ἀμφὶ δὲ πολλὴ κόπρος ἦν κεφαλῇ τε καὶ αὐχένι τοῖο γέροντος. τὴν ῥα, ἤγουν ἣν δὴ κυλινδόμενος καταμή-

Στῆ δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἠδὲ προσηύδα,
Τυτθὸν φθεγξαμένη. τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα.

σατο χερσὶν ἑῇσι. θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νυοὶ ὠδύροντο. τῶν μιμνησκόμεναι οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ χερσὶν ὑπ' ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες. Καὶ σημείωσαι θρῆνον ἕτερον, ἕκτορα πρόφασιν. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, πάτροκλον πρόφασιν. οὐ γὰρ ἐπὶ ἕκτορι, ἀλλὰ τοῖς πολλοῖς καὶ ἐσθλοῖς τοῖς ἑαυτῶν δηλαδὴ, ἔκλαιον αἱ γυναῖκες. Ὅρα δὲ τὸ ἔφυρον ἐνταῦθα, ὡς γὰρ χεῖλη αἵματι φύρεται, οὕτω καὶ εἵματα δάκρυσιν. οὐ πάνυ δὲ πολὺ ἐνταῦθα τὸ δάκρυον, καθάπερ ὅπου καὶ ψάμαθοι δεύοντο. Τὸ δὲ ἐντυπὰς, ἀντὶ τοῦ ἐντυπωδῶς καὶ δὴ ἐντετυπωμένως τοῦ ἱματίου. ὥς τι διὰ αὐτοῦ, σώματος μόνον τύπον φαίνεσθαι. καὶ διὰ τοῦ σκέποντος, ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. ἕτεροι δὲ οὕτω συντόμως φράζουσιν. ἐντυπὰς ἐν χρῷ. ἐντετυπωμένως ἐν ἱματίῳ, ὥς τι διὰ αὐτοῦ βλέπειν. ἔστι δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐπίρρημα ποιότητος τὸ ἐντυπάς. τοῦ τόνου. ὡς ἑκάς. ἀνδρακάς. κεκάλυπτο δὲ οὕτως ὁ γέρων, τάχα μὲν καὶ ἐπεὶ ἄϋπνος ἦν ἀφ' οὗ ἕκτωρ τέθνηκε. μάλιστα δὲ διὰ τὸ πένθος οὕτω διάκειται. ὑπερβολὴν γὰρ φασὶ πένθους ἀξίαν οὐχ εὑρίσκων ὁ ποιητὴς τῷ γέροντι περιθεῖναι, καλύπτει αὐτόν. καὶ οὐ μόνον σιγῶντα ποιεῖ, ἀλλὰ καὶ μηδὲ βλεπόμενον. ἐντεῦθέν φασιν ὁ σικυώνιος γραφεὺς σημάνθας τὴν ἐν αὐλίδι γράφων σφαγὴν τῆς ἰφιγενείας, ἐκάλυψε τὸν ἀγαμέμνονα. ὅπερ καὶ αἰσχύλος μιμησάμενος, τὴν τε νιόβην καὶ ἄλλα πρόσωπα ὁμοίως ἐσχημάτισε. σκωπτόμενος μὲν ὑπὸ τοῦ κωμικοῦ, ἐπαινούμενος δὲ ἄλλως, διὰ τὸ τῆς μιμήσεως ἀξιόχρεον. οὐ γὰρ μόνον βλέπεσθαι ἀπαξιοῖ ὁ ἐν ἄκρᾳ θλίψει, ἀλλ' οὐδὲ βλέπει, ὡς οἷα νύκτερον βίον αἱρούμενος ἢ καὶ ὑπόγαιον. διὸ καὶ τῇ κεφαλῇ κόπρος ἐπαμᾶται τῷ γέροντι πρὸς τύπον ἐπιταφίου κόνεως, καὶ οὐδὲ αὐτὸ, αἱρετὸν τοῖς πλείοσι. Τὸ δὲ τοῖο γέροντος, ἢ τούτου τοῦ γέροντος, ἢ μᾶλλον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ γέροντος. ἵνα ᾖ ἄρθρον τὸ τοῖο καὶ μὴ ἀντωνυμία. Τὸ δὲ καταμήσατο χερσὶν. ἀντὶ τοῦ συνῆξε ταῖς δραξὶ, κατὰ μίμησιν τῶν ἀμώντων. Ἴσιον δὲ τοῦ ὁμήρου ἐφ' ὅσον ἐχρῆν διασκευάσαι τὸ κατὰ πρίαμον πάθος, οἱ μεθ' ὅμηρον, καὶ κείρουσιν αὐτόν. ὅθεν καὶ πριαμωθῆναι, τὸ ξυρηθῆναι. ἣν δέ φασι σκῶμμα. ἐπεὶ ὁ τραγικὸς πρίαμος ξυρίας εἰσήχθη. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ τοιοῦτον, συνήθες εἶναι τοῖς παλαιοῖς. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, διαπότου κεκαρμένου.

Θάρσει δαρδανίδη Πρίαμε φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει.
Οὐ μὲν γάρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω,
Ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
Ὃς σεῦ ἄνευθεν ἐὼν, μέγα κήδεται ἠδ' ἐλεαίρει.
Λύσασθαί σ' ἐκέλευσεν ὀλύμπιος ἕκτορα δῖον.
Δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ
Οἶον. μηδέ τις ἄλλος ἅμα τρώων ἴτω ἀνήρ.
Κῆρυξ τίς τοι ἕποιτο γεραίτερος. ὅς κ' ἰθύνοι
Ἡμιόνους καὶ ἄμαξαν ἐΰτροχον, ἠδὲ καὶ αὖτις
Νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστυ τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.
Μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος.
Τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἅμ' ἕψεται ἀργειφόντης.
Ὅς σ' ἄξει, εἵως κεν ἄγων Ἀχιλῆϊ πελάσσῃ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγῃσιν ἔσω κλισίην Ἀχιλῆος,
Οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπό τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.
Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως ἱκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.
Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα ἶρις.

Ὅτι ἶρις μὲν λαλεῖ πρὸς πρίαμον. τυτθὸν φθεγξαμένη ὡς μὴ καταπλήξῃ τὸν ἐντυπὰς καθήμενον. τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. τοιοῦτον γὰρ ψυχὴ προπεπονθυῖα, εὐθορύβητος καὶ ἐν τοῖς τυχοῦσιν οὖσα, τὸν δὲ ἶρις, θαρσοποιεῖ. θάρσει δαρδανίδη φρεσὶ μηδέ τι τάρβει. οὐ μὲν γάρ τι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τόδ' ἱκάνω, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα, ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ κεῖται, ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Καὶ ὅρα διὰ ἕτερον τὸ κακοσσόμενος, καὶ ἕτερον τὸ κακὸν ὀσσομένη. ἐκεῖνο μὲν γὰρ τί δηλοῖ, προδεδήλωται. Τὸ δὲ κακὸν ὀσσομένη, ἀντὶ τοῦ, προλέγουσα κακόν. Σημείωσαι δ' ἐνταῦθα, ὅτι τὰ γυῖα πολλάκις τὰ καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα ἔφη, καὶ διὰ ἐν ἄλλοις ἡ λέξις, ἐπὶ ποδῶν ἰδιάζει, καὶ ἔτι ἐπὶ χειρῶν μόνον. ὅτι καὶ ἐγγυαλίζειν νοεῖται τὸ ἐπὶ χεῖρα καὶ ἐν χερσὶ διδόναι. καὶ ἡ ἐγγύη γίνεται. ἐγγύοις δ' ἐστὶ χερσὶ τιθεῖσα τὸ πρᾶγμα τῷ δεχομένῳ τὴν ἐγγύην. καὶ οὕτως ὀχυρὸν ποιοῦσα τὸ συνάλλαγμα ὡς εἰ καὶ ἐνέχυρα ἐκεῖνος ἐχειρίζετο. καὶ ὅτι ἡ τῆς ἴριδος εἰς τὸν πρίαμον πάροδος, ἀγγελίας συνήθως δηλοῖ, δηλώσασα τῷ γέροντι βασιλεῖ ὅτι ὡς εἰκὸς ὁ ἀχιλλεὺς ὑπομαλαχθεὶς ἕτοιμος λύσασθαι δῶρα τὸν ἕκτορα. διὸ καὶ ὁ γέρων κατὰ τὴν τοιαύτην ἀγγελίαν, πείθεται τὰ εἰρησόμενα ἐν τοῖς ἑξῆς. καὶ

ἔστιν ἐνταῦθα λογίσασθαι ὅτι τὸ, οὐδ᾽ ἀπέλυσεν Ἕκτορα ὁ Ἀχιλλεὺς, ὁ φθάσας ὁ Ζεὺς ἠπείσατο ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ, προσαναφώνησίς ἐστιν ἐμφαίνουσα ὡς μικρὸν ὅσον λελύσεται ὁ Ἕκτωρ ὑπ᾽ Ἀχιλλέως. αἰτίαν ἔχοντος ὅτι μὴ πάλαι φθάσας, τοῦτο ἐποίησεν.

Αὐτὰρ ὅγ᾽, υἷας ἄμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην
Ὁπλίσαι ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ᾽ αὐτῆς.
Αὐτὸς δ᾽ ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα,
Κέδρινον, ὑψόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει.
Ἐς δ᾽ ἄλοχον Ἑκάβην ἐκαλέσσατο φώνησέν τε.
Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε
Λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ᾽ ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
Δῶρα δ᾽ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τάκε θυμὸν ἰήνῃ.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι;
Αἰνῶς γάρ μ᾽ αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Κεῖσ᾽ ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.
Ὡς φάτο. κώκυσεν δὲ γυνὴ καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Ὤμοι, πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ᾽ ᾗς τὸ πάρος περ
Ἔκλε᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους ξείνους ἠδ᾽ οἷσιν ἀνάσσεις;
Πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Εἰ γάρ σ᾽ αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ᾽ ἐλεήσει,
Οὐδέ τι σ᾽ αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν
Ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ᾽ ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτὴ,
Ἀργίποδας κύνας ἆσαι ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
Ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ. τοῦ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι
Ἐσθέμεναι προσφῦσα. τότ᾽ ἄντιτα ἔργα γένοιτο
Παιδὸς ἐμοῦ, ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα,
Ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
Ἑσταότ᾽, οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ᾽ ἀλεωρῆς.

Ὅτι ἐν τῷ ἄμαξαν ὁπλίσαι ἠνώγει ἐΰτροχον ὡς εἴρηται ἡμιονείην. πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ᾽ αὐτῆς, ὁπλίσαι μὲν λέγει συνήθως, τὸ εὐτρεπίσαι. πείρινθα δὲ, τὸ πλινθίον τὸ ἄνω τῆς ἁμάξης ὅπου τὰ φορτία ἐπιτίθεται. ὃ καὶ ὑπερτερία λέγεται, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι τοῦ ἄξονος. οἱ δὲ παλαιοὶ οὕτω φασί. πείρινθα, τὸ τετράγωνον πλινθίον τὸ ἄνω περιδούμενον ταῖς ἁμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ ῥιπῶν. ῥίπας δὲ οἱ τῆς οἰσύας λέγουσι. ὥς τι εἶναι ῥίπινθα. καὶ μεταθέσει καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, πείρινθα. ὁ δὲ Ξενοφῶν, κάνναθρον αὐτὸ φησί. κάννη γὰρ, ἡ ψίαθος. πλέγμα δὲ καὶ αὐτὸ ψιαθῶδες συνέχειν φέρτον ἰσχύον. δύναται δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ περιθεῖν γίνεσθαι, ἀφ᾽ οὗ καὶ ὁ Πειρίθους. ἢ ἀπὸ τοῦ πέρας εἶναι τοῦ κατὰ τὰς ἁμάξας ὕψους. περὶ δὲ τῆς τοιαύτης λέξεως κεῖταί τι καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

Ὅτι ἐς τὸν πελέμενον θάλαμον, κηώεντα κέδρινον ὑψόροφον λέγει, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, ἤγουν πολλὰ ἐχώρει κειμήλια γλήνης ἄξια. γλήνη δέ φασιν, οὐ μόνον ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη ἤτοι ἡ πρόσοψις, ἀλλὰ καὶ κυρίως μελισσῶν, καὶ παίγνιον. οἱ δὲ τὸ οὐδαμῶς ἄξιον. ὡς δὲ καὶ διὰ τοῦ ι γλίνη εὕρηταί που ὁ ῥύπος ὅ ἐστι γλοιὸς, ἕτεροι δηλοῦσιν. ἄλλοι δὲ γλήνεα ἑρμηνεύουσι, τὰ ποικίλα. οἱ δέ τινες ζῶδια, καθάπου ὑποδηλοῦται καὶ ἐν τῷ, ζύγλωα μορόεντα. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ἄλλοι τῶν ποιητῶν, τοὺς τῶν βασιλέων οἴκους ἐκ κέδρων ποιοῦσι διὰ τὸ τοῦ δένδρου ἄσηπτον καὶ εὐῶδες. ὅθεν καὶ κεδρωταὶ παστάδες παρά τισι. ἡ δὲ ὕστερον πολυτέλεια, οὔπω τότε ἦν. τὰ μέν τοι τοῦ Μενελάου, εἶχόν τι τῆς μεταγενεστέρας πολυτελείας ὡς ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ φαίνεται. Τοῦ δὲ κεχάνδει, ἔστι καὶ μετοχὴ τὸ, κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλά. φαίνεται δ᾽ ἐκ τούτων, ὅτι ἐν τῷ, ἧκε δ᾽ ὃ κέχαδε στῆθος χόλον, ἔχαδε δεῖ γράφειν ὡς δεύτερον ἀόριστον. εἰ δ᾽ ἦν κέχαδεν, ὤφειλε καὶ αὐτὸ εἶναι διὰ τοῦ ν κέχανδε, καὶ γενέσθαι ὑπερσυντέλικον κεχάνδει. Τὸ δὲ γλήνεα. ζητητέον εἴτε γλῆνος ἡ εὐθεῖα, εἴτε μᾶλλον γλήνεον καὶ ἰωνικῶς γλήνεον, ὡς δαιδάλεον δαιδάλιον. καὶ κήλεον κήλιον. τὸ δ᾽ ὅμοιον ζητητέον καὶ περὶ τοῦ, δήνεα τὰ βουλεύματα. Ὅτι κοινοῦται τῇ Ἑκάβῃ ὁ γέρων Πρίαμος τὰ περὶ τῆς λύσεως τοῦ νεκροῦ Ἕκτορος. καὶ ἔστιν ὡς καὶ οἱ παλαιοί φασιν, ἀνθρώπινον τὸ ἀνατίθεσθαι τὸ πρᾶγμα γυναικὶ κοινωνῷ τῶν παθημάτων. καὶ αὐτὸς μὲν, ἤδη κέκρικε τὸ ποιητέον. ἐρωτᾷ δὲ ὅμως εἰ καὶ αὐτὴ ἐπὶ τοῖς δεδογμένοις σύμψηφός ἐστιν. ἡ δὲ πενθεῖ μὲν καὶ τὸν υἱόν. ἀδύνατος δὲ νομίζουσα ἐκεῖνον κομίσασθαι, κωλύει τὴν ὁδὸν, ἵνα μὴ προσαποβάληται καὶ Πρίαμον. ὁ δ᾽ οὐ πείθεται, κρίνας καθάπαξ ὃ ποιήσει ὡς ὁ Ζεὺς ἐκέλευσεν, ὁ παρ᾽ αὐ-

τῷ δηλαδὴ νοῦς. ἔοικε δὲ καὶ ὡς ἡ Ἶρις ἐδήλωσε, φήμη τις δηλαδὴ ἀγγείλασα ὡς εἰκός, ὅτι δῶρα λαβὼν Ἀχιλλεὺς λύσει τὸν Ἕκτορα. ἔστι δὲ ἡ μὲν ἐρώτησις τῆς γυναικὸς τοιαύτη. ἀλλ᾽ ἄγε μοι τόδε εἰπέ. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι; αἰνῶς γάρ με αὐτήν γε μένος καὶ θυμὸς ἄνωγε κεῖσ᾽ ἰέναι ἐπὶ νῆας ἔσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν, ἤγουν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν στρατόν. καὶ οὕτω μὲν αὐτός. ἡ δὲ γυνὴ ταῦτα μαθοῦσα, κώκυσε, καὶ ὤ μοι φησί. πῇ δή τοι φρένες οἴχονθ᾽ ᾗς τὸ πάρος περ ἔκλεο τουτέστιν ἐδοξάζου ἐπ᾽ ἀνθρώπους ξείνους, ἠδ᾽ οἷσιν ἀνάσσεις; πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς υἱέας ἐξενάριξε; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. εἰ γάρ σ᾽ αἱρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, οὔ σ᾽ ἐλεήσει, οὐδέ τί σ᾽ αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἄνευθεν ἥμενοι ἐν μεγάρῳ. τῷ δ᾽ ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ ὅτε μιν τέκον αὐτή, ἤγουν τῷ δὲ Ἕκτορι, οὕτω πως τὴν ἐκ γενετῆς πεπρωμένην. πῶς οὕτως; ἀργίποδας κύνας ἆσαι ὅ ἐστι κορέσαι, ἑὼν ἀπάνευθε τοκήων ἀνδρὶ πάρα κρατερῷ. τοῦ δ᾽ ἐγὼ μέσον ἧπαρ ἔχοιμι ἐσθιέμεναι προσφῦσα. τότ᾽ ἄντιτα ἔργα γένοιτο παιδὸς ἐμοῦ. ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενόν γε κατέκτα, ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων ἑσταότα. οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ᾽ ἀλεωρῆς. καὶ ἔστιν ὁ τῆς γραὸς λόγος, κεκραμένος ἀποστροφῇ τοῦ ἀνδρός, οἴκτῳ τοῦ παιδός, καὶ χόλῳ κατὰ ἐχθροῦ. Ἔνθα ὅρα ὅτι Ἑκάβη μὲν ὡς καὶ γυνὴ καὶ πρεσβῦτις καὶ μήτηρ ἀγαθοῦ τέκνου, καὶ οὐ μόνον ἀναιρεθέντος, ἀλλὰ καὶ ἀτάφου αἰκιζομένου, εἰ καὶ ἀγριώτερον λαλεῖ καὶ οὐ φαγεῖν ἁπλῶς ἐθέλει ἀλλὰ ἐν παρατάσει ἐσθίειν. καὶ οὐ λαβοῦσα, ἀλλ᾽ αὐτῷ προσφῦσα τὸ στόμα τῷ ἤπατι ὡς εἴ τι σαρκοφάγον θηρίον, εἰ παράδεκτός ἐστιν ὅμως. καὶ ἡ ὑπερβολὴ πιθανή. προείληπται γὰρ ὅτι κατ᾽ αὐτὴν ὑπερπαθής. Ἀχιλλεὺς δὲ εἴπερ φθάσας οὕτως εἶπεν, ἀσύγγνωστος ἂν ἦν. διὸ οὐ τοιαῦτα ἐπὶ τῷ ἐχθρῷ ἐλάλησεν Ἕκτορι. ἀλλ᾽ αὐτὸ τοῦτο εὔξατο, γενέσθαι οἱ ἐπιθυμίαν γεύσασθαι τῶν τοῦ Ἕκτορος σαρκῶν, ὡς μὴ ἔχοντι αὐτὸ δὴ ἐφίεσθαι, καὶ οὐδὲ σαρκῶν ἁπλῶς φαγεῖν ἀλλὰ τῶν ἐντοσθίων κορέσασθαι, ὡς εἴπερ σπλάγχνα ἱερείου ἐπιθυμεῖ φαγεῖν. ἐξ ὧν ἀστείως ὁ κωμικὸς Πλάτων ἔφη κατὰ τὴν τοῦ δήπνου βοτοῦ ἱστορίαν, τὸ, ,ἄγευστος, ἄσπλαγχνος ἀπλάκουντος. ἀλιβάντος, δῆλον ὅτι ὡς κεῖται ἐνθάδε, παρὰ Ἀχιλλέως ἀγριωτέρα ἡ γραῦς αὕτη. ὁ μὲν γὰρ οὐδέν τι πλέον ἑλκυσμοῦ εἰς τὸν Ἕκτορα πλημμελεῖ. σῶον γοῦν ἐκεῖνον ἀπολύσει. αὕτη δὲ ἀναρρῆξαι τὸν ἥρωα ἐθέλει, ὡς ἂν τὰ ἐντὸς αὐτοῦ ἐμφάγοι. μύσος δὲ τοιαύτης κρεωφαγίας ἐν τοῖς ὕστερον, καὶ ἐκ τῶν κατὰ τὸν κακὸν Διονύσιον. οὗ γυναῖκα καὶ τέκνα λαβόντες ὑποχείρια οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί, καὶ ἐνακολασταίνοντες αὐτοῖς, ἐπεὶ τῆς ὕβρεως πλήρεις ἦσαν, κεντοῦντές φασιν ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις ἀνεῖλον. εἶτα τὰ μὲν ὀστᾶ ἐν ὅλμοις κατέκοψαν, καταλείψαντες αὐτῶν τὰς σάρκας. τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι, ἐπηράσαντο τοῖς μὴ γευσαμένοις αὐτῶν. εἰ δὲ δεινὸν καὶ ὁ ἀλλαχοῦ δηλωθεὶς Μελάνθιος ἀλωπεκῆς καὶ ἡ καταπεπίπλωσις, ἀλλὰ τοῦτο θηριωδέστερον διὰ τὴν κρεωβορίαν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὡς ἡ μήτηρ ἐπικρύπτει τὸν τοῦ υἱοῦ ψόγον. ὁ μὲν γὰρ τρὶς περιέδραμε τὴν Ἴλιον φεύγων. ἡ δὲ τοῦτο μὲν σιγᾷ, τοῦ δὲ ὕστερον ἀλιστάστως μέμνηται καθ᾽ ἣν οὐκ ἔτι ἔφυγεν. ἡ δ᾽ αὐτὴ καὶ ἐν τῷ, ἄπιστος ἀνὴρ ὅδε, ψεύδεται. ἀμάρτυρον γὰρ, ἄπιστον εἶναι τὸν Ἀχιλλέα. Τρῶες μέν τοι τοιοῦτοι, καὶ οἱ Πριαμίδαι, καὶ αὐτὸς μάλιστα Ἕκτωρ. ὧν ὑπὲρ λῦσαι τὸν πόλεμον κατὰ τοὺς ὅρκους ὡς προϊστόρηται. ὁ δὲ οὐκ ἐποίησεν οὕτως. ἡ δὲ καὶ εὐχομένη ἔχειν μέσον τὸ τοῦ Ἀχιλλέως ἧπαρ ἐφ᾽ ᾧ ἀπεσθίειν, οὐκ ἂν ἀληθῶς ἀμυνεῖν λέγοι, ἐκεῖνον τὸν μηδὲν τοιοῦτον ἐπὶ τοῦ Ἕκτορος δράσαντα, εὐξάμενον δὲ μόνον ἐπιθυμίαν ἐγγενέσθαι αὐτῷ, ἀποταμνόμενον ὠμὰ κρέα ἔδμεναι τὰ τοῦ Ἕκτορος. εἰκὸς δ᾽ ἄν, τὸ ἐκείνου ὀργίλον στοχαστικῶς χαρακτηρίζουσα ἐξ ἑαυτῆς. Σημείωσαι δὲ ὅτι ὁ καὶ Ἀχιλλεὺς ἐν τοῖς ἑξῆς θαυμάσας τὴν τοῦ γέροντος ὁδόν, ἐρεῖ τινα τῶν τῆς Ἑκάβης ὅθεν τὸ, σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται. καὶ πῶς ἔτλης ἐλθεῖν μόνος εἰς ἄνδρα ὅσοι πολλούς τε καὶ ἐσθλοὺς υἱοὺς ἐξενάριξας; ἰστέον δὲ ὅτι τὸ ἔκλεο τουτέστιν ἐφημίζου. τὸ θέμα κλέω, ἀφ᾽ οὗ τὸ κλεΐζω. χρῆσις δὲ αὐτοῦ σὺν ἄλλοις, ἐν Ὀδυσσείᾳ. ἵνα ἡ ὡς θέω θείω τὸ τρέχω. ὅθεν. θείειν ἀνέμοισιν ὁμοῖοι. οὕτω καὶ κλέω κλείω. Τὸ δὲ ἠδ᾽ οἷσιν ἀνάσσεις, ἐξαλλαγὴν ἐποίησε σχήματος. ἦν γὰρ κοινόν, ἐπ᾽ ἀνθρώπους ξείνους καὶ Τρῶας ὧν δηλαδὴ ἀνάσσει ὁ Πρίαμος. Τὸ δὲ πολέας υἱοὺς, ἐπιτείνει τὴν δυστυχίαν τῇ προσθήκῃ τοῦ, καὶ ἐσθλούς. ὡς δὲ πολύπαις ὁ Πρίαμος, φανεῖται μὲν καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς. ἐνταῦθα δὲ ῥητέον, ὅτι καθὰ ὁ Πρίαμος πολλοὶ δὲ ὕστερον καὶ ἄλλοι, οὕτω πολυγύναιος παραδίδοται καὶ ὁ παλαιὸς Αἰγεύς, τήν τε τοῦ Ὁπλήτου θυγατέρα σχὼν, καὶ τὴν τοῦ Χαλκώδοντος γάμου νόμῳ. πολλαῖς δὲ καὶ ἄλλως χωρὶς γάμων ζυγείς. Αἴθραν τε γὰρ μετ᾽ αὐτὰς ἔλαβεν. εἶτα Μήδειαν. καὶ Θησεὺς δὲ πολλάς, τὰς μὲν ἐξ ἔρωτος, ἃς δ᾽ ἐξ ἁρπαγῆς φασι καὶ νομίμων γάμων, ὡς Ἑλένην. Ἀριάδνην, Ἱππολύτην τὴν Ἀμαζόνα. Φαίδραν τὴν ἐκ Κρήτης. καὶ Φίλιππος δὲ ἐν τοῖς ὕστερον, Φεραίαν μίαν φασὶν ἔγημε γυναῖκα, Νικησίπολιν. ἐξ ἧς αὐτῷ ἐγένετο Θεσσαλονίκη. καὶ Λαρισσαίαν Φίλινναν. ἐξ ἧς ὁ παραδιδόμενος Ἀρριδαῖος. προσεκτήσατο δέ φασι καὶ τὴν ἐκ Μολοττῶν Ὀλυμπιάδα τὴν Ἀλεξάνδρου τοῦ μεγάλου καὶ Κλεοπάτρας μητέρα. δῆλον δὲ ὡς ἐν ἔτι νεότητι τὰς πολλὰς ἔσχε γυναῖκας ὁ νῦν γέρων Πρίαμος. ἄλλως γὰρ κατὰ τὸν ποιητὴν Θέογνιν, οὐ σύμφορος γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι. οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος. οὐδ᾽ ἄγκυραι ἔχουσιν. ἀπορρήξασα δὲ δεσμά, πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. τοῦτο δὲ προσφυὲς καὶ τοῖς κατὰ τὸν γέροντα Τιθωνόν, καὶ τὴν Ἠῶ τὴν ἢ μυθευομένην ἢ κυριωνυμουμένην. μάλιστα δὲ τὴν τοῦ μύθου. οὐδ᾽ αὕτη γὰρ ἀεὶ νεάζουσα, προσήκει ἂν ἐρασθῆναι παμπαλαίῳ. Σιδήρειον δὲ ἦτορ, νῦν μὲν, τὸ στερρόν.

ρόν. οὐ δέος οὐχ ἅπτεται. δηλοῖ δέ πη καὶ τὸ σκληρὸν καὶ ἄτεγκτον ὡς ἀνηλεές. καθὰ καὶ ὁ προγεγραμμένος σιδήρεος θυμός. Τὸ δὲ εἰ γάρ σ' αἱρήσει καὶ ἐσόψεται, σύγχυσιν λογισμοῦ δηλοῖ κατὰ προθυστέρου σχηματισμῷ. πρῶτον γὰρ φύσει τὸ ἐσόψεται, εἶτα τὸ αἱρήσει. Τὸ δὲ οὔ σ' ἐλεήσει οὐδ' αἰδέσεται, καὶ Ἕκτωρ προλαβὼν εἶπε περὶ αὐτοῦ. Τὸ δὲ γεινομένῳ ἐφ' ἑρμηνεύων, ἐπάγει τό, ὅτε μιν τέκον αὐτή. Τὸ δὲ κλῶσμα τοῦ λίνου τῆς μοίρας τί πη δηλοῖ, ἀλλαχοῦ γέγραπται. Τὸ δὲ ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων, γυναικὸς βούλεται κωλῦσαι τῆς ὁδοῦ τὸν γέροντα. εἰ γὰρ μεμοίραται ὀλέσθαι τὸν υἱὸν ἀπάνευθε τῶν αὐτοῦ, οὐδ' ἄρα ἐκείνους χρὴ ἀπελθεῖν ἔνθα ἐκεῖνος κεῖται. Κρατερὸς δ' ἐνταῦθα, οὐχ οὕτως εἰς ἔπαινον, ὅσον μάλιστα εἰς ψόγον ὡς ἐπὶ βιαίου. Τὸ δὲ προσφῦσα, ὅμοιόν ἐστι τῷ ἐμφῦσα, ὅ ἐστιν ἐμπλακεῖσα. μᾶλλον δὲ ἐμφατικώτερον ἐκείνου εἰς ἐπιτεταμένην ἐμπλοκήν. Τὸ δὲ ἄντιτα ἔργα παιδὸς ἐμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἀντίποινα, ἀντιτιμώρητα. ἀντίσηκα τοῦ Ἕκτορος φόνου. καὶ ἔστι χρήσιμον εἰς τό, τρεῖς ἑνὸς ἀντιπεφάσθαι. Καὶ ὅρα τὴν ἀντιποίνωσιν. οὐ γὰρ ἀξιόχρεων ἡγεῖταί φασιν, ἀντιθανεῖν τὸν τοῦ ἐχθροῦ φονέα ἡ μήτηρ εἰ μὴ καὶ τῶν σαρκῶν αὐτοῦ ἐμφάγοι. Τὸ δὲ ἐπεὶ οὔ ἑ κακιζόμενον κατέκτα, αἱ κοιναὶ ἤγουν αἱ πλείους ἐκδόσεις, γράφουσιν, ἐπεὶ οὔ τι κακιζόμενον. δηλοῖ δὲ ὅτι οὐχ ὁ τυχὼν ἦν, οὐδὲ γύνις. πῶς γὰρ τοιοῦτος ὁ πρὸ τῶν πολιτῶν μόνος ἑστώς; αὔξεται οὖν φασι τὸ πάθος, εἰ ἀναξίως ὕβρισται δέον ἂν μὴ οὕτω παθεῖν. ταῦτα δέ πως καὶ Πρίαμος ἐρεῖ πρὸς Ἀχιλλέα πεφεισμένως μέντοι, ἐν τῷ, τὸν δέ, σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης. Τὸ δὲ πρὸ Τρώων καὶ ἑξῆς, εἰ γράφεται πρὸς Τρώων, φέρεται γὰρ καὶ τοιαύτη γραφή, δηλοῖ τὸ ἔμπροσθεν ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Τὸ δὲ βαθύκολπον ὅτι ἐπὶ βαρβάρων τίθησιν ὁ ποιητής, προγέγραπται. Τὴν δὲ ἀλεωρὴν διαστέλλει τοῦ φόβου, ἐπεὶ ὁ μέν, φυγὴν δηλοῖ. ἀλεωρὴ δέ, ἡ κατ' ἐπιτηδειότητα ἔκκλισίς ἐστι κατὰ τό, ἔγχος ἐμὸν ἀλέασθαι. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ὁ γέρων λαλεῖν τῇ Ἑκάβῃ ἀρξάμενος, δαιμονίην ἐκείνην αὐτίκα προσεῖπεν ὅ ἐστι δυστυχῆ. εἰπών. δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθεν.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ. οὐδέ με πείσεις.
Εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
Ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες,
Ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον.
Νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην.
Εἶμι. καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
Τεθνάμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων,
Βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς
Ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην.
Ἦ. καὶ φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγεν.
Ἔνθεν, δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους.
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. τόσσους δὲ τάπητας:
Τόσσα δὲ φάρεα καλά. τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
Χρυσοῦ δὲ στήσας, ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα.
Ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας.
Ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὅ οἱ Θρῆκες πόρον ἄνδρες
Ἐξεσίην ἐλθόντι, μέγα κτέρας. οὐδέ νυ τοῦ περ
Φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
Λύσασθαι φίλον υἱόν. ὁ δέ, Τρῶας μὲν ἅπαντας
Αἰθούσης ἀπέεργεν ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων.
Ἔρρετε λωβητῆρες, ἐλεγχέες. οὔ νυ καὶ ὑμῖν
Οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες;
Ἦ οὔνεσθ' ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε
Παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες:

Ὅτι ὁ διὰ θεῖον θάρρος μὴ πειθόμενος τῇ εἰς ἀγαθὸν ἔργον κωλυούσῃ, ἐρεῖ ἄν. μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι, κατερύκανε. μηδέ μοι ὄρνις ἐν μεγάροις κακὸς πέλευ. οὐδέ με πείσεις. εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευε, ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον. νῦν δ' αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ καὶ ἐσέδρακον ἄντην, ἤγουν καὶ αὐτοπρόσωπον εἶδον. εἶμι. καὶ οὐχ ἅλιον ἔπος ἔσεται. ἢ οὐχ ἄλλη ὁδὸς ἔσεται. Πρίαμος δέ φησι ταῦτα πρὸς Ἑκάβην. ἐπάγει, καὶ ὅτι εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν, βούλομαι. αὐτίκα γάρ με κατακτείνειεν Ἀχιλλεὺς ἀγκὰς ἑλόντ' ἐμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἐξ ἔρον εἵην, ἕως ἐπειδὰν ἐκπληρώσωμεν τὸν τοῦ κλαίειν ἔρωτα. καθ' ὁμοιότητα τοῦ, ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. διὸ καὶ δασύνεται τὸ εἵην ὡς ἐκεῖ τὸ ἕντο. καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ τὸ ἕντων ἐν τῷ, ἐξ ἔρον ἕντο. ὁ δὲ γέρων καὶ μεταξὺ τό, εἰ γάρ τίς με ἄλλος ἐκέλευσεν, ἑρμηνεύων τίς ἂν ὁ ἄλλος, ἐπάγει. οἷοι, μᾶλλον δέ, ἢ οἳ μάντιές εἰσι. θυοσκόοι, ἢ ἱερεῖς. προσθεὶς μὲν καὶ νῦν ὡς καὶ

ῬΗΐτεροι γὰρ μᾶλλον ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε
Κείνου τεθνειῶτος ἐναιρέμεν. αὐτὰρ ἔγωγε,
Πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραϊζομένην τε
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον ἄϊδος εἴσω.
Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δίεπ' ἀνέρας. οἱ δ' ἴσαν ἔξω,
Σπερχομένοιο γέροντος. ὃ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα
Νεικείων. Ἕλενόν τε, Πάριν τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
Γάμμονά τ' Ἀντίφονόν τε, βοὴν ἀγαθόν τε Πολίτην.
Δηΐφοβόν τε, καὶ Ἱππόθοον, καὶ Δῖον ἀγαυόν.
Ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας, ἐκέλευε.
Σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα, κατηφόνες. αἴθ' ἅμα πάντες
Ἕκτορος ὠφέλετ' ἀντί, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι.
Ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ. τῶν δ' οὔ τινά φημι λελεῖφθαι.
Μήστορά τ' ἀντίθεον, καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην.
Ἕκτορά θ' ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν. οὐδὲ ἐῴκει
Ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο.
Τοὺς μὲν ἀπώλεσ' ἄρης, τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται.
Ψεῦσταί τ', ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι.
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.
Οὐκ ἂν δή μοι ἄμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,
Ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

ἐν τῇ α ῥαψῳδίᾳ, τὸ γενικὸν τὸ, μάντεις ἐπαγαγὼν δὲ τὰ εἴδη, τὸ ἱερεῖς, καὶ τὸ θυοσκόοι. ὅπερ ἐκεῖ οὐκ ἐξεφώνησεν. ἕτερον εἶδος εἰπὼν τὸν ὀνειροπόλον. Εἰσὶ δὲ θυοσκόοι μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς καὶ ἡ ὀδυσσεία δηλοῖ καὶ ἡ ὀδυσσεία, οἱ διὰ τῶν ἐπιθυμιωμένων μαντευόμενοι. οἱ καὶ ἐμπυροσκόποι, καὶ λιβανομάντεις. Ἱερεῖς δὲ οἱ διὰ σπλάγχνων. θύη μὲν γάρ φασι, τὰ θυμιάματα. ἱερὰ δὲ τὰ σπλάγχνα. καὶ ταῦτα μὲν οὕτως. Τὸ δὲ μή μοι ὄρνις κακὸς πέλευ ἤγουν πέλε ὅ ἐστι γίνου. καὶ παροιμιακῶς λέγεται. ἐν ἴσῳ τῷ, κακὸς οἰωνός. Ὅτι δὲ πᾶν σύμβολον μέλλοντος, ὄρνις ὡς ἀπὸ μέρους ἐλέγετο, καὶ ὁ κακὸς ἐν ὄρνισι δηλοῖ σαφέστατα. ὄρνις δὲ κακὸς ἡ ἑκάβη τῷ ἀνδρί, διότι δυσφημεῖ καὶ κλαίει ἀπιόντος λύσασθαι τὸν υἱόν. ὅπερ ἐν τῷ περὶ ὀλολυγῆς λόγῳ, ἀπαίσιον εἶναι δεδήλωται. Τὸ δὲ ψεῦδός κεν φαῖμεν καὶ ἑξῆς φασὶν οἱ παλαιοὶ ἐνταῦθα μᾶλλον οἰκεῖον εἶναι ῥηθῆναι, ἤπερ ἐν τῇ β ῥαψῳδίᾳ. ἐκεῖ μὲν γάρ, ὁ στίχος εἶχεν ἀπορίαν. ἐνταῦθα δὲ ἀσφαλὴς ἡ ἔννοια. οὐ γὰρ οὕτω πειστέον ἱερεῦσιν ὡς θεῷ αὐτῷ. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ θαρρεῖ ὅμως ὁ γέρων μὴ ἂν παθεῖν τι κακόν, ὅμως ἵνα παύσῃ τὴν ἑκάβην, φησὶν ἀποπειραστικῶς ὡς εἰ καί με χρὴ θανεῖν, βούλομαι ἀγκὰς ἑλὼν ἐμὸν υἱὸν καὶ ἑξῆς. οὐχ ἁπλῶς ἀποφαινόμενος ὁ γέρων, ἀλλ' εὐξάμενος οὕτω παθεῖν. καὶ ἔστι τὸ σχῆμα τοῦ λόγου ὅμοιόν τι τῷ, ἰδόντα με καὶ λίποι αἰών. Ἐν τούτοις δὲ ὅρα καὶ τὸ, ἐμὸν υἱόν, δριμέως πρὸς ἐντροπὴν τῆς ἑκάβης ῥηθέν. αὐτῆς γὰρ οὐκ ἂν εἴη τῆς κωλυούσης τὰ εἰς ἐκεῖνον τιμήν. καὶ οὕτω μὲν ἐνταῦθα. ποιῶν δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἀ-προσωπευόμενον, ἀπροσοικειοῖ πως ἑαυτῷ. εἰπὼν ἐκεῖνον ἐκ θεοῦ εἶναι. οὐχ ἁπλῶς μέν τοι, ἀλλ' ἐοικέναι. Τὸ δὲ εἶμι, ἀσυνδέτως εἰπὼν ὁ γέρων, ἐμφαίνει ὡς αὐτίκα ὁρμᾶται. διὸ καὶ τὴν φράσιν τῷ ἔργῳ συνετρόχασεν. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ ἀγκάς, καὶ ἐνταῦθα συνίσταται κατὰ τὴν λέγουσαν, εἴτε ὄνομά ἐστιν, εἴτε ἐπίρρημα. Ὅτι τὸ ἀνοῖξαι κιβώτια, οὕτω φράζει. φωριαμῶν ἐπιθήματα κάλ' ἀνέῳγε. λέγει δὲ ἐπιθήματα, τὰ πώματα ἤτοι τὰ σκεπάσματα. παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι τὸ κλεῖσαι. κατὰ τὸ ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἠδ' ἐπιθεῖναι. ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἐπιθεῖναι, ἤγουν ἐπάνω θεῖναι. μετ' ὀλίγα γοῦν, ἐρεῖ ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε. ἐντεῦθεν δὲ μεταφορικῶς καὶ ἐπιθεῖναι τὸ ἐπιβαλεῖν, ὡς τὸ, ἡμιτάλαντον ἐπιθήσω. Φωριαμὸς δὲ ἢ παρὰ τὸ αὐτόθι τὰ φάρη ἀμᾶσθαι ὅ ἐστι συνάγεσθαι, ἢ διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν. ὀξύνεται δὲ ἡ λέξις, κανόνι τοιούτῳ. τὰ διὰ τοῦ αμος τετράχρονα μὴ ἐπιθετικὰ ὄντα, βαρύνεται, κάλαμος, πρίαμος. τὸ ἰταμός, ἐπίθετον. τὸ ποταμός, ἐκ τοῦ ποτασμός γέγονεν ἀφαιρέσει τοῦ σ. ἔτι δὲ τὰ ἔχοντα τὴν ἄρχουσαν μακρὰν θέσει βαρύνεται. ὄρχαμος. τύρταμος. πέργαμος. τὰ δὲ φύσει, εἰ μέν εἰσι κύρια, βαρύνεται. πύραμος. πύταμος. εἰ δὲ μή, ὀξύνεται. χηραμός. οὐλαμός. οὕτω καὶ φωριαμὸς ἡ κιβωτός. Ὅτι τὰ ὑπὲρ ἕκτορος δῶρα ὅ ἐστι λύτρα, οὕτω μετρεῖ ὅμηρος. ἔνθεν, δώδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας. τόσσους δὲ τάπητας. τόσσα δὲ φάρεα καλά. τόσσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας. χρυσοῦ δὲ στήσας ἔφερεν δέκα πάντα τάλαντα. ἐκ δὲ δύ' αἴθωνας τρίποδας. πίσυρας δὲ λέβητας. ἐκ δὲ δέπας περικαλλές, ὅ οἱ θρῇκες πόρον ἄνδρες ἐξεσίην ἐλθόντι ἢ ἐξεσίην ἐλθόντι. μέγα κτέρας. Καὶ ὅρα τὴν τῆς σκευῆς αὔξησιν. καλόν τε γὰρ αὐτὸ καὶ παλαιὸν κειμήλιον εἶναι δηλοῖ, καὶ ἐξεσίας ἤτοι πρεσβείας δῶρον. καὶ οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ ἔθνους ὅλον δῶρον πρέσβει βασιλεῖ. καὶ καλὰ μὲν καὶ τὰ ἄλλα. τοῦτο δέ, καὶ

δὲ, καὶ περικαλλὲς καὶ μέγα κτῆμα. ὡς καὶ ἀπερείσια σὺν αὐτῷ τὰ ῥηθέντα δῶρα ῥηθῆναι ἐν τοῖς ἑξῆς. διὸ ἐπάγει περὶ αὐτοῦ ἐξοχὴν, ὡς οὐδὲ τούτου ὁ γέρων ἐφείσατο διὰ τὸν φίλον υἱόν. φησὶ γάρ. οὐδέ νυ τοῦ περ φείσατ' ἐνὶ μεγάροις ὁ γέρων. περὶ δ' ἤθελε θυμῷ λύσασθαι φίλον υἱόν. καὶ ἔστιν ὅμοιον τοῦτο πρὸς τὸ, καὶ ἄρ' Ἀχιλλεὺς θῆκεν ἄεθλον, ἤγουν τὸν ἀργύρεον κρατῆρα, οὗ ποτε ὁ Πριαμίδης Λυκάων ὑπὲρ ὠνήθη. καὶ ἰδοὺ δέπας καὶ τοῦτο περιώνυμον καθὰ καὶ κρατὴρ ἐκεῖνος. Καὶ ὅρα ἐν τούτοις ὡς παρελάλησε μὲν ὁ ποιητὴς ἱστορίας, ἀφῆκε δὲ διασαφηθῆναι αὐτήν. εἶχε μὲν γὰρ ἱστορῆσαι τὸ τῆς ἐξεσίας αἴτιον. ἀφῆκε δὲ εἰπεῖν, ὡς ἂν μὴ καὶ ἐγκόψῃ τὴν τοῦ λόγου συνέχειαν καὶ ὑπτιάσῃ τὸ ἐναγώνιον διὰ τῆς ἀφηγηματικῆς ὕλης ἔξω καιροῦ. εἴρηται δὲ ἐξεσία, παρὰ τὴν ἔσιν τὴν πέμψιν. ὡς γὰρ θέσω θεσία καὶ συνθεσία. καὶ θύσω θυσία, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἥσω δασυνόμενον μέλλοντα ὡς δηλοῖ τὸ ἀφήσω καὶ πέμψω ὡς τὸ, ἥσω γὰρ καὶ ἐγὼ, ἐσία καὶ ἐξεσία ἡ εἰς πρεσβείαν ἔκπεμψις καὶ ἀποστολή. διό φασι καὶ Ἀρίσταρχος δασύνει τὴν λέξιν ἐν τῇ μέσῃ δηλαδὴ συλλαβῇ κατὰ παλαιὰν συνήθειαν, τὴν δηλωθεῖσαν καὶ ἀλλαχοῦ. Νεοπτόλεμος δέ φασιν ὁ ποιητικὸς, ψιλοῖ. ἀπὸ τοῦ ἐξιέναι. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἥμι ἥσω ἐξ οὗ ὡς εἴρηται ἐξεσία ἡ ἔκπεμψις, κεῖται καὶ ἐν τῇ λ ῥαψωδίᾳ τὸ ἐξέμεν ἀντὶ τοῦ ἐκπέμψαι. χρῆσις δὲ τῆς ἐξεσίας, καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ. καὶ τοιαῦτα μὲν ταῦτα. Πέπλοι δὲ γυναικεῖον φόρημα κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἃ ἐπερονῶντο αἱ γυναῖκες. διὸ καὶ ἑανοὶ ἐκαλοῦντο. δῆλον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ ἀρράφους ὑφάσματος ἡ λέξις ἐλαμβάνετό ποτε. ἐτυμολογουμένη παρὰ τὸ διαπεπτάσθαι. τοιοῦτος γοῦν πέπλος δοκεῖ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τῷ Τηλεμάχῳ παρὰ τῆς Ἑλένης δίδοσθαι, καὶ τῇ ζωικῇ δὲ ἀθλωτῇ, ὅμοιος ἐν γόνασι τεθῆναι. ὡς δὲ καὶ ταυτόν τι πέπλος καὶ ἑανός. παραδηλοῦται ἀπὸ τοῦ, ἐς φιάλην χρυσῆν τὰ τοῦ Πατρόκλου ὀστᾶ τεθέντα, ἑανῷ λιτὶ καλυφθῆναι. ὁμοίως δὲ καὶ τὰ τοῦ Ἕκτορος πορφυρέοις πέπλοις ἐν τοῖς ἑξῆς κατατεθέντα εἰς χρυσῆν λάρνακα. Αἱ δὲ χλαῖναι, περιβλήματά φασιν ἦσαν κλίνης. ἐοίκασι δέ πῃ καὶ διπλῶσθαι ὡς ἂν πλεῖον χλιαίνοιεν. ὧν πρὸς διαστολὴν, αἱ ἁπλοΐδες ἐνταῦθα εὕρηνται. Οἱ δὲ τάπητες, πολλαχοῦ φαίνονται ὑποκεῖσθαι κατά τι εἶδος στρωμνῆς, ὁποῖα ἴσως καὶ τὰ καλούμενα ἐπεύχια. διὸ καὶ ἡ πολλὴ ἐτυμολογία, ἐκ τοῦ πατεῖσθαι αὐτὰ παράγει. εἰ δέ τις μάθοι ἐν τοῖς ἑξῆς τὸ, δέμνια θεῖναι καὶ ῥήγεα ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, ἕτερόν τι νοήσει τοὺς τάπητας. οὓς οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῆς λέξεως ἐν πρὸς ἓν φράζοντες, ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσι. συγκροτούμενοι ἐκ τοῦ, ἐφύπερθεν. καὶ ἀργεῖ ἐνταῦθα ἡ ἐκ τοῦ πατεῖν ἐτυμολογία. κρεῖττον δὲ ἡ ἐκ τοῦ θάλπειν εἰπεῖν κατὰ τοὺς παλαιοὺς, θάλπης, καὶ μεταθέσει Ἰωνικῇ καὶ ἐκβολῇ τοῦ λ, τάπης. ἢ ἐκ τοῦ ταφὼν ὁ ἐκπλαγεὶς, τάφης καὶ τάπης ὁ τὸν ὁρῶντα ἐκπλήττων. λέγονται δέ φασιν οἱ τάπητες, καὶ δάπιδες παρὰ τὸ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι. Τὰ δὲ φάρεα, γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ἱμάτια. Χιτῶνες δὲ ἀνδρῷα ἐνδύματα καθὰ καὶ ταῦτα φασὶν οἱ παλαιοί. Τὸ δὲ στήσας, ἀντὶ τοῦ σταθμήσας ὡς πρὸς ἀκρίβειαν, ἵνα μὴ καὶ ψεύσηται τὸν σταθμὸν τυχὸν ἐρωτηθείς. ἐκ τούτου δὲ, καὶ πρὸ τούτων τὸ, χρυσὸν ἀποστήσονται χρέος ὡς προειρημένον εἴρηται. καὶ μεταστῆσαι ἐν Ὀδυσσείᾳ, τὸ μεταλλάξαι εἴρηται μεταφορικῶς. αἴθωνες δὲ τρίποδες, οἱ αἰθόμενοι ὅ ἐστι λάμποντες ὡς γεγανωμένοι. οὐ γὰρ ἂν εἶεν ἀφιλότιμοι ὡς ἀπὸ πυρὸς αἰθομένου. τιμιώτεροι δὲ λεβήτων ὄντες, ὑποδιπλασίονες ἐκείνων εἰσί. Τὸ δὲ ῥηθὲν δέπας, ἴσως ἂν χρυσοῦν ἦν, ὡς ἔστιν ἐκ τοῦ περικαλλὲς τεκμήρασθαι. χρυσοῦ γὰρ ἐν πολλοῖς ἐπίθετον τὸ καλόν. διὸ καὶ τὸ περικαλλὲς. ὅπερ ἐστὶ καλὸν λίαν, ὅθεν συγκοπὲν τὸ κάλλος, ἐν δυσὶ λ προφέρεται. οὕτω δ' ἐπαγωγὸν φαίνεται τὸ ῥηθὲν δέπας, ὡς φυλαχθῆναι μέχρι καὶ νῦν διὰ τὸ γέροντα ἐν τοσαύταις δαπάναις ταῖς εἰς πόλεμον. Ὅτι τὰς αἰθούσας, οὐχ ὑψηλάς τινας ἀλλὰ περί που τὴν αὐλὴν οὔσας ὁ ποιητὴς καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ λέγων, ὅτι ὁ Πρίαμος Τρῶας ἅπαντας αἰθούσης ἀπέργειν ἢ ἀνείργειν ἔπεσσιν αἰσχροῖσιν ἐνίπτων ἤγουν ἐπιπλήττων. καὶ πρὸ μικροῦ δὲ, φησί. ἐκ δ' ἔλασεν ἤτοι ἐξῆλθεν ἔφιππος, προθύροιο καὶ αἰθούσης. ἦν καὶ ἐρίδουπον συνήθως ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ λέγει, διὰ τὸ ἐκκεῖσθαι ἀνέμοις καθὰ καὶ τὴν αὐλὴν, ἣ ἦν ἡ αἴθουσα ἦν. καὶ ἡ αὐλὴ γὰρ ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω λέγεται. οἱ δὲ παλαιοὶ, φασὶ καὶ ταῦτα. αἴθουσαι, αὐλῆς τεῖχος. Σικελοὶ δὲ τὴν αἴθουσαν, αὔλειον θύραν φασί. Κύπριοι δὲ παστάδα ἀμφίθυρον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, ἔπεσσ' αἰσχροῖσιν ἐνίπτων ἐξ οὗ καὶ ἐνιπὴ ἡ διὰ αἰσχρολογίας ἐπίπληξις, γράφεται καὶ ἐνίσσων. καὶ ἔστι γλώσσης καὶ αὐτὸ, ὁποίας καὶ τὸ πέπτω πέσσω περὶ οὗ προγέγραπται. Ὅτι ἔπεσιν αἰσχροῖς ὁ γέρων τὸν λαὸν ἀπάγων ἑαυτοῦ, φησίν. ἔρρετε λωβητῆρες. ἐλεγχέες. οὔ νυ καὶ ὑμῖν οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες; ἢ ὄνοσθε τουτέστιν ὀνειδίζετε ὅτι μοι θεὸς ἄλγε' ἔδωκε, παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ὔμμες ῥηΐτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσι δὴ ἔσεσθε κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν ἤτοι φονεύεσθαι. ἢ μᾶλλον, ἕξοντες εἰς τὸ ἐναίρειν ἐκείνους δρῶντας τοῦτο ἐφ' ὑμῖν. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν οὐχὶ καὶ ὑμῖν οἴκοι γόος ἕως τοῦ, κηδήσοντες, ῥηθήσεται πρὸς τοὺς ποθεῖν τινα ἐρεθίζοντας ἐν τῷ ἀκαίρως συμπαθεῖν. Τὸ δὲ ἀτὰρ γνώσεσθε καὶ ἑξῆς, πρὸς τοὺς μὴ ἐξ ὀρθοῦ ἀχθομένους ἐπὶ ἀρεστίως θανάτῳ. νοητέον δ' ἐν τούτοις, ὡς Τρῶες ἦσαν οἱ Τρῶες ἐν τῇ βασιλικῇ αὐλῇ. λωβητῆρες δὲ ἢ οἱ λώβας ποιοῦντες. ἢ οἱ λωβᾶσθαι ἄξιοι. αἰσχρὸν δὲ πάντως ἔπος τοῦτο καθὰ καὶ τὸ, ἐλεγχέες, τουτέστιν αἰσχυντηλόν. ὑβριστικόν. ὡς ὁ ποιητὴς προεθεώρησεν. ἡ δὲ ἔννοια τοῦ, οὐ καὶ ὑμῖν γόος, δηλοῖ. οὐχὶ καὶ ὑμῖν οἴκοι τις ἴδιός ἐστι γόος ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο ἥκετε λυπήσοντές με μᾶλλον ἢ συμπενθήσοντες; ἢ ὅτι οὐχὶ καὶ ἐν-

καὶ γνώσεσθε τὸν Ἕκτορα ἕκαστος· ἀλλὰ παρ' ἐμοὶ ἐστὶ δὲ οἱ παλαιοί, κάλλιον φράζουσιν οὕτως. οὐκ ἔχοντες πένθος, ἐμὲ παραμυθεῖσθε. ἢ καὶ ἄλλως. ἐμοί φησι συμπαθήσοντες ἥκετε, οὐχὶ δὲ ἕκαστος ἴδιον ὀρίζεται πένθος, τὸν θάνατον Ἕκτορος. βούλεται δέ φασι λέγειν, ὡς δεῖ ἕκαστον οἴκοι μένοντα ποθεῖν τὸν Ἕκτορα. Τὸ δὲ κηδήσοντες, καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ λυπήσοντες. Τὸ δὲ οὔνεσθε, ἰωνικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ ὀνῶ ὄνημι. οὐ παθητικόν, ὄνομαι ὄνασθε. Τὸ δὲ ἄλγε' ἔδωκεν, οὐ πολλά τινα μετρεῖ κήδεα, στοχάζεται δὲ εἰς μόνον τὸν μέγαν Ἕκτορα ὡς δηλοῖ τό, παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον. οὗ τὸ ἐξοχικὸν μεγαλεῖον, ἡ σὺν τῷ ἄρθρῳ δηλοῖ προφορά. οὐ γὰρ ἁπλῶς ἔφη ἄριστον, ἀλλὰ καθ' ὑπεροχὴν, τὸν ἄριστον. Ὅτι φιλοπάτριδος ἀνδρὸς λόγος τό, ἀτὰρ ἔγωγε πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν κεραϊζομένην τε ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἴσω. Ὅτι πρὸ βραχέων μέν, αἰδοῦντας ἀπείργειν ἢ ἀπείργειν τοὺς Τρῶας ὁ Πρίαμος λόγοις αἰσχροῖς ἐπιπλήττων, ὑπερκαταβὰς δέ, οὐκ ἔτι λόγοις ἀλλὰ σκήπτρῳ ὡς εἰκὸς ἀπείργει. φησὶ γάρ. ἦ καὶ σκηπανίῳ τῷ καὶ προειρημένῳ, δίεπ' ἀνέρας. τουτέστιν, εὐθὺς μὲν τοὺς λόγους ἐποίει ἔργον. οἱ δ' ἴσαν ἔξω, ἤγουν ἐξῆλθον, σπερχομένοιο γέροντος. σεμνῶς δὲ τὸ δίεπεν εἶπεν ὡς ἐπὶ βασιλέως. βούλεται γὰρ εἰπεῖν, ἐδίωκεν, ἢ ἔπληττε. Τὸ δὲ σπερχομένοιο, ἐνεργητικῶς νῦν ἐρρέθη ἀντὶ τοῦ σπέρχοντος ἢ κατάλογον λεληθότως ὅμηρος ποιούμενος τῶν ὑπολελειμμένων τοῦ Πριάμου παίδων, ἔφη. ὁ δ' υἱάσιν οἷσιν ὁμόκλα νεικείων. οἵ περ ἦσαν, Ἕλενος. Πάρις. Ἀγάθων. Πάμμων. ὃ ζητητέον, πῶς δὲ τὸν πολυπάμμονα, ὅ ἐστι πολυθρέμμονα. Ἀντίφονος. Πολίτης βοὴν ἀγαθὸς Δηΐφοβος. Ἱππόθοος. καὶ Δῖος ἀγαυός. ἐννέα οὗτοι. ἐνταῦθα δὲ οἱ μέν, τὸ Δῖος φασὶν κύριον. οἱ δὲ τὸ ἀγαυός. νικᾷ δὲ εἶναι δῖον ἐπίθετον τὸ ἀγαυός. ἦν δέ φασιν ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, νόθος Πριάμου υἱὸς ὁ Δῖος. Ἰστέον δὲ ὅτι ὡς τῷ μέτρῳ συνήνεγκεν, ἀπηριθμήσατο τοὺς παῖδας ὁ ποιητής. οὐ γὰρ ἂν ἕβδομον τὸν Δηΐφοβον ἔταξεν ὑπερτεροῦντα τῶν ἄλλων μετὰ τὸν Ἕκτορα. ὃν δὴ καί φασι, καὶ ὅτι Ἀλεξάνδρου πεσόντος ὁ Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἔπαθλον ἔθετο τῷ τὴν μάχην ἀρίστῳ. Δηΐφοβος δὲ γενναίως ἀγωνισάμενος, ἔσχεν αὐτὴν ἀριστεῖον μάχης. τοῦ δ' αὐτοῦ λόγου, καὶ ἐφεξῆς τὸν Ἕκτορα ἐν τεθνεῶσιν υἱοῖς, τρίτον ἔθηκε μετὰ Μήστορα ἀντίθεον καὶ Τρωΐλον ἱππιοχάρμην, ὅν φασιν ἵππους ἐν τῷ Θυμβραίῳ γυμνάζοντα, λόγχῃ πεσεῖν ὑπ' Ἀχιλλέως. πλὴν σημείωσαι ὅτι εἰ καὶ τὸ μέτρον τρίτην τάξιν ἔνειμεν Ἕκτορι, ἀλλὰ τῷ ἐπαίνῳ πάντων ὑπερτίθεται τῶν τε ἀπόντων καὶ τῶν παρόντων. θεῷ γὰρ εἰκάσει αὐτὸν ὡς ῥηθήσεται. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα τοὺς υἱοὺς Πριάμου τῷ ἐννέα μετρουμένους ἀριθμῷ, ὃν στέργειν δέδεικται ὁ ποιητὴς μάλιστα. ἐν δὲ τῷ, υἱάσιν οἷσιν, τὸ μὲν υἱάσιν ὁμοίως τοῖς συγγενικοῖς ἐσχημάτισται, τῷ πατράσι. μητράσι. θυγατράσιν. ἄλλως γάρ, υἱεῦσιν ἢ υἱέσιν ὤφειλεν εἶναι. Τὸ δὲ οἷσιν ἤγουν ἰδίοις, διαστολὴν ἔχει τῶν, δι' ἑτέρων πατέρων εἰσὶν υἱοί. Τὸ δὲ ὁμόκλα καὶ νεικείων, ὅμοιόν ἐστι τῷ ὡς ἐρρέθη ἔπεσιν αἰσχροῖς ἐνίπτειν. ἄλλως δὲ τὸ νεικεῖν, εἶδός ἐστιν ὁμοκλῆς καὶ οὐκ αὐτόχρημα ὁμοκλή. ὁμοκλᾷ γοῦν τις καὶ ἀπειλῆς δίχα καὶ νείκους. ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τό, ὁμοκλήσαντος ἐκέλευσεν. εἰ μὴ ἄρα νεικεῖν ἐστι καὶ ἐκεῖνο. κακολογήσει γὰρ ὑβριστικῶς καὶ τοὺς ῥηθέντας υἱοὺς ὁ Πρίαμος εὐθὺς αὐτίκα, εἰπών. σπεύσατέ μοι κακὰ τέκνα κατηφόνες. αἴθ' ἅμα πάντες Ἕκτορος ὠφέλετε ἀντί, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. ὅπερ ὅμοιόν ἐστι τῷ, τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἀποπεφάσθαι. εἶτα οἰκτιζόμενος ἃ δὴ παρὰ χειρόνων παίδων ἁρμόττει ἐστερημένῳ τῶν κρειττόνων, φησὶν ἠθοποιητικῶς. ὤμοι ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔτινά φημι λελεῖφθαι. ἐν οἷς μετρήσας τὸν προρρηθέντα Μήστορα καὶ τὸν Τρωΐλον μετ' ἐπιθέτων σεμνῶν ὡς προελέχθη. καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ ἄνευ ἐπιθέτου, ὅμως ἄλλως αὐτὸν σεμνύνει, εἰπών. ὃς θεὸς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν. οὐδὲ ἐῴκει ἀνδρός γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι ἀλλὰ θεοῖο. τοὺς μὲν ἀπώλεσ' Ἄρης. τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται. ψεῦσταί τ' ὀρχησταί τε, χοροιτυπίῃσιν ἄριστοι. ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. ἦν δὲ τὸ ἔργον ὃ τοὺς υἱοὺς ἐπέσπευδεν, ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, καὶ ἐπιθεῖναι τὰ λύτρα. μικρὸν μὲν ὂν καὶ ἐλαφρόν, δριμέως δὲ ἐπιταχθὲν ἐν ὀλιγίστῳ. φησὶ γάρ. οὐκ ἄν δή μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε, ἢ ἐφοπλίσαιτε τάχιστα, ταῦτά τε πάντ' ἐπιθεῖτε, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν δηλαδὴ κείμενα δῶρα, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο τουτέστιν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἀνύσωμεν. Καὶ ὅρα ὅπως τόπον εὗρεν ὁ ποιητής, ἐν ᾧ εὐαφόρμως κατηγορήσει τῶν Πριαμιδῶν, χαρακτηρίσας αὐτοὺς σκωπτικῶς. Εἰσὶ δὲ κατηφόνες μέν, οἱονεὶ αὐτόχρημα κατήφειαι. θηλυκὴ δὲ ἡ προσηγορία κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον. διασαφητικὸν δέ πως ἐστὶ τοῦτο τοῦ, κακὰ τέκνα. καὶ ἄλλως δὲ κατηφόνες, καθ' ὃν φόνος ψευστικός. ἵνα ᾖ, τὸ μὲν πρῶτον, ἀνάλογον τῇ κατηφείᾳ, ὡς εἶναι χρὴ κάτω τὰ φάη ἐπικρυπτομένων τὸ βλέπεσθαι. τὸ δὲ δεύτερον, ὡς ἐκ τοῦ φῶ τὸ φονεύω, ἵνα ὦσι κατηφόνες, οἱ φόνου κατάξιοι. * ἔρα *

Τὸ δὲ πανάποτμος, ταυτὸν τῷ δυσάμμορος, πολὺ οὖν ἀλλαχοῦ εὕρηται. Τὸ δὲ οὔτινα φημὶ λελεῖφθαι, ἢ ἐνδοιάζει πιθανῶς κατὰ τό, φημί, ἢ καὶ ἄλλως σεμνῶς εἴρηται κατ' ἀπόφασιν ὡς οὐδενὸς τῶν ἄλλων, μὴ προσλογιζομένων παρεῖναι. πολλαχοῦ δὲ καὶ οὕτω σχηματίζει ὁ ποιητής. Σημείωσαι δὲ καὶ Μήστορα τὸ κύριον συστείλαντα τὴν παραλήγουσαν. ἐπὶ δέ γε τοῦ βουλευτοῦ, ἐκτείνεται. διό. μήστωρα φόβοιο. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι πολλῶν υἱῶν θανόντων τῷ γέροντι, τρεῖς ἐξῆρε τοὺς ῥηθέντας. Ὅτι ἐπὶ μέγα ἦν εἰπεῖν θεὸν ἐν ἀνδράσιν εἶναι τὸν Ἕκτορα, ἐμφαίνει εὐθὺς ὁ ποιητής, δεῖν κἀνταῦθα προσυπακούειν συνήθως τὸ ὡς, ἵνα λέγῃ, ὅτι ὡς θεὸς

ἦν, διὸ

ἦν, διὸ ἐπάγει. οὐδὲ ἐῴκει θνητοῦ παῖς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο. ἠθικῶς φασι λέγων, τὸν παῖδα κρείττονα τοῦ δοκεῖν ἐξ αὐτοῦ γεγεννῆσθαι. καὶ Ὅμηρος μὲν οὕτω ῥυθμικῶς τε καὶ ἀσφαλῶς. οἱ δὲ μετ' αὐτὸν, ἀναιδέστερον λέγοντες, ἐξ Ἀπόλλωνος αὐτὸν χρηματίζουσι τὰ συνήθη παίζοντες μυθικά. περίφρασις δὲ εἰσὶ τὰ εἰρημένα τοῦ ἀντίθεον καὶ τὸν Ἕκτορα εἶναι καθὰ καὶ τὸν Μήστορα, πλατυνθεῖσα εἰς πλεῖον σέμνωμα τοῦ ἥρωος. Τὸ δὲ ἐλέγχεα, ταυτόν ἐστι τῷ, ἐλεγχέες. σαφέστερον δὲ τοῦτο ἐκείνου. τὸ γὰρ ἐλέγχεα, καὶ ποιότητός ἐστι δηλωτικόν που. Τὸ δὲ ψεῦσται, ταυτόν πως τῷ ἄπιστοι, κατὰ τὸ, παῖδες ὑπέρφιαλοι καὶ ἄπιστοι. ἐκ πάρεργου δὲ τοῦτο τὸ σκῶμμα καθίκει τοῖς ἀδελφοῖς. ὃς τοιοῦτος ἐφάνη περὶ Μενελάῳ κατὰ τὴν τοῦ Λυκόφρονος ἱστορίαν. μή ποτε δὲ τοιοῦτος καὶ ὁ Ἕκτωρ, καὶ πρὸ αὐτοῦ Πρίαμος καὶ οἱ ἀμφ' αὐτόν. οἱ μὲν τὸ νῖκος μὲν δὴ φαίνεται Μενελάου, κατεπάτησαν τὰ πιστὰ ὅρκια. Τὸ δὲ ἀρνῶν καὶ ἐρίφων, τρυφήν τε ἄκραν δηλοῖ, τῶν οὕτως ἁπαλοῖς χαιρόντων ἐδέσμασι, καὶ τὴν ἁρπαγὴν δὲ παραδηλοῦται. τοιαῦτα γὰρ ζῷα διὰ ταχὺ καὶ ῥᾷον ἁρπάζονται. εἰκὸς δὲ ὀνειδίζει ταῦτα τοὺς Πριαμίδας, καὶ ὡς ἀναλίσκοντας τὰ μὴ νενομισμένα τοῖς κατὰ Τροίαν. ἐπεί τοι καὶ Ἀθήνησιν, νενόμιστο ἤγουν νόμος ἦν, ἄπεκτον ἀρνὸς μηδένα γεύεσθαι. ἐπιλιπεστέρας τό τί φασι τῆς τῶν ζῴων τούτων γενέσεως. ἐρίφων δὲ εὐφορία ὑπέρ τινα, ἐν τῇ νήσῳ Μήλῳ ἦν. πολυχάδες γάρ εἰσιν ἐκεῖσε ἔριφοι, ὡς ὁ Δειπνοσοφιστὴς καὶ τοῦτο ἱστορεῖ. ἄπεκτον δὲ ἄρνα ἡ ἱστορία ἔφη, τὸν μήπω τιλθέντα, ἤγουν καρέντα, καὶ εἰπεῖν κατὰ Θεόκριτον, πεκχθέντα. ὅτι δὲ ὁμωνυμίας λόγῳ, ἔριφοι ὠνομάσθησαν καί τι κατ' οὐρανὸν ἀστροθέτημα, δῆλον ἀπὸ λοπάδος ἦν σημαίνων τις παρὰ τῷ Δειπνοσοφιστῇ ἀστείως, ἔφη τὸ, περιτέθη ὑπέρφαρος ἔχουσα τῶν ὡρῶν λοπὰς, τὸ τοῦ πόλου παντὸς ἡμισφαίριον. ὃ καὶ κατασκευάζων ἐξ ὁμωνυμίας ἀστέρων πρὸς ζῷα ἐδώδιμα λοπάσιν ἐμβεβλημένα, φησὶν ὡς ἅπαντ' ἐκεῖ ἐνῆν τὰ οὐράνια καλά. ἰχθῦς. ἔριφοι. σκορπίος. ἃ δηλαδὴ καὶ ἐν οὐρανῷ εἰσιν ἐν τοῖς ἄνω ὡς ὑπέφαινεν ὁ δεῖν ἡμίτομα τῶν ἀστερίας, ἐπάγει. περὶ ταύτης ὁ πᾶς ἀγὼν ἐπ' ἐμὲ κατήντα. τὸ πέρας ἤγουν ὕστερον, οὐκ ἀνῆκε ἕως τὴν λοπάδ' ὀρίγων ἀπέδειξα κόσκινον. καὶ οὕτω μὲν εἰσὶ καὶ οὐρανοῦ ἔριφοι. Τὸ δὲ ἔξοντα ὡρῶν, παρατετρῖφθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου ὃς πλυθῆναί τι ἔφη, πρὸς κράναις ὡρᾶν, ἤγουν πρὸς ταῖς κρήναις αὐτὴν τὴν ὡρῶν. ἃς κάλλος ἐστὶ νοεῖν. σημαίνων ἐκεῖνος οὕτω τὸ καλῶς πλύνειν. Ὅμηρος δὲ μεγάλα λέγων πρὸς ὄγκον σεμνὸν, ἄλλως ταῖς ὥραις ἀνατίθησι τὰ οὐράνια, οὐ σμικρολογούμενος ταπεινῶς. ὅτι δὲ ὥρα καὶ ἐπὶ κάλλους λέγεται, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἐν Σάμῳ ἀφροδίτην ἑταῖραι ἱδρύσαντο, ἐργασάμεναι ἱκανῶς ἀπὸ τῆς ὥρας. τοιοῦτον δέ τι καὶ τὸ, γυναῖκας αἱ ἐν ὥρᾳ. ἴσως δὲ αὐτὸ καὶ χρόνον δηλοῖ, καθὸ καὶ αἱ ὡραῖαι γάμου αἱ αὐταὶ λέγονται. ὡς καὶ βότρυς ὡραῖος τρυγᾶσθαι. ἡ δὲ τοιαύτη ὥρα, καὶ τὸ ὡρολογεῖν ποιεῖ. καὶ τὸν ἐξ αὐτοῦ ὡρολογητὴν, ὅν ὁ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Τίμαιος, λαβάργυρον ἔφη, ὡς ἐπὶ μισθῷ ὡρολογοῦντα. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ ὡς ἐρρέθη ἀρνῶν καὶ ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἅρπαγες, καὶ ἀναιδείας καὶ θηριωδίας καταλαλεῖ τῶν εἰρημένων τεκμηρίων. θῆρες γὰρ ἁρπακτῆρες, εἰσὶν οἳ καὶ δημοτικοῖς ἐπιτίθενται ζῴοις. ὁποῖος καὶ ὁ τοῦ Ἀράτου μονόλυκος ὅτε λιμὸν καραδοκεῖ. Ὅτι δὲ σκῶμμα στρατιωτικόν ἐστι καὶ τὸ, λύκος, δηλοῖ καὶ Ἀθήναιος ἔνθα ἱστορεῖ ὡς Γνάθαινα ἡ ἑταίρα ἐπεὶ δύο τινὲς αὐτὴν ἐμισθώσαντο στρατιώτης καὶ μαστιγίας ὁμώνυμοι ὡς ἔοικε ποταμοῖς, καὶ ὁ στρατιώτης ἀναγωγότερον ἤγουν ἀπαιδευτότερον. Λάκκον αὐτὴν ὠνόμασε. πῶς ἔφη; καὶ αὐτίκα λύουσα ἡ αὐτὴ, ἐπεὶ ὅτι δύο ποταμοὶ ἐμβάλλετόν μοι ὁ Λύκος καὶ ὁ μαστιγίας. σκώψασα ἐκείνη τὸν στρατιώτην μὲν, περὶ τοῦ Λύκου ὀνόματι. τὸ δὲ δοῦλον ἐραστὴν, τὸ τοῦ μαστιγίου. ἐπορίσατο δὲ τὸ τῆς ἐμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς ἕνα λάκκον ἡ Γνάθαινα νόημα, ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν δύο μεγάλων κρουνῶν, οἳ συμβάλλουσιν εἰς μίαν μισγάγκειαν. σοφὴ δὲ ἡ ῥηθεῖσα Γνάθαινα ὑποκοριζομένη καὶ εἰς Γναθαίνιον. ἧς ἀπομνημονεύεται καὶ ὅτι φαῦλον παλαιστὴν ἐπιλάτην ἀπειλήσαντά τι καταβαλεῖν γυναικὰ σὺν τοῖς ὀναρίοις καὶ ταῖς ἀστράβαις, ἔσκωψεν εἰποῦσα ἰαμβικῶς. μὴ δῆτ' ἄνερ, οὐδέ ποτε γὰρ τοῦτ' ἐστί σοι πεπραγμένον ἤγουν τὸ ῥῖψαί τινα. Τὸ δὲ ὀρχησταὶ, χοροιτυπίῃς ἄριστοι, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐν πολέμῳ ὀρχησταὶ οἷος που ἐν τοῖς πρὸ τούτων ἐρρέθη τις τῶν ἡρώων. οἱ δὲ τὰ ἐνόπλια πυρριχίζοντες ὃ δὴ πολλάκις βασιλεῦσιν ἔργον ἦν ἡδύ. Ἀντιλόχῳ γοῦν βασιλεῖ περὶ μεγάλῳ, πρὸς ὅπλα τινὲς ὠρχοῦντο ἐν τῷ δείπνῳ. ἀλλὰ τὰ ἐς χορὸς ὀρχούμενοι. ἐπιδήμιοι δὲ, οἱ μὴ τὰ τῶν πολεμίων ἀλλὰ τὰ τοῦ ἰδίου δήμου ἁρπάζοντες. καὶ δημοβόρων δίκην ἀδικεῖν τοὺς οἰκείους γενναῖοι. ὅθεν παροιμία, οἴκοι λέοντες, ἐν δὲ μάχῃ ἀλώπεκες. λέγει δὲ καὶ ἡ καθωμιλημένη γλῶσσα, τοὺς ἀτυχεστέρους τῶν ἀρχόντων ἰσχυροὺς εἶναι κατὰ τοῦ ὑπ' αὐτοὺς δήμου. Τὸ δὲ ἐπιδήμιον, ἔγνωσται καὶ τοῖς ἀσκληπιάδαις, ἐπὶ νοσημάτων μέντοι. Τὸ δὲ ἁρπακτῆρες, ποιητικῇ φίλη λέξις, καθὰ καὶ τὸ φιλακτῆρες. καὶ ὁ πρηκτήρ, καὶ ῥητήρ. καὶ θηρητήρ. Τὸ δὲ ἐπιθεῖτε, ἐκ τοῦ ἐπιθείητε συγκέκοπται. καὶ ἔστιν ἀκόλουθον περὶ, ἐφοπλίσαιτε εὐκτικῷ. οἱ δὲ γράφοντες ἐπιθεῖτε διὰ τοῦ ι, ποιοῦσιν οὕτω πρὸς ἀκολουθίαν τοῦ ἐφοπλίσσετε κατὰ ἔγκλισιν ὑποτακτικήν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπιθεῖναι λέγεται, καὶ τὸ προσθεῖναι ἤτοι ἐπιβαλεῖν, ὡς καὶ προδεδήλωται ἐν τῷ περὶ τοῦ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἀγῶνι. καὶ ἐξ αὐτοῦ παρὰ τοῖς ὕστερον, ἐπιθήκη ἡ προσθήκη. ὅτι, ἐπιθήκη θαύματος ἡ ἐκπλήξεως. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ ἐπωθήκη. ἡ δὲ λέξις τῆς ἐπωθήκης, γραμματικοῖς μάλιστα ἔγνωσται.

Ὅτι θελήσας ὅμηρος κατὰ συνήθη φιλοτιμίαν διασκευάσαι ζεῦγμα ἡμιονείας ἀπήνης, φησίν. ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν οἱ πριαμίδαι δηλαδὴ, εὔτροχον ἡμιονείην, καλήν. πρωτοπαγέα ὥς του προεγράφη. πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς, ὡς καὶ αὐτὸ προγέγραπται. οὐ τότε ποιηθὲν ὑπὸ τῶν πριαμιδῶν, ἀλλ' ὅπό μοκλῆς ἀκούσαιμί τις ὑπείδεσαν. κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον. πύξινον. ὀμφαλόεν. εὖ οἴηκεσσιν ἀρηρός. ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ, ἐννεάπηχυ. καὶ τὸ μὲν, εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ, πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕσσει βάλλον. τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. αὐτὰρ ἔπειτα, ἑξείης κατέδησαν. ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν ἤγουν ἔκαμψαν. ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες, ἐϋξέστης ἐπ' ἀπήνης νήεον ἑκτορέης κεφαλῆς, ἀπερείσι' ἄποινα. ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς. τούς ῥά ποτε πριάμῳ μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα. καὶ ταῦτα οὕτω διασκευάσας, τὸ ζεῦγμα τῶν ἵππων οὐ πολυλογεῖ, ὡς ἀλλαχοῦ που καὶ περὶ τοιούτων λαλήσας. λέγει δὲ μόνον ὅτι ἵππους δὲ πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν. οὓς ὁ γεραιὸς αὐτὸς ἔχων, ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ. καὶ ζευγνύσθην ἤγουν ἐζεύγνυον τούτους ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσιν, κῆρυξ καὶ πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδεα ἔχοντες. Καὶ ὅρα ὡς κἀνταῦθα βασιλικοὶ ἄνδρες αὐτοὶ διακονοῦσι καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὡς ἡρωϊκὸς νενομοθέτητο βίος.

Ὣς ἔφαθ'. οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλὴν,
Ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν εὔτροχον ἡμιονείην,
Καλὴν. πρωτοπαγέα. πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς.
Κὰδ δ' ἀπὸ πασσαλόφιν ζυγὸν ᾕρεον ἡμιόνειον.
Πύξινον ὀμφαλόεν. εὖ οἴηκεσσιν ἀρηρός.
Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.
Καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθηκαν ἐϋξέστῳ ἐπὶ ῥυμῷ,
Πέζῃ ἐπὶ πρώτῃ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕσσει βάλλον.
Τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλόν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἑξείης κατέδησαν, ὑπὸ γλωχῖνα δ' ἔγναμψαν.
Ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες ἐϋξέστου ἐπ' ἀπήνης,
Νήεον ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς.
Τούς ῥά ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα.
Ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγὸν, οὓς ὁ γεραιὸς
Αὐτὸς ἔχων, ἀτίταλλεν ἐϋξέστῃ ἐπὶ φάτνῃ.
Τὼ μὲν ζευγνύσθην ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Τὰ δὲ κατὰ μέρος τοῦ χωρίου τοιαῦτα. ἅμαξαν μὲν καὶ ἀπήνην εἰπεῖν, ταυτόν ἐστιν. ἀείρεται δὲ, ὅ ἐστιν αἴρεται ὑψοῦ βασταζομένη, ὡς ἐλαφροτέρα. ζεύγνυται γὰρ ὡς εἰκὸς αἱ ἡμιόνειαι. ἂν καὶ τὸ ζυγὸν, ἀναλόγως εἶχε πρὸς ἐλαφρότητα. Τὸ δὲ εὔτροχος, εὔκυκλος ἐν ἄλλοις λέγεται. καλὴ δὲ, ἡ ἄλλως τε οὖσα εἰκὸς εὐειδὴς, καὶ διὰ τὸ πρωτοπαγὲς δέ. καθ' ὃ οὐκ ἂν καλὴ, καὶ ναῦς πρωτόπλοος. εὑρηκὼς δὲ εἰπὼν ἄνδρα ἐν ὀδυσσείᾳ κατὰ χρείαν μέτρου, ἐνταῦθα πρωτοπαγέα λέγει ἀπήνην διὰ τὸ α. Τὸ δὲ καθαιρεῖν ἐκ πασσάλου, ἀντὶ τοῦ κατάγειν. καταβιβάζειν, εἴρηται δέ που ἡ λέξις οὕτω, καὶ ἔνθα ὁ ποταμὸς καθαιρεῖ τὸν ἀχιλλέα. Τὸ δὲ ἀπὸ πασσαλόφιν, συνήθως εἴρηται, πολλὰ γὰρ χρήσιμα, πασσάλων ἠώρηντο, ὡς ἐν ὀδυσσείᾳ μάλιστα φαίνεται. εἰ καὶ οἱ μεθ' ὅμηρον, τὰ μὴ εὔχρηστα οὕτως αἰωρεῖσθαι φασὶ καθὰ καὶ τὰ ὑπὲρ καπνοῦ, παροιμιωδῶς. δοκεῖ δὲ τοῦ πασσάλου προηγεῖσθαι ὁ πάσσος ἐκ τοῦ πήσσω ῥήματος. ἐκεῖθεν δὲ, πλεονασμῷ μὲν τῆς αλ συλλαβῆς γενέσθαι πάσσαλος. ἄλλως δὲ καθ' ὑποκορισμὸν, ὁ παρὰ τῷ κωμικῷ πάσσαξ. οὗ γενικὴ πάσσακος. Τὸ δὲ ζυγὸν, καθὰ καὶ τὸ ζυγόδεσμον, οὐδετέρως φησὶ κατὰ γένους μεταπλασμὸς ὡς δηλοῖ τὸ ὀμφαλόεν. καὶ τὸ ἀρηρός. Τὸ δὲ πύξινον, ἔστι μὲν καὶ πρὸς στερρότητα. ἔχει δέ τι καὶ κάλλους βασιλικῇ πρέποντος ἀπήνῃ. οὐκ ἂν δὲ, ζυγὸς βοὸς τοιοῦτος εἴη. γίνεται δὲ ὡς καὶ προερρέθη ὁ πύξος, ὅθεν καὶ τὸ πυκνόν. ἐκ τοῦ πτύσσω γὰρ πτύξω. ἐπειδὴ πάνυ πυκνὸν ξύλον τὸ πύξινον ὡς δέ τις τῶν παλαιῶν ὠχρὸς τὴν ὄψιν πύξινος ἐσκώπτετο διὰ τὸ τῆς χρόας ὁμοιοειδὲς, ἀναλεκτέον ἐξ ἱστορίας. Ὀμφαλόεν δὲ, τὸ, ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχειν ὀμφαλοειδεῖς, ἢ γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὅπου οἱ ἱμάντες περιτίθενται ὡς δηλοῖ τὸ, τρὶς δ' ἑκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, ὅ ἐστιν ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι, ὀμφαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχειν ἐν μέσῳ, αἷς οἱ ἱμάντες περιειλοῦνται. ἢ τὸ ἔχειν μέσον ὀμφαλὸν, ᾧ προσδεῖται ἱμᾶσιν ὁ ῥυμός. Οἴηκας δὲ νῦν, ἢ κρίκους τινὰς συνέχοντας τὸν ζυγὸν, ἢ δι' ὧν ἐνείρονται αἱ τὰς ἡμιόνους οἰακίζουσαι ἡνίαι. ὁμώνυμον ἄρα ἐστὶ ὁ οἴαξ. οὐ μόνον κύριον ὂν καὶ ἐπὶ νηὸς δὲ λεγόμενον, ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ἀπήνης. Τὸ δὲ ζυγόδεσμον, ἱμάς ἐστιν, ἢ σχοινίον. ὅπερ ὅμηρος κατὰ πάρεργον λόγου ὡς ἐκ παρόδου μετρῶν, ἐννεάπηχυ εἶναι φησί. Πέζαν δὲ ῥυμοῦ πρώτην, τὸ ἄκρον φησὶν, ᾧ ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέζα, ἐπεὶ κάτω καὶ αὐτὸ ἐπὶ γῆς

γίνεται

γίνεται ὅτε λυθῇ ὁ ῥυμός. ὃς οὕτω λέγεται, παρὰ τὸ ῥεῖν καὶ ἑλκύειν τὴν ἅμαξαν. Ὁ δὲ κρίκος, ἐξ ὀνοματοποιΐας πέπλασται καὶ αὐτὸς καθὰ καὶ ὁ κίρκος ὄρνις, τουτέστιν ἐκ τοῦ κρίζειν. οὗ ἡ χρῆσις παρὰ μὲν ναύταις δῆλ, ἀλλὰ καὶ χαμαιτυπὴ κρίζει τις. ὃ ἐστι ποιόν τινα ἦχον ἀποτελεῖ. ἐξ οὗ καὶ κρίγη. δι τὸ ῥόθος ἀόρατος καθ' ὁμοιότητα τῆς κρυγῆς καὶ τῶν ὁμοίων. Ἕστωρ δὲ πάσσαλος τῷ ζυγῷ ἐνιέμενος. ἐν ἄκρῳ τοῦ ῥυμοῦ πεπηγώς. ἔνθα κρίκος ἐμβάλλεται καὶ τὸ ζυγόδεσμον ἀποδίδεται εἰς συνοχὴν τοῦ ζυγοῦ. ἐκεῖ δὲ, ἰσοφαρίζειν, γλύμμα ἤτοι κύκλωμα ζυγοῦ, εἰς ὃ ὁ τῶν ζώων ἐνίεται αὐχὴν ἐντιθέντος τοῦ τραχήλου καταπόρωθεν. δῆ(λον) σκευάζεται δὲ ὁ ἕστωρ, ἀπὸ τοῦ ἡμι ἧσω καὶ τῆς ἐκεῖθεν γινομένης ἕσεως ἤτοι ἐμβολῆς. ὁ ἐνιέμενος ἐπ' ἄκρῳ τοῦ ζυγοῦ, περὶ ὃν ὁ κρίκος ἐντίθεται. ἢ καὶ ἄλλως εἰπεῖν, ἕστωρ ἀπὸ τοῦ ἧσω, ἐξ οὗ καὶ ἧλος. ἵνα ᾖ ἕστωρ, ὁ ἐνιέμενος τῷ ζυγῷ. ἐν δὲ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει οὕτως. ἕστωρ, στήλη, ἔμβολος, γόμφος. ἢ πρῶτος τύλος τοῦ ῥυμοῦ. ἢ κοίλωμα ζυγοῦ, ὑφ' ὃ ὁ τράχηλος. Τὸ δὲ ἔδησαν καὶ κατέδησαν, δηλοῦται ὡς ἐκείνων. Γλωχῖνα δὲ κάμψαι φασὶ, τὸ μὴ δεσμὸν ὑποβαλεῖν τῇ καμπῇ τοῦ δεσμοῦ τὸ τοῦ ἱμάντος ἄκρον καὶ γωνιῶσαι αὐτὸ ὡς ἂν εἴη εὔλυτον ὕστερον, δηλ. τῆς χυδαίως λεγομένης θηλείας. οἱ δὲ γλωχῖνά φασι τὴν ἐκ τοῦ ῥυμοῦ καὶ ζυγοῦ γωνίαν, ἔνθα κάμπτεται ἐπὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ ὀμφαλὸν, τὸ ζυγόδεσμον. δηλοῖ δέ φασι καὶ γλωσσίδα τινά. γίνεται δὲ τὴν γνάμπτειν, ἐκ τοῦ γόνυ καὶ τῆς κατ' αὐτὸ γωνίας ὅτε κάμπτεται. ἵνα ᾖ, γονυάπτω καὶ συγκοπῇ γνάπτω καὶ πλεονασμῷ διὰ στομφασμὸν εὔφωνον, γνάμπτω. Εὔξεστος δὲ ἀπήνη, καθὰ καὶ ἅρμα εὔξοον. Τὸ δὲ νέον ἤτοι ζωγρεῖον, ἰσάζυγον, προτέτακται ἐστι τοῦ, προσφάτιον ἢ καινότατον. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ, νῦν τι νεωστὶ ἀθεῖνοι τοῖς πρὸ τούτων που εἴρηται. πρώτως ὂν συζυγίας τῶν προκατασκευασμένων ὡς φαίνεται. ἡ δὲ ἑκτορέη κεφαλὴ, ἀπλοϊκῶς νῦν δὴ μὴ τοῦ ἕκτορος φράζει νεκρόν. τὸ μέν τοι τεῦκρε φίλη κεφαλὴ, ἄλλην ἀγωγὴν ἔχει. οὐ πρὸς ὁμοιότητα, φίλτατον κάρα φησὶ σοφοκλῆς. Τοῦ δὲ ζεῦξαι ὁ ἐνεστὼς τὸ ζεύγω, οὐχ εὕρηται χρηστόν. εὐχρηστεῖται δὲ ἀντ' αὐτοῦ τὸ παράγωγον ζευγνύω. Κρατερώνυχες δὲ ἡμίονοι, ὡς ἀλλαχοῦ ἵπποι χαλκόποδες. καὶ λύκοι δέ που κεῖνται κρατερώνυχες. Ἐντεσιεργοὶ δὲ ἡμίονοι. οἱ ἐν ἔντεσιν ἐργαζόμενοι. τουτέστιν οἱ ἁμάξας ἕλκοντες, καὶ μὴ ἁπλῶς νωτοφόροι. ἔντεα γὰρ παρὰ τῷ δέ φ, τὰ ἅρματα. καὶ ἄλλως ἐντεσιεργοὺς λέγει, τοὺς ἑτοίμους εἰς ἔργον. εἰ δὲ γὰρ ἡ ἅμαξα ὥπλισται ὡς ἐῤῥέθη, εἶεν ἂν εἰς ἔργον ὡπλισμένοι καὶ αὐτοί, διὰ τὸ συνώνυμα εἶναι τὰ ὅπλα καὶ τὰ ἔντεα. συνιπλεῖ δὲ ἐνταῦθα καὶ τὸ ἀλλαχοῦ ῥηθὲν, ἔντυεν ἵππους ἤγουν ἡτοίμαζεν εἰς ἅρμα. ὅτι δὲ τὰ ἔντεα δοκεῖ δασύνειν τὴν ἀρχὴν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, δηλοῖ καὶ ὁ αὐθέντης οὐχ ὁ δεσπότης ὡς φησὶν αἴλιος διονύσιος, ἀλλ' αὐθέντης καὶ αὐτοχειρίᾳ φονεὺς, ὁ καὶ αὐτοφόντης. μυσοὺς δὲ πλείους ἐνταῦθα λέγει ὁ ποιητὴς, ἄδηλον εἴτε εὐρωπαίους, εἴτε ἀσιανούς. ἐμφαίνει δὲ καὶ νῦν ὅτι ἔχων ἱστορίαν εἰπεῖν, παρίησιν, ὃ καὶ πρὸ ὀλίγου πεποίηκεν. οἱ δὲ περὶ αὐτὸν τῷ γέροντι ἀτάλλοντες ἵπποι, φίλτατον αὐτὸν παραδηλοῦσι καὶ ἐν γήρᾳ βαθεῖ. ἡ δὲ εὔξεστος φάτνη, ἄδηλον εἴπερ ἐκ λίθων ἢ ξύλων ἤσκηται. ἐπεὶ καὶ ἐπ' ἀμφοῖν τὸ ξέειν λέγεται. ὡς καὶ ὁ λιθοξόος δηλοῖ, καὶ ἡ εὔξεστος ἀπήνη. καὶ ὁ ξεστὸς δίφρος. Ἐν δὲ τῷ, δώμασιν ὑψηλοῖσι, δοκεῖ τὴν ἔλλειψιν τὸ ὑψηλοῖσι τεθὲν πρὸς ἀναπλήρωσιν ἔπους. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἐν μετεώρῳ ἐπὶ ὑπερῴου ἵπποι ἐζεύγνυντο, ἀλλ' ἁπλῶς ἔσω οἴκου. Ἰστέον δὲ ὅτι καὶ ζεῦξαι καὶ ζεύξασθαι πολλαχοῦ λέγεται. καὶ ἐνταῦθα γοῦν, ζεῦξαι ἡμιόνους φησὶ, καὶ ζευγνύσθην ἵππους. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἐπεὶ φρονήσεως μάλιστα ἔδει τοῖς πρὸς ἀχιλλέα πρεσβευσομένοις ὑπὲρ τοῦ ἕκτορος, οὔτε νέους τινὰς ὅμηρος πλάττει τούτους, ἀλλὰ καὶ φρόνησιν αὐτοῖς ἐπιμαρτύρεται κατ' ἐξαίρετον. εἰπὼν ὡς προείρηται τὸ, κῆρυξ καὶ πρίαμος πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.

Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθ' Ἑκάβη τετιηότι θυμῷ,
Οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθεν, ἔπος τ' ἔφατ' ἔκ τ' ὀνόμαζε.
Τῆ σπεῖσον Διὶ πατρὶ καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι
Ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς
Ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
Ἀλλ' εὔχευ σύ γ' ἔπειτα κελαινεφέϊ Κρονίωνι
Ἰδαίῳ, ὅς τε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται.
Αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν. ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς Δαναῶν ταχυπώλων.

Ὅτι ἑκάβη μὴ πείσασα τὸν γέροντα, παραινεῖ σπείσαντα γοῦν τῷ Διῒ, ἀπελθεῖν. καὶ παρίσταται οἶνον ἔχουσα ἐν χειρὶ, ὡς ποτε καὶ ἐπὶ ἕκτορος, καὶ εὔχεσθαι ὑποτίθεται σπείσαντα. εἰποῦσα ταῦτα ἐν τῷ στῆναι ἵππων προπάροιθεν. τῇ δὲ ἐστι λάβε ὡς καὶ προδεδήλωται, σπεῖσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὔχεο οἴκαδ' ἱκέσθαι ἂψ ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν ἐπεὶ ἄρ σέ γε θυμὸς ὀτρύνει ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι δηλαδὴ, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης. ἀλλ' εὔχευ ἢ εὔχου σύ γ' ἔπειτα Διῒ ἰδαίῳ, ὅς τε τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται

Εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην
Νῆας ἐπ' ἀργείων ἰέναι μάλα περ μεμαῶτα.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος, προσέφη Πρίαμος θεοειδής.
Ὦ γύναι, οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ ἀπιθήσω.
Ἐσθλὸν γὰρ διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὤτρυν' ὁ γεραιὸς
Χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρέστη
Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.
Νιψάμενος δὲ, κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο.
Εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκει, λεῖβε δὲ οἶνον
Οὐρανὸν εἰσανιδών. καὶ φωνήσας, ἔπος ηὔδα.
Ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε,
Δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν, ἠδ' ἐλεεινόν.
Πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τε σοὶ αὐτῷ
Φίλτατος οἰωνῶν καί εὐ κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Δεξιόν. ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
Τῷ πίσυνος ἐπὶ νῆας ἴῃς δαναῶν ταχυπώλων.

ὁρᾶται. αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅς τέ οἱ αὐτῷ ἤγουν ἑαυτῷ φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον, δεξιόν. ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας, τῷ ἤγουν αὐτῷ πίσυνος τουτέστι θαρρῶν, ἐπὶ νῆας ἴῃς δαναῶν ταχυπώλων. ὡς εἴγε μὴ δῷ, οὐ θέλει ἡ γραῦς ἐποτρύνειν αὐτὸν ἀπελθεῖν. Καὶ ὁ γέρων, πείθεται. καὶ εἰπών. ὦ γύναι οὐ μέν τοι τόδ' ἐφιεμένῃ τουτέστιν ἐντελλομένῃ σοι ἀπιθήσω. καὶ ἐπαγαγὼν γνωμικὸν τὸ, ἐσθλὸν γὰρ διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν ἤγουν ἀνατεῖναι αἴκ' ἐλεήσῃ, ὅπερ ἐστὶν, ὅπως ἐλεήσοι. ταυτὸν ὂν τῷ, ὅπως ἐλεήσῃ, εἶτα ἀμφίπολον ταμίην, χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῦαι ἀκήρατον. ἡ δὲ παρίστη χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα. νιψάμενος δὲ καὶ δεξάμενος κύπελλον ἐκ τῆς ἑκάβης, εὔχεται μέσῳ στὰς ἕρκει, λείβων οἶνον, καὶ οὐρανὸν εἰσανιδὼν, φησί. Ζεῦ πάτερ ἴδηθεν μεδέων κύδιστε μέγιστε ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, δός μ' ἐς ἀχιλλῆος φίλον ἐλθεῖν ἠδ' ἐλεεινόν. πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον. καὶ ἑξῆς τοὺς τέσσαρας στίχους ὡς ἡ ἑκάβη ἐδίδαξε. καὶ ὁ ζεὺς ὑπακούει, καὶ στέλλει δεξιὸν οἰωνόν. ἐν τούτοις δὲ δηλοῖ ὁ ποιητὴς ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ταυτὸν εἶναι λεῖψαι καὶ σπεῖσαι, ὡσαύτως καὶ δέπας καὶ κύπελλον. ἔχει δὲ τὸ τὴν μὲν σύνδεσμον αἰ ἀπόδοσιν ἐν τῷ, ἐμεῖο μὴ οὐκ ἐθελούσης. καὶ τὸν ἰδαῖον δέ πως παρετυμολογῶν ὡς καὶ τῆς ἴδης ἀπὸ τοῦ ἰδεῖν λεγομένης ὃ ταυτόν ἐστι τὸ ὁρᾶν, φησί. διὶ ἰδαίῳ, ὃς ὁρᾶται ἤγουν καθορᾷ πᾶσαν τὴν τροίαν. λέγει δὲ καὶ τὸν τῆς σπονδῆς οἶνον μελίφρονα. καὶ τὸ δέπας χρύσεον. κρατούμενον χειρὶ δεξιᾷ, εἰς ἀγαθὸν καὶ αὐτὸ οἰώνισμα. ἔφη γὰρ ὡς ἀγχίμολον ἦλθεν ἑκάβη οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε ὅ ἐστι σπείσαντες, κιοίτην. οἰωνὸν δὲ καὶ νῦν λέγει, οὐχ ἁπλῶς πτηνόν, ἀλλὰ σύμβολον μέλλοντός τινος ἀγγελτικόν. διὸ καὶ ἐπάγει τὸ, ταχὺν ἄγγελον. ἔνθα τὸ ταχὺν, ἢ ὡς ἐπίθετον κεῖται πτηνοῦ, ἢ πρὸς ἔνδειξιν τοῦ χρῆναι ταχύ τε αὐθωρὸν δοθῆναι τὸν αἰτούμενον ὄρνιν, ὃς ἐπεὶ διὸς ἄγγελος λέγεται οἷα σημαίνων μόρσιμόν τι ἐπεὶ καὶ εἰς μοίρας μεταλαμβάνεται ὁ ζεὺς, οὐκ ἂν προσφυῶς ἐτυμολογοῖτο κατὰ τὸν κοινῶς λεγόμενον ὄρνιν, ἀλλὰ μάλιστα παρὰ τὸ εἴρω τὸ ἀγγέλλω. ἄγγελος γὰρ ὑπόκειται διὸς ὁ τοιοῦτος ὄρνις. ἵνα τὸ μὲν ο τῆς ἀρχούσης, ἀντιπαρακέοιτο τῷ ψιλῷ ε τοῦ ῥήματος, ἤγουν τοῦ εἴρω. τὸ δὲ ν, πλεονάζοι ὡς καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. Ὅρα δὲ ὅτι ὀνειδισθεῖσα πρὸ ὀλίγου ἡ γραῦς, ὄρνις κακὸς τῷ γέροντι πέλεσθαι, νῦν δι' ὧν παραινεῖ, ἀγαθὸς ὄρνις αὐτῷ γίνεται, αἰνίττεται δὲ τὸν ῥηθέντα οἰωνὸν, εἰς ἀετόν. αὐτὸς γὰρ φίλτατος τῷ διὶ ᾄδεται. ἢ ὡς βασιλεῖ βασιλεύς, ἢ ὅτι κατὰ τὸν μῦθον, τῇ αὐτῇ τῷ διὶ ἐγγεννηθεὶς ἡμέρᾳ. ἢ ὅτι ὁρμῶντι ἐπὶ βασιλείαν, εὐτυχίας σύμβολον ἐμφανισθεὶς, ἔφηνε τὸ μέλλον. ἢ ὅτι γεννηθέντα τὸν δία, εἰς οὐρανὸν ἀπεκόμισε. φέρεται δὲ μῦθος, καὶ ὅτι μέροψ κῷος ἀπαύστως τὴν γυναῖκα πενθῶν θανοῦσαν, ξενίσας ῥέαν, μετεβλήθη εἰς ἀετόν. καὶ σύνεστιν ἀεὶ τῷ διί. αἰλιανὸς μέντοι, λυσίαν ποτὲ γενόμενον, μεταβληθῆναι εἰς ἀετὸν λέγει. διὸ καὶ γαμψώνυχον μὲν εἶναι καὶ θηρατικόν. ἐν γήρᾳ δὲ, ἀγχοῦσθαι τὸ ῥάμφος τῇ ἄγαν ἐπικάμψει. καὶ ἔχει ποινὴν τῆς ποτὲ θεωδίας. τὸν ἐν γήρᾳ λιμόν, ἤδη δὲ καὶ τὸν ἐκ κανθάρων πόλεμον ὡς εὐθὺς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται. ἡ δὲ βυζαντία μοιρὼ ποιήτρια δὲ καὶ αὕτη, γράφει κατὰ τὴν τῶν ἀθηναίων ἱστορίαν, ἐν ᾧ πολλὰ [illegible] περὶ αἰετοῦ, ὡς ἐτρέφετο μὲν ζεὺς ἐνὶ κρήτῃ. νέκταρ δ' ἐκ πέτρης μέγας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων γαμφηλῇς, φορέεσκε διὶ μητιόεντι. τὸ, ἤγουν διὸ καὶ νικήσας κρόνον εὐρύοπα ζεὺς, ἀθάνατον ποίησε καὶ οὐρανῷ ἐγκατένασσεν. ἀστροθετηθέντα δηλαδή. ὡς δ' αὔτως φησὶ τρήρωσι πελειάσιν ὤπασε τιμὴν, αἳ δή τοι, θέρεος καὶ χείματος ἄγγελοι εἰσίν. ὃ δὴ καὶ ἡσιόδῳ δοκεῖ. Ὅρα δὲ ἐν τῷ, ὡς δ' αὔτως πελειάσιν ὤπασε τιμὴν, ὅτι ὁμήρῳ συμφωνεῖν ἡ μοιρὼ ἐθέλει. ὡς γὰρ κατ' αὐτὴν ὁ αἰετὸς, οὕτω καθ' ὅμηρον αἱ πελειάδες, ἀμβροσίαν

φέρου

φέρουσι τῷ Διΐ. διό φασι καὶ ἐν τῇ ἀστρονομίᾳ, τῶν ἄλλων ἄστρων τὰς πλειάδας ταυτὸν δ' εἰπεῖν πελειάδας, προὔταξε διὰ τὸ πάντῃ ἐπίσημον, εἰπὼν πληιάδας θ' ὑάδας τε. ἐκ τῶν ἄλλων δὲ πλειόνων, αὐτὰς ἐχώρισε κατά τι ἐξαίρετον, ἐν τῷ. τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται οὐδὲ πέλειαι. ὡς δὲ ταυτίζονται πρός τινων πελειάδες καὶ πλειάδες, δηλοῖ μὲν καὶ ἀσκληπιάδης ὁ μυρλεανός, ἐθέλων τὰς πλειάδας ἀμβροσίαν τῷ Διΐ φέρειν. ἄσημον γάρ φησι τὰς πελειάδας φέρειν αὐτό. ἔχει δέ τι γραφὴν ἡ αὐτὴ, καὶ ἡ ἱστορία. ταυτὸν δ' εἰπεῖν, τὸ παρ' ὁμήρῳ καλὸν ποτήριον τοῦ σοφοῦ νέστορος. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. Τὸ δὲ φίλτατος, εἰς πλέον διασαφῶν ὁ ποιητὴς, φησὶν αὐτὸν ὑποκαταβάς, καὶ οἰκεῖον ἄγγελον τῷ Διΐ. εἰπών. εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἑὸν ἄγγελον, οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελοίμην νῆας ἐπ' ἀργείων ἰέναι μάλα περ μεμαῶτα. Τὸ δὲ φίλτατος οἰωνῶν. οὐκ ἐξ ἀνάγκης οἰωνοὺς λέγει τοὺς μαντικοὺς συμβόλους. ἀλλ' ἴσως γενικῶς εἴρηται, ἵνα πάντων ὀρνέων φίλτατος ᾖ ὁ αἰετὸς τῷ Διΐ. ὃς καὶ σὺν λέξει τῷ γενικῷ λόγῳ οἰωνὸν αἰετὸν, ὡς ἄλλως μαντικὸν οἰωνόν. Τὸ δὲ καὶ εὖ κράτος ἐστὶ μέγιστον, ἤγουν ὑπὲρ αὐτοῦ ὡς βασιλικοῦ ζώου πολλὴ ἰσχύς, γράφεται καὶ κατ' ἔγκλισιν, καί εὖ. καὶ ἔστι μὲν φάναι λεπτότερον, καὶ οἱ κράτος ἐστὶ μέγιστον. προεκρίθη δὲ τὸ ποιητικώτερον. γίνεται δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη τὸ εὖ, ὡς τὸ ἐμοῦ καὶ τὸ σοῦ. Τὸ δὲ δεξιὸν, δῆλον ὅτι πανταχοῦ χρηστόν ἐστι καὶ αἴσιον. διὸ καὶ χειρὶ ὡς ἐρρέθη δεξιτερῇ τὸ δέπας ἑκάβη ἔχει. καὶ οἰωνὸν δεξιὸν βούλεται. καὶ ὁ αἰτηθεὶς δὲ οἰωνὸς, ἐφάνη δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστεος. Τὸ δὲ ὀφθαλμοῖσι νοήσας, ἐδίδαξε ῥηθῆναι πρὸς τὴν ὑστέραν τὸ, νοῦς ὁρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει. Ὕδωρ δὲ ἀκήρατον, τὸ καθαρὸν ἐκ τοῦ μὴ ἔχειν κῆρα τινά, ὃ λόγῳ, καὶ οἶνος ἐν τῇ ὀδυσσείᾳ ἀκηράσιος. καὶ κτήματα δὲ ἀκήρατα ἐκεῖ, τὰ ἀκέραια. Χέρνιβον δὲ ὁμήρῳ μὲν ἀσυνήθως ἅπαξ γοῦν νῦν εἴρηται, ἡμῖν δὲ συνήθως, τὸ χερόνιπτρον ὡς παρασημειοῦνται ἐκ οἱ παλαιοί, τουτέστι τὸ τοῦ ὑγροῦ ὑποδεκτικὸν ἀγγεῖον ὃ λέβητα καλεῖν αὐτὸς οἶδεν. ἄλλως μέντοι χέρνιβα λέγειν ἔθος αὐτῷ, τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. πρόχοος δὲ ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χέων λέβης. μέσῳ δὲ ἵσταται ὁ γέρων ἕρκει, ὡς ἴσως βωμοῦ ὄντος αὐτόθι ἑρκείου διός. ὁποῖός τις καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ κατὰ τὸν τῆς ὀδυσσείας οἶκον ἐστί. Τὸ δὲ φίλον γενέσθαι ἐν ἐλεεινὸν, καὶ ὀδυσσεὺς ἐν τοῖς φαίαξιν εὔχεται, αἰτεῖται δὲ ὁ γέρων ὡς μὲν ἐχθρὸς, λύσιν ἔχθρας. ὡς δὲ δυστυχὴς, ἐλέους τυχεῖν. ὃ καὶ εὑρίσκει. δικαία γὰρ ἡ εὐχὴ, οὐ διαπίπτει παρὰ τῷ ποιητῇ. ἔστιν οὖν φίλος μὲν ἐνταῦθα, ὁ μὴ ἐχθρῶς φασι προσδεχθείς. ἐλεεινὸς δὲ ὁ ἐλέους ἄξιος. ἐν δὲ τοῖς ῥηθεῖσι, κεῖσθαι καὶ λόγος πλείων ἐφάνη, ἐνδεικτικὸς εὐσεβοῦς ἤθους τὸ, ἐσθλὸν θεῷ χεῖρας ἀνασχεῖν εἴ κ' ἐλεήσει. προσδυθεὶς βραχύ τι ἐκ τοῦ ποιητικοῦ. λέγει δὲ ὁ γέρων τοῦτο πρὸς ἑκάβην ἐφιεμένην ὅ ἐστιν ἐπιτελλομένην ὡς εἴρηται αὐτῷ τὰ περὶ σπονδῆς.

Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος, τοῦ δ' ἔκλυε μητίετα Ζεύς.
Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν.
Μόρφνον θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
Ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
Ἀνέρος ἀφνειοῖο ἐϋκληῗς ἀραρυῖα.
Τόσσ' ἄρα τοῦ, ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. εἴσατο δέ σφιν
Δεξιὸς ἀΐξας διὰ ἄστεος. οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Σπερχόμενος δ' ὁ γέρων ξεστοῦ ἐπεβήσετο δίφρου.
Ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
Πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην,
Τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων. αὐτὰρ ὄπισθεν
Ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
Καρπαλίμως κατὰ ἄστυ, φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο
Πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίον δ' ἀφίκοντο,
Οἱ μὲν ἄρ' ἄψορροι προτὶ ἴλιον ἀπονέοντο,
Παῖδες καὶ γαμβροί. τὼ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν
Ἐς πεδίον προφανέντε. ἰδὼν δ' ἐλέησε γέροντα.
Αἶψα δ' ἄρ' ἑρμείαν υἱὸν φίλον ἀντίον ηὔδα.
Ἑρμεία, σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν

Οὗ εὐξαμένου ὡς ἐρρέθη πριάμου, αὐτίκα ζεὺς αἰετὸν ἵησι πλειότατον πετεηνῶν. μόρφνον, θηρευτῆρα. ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. πλειότατον δὲ λέγει, τὸν ἐπιτελεστικώτατον φασὶν οἷς ἂν ὀφθείη διὸς ἄγγελος. ἢ καὶ ἄλλως, τὸν ἐν ἀξιώματι καὶ ὑπεροχῇ. ὡς εἴ τις καὶ λέοντα φῇ πλειότατον θηρῶν. ἤτοι βασιλικώτατον. μόρφνος δὲ ὁ μὲν τόνῳ βαρυτόνως ὡς ὕπνος, ἔστι δὲ οὗτος μορόφονος, ὃς φόνιος καὶ μόρου αἴτιος τοῖς ἄλλοις ὀρνέοις. ἢ μεμορμένος τὸν φόνον. ἢ μόρον φέρων. οἱ δὲ εὔμορφος κατὰ δὲ ἑτέρους, μέλας παρὰ τὴν ὄρφνην πλεονάσαντος τοῦ μ ὡς καὶ ἐν τῷ μοχλός. ἢ συλληπτικὸς τῶν διωκομένων. παρὰ τὸ μάρπτω τὸ συλλαμβάνω μέμαρφα, τροπῇ τοῦ α εἰς ο καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν. ὁ δὲ χαρακτὴρ τοῦ τόνου, τοιοῦτος κατὰ τοὺς παλαιούς. τὰ εἰς ος δι-

σύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους τὴν ορ συλλαβὴν ἀπὸ ἀρχῆς, μάλιστα θηλυκῷ γένει, βαρύνονται. χόρτος, φόρβος, ὄρμος, πόρτος, ὄρθος δὲ μονογενής. τὴν δὲ κύκων γηρυόντα.

Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι, καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα,
Βάσκ' ἴθι, καὶ Πρίαμον κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
Ὣς ἄγαγ' ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ μήτ' ἄρ τε νοήσῃ
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλείωνά δ' ἱκέσθαι.

πόρθος. παραφυλακτέον ἐν τῷ κανόνι, τὰ εἰς μος. δισύλλ. κορμός. φορμός. τὸ δὲ περκνός, ὀξύνεται ὡς τό, πυκνός. Σημείωσαι δὲ τὸν μέλανα ὡς ἀπὸ τῆς περκαζούσης μελαίνης σταφυλῆς, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μέλας οἶνος. ὁ μέν τοι Ἀρίσταρχος ὥς φασι, ἐβάρυνε τὸ περκνός. ἀλλ' ἡ παράδοσις, ἐπείθετο τοῖς ὀξύνουσιν. Ὅρα δὲ ἐνταῦθα καὶ τὴν τοῦ πτηνοῦ διωνυμίαν, ὃς καὶ μόρφνος καὶ περκνὸς λέγεται ὁ αὐτός. οἱ δὲ παλαιοί, τὸν ῥηθέντα περκνὸν θηρητῆρα λογίως ἐπισκεπτόμενοι, φασὶ καὶ ὅτι μέλας μὲν ὤν, τὸ τῆς εἰσόδου τῷ γέροντι ἐδήλου λαθραῖον. ὁ δὲ θηρητήρ, τὸ ἐπιτυχτικόν, οὐδὲ ἐν δὲ κτείνων ἢ κατέχων ἐμφαίνεται ἀλλ' ἥμερος, δηλῶν τοιοῦτον τῷ Πριάμῳ τὸν Ἀχιλλέα ἔσεσθαι. ἔτι ὡς οὐδὲ συλληφθήσεται ὑπὸ τῶν φυλάκων. καὶ ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἐστὶν ἐπὶ τοῦ κρείσσονος προσχήματος. ἤγουν ὁ Ἀχιλλεὺς νοεῖται διὰ τοῦ βασιλικοῦ τούτου ἀετοῦ, ὃ καὶ ἐπιπλεισικὸς ὢν ἐθέλει ὁ Πρίαμος. Ὅτι τὰς τοῦ φανέντος ἀετοῦ πτέρυγας πεταμένας διὰ μέτρων ὁ ποιητὴς φησίν. ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται ἀνέρος ἀφνειοῖο ἐϋκλήϊς ἀραρυῖα, τόσσ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. Καὶ ὅρα ὡς διὰ τὰς θύρας διαπετάννυσθαι καὶ διὰ πεπταμένας πύλας ἔχειν. καί, αἱ δέ, πετασθεῖσαι φάος τεῦξαν. καὶ τὰ ὅμοια, ἐνταῦθα ἑρμήνευσεν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς ἁπλώσεως τῶν τοῦ ἀετοῦ πτερύγων τὰς θύραις εἴκασεν. εἰ γὰρ αὗται θύραι ὡσανεί, καλῶς ἄρα καὶ αἱ θύραι πτέρυγες ὡσανεὶ διαπεπτασμέναι. Σημείωσαι δὲ τὴν στροφὴν τοῦ νοήματος. πύλας γὰρ ἀλλαχοῦ ἀναπεπταμένας εἰπὼν ὡς ἀπὸ ἡπλωμένων πτερύγων, ἐνταῦθα πτέρυγας ἁπλωθείσας, θύραις εἴκασεν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ἀετοῦ τοῦ ζώου, καὶ μέρος τι τῶν ναῶν, οὐ μόνον ἀέτωμα ἐλέγετο, ἀλλὰ καὶ ἀετοί. διὰ τὸ ἐοικέναι φασὶ πτέρυξιν ἀετοῦ. καὶ ζήτει τὸ τοῦτο καὶ ἔνθα ὁ κωμικός, ἐρείδεσθαι τι λέγει πρὸς ἀετόν. ὁ δὲ μῦθος, ἐπὶ τοῦ βασιλικοῦ ἀετοῦ παιδεύων ὡς ὑφιστρέφει ἀεὶ τοῖς μεγάλοις, εἰ καὶ μεγάλα μικρά γοῦν τινα δυσχερῆ, πλάττει τὸν ἀετὸν κανθάρῳ μὴ φίλον. ὅς φασιν ἀνέτρεπεν εἰς τὰς τοῦ ἀετοῦ καλιάς, ἢ καὶ ἀνιπτάμενος κατὰ τὸν τοῦ κωμικοῦ ἱπποκάνθαρον, ἐλυμαίνετο τοῖς ἐκείνου ᾠοῖς. ὁ δ' ὑπ' ἀμηχανίας ἱκετεύσας, ἐνεοττεύει τοῖς τοῦ Διὸς κόλποις. καὶ ὁ κάνθαρος κατατολμᾷ καὶ τῶν ἐκεῖ. καὶ λαθών, γίνεται καὶ αὐτὸς τοῦ δίου κόλπου. καὶ ὁ Ζεὺς ἰδών, μυσάττεται. καὶ ἀνίσταται ὡς εἶχε. καὶ τὰ ᾠὰ καταπίπτει καὶ ῥήγνυται, τὸ θελητὸν τῷ κανθάρῳ. ἐκ τούτων δὲ ἡ παροιμία τό, αἰετὸν κάνθαρος μαιεύσομαι. εἰς τὸ ἀληθές, ἐπεὶ τὰ τῶν ἀετῶν ᾠὰ κάνθαροι διαφθείρουσι. Τὸ δὲ ἐϋκλήϊς κἀνταῦθα συνήθως ἐκτείνει τὴν λήγουσαν. Πτερὰ δὲ καταχρηστικῶς τὰς πτέρυγας λέγει. κυρίως μὲν γὰρ πτερά, τὰ πτίλα. τὸ δὲ ὅλον, πτέρυξ. ἡ ὀξυτόνως πτερὺξ κατὰ Ἀρίσταρχον ὡς προδεδήλωται. Ὅτι χαρᾶς μὲν τῆς ἐπὶ θέᾳ τοῦ, οἱ δέ, ἰδόντες γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. λύπης δὲ φίλων ἀποδημίᾳ δέ, φίλοι δ' ἅμα πάντες ἕποντο. πόλλ' ὀλοφυρόμενοι ὡσεὶ θάνατόνδε κιόντα. ὃ δὴ ἔπαθον οἱ Τρῶες ἐπὶ Πριάμῳ ἀπιόντι νύκτωρ εἰς Ἀχιλλέα. Ὅτι φθάσας μέν, ἐϋπλεκέα καὶ εὔπλεκτον δίφρον ἔφη, ἐνταῦθα δὲ ξεστόν, ἐκ μέρους καὶ ἄμφω εἰπών. τοῦ μὲν γάρ, ἔξεστο καθ' ὅσον εἶχε ξύλινον. τοῦ δὲ ἐπέπλεκτο. ἐν τούτοις δὲ καὶ αἰθούσας φασὶν ἐρίδουπον δίχα τοῦ γ. εἴπερ ὅτι καταλάμπεται ἡλίῳ καὶ ἀνέμοις ἔγκειται ὕπαιθρος οὖσα, ἔγνωσαι. ὥσπερ ἔτι ὅτι περί που τὴν αὐλὴν ἦν. ἔστι δ' ἐνταῦθα ἔτι σχῆμα πρωθύστερον ἐν τῷ, ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου. πρῶτον γὰρ αἴθουσα. εἶτα πρόθυρον οὗ ἔξεισί τις. λέγει δὲ καὶ ἐφέπειν ἵππους μάστιγι, ἀντὶ τοῦ πλήττειν. ὡς καὶ πρὸ ὀλίγου σκηπανίῳ ἐφέπειν ἄνδρας. εὕρηται δ' ἐνταῦθα, καὶ ἅρμα ἐλαυνόμενον ἡνιόχῳ μόνῳ τῷ Πριάμῳ. καθὰ καὶ τὴν ἀπήνην μόνος Ἰδαῖος ἐλαύνει προπορευόμενος τοῦ γέροντος. φασὶ γὰρ ὅτι πρόσθε μέν, ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. τάς, ἤγουν ἃς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων, αὐτὰρ ὄπισθεν ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε. Ἰστέον δὲ ὅτι προϊὼν ὁ ποιητής, ἀναπληρώσει τὸ λεῖπον τῷ γέροντι ἔνθα Ἑρμῆς ἐπαΐξας ἅρμα καὶ ἵππους, μάστιγα καὶ ἡνία λήψεται χερσὶν ἐν δὲ πνεύσας μένος ἵπποις τε καὶ ἡμιόνοις. Ὅτι καὶ ἐνταῦθα ἔστιν εὑρεῖν ὡς καὶ πρὸ τούτων τὴν ξένην αἰτιατικήν, κουφίσασαν μὲν τὸ α δι' ἐκθλίψεως ἐν τέλει στίχου. τὸ δὲ ν, προσθεῖσαν τῷ ἐφεξῆς στίχῳ ἐν τῷ, οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν' ἐς πεδίον προφανέντε. ἔστι δὲ αἰτία τῆς τοιαύτης στιχοφανοῦς συνθήκης προδεδήλωται. Ὅτι ἀνδρὶ φιλοποιῷ οἰκεῖον τό, ὦ δεῖνα. σοὶ γάρ τι μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι καί τ' ἔκλυες ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. περὶ Ἑρμοῦ δὲ ἐκ Διὸς ὁ λόγος. ὃς φιλεῖ ἑταιρίσσαι ἤγουν φιλιωθῆναι ἢ φιλίας καταπράξασθαι. ὡς τῶν τοιούτων πράξεων τῷ μὲν θείῳ ἢ τῷ ἀστείῳ ἀνακειμένων Ἑρμῇ κατὰ τοὺς οὕτω φρονοῦντας, καθὰ καὶ τῆς κλεπτικῆς καὶ τοῦ, δόλῳ καὶ λαθραίως ποιεῖν καθὰ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς φαίνεται, ὅπου ὁ Ἑρμῆς ἑαυτὸν γενεαλογεῖ. Πομπῷ δὲ ἤτοι ὁδηγῷ ἀγαθῷ προσφωνήσεται τό, βάσκ' ἴθι, καὶ τὸν δεῖνα ὣς ἄγαγ' ὡς μήτ' ἄρ τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ τι νοήσῃ τῶν ἄλλων, πρὶν τὸν δεῖνα ἱκέσθαι. ὃ δὴ καὶ αὐτό, Ζεύς φησι τῷ Ἑρμῇ περὶ Πριάμου. Σημείωσαι δὲ ὅτι οὐ μόνον διὰ

τὸ

τὸ κατ' ἐπιτύμβιας τετραμερεῖς τῆς φιλοσοφίας τέσσαρας ὡς ῥηθέντι ἑρμοῦ κατὰ τὸν παλαιὸν μῦθον προσπλάττονται κεφαλαί, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὅλως πολυειδὲς εἶναι. οὐ μόνον γὰρ φιλοσοφίας ὡς ἐῤῥέθη, καὶ κλοπῆς τε καὶ δόλου αἴτιος, καὶ τὸ ὅλον εἰπεῖν, ἁπάσης ἀπάτης, ἀλλὰ καὶ ἐμπολαῖος. καὶ ἑρμαίων δοτήρ. καὶ παιδείας δὲ, τεχνίτης, καὶ ἕτερων τοιούτων. αἰνίττεται δὲ αὐτῷ καὶ ὡς δίχα ψόγου φασὶ τετραγώνους, ἢ τετρὰς, δῆλον τρόπον ὑπὲρ τοῦ ἡρακλεῖ, ἐξ οὗ παροιμία τὸ, ἐν τετράδι γέγονας, ἤγουν ἐν ἀποφράδι ἡμέρα. ἐπεὶ καὶ ἡρακλῆς ἐν τοιαύτῃ γεννηθεὶς, κακὸν διῆλθε βίον. δηλοῖ δὲ τὰ κατὰ τὸν ἑρμῆν, καὶ ὁ γράψας οὕτω ῥητῶς. ἑρμῆς τετρακέφαλος ἐν κεραμεικῷ, τελεσαρχίδου ἔργον, ᾧ ἐπιγέγραπτο, ἑρμῆ τετρακέφαλε καλὸν τελεσαρχίδου ἔργον, πάνθ' ὁράας. καὶ ἡ τετρὰς δέ φασιν ἱερὰ τοῦ θεοῦ. στροφαῖος δὲ ἑρμῆς φασιν, οὐ μόνον ὁ παρὰ τοῦ στροφεῖ ἱδρυμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ στρέφων καὶ ἐξαπατῶν διὰ στροφῆς. Τὸ δὲ ἔκλυες ὦ ἐθέλησθα, ἀντὶ τοῦ ὑπήκουσας. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἔστι τὸ κλύειν δοτικῇ συντάσσεσθαι. Ορα δὲ καὶ ὡς διέστειλε τὸ ἰδεῖν πρὸς τὸ νοῆσαι οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἐπειδὴ νοεῖ ποτέ τις καὶ δίχα αἰσθήσεως.

Ως ἔφατ' οὐδ' ἀπίθησε διάκτορος ἀργειφόντης.
Αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Αμβρόσια, χρύσεια, τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν,
Ηδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο.
Εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ων ἐθέλει, τούς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.
Τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης.
Αἶψα δ' ἄρα τροίην τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκανε.
Βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς
Πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρὲξ ἴλοιο ἔλασσαν,
Στῆσαν ἄρ ἡμιόνους τε καὶ ἵππους ὄφρα πίοιεν
Εν ποταμῷ. δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
Τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κῆρυξ
Ερμείαν. ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε.

Οτι κάλλιον ἐνταῦθα ἐπὶ ἑρμοῦ ἤπερ ἐν ὀδυσσείᾳ ὧδε φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια. τά μιν φέρον ἠμὲν ἐφ' ὑγρὴν ἠδ' ἀπείρονα γαῖαν ἅμα πνοιῇς ἀνέμοιο. εἵλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει ὧν ἐθέλει. τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει. τὴν, μετὰ χερσὶν ἔχων, πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης. αἶψα δὲ ἵκανε, καὶ ἑξῆς. αἰνίττεται δὲ διὰ τούτων ἡ ποίησις, τὸ βέβαιον καὶ λαμπρὸν καὶ ταχὺ τοῦ εἰς λόγον ἀλληγορουμένου ἑρμοῦ. τὸ βέβαιον μὲν καὶ ὡς εἰπεῖν ἔμπεδον, διὰ τῶν πεδίλων. τὸ δὲ λαμπρὸν, διὰ τοῦ χρυσοῦ. τὸ δὲ ταχὺ, διὰ τοῦ πτήσεως. ὅπερ ἐπ' αὐτῷ ἐν ὀδυσσείᾳ καὶ διὰ τοῦ τῆς λάρου ἠνίξατο παραβολῆς. εἰ δέ πως ὁμοίως καὶ ὁ τοῦ διὸς ἀθλεῦ σκευάζεται, οὐκ ἂν εἴη ἀναλογεῖν. ἦγε συγγενής τι λόγος καὶ φρόνησις ὢν τὸ μὲν, ἑρμοῦ. τό δ', ἀθηνᾶς. ἡ δὲ τοιαύτη καὶ τὰ ἐναντία δυναμένη ῥάβδος, μυθικῶς μὲν, δῶρον ἐστὶ τοῦ ἑρμοῦ πρὸς ἀπόλλωνος, ἡνίκα τὰς βοῦς ἀδμήτου ἐκεῖνος ἐβουκόλει. ἀντιδοθεῖσα τῆς χέλυος ἤτοι λύρας, ἣν ὑφ' ἑρμοῦ ἔλαβεν. ἄλλως δὲ, ὡς οἷά τι σκῆπτρον, τὸ τοῦ λόγου δηλοῖ βασιλικόν τι ἅμα καὶ ὑπερέξοχον. ὕπνου δὲ καὶ ἐγρηγόρσεως δεσπόζει, ἐπεὶ λόγος κηλεῖ, καὶ αὖθις ἀνεγείρει, ὃς καὶ λύρας εὑρετὴς καὶ κηλεύει καὶ πόλεμον καταστέλλει. καὶ ἑτέρως δὲ εἰπεῖν, ἡ ῥάβδος, τὴν τοῦ λόγου αἰνίττεται δύναμιν, ἥτις δυοῖν ἐναντίων κρατεῖ. τοῦ τε ποιεῖν ἐγρηγορέναι τοὺς ἐπιγνόντας ὅ, τι ποτέ ἐστι τὸ τοῦ λόγου καλὸν, καὶ αὖ πάλιν ἀπονυστάζειν τοὺς μὴ καταμαθόντας αὐτοῦ. καὶ ἄλλως δὲ θεωρῆσαι, τὸ διττὸν τοῦ λόγου αἰνίττεται. ὃς ἐν κατηγορίαις μὲν καὶ λόγοις καταφορικοῖς καὶ ὅλως ἐν τῷ δικανικῷ εἴδει, ἐρεθίζει θυμοῦσθαι. αὖθις δὲ κατακοιμίζει θυμὸν ἐν οἴκτοις καὶ ἐλεεινολογίαις. καὶ ὅλως, ἐν αἴνοις καὶ ὑφ' ἡδονῆς κατακηλεῖ καὶ ὑπνάζει ἐν τοῖς πανηγυρικοῖς. θέλγων, ὡς εἴωθε νοεῖν ὅμηρος τὸ θέλγειν. ἃ οὐ σαφῶς προδεδήλωται. Τὴν δὲ ῥάβδον, οἱ μὲν προσθεῖσι δὴ τὸ ῥᾷον. φασὶ μὲν, γίνεσθαι παρὰ τὸ ῥᾷον βαδίζειν ποιεῖν. ἕτεροι δὲ παρὰ τὸ ῥαπίζειν λέγοντες αὐτὴν γίνεσθαι, φασὶ καὶ διὰ τὸ α πρὸ τοῦ β συνίστασθαι θέλει, ἁβρός. ἄβδηρος. ἀβαρβαρέα. ἐπὶ ῥάβδῳ. οὕτως δὴ φασὶ καὶ ῥάβδος, σεσημείωται τὸ ἀβέλι. τοῦ δὲ κρατὺς, δοκεῖ κλίσις εἶναι ὡς ὁ εὐθύς. καὶ ἴσως αὐτόθεν τὸ ἐπικρατέως ἐπίῤῥημα. Οτι ἐν τῷ, αἶψα τροίην τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκανεν ἑρμῆς, δηλοῖ μὲν τὸ αἰγαῖον ἀλλὰ τὸν ἑλλήσποντον ἐπεκτεῖνεσθαι τοῖς περὶ τρωάδα τόποις. ὅπερ ἀλλαχοῦ πλατὺς ἐῤῥέθη ἑλλήσποντος. Οτι τὸν ἑρμῆν ἐνταῦθα ὅμηρος νέῳ αἰσυμνητῆρι εἰκάζει, εἰπών. βῆ δ' ἰέναι κούρῳ αἰσυμνητῆρι ἐοικὼς, πρῶτον ὑπηνήτῃ, τοῦπερ χαριεστάτη ἥβη. Καὶ ὅρα ὅτι ἥβην ἐπὶ τοῦ πρῶτον ὑπηνήτου λέγει. ὃς καὶ κυρίως ἡβῶν λέγεται. ἡ δὲ ἡλικία τοῦ ὑπηνήτου κατὰ τοὺς παλαιοὺς, μεθόριόν ἐστιν ἀνδρὸς καὶ παιδός. ἁβροτέρα μὲν ἡ κατὰ ἄνδρα. γενναιοτέρα δὲ ἡ κατὰ παῖδα. ὅτι δὲ τῆς ὑπήνης παράγωγον καὶ ὁ ἀνύπηνος καθὰ τῆς ἥβης ὁ ἄνηβος, δῆλον ἐκ τῶν παλαιῶν. σημαίνει δὲ ὁ ἀνύπηνος τὸ ἀγένειος. Τὸ δὲ χαριεστάτη, χρήσιμον εἰς τὴν ἐκ τῶν ἔσω παλαιὰν

ἐτυμολογίας τοῦ ἥβης. ἡδὺ γὰρ πάντως ἅπασι τὸ χαρίεν. οἱ κοῦροι καὶ αἱ ἧβαι καὶ ὁ ἡβῶν ὁ καὶ ὑπηνήτης. ἔστι δὲ αἰσυητὴρ μὲν, βασιλεὺς ἢ βασιλικός. οἱονεὶ, τηρῶν τὰ αἴσια. ὃν ἄλλοι αἰσυμνητῆρα καὶ αἰσυμνήτην φασὶν, ἤγουν ἄρχοντα τῶν αἰσίων ἢ δικαίων μοῖραν νεμόμενον. ὅθεν ἢ αἰσυμνᾶν, τὸ ἄρχειν. οἱ δέ φασιν, ὅτι αἰσυητὴρ, ὄνομα ἡλικίας. ἢ ὁ ἄγαν ἐρρωμένος. παρὰ τὸ αἰ ἐπιτατικὸν ἢ τὸ σύω τὸ ὁρμῶ. ὁ ἄγαν συρμένος. ἢ κατὰ τοὺς παλαιοὺς εἰπεῖν, κεκινημένος. ἐν ἀρχῇ νεανίας. ἢ καὶ ἄλλως κατ' αὐτοὺς, εὔμοιρος. κόσμιος. καθήκων παρὰ τὴν αἶσαν. ἀφ' ἧς αἰσύω ῥῆμα. καὶ αἰσυητήρ. καὶ ἄλλως δὲ ἀσυητὴρ, ὁ ἐπιτελεστικὸς παρὰ τὴν αὐτὴν αἶσαν. κατὰ δέ τινας, νομεύς. ἢ εὐκίνητος παρὰ τὸ ἀΐσσειν. ἀρίσταρχος δὲ ἀρέσκεται βασιλέα λέγειν ὡς εἴρηται. βασιλεῦς γάρ φησι τὸ αἴσιμον νέμουσιν. ὅθεν καὶ ὁ αἰσυμνητήρ. εἰ δὲ παρώνυμος τούτου αἰσυητῆρος ὁ ῥωμαϊκὸς αἰσυνήτης τὸ κύριον, οὐκ ἔστι μετὰ μαρτυρίας εἰπεῖν. Ὑπήνη δὲ ἡ κοινῶς τὸ γένειον κατά τινας. ἢ καὶ ἄλλως, μύσταξ μέν φασιν αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες. αἱ δὲ κάτω, πάππος. τὸ δὲ ἐξ ἀμφοῖν, ὑπήνη. καὶ ὁ κωμικὸς οὕτω νοεῖ, ἐν οἷς λέγει μολύνειν τινὰ τὴν ὑπήνην. ἤδη δὲ ὅτι οὐ μόνον ἡλικία νεωτερικὴ, ἀλλὰ καὶ τόπος σωματικὸς ἡ ἥβη, ᾧ παρώνυμον καὶ τὸ ἐφήβαιον, ὡς τῇ κεφαλῇ τὸ κεφάλαιον. καὶ ὡς ἐκεῖθεν καὶ τὸ ἡβηδὸν ἐπίρρημα. ἢ ῥῆμα παρὰ τῷ κωμικῷ τὸ ἡβυλλιᾶν. ἢ ὁ πρωθήβης ἢ ὁ ἄνηβος καὶ ὁ ἄκρηβος καὶ τὰ τοιαῦτα, πολλαχοῦ φαίνεται. Ὅτι τὸ παρὲξ τὸ οὐ πολλαχοῦ δηλωθὲν, καὶ ταῦθα κεῖται μετ' ἐπιτάσεως ἐν τῷ, μέγα σῆμα παρὲξ Ἴλοιο ἔλασσαν, ὁ πρίαμος δηλαδὴ καὶ ὁ κῆρυξ. ὁμοίως ἢ ἑξῆς ἐν τῷ, δῶρα παρὲξ ἀχιλῆα δέχεσθαι. δῆλον δὲ ὅτι τὸ τοῦ ἴλου σῆμα ἔξω τῆς πόλεως ἦν μέσον κατὰ πεδίον ὡς προείρηται. ταφέντος ἐκεῖ, ἐπεὶ πρῶτος ἐθάρρησέ φασιν ἐν πεδίοις θέσθαι τὴν κατοικίαν. Ὅτι κατάλυσιν οὗτος ὁδοῦ φράζει τὸ, στῆσαν ἄρ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ὄφρα πίοιεν ἐν ποταμῷ. δὴ γὰρ ἐκεῖ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν. τοῦ πριάμου δὲ ὄντος ἢ τοῦ σὺν αὐτῷ κήρυκος. Ἰστέον δὲ ὅτι ἡ τοῦ κνέφας γενικὴ πρὸς ἀναλογίαν οὐχ εὕρηται. κνέφους δὲ, κεῖται παρὰ ἀριστοφάνει ἐν ἐκκλησιαζούσαις, ὡς ἀπὸ τοῦ κνέφος. πρὸς ἀναλογίαν τοῦ, γήρους. οὐ κοινότερον τὸ, γῆρας γήραος. ἰστέον ὅτι τοῦ φάος τὸ μὲν α φυλάσσεται ἐν τῷ κνέφας, ὅπερ ἐστὶ κενότης φάους. τὸ δὲ ο, τρέπεται ἐν τῷ νέφος. ὃ στέρησις φάους ἐστί. παράγωγον δὲ τοῦ κνέφας, ὁ κνεφαῖος ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Ὅτι ἐν τῷ, ποτὶ πρίαμον φάτο φώνησέν τε. οὐ ταυτολογεῖται τὸ φάτο ἢ τὸ φώνησεν, ἢ διαφέρει τὸ, καθότι γενικώτερον τοῦ φάτο τὸ φώνησεν.

Ὅτι βουλευτικὸν τὸ, φράζεο δὴ δεῦτα. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται. εἰ δὲ ἢ πολέμιός τις καθορᾶται, οἰκεῖον ἢ τό, ἄνδρα ὁρῶ. τάχα δ' ἄμμι διαρραίσεσθαι οἴω, ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν. ἢ γούνων ἁψάμενοι, λιτανεύσομεν αἴ κ' ἐλεήσῃ. ἰδίως δὲ τοῦ κήρυκος ταῦτα λόγοι πρὸς πρίαμον ὅτι οὐκ ἀγχέμολον ἤτοι ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδὼν, ἐφράσατο τὸν ἑρμῆν. ἔνθα ὅρα τὸ φραδέος, ἐκ τοῦ ὁ φραδής. οὗ κατὰ στέρησιν ὁ ἀφραδὴς, καὶ τὸ ἀφραδίως ἐπίρρημα. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. τοῦ δὲ πριάμου τὸ ἐπὶ τούτοις πάθος, δηλῶν περιπεῖ ἐπιλογίζεσθαι. φησὶν ὅμηρος, σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο δείδιε δ' αἰνῶς. ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι, τοῦ α δηλαδὴ τρίχες. στῆ δὲ ταφὼν ὅ ἐστιν ἐκπλαγεὶς, ὡς ἀλλαχοῦ δεδήλωται. Τὸ δὲ ὀρθὰς στῆναι τρίχας, τοῦ τοιοῦ τὸ φρίσσειν. μεγάλου δὲ φόβου πάθη ἐνταῦθα ἐδήλωσεν ὁ ποιητής. ἐν τούτοις δέ φασιν οἱ παλαιοὶ πρὸς μὲν τὸ φεύγωμεν καὶ λιτανεύσομεν, ὅτι ὁ

Φράζεο δαρδανίδη. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
Ἄνδρ' ὁρόω. τάχα δ' ἄμμε διαρραίσεσθαι ὀΐω.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἤ μιν ἔπειτα
Γούνων ἁψάμενοι, λιτανεύσομεν αἴ κ' ἐλεήσῃ.
Ὣς φάτο. σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο. δείδιε δ' αἰνῶς.
Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.
Στῆ δὲ ταφών. αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν,
Χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ προσέειπεν.
Πῇ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
Νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
Οὐδὲ σύ γ' ἔδεισας μένεα πνείοντας ἀχαιούς,
Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν;
Τῶν, εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Τόσσα δ' ὀνείατ' ἄγοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη;
Οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσὶ, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ,
Ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, καὶ δέ κεν ἄλλον
Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων πρίαμος θεοειδής.
Οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις.
Ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα.
Ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
Αἴσιον. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός.
Πέπνυσαί τε νόῳ. μακάρων δ' ἒξ ἐσσι τοκήων.

κῆρυξ

κῆρυξ, τῆς ἰδίας μᾶλλον φροντίζει σωτηρίας ἢ τῆς τοῦ νεκροῦ λυτρώσεως. εἰς δὲ τὸ, σὺν δὲ γέροντι χύτο νόος, ὅτι τὴν ταραχὴν τῆς γεροντικῆς διανοίας Ὅμηρος μεμίμηται διὰ τοῦ ὑπερβατοῦ σχήματος. εἶπε δέ που πρὸ τούτων Ὅμηρος τὸ συγκεχύσθαι, καὶ ἐπὶ ἑνίων. λέγεται δὲ καὶ λόγου σύγχυσις. καὶ νημάτων, καὶ οἰκημάτων πεσόντων. καὶ πολυειδῶν ὀσπρίων ἢ στρατευμάτων δέ, καὶ ὑδάτων πολλῶν. μετῆκται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ χύσεως ὑγρῶν ὁμοῦ γινομένης. ὧν μιγέντων, οὐ φυλάττεται τὸ ῥεῖθρον εὐκρινές. δῆλον δ' ὅτι τοῦ λιτανεύω, δύο θέματα προϋπόκεινται. πρωτότυπον μὲν, τὸ λίτω. παράγωγον δὲ ἐξ αὐτοῦ, τὸ λιτάνω. πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μάθω μανθάνω, καὶ τῶν ὁμοίων. ὅτι παρ' ἑτέροις τὴν ἐριούνης Ἑρμῆς τετρασυλλάβως, Ὅμηρος δὲ πεντασυλλάβως φησὶν ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. καὶ, Ἑρμείας ἐριούνιος ὦϊξε γέροντι. καὶ, αὐτὸς δ' ἐριούνιος ἐγγύθεν ἐλθὼν. καὶ ἑξῆς. τί δὲ ἡ λέξις δηλοῖ, δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι φιλόφρονος ἤθους τὸ, αὐτὸς δ' ἐγγύθεν ἐλθὼν, χεῖρα γέροντος ἑλὼν, ἐξείρετο καὶ μετέειπεν. Ὅτι τὴν ἀρχὴν μὲν, ἡμέρᾳ ἦν ἐξελάσαι ἐκ Τροίας τῷ γέροντι, ἐλθόντι δὲ περὶ τὸ ῥεῖθρον τοῦ Ἴλου σῆμα καὶ στήσαντι τὰ ζῶα πιεῖν ἐν ποταμῷ, κνέφας ἦν ὡς ἐῤῥέθη ἐπεληλυθός. Ἑρμῆς δὲ ἐπιφανείς, καιρὸν εἶναι νυκτός φησι βαθείας. ἐν τούτοις δὲ ὁ ποιητὴς πόῤῥω τι τῆς πόλεως εἶναι πραγματικῶς δηλοῖ τὸ ναύσταθμον, καὶ καιρὸν τοῦ ἱκετεύειν παραδίδωσιν ὁ τοιοῦτος καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ ἐπεκρίθη ἐς Φαίακας ἱκετεῦσαι τῷ Ὀδυσσεῖ. ὁ πλήρης δηλαδὴ ὁ ἱκετευόμενος παραινεθεὶς ἐκ δαιτός, ἀνίεται καὶ εὐέντευκτος γίνεται, διὸ καὶ Πρίαμος εὐτυχήσας ἐντυχεῖν τῷ Ἀχιλλεῖ νέον ἀπολήξαντι τοῦ ἐσθίειν καὶ πίνειν, ἐμείλιξε τὸν ἄγριον, ὡς εἴ γε μὴ τοῦτο ἦν, οὐκ ἂν ἴσως διεξέφυγε τὸ κακῶς παθεῖν. ὃς καὶ οὕτω βαρύ τινα βραχὺν ἐξ Ἀχιλλέως λόγον μαθὼν, ἔδεισεν. Ὅτι πρὸς γέροντα ζωοτρόφον νυκτὸς ἰόντα διὰ πολεμίας γῆς, νεώτερός τις αἰτιάσας, ἐρεῖ. πῆ πάτερ ὧδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις νύκτα δι' ἀμβροσίην ὅτε θ' εὕδουσι βροτοὶ ἄλλοι, οὐδὲ σύ γ' ἔδεισας μένεα πνείοντας τοὺς δεῖνα, οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν ἤγουν εἰσί; τῶν, εἴ τις σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν τὴν καὶ ἀλλαχοῦ κεχρημένην, τόσσαδε, ἢ ποσάδ' ὀνείατ' ἄγοντα ἢ ἔχοντα, τίς ἂν δή τοι νόος εἴη, ἤγουν τί νοεῖς παθεῖν, ὃ δὴ γοργῶς οὕτω ῥηθὲν, μέγαν ὑποδηλοῖ καὶ δυσέκφραστον κίνδυνον. εἰ δὲ καὶ γέροντα ὁ τοιοῦτος ἔχει θεράποντα, προσαρμόττει καὶ τὸ ἑξῆς, οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, ἐὰν δὲ ταῦτα λέγων οἷός τε ᾖ ἐπαρῆξαι τῷ γέροντι, καλὸν εἰπεῖν καὶ τὸ, ἀλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακόν. οὐδ' ἑκὼν ἢ καὶ ἄκων ἄλλον σου ἀπαλεξήσαιμι τουτέστι καὶ ἄλλον ἄν σου ἀποσοβήσαιμι. φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω. ὁ δὲ τοιοῦτος γέρων προσφυῶς ἂν ἐρεῖ τῷ τοιούτῳ ἀλεξητῆρι νέῳ, εἴπερ εὐγενής ἐστιν ἐκεῖνος καὶ ἄλλως ἀγαθὸς, τὸ, οὕτω πῃ τάδε γ' ἐστὶ φίλον τέκος ὡς ἀγορεύεις, ἀλλ' ἔτι καὶ ἐμεῦ θεὸς ὑπερέσχεθε χεῖρα, ὅς μοι τοιόνδ' ἧκεν ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι, αἴσιον. οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. πέπνυσαί τε νόῳ, μακάρων δ' ἐξ ἐσσι τοκήων. ἅπερ εὐγενοῦς ἀγαθοῦ ἀνδρός εἰσιν ἔπαινος. Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ, οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ, γοργῶς παραπέφρασαι ἀπὸ τοῦ, ὦ γέρον, σὲ δὲ λίην λέλυται, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάζει. ὁ παλαιὸς δὲ νῦν τοι θεράπων. Τί δέ ἐστι τὸ μένεα πνεῖν, προδεδήλωται. Δῆλον δὲ καὶ ὅτι ταὐτὸν δυσμενεῖς καὶ ἀνάρσιοι. Θοὴ δὲ καὶ ἐνταῦθα νὺξ κατὰ τοὺς σοφούς, ἡ ὀξεῖα τῇ σκιᾷ καθ' ἣν γίνεται. Ὀνείατα δὲ νῦν, τὰ δῶρα. ὡς ἂν ὠφελήματα. οὐκ ἄρα τὰ βρώματα μόνον ὀνείατα. Τὸ δὲ οὔτ' αὐτὸς νέος ἐσσί, ταὐτὸν μέν ἐστι τῷ γέρων. ὅμως μέντοι, εὐφήμως ἐπιφωνεῖται τῷ Πριάμῳ. δυσχεραίνουσι γὰρ οἱ πολλοὶ τὴν προσωνυμίαν τοῦ γέροντος. Τὸ δὲ γέρων οὗτος ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι ὡς καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, χαλεπήναντα, ὅμοιόν ἐστι τῷ, ἀδυνατεῖς. ἀπάλαμνοι γὰρ φύσει πρὸς ἄμυναν ἰσχυρὰν οἱ γέροντες. Τὸ δὲ οὐδέν σε ῥέξω κακόν, ἀλλὰ καὶ ἄλλον ἀπαλεξήσω, καὶ Ἀχιλλεὺς προεῤῥέθη διανοηθεὶς κατὰ τὸν τοῦ Διὸς λόγον. εἰπόντος ὡς οὔτ' αὐτὸς κτενέει ἀπό τ' ἄλλους ἐρύξει. Ἐν δὲ τῷ, πῆ πάτερ, καὶ φίλῳ δέ σε πατρὶ ἐΐσκω, διδάσκει ὁ ποιητὴς τοὺς φιλοπάτορας, σέβεσθαι τοὺς ἡλικιώτας τῶν πατέρων. διὸ καὶ Πρίαμος πρὸς τὸν Ἀχιλλέα φησί. μνῆσαι πατρὸς σοῦ τηλίκου ὥσπερ ἐγὼ καὶ ἑξῆς. Πλάτων δὲ κοινὰς εἶναι τὰς γυναῖκας ἐκέλευσεν, ὅπως οἱ γέροντες ὡς πατέρες τιμῶνται. Τὸ δὲ θεὸς ὑπερέσχεθε χεῖρα ἤγουν ὑπεράνω ἔσχεν ἐσκέπασε, τροπικῶς ἐφράσθη ἐκ τῶν ἐν καιρῷ κινδύνου σκεπόντων κεφαλὴν μὴ καὶ πληγεῖσα διάνδιχα κεασθῇ. Τὸ δὲ ὁδοιπόρον ἀντιβολῆσαι αἴσιον, τὸν αἰσυητῆρα ὑπολαλεῖν δοκεῖ κατὰ τοὺς ἐκεῖνον ἐτυμολογοῦντας ἀπὸ τοῦ αἰσίου ἢ τῆς αἴσης. Τὸ δὲ μακάρων ἐξ ἐσσι τοκήων, στοχαστικῶς ἐκ τῆς ὄψεως εἴρηται. ὡς τῶν ὅσοι δέμας καὶ εἶδος ἀγητοί, βασιλικῶν τε καὶ θείων νομιζομένων ὡς καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ εἴρηται. ἐφ' ὧν ἐστιν ὁμηρικῶς εἰπεῖν μικρόν τι παρῳδήσαντα, καὶ τὸ ἐπεὶ οὐκ ἄν γε θνητοὶ τοιούσδε τέκοιεν. προσενθυμητέον δὲ καὶ ὅτι Ἀλέξανδρος διὰ μόνον καλὸν εἶδος τὸ θεοειδὴς ἔσχεν ἐπίθετον. Ἑλένη δὲ ὅτι θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε, Διὸς ἐκγεγαυῖα λέγεται. οἱ δὲ παλαιοί, καὶ ταῦτα φασί. δέμας καὶ εἶδος, σωματικά. τὸ πέπνυσαι, ψυχικόν. μακάρων δὲ τοκήων ἐξεῖναι ὡς εὐγενῆ, ἐστὶ τῶν ἐκτός. ἐξ Ὁμήρου ἄρα οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου τὴν τριάδα τῶν ἀγαθῶν εἰλήφασιν. ἅπερ εἰσί, τὰ κατὰ σῶμα καὶ ψυχὴν καὶ ἐκτός. ὡς δὲ καὶ ἱερὰ τοῖς περικαλλέσιν ἐγίνοντο τουτέστι ναοὶ πρέποντες ἥρωσι, προγέγραπται.

Ὅτι πολλαχοῦ ὁ ποιητὴς φιλοτιμούμενος τὴν αὐτὴν πρᾶξιν ἐνδείκνυσθαι διαφόροις ὡς εἰκὸς τρόποις γενομένην αἰτίαις, καὶ οὕτω πολυπειρίας τι τῷ ἀκροατῇ καὶ τῇ ἑαυτοῦ ποιήσει πλατισμὸν ἐμποιεῖν, πλάττει καὶ ἐνταῦθα τὸν ἑρμῆν ἐρωτῶντα ἐν τοιαύτῃ μεθόδῳ, πῶς ὁ γέρων πρίαμος ἄγει τὰ τῶν ἀποίνων. φησὶ γάρ. εἰπέ μοι, ἤ πῃ ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ ἄνδρας εἰς ἀλλοδαποὺς ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ, ὃ καὶ διὰ τὸ τραγῳδούμενον πολυδώρου πεποίηται, ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε ἴλιον ἱρὴν, δειδιότες. ἐφ' οἷς ὡς μὴ εὐστοχήσαντος τοῦ ἑρμοῦ, ἐρεῖ μετ' ὀλίγα ὁ γέρων αὐτὸ τὸ ὄν, οὐκ ἐν ἀφηγήσει ἀλλὰ τῷ ἔργῳ στοχαστῶς. εἰπών. πέμψον δέ με σύν γε θεῷ ὄφρ' ἂν ἐς κλισίην ἀχιλλῆος ἀφίκωμαι. μονονουχὶ φάμενος, ὡς οὔτε εἰς ἀλλοδαποὺς πέμπω κειμήλια, οὔτε φεύγω σὺν τοῖς ἄλλοις ἀλλ' εἰς ἀχιλλέως ἥκω. ἐπὶ δὲ τούτοις ἐπάγεται ἔπαινος ἀριστέως τεθνεῶτος, τὸ, τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλε. σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδεύετ' ἀχαιῶν. ἐξ οὗ προκαλεῖται ὁ γέρων εὐθὺς ἀφορμὴν εἰς τὸν περὶ τοῦ παιδὸς ἕκτορος λόγον. ἰστέον δὲ ὡς εἶχε ἀρίστου ἀνδρὸς. πρόσεστι τὴν ἴλιον ὀλέσαι, καλῶς ἄρα καὶ ὁ ἑρμῆς ἑνὸς τούτου γέροντος τοῦ βασιλέως λιπόντος τὴν πόλιν, λέγει καὶ τοὺς ἄλλους πάντας οὕτω ποιῆσαι.

Ὅτι ἐπὶ ἐνδόξῳ ἀγνῶτι ῥηθέν ἐστι τὸ, τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε; τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων;

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα κεῖται τὸ καλὰ. ἐπίρρημα ἀντὶ τοῦ καλῶς. ἐν τῷ, ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. ἐνταῦθα λογιστέον ὡς εἰ μὲν ἐπὶ θανάτου κεῖται οἶτος καὶ πότμος, λέγει ἂν θάνατον δυσθανάτου παιδός, εἰ δὲ ἐπὶ τύχης ἀμφότερα, οὐκ ἂν λέγοι τύχην δυστυχοῦς παιδός, δοκεῖ δὲ περιττὸν κεῖσθαι τὸ ἄρθρον καὶ οὐ συνήθως φράζεσθαι. ἐχρῆν γὰρ, ἢ τὸν οἶτον τοῦ παιδὸς εἰπεῖν ἐν δυσὶν ἄρθροις, ἢ ἀνάρθρως, οἶτον παιδός.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Ἠέ πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ;
Ἦ ἤδη πάντες καταλείπετε ἴλιον ἱρὴν,
Δειδιότες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὤριστος ὄλωλεν,
Σὸς παῖς. οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπιδεύετ' ἀχαιῶν.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Τίς δὲ σύ ἐσσι φέριστε; τέων δ' ἔξ ἐσσι τοκήων;
Ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ εἴρεαι Ἕκτορα δῖον.
Τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ὀφθαλμοῖσι ὄπωπα, ὅτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσας
Ἀργείους κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ.
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Εἴα μάρνασθαι κεχολωμένος ἀτρείωνι.
Τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων. μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής.
Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί. πατὴρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
Ἀφνειὸς μὲν ὅδ' ἐστί. γέρων δέ μοι ὡς σύ περ ὧδε.
Ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν, ἐγὼ δέ τι ἕβδομός εἰμι.
Τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι.
Νῦν δ' ἦλθον πεδίον δ' ἀπὸ νηῶν. ἠῶθεν γὰρ
Θήσονται περὶ ἄστυ μάχην ἑλίκωπες ἀχαιοί.
Ἀσχαλόωσι γὰρ οἵ γε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
Ἰσχεῖν ἐσσομένους πολέμου βασιλῆες ἀχαιῶν.

Ὅτι πρὸς γεραιὸν πειράζοντα, οἰκεῖον εἰπεῖν, πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ εἴρεαι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ παραπεπηγὸν δῶρον τὸ, πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου οὐδέ με πείσεις ὅς με κέλῃ σέο δῶρα δέχεσθαι. ἀριστέως δὲ καθ' ἕκτορα ἔπαινος τὸ, τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα ὅτε τοὺς δεῖνα κτείνεσκε δαΐζων ὀξέϊ χαλκῷ, ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν. ἐμοῦ δὲ καὶ ταῦτα πρὸς πρίαμον.

Ὅτι προϊὼν μὲν ἑρμῆς. ἐκφαίνει ἑαυτὸν ἀναγκαίως. ἐνταῦθα δὲ πρὸς τὸν γέροντα βασιλέα ὑποψευδόμενος. καὶ εἰπὼν τὸ, γὰρ ἤγουν τοῦ ἀχιλλέως ἐγὼ θεράπων. μία δ' ἤγαγε νηῦς εὐεργής. μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμί. ἅπερ πάντη ψευδῆ. εἶτα ἐπάγει μέσως λέγων. πατὴρ δέ μοι ἐστὶ πολύκτωρ, ἀφνειὸς μὲν ὅγ' ἐστί. γέρων δὲ δὴ ὡς σύ περ ὧδε. ἓξ δέ οἱ υἷες ἔασιν. ἐγὼ δέ τοι ἕβδομός εἰμι. τῶν, μεταπαλλόμενος, κλήρῳ λάχον ἐνθάδ' ἕπεσθαι. Καὶ ὅρα τὸ ἐνθάδε, μέσως ῥηθέν. πρὸς μὲν γὰρ τὸ ψευδῶς λεχθὲν ἐκ μυρμιδόνων εἶναι τὸν φαίνοντα, δηλοῖ τὸ εἰς τὴν τροίαν. κλήρῳ τε δεῦρο λαχὼν. ἐκ θεσσαλίας ἦλθε σὺν ἀχιλλεῖ. πρὸς δὲ τὸ ἀληθέστερον, ἀντὶ τοῦ εἰς γῆν. εἴληχε γὰρ ὥσπερ ἐκ κλήρου ὁ ἀστὴρ ἑρμῆς, τοῖς τοιούτοις περιεῖναι ὡς φιλοποιός.

λωτηιός. τούτῳ δ' ἀκόλουθα καὶ τὰ λοιπά. Πολύκτωρ μὲν γὰρ πατὴρ τοῦ τοιούτου ἑρμοῦ, ὁ πάντα εἴσω σφίγγων καὶ δι' ἧς κεκτημένος, οὐρανὸς ἢ αἰθὴρ ἢ ζεὺς ἢ πρόνοια ἢ ψυχὴ τοῦ παντός. Ἀφνειὸς δὲ οὗτος, διὰ τὴν τοῦ παντὸς περιοχὴν ἢ τὸν κατὰ τὸ πᾶν διὰ περιουσιασμόν. Γέρων δὲ διὰ τὸ αἰὲν εἶναι. καὶ ὅτι αἰσχυνετης κατὰ τὸν μῦθον ὡς αὐτός. ἓξ δὲ υἱοὶ αὐτῷ ἐν οἷς οὗτος ἕβδομος οὐ λάχος ἢ ἐνθάδε ἔλευσις, οἱ ἓξ πλάνητες, οἷς συντέτακται καὶ ἑρμῆς. ἐπαυρίζειν τι λαχὼν, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς προγέγραπται. Τὸ δὲ ὡς σύ περ ὧδε, ἀφιδρύματα θεῖα τοὺς γεραιοὺς εἶναι δηλοῖ καὶ μάλιστα τοὺς καὶ βασιλικοὺς καὶ ἀγαθοὺς, κατά τι ἀρετὴν καὶ τιμὴν καὶ τὸ μακροχρόνιον. Ἰστέον δὲ ὅτι ποιητικώτερον μὲν καὶ τερατωδέστερον, ἑρμῆς αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ συμπαραδοὺς τοῦτο αὖ ἐναργὴς φανῆναι τῷ πριάμῳ, ἵνα πολλὰ λύσῃ τῶν ἀπόρων. τὸ λαθεῖν ἐν τῇ εἰσόδῳ τοὺς πυλωρούς. τὸ τὰς πύλας τοῦ τείχους καὶ τὰς τοῦ ἀχιλλέως ἀνοῖξαι. τὸ εἰς ἀχιλλέα ἐλθεῖν, καὶ αὖθις ἀκινδύνως ἐπανελθεῖν. καὶ οὕτω μὲν ποιητικώτερον. ἑτέρως δὲ ἀναγωγικῶς, ἑρμοῦ ταῦτα ἔργα, τοῦ ἀστέρος. οὐ συλλαβομένου, ἵνα θέτι καὶ ἐφιλιάθη ὡς αὐτῷ καὶ τούτοις ἐπιστατοῦντος. ἱστορικῶς μὲν οὖν καὶ κατά τινα ἠθικὴν ἀλληγορίαν, ἔοικε τῶν τις μυρμιδόνων ἐντυχεῖν που περὶ τὸ τεῖχος ἀγαθῇ τύχῃ τοῦ πριάμῳ, καὶ κατεπράξασθαι αὐτοῦ εὐλόγως καὶ οὕτως ἑρμαικῶς, τὰ καιριώτατα. ὃν διὰ τὸ ἄγαν εὐτυχῶς ἐπιφανῆναι καὶ κερδῷον γενέσθαι καὶ ὡς οἷα δὴ ἀγαθὸν ἕρμαιον εὑρεθῆναι τῷ τι δόλῳ συμπράξαντα καὶ ἑτερίσαντα ταῦτα δὲ τὰ ἑρμαικὰ, εἰς ἑρμῆν ὁ μῦθος εἴκασεν. ὥσπερ καὶ τὸν διὰ φονικῶς ἐνεργοῦντα, ἡ ποίησις εἰκάζει πολλαχοῦ τῇ ἀθηνᾷ. καὶ τὸν ἀρεικὸν, ἄρει. Ὅρα δὲ καὶ τὸ μεταπαλλόμενος κλήρῳ λάχον. πάνυ γὰρ δεξιῶς τὰς συγγενεῖς λέξεις ὁμοῦ τέθεικε, ἑτέραν κοινοτέραν οὐκ ἀφείς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τὸ, ὡς σύ περ ὧδε, σαφῶς κεῖται ἀντὶ τοῦ, οὕτως ὡς σύ. ἀλλαχοῦ δὲ τὸ, ὡς σύ περ ὧδε, οὐ πάνυ σαφῶς ἔχει ὡς ἐκεῖ φαίνεται. Ὅτι προθυμίας ἄκρας εἰς μάχην τὸ, ἕζονται θύσοντες περὶ ἄστυ μάχην. ἀσχαλόωσι γὰρ οὕτω καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται ἴσχειν ἐσσυμένους πολέμου βασιλῆες ἀχαιῶν, ἑρμῆς δὲ τοῦτο πλάττει ὡς οἷα εἰδὼς οὕτω γενησόμενον εἰ μὴ ὁ πρίαμος ἐπρέσβευσεν.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Εἰ μὲν δὴ θεράπων πηληϊάδεω Ἀχιλῆος
Εἶς, ἄγε δή μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον.
Ἢ ἔτι πὰρ νήεσσιν ἐμὸς πάϊς, ἦέ μιν ἤδη
Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργεϊφόντης.
Ὦ γέρον, οὔπω τόν γε κύνες φάγον οὐδ' οἰωνοί,
Ἀλλ' ἔτι κεῖνος κεῖται Ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ
Αὔτως ἐν κλισίῃσι. δυωδεκάτη δέ οἱ ἠὼς
Κειμένῳ. οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται. οὐδέ μιν εὐλαὶ
Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
Ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο
Ἕλκει ἀκηδέστως ἠὼς ὅτε δῖα φανήῃ,
Οὐδέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
Οἷον ἐερσήεις κεῖται, περὶ δ' αἷμα νένιπται.
Οὐδέ ποθι μιαρός. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν,
Ὅσσ' ἐτύπη. πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
Ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος.
Καὶ νέκυός περ ἐόντος, ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.

Ὅτι στοχαζόμενος ὁ γέρων τῆς ἀχιλλέως ὠμότητος, ἐρωτᾷ μή πῃ τὸν ἕκτορα κυσὶ μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν. ἀκούει δὲ παρὰ ἑρμοῦ, ὡς οὔπω τόν γε φάγον κύνες οὐδ' οἰωνοί. Καὶ ὅρα τὸ οὔπω, δηλοῖ γὰρ, ὡς εἰ μὴ ἐπρέσβευσεν ὁ γέρων, ἐσπαράχθη ἂν ζώοις ὁ νεκρός. καὶ ἄλλως δὲ, ἀπειλήν τινα ὑποτείνει τὸ οὔπω, ἵνα δηλοῖ ὡς εἰ καὶ μή πω ἔφαγον αὐτὸν κύνες, ἀλλὰ μικρὸν ὅσον, ἴσως καὶ τοῦτο. προσαναφωνεῖ δὲ καὶ τοῖς ὁμηρίδαις ὁ λόγος, ὅτι οὐ πιστευτέον ὡς μάτην ὁ γέρων πρεσβεύσει περὶ νεκροῦ μηκέτ' ὄντος. Θηλυκῶς δὲ καὶ ἐνταῦθα αἱ κύνες, ὡς δηλοῖ τὸ, ἧσιν ἤγουν ἰδίαις κυσὶ προὔθηκεν. ἐπὶ δὲ τούτοις, πάνυ τερατωδῶς ὁ ποιητὴς καὶ πρεπόντως τῷ κατ' αὐτὸν ποιήσει, φησὶ διὰ ἑρμοῦ περὶ ἕκτορος τὸ ἀλλ' ἔτι κεῖνος

κεῖται ἀχιλλῆος παρὰ νηῒ οὕτως ἢ αὔτως ἐν κλισίῃσι. δυωδεκάτη δέ οἱ ἠώς. ἡ δυωδεκάτη δέ οἱ ἤδη, κειμένῳ. οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται. οὐδέ μιν εὐλαὶ ἔσθουσιν. ἦ μέν μιν περὶ σῆμα ἑοῦ ἑτάροιο φίλοιο ἕλκει ἀκηδέστως ἠὼς ὅτε δῖα φανείη. οὐδέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν, οἷον ἐερσήεις κεῖται. περὶ δ' αἷμα νένιπται. οὐδέ ποθι μιαρός. σὺν δ' ἕλκεα πάντα μέμυκεν ὅσ' ἐτύπη. πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν. ἃ δὴ ἀφηγῆσθαι παιδευτικῶς εἰς θεοφιλείαν, ἐπάγει, ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος καὶ νέκυός περ ἐόντος. ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι, ἢ ἐν ᾧ ὁ πατήρ. δι' ὧν ταῦτα πρὸς εὐσέβειαν χαίρειν, ἣ μάλιστα ὁ ἕκτωρ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. ἔστι δ' ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τὸ μὲν αὔτως, ταυτὸν τὸ οὕτως, ὡς ἐξ

ἀρχῆς δηλαδὴ ἐτέθη. Εὐλαὶ δὲ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, οἱ τοῖς τεθνεῶσιν ἐγγινόμενοι σκώληκες. διὸ ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς, φησὶ, αἵ φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν. ὡς εἶναι σκώληκας νεκροφάγους, τὰς εὐλάς. Ἀκηδέστως δὲ, τὸ ἀπηλεῶς δίχα τοῦ κήδεσθαι. ἐκ τοῦ κήδω κηδέσω. ἐξ οὗ καὶ κηδεμὼν καὶ κηδεστής. ἀπὸ δὲ τοῦ κήδω, κηδέω. οὗ δεύτερον τὸ κηδεύω, ἐπί τε ταφῆς καὶ ἐπιγαμβρείας. Τὸ δὲ φαεινὴ, ἐν πολλοῖς τῶν ἀντιγράφων διὰ τοῦ η συνήθως ἔχει τὴν παραλήγουσαν μετὰ καὶ προσγραφῆς τοῦ ι λόγῳ διφθόγγου. δοκεῖ δὲ καὶ ἐκ τοῦ φαεῖ δισυλλάβου εἶναι τὸ φαεινὴ δίχα προσγραφῆς τοῦ ι, διὰ τὸ τοῦ η πλεονασμόν. Τὸ δὲ αἰσχύνει, ῥῆμά ἐστιν ἀντὶ θετικοῦ τοῦ καλὸν εἶναι, καθὰ καὶ τὸ αἶσχος τῷ κάλλει ἀντίκειται. αἰσχύνεται δὲ νεκρὸς, ὅτε ἀποδρυφθῇ ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον πάθῃ. Τὸ δὲ θηοῖο ἀντὶ τοῦ θαυμάσειας, πρὸς τὸ ἑνικὸν συστοιχεῖ. Τὸ δὲ ἐερσήεις ὅ ἐστι δροσώδης, τορέσιον εἶπεν ἀντὶ ἐκπνεύσαντος καὶ τοῦ μυδᾶν, δρόσος αὐτοῦ περιέχυται. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς ἐπεσημαίνατο εἰπὼν, θηοῖό κεν αὐτὸς, τουτέστιν ἐθαύμασας ἂν ἰδὼν κείμενον ὡς ἐερσήεις κεῖται. οὕτω δὲ τέρας, καὶ τὸ τὰ ἕλκη πάντα μεμυκέναι. οὐκ εἶπε δὲ συλλωθῆναι, διότι πάνυ ἄτοπα ἡ τοιαύτη τόλμα. εἰ δὲ καὶ τὸ μεμυκέναι παράδοξον, τὰ γὰρ μετὰ θάνατον γινόμενα ἕλκη οὐ μύει ἀλλὰ σήπεται, ὅμως οὐ τοσαύτην ἔχει παραδοξίαν ὅσην ἡ ἀπούλωσις. πολλὴ δὲ καὶ ἡ ὁμωνυμία καὶ ἡ παραγωγὴ τοῦ μύειν. μύει γὰρ οὐ μόνον ἕλκη, ἀλλὰ καὶ χείλη καὶ ὄμματα. καὶ ῥόδα δὲ τὰ ἔτι ἐν κάλυξι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐκ δὲ τοῦ μύειν, ἔστι καὶ τὸ μυεῖν, ἱερὰ λέξις αὕτη ἀττικὴ, ἀφ' ἧς καὶ ὁ μύστης καὶ ἡ μύησις. οἷς ἀνάγκη μύειν τὸ στόμα καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. τοῦ δὲ μύειν παράγωγον, καὶ τὸ, μῦθος, πρὸς ὃν μύομεν ὄψιν. καί οἱ μύες δὲ οἱ κατὰ σῶμα, καὶ τὰ ζωΐδια, καὶ ἡ μυῖα δέ. καὶ οἱ μυῶπες. καὶ ἄλλα δέ τινα. Τὸ δὲ οὐδέ ποθι μιαρὸς, ἀντὶ τοῦ οὐδαμοῦ βεβαμμένος αἵματι. ἐπεὶ τὸ αἷμα ὡς ἐῤῥέθη, περιξ νένιπται. καὶ ἐνταῦθα μὲν, ἰδίᾳ εἶπε τὸ αἷμα, καὶ ἰδίᾳ τὸ μιαρὸς. ἀλλαχοῦ δὲ ὁμοῦ παράκεινται ἐν τῷ, μελάνθην αἵματι μιαροί. ἐν δὲ γε τῷ, μιαιφόνος ἄρης, συντίθει ὁ αὐτὸς νοῦς, οὐ ψόγον δηλῶν ὡς παρὰ τοῖς ὕστερον ἀλλὰ πολεμικόν τι παρακολούθημα, τὴν ἐξ αἵματος δηλαδὴ βαφὴν· ὁποίαν δή τινα πάσχει καὶ ἐλέφας ὃν γυνὴ πάρεια φοίνικι μιαίνει ὡς προδεδήλωται. Σημείωσαι δὲ ὅτι πολλαὶ λέξεις πάλαι περιμέσως λεγόμεναι, ὕστερον ἐπὶ οὐκ ἀγαθῶ ἐδέχθησαν. ὥσπερ καὶ μιαρὸς παρὰ τοῖς μεθ' ὅμηρον, ὁ λυμάτων ἄξιος, ὅ ἐστι ῥυπαρός. λυμεὼν. ἀκάθαρτος. οὕτω καὶ ἄγιος παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐ μόνον ὁ καθαρὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ μιαρὸς, δηλοῖ τὸ τοῦ ἄγους διπλόσημον. ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐναγὴς καὶ ὁ εὐαγής. καὶ αὖ πάλιν, ὁ ἐξάγιστος καὶ τὰ τούτῳ ἐναντία, ἡ ἀγιστεία καὶ τὸ καθαγίζειν. οὕτω καὶ φαῦλον, οὐ μόνον τὸ κακόηθες ὡς παρὰ δημοσθένει δηλοῖ τὸ, οὐ γὰρ εἰ φαύλοις ὑμεῖς συμμάχοις χρῆσθε, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀγαθὸν, ὡς εὐριπίδης. φαῦλον, κομψόν, τάχιστον οὐδὲ μόνον ἐπὶ μεγέθους ὡς τὸ, φαῦλον στόμα, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ σμικρότητος. ὅθεν καὶ φαύλη ἐλαία ἡ μικρόκαρπος, ἡ καὶ φαυλία. γινομένη φασὶν, ἐκ κοτίνου κοπέντος καὶ μεταφυτευθέντος. λέγεται δέ φασι φαῦλον, καὶ τὸ ἁπλοῦν καὶ μέτριον. καὶ φαύλως. τὸ ἁπλῶς καὶ ἡ συχνῇ. ἀριστοφάνης. φαύλως φέρει νῦν τὸ κακόν. καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ πανοῦργος ἦν μὲν ὁ ὅτι πανοῦργος, νῦν δὲ ἐπὶ κακῷ ἡ λέξις ἐπίκειται. καὶ καθωσιωμένος τὸ ἀρχαιῶν, ὁ ὅσιος. καὶ οὐχ ὡς ὕστερον ἐπὶ ψόγου. μυρία δὲ καὶ ἄλλα ὅμοια. ἐν οἷς καὶ ἡ συνωμοσία. χρόνῳ μέν ποτε, λαγχάνουσα ἔπαινον ὡς ἐπὶ καλῷ οὖσα. νῦν δὲ ἀποκληρωθεῖσα τοῖς φαύλως εἰς ὅρκον συνιοῦσι. καὶ ἐπιτρίβουσα τοὺς οὕτω συνωμότας. Τὸ δὲ ἐτύπη κατὰ κυριολεξίαν φησίν. οὐ γὰρ ἔβλαψε ποσῶς ὁ ἕκτωρ, ἀλλ' ἕκαστος τότε οὐτήσας περιστάς. Ὅτι ἐπὶ θεοφιλεῖ νεκρῷ ῥηθεὶν αὖ παραφυλαχθῆναι τὸ, ὥς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ υἷος ἑῆος καὶ νέκυός περ ἐόντος ἐπεί σφι φίλος περὶ κῆρι.

Ὅτι ἐνάγειν θεοσεβεῖν ὁ ὁμηρικὸς πρίαμος, φησὶν. ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι ἀθανάτοις. εἶτα ῥητορικῶς πιστούμενος ἐκ μέρους τὸ καθόλου, φησὶν. ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς παῖς εἴ ποτ' ἔην γε, λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. ὧ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ. Καὶ ὅρα τὸ εἴ ποτ' ἔην. περιπαθῶς λεχθὲν καὶ συνήθως ὡς εἰ μηδὲ γέγονέ ποτε ὁ τοσοῦτος ἕκτωρ. Αἴσιμα δὲ δῶρα, τὸ εὔχεσθαι. τὸ σπένδειν. τὸ θύειν. καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὸ δὲ διδόναι πληθυντικῶς ὢν ποιεῖς ἐν θεοῖς, δῶρα διδόναι, κοινῶς καθίζει τὸ

Ὣς φάτο. γήθησεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἀμείβετο μύθῳ.
Ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδόναι
Ἀθανάτοις. ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς παῖς, εἴ ποτ' ἔην γε,
Λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν οἳ ὄλυμπον ἔχουσι,
Τῶ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ παρὰ καλὸν ἄλεισον,
Αὐτόν τε ῥῦσαι, πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσιν,
Ὄφρά κεν ἐς κλισίην πηληϊάδεω ἀφίκωμαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος ἀργειφόντης.
Πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
Ὅς με κέλῃ σέο δῶρα παρὲξ Ἀχιλῆος δέχεσθαι.
Τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι
Συλεύειν, μή μοι κακὸν μετόπισθε γένηται.
Σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν ἄργος ἱκοίμην,

ἐξῶσι

Ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων,
Οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος μαχέσαιτο.
Ἦ, καὶ ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους,
Καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἡνία λάζετο χερσίν.
Ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο
Οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο,
Τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος ἀργειφόντης
Πᾶσιν. ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας.
Ἐς δ' ἄγαγε Πρίαμόν τε, καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.

ὑρῶμεν μέτρον. ἐκτεθεῖναι μὲν γὰρ αὐτὸ κατὰ τὸ γνῶναι καὶ βιῶναι, οὐ παραδέδοται. διδοῦναι δὲ γράφειν, οὐκ εὐσυγχώρητον. λείπεται δὲ ἐκτείνεσθαι τὸ μικρὸν ο τοῦ διδόναι ὁμοίως τῷ, ἐξέριψεν ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν. τινὰ δέ γε τῶν ἀντιγράφων, ἐτόλμησαν γράφειν διδοῦναι, πρὸς ὁμοιότητα ἴσως τοῦ λεθῖναι τεθεῖναι διὰ διφθόγγου, ἢ τεθῆναι διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ τὸ τεθείμεθα. παθὸν οὕτω πρὸς εὐχρησίαν μέτρου. Τὸ δὲ ἀπεμνήσατο, γράφεται καὶ ἐπεμνήσατο. ἀκριβέστερον δὲ τὸ ἀπεμνήσατο, καὶ δηλοῖ τὸ ἐμνήσατο. ὁμοίως τῷ, ἀπομνῆσαι ἀντὶ τοῦ μνῆσαι καὶ τοῖς ὁμοίοις, περὶ ὧν δεδήλωται. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου ἀπομνήσασθαι καὶ τὸ ἀπομνημόνευμα γέγονε παρὰ τοῖς ὕστερον. Ὅτι ἐν τῷ, ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον αὐτόν τε ῥῦσαι πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσι καὶ ἑξῆς, νοητέον ὅτι κατὰ τὸ σιωπώμενον, προμηθέστερον διατεθεὶς ὁ γέρων, ἔφερε καί τινα ἕτερα δίχα τῶν λύτρων εἴπως καὶ τούτων χρεία παραπέσοι. ἐν οἷς καὶ τὸ ἄλεισον ὃ δίδωσι τῷ Ἑρμῇ. οὐ γὰρ ἂν ἐκεῖνο τὸ περικαλλὲς δέπας τὸ μέγα κτέρας, ἐδίδου. εἰ δὲ καὶ ἐκεῖνο τυχὸν ἐθέλει δοῦναι, ἔστι τοῦτο τῆς τοῦ γέροντος δειλίας τι καὶ συγχύσεως. εἶδος δὲ ποτηρίου τὸ ἄλεισον. οὗ ἐτυμολογίαι διάφοροι. ἀρέσκει δὲ τοῖς πλείοσιν, ἀπὸ τοῦ λεῖον γενέσθαι πλεονασμῷ τοῦ σ μετὰ τοῦ α στερητικοῦ ἢ ἐπιτατικοῦ, οἱονεὶ τὸ μὴ ὂν λεῖον ἀλλὰ περιφερὲς ἢ ἔμπαιστον, ἢ τὸ ἄγαν λεῖον. λέγεται δὲ καὶ ἀρσενικῶς κατά τινας. δι' ὃ καὶ χρῆσιν τοιαύτην προφέρουσιν. εἰ δὲ καινὸν τοῦτο δοκεῖ, ἐνθυμητέον εἰς ὁμοιότητα, καὶ τὸ σύμβολον. οὗπερ εὕρηται παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων, καὶ ἄρρεν ὁ σύμβολος.

Ἰστέον δὲ ὡς εἰ μὴ ἡ παράδοσις ἦν, οὐκ ἂν εἶχέ τις ὄκνον γράφειν τὸ ἄλισον ἐν μόνῳ τῷ ι, καὶ ἐν δυσὶ σ. ὡς ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λισσὸν τὸ λεῖον. οὗ χρῆσις καὶ ἐν τῷ, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη. Ὅτι δ' ἔνθεν Ἀχιλλέως θεράπων Ἑρμῆς, πιστὸν ἑταῖρον ὑπογράφων, φησὶ μὴ πείσεσθαι δῶρα πρὸς Πριάμου παρὲξ Ἀχιλλέα ὡς προεγράφη, δέξασθαι. ἐπεί φησιν αὐτὸν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι περὶ κῆρι, συλεύειν. μή μοί τι κακὸν μετόπισθε γένοιτο. ἢ ἐκ θεόθεν δηλαδὴ ἢ ἐξ Ἀχιλλέως εἴπερ φωραθῶ. Καὶ ὅρα τὸ συλεύειν, φανερῶς ῥηθὲν ἐπὶ κλοπῆς. οὐ τοίνυν ἡ λέξις μόνον δηλοῖ τὸ λαφυραγωγεῖν. ἰστέον δὲ εἴπερ ὁ κατὰ τὸν μῦθον οἰκειούμενος τὴν κλεπτικὴν, ἀποτροπιάζεται τὸ συλεύειν. πάντως δὲ ἐν καιρῷ τοῦτο ποιεῖ. παιδευτικὸν δὲ τὸ δεξάζειν κλεπτικὸν θεράποντα εἶναι καὶ τὸν παρὲξ τοῦ δεσπότου δῶρα λαμβάνοντα. Ὅρα δὲ κἀνταῦθα, ὡς αἰδὼς καὶ δέος συνέχει τὴν πρὸς τοὺς μείζονας εὔνοιαν. ὃ δηλοῦται καὶ ἐν τῷ, αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ φίλε ἑκυρὲ δεινός τε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι εὔλογος τῷ ἔνθεν Μυρμιδόνι ὁ ἐπὶ τῷ Ἀχιλλεῖ φόβος, εἴγε καὶ ῥᾷον εἰς θυμὸν ὁ ἥρως ὡς φαίνεται. καὶ ἀναίτιον δὲ αἰτιᾶσθαι πρόχειρος ὡς δεδήλωται ἀλλαχοῦ. Ὅτι πομποῦ ἀγαθοῦ τὸ, σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καί κε κλυτὸν Ἄργος ἱκοίμην ἐνδυκέως ἐν νηὶ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων, οὐκ ἄν τίς τοι πομπὸν ὀνοσσάμενος, μαχέσαιτο. ἄδηλον δὲ ποῖον λέγει Ἄργος. δόξει δ' ἂν μάλιστα ὡς Μυρμιδὼν, τὸ Θετταλικὸν λέγειν. ἐπισημαντέον δὲ πομπὸς ὁ καὶ διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης πέμπειν εἰδώς. Ὅτι παρὰ μὲν τοῖς ὕστερον τὸ ἐπαΐξαι, δοτικῇ συντάσσεται. Ὅμηρος δ' ἐνταῦθα φησὶν, ἐπαΐξας ἐριούνιος ἅρμα καὶ ἵππους. ἤγουν ὀρούσας ἐπὶ ἅρμα καὶ ἵππους. ὅλως δὲ πάντως ἐπαΐσσει τις ἅρμα, καὶ ἄλλως ἵπποις. τὸ μὲν ἀναβαίνων, τοὺς δὲ ἰθύνων. εἶτα κεῖται ἡνιόχου ἀρετὴ τὸ, ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμιόνοις μένος ἠΰ. Ὅτι προθυστέρου τρόπου καὶ τὸ, ὅτε πύργοις νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο, πρῶτον γὰρ τάφρος, εἶτα πύργοι. ὅμοιον καὶ μετ' ὀλίγα τὸ, ὤϊξε πύλας καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. ἀπωσθέντων γὰρ ὀχέων, οἴγονται μετὰ τοῦτο πύλαι. Ὅτι ἐνδεικνύμενος ὁ ποιητὴς ὅπως ἡ τοῦ Ἑρμοῦ ῥάβδος κατὰ μῦθον, ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει. φησὶν, οἱ δὲ νέον περὶ δόρπα φυλακτῆρες πονέοντο. τοῖσι δ' ἐφ' ὕπνον ἔχευε διάκτορος ἀργειφόντης πᾶσι. Καὶ ὅρα τὸ πᾶσιν, εἰς ὃ καὶ μάλιστα χρεία Ἑρμοῦ τοῦ πιστοῦ. ἐχρῆν γὰρ ὀλίγους τινὰς, ἢ ἀλλ' οὖν γοῦν ἐγρηγορέναι, εἰ μὴ ἐθελχθήσαν πληγέντες καὶ τῇ ῥάβδῳ κατὰ τὸ σιωπώμενον, δι' ἧς οἶδε θέλγειν Ἑρμῆς. Σημείωσαι δὲ καὶ διὰ τὸ ἀναπείθειν ὅτι δοκεῖ μηδὲν εἶναι τέρας ἢ κακόν. ἰδοὺ γὰρ οἱ φύλακες ἀναπεσόντες ὅτι μὴ ἐδεδίεσαν, αἰτίας ἔπεσον ἂν, ὡς εἰκὸς εἰ καὶ μηδὲν τοιοῦτον ὁ ποιητὴς ἔφθη ἐπισημήνασθαι, οἷα ταχὺ παύσας τὴν κρίσιν. ἔστι δ' ἐν τῷ ῥηθέντι μετὰ δόρπον ὕπνῳ, ὑπονοῆσαι ἀλληγορικῶς καὶ ὡς ἡ καθ' Ἑρμῆν ὑπνοποιὸς ῥάβδος καὶ αὖ πάλιν ἐξεγερτικὴ, τὸν εὔλογον ὕπνον δηλοῖ, καὶ τὴν ὁμοίαν αὖθις ἐγρήγορσιν. εἴη δὲ ἂν τοιοῦτος ὕπνος, ὁ ἐξ ἀνάγκης καὶ φύσει νυκτερινὸς μετὰ τὸ φαγεῖν. πάνυ γὰρ πιθανῶς ὁ μῦθος κατακοιμίζει τοὺς φαγόντας τοὺς φύλακας. Τὸ δὲ δόρπα, μεταπέπλασται, καθὰ καὶ τὸ ζυγὸν πρὸ ὀλίγου

καὶ

καὶ ὡς τὸ ἀνομοῖον καὶ τὸ ἀλλόκοτον. φησὶ δὲ ὁ Αἰσχύλος, ἄριστα δ' ἔπινα δόρπου κεἰρῆσθαι, τρία, καὶ μὴν οἱ ὁμηρίζοντες ἐλέγχουσι τὸν λέγοντα τρὶς τῆς ἡμέρας ἐσθίειν τοὺς παρ' Ὁμήρῳ καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ παρασημαίνεται. Πλάτων δέ γε ὕστερον ἔφη, ὡς ἐλθόντα με εἰς Σικελίαν, ὁ ταύτῃ βίος, οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε. δίς τε τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, καὶ τὰ ἑξῆς. τῷ ὄντι γε τὸ τρὶς ἐσθίειν δι' ἡμέρας, τρυφῆς ἐστιν ἄκρας, δι' ἣν πολλοὶ καὶ κατ' ἄνδρα καὶ κατὰ τὸ πλῆθος καὶ κατὰ πόλεις δέ, ὤλοντο. καὶ τὸ συβαριτικὸν μὲν πάθος, περιάδεται. Μιλήσιοι δὲ καὶ αὐτοὶ ἕως μὲν φασὶν οὐκ ἐτρύφων, ἐνίκων Σκύθας, καὶ πόλεις ἐφ' Ἑλλησπόντῳ ἔκτισαν, καὶ τὸν Εὔξεινον κατῴκισαν πόλεσι λαμπραῖς. καὶ πάντες εἰς Μίλητον ἔθεον. ὡς δ' ὑπήχθησαν ἡδοναῖς, κατερρύη τὸ τῆς πόλεως ἀνδρεῖον ὡς Ἀριστοτέλης φησί. καὶ παροιμία ἐντεῦθεν ἐξέπεσε τὸ, πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι. αὐτοὶ δὲ καὶ ἄλλοις διαδιδόντες τὴν τρυφήν, ἤκουσαν ὀνειδιστικῶς ἐν Λακεδαίμονι τὸ, οἴκοι τὰ Μιλήσια κἀπιχώρια, ἤγουν οἴκοι τρυφᾶτε καὶ μὴ ἐνθάδε. κατὰ δὲ ἑτέραν γραφήν, οἴκοι τὰ Μιλήσια· μὴ γὰρ ἐνθάδε. ὃ δὲ μὴ μαθόντες λέγειν οἱ τῆς Ἀβύδου, ἐσκώπτοντο ἐπὶ τρυφῇ, Μιλησίων ὄντες ἄποικοι, ἀνειμένοι δὲ τὴν δίαιταν καὶ κατεαγότες ὡς γράφει ὁ Δειπνοσοφιστής.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἀφίκοντο
Ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
Δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν,
Λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες.
Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι,
Σταυροῖσιν πυκινοῖσι. θύρην δ' ἔχε μοῦνος ἐπιβλὴς
Εἰλάτινος. τὸν, τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί,
Τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων,
Τῶν ἄλλων. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος.
Δή ῥα τόθ' Ἑρμείας ἐριούνιος ὦιξε γέροντι.
Ἐς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι.
Ἐξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε.
Ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα
Ἑρμείας, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἴσομαι, οὐδ' Ἀχιλῆος
Ὀφθαλμοὺς εἴσειμι. νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη,
Ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
Τύνη δ' εἰσελθών, λαβὲ γούνατα Πηλείωνος.
Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἠϋκόμοιο
Λίσσεο καὶ τέκεος, ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.

Ὅτι ἐκφράζων τὴν τοῦ Ἀχιλλέως κλισίαν ἢ δὴ αὐτοῦ ἐμφαίνων ὡς εἰκὸς καὶ ἄλλας οἰκίαι τινὲς ἦσαν, φησί. κλισίην Πηληϊάδεω ὑψηλήν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι, δοῦρ' ἐλάτης κέρσαντες. ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν, λαχνήεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι, σταυροῖσιν πυκινοῖσι. θύρην δ' ἔχε μοῦνος οὐχ ἁπλῶς εἷς ἐπιβλής, ἀλλὰ τοιοῦτος. τὸν, τρεῖς μὲν ἐπιρρήσσεσκον Ἀχαιοί. τρεῖς δ' ἀναοίγεσκον μεγάλην κληῗδα θυράων, τῶν ἄλλων. Ἀχιλλεὺς δ' ἄρ' ἐπιρρήσσεσκε καὶ οἶος, ἤγουν ἐπετίθει. καιρία δὲ ἡ λέξις, καὶ οὐκ ἔχει ὁ ποιητὴς εὑρεῖν κρείττονα. διὸ καὶ δὶς εἶπεν αὐτήν. Σημείωσαι δὲ ἐνταῦθα τὸ τρεῖς, χρησιμεῦον εἰς τὴν ὑπόνοιαν τὴν, ὡς προερρέθη, Μυρμιδόνα τινὰ ἴσως εἶναι τὸν ἐπικαλούμενον ὡς Ἑρμῆν. εἰ γὰρ τρεῖς ἐπιρρήσσεσκον τὸν ἐπιβλῆτα, ἰδοὺ εἷς ὁ Πρίαμος. ἕτερος ὁ κῆρυξ. καὶ τρίτος, ὁ λεγόμενος Μυρμιδών. καὶ πῶς ἀναβαλοῦντι ἂν οἱ τρεῖς τὸν ὑπὸ μόνου Ἀχιλλέως ἐπιβαλλόμενον μοχλόν, ὑπερβάντες τοὺς σταυροὺς καὶ ἔνδον γενόμενοι τῆς αὐλῆς. Τὸ δὲ ἐπιρρήσσειν, οἱ μεθ' Ὅμηρον καταρρήσσειν καὶ καταράσσειν φασίν. ὅθεν καὶ ὁ καταράκτης. λέξις αὕτη, ὁμώνυμος. ὀρνέου τε γὰρ ὄνομά ἐστι, καὶ μέρους ποταμοῦ διὰ πετρῶν καταράσσοντος, ὃ οἰκοῦσι καὶ οἱ Αἰθίοπες. καὶ πύλης δὲ ἐν δομύχῳ συντιθεμένης ἐν πολιορκίᾳ πόλεως. ἴδοι δὲ καταρράκτης, καὶ ὁ κατὰ πύλας ἐπιβλὴς τοῦ οὐ κλείοντος. ῥωμαλεότης δὲ Ἀχιλλέως τὸ, τριῶν ἄλλων ἐπιρρησσόντων, αὐτὸν μόνον ἀρκεῖν ποιεῖν. ὃ δὴ καὶ ὁ μυθικὸς Ἑρμῆς ῥᾷον ἤνυσε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ὡς ἄνακτι τῷ Ἀχιλλεῖ, τοσαύτη κλισία πεποίηται. τοῖς γὰρ ταπεινοτέροις, τοιαῦται μὲν οὐ τηλικαῦται δέ. διὸ προϊὼν ὁ ποιητής, ἀξιώσει καὶ οἶκον εἰπεῖν αὐτὴν ἐν τῷ, γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου. καὶ οἴκοιο ἄλλο θύραζε. ἔστι δὲ ὁ ἄλλος οἶκος ἡ κλισία, ὀνόματι γενικῷ. Τὸ δὲ ποίησαν, εἰ καὶ παρὰ τοῖς ὕστερον ταὐτόν ἐστι τῷ, ποιητικῶς εἰπεῖν ὡς καὶ προεδηλώθη, ἀλλ' Ὅμηρος καὶ ὧδε καὶ ἀλλαχοῦ, συνήθως ποιεῖν λέγει, τὸ κατασκευάζειν καὶ τεχνᾶσθαι. Τὸ δὲ ἄνακτι, δὶς καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται ἐν τέλει στίχων, ἀπλοϊκῶς οὕτω πρὸς ἀναπλήρωσιν καθὰ καὶ τὸ ποίησαν. κλισίην γάρ φησι ποίησαν ἄνακτι. καὶ αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι. δοκεῖ δὲ ἁρμόζειν ταῖς ἐλάταις ὁ ποιητὴς εἰς κλισίας ποίησιν. Κέρσαι δὲ ἰδοὺ καὶ ἐπὶ ξύλων. εἰ δὲ δοκεῖ καινὸν εἶναι τὸ ἀκερσεκόμης, ἀλλ' οἶδε καὶ ἐπὶ δένδρων κόμην ἡ μεταφορά. ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου κείρειν, καὶ ὁ κορμός. Τὸ δὲ ἔρεψαν,

ἤγουν

ἐστὶν ἐν τῷ ἐτυμολογικῷ τρόπῳ περὶ τὸν ὄροφον. ὄροφος δὲ καλαμίσκος εἶδος εὐσχεροῦς ἐπιτηδείου εἰς ὀροφήν. ὃς ἐν λειμῶνι ἐπανθείς, δασεῖαν ἐπανθοῦσαν ἔχει λάχνην, ὅτι καὶ ἔστιν ἀγαθὸς ἐρέφειν. ἀπ' οὗ τοῦ δὲ κατὰ τὴν παλαιοτάτην χρῆσιν, καὶ ἁπλῶς αἱ τῶν οἰκιῶν στέγαι πᾶσαι, ὄροφοι λέγονται. ἀφ' ὧν καὶ φαλάγγιες ἤτοι ἀράχναι ὑπωρόφιοι, οἱ φωλεύοντες ὑπὸ τοὺς ὀρόφους. Λειμὼν δὲ εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ἀπὸ τοῦ λελεῖφθαι παρακειμένου. ὃν ἡ πολλὴ γλῶσσα, λιβάδιον λέγει ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἀορίστου τοῦ ἔλιβον. Ἀμῶσαι δὲ τὸ συναγαγεῖν. ἢ μάλιστα, θερίσαι. Σταυροὶ δέ, οἱ σκόλοπες καὶ ὡς ἀλλαχοῦ ἐρρέθη, τὰ κατὰ φθορὰν λεγόμενα σταύρακα. οἷς ὅσα καὶ ἑρκίῳ τείχει, αὐλὴ φράττεται. διὸ καὶ πυκνοῦσθαι αὐτοὺς χρή. σκολόπων δὲ ὄντων τῶν σταυρῶν, εἰκότως καὶ τὸ ἀνασκολοπίζειν, ἀνασταυροῦν λέγεται. Ἐπιβλὴς δὲ ξύλον συνέχον ἐπικεκλεισμένας τὰς θύρας ἐν τῷ ἀπὸ τοίχου εἰς τοῖχον ἢ ἀπὸ στύλου εἰς στύλον τῆς θύρας ἢ ταῖς θύραις ἐπιβάλλεσθαι. ὁ δὲ ποιητὴς ἑρμηνεύων τὴν λέξιν, καὶ μεγάλην κληῗδα θυρῶν αὐτὴν φησί. ταυτὸν εἶναι κληῗδα καὶ ἐπιβλῆτα παραδιδούς. ἀμφότερα δὲ μοχλὸν δηλοῦσιν. ὃς καὶ κλεῖθρον λέγεται. ὁποῖόν τι καὶ ἡ ὀδύσσεια δηλοῖ ἐν τῷ, ἐπὶ δὲ κληῗδ' ἐτάνυσσεν ἱμάντι. κληῗδα γὰρ καὶ ἐκεῖ, τὸ κλεῖθρον καλεῖ. μικρὸν ὂν ὡς μὴ χειρὶ καταῤῥήγνυσθαι, ἀλλὰ ἱμάντι τείνεσθαι. ὁ δὲ τοιοῦτος μοχλός, καὶ ὀχεὺς ἐστὶν ἢ ὀχῆες. κατὰ τὸ ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. ὧν ῥῆμα τὸ ἔχειν. διὸ θύρην ἔχε φησὶν ἐπιβλής. φησὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς ἀχιλλεύς, ὅτι οὐκ ἂν ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων. Ἔνθα καὶ σημείωσαι τὸ μετοχλίσσειεν ἐξ οὗ γίνεται ὡς μετ' ὀλίγα ῥηθήσεται ὁ μοχλός. ὥς τε ταυτὰ κατὰ πολυωνυμίαν, μοχλός. ὀχεύς. ἐπιβλής. κληῒς. καὶ κλεῖθρον. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἐξ ἑρμηνείας τοῦ ἐπιῤῥήσσειν, ἔοικεν ἐπινοηθῆναι ὁ ἐπιβλής. ἐπιῤῥήσσειν γὰρ ὡς ἐρρέθη, τὸ ἐπιτιθέναι ἤτοι ἐπιβάλλειν. ὅθεν παρῆκται ὁ ἐπιβλής. οὐ ἀνάπαλιν, τὸ ἀνοιγεῖν. ἄνωθεν μὲν ὁ κάτω ἐπιῤῥήσσεται. κάτωθεν δὲ ἄνω, ἀπωθεῖται ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ἀπῶσεν ὀχῆας. εἰ δὲ ἐπιβλὴς μέν, ἑνικῶς. ὀχῆες δὲ πληθυντικῶς ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου κεῖνται, καινὸν οὐδέν. ἐπεὶ καὶ τὴν θύραν ἣν ἔχει ὁ ἐνταῦθα ἐπιβλής, καὶ πληθυντικῶς θύρας λέγει. ὥσπερ καὶ πύλας αἷς ὡσαύτως ἔνθα καὶ οἱ αὐτοὶ ὀχῆες. ὀξύνεται δὲ ὁ ἐπιβλής, ὡς τὸ προβλής. ἡμιθνής. ἀδμής. τὰ γὰρ εἰς σ λήγοντα ἀρσενικὰ σύνθετα ἔχοντα ἐν τῷ τέλει μίαν συλλαβὴν τοῦ ῥήματος καὶ διὰ τοῦ τος κλινόμενα, ὀξύνεται. διὸ καὶ παρὰ ἀριστοφάνει, ὁ μέγας οὗτος κολακώνυμος ἀσπιδαποβλὴς ὅς ἐστι ῥίψασπις καίτοι ἐκ τριῶν συγκείμενον λέξεων, ὅμως ὀξύνεται. οὐ καλῶς οὖν φασι τὸ ἐπιβλής, βαρύνει ἀρίσταρχος. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ἐλάτην ἀνωτέρω τὸ φυτὸν εἰπὼν διὰ μόνου τοῦ ε, ἐλάτινον ἔφη τὸ αὐτοῦ παρώνυμον κατὰ διχρόνου ἐπέκτασιν, μέτρου χάριν θέλοντος. Ὅτι ἐναργείας θείας τό, ὦ γέρον, ἤτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα ἑρμείας, τουτὸν δ' εἰπὼν λόγος, σοὶ γάρ με πατὴρ ἅμα πομπὸν ὄπασσεν. Ὅτι τὸ νεμεσητὸν δέ κεν εἴη ἀθάνατον θεὸν ὧδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην ὃ δὴ ὁ τοῦ μύθου ἑρμῆς φησι μὴ θέλων εἰς ὀφθαλμοὺς ἔρχεσθαι εἰς ὄψιν ἐλθεῖν τῷ ἀχιλλεῖ, πρέπειν δοκεῖ διορθοῦν τοὺς ὕστερον ἄρχοντας, ἀποδιδόντας διὰ ἑαυτοὺς καὶ ἀπαξιοῦντας βλέπεσθαι. Ὅτι ὁ λόγιος ἑρμῆς ὁ παρὰ τῷ συνετῷ γέροντι δηλαδὴ ὁ ἐνδιάθετος λόγος, τόπους τινὰς αὐτῷ ἱκετικῶν νοημάτων μεθοδεύει. λέγων εἰσελθών, λάβε γούνατα πηλείωνος. καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς ἠϋκόμοιο λίσσεο καὶ τέκεος ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς. τουτέστιν ἵνα σὺν τοῖς δώροις, ὀρίνῃς αὐτοῦ καὶ λόγοις εἰς οἶκτον. καὶ ἐν καιρῷ δὲ εὐθέτῳ καθὰ καὶ προεγράφη, ἄγει πρὸς ἀχιλλέα. ὅτε δηλαδὴ ὁ ἥρως ἀνειμένος τὴν γνώμην, ῥᾷον ἂν δυσωπηθείη. νέον γάρ φησιν ἀπέληγεν ἐδωδῆς καὶ τὰ ἑξῆς. διὸ καὶ εἰς δάκρυον κινηθεὶς ἀχιλλεύς, παντοῖος γίνεται. καὶ ποτὲ μέν, εἰς θρῆνον ἐρεθισθείς, κλαίει τὸν πατέρα καὶ τὸν πάτροκλον. ποτὲ δὲ παραμυθεῖται οἰκτιζόμενος τὸν γέροντα. καὶ ἐπαινεῖ δὲ ὡς φανήσεται. οὐκ ἐξίσταται μέν τοι ἐν πᾶσι τούτοις, οὐδὲ τοῦ ἀληθῶς μὲν ἐμβριθοῦς ἡρωϊκοῦ ὡς δέ τινες φασί, παλιμβόλου ἤθους. ἀλλ' ὅτι μικρόν τι ὁ γέρων ἀπειθέστερον αὐτῷ ἐν οἷς οὐκ ἐπείθετο καθεσθῆναι εἰς θρόνον, ἀλλὰ τάχιστα λῦσον εἶπε τὸν ἕκτορα. μήπω δὲ μή μ' ἐς θρόνον ἵζε, ταράσσεται εἰς θυμὸν πλείω τοῦ δέοντος ὡς ῥηθήσεται ἐν οἰκείῳ τόπῳ. Σημείωσαι δὲ ὅτι εἰ καὶ προεκδιδακτικῶς τῷ γέροντι ἔδωκε καὶ ἀπὸ μητρὸς ὡς εἰρήσεται καὶ τέκνου ἱκετεύσειν τὸν ἀχιλλέα, ὅμως οὐ γίνεται τοῦτο. τάχα μέν, καὶ διότι ἐξέκρουσεν ἡ λύπη τοῦ γέροντος ψυχῆς τὴν τοῦ διδασκάλου ἑρμοῦ μέθοδον μάλιστα δὲ ὡς τοῦ ἀχιλλέως τῇ τοῦ πατρὸς καὶ μόνου μνήμῃ καταμαλαχθέντος εἰς ἔλεον. ἔτι δὲ μὲν πηλέα προὐβάλλετο πρίαμος εἰς δυσωπίαν, ὡς ὅμοιόν τι πρὸς ἐκεῖνον ἔχων καθὰ καὶ ἑξῆς δηλωθήσεται. τῇ θέτιδι δὲ καὶ αὐτῷ, οὐδέν τι κοινὸν θεᾷ οὔσῃ καὶ κακῶν ἀπαθεῖ. Νεοπτόλεμος δὲ ὁ τοῦ ἀχιλλέως παῖς, οὐδ' αὐτός πω δυστυχεῖ ὡς οὕτω πρὸς ὁμοιότητα συμβαλέσθαι τῷ γέροντι. αἰδεῖται δὲ ἴσως ὁ τηλικοῦτος γέρων καὶ καταβαλεῖν οὕτω τὴν ἀξίαν ἀγεννῶς διὰ ἐπιχύσεως οἰκτρῶν ἐπιχειρημάτων, οἷά τι θαρρῶν καὶ τῇ τῶν δώρων μεγαλοπρεπείᾳ. Ὅρα δὲ ὅτι ἐνταῦθα μὲν τό, θυμὸν ὀρίνῃς, τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν δηλοῖ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τό, μή μοι μᾶλλον θυμὸν ὀρίνῃς. καὶ τὸ μὴ ἀχιλλῆϊ ὀρινθείη φίλον ἦτορ, τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμὸν συνήθως δηλοῦσιν. Ὅρα δὲ καὶ τὸ λάβε γούνατα, κατὰ αἰτιατικὴν σύνταξιν. ὅπερ ἀλλαχοῦ λάβε γούνων φησί. καὶ μετ' ὀλίγα δέ, χερσὶν ἀχιλλῆος λάβε γούνατα. Ἰστέον δὲ ὅτι μέθοδος ἱκετείας τό, τύνη δ' εἰσελθών, λάβε γούνατα τοῦ δεῖνος, καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ ἑξῆς ὡς προσεχῶς ἀνωτέρω κεῖται. Τὸ δὲ τύνη δωρικόν, καὶ ὁμήρῳ ἔγνωσται, καὶ παρ' ἡσιόδῳ ἐστί, γίνεται δὲ ὡς ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη, ἀπὸ τοῦ τὺ ἤγουν σὺ κατὰ πλεονασμὸν ὅμοιον τῷ, ἐγὼ ἐγώνη. Τὸ δὲ ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητρὸς, ὅμοιον ὡς εἰ καὶ πρὸς μητρὸς ἔφη καὶ πατρὸς ὡς καὶ ἐν τοῖς τοῦ κωμικοῦ κεῖται.

Ὅτι τὸ, ἰδαῖος ἔμιμνεν ἐρύκων ἵππους, ἀντὶ τοῦ, παριζεύξαντος πριάμου, κατεῖχεν ὅπη ἐφ' ἵνα τὸ ἠρεμεῖν εἰκός. Ὅτι ὁ γέρων ἰθὺς ἐλθὼν οἴκου ᾧ ἀχιλλεὺς ἵζεσκε διῒ φίλος, εὗρε μὲν αὐτὸν, ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθέατο. ἦθος δὲ τοῦτο ῥωμαίοις ἐπὶ καὶ νῦν ἀρέσκον. δύο δὲ μόνοι ἀλλ' αὐτὸν ἐκεῖ τότε παρόντες, ἥρως αὐτομέδων, καὶ ἄλκιμος ὄζος ἄρηος. συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ἀλκιμέδων κατὰ ἴωνας. οὓς δὴ τούτους δύο ἑταίρους ὡς ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐρεῖ, μάλιστα ἑτάρων ἀχιλλεὺς ἐτίμα μετὰ πάτροκλόν γε δηλονότι.

Ὣς ἄρα φωνήσας, ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον
Ἑρμείας. Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἆλτο χαμᾶζε.
Ἰδαῖον δὲ κατ' αὖθι λίπεν. ὁ δὲ μίμνεν ἐρύκων
Ἵππους ἡμιόνους τε. γέρων δ' ἰθὺς κίεν οἴκου
Τῇ ῥ' Ἀχιλεὺς ἵζεσκε διῒ φίλος. ἐν δέ μιν αὐτὸν
Εὗρ'. ἕταροι δ' ἀπάνευθε καθείατο. τὼ δὲ δύ' οἴω
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ὄζος ἄρηος
Ποίπνυον παρεόντε. νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς
Ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας. ἄγχι δ' ἄρα στὰς
Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
Δεινὰς, ἀνδροφόνους. αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ
Φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον
Ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
Ὣς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα.
Θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
Τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος, πρὸς μῦθον ἔειπεν·

δι' ἧς καὶ τοῦ ζυγοῦ λύσεως ἐν τοῖς ἑξῆς τῶν τοῦ γέροντος ἵππων ἡμιόνους τε. καὶ τὰ λύτρα ἐκ τῆς ἀπήνης λύονται, ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὡς ἔοικε μετὰ ταῦτα. τὸ δὲ λέγει καὶ τὸ, νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς ὁ ἀχιλλεὺς δηλαδὴ, ἔσθων καὶ πίνων. ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν πρίαμος μέγας. ἤγουν δηλαδὴ οὐ λαθὼν διὰ τὸ ἐλθεῖν τε οὕτως οἰκτρῶς, μέγας ὅμως ὢν τε καὶ διὰ χρυσοῦ ἀπρεπῆ καὶ πολύκλυτον. ἄγχι δ' ἄρα στὰς, χερσὶν ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας δεινάς. ἀνδροφόνους. αἵ οἱ πολέας κτάνον υἷας δὲ καὶ αὐτὸ οἰκτρὸν, ὑπὲρ ὧν ἰδίως ἀντιτίμου ἦν, ταύτας φιλεῖ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ τοῦ γέροντος δεξιὸν, ὅτι τὸν μετὰ τὸ ἀπελθεῖν καιρὸν εὐτυχῶς, ὡς εὑρεῖν ἔτι τὸν ἀχιλλέα μετὰ δόρπον, καθάμαρτον. μετὰ δὲ δόρπον, ὕπνωσσεν ἂν πάντως μετὰ τοὺς φύλακας τοὺς καὶ αὐτός. Τὸ δὲ μὲν αὐτὸν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸν ἐκεῖνον κατ' ἐξοχὴν, ἐμάνθανε καὶ οὐ διά τινος τῶν ἑταίρων, ὧν ἕκαστος κατὰ τὴν προσμίξεν τὴν πρὸς τὸν φίλον παραδίδωσι, δῆλος αὐτός ἐστιν, οὐ μὴν αὐτὸς αὐτός. λαμβάνεται δέ ποτε ὡς καὶ προεδηλώθη, τὸ, αὐτόν μιν, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἑαυτόν. Τὸ δὲ χεῖρας δεινὰς ἀνδροφόνους, λυτικόν ἐστιν ἀμφιβολίας τῆς ἐν τῷ, χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στήθεσιν ἑταίρου. δοκεῖ γὰρ κρεῖττον εἶναι καὶ ἐκεῖ χεῖρας ἀνδροφόνους, μὴ τὰς τοῦ πατρόκλου, ἀλλὰ τὰς τοῦ ἀχιλλέως μάλιστα νοεῖν. Τὸ δὲ ἔτι παρέκειτο τράπεζα, ἑρμηνευτικόν ἐστι τοῦ, νέον ἀπέληγεν ἐδωδῆς. οὐ γὰρ ὥς φησιν ἀθήναιος, ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς δηλαδὴ, μὴ τεθεῖναι μετὰ τοῦ, ἔσθων καὶ πίνων, ἀλλὰ συντάσσειν τοῖς ἐφεξῆς. ἵνα ᾖ ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα. εἰ δὲ καὶ ἐσίγησεν ὁ ποιητὴς ἐν τῷ ἔσθων καὶ πίνων, τί δή ποτε ἤσθιεν ὁ ἀχιλλεὺς, ἀλλ' ἔστι νοεῖν ἐκ τῶν ἑξῆς ὡς τοιαύτην καθὰ εἰκὸς εἶχε δίαιταν, ὁποῖα καὶ τῷ πριάμῳ παρετέθη. τυχὸν δὲ καὶ δαψιλεστέρᾳ ἐχρῆτο. εἰ γοῦν καὶ ἁπλῆ παρασεσημείωται τοῖς παλαιοῖς ἡ παρ' ὁμήρῳ ἡρωϊκὴ δίαιτα, καὶ αὐτοί γε οἱ τρυφεροὶ φαίακες καὶ μνηστῆρες οἱ ὑβρισταὶ παρ' ὁμήρῳ, κρεῶν ὡς ἐπὶ πολὺ βοείων καὶ αὐτῶν ὠπτημένων ἤσθιον, καὶ οὐδὲ ὀπώρα παρά κειται οὐδ' αὐτοῖς φαίαξι καίπερ οὔσῃ πολλῇ καὶ ἥδιστα μνημονευομένῃ καί πως ἐξαναπτομένῃ φασὶν ἐν τῷ, ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, ἀλλ' ἐπεμελοῦντο καὶ τὴν ἄλλων ἐδωδὴν ὡς μυριαχοῦ φαίνεται, καὶ οὐ μόνον ἀκροδρύων ἃ δενδρείων καλῶν ἐκφύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν λαχανείων, οἷς ὄρχοι κοσμοῦσι τὴν αὐλὴν πρασιῶν. οἱ δὲ περὶ σικελίαν ἀγκίστροις ἰχθύας ἀνάγοντες οὐ τῷ πάντως οἴκοθεν ἔχειν ἄγκιστρα, ἐκεῖ τὸ ἰχθυοφαγοῦσι, καὶ τέχνην ἔχειν τὴν ἁλιεύειν δηλοῦσιν. οἱ δὲ περὶ ἐκείνους ὀρνιθοθῆραι, καλῶς λέγονται μετὰ τὸν ἀέρα ἐᾶν ἐλεύθερον, διὰ τὸ ἐπιβουλεύειν καὶ αὐτοῖς ὄρνισι. Τὸ δὲ γε, κρειῶν πίνακας παρέθηκε παντοίων, οὐ μόνον κρεῶν φασι δηλοῖ ἐξαλλαγὴν, δι' ὀρνιθείων χοιρείων ἐλαφείων βοείων, ἀλλὰ καὶ σκευασίας αὐτῶν ποικιλίαν. δι' ἃς ἀνακύπτουσιν τράπεζαι σικελικαί φασι καὶ συβαριτικαὶ καὶ ἰταλικαὶ, ἤδη δὲ καὶ χῖαι. μαρτυροῦνται γὰρ καὶ χῖοι ὀψαρτυσίαν ἀσκεῖν οὐκ ἔλαττον τῶν εἰρημένων. ὅθεν οὐκ ἂν εἴη ἀγροικός καὶ τὸν ἐκ θέτιδος ἥρωα εἰ καὶ μὴ βορὸν καὶ παμφάγον, ἀλλ' οὖν μηδὲ πάντη ἁπλῆν εἶναι τὴν δίαιταν. Ὅτι παραβολικῶς ὑποδηλῶν ὁ ποιητὴς ὅπως ὁ ἀχιλλεὺς διέκειτο ἐπὶ τοῖς κατὰ πρίαμον, φησίν. ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅς τ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας, ἄλλων ἐξίκετο δῆμον ἀνδρὸς ἐς

ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας, ὡς Ἀχιλλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα. θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο οἷα εἰκός, οὐ γὰρ ἦν ἄλλως γενέσθαι. σχῆμα δὲ τοῦτο θάμβους καὶ ἀπορίας καὶ δι' ἀπόρημα σιωπηρόν, τί ἂν εἴη τὸ βλεπόμενον. σημειωτέον δὲ τὴν ὑπερβολὴν πρὸς μόνον τὸ πολὺ τοῦ θάμβους γενομένην. ἄλλως γὰρ ἀντέστραπται πρὸς τὸ πρᾶγμα. οὐ γὰρ ὁ ἱκετεύων, φονεὺς νῦν ἀλλ' ὁ ἱκετευόμενος. Ὅρα δὲ καὶ τὴν ἐν τῷ θάμβος καὶ θαμβεῖσθαι ἐπιμονήν, διὰ τὸ καίριον τῆς λέξεως. ἄτην δὲ πυκινὴν ὅ ἐστι πυκνὴν καὶ πυκνοτέραν λέγει, ὡς τῆς κατὰ τὴν ὀδύνην θαλπωρῆς, ἀνάπαλιν δηλαδὴ χαυνούσης καὶ ἀραιούσης καὶ διαχεούσης. ὅθεν καὶ διάχυσις καὶ χάρμα καὶ χαρὰ δὲ λέγεται. Ἡ δὲ πάτρη, τὸ πρωτότυπόν ἐστι τοῦ, πάτρις, τοῦ ὁμωνύμου ἐκείνου ὄντος οὐχ ὑποκοριστικοῦ. Τὸ δὲ ἐς ἀφνειοῦ, καλῶς καὶ αὐτὸ κεῖται, ὡς τῶν φονέων τοιούτοις μάλιστα προσιόντων, οὐ διὰ σοφίαν, ἀλλ' ὡς ἂν βοηθοῖντο βλαπτόμενοι.

Μνῆσαι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ.
Καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες,
Τείρουσ'. οὐδέ τίς ἐστιν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων,
Χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
Ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα.
Αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους
Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔ τινα φημὶ λελεῖφθαι.
Πεντήκοντά μοι ἦσαν ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν.
Ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
Τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
Τῶν μὲν πολλῶν, θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν.
Ὃς δέ μοι οἶος ἔην. εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς,
Τὸν, σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
Ἕκτορα. τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
Λυσόμενος παρὰ σεῖο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
Ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
Μνησάμενος σοῦ πατρός. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ.
Ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος.
Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

Ὅτι τοιαύτη τίς ἐστιν ἡ τοῦ Πριάμου πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἱκετεία, οἵα τις οὖσα πολὺν οἶκτον ἐνθέσθαι τῷ ἀκούοντι. τοιοῦτος ἐστὶν ὁ ταῦτα ποιῶν καλὸς Ὅμηρος, ὁ τὴν μοῦσαν παντοῖος, ὑπὲρ ὧν καὶ πονεῖταί τις τῶν ἀκούων. ὁ ἀναθαρρήσει δὲ ἀλλαχοῦ. καὶ γελάσει ἑτέρωθι. καὶ οὐκ τίσεται ἐν ἄλλοις. καὶ ὅλως παντοδαπῶς γίνεται. εἰκότως οὖν ὁ ποιητὴς ἐφιλεῖτο τοῖς γε τὸ καλὸν εἰδόσιν. ἱστοροῦνται γοῦν φιλόμηροι, μάλιστα μὲν ὁ μέγας Ἀλέξανδρος. ἤδη δὲ καὶ Κάσσανδρος, ὁ καὶ αὐτὸς Μακεδόνων βασιλεύς, οὕτω φιλῶν Ὅμηρον, ὡς διὰ στόματός φασιν ἔχειν τῶν ἐπῶν αὐτοῦ τὰ πολλά. ἦν δὲ τοιοῦτος καὶ ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος, ὃς πρῶτος εἰς θέατρον παρήγαγέ φασι ῥαψῳδοὺς τοὺς καὶ Ὁμηριστὰς καλουμένους. οἳ ἐμελῴδουν τὰ τοῦ Ὁμήρου, καθάπερ ἄλλοι τὰ Ἡσιόδου καὶ Ἀρχιλόχου καὶ ἑτέρων. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα.

Ἡ δὲ τοῦ Πριάμου ὡς εἴρηται ἱκεσία, ἔχει τοιαῦτα. μνῆσαί φησι πατρὸς σεῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, τηλίκου ὥσπερ ἐγὼν ὀλοῷ ἐπὶ γήραος οὐδῷ. καὶ μέν που κεῖνον περιναιέται ἀμφὶς ἐόντες, τείρουσ'. οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι. ἀλλ' ἤτοι κεῖνός γε σέθεν ζώοντος ἀκούων, χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα, ὄψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος ἐπεὶ τέκον υἷας ἀρίστους Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὔ τινα φημὶ λελεῖφθαι. ἤτοι μετρίων τοὺς τόκους, φησί. πεντήκοντά μοι ἦσαν ὅτ' ἤλυθον υἷες Ἀχαιῶν. ἐννεακαίδεκα μέν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες. τῶν, μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστυ καὶ αὐτούς, τόν, σὺ πρῴην κτεῖνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης. Ἕκτορα. ὑπὲρ οὗ ἱκετεύειν εἰπὼν φέρειν δὲ καὶ ἄποινα οὐχ ἁπλῶς ἀλλ' ἀπερείσια ὃ καὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἀποφαίνεται, ἐπάγει τὴν ἀξίωσιν. ἀλλ' αἰδεῖο θεοὺς Ἀχιλλεῦ. αὐτόν τ' ἐλέησον, μνησάμενος σοῦ πατρός. ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ. ὃ καὶ κατασκευάζων, φησίν. ἔτλην δ' οἷ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος, ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρας ὀρέξαι ἤγουν ἐκτεῖναι. ἢ χεῖρ' ὀρέγεσθαι. Καὶ σημείωσαι ὅπως νῦν καινότερον περίφρασιν τὸ ὑπ' αἰσθητῶν ἐλεεῖν, διὰ τοῦ ποτὶ στόμα χεῖρα ὀρέξαι. φασὶ δὲ οἱ παλαιοί, ὅτι ἐν τῷ, τηλίκου ὥσπερ ἐγὼ ἐπὶ γήραος οὐδῷ, ψεύδεται ὁ Πρίαμος ἐπίτηδες. πρεσβύτερος γάρ φασιν ὁ Πηλεύς, εἴγε ὁ πηνίκα τῷ Ἡρακλεῖ Τελαμὼν αἰχμητὴς συνεστράτευσεν ἐκεῖνος εἰς Ἴλιον, τηνικαῦτα ὁ Πρίαμος ἀπεδόθη, τουτέστι διεπράθη, παιδικὸς μὲν ὢν βασιλικὸς υἱὸς παῖς, Ποδάρκης δὲ καλούμενος, ἴσως δὲ εἰ καὶ ψεύδεσθαι φαίνεται ὁ γέρων, ἀλλὰ τῇ φράσει ἐκφεύγει τὸ εἶναι κολακικόν. ἐπὶ γήραος γὰρ οὐδῷ εἶναί τινα, διπλῆν ἔχει, ὅ, τε ὁ ἔτι ὠμογέρων ἐπὶ γήραός ἐστιν οὐδῷ οἷα βοτάνην τινὰ τὸ γῆρας ἐπιστ

ἐρχόμενος δηλοῖ. ἴσως δὲ καὶ ὁ Πρίαμος, καὶ ὁ ἤδη δὲ πίμπλων ἐν οὐδῷ γήραος γέρων, ὃς ἤδη τὸν βίον ὑπεξιὼν, ὁποῖον ἐστὶ τὸν πηλέα εἰκός. γέρων ἐπ' οὐδὸν εἰπὼν ὁ Πρίαμος, ἀφίησι νοεῖν τὸν ζωῆς ἄνθρωπον ἐπί τι αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ πηλέως, τὸ εἰκός. οἷα τοῦ οὐδοῦ ὑποκειμένου εἰς εἴσοδον καὶ εἰς ἔξοδον. ἔστι δὲ τὸ, ὥσπερ ἐγὼ καὶ ἑξῆς, διασαφητικὸν τοῦ, τελέως. ὁμοιότατα δέ φησιν ὁ Πρίαμος ἔχειν πρὸς τὸν πηλέα, καθότι καὶ ἐκεῖνόν που ἔγγιον τυχὸν ἴσως, ὃ γὰρ ὁμολογούμενόν ἐστιν, οἱ περίοικοι τείρουσιν ὥσπερ ἡμᾶς οἱ ἀχαιοί· καὶ ὅτι οὐδ' ἐκείνῳ ἐστὶν ὃς νῦν ἐκεῖσε παρὼν, ἀμυνεῖται, ὥσπερ οὐδ' ἐμοὶ ὁ μόνος ὁ Ἕκτωρ ἦν. εἶτα μετὰ τὴν τοιαύτην κοινωνίαν ἐπάγει διαφορὰν, δι' ἣν ἀλλ' ὁ μὲν πηλεὺς, ἐλπίσι θάλπεται ἐφ' υἱῷ ὃς νοστήσεται. οὗ παράφρασις τὸ, ἀπὸ Τροίηθεν ἰόντα. ἐμοὶ δ' οὔ τινα τῶν ἀρίστων υἱῶν λελεῖφθαί φημι κἂν ἄλλοι τάχ' ἄν τινες εἴπωσι περιεῖναί μοι. ὅτι δὲ περιναιέται καὶ περικτίται, οἱ περίοικοι λέγονται, πρόδηλόν ἐστιν. ὁ δὲ ποιητὴς ἐνταῦθα ἑρμήνευσεν αὐτοὺς, ἐπαγαγὼν διὰ συγχύσεως τοῦ ἀμφὶ καὶ τοῦ περὶ, τὸ, ἀμφὶς ἐόντες. ἐπειδὴ καὶ περικτίται καὶ περίοικοι, οἱ πέριξ ὅ ἐστιν ἀμφὶς οἰκοῦντες καὶ ναίοντες. γενικῶς δὲ εἰπεῖν, ἐόντες. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι τὸ, πεντήκοντά μοι ἦσαν, ἀσαφῶς εἶπεν ἐπίτηδες. ὡς ἂν ἐκ νοεῖν εἰ βούλοιτό τις. υἱοὺς εἶναι τοὺς πεντήκοντα πρὸς ἐπίτασιν ἀθλιότητος. διὸ καὶ τὸ, υἷες ἀχαιῶν εὐθὺς ἔφη, ὡς αὖ τὸ, υἷες, δοκεῖ μερίζεσθαι τῇ ἄγαν ἐγγύτητι, καὶ πρὸς τὸ πεντήκοντα. ὅτι δὲ οὐχ οὕτως ἔχει τἀληθὲς, δηλοῖ ὁ ποιητὴς ἔνθα καὶ θυγατέρων παίδων θαλάμους μετρεῖ. καὶ μὴν ἄλλως οὐδέν τι προΐσταται καὶ υἱοὺς εἶναι τῶν παίδων πεντήκοντα καὶ θυγατέρας δὲ κατ' ἐπιθήκην, τὰς προϊστορηθείσας. χρήσιμον δὲ τῷ τοιούτῳ λόγῳ καὶ τὸ, τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον γυναῖκες. εἰπὼν γὰρ τοὺς δ' ἄλλους, διαστολὴν αὐτῶν ἐποίησεν, οὐ πρὸς θηλείας ἀλλὰ πρὸς ἄνδρας τοὺς ἐκ μιᾶς νηδύος. οἳ ἀλλήλοις μὲν ἦσαν ὁμογάστριοι. τοῖς δὲ ἄλλοις, ἀμφιμήτριοι. Τὸ δὲ ἔτικτον γυναῖκες, αἱ παλλακαὶ δηλαδὴ, αἳ τοῖς παλαιοῖς εἰς πλῆθος ἦσαν. καὶ μάλιστα τοῖς βαρβάροις, δι' ἃς πλειόνων ἐπαιδοποιοῦντο. πρεσβύτατον δὲ τῶν Πριαμιδῶν, τὸν Πολίτην εἶναι φασί. Τὸ δὲ ὃς δέ μοι οἶος ἦν, ὡς περὶ ἀρίστου λέγει τοῦ Ἕκτορος, οἷα τὸν ἀντιπαλοῦντα μὴ ἔχοντος. ἄλλως γὰρ ὡς πρὸς τὰ πεντήκοντα τέκνα ὅπερ ἡ μετὰ τῶν εἰσπιδὴ ἐκβάλλει κοινοποιουμένη αὐτὰ τῶν ἀνδρί, οὐ μόνος ὁ Ἕκτωρ ἁπλῶς ἦν υἱός. Ἰστέον δὲ ὅτι καθὰ καὶ προγέγραπται καὶ ἄλλως δὲ ἔγνωσαι, ὥσπερ ὕστερον ἡ μετὰ πέρσαις βασιλεία, τῷ πλήθους τῶν παλλακίδων ὡς φασιν ὁ δεσποτοφαγὴς ἠνείχετο, διότι τὰ ὡς δεσπότης ἦρχε φασὶ τῆς γαμετῆς ὁ βασιλεὺς, καὶ διότι ἡ βασιλὶς ὑπὸ τῶν παλλακίδων ἐθεραπεύετο, οὕτω που καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων ἐγίνετο. Πρίαμος γοῦν, πολλαῖς φασι χρῆται γυναιξί, καὶ ἡ Ἑκάβη οὐ δυσχεραίνει. παρὰ δὲ Ἕλλησιν, οὐκ ἀνέχεται φησὶν ἡ τοῦ Φοίνικος μήτηρ τὴν τοῦ Ἀμύντορος παλλακίδα· καὶ Μήδεια δὲ ἡ ἐκ βαρβάρων εἰς τὰ ἀμείνω καὶ ἑλληνικὰ ἤδη ἐκδεδιῃτημένη, οὐ φέρει ἂν τὸν Κρεοντείας Γλαύκης γάμον. καὶ Κλυταιμνήστρα δὲ διὰ Κασσάνδραν, τὸν ἄνδρα ἐκτείνει ᾧ κατὰ τὸν Θερσίτου λόγον ὡς πολυγυναίῳ, πολλαὶ γυναῖκες εἰσὶν ἐν κλισίῃ ἐξαίρετοι. εἰ καὶ μὴ πρὸς χρῆσιν, ὡς ὁ Ἀριστοτέλης ἔφη, ἀλλ' ὡς εἰκὸς, εἰς γέρας. ἐπεί φησιν οὐδὲ τὸν πολὺν οἶνον εἰς τὸ αὐτὸς μεθύειν παρεσκεύαστο ἴσως οἷον φασὶν ὁ Μενέλαος ἵνα μὴ τὴν γαμετὴν Ἑλένην λυπήσῃ τῇ φήμῃ, ἐφυλάττετο τὴν πρὸς ἄλλην κοινωνίαν ὡς καὶ προδεδήλωται. ᾧ δὴ Ἀριστοτέλης ἐπέστησε θαυμάζων εἰ πᾶσι δοὺς γυναῖκας Ὅμηρος, οὐκ ἐποίησε καὶ Μενελάου παλλακίδα καὶ ταῦτα μὲν, περὶ πολυγυναίων. τὰ δὲ πρὸ τοῦ Κέκροπος, ἐπιχωρίως θηριώδη καὶ ἀλόγιστα ἦσαν. αὐτίκα γάρ φασι τὸ πρότερον κοινογαμέων ὄντων, αὐτὸς πρῶτος Ἀθήνησι μίαν ἑνὶ ἔζευξε, διὸ καὶ διφυὴς ἐδοξάσθη ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη. οὐκ εἰδότων τῶν προτέρων διὰ τὸ πλῆθος τὸν πατέρα. ὃ δὴ καὶ Διογένης ἔσκωψεν εἰς παῖδα πόρνης λίθους ἐν δήμῳ ῥιπτοῦντα, εἰπών. Ὅρα νεανίσκε μή πως τὸν πατέρα βάλῃς, ὃν δηλαδὴ οὐκ οἶδας. Τὸ δὲ ἄστυ καὶ αὐτοὺς, ἢ τὴν πόλιν καὶ τοὺς πολίτας ἀπὸ κοινοῦ καὶ νῦν συνήθως λαμβανομένους ἐκ τοῦ ἄστεος, ἢ τὴν πόλιν καὶ τοὺς υἱούς μου. Τὸ δὲ ἀμυνόμενον περὶ πάτρης, σεμνύνει τὸν Ἀχιλλέα εἰπὼν μὴ ἀγεννῶς φεύγοντα κτεῖναι, ἀλλ' ἀνδρείως ἱστάμενον. Τὸ δὲ θεοὺς αἰδεῖσθαι αὐτόν τ' ἐλέησον, σαφέστερον ἑρμηνεύεται τῶν πρὸ ὀλίγου ῥηθέντων ἔνθα αἰδοῦς καὶ ἐλέους ἐμέμνητο. Τὸ δὲ αἰδεῖο θεοὺς ὅ ἐστιν αἰδέσθητι, ὡς εὐκτικὸν μὲν, οὐκ εἶχε πῶς ἂν συμβιβασθείη. τὰ γὰρ εἰς μην περισπώμενα εὐκτικὰ, οὐ τοιαύτῃ διφθόγγῳ παραλήγονται, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, ποιοίμην ποιοῖο. χρυσοίμην χρυσοῖο βαφοίμην βαφοῖο. οἷς ἀναλόγως, ὤφελον ἐστὶ τὸ αἰδοίμην αἰδοῖο. οὐ γοῦν, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ τοῦ αἴδω βαρυτόνου, ἔχει τὸ αἰδοίμην αἰδοῖο ἐστὶν, ὡς τυπτοίμην τύπτοιο. ἴσως οὖν ἐκ προστακτικοῦ τοῦ αἴδεο, ὡς τὸ, δείδιθί τ' αἴδεο καί μ' ἐλέησον, γέγονε τὸ αἰδεῖο ἐπενθέσει τοῦ ι, καὶ ἅμα καταβιβασμῷ τοῦ τόνου πρός τινα ἔμφασιν εὐκτικοῦ. ἄλλως γὰρ, οὐκ ἦν ἀνάλογος. οὐδὲ ἡ τοῦ αἴδεο προπαροξυτόνησις. Τὸ δὲ μνησάμενος σοῦ πατρὸς, πρὸς ἀναφορὰν εἴρηται. τοῦ δοκεῖν τὸν Πηλέα ἐλεεῖσθαι διὰ τοῦ ὁμοιοπαθοῦς Πριάμου. ὅτι δὲ καὶ ἐλεεινότερος οὗτος ἐκείνου, προκατασκευάσας τῇ ὁμοιότητι τοῦ καὶ ἐκεῖνον τείρεσθαι ὑπὸ τῶν πέριξ, καὶ τῇ διαφορᾷ τοῦ ἐκεῖνον μὲν εὔελπιν εἶναι, τούτῳ δὲ μὴ περιλελεῖφθαι τὸν ἀμυνόμενον. Ἐν οἷς ὅρα καὶ ὅτι ὑπὸ πένθους νικώμενος ὁ γέρων, οὐκ αἰδεῖται προφαίνων τὸ ἀληθὲς ὡς ἐπιλελοίπασι τοῖς ζῶσιν οἱ ἀριστεῖς. Τὸ δὲ οὔπω, ἀποφαντικῶς ὁ ποιητὴς ἔφη διὰ τὸν Πρίαμον, πρός τινα παράπηξιν καινότητος, ὡς μὴ ἱστορουμένου ἑτέρου τοιούτου συμβάματος,

Ὅτι τοῖς λόγοις τοῦ πριάμου οἶκτον τὸ ἀχιλλεὺς παθὼν, καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δὲ πενθῶν τεθνηξομένῳ, ἀπάγει μὲν ἐκ τοῦ στόματος τὴν χεῖρα τοῦ γέροντος, κινεῖται δὲ εἰς κλαυθμόν. φησὶ γάρ. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Καὶ ὅρα οἷα ἡ τοῦ γέροντος λαλιά, δυνηθεῖσα καὶ αἰδοῖον τῷ ἀχιλλεῖ καὶ ἐλεεινὸν αὐτὸν θέσθαι. καὶ δάκρυον δὲ κινήσασα τῷ ἥρωϊ, φιλοῦντι οὕτω πάσχειν ἑτοίμως ἐφ' οἷς χρὴ ὡς προδεδήλωται. καλῶς δὲ κεῖται τὸ ἀπώσατο ἦκα, ἵνα μὴ δεξιμίως τοῦτο γένοιτο, ἐξέβαινεν αὖ τῷ δεινῷ ὁ γέρων.

Ὣς φάτο. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.
Ἁψάμενος δ' ἄρα χειρὸς, ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
Τὼ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο,
Κλαῖ' ἀδινὰ προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, κλαῖεν ἑὸν πατέρ'. ἄλλοτε δ' αὖτε
Πάτροκλον. τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεὺς,
Καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων,
Αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον:
Καί μιν φωνήσας, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.
Ἆ δείλ' ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἀνέσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος
Ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς, ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
Υἱέας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπης
Ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ,
Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.
Ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Ζώειν ἀχνυμένους. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσί.
Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει
Δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων:
Ὧ μὲν κ' ἀμμίξας δώῃ Ζεὺς τερπικέραυνος,
Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ:
Ὧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε.
Καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει.
Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσιν.
Ὣς μὲν καὶ Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
Ἐκ γενετῆς. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. ἄνασσε δὲ μυρμιδόνεσσι.
Καί οἱ θνητῷ ἐόντι, θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν.
Ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακὸν, ὅττί οἱ οὔτι
Παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων,
Ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. οὐδέ νυ τόν γε
Γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
Ἧμαι ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα.
Καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι,
Ὅσσον Λέσβος ἄνω Μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει,
Καὶ φρυγίη καθύπερθε, καὶ ἑλλήσποντος ἀπείρων:

Ὅτι ἐν τῷ, τὼ δὲ μνησαμένω, ἤγουν οἱ δύο, ἀναμνησθέντες ὁ μὲν, ἕκτορος, ἔκλαιον ἀδινά. αὐτὰρ ἀχιλλεὺς ἔκλαιεν ἑὸν πατέρα, ἄλλοτε δὲ πάτροκλον, καιρὸς δὴ ἐφελκύσαι ἐσχημάτισεν ὁ ποιητής. ἐδύνατο γὰρ ἄλλως τὸ ὅλον συντόμως οὕτω φάσαι, μνησαμένω ὁ μὲν, ἕκτορος, ἀχιλλεὺς δὲ πατρὸς, ἔκλαιον. ὃ δὴ καιρία λέξις ὤν, δὶς ἐνταῦθα κεῖται. οἰκτρὸς δὲ νοεῖ ὁ τοῦ γέροντος κλαυθμός, εἰ καὶ ἀδινὰ κλαίει προπάροιθε ποδῶν ἀχιλλέως ἐλυσθείς, ὅ ἐστι συστραφείς. ὁ γὰρ μέγας ὤν, μεταβαλὼν οὕτως εἰς τὸ μικρὸς φαίνεσθαι καὶ διὰ τοῦ δοκεῖν κεκρύφθαι. περὶ τὸ τύπον δὲ τῷ ἐλύειν καὶ ἐπιλύειν τὸ ἐλύειν. οὗ μετοχὴ ὁ ἐλυσθείς. Ὅτι ἐν τῷ, γόοιο τετάρπετο ἀχιλλεὺς καί οἱ ἀπὸ πραπίδων ὅ ἐστι φρενῶν ἦλθεν ἵμερος ἠδ' ἀπὸ γυίων, ταὐτόν ἐστι τὸ διὰ μιᾶς λέξεως εἰπεῖν, τερφθῆναι, ὃ αὐτὸ περιφραστικῶς, ἀπελθεῖν φρενῶν ὃ γυίων τὸν ἵμερον, τὸν τοῦ γόου δηλαδή. τοῦτο δὲ καὶ κορεσθῆναι γόου δηλοῖ τὸν ἥρωα. περιττῶς δὲ κεῖται τὸ, ἠδ' ἀπὸ γυίων, ἤρκει δὲ καὶ μόνον τὸ, ἠδ' ἀπὸ φρενῶν. πρόσκειται δὲ ὅμως ἐκ περιουσίας καὶ αὐτὸ, διὰ τὸ τοῖς πενθικῶς κυλιομένοις τάς τε χεῖρας τούς τε πόδας σφαδάζειν ἕως ἂν κατάπεπτοι γένωνται καὶ οὕτως ἀπέλθοι ὅλων αὐτῶν ὁ ἵμερος τοῦ τε κλαυθμοῦ τοῦ τε σπασμοῦ. Ὅτι κορεσθεὶς γόου ἀχιλλεὺς, αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο. γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη, οἰκτείρων πολιόν τε κάρη πολιόν τε γένειον. καὶ ἰδοὺ ὡς ἐκίνησεν, ἐλεεῖται τῇ πρὸς τὰ πολιὰ ὁ γέρων πρίαμος αἰδοῖ

Τῶν σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι.
Αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον οὐρανίωνες,
Αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε,
Ἄνσχεο, μὴ δ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν.
Οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος.
Οὐδέ μιν ἀνστήσεις, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.

φορᾷ οἷα δὴ καὶ ἱερᾶ ὁ ἀχιλλεύς, εὐθὺς δηλωθήσεται. Σημείωσαι δὲ τό, οἰκτείρων πλεῖον τι παρὰ πλεῖόν τι γνῶσιν. διὸ δηλοῦται μὴ μόνον αἰδεῖσθαι μόνον τὸ γῆρας πόσως ἐστίν, ἀλλὰ καὶ οἰκτον ἐπὶ πλέον ἄξιον. Ὅτι οἱ πρὸς πρίαμον λόγοι τοῦ πηλείδου, τοιοῦτοι. ἆ δειλ', ἦ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν. πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος, ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς υἱοὺς ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ. ἃ δὴ καὶ ἡ γραῦς ἑκάβη πρὸ τούτων ἔφη πρὸς πρίαμον κατ' ἀχιλλέως. ἐξ οὗ καὶ νῦν δηλοῖ ὅμηρος, ὅτι ὡς αὐτὴν ἐστὶ τὰ αὐτὰ νοήματα εἰς διάφορα ἔρχεσθαι εὐφυῶς. δοκεῖ δὲ ἅμα τὸν γέροντα ὑπὲρ αὐτὸς μὲν παιδοφόνον ὡς εἰκὸς τὸν ἀχιλλέα ἔφη δῆθεν τὸν τοῦ παιδὸς ἕκτορος φόνον, ὁ δέ, ὡς δι' ἐπιπλήξεων ἐκεῖνον, οὐ μόνον πολλοὺς ἀλλὰ καὶ ἐσθλοὺς πριαμίδας ἐξεναρίξαι λέγει. εἶτα παραμυθούμενος ὁ ἥρως τὸν γέροντα, φησίν. ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἕζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπης ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν ἀχνύμενοί περ. οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. ὡς γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι βροτοῖσι, ζώειν ἀχνυμένους. αὐτοὶ δέ τ' ἀκηδέες εἰσίν. ἐπὶ τούτοις δὲ φιλοτιμούμενος ὁ ποιητὴς τὸν αὐτοῦ φιλούμενον ἀχιλλέα καὶ λόγιον δεῖξαι οἷα καὶ ἀγαθοῖς διδασκάλοις φοιτήσαντα τῷ τε χείρωνι τῷ τε πατρὶ τῷ τε φοίνικι, πλάττει αὐτὸν καὶ ἐκ τοῦ κατὰ δίαν ἐμφαίνειν λογοποιοῦντά τι καινότερον. ἢ αὐτὸν ἀπὸ ἀσκήσεως εὐφυῶς, ἢ καὶ παραλαβόντα ἐκ διδασκαλικῆς παραδόσεως, καὶ λέγοντα οὕτω, δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν διὸς οὔδει δώρων οἷα δίδωσι κακῶν, ἕτερος δὲ ἑάων, ἤτοι ἀγαθῶν. ᾧ μὲν καμμίξας δώῃ ζεὺς τερπικέραυνος, ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε ἤγουν ὁ τοιοῦτος κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ. ᾧ δέ κε τῶν λυγρῶν δώῃ, λωβητὸν ἔθηκε. καί ἑ κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἐλαύνει. φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσι. καὶ οὕτω καθόλου καὶ δι' γνωμικῶς εἰπὼν ὁ ἀχιλλεύς, εἶτα μερικεύει τὸν λόγον κατάγων συνήθως εἰς τὸ ὑποκείμενον, πίστιν τεχνικῶς τῷ λόγῳ πορίζων ἐκ τοῦ κεράματος τῶν πίθων, ἐκ τοῦ ὅ φασι παραδόσεως, ἤγουν ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν πηλέα καὶ τὸν πρίαμον ὁμοιότατος. καὶ φησίν. ὡς μὲν καὶ πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα ἐκ γενετῆς. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. ἄνασσε δὲ μυρμιδόνεσσι. καί οἱ θνητῷ ἐόντι, θεὰν ποίησαν ἄκοιτιν καὶ σύστασις ἐντεῦθεν τὰ τοῦ πηλέως ἐσθλά, ἐπάγει καὶ τὰ ἐκ τοῦ ἑτέρου πίθου λυγρά. εἰπών. ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ, ἤγουν καὶ ἐπ' αὐτῷ, θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτι παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κρειόντων, ἀλλ' ἕνα παῖδα τέκεν παναώριον. οὐδέ νυ τόν γε γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης ἧμαι ἐνὶ τροίῃ, σέ τε κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα. εἶτα ἐν ὀλιγίστῳ λαλῶν καὶ τὸ δοθὲν μίγμα τῷ πριάμῳ ἐκ τῶν παρὰ τῷ διὶ δύο πίθων δι' ὧν ἡ κατ' ἀνθρώπους εὐδαιμονία αἰνιγματωδῶς δηλοῦται ἢ οὐ παντελῶς ἐστὶ κακὸν ἀμιγές, λέγει καὶ σὲ γέρον, τὸ πρὶν μέν, ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι ὅσσον λέσβος ἄνω μάκαρος ἕδος ἐντὸς ἐέργει, καὶ φρυγίη καθύπερθε, καὶ ἑλλήσποντος ἀπείρων. τῶν, ἤγουν ἐφ' ὧν ἢ ὧν πάντων πλέον, ἢ καὶ ἄλλως δίχα τοῦ ν, ὧ, αἰτιατικῆς τὸ διό σε γέρον πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φασὶ κεκάσθαι. καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ τοῦ γέροντος ἐσθλά. τὰ δὲ μὴ ἐσθλά, φράζει οὕτως, αὐτὰρ ἐπεί τοι πῆμα τόδ' ἤγαγε θεός, αἰεί τοι περὶ ἄστυ μάχαι τ' ἀνδροκτασίαι τε, ἐφ' οἷς πέρας τοῦ λόγου, εἰς παραμυθίαν φησὶν ἀστειωδέστερον· ἄνσχεο, μηδ' ἀλίαστον ὀδύρεο σὸν κατὰ θυμόν. οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος υἷος ἑῆος ὃ πολλαχοῦ κεῖται, οὐδέ μιν ἀνστήσεις. πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα, καὶ ταῦτα μὲν ὁ καὶ ἀνδρεῖος καὶ λόγιος ἑταῖρος φίλος τοῦ ποιητοῦ. πολύχρηστον δὲ τὸ ῥηθὲν χωρίον, καὶ μάλιστα ἐν λόγοις παραμυθητικοῖς, ὡς ἔστιν ἀναλέγεσθαι τῷ βουλομένῳ. ἐν δὲ τῷ, ἆ δειλέ, κλητικὸν συνήθως ἐπίρρημα τὸ ἆ οὐ μόνον πιστικώτερον τοῦ ὦ, ἀλλὰ καὶ θυμουμένοις καὶ ἐκπληττομένοις καὶ ἀπειλοῦσι συνήθες καθὼς καὶ προερμήνευται. Τὸ δὲ θυμῷ οἷά τινι πίθῳ κατακεῖσθαι τὰ ἄλγεα, ὅμοιόν ἐστι τῷ, πέπηγεσθαι ἢ καὶ δι' κειμήλια εἶναι ἀνέκφορα. ἀλλὰ σημειωτέον ἐπὶ ἄλγους. ὅτι μέν τοι χόλος θυμῷ κατάκειται πεφυκώς, κότος τότε ἀπειλεῖται. Τὸ δὲ οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται ἤγουν πέλει γόοιο, αἰτιατικόν, οὐδέν τι πράσσει τις θρηνῶν, ἀλλὰ μᾶλλον πάσχει. διὸ καὶ ὑποκαταβὰς, φησίν. οὐ γάρ τι πρήξεις ἀκαχήμενος ἐπὶ τῷ υἱῷ. οὗ διασαφητικὸν εὐθὺς ἐπάγει τό, οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Τὸ δὲ δειλοῖσι, παραμυθητικόν ἐστι τοῦ γέροντος ὡς μὴ περιυβρισμένου ἐν τῷ, ἆ δειλέ, ἀλλὰ προσφωνηθέντος κατὰ κοινὸν ἐπίθετον. δειλοὶ γὰρ πάντες ἄνθρωποι, ὅ ἐστι δείλαιοι. τοῦ δὲ τοιούτου δειλοῦ, σύνθεσιν ἔχει καὶ ἡ παρὰ τῷ κωμικῷ δειλάκρα, ὅ ἐστιν ἄκρως δειλαία. παιχθεῖσα, πρός τινα ὁμοιότητα τοῦ, φαλάκρα. πρὸς δὲ τό, τοῖς βροτοῖς τοὺς θεοὺς ἐπικλώθειν τὸ ἄχνυσθαι, αὐτοὺς ἀκηδέας ὄντας, ἐπίκουρος εἰσποιούμενος, φησὶν ὅτι τὸ ἀθάνατον καὶ ἄφθαρτον, οὔτ' αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὔτ' ἄλλοις παρέχει. διὸ οὔτε ὀργαῖς οὔτε λύπαις συνέχεται. καὶ πλάτων δὲ ἐν πολιτείαις, φησὶν ὡς ὁ θεὸς, ἀγαθός. οὐδὲν δὲ ἀγαθόν, βλαβερόν. οὐδὲ βλάπτει. καὶ οἱ μὲν φιλόσοφοι, ταῦτα. ὁ δὲ ποιητὴς ἀνθρωποπαθεῖς τοὺς θεοὺς εἰσάγων, δίδωσιν ὡς μυριαχοῦ δηλοῦται, χώραν πάθεσι τοῖς αὐτοῖς ὁπόσα καὶ ἄνθρωποι πάθοιεν ἄν, ἐν οἷς καὶ τὸ μὴ

θέλειν τοὺς ὑπερέχοντας, ἴσα τοῖς ταπεινοτέροις φέρεσθαι. ἀλλὰ κολάζειν αὐτούς, εἴτε ἀγαιομένους καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος εἴποι φθονοῦντας, εἴτε καὶ ἑτέρως ὁπωσοῦν. οὐκοῦν ἐπεὶ θεῖον τὸ μὲν ῥᾳστώνης ἔμφορον ζῆν ὅ φησιν ἡ ποίησις θεοὶ ῥεῖα ζώοντες, οὐκ ἂν οὕτω βιῷεν καὶ οἱ θνητοί. ἀνθρώπῳ γὰρ ἀγαπητὸν εἰ μὴ ἀκράτου τοῦ τῶν κακῶν ἀπαντλήσαι αἰῶνα πίθου. ἔχει δ' ἀναμεμιγμένα καὶ ἀγαθὰ τοῖς κακοῖς. κατὰ τὸ ἀλλά σοι μὲν πρὸ καὶ κακῶν καλὸν ἔθηκε δαίμων. διὸ καὶ ὁ ἐν εὐδαιμονίᾳ Δημόδοκος τῇ μούσῃ πεφιλημένος, οὕτω τὸν βίον κέκραται. φησὶ γάρ· τὸν πέρι μοῦσ' ἐφίλησε. καὶ τί ἐστι τὸ ἐφίλησε προσεχῶς; δίδου φησὶν ἀγαθόν τε κακόν τε. ποῖα ταῦτα; ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. καὶ οὕτω μὲν οἱ ὁμηρικοὶ πίθοι ὅ τε τῶν ἐσθλῶν καὶ ὁ τῶν κακῶν, κιρνῶσι τὴν ἐν ἀνθρώποις εὐδαιμονίαν. μίγμα οὖσαν καὶ συγκύρημα ἄλλοτε μὲν κακῶν, ἄλλοτε δὲ ἐσθλῶν. ὡς τόγε κατὰ μόνας ἐξ ἑνὸς πίθου δῶρον, ἐκ μὲν τοῦ τῶν ἐσθλῶν πίθου, ἀνθρώπῳ οὐκ ἄν, ἐκ δὲ τοῦ τῶν λυγρῶν γένοιτ' ἄν. καὶ τοίνυν πανάθλιος ἐκεῖνος, πάσχων ὅσα ὁ σοφὸς εἶπεν ὁ ποιητής. εἰ δὲ ταῦθ' οὕτω δοκεῖ ἔχειν τὸ τὸν κατὰ βίον μίγμα εἶναι τῶν τε ἐσθλῶν τῶν τε λυγρῶν, μάταιος ἄρα θεομάχος ὁ Κυρηναῖος. ὅς φασι τελείων, ἐπηγγέλλετο διδάξειν τὴν ὑπὲρ βίου εὐτυχίαν. εἰ δὲ αὐτὸς μάταιος, οἷος ἦν ἄρα Πτολεμαῖος ὁ δεύτερος Αἰγύπτου βασιλεύς; ὅς φασιν ἀγαθὸς τὰ ἄλλα ὤν, ὅμως οὕτως ὑπὸ τρυφῆς διεφθάρη, ὡς τὸν πάντα χρόνον ὑπολαβεῖν βιώσεσθαι. καὶ λέγειν, ὡς μόνος εὕροι τὴν ἀθανασίαν. εἴη δ' ἂν κατ' αὐτὸν γελοῖος καὶ ἰατρὸς ἐκεῖνος, ὃς ὑγιεινὴν προσθεὶς δίαιταν, ηὔχει δι' αὐτῆς ἀπαθανατίσαι ἢ κατά τινας ἀπαθανατῶσαι ἄνθρωπον. Ἡσίοδος μέν τοι ἕνα πίθον κεραμεύων κατ' ἄλλην ἔννοιαν, κακῶν αὐτὸν γέμοντα ποιεῖ πάλαι ποτέ. ὃς ἀνοιγείς, ἐσκέδασε κατὰ γῆν ἅπαντα τὰ κακά. οὐ δίκην σώματος ἐξαντλεῖσθαι πεφυκότος, αὐτὰ ἐγκείμενα καὶ ἐξαντλούμενα ὃ δὴ τοῖς ὁμηρικοῖς ἐμφαίνεται, ἀλλ' ἔμψυχα ὄντα ὡς οἷον δαιμόνια. καὶ ἐγκεκλεισμένα καθά ποτε Ἄρης ἦν ἐν χαλκέῳ κεράμῳ. ὕστερον δὲ περιεχύθη καὶ τὸν πίθον κενώσαντα ὅπερ οἱ ὁμηρικοὶ πίθοι οὐκ ἂν πάθοιεν. τοῦ δὲ τοιούτου τῶν κακῶν πίθου, εἴη ἂν καὶ ἡ πιθοιγία, οὐχ ἑορτάσιμος κατὰ τὴν παρ' Ἡσιόδῳ ἐν ᾗ ἀρχομένου πίθου ἐχρῆν κορέννυσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἀπευκτέα.

Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν τῷ τῶν εἰρημένων δύο πίθων λόγῳ, ἔνθα οἱ πλείους εἱμαρμένην ὑπονοοῦσι καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς δοκοῦντα συγκυρεῖν ἀνθρώποις, δύναταί τις καὶ ἄλλως, δίχα μὲν ἐκλαβέσθαι εἰς νοῦν ὃς ἀμφοτεροδύναμός ἐστιν, ἀγαθά τε δυνάμενος καὶ κακά. ὃ καὶ ὁ τῶν πλαστίγγων λόγος αἰνίττεταί πως, ἃς ὁ Ζεὺς ἐν τοῖς πρὸ τούτων μετεχειρίζετο, ἵνα μὴ μόνον κατὰ τὴν παροιμίαν λέγηται ὡς πολύποδος κεφαλὴ ἔνι μὲν καλὸν ἔνι δὲ καὶ ἐσθλόν, ἀλλὰ καὶ ὅτι νοῦς ἀνθρώπινος ὁ κατὰ βίον καὶ πράξεις πολιτικάς, γέμει μὲν καλῶν φύσει, γέμει δ' ἄλλως κακῶν ὅτε μὴ τὰ ἐπαινετὰ βούλοιτο. εἰ δὴ αἱ τοιαῦται δυνάμεις ὡς εἰς πίθους δύο πλασθεῖεν γέμοντας τὸν μέν, ἀγαθῶν, τὸν δέ, μὴ τοιούτων, εὔοδον γίνεται τὸ νόημα, ὡς τὸ εἶναι τὰ μὲν ἐξ ἀκράτου τοῦ τῶν ἀγαθῶν πίθου, ἄκρας μακαριότητος. τὰ δ' ἐκ μόνου τοῦ τῶν κακῶν, ἀθλιότητος ψυχικῆς. τὰ δὲ ἐξ ἀμφοῖν, καταστάσεως πολιτικῆς. μέσως ἐχούσης κατὰ τὸ ἐγχωροῦν ἀνθρώπῳ ἐν τῷ κεραίνεσθαι οὕτω καὶ οὕτω κατά γε τὸ ἐν πράγμασιν ἐνδεχόμενον. καὶ τοῦτο μὲν τοιοῦτον, οἱ δὲ ὁμηρικοὶ πίθοι, πρὸς ὁμοιότητά τινα σφαιρώσεως ἐπλάσθησαν, ἥτις τὰ αὐτῆς σημαίνει, ἔνθα καὶ αὐτοὶ κατακεῖσθαι λέγονται, Διὸς λόγῳ ἤγουν εἱμαρμένης. ἦν δὲ καὶ ἄλλως σεμνότερον, πίθοις αὐτοὺς ταμιεύεσθαι τὰ ῥηθέντα θεῖα δῶρα ἤπερ εἰπεῖν κατ' ἐδάφους κεχύσθαι ἢ κιβωτίοις ἐγκεκλεῖσθαι ὑπὸ σιροῖς. εὐπερίφορος δὲ ὁ μῦθος εἰς πιθοπλασίαν ὃς καὶ χάλκεον κέραμον ὅ ἐστι πίθον, εἰς δεσμὸν τεχνάζεται Ἄρεος. καὶ Δαναΐδων πίθον ἐκτίθεται. τολμᾷ δὲ ἀσφαλῶς καὶ παροιμία, φρενῶν πίθον εἰπεῖν, ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Διογένην πίθου ἀπαντληθεῖσα. οὗπερ ἐνοικοῦντος πίθῳ δηλαδὴ τὸ κατὰ βίον ἀπέριττον, ὁ μὲν ἦν, ὦ πίθε μεστὲ φρενῶν εἶπεν. ἕτερος δέ τις ἐκφαυλίζων τὸ ῥηθέν, ἔφη. θέλω τύχης σταλαγμὸν, ἢ φρενῶν πίθον. ὅτι δὲ πίθος αἰνίττεταί ποτε παροιμιακῶς καὶ ψυχήν, δηλοῖ ὁ γράψας ἔν τινι σκωπτικῷ λόγῳ, τό, ταυτί σοι γεῦμα τοῦ πλήρους πίθου ἤγουν βραχέα νοήματα ἐξ ὧν πολλῶν ἐν τῇ ψυχῇ ἔχω. ἀνάπαλιν δέ ποτε, καὶ ψυχὴ τὸν πίθον αἰνίττεται, καθὰ καὶ ὁ ἀσκός, ὡς ἐν τοῖς εἰς τὴν Ὀδύσσειαν δεδήλωται. ἡ γοῦν Ἡσιόδειος πιθοιγία, εἰς τοιοῦτόν τι κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἐκλαμβάνεται. παραγγέλλουσα συμβολικῶς, νέον μὲν εἶναι ὄντα ἢ γηραιόν, ἀνίεσθαι ἀναγκαίως. ἀκμάζοντα δὲ μὴ οὕτως ἔχειν. ἀλλ' ἐν σπουδῇ γινόμενον, φείδεσθαι χρόνου τοῦ πολυτελεστάτου δαπανήματος. καὶ τοιόνδε μὲν καὶ τοῦτο. ἡ δὲ ὁμηρικὴ φράσις τό, οἱ δὲ δύο πίθοι, κακῶν, ἕτερος δὲ ἀγαθῶν, ἀμφίβολον ἔννοιαν ἀπετέλεσε, πίθους τρεῖς ὑποσαίνουσα τινῶν. δύο μέν, κακῶν. εἷς δὲ ἀγαθῶν. Πίνδαρος γοῦν οὕτω νοεῖ ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν οἷς λέγει, ἓν παρ' ἐσθλὸν ὅ ἐστιν ἐσθλόν, πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι. λέγει δὲ ἐκεῖνος ἓν μὲν ἐσθλόν, τὸ ἐκ τοῦ ἑνὸς πίθου. σὺν δύο δὲ τὰ ἐκ τῶν ἑτέρων δύο πίθων. καὶ μὴν τὸ ἕτερος, οὐκ ἐπὶ τριῶν ἢ πλειόνων παρ' Ὁμήρῳ κεῖται ἀλλ' ἐπὶ μόνων δύο. καὶ μεῖζον, τὸ ἴσως τὸ ἕτερον αὐτοῦ. ἔπταισεν οὖν ἡ ὁμηρικὴ φράσις, ὡς ἀσαφής. καὶ θεραπεύεται ὡς σχῆμα ἐλλείψεως, ἵνα ᾖ κακῶν ὁ εἷς. ἕτερος δὲ ἀγαθῶν. περὶ δὲ τοῦ ἐάων, δηλοῦται μὲν καὶ ἐν τῷ, θεοὶ δωτῆρες ἐάων ἤγουν ἀγαθοδόται. οὐ περιττὸν δὲ καὶ νῦν εἰπεῖν ὡς ἔοικε γενικὴ οὐδετέρου ἡ λέξις εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐὸν τὸ ἴσον. ἰσοδυναμεῖ γάρ πως τῷ ἀγαθόν. ἔχει δὲ πλεονασμὸν τοῦ α, οὐ συνήθη μέν, ὅμοιον δὲ τῷ βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων. ὅπερ ἐν τῇ τοῦ Ἡσιόδου ἀσπίδι κατ' ἀρχὰς κεῖται. Τὸ δὲ δώρων. καὶ δίδωσι. καὶ δῶκε τὸ δὶς λεχθέν. καὶ τὸ δόσαι, σχῆμα ἐπιμονῆς ποιεῖ. Τὸ δὲ κύρεται, δη-

λοῖ μὲν τὸ ἐντυγχάνειν. ἐξ αὐτοῦ δὲ γίνεται καὶ τὸ συγκύρσαι. καὶ ἡ συγκυρία. λέγεται δὲ καὶ περισπωμένως κυρεῖν, ἐξ οὗ τὸ ἐκύρησε. ὡς τό, συντυχίῃ κρείσσων ἐκύρησε. Λωβητὸς δὲ ἐνταῦθα, ὁ ὑβριστὸς καὶ ἄτιμος. ὃ ἑρμηνεύει τό, οὔτε θεοῖσι τετιμένος, οὔτε βροτοῖσι. δῆλον δ' ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων θεῷ τιμώμενοι ὡς θεοφιλεῖς, ἀνθρώποις ἀπροσποίητοί εἰσιν. ἄλλοι δ' αὖ ἀνθρώποις προσεχόμενοι, ἀπεχθόμενοι τῷ κρείττονι ἐκπίπτουσι. Τὸ δὲ ἔθνεα κοινῶς ῥηθείη, κατὰ πατρῷον ἔθος ἰωνικῶς φασίν. οἷα πολλὴν ἔχων ἄδειαν ἐγχορεύειν αἷς ἂν διαλέκτοις βούλοιτο. Βούβρωστις δὲ κυρίως μὲν κατὰ τὸ τῆς λέξεως ἔτυμον, ὁ μέγας λιμός. ἡ μεγάλη πεῖνα. καὶ ὡς εἰπεῖν, βούπεινα ἢ πολλὴ τῆς βρώσεως ἔφεσις. δηλοῖ καὶ ἁπλῶς τὴν μεγάλην ἀνίαν ὑφ' ἧς ἄσιτοι πολλοὶ γίνονται. ἢ τὴν σύντονον ὀδύνην κατὰ τοὺς παλαιούς, ὡς ἀναλωτικήν. ὑπὸ γὰρ λύπης, ἑαυτοὺς ἐσθίομεν κατὰ τό, ὃν θυμὸν κατέδων. εἰ δὲ καὶ ὁ βούλιμός ἐστι τὸ βουλιμιᾶν παρὰ τοῖς ῥηθεῖσι, δηλοῖ ὅμως ὁ χαιρωνεὺς σοφὸς τὴν αὐτῶν πρὸς ταῦτα διαφορὰν, ἐν τοῖς αὐτοῦ συμποσιακοῖς. οἱ δὲ βούβρωστιν φασί, δαίμονα ἰώνων, παρ' ἧς κατηρῶντο τοῖς πολεμίοις. ἧς ἱερὸν φασὶν ἐν σμύρνῃ. Χθὼν δὲ δῖα καθὰ καὶ θάλασσα διὰ τὸ ἔνδοξον. ἐκείνη δὲ καὶ παρὰ τὸ δέος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁμοίως τῇ, δῖα χάρυβδις. Τὸ δὲ τετιμένος, ἢ ἐκ τοῦ τετιμημένος συγκέκοπται, ἢ ἐκ τοῦ τίω τὸ τιμῶ κατεσχημάτισται. τοῦτο δὲ ἀνομοίως πάντως ἔχει πρὸς τὸ τετιμένος, ἐκεῖνο γοῦν οὐκ εὔκλειαν ἀλλὰ τιμωρίαν δηλοῖ ὡς πολλαχοῦ φαίνεται. τὸ δὲ θεοῖσι τετιμημένος, θεόσδοτα παρ' ἀνθρώποις βούλεται εἶναι τὰ κατὰ βίον ἐπίσημα καλά. ἤγουν, τὸ ἐκ γενετῆς ἐπὶ πάντας κεκοσμῆσθαι ὄλβῳ καὶ πλούτῳ. τὸ ἀνάσσειν. τὸ ἀγαθοῦ γάμου τυχεῖν. τὸ εὐτυχῆσαι εἰς πολλὰ τέκνα, ὑφ' ὧν γηράσκων, κηδευθήσεται. Ὄλβος δὲ κατά τινας, ἡ εὐδαιμονία, ἢ ἡ φρόνησις. ὅθεν κατὰ τοῦτο μὲν, ὄλβιος πρίαμος. ἄνολβος δὲ κατὰ σοφοκλῆ, ὁ ἀπαίδευτος ἐν τῷ, ἄνολβον ἄνδρα ἐκεῖθεν παρὰ μὲν. ἴσως δὲ καὶ ταυτὸν ὄλβος καὶ πλοῦτος. διὸ εἰπὼν ἀνωτέρω ὄλβῳ τε πλούτῳ τε, ὕστερον ταυτὰς πλούτῳ τε καὶ υἱάσι φησίν. ὡς τῷ πλούτῳ διὰ τὸ ταυτοδύναμον συνονομένου καὶ τοῦ ὄλβου. ἕτεροι δὲ ὄλβον φασί, τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, παρὰ τὰς ὀλὰς ὅ ἐστι κριθάς. ἵνα ᾖ ὄλβος ὡς καὶ ἀλλαχοῦ που ἐγράφη, ὁ ἀπὸ ὀλᾶς βίος. τουτέστιν ἐκ μέρους, ὁ ἐκ γεωργίας. Τὸ δὲ θεὰν ποιῆσαι ἄκοιτιν ὅ ἐστιν ἔθεντο. οὐ γάρ ἐστιν ἑρμηνεῦσαι καθαρώτερον, τὸ ἐξαίρετόν ἐστι τῆς τοῦ πηλέως εὐδαιμονίας καθ' ὃ ὑπερέχει πριάμου. ἄλλως γοῦν, μείζων πηλέως ὁ πρίαμος, εἴπερ ὁ μὲν, μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε, πρίαμος δὲ εὐρυκρείων φαίνεται ἀφ' ὧν αὐτὸς εἶπεν ὁ ἀχιλλεύς. καὶ πηλεῖ μὲν κακὸν, ὅτι μὴ πολλοὺς ἔσχε παῖδας. πριάμῳ δὲ τοσοῦτοι ἐγένοντο. εἰ δὲ καὶ ἡ θέτις ἑπτὰ παῖδας ἔτεκε τῷ πηλεῖ οὓς ἀπώλεσε κατὰ τὸν λυκόφρονα φέψαλον, ἀλλ' ἐκείνους οὐκ οἶδε τάχα ποιητής. εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸν μῦθον ἀφανὴς τοῦ πηλέως ἡ θέτις ἀρξαμένη συνοικεῖν αὐτῷ, ἢ κατὰ τὸν κωμικόν, ὅτι περὶ ἐκείνην ἰδοὺς ἐν τοῖς στρώμασι τὴν νύκτα παννυχίζειν, ἄλλο τοῦτο λυγρὸν τῷ πηλεῖ. Ἱστέον δὲ ὅτι τό, θεὰν ποιῆσαι ἄκοιτιν ὅ ἐστιν ἔθεντο κατὰ θέσιν, δηλοῖ μὴ φύσει δοθῆναι τοιαύτην γυναῖκα τῷ πηλεῖ ὡς οἷα θεῷ, ἀλλὰ θέσει ἤγουν θεῖσαν, καὶ δι' εἰπεῖν τρίτον, ἀλλὰ παραμεμένηκεν αὐτῷ μέχρι γήρως. ἀλλ' ἔπαθεν ὁ πηλεὺς ἐπ' αὐτῇ, εἴπερ ἡ προπορευθεῖσα μάρπτουσα ἔδεισεν ἐπὶ τῷ ἀπόλλωνι. εὐλαβηθεῖσα δὲ ὡς καὶ γέροντα, μὴ γεγηρακυῖαν αὐτὴν ἐκεῖνος ἀφήσει μοιχεύειν αὐτήν. ἀλλὰ τὸ μὲν οὕτω περὶ θέτιδος εἰπεῖν, μύθου παίγνιόν ἐστιν. ἄλλως δὲ θανοῦσα ἡ γυνὴ θέτις πρὸ ὥρας, ἐτιμήθη μὲν ἐπωνυμίᾳ νηρηΐδος, καὶ θαλάσσῃ ἐνοικεῖν ἔλαχε θαλασσία νομισθεῖσα θεὰ κατὰ τὴν ἰνὼ δήπουθεν. οὐκ ἀφαιρεῖται δὲ τὸν πηλέα οὐδ' οὕτω τοῦ λυγρὰ παθεῖν. ἀχιλλεὺς μέντοι μόνος τῶν τῆς γονέων συνοικήσεως μονάς εἰς πρὸς ῥῆμα. τὰ λοιπὰ ἐνέφηνε δεξιῶς, δηλονότι τὸ μὴ ἐν τοῖς τοῦ πηλέως μεγάροις παίδων γονὴν γενέσθαι κρειόντων. ἤγουν κοινῶς μὲν εἰπεῖν, βασιλευόντων. κατὰ δέ τινας, κρατούντων τῶν πολεμίων, ὅ ἐστι πολλῶν. ἀττικῆς δὲ φράσεως πάνυ συνήθης τό, γονὴ γένετο. Παναώριον δὲ ἢ τὸν πάντῃ ἄωρον λέγει, παρὰ τὴν ὥραν τὸν καιρόν, διὸ καὶ ἐδασύνετο παρά τισι κατὰ τὴν προπαραλήγουσαν. ἢ παρὰ τὸ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, τὸν πάνυ τεφροντισμένον. ἢ ἀνάπαλιν ὡς ἐν ἄλλοις, τὸν πάνυ δίχα φροντίδος. ὅθεν τινὲς καὶ ἐψίλωσαν. αὐτὸ νοῆσαι τὸ φιλαύτως, τὸν πάντῃ ὡραῖον ὃ δηλοῖ εἰπεῖν, ὀκνήσει τις ἄν. τέθειται δὲ ἰδοὺ ὄνομα καὶ ὁ παναώριος καθὰ καὶ τὸ δυσάμμορος καὶ ὁ πανάποτμος καὶ ἡ δυσαριστοτόκεια, οἷοις ὁ πάντῃ ὅμηρος ἐφαίνετο ἐμφιλοχωρῶν. Τὸ δὲ γηράσκοντα κομίζω ἐξ οὗ τὸ γηροκομεῖν συγκεῖται, φιλοπάτορα τὸν ἀχιλλέα δηλοῖ. αἱρούμενον, οὐχ ἑαυτοῦ ζῆν ἀλλ' ἵνα ἐπιμελοῖτο πατρὸς γέροντος. ὃ δηλοῖ καὶ ὁ ἐν ὀδυσσείᾳ καθ' ᾅδου ἀχιλλεύς. αἱρούμενος πτωχικῶς ἄνω γῆς εἶναι διὰ τὸν πατέρα, ἢ πᾶσιν νεκύεσσιν ἀνάσσειν. Τὸ δὲ σὲ κήδων ἠδὲ σὰ τέκνα, διττόν τινα ἔχει μυστήρια. ἵνα μὲν ὅτι σὺ μὲν ὁ γέρων ἔφης δεσπόζων, ὡς τὸν πηλέα τείρουσί που οἱ περικτίονες, ἐγὼ δέ σε κήδω κατὰ τὸ ὁμολογούμενον. ἕτερον δέ, ὅτι σὺ μὲν ἔφης πολλὰ τέκνα ἔχειν. τί δέ σοι τῶν πολλῶν ὄφελος, εἴπερ ὁ εἷς ἐγὼ κήδω καὶ σὲ καὶ αὐτά; ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου κήδειν, καὶ ἀκηδέες ἀνωτέρω εἴρηνται οὓς οὐκ ἔστι κήδειν, ἢ κήδεα ἔχειν. Ἐν δὲ τῷ, μέγας ἐστὶ τὸν πρίαμον περὶ τόπον ὅσον λέσβος ἐντὸς εἴργει καὶ φρυγία καθ' ὕπερθεν καὶ ἑλλήσποντος, περιορισμὸς κεῖται ἱστορικὸς τῆς πριάμου ἀρχῆς. ἣν περιώριζεν ἐκ μεσημβρίας μὲν, λέσβος. φρυγία δέ, ἐξ ἀνατολῆς. ἐκ δὲ ἄρκτων, ἑλλήσποντος. Ἱστέον δὲ ὅτι τὴν ὑπὸ τῷ πριάμῳ χώραν κατὰ τὴν τοῦ γεωγράφου ἐν τρισκαιδεκάτῳ αὐτοῦ βιβλίῳ παρατήρησιν, εἰς ἐννέα δυναστείας διαιροῦσιν οἱ παλαιοὶ ἐξ ὁμήρου ὁρμώμενοι. ὧν δυναστῶν, ὁ πρίαμος ἦρχε φασίν. ὡς δηλοῖ τό, καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν ἀκούομεν εἶναι ἐξῆς ἕως τοῦ, καὶ ἑλλήσποντος ἀπείρων. ὑπ' αὐτῷ γάρ φασιν ἦν, καὶ ἡ τοῦ μύνητος πόλις ἡ λυρνησσός. καὶ ἡ

ὑπὸ

ὑποθαλάσσιος θάβῃ. ἐστέον δὲ καὶ ἡ τῶν λελέγων. ἧς ὡς προϊστορηται ὁ ἄλτης ἦρχε. ἴσως τε καὶ οἱ ὑπὸ τὸν αἰνείᾳ δάρδανοι. καὶ οἱ ὑπὸ τῷ πανδάρῳ δὲ λύκιοι, καὶ οἱ μεταξὺ αἰσήπου καὶ ἀβύδου, καὶ οἱ πηρκώσιοι. ὥσπερ κατὰ τὸν γεωγράφον καὶ σύμπαντα τ' αὐτὰ, ἀεὶ δῆλος ὑπερκρείων ὢν ὁ πρίαμος φαίνεται. μάκαρος δὲ ἕδος ἡ λέσβος νῆσος ἡ τῶν ἐπὶ καὶ ἡ μασυλήνη, ὡς μάκαρός τινος ἐκεῖ βασιλεύσαντος, καθὰ καὶ ἡ λεύκοφρυς, τένου ἕδος, ὅθεν ὡς τένεδος οἰκεῖται. τὸ δὲ καθύπερθεν, ἀντὶ τοῦ ἡ ἐξ ἀναβολῆς. ἔστι δὲ ὢν ἄνω φρυγία ἡ ἀμπελόεσσα ἡ περὶ σαγγαρίαν. ἀλίαστον δὲ ὀδύρεσθαί ἐστι, τὸ ἀεὶ ὢν ἀχώριστος ὡς μὴ ἔχειν λιασθῆναι ὅ ἐστιν ἐκκλῖναι τὸν ὀδυρμόν. τὸ δὲ οὐδέ μιν ἀνστήσεις, ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητὴς ἐπιεικέστερον ἄλλως μεταχειρισάμενος, οὕτω σχηματίζει τὸ νόημα. ὡς ἐπεί μὲν ὁ ἀχιλλεύς τέθνη δὲ πάτροκλον, ἀλλ' οὔ ποτε δήμιν οὐδ' ὥς. σοφοκλῆς δὲ τὸ τοῦ ἀχιλλέως μεμνημένος, φησίν. οὐδ' ἐμιν ἐξ αὐτοῦ παγκοίνου λίμνης ἀνστήσεις. τὸ δὲ πρίν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα, ἀπειλῶ ἐστιν περαιτέρω τοῦ μέλλοντος πλέον κακῶν τοῦ γέροντα. οἷς μὴ φθάσας ἐνδιατρίψαι ὁ ποιητὴς τραγικῶς, ὅμως δῆλος προαναφωνεῖ αὐτά.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Μή μέ πω ἐς θρόνον ἵζε διοτρεφὲς ὄφρά κεν Ἕκτωρ
Κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής. ἀλλὰ τάχιστα
Λῦσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
Πολλὰ, τά τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις
Σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν ἐπεί με πρῶτον ἔασας
Αὐτόν τε ζώειν, καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς ἀχιλλεύς
Μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον. νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
Ἕκτορά τοι λῦσαι. διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
Μήτηρ ἥ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος.
Καὶ δέ σε γινώσκω Πρίαμε φρεσίν, οὐδέ με λήθεις
Ὅττι θεῶν τις ἦγε θοὰς ἐπὶ νῆας ἀχαιῶν.
Οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν οὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ἐς στρατόν. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. οὐδέ κ' ὀχῆας
Ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
Τῶ νῦν μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
Μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω,
Καὶ ἱκέτην περ ἐόντα. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.
Ὣς ἔφατ'. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, καὶ ἐπείθετο μύθῳ.
Πηλείδης δ' οἴκοιο λέων ὣς ἆλτο θύραζε,
Οὐκ οἶος. ἅμα τῷγε δύω θεράποντες ἕποντο.
Ἥρως Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, οὕς ῥα μάλιστα
Τῖ' Ἀχιλεὺς ἑτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Οἳ τόθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε.
Ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,
Κὰδ δ' ἐπὶ δίφρου εἷσαν. ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
Ἥρεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
Κὰδ δ' ἔλιπον δύο φάρε', ἐΰννητόν τε χιτῶνα,
Ὄφρα νέκυν πυκάσας δώῃ οἶκον δὲ φέρεσθαι.
Δμῳὰς δ' ἐκκαλέσας λοῦσαι κέλετ' ἀμφί τ' ἀλεῖψαι,
Νόσφιν ἀειράσας ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι υἱόν.
Μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο
Παῖδα ἰδών, Ἀχιλῆϊ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ,
Καί ἑ κατακτείνειε. Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.

Ὅτι ὁ περιαπτόμενος ἀνέπαυσεν ὅτι φίλος καὶ κηδεμὼν εἴποι ἂν κατὰ πρίαμον τὸ, μὴ μέ πω ἐς θρόνον ἵζε διοτρεφὲς ὄφρα κεν ὁ δεῖνα κεῖται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής. ὁ δὲ ἐπί τινι παραχωρήσει δῶρα ἐάσω τινὶ εὐγνωμόνως διδοὺς, ἐρεῖ ἂν, ὁμοίως τὸ, σὺ δὲ δέξαι ἄποινα πολλὰ, τάδε φέρομαι ἢ φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο καὶ ἔλθοις σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν ἐπεί με πρῶτος ἢ πρῶτον ἔασας. ἐνταῦθα δὲ ὅρα ὅτι τὸ ἔασας ἔλλειψιν ἔχει μυστικωτέραν, οὐκ ἔχει γὰρ αὐθωρὸν ἐντελῶς φράσαι τί ἔασεν ὁ ἀχιλλεύς, μὴ ὢν λυπήσῃ ἐκεῖνον εἰποῦσιν, εἰπὼν, ὅτι με εἴασας λελῦσθαι. ἢ ζῆν ἢ τὸ πλάσαι τί, μή ποτε ὁ ἥρως δόξας ὡς ἀγριώτατα ὀνειδισθῇ βλάψῃ τὸν γέροντα. ὢν ὅτι ἀκηδὴς ἔφη οὐ τὸν ἀβλαβῆ ὡς περὶ βραχίων ἐφράσθη, ἀλλὰ τὸν ἀκήδεστον ὢν οὐπερ οὐδεὶς κήδεται, ὁμώνυμος ἐστὶ καὶ ἡ τοιαύτη λέξις καὶ ὅτι ἃ πρὸ εἶπεν ἀπερείσια ἄποινα, πολλὰ λέγει. ἑρμηνεύων ἐκείνην τὴν λέξιν ὡς καὶ μετ' ὀλίγα ἐν τῷ πολλὰ δ' ἔδωκας. καὶ ὅτι τὸ φέρω, παθητικῶς φησι φέρομαι ὡς διφορουμένου καὶ τούτου τοῦ ῥήματος. καὶ ὅτι δὶς εἶπε τὸ, σὺ δέ. οὐκ αἰδεσθεὶς τὴν ἐν σχήματι σμικρὰν πολυλογίαν. ἡ δὲ εὐχὴ τοῦ ἀπόνασθαι τῶν δώρων τὸν ἀχιλλέα, καθ' ὁμοιότητα τοῦ χρύσου περὶ ἱερέως. ὃς καὶ αὐτὸς θεὸν τοῖς πολεμίοις ηὔχετο, καὶ οὐ κολακικῶς μόνον ἡ τοῦ πριάμου εὐχὴ, ἀλλὰ καὶ δυσχερὲς ἐμφαίνει πράγματος

πος. ὡς δὲ ἐκεῖ τὸ εὖ οἴκαδ' ἱκέσθαι τοὺς ἀχαιοὺς ὁ χρύσης ηὔξατο οἷα εἰδὼς ὡς εἰκὸς ἃ μετὰ τροίας ἅλωσιν πάσονται, οὕτω καὶ πρίαμος μαθὼν ἴσως μαντικῶς ὡς ὁ νεκροπέρνας ἀχιλλεὺς ὕστερον ταπεινὸν οἴκαδε ἐκ τῶν πολεμίων λυθήσεται. ἀλλὰ τὸν ἀντίτιμον καθά τις ἔφη χρυσὸν ἐκχέας ἴσον, εὔχεται τὴν ἀρτιδώρων ἀπόνασθαι τὸν ἀχιλλέα. Ὅτι δὲ θρόνος οὐ καὶ ἐνταῦθα ὁ πρίαμος μέμνηται, καὶ ἡ λογικὴ δὲ ἅπασα καὶ ἡ χρήσεως ὁμωνυμία ὑπέπεσε, δηλοῖ δὲ ἀπὸ τοῦ προσφυεστέρου ἱστορήσας ὡς καὶ εἶδός τι ἄρτου ὁ θρόνος. Ὅτι ἐν τῷ, τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη ἀχιλλεύς, μηκέτι νῦν μ' ἐρέθιζε γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς ἕκτορά τοι λῦσαι διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε μήτηρ, καὶ ὀξὺς ἐλέγχεται εἰς θυμὸν ὁ ἀχιλλεύς εἰς οὐδὲν δέον χαλωθεὶς κατὰ πριάμου, δεινὸν δὲ φανερῶς εἶπεν ὁ γέρων οὐδέν, καὶ ἀληθὴς δὲ φαίνεται. οὐ γὰρ πρὸς χάριν κενὴν ὡς ἐλεῶν, ἀλλ' ὡς διόθεν κελευσθεὶς λύσειν φησὶ τὸν ἕκτορα. τοῦτο δὲ καί τι βάρος ἔχει. παραλαλεῖ γάρ, ὡς εἰ μὴ ἐκέλευσε θεόν, οὐκ ἂν ἀπέλυσε τὸν τοῦ πατρόκλου φονέα. καὶ ὅμως δὲ παραμυθεῖται τὸν γέροντα, ὡς θεοφιλοῦς ὄντος καὶ τοῦ ἕκτορος. πανὺ δὲ πάνυ ἀξιόως καὶ τὰ ἐφεξῆς τοῦ πριάμου εἰσί, μὴ καὶ πλεῖόν τι ῥητορεύσῃ, μὴ καὶ τραχυνθείη κατὰ τοῦ ἀχιλλέως μὴ καὶ κωκύσῃ ἐπὶ τῷ νεκρῷ, καὶ μακρολογήσῃ ἐπ' ἐκείνῳ. καὶ ἅμα, ἵνα καὶ πρίαμος, τάχιον ἀναχωρήσῃ εἰς τροίαν. ἔστι δὲ ὡς μάλιστα τῷ ἀχιλλεῖ ὁ θυμός, διὰ τὴν τοῦ πατρόκλου τε ἀνάμνησιν, καὶ τὴν εὐθὺς ἐπ' ἐκείνῳ λύπην. καὶ δὴ τοῦ ὑπὲρ τοῦ ἕκτορος λόγου. διὰ ὑποκατάβας καὶ διασαφῶν τό, μή μ' ἐρέθιζε γέρον. φησί. μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς. μή σε γέρον οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἐάσω καὶ ἱκέτην περ ἐόντα, διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς. ἤγουν ἀλιτρὸς καὶ ὡς οἱ ἀλιτήριος γένωμαι ἁμαρτὼν δηλαδὴ εἰς διὸς ἱκεσίου ἐντολάς. δοκεῖ τοίνυν ὁ ἀχιλλεὺς ἡρακλέος τι ὄζειν, ὃς οὐ δὴ δάκρυον, ἀλλὰ δὴ γέλωτα ἱστορεῖται ἀπελθεῖν πολλάκις καὶ οὐδὲ τῷ διδασκάλῳ λίνῳ μεμψιμοιρήσας αὐτῷ ἐπὶ μουσικῷ κρούματι, ἀποτίσαι ἀγαθὰ δίδαγμα. ἰδοὺ γὰρ καὶ ὁ ἥρως οὗτος, εἰς οὐδὲν δέον παραβραχὺ ἔρχεται τοῦ εἰς ἱκέτην ἐφάμαρτος ἐκβῆναι. εἶτα λέγει καὶ λόγον γνωμικώτατον καὶ θεοφιλείας δέ. καὶ δὲ σε γινώσκω φησίν, οὐδέ με λήθεις ὅτι θεός σ' ἤγαγεν. εἶτα φησὶ ζεῦγος ἀπαρκλεῖ φυλακὴν στρατοπέδου ἐν τῷ, οὐ γάρ κεν τλαίη βροτὸς ἐλθέμεν οὐδὲ μάλ' ἡβῶν, ἐς στρατόν. οὐδὲ γὰρ ἂν φυλάκους λάθοι. τὸ δὲ ἑξῆς, οἷον ὑποχεῖ ἀσφάλειαν, τό, οὐδέ κ' ὀχῆας ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων. ἰστέον δὲ ὅτι παρὰ τοῖς ποιητικῶς λέγονται οἱ τοῦ φυλάσσειν. φυλακτῆρές τε ὡς πρὸ ὀλίγου, καὶ φύλακες κοινῶς, καὶ ποικίλως φυλακοί. οὓς ἀρίσταρχος λέγεται οὐ βαρυτόνως φυλάκους προφέρειν, ἀλλ' ὀξυτόνως, καὶ κατὰ τὸ ἔθος, ὡς καθ' ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ κ ἐπιθετικὰ ὄντα, ὀξύνονται· μαλακός. πτερακός. φαρμακός. ἀρακός. ὅθεν καὶ ὁ ἀκανθὴν διοσκόροιν, καὶ οὕτω μὲν κατὰ ἀρίσταρχον. ἄλλως δὲ τὸ βαρυτονεῖσθαι τὴν λέξιν πιθανόν, ἐκ τοῦ φύλαξ φύλακος, οὗ ὁ φύλακος, ἀναδραμούσης εἰς εὐθεῖαν τῆς γενικῆς. Ὅρα δὲ καὶ τό, ὁ μοχλὸς ἐπεὶ τοὺς ὀχῆας τῶν θυρῶν, ἔστι τῷ οὐ μετακινήσει. ἀπὸ γὰρ τοιαύτης στερήσεως καὶ τοῦ ὀχλίζειν ῥήματος, γίνεται μοχλός, ὁ μὴ ὀχλιζόμενος ἤγουν οὐ μετακινούμενος, ἐκ θλιβόμενος τοῦ κ. Ἰστέον δὲ καὶ ὡς ἀγρίου ἤθους τὸ ὡδὶ θεῖν τό, μή μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὡς εἴρηται ὀρίνῃς μὴ δὲ δέει πρίασθαι ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Ὅρα δὲ καὶ ὅπως αἰδοῖος ὁ ἱκέσιος διὰ. εἰς ὃν ὁ ἁμαρτών, εἴη θεοῦ ἐφετμὰς ἤλιτε. Τὸ δὲ οὐδ' αὐτὸν ἐάσω, εἴρηται πρὸς τό, ἐπεί με πρῶτος ἔασας. ὡσεὶ γὰρ λέγει, ὡς σὺ καὶ ἐμὲ ἐάσειν δηλαδὴ ὡς προείρηται, ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ἐάσω. Τὸ δὲ οὐδ' αὐτόν, ὡς πρὸς τὸν ἕκτορα τείνεται. οὐ γὰρ μόνον οὐ δώσω ἐκεῖνον, ἀλλ' οὐδὲ σὲ αὐτὸν ἐάσω. εὐφήμως δὲ τὸ ἐάσω εἶπε, χεῖρόν τι ὡς εἰκὸς εἰπεῖν βουλόμενος. ὅπερ ἐστὶ τὸ κτεῖναι τὸν γέροντα ὡς ἑξῆς ῥηθήσεται. καὶ ἑρμῆς δὲ πρεσβύτην, τῇ λέξει ταύτῃ χρᾶται ὡς καιρία ἐν τῷ, ἐπεί σ' εἴασεν ἀχιλλεύς. Σημειοῦνται δὲ ὅτι ἀριστοτέλης ὥς φασιν οἱ παλαιοί, ἀνώμαλον εἶναι τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἦθος συνάγει ὃς τὰ πρῶτα μειλιχίοις ἀξιωσάμενος τὸν ἱκέτην πρίαμον, εἶτα λεοντωθεὶς οἷον ὡς δηλοῖ τό, λέων ὣς ἆλτο θύραζε· διὸ καὶ νῦν ἔδδεισεν ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ, ἀγριοῦται καὶ ἀπειλεῖται τὰ προρρηθέντα. καὶ δοκεῖ μὲν ἐπιτηδὲς οὕτω ποιεῖν ὡς ἂν ἐκπλήξῃ τὸν γέροντα. καὶ ἀπιστήσῃ τοῦ οἴκτου. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον. καὶ πρεσβύτη γὰρ ὁ ποιητὴς ὑπολαλεῖ, δίος εἴη μή ποτε πρίαμος μὲν ἀχνυμένῃ κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο παῖδα ἰδών, ἀχιλλεῖ δ' ὀρινθείη φίλον ἦτορ καί ἑ κατακτείνειε, διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς, ὅ ἐστιν ἐντολάς, ἀπὸ τοῦ ἐφίημι τὸ ἐντέλλομαι. ὡς τὸ οὐ σοὶ ἐφιεμένη ἀπιθήσω. ὃ δὴ πρίαμος ἔφη τῇ ἑκάβῃ. ὅλως γὰρ ταράσσεται ὁ ἀχιλλεὺς ἐνταῦθα ὡς μάλιστα εἰ καὶ μόνον ἀκούσοι ἕκτορος ὄνομα. ὃ δὴ καὶ φίλιππος λέγεται πάσχειν μετὰ τὴν ἐν μάχῃ πήρωσιν θατέρου τῶν ὀφθαλμῶν, εἴπου ὀφθαλμοῦ ὄνομα λαλοῖτο. διὸ οὐδ' ἐμφανίζει αὐτὸν τὸν υἱόν. μὴ καὶ ὁ ἐπὶ τῷ νεκρῷ οἶκτος τοῦ παιδός, ἀναζωπυρήσῃ χόλον τῷ ἀχιλλεῖ. ἅμα δὲ καὶ φαινομένη, ὅπερ αὐτὸς λέγει συνάγεται δὲ τὸ τοῦ ἀχιλλέως ἄστατον, καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ ῥαψῳδίᾳ καὶ ἐν ταῖς λιταῖς. ἡ δὲ τοῦ λέοντος παραβολὴ ἐσίγηται, ὅτι μὴ ἔχει ἐνέργειαν λέοντος εὑρεῖν, τοιοῦτο πρᾶγμα πεποιηκυῖαν. ἀλλὰ μόνην τὴν τοῦ ἀχιλλέως ὁρμὴν εἰκάζει ἁπλῶς κινήσει λέοντος ἀπεχθανομένου. οὐ καθ' ὁμοιότητα ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ἐν οἷς οἰκτίζεται, φρικτὸς φαίνεται. Ὅτι πεπαιδευμένως ἅμα καὶ βιωτικῶς ἐπιμελούμενοι τοῦ πριάμου οἱ ἀμφὶ τὸν ἀχιλλέα, ἤγουν ἥρως αὐτομέδων καὶ ἄλκιμος οἱ προρρηθέντες, ὑπὸ ζυγόφιν λύον ἵππους ἡμιόνους τε. καὶ τὸν κήρυκα ἰδαῖον εἰσαγαγόντες, ἐπὶ δίφρου ἐκάθισαν εὐξέστου. Ἰστέον δὲ ὅτι τῷ μετὰ τοῦ πριάμου κήρυκι, κύριον μὲν ὄνομα τὸ ἰδαῖος, ἐκ βουνοῦ ὄρους τῆς ἴδης ληφθέν. ἐπίθετα δὲ τό, τε καλήτωρ, ὅθι, ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος, ὡς ἐκ τοῦ καλῶ καλήσω ἐξ οὗ καὶ κύκλον

που ἦν τὸ ἐκάλεσεν, καὶ τὸ ἀστυβοώτης παρὰ τὸ κατὰ ἄστυ βοᾶν, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἠπύειν ὃ δηλοῖ τὸ φωνεῖν, ἠπύτα κῆρυξ ὁ φωνητικός. ἀπείκασται δὲ κἀνταῦθα ὁ ποιητὴς εὐπορεῖν ὀνομάτων τοῖς κήρυξιν εἰ βούλοιτο.

Ὅτι πυκάσαι κυρίως μὲν, τὸ πυκνῶσαι. ἄλλως δὲ καὶ τὸ σκεπάσαι ὅ ἐστι καλύψαι. φασὶ γοῦν δύο φάρεα καὶ εὔνητον ὅ ἐστιν εὔνητον εὔκλωστον χιτῶνα καταλιπεῖν ἔξω τοὺς Ἀχιλλέως ἑταίρους κελεύσει ἐκείνου δηλαδὴ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὄφρα νέκυν πυκάσας δώῃ τῷ Πριάμῳ οἴκονδε φέρεσθαι. λοῦσαι δὲ καὶ δμωαὶ τὸν Ἕκτορα, οὐ λόγῳ κηδεμονίας ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ὡς ἐρρέθη ὁ γέρων ἰδὼν καὶ χολωθεὶς, ὀρίνῃ τὸν τοῦ Ἀχιλλέως θυμὸν καὶ πάθοι τι κακόν. ἐνταῦθα δὲ κεῖται κυριολεκτικῶς καὶ ἐκκαλέσαι, τὸ ἔξω καλέσαι. φησὶ γάρ. δμωὰς δ᾽ ἐκκαλέσας, λοῦσαι κέλετ᾽ ἀμφί τ᾽ ἀλεῖψαι, νόμῳ δηλαδὴ τῶν ἐν ζωῇ λυομένων. Λιβάνιος δὲ τὸ τοιοῦτον ἐκκαλέσαι, παθητικῶς εἶπεν ἐν τῷ, καὶ τὸν πατέρα ἐξεκαλεῖτο, ἤγουν ἔξω τῆς σαρκὸς ἐρρίπτει ὁ κελαιὸς δηλονότι, ὁπόσα οἱ ὧραι οὐκ ἔφερον. ἄλλως δὲ κοινότερον ἐκκαλεῖσθαι τί ἐστιν, οἴδασιν οἱ περὶ τὰς δίκας. ἐκεῖνο δὲ καὶ ἀζυμόθετον καλεῖσθαι λέγεται. δικ. καλοῦμαι τὸν δεῖνα, ἤγουν ἐκκαλοῦμαι εἰς ἕτερον.

Τὸν δ᾽ ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
Αὐτὸς τόν γ᾽ Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας.
Σὺν δ᾽ ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ᾽ ἀπήνην.
Ὤμωξέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα, φίλον δ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον.
Μή μοι Πάτροκλε σκυδμαινέμεν αἴκε πύθηαι
Εἰν Ἀΐδός περ ἐὼν ὅτι Ἕκτορα δῖον ἔλυσα
Πατρὶ φίλῳ, ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα.
Σοὶ δ᾽ αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ᾽ ἀποδάσομαι, ὅσσ᾽ ἐπέοικεν.
Ἦ ῥα. καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἤϊε δῖος Ἀχιλλεὺς,
Ἕζετο δ᾽ ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀνέστη
Τοίχου τοῦ ἑτέρου. ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον.
Υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον ὡς ἐκέλευες.
Κεῖται δ᾽ ἐν λεχέεσσι· ἅμα δ᾽ ἠοῖ φαινομένηφιν,
Ὄψεαι αὐτὸς ἄγων. νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου.
Καὶ γάρ τ᾽ ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου.
Τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο.
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ᾽ υἱέες ἡβώοντες.
Τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ᾽ ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβῃ. τὰς δ᾽ Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ᾽ ἄρα Λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ.
Φῆ, δοιὼ τεκέειν. ἡ δ᾽ αὐτὴ γείνατο πολλούς.
Τὼ δ᾽ ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ᾽ ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
Οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐννῆμαρ κέατ᾽ ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
Κατθάψαι. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων.
Τοὺς δ᾽ ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες.
Ἡ δ᾽ ἄρα σίτου μνήσατ᾽, ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα.
Νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵ τ᾽ ἀμφ᾽ Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο.
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
Ἀλλ᾽ ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα δῖε γεραιὲ
Σίτου. ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
Ἴλιον εἰσαγαγών. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.

Ὅτι ἐπεὶ τὸν τοῦ Ἕκτορος νεκρὸν Ἀχιλλέως κελεύσαντος δμωαὶ λοῦσαν, καὶ ὡς ἐρρέθη χρῖσαν ἐλαίῳ, ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα, αὐτὸς τόν γ᾽ Ἀχιλλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν ἀείρας. ἀνατλὰς τὸ τοιοῦτον κατά τινα τρόπον ὁσίας, διὰ τὰ ἐπὶ τῷ νεκρῷ δῶρα.

Καὶ ὅρα οἷόν τι χρῆμα ἡ δωροληψία, πραΰνουσα καὶ τὸν ἄγριστον. ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ αἰδέσιμον καὶ δέει τῶν καταχθονίων, οὕτω καθυπουργεῖ Ἀχιλλεὺς, ἀφοσιούμενος τὸ δούλευμά τι τοῦ νεκροῦ. ἄλλως γὰρ, οἱ ἑταῖροι ἐκείνου τὸ πλεῖον ἔδρασαν. φησὶ γάρ. σὺν δ᾽ ἕταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ᾽ ἀπήνην. πέφασται δὲ ἐϋξέστη ἀπήνη, ὡς ἡ ἄσβεστος φλόξ.

Ὅρα δὲ τὸ, αὐτὸς Ἀχιλλεὺς ὃ δηλοῖ καθήκοντα δοκεῖν εἰ τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἕκτορος ὁ Ἀχιλλεὺς τι μέλει. τὸ δὲ λεχέων ἐπέθηκεν ἤγουν ἐπάνω ἔθετο, οἱ μεθ᾽ Ὅμηρον, ἄλλως ἂν συντάξαιεν. ἤγουν λεχέεσιν ἐπέθοντο. Ὅτι θρηνῶδες τὸ, ᾤμωξέν τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα φίλον τ᾽ ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Καὶ σημείωσαι ὅτι ὀνομήνεν μὲν, τὸ πρὸς ὄνομα καλεῖν ἐπάγει δὲ τὸ μή μοι Πάτροκλε καὶ ἑξῆς. τὸ δὲ ἐξονομάζειν, ἕτερον οἷόν ἐστιν ὡς πολλαχοῦ πέφανται. Ὅτι ὁ πρὸ ταύτης τούμενος νέμεσιν ἐφ᾽ οἷς αἰκίζεται νεκρὸν ἐχθροῦ φίλου τεθνεῶτος, ἐρεῖ ἂν κατὰ τοῦ Ἀχιλλέα μικρὸν προαδικήσας, μήμοι τὸ δεῖνα σκυδμαινέμεν αἴκε πύθηαι εἰν Ἀΐδός περ ἐὼν, ὅτι ἐ-

αὐφρά

προφσάμην τῷ δαίμονι. εἰ δὴ καὶ δῶρα ἔλαβον. ἁρμόττει καὶ τὸ ἑξῆς. ἐπεὶ οὔ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα. σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶν δ' ἀποδάσσομαι ὅσσ' ἐπέοικε. Καὶ ὅρα ὅτι ἅπερ εἶπεν ἀπερείσια καὶ πολλά, νῦν οὐκ ἀεικέα δηλονότι δὲ ἐοικότα, φησίν. ἅπαξ μὲν φθάσας μαρτυρῆσαι τὰ δῶρα. ταῦτα δὲ ὡς πρὸς εἰδότας ἀορίστως δηλῶν, καινὸν δὲ οὐδὲν εἰ καὶ τῷ φιλτάτῳ πατρόκλῳ τῶν δώρων ἀχιλλεὺς ἀποδάσεται, ὃ καὶ τῷ ἐχθίστῳ ἕκτορι παραχωρήσας τε-κνῶν χάριν τιμᾶς ὡς προείρηται. Τὸ δὲ ἀποδάσσομαι, τὸ ἀποδασμὸν ποιήσω. ὥσπερ τὸ δασμὸν, τὸ δάσασθαι. Ὅτι μετὰ τὴν τοῦ ἕκτορος ἐπιμέλειαν, πρίαμον μὲν ἐς θρόνον ἷζεν ἀχιλλεύς. τοῦ κηρύκα δὲ ἐπεὶ ὅδε δὴ φησιν ἐκάθιζον οἱ τοῦ ἀχιλλέως ἑταῖροι. αὐτὸς δὲ ἕζετο ἐν κλισμῷ πολυδαιδάλῳ ἔνθεν ἀνέστη, τοίχου τοῦ ἑτέρου. ἐγγὺς ἀντικρὺ κατὰ τὸν ἕτερον τοῖχον. Καὶ ὅρα ταυτότητα ὡς ἐν πολυωνυμίᾳ. θρόνου, δίφρου καὶ κλισμοῦ. ἱστορεῖ δὲ καὶ τὸν τοῦ ἀχιλλέως θρόνον, τὸ κατὰ γλυφὴν ἢ γραφὴν πολυδαίδαλον· ὅτι δὲ καὶ θρόνος λέγεται ὁ κλισμός, αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα δηλοῖ. πρὸ ὀλίγων μὲν γὰρ, ἔφη ὡς ἀπὸ θρόνου ὦρτο ἀχιλλεύς. ἐνταῦθα δὲ ὅτι ἕζετο ἐν κλισμῷ ἔνθεν ἀνέστη. Ὅτι καὶ ταῦθα τοῦ ἄγειν, ἐπὶ νεκροῦ τοῦ ἕκτορος εἰπὼν, ὄψεαι αὐτὸς ἄγων. ἐρεῖ δὲ καὶ προϊὼν, ἴλιον εἰσαγαγών. καὶ, ἡμίονοι νέκυν ἄγον. καὶ, ξύμβλητο νεκρὸν ἄγοντι. καὶ, ἐπεὶ δὴ ἀγάγοιμι δόμονδε. καὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα. φθάσας δὲ τὴν λέξιν καὶ ἐπὶ ζῶντος εἶπεν ἐν τῷ, ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα. ἔστι δὲ τοῦτο μὲν, δηλοῦν εἴσοδον τοῦ κήρυκος. ἐκεῖνα δὲ φορὰν τοῦ νεκροῦ. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐπιδέξιος μὲν ὁ ἀχιλλεὺς καὶ ταῦθα πολυπειρίαν ῥητορικὴν ἔχων ὡς εἰκὸς ἀπὸ ὦτα τοῦ φοίνικος, ὃς αὐτὸν οὐ μόνον ἔργων πρακτῆρα ἔποιει ἀλλὰ καὶ μύθων ῥητῆρα ὡς προδεδήλωται, φθάσας μὲν φιλοσοφώτερον τὸν γέροντα τοῦ πενθεῖν ἀνεχαιτίσατο. ἐνταῦθα δὲ ὀψίνωμ αὐτὸν φαγεῖν. διὰ ἱστορίας πειρᾶται πεῖθειν ὡς ἐν λόγῳ καὶ τοῦτο παραμυθητικῷ. ἐπεξεργαζόμενος τὸ ἱστορικὸν σκοπῶν τῷ γέροντι, ὡς εἰ ἀγνοοῦντι τυχὸν, ἢ καὶ ὡς εἰκὸς ὑποκρινομένῳ τὴν ἄγνοιαν πρὸς χάριν ἀχιλλέως καὶ μείλιγμα. ἔστι δὲ ὃ λέγει, τοιοῦτον. υἱὸς μὲν δή τοι λέλυται γέρον ὡς ἐκέλευες. κεῖται δ' ἐν λεχέεσσ', ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι ὄψεαι αὐτὸς ἄγων ὡς ἐρρέθη. νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου. καὶ γάρ τ' ἠΰκομος νιόβη ἐμνήσατο σίτου. τῇ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο. ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' υἱέες ἡβώοντες. τοὺς μὲν ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο, χωόμενος νιόβῃ. τὰς δ' ἄρτεμις ἰοχέαιρα, οὕνεκ' ἄρα λητοῖ ἰσάσκετο καλλιπαρῄῳ. φῆ, δοιὼ τεκέειν. ἡ δ' αὐτὴ γείνατο πολλούς. τὼ δ' ἄρα καὶ δοιώ περ ἐόντ' ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν. οἱ μὲν ἄρ ἐννῆμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν κατθάψαι. λαοὺς δὲ λίθους ποίησε κρονίων. τοὺς δ' ἄρα τῇ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ οὐρανίωνες. ἡ δ' ἄρα σίτου μνήσατο ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα. μέχρι τούτου ἡ ἱστορία. εἶτα ἐπιπλέκει καὶ μῦθον. λέγων, ὅτι νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν ὃ καὶ ἀλλαχοῦ κεῖται, ἐν σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς νυμφάων αἵτ' ἀμφ' ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα, θεῶν ἐκ, κήδεα πέσσει. εἶτα ἐπάγει τὴν ἀξίωσιν μετὰ τὸ ἐπαίνου, ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ τουτέστιν ἡμεῖς, μεδώμεθα δῖε γεραιὲ σίτου, ἔπειτά κεν αὖτε φίλον παῖδα κλαίοισθα ἴλιον εἰσαγαγών. πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται. εἴγε δηλαδὴ δι' αὐτὸν, καὶ οὕτω κατετόλμησας καὶ τοσαῦτα λύτρα δέδωκας. καὶ ὧδε παρ' ἡμῖν τοῖς ἐχθίστοις παρῆλθες. Ὅρα δὲ ὅτι οὐδ' ἐνταῦθα κλαίειν ἀφίησιν ἄρτι τὸν πρίαμον ὁ ἀχιλλεὺς, διὰ τὰ προειρημένα. καὶ ὅτι τὴν μυθικὴν εἶπε ἀφίλφας εἶπε γλυκύτατα. καλῶς ὁ ποιητὴς ἐκόσμησε σχήμασιν. ἤγουν ἀσαρίσοις τρισὶ μὲν, κατὰ τὴν πρόσθεσιν δοτικήν. πέτρῃσιν. οὔρεσιν. οἰοπόλοισιν. δυσὶ δὲ κατὰ γενικήν. θεάων. νυμφάων. ἔτι δὲ καὶ ἐπαναφορᾷ τῇ κατὰ πρόθεσιν. ἐν πέτραις. ἐν ὄρεσιν. ἐν σιπύλῳ. Ἰστέον δὲ ὅτι τὴν νιόβην οἱ μὲν, ταντάλου, οἱ δὲ πέλοπος κατά γουσι. καὶ γυναῖκα δὲ ζήθου μὲν, ζήθου φασίν. οἱ δὲ ἀμφίονος. ἕτεροι δὲ ἀλαλησμένως. καὶ ἡ συμφορὰ δὲ αὐτῆς, κατὰ μὲν ζήνας, ἐν λυδίᾳ. κατὰ δέ τινας ἐν θήβαις, γενέσθαι λέγεται. σοφοκλῆς δὲ τοὺς μὲν παῖδας αὐτῆς, ἐν θήβαις ἀπολέσθαι φασίν. αὐτὴν δὲ, εἰς λυδίαν ἐλθεῖν. ὁ δὲ τῶν παίδων αὐτῆς ἀριθμὸς, ὁμήρῳ μὲν κατὰ ἑξάδα μετρεῖται θυγατέρων, καὶ ἑξάδα υἱῶν. προστιθέασιν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν θηλειῶν, ἣ ἀπωλεῖτο ὡς ὁμήρῳ ἔδοξεν, ἢ καὶ συνδιαλειφθείσης τῆς ποιήσεως, ἐπεὶ προσπαθέστερον ἡ μήτηρ εἶχεν αὐταῖς. εὐριπίδης δὲ θυγατέρας ἑπτὰ νιόβης ἱστορεῖ. τῶν δὲ ἔτι νεωτέρων, οἱ μὲν ιδ' τοὺς παῖδας εἶπον. οἱ δὲ εἴκοσι. δοκεῖ δὲ ὁ τῶν παίδων τῆς νιόβης θάνατος, διὰ αἰτίας λοιμώδους γενέσθαι, ἢ καὶ ἄλλως ἀπὸ αἰφνιδίου πάθους τινός. ὅθεν ἀπόλλωνι καὶ ἀρτέμιδι ἀνάπτεται διὰ τὸ τοιούτου θανάτου εἶναι αἴτιοι. τόξοις λεγόμενοι βάλλειν τοὺς οὕτω θνήσκοντας, φησὶν οὖν καὶ ἱπποκράτης ἐν τῷ περὶ ὀξέων, ὅτι τοὺς ὑπὸ ὀρθοπνοίας καὶ κυνάγχης ἀπολλυμένους, ᾤοντο βλητοὺς εἶναι διὰ τὸ αἴφνης δηλαδὴ καὶ μετ' ὀδύνης τελευτᾶν. τροπικῶς δὲ ὥσπερ ἀπόλλωνος τόξα, οὕτω καὶ ἀρτέμιδος αἱ λοιμώδεις βολαί. δίδωσι δὲ ἡ τροπὴ, καὶ τῷ ἔρωτι τόξον. ἡ δ' αὐτὴ, καὶ τὴν εἰς μέθην οἶνον, τόξα καλεῖ κωμικώτερον ἐν τῷ, ἀΐξονται φρένας ἀμπελίνοις τόξοισι δαμέντες. ἐνταῦθα δὲ παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, κεῖσθαι σχηματικὴν ἀναστροφήν. εἰπὼν γάρ φασι δώδεκα παῖδας ἐν μεγάροις ὀλωλέναι τῇ νιόβῃ, τότε δὴ ἐπάγει τὸ φύσει πρῶτον ὂν τὴν προηγησαμένην τοῦ ὀλέθρου αἰτίαν τὸ, ὅτι ἰσάσκετο τῇ λητοῖ. παρασημειοῦνται δὲ οἱ αὐτοὶ, καὶ ὅτι οὐχ ἧττόν ἐστι τὸ τῆς νιόβης πάθος, τοῦ κατὰ τὸν πρίαμον. εἰ γὰρ καὶ πλείους αὐτῷ παῖδες ὤλοντο, ἀλλὰ νιόβῃ μὲν πάντων ἅμα ἐστέρητο, καὶ ἀθρόον αὐτῇ τὸ κακόν. ὁ δὲ οὐχ οὕτως. Ὅρα δὲ, ὅτι τὸ τὸ, ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο. καὶ τὸ, ἄρτεμις ἰοχέαιρα, ἐμφαίνεταί πως κατὰ νοῦν. ἐκ βιοῦ γὰρ ἰοὶ χέονται.

καὶ ὅτι πάνυ συντόμως ἑρμήνευσε καθ᾽ ὅ τι προεξίσουτο τῇ Λητοῖ ἡ Νιόβη. λέγων. ἔφη δύο τεκεῖν. ἡ δὲ γείνατο πολλούς. τοῦτο δὲ καινότερον ἐσχημάτισται. ἀντὶ γὰρ τοῦ εἰπεῖν, ἔφη τὴν Λητὼ μὲν δύο τεκεῖν αὐτὴν δὲ πολλούς, ἤλλαξε τὸ σχῆμα. Τὸ δὲ οἱ δὲ καὶ δύο ὄντες πάντας ἀπώλεσαν, ὅμοιόν ἐστι τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. καὶ αὐτὸς εἷς ὢν τῇ Θέτιδι, τοὺς τῷ Πριάμῳ πολλοὺς ἀνῄρει. καθὰ καὶ τοὺς τῆς Νιόβης Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. Τὸ δὲ ἐννῆμαρ, οὐ τῇ ἱστορίᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ ὁμηρικῇ προσλογιστέον γνώμῃ. φιλεῖ γὰρ τῷ τοιούτῳ ἀριθμῷ Ὅμηρος. παραμυθεῖται δὲ τὸν Πρίαμον καὶ τὸ ἐν πολλαῖς ἡμέραις ἄταφον τῶν τῆς Νιόβης παίδων, οἷς ὁμοίως καὶ ὁ Ἕκτωρ οὕτω κεῖται. ταῦτα δὲ καὶ τὸν Πρίαμον πλαγίως ὑπομιμνήσκει ὡς ἰσαζόμενον θεοῖς. καὶ τὸν Ἕκτορα δὲ ὡς τοιούτου πατρὸς υἱόν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Ἀχιλλέα ὡς ἀνθιστάμενον αὐτὸν εἶναι, κατὰ Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν. ἀπολογίαν δὲ αὐτὰ ἔχει, καὶ ὑπὲρ τοῦ, ἀτημέλητον ἐπὶ τοσοῦτον κεῖσθαι τὸν Ἕκτορα. εἰ γὰρ ἐκεῖ τῆς Νιόβης οὐδεὶς ἦν θάψαι τοὺς ἐκείνης νεκροὺς ἔνθα πολὺ τὸ ὁμόφυλον, πῶς ἂν ἐν ἐχθροῖς κηδεμονίας ὁ πολέμιος Ἕκτωρ ἔτυχεν; ὃν ἔδει καὶ κυσὶ καὶ οἰωνοῖς παραβληθῆναι; ἐν δὲ τῷ ἐκεῖνο ἐν φόνῳ, φόνον φασὶ τὸν τόπον ἐν ᾧ οἱ φονευθέντες ἔκειντο. Τὸ δὲ λαοὺς δὲ λίθους ἐποίησεν ὁ Ζεύς, ἀντὶ τοῦ λιθίνας τὰς ψυχὰς ἐκείνους ἀπέδειξε καὶ σκληροὺς καὶ ἀσυμπαθεῖς. ἄπεχθον γάρ φασιν ἦσαν τῇ Νιόβῃ. ὀργιζόμενοι αὐτῇ, ἐπεὶ διὰ τὴν αὐτῆς ἀσέβειαν, μικροῦ δεῖν πάντες ἂν ἀπώλοντο λοιμῷ. ἔχει δέ τι καὶ ἀστεῖον ὁ λόγος εἴπερ ὁ μῦθος μὲν λαοὺς ἐκ λάων ὅ ἐστι λίθων ποιεῖ ὡς ἀλλαχοῦ εἴρηται, ἐνταῦθα δὲ οἱ λαοὶ λίθοι γίνονται. νοητέον δὲ ἐντεῦθεν κατὰ θεραπείαν μυθικήν, ὅτι καθάπερ νῦν οἱ λαοὶ λίθοι ὡς ἀντὶ τοῦ τέγγεσθαι εἰς ἔλεον σκληρυνθέντες εἰς τὸ μὴ ἐλεεῖν, οὕτως ἀνάπαλιν οἱ λίθοι ἐκεῖ λαοὶ ἐπλάσθησαν, ὡς ἐξ ἀγριότητος καὶ τοῦ σκληροὶ οὕτως εἶναι μαλθακισθέντες εἰς τὸ ἥμερον. Τὸ δὲ θάψαι θεοί, τὸ ὑπὸ μειζόνων τινῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ταφῆναι τοὺς νεκροὺς ἐκείνους δηλοῖ. ὁ μὲν γὰρ λαός, ἐσκληρύνετο. προσοῦντες δέ τινες οὓς εἰς γένος θεῖον οἱ παλαιοὶ ἀνῆγον, ἔθαψαν ἐκνικήσαντες. Τὸ δὲ εἶτε μνήσατο, δὶς εἴρηται μὴ θελήσας ἀλλάξαι τὴν λέξιν. Τὸ Σίπυλον, πόλις ἢ ὄρος Φρύγιον, ὅπερ οἴονταί τινες εἶναι τὸν νῦν λεγόμενον Κουζινάν. παρὰ τοῦτο τὸ ὄρος, Ἀχελῷος εἶναί τις δοκεῖ ποταμός. οὗ φασιν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα μέμνηται εἰπὼν νύμφας τινὰς αἳ ἀμφ᾽ Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο, τουτέστιν ἐρρωμένως ἐκινήθησαν ὅ ἐστι κινοῦνται. ὅπερ ἀντίθετόν ἐστι πρὸς τὸ, θεάων ἔμμεναι εὐνάς, ὅπερ ἐκ τοῦ ἔνθα φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς, παραπέφρασται. εὐνάζονται μὲν γὰρ αἱ νύμφαι αὗται, κατὰ τὴν ἐν Σιπύλῳ διατριβήν, ῥώονται δὲ κατὰ τὸν Ἀχελῷον. καίτοι δὲ οὐδὲν, ὁμωνυμεῖν τὸν Ἀχελῷον τοῦτον τῷ Αἰτωλικῷ. καὶ γάρ τοι καὶ περὶ Θεσσαλίαν, Ἀχελῷος ποταμὸς ἱστόρηται. εἰ μὴ ἄρα τις ὡς καὶ προεγράφη, Ἀχελῷον ἁπλῶς τὸ ὕδωρ καὶ ἐνταῦθα νοεῖν βούλεται. ὡς εἶναι τῷ λόγῳ τούτῳ τὰς νηΐδας ἁπάσας, νύμφας Ἀχελωΐδας. τινὲς δὲ τὸν ἐνταῦθα εἰρημένον Ἀχελώϊον, Ἀχελήϊον γράφουσι. λέγοντες, ποταμὸν εἶναι ἀπὸ Σιπύλου εἰς τὴν τῶν Σμυρναίων ῥέοντα γῆν. τὸν δὲ Ἀχελῷον ἀπὸ τοῦ ἄχη λύειν ἐτυμολογοῦσί τινες. Ἰστέον δὲ ὅτι τριῶν τούτων κειμένων ἐν τοῖς ῥηθεῖσι τοῦ, ἐν πέτρῃσι τοῦ, ἐν οὔρεσι τοῦ, ἐν Σιπύλῳ, τὸ μὲν ἐν οὔρεσι, διασαφητικόν ἐστι τοῦ ἐν πέτρῃσι. τὸ δὲ ἐν Σιπύλῳ, ἀμφοῖν ἐκείνοιν ἐστὶν ἑρμηνευτικόν. καταβατικὸς ἐξ ἀορίστου πληθυντικοῦ εἰς ὡρισμένον ἑνικόν. ἡ δὲ τῆς Νιόβης ὕστερον ἀπολίθωσις καὶ τὸ ἐκεῖθεν δάκρυον δοκεῖ ἐνταῦθα ὑπαινιχθῆναί πως τῷ ποιητῇ πρὸς ἀλήθειαν, διὰ τοῦ, λαοὺς δὲ λίθους ποίησε Κρονίων. ὡς γὰρ ἐκείνους ἐρρέθη ἀπολιθωθῆναι * πρὸς τοὺς κειμένους ἄτεγκτον καὶ ἀνεπίστροφον καὶ ἀπαθές, οὕτως ἂν κατ᾽ ἄλλον λόγον ἀπολιθωθῆναι καὶ ἡ Νιόβη νοοῖτο ὡς εἰς ἀφωνίαν ἢ καὶ παντελῆ ἀναισθησίαν καὶ ἠλιθιότητα μεταπεσοῦσα τῇ τοῦ πένθους ὑπερβολῇ. δάκρυον δὲ ὅμως ἐκπέμπουσα τῇ συνοχῇ τῆς ψυχῆς ἐν τῷ τοὺς παῖδας φαντάζεσθαι. φέρεται δὲ χρῆσις ὡς καὶ ὁ κωμικὸς Φιλήμων λέγει. ὅτι λίθον μὲν τὴν Νιόβην μὰ τοὺς θεοὺς οὐδέ ποτ᾽ ἐπίστευσα, οὐδὲ νῦν πεισθήσομαι ὡς τοῦτ᾽ ἐγένετο καὶ ἄλλα πίστις, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῶν κακῶν τῶν συμπεσόντων καὶ τοῦ συμβάντος πάθους οὐδὲ λαλῆσαι δυναμένη πρὸς οὐδένα, προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φωνεῖν, λίθος. καὶ τοῦτο μὲν οὕτως. ὁ δὲ Λυδός, φησὶν ὅτι Ἀσσωνίδης ἐρασθεὶς αὐτῆς μὴ πειθομένης, τὸν οἶκον ἐνέπρησεν. ἡ δὲ φεύγουσα ηὔξατο λιθωθῆναι καὶ ἐλιθώθη. Παλαιφάτῳ δὲ δοκεῖ, ἄγαλμα Νιόβης ἱστάναι ὕλης στερεᾶς. ὃ τῇ κάτωθεν ἕως καὶ εἰς ὀφθαλμοὺς συντρήσει διά τινων ἀναγείων ὕδωρ ἀναβλύζον κατά τινα μηχανήν, ἐδόκει αὐτὸ διὰ τῶν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς πυκνῶν πόρων εἴτ᾽ οὖν τρημάτων. ὡς δοκεῖν ἐκεῖθεν καταρρέειν δάκρυον. ἕτεροι δὲ ἄκρον τι πετρῶδες περὶ τὸ Σίπυλον εἶναί φασιν, ὅπερ ἄκρον, φαντασίαν τε γυναικὸς πέμπειν τοῖς πόρρω, καὶ ὕδωρ καταλείβειν. καὶ οὕτω μῦθον διατεθῆναι, τὴν Νιόβην εἰς ἐκεῖνον τὸν λίθον μεταβεβλῆσθαι, καὶ καταστάζειν ἔτι δάκρυον, πενθοῦσαν ἐπὶ τῷ τῶν παίδων ὀλέθρῳ. καὶ τοιοῦτον μέν φασι τὸ ἀκρωτήριον τοῖς ἔκαθεν βλέπουσιν. εἰ δέ τις πελάσει, ἐσκέδασται ἡ φαντασία καὶ ὁρᾶται τὸ ἀκριβές, πέτρα δηλαδὴ ἀφ᾽ ἧς ὕδωρ ἐκπηδῶν, κάτω φέρεται. οὕτω θεραπεύει τὸν μῦθον τῶν τις παλαιῶν ἱστορικῶν. οἱ μὲν ποιητῶν, καθόσον τὸ τοῦ μύθου νοσοῦν θεραπεύει. οὐ μὴν εὐστόχων τοῦ τῇ ποιήσει πρέποντος σκοποῦ. ποιητοῦ γὰρ ἴδιον, ἀπαραμυθήτως παραρριπτεῖν μύθους. καὶ ἄλλοις μὲν ἀφεῖναι ὑπονοεῖν ἀλληγορίαν. αὐτὸν δὲ τὸ φαινόμενον λέγειν. καὶ τοῦ ὡς ἐν μύθῳ πιθανοῦ μόνου γίνεσθαι. μὴ ἐξαφανίζειν δὲ δι᾽ ἀλληγορίας αὐτόν. πλὴν εἰ μὴ που λέξεις τινὰς παραρρίψει, λαβὰς διδοὺς εἰς ἀλληγορίαν. ὃ καὶ Ὅμηρος ποιεῖ. ὃς καὶ ἐνταῦθα τὴν τοιαύτην

θερα-

θεραπείᾳ τοῦ κατὰ τὴν ἀπολίθωσιν μύθου ἐνίφθησαν οἱ τοῦ μυθεῦσθαι σπήλαιον καὶ πετρῶν ὀρθίων ἢ παίδων τυμβῶν. τοιαῦται γὰρ αἱ ἀμφ' Ἀχελῷον ὡς εἴρηται. ὅτι δὲ τοῖς τῶν ὀρέων ἄκροις φαντασίαι ζώων ἐμφαίνονται, δηλοῦσι καὶ παῖδες ζωγράφων χειρογραφοῦντες μιμητικῶς τὴν ἀλήθειαν. γράψαντες γὰρ ὄρος, ἐμφαντάζουσι τεχνικῶς διὰ τῶν χρωμάτων τοῖς ἄκροις, λεόντων ἢ ἵππων ἑτέρων ζώων μορφάς. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ ταῦτα. εἰκὸς δὲ καὶ μετὰ τὸν ὄλεθρον τῶν παίδων ταχὺ τὴν Νιόβην θανεῖν καὶ κατορυγῆναι ἔν τισι γεγλυμμένοις λίθοις τὸ πᾶν ὁποῖόν τι καὶ ὑπὲρ τὸν Ἕκτορος γενήσεται τάφον, διὸ τῷ μύθῳ ἐν πύθεσιν ἐπιγραφῆναι. ἐνάγει δὲ εἰς νοῦν τοιοῦτον, καὶ Σοφοκλῆς. ὃς τὴν Ἀντιγόνην οὕτω κατορυχθεῖσαν ὅτι τὸν ἀδελφὸν Πολυνείκην ταφῇ καθωσίωσε, τῇ Νιόβῃ παρείκασε. φέρεται δὲ καὶ ἀστεῖον ἐπὶ τῇ Νιόβῃ ἐπίγραμμα, τοῦτο. ὁ τύμβος οὗτος ἔνδον οὐκ ἔχει νέκυν. ὁ νεκρὸς οὗτος ἐκτὸς οὐκ ἔχει τάφον. ἀλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρός ἐστι καὶ τάφος. καὶ μή ποτε, Σοφοκλῆς καὶ ταύτῃ τὴν ἀρχὴν ἐνδέδωκεν, ἔνθα φησὶν ἐν πετραίῳ τάφῳ τὴν Νιόβην δακρύειν. Τὸ δὲ κήδεα πέσσει, ὅμοιόν ἐστιν ὡς καὶ προείρηται, τῷ, ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακεῖσθαι ἐάσομεν. Τὸ δὲ κλαίεσθα, δηλοῖ καὶ τοῖς ὑποτακτικοῖς ῥήμασι προσέρχεσθαι τὴν θα ἐπέκτασιν. Τὸ δὲ πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται, ἢ ἀφελῶς οὕτως εἴρηται ὡς τοῦ ἐνταῦθα ἀποχεῖσθαι τοῦ δακρύου. πολλῆς ἀναρραγησομένης ἐκεῖ, ἢ δηλοῖ ὡς ἐνταῦθα μὲν, οὐ πολὺ γέρας τοῦ κειμένου, ἑνός τινος ἐπ' αὐτοῦ δακρύοντος. ἐν δὲ Τροίᾳ πλεῖον τὸ γέρας, πολλῶν δακρυόντων.

Ἦ. καὶ ἀναΐξας ὄϊν ἄργυφον ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Σφάξ'. ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον.
Μίστυλλόν τ' ἄρ ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν.
Ὤπτησάν τε περιφραδέως. ἐρύσαντό τε πάντα.
Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ,
Καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Ἤτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαζ' Ἀχιλῆα,
Ὅσσος ἔην, οἷός τε. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει.
Αὐτὰρ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς,
Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες,
Τὸν πρότερος προσέειπε γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφὲς, ὄφρα κεν ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες.
Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν.
Ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν.
Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,
Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.
Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον
Λαυκανίης καθέηκα, πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ ἡρωϊκὸν αὐτοδιάκονον φαίνεται, ἐν οἷς Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀναΐξας, ὄϊν ἄργυφον σφάζει δηλονότι γέροντι. ἔνθα γοργὸς καθὰ καὶ ἀλλαχοῦ ἐπισυνάζων τὰ κατὰ τὴν δεῖπνα καὶ διὰ στενὸν τοῦ καιροῦ συντεμνόμενος τὸν λόγον, φησίν. ἕταροι δ' ἔδερόν τε καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον, μίστυλλόν τ' ἄρ ἐπισταμένως πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν. ὤπτησάν τε περιφραδέως. ἐρύσαντό τε πάντα. Αὐτομέδων δ' ἄρα σῖτον ἑλὼν ἐπένειμε τραπέζῃ καλοῖς ἐν κανέοισιν. ἀτὰρ κρέα νεῖμεν Ἀχιλλεύς. ἐνταῦθα δὲ ὅρα τὸ ἄργυφον ἐπὶ προβάτου τεθέν, ὡς τι οὐκ ἐπὶ μόνου ἱματίου παρὰ τὸ λευκὸν τῶν ὑφῶν, ἡ λέξις κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ζώου ἀργοῦ φαίνεσθαι, ἤτοι λευκοῦ. τάχα που δὲ ὡς καὶ ἐν ἄλλοις, ἀργύφεον ἀντίος, αἰολικῶς τοῦ ο εἰς τὸ υ. Τὸ δὲ εὖ καὶ κατὰ κόσμον, τῆς αὐτῆς ἐννοίας εἰσίν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐκ τοῦ ὁμηρικοῦ μιστύλλειν, οὐ μόνον ὡς καὶ ἐν ἄλλοις ἐρρέθη τὸ μιστυλᾶσθαι παρῆκται κατά τινα ἐμφαινομένην ἀμυδρὰν ὁμοιότητα, ὃ παρὰ τῷ κωμικῷ κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἡ μιστύλη. ἣ φασι καὶ μύστρος λέγεται. ὡς δηλοῖ παρὰ τοῦ Δειπνοσοφιστοῦ, τὸ, δοθέντων μύστρων χρυσῶν. καὶ τὸ ἀλφιτοπώλαις. μυστριοπώλαις, καὶ ἑξῆς. δῆλον δ' ὅτι, ὑποκοριστικὸν τὸ μυστρίον ὅθεν οἱ μυστριοπῶλαι. Τὸ δὲ ὀπτᾶν, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα παρῆκται, καὶ ἡ παρὰ τοῦ Ἀθηναίου δὲ ὀπτήσιμος γογγυλίς, ἤγουν ἐπιτηδεία ὀπτᾶσθαι. Τὸ δὲ νεῖμε ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ἐπένειμεν, ἔστιν εἰπεῖν καὶ νεμήσασθαι. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι. τοῦτο δὲ καὶ νωμῆσαι οἶδε λέγειν ὁ ποιητής. Ὅτι Πρίαμος μετὰ τὸ φαγεῖν καθήμενος, θαύμαζ' Ἀχιλῆα ὅσος ἔην οἷός τε. θεοῖσι γὰρ ἄντα ἐῴκει. εἶτα ἀντιστρέφων τὸ θάμβος ὁ ποιητὴς, φησίν. αὐτὰρ Πρίαμον θαύμαζεν Ἀχιλλεύς, εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων. αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὁρόωντες, ζητεῖ κοιμηθῆναι ὁ γέρων ὡς ἤδη ἐκφροντίσας, εἶπ' ὢν ὅσα καί τις ἐν πένθει μένων ἐπὶ μακρὸν ἄυπνος.

ἄϋπνος καὶ ἄσιτος. φησὶ γάρ. λέξον νῦν με τάχιστα διοτρεφές. ὄφρα καὶ ἤδη ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντες. οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν ἐξ οὗ σῇς ὑπὸ χερσὶν ἐμὸς πάϊς ὤλεσε θυμόν. ἀλλ' αἰεὶ στενάχω. καὶ κήδεα μυρία πέσσω αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην ὅ ἐστιν ἐγευσάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθῆκα. τουτέστι λαιμοῦ, ὡς προγέγραπται ἐν τῷ φόνῳ τοῦ Ἕκτορος. πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην. μέγα τοίνυν εἰς οἶκτον, καὶ τὸ διὰ τοσούτων ἡμερῶν καὶ ἄϋπνον διατελέσαι τὸν γέροντα πενθοῦντα, καὶ μηδέν τι πάσασθαι. Ἰστέον δὲ ὡς εὔχεται μὲν ἀπαγαγεῖν Ὅμηρος αὐτίκα νῦν τὸν ναυσταθμὸν τὸν Πρίαμον. ἐπεὶ δὲ δεῖ ὑπνῶσαι αὐτὸν περὶ τὰ τῆς σκηνῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἔχει καὶ κοίτην ἀγαθὴν λόγου ἐπιβάλλει, πλάττει καὶ τοῦτο πιθανῶς. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι τό, ὅσος ἦν οἷός τε, τῷ ἀορίστῳ τῆς φράσεως αὔξει τὸν τοῦ ἥρωος ἔπαινον. ἐμφαίνει γὰρ μὴ ἂν ἐθέλειν ῥᾷον περιηγήσασθαι τὰ ἐκείνου ἐκφραστικῶς. Τὸ δὲ θεοῖσιν ἄντα ἐῴκει, ὁμοιοῦται μὲν πρὸς τό, θεαῖς εἰς ὦπα ἔοικε. βούλεται δὲ θεοειδέα τὸν Ἀχιλλέα εἰπεῖν. καὶ ἔστι τό, θεοῖς ἐοικώς, περίφρασις τοῦ, θεοειδής. Τὸ δὲ εἰσορόων ὄψιν ἀγαθὴν καὶ μῦθον ἀκούων, δοκεῖ πως ἀναβεβηκέναι ἐκ τοῦ, ὅσος ἦν οἷός τε. ὡς καὶ τοῦ Πριάμου θαυμαστοῦ ὄντος κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. ἵνα ἡ μὲν ὄψις, εἴη δηλωτικὴ τῆς ἐν τῷ ὅσος ποσότητος. ἡ δὲ ἐν μύθοις δεξιότης, τῆς ἐν τῷ οἷος ποιότητος. Τὸ δὲ λέξον, ἀντὶ τοῦ κοίμισον, κελεύσας ὑποστορεσθῆναί μοι δηλαδὴ λέχος. ἔστι δὲ ὁμώνυμον ὄντως τὸ λέξον. διασαφεῖ ἐπαγαγὼν ὄφρα ὕπνῳ ταρπώμεθα καὶ ἑξῆς. Τοῦ δὲ ὕπνῳ ταρπώμεθα, ὁμοιότης ἀνωτέρω ἐν τῷ, τάρπησαν ὁρόωντες. ὃ ταυτόν ἐστι τῷ, τάρπησαν τῇ ὄψει. Τὸ δὲ οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε, μῦσιν λέγει τὴν ἐπὶ ὕπνῳ. ἄλλως γὰρ οὐκ ἂν εἴη ἀληθὴς ὁ λόγος. Τὸ δὲ κήδεα πέσσειν ῥηθὲν κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ Νιόβης, τὸ καίριον δηλοῖ τῆς φράσεως, δι' ἣν ἡ ἐπιμονή. Τὸ δὲ αὐλῆς ἐν χόρτοις, ὃ καὶ κεῖταί που καὶ ἐν ταῖς Λιταῖς, οἱ μέν φασιν ἐν τοῖς περιχωρήμασι τῆς αὐλῆς, ἔνθα χόρτοι τὰ πολλὰ φύονται ὑπὲρ εὐρεῖα ἡ αὐλὴ καὶ κόπροις πίων. οἱ δὲ περιφραστικῶς ἁπλῶς ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αὐλῇ, ὡς ἀπὸ ἀρχαίου ἔθους ἀγροτικοῦ. οἳ τὰς αὐλὰς περιορίζοντες, χόρτοις περιέγραφον, ἀφιέντες αὐτομάτως φύεσθαι αὐτούς. Τὸ δὲ σίτου πασάμην, περίφρασίς ἐστι τοῦ ἔφαγον, ὡς καὶ τὸ αἴθοπα οἶνον καὶ ἑξῆς, τοῦ ἔπιον. Τὸ δὲ πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην, ἀλλαχοῦ πεποίηκεν ἐπὶ ἀκοῆς, ἐρρέθη, πάρος γε μὲν οὔτι πεπύσμην ἤγουν οὐδὲν προὔμαθον. Τὸ δὲ καθῆκα, πάνυ ἐστὶ κυριώτατον. ἀνίησι μὲν γὰρ, ὁ ὕψι μεδῶν. ὁ δὲ ἐσθίων καὶ πίνων, καθίησι πάντως τοῦ λαιμοῦ.

Ἦ ῥα. Ἀχιλλεὺς δ' ἑτάροισιν ἰδὲ δμῳῇσι κέλευσε
Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ
Πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας,
Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι.
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς.
Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξον γέρον φίλε, μή τις Ἀχαιῶν
Ἐνθάδ' ἐπέλθῃσι βουληφόρος, οἵ τέ μοι αἰεὶ
Βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι ἣ θέμις ἐστί.
Τῶν, εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν,
Αὐτίκ' ἂν ἐξείποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,
Καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον.
Ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον,
Ὄφρα τέως αὐτός τε μένω, καὶ λαὸν ἐρύκω.

Ὅτι σαφῶς καὶ ἐνταῦθα δηλοῦται τί ἐστιν ἡ αἴθουσα, ὅτι δηλαδὴ ἐξωτάτω πρὸς τῇ αὐλῇ τόπος ἐν ᾧ ἀναγκαίως κατακοιμίζεται Πρίαμος, ὡς ἂν ῥᾷον πιθανῶς ἀναχωρήσῃ. πρὸ μὲν δὲ τὴν αἴθουσαν πρόδομόν φησιν ἐν ᾧ. οἱ μὲν ἐν προδόμῳ κοιμήσαντο ἔπος καὶ κάλλος ἔχει φράσεως ὁποῖον τό, σαμία μία καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν τούτοις δὲ ἑρμηνεύων τὴν διάθεσιν τῆς στρωμνῆς, φησί. δμῳῇσι κέλευσε, δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ πορφύρεα ἐμβαλέειν. στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἕσασθαι τουτέστιν ἐνδύσασθαι. ταῦτα δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται ὁμοίως. Καὶ ὅρα ὅτι τὸ ταυτὸν τὸ ἐμβαλεῖν καὶ τὸ ἐνθέμεναι, ὅπερ δὶς ἔφη ὁ ποιητὴς δηλοῖ τὸ τῆς λέξεως ἐν ποιήσει καίριον. καὶ ὅτι ἐπιστρώννυνται μὲν τὰ δέμνια, ἐπιβέβληται δὲ τὰ ῥήγεα. ἐστορέσθησαν δὲ οἱ τάπητες ὕπερθεν. ἐπιφανείας γὰρ τὸ στόρισμα πανταχοῦ. ἔτι δὲ ὕπερθεν αἱ χλαῖναι. ὡς ὑποκεῖσθαι μὲν δέμνια δίκην κλίνης, καὶ ῥήγεα χάριν ἀναπαύσεως. ὑπερκεῖσθαι δὲ τάπητας μὲν, εἰς σκέπην κατὰ ἐπαρχοῦν, χλαίνας δὲ εἰς ἔνδυσιν. δῆλον δὲ ὡς δέμνια ἐκ μέρους καὶ ἡ ὅλη στρωμνὴ λέγεσθαι εἴωθε. παρὰ δὲ Αἰλίῳ Διονυσίῳ καὶ ἑτέροις, φέρεται καὶ ταῦτα. δάπιδες στρώματά εἰσι. Φερεκράτης ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματοδέσματα. λέγουσι δέ φασι καὶ ἐν τῷ ταυ, τάπιδας. καὶ δάπιτας δέ φασιν ἔλεγον οἱ παλαιοὶ, τὰ ἐπιβόλαια. οἱ δὲ νεώτεροι, τάπητας ἐν δυσὶ ταυ τῷ κατὰ τὴν ἀρχὴν καὶ κατὰ τὸ τέλος. ὅτι δὲ οἱ τάπητες οὐ σκέπουσιν ὡς ἐρρέθη ἀλλ' ὑπο-

κέονται μᾶλλον ὡς καὶ ἡ ἐτυμολογία δηλοῖ. πάντα γὰρ τὰ πατεῖσθαι γίνονται, τὰ πολλὰ χαμαὶ τιθέμενα. εἴρηται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ πρὸ μικροῦ. Τὸ δὲ στορέσαι καθὰ καὶ τὸ στρῶσαι, καὶ ἐπὶ λίθων λέγεται, ὡς τὸ, ἔστρωσε λίθοις τὴν ὁδόν. ἐπεὶ τὸ λίθοις κατεστορέσθαι μεγαλοπρεπὲς τοῦ εἰκότος σῶμα καὶ ἐπιστολιδών· ἐξ ὧν δ' ἐν τοῖς κατάστρωμα. καὶ ἐπὶ κυμάτων δὲ γαλήνης ἡ λέξις κεῖται. Ὅτι δὲ ῥήγεα κυρίως τὰ ἱμάτια καὶ τινες αἱ οὖλαι χλαῖναι, ἐν ἄλλοις εἴρηται. Ὅτι ἐν τῷ ἐστόρεσαν αἱ δμωαὶ λέχε' ἐγκονέουσαι, φασὶν οἱ παλαιοὶ ὡς τὸ ποιεῖν καὶ ἐνεργεῖν, ἰακῶς ἐγκονεῖν λέγεται. ὥσπερ καὶ τὸ ὅπως, ὅκως. καὶ τὰ ὅμοια. δηλίδων δὲ καὶ ἐν τῷ ὅτι ἔργον τὸ ταῦτα διακονεῖν. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἄνδρες οὕτως ὑπουργοῦν ὡς καὶ οἱ στρῶται δηλοῦσιν οἱ πάντα προθεῖς. Ὅτι ἐπικερτομέων ὁ Ἀχιλλεὺς τουτέστι μετρίως χλευάζων, εἶπε τῷ πριάμῳ. ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο τουτέστι κοιμήθητι γέρον φίλε. μή τις Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθησι βουληφόρος, οἵ τε μοι αἰὲν βουλὰς βουλεύουσι παρήμενοι ἣ θέμις ἐστί. τῶν, εἴ τίς σε ἴδοιτο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν, αὐτίκ' ἂν ἐξείποι τῷ βασιλεῖ· καί κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένοιτο, τουτέστιν ἀναβολὴ καὶ ἀργία. ὃ δὴ μάλιστα δέοικε τὸν γέροντα. καὶ οὕτω μὲν ὁ Ἀχιλλεύς. οὐκ ἀληθῆ λέγων ἀλλ' ὑποπαίζων. καὶ ὡς εἰπεῖν λέων καὶ οὗτος γελῶν. Ἔνθα καὶ σημείωσαι τὸ κερτομεῖν, οὐ τραχύτητα ἔχον ἐξουσιαστικὴν ἢ ὑβριστικήν, ἀλλ' εἰσάγον φόβον ψευδῆ ἵνα μὴ ὁ γέρων βασιλεὺς λυπηθῇ ὡς ἔξω τῆς σκηνῆς ῥιπτόμενος. ἑρμῆς δὲ ἐν τοῖς ἑξῆς ὀπτανόμενος αὖ καὶ εἴκει αὐτὸς εἴπε ὁ κατὰ ἀλληγορίαν ἐνδιάθετος λόγος, καὶ ὁ τοῦ μύθου εἴπερ ὁ καθ' ἱστορίαν ὑπονοούμενος, μείζω φόβον ἐμποιεῖ τῷ γέροντι. εἰπὼν, ὡς νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο. πολλὰ δ' ἔδωκας. σεῖο δέ κε ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ὡς εἰκὸς ἄποινα παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων γνοίη σ' Ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί. καὶ τοῖς λόγοις τούτοις. Ἀχιλλεὺς μὲν τὸν γέροντα πείσας ἔξω κοιμίζει. ἑρμῆς δὲ εἰς ὁδὸν ἀφυπνίζει, διεγείρων ὡς δηλοῦται ἐν τῷ, ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων, ὁ δ' ἐπεὶ ἐπιχθόνιον εἴρηται. καὶ διὰ στρατοῦ μηδὲ σιωπῆς ἐμφαίνων τῷ Ἀχιλλεῖ ὡς καὶ ὁ Τηλέμαχος νύσσει ἐν τοῖς κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν. ταῦτα δὲ οἰκονομίαι εἰσὶ τοῦ ποιητοῦ εἰς τὸ λαθεῖν τὸν Πρίαμον ὥσπερ ἐλθόντα, οὕτω καὶ ἀπελθόντα. οὐ καὶ ἄλλως, πράγματα τῷ ἐξ Ὁμήρου εἰς τὸ πιθανὸν παῦσαι δεξιῶς τὴν αὐτοῦ λύσιν. Ἰστέον δὲ ὅτι ἐν οἷς ὁ Ἀχιλλεὺς κερτομεῖ, δοκεῖ καὶ σεμνύνεσθαι βεβαιῶν ὡς πάντα δι' αὐτοῦ γίνεται, καὶ ὡς πάντες πρὸς αὐτὸν φοιτῶσι. θρυπτόμενος πρὸς τὸν γέροντα ἵνα καὶ ἡ ῥυθμιζομένη τῆς μάχης ἀνοχὴ, περὶ δόξη αὐτοῦ. Ὅρα δὲ ὡς καὶ ζοίλῳ καὶ ἄλλοις ἐπηρεασταῖς, τόπον ἀνασκευῆς ἐν τῇ ῥαψῳδίᾳ ταύτῃ δέδωκεν Ὅμηρος. δοκεῖ γὰρ οὐ πιθανὸν, ἐθελῆσαι νύκτωρ τὸν Πρίαμον ἐπιβαλεῖν τὸν ναύσταθμον, μὴ φθάσαντα πρεσβεύεσθαι καὶ λαβεῖν ἐνδόσιμον. Ἔτι δὲ καὶ τὸ, λαθόντα τοὺς νυκτοφύλακας εἰσελθεῖν. καὶ τὸ, ἔσω τῆς τοῦ Ἀχιλλέως γενέσθαι κλισίας οὕτω κατεσφαλισμένης. καινότατον δὲ καὶ τὸ πεῖσαι τὸν ἄγριον. καὶ λόγοις θέλξαι τὸ θηρίον, τὸ δὴ ἦν ὁ Ἀχιλλεύς, ἀπίθανον δὲ καὶ τὸ τολμῆσαι τὸν γέροντα, παρρησιάσασθαι τὴν δέησιν. καὶ ἐπὶ τῷ ἥττῳ δὲ παθηνᾶσθαι, οὐ καὶ μηνίσκεσθαι μόνον ἄνευ ὁ ἥρως. καὶ τὸ μὴ ὑποπτεῦσαι, ὡς εἰ καὶ τὸν Ἀχιλλέα πείσει, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ἴσως αὐτὸν συγχωρῶν, ἢ λύτρα μυρία λήψεται, ἢ ἀλλὰ καὶ τὴν ἑλένην προσαπαιτήσας λάβοι. ἔχει δ' ἀπορίαν καὶ ὁ κατὰ τὸν γέροντα ὕπνος. καὶ πῶς ἔλαθεν ἐπανερχόμενος. καὶ πῶς ὁ Ἕκτωρ ἄταφος ἐπὶ πολὺ κείμενος καὶ γυμνὸς δὲ περιελκόμενος, οὔ τι ὦζεν ἄρα. καὶ οὐδὲ ἀπεθρύφθη τῶν σαρκῶν. ταῦτα δὲ πάντα καὶ ὅσα τοιαῦτα, ὑποπληρωσάμενος τοῖς ὁμηρισταῖς ὁ ποιητὴς, αὐτὸς αὖθις ἐπελύσατο διὰ τῆς θείων προσώπων. καὶ διὰ λόγων δεξιότητος. καὶ δι' ὀνείρου. καὶ ἑτέρων τρόπων ἐθίδων αὐτοῦ καθὰ δεδήλωται. ὡς δὲ φιλοτιμότερον ὁ Ἀχιλλεὺς ἐρρητορεύσεν ἐπιδεικνύμενος τῷ σοφῷ γέροντι, δεδήλωται καὶ τοῦτο.

Ὅρα δὲ ὅτι τὸ συσσίτιον καὶ τὰ δῶρα οὕτω κατήλλαξαν τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν Πρίαμον ὥστε κατὰ ἐρωτῶν ἔχειν, καὶ ἑταιρίσασθαι καὶ γέροντα φίλον αὐτὸν προσειπεῖν. Τὸ δὲ ῥηθὲν λέξο, ἐκ τοῦ ἐλελέγμην. ἐλέλεξο κλιθεὶς, κατὰ τὸ ἐτέτυψο ἀφαιρέσει ποιητικῇ τῶν αὐξήσεων, ὅμως οὐ χρηστόν ἐστι λέξει πεζῇ. Ὅρα δὲ καὶ τὸ ἐπέλθησιν. ἀντὶ τοῦ ἐπ' ἐμὲ ἔλθῃ κοινόθεν ὂν τοῖς μεθ' Ὅμηρον. αὐτοὶ γὰρ μάλιστα λέξιν ταύτην οἴδασιν. ἤτ' ἐπῆλθε στρατός. Τὸ δὲ βουληφόρος, προσηγορικῶς ἔχει. αἰτιατικὸν γὰρ εἴρηταί πως ὡς δηλοῖ τὸ οἵ τέ μοι αἰεὶ καὶ ἑξῆς. Τὸ δὲ βουλὰς βουλεύουσιν, ἀττικῶς κεκίνηται ὡς πολλαχοῦ εἴρηται. Τὸ δὲ καθὰ θέμις ἐστὶ καὶ τὸ αἰεὶ, τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἐστὶ σεμνότητος. ὡς ἀεί τι τῶν βουληφόρων περὶ αὐτὸν ἀθροιζομένων, καὶ ὡς θέμιν ὂν οὕτω γίνεσθαι διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἥρωος.

Τῆς δὲ ἀναβλήσεως, θέμα τὸ παρ' Ἡσιόδῳ ἀναβάλλεσθαι ὅθεν καὶ ὁ ἀμβολιεργός. Ὅτι οὕτω φιλίως ἔχει ὁ Ἀχιλλεὺς τῷ ἱκέτῃ Πριάμῳ. ὡς καὶ ἐρωτῆσαι αὐθορμήτως ἐκεῖνον, ποσσῆμαρ μέμονας κτερεϊζέμεν Ἕκτορα δῖον. ὄφρα τέως αὐτὸς μένω καὶ λαὸν ἐρύκω, ὡς πολέμαρχος δηλαδή. καὶ οὕτω μὲν Ἀχιλλεύς. ὁ δὲ γέρων, δώδεκα ἡμέρας ὁρίζει τῷ πράγματι ὡς ῥηθήσεται.

Ὅρα δὲ ὡς καθ' ὁμοιότητα τοῦ αὐτῆμαρ καὶ ἐννῆμαρ, λέγει ἐνταῦθα καὶ ποσσῆμαρ, ἤτοι πόσας ἡμέρας. καὶ ὅτι δῖον τὸν ἔχθιστον Ἕκτορα λέγει, ὡς ἤδη καταμαλαχθεὶς εἰς πραότητα. δι' ἣν καὶ τὸν Πρίαμον γέροντα φίλον προσεῖπε. ὃς δὴ γέρων θαρρήσας ἤδη ὡς οὐ χολοῦται Ἀχιλλεύς, δῖον καὶ αὐτὸς τὸν υἱὸν καλεῖ ὡς αὐτίκα εἰρήσεται. ἐναιρέσαι ὡς ἔπαινον τοῦ φιλτάτου παιδός.

Ὅτι

Ὅτι ὁ Πρίαμος δώδεκα ἡμέρας ἐνδοῦναι ὡς ἐρρέθη αὐτῷ ζητεῖ πρὸς Ἀχιλλέως ὡς πολεμάρχου δηλαδή. εἰπών. εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ, ὧδέ κε μοι ῥέξας ἢ ῥέζων Ἀχιλλεῦ, κεχαρισμένα θείης. ὅπερ ἐστὶ περίφρασις τοῦ, χαρίσαιο. τουτέστι τὰ πρὸς χάριν ποιήσεις. οἶσθα δὲ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα. ὅ ἐστιν εἰλούμεθα. συγκεκλείσμεθα. τηλόθι δ' ὕλη ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν. ἐννῆμαρ μὲν αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν. τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν. δαίνυτό τε λαός. ἐνδεκάτῃ δέ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν. τῇ δὲ δυωδεκάτῃ, πολεμίξομεν εἴπερ ἀνάγκη, ἀντὶ τοῦ ἐὰν πέπρωται οὕτως ἀνάγκη γὰρ τοῦ μάλιστα, ἡ δοξαζομένη κρατεῖν τῶν καὶ τῶν μοιρῶν. δύναται δὲ νοεῖσθαι καὶ ἀντὶ τοῦ, ἐάν περ ἀνάγκη. ὡς μὴ φύσει μηδὲ ἀναγκαίου τοῦ πολέμου ὄντος. θέσει δὲ καὶ ἐξ ἔριδος οἷα τινὸς τῶν κακῶν ὡς που προείρηται. Καὶ ὅρα ὅπως ἐνεργῶς διὰ τὸ μὴ εὐκαιρεῖν, ἐν ὀλίγοις ἔπεσι διασκευὴν ἐνδόξου ταφῆς προεξέθετο. Ἱστέον δὲ ὅτι βαρβαρικὸν τὸ ἐννῆμαρ κλαίειν τὸν νεκρόν, ὥσπερ καὶ αἱ μετ' ὀλίγα δηλωθησόμεναι ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι. ὁ γάρ τοι ἄγαν φιλῶν τὸν Πάτροκλον Ἀχιλλεύς, ἄλλως ἐκεῖνον ἑλληνικῶς ἐτίμησε. τάχα δὲ καὶ διότι τηλόθεν ἡ ὕλη τοῖς ἄστυ τὴν ἐννέα καθάπερ ὁ γέρων λέγει, ταῖς ἡμέραις τῆς κηδείας ἐκείνης ὁ γόος συμμίγνυται.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα γέρων Πρίαμος θεοειδής.
Εἰ μὲν δή μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἕκτορι δίῳ,
Ὧδέ κέ μοι ῥέζων Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
Οἶσθα γὰρ ὡς κατὰ ἄστυ ἐέλμεθα. τηλόθι δ' ὕλη
Ἀξέμεν ἐξ ὄρεος. μάλα δὲ Τρῶες δεδίασιν.
Ἐννῆμαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν.
Τῇ δεκάτῃ δέ κε θάπτοιμεν, δαίνυτό τε λαός.
Ἑνδεκάτῃ δέ κε, τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιμεν.
Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν εἴπερ ἀνάγκη.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
Ἔσται τοι καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμ' ὡς σὺ κελεύεις.
Σχήσω γὰρ τόσον πόλεμον χρόνον, ὅσον ἄνωγας.
Ὣς ἄρα φωνήσας, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
Ἔλλαβε δεξιτερήν, μή πως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμου αὐτόθι κοιμήσαντο.
Κῆρυξ καὶ Πρίαμος, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς, εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου.
Τῷ δ' ἄρα Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ὅρα δὲ καὶ τὰ ἐν πενθικῷ λόγῳ πάρισα οὐ κατ' ἐπιτήδευσιν εὑρημένα. οἴκτοις γοῦν οὐ πάνυ δοκεῖ πρέπειν τὰ τοιαῦτα. πεποίηται δὲ κατὰ φύσιν ἀφελῶς. τό, γοάοιμεν. θάπτοιμεν. ποιήσαιμεν. πολεμίξομεν. δῆλον δ' ὅτι καὶ ὁ γόος καὶ τὸ γοᾶν, ὀνοματοπεποίηνται. ἐξ ὧν καὶ ὁ γόης ὡς ἐν ἄλλοις δεδήλωται. Ὅρα δὲ καὶ ὡς ἐκ τοῦ γὰρ συνδέσμου κἀνταῦθα ἤρξατο, εἰπών. οἶσθα γὰρ καὶ ἑξῆς. ὅπερ καὶ ὁ ἔπειτα σύνδεσμος ποιεῖ, φίλαρχος ὤν ποτε καὶ αὐτός. λέγει δ' οὖν. ἐπειδὴ τὰ καὶ τὰ πάσχομεν, ἐννῆμαρ μὲν γοάοιμεν καὶ τὰ ἑξῆς ὡς ἐν λόγῳ συνήθους προσαναφωνήσεως. Τὸ δὲ ἄγειν ὕλην, καὶ νῦν οὐ τὸ κλᾶν δηλοῖ ὅθεν καὶ ἡ ἀξίνη, ἀλλ' ἁπλῶς τὸ φέρειν. Τὸ δὲ δαίνυσθαι ἐνταῦθα, τὸν τάφον δηλοῖ. τουτέστι τὸ ἐπὶ τῷ νεκρῷ περίδειπνον. ὃ καὶ αὐτὸ, δαῖτά ἐστι λέγειν γενικῶς. εἴη δὲ ἂν ἐνταῦθα τὸ δαίνυτο, συγκοπὲν ἴσως ἐκ τοῦ δαινύοιτο ἵνα ὁμοεγκλίτως ᾖ, θάπτοιμεν δαινύοιτό τε λαός. Ἱστέον δὲ ὅτι τοῦ γέροντος δωδεκάμερον ὡς εἴρηται προθεσμίαν αἰτήσαντος, Ἀχιλλεύς φησιν, ἔσται δὲ καὶ ταῦτα γέρον Πρίαμε ὡς σὺ κελεύεις. σχήσω γὰρ τόσον πόλεμον χρόνον ὡς σὺ ἄνωγας ἢ ὅσον ἄνωγας. Ἔνθα ὅρα ὅτι ταυτὸν κελεύειν καὶ ἀνώγειν, καὶ ὡς τὸ πᾶν δύναται Ἀχιλλεὺς παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς. λέγει δὲ ὁ ποιητὴς καὶ ὅτι οὕτως εἰπὼν Ἀχιλλεύς, ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος ἔλλαβε δεξιτερήν, μήπως δείσῃ ἐνὶ θυμῷ. μέγα οὖν εἰς πίστωσιν, τὸ δεξιοῦσθαι ὅ ἐστι τῶν δεξιῶν χειρῶν ἅπτεσθαι. Ὅρα δὲ καὶ ὡς οὐ θέναρος οἱ δεξιούμενοι, ἀλλὰ καρποῦ ἥπτοντο. οὐδαμοῦ δὲ τὸ τοιοῦτον σαφέστερον ἡρμήνευσεν ὁ ποιητής. κεῖται δ' ἐν τούτοις πάλιν τὸ εὔπηκτον ὡς καὶ ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ, ἐπὶ σκηνῆς. ὡς ἑτέρωθι ἐπὶ οἴκου τὸ τυκτὸν καὶ εὔτυκτον. φησὶ γάρ. αὐτὰρ ὁ Ἀχιλλεὺς εὗδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτοιο, ἤγουν εὐπαγοῦς. ἔστι δὲ τὸ μυχῷ, πρὸς διαστολὴν τοῦ κατὰ τὴν αἴθουσαν προδόμου, ἔνθα καὶ κοιμήσαντο κῆρυξ καὶ Πρίαμος. ἔνθα μέμνηται Ὅμηρος εἰς οὐδὲν ἀναγκαῖον, καὶ τῆς Βρισηΐδος. ὑποκινῶν τὸν ἀκροατὴν μνήμην αὐτῆς, ὡς μυρίων ποτὲ πταισμάτων αἰτίας διὰ τὴν ἐπ' αὐτῇ μῆνιν τοῦ Ἀχιλλέως. φησὶ γάρ. τῷ δὲ Βρισηῒς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ
Εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ.

Ὅτι κἀνταῦθα σχῆμα κεῖται τὸ ποιητικῶς σύνηθες. τό, ἄλλοι μὲν θεοὶ καὶ ἀνέρες εὗδον παννύχιοι μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ

ὕπνῳ. ἀλλ' οὐχὶ τὸν δεῖνα ὕπνος ἔμαρπτεν ὁρμαίνοντα ἀνὰ θυμὸν ὅπως τὸ δεῖνα ποιήσει. τοῦ ἑρμοῦ δὲ ἐριουνίου ὁ λόγος. ποιητὸν μὲν εἰπεῖν ὁμόφωνον καὶ τὰ λογιότατα ἑρμαϊκοῦ, μελετητικός, ἐκ τοῦ ναυστάθμου τὸν πρίαμον πάλιν ἐξάγειν σπουδάσαντος. ἱστέον δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ τὸ τῶν φυλάκων τάγμα, ἱερὸν τέλος εἶπε, οὕτω καὶ ἐνταῦθα φησὶν, ὅπως ἑρμείας πρίαμον βασιλῆα νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς. καλέσας ἱεροὺς παρασώσει αὐτοὺς ἱερούς. διὰ τὸ ἄγρυπνον αὐτῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ φροντιστικόν, ᾧ λόγῳ καὶ πόλεις φασὶν ἱεράς. Ὅτι ἐνδεικτικὸν τοῦ ἐν ἀλλοτρίᾳ γῇ ἀναπαύεσθαι τοῦ, ὦ γέρον οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν. διὸ ἔτι εὕδεις ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν ὅ ἐστι πολεμίοις. ὡς ἐν τῷ τῶν φίλων, οὐ χαλεπὸν ὂν ἀναπαύεσθαι καθ' ὕπνον. δὲ στὰς ὑπὲρ κεφαλῆς ὁ ἑρμῆς, οὕτω πρὸς πρίαμον ἐλάλησεν ἔπειτα γὰρ τό, καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. ἔνθα κεῖται καὶ τό, παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, ἀντὶ τοῦ οἱ ἔτι ζῶντες. τὸ τοι, δυνατῶς λεγόμενον ἀντὶ τοῦ σοι προστακτικοῦ πληθυντικοῦ ἄρθρου. εἰ μὴ ἄρα ἐγκλιτικῶς γράφουσι παῖδές τοι.

Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ ταχέως ὁ γέρων βασιλεὺς καὶ ταχὺ ἐκοιμήθη καὶ βαθὺ δὲ ὡς καὶ ὀνειροπολεῖν οὐκ ἐπλανήθη, ὁρμήσας ἐν ταῖς σκηναῖς ἐπεμάνθανε. καὶ ὅτι τὸ οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν, κάλλιόν ἐστιν ἀναγνώσκεσθαι ἀποφαντικῶς. τὸ γὰρ κατ' ἐρώτησιν, οὐ τοσαύτην ἔχει χάριν ἤθους. Ὅτι ἐρμηνεύεται τὸ οἶδ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε ἵππους.

Ἀλλ' οὐχ ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
Ὁρμαίνοντ' ἀνὰ θυμὸν ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
Νηῶν ἐκπέμψειε λαθὼν ἱεροὺς πυλαωρούς.
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν.
Ὦ γέρον, οὔ νύ τι σοί γε μέλει κακόν. οἷον ἔθ' εὕδεις
Ἀνδράσιν ἐν δηΐοισιν, ἐπεί σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
Καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαο, πολλὰ δ' ἔδωκας.
Σεῖο δέ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα
Παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἴκ' Ἀγαμέμνων
Γνοίῃ σ' ἀτρείδης, γνώωσι δὲ πάντες ἀχαιοί.
Ὣς ἔφατ' ἔδεισεν δ' ὁ γέρων, κήρυκα δ' ἀνίστη.
Τοῖσιν δ' ἄρ' ἑρμείας ζεῦξ' ἵππους, ἡμιόνους τε.
Ῥίμφα δ' ἄρ' αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.
Ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἷξον ἐυρρεῖος ποταμοῖο
Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς,
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν ὄλυμπον.
Ἠὼς δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.
Οἳ δ' εἰς ἄστυ ἔλων οἰμωγῇ τε στοναχῇ τε
Ἵππους, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
Ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν,
Ἀλλ' ἄρα Κασσάνδρη ἰκέλη χρυσῇ ἀφροδίτῃ,
Πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρ' εἰσενόησεν
Ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην.
Τὸν δ' ἄρ' ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι.
Κώκυσέν τ' ἄρ' ἔπειτα γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ.
Ὄψεσθε τρῶες καὶ τρῳάδες Ἕκτορ' ἰόντες,
Εἴ ποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι
Χαίρετ' ἐπεὶ μέγα χάρμα πόλει τ' ἦν παντί τε δήμῳ.
Ὣς ἔφατ', οὐδέ τις αὐτόθ' ἐνὶ πτόλει λείπετ' ἀνήρ,
Οὐδὲ γυνή. πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος.
Ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄγοντι.
Πρῶται τόν γ' ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
Τιλλέσθην ἐπ' ἄμαξαν ἐΰτροχον ἀΐξασαι,
Ἁπτόμεναι κεφαλῆς. κλαίων δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος.
Καί νύ κε δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἕκτορα δάκρυ χέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
Εἰ μὴ ἄρ' ἐκ δίφροιο γέρων λαοῖσι μετηύδα,
Εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. αὐτὰρ ἔπειτα
Ἄσεσθε κλαυθμοῖο ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

κεῖται δ' ἐνταῦθα καὶ τὸ φέρειν κυριολεκτικῶς ἐπὶ νεκροῦ ἐν τῷ, ἡμίονοι δὲ νέκυν φέρον. Ὅτι τὴν κασσάνδραν τὴν ἰκέλην χρυσῇ ἀφροδίτῃ λέγει διὰ τὸ κάλλος, φιλάδελφον πάνυ παριστᾷ καί πως καὶ μαντικήν, ἐν οἷς λέγει προμαθεῖν αὐτὴν ἀνακομιζόμενον τὸν ἀδελφόν. φησὶ γάρ. οὐδέ τις ἄλλος ἔγνω πρόσθ' ἀνδρῶν καλλιζώνων τε γυναικῶν. ἀλλ' αὐτὴ πέργαμον εἰσαναβᾶσα, φίλον πατέρα εἰσενόησεν ἑσταότ' ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην ὃν καὶ πολλάκις προερρέθη ὄντα. τὸν δὲ νέκυν, ἐφ' ἡμιόνων ἴδε κείμενον

ἐν λεχέεσσι. κάκκειαι τ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα. γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστυ, λόγον προκλητικὸν εἰς κοινὸν θρῆνον. καὶ αὐτὸν, σύντομον διὰ τὸ πένθος ὡς ἐν σχήματι κηρύγματος. ὁ δὲ ἦν τοιοῦτος. ὄψεσθε Τρῶες καὶ Τρωϊάδες ἢ Τρωάδες, Ἕκτορ᾽ ἰόντες, εἴποτε καὶ ζώοντι μάχης ἐκνοστήσαντι χαίρετε. ἐπεὶ μέγα χάρμα πόληΐ τ᾽ ἦν, παντί τε δήμῳ. καὶ αὕτη μὲν, οὕτως. οἱ δὲ ὡς ὑπὸ κήρυκι τῇ Κασσάνδρᾳ περιχύθησαν τῆς πόλεως. φησὶ γάρ. ὣς ἔφατο. οὐδέ τις αὐτόθ᾽ ἐνὶ πτόλει λείπετο ἀνὴρ οὐδὲ γυνή, πάντας γὰρ ἀάσχετον ἵκετο πένθος. ἀγχοῦ δὲ ξύμβληντο πυλάων τουτέστιν ξυνέβαλον συνηντήσαν τῷ βασιλεῖ δηλαδὴ, νεκρὸν ἄγοντι. πρῶται τόν γ᾽ ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ τιλλέσθην ἐπ᾽ ἄμαξαν ἀΐξασαι, ἁπτόμεναι κεφαλῆς. κλαίων δ᾽ ἀμφίσταθ᾽ ὅμιλος. χρήσιμα δέ ποτε ταῦτα, εἰς θρῆνον ὡς εἴρηται νεκρικόν. ὥσπερ καὶ ἐφεξῆς τὸ, καὶ δὴ πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα δάκρυ χέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων, εἰ μὴ ὁ δεῖνα δηλαδὴ ὁ γέρων, λαοῖσι μετηύδα. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν. αὐτὰρ ἔπειτα ἄσεσθε τουτέστι κορέσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.

Ὅρα δὲ ὅτι τε τὸ ἔγνω, ἑρμηνεύθη ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ διὰ τοῦ εἰσενόησεν. ἐν ᾧ περιττὴ ἡ πρόθεσις ὡς καὶ ἐν τῷ, πύργον εἰσαναβᾶσα. οὕτω καὶ τὰς ἡμιόνους ἃς καὶ πρὸ τούτου ἑρμηνευτὴς ἤρεις αὐτὸν εἰπών. καὶ ὅτι λέχος ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἁπλῶς ἀνακλίσεως ἔφη. ἐν ᾧ φάρος ἴσως ὃ κατὰ ἔλεον Ἀχιλλέως, τῷ νεκρῷ ἐπέστρωτο Ἕκτορι ἐπὶ ἁμάξης κειμένῳ. ἐν μέντοι τῇ πόλει, οὐ τοιαῦτα λεχέα τούτῳ ἔσονται ὑπονεῖται ἀνέγερτον. ἀλλὰ ῥητοῖς ἐν λεχέεσσι τεθήσεται. Τὸ δὲ γέγωνε, συνήθως καὶ ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ, γνωστὸν καὶ εὐάκουστον ἐβόησε. Τὸ δὲ ἰόντες, ἐξενίκησεν ἀποδοθῆναι πρὸς τὸ Τρῶας, ὡς ἀρσενικόν. κατὰ τὸ μοῦσαι καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ ἀείδω. Τὸ δὲ ἐχαίρετε, εἰς λύπην περικαλεῖται ἀνάλογον. εἰ γὰρ ἔχαιρον ζῶντι μάχης ἐκνοστοῦντι τῷ Ἕκτορι, δῆλον ὅτι πεσόντος, μεγάλα πενθήσουσιν ἐπεὶ μέγα τότε χάρμα ἦν ὅ ἐστιν ἡδονὴ, ὁμοῦ ἐπίχαρμα δυσμενέεσσι. Τὸ δὲ πόληϊ παντί τε δήμῳ, ἢ ὡς ἐν σχηματισμῷ ταυτολογεῖ, ταυτὸν γὰρ πόλις καὶ δῆμος καθὰ δηλοῖ εὐθὺς ῥηθὲν τὸ, οὐδέ τις ἐν πτόλει ἐλείπετο. καὶ Ἕκτωρ δέ που χολούμενος τῷ ἀδελφῷ, ἔφη. πῆμα πόληΐ τε παντί τε δήμῳ, ἢ δῆμος μὲν, ὃ δηλοῖ καὶ γυναῖκας. ὁ πόλις δὲ καὶ αὐτάς. Τὸ δὲ ἐνὶ πτόλει, συνίζησιν ἔχει τῶν τελευταίων δύο φωνηέντων τοῦ ε καὶ τοῦ ι εἰς μίαν βραχεῖαν. ὃ δὴ σπανίως γινόμενον, συνέβη καὶ ἐν τῷ, ἀλλ᾽ ἑκὸν οὔπερ τι θυμὸν καὶ ἑξῆς ὥσπερ που προδεδήλωται. Τὸ δὲ ἀάσχετον ἀντὶ τοῦ λίαν ἄσχετον, πρὸς διαστολὴν λέγεται τοῦ μὴ λίαν ἀσχέτου ὁποῖος καὶ ὁ γόος οὗ αἶψα κορεννύμεθα. καὶ ἔστι καὶ ἡ τοιαύτη λέξις, τρισύνθετος εἰ καὶ μὴ κατὰ τὸ, δυσαριστοτόκεια μηδὲ κατὰ τὸ, παναπότμος καὶ δυσάμμορος καὶ πανάωρος, ἀλλά γε κατὰ τὸ, ἀάατος. Τὸ δὲ προτιλλέσθην τόν γε, ἀντὶ τοῦ εἰς ἑαυτὸν ἢ διὰ ἑαυτὸν τὸν φερόμενον δηλαδὴ νεκρόν. δηλοῖ δὲ ἑλληνικῶς τὸ τίλλεσθαι, ἐνταῦθα μὲν, τριχῶν πένθιμον ἐκσπασμόν. ἡ δὲ παρὰ τοῖς κωμικοῖς ἀττικὴ χρῆσις οὐκ εὐσχήμονα σημασίαν δηλοῖ. δρωπακισμόν τι σημαίνουσα, καί τι κακοσχημονέστερον ἕτερον. Τὸ δὲ ἐπ᾽ ἄμαξαν, ἰωνικὴν ψίλωσιν τῆς ἁμάξης δηλοῖ. εἰ δέ τις ἰσχυρογνωμονεῖ γράφων ἐφ᾽ ἅμαξαν, οὐκ ἂν προσήκων ταῖς ἐξ ἁμάξης ἃς φασὶ λοιδορίαις διὰ τὸ φιλεῖ. Τὸ δὲ ἁπτόμεναι κεφαλῆς τοῦ ἦν ὅτι φιλτάτης, οἰκεῖον ἐν τοῖς ῥηθεῖσι καὶ αὐτό. μετ᾽ ὀλίγα γοῦν καὶ ὁ φίλανδρος λευκώλενος ὡς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς ἐρεῖ Ἀνδρομάχη, ἐξάρχει γόου, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. Ὅτι τὸ, τὸν ὄχλον ὧδε καὶ ἐκεῖ χωρισθῆναι, οὐ μόνον διαχεῖν λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἶξαι καὶ διαστῆναι. φησὶ γοῦν. εἴξατέ μοι οὐρεῦσι διελθέμεν, οὓς φθάσας ἡμιόνους ἔλεγε. καὶ μετ᾽ ὀλίγα, οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.

Ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν ἀπήνῃ.
Οἱ δ᾽ ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δώματα, τὸν μὲν ἔπειτα
Τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ᾽ εἷσαν ἀοιδοὺς
Θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν
Οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ᾽ Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.
Ἆνερ. ἀπ᾽ αἰῶνος νέος ὤλεο. κὰδ δέ με χήρην
Λείπεις ἐν μεγάροισι. πάϊς δ᾽ ἔτι νήπιος αὔτως,
Ὃν τέκομεν σύ τ᾽ ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὐδέ μιν οἴω
Ἥβην ἵξεσθαι, πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ᾽ ἄκρης
Πέρσεται. ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν
Ῥύσκευ, ἔχες δ᾽ ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα.

Ὅτι παρεκάθισαν τῷ τοῦ Ἕκτορος νεκρῷ ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους. οἱ δὲ ἦσαν, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν οἱ μὲν ἄρ᾽ ἐθρήνεον, ἐπὶ δ᾽ ἐστενάχοντο γυναῖκες. ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῆς Ἀνδρομάχης ἐρεῖ. ἐπὶ δὲ τῆς Ἑκάβης, γόον ἀλίαστον ὤρινεν. ἐπὶ δὲ Ἑλένης, ἔστενε δῆμος ἀπείρων, βαρβαρικὸν δὲ καὶ οἱ τῶν θρήνων ἔξαρχοι ἀοιδοί. ἦσαν δὲ καὶ ᾠδαὶ θρηνητήριοι. ὁποῖα ὕστερον καὶ τὰ λεγόμενα μέλη καρικά. καὶ οἱ ἑλληνικοὶ δὲ ἔλεγοι ὅ ἐστι θρῆνοι, οἳ μετ᾽ αὐλοῦ φασὶν ᾔδοντο. πένθιμος γὰρ ἦν τὸ πρῶτον, φασὶν ὁ αὐλός. Μίδας δὲ ὁ Γορδίου, παραβώμιον αὐτὸν ἐποίη-

σαι ἀποδείξωσαι τὴν μητέρα βουληθείς. Τὸ δὲ οἱ μὲν ἄρ, περισσὸν κεῖται δὴ καινὸν σχηματισμόν. καὶ χωρὶς δὲ αὐτοῦ, ὁ λόγος εὐσύντακτος. ποιεῖ δὲ ὅμως αὐτό, καινότητα σχήματος. ἧς αἴτιος δοκεῖ εἶναι ὁ σχεδιασμός. ἐπεὶ γὰρ ἡ στονόεσσα ἀοιδὴ ὅ ἐστιν ὁ θρῆνος οὐκ ἦν ἢ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν, ἀλλ' αἱ μέν, ἐστενάχοντο· οἱ δ' ἐθρήνεον. διὰ τοῦτο εἰπὼν οἱ στονόεσσαν ἀοιδὴν ὡς οὐκ ἦν ἀμφοῖν κοινόν, ἐπαναλαβὼν καὶ μερίσας διευκρίνησεν. οἱ μὲν ἐθρήνεον δὴ τῆς εἰρημένης ἀοιδῆς. αἱ δὲ γυναῖκες ἐστέναζον. ὡς δι' ὄργανόν τι οὖσαι βομβητικὸν αὗται δὴ στεναγμοῦ ἐπὶ τῇ ἐμμελείᾳ τῆς ῥηθείσης ἀοιδῆς. Ὅρα δὲ τό, θρήνων ἔξαρχοι. ὅθεν ἐπὶ μὲν ἀνδρομάχης ἐρεῖ. ἦρχε γόοιο. ἐπὶ δὲ ἑκάβης καὶ ἑλένης, ἐξῆρχε γόοιο.

Ὅτι ἐπεὶ ἐχρῆν μὴ μόνον ἔξω τῆς πόλεως κείμενον τὸν ἕκτορα ἐν τοῖς πρὸ τούτων, μονῳδηθῆναι ἀλλὰ καὶ μάλιστα εἰς Τροίαν ἀχθέντα, τὸν μὲν πρίαμον ἐνδέοντι πενθικὸν ὁ ποιητὴς παλαίτερον λαλοῦντα, ἱκανῶς γὰρ ἤδη ὁ γέρων ἐπαθήνατο ὑπὲρ τῇ Τροίᾳ καὶ πρὸς τῷ ἀχιλλεῖ. τὴν γυναῖκα δὲ ἀνδρομάχην ἐπιλεξάμενος ἣ μάλιστα ἐφίλει τὸν ἕκτορα καὶ αὖ πάλιν ἀντεφιλεῖτο. μετὰ δὲ τὴν μητέρα. οὐδὲν ἧττον τῆς γυναικὸς διατεθειμένην περὶ τὸν κείμενον. ἐπὶ ταύταις, τὴν ἑλένην δὴ τὸ καινότερον, ξενίζει γὰρ τὸ τὴν ἑλένην ὑπὲρ τοὺς τοῦ ἄστεος ἐπὶ τῷ κειμένῳ παθαίνεσθαι, μονῳδεῖ τεχνικῶς δὴ τῶν τριῶν τούτων προσώπων τὰ κύρια. ἀπαξιώσας μὲν ἄνδρας ποιῆσαι ἐξάρχοντας θρήνου ἀοιδῆς. γυναιξὶ δὲ ὁ ὀδυρμὸς εὐπαθής. καὶ ἀνδρομάχη μέν, πλουσιώτερον δὴ πολλῶν κεφαλαίων τὸ οἰκτρὸν ἐργάζεται, ἡ δὲ μήτηρ, τὸ θεοφιλὲς τοῦ παιδός, ἴσχει τοῦ λόγου κεφάλαιον. οὗ χάριν καὶ ἄσκηθος πεφύλακται. τῇ δὲ ἑλέ

Αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι,
Καὶ δὴ ἐγὼ μετὰ τῇσι. σὺ δ' αὖ τέκος ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
Ἕψεαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο
Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις ἀχαιῶν
Ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον,
Χωόμενος. ᾧ πού τινι δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ,
Ἢ πατέρ', ἠὲ καὶ υἱόν. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ ἀχαιῶν
Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ.
Τῷ καί μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ.
Ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας
Ἕκτορ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά.
Οὐ γάρ μοι θνῄσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας.
Οὐδέ τι μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος, οὗ τέ κεν αἰεὶ
Μεμνήμην, νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες.
Τῇσιν δ' αὖθ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.
Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,
Ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
Οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ.
Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς
Πέρνασχ' ὅν τιν' ἕλεσκε πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,
Ἐς σάμον, ἔς τ' ἴμβρον, καὶ λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν.
Σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ,
Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο
Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες. ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς.
Νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν
Κεῖσαι, τῷ ἴκελος, ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.
Ὣς ἔφατ' κλαίουσα. γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε.
Τῇσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο.
Ἕκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων.
Ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,
Ὅς μ' ἄγαγε τροίηνδ'· ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.
Ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστίν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης,
Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.
Ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι,
Δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων
Ἢ ἑκυρή, ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς ἤπιος αἰεί,
Ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες
Σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσιν.
Τῶ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ.
Οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ τροίῃ εὐρείῃ

Ἤπιος οὐδὲ φίλος. πάντες δέ με πεφρίκασιν.
Ὣς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.

νη, τοῦ λόγου ὅλου τὸ πρὸς αὐτὴν μάλιστα μειλίχιον τοῦ Ἕκτορος. ἔχει δὲ οὕτω τὰ τῆς Ἀνδρομάχης. ἅπερ ἔλεγεν, Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα. ὅπερ, ὅτι ἡ Ἑκάβη νῦν ὡς πρὸ βραχέων ὅτι ἡ Ἑλένη ποιεῖ, ὡς τὸ σχῆμα πρέπει ταραχούσης ἄρτι τῆς γυναικός. ἆνερ. ἀπ' αἰῶνος νέος ὤλεο. κὰδ δέ με χήρην λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὔτως ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε δυσάμμοροι. οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι. πρὶν γὰρ πόλις ἥδε κατ' ἄκρης πέρσεται, ἦ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τέ μιν αὐτὴν ῥύσκευ. ἔχες δ' ἀλόχους κεδνὰς καὶ νήπια τέκνα. αἳ δή τοι τάχα νηυσὶν ὀχήσονται γλαφυρῇσι. καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσιν. σὺ δ' αὖ τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι ἔνθά κεν ἔργα ἀεικέα ἐργάζοιο ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, ἤ τις Ἀχαιῶν ῥίψει χειρὸς ἑλὼν ἀπὸ πύργου λυγρὸν ὄλεθρον. χωόμενος. ᾧ δή που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἕκτωρ ἢ πατέρ' ἠὲ καὶ υἱόν. ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν, Ἕκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ. τῷ καί μιν λαοὶ ὀδύρονται κατὰ ἄστυ. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας Ἕκτορ. ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά. οὐ γάρ μοι θνῄσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας, οὐδέ τί μοι εἶπες πυκινὸν ἔπος. οὗ τέ κεν αἰεὶ μεμνῄμην νύκτας τε καὶ ἤματα δακρυχέουσα. ὡς δηλαδὴ τῶν ἐξοδίων καὶ σχημάτων καὶ λόγων ἐπὶ μνήμης φερομένων μάλιστα τοῖς ἐνδιαθέτως ἀγαπωμένοις. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀπ' αἰῶνος ὤλεο νέος, ἀντὶ τοῦ ἐν νεότητι ἐξεκόπης τῆς τεταγμένης ζωῆς. ὃ δή ἐστιν οἰκτρότατον. τοὺς γὰρ ἐν γήρᾳ θανόντας, μᾶλλον εὐδαιμονίζομεν. εἰ καὶ ἄλλως, λόγος τις σοφοῦ περιφέρεται τό, νέος θνήσκειν οὓς φιλοῦσι θεοί, καί τι βάρβαρον μὲν ἔθνος ἑλληνίζον δὲ ὅμως τὰ εἰς τὴν κατανόησιν τοῦ τοῦ βίου πραγματειώδους, ἐπὶ γενέθλῃ μὲν παιδός, πενθοῦσι. γέροντος δὲ οἰχομένου, χαίρουσι. τὸ μὲν ὅτι πειράσεται δεινῶν ὁ γεννηθείς. τὸ δ' ὅτι ἀπήλλακται κακῶν ὁ γέρων. Τὸ δὲ ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγώ τε, πρὸς διαστολὴν ἑτεροίων παίδων ἐρρέθη, οὓς οὐ πάνυ στέργουσιν οἱ σύνευνοι διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς οὐ γνήσιον. Τὸ δὲ κατ' ἄκρης τί δηλοῖ, προερμήνευται. Τὸ δὲ ἐπίσκοπος, ἑρμηνεύων, φησίν. ὃς αὐτὴν ἐφύλαττες. ὅπερ γὰρ δηλοῖ τὸ ῥύσκεσθαι. ὃ πάλιν ἑρμηνεύων, ἐπήγαγεν. ἔχες δ' ἀλόχους καὶ τέκνα. ἐπισκοπεῖν γὰρ καὶ ῥύσκεσθαι καὶ ἔχειν, ταὐτὸν δηλοῦσι. γίνεται δὲ καὶ τὸ ῥύσκω, ἀπὸ τοῦ ῥύω ῥύσω πλεονασμῷ τοῦ κάππα πρὸς ὁμοιότητα τοῦ θνῶ θνήσω θνήσκω, δαίω δὲ μανθάνω δαίσω δαίσκω καὶ ἀναδιπλασιασμῷ καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἰῶτα τῆς διφθόγγου, διδάσκω. οἷς ἐν τῇ εἰς τὸν μέλλοντα κλίσει, οὐ προσλογίζεται τὸ φιστικὸν σ. ἀλλὰ πρὸς τὸ τῆς παραληγούσης κάππα κλίνεται. ὡς εἴπερ ἦν, θνήκω καὶ διδάκω. ἂν δηλαδὴ μέλλοντες, θνήξω καὶ διδάξω. ὅτι δὲ οὐκ ἐπὶ πάντων τῶν τοιούτων τοιαύτη κλίσις γίνεται, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν, τὸ γὰρ εὑρίσκω καὶ ῥύσκω καὶ ῥυίσκω καὶ κικλήσκω καὶ μιμνήσκω καὶ ἄλλων, οὐδ' ὅλως εἰσὶ μέλλοντες. Τὸ δὲ ὅς τέ μιν αὐτὴν ἄγουν τὴν Τροίαν, κατ' ἐξοχήν τινα κεῖται. ὡς καὶ μετ' ὀλίγα τό, ἐμοὶ αὐτῇ ἕψεαι. ἐν ἑτέροις δὲ σύνθετον ἐφάνησαν αὐτωνυμίαι, δηλοῦσθαι διὰ τῆς παραλληλίας τῶν τοιούτων αὐτωνυμιῶν. τὸ ἔχειν δὲ τὸ ῥύεσθαι ὡς ἐρρέθη, τὸ ῥύσκεσθαι καὶ ποιητικώτερον. ὥσπερ μετ' ὀλίγα καὶ τὸ ῥυστάζεσκε, δύο ἔχον παραγωγάς. ῥύω γάρ. ἀφ' οὗ ῥυστός. ἐξ οὗ ῥυστάζω, ὅθεν τὸ ῥυστάζεσκε. Τὸ δὲ σὺ δὲ τέκος ἢ ἐμοὶ ἕψεαι ἢ ἀπὸ πύργου ῥίψουσι, ὡς ἐν ἐθοποιΐᾳ τοῦ μέλλοντος ἀπῆκται χρόνου. λαλεῖ δὲ καὶ πολέμου ἔθος. οἱ γὰρ ἐν ἁλώσει πόλεως μὴ δυνάμενοι δουλεύειν παῖδες, ῥίπτονται καὶ συντρίβονται. καὶ μᾶλλον εἰ καὶ ἀμυνάτης προσφάλλεται. ὅπερ Ἀνδρομάχη μὲν στοχαζομένη, τὸν παῖδα νομίζει παθεῖν ἢ καὶ εἰποῦσα τό, οὐδέ μιν οἴω ἥβην ἵξεσθαι. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ἱστοροῦσι. φαμὲν οἱ, τὸν Ἀστυάνακτα κατὰ τοῦ τείχους ῥιφῆναι διὰ τὰ εἰς τοὺς Ἀχαιοὺς κακὰ τοῦ πατρός, ἃ καὶ ἡ γυνὴ ἐκτίθεται. Τὸ δὲ ἔργα ἐργάζοιο, μυρία ὅμοια ἔχει κατὰ ἐτυμολογίαν ἀττικῶς οὕτω φραζόμενα. Τοῦ δὲ ἀεικέα ἔργα, ἑρμηνεία εὐθὺς ἐπάγεται τό, ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἤγουν κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὑπὲρ δεσπότου κακοπαθῶν. ὅθεν ὁ Πίνδαρος φησί. λισσόμενοι δεσποτῶν θεράποντες. ὑπὲρ ὧν δηλαδὴ πλείους γεωργοῦσιν ἀχθοφοροῦσι καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα πάσχουσι. Τὸ δὲ λυγρὸν ὄλεθρον, ἔλλειψιν προθέσεως ἔπαθε. κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ εἰς λυγρὸν ἢ κατὰ λυγρὸν ὄλεθρον. ἴσως δὲ καὶ ἀσυνδέτως ἀναφωνεῖται κατά τι πάθος ἁπλοϊκώτερον. οὕτω δὲ ἁπλοϊκὸν καὶ τό, ᾧ ζηνὶ δή που ἀδελφιὸν ἔκτανεν, οὐ γὰρ ἀδελφοὺς μόνους ἔκτεινεν Ἕκτωρ ἀλλὰ καὶ ἑτεροίας συγγενείας. ἤδη δὲ καὶ θεράποντας ἑταίρους φίλους ὁποῖος καὶ ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλεῖ. διὸ καὶ τό δή που, διστακτικὸν ἐνταῦθα εἶναι δοκεῖ οὐ μὴν βεβαιωτικὸν ὡς καὶ τὸ δήπουθεν παρὰ τοῖς ὕστερον. Τὸ δὲ ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας, ἐκ μέρους τοὺς ἁπλῶς ἀναιρεθέντας δηλοῖ. οὐ γὰρ ἐξ ἀνάγκης πᾶς ἐν πολέμῳ θανὼν, δάκνει τὴν γῆν. δῆλον δὲ καὶ ὅτι τὸ ἄσπετον, τῆς ὅλης γῆς ἐπίθετον ὂν καθὰ καὶ τὸ ἄπειρον, ὅμως ὥσπερ ἐν Ὀδυσσείᾳ οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι συνήθως ἐπὶ βραχυτάτης καὶ νῦν ἐλέχθη γῆς. Τὸ δὲ οὐ μείλιχος ἐν μάχῃ, ἐρρέθη ὡς ἄλλως μειλιχίου ὄντος Ἕκτορος, καὶ ὡς ἡ Ἑλένη ἐρεῖ, ἀγανόφρονος. Ὅρα δὲ καὶ τό, πένθος ἔθηκας Ἕκτορ. ἐνήλλαξε γὰρ ἀνελπίστως τὸν λόγον ἀπὸ τρίτου προσώπου εἰς δεύτερον κατὰ σχῆμα ἐνδιαθέτου ἀποστροφῆς, ἵνα καταλήξῃ ὁμοίως τῇ ἀρχῇ κλητικῶς ἐκτεθείσῃ τῇ, ἆνερ ἀπ' αἰῶνος ὤλεο. ἔστι δέ τις ἐνταῦθα καὶ ἑτέρα ἐναλλαγὴ σχήματος. Ἑκάβη μὲν γὰρ καὶ Ἑλένη, ἀπὸ τῆς τοῦ Ἕκτορος κλητικῆς ἄρχονται. Ἀνδρομάχη δὲ προτιμησαμένη ἐκ τοῦ ἆνερ κατάρξασθαι, οὕτω εἰς τὸ Ἕκτορ κατέληξεν. διονεὶ οὕτως εἰποῦσα. ἆνερ Ἕκτορ, ὥσπερ καὶ ἐχρῆν τὴν γυναῖκα εἰπεῖν. καθὰ καὶ ἡ μήτηρ Ἑκάβη. Ἕκτωρ φησὶν ἐμῷ

θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων. καὶ ἡ νυὸς Ἑλένη κατὰ παρῳδίαν, Ἕκτορ ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων, καὶ τοιαῦτα μὲν τὰ τῆς γυναικός. ἐν οἷς τὸ μὲν λελείψεται ἄλγεα λυγρά, ὅμοιόν ἐστι τῷ, τὰ δὲ λέλειπται ἄλγεα λυγρὰ ὅ φησιν Ἡσίοδος. τὸ δὲ μεμνήμην, ἀνάλογον εὐκτικὸν κατὰ τὸ κέκλημαι κεκλήμην καὶ τὰ ὅμοια ὡς οἱ τεχνικοὶ κανονικῶς παραδιδόασιν. ἡ δὲ μήτηρ, καὶ ζῶντα, θεοφιλῆ τὸν κείμενον δεικνῦσα καὶ θανόντα, φησίν. Ἕκτορ καὶ ἑξῆς ὡς προείρηται. ἦ μέν μοι ζωός περ ἐὼν, φίλος ἦσθα θεοῖσιν. οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ. ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς, πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, πέρνασκεν ὅν τιν' ἂν ἕλεσκε πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. ἐς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν. σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκεϊ χαλκῷ, πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμα ἑταίροιο Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες. ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὥς. ὡς καὶ προγέγραπται. νῦν δέ μοι ἑρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι κεῖσαι. ὦ, ἴκελος ὅν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε. τουτέστιν, ὅμοιος εἶ πεφονευμένῳ ἀλλὰ τινι ἐξαίφνης θανόντι ὡς πολλαχοῦ δεδήλωται. τοῦτο δὲ ἡ γραῦς εἶπε, διὰ τὸ μεμυκέναι ὡς καὶ προερρέθη τὰ ἕλκη τοῦ νεκροῦ καὶ μηδὲν ἔχειν σημεῖον ζώσεως. τριῶν δὲ νήσων μέμνηται, ἢ γυναικικῶς οἷα πολυΐστωρ, ἢ ὅτι ὡς εἰκὸς, ἐν αὐταῖς ἐπέρνασκον οἱ τῶν Τρώων αἰχμάλωτοι. ὅ ἐστιν, ἐπωλοῦντο πέραν ἁλὸς ἀγόμενοι. ἀφ' οὗ πεποίηται τὸ περνάσθαι πολλαχοῦ κείμενον παρὰ τῷ ποιητῇ. ὡς ἐστὶ τὸ πέρνασκε πέρην ἁλὸς, ὅπου καὶ αὐτὸ ἐτυμολογικόν. Ὅρα δὲ καὶ ταῦτα ποικίλα πάρεισι τὸ πέρνασκε καὶ τὸ ἕλεσκε, ἁπλοϊκῶς οὕτω παραπεσόντα τῇ ἠθοποιΐᾳ τῆς γραός. Θανάτοιο δὲ αἶσα, περιφραστικῶς ὁ θάνατος, πρὸς διαστολὴν ἑτέρας αἴσης. ἐν τούτοις δὲ ἡ πίστις τοῦ θεοφιλῆ ἄνδρα, καὶ ζῶντα καὶ τεθνεῶτα φιλεῖσθαι λέγει θεῷ. Τὸ δὲ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, ἔχει τι κάλλος κατὰ τὸ παῖδας καὶ πόδας. Σάμον δὲ καὶ νῦν τὴν Θρακίαν λέγει. αὕτη δὲ ὡς τῆς Λῆμνον καὶ Ἴμβρον ἐστὶ πρὸς ἄρκτῳ, ἡ μὴν ἡ ἀνατολικωτέρα Ἰωνική. Ἀμιχθαλόεσσα δὲ οἱονεὶ ἀμικτόεσσα διὰ τροπὴν τῶν ψιλῶν εἰς δασέα καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ συλλαβῆς ἐκ τοῦ ἄμικτος, ἀπρόσμικτος. ἦν δὲ ἡ Λῆμνος τοῖς πλέουσιν, ἐπεὶ σίντιες οἱ Λήμνιοι καὶ πειραταί. ἢ καὶ διὰ τὸ πετρῶδες ἐν πολλοῖς καὶ δυσπρόσιτον. περὶ ὧν καὶ Σοφοκλῆς φησίν. οὐκ ἐνθάδ' ἀπλοΐζεσι σώφροσι βροτῶν. οἱ δὲ παλαιοί, φασὶ καὶ ὅτι κατὰ Κυπρίους ἀμιχθαλόεσσα, ἡ εὐδαίμων. τοῦτο δὲ ὡς οἷα πολίμνιος. Τὸ δὲ σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο θυμὸν ῥυστάζεσκεν, οὐκ ἀναγκαίως πάντῃ πεπλαγίασται. εἶχε γὰρ καὶ κατ' αἰτιατικὴν εἰπεῖν, σὲ δὲ ῥυστάζεσκε, εἰ μὴ τὸ μέτρον ἀπῄτησε πλαγιασμόν. Τὸ δὲ ὃν πέφνες, ἡ παραμυθία τῆς Ἑκάβης ἐστί. λέγει δὲ αὐτὸ καὶ εἰς ἔπαινον τοῦ παιδός. Τὸ δὲ ἀνέστησε δέ μιν οὐδ' ὥς, καταφορὰ τῆς τοῦ Ἀχιλλέως ἐστὶν ὠμότητος, ὡς ἐπὶ ἀνηνύτοις χολῶντος. Τὸ δὲ ἑρσήεις, ἀπεμφάσει τοῦ Ἕκτορος τὴν νεκρικὴν ξηρότητα. εἰ γὰρ ἑρσήεις ἐστί, δῆλον ὡς οὐκ ἔστιν ἄλιβας. τοῦτο δὲ σὺν καὶ τοῖς ἑξῆς, τὴν πρὸς Ἕκτορα τῶν μακάρων φιλίαν δηλοῖ. Τὸ δὲ πρόσφατος, ἀντὶ τοῦ νεωστὶ καὶ ἐγγὺς φατὸς, ὅ ἐστι πεφονευμένος. ἀφ' οὗ καὶ ἀρηίφατος. παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον, πρόσφατον, τὸ νεκρὸν καὶ ὡς εἰπεῖν ἐγγὺς φατὸν ἤτοι φανὲν καὶ δειχθέν. ἢ καὶ ἄλλως, ἐγγὺς καὶ προσεχῶς φατὸν ἤτοι λεκτόν. ἐξ οὗ καὶ φατειός. οὗ καθ' ὁμοιότητα, καὶ ποταίνιον οἱ ὕστερον, τὸ νεωστὶ συμβὰν εἶπον. παρὰ τὸ θέντες εἶναι τὸ ποτὶ καὶ τὸ πρός. ὁμοίως καὶ τὸ αἶνος καὶ τὸ φατός. καὶ ἐντεῦθεν εἰς ὅμοιον ἦκται τὸ ποταίνιον καὶ τὸ πρόσφατον. δῆλον δὲ ὅτι ὥσπερ ἡ φάσις, οὕτω καὶ ὁ αἶνος ἐπὶ λόγου λέγεται τίθεσθαι ἁπλῶς. καὶ τοιαῦτα μὲν καὶ τὰ κατὰ τὴν μητέρα Ἑκάβην. Ἡ δὲ Ἑλένη, τριτάτη ἐξάρχουσα γόοιο, καὶ ἀρξαμένη ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ καὶ δευτέρῳ κατὰ τὴν πενθερὰν Ἑκάβην, Ἕκτορ φησὶ καὶ ἑξῆς ὡς προγέγραπται. ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, ὅς μ' ἄγαγε Τροίην δ'. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. ἢ ὄφελλ' ἀπολέσθαι ἐκεῖνος δηλαδή. ἤδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἐεικοστὸν ἔτος ἐστὶν ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον. ἀλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι ὅ ἐστιν ἐπιπλήττοι δαέρων ἢ γαλόων ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων ἢ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ πατὴρ ὣς, ἤπιος αἰεί, ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες. σῇ τ' ἀγανοφροσύνῃ καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσσι. τῷ, σέθ' ἅμα κλαίω καὶ ἐμὲ ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ. οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ ἤπιος, οὐδὲ φίλος. πάντες δέ με πεφρίκασιν. ἤγουν μισοῦσι κατά τινας. μάλιστα δὲ δειλιῶσιν ὡς ὀλεθρίαν. καὶ ὡς ἂν καιρίως εἴποι τις, ἐρρίγασι καὶ στυγοῦσιν. ὅθεν καὶ ῥιγεδανή που καὶ στυγερὴ ἐρρέθη Ἑλένη. Καὶ ὅρα τὸ τῆς ἡρωΐδος φιλάληθες. ἥτις ἀκροωμένης καὶ τῆς Ἑκάβης, φιλαίτιον ἑαυτῇ ὥσπερ καὶ τοὺς ἄλλους οὕτω καὶ τὴν ἑκυρὰν εἶναι δηλοῖ. δίχα γε ὡς εἰκὸς Πριάμου καὶ Ἕκτορος. ὡς εἴ γε καὶ αὐτοὶ οἱ προέχοντες ἀπήχθοντο τῇ Ἑλένῃ, τί ἔδει τηλικοῦτον γενέσθαι πόλεμον καὶ μὴ ταχὺ ἐκδοθῆναι αὐτὴν τῷ ἀνδρί; ὅτι δὲ ἀγαθὸς ἦν αὐτῇ ὁ ἑκυρὸς, καὶ ἐν τῇ γάμμα ῥαψῳδίᾳ δεδήλωται. Ὅρα δὲ τὸ τῆς αὐτῆς Ἑλένης καὶ τὸ, ἦ μέν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος προλαμβάνει κολακικώτερον καὶ αὐτῆς καὶ τῶν λοιπῶν, ἐπὶ εὐνοίᾳ. ἵνα μὴ δόξῃ πρὸς τῶν Ἀχαιῶν εἶναι καὶ διὰ τοῦτο χαίρειν τῇ πτώσει τοῦ Ἕκτορος. διὸ καὶ ἐπήνεσε θεοειδῆ τὸν Πάριν εἰπών. εἰ δὲ τῆς Ἀνδρομάχης εἰπούσης ἄνδρα τὸν Ἕκτορα ἐν τῷ, ἆνερ ἀπ' αἰῶνος ὤλεο, Ἑλένη οὐκ ἄνδρα τὸν Πάριν ἔφη ἀλλὰ πόσιν, ζητητέον εἴ τις ἐστὶ διαφορὰ πόσιος καὶ ἀνδρός. καθὰ Σοφοκλῆς ἐν Τραχινίαις ἐμφαίνει. ὅπου ἡ Δηϊάνειρα δέδοικε μή ποτε ὁ αὐτὴν ἔχων Ἡρακλῆς, τῇ μὲν αἰχμαλώτῳ Ἰόλῃ, εἴη ἀνὴρ, αὐτῇ δὲ πόσις. Τὸ δὲ ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι, ἀκριβέστερον τοῦ, ὤφελλ' ἀπολέσθαι. οὐ γὰρ ἂν ἐπαινετικῶς θεοειδῆ τὸν ἄνδρα εἰποῦσα, εἶτα εὐθὺς μεταβαλλομένη, ἐπαρᾶτο ὡς δῆθεν ἐκλαθομένη. εἰ μὴ ἄρα κατὰ ψυχῆς βαρύτητα τοῦτο ποιεῖ. ὃ δὴ πολλαχοῦ γίνεται. Ἐεικοστὸν δὲ τετρασυλλάβως νοητέον ἔ-

τος

τεος, ἀρχὴ τῆς ἁρπαγῆς. ὡς δυναστείας μὲν πλεονάσας τῇ στρατολογίᾳ, δι' ὃ ἐν Ἑλλάδι ὄντας τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀθροίζεσθαί τε, καὶ μανθάνειν ὅσον πλῆθος οἱ Τρῶες καὶ ἰσχὺν περιεβέβληντο. δῆλον δὲ δέκα ἐτῶν συμπεπληρωμένων τῇ τῆς Τροίας πολιορκίᾳ. τῇ μὲν γὰρ εἰκοσαετεῖ ἐπανόδῳ τοῦ Ὀδυσσέως, οὐ προσλογιστέον τὰ ῥηθέντα τῆς στρατολογίας δέκα ἔτη ἐν ᾗ φασὶ τοὺς Ἀχαιοὺς χειμάζειν μὲν ἐν ταῖς ἰδίαις, θέρους δὲ ἐν Αὐλίδι διατρίβειν. ἀλλὰ τὰ δέκα τοῦ πολέμου καὶ τὰ ἴσα τῆς πλάνης. παρασημείωσις δὲ ὁμηρικὴ τὸ ῥηθέν, ὡς ἂν εἰδείη ὁ τῆς Ἰλιάδος ἀκροατὴς περὶ τίνων ἡ τοῦ βιβλίου πραγματεία τῷ ποιητῇ. Τὸ δὲ ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, ἑρμηνεύει τό, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. Ἀσύφηλον δὲ τὸ ἀπαίδευτον καὶ βλαπτικόν ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐγράφη. παρὰ τὸ ἄσαι τὸ βλάψαι καὶ τὸ φιλῆσαι ἀσόφιλον καὶ αἰολικῶς ἀσύφηλον ὡς ὄνομα ὄνυμα, καὶ τὰ ὅμοια. ἐπεὶ δὲ ἡ φράσις τό, οὐ κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον, διαφέρειν ἀλλήλων ἐμφαίνει τὸ κακὸν καὶ τὸ ἀσύφηλον, ζητητέον εἴ τι διαφέρουσι. Περὶ δὲ δαέρων καὶ τῶν κατὰ ταῦτα τούτων τῶν συγγενικῶν λέξεων, προγέγραπται. Ἐν δὲ τῷ, ἀλλὰ σὺ ἐπέεσσι παραιφάμενος, τὸ μὲν ἀλλά, περιττεύει ἀττικῶς.

Τὸ δὲ ἐπέεσσι, κυρίως πρόσκειται. παραίφασις γὰρ δίχα ἐπῶν, οὐ γίνεται. τί δέ ἐστιν ἡ παραίφασις, εἴρηται καὶ ὅπου μνεία παραφάσεως γέγονε τῆς κατὰ τὸν κεστόν. ἥ τις ἦν παραλογισμός. οὐ μὴν κατὰ τὴν φιλικὴν παραίφασιν, ἢ καὶ παραμυθία λέγοιτ' ἄν, κατὰ τό, καὶ ἄλλοις ἐγὼ παραμυθησαίμην ὡς ἐν τῇ ι ῥαψῳδίᾳ κεῖται. δεξιῶς δὲ ἡ Ἑλένη πρὸς τὸ εἴ τις με ἐνίπτοι, ἀντέθηκε τό, ἀλλὰ σὺ ἐπέεσσι παραιφάμενος, κατέρυκες. εἰονεὶ φαμένη, ὡς ἐάν καί τις ἐλύπει με λόγοις, σὺ αὖθις παραμυθεῖ κατεπᾴδων λόγοις καὶ κωλύων τὸν ἐνίπτοντα. ὃν καὶ ἐνίσσοντά ἐστι λέγειν ἐκ τοῦ ἐνίσσω τὸ κακολογῶ. οὗ χρῆσις πρὸ βραχέων ἔκειτο. δοκεῖ δὲ καὶ ὁ Ἕκτωρ καθὰ καὶ οἱ δημογέροντες οἱ ἐν τῷ γάμμα ἐπὶ τῷ τῆς Ἑλένης κάλλει ἐξεπλήττοντο, διατεθεῖσθαι καὶ αὐτός. καί που συλλαλεῖ ἐκείνοις τό, οὐ νέμεσις καὶ ἑξῆς. καὶ πρὸς τὸ κάλλος τῆς Ἑλένης ἐκκεκωφῆσθαι. ὅπερ Εὐριπίδης γλυκέως ἅμα καὶ τολμηρῶς καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπιφωνηματικῶς, ἐπὶ ξιφῶν ἔγραψεν. εἰ δὲ τὸ κάλλος τοῖς παλαιοῖς τίμιον ἐκρίθη, οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν. ἥρωάς τε γὰρ τοὺς καλοὺς ἐφήμιζον. καὶ ἡρῷα ἵδρυον αὐτοῖς. δι' αὐτὸ δὲ καὶ τὸν ἔρωτα πολλαχοῦ ὑπερετίμων. θιάσοις γοῦν ἔρωτος χάριν, τὰ ἐρωτίδια ἦγον, ὡς οἷά τινα ὀλύμπια καὶ παναθήναια. καθίστων δὲ πολλοὶ καὶ βασιλέας τοὺς καλλίστους, ὡς οἱ Αἰθίοπες καλούμενοι Αἰθίοπες, καθὰ καὶ ὁ δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ ὃς εἰπὼν καὶ ὅτι ἔοικε τὸ κάλλος βασιλείας οἰκεῖον εἶναι, καὶ λαλήσας εἰς τοῦτο, περαιοῖ τὸν λόγον. ὡς καὶ ἡμεῖς τῶν ἀψύχων τὰ κάλλιστα προκρίνομεν. θεὶς ἐν μέσῳ καὶ ὡς διὰ κάλλος καὶ Ζεὺς διὰ κεράμων χρυσὸς ἔρχεται. ταῦρος γίνεται. ἀετός. πτεροῦται πολλάκις. ὥσπερ καὶ ἐπ' Αἰγίνῃ. Πρίαμος δὲ εἰπὼν οὔπω καλὸν ἰδεῖν βασιλέα κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα, πρὸς ἑτέρους καλοὺς βασιλεῖς αὐτὸν παραβάλλει. ἐθαυμάζετο δέ φασι καὶ κατὰ τὴν Σπάρτην μᾶλλον ὁ κάλλιστος καὶ ἡ καλλίστη, πολλῶν δὲ τοιούτων ὁ τόπος εὐφορεῖ. διὸ καὶ Ἀρχίδαμος ὁ βασιλεὺς ἐζημιώθη πρὸς τῶν ἐφόρων, οἷα καλῆς γυναικὸς αἰσχρὰν πλουσίαν ἀλλαξάμενος, ἐπεὶ βασιλικοὺς ἀντὶ βασιλέων τῇ Σπάρτῃ γεννᾶν προαιρεῖται. ἡ δὲ ἀγανοφροσύνη, διαφέρει ἀγανῶν ἐπέων, παρόσον οὔτε ὁ ἀγανόφρων ἐξ ἀνάγκης ἀεὶ ἀγανὰ λαλεῖ, ἔστι γὰρ ὅτε καὶ διαμύξεται. οὔτε τὸ ἀγανὸν ἔπος, ἀγανοφροσύνην δηλοῖ ἀεί. τί γὰρ εἴπερ ὑποκέκριται; Τὸ δὲ ἄμμορον, σύμφωνόν ἐστι τῷ, ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. δύσμορος γάρ, καὶ ὁ μὴ δέον ὢν ζῶν. ὅμως τῷ βίῳ προσμένων. καὶ ἐν τούτοις μὲν καὶ τὰ τῆς Ἑλένης. σημειωτέον δὲ ὡς ἐν κεφαλαιώδει ἐπαναλήψει, ὅτι εἰς ἔλεον καταστρέφει τὴν Ἰλιάδα ὁ ποιητής. ὅθεν λαβόντες ἀρχὴν καὶ οἱ δικανίζοντες, ἐσχάτους ἐν λόγοις τοὺς οἴκτους ἐτίθεσαν, κινοῦντες τὸν ἀκροατήν. καὶ προκατάρχει μὲν θρήνου, ἡ Κασσάνδρα κωκύσασα, καὶ τὸν λαὸν δὲ συγκαλεσαμένη πρὸς θέαν ὡς οἷα καὶ κῆρυξ. καί τινα βραχὺ ὑπειποῦσα ἔπαινον, ὅτι καὶ οἱ δῆμοι ἐν τῇ πόλει ἐλέαιντο ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ νεκροῦ. καὶ ὅτι ὁ γέρων βασιλεὺς παραδόξως σέσωστο. εἶτα θρηνοῦσιν ἄνδρες ἀοιδοὶ θρήνων ἔξαρχοι ᾄδοντες τὰ συνήθη ὡς εἰκός. Ὅμηρος γὰρ οὕτω δόξαν αὐτῷ, οὐδὲν περὶ τούτων ἐπισημαίνεται. ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο γυναῖκες. εἶτα δὴ αὖ ταῖς Ἀνδρομάχη ἄρχει γόοιο, μονῳδοῦσα γυνὴ σώφρων ἐπ' ἀγαθῷ καὶ ἀνδρείῳ ἀνδρὶ κηδεμόνι. μετὰ δ' αὖ τήν, κλαίει Ἑκάβη, οὐδ' ὅτι λείπουσα ὡς μήτηρ πρὸς παῖδα. ὀλίγον δὲ εἰποῦσα καὶ αὐτὴ ἔπαινον τοῦ υἱοῦ, ὡς θεοῖς φίλου καὶ μετὰ θάνατον. ἀγροικότερον γὰρ ἡ γραῦς διακεῖται. ἢ καὶ ἐν τοῖς πρὸ τούτων, τῷ προκολπίῳ καὶ τῷ μαζῷ ἐπιτρέψασα τὴν εἰς τὸν Ἕκτορα ἱκετείαν, οὐ πολλὰ ἔνια φθεγξαμένη. ἐπὶ δὲ πᾶσι, λαλεῖ καὶ ἡ Ἑλένη τεχνικῶς. τόν τε κείμενον ἐπαινοῦσα εἰς πρᾳότητα, λέγουσα δέ τι καὶ ὑπὲρ πολέμου, καὶ ἑαυτῆς καταφερομένη. ταύτῃ δὲ ἐπιστένει καὶ δῆμος ἀπείρων: καὶ τὸ ἐντεῦθεν, τῶν μακρῶν θρήνων ἀπαλλαγεὶς ὁ νεκρός, ὀψέ ποτε θάπτεται. Σημείωσαι δ' ἐν τούτοις ὅτι οὐ λέγει ὁ ποιητὴς τί ἂν εἶπεν ὁ δῆμος, ἢ αἱ γυναῖκες, ὥσπερ οὐδὲ οἱ ἀοιδοί, ἐπὶ τῷ κηδεμόνι. δυσχερὲς γὰρ τὰ τοιαῦτα μιμεῖσθαι. τὴν δὲ ἰσχὺν αἱ ἠθοποιίαι, ἐπὶ τῶν καθέκαστα μάλιστα ἔχουσι. διὸ καὶ ὁ ποιητής, ἐν τοῖς κοινοῖς ἠθοποιεῖ ἀρχόμενος οὕτω. ὧδε δέ τις εἴπεσκε μειρακίων τὸ κοινόν. διὰ τὸ τὶς ἀόριστον ὄνομα τος. οὐ λέγει δέ τι ἐν τούτοις οὐδ' ὁ Πρίαμος, διό τι τὴν τοῦ γέροντος ῥητορικὴν ἔφθη ὁ ποιητὴς ἐπιδείξασθαι ἀλλαχοῦ, ὡς καὶ προδεδήλωται, ὃν καὶ Ἀχιλλεὺς ἐθαύμαζε μῦθον ἀκούων. καὶ ὅτι τὸ πᾶν τῆς ταφῆς ἀνύων, θρήνοις οὐκ ἐνδιατρίβει.

Ὅτι πλατεύσας ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ὁ ποιητὴς τὰ τῆς πυρᾶς τοῦ Πατρόκλου, ἐπιτρέχει ἐνταῦθα τῇ τοῦ Ἕκτορος ταφῇ, τεχνικῶς καὶ συνήθως ἐκεῖνο ποιῶν. ἵνα μὴ ταυτολογῇ καθὰ καὶ προσεσημείωται, καὶ μυθολογεύῃ τὰ ἀριζήλως εἰρημένα ὥς που αὐτὸς φησί. καὶ λέξεσι μὲν καὶ στίχοις τοῖς χρῆται τῆς ἐν τῷ ἐπιταφίῳ. ὅλον δὲ οὐ διασκευῶς λαλεῖ, ἀλλὰ φράζει γοργῶς, ὡς ἐκέλευσεν ἄξειν Τρῶας ξύλα ἄστυδε, μηδὲ θυμῷ δείσαντας πυκινὸν λόχον, ὡς Ἀχιλλεύς φησι πέμπων μ' ὧδε ἤγουν οὕτως ἐπέτελλε. ὑποσχόμενος μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς. καὶ αὐτοὶ μὲν ὡς ἔφατο. οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε ζεύγνυσαν. αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο. ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην, ὡς πάλαι τῆς ὕλης οὔσης καθὰ ἐδηλώθη. ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες. ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν ὥς που καὶ ὁ τοῦ Πατρόκλου ἐτέθη νεκρός. ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. περὶ δὲ ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός. οἳ πρῶτον μὲν, κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ πᾶσαν, ὡς καὶ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, ὁπόσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα, ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροί τε, μυρόμενοι. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν. καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες, πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν. αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. αὐτὰρ ὕπερθε πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι. ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν. περὶ δὲ σκοποὶ ἥατο ἤγουν ἐκάθηντο πάντῃ. καὶ ἑξῆς. Καὶ ὅρα ὅτι ὁ Πρίαμος εἰ καὶ μή που ἕως δωδεκάτης ἠοῦς τι καὶ πλημμελὲς ὑπὲρ ἐλάπισε,

Λαοῖσιν δὲ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν.
Ἄξετε νῦν Τρῶες ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
Δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον. ἦ γὰρ Ἀχιλλεὺς
Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
Μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσι βόας ἡμιόνους τε
Ζεύγνυσαν. αἶψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἠγερέθοντο.
Ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς,
Καὶ τότ' ἐξέφερον θρασὺν Ἕκτορα δακρυχέοντες.
Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἕκτορος ἔγρετο λαός.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤγερθεν ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,
Πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἴθοπι οἴνῳ
Πᾶσαν, ὁπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος. αὐτὰρ ἔπειτα,
Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ' ἕταροί τε,
Μυρόμενοι. θαλερὸν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.
Καὶ τά γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἑλόντες,
Πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν.
Αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. αὐτὰρ ὕπερθεν,
Πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
Ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν. περὶ δὲ σκοποὶ ἥατο πάντῃ,
Μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί.
Χεύαντες δὲ τὸ σῆμα, πάλιν κίον. αὐτὰρ ἔπειτα
Εὖ συναγειρόμενοι, δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Δώμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.
Ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον Ἕκτορος ἱπποδάμοιο.

ὅμως προμηθευτικῶς ἀσφαλείας χάριν στρατηγικῆς, ἐκάθισε σκοποὺς οὐχ ἁπλῶς ἀλλὰ πάντῃ μὴ πρίν φησιν ἐφορμηθεῖεν ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί. ὁ δὴ ἐλλειπῶς ἐλέχθη καὶ συντόμως καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων. δηλοῖ γὰρ τὸ, μὴ πρὶν ταφῆναι τὸν νεκρὸν καὶ σῆμα χωσθῆναι, ἐφορμηθῶσιν οἱ πολέμιοι. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, αἶψα δ' ἔπειτα, δὶς ἐν τοῖς ῥηθεῖσι κεῖται. καὶ ὅτι ἐκ τοῦ πρὸ ἄστεος, τὸ προάστειον παρὰ τοῖς ὕστερον σύγκειται. καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀγίνεον ὕλην ὃ ἐστιν ἄγειν φέρειν μετακομίζειν, δηλοῦται ὡς καὶ τὸ ὕλην ἄξειν, τὸ ἀγαγεῖν μᾶλλον δηλοῖ οὐ μὴν τὸ κλάσαι. πάντως γὰρ ἀγινεῖν, μόνον τὸ ἄγειν οὐ μὴν καὶ τὸ κλᾶν. τὴν δὲ ὕλην, ξύλα πρὸ βραχέων ὁ γέρων ἔφη. Τὸ δὲ ἄσπετος ὕλη, μεγεθύνει τὴν ξυληγίαν. ἵνα μὴ τῇ πολλῇ αὐτοῦ βραχυλογίᾳ, συγκατασμικρύνοιτο. Τὸ δὲ ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, κυριολεξίαν τινὰ ἔχει τοῦ ἐφάνη, καὶ τρόπον δὲ ἐτυμολογικὸν, ἀπὸ τοῦ φάειν γὰρ τὸ φαίνειν γίνεται. ἅμα δὲ καὶ συγγενεῖς αὗται τρεῖς ὁμοῦ συνῆλθον λέξεις ἐν παραθέσει ἠώς τε γὰρ ἀπὸ τοῦ αὔειν ὅ ἐστι λάμπειν. καὶ τὸ φαίνειν δὲ καὶ τὸ φαέθειν ἐξ οὗ ὁ φαεσίμβροτος, τῷ λάμπειν ᾠκείωνται. καὶ ἄλλως δὲ τὸ, ἐφάνη φαεσίμβροτος ἠώς, πάνυ σαφῶς φράζει τὴν πρωΐαν ὑπὲρ καὶ τὸ πρὸ τοῦ, ἠριγένεια

γεῖξα φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς, ὃ πολλαχοῦ τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως κεῖται. Τὸ δὲ ἐξέφερον εἰς ταφὴν δηλαδὴ, τὴν κατὰ τοὺς μεθ' ὅμηρον λεγομένην ἐκφοράν, ἢ δηλοῖ ταφήν. ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ ἐκφορεῖν, γόμον δηλαδὴ νεώς. πρὸς ὃ ἔχει ὁμοιότητα καὶ τὸ διαφορεῖν, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ, διαφορήσωσι, ὃ κεῖται παρὰ τῷ κωμικῷ. θρασὺν δὲ ἑτέρα λέγει, τὸν ποτὲ δηλαδὴ τοιοῦτον. ὡς που καὶ πρίαμον εὐμμελίω, τὸν ὅτι αἰχμητήν. παραπέμπει γοῦν σεμνῶς ὁ ποιητὴς τὰ καλὰ ἐπίθετα τοῖς ἥρωσι καὶ ὅτι μὴ ἔχουσι κατ' αὐτὰ ἐνεργεῖν. καί πως κειμηλιοῖ ἐκείνοις οὕτως αὐτά. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι χρᾶται κἀνταῦθα τῇ λέξει τοῦ λάρνακος. καὶ ὅτι ἐφιλοτιμοῦντο οἱ παλαιοὶ τὴν ἐν λαμπροῖς σκεύεσι ταφήν, χρυσῆ γοῦν καὶ ἐνταῦθα λάρναξ. πρὸ δὲ ταύτης ὁμοία φιάλη. κειμήλια ταῦτα τοῖς ἐθέλουσι τυμβωρυχεῖν. Λέγεται δὲ καὶ κύρου τάφος πολύολβος, κακὰ δὲ παθὼν ὑπὸ τῶν τὰ τοιαῦτα λιχνευομένων. ἐτέθη καὶ ἀλέξανδρος ὁ μακεδὼν ἐν χρυσῇ πυέλῳ. ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἐκβλητος πεσὼν, ὑαλίνην ἔλαχε. Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι ἄχρι μὲν τοῦ καταστρωμοῦ τῶν λίθων, τάφος ἦν. τὸ δὲ ἐπάνω χῶμα, σῆμα ἦν, ὃ ἐστι σημεῖον καὶ δήλωσις τοῦ, τεθάφθαί τινα ἐκεῖ. ἐξογκοῦνται δὲ χώμασιν οἱ τάφοι. τυχὸν μὲν διὰ κενὴν δόξαν ὡς ἂν εἶεν ἀπόβλεπτοι. καὶ ἵνα τοὺς αὐτοὺς καὶ συμφύτῳ χροῒ κρυβέντες, τῷ ἀλλοτρίῳ καὶ ἐπιθέτῳ φαίνοιντο. ἴσως δὲ καὶ ἵνα μὴ τοῖς ἀνορύττειν βουλομένοις, ὦσι ῥᾴονες. ὡς δὲ πάνυ ἐσπουδάζετο καὶ ἡ πυρὰ καὶ ἡ λαμπρὰ ταφὴ τῶν νεκρῶν, οὗ ἕνεκεν εἴρηται καὶ τὸ, θάπτε με ὅττι τάχιστα πύλας ἀΐδαο περήσω, δηλοῦσι μὲν καὶ τὰ παλαιὰ τῶν πολυανδρίων χώματα. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ γράψας ὡς πολλὴ καὶ τῶν τοιούτων ἐπιμέλεια ἦν ποτε. καὶ αἱ τῶν νεκρῶν πυραὶ, θυμὸν αἰδέσιμον ἀπέπεμπον καὶ ἦν καὶ ὄφελος ταῖς πόλεσιν ὠφέλεια ἐκ τῶν κειμένων. ἡ δὲ ἱστορία, ἐπαινεῖ τὸν πεισίστρατον, ἐπειδὴ περιήγετο ἀεὶ νεανίσκους δύο ἢ τρεῖς ἔχοντας κέρματα, ἐξ ὧν διδοὺς εἰσέφερέ τι καὶ εἰς ταφήν. δηλοῖ δὲ τὸ τῆς ὁσίας ταυτὸν δὲ εἰπεῖν ταφῆς τίμιον, καὶ ὁ μιάστωρ πόρπης. ὃν θαπτόμενον, ἀνέπτυεν ἡ γῆ ποινῆς λόγῳ, ἵνα μὴ ὁ τὴν μητέρα χράνας, καθαροῦ νεκροῦ τιμὴν λάχοι. καὶ ὅσοι δὲ διηγοῦνται ἄταφοι παραρριφῆναι, διαφαίνουσι ταφῆς τιμιότητα, ἧς αὐτοὶ στέρονται. μνηστέον δὲ ἐνταῦθα καὶ καλλιξείνου τοῦ ἀττικοῦ, ὃς ἐζημιώσατο θανάτῳ στρατηγοὺς ἀθλίους ἐκείνους, οἳ χειμῶνος ἐπικειμένου σφοδροῦ, ἐκωλύθησαν ὁσιώσασθαι ταφαῖς τοὺς ἐν ναυμαχίᾳ πεσόντας. κάπετος δὲ καὶ νῦν, ὁ ἐσκαμμένος λάκκος. κεῖται δὲ ἡ λέξις καὶ παρὰ σοφοκλεῖ. ἐστὶ δὲ ἡ τάφρος συνθέστερον ὄνομα τοῦ καπέτου, ἢ πως παρὰ τὸ σκάπτειν γίνεται ἐλλείψει τοῦ σ. Τὸ δὲ πέπλοισι μαλακοῖσι καὶ τὸ πυκνοῖσι λάεσσι μεγάλοισι τὰ κατὰ κάλλος πάρεισα, καλόν τινα δὴ κόσμον ὁ ποιητὴς τῇ ταφῇ τοῦ ἕκτορος ἀνατίθησιν, ἵνα μὴ διόλου σκυθρωπὸν αὐτῷ ἄλλως εἴη τὸ δρᾶμα. Ὅρα δὲ καὶ ὅτι ὥσπερ ἀλλαχοῦ οὕτω κἀνταῦθα, ἐπὶ χώματος τὸ χεῖν τίθησι καιριώτατα. ἐξ οὗ καὶ ὁ χοῦς καὶ τὸ χῶμα. φησὶ γάρ. ῥίμφα δὲ σῆμα ἔχευαν. καί, χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον. ἤγουν ἐπαλινόστησαν. Τὸ δὲ ῥίμφα, αἶψα εἶπεν ἀνωτέρω, θελήσας τὴν τοῦ ἔργου σπουδὴν διὰ τῶν ἐπιρρημάτων τούτων ἐνδείξασθαι. ταῦτα δὲ ποιητικώτερα μὲν τοῦ τάχα, ἰσοδύναμα δέ. Ἐπὶ δὲ πᾶσιν, ὁ ποιητὴς ἐν βραχεῖ γράψας ὅτι εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντο ἐρικυδέα δαῖτα καὶ οἱ ἀμφὶ πρίαμον, τουτέστιν ἐποιήσαντο συνήθως τὸν ἐπὶ τῷ νεκρῷ τάφον, ὃς δαῖτα ἐδήλου. εἶτα σχήματι συμπληρωτικῷ κατακλείει τὴν ποίησιν. εἰπών. ὣς οἵ γ' ἀμφίεπον τάφον ἕκτορος ἱπποδάμοιο. ἀμφιέπειν κἀνταῦθα εἰπών, τὸ ἐνεργεῖν. ἢ λόγοις παρὰ τὸ ἕπω τὸ λέγω. ἢ σωματικαῖς κινήσεσι παρὰ τὸ ἕπω τὸ ἀκολουθῶ. Ὅρα δὲ τὸ συναγειρόμενοι δαίνυντο δαῖτα. ὅτι τὸ ἀττικῶς πέφρασται κατὰ τὸ, βουλὴν βουλεύουσι καὶ τὰ ὅμοια. καὶ ὅτι μὴ συμποσίου πεπηγμένου καθὰ οἱ δὲ ἐν τῷ δόρπῳ τῷ ἐπὶ τοῦ πατρόκλου, οὔτε εἰς δεκάδας ἀριθμοῦνται οἱ δαινύμενοι ὥς που ὁ βασιλεὺς ἀγαμέμνων διώρισεν οὔτε μὴν εἰς μετριώτερον ἀριθμὸν ὡς ἔπαιξε συμποσιακῶς ἀρχέστρατος ὁ συρακούσιος, γράψας τό, ἐν μιᾷ πάντας δειπνεῖν ἁβροδαίτῃ τραπέζῃ. ἔστωσαν δέ φησι ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρες οἱ ξύμπαντες. ἢ τῶν πέντε γε μὴ πλείους. ἤδη γοῦν ἂν εἴη μισθοφόρων ἁρπαξιβίων σκηνὴ στρατιωτῶν. ἀλλ' οὐδὲ εἰς τόπους ῥητοὺς ὥσπερ καὶ ἄνδρας. μερίζονται κατὰ τὸν ἑορτάσαντα ὡς ἡ τῶν καρνείων παρὰ λάκωσιν ἑορτή, μίμημα οὖσα στρατιωτικῆς ἀγωγῆς. τόποι μὲν γάρ φησιν ἐννέα τῷ ἀριθμῷ, σκιάδες μὲν καλούμενοι, σκηναῖς δέ τι ἔχοντες παραπλήσιον. ἐννέα δὲ καθ' ἕκαστον ἄνδρες δειπνοῦσι. φιλία ἴσως καὶ ἐκεῖ ἀριθμοῦ ὁμήρου φίλου τῶν ἐννέα. διὸ καὶ ἐπάγει ὁ τοῦθ' ἱστορήσας τό, γίνεται δὲ ἡ ἑορτὴ ἐφ' ἡμέρας ἐννέα. καί πως ἔοικε πρὸς ταῦτα τό, ἐννέα δ' ἕδραι ἔσαν. προὔχοντο δὲ ἀφ' ἑκάστης ἐννέα ταῦροι, ὅπερ ἡ ὀδύσσεια ἱστορεῖ. καὶ οὕτω μὲν καὶ ταῦτα. εἰ δὲ καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν δαινυμένων οἷός τε καὶ ὅσος ἦν σιωπᾶται, καὶ ἡ τοῦ δαιτὸς ποιότης, δοτέον καὶ αὐτὸ τῇ προσημανθείσῃ ἐπιτομῇ, δι' ἣν καὶ ἀέθλων ἀγέραστος ὁ ἕκτωρ κεῖται. εἰκὸς μὲν ἄλλως τάχα. Ὁμήρῳ δὲ οὐ ποιεῖ τοιοῦτος, ὅτι μηδὲ ἀχιλλεῦ τῷ φίλῳ.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΛΙΑΔΟΣ.

